

ORIENTIS GRAECI

SCRIPTIONES SELECTAE.

SUPPLEMENTUM SYLLOGES INSCRIPTIONUM GRAECARUM

EDIDIT

WILHELMUS DITTENBERGER.

VOLUMEN ALTERUM.

LIPSIAE

APUD S. HIRZEL

MDCCCXCV.

240342
3. 2. 30

CN
360
D48
v.2

Germany

PRAEFATIO.

Quae priori volumini praemisi de huius collectionis consilio atque ordine, eis non esset cur hic quicquam adderem, nisi ingratis animi esse existimarem hominum doctissimorum, a quibus in hac altera parte adornanda egregie adiutus sum, nomina et beneficia silentio premere. Ac primum quidem quod tria monumenta inedita maximi momenti huic libro meo decori atque ornamento sunt, foedus Romanorum et Cibyratarum n. 762, epistula Eumenis regis ad commune Ionum n. 763, populiscitum Priensinum de Sotae honoribus n. 765, id eorum qui Museo Regio Berolinensi et Instituto archaeologico Vindobonensi praesunt Ricardi Schoene et Ottonis Benndorf virorum clarissimorum itemque eorum qui titulos a se erutos mihi edendos concesserunt et apographa atque ectypa a se confecta liberalissime mihi transmiserunt, Theodori Wiegandii et Rudolphi Heberdeyi, eximiae benignitati debetur. Item Mauricius Holleaux, qui iam antea studia mea epigraphica multifariam adiuverat, magnam gratiam a me iniit cum F. Dürnbachii commentationem, qua ille gravissimum de Pharnacis I Ponti regis et Nysae uxoris eius honoribus titulum (n. 771) edidit et insigni doctrina illustravit, recentem a prelo mihi transmisit; quod nisi factum esset, pretiosissimo monumento careret haec collectio. Deinde vero magnae utilitati mihi fuerunt censurae prioris voluminis, ex quibus multa eademque gravissima me didicisse ingenue profiteor. Quo nomine inter exterarum nationum primum in gratiarum actione locum sibi vindicat Paulus Perdrizet Francogallus (*Revue des études anciennes* VI 1904 p. 156 sqq.), inter populares vero Udalricus Wilcken collega carissimus, qui in

ephemeride sua Archiv für Papyrusforschung III p. 316 sqq. commentationem doctrinae et acuminis plenissimam proposuit, in qua per titulorum Aegyptiorum seriem sic editionem meam prosequitur, ut vix ullus ex eorum numero sit, cui non ex admirabili omnium rerum Aegyptiacarum cognitione qua inter homines huius aetatis eminet aliquid lucis affundat. Quare in Addendis huius voluminis (p. 539 sqq.) fere omnia quae ei accepta fero repetenda curavi. Neque vero his terminis continentur bona quae ex illius doctrina et sagacitate in hunc librum redundaverunt. Immo etiam privatim vir amicissimus mihi utilissimam praestitit operam, cuius rei exempla hic commemorare satis sit subtilem et probabilem de titulo n. 5 observationem, de qua rettuli in Addendis p. 538, et edictum illud nobilissimum Ti. Iulii Alexandri praefecti n. 669, cuius editio quaecumque habere videbitur bona si eam cum antiquioribus contuleris, ex eis pleraque ad illum hominem doctum redire neminem fugiet. Neque vero silentio transmittendum mihi videtur hominis item historiae antiquae perquam periti F. C. Lehmanni Berolinensis beneficium ultro mihi oblatum, qui titulum perquam memorabilem a se inventum, cuius mentionem fecit Verhandlungen der 46. Versammlung deutscher Philologen und Schulmänner zu Straßburg i. E. p. 33, priusquam ipse imaginem accurate delineatam publici iuris faceret, ut in hanc syllogen reciperem mihi permissurus erat. Cum et ipse Lehmannus et Th. Nöldeke iure meritoque monumentum gravissimum iudicarent, gratissimo animo donum pretiosissimum accepi. Sed cum inscriptionem accuratius inspicerem, de ea in integrum restituenda desperare coepi, quia fragmentorum in diversis lapidibus scriptorum ne ordinem quidem ac posituram ut certa ratione definirem mihi contingebat, nedum integra enuntiata supplere liceret. Quare invitus tandem ab hoc monumento recipiendo abstinere decrevi, quia id editione quae minusculis modo litteris uteretur satis accurate repraesentari non posse persuasum habebam. Quod consilium sive probatur sive reprehenditur, utique nulla ex parte eo imminuitur insignis gratia quam homini doctissimo habeo.

Quod Iulius Beloch, cuius iudicium propter doctrinae copiam et ingenii acumen maximi facio, de priore volumine, quod aliis nominibus ei non displicuisse videtur, questus est quod selectas modo orientis Graeci inscriptiones edidissem cum tam facile fuisset totum ponere (Griech. Geschichte III p. VI), id sane miror. Nam apparet si huic desiderio morem gerere voluissem, futurum fuisse ut haec collectio in triplicem aut adeo quadruplicem ambitum accresceret. Namque, ut hoc potissimum utar, Pergamenos titulos regni aetate exaratos Fränkelii collectio habet ducentos quinquaginta, ex quibus non recepi nisi quintam partem. Sane non ubique eadem obtinet numerorum ratio; sed etiam in aliarum regionum, praecipue Aegypti, monumentis sedulo cavendum erat ne nimia titulorum fere inutilium mole liber oneraretur.

Scribebam Halis Saxonum
mense Maio anni MDCCCCV.

W. DITTENBERGER.

Conspectus eorum quae hoc volumine continentur.

VIII. Imperii Romani provinciae orientales.

1. Asia (n. 435—527)	p. 4
2. Bithynia et Pontus, Cappadocia (n. 528—534)	p. 186
3. Galatia (n. 532—550)	p. 197
4. Lycia et Pamphylia (n. 554—572)	p. 228
5. Cilicia (n. 573—580)	p. 262
6. Cyprus (n. 584—585)	p. 274
7. Syria.	
a) Syria Phoenice et Palaestina (n. 586—602)	p. 277
b) Regiones Syriae septentrionales et orientales (n. 603—623)	p. 299
c) Palmyrene (n. 629—654)	p. 323
8. Armenia (n. 652. 653)	p. 359
9. Aegyptus (n. 654—723)	p. 360

IX. Appendix (n. 724—773) p. 466

Addenda et Corrigenda ad v. I p. 538

Addenda et Corrigenda ad v. II p. 554

Indices.

I. Nomina virorum et mulierum praeter reges et imperatores eorumque familias	p. 557
II. Nomina civitatum regionum gentium tribuum pagorum cum ethnics et demoticis	p. 586
III. Nomina deorum et heroum cum templis delubris sacerdotiis	p. 598
IV. Nomina feriarum et ludorum	p. 603
V. Nomina mensium.	p. 604
VI. Nomina regum et reginarum aliorumque regiae stirpis hominum	p. 605
VII. Nomina imperatorum Romanorum cum familiis	p. 618
VIII. Res et verba notabiliora.	p. 623
IX. Grammatica et orthographica	p. 723
X. Index locorum ubi monumenta inventa sunt	p. 734
XI. Numerorum comparatio.	p. 739

VIII.

Imperii Romani provinciae orientales.

1. Asia.

435 Fragmentum marmoris albi, Pergami ex domo privata Turcica in museum illatum, asservatum ibidem apud Demetrium Tscholakidem. Th. Mommseno et U. de Wilamowitz-Möllendorff adiuvantibus ediderunt A. Conze et C. Schuchhardt Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 190 n. 61 (Revue archéol. Troisième ser. XXXV 1899 p. 509 n. 200). —

σ-----¹ |

I Συνακ[ήτου δόγμα] |.

[Γ]άιος Ποπίλλιος Γάϊου υἱὸς σ[τρατηγός]² τῇ συνακ[ή]τῃ συνε-
5 βουλεύσατο πρὸ ἡμ[ερῶν] ----- [. . .] ἐμβρότων· περὶ ὧν λό-
γους ἐπ[οί]σαντο περὶ τῶν ἐν Περγά[μῃ]³ πραγμάτων, τίνες
ἐντολ[αί] ἔσσονται τοῖς εἰς | Ἀ[σίαν]⁴ πορευομένοις στρατηγοῖς,

Litterae ΙΘΘΠΣ. Extremae hastae plerumque lineolis transversis ornatae. O modo eiusdem atque aliae litterae magnitudinis, modo paullo minoris. 1 ΣΛ/ lapis. Ceterum supplementa fere omnino Wilamowitzii sunt. 2 Non licere σ[τρατηγός] ὕπατος] suppleri, quia nemo cui hoc nomen esset consulatum Romae gessisset, observavit Mommsen. Consuli anni 132 a. Chr. n. enim *Publius* praenomen fuisse constat. Cf. Cic. in Verr. IV, 50, 112. pro Cluentio 35, 95. de domo sua 31, 82. 32, 87. Brutus 25, 95. 34, 128. Praetorem igitur fuisse huius tituli C. Popillium C. f. apparet, sed nusquam alibi idem homo commemorari videtur. Nam eum C. Popillium, qui anno 107 a. Chr. n. legatus L. Cassii consulis a Tigurinis victus esset, iam viginti quinque annis ante praetura functum nequaquam veri simile est. 3 Supplevit A. Wilhelm apud C. et Sch. 4 Post Ti. Gracchi necem P. Scipionem Nasicam cum quattuor aliis legatum in Asiam missum esse, ne Romae acerrimo partium popularium odio periclitaretur, Plutarchus refert Tib. Gracchus 24, qua in legatione Pergami decessisse fertur (Cicero pro Flacco 34, 75). Sed de hac legatione hic cogitari nequit cum quia omnino non legati, sed praetores, qui ad provinciam administrandam illuc mittantur, hic

8[σα ἐν Ἀσίαις] 5 τῆς Ἀττάλου τελευταίας 6 ὑπὸ τῶν βασιλέων |
 10 διωρθώθη ἐδωρήθη ἀφέθη 7 ἐζημιώθη πρότερον ἢ || κύρια,
 ὑπὲρ τούτου τῇ συνκλήτῳ οὕτως ἔδοξε· περὶ | ὧν Γάιος Πο-
 πύλλιος Γάϊου υἱὸς στρατηγὸς λόγους ἐποίησατο, περὶ τούτου
 τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξε· | ὅπως ὅσα βασιλεὺς Ἀτταλος οἱ
 τε λοῖποι βασιλεῖς διώρθωσαν ἐζημίωσαν ἢ 8 [ἀφῆκαν ἐδωρή-
 15 σαν]το, ὅσα 9 τούτων ἐγένετο πρὸ μιᾶς [ἡμέρας ἢ | Ἀτταλον τε-
 λευτῆσαι 10, ὅπως ταῦτα κύρια ἢ στρατηγῶν τε οἱ εἰς Ἀσίαν
 πορευόμενοι μηδὲν κινῶσι | μάτην 11, ἀλλὰ ἔωσι κύρια μένειν
 II 20 [καθὼς 12 ἢ σύνκλητος ἐπέκρινεν 13.] || [Γραμμάτων 14 [Ποπύλ-
 λου] Σερουίλου 15 -----|---] 15 τε 16 -----

designatur, tum quia hoc senatus consultum proximo post Attali III mortem
 tempore factum est, ante Aristonici bellum et provinciam a M'. Aquillio cos.
 129 a. Chr. constitutam; illa vero legatio tum demum missa videtur, cum
 iam incolae regni quod Attalorum fuerat rebellionem contra Romanos fecis-
 sent. 5 Lapis ΤΗΣ. μέχρ' C. et Sch. 6 Attalus III Philometor
 (138—133 a. Chr. n.). 7 Augmentum temporale neglectum non tam ad
 memoriam antiqui usus epici et Ionici (Batrachom. 87) quam ad eandem
 recentioris aetatis negligentiam referendum videtur, qua etiam augmentum
 syllabicum haud raro omittitur. Cf. n. 90¹⁰¹. 8 Particulam disiunctivam
 hic minime aptam esse non fugit editores. Mihi in mentem venit ἡ[φίεσαν],
 sed imperfectum inter tot aoristos vix tolerabile existimaverim. 9 Ἄ.
 10 Ioseph. Ant. XIV, 347: πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἢ Γάϊον Κάσσιον πόλεμον οὐ συγκε-
 χωρημένον ἐπάγοντα ἐπιβῆναι τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν conferunt editores. Similli-
 mus, nisi quod genetivus nominis pro illo ἢ cum infinitivo ponitur, est mos
 sollennis dies ex fastis Romanorum Graeco sermone significandi, quem habes
 v. 4. 5 et alibi innumeris locis. 11 Supplevi. 12 Supplevi. πλὴν ὅσα
 editores. Sed hoc ni fallor pugnat cum usitata verbi ἐπικρίνειν notione;
 sic enim enuntiaretur, non conservanda esse ea regum decreta, quae supremo
 senatus Romani iudicio comprobata essent et confirmata, quod sensu cas-
 sum esse non est quod demonstretur. καθὼς — ἐπέκρινεν ad hoc ipsum
 senatus consultum pertinere existimo. 13 Versus undevigesimi prior
 pars scriptura vacat, ut appareat haec ΤΟΣΕΠΕΚΡΙΝ[EN] medio versui priori
 subscripta esse et his finiri senatus consultum, a versu 20 incipere aliud
 instrumentum ad eandem causam spectans. 14 Genetivus pendere vide-
 tur a nomine ἀντίγραφον vel alio similis notione, quod infra intercidit, ita
 ut hic indicem argumenti superscriptum teneamus. Nam praepositioni quae
 hunc genetivum regat supplendae spatium non sufficit, quia ab huius de-
 mum versus initio illud alterum instrumentum incipere ex litterarum dispo-
 sitione quae in proxime superiore versu obtinet (not. 13) apparet. 15 Homo
 quod sciam ceteroqui ignotus. Ex praenomine et temporum ratione colligas,
 eum P. Servillii Vatieae Isaurici cos. 79 a. Chr. patrum fuisse; nam patri qui-
 dem Gaius nomen fuit. At cum etiam aliae Serviliae gentis stirpes nobiles

praenomine quod est *Publius* usae sint (P. Servilius Rullus tribunus plebis a. 63, P. Servilius Casca 44 a. Chr. n.), res incerta est. 16 'ΤΕ'.

436 In Phrygiae maioris vico hodierno, qui appellatur *Aresli*, repperit W. M. Ramsay et edidit Journal of Hell. stud. VIII 1887 p. 496 (P. Viereck Sermo Graecus p. 51 n. XXIX. Th. Reinach Mithradates Eupator p. 457 n. 4). Cf. quae adnotaverunt Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV 1899 p. 195 cum not. 3 et in litteris ad Ramsayum Classical review II 1888 p. 326. Th. Reinach Mithradates Eupator p. 37 vers. Germ. B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten III p. 373 not. 4.

[----- ο]ὔτως | -----ν διωρθώ[θη]¹,
 -----] ἐγένετο πρό[τερον -----]ος,
 5 ταῦτα χύρια μέ[[νειν ----- δόγ]μα συνκλήτου.

[Περὶ ὧν Κόνιντος Φάβιος ----- υἱὸς Μάξιμος, Γ]άιος
 Λικίνιος Ποπλίου | [υἱὸς Γέτας ὑπατοί² λόγους ἐποιήσαν]το,

Litterae ΑΑΕΘΜΗΠCΩ. 1 Cf. n. 435, 9. Passivum, quod illic est, hic quoque reponere malui, cum Ramsay, Viereck, Reinach διωρθώ[σατο] supplevissent. Nam manifesto hic ut in illo titulo complura verba similis notionis se excipiebant, ex quibus postremum fuit ἐγένετο (praemisso adiectivo praedicativo quod intercudit); at huic διωρθώσατο, quod activae significationis est, respondere non poterat. 2 Consulum anni 116 a. Chr. n. nomina reposuit Mommsen, neque ad ullos alios referri licet reliquias quae in lapide exstant. Post Aristonici bellum a. 129 a. Chr. n. M' Aquillius consul Phrygiam maiorem Mithridati regi Ponti concesserat praemium auxilii quod Romanis per illud bellum tulerat. Sed eo rege defuncto senatus heredibus impuberibus Phrygiam rursus ademerat, quia Aquillius pecunia corruptus eam illi dedisset. Hoc in litteris superstilibus nusquam quidem accurate narratur, sed tamen haud ambigue tangitur in oratione Mithridatis Eupatoris apud Iustinum XXXVIII, 5, 3: *nam bellum quidem iam tunc secum ab illis geri coeptum, cum sibi pupillo maiorem Phrygiam ademerint, quam patri suo praemium lati adversus Aristonicum auxilii concesserant, gentem quam et proavo suo Mithridati Seleucus Callinicus in dotem dedisset.* Cf. Appian. Mithr. 11: Φρυγίαν ἔναγχος ὑπ αὐτῶν (sc. Ῥωμαίων) ἀφηρεμένος (Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ). 12: ἀνθ' ὧν αὐτὸν ὁ Πελοπίδας (Mithridatis Eupatoris legatus) ἔφη Φρυγίαν ἀφηρεῖσθαι καὶ Καππαδοκίαν, τὴν μὲν αἰεὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ γενομένην καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀναληφθεῖσαν, Φρυγίαν δὲ ἐπινίκιον ἐπὶ Ἀριστονίκῃ παρὰ τοῦ ὑμετέρου στρατηγοῦ δοθεῖσαν τε καὶ οὐχ ἥσσον παρὰ τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ πολλῶν χρημάτων ἑωνημένην. 56: ἦσαν δ' οἱ λόγοι Μιθριδάτου μὲν — ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίων πρέσβεσι καὶ προβούλοις καὶ στρατηγοῖς κατηγορία ὧν ἐς αὐτὸν ἐπεπράχσαν ἀδίκως, Ἀριοβαρζάνην τε κατὰγοντες ἐς Καππαδοκίαν καὶ

περὶ τούτου πράγματος οὐ[τως ἔδοξεν· ὅσα βασιλεὺς Μιθραδά-
τη]³ ἔγραψεν ἢ ἔδωκέν τισιν ἢ ἀφεῖ[κεν⁴, ἵνα ταῦτα κύρια
10 μείνῃ οὕτω καθῶς] ἔδωρήσατο εἰς ἐσχάτην ἡμέραν, || [περὶ δὲ
τῶν λοιπῶν ἵνα κρίνωσιν οἱ δέκα] πρεσβευταὶ εἰς Ἀσίαν δια-
βάντες.

Φρυγίας αὐτὸν ἀφαιρούμενοι. 57: ὁ δὲ Σύλλας ὑπολαβὼν ἀπεκρίνατο· — Φρυ-
γίαν δέ σοι Μάνιος ἔδωκεν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὃ κοινόν ἐστιν ἀμφοῖν ἀδίκημα. καὶ
τῷδε μάλιστα αὐτὴν ὁμολογεῖς οὐ δικαίως λαβεῖν, ἐκ δωροδοκίας. ὁ τε Μάνιος
καὶ τὰ ἄλλα ἠλέγχθη παρ' ἡμῖν ἐπὶ χρήμασι πράξας, καὶ πάντα ἀνέλυσεν ἡ
βουλή. ὃ λόγῳ καὶ Φρυγίαν ἀδίκως σοι δοθεῖσαν οὐχ ἑαυτῇ συντελεῖν ἐπέταξεν
ἐς τοὺς φόρους, ἀλλ' αὐτόνομον μεθῆκεν. Mommsen. Mithridates Euergetes
decessit anno 120 a. Chr. n. (Th. Reinach Mithradates Eupator p. 39 vers.
Germ.), sed priusquam senatus res Phrygiae ab illius regno avolsae ordi-
naret quadriennium etiam transiisse hic titulus docet. 3 Supplevit Momm-
sen. Cf. not. 2. 4 ἀφεῖ[λετο] Ramsay Viereck Reinach. Sed cum horum
verborum, quae in protasi sunt, notiones in apodosi voce ἔδωρήσατο (v. 9)
comprehendantur, verbo adimendi hic locum non esse patet. Quare ex
n. 435, 9 ἀφέθη reposui ἀφεῖ[κεν]. Inconciinnitas perfecti mediis aoristis inter-
positi non intolerabilis videtur, praesertim cum ἀφῆκε et ἀφεῖκε facile inter
se confundi potuerint cum propter illius aetatis pronuntiationem tum prop-
ter pluralem aoristi ἀφεῖσαν qui ipse quoque diphthongum habet.

437 Fragmenta quinque tabulae marmoris albi subcaerulei, ex
quibus duo summam partem lapidis (a) cum indice argumenti (v. 4)
efficiunt, tertium (b) ad mediam lapidis partem pertinet. Atque in
his quidem omnia praeter illum primum versum per duas columnas
paris latitudinis (A B) disposita sunt. Denique duo reliqua frag-
menta, non contingentia quidem inter se, sed exiguo modo lacunae
intervallo discreta, inferioris partis (c) sunt; quae pars, undique nisi
supra integra, versus continuos per totam lapidis latitudinem per-
currentes habet. Pergami. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Per-
gamon VIII, 2 p. 196 n. 268. Cf. quae de titulo disputaverunt
E. Sonne de arbitris externis p. 26 n. XLVII. P. Foucart Revue
de philologie XXV 1901 p. 87.

a [Συνθῆκαι Σαρδια]νῶν καὶ Ἐφεσίων¹.

Litterarum formae volgares (etiam ΙΞ) praeter ΘΠΠΣ. 4 In supe-
riore parte sunt duae epistulae Q. Mucii Scaevolae ad verbum inter se con-
sentientes, in sinistra quidem columna (I v. 2—25) ad Sardonios, in dextra
vero (II v. 26—55) ad Ephesios. Neque enim recte superiora modo fragmenta

I A [Κόιντος Μούκιος Ποπλίου υἱὸς Σκαϊόλας², | ἀνθύπατος Ῥωμαίων³,
Σαρδιανῶν τῇ βουλῇ καὶ | [τῷ δήμῳ χαίρειν· τῶν ἐν τῇ φιλίας⁴

(a v. 2—9. 26—32) ad Scaevolae litteras rettulit Fränkel, cum in media lapidis parte (b v. 10—25. 33—55) epistulas populi Pergamenorum ad easdem duas civitates datas agnoscere sibi videretur. Quae opinio refellitur primum ea re, quod quem hominem hic v. 14. 15. 38 ad illos se misisse scribit auctor epistulae, ----τος Φυλοτίμου Ἀθηναῖος appellatur; nam magistratum Romanum cuiuslibet originis hominem, dummodo ei egregiam fidem haberet, mittere potuisse apparet, civitatem vero Graecam non cive, sed peregrino legato usuram fuisse omnium maxime improbabile est. Tum vero quod de eo scribitur v. 15. 16 et 39. 40 ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τῆς μεγίστης πίστεως ἀξιούμενον παρ' ἡμῖν, id item a populorum Graecorum usu alienissimum est, cum reges et magistratus Romani talia de legatis suis praedicare soleant, cf. Syll.² 263, 2 sqq. Neque quicquam in his versibus legitur, quod impediat quominus haec omnia ad easdem ac prima epistulas proconsulis referamus. Non quinque igitur, ut Fränkelius sibi persuasit, sed tria modo instrumenta (I v. 2—25. II v. 26—55. III v. 56—96) huic lapidi incisa erant. Tertium est pactum quo Smyrnaei et Ephesii dissensionibus suis finem imponere conati sunt. De argumento epistularum et de ratione quae eis cum pacto (III) intercedit, cf. not. 8, de tempore tituli not. 3. 2 Cognomen hic quidem totum intercedit, v. 25 vero mutilum est. Tamen de scriptura, in qua consona *v* inter vocales omittitur, non est dubitandum. Eandem habes n. 439, 5, Ὀκταῖα n. 456, 57. Alia (Ὀκταῖος, Νοέμβριος, Βόλλαι, Βοϊανόν, Φαώνιος) conguessi Hermae VI p. 305. 3 Duos Q. Mucios Scaevolae Asiam provinciam rexisse, et utrumque quidem ante consulatum, constat. Ex quibus natu maiorem (cos. 117 a. Chr. n.) circiter a. 120 a. Chr. n., minorem (cos. 95 a. Chr.) fere 98 a. Chr. n. praetorem in Asia fuisse demonstravit W. H. Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Rom. n. 4. 7. Uter hic designaretur, ea quidem re definiri negavit Th. Mommsen apud Fränkelium, quod ἀνθύπατος audiret hic, cum alibi hoc honoris vocabulum non legeretur nisi de minore natu ex illis duobus (Liv. Periocha LXX: *P. Rutilius — legatus Q. Muci proconsulis*. Infra n. 439, 6. 7 [στρατηγὸν ἀνθύπατον Ῥωμαίων]. Nam hoc ad merum casum redire, quandoquidem in Asiae provinciae praeside tum temporis appellatio proconsulis non minus usitata et legitima fuisset quam praetoris. Cf. Röm. Staatsrecht II³ p. 648 not. 4. 2. At Muciorum feriae (not. 8), quas ad Scaevolae natu minoris proconsulatum spectasse Pseudoasconii testimonio constat, dubitari non sinunt quin huius sint epistulae quas hic habemus. 4 Acute supplevit Foucart ex n. 438, 2. 3 et titulo Pergameno quem illic attuli. Id unum displicet in eius invento, quod ante ἐν τῇ φιλίᾳ addidit κατ' ἄνδρα. Id sane in illis quos modo commemoravi titulis legitur, neque vero illic ad populos et gentes refertur, sed his adiunguntur ei qui praeterea *virritim* in amicitiam Romanorum recepti sunt. Quare apparet ei additamento hic locum non esse, praesertim cum neque hic neque v. 27 spatium ei supplendo sufficiat.

5 $\chi\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\gamma\langle\iota\rangle$ ⁵ || [$\delta\eta\mu\omega\nu\tau\epsilon\kappa\alpha\iota\acute{\epsilon}\theta\nu\omega\nu$ ⁶ $\psi\eta\phi\iota\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$ ⁷ $\tau\iota\theta\acute{\epsilon}\gamma\alpha\iota$ |
 [$\theta\upsilon\mu\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma\kappa\alpha\iota\gamma\upsilon\mu\nu\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\gamma\omega\nu\alpha\varsigma\pi\epsilon$] $\gamma\alpha$ [$\epsilon\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ ⁸ -----
 --|-----]

5 NI in lapide esse testatur Fränkel, sed eius supplementum $[\nu\upsilon]\iota$ cohaeret cum ratione qua $\chi\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\nu$ ad arbitrium inter Sardianos et Ephesios retulit, quae post egregiam Foucarti observationem (not. 4) teneri iam non potest. Quare fieri non potest quin postremam hastam lapicidae errore additam iudicemus. 6 Supplevit Foucart. Cf. not. 4. 7 Supplevit Foucart. Cf. not. 4. 8 Non aliae hic indicari videntur feriae atque eae quas Asiae civitates condiderant ut Q. Mucio proconsuli propter egregiam provinciae administrationem gratiam referrent. Hae in titulis quidem (n. 438, 5. 439, 4) Μουκία , apud scriptores vero Latinos brevius *Mucia* appellantur. Cf. Cic. in Verr. II, 24, 54: *Mithridates in Asia, cum eam provinciam totam occupasset, Mucia non sustulit.* Pseudoasconius ad Cic. div. in Caecilium 47, 57 (p. 422, 16 Or.) *hic est Mucius, in honorem cuius Asiani diem festum Mucia nominabant.* ad or. in Verr. II, 40, 27 (p. 240, 16 Or.) *Q. Mucius Asiam singulariter rexerat, adeo ut dies festus a Graecis in honorem eius constitueretur, qui diceretur Mucia.* Tituli legitimam formam tenent, scriptores pronuntiationem volgarem, qua $\iota\epsilon\iota$, i. e. $i\tilde{i}$ in unam productam vocalem coaluerant, sequuntur. Cf. $\epsilon\delta\delta\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$, $\tau\alpha\mu\epsilon\iota\omicron\nu$, $\upsilon\gamma\epsilon\iota\alpha$, $\kappa\upsilon\rho\epsilon\iota\alpha$ n. 194³². Sed quatenus necessitudo his ludis cum Sardianorum et Ephesiorum contentionibus intercedat, non facile est diiudicatu. Horum duorum populorum pactum primum tituli argumentum esse praescripta v. 4 luculenter demonstrant. Quare epistolae proconsulis profecto huic tabulae non incisae essent, nisi ipsae eodem spectassent, neque id ulla ex parte dubium est, cum demonstraverim mediam tituli partem (b v. 40—25. 33—55) item ad has epistulas pertinere. At cur in huius argumenti litteris ludorum mentio fit? Fränkelius quidem eos propter concordiam illarum civitatum proconsulis cura restitutam conditos existimat. At is minus recto versuum 3. 4 et 27. 28 supplemento deceptus ab his potissimum duabus civitatibus ferias institutas sibi persuasit. Quod quoniam Foucartus demonstravit, longe aliter rem se habuisse (not. 4), nemo facile amplius tenebit sacra quae ab universae provinciae populis instituta et proconsulis nomine appellata essent, ad horum duorum populorum res potius quam ad totius provinciae regimen summa cum laude gestum spectare. Quare mihi quidem ordo rerum et temporum contrarius esse videtur: Primum civitates Graecae provinciae Asiae consilium ludorum instituendorum ceperant deque ea re proconsulem certius fecerant; deinde vero cum Ephesiorum et Sardianorum similitatem huic negotio magnopere obesse appareret, proconsul auctoritatem suam interposuit ut illos in gratiam reduceret. Sic res ad arbitros pervenit, quorum ex sententia non modo pax et concordia restituta est, sed etiam in reliquum tempus accuratissimis pactionibus provisum, quomodo dissensiones quae inter Sardianos et Ephesios oriri possent diiudicarentur. Non recte igitur, si quid video, Fränkelius epistulas I. II pacto III recentiores existimavit.

b 10 [----- || ----- | -----
 ----- | ----- | ----- εἰς τὸ
 15 αὐτὸ σ]υμ[πορεύοιντο, ἐπέμψαμεν σον] Φυλο[τίμου Ἀθη-
 ναῖον τῶν εὐδοκίμων⁹, ἄν]δρα κα[[λὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τῆς με-
 γίστης ἀξι]οῦμε[[νον πίστεως παρ' ἡμῖν, πρὸς τε τὸν ὕ]μέτε[[ρον
 δῆμον καὶ τὸν Ἐφεσίων, τὸν παρ]α[κα]λέ[[σοντα δοῦναι τὰς χεῖ-
 20 ρας ἡμῖν εἰς] σύλλυ[[σιν. συγκαταθεμένων δὲ τῶν δῆμω]ν ἐκα-
 [τέρων τοῖς παρακαλουμένοις καὶ πεμψά]ν[των πρεσβευτὰς ὧν
 μὲν τοὺς στρατ]η[[γούς Μενεκράτην Διοδώρου¹⁰, Φοίνικα Φοί]-
 25 νικος, Ἀρχέλαον Θεοφίλου, Ἐφεσίων δὲ || Ἰκέσιον Ἀρτεμιδώρου,
 -----]

II B a Κρίντος Μού[χιος Ποπλίου υ]ἱὸς Σκαιό[λας,] | ἀνθύπατος
 Ῥω[μαίων¹¹, Ἐφεσίων τῇ βουλ[ῇ καὶ] | τῷ δῆμῳ χαί[ρειν·
 τῶν ἐν τῇ]ι φιλ[ίαι κριτέ]ντων | δῆμων τε καὶ ἐ[θνῶν¹² ψηφί-
 σαμέ]ων τιθέναι θυμ[ε]λλικοὺς κ[α]ί[γ]υμνικοὺς ἀγῶ[να(ς)]¹³ πεν-
 30 ταετηρ[ί]α[χοὺς -----α]ι περὶ τοῦ | [-----
 ----- πρ]οτρ[ε]ψο[-----]

b [-----μ]ενος [-----|----- Σαρδια]νῶν τι
 παρα[σσ----- | ----- ἔχ]θραν καὶ δια-
 35 φορ[άν κα----- ἐπιφανε]στέρας καὶ ἐνδοξ[ο(ο)]τέρας¹⁴, ἵνα οἱ
 ἀφ]εστηχό[τες¹⁵ αὐτῶν δῆμοι μετ[ὰ πάσης εὐνοί]ας εἰς το αὐτὸ(υ)
 συμπορεύοιντο, ἐπέμψαμεν]σον Φυλοτίμου Ἀθηναῖο[ν τ]ῶν
 ε[ὐδοκίμων], | ἄνδρα κ[αλ]ὸν καὶ ἀγαθ[ὸν] καὶ τῆς [μεγίστης
 40 ἀξι]οῦμενον πίστεως παρ' ἡμ[ῖν], πρὸς [τε τὸν ὕμέ]τερον δῆμον
 καὶ τὸν Σαρδιανῶ[ν, τὸν παρ]α[κα]λέ[σοντα δοῦναι τὰς χεῖ]ρας

9 Cf. v. 38, ubi post ethnicum exstat ΤΩΝΕ. Quod Fränkelius repo-
 suit τῶν ἐ[μ. Περγάμων], id pendet ab errore quo hanc lapidis partem non ad
 Scaevolae epistulas pertinere, sed Pergamenorum esse sibi persuasit (not. 4).
 Athenienses, qui Pergami inquilini consedisent, corpus quoddam effecisse
 certe non traditum est, neque ulla est causa cur aut Pergami aut alius
 cuiuslibet loci nomen hic intercidisse sumamus. Quod contra inter nobi-
 lissimos Atheniensium fuisse legatum suum quod praedicat proconsul, id
 manifesto Ephesiorum et Sardianorum honoris causa facit. Quare supplevi
 ε[ὐδοκίμων]. Verbum sane praestare nolo, cogitaveris etiam de εὐδοκιμούν-
 των, εὐγενῶν, εὐγενεστάτων, εὐπατριδῶν, ἐπιφανῶν. 40 Nomina et hic et
 v. 45 sqq. reposuit Fränkel ex v. 93—96, ubi integra exstant. 44 Cf. not. 2.
 42 Cf. not. 4. 43 NA. 44 ΕΝΔΟΞΟΤΛ. 45 Ni plane fallor, αὐτῶν
 ad commune Graecarum civitatum Asiae spectat, a quo Ephesiorum et Sar-
 dianorum populi (δῆμοι) propter similitates, quas inter se exercebant, descii-
 verant.

ἡμῖν εἰς σύλλυσιν.] | συνκαταθεμένων δὲ τῶν δῆμων [ἐκατέ-
 45 ρων] | τοῖς παρακαλουμένοις¹⁶ καὶ πεμφάντων [πρὸς] βευτάς
 ὁμῶν μὲν Ἰκέσιον Ἀρτεμιδώρου, Ποσειδῶνιον Ποσειδωνίου τοῦ
 Διονυσίου, Ἀ[ριστο]γείτονα Πάτρωνος, Ἀρτεμίδωρον Ἀρ[εμιδώ]-
 50 ρου, Μενεκράτην Μενε[κρά]του τοῦ Ἀρ[τεμι]δώρου, Ἀπολλόδ[ω]-
 ρον Ἑρμο[κρά]του, Ἑρμιπ[ο]ν Μανοῖτου, Σαρδιανῶν δὲ τοῦς
 στρατηγούς Μενεκράτην Διοδώρου, Φοίνικα Φοίνικος.] | Ἀρ-
 χέλαον Θεοφίλου, -----] | κῆσαι τὰ πρ-----
 ----- | τε μεσιτε[υ]-----
 55 -----] || συμφερε -----
 III c -----οντας τα[ρ]----- τὰς ἐκκλητους
 δ[ι]κας ----- παρ[α]γ[έν]τηται, δι[κ]άζε-
 σθαι τὸν ἀδι[χο]ύμενον κατὰ τὰ προγεγραμμένα ἐν [τ]ῇ [τ]οῦ
 60 ἀδικοῦντος πόλει¹⁷. ἐάν δέ τις συλη[θ]ῇ ἢ ἀδική[θ]ῃ Σαρδια-
 νῶν ἢ Ἑφεσίων ὑπὸ τοῦ μὴ ὄντος μήτε Σαρδιανοῦ μήτε Ἑφε-
 σίου, | ἐξέστω<ι> τῷ Ἑφεσίῳ ἐν Σάρδεσι καὶ τῷ Σαρδιανῷ
 ἐν Ἑφέσῳ τὸ δίκαιον λαμβάνειν κατὰ | τοὺς τῆς πόλ[εως] νό-
 μους ἐν ἡ[τ]ῇ ληφθῇ ὁ ἀδικήσας· πλὴν εἴ τινὲς εἰσιν ἐκ τῶν
 πόλεων πρὸς | αἷς εἰσιν συνθῆκ[αι] ἴδιαι, ταῦτα διεξάγεσθαι κατὰ
 τὰς ἰδίας συνθήκας. ὅσα δ' ἂν κατὰ πόλ[ε]μον μεμιστῇ τις ἢ
 καὶ κατ' ἄλλο τι ὑπεκτιθῇται εἰς τὴν πόλιν ἢ τὴν χώραν ἢ
 65 Ἑφεσίων εἰς || Σάρδεσι ἢ Σαρδιανῶν εἰς Ἑφεσον, ἐπιδέχεσθαι
 τε καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμέλειν καὶ | [συνδια]σώ[ζ]ειν¹⁸. [Ἑφε-
 σίῳ]ν δὲ καὶ τῶν κατοικούντων ἐν Ἑφέσῳ καὶ τῇ χώρῃ μηδεὶς

16 Hanc formulam tum temporis sollemnem fuisse evicit Fränkel allatis locis Polybii XV, 5, 40: ὁ δὲ Πόπλιος ἀκούσας ταῦτα τοῦ κήρυκος συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. XXXI, 48, 6: ἡ σύγκλητος — συγκατέθετο τοῖς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου (Πτολεμαίου) παρακαλουμένοις et decreto ficticio ap. Demosth. XVIII, 466: ἐγὼ μέντοι ἀκούσας τῶν πρεσβευτῶν συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις. 17 Enuntiatum mutilum, a quo pars pacti (III) servata incipit, manifesto ad Sardianum, qui ab Ephesio, et Ephesium, qui a Sardiano iniuria affectus esset, spectabat. Fr. 18 Supplevi. [διανα]σώ[ζ]ειν restituit Fränkel. Sed primum concessit, aliud quidem huius verbi compositi exemplum non exstare. Deinde vero ἀνασώζειν non de conservandis quae habemus, sed de recuperandis quae amisimus usurpatur. Cf. Syll.² 237, 9: τὰ τε ἀπολωλότα ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀνέσωσαν. Vestigia scripturae tenuissima ¹¹ ¹² quae ante ΣΩΤΕΙΝ exstant, vix minore iure ad ΔΙΑ quam ad ΝΑ referuntur. Verbum συνδιασώζειν vero ut similia συνδιατρεῖν et συνδιαφυλάττειν frequentissimum est in eiusmodi sententia.

στρα[τευέσθω κατὰ Σαρδ]ιανῶν¹⁹ μηδὲ δίοδον διδόντω μηδὲ
 ξενολόγιον²⁰ παρεχέτω μηδὲ ὄπλα²¹ | [διδόντω μηδὲ χορηγ]εῖτω
 τοῖς Σαρδιανῶν πολεμίοις μήτε χρήματα μήτε ἀγοράν, μηδ[ὲ |
 λάφυρον ἐπιδεχέσθω μηδὲ ἄλλο μηθὲν ἐπὶ βλάβῃ πρασσέτω.
 70 ὁμοίως δὲ μηδὲ Σαρδ[ιανῶν μηθὲς μ]ηδὲ τῶ[ν] κατοικούντων
 ἐν Σάρδεσιν ἢ τῇ χώρῃ στρατευέσθω κατὰ Ἐφ[ε]σίων μηδὲ
 δίοδον διδόντω μηδὲ ξενολόγιον παρεχέτω μηδὲ ὄπλα διδόντω
 μηδὲ χορ[η]γεῖτω τοῖς Ἐφεσ[ι]ων πολεμίοις μήτε χρήματα μήτε
 ἀγοράν, μηδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω μη[δὲ] ἄλλο μηθὲν ἐπὶ βλάβῃ
 πρασσέτω. ὁπότερος δ' ἂν τῶν δῆμων ὑπεναντίον | [πράσσει] τ[ιν]ι
 τῶν ἐν τῇδε τῇ συνθήκῃ κατακεχωρισμένων, εἶναι τὸ δίκαιον
 75 λαβεῖν τῷ ἀδ[ι]κ[ουμένῳ] ἐπὶ τῆς λαχούσης πόλεως ἐξ ὧν ἂν κατὰ
 κοινὸν ἔλυνται πόλεων, γενομένου κλήρου ἀπὸ | [τῆς μεσ]ιτε-
 ούσης τὰς συνθήκας²² πόλεως. ὁ δὲ φάμενος ἀδικεῖσθαι δῆμος
 προλεγέτω δι[ὰ] | πρ[ε]σβείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ ἔγ-

49 Mirum esse, quod definite vetarentur civitates in provincia Romana sitae inter se bellum gerere aut hostes in bello adjuvare haud inepte observavit Fränkel. Sed tenendum est, non modo bella in censum venire quae sua sponte hi ipsi populi inter se gererent, id quod tum temporis sane vix usu venire poterat, sed item ad bella inter Romanos illorum socios et externum aliquem hostem in Asia gerenda has condiciones spectare, quale certamen acerrimum paucis post hoc pactum annis re vera exarsisse nemo ignorat. Quare id unum ex his litteris colligi licet, Ephesum et Sardes ius belli gerendi illa aetate etiamtum habuisse, quod nulla ex parte mirum videri debet.

20 Non facultatem milites pretio conducendi, sed ipsum exercitum mercenariorum significari observat Fr. provocans ad usum sermonis Polybianum. Cf. Pol. XXIX, 23, 6: παρακαλοῦντες αὐτὸν συστήσασθαι ξενολόγιον χιλίων ἀνδρῶν. XXXI, 26, 1: συνθήροισι ξενολόγιον ἐμβριθέε. § 5 τὸ ξενολόγιον διαλύσασθαι. § 7 τὸ μὲν ξενολόγιον διέλυσεν.

21 ΟΠΑΑ. 22 Nomen non potest non ad id pactum spectare, quod hic tenemus. Id igitur, etsi primam ansam dederat in gratiam redeundi Scaevola proconsul misso ad utrosque legato Atheniensi (not. 9), tamen non convenerat nisi tertia quadam civitate Graeca, cui utrique fidem habebant, intercedente et conciliante. Quam Pergamenorum fuisse sine dubio recte ex v. 88 collegit Fränkel. Iam in posterum convenit, ut quicquid dissensionis oriatur inter Sardianos et Ephesios, utrique primum illam civitatem adeant, quae sane non ipsa arbitrio suo componat litem, sed sorte ducta aliam constituat civitatem, quae sententiam ferat. De verbi μεσιτεύειν structura Fr. provocat ad Diodor. XIX, 71, 6 μεσιτεύσαντος τὰς συνθήκας Ἀμικλου τοῦ Καρχηδονίου. Dionys. Hal. Ant. IX, 59, 5 μετὰ τοῦτο συνθήκαι γίνονται ταῖς πόλεσι μεσιτεύσαντος αὐτὰς τοῦ ὑπάτου τοιαύδε. Polyb. XI, 34, 3 ἡξίου τὸν Τηλέαν μεσιτεύσαι τὴν διάλυσιν εὐνοϊκῶς.

κλημα, καὶ παραγεινέσθωσαν οἱ παρ' ἑκατέρων | [τ]ῶν πό[λε]ων
 εἰς τὴν διαδικασίαν, ἀφ' ἧς ἂν τὸ ψήφισμα οἱ ἐγκαλοῦντες
 ἀναδῶσιν²³ ἐν ἄλ[λ]αις²⁴ ἡμέραι[ι]ς τριάκοντα, πρὸς τὸν μεσι-
 80 τεύοντα δῆμον· καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις πέντε κληρωσά[τ]ωσαν
 τὸν κρινοῦντα δῆμον· μετὰ δὲ τὸν κλῆρον ἐν ἄλλαις ἡμέραις
 ἐξήκοντα παραγενόμε[νοι] πρὸς τὸν εἰληχότα δῆμον διαδικαζέ-
 σθωσαν, φέροντες παρὰ τῶν ιδίων πατριδῶν | γράμματα πρὸς
 τὴν εἰληχεῖαν²⁵ πόλιν ὑπὲρ τῆς δόσ[ε]ως τοῦ δικαστηρίου, καὶ
 τὸ κατακριθὲν | πρᾶσσέτωσαν παραχρῆμα. ἐάν δέ τις μὴ παρα-
 [γέ]νηται ἢ ἐπὶ τὸν μεσιτεύοντα δῆμον | ἢ ἐπὶ τὴν λαχοῦσαν
 πόλιν, ἔστω κατὰ τὸν [π]αρόντα²⁶. ταῦτα δὲ ὑπάρχειν Σαρδια-
 85 νοῖς κα[ί] || Ἐφεσίοις εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ ἐάν τι αἱ πό-
 λεις οἰκειότερον βουλευσῶνται²⁷. ἀναγράψαι δὲ καὶ εἰς στήλας

23 Cf. Polyb. XXIX, 25, 7 οἱ δὲ παρὰ τοῦ Πτολεμαίου πρεσβευταί, διαψευ-
 σθέντες τῆς συμμαχίας, ἀνέδωκαν τοῖς ἄρχουσιν ἐτοίμας ἔχοντες ἐπιστολάς παρὰ
 τῶν βασιλέων. Diodor. XI, 45, 2. 3: ἀνέδωκε τοῖς ἐφόροις τὰς ἐπιστολάς. τού-
 των δὲ ἀπιστούντων διὰ τὸ ἀνεωγμένους αὐτοῖς τὰς ἐπιστολάς ἀναδεδοῖσθαι, καὶ
 πίστιν ἐτέραν βεβαιότεραν ἐπιζητούντων κτλ. Fränkel. 24 Hoc addito indi-
 catur, ipsum diem quo plebiscitum redditum sit numero triginta dierum non
 contineri. Fr. 25 Forma feminini participii perfecti activi tribus postre-
 mis a. Chr. n. saeculis adeo frequens, ut Athenis quidem alteram in -ῶν
 cadentem plane expulerit (Meisterhans-Schwyzer Grammatik der att. Inschr.³
 p. 169 not. 1440). Etiam alibi inferiore aetate haud infrequens est. Cf.
 E. Schweizer Grammatik der pergamen. Inschriften p. 492. De origine Do-
 rica convenit inter omnes homines doctos, sed dubito num iure. Certe
 exempla quae tabulae Heracleenses et testamentum Epictetae praebent (cf.
 Ahrens de dialectis II p. 334) vix sufficiunt ad id probandum, quandoquidem
 vix multo antiquiora sunt quam vetustissima aliarum regionum testimonia
 epigraphica. 26 Si alteruter non adfuerit, iudicabitur secundum prae-
 sentem. Cf. Cic. in Verr. II, 47, 44: *ubi comperit* (Verres) *Heraclium non*
adesse, cogere incipit eos (iudices), *ut absentem Heraclium condemnent. illi*
eum commonefaciunt, ut, si ei videatur, utatur instituto suo nec cogat ante
horam decimam de absente secundum praesentem iudicare. Th. Mommsen
 apud Fränkelium. 27 Ni fallor οἰκειότερον nihil est nisi 'aptius',
 'accommodatius' ad concordiam civitatum confirmandam. Aliter Fränkel
 'welche Massnahmen eine jede der beiden Städte innerhalb ihres eigenen
 Interessenkreises künftig auch belieben möge'. Sed primum quidem hoc non
 esset ἐάν τι, sed ἔτι ἂν; deinde ea, quae utraque civitas pro se de suis rebus
 decernit, profecto non simplici plurali αἱ πόλεις indicarentur; immo hoc ne-
 cessario de eis intellegendum, de quibus inter ambos populos in posterum con-
 venerit. Manere igitur in omne tempus pronuntiatur et hoc pactum et quod-
 cumque ei in reliquum tempus addere civitates consentientes decreverint. Talia
 usitatissima esse in foederum formulis non est quod exemplis comprobetur.

λιθίνας τήνδε τήν συνθήκην καὶ στήσαι ἐν μὲν Ἐφέσῳ ἐν |
 τῷ τῆς Ἀρτεμίδος ἱερῷ ἐν τῷ ἐπιστημοτάτῳ τόπῳ, ἐν δὲ
 Σάρδεσιν ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ[ε]²⁸ | ἐν τῷ ἐπιστημοτάτῳ τό-
 πῳ, ἐν δὲ Περγάμῳ²⁹ ὃν ἂν αἰτήσωνται κατὰ κοινὸν αἱ πόλεις
 ἐπιστ[μδ]τατον τόπον³⁰. εἶναι δὲ τήν συνθήκην κυρίαν ὡς μὲν
 90 Ἐφέσιοι ἄγουσιν ἀπὸ πρυτάνεως³¹ Σελεύκου, ἱερᾶ[ως] | δὲ τῆς
 Ῥώμης³² Ἀρτεμιδώρου, μηνὸς Ταυρεῶνος³³ τετράδος ἀπιόντος,
 ὡς δὲ Σαρδιανοὶ ἐπὶ ἱερῷ[ς] | τῆς μὲν Ῥώμης Σωκράτου, τοῦ
 δὲ Διὸς τοῦ Πολιέως³⁴ Ἀλκαίου, μηνὸς Δαισίου³⁵ τετράδος
 ἀπιόντος. | εἰσὶν δὲ οἱ ὅφ' ἑκατέρων τῶν δῆμων ἀποδειχθέντες
 ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων Σαρδιανῶν | μὲν Μενεκράτης Διοδώρου,
 Φοῖνις Φοίνικος, Ἀρχέλαος Θεοφίλου, Ἐφεσίων δὲ Ἰέσιος Ἀρτε-
 μιδώρου, Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου τοῦ Διονυσίου, Ἀριστογείτων
 95 Πάτρωνος, Ἀρτεμίδωρος || Ἀ(ρ)τεμ(ι)δώρου³⁶, Μενεκράτης Μενε-
 κράτου τοῦ Ἀρτεμιδώρου, Ἀπολλόδωρος Ἐρμοκράτου, | [Ἐ]ρ-
 μίππος Μενόιτου.

28 Sc. τοῦ Πολιέως. Cf. not. 34. Seleucidarum aetate sane talia monu-
 menta in Dianae potius delubro Sardibus collocari solebant. Cf. n. 225, 29.
 29 Cf. not. 22. 30 Cum fragmenta lapidis partim in delubro Minervae,
 partim infra illud in theatro inventa sint, non dubium est, quin locus tabulae
 erigendae in illius deae fano ab Ephesiis Sardianisque petitus et a Pergamenis
 concessus sit. Fr. 31 Magistratus eponymus Ephesiorum; cf. Hicks, Gr.
 Inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 82, ad quem provocat Fränkel. 32 Deae
 Romae sacra iam inde ab initio alterius a. Chr. n. saeculi in Asia minore
 occurrunt, 495 a. Chr. n. Smyrnae (Tac. Ann. IV, 56), 170 a. Chr. n. Alabandis
 (Liv. XLIII, 6, 5). Fr. 33 Mensis etiam in aliis urbibus Ionicis usitatus,
 Cyzici, Sami, Sinopae, cum Daesio fastorum Macedonicorum respondeat (v. 91),
 sine dubio recte a Lollingio (Mitth. des arch. Inst. in Athen XIII p. 307)
 octavus ab aequinoctio autumnali, quod est apud Cyzicenos anni civilis
 initium, habetur, ut Atheniensium Thargelioni, Romanorum fere Maio respon-
 deat. Fränkel. 34 Cf. C. I. G. 3461, 3. 4 ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν
 Λυδία Σαρδιανῶν καὶ ἱερὰ μεγίστου Πολιέως Διὸς. Fr. 35 Octavus anni
 Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis mensis. Cf. not. 33 et Pauly-
 Wissowa Realencyklopädie IV 2 p. 2044. 36 ΑΤΕΜΔΩΡCΥ.

438 In loco *Eski Manias* (Poemaneni) marmor inaedificatum
 in muro meridionali castelli. Edd. A. S. Dorigny Revue arch. N. S.
 XXXIV (1877) p. 106 n. 3. J. H. Mordtmann Mitth. des arch. Inst. in
 Athen XV (1890) p. 157 n. 4. Omnium plenissime et accuratissime
 J. A. R. Munro Journal of Hell. stud. XVII (1897) p. 276 n. 27 (Revue

arch. Troisième Sér. XXXIII 1898 p. 445 n. 125. P. Foucart Revue de philologie XXV 1904 p. 86). Cf. quae adnotavit Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 194.

Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι¹ κα[ὶ τ]ὰ ἔθνη² | καὶ οἱ κατ' ἄνδρα
κεκριμένοι³ ἐν τῇ πρὸς | Ῥωμαίους φίλῃαι καὶ τῶν ἄλλων οἱ
5 εἰρη|μένοι⁴ μετέχειν τῶν Σωτηρίων⁵ καὶ || Μουκισίων⁶ ἐτίμη-
σαν | Ἡρόστρατον Δορκαλίῳ⁷, ἄνδρα ἀγαθὸν γε|νόμενον καὶ

Litterae ΑΞΠΣ. 4 Persimilis titulus Pergami repertus est (Lebas-Waddington Inscr. III 1721^b. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς 1876 p. 9 n. 56), quem P. Foucart sic restituit: Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι καὶ τὰ ἔθνη | καὶ οἱ κατ' ἄνδρα κεκριμένοι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους φίλῃαι | ἐτίμησαν Ἀγήνορα, τὸν Δημητρίου τοῦ Δ[ημητρί]ου | Περγαμηνοῦ υἱόν, τοῦ ἀγωνοθετήσαντος | τὰ πέμπτα Εὐεργέσια τὰ ἀχθέντα δημο[σί]α ἐν [Περγ]άμῳ. De utriusque inscriptionis aetate cf. not. 7. Ubi hic lapis inventus sit, antiquitus Poemanenum oppidum fuisse anno 1836 pronuntiavit Hamilton, qui illas parietinas primus adiit. Sunt sane quae dubitationem moveant (Mitth. des ath. Inst. IX 1884 p. 35. H. Kiepert Formae orbis antiquae tab. IX comm. p. 2). 2 Hic Mordtmannus addidit καὶ αἱ πόλεις, sed eis supplendis spatium non sufficere definite testatur Munro. Ne n. 437, 5. 28. 439, 1 quidem hoc additur, neque magis in monumento Pergameno quod attuli not. 4. 3 Qui in amicorum formulam relati sunt, ut est in senatusconsulto de Asclepiade C. I. L. I, 203, 7. De Graeca huius locutionis versione Mommsenus provocavit ad Iosephum Ant. XIV, 194 εἶναι τε αὐτὸν (Ἰρχανὸν τὸν Ἀλεξάνδρου) καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ συμμάχους ἡμῖν ἔτι τε καὶ ἐν τοῖς κατ' ἄνδρα φίλοις ἀριθμεῖσθαι. Praeterea cf. n. 437⁴. 4 Cum Munro εἰρημένοι scripsisset, Foucart perspexit, dicendi verbum a conexione sententiarum alienum esse, et perfectum verbi αἰρεῖσθαι agnovit. Medium, non passivum esse demonstravit idem collato n. 439, 3 ἐλόμενοι. Praeter eos igitur qui in Asia incolebant nonnullos alios Graecos sive populos sive singulos homines sua sponte Mucieorum ferias una cum illis habebant. 5 Easdem ferias propter salutem, quam Mucio acceptam ferebant Asiani, et Soteriorum et Mucieorum nomine significatas esse, etsi hic quidem titulus de ea re dubitari sinit, tamen luculentissime demonstrat n. 439, 3. 4 τῆς [ἀγ]ομένης πεντητηρίδος τῶν Σωτηρίων καὶ Μουκισίων. Ceterum post Σωτηρίων trium quatuorve litterarum spatium vacuum relictum est, item post Μουκισίων sex litterarum et reliqua pars versus post ἐτίμησαν, sine dubio ut haec vocabula quam maxime efferrentur. 6 Cf. n. 437⁸. 7 ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΝ Munro, qui tamen ipse Dorignyum et Mordtmannum, qui initio HP exhiberent, rectius legisse persuasum habet. Ceterum huius hominis nomine Munro usus est in tituli aetate definienda, cum provocaret ad Plutarchi Brut. 24: καὶ γὰρ εἰς Μακεδονίαν ἐπεμψεν Ἡρόστρατον (M. Brutus) οἰκειούμενος τοὺς ἐπὶ τῶν ἐκεῖ στρατοπέδων. Eundem hominem hic haberi ratus titulum ad ver anni 42 a. Chr. n. rettulit. Etenim tum Brutum in Asia versatum esse ut provinciam

διενένκαντα πίστει καὶ ἀρετῇ | καὶ δ[ικ]αιοσύνη καὶ εὐσεβείαι
καὶ περὶ το(ῦ κ)ο(ι)ν[οῦ]⁸ | συμφέροντος τὴν πλείστ[η]ν εἰσενη-
10 νεγμέ[νον] σπουδὴν καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα περιπο[ι]ήσαντα τοῖς
κοινοῖς τοῦ συνεδρίου πράγμα[σιν] τῶν πρὸς δόξαν καὶ μνήμην
αἰώνιο[ν] | ἀνγκόντων, ἀρετῇ[ς] ἔνεκεν καὶ εὐνοίας | τῆς εἰς)⁹
ἑαυτοῦ[ς].

pro suis commodis et rationibus ordinaret et classem Cyzici pararet. Cf. Plut. Brut. 28: περαιώσας δὲ τὸν στρατὸν εἰς Ἀσίαν ᾗδῃ λαμπρὸν ὄντα ναυτικὸν μὲν ἐξηγύετο στόλον ἐν Βιθυνίᾳ καὶ περὶ Κύζικον, περὶ δ' αὐτοῦ ἐπιὼν καθίστατο τὰς πόλεις καὶ τοὺς δυνάστας ἐχρημάτιζε. At tum temporis etiam Mucia ab Asiae civitatibus et gentibus atque adeo ab aliis Graecis qui sua sponte se illis adiungerent acta esse neutiquam credibile mihi videtur. Ex altera parte quod Mommsenus et hunc titulum Poemanenum et geminum eius Pergamenum (not. 1) ad ipsa initia provinciae Asiae rettulit, id eadem feriarum mentione redargui mihi videtur, quippe quae Asia provincia instituta plus quam triginta annis recentiores fuerint. Quare hunc titulum ut n. 437. 439 eo tempore incisum existimaverim, quod medium fuit inter Mucii proconsulatum et Mithridatis bellum (98—88 a. Chr. n. Cf. n. 437²). 8 ΤΟΧΟΝ Munro, qui ligatura propter spatii angustias usum conicit lapicidam. 9 ΕΞ lapis. Emendavit Munro.

439 Fragmenta quattuor magnae basis lapidis calcarii flavi, inventa Olympiae. Cum unum ex eis iam Arch. Zeitung XXXVIII 1880 p. 164 n. 368 editum esset, accurata omnium delineatio a Purgoldo confecta proposita est Olympia V p. 449 n. 327. Initium sagaciter supplevit P. Foucart Revue de philologie XXV 1901 p. 86.

[Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι καὶ τὰ ἔθνη καὶ οἱ κατ' | ἄνδρα κεκρι-
μένοι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαιο[υς]¹ φιλαί καὶ | [τῶν ἄλλων Ἑλλή-
νων οἱ μετέχει]ν² ἐλόμενοι³ τῆς | [ἀγ]ομέν[ης] πεντετηρίδος τῶν
Σω[τη]ρίων⁴ καὶ Μουκισίων⁵ | [Κό]ιντον [Μούκιον Ποπλίου υἱὸν]
Σχαιόλαν⁶ | δια[φ]ανέστατον ἄνδρα, στρατη[γόν] ἀνθύπατον | Ῥω-
μαίων, σωτήρα καὶ [εὐεργέτην] γε[γ]όμενον ἑαυτῶν | [κ]αὶ διενέ-
γχαντα ἀρε[τ]ῇ καὶ δικαιοσύ[ν]ῃ καὶ καθαρείοτῃ.

Litterae ΑΘΠΣ; Ω reliquis minores. 4 Hucusque omnia supplevit Foucart. 2 Supplevit Foucart. 3 Cf. n. 438⁴. 4 Cf. n. 438⁵. 5 Cf. n. 437⁸, 438⁶. 6 Cf. n. 437².

440 Basis rotunda supra et infra marginibus prominentibus ornata. In superficie complura foramina. Effossus lapis lili. Ed. A. Brückner Troia und Ilion p. 453 n. XIV.

Ὁ δῆμος | Λεύκιον Ἰούλιον | Λευκίου υἱὸν Καίσαρα¹, | τιμη-
5 τὴν γενόμενον² || καὶ ἀποκαταστήσαντα τὴν ἱερὰν | χώραν τῇ
Ἀθηναίᾳ | τῇ Ἰλιάδι³ καὶ ἐξελόμενον | αὐτὴν ἐκ τῆς δημο-
σιωνίας⁴.

1 L. Iulius L. f. Sex. n. Caesar cos. 90 a. Chr. n., occisus anno 87 a. Chr. n. cum Marius Roma potitus esset. Cf. W. Drumann Gesch. Roms III p. 449 n. 20. 2 Censura L. Caesar functus est anno post consulatum, 89 a. Chr. n. Cf. Plinius N. hist. XIV, 95: *P. Licinius Crassus L. Iulius Caesar censores anno urbis conditae DCLXV edixerunt ne quis vinum Graecum Amineumque octonis aeris singula quadrantalia venderet.* Quae in censura beneficia contulit in delubrum Minervae Iliadis (not. 3), ea Ilienses praeter hoc ipsius monumentum etiam filiae statua dedicata remuneratos esse testatur titulus C. I. G. 3608 b: [ἡ βο]υλὴ καὶ ὁ δῆμος [Ἰου]λίαν, θυγατέρα [Λε]υκίου Ἰουλίου Καίσαρος, [διὰ] τὰς εὐεργεσίας τὰς ἐκ τ[οῦ] πατρὸς αὐτῆς εἰς τὸν [δῆ]μον γενομένας. De filio cf. n. 444, 3. 4 cum nota. 3 Terra sacra aliquando erepta erat Minervae Iliadi; quam Caesar memor antiquae conexionis quae Romanis cum Ilio intercedebat restituit. Alla eiusdem generis exempla attulit A. Wilhelm apud Brücknerum, velut Mitth. des ath. Inst. XXIV 1899 p. 177 n. 27, 2 sqq.: [τὸν] διὰ γέν[ους] ἱερέα τοῦ Καθηγεμόνος Διογένη, ἀποκα[ταστήσαντα] τὰς τε προσόδους καὶ τὴν χώραν [τῷ θεῷ]. Michel Rec. p. 341 n. 459, 15 (ex emendatione Wilhelmi Gött. gel. Anz. 1898 p. 235) ἀποκατέστησε τῷ θεῷ τὴν χώραν, ἐξ ἧς (τὰς) τε [θ]υσίας καὶ τιμὰς τῷ Ἀπόλλωνι συμβέβηκεν ἐπιτελεῖσθαι. Similima est causa Artemisii Ephesiorum, de quo Strabo XIV, 1, 26 p. 642 Cas. haec narrat: μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Καῦστρου λίμνη ἐστὶν ἐκ τοῦ πελάγους ἀναχεομένη, καλεῖται δὲ Σελινουσία, καὶ ἐφεξῆς ἄλλη σύρρους αὐτῇ, μεγάλας ἔχουσαι προσόδους· αἱ οἱ βασιλεῖς μὲν, ἱερὰς οὖσας, ἀφείλοντο τὴν θεόν, Ῥωμαῖοι δ' ἀπέδωσαν. 4 Non ita hoc videtur intellegendum, ut duo diversa beneficia, dominium agrorum deae restitutum et immunitas eis concessa, distinguantur, sed potius cum fundi ad deam redirent ipso iure immunes facti videbantur. Certe hanc interpretationem commendat narratio Strabonis qui post ea quae not. 3 exscripsi sic pergit: πάλιν δ' οἱ δημοσιῶναι βιασάμενοι περιέστησαν εἰς ἑαυτοὺς τὰ τέλη, πρεσβεύσας δὲ ὁ Ἀρτεμίδωρος, ὥς φησι, τὰς τε λίμνας ἀπέλαβε τῷ θεῷ κτλ. Neque dissimilis est causa Amphiarai Oropiorum; nam hic deus esset necne ambigebatur, sed si deus esset fundum immunem esse debere inter omnes constabat. Cf. Syll.² 334.

441 Laginis (*Léina*) inter rudera templi Hecates repertae sunt reliquiae monumenti ex quattuor lapidum oblongorum ordinibus compositi, ex quibus aetatem tulerunt summi ordinis quinque integri

(*B C F L M*) et unius fragmentum (*A*), alterius ordinis tres lapides (*D G N*), tertii unus integer (*H*) et unius pars (*O*), quarti duo lapides (*E F*). Titulus per quinque columnas (*a b c d e*) scriptus, quae nullam rationem habent commissurarum lapidum, ut saepe in eodem lapide prioris columnae versuum fines et posterioris versuum initia contineantur, quae Viereckium secutus siglis $B^1 B^2$ sim. distinxi. Fragmenta nonnulla edd. C. T. Newton *Discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae* II p. 75. Benndorf et Niemann *Reisen in Lykien und Karien* p. 155. Lebas-Waddington *Inscr.* III, 543. Omnia exscripserunt et coniuncta ediderunt Ch. Diehl et G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* IX (1885) p. 437 sqq. praeter fragmentum postremum *P* (v. 207—219), quod postea inventum adiecit P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* XIII 1889 p. 363 n. 4 (P. Viereck *Sermo Graecus* p. 24 n. XVI). Cf. quae exposuerunt S. Basis *Ἐφ. ἀρχ.* 1886 p. 42 sqq. B. Haussoullier *Revue de philologie* XXIII (1899) p. 152 not. 5.

I AB^1 (*a*) [Λεύκιος Κορνήλιος Λ]ευκίου [υἱός] Σύλλας Ἐπαφρόδι-
τος¹ | [δικιτάτωρ Στρατονι]κέων ἄρ[χο]υσι βουλῇι δῆμωι χαίρειν· |
[οὐκ ἀγνοοῦμεν ὑμᾶς] διὰ προ[γ]όνων πάντα τὰ δίκαια | [πρὸς
5 τὴν ἡμετέραν] ἡγεμ[ον]ίαν πεποιηκότας καὶ ἐν || [παντὶ καιρῷ
τὴν πρὸς ἡ]μᾶς π[ί]στιν εἰλικρινῶς τετηρηκότας | [ἐν τε τῷ
πρὸς Μιθραδά]την π[ο]λέμωι² πρώτους τῶν ἐν τῇ | [Ἀσίαι

Litterae ΑΞΠΣ; memorabiles formae antiquiores ΙΟ conservatae. 1 Apparet hoc monumentum continere quinque documenta, quae tamen omnia ad unam eandemque rem, ad honores et iura Stratonicensibus et delubro Hecates a Romanis concessa spectant. I. Epistula L. Sullae dictatoris ad Stratonicensenses, qua illi propter egregiam fidem, quam populo Romano praecipue per belli Mithridatici tempora praestiterant, collaudantur (v. 1—13). II. Epistula eiusdem ad eosdem, qua se senatusconsultum de eorum rebus factum legatis ipsorum tradidisse ut ad illos deferretur significat (v. 14—17). III. Senatus consultum de rebus Stratonicensium (v. 18—129). IV. Populiscitum Stratonicensium de incidendo lapidibus cum illo senatusconsulto (quae pars decreti non exstat), tum laterculo omnium populorum, regum, dynastarum, nationum, quae Stratonicensibus significaverant se ius asyli Hecates fano concessum agnoscere et ratum habere (v. 130—142). V. Laterculus civitatum regum dynastarum nationum (v. 143—219). De harum litterarum aetate nihil dubii relinquit dictaturae mentio, quam Sulla iniit sub ipsum finem anni 82 a. Chr. n. (Drumann *Gesch. Roms* II² p. 404), deposuit initio anni 79 (Drumann II² p. 424). Maxime probabile vero est, senatusconsultum et reliqua quae his lapidibus incisa sint anni 81 a. Chr. n. esse. Cf. not. 68. 2 Bellum Mithridaticum primum (88—84 a. Chr. n.) intellegi manifestum est.

ἀντιτεταγμένους³ καὶ διὰ ταῦτα κινδύνους πολλούς | [τε καὶ παντοδαπούς⁴] ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων δημοσίων | [πραγμάτων προ-
 10 θυμό]τατα⁵ ἀ[ν]αδεδεγμένους⁶ || -----⁷ καὶ [τοὺς κοινούς]⁸ καὶ τοὺς ἰδιωτικούς | [φιλείας ἐ]νε[χεν] πρὸς ἡμᾶς εὐ-
 νοίας τε | [καὶ χάριτος, καὶ ἐν τῷ τοῦ⁹ πολέ]μου καιρῷ πρὸς
 τε | [τὰς ἄλλας τῆς Ἀσίας πόλεις¹⁰ πεπρ]εσβευκότας καὶ πρ[ὸς] |
 [τὰς τῆς Ἑλλάδος¹¹ -----]

II B² C¹ (b) Λεύκιος Κορ[νήλιος]¹² Σύλλας Ἐπαφρόδιτος δικτ[άτωρ] ||
 15 Στρατο[νικέων ἀρχουσι]¹³ βουλῇ δῆμῳ χαίρειν | πρεσβευταῖς
 ὑμ[ετέροις] τὸ γενόμενον ὑπὸ¹⁴ συγκλήτου δόγμα | τοῦτο [πα-
 ρέδωκα¹⁵].

3 Sic supplevit Basis, quia v. 43. 84 ἀντιτετάχθαι legitur. ἀντεσταμένους D. et C., quod V. retinet propter spatii rationes. Sed cum discrimen non plus quam duarum litterarum sit, non nimium huic argumento tribuendum videtur.

4 Supplevi non sine haesitatione. Nam πολὺς καὶ παντοδαπός quidem perfrequenter inter se coniunguntur, sed hic magnitudinis potius quam varietatis notionem desideres. μεγάλους usitatissimum quidem est, sed iusto brevius. In Wilamowitzii supplemento καὶ δεινοτάτους displicet positivi et superlativi coniunctio. Sed aliquod ex his adiectivis hic fuisse utique apparet, quia editorum primorum supplementum [καὶ μεγάλους ὑφισταμένους] opinione improbabili de totius enuntiati argumento et structura nititur.

5 Supplevit Basis, [καὶ δεινός]τατα D. et C. 6 Supplevit Basis, ἀ[ν]α δεδεγμένους D. et C.

7 Quid hic fuerit, obscurum. Nam utique proxima [τοὺς κοινούς] καὶ τοὺς ἰδιωτικούς non licet ad κινδύνους v. 7 referri propter articulum additum. Suspiceris igitur initio versus decimi aliud nomen substantivum fuisse quo illa spectarent, sed quale id fuerit non assequor.

8 Supplevit Wilamowitz apud V. 9 D. et C. [ἐν πολέ]μου καιρῷ legunt, a priore versus parte restituenda abstinere. [καὶ χάριτος ἐν τούτου τοῦ πολέ]μου καιρῷ V. Sed aut utrique nomini addendus fuit articulus ut v. 36 aut in utroque omittendus ut v. 77. Particulam καὶ vero ante ἐν inserendam putavi, quia hic ni fallor ad aliam rem, ad legationes per belli tempora missas transitur, cum proximè superiora etiamtum ad fortitudinem et constantiam, qua belli mala subierint Stratonicensēs, spectent.

10 Supplevit Viereck. 11 Supplevit Viereck. 12 Hic Λευκίου υἱός addiderant editores primi, sed ex spatii rationibus apparet, paternae originis significationem hoc quidem loco additam non fuisse. V.

13 Nihil nisi βουλῇ δῆμῳ supplēt D. et C., sed magistratuum mentionem et versu 2 flagitari neque spatium ei reponendae deesse monet V.

14 Suppleverunt D. et C., in universum sine dubio recte, sed pro ὑπό, etsi σύγκλητος etiam aliis huius tituli locis articulo caret, fortasse τῆς legendum est.

15 Supplevi. συνέχωρσα D. et C., quod probavit V. Sed cum appareat de exemplo senatus-consulti a Sulla legatis tradito ut domum referrent dici, dubito num concedendi verbum huic sententiae accommodatum sit.

III Λεύκιος Κορνήλιος Λευκίου υἱός¹⁶ Σύλλας Ἐπαφρόδιτος
 δικτ[άτωρ | συγκλήτῳ συ[νεβουλευσατο πρὸ ἡμερῶν 17 κα]λαν-
 20 δῶν || Ἀπριλίῳ ἐν τῷ[ι κομετίῳ· γραφομένῳ παρῆσαν Γ]άιος |
 Φάννιος Γαίου [υἱός¹⁸ -----, Γ]άιος | Φονδάνιος
 Γαί[ου υἱός¹⁹ -----· περὶ ὧν Στρατονικε]ῖς ἐκ Χρυσ[ο-
 [ρέων²⁰] | Παιώνιος Ἰερ[οκλέους, -----, -----
 25 -----,] || Ἐκαταῖος Πα[-----²¹, -----
 -----, -----,] | Διονύσιος Ε[-----²² πρεσβευταὶ λόγους
 ἐποιή]σαντο | συμ[φώνως καὶ ἀκολούθως²³ τῷ Στρατονικέω
 ψήφισματι | ἀξιούντες συνήδεσθαι ἐπὶ τῷ²⁴ τ]ὰ δημόσια πρά-
 γ[ματα τ]οῦ δήμου | [τοῦ Ῥωμαίων ἐν βελτίονι κα]ταστάσει
 30 εἶναι· || [ὅπως χρυσοῦν στέφανον παρὰ τῆς ἰ]δίας πόλεως τῇ
 συγκλήτῳ | [ἀναθεῖναι ἐξῆι²⁵ ἀπὸ ταλάντων δ]ιακοσίων²⁶, |

16 Hic Viereck addidit patris nomen a D. et C. omissum, quia id adiungi eius qui senatum consultit nomini solenne est, neque spatium non sufficit.

17 Accuratissima computatione de numero litterarum quae intercederunt instituta numerum senarium reposuit Viereck.

18 Eiusdem quidem hominis nulla videtur exstare alia memoria. At filium huius Gai haud improbabili coniectura fuisse statuunt D. et C. illum C. Fannium C. f. qui anno fere 49 a. Chr. provinciam Asiam praetor administraverit (W. H. Waddington Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom. n. 34). Patrem vero eius quem hic teneamus suspicor aut C. Fannium C. F. Strabonem cos. 122 a. Chr. aut C. Fannium M. F. Strabonem C. Laellii generum (Cic. Brut. 26, 104) fuisse. Quodsi recte D. et C. ex lacunae ambitu colligunt, praeter tribum, quae in Fundanio quidem sola commemorata sit, Fannio etiam cognomen additum fuisse, nescio an id Στράβων potissimum fuerit.

19 C. Fundanium C. F. tribunum plebis esse in lege de Thermessibus (C. I. L. I, 204, 3), amicum Ciceronis (Ep. ad Q. fratrem I, 2, 3, 40), propinquum Varronis (de re rustica I, 2, 4) observant D. et C. Sed eidem monent, si eum qui anno 74 a. Chr. tribunatu functus esset iam anno 84 a. Chr. senatorem fuisse statueremus, intervallum inter quaesturam et tribunatum interiectum nimium videri. Quare eum potius C. Fundanium qui fere 104 a. Chr. quaestor fuisset (C. I. L. I, 386. Borghesi, Oeuvres II p. 307) hic designari videri.

20 Cf. n. 1114. 234¹¹. 24 Πα[τωνίου] ex v. 24 D. et C. Sed id merito incertissimum iudicavit Viereck.

22 Ἐ[καταίου] D. et C.; cf. not. 21. 23 Simplex praetulit Viereck, cum D. et C., quorum reliqua huius loci supplementa sunt, ἐπακολούθως scripsissent.

24 Supplevit Viereck. διὰ τὸ D. et C., quorum reliqua huius versus supplementa sunt.

25 Cf. Syll.² 300, 31: ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ (Thisbenses factionis Romanae) λόγους ἐποιήσαντο, χρυσίον, δ' συνήνεγκαν εἰς στέφανον, ὅπως εἰς τὸ Καπετώλιον στέφανον κατασκευάσωσιν, τούτοις καθ[ότι] ἐνεφάνισαν, ὅπως αὐτοῖς ἀποδοῦναι, ὅ[πω]ς τοῦτον τὸν στέφανον εἰς τὸ Καπετώλιον κατασκευάσωσιν, οὕτως ἀποδοῦναι ἔδοξεν.

26 De talento, quod hic innuitur, Viereck provocat ad F. Hultschii Metrologiam

[θυσίαν τε ἐν τῷ Καπετωλίῳ ὁπως] ποιῆσαι ἐξῆλ²⁷ ὑπὲρ τῆς
 ν[ί]κης | [καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ δήμου τοῦ] Ῥωμαίων, | [ὁπως
 τε τὸ λοιπὸν²⁸ Λευκίῳ Κορνηλίῳ Λ]ευκίου υἱῷ Σύλλαι Ἐπα-
 35 φροδίτῳ || [δικτάτορι φαίνεται Στρατονικέων] δήμῳ φιλανθρω-
 πως κεχρῆσθ[αι]· | [ἐπεὶ τε ὁ δῆμος ἐν τῷ καιρῷ τῆς εἰρήν]ης²⁹
 συνετήρησεν τὴν ἰδίαν | [εὐνοίαν τε καὶ πίστιν καὶ φιλίαν³⁰]
 πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων | [καὶ πρῶτος³¹ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
 ὅτε Μιθρ]αδάτης ἐν αὐτ[ῇ]³² | δεινότατα³³ ἐτυράννευεν, προεί-
 40 λετο ἀν]τιτετάχθαι· || [ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ³⁴ τὴν πόλιν ἐπῆλ-
 θεν³⁵,] | ἐλὼν δ' ἐκράτησ[εν] | -----

ed. 2 p. 129 sqq., qui coronarum aurearum pondera talentis indicari obser-
 vat apud Polybium XXI, 34, 4: καὶ ταῦτα λέγων ἅμα προὔτεινε στέφανον ἀπὸ
 πεντεκαίδεκα ταλάντων. XXVIII, 22, 1—3: ὅτι Ἀντίοχος — πρεσβευτὰς εἰς τὴν
 Ῥώμην ἐξέπεμπεν — συνθεῖς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τάλαντα, πεντήκοντα μὲν
 στέφανον Ῥωμαίοις, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν χρημάτων εἰς δωρεάν τιαι τῶν κατὰ τὴν
 Ἑλλάδα πόλεων. Ubique tres stateras aureos vel sex drachmas Atticas auri
 intellegendas esse, ut demonstrent Pollux Onom. IV, 173: ὁ δὲ χρυσοὺς στα-
 τήρ δύο ἦγε δραχμὰς Ἀττικὰς, τὸ δὲ τάλαντον τρεῖς χρυσοὺς. IX, 53: ἡδύνατο
 δὲ τὸ τοῦ χρυσοῦ τάλαντον τρεῖς χρυσοὺς Ἀττικούς. Etym. M. 744, 38 sqq.: τὸ
 τάλαντον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρυσοὺς εἶχε τρεῖς· διὸ καὶ Φιλῆμων ὁ κωμικός
 φησι· δύο εἰ λάβοι τάλαντα, χρυσοὺς ἐξ ἑχων ἀποίσεται. Lex. Seguerian. ap.
 Bekker Anecd. I p. 306, 4 emend. a Boeckhio Staatshaush. 12 p. 40 a: δύναται
 δὲ τρεῖς χρυσοὺς, [ὥς] ὁ Θυατειρηγός (i. e. Nicander). 27 Cf. Syll.² 349, 3 sq.
 λόγους ἐποίησαντο (legati Mytilenaeorum) — ἵνα τε ἐν Καπετωλίῳ θυσι[αν]
 ποιῆσαι ἐξῆι. v. 8: ἐν Καπετωλίῳ θυσίαν ποιῆσαι ἐξεῖναι. 28 Haec duo
 verba addidit Viereck propter spatium, reliqua supplementa primorum edi-
 torum sunt. 29 Suppleverunt D. et C., nisi quod articulos τῷ et τῆς
 adiecit Viereck, ne versus iusto brevior fieret. 30 [εὐνοίαν πίστιν τε καὶ
 φιλίαν] D. et C.; commodiorem verborum ordinem restituit V. 31 Sic V.;
 πρῶτός τε D. et C. 32 ΑΥΤΑΙΣ in lapide dispicere sibi videbantur edi-
 tores primi, sed dubitantes. Certe plurali nullum hic esse locum perspexe-
 runt ideoque αὐτ[ῇ] emendaverunt. 33 Sic V., ὀμότατα D. et C. 34 πρὸς
 Viereck (cf. not. 35), a cuius supplemento hoc uno nomine discedendum
 existimavi. Utraque quidem praepositio recte se habet; etenim etsi πρὸς non
 ut ἐπὶ hostiliter invadendi, sed appropinquandi modo notionem habet, tamen
 hoc quoque quominus de hoste dicatur nihil impedit. Cf. Syll.² 300, 22:
 πρὸ τοῦ ἡ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίσβας προσήγαγεν.
 At certe utrobique eadem propositione opus est; ἐπελθεῖν πρὸς τινά non
 minus inusitate dicitur quam προσελθεῖν ἐπὶ τινά. 35 Supplevit Viereck,
 cum primi editores [ἐπεὶ τε ὁ βασιλεὺς τὴν πόλιν πολιορκήσας] scripsissent, id
 quod particula δὲ post ἐλὼν addita redargui recte monet V. Idem de re
 gesta quae hic tangatur provocat ad Appianum Mithr. 21: ἐπανιών δὲ (Mithri-
 dates) ἐκ τῆς Ἰωνίας Στρατονίκειαν εἶλε καὶ ἐζημίωσε χρήμασι, καὶ φρουρὰν ἐς
 τὴν πόλιν ἐσήγαγεν.

O [----- Λευκίῳ Κορνηλίῳ Λευκίου υἱῷ Σύλλαι³⁶] | δικ-
 τάτορι ἐπιτάξαντι³⁷ ----- | καὶ ἐπεὶ ὁ
 δῆμος [συνετήρησεν ἀεὶ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ³⁸] | εἰδνοίαν καὶ
 π[ίστιν] καὶ συμμαχίαν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων, τὰ [ἐ]δια³⁹
 πράγματα κατὰ τὴν προαίρεσιν [τὴν ἐκείνων διοικήσας, καὶ
 45 Μιθριδάτη⁴⁰] πόλεμον ἐπο[ίησε, κα]ί⁴¹ τὸν ἴδιον δη[λώσας
 θυμὸν προθυμότατα ἀντετάχθη⁴²] | τῇ βασιλικῇ β[ουλῇ] καὶ
 δυνάμει -----

E [----- | δικαίοις⁴³ τε καὶ νόμοις καὶ ἐθισμ[οῖς] τοῖς
 ἰδίῳις, οἷς ἐχρῶν[το ἐπὶ] πάντ[ω]⁴⁴, ὅπως χρῶνται, ὅσα τε [ψήφισματα
 ἐποίησαν τοῦ]του τοῦ πολέμου ἐνεκεν⁴⁵, ἐν πρὸς βασ[ιλέα] Μιθρα-
 50 δάτην ἀνέδειξαν, ὅπως τ[αὐτὰ] πάντα κύρια ᾤσιν· | [Πήδαρόν⁴⁶

36 Supplevi. 37 Supplevi. Videtur hic de nescio quibus rebus ad bellum necessariis dictum fuisse, quas Sulla Stratonicensibus imperasset, illi vero haud gravati praebuissent. Cf. Syll.² 330, 25: ἐπιτάξαντός τε τῷ πόλει Γαίου Γαλλίου σίτον καὶ Κοίντου Ἀγχαρίου ἡμάτια. Sane cum hoc fieret Sulla nondum dictator erat, sed ne alius quidem quisquam, ut utique minus accurate hic dictatoris mentionem fieri appareat. 38 Supplevi. [ἐν πολέμῳ καιρῷ συνετήρησεν διὰ τέλους] Viereck. D. et C. a conatu versus 41—46 restituendi omnino abstinerunt.

39 Supplevi. καὶ συμμαχίαν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων,] | διὰ πράγματα Viereck. Praepositionem διὰ iam D. et C. agnoscere sibi visi erant, sed quid hic significare possit διὰ πράγματα, frustra quaesiveris. Adiectivum ἴδιος sane antiqua vi, qua privatum significat, in populum non quadrat. Sed huius tituli aetate id iam in pronomini possessivi vel adiectivi οἰκεῖτος notionem abiisse constat, et in hoc ipso titulo bis (v. 43. 89) de civitate usurpatur. Cf. etiam 510, 4. 10: τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ μητρόπολις τῆς Ἀσίας — ἐκ τῶν ἰδίων. 40 Supplevi. Verbum διοικήσας sane non ab omni parte placet, sed aliud aptius non succurrit.

41 Supplevit Viereck, cum D. et V. πόλεμον ἐπο[ίησε] legissent. 42 Supplevi. Neque D. et C. neque V. haec attigit, nisi quod omnes τὸν ἴδιον δῆμ[ον] legunt. Sed cum populus Stratonicensium (ὁ δῆμος v. 42) subiecti vicibus fungatur, is vix de suo populo dicere potest. Neque intellego, quo iure verba καὶ τὸν ἴδιον δῆμον eis respondere dicat V., quae supra in Sulla epistula vs. 44 sqq. sint. Nam illic nihil simile legitur. 43 Quae proxime sequuntur, apparet ea esse, quae Stratonicensium legati a senatu petiverint; a v. 65 περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως εἰδοῖς incipiunt quae senatus ad haec postulata decrevit.

44 Supplevit Viereck; [οἷς πρότερον ἐχρῶντο] D. et C. Sed cum versus 48 initio ΙΩ in lapide sit, hoc supplementum recte se habere nequit. 45 Similia decreta intellegi videntur atque Ephesii huius eiusdem belli causa fecerunt (Syll.² 329) et iam antea per occasionem belli Aristonici fecerant (Syll.² 510). 46 Suppleverunt D. et C. secuti Strabonem XIII, 4, 59 p. 641 Cas.: Πήδαρόν δὲ καὶ ἐν τῇ νῦν Στρατονικείῳ πολι-
 χιόν ἐστι.

τε,] Θεμησόν⁴⁷, Κέραμον⁴⁸, χωρία [κώμας λιμένας προσό|δους
 τε τῶν] πόλεων, ὧν Λεύκιος Κορν[ήλιος Σύλλας αὐτοκράτωρ |
 τῆς τούτων] ἀρετῆς καταλογῆς⁴⁹ τε [ἐ|νεκεν προσώρισεν συνεχώ-
 55 ρη|σεν, ὅπως τ]αῦτα αὐτοῖς ἔχειν ἐξ[ῆι· || τὸ⁵⁰ ἱερὸν τῆς] Ἑκά-
 της, ἐπιφανεστά[της καὶ μεγίστης θεᾶς, ἐκ πολλ|λοῦ τε τιμώμε-
 νον καὶ πολλα[----- | τό τε τέμεν]ος,
 ὅπως τοῦτο ἄσυ|λον ὑπάρχει· | περὶ τε τῶν ἀ|π[ολωλ]ότ[ων
 C²F αὐτοῖς ἐν τῷ πολέμῳ, ὅπως] | ἡ σ[ύγ]κλ[η]τος τῷ ἄρ|χοντ[ι⁵¹
 (c) τ]ῷ εἰς Ἀσίαν πορευομένῳ ἐντολὰς || δῶι, ἵνα φρο[ντίσ]ῃ καὶ
 60 ἐπιστροφῇ⁵² ποιήσῃται, ὅπως τὰ ἐμφανῆ⁵³ | αὐτοῖς ἀποδοθῆναι
 φροντίσῃ, τοὺς τε αἰχμαλώτους | κομίσωνται περὶ τε τῶν [λ]οι-
 πῶν ἵνα τύχῃσι τῶν δικαίων·⁵⁴ | ὅπως τε πρεσβευταῖς τοῖς
 παρὰ Στρατονικέων εἰς Ῥώμην | παρεσομένοις ἐκτὸς τοῦ στίχου
 65 οἱ ἄρχοντες σύγκλητον διδῶσ[ιν·] || περὶ τούτου τοῦ πράγματος
 οὕτως ἔδοξεν· πρεσβευταῖς | Στρατονικέων⁵⁵ κατὰ πρόσωπον ἐν
 τῇ συγκλήτῳ φιλανθρώ|πως ἀποκριθῆναι, χάριτα φιλίαν συμ-
 μαχίαν ἀνανεώσασθαι, | τοὺς πρεσβευτὰς ἀν[δρα]ς καλοὺς καὶ
 ἀγαθοὺς καὶ φίλους | συμμάχους τε ἡμε[τέρο]υς παρὰ δήμου

47 Situs huius oppidi ignoratur. 48 Oppidum Cariae ad sinum maris Aegaei qui inde ὁ Κεραμικὸς κόλπος appellatur. Cf. Strabo XIV, 2, 15 p. 656: εἴτα μετὰ Κνίδον Κέραμος καὶ Βάργασα πολίχνια ὑπὲρ θαλάττης. § 23 p. 660: οἱ δὲ πλείστας παρεχόμενοι κώμας προέχουσι τῇ ψῆφῳ (in Chrysaoren-sium concilio, cf. n. 234¹¹), καθάπερ Κεραμίζεται. Plinius N. hist. V, 107 ha-bitatur (Halicarnassus) inter duos sinus, Ceramicum et Iasium. V, 134: in Ceramicum autem sinu Priaponesus etc. V, 109: Stratonicea libera, Hyni-dos, Ceramus, Troezenae, Phorontis. Mela I, 16, 84: tum Unidus in cornu paeneinsulae, interque eam et Ceramicum sinum in recessu posita Euthana. Hierocles Synecd. 687, 12—688, 1: Κνίδος, | Κέραμος, | Μύλασσα, | Στρατονικία.
 49 Cf. Syll.² 328¹⁰, 334³⁸. 50 [τό τε ἱερὸν τῆς] D. et C. Sed ei supple-mento cum spatium non sufficere videret V., particulam omisit; asyndeton ubi ad aliud caput transitur in eiusmodi litteris, veluti in senatusconsulto de Thisbensibus Syll.² 300, perfrequens est. 51 Praeses (ἡγεμών) provin-ciae hic ἄρχων appellatur, id quod minus frequens quidem est, sed facilem explicationem habet, quandoquidem de praefectis quos Athenienses olim miserant in oppida regionesque sibi subditas, hoc nomen solenne erat. Cf. Syll.² 54⁵. 52 Cf. n. 349¹⁶. 53 Quae tam manifesta erant, ut lite iudicioque non opus esset, sed statim reddi possent domino legitimo. 54 Hic de eis causis dici apparet, quae non sine iudicum sententia dirimi possint. 55 Formulam similem eius, quae hic v. 65—70 legitur, habes in senatus-consulto de Narthaciensibus Syll.² 307, 61: χάριτα, φιλίαν, συμμαχίαν [ἀ]νανεώ-σασθαι τούτοις τε φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι, ἀνδρας καλοὺς ἀγαθοὺς προσαγο-ρεῦσαι et alibi.

70 καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ φίλου συμμάχου [τε ἡ]τερόου προσ-
 γορευῆσαι ἔδοξεν. | περὶ τε ὧν οὗτοι οἱ [πρεσβευ]ταὶ λόγους
 ἐποίησαντο καὶ περ[ὶ ὧν] | Λεύκιος Κορνήλι[ος Σύλλας] Ἐπα-
 75 φροδίτος δικτάτωρ λόγ[ους] ἐποίησατο, γνωστὸν εἶναι Ῥωμ[α]-
 ίοις⁵⁶ [κατὰ τὰς ἀποσταλείσας⁵⁷ | παρ]ᾶ⁵⁸ τῶν Ἀσίων τὴν τε
 15 Ἑλλάδα [διακατασχόντων τῶν τε ἐν || ταῦτα]ις ταῖς ἐπαρχείαις
 πρεσβευ[τῶν γεγεννημένων ἐπιστολὰς⁵⁹ | τοῦς] Στρατονικεῖς τὴν τε
 φιλίαν χ[αί] πίστιν καὶ εὖνοιαν πρὸς τὸν | δῆ]μον τὸν Ῥωμαίων
 διὰ τέλους [ἐν καιρῶι εἰρήνης πολέμου⁶⁰ | τε] (ἀ)εῖ⁶¹ συντετ-
 ρηκέναι στρατιῶ[ταις τε καὶ σίτωι⁶² καὶ μεγάλαις | δαπάν]αις
 80 τὰ δημόσια πράγματα [τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων || προ]θυμό-
 τατα ὑπερῆσπικέναι π----- .. υς ὑπὲρ τῆς
 μεγαλοφροσύνης⁶³ τῆς αὐτῶν αὐτοῖς συμπε[πολ]εμηκέναι⁶⁴ τοῖς
 τε βασιλέω[ς Μιθραδάτου ἡγεμόσιν⁶⁵ | δυν]άμεσιν τε ἐπανδρό-
 τατα περὶ τῶν πολέων τῆς Ἀσίας καὶ | τῆς⁶⁶ Ἑλλάδος ἀ[ν]τι-
 85 τετάχθαι. || [περὶ τούτων τῶν πραγμάτων οὕτως ἔδοξεν· ἀρέσκειν
 Η τῇ συγ[κλήτ]ωι ἀνδρῶν ἀγαθῶν⁶⁷] δικαίων [τε ἀπο]μνημ[ονε]ύειν
 καὶ προ[νοε]ῖν ὅπως Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφροδί[τος]
 δικτάτωρ τὸν ἀν[τι]ταμίαν⁶⁸ ξένια αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα
 δοῦναι κελεύσῃ, οἷς] τε νόμοις ἐθισμοῖς τε ἰδίοις πρότερον |

56 Supplevit Viereck.

57 Supplevi.

58 Supplevit Viereck.

59 Hoc nomen addidi, cf. not. 57. Reliqua supplementa et huius et pro-

xime superioris versus Viereckii sunt. 60 Supplevit Viereck. 61 ΤΕ'

in lapide agnoverunt primi editores. Emendavit Viereck. 62 Hoc nomen

supplementis primorum editorum adiecit Viereck. 63 Perquam proba-

bilitate D. et C. statuunt, hic ut infra (cf. not. 34) Latini sermonis ignorantia

peccatum esse. Nempe praepositionem ὑπὲρ Latinae pro loco usurpatam,

cui sane plerumque satis accurate respondet. Sed hic 'pro animi magni-

tudine sua' idem esse ac 'qua erant animi magnitudine', qua vi sane Graece

particula ὑπὲρ uti non licuit. 64 Supplevi, nisi quod simplex πεπολημη-

κέναι iam primi editores reposuerunt. 65 Manifesto idem hic fuit atque

n. 442, 1, ubi a Viereckio enuntiatum perbene restitutum est. Post βασιλέων

in hoc certe titulo nomen proprium fuisse spatii rationes indicant. 66 Haec

quoque concinunt cum n. 442, 2, nisi quod praepositiones ὑπὲρ et περὶ alter-

nant, id quod recentiore aetate omnium frequentissimum est. 67 Supplevi.

κλιῶν D. et C., ἐκθλιῶν V. Utrumque sermoni actorum publicorum parum

accommodatum mihi videtur. 68 Proquaestorem, qui magistratus mili-

taris esset et extraordinarius, vix per duos deinceps annos in officio mansisse

ideoque hoc decretum anno 81 a. Chr. n., proximo illo quidem post bellum

civile finitum, vindicandum esse observat Viereck.

- 90 [ἐχρῶντο, τούτοις] χράσθωσαν⁶⁹. | [ἄλλους τε νόμους αὐτοῖς] ψη-
φίσματά τε ἐποίησαν τούτου τοῦ [πολέμου] ἐνεκεν τοῦ πρὸς
Μιθραδάτην γενομένου⁷⁰, ἵνα τούτοις ταῦτα | πάντα κύρια
ὑπάρχωσιν· ἃς τέ τινες τῆς τούτων ἀρετῆς καταλογίζονται⁷¹ τε
95 ἐνεκεν μετὰ συμβουλίου γνώμης Λεύκιος Σύλλας αὐτοκράτωρ
τοῖς αὐτοῖς προσώρισεν συνεχώρησεν [πολιτείας προσόδους χω]-
ρία κώμας λιμένας τε τούτοις⁷², ἵνα ταῦτα | αὐτοῖς ἔχειν ἔξῃ·
τὸν τε δῆμον τὸν Ῥωμαίων⁷³ [-----] | -----
K ----- προσηκόντως ἀξίως τε αὐτοῦ⁷⁴ -----
----- | -----] τὰ τε Στρατονικεῦσιν [ἐψηφισμένα⁷⁵ -----
100 -----] ἀποδεχ[τὰ ὑπάρχει]ν⁷⁶ δεῖν· | [ὅπως
τε Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος δικτάτωρ, ἐάν
αὐτῷ | φαίνεται, ἃς αὐτὸς αὐτοκράτωρ Στρατονικεῦσιν πολι-
[τείας | κ]ώμας χώρας λιμένας τε προσώρισεν, ἐπιγινῶι διατάξ[ει
105 ὅσας ἐκάστη⁷⁷] | προσόδους Στρατονικεῦσιν τελεῖν· || [ἐάν] ⁷⁸ τε
διατάξῃ, πρὸς ταύτας τὰς πολιτείας, ἃς Στρατονικεῦσιν] |

69 [ἐχρῶντο, τούτοις τὸ λοιπὸν] χράσθωσαν D. et C. Sed additamento τὸ λοιπὸν spatium non sufficere vidit Viereck. 70 Cf. not. 45. 71 Cf. not. 49. 72 Suppleverunt D. et C., neque dubitari licet de hoc dativo, sed significatio paullo obscurior est. Primi editores cum ante τούτοις commate distinguerent, apodosin sic conformaverunt: τούτοις ἵνα ταῦτα αὐτοῖς ἔχειν ἔξῃ. Sed si τούτοις de Stratonicensibus intellegitur, quid sibi volt αὐτοῖς? 'ipsis', de qua notione in hac enuntiati structura una cogitari licet, sensu cassum est. Quare praestat cum Viereckio apodosin ab ἵνα demum incipere. At ne sic quidem de civibus τούτοις interpretari licebit, quippe qui iam antea definite pronomine [τοῖς αὐτοῖς] indicati sint. Quare nullam video rationem nisi ut intellegamus 'et portus, qui ad haec (πολιτείας, χώρας, κώμας) pertinent', ut dativus haud raro usurpatur. Cf. n. 101, 5. 6: τήνδε ἐξέδραν τῇ προσευχῇ et quae illic attuli not. 4. Quia nomina non idem genus habent, ex more pronomen ad omnia relatum neutro genere enuntiatur. 73 Proximi enuntiati ut tenorem restituerem aut certe sententiam indicarem mihi non magis contigit quam prioribus editoribus. Ne id quidem diiudicare audeo, utrum τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων subiecti an obiecti accusativus sit. 74 Aut αὐτοῦ. Cf. not. 73. 75 Supplevi non sine haesitatione. 76 Supplevit Viereck. 77 Suppleverunt D. et C., retinuit V., neque dubitandum videtur, praecipue propter singularem τελεῖν, qui necessario indicat, antea ἐκάστη fuisse. Cum hoc vero pronomine non conveniret ἵνα, de quo fuit cum cogitarem propter coniunctivum. Nam sic ἵνα — τελεῖν potius expectes. Coniunctivus vero in ea quam recepi lectione sane legibus syntaxeos Graecae vix accommodatus est; sed eum revocare licet ad incautiores exempli Latini imitationem (cf. not. 63. 84). 78 Supplevit Wilamowitz apud Viereckium. [ὅσο]ν D. et C.

προσώρισεν, γράμματα ἀποστείλῃ, ἵνα τοσοῦτον τ[έλος] | Στρα-
 τονικεῦσιν τελῶσιν· | [τ]οῦτό τε, οἷτινες ἄν ποτε ἀεὶ Ἀσίαν τήν
 τε Ἑλλάδα⁷⁹ ἐ[παρχείας⁸⁰ | δια]κατέχωσιν, φροντίζωσιν διδῶσιν
 110 τε ἐργασίαν⁸¹, ἵνα ταῦτα || οὕτως γίν[ω]νται. | τὸ [ἱερ]ὸν τῆς
 LM¹ Ε[κότης] ὅπως ἤ[ι] αὐτοῖς· | ἀνθύπατος ὅστις ἂν ἀεὶ Ἀσίαν
 (d) ἐ[παρχείαν⁸²] | διακατέχῃ, ἐπιγνώτω ἅτινα αὐτοῖς ἄ[πε]στιν |
 115 οἷ τέ τινες ταῦτα διήρπασαν οἷ τέ τινες [δ]ιακατέ[χ]ουσιν αὐτά,
 ἵνα παρ' αὐτῶν ἀποδοθῆναι ἀποκατα[σταθ]ῆναι φροντίσῃ· ἵνα τε
 τοὺς αἰχμαλώτους | ἀνακομίσασθαι δύνωνται ὑπέρ τε τῶν λ[ο]ι-
 πῶν | πραγμάτων τῶν δικαίων τύχωσιν ο[ὕ]τ[ω] κα[θ]ώς ἂν |
 120 αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμά[τ]ων πί[σ]τεώς || τε τῆς ἰδίας
 φαίνεται· ἔδοξεν. | στέφανόν τε τὸν παρὰ τοῦ δήμου | [τῆι
 συγχλήτῳ]⁸³ ἀπεσταλμένον, οὗ ἂν Λεύκιος [Κορνήλ]ιος | Σύλλας
 Ἐπαφρόδιτος δικτάτωρ | ἦγ]ῃται [ἀγαθόν⁸⁴ ὅπως ἀναθεῖναι
 125 αὐτοῖς || ἐξῆι, θυσίαν τε ἐν τῷ Καπετωλίῳ ἂν θέ[λ]ωσιν ὅπως
 αὐτοῖς ποιῆσαι ἐξῆι. | τοῖς τὲ πρεσβευταῖς παρὰ Στρατονικέων
 εἰς | Ῥώμην παρεσπομένοις ἔδοξε σ[ύ]γκλητον | [ὑπὸ τῶν ἀρχόν-
 των ἐκτὸς τοῦ στίχου διδ]οσθαι·⁸⁵ [ἔδοξεν].
 130 [-----δυνασ]||τῶν⁸⁶ καὶ ἐθνῶν προγράψας προγραμμὸν τόν-
 IV J [δε]⁸⁷· | αἷδε ἀπεδέξαντο τῶν πόλεων καὶ βασιλέ[ων] | καὶ θυ-
 (d) ναστῶν τήν τε αὐτοῖς τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ[ν] | ἀγῶνα τὸν τιθέ-
 μενον κατὰ πενταετηρίδα⁸⁸ | Ἐκάτῃ Σωτείρῃ Ἐπιφανεῖ⁸⁹ καὶ

79 Hinc apparet, quae Stratonicensibus concessa essent oppida aliaque
 loca partim in Asia, partim in Graecia sita fuisse. Basis. Viereck. Quod
 vero Graeciae provinciae hic mentio fiat, ea re redargui opinionem hodie
 paene ab omnibus probatam, nullam fuisse ad id tempus provinciam Achaïam,
 sed totam Graeciam Macedoniae proconsulatu subiectam fuisse, haud inepte
 disputat Basis. Sed fieri potuit, ut tamen uni eidemque proconsuli Mace-
 doniae et Achaïae administratio mandaretur. 80 Supplevit Basis. ἐπ[έ]λ-
 θωσι δι[α]κατέχωσι D. et C. 81 I. e. 'dent operam'. Imperitissime et in-
 consideratissime locutionem Latini sermonis propriam hic ad verbum Graece
 expressam esse primus observavit Basis. 82 Supplevit Basis. ἐπ[έ]λ-
 θῃ | διακατέχῃ D. et C. 83 Supplevit Viereck ex v. 30. Cf. not. 25.
 84 Vs. 124—127 supplevit Viereck. 85 Cf. v. 64. 86 Supplevit ex
 v. 132. 87 TON lapis. Suppleverunt D. et C. Cum N et Λ (i. e. Δ)
 facillime inter se confundantur, fuit cum τόδε supplere mallet. Ac certe si
 recte editores πρόγραμμα scripsissent, hoc non posset nisi alia nominis neu-
 trius quod est πρόγραμμα forma esse. Sed haec si quid video cum sermo-
 nis legibus pugnat, cum masculinum δ προγραμμός multorum similium com-
 paratione defendatur. 88 Cf. n. 305, 8. 40. 89 Cogitaveris de dea quae
 subito hominibus apparuerit, quales ἐπιφανείας etiam recentioris aetatis

- 135 Ῥώμηι θεᾷ εὐερ||γέτιδι· ὁμοίως δὲ ἀναγραφάτω τὰ ὀνόματ[α] |
καὶ τῶν ἀποδεδεγμένων ἐθνῶν. τὸ δὲ γεν[ό]μενον εἰς τὴν ἀνα-
γραφὴν τέλεσμα διδ[ό]σαν οἱ ταμίαι ἀπὸ τῶν τῆς Ἑκάτης
140 χρημά[των.] | ὁμοίως δὲ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀποδεδεγμ[έ]ων
προνοεῖτωσαν οἱ ἐν ἀρχῇ ὄντες [πρυτά]νεις, ὅπως προσαναγρά-
φεται τὰ ὀνόματα.] | ἡρέθη Ἑρώδης Ἰππίου Κωραῖος.

V M² (e)

.....ς	Kῶς ⁹¹
[Μύ]λασα	Στρατονίκεα
145 [Κ]αῦνος	155 ἡ ἐν Μακεδονίαι ⁹²
[Β]αργυλία	-----
Ἑράκλεια ἡ ἐπὶ	-----
τῷ Λάτμωι	-----τος
Ἀλινδα	Ἰασός
150 Ἀμυζών	160 Ἐφεσος
Εὔρωμος	Μαγνησία
Ῥιδισός ⁹⁰	Τράλλεις

homines nonnunquam accidere credebant (cf. Syll.² 256, 5). Sed fieri etiam potest ut simpliciter illustrem significet adiectivum, praesertim cum v. 55 [τὸ ἱερὸν τῆς] Ἑκάτης, ἐπιφανεστάτης καὶ μεγίστης θεοῦ] superlativus legatur, qui aliter intellegi omnino nequit. 90 Cum oppida Cariae v. 144—151

enumerata notissima sint neque de eorum situ fere dubitetur, huius oppiduli tenuissima est memoria. Cf. Steph. Byz. Ῥιδισός· πόλις Καρίας, ἀπὸ Ῥιδισοῦ παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας θυγατρὸς Ῥδέου, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῃ. ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ῥῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ῥιδισός. ὁ πολίτης Ῥιδισεύς, ὡς αὐτὸς Ἀπολλώνιος φησιν. Incolae *Hydissenses* appellantur apud Plinium N. hist. V, 409, ipsum oppidum Ῥιδισσα apud Ptolemaeum Geogr. V, 2, 15 p. 825, 4. Inter socios Atheniensium stipendiarios Ῥιδισσῆς recensentur C. I. Att. I, 233 II, 4 b. 91 Lectionem certam esse testantur editores primi, qui tamen lapicidae negligentia hoc pro Κῶς incisum coniciunt. Sed non multo post hunc titulum editum G. Cousin et G. Deschamps in loco *Béli-Pouli* sito in regione montuosa inter fluvios Marsyam et Harpasum parietinas oppidi antiqui invenerunt quarum ex inscriptionibus appareret, illic Cyitarum oppidum antiquitus situm fuisse. Cf. Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 306 n. 4, 18 τειμηθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Κουετῶν ταῖς μεγίσταις ἐκ τῶν νόμων τειμαῖς. v. 26 θεοῖς καὶ τῷ Κουετῶν δήμῳ. 92 Cf. Ptolemaeus Geogr. III, 12, 9 p. 497, 8, ubi inter Chalcidices oppida recensetur καὶ ἐν τῷ Σιγγιτικῷ κόλπῳ Στρατονίκη. D. et C. Nomen accepisse videtur a Stratonice Demetrii Poliorcetae filia, quae postea nupsit primum Seleuco I Nicatori, deinde Antiocho I Soteri (n. 14³). Conditum oppidum aut ab eius patre Demetrio aut a fratre Antigono Gonata.

	Ἄβυδος		Ἀντιγόνεια ἡ ἐν
	Δάροδανον		Μακεδονίαι. ⁹³
165	Ἀλεξάνδρεια		Ἀνθηδών
	Τρωιάς	185	τῆς Βοιωτίας
	Δελφοί		Θήβαι
	Ναύπακτος		Κορώνεια
	Ἡλίας		-----
170	Ἡραία		Λά[ρισα]
	Μεγάλη πόλις	190	Ὠρω[πός]
	Λακεδαιμόνων		Νῦσα
	Ἄργος		Ἀφροδισί[ται] ⁹⁴
	Ἀθῆναι		Τεγέαι. ⁹⁵
175	Μέγαρα		Πάτραι
	Σῦρος	195	Φλεοῦς. ⁹⁶
	Αἴγινα		Δόμη
	Ἀβδηρα		Σικυών
	Τένεδος		Ἀντιγονίη. ⁹⁷
180	-----εἰα		Αἴγιον
	ἡ ἐν Μακεδονίαι	200	Αἴγιρα

93 Cf. Ptolemaeus Geogr. III, 12, 33 p. 514, 3. 4: Μακεδονίας· | Ἀντιγόνεια. Plin. Nat. hist. IV, 34: *oppidum Stobi cirium Romanorum. mox Antigonea, Europus ad Axium amnem*. Steph. Byz. Ἀντιγόνεια· — τρίτη Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα τοῦ Γονατᾶ. D. et C. 94 Cum v. 205 idem nomen integrum exstet, de supplemento non est quod dubitetur. Sed nomen idem, quod miram habet similitudinem cum notissimo quod est Ἀθῆναι, non videtur alibi recurrere. 95 Pluralis in hoc quidem nomine inusitatus, sed multa esse in quibus inter hos numeros fluctuatur notissimum est. Cf. Θήβαι, Θισβι, Θισβι, Πλάτεια Πλαταιά, Θεσπία Θεσπιαί, et in hoc ipso titulo Νῦσα et Νῦσαι (not. 99). 96 Cf. I. Gr. Sept. I, 414, 21. 22: Εὐταλίων Φλεσί-σιος. Veram nominis scripturam per diphthongum ει esse inter omnes constat, quae diphthongus ante vocalem haud raro alteram vocalem amittit (cf. Syll.² III p. 225). 97 Nomen, quod medium interponitur civitatibus Peloponnesiacis, quin de Mantinea Arcadiae intelligendum esset iure meritoque non dubitarunt editores. Cf. Steph. Byz. Ἀντιγόνεια — ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. Ptolemaeus III, 14, 40 p. 557, 7 Ἀντιγόνεια ἡ καὶ Μαντίνεια. Nomen novum accepit anno 222 a. Chr. ab Antigono Macedonum rege, antiquum ei redditum est ab Hadriano imperatore, ut narrant Plutarchus Arat. 45 et Pausanias VIII, 8, 44. Etiam tituli et nummi cum hoc nomine aetatem tulerunt. Cf. K. Bursian Geogr. v. Griechenland II p. 212 not. 2. G. Hirschfeld apud Pauly-Wissowa Realencyklopädie I 2 p. 2405 n. 5. Ceterum cur hic Ionica forma Ἀντιγονίη usurpetur, latet.

<i>Fragmentum incertum.</i>	Ὠρωπός
-----αι ⁹⁸	Nῶσαι ⁹⁹
Λάρισα	205 Ἀφροδεΐται ¹⁰⁰
	Τεγέαι ¹⁰¹
P 207 Ἀπάμεια ἡ περ[ὶ] Μαιάν-	[Μ]ύρα
δρωι ¹⁰²	215 Ἀλάβανδα
Πάταρα	Δημητριάς
210 Ξάνθος	Σελεύχεια [ἡ] π[ρὸς]
Πίναρα	τῷ Ἰσσικῷ [ι κ]όλπωι ¹⁰³
Τλώς	Κελένδερις]
Λίμυρα	

98 In hoc frustulo omnia nomina quae v. 189—493 perscripta sunt, eodem ordine redeunt. Cuius rei ratio obscura est. 99 Supra v. 494 singularem habes. Cf. not. 95. 100 Cf. not. 94. 101 Cf. not. 95. 102 Quae volgo Ἀπάμεια ἡ Κιβωτός appellatur (cf. Strabo XII, 6, 4 p. 569. 8, 43 p. 576), antiquitus Celaenae. Cf. Xenoph. Anab. I, 2, 7 ἐνταῦθα (Celaenis) Κύρη βασιλεία τῇν καὶ παραδείσος· — διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείσου ῥεῖ ὁ Μαίανδρος ποταμός· — ῥεῖ δὲ καὶ διὰ τῆς Κελαινῶν πόλεως. 103 Seleucia Pieriae. Cf. Strabo XVI, 2, 7 p. 750. 754, ubi bis commemoratur ἡ θάλαττα ἡ κατὰ Σελεύκειαν, quem sinum Issicum esse constat.

442 Marmor immissum parieti domus privatae Tabis (*Davas*). Ed. G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 503. De supplendo et interpretando titulo perbene meruit P. Viereck Hermae XXV p. 624 sqq.

[----- τοῖς τε βασιλέως ἡγεμόσιν | δυνάμεσιν] τε ἐπανδρότα[τα¹
ὕπερ τῶν πόλεων τῆς Ἀσίας | καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀντιτετάχ[θαι·

Litterae ΑΘΞΠΣ. 4 Partem tituli simillimi eius quem edidimus n. 441 hanc esse manifestum est. Populi de cuius rebus hoc senatusconsultum factum est nomen nusquam exstat, sed ipse locus quo lapis inventus est Tabas indicat, de quo oppido editores haec afferunt testimonia: Strabo XII, 7, 2 p. 570 Cas. εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυγῖν ὅμοροι καὶ τῇ Καρία Τάβαι καὶ Σινδα καὶ Ἀμβλαδα. 8, 43 p. 576 ἔτι δὲ ἀπωτέρω τούτων Πέλται, Τάβαι, Εὐκαρπία, Λυσιάς. XIII, 4, 43 p. 629 εἶτα τὸ Πελτινὸν πεδίον, ἥδη Φρύγιον, καὶ τὸ Κιλλάνιον καὶ τὸ Ταβηνόν, ἔχον τὰς πόλιντας μετσοφρυγίους, ἐχούσας τι καὶ Πισιδιόν, ἀφ' ὧν αὐτὰ κατωνομάσθη. Steph. Byz. Τάβαι· πόλις Λυδίας. — ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι. καὶ τρίτη τῆς Περασίας, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Συρίας ἐρμηνεύει ἀγαθὴν. Ex Strabone videmus oppidum in Phrygia vel Pisidia non procul a finibus Cariae situm fuisse, Stephanus ipsi Cariae attribuit; qui

ἀρέσκειν ὁμοίως τῇ | συν]κλήτῳ καὶ τῷ δῆμῳ [τῶν Ῥωμαίων
ταῦτα πάντα κατὰ² τὰ] | ἄριστα εἶναι ἔσεσθαι τε, [τὴν τε πίστιν
5 πρὸς³ τὴν σύν]κλ[η]τον καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμα[ίων] τετηρημέ-
νην ἀεὶ⁴ | διὰ μ]νήμης ἔχειν ἔξιν τε· ἔσ[ας⁵ τέ τινας⁶ τῆς |
τούτων ἀρετῆς καὶ καταλογῆς⁷ ἔ[νεκεν αὐτοῖς⁸ | ἀπὸ] συνβου-
λίου γνώμης Λεβύκιος [Κορνήλιος | Σύλλ]ας αὐτοκράτωρ⁹ συν-

quo iure duas alias urbes cognomines ab hac distinguat dubites. Commemoratur oppidum in titulis Aphrodisiensi C. I. G. 2765: ὁ δῆμος τῆς λαμ[-
προτάτης Ἀφρο]δισιέων πόλεως τὸν λαμπρό[τατον] δῆμον | Ταβηνῶν συν[θύσαντα
ἐπὶ τῇ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὥρεξ̄ κτλ.] et Mylasensi Bull. de corr. Hell. V p. 96.
Nummos Tabenorum saeculis altero et primo a. Chr. n. cusos recenset B. V.
Head Historia nummorum p. 534. De oppidi rebus scriptores nihil fere me-
moriae produnt, nisi anno 489 a. Chr. n. Tabenos Cn. Manlii Volsonis in ex-
peditione contra Gallos per Cariam iter facientis exercitui primo fortiter
restitisse, ita ut equites primo impetu haud mediocriter turbarent Romanos,
sed brevi cum illos et numero et virtute superiores intellexissent, oppidum
dedidisse (Liv. XXXVIII, 43, 44—45). Tum in magnifico monumento, quod
civitates Asiae Romae dedicabant, etiam ὁ δῆμος ὁ Ταβηνῶν, φίλος καὶ σύμ-
μαχος Ῥωμαίων inscriptus est, ut monuit Kaibel apud Viereckium p. 626
not. 3. Ex titulo quem hic edimus demum cognitum est, eos in bello
Mithridatico fortiter et fideliter a partibus Romanorum stetisse. Quam ob
fidem Sulla cum anno 82 a. Chr. n. (cf. not. 9) res Asiae ordinaret eis prae-
mia dedit, ac potissimum quidem aliquot oppida vicina (v. 9) eorum imperio
subiecit. Quae privilegia senatus consulto confirmata sunt, cuius
fragmenta hic tenemus. Atque primi editores quidem eam lapidis partem
superesse sumpserunt, quae postulata Tabensium aut verba magistratus de eis
ad senatum referentis continerent. Quod contra V. ipsum senatus decretum
hic agnovit; in quo cum fere ad verbum repeti consueverint illa postulata,
satis difficilis est quaestio, quam tamen Viereckius certis argumentis dire-
misse mihi videtur (cf. not. 13). In summa omnium rerum similitudine quae
huic senatus consulto cum illo quod de vicinorum Stratonicensium rebus fac-
tum est (n. 441) intercedit, haec uno tempore (vere anni 84 a. Chr. n.)
et ab eodem homine conscripta perquam probabiliter coniecit Viereck.
2 Sic Viereck, cum Doublet [τῷ Ῥωμαίων πράττειν τὰ] | ἄριστα supplevisset.
3 Supplevit Viereck. [τὴν οὖν σύνκλ[η]τον Doublet. 4 Supplevit Viereck.
τῶν Ῥωμα[ίων] αὐτοῖς διὰ μ]νήμης ἔχειν Doublet. 5 Ante hoc vocabulum,
ut novum caput incipere indicaretur, duarum litterarum spatium vacuum
relictum est. 6 Pronomen addidit Viereck, quia supplementum, quod
ceteroqui Doubleto debetur, lacunae ambitui non accommodatum erat.
7 Cf. n. 441⁴⁰. Syll.² 328¹⁰. 334³⁸. 8 Pronomen addidit et initio proximi
versus pro μετὰ, quod Doubletus suppleverat, ex usu solenni ἀπὸ scripsit
Viereck. 9 Quod imperator, non dictator appellatur Sulla, itemque quod
etiamtum cognomine Ἐπαφρόδιτος caret, inde rectissime Viereck collegit, cum
Sulla etiamtum in Asia versaretur, ab eo haec oppida Tabenis attributa esse,

10 εχώρησεν [π]όλ[εις]¹⁰ ὅπως || ἰδι[ο]ις¹¹ τοῖς νόμοις αἰρέσεσιν τε
 ὦσιν· | [ὅ]πως τε χωρίον Θυησσόν¹², ὃ ἔστιν ἐντὸς τῶν [ὀ]ρίων
 αὐτῶν, ἐὰν βούλωνται¹³, ὀχυρώσωσιν¹⁴. [τὴν | τε¹⁵ σύ]γκλητον
 τόν τε δῆμον τὸν Ῥωμαίων [δι|αλα]νβάνειν ταῦτα αὐτοῖς καλῶς
 15 καὶ [προσ]ῆχόντ[ως] καὶ ἀξίως αὐτῶν δεδρόσθαι τε -----

i. e. ante mensem Novembrem anni 82 a. Chr. n. Verum nihil inde colligi
 licere de tempore senatusconsulti (not. 4). 10 Cf. n. 444, 54 sqq. 95 sqq.
 11 Supplevit Doublet, quem sequitur Viereck. Merus dativus, pugnans ille
 quidem cum Graeci sermonis legibus, expressus ex ablativo Latino. Cf.
 n. 455¹⁶. 12 Cf. Steph. Byz. Θυησσός· πόλις Λυδίας, ὀξυτώνως, ἀπὸ Θυησσοῦ
 καπήλου. ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικόν Θυησεύς. Quem locum affert V.
 monens illic neutiquam ex hoc titulo Θυησσός reponendum esse, quia num-
 mus exstaret cum inscriptione ΘΥΕΣΣΕΩΝ (B. V. Head Hist. numm. p. 554).
 Quod ut manifesto recte se habet, ita iniuria etiam de genere inter Stepha-
 num et hunc lapidem dissensionem esse statuit V., cum hic quidem neu-
 trum Θυησσόν deprehendere sibi videatur. At apparet ex appellativo χωρίον
 nihil de genere nominis proprii colligendum esse ideoque accusativum
 Θυησσόν ad nominativum Θυησσός revocandum. 13 Hic V. certissimum
 vestigium deprehendit, quod doceret, ipsius decreti, non petitionis Tabeno-
 rum has esse reliquias. Nam illos cum ὅπως ὀχυρῶσαι ἐξῆι potius quam
 ὅπως — ὀχυρώσωσιν dicturos fuisse probabile sit, tum vero plane incredibile
 esse eos condicionem ἐὰν βούλωνται addituros fuisse. Quod contra senatum
 haud raro in eis, quae non imperet sed permittat, hac formula uti. Cf.
 Syll.² 300, 55 sqq. Viereck Serm. Graecus p. 34 n. XVII, 48. 49. 14 Cf.
 Syll.² 300, 27: ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους ἐποίησαντο, ὅπως οἱ αὐτόμολοι
 οἱ ἴδιοι ἐκεῖ φυγάδες ὄντες, τὴν ἀκραν αὐτοῖς ὅπως τειχίσαι ἐξῆι καὶ ἐκεῖ κατοι-
 κῶσιν οὗτοι, καθότι ἐνεφάνισαν, οὕτως ἔδοξεν, ὅπως ἐκεῖ κατοικῶσιν καὶ τοῦτο
 τειχίσωσιν ἔδοξεν. τὴν πόλιν τειχίσαι οὐκ ἔδοξεν. 15 τε addidit Viereck
 propter spatii rationes.

443 Fragmentum tabulae marmoreae erutum Ilii in arce. Ed.
 H. Schliemann Ilios p. 709. Lapide qui Berolinum translatus est
 (coll. Schliemann Catal. n. 9659) iterum collato de nonnullorum
 locorum lectione accuratiora docuit A. Brückner Troia und Ilion
 p. 466. Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus
 Oesterreich XV p. 8.

Ἐπεὶ τοῦ ἀνθυπάτου Γαίου Κλαυδίου Ποπλίου υἱοῦ Νέρωνος¹

Litterae ΘΞΠΣ. 4 Huius proconsulatus Asiaticus commemoratur a
 Cicerone in Verr. I, 49, 50 de qua expugnatione (fani Iunonis Samiae) cum
 legati ad C. Neronem in Asiam Samo venissent. 29, 72 pertinuit (Verres) ne

ἐπιτάξαντος | τοῖς Ποιμανηγῶν² ἄρχουσιν ἐξαποστεῖλαι πρὸς
 ἡμᾶς εἰς παραφυλακὴν | τῆς πόλεως στρατιώτας καὶ ἐπ' αὐτῶν
 ἡγεμόνα³, Ποιμανηνοί⁴ | ὄντες ἡμῶν φίλοι καὶ εὐνόως διαχει-
 5 μνοι πρὸς τὸν δῆμον ἡμῶν || ἐξαπέστειλαν τοὺς τε στρατιώτας
 καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡγεμόνα Νίκ[αν]ῶρον Μηνοφίλου, δε⁵ παραγενό-
 μενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν [τὴν] | τε ἐνδημίαν ποιεῖται καλὴν
 καὶ εὐσχήμονα καὶ ἀξία⁶ [ν⁶ τοῦ τε ἡμετέ]ρρου δῆμου καὶ τῆς
 ἑαυτοῦ πατρίδος, τὴν τε τῶν [ὑποτεταγμένων⁷] | ἑαυτῷ νεα-
 10 νίσκων ἐνδημίαν εὐτ[ακτ]ον π[αρέ]χεται⁸ καὶ ἄμεμπ[τον]⁹, καθά-

Philodamus Neronis iudicio liberaretur; rogat et orat Dolabellam, ut de sua provincia decedat, ad Neronem proficiscatur. Iam cum Dollabella anno 81 a. Chr. n. praetor fuisset et proximo anno in provinciam Ciliciam iisset, Neronis proconsulatum necessario ad annum 80/79 a. Chr. n. referendum, ut successorem fuisse appareret M. Minucii Thermi, docuit W. H. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom.* n. 45. 2 *Poemaneni* Mysiae populus commemoratur a Plinio Nat. hist. V, 423. Oppidum eorum neutro genere Ποιμανηγόν appellatur apud Stephanum Byz. s. v., cum Ποιμανηγός habeant Aristides I p. 502 (Dindorf II p. 426–48 Keil) et Hierocles Synecd. 662, 12, ubi nomen sane in Ποιμάνεντος corruptum est. Quod apud Stephanum legitur πόλις ἤτοι φορούριον· ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου, id recte si quid video Meinekios ita interpretatus est, ut unum idemque oppidum ab alio scriptore πόλιν, ab alio φορούριον, ab alio χωρίον Κυζίκου appellatum esse sumeret, quae testimonia cum ipse Stephanus verbotenus ascripsisset, epitomatores contrahendo obscurasse sententiam. Ceterum cum ipsa appellationum vicissitudo condicionem civilem oppidi mutatam esse indicet, ex titulo apparet anno 80 a. Chr. n. non agri Cyziceni pagum, sed civitatem sui iuris fuisse. 3 ΗΓΕΜΟΝΑΣ Schliemann; sed Br. testatur nullam post A litteram esse aut fuisse, sed unum locum vacuum a lapicida relictum. 4 ΩΝ Schl., sed potius ΟΙ, in quod ille iam coniectura inciderat, in lapide esse asseverat Brückner. 5 Inter ΦΙΛΟΨΥ et ΟΣ vacuum spatium esse testatur Brückner; errore igitur ΦΙΛΟΨΥΙΟΣ, quod in sententiae et orationis tenorem nullo modo quadrat, legere sibi visus est Schliemann. 6 Supplevit Brückner, qui ΑΞΙΑ in lapide dispexit. Schliemannii exemplum nihil nisi ΑΞΙ habet, quamobrem ille quidem ἀξί[ως] supplevit. 7 Supplevi. τῶν [ὑφ'] ἑαυτῷ Schliemannus dubitanter. At etsi satis inaequalis est litterarum numerus, tamen in eis versibus qui aut toti aut maxima ex parte servati sunt non fluctuat nisi inter 46 et 58 litteras, cum hic ex Schliemanni supplemento non plus quam 38 habiturus fuerit; in meo 49 sunt. 8 Supplevit Schliemann, qui ΕΥ... ΟΝΠ in lapide agnovit. Brücknerus reliquiis litterarum superstitibus Schliemanni supplementa confirmari dicit, sed quid potissimum praeter illa in lapide dispiciatur non indicat. 9 Supplevi. [καὶ ἑαυ]τὸν Schliemann. Sed ipsius Nicandri commemorationem honestam et gratam fuisse iam v. 6—8 dictum est, et perquam incommode haec τὴν τε τῶν νεανίσκων ἐπιδημίαν — καὶ ἑαυτὸν inter se coniungerentur.

περ ἐπιβάλλει ἀνδρ[ι καλῶι καὶ ἀγαθῶι¹⁰, καὶ τὴν ἐγχε]χει-
ρισμένην ἑαυτῶι πί[στιν¹¹ κάλλιστα καὶ ὑσιώτατα διατηρεῖ¹²] |
τὴν ὑπὲρ τῆς φυλακ[ῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας¹³, καὶ
πλειστον¹⁴] | εἰσφέρεται σπουδ[ῆν καὶ προθυμίαν¹⁵ ὑπὲρ αὐτῆς¹⁶,
οὐδένα κίνδυνον] | ἐκκλίνων¹⁷ οὐδὲ [-----
15 τὸν δῆ]μον¹⁸ κατὰ¹⁹ -----

10 Supplevi. 11 Supplevi coll. Syll.² 521, 72 παραλαβὼν τὴν ἐ[γ]χει-
ρισθεῖσαν ἑαυτῶι πί[στιν ὑπὸ τοῦ δῆμου. Cf. etiam Syll.² 318, 35. 454, 6.
πιστῶς καὶ ----] Schliemann. 12 Supplevi. 13 Supplevi. 14 Sup-
plevi. 15 Supplevi. 16 Supplevi. 17 EKKAINΩΝ Schliemann.
Veram lectionem cum Wilhelmus coniectura assecutus esset, Brückner in
lapide agnovit. 18 Supplevi. 19 KATA Brückner. KAI Schliemann.

444 Stela cum aëtomate, intra quod clypeus rotundus. Lapis
ab inferiore parte fractus, a reliquis integer. Ilii. Ed. A. Brückner
Troia und Ilion p. 453 n. XIV.

Σύμφωνον καὶ ὁμόλογον ταῖς πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανηγ-
γύρεως¹.

Ἐπὶ ἀγωνοθετῶν τῶν περὶ Δημήτριον Ἱπποδάμαντος Ἰλιέα, ἔτους
ἐνάτου², μηνὸς Σελευκείου³ ὥς Ἰλιεῖς ἄγουσιν, ἐνδημήσαντος
τοῦ ταμίου Λευκίου | [Ἰ]ουλίου Λευκίου υἱοῦ Καίσαρος⁴, τάδε

Litterae AAAΘΞΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. Primus versus
multo maioribus quam reliqui litteris exaratus. Vacua spatia singularum
binarumve litterarum relicta sunt v. 2 ante ἔτους, v. 4 ante τάδε, v. 6 ante
ἐξ Ἰλίου, v. 13 ante τῶν χρημάτων, v. 15 ante τῶν δέ, v. 18 ante ἐὰν δέ τις, v.
quibus locis omnibus novi enuntiati initium notatur, et praeterea v. 7. 8.
10. 11. 12 ante oppidorum nomina. 4 Panegyris est Panathenaeorum,
quorum satis frequens est in titulis Iliacis mentio. Cf. Syll.² 479, 18. 503, 2. 8
cum not. 6. C. I. G. 3598, 8. 3604, 11. 3620, 2. 3. Agebantur illa quidem Ilii
in celeberrimo Minervae Iliadis delubro (v. 5), neque vero ab ipsa Iliensium
civitate sed a concilio populorum vicinorum, cuius sane etiam alibi mentio
fit (cf. Syll.² 503²), sed nusquam tam plene et accurate quam hic. 2 Aut
annum provinciae Asiae 133 a. Chr. n. institutae aut aerae Sullanae ab 85
a. Chr. n. incipientis nonum, i. e. aut 125 aut 77 a. Chr. intellegi posse mo-
net Brückner, sed idem propter L. Caesaris quaesturam (not. 4) hoc praefert,
sine dubio recte. 3 Hunc Iliensium mensem Seleuci I Nicatoris honoris
causa institutum habes etiam n. 212, 11. 4 Si eundem intellegas L. Caesarem
L. f., qui supra est n. 440, 2, annus nonus necessario de aera provin-
ciali Aslana interpretandus est. Atqui sic nimius oritur temporis hiatus
inter quaesturam anni 125 et consulatum anni 90 a. Chr. n. Quodsi illius

5 ἐποιήσαντο ἐν ἑαυτοῖς ὁμόλογα καὶ σύμ[φ]ωνα παραγενόμενοι
 εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς⁵ καὶ ἐπὶ τὸν ταμίαν Λεύκιον Ἰούλιον |
 Λευκίου υἱὸν Καίσαρα ἐξ Ἰλίου μὲν⁶ Δημήτριος Ἰπποδάμαντος,
 Θεοκύδης Ἑρμίου, | Ποσειδώνιος Ἀπελλεῖους· ἐγ Δαρδάνου⁷ δὲ
 Δίφιλος Ἀριζήλου, Ἀπολλοφάνης Διφίλου, | Ἡρακλείδης Ἡρώ-
 δου· ἐξ⁸ Σκήψεως δὲ Κλέανδρος Πυδοδώρου, Κόνων Βαχχίου· |
 ἐξ Ἄσσου⁹ δὲ Ἀνόδικος Ἀριστολόχου νεώτερος, Λάδικος Ἀνοδί-
 10 κου, Βόμβος Λυσιθέμιδος· ἐξ Ἀλεξανδρείας¹⁰ δὲ Φιλίτας Σίμω-
 νος, Ζωῖλος Λεοντίσκου, Καλλισ[θέ]νης Κλεόμμυδος¹¹· ἐξ Ἀβύ-
 δου¹² δὲ Ἀπολλωνικέτης Ἀναξαγόρου, Θέσπις Λαερτ[ι]άδου,
 Ἑκαταῖος Καλλιπιδίου· ἐκγ¹³ Λαμψάκου¹⁴ δὲ Πυθογένης Φιλί-

filium Cos. 64 a. Chr. agnoscas, eum a. 77 a. Chr. n. quaestorem fuisse nulla ex parte improbabile videbitur. Br. 5 Cf. not. 1. 6 Quorum nomina hic recensentur, singulorum oppidorum σύνεδροι (Syll.² 503²) sunt. Agono-thetae (v. 2) utrum eidem sint an alii, vix pro certo diiudicari poterit. Nam quod Demetrius Hippodamantis f. Iliensis utroque munere fungitur, non sufficit si quid video ad illud probandum. Ilienses inter populos illos foederatos fuisse et ex situ delubri necessario colligebatur et aliunde (Syll.² 479, 18) notum erat. Omnino hic septem recensentur civitates, ex quibus quinque ex hoc demum titulo concilio interfuisse discimus; desiderantur vero duae, de quibus aliunde notitiam habeamus, Gargarenses (Syll.² 469, 4 sqq.) et Pariani (Syll.² 503, 24). Brückner aut anno 77 a. Chr. has a foedere Iliensium afuisse, aut forte fortuna per hunc extraordinarium conventum cui quaestoris Romani adventus ansam dederit non omnium synedros illum venisse statuit. Ipse hoc probabilius existimat, mihi illa altera sententia longe praeferenda videtur. Ceterum principatus temporibus novem fuisse in illa societate populos docet titulus apud Brücknerum p. 472 n. 77: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησαν | Λιχίνιον Πρόκλον | Θ]εμισωνα φιλό[πατ]ριν καὶ | κ]όσμον τοῦ συνεδρί[ου] | τῶν ἐνέα δήμων | [καὶ] εὐεργέτην τοῦ δήμου κτλ. Memorabile est nullam in illa societate constituenda habitam esse gentis et originis rationem, sed Abydenos Lampsacenos Parianos Ionas una cum Assiis Dardaniis Gargarensibus Iliensibus Scepsiiis, qui Aeolicae gentis erant, ei interfuisse. 7 Hunc populum in foedere Iliensium fuisse ex hoc demum titulo didicimus. 8 Cf. Syll.² 454, 23 ἐξστῶσιν. 476, 4 ἐξ Σκοτούσσης. 739, 65 ἐξ Στειρίων. Ne Scepsii quidem alibi in foederatarum civitatum numero comparent; neque aliter res se habet de Abydo, Asso, Alexandria Troade. 9 Cf. not. 8. 10 Cf. not. 8. 11 Nomen rarum et ut quidem videtur Aeolensium proprium. Cf. Syll.² 435, 9 ἐπ[αίνε]σαι μὲν Κλέομιν [Ἀπολ]λοδώρου [Μηθ]ύμναϊον. Isocr. epist. VII, 8 ἀκούω δὲ Κλέομιν τὸν ἐν Μηθύμνῃ ταύτην ἔχοντα τὴν δυναστείαν — καλὸν κάγαθον εἶναι. 12 Cf. not. 8. 13 Cf. Syll.² 77, 47 ἐκγ Μακεδονίης. 276, 43 ἐκγθμίαν. 540, 74 ἐκγθόμεν. 14 Hanc civitatem foederi illi interfuisse iam innotuit ex titulo Syll.² 469, 59, ubi Simalus Lampsacenus rogationem fert in concilio.

σκου, Κλεότ[ι]μος Ἀρχεδήμου· τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν αἱ πόλεις τῇ θεῷ¹⁵ φέρειν | τόκους ἐξηκοστοὺς ἐφ' ἔτη¹⁶ δέκα, 15 ἐπεὶ πάντες εὐδόκησαν διὰ τὰς τῶν πόλεων || θλίψεις, τῶν δὲ προγεγεννημένων ἐτῶν παρεῖσθαι τὰς πόλεις πάσας τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτάς κατὰ μηδένα τρόπον, διελθόντος δὲ τοῦ προγε[γρ]αμμένου χρόνου εἶναι τοὺς πεντεκαιδεκάτους τόκους καθῶ[ς] ὁ νόμος | περ]ιέχει¹⁷. ἐὰν δέ τινες τῶν πόλεων ἀθε[τῶσι] τὸ σύμφωνον τόδε ἢ μὴ | ἀποπέμ]πωσιν τοὺς ἄρχοντας ἢ τὰς θυ[σίας] εἰς τὴν πανήγυριν, -----]

15 Civitates pecunias ex aerario Minervae Iliadis mutuas sumpsisse cum belli Mithridatici tempore ac magis etiam ingentibus pensionibus quas Sulla post pacem ab Asianis exigebat in summam pecuniae inopiam redactae essent, certe per se non est improbabile; neque mihi persuasit Brücknerus argumentis, quibus demonstrare conatur, non de hoc genere aeris alieni hic dici. Nam quod ex verbis τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν αἱ πόλεις τῇ θεῷ (non ὕων ἄν ὀφείλωσιν) colligit pares summas ab omnibus civitatibus debitas esse, id omnino non intellego. Quis enim cum simpliciter de pluribus hominibus dicitur 'quae debent', his verbis indicari iudicabit, omnes tantundem debere? Neque quod de ipso capite reddendo nihil praecipitur, illi interpretationi obstat; nam manifesto condicio civitatum talis fuit, ut etiam in longum temporis spatium de hac quidem re nullo modo cogitari posset. Quare Mommseni sententia, fingi modo summam pecuniae a singulis civitatibus Minervae Iliensi deberi, ut ex pecuniis, quas illae usurarum nomine penderent, feriarum sumptus fieret, ut est ingeniosissima, ita ea opus non est, quia simplicissima verborum interpretatio nihil habet offensionis. Et quod in titulo alio Iliensi, quem Mommsenianae interpretationis fulciendae causa attulit Brückner (Troia 1890 p. 136, 15), τὰ εἰθισμένα διάφορα ἐνδὸς ἐνιαυτοῦ dicitur de illis pecuniis, ex quibus impensae feriarum fiant, neque vero τοὺς τόκους, id ipsum vel maxime probare iudicaverim non eandem utrobique rem tangi. 16 Cf. ἐφ' ἔτος Syll.² 329, 56 cum Addendis II p. 817. ἀφ' ἐτῶν Syll.² 342, 14. καθ' ἔτος ibid. 139, 24. 423, 4 et huius collectionis n. 458, 64. πένθ' ἔτη Syll.² 802, 3. 8. 17 Supplevit Wilhelm ap. Brücknerum.

445 Columna marmorea inventa in area templi Dianae Nemorensis prope oppidum hodiernum *Nemi*. Edd. W. Henzen *Hermæ* VI p. 6 n. 1 (cf. quae adnotavit Th. Mommsen ibid. p. 13). H. Dessau *C. I. L.* XIV, 2218. Garrucci Syll. 991. G. Kaibel *I. Gr. Sic. et It.* 1121 (Th. Reinach *Mithradates* p. 468 n. 17 ed. Germ. R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* I p. 134 n. 401). Cf. quae disputavit Th. Reinach *Revue de philol.* XIV (1890) p. 146 sqq.

Γ[αί]ωι Σαλλούτῳ Γάτου υἱῷ Νάσωνι¹, | πρεσβευτῇ καὶ ἀν-
τιστρατήγῳ², Μουσὸι | Ἀββαίειται³ καὶ Ἐπικτητεῖς⁴, ὅτι αὐ-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 1 Supra Graeca eadem Latine incisa sunt hunc in modum: *C. Salluvio . C. f. Nasoni . leg. pr. pr. | Mysei Abbaítæ et Epictet[is], | quod eos bello Mithridat[is] | conservavit, virtutis ergo.* Homo ceteroqui ignotus est, quem minus recte Reinachius ad gentem *Salviam* refert; nam consentiens titulorum Graeci et Latini scriptura nomen *Salluvius* potius esse docet, quod Mommsenus rarum quidem esse sed tamen aliquotiens in titulis repperiri adnotat. Quod hoc nomen in illa ipsa Asiae minoris regione inferiore aetate occurrit (Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 544 n. 30, 1. 2 Σαλλουβία Σατουρνείνα) vix ad merum casum referendum est; nam frequentissime peregrinos cum civitate Romana eius potissimum magistratus provincialis, cuius beneficio eam nacti sint, nomen gentile assumere notum est. (Cf. n. 560². Salluviorum gentis Gallicae nomen (Liv. V, 35, 2. Periocha 64. Plinius N. hist. III, 36. 47. 124) utrum origine an fortuita modo soni similitudine illud attingat vix discernas. 2 Mommsenus ex antiquiore sermonis usu *legati pro praetore* appellatione eum designari statuit legatum, quem proconsul decedens in provincia reliquerit ut ipsius vicibus fungeretur, et Salluvium quidem a Sulla post primum bellum Mithridaticum in Asia relictum esse. At Reinach monuit, tum constare L. Licinium Murenæ potius in provincia remansisse, neque ulla ex parte probabile esse plus quam uni tum administrationem Asianam esse commissam. Deinde vero aliis de causis (not. 5) omnino impediri, quominus de Sullae bello Mithridatico cogitaremus. Immo manifesto quae hic tangerentur res, eas tertio bello Mithridatico Luculli auspiciis gestas esse. Tum vero iam mutari coepisse illius appellationis vim. Etenim Lucullum cum in Asiam venisset, animis hominum perturbatis et rebus omnibus gravissime afflictis M. Iunci, qui praetor eam provinciam obtinuisset, culpa, facere non potuisse quin ipse totius provinciae administratione statim potiretur; Ciliciae proconsulatum iam antea Lucullum tenuisse. Quod duarum provinciarum onus una cum gravissimo bello cum sustinere solus non posset, unum ex legatis suis propriae potestate Asiae praefecisse. Quod exemplum postea ansam dedisse omnibus Pompei legatis idem ius tribuendi (Appian. Mithr. 94. Cassius Dio XXXVI, 36, 1. 2. Syll.² 343). 3 Cf. Strabo XII, 8, 11 p. 576 Cas. προσλαβὼν δὲ (ὁ Πύθακος ποταμὸς) καὶ ἐκ τῆς Ἀβρεττηνῆς Μυσίας ἄλλους τε καὶ Μέκεστον ἀπ' Ἀγκύρας τῆς Ἀββαίτιδος ἐκδιώσιν εἰς τὴν Προποντίδα κατὰ Βέσβικον νῆσον. XIII, 4, 4 p. 625 τὰ δὲ προσάρακτα τῷ Περγάμῳ τὰ πλεῖστα ὑπὸ Μουσῶν ἔχεται τὰ ἐν δεξιᾷ τῶν Ἀβρεττῶν λεγομένων, οἷς συνάπτει ἡ Ἐπικτητος μέχρι Βιθυνίας. Praeterea nomen occurrit in titulo n. 446 et in nummis inscriptis ΜΥΣΩΝ ΑΒΒΑΙΤΩΝ. Henzen. Reinach. Accuratoriæ de Abbaítide eiusque oppidis v. apud Buresch, Aus Lydien p. 142 sqq. 4 Phrygiam, quae ἡ ἐπικτητος vocabatur, finitimam fuisse Mysiae Abbaítidi definite testatur Strabo (v. not. 3). Eam superiorem partem vallium Rhyndaci, Sangarii, Thymbridis fluviorum continuasse et oppida habuisse Aezanos, Nacoleam, Cotyaium, Midaium, Dorylaium, Cados ex

5 τοὺς | ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Μιθριδάτους⁵ || διετήρησεν, ἀνδράας
ἔνεκεν.

Strabonis geographicis scimus. Cf. XII, 4, 4 p. 563: πρὸς νότον δὲ (τὴν Βιθυνίαν ὀρίζουσι) ἢ τε Μυσία καὶ ἡ Ἐπίκτητος καλουμένη Φρυγία, ἢ δ' αὐτὴ καὶ Ἑλλησποντιακὴ Φρυγία καλουμένη. XII, 8, 12 p. 576: τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοὶ τέ εἰσι καὶ Νακολία καὶ Κοτιάειον καὶ Μιδάειον καὶ Δορυλαῖον πόλεις καὶ Κάδοι· τοὺς δὲ Κάδους ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν. Ceterum hic quoque ut in Mysis Abbaitis (n. 446¹) usu venisse ut antiquiore quidem aetate omnes Phrygiae Epicteti incolae unum corpus iuris publici efficerent, postea demum singulae civitates sui iuris esse inciperent, ex nummis ΕΠΙΚΤΗΤΕΩΝ inscriptis collegit Waddington ad Lebas Inscr. III, 1004. Ab adiectivo verbali ἐπίκτητος nominis proprii instar habito derivari ethnicum Ἐπικτητεύς paullo insolentius est. Sed similiter a participiis formantur Κατακεκαυμένιτης (Strabo XIII, 4, 11 p. 628. Plin. H. n. XIV, 75) et Προσειλημμένιτης (n. 539, 4). Haec regio cum a Bithyniae regibus occupata esset, anno 190 a. Chr. ab eis regno Pergameno restituta est, deinde Attalo III defuncto (133 a. Chr. n.) utraque terra populo Romano relicta. Cf. H. Kiepert Formae orbis Rom. tab. IX Asia provincia comm. p. 7. Neque enim recte hac in causa Reinachius Phrygiae a Romanis Mithridati ereptae (146 a. Chr. n.) mentionem inicit; nam hoc de maiore modo Phrygia, non de Epicteto sive Hellespontica usu venit (cf. n. 436²). 5 Primum bellum Mithridaticum interpretatur Mommsen, tertium Reinach. Qui demonstrat, cum primo bello illae regiones totae statim a Mithridate occupatae et anno 85 a. Chr. a Fimbria sine ulla pugna recuperatae, eo vero occiso a Sulla occupatae sint, nullum inveniri posse tempus in quod Salluvii Nasonis merita qualia hic praedicentur cadant. De tertio vero bello id quidem inter Mommsenum et Reinachium convenit, Pompei, cuius auspiciis in illis regionibus omnino nihil rei bellicae gestum sit, legatum non fuisse Salluvium. At Luculli ductu per ipsa belli initia (a. 73 et 72 a. Chr. n.) Asiam minorem pedetentim Mithridati ab exercitibus Romanis extortam esse. Sane de his rebus gestis, ac potissimum quidem de opera quam legati tum praestiterint fere nihil traditum esse; constare tamen, tum etiam in Mysia bellum gestum esse, ex Orosio VI, 2, 16: *tunc etiam Fañnius, qui se Mithridati iunxerat, et Metrophanes regius praetor a Mamercio victi, cum duobus milibus equitum in Moesiam profugerunt atque inde in Maconiam digressi in colles camposque Inarimos inciderunt*. Quare in illud tempus melius quam in ullum aliud quadrare huius tituli argumentum.

446 Lapis insertus ponti ad vicum *Ghédís* Phrygiae. Edd. Keppel Itin. II p. 244 (inde J. Franz in lemmate tituli C. I. G. 3849). Hamilton Researches II n. 24. Lebas Inscr. III 1004 (Franz Add. C. I. G. III p. 1085).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὁ δῆμος¹ ὁ Μουσῶν Ἀββαειτῶν² | ἐ[τίμησ]εν
τὸν προπάτορα³ | Χρόμιον⁴.

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 3 litteras N et T ligatas exhibet Lebas. 1 Totam regionem unius civitatis instar fuisse cum inde colligitur, quod hic Mysorum Abbaitarum populus (δῆμος) commemoratur, tum inde quod suos nummos cudebant (cf. n. 445³). Oppidorum Ancyrae, Synai, Cadorum nummi non antiquiores sunt quam Claudii principatus, ut appareat tum demum illa pristina omnium Mysorum Abbaitarum republica dissoluta singulas civitates sui iuris factas esse, cum antea pagi magis vel castella quam urbes fuissent. Waddington ad Lebas. 2 Cf. n. 445³. 3 Heroa a quo gentis originem repetebant, προπάτορα appellabant Mysi Abbaitae, ut Plato Legg. V, 726 hoc nomine heroas stirpis auctores deis adiungit: ἀχούει δὲ πᾶς θεὸς νόν δὲ τὰ περὶ θεῶν τε ἤκουε καὶ τῶν φύλων προπατόρων. Etiam deos, a quibus homines suum genus descendere opinarentur, sic appellari potuisse apparet; exemplo est Διόνυσος προπάτωρ Erythris (Bull. de corr. Hell. IV 1880 p. 437 n. 4, 1) et Nicaeae Bithyniae (Dio Chrysost. XXXIX, 8, Vol. II p. 46, 2 v. Arnim.: τῷ τε Διονύτῳ τῷ προπατόρι τῆδε τῆς πόλεως) cultus; ἱερωσύνην τοῦ προπατόρος Διὸς Χρυσαιορείου Stratoniceae Cariae Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 31 n. 45, 9 sqq. τῆς — τοῦ προπατόρος θεοῦ Ἡλίου Πυθίου Τυρμυναίου Ἀπόλλωνος Θυατειρηνῶν πόλεως ibid. p. 404 n. 24, 4 sqq. ἱερὰς κατὰ πενταετηρίδα ἐπαγγελιάμενος τοῦ Διὸς τοῦ προπατόρος ibid. p. 454 n. 60, 4 sq. De homine vox legitur Mitth. des arch. Inst. XXII 1897 p. 46 n. 26, 2. 4 Quem hic populus Mysorum Abbaitarum suae stirpis auctorem praedicat Chromius manifesto idem est qui apud Homerum P, 218. 494. 534 plane eadem, in catalogo B, 838 Μουσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἑννομος οἰωνοπέης leviter immutata nominis forma commemoratur Mysorum dux. Cf. Waddington ad hunc titulum.

447 Basis quadrangula marmoris albi eruta Deli. Ed. G. Fou-
gères Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 265 n. 27. (B. Haussoullier
Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 249).

Γαίῳ Οὐαλερίῳ, Γαίῳ | υἱῷ, Τριάρῳ, πρεσβευτῇ¹, οἱ συ-

Litterae volgares praeter ΑΣ. 1 C. Valerius Triarius L. Luculli lega-
tus anno 73 a. Chr. n. navibus civitatum maritimarum Asiae praefuit in
bello contra Mithridatem. Cf. Liv. Periocha 98: *C. Triarius legatus Luculli
adversus Mithridaten parum prospere pugnavit.* Anno 69 a. Chr. Deliis
contra Athenodorum piratam, qui cives captivos abduxerat, deorum simu-
lakra violaverat, auxilio venit, urbem restituit et moenibus cinxit. Cf. Phlegon
Fr. hist. Gr. III p. 606 fr. 42 (ap. Photium bibl. cod. 97) καὶ Ἀθηνόδορος πει-
ρατῆς ἐξανδραποδίσάμενος Δηλίου· τὰ τῶν λεγομένων θεῶν ἑόρτα διελυμήνατο.
Γαίος δὲ Τριάριος τὰ λελοβημένα τῆς πόλεως ἐπισκευάσας ἐταίχισε τὴν Δῆλον.

5 στρατευσάμενοι Μιλησίων ἐν νηϊ || δικρότῳ², ἣ ἐπιγραφῇ(ι) |
Παρθένος, ἐποίησαν.

Locus monumenti, imperium classis, vocabulum legati demonstrant hunc ipsum esse cuius statuae subscriptionem teneamus, etsi notus est alius quoque C. Valerius Triarius, huius ut quidem videtur filius, cuius haud exiguae fuerunt partes in bello civili (Caesar B. C. III, 5, 3. 92, 2. Cicero de fin. 1, 5, 43. 14. Brutus 76, 265. 266. ad Att. XII, 28, 3. Caelius ap. Cic. ad fam. VIII, 7, 2). Fougères. 2 Navis longa quae duos remigum ordines habebat (διήρης). Antiquitus inter πεντηκόντερον et τριήρη nullum eiusmodi navium genus intercedebat; nam vox quidem δίκροτος apud Xenophontem legitur Hell. II, 1, 28: διεσχεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. At hic non de variis generibus navium dici, sed de triremibus, quae aut parte remigum aut adeo omnibus carerent, sponte patet. Quod contra tertio alteroque a. Chr. saeculis νῆες δίκροτοι usitatae erant. Cf. Polyb. V, 62, 3: πλοῖα τετραράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν εἴκοσι διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ἐν οἷς οὐδὲν ἔλαττον ἦν τετρήρους, τὰ δὲ λοιπὰ τριήρεις καὶ δίκροτα καὶ κέλητες.

448 Basis lapidis caerulei inventa Pergami in gymnasio. Edd.
H. G. Lolling Ergebnisse d. Ausgr. in Pergamon p. 409 n. 9 (Syll.¹ 263).
M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 286 n. 440.

Ὁ δῆμος [ἐτίμησεν] | Λεύκιον Ἀντώ[ν]ιον Μ[αάρχου υἱόν, ἀντι]-
ταμίαν καὶ ἀντιστράτη[γον¹, τὸν πάτρῳ] | να καὶ σωτήρα, δικαιο-
5 δοτ[οῦντα κατὰ² τὴν] || ἐπαρχίαν καθαρῶς καὶ δημοτικῶς³
καὶ | ὁσίως.

Μηνόφιλος Μηνογένου ἐπόει.

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 1 L. Antonius M. f. (cos. 44 a. Chr.), frater M. Antonii triumviri, quaestor fuit a. 50 a. Chr. Anno proximo eum in provincia remansisse eamque pro praetore administravisse iam notum erat ex epistula eius ad Sardanios data apud Iosephum Ant. Iud. XIV, 235: Λούκιος Ἀντωνίος Μάρκου υἱός, ἀντιταμίας καὶ ἀντιστράτηγος, Σαρδιανῶν ἀρχοῦσι, βουλῇ, δῆμῳ χαίρειν. Tum igitur (a. 48 a. Chr.) hic quoque titulus incisus est. 2 Sic Fränkel, qui in Lollingii supplemento quod in Sylloge receperam, δικαιοδοτ[ήσαντα τὴν] | ἐπαρχίαν, reprehendit transitivum verbi usum non iniuria. Nam etsi in similibus verbis nonnunquam is, cui quid datur, accusativo casu indicari solet (cf. Polyb. V, 2, 44 σιτομετρήσας καὶ μισθοδοτήσας ὁ βασιλεὺς τὴν δύναμιν ἀνήχθη. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 485 n. 493, 40. 44 σιτομετρήσαντα πάλιν τοὺς πολεῖτας), tamen in hoc ipso quod est δικαιοδοτεῖν nullum eius usus exemplum novi. 3 Sic Fränkel propter spatii rationes pro δ[ικαιῶς], quod Lolling scripserat.

449 Pars summa basis marmoris leucophaei subcaerulei, inventa Pergami in septentrionali fori parte. Edd. A. Conze *Ergebnisse d. Ausgr. in Pergamon* p. 76 (Syll.¹ 266). M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 288 n. 443. (B. Haussoullier *Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion* p. 256).

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Πόπλιον Σερούλιον Ποπλίου υἱὸν Ἰσαυρικόν¹, τὸν ἀνθύπατον², γεγονότα σωτῆρα καὶ | εὐεργέτην τῆς 5 πόλεως καὶ ἀποδεδωκότα τῇ || πόλει τοὺς πατέρας νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν ἀδούλωτον³.

Litterae ΘΠΣ. Fines hastarum hic illic lineolis transversis ornati. 1 Cos. 48 a. Chr. 2 Servilii proconsulatus Asiaticus cum in duobus titulis commemoratur, Graeco in insula Calymna invento et Latino Smyrna, ut quidem videtur, Londinium translato (C. I. Lat. I, 622), tum a Cicerone complures epistulae (Ad Fam. XIII, 66—72) ad eum per huius magistratus tempus datae sunt, atque hae quidem omnes anno 46 a. Chr. n. Rediit certe ante mensem Septembrem 44 a. Chr., quo tempore in senatu contra M. Antonium verba fecit (Cic. ad fam. XII, 2, 4). Waddington *Fastes des provinces Asiatiques* n. 37. 3 Non solum de Pergamo libera civitate, sed etiam de aliis provinciae Asiae urbibus optime meruisse ex titulo n. 450, 4. 2 collegit Fränkel. Nunc aliud accedit exemplum Magnetum ad Maeandrum. Cf. *In-schriften von Magnesia* p. 448 n. 442: Πόπλιον Σερουεῖ[ιον Γαῖ]ου υἱὸν Ἰσαυρικὸν δ[ιὰ τὴν] | ἰδίαν ἀρετὴν καὶ δι[ὰ τὰς ἐ]κ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Π[οπλίου] | γεγενημένας εἰς [τὸ ἱερὸν] | τῆς Ἀρτέμιδος τῆ[ς Λευκο]φρυγηνῆς καὶ τὴν πόλιν | εὐεργεσίας. Nam manifesto hic P. Servilius Isauricus natu maior (cos. 79 a. Chr.) statuae honore afficitur propter filii proconsulatum, ut n. 564 Mettius Rufus a Lyciis. Ceterum filiae proconsulis eundem honorem habuerunt Pergameni. Cf. *Alterth. von Pergamum* VIII, 2 p. 288 n. 444: [Ὁ] δ[ῆ]μος --- τῇ[ν Ποπλίου Σερούλιου Ἰσαυρικοῦ] θυγατέρα κτλ.

450 Partes duae epistylIIi templi Apollinis Chresterii, quod fuit Aegis (*Nimrud-Kalessi*). Edd. E. Fabricius *Mith. des arch. Inst. in Athen* X (1885) p. 272. M. Clerc *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 292. (B. Haussoullier *Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion* p. 257).

Ὁ δᾶμος Ἀπ[όλλωνι Χρ]ηστηρίω¹ χαριστήριον, σωθ[εῖς]² | ὑπὸ Ποπλίω Σε[ρούλιω Ποπ]λίω υἱῷ Ἰσαυρικῷ³ τῷ ἀνθυπάτῳ⁴.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Sacra Apollinis Chresterii ipsa multo antiquiora fuisse illa aetate, qua templum novum exstructum esse ex hac inscriptione discimus, dedicatio Philetaeri Attali f. n. 342 prodit. 2 Sic recte Clerc;

σωθ[είσης τῆς πατρίδος] Fabricius, quod et per se minus aptum est et ver-
suum collocatione redarguitur. 3 Cf. n. 449¹. 4 Cf. n. 449².

451 Marmor album, quod summam partem basis statuae effi-
ciebat, inventum Pergami ad radices meridionales et occidentales
arcis. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 284
n. 405.

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Πόπλιον Κορνήλιον Δολαβέλλαν, | τὸν ἀν-
θύπατον¹, | γενόμενον εὐεργέτην τῆς πόλεως.

Litterae volgares praeter ΠΣ. 4 Hunc proconsulem a Valerio Maximo
VIII, 4 Amb. § 2 (p. 374, 48 Kempf) recte Publium, ab A. Gellio XII, 7, 4
perperam Gnaeum appellari titulus docet. Cf. Waddington *Fastes des prov.*
Asiatiques n. 23, qui eundem fuisse probabiliter statuit, qui fere anno 69
a. Chr. n. praetor fuisset (cf. Cicero pro Caecina 8, 23).

452 Marmor album, cui statua imposita fuit, fractum in duas
partes, inventum Pergami in parte occidentali arcis. Ed. M. Fränkel
Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 285 n. 406.

Ὁ δῆμος ἐτ[ι]μήσεν | Λεύκιον Σήστ[ι]ον, τὸν ταμίαν¹, τὸν ἑαυ-
τ[οῦ] πάτρωνα | καὶ εὐε[ρ]γέτην.

Litterae ΑΠΣ. 4 Cf. Cicero ad Q. fr. II, 44, 2: *de te a Magnetibus*
ab Sipylo mentio est honorifica facta, cum te unum dicerent postulationi
L. Sestii Pansae restitisse. Tum igitur (54 a. Chr.) hic quaestor provinciae
Asiae fuit. Alterum eiusdem monumentum honorarium est *Alterth. von*
Perg. VIII, 2 p. 285 n. 407 --- ἐτίμησε[ν] | Λεύκιον Σή[σ]τιον. Fränkel.

453—455 Titulos duorum marmorum (in altero angustiore
n. 453. 454, in altero latiore n. 455) Aphrodisiade Cariae exscrip-
sit Sherardus, cuius exemplum post alios expressit Boeckh C. I. G.
2737 (P. Viereck *Sermo Graecus* p. 5 n. V. Th. Mommsen apud
G. Bruns *Fontes iuris Rom. ant.* ed. 6 p. 177 n. 44). Cf. quae
adnotaverunt K. Buresch aus Lydien p. 185 not. B. Haussoullier
Revue de philologie XXIII 1899 p. 452 not. 3. 5.

(n. 453)

[Μάρκος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός¹ αὐτοκράτωρ ὑπάτος ἀποδει-
 δε]γμένος τὸ β' καὶ [τὸ γ'² | τῶν] τριῶν ἀνδρῶν τῇ[ς] | τῶν
 5 δημοσίων πρα|γμαίων διατάξεως³ | Πλαρασέων⁴ καὶ Ἀφρο|δει-
 σίων⁵ ἄρχουσιν | βουλῇ δήμῳ χαίρειν· | εἰ ἔρρωσθε, εὖ ἂν
 10 ἔ[χοι]· ὑγιαίνω δὲ καὶ | αὐτὸς μετὰ τοῦ στρα|τεύματος. Σόλων |

Litterae vulgares praeter ΖΘΠΞΣ, si modo apographo fides habenda est.
 1 Continetur hoc lapide epistula M. Antonii ad Plarasenses et Aphrodisienses data (n. 453) integra, et ex eis instrumentis, quae se ad illos mittere dicit v. 23—26, alterius nudus titulus argumenti index (n. 454), alterius (n. 455) pars inferior. Reliqua in partibus lapidis angustioris inferiore et lapidis latioris superiore interciderunt. M. Antonii triumviri nomen consulto deletum est. 2 Hinc apparet, intra annorum 39—35 a. Chr. n. spatium hanc epistulam scriptam esse, quae ut solet loco, quem in lapide tenet, prima, tempore originis postrema est inter omnia quae hic et sunt et fuerunt. B. Quo pacto Antonius eodem tempore cos. designatus et iterum et tertium appellari potuerit apparet ex locis allatis a Th. Mommseno R. Staatsrecht 13 p. 586 not. 4, Appiani Civ. V, 73: ἀπέφθναν· δὲ (a. 39 a. Chr.) τῆς ἐπισύτης ὑπάτους ἐς τετραστὲς Ἀντωνίου μὲν καὶ Μάρκου πρώτους (in annum 35 a. Chr.), ἀντικαθιστάντος ὁμοίως Ἀντωνίου δι' ἂν βούλοιτο, ἐπὶ δ' ἐκείνοις Καίσαρά τε καὶ Περμπίον, εἴτα Ἀγρόβαρβον καὶ Σότιον, εἰς αὐθις (in annum 32 a. Chr.) Ἀντωνίου τε καὶ Καίσαρα, τρίτον δὲ τότε μέλλοντας ὑπατεύσειν et Cassii Dionis XLVIII, 35, 4, qui tamen errore de octo annorum consulatibus dicit. 3 Graecam *triumvirorum reipublicae constituendae* appellationem huius non absimilem Boeckhius adnotat haberi apud Iosephum Ant. XIV, 320: Μάρκος Ἀντώνιος αὐτοκράτωρ τριῶν ἀνδρῶν καταστάτων περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων. Sed illa multo minus accurate Latinae respondet quam haec, siquidem illic *constituendi* verbum passive ad triumviros, non ut hic et in formula Latina ad rempublicam refertur. 4 Oppidum Cariae, cuius mentio non fit nisi rarissime. Praeter hummos (not. 5) cf. Steph. Byz. Πάρασα· πόλις Καρίας· τὸ ἐθνικὸν Πλαρασεύς. Idem s. v. Χρυσαιορίς· Ἀπολλωνίος ἐν ἐβλίμῳ Καριῶν — τὸ ἐθνικὸν Χρυσαιορεύς, ὡς [ὁ] αὐτὸς ἐν [τοῖς] αὐτοῖς Ταυροπολίται μὲν συνεμάχων [καὶ Χρυσαιορεῖς] καὶ Πλαρασεῖς. 5 Civitas Cariae nobilis; Plarasenses cum Aphrodisiensibus in unam rempublicam coniunctos praeter hunc titulum testantur nummi cum inscriptionibus ΠΛΑΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΩΝ vel ΠΛΑΡΑ ΑΦΡΟΔΙ (B. Head Historia nummorum p. 530), recentiore aetate [ΑΦΡ]ΟΔΙCΙΩΝ ΠΛΑΡΑCΕΙΩΝ (Eckhel D. N. II p. 575). Ex ordine nominum Bureschius colligit, initio ex duobus oppidis quae coniuncta unam civitatem efficerent maioris momenti fuisse Plarasa, deinde id non modo mutatum esse, sed sui iuris esse desiisse Plarasensium populum et pagum (ὁῖμον) Aphrodisiadis factum esse. Ceterum Tauropolitas, quos Stephanus (cf. not. 4) una cum Chrysaorensibus et Plarasensibus commemoraret, non alios esse atque Aphrodisienses probavit Boeckh ex titulo C. I. G. 2746 et Constantino Porphyrogenneto de them. I, 44.

15 Δημητρίου ὑμέτερος | πρεσβευτής, ἐπι|μελέστατα πεφρον|τικῶς
 τῶν τῆς πό|λεως ὑμῶν πραγ|μάτων, οὐ μόνον⁶ | ἡρκέσθη ἐπὶ
 20 τοῖς |γεγονόσιν οἰκονο|[μή]μασιν, ἀλλὰ καὶ | ἡμᾶς παρεκάλεσ|εν
 25 εἰς τὸ τοῦ γεγο|νότος ὑμῶν ἐπι|κρίματος⁷ καὶ δόγμα|τος⁸ καὶ
 ὀρχίου καὶ νό|μου⁹ ἀντιπεφωνημέ|να¹⁰ ἐκ τῶν δημοσίων | δέλ-
 30 των ἐξαποστεῖ|λαι ὑμῶν τὰ ἀντίγρα|φα. ἐφ' οἷς ἐπαινέ|σας τὸν
 Σόλωνα μά|λλον ἀπεδεξάμην ἔσ|χον τε ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ | γει-
 35 νωσκομένοις, || ᾧ καὶ τὰ καθήκοντα | ἀπεμέρισα φιλάν|θρωπα,
 40 ἄξιον ἡγη|σάμενος τὸν ἄν|δρα τῆς ἐξ ἡμῶν τει|μῆς, ὑμῶν τε
 συ|νήδομαι ἐπὶ τῷ ἔχειν | τοιοῦτον πολεῖτην. | ἔστιν δὲ ἀντί-
 45 γραφα | τῶν γεγονότων ὅ||μῶν φιλανθρώπων | τὰ ὑπογεγραμ-
 μένα· | ἃ ὑμᾶς βούλομαι | ἐν τοῖς δημοσίοις | τοῖς παρ' ὑμῶν ||
 50 γράμμασιν ἐντάξει¹¹.

(n. 454)

Γράμματα Καίσαρος¹²

6 Pleonasmus a Graecorum usu neutiquam alienus. 7 Quae Caesar dictator decreverat vel potius decrevisse fingebatur a triumviris (n. 454), ea illi sua auctoritate confirmaverunt. Cuius decreti (ἐπικρίματος) argumentum sane in senatusconsulto n. 455, 3—6 repetitur, sed non videtur dubium quin illud quoque ipsum in alterutro ex his lapidibus fuerit et una cum iureiurando, lege, priore senatusconsulti parte interciderit. 8 Senatusconsultum n. 455. 9 Haec duo perierunt. 10 Verbum ἀντιφωνεῖν inde a Polybii aetate haud raro de responsis, quae non viva voce, sed per litteras ad aliquem dentur usurpari constat. Cf. Polyb. VIII, 18, 11: ἐὰν δὲ προσδεξάμενος τὴν ἐπιβολὴν Ἀχαιοὶ ἀντιφωνήσῃ τοῖς περὶ τὸν Νικόμαχον καὶ Μελαγκρόμαν. 19, 8 Ἀχαιοὶ δὲ — πιστεύσας ἀντεφώνησε. Chishullus et Boeckhius provocant ad Iosephum Ant. XIV, 265: ψηφίσματα καὶ γράμματα πρὸς τὰς περὶ τῶν ἡμετέρων δικαίων ἐπιστολὰς ἀντιπεφωνημένα. At quam et hic et apud Polybium manifesto habet verbum vim rescribendi, i. e. scripto respondendi, ea ab epistula Antonii aliena est, ubi necessario exscribendi potius notione intellegendum est, cuius sane aliud exemplum novi nullum. 11 Cf. Ioseph. Ant. XIV, 349: διατάγμα ἔμὸν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, περὶ οὗ βούλομαι ὑμᾶς φροντίσαι, ἵνα αὐτὸ εἰς τὰς δημοσίας ἐντάξῃτε δέλτους. 12 Constat M. Antonium post Caesaris necem multa decreta aliasque litteras emississe, quas ab illo relictas diceret. Cf. Cicero Philipp. I, 7, 16: *an in commentariolis et chirographis et libellis se (i. e. M. Antonio) uno auctore prolati, ne prolati quidem, sed tantummodo dicti, acta Caesaris firma erunt?* Inter haec haud pauca ab ipso Antonio confecta esse constat, id quod fortasse etiam in hanc epistulam cadit. Eius argumentum cum ex senatusconsulto cognoscitur, tum ex Taciti narratione Annal. III, 62: *Aphrodisienses posthac et Stratoniceenses dictatoris Caesaris ob vetusta in partis merita et recens*

(n. 455)

[---- --- | δι]καια ἐσθλά τε [πολλ]ὰ ἐλευθέρους εἶναι¹³, τῷ
[τε] δικαίῳ καὶ ταῖς κρίσεσιν ταῖς ἰδίαις τὴν πόλιν] τὴν Πλα-
ρασέων καὶ Ἀφροδισιέων χρῆσθαι μῆτε ἐγγύτην εἰς Πώμην
αὐτοὺς κατὰ δόγμα τι¹⁴ | καὶ κέλευσιν ὁμολογεῖν· ἃ τέ τινα

Diri Augusti decretum adtulere — sed Aphrodisiensium civitas Veneris, Stratonicensium Ioris et Triviae religionem tuebantur. Quo ex loco Chishullus cum colligeret, etiam Augusti decretum de Aphrodisiensibus fuisse neque vero id hic exscribi vel commemorari videret, infelicissime sibi persuasit Augusti decretum idem esse ac senatusconsultum n. 455. Quid rei esset, perspexit Boeckhius; nempe in Taciti narratione Caesaris dictatoris nomen ad Aphrodisienses, Augusti ad Stratonicensis modo spectare. 13 Cum Caesaris litterae ab Antonio prolatae triumvirorum (non Antonii unius, ut Boeckhius opinatur) decreto confirmatae essent, horum rursus acta senatus consultis rata haberi oportebat. Id factum esse anno 39 a. Chr. n. testatur Cassius Dio XLVIII, 34, 4 τῷ δ' ἐπιγιγνομένῳ (ἔτει), ἐν ᾧ Λούκιος τε Μάρκιος καὶ Γάιος Σαβῖνος ὑπάτευσαν, τὰ τε ὑπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν πραχθέντα ἀπ' οὗ ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν ἐπὶ λθον κύρος παρὰ τῆς βουλῆς ἔλαβε. Tum etiam hoc senatusconsultum factum esse probabiliter statuit Boeckhius. Quo magis miror eundem de senatusconsultis quoque ab Antonio fictis provocare ad Ciceronis testimonium (Philipp. V, 4, 12: *neque solum commentariis commenticiis chirographisque venalibus innumerabilis pecunia congesta in illam domum est, — sed senatus etiam consulta pecunia accepta falsa referebat*) eoque fretum incertum esse dicere, utrum id quod hic teneamus verum an falsum sit. Nam quomodo tandem proximo post Caesaris necem tempore senatus consultum fingere poterat Antonius, in quo (v. 3) triumvirorum reipublicae constituendae mentio fieret? Initium senatusconsulti sic fere refinxerunt Chishullus et Boeckhius: Ὑπατοὶ λόγους ἐποιήσαντο, ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ, περὶ ὧν Γάιος Καῖσαρ ὑπὲρ Πλαρασέων καὶ Ἀφροδισιέων ἔκρινε, αὐτοὺς κατὰ τὰ δι]καια ἐσθλά τε [πάν]τα ἐλευθέρους εἶναι. Mommsenus etiam commodius περὶ τοῦτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ Πλαρασεῖς καὶ Ἀφροδισιεῖς, ὡς ἔκρινε Γάιος Καῖσαρ αὐτοκράτωρ κτλ. Atque illa Γάιος Καῖσαρ — ἔκρινε decreto apud Iosephum Ant. XIV, 224, quod iam Chish. attulit, confirmantur, sed proxima minus placent, siquidem κατὰ τὰ δικαία quidem reprehensione caret, sed κατὰ τὰ ἐσθλά permire dictum est. Mihi potius de rebus iustitiae et honestatis plenis quas Aphrodisienses gessissent quibusque libertatem meruissent dictum fuisse videtur, veluti [ἐργασαμένους | δι]καια ἐσθλά τε π[ολλ]ὰ]. De libertate Aphrodisiensibus concessa cf. Plinius N. h. V, 109: *Aphrodisienses liberi*. C. I. G. 2845, 5: Κλαύδιος Αὐρήλιος Ζήλος — τῶν συναγμένων τῇ πόλει τῆς αὐτονομίας ἀπόγονος. 14 Supplevit Mommsen (ap. Bruns) collato loco a G. Kaibelio sibi indicato Dionysii Ant. XI, 32: τὴν ἐγγύτην ὁμολογεῖτε — εἰς τὴν αὐρίον ἡμέραν, unde apparet Latinorum *radimonium facere* Graecis ἐγγύτην ὁμολογεῖν exprimi consuevisse. Commode Viereck prae-terea affert Ioseph. Ant. XVI, 163: ἐγγύας τε μὴ ὁμολογεῖν αὐτοὺς ἐν σάββασιν.

ἔπαθλα τειμάς φιλάνθρω[πα ----- τρεῖς ἄνδρες |
οἱ] τῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων διατάξεως τῷ ἰδίῳ ἐπικρίματι
5 Πλ[αρασεῦσι καὶ Ἀφροδισιεύ|σι] προσεμέρισαν προσμεριοῦσιν,
συνεχώρησαν συνχωρήσουσιν, τα[ῦτα πάντα κύρια εἶναι | γ]ενέ-
σθαι. ὁμοίως τε ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῃ, τὸν δῆμον τὸν Πλα-
ρασέων καὶ Ἀφροδισιεύ|ων τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀτέλειαν
αὐτοὺς πάντων τῶν πραγ[μάτων ἔχειν καρπίζεσθαι, | καθ]άπερ
καὶ τίς¹⁵ πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ
ἐστίν¹⁶, [ἥ]τις παρὰ τοῦ | δήμου τοῦ Ῥωμαίων τὴν ἐλευθερίαν
10 καὶ τὴν ἀτέλειαν ἔχει φύλη τε καὶ σύ[μμαχος γεγέ]νηται. 8 τε]
τέμενος θεᾶς Ἀφροδίτης ἐν πόλει Πλαρασέων καὶ Ἀφροδισιεύ[ν
καθιέρωται, τοῦτο | ἄσυλον ἐ]στω¹⁷ ταύτῃ <τῇ> δικαίῳ ταύτῃ
τε δεισιδαιμονία¹⁸, ᾧ δικαίῳ καὶ ἡ δεισι[δαιμονία Ἀρτέμι]δος
Ἐφε[σίας ἐστίν ἐν Ἐφέσῳ]¹⁹. κύκλῳ τε ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ εἴτε
τέμενος εἴτ[ε ἄλλος ἐστίν, οὗ]τος δ[ὲ] τόπος ἄσυλος ἔστω. 8πως
τε ἡ πόλις καὶ οἱ πολεῖται οἱ Πλαρασέων [καὶ Ἀφροδισιεύων |

168: ἔγραψα δὲ καὶ Σιλανῷ τῷ στρατηγῷ, ἵνα σάββασιν μηδεὶς ἀναγκάζῃ Ἰου-
δαῖον ἐγγράς ὁμολογεῖν. Caveri igitur, ne civis Aphrodisiensis a magistratu
Romano Romam evocetur et propterea vadimonium facere cogatur. 15 ἥτις
emendavit Boeckh, καὶ τις indefinite Viereck et Mommsen. Sed illud qui-
dem frustra ad ligaturam litterarum H et T non observatam in transcribendo
revocare conatur B., siquidem in huius aetatis titulo eam fuisse incredibile
est, hoc vero propterea minus placet, quia manifestum est ex Latino *ut*
quae hoc καθάπερ καὶ τίς expressum esse. Hic cum interrogativo potius
quam cum indefinito confudisse mihi videtur interpret relativum (*ea*) *quae*,
praesertim cum in ipso Graeco sermone hoc vitium inferiore aetate neuti-
quam infrequens fuerit. Cf. O. Immisch, Leipziger Studien X 1887 p. 309 sqq.
16 Merus ablativus Latinus dativo item sine praepositione Graece redditus
contra sermonis leges. Cf. n. 442¹¹. 17 Cf. Tacitus Ann. III, 62.
18 *eodem iure eademque religione*. V. M. 19 Cf. Strabo XIV, 1, 23
p. 641 Cas.: ἄσυλον δὲ μένει τὸ ἱερὸν (Artemisium Ephesiorum) καὶ νῦν καὶ
πρότερον· τῆς δ' ἀσυλίας τοὺς ὄρους ἀλλαγῆναι συνέβη πολλάκις, Ἀλεξάνδρου μὲν
ἐπὶ στάδιον ἐκτείναντος, Μιθριδάτου δὲ τόξευμα ἀφέντος ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ κε-
ράμου καὶ δόξαντος ὑπερβαλέσθαι μικρὰ τὸ στάδιον, Ἀντωνίου δὲ διπλασιάσαντος
τοῦτο καὶ συμπεριλαβόντος τῇ ἀσυλίᾳ μέρος τι τῆς πόλεως· ἐφάνη δὲ τοῦτο βλα-
βερόν καὶ ἐπὶ τοῖς κακούργοις ποιοῦν τὴν πόλιν, ὥστ' ἠκύρωσεν ὁ Σεβαστὸς
Καῖσαρ. Similiter etiam alibi mensura asyli definita est; cf. Tac. Ann. III, 62:
qui (imperatores) *non modo templo* (Dianae Persicae apud Hierocaesarienses,
cf. n. 333¹), *sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant*.
Hic id opus non fuisse, quia non de loco consecrando, sed de loci sacrati
iure asyli confirmando ageretur, adnotat Mommsen.

μεθ' ὧν κωμῶν χωρίων ὀχυρωμάτων ὀρῶν²⁰ προσόδων πρὸς
 15 τὴν φιλίαν τοῦ δήμου προσῆλθον²¹, ταῦτα || ἔχουσιν κρατῶσιν
 χρῶνται καρπίζονται τε πάντων πραγμάτων ἀτελεῖς ὄντες.
 μηδὲ τινὰ | φόρον διὰ τινὰ αἰτίαν²² ἐκείνων διδόναι μηδὲ [συν-
 εισφέρειν²³ ὀφείλωσιν, [ἀλλ' αὐτοὶ πᾶσι τούτοις κατ' οὖσαν
 μετὰ ταῦτα ἐν ἑαυτοῖς κύρωσιν²⁴ χρῶνται καρπίζονται κρατῶ-
 σιν· ἔδοξεν].

20 Sic scribendum esse vidit Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III p. 687 not. 4, quia in simili senatusconsulto de Thisbensibus Syll.² 300, 48 forma non ambigua ὀρέων est. ὀρων legerant Chishull et Boeckh. 21 Supplevit

Pickius (ap. Br.) ex Syll.² 307, 24 μεθ' ἧς χάρας εἰς τὴν φιλίαν τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων παρεγένοντο, ad quem locum attuli similis formulae exempla Syll.² 355, 46. Caes. B. G. I, 43, 8. Sed τοῦ Ῥωμαίων, quod Pick etiam hic addi voluerat, propter spatii angustias omisit Viereck. 22 Rectius δι'

ἡντινασὺν αἰτίαν. 23 ΖΥΝΕΙΣΦΕΡΕΙΝ. Boeckh et Mommsen [ζ]υνεισφέ-
 ρειν, sed hoc illa aetate et in illa regione incredibile est et Z vix minus prope
 a Σ quam a Ζ vel Ξ abesse vidit Viereck. 24 I. e. ita ut ipsis sine
 cuiusquam alius approbatione de eis omnibus statuere (κυρῶν) liceat quod
 velint.

456 Stela marmoris fuscī ab inferiore parte integra, inscripta
 in duobus lateribus contiguis, ex quibus latius (a) undique fractum
 est praeter marginem dextrum, angustius (b) integrum praeter par-
 tem superiorem. Mytilenis in museo gymnasii. b ex H. Kiepert
 apographo ed. Boeckh C. I. G. II add. p. 1025 n. 2167 d, totum
 titulum A. Conze Reise auf der Insel Lesbos p. 13 tab. VII. Ex
 ectypo ab E. Fabricio confecto C. Cichorius Rom und Mytilene
 p. 31 sqq. W. R. Paton Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. II p. 24 n. 58.

a

-----ν δὲ¹ κα|-----

Litterae ΛΖΟΞΠΣ. 1 Reliquias hic tenemus populisciti Mytilenaeorum
 de Caesaris Augusti honoribus. Nam hunc potissimum principem monstrant
 cum Octaviae sororis nomen (v. 58) tum templi quod tum ipsum Pergami
 exstruebatur mentio (cf. not. 5). Anno 27 a. Chr. n. monumentum non anti-
 quius esse nomen Σεβαστός (v. 15. 16) docet, sed aut eo ipso aut certe uno
 ex proximis annis incisum colligitur inde quod templum Pergamenum etiam-
 tum imperfectum indicatur (not. 5). Utique ante Octaviae decessum (not. 17)
 i. e. ante annum 14 a. Chr. n. haec decreta sunt. Cichorius. In latiore
 latere mutilo praeter alios honores praecipue de certaminibus (v. 6—14)
 honoris Augusti causa instituendis et de sacrificiis ei offerendis (v. 14—15).

-----ιάδας ἱερὰ | -----
 5 εἶναι ἐν τε|----- γραφόντων εἰς α||---
 -----ηθέντα ὕμνου ὑπὸ | [-----
 -----ἐν ταῖς γινομέναις θείαις | [-----
 -----τιθέναι δὲ κατὰ πενταετηρ]ίδα ἀγώνας θυμελι-
 κούς | [----- τοῖς νικῆσ]ασιν
 ἄθλα ὅσα ὁ Διαχὸς² νόμος πε|[ριέχει-----
 -----]ανων καὶ τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ στεφανη||-
 10 [φόρου³ -----]-
 καταγγελεῖς τῶν πρώτων ἀ(χ)θησο|[μένων⁴ ἀγώνων -----
 -----ταῖς ἐπισ]ημοτάταις πόλεσιν, ἀναθεῖναι
 δὲ δέλτου|[ς ἢ στήλας τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἐχούσας τὸ ἀντί-
 γραφον ἐν τῷ ναῷ τῷ κατασ]κευαζομένῳ α[ὕ]τῳ ὑπὸ τῆς Ἀσίας
 ἐν Περγάμῳ⁵ κα|[ι -----

19—33) praecipitur. Quae his interponuntur ad aliud argumentum spectantia, ex eis illa quidem, quibus hoc decretum variis imperii Romani locis lapidi incisum publice proponi iubetur (v. 11—14) ex more in fine totius instrumenti collocari exspectaveris. At id, quia coniunctissimum est cum negotio ludos recens institutos usquequaque indicendi et ad eos invitandi (cf. v. 40 καταγγελεῖς τῶν πρώτων ἀ(χ)θησο[μένων ἀγώνων]), hic potius insertum videtur. Quod contra quo pacto praeceptum de iureiurando iudicum (v. 45. 46) medio intericiatur sacrificiorum ordini non perspicio. 2 Vocabulum integrum in lapide exstare apparet ex Patonis exemplo, cum Cichorius ΔΙΙΙ/ΚΟΣ exhibeat. Ludos recens institutos, quibus reges et imperatores honorabantur, ad exemplum eorum qui pridem deis habebantur ordinari consuesse notum est. Sic Mytilenis certaminum sacrorum Augusti ordinem ex Iovis ludis repetitum esse, ut de sacrificiis ex v. 24 apparet, hinc discimus. Nam τὸν Διαχὸν νόμον legem fuisse de feriis Iovis sponte patet. 3 Cf. n. 332¹¹. 4 ΑΚΟΗΣΟ lapis. 5 Cichorius provocat ad Tac. Ann. IV, 37: cum Divus Augustus sibi atque urbi Romae templum apud Pergamum sisti non prohibuisset et Cass. Dion. LI, 20, 6. 7: Καῖσαρ δὲ ἐν τούτῳ τὰ τε ἄλλα ἐχρημάτιζε καὶ τεμένη τῇ τε Πρώμῃ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Καίσαρι, ἤρῳα αὐτὸν Ἰούλιον ὀνομάσας, ἐν τε Ἐφέσῳ καὶ ἐν Νικαίᾳ γενέσθαι ἐφῆκεν. — καὶ τούτους μὲν τοῖς Ῥωμαίοις τοῖς παρ' αὐτοῖς ἐποικοῦσι τιμὰν προσέταξε· τοῖς δὲ δὴ ξένοις, Ἕλληνας σφας ἐπικαλέσας, ἑαυτῷ τινα, τοῖς μὲν Ἀσιανοῖς ἐν Περγάμῳ, τοῖς δὲ Βιθυνοῖς ἐν Νικομηδεῖα, τεμενίσαι ἐπέτρεψε. Ex participio praesentis C. colligit, aedem tum nondum perfectam fuisse; atqui ut reliqua aedificia magnifica principatus Augusti, Pantheon, templum Apollinis Palatini, alia, sic hoc quoque exiguo biennii aut triennii spatio absolutum videri, qua ex re satis certam de decreti tempore coniecturam fieri. Reliqua praeter Pergamum oppidorum nomina quae aetatem tulerunt, in diversissimis imperii regionibus decretum collocatum esse ostendunt, et multa nomina intercidisse latitudo pristina lapidis (v. 42 litteras duodenonaginta habuisse videtur) arguit.

-----]ω καὶ Ἀκτίω καὶ Βραντεσίω καὶ Ταρραχῶνι καὶ Μα[σ]-
σαλία καὶ ----- καὶ Ἀν]τιοχῆα
15 τῇ πρὸς τῇ Δάφνῃ. τὰς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν || [θυσίας -----
----- ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς καὶ ἐν
τῷ τοῦ Σεβαστοῦ. ὅρκον δὲ εἶναι τῶν δι[καστῶν -----
-----]ομένων σὺν
τοῖς πατρίοις θεοῖς καὶ τὸν Σεβασ[τὸν -----
----- ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης⁶ τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ. τὰς
δὲ τῶν γυνων⁷ ----- τεμέ-
νους εἶναι καὶ ἄλλα δέκα καὶ τίμι[α | -----
----- κ]ατὰ δόναμιν τῇν ἑαυτοῦ· ἐρῶν δ' ἐπὶ
20 [τ]ράπεζ[αν⁸ -----
κατ]ὰ μῆνα ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ ἡμέρᾳ⁹ καὶ π[α]ριστάναι¹⁰
----- τῶν] αὐτῶν θυσιῶν ὡς
καὶ τῷ Διὶ παρίσταται. τρέ[φεσθαι δὲ¹¹ -----
----- βοῦς λευκοῦ]ς ἐφελιωμένους¹² ὡς καλλίστους καὶ

Quare nescio an Cichorius cum certam causam, cur Tarracone potissimum (v. 13) tabula erecta esset, enucleare posse sibi videretur, nempe quod Augustus tum ipsum illic commoratus esset, nimis argutus fuerit. 6 Sup-

plevit Cichorius admonens eximiae pietatis qua gens Iulia ac potissimum quidem Augustus Venerem a qua originem gentis repetebant prosecuti essent. Deam ut in aliis insulae Lesbi oppidis, sic Mytilenis quoque studiose cultam esse probant et fabulae et dedicationum tituli, quorum testimonia attulit Tümpel ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2748. 7 Vocabulum obscurissimum. 8 Iuxta simulacrum dei in templo fuisse mensam sacram permultis testimoniis constat. Cf. Dinarch. III, 3 ἐπιτοκῆχως δὲ ὤμοσεν ὅρκον μεταξὺ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς τραπέζης. Polyb. IV, 35, 4: περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὴν τράπεζαν τῆς θεοῦ. Dionys. Hal. Ant. II, 50, 3. Syll.² 229, 18. 583, 9. 16. 588, 89. 157. 734, 122. Ea cum aliis rebus imponendis inserviebat tum vero praecipue dapibus sacris quae deo offerebantur. Cf. Chionides apud Athenaeum IV p. 137 e ὅταν τοῖς Διοσκούροις ἐν πρωτανείῳ ἀριστον προτιθῶνται, ἐπὶ τῶν τραπέζων τιθέναι ἑρὸν καὶ φουστὴν ὀρυπεπεῖς τ' ἐλάας καὶ πρόσα. Syll.² 633, 20 ἐὰν δὲ τις τράπεζαν πληρῶι τῷ θεῷ, λαμβανέτω τὸ ἥμισυ. 645, 5 [παρ-τιθέτω]σαν δὲ καὶ [ἐπὶ] τὴν τρά[πεζαν] τῇ θεῷ ----- καὶ] γλώσσων καὶ σάρκας τρε[ῖς]. v. S. 9 [παρ-τιθέτωσαν -----] τῇ θεῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 9 Diem natalem non modo quotannis, sed etiam unoquoque mense redeuntem sacris obire moris fuisse certe in regibus aliisque similis dignitatis hominibus apparet etiam ex n. 56, 33. 339, 35. 36. 383, 132. 133. 10 Cf. n. 332¹⁵. 11 Supplevit Cichorius. Quod addidit Paton τὰ ἱερῆα, perquam dubium est; neque enim est cur alias ac boves victimas hic commemoratas esse statuamus. 12 Edi-

toribus haec vox omnino obscura visa est. Sed si levem modo errorem lapicidae aut leve pronuntiationis tum volgae vitium statuemus, licebit ad

με[γ]ίστους ----- μὲν ὑπὸ τῶν
κατ' ἐνιαυτὸν στρατηγ(ῶ)ν¹³, δύο δὲ ὑπὸ τῶν ἐπι[σ]τατῶν, ---
-----, ----- δὲ ὑπὸ τῶν ἀγ[ο]ρανόμων,
25 τρία δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως || [-----
----- δίδοσθαι δὲ ἐκ τοῦ] δημοσίου δραχμὰς ἐκάστω
τετρα[χ]οσίας¹⁴ -----
----- δ]είκνυσθαι δὲ τοὺς τραφέντας | [-----
----- ἐν τ]οῖς ἀγῶσιν τρέφεσθαι
τὸν ἴσο[ν] | χρόνον -----]
τὴν γενέθλιον ἡμέραν αὐτοῦ | -----
30 -----] μηδενὶ διδομένου || [-----
----- τῷ σ]τεφανηφόρῳ καὶ τ[ῷ] |
----- καὶ θ] ἕκαστον
ἔτος ἐν | -----αι
τίθεσθαι ἐπ[ὶ] | -----] ἐνα-----

b

35 ----- | εὐεργεσιῶν νομισ[----- εὐχα]||ριστίαν. ἐπιλογί-
σασθαι δὲ τῇ[ς] | οἰκίας μεγαλοφροσύνης θ[ε] | τοῖς οὐρανίου
τετε[υ]χόσι δό[ξ]ης καὶ θεῶν ὑπεροχὴν καὶ | κράτος ἔχουσιν
40 οὐδέποτε δύ[να]ται συνεξισωθῆναι τὰ καὶ | τῇ τύχῃ ταπ[ε]νότερα
καὶ τῇ φύσει. εἰ δέ τι τούτων ἐπικυδέσ[τε]ρον τοῖς μετέπειτα
45 χρό[ν]οις εὐρεθῆσεται, πρὸς μη[δὲ]ν | τῶν θεοποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ
[πλέ]ον δυνησομένων ἐλλείψει[ν] | τὴν τῆς πόλεως προθυμίαν |
50 καὶ εὐσέβειαν. παρακαλεῖν | δὲ αὐτὸν συγχωρῆσαι ἐν τῇ [οἰ]||κίᾳ
αὐτοῦ δέλτον ἀναθεῖναι[ι] | καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δέ[λ]τον | ἢ
στήλην τοῦδε τοῦ ψη[φ]ίσμα[τος] ἔχουσιν τὸ ἀντίγραφ[ον]. | εὐ-
55 χαριστῆσαι δὲ περὶ αὐτοῦ || τοὺς πρέσβεις τῇ τε συ[κλή]τῳ

ἔφηλις nomen referri, cuius de fluctuante accentu et flexione exposuit Lobeck Pathologiae s. Gr. proleg. p. 458. Quae vox indicat maculas obscuras quibus cutis distinguitur. Atqui et colorem in universum et figuras quasdam quibus quasi signatae essent victimae maximi momenti habita esse et illa notissima quae spectant ad Apidem (cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2807 n. 5) et multa alia testimonia docent. Quare albos boves maculis fuscis nigrisve quasi conspersos intellego ideoque βοῦς λευκοῦς supplevi. βόας reposuisse satis habuit Paton, cum Cich. adeo nihil nisi τοῦς suppleret, qui articulus utique a loci tenore alienus est. 43 ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ lapis. 44 Hic adiectum fuisse videtur ἐκάστου τοῦ βόός (τερείου, θύματος).

Nam cum numerus victimarum quae singulis magistratibus nutriendae tradebantur impar esset, non poterat par esse summa pecuniae.

καὶ ταῖς ἱερῇαις τῆς Ἑσ[τ]ῆ[ας]¹⁵ καὶ Ἰουλίᾳ¹⁶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ |
καὶ Ὀκταίᾳ¹⁷ τῇ ἀδελφῇ καὶ τοῖς | τέκνοις¹⁸ καὶ συγγενέσι καὶ
60 φίλοις. πεμφθῆναι δὲ καὶ στέφανον ἀπὸ χρυσῶν δισχιλίων, ὃν |
καὶ ἀναδοθῆναι ὑπὸ τῶν πρέσβειν. εὐχαριστῆσαι δὲ ἐπ' αὐτοῦ
65 καὶ τῇ συγχλήτῳ τοὺς πρέσβεις προσενηνεγμένης αὐτῆς | τῇ
πόλει συμπαθέστατα καὶ | τῆς πατρίου χρηστότητος¹⁹ | οἰκείως.

15 Cur gratiae agantur etiam virginibus Vestalibus, sagaciter expedi-
vit Cichorius. Apud Romanos, ac potissimum quidem postremis liberae
reipublicae temporibus et principatu Augusti, morem fuisse apud illas de-
poni testamenta, foedera aliasque maximi momenti litteras publicas pri-
vatasque (Appian. Civ. V, 73. Cassius Dio XLVIII, 37, 4. Plutarch. Anton. 58.
Sueton. Caes. 83. Tac. Ann. I, 8). Iam proximo ante hoc decretum tempore
senatus consultum factum videri, quo antiquum foedus inter Romanos et
Mytilenaeos instauraretur. Illud senatus consultum Augustus communicavit
cum civitate additis litteris gratiae benignitatisque plenis, ad quas hoc de-
creto respondetur. Consentaneum igitur est et Caesari, cuius nutu omnia
acta sint, et senatui, qui de renovando foedere decreverit, et Vestalibus,
quae hoc senatus consultum conservandum acceperint, gratias agi. 46 Post

Augusti obitum demum eius uxorem adoptione in gentem Iuliam transiisse
in volgus notum est. Quare aut cum Mommseno (apud Cichorium) sumen-
dum est, hanc tabulam superstitem aliquanto post quam ipsum decretum
factum esset confectam, aut, quod mihi multo magis placet, cum ipso
Cichorio error satis levis quadratarii (ΙΟΥΛΙΑ pro ΑΙΟΥΛΙΑ) subesse existi-
mandus est. 47 De scriptura nominis cf. n. 437². Octavia minor,

C. Octavii et Atiae filia, Augusti soror uterina, quae C. Marcelli et M. Antonii
uxor fuerat, decessit anno 44 a. Chr. n. Cf. Prosopographia imp. Rom. II
p. 430 n. 45. 48 Praeter Iuliam filiam tum temporis nullos fuisse Augusto

neque natura neque adoptione liberos omnium certissimum est. Quare ve-
rissime plurali τέκνοις generum M. Marcellum contineri existimat Cichorius;
testimonium sane huius consuetudinis quod afferre posse sibi visus est ex
alio titulo Mytilenaeo nullum est, quia illic (Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. II p. 59
n. 243, 2) non πα[τέρ]α sed πα[τ]ῆρα supplendum est, ut monumentum non
Drusi maioris sit, sed filii secundi Caesaris Germanici et Agrippinae natu
maioris. At quin per sermonis leges liceat filiam et generum uno nomine
τέκνα appellari nihilo magis dubitandum est. Quod cum ita sit, non video
quo iure praeterea etiam privignos Tiberium Drusumque hac appellatione
contineri opinetur Cichorius. Nam quod id verisimile dicit praesertim cum
etiam eorum mater Livia nominatim appelletur, falli mihi videtur. Etenim
permagnum hoc nomine discrimen intercedere inter uxorem principis et
privignos sponte patet. 49 Hinc Cichorius colligit, iam ante foedus pro-

ximo tempore instauratum Mytilenaeos illam virtutem senatus expertos esse.
Rem sic se habuisse sane ne mihi quidem improbabile videtur, sed verba
tituli id neutiquam probant. Quidni enim ad famam honestatis et clemen-
tiae senatus Romani per omnes gentes propagatam quam ad ea quae ipsi

experti sint eos provocare existimemus? Cf. Caesar B. G. II, 34, 4: *si forte pro sua clementia ac mansuetudine, quam ipsi ab aliis audirent, statuisset Aduatucos esse conservandos.*

457 In vico *Zumarli-Köi* septentrionem versus ab Alabandensium oppido. Edd. Boeckh C. I. G. II Add. p. 1122 n. 2903 f. Lebas-Waddington Inscr. III, 549.

Ἀπόλλωνος | Ἐλευθερίου¹ Σεβαστοῦ².

Litterae ΑΘΠΣΥ. 1 Cave hinc colligas, in Graecorum sacris usquam Ἐλευθέριος usitatam Apollinis ἐπίκλησιν fuisse. Immo cum in universum Apollinis nomen Augusti ingenio et personae accommodatissimum esset, propter libertatem recuperatam vero hoc monumentum erigeretur ab Alabandensibus, haec quae proprie inter se aliena sunt coniungebantur. De more latissime patente imperatoribus Romanis eorumque familiis deorum Graecorum nomina tribuendi Waddington praeter alia provocavit ad nummos Magnetum Sipylensium (Mionnet Suppl. Lydie n. 278), in quibus Nero Ζεὺς Ἐλευθέριος appellaretur. Idem habes in decreto Acraephiensium Syll.² 376, 41. 49. 52. Ipse Augustus vero Iovis Liberatoris nomen gerit in titulis Aegyptiis n. 659, 4 et Archiv f. Papyrusforschung II p. 434 n. 8: Καίσαρα Αὐτοκράτορα θεοῦ υἱὸν Δία Ἐ[λε]υθέριον Σεβαστόν. Neque aliter accipiendum existimaverim titulum Cyitarum Cariae Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 306 n. 4, 6: ἱερεὺς τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς πόλεως Διὸς Ἐλευθερίου. Nam si duorum deorum, Augusti et Iovis, sacerdotia significarentur, certe ante ἀρχηγέτου articulus repetendus fuit. 2 Hoc nomen sic nude positum non potest alium significare atque eum qui primus omnium eo ornatus est anno 27 a. Chr., quo anno hic titulus nec antiquior esse potest nec multo recentior esse videtur. Waddington monuit, Alabandenses magnopere vexatos esse per Labieni incursionem; cf. Cassius Dio XLVIII, 26, 3. 4: ὁ δὲ δὴ Λαβιῆνος ἐν τούτῳ τὴν τε Κιλικίαν κατέσχε καὶ τῆς Ἀσίας τὰς ἡπειρώτιδας πόλεις — παρεστήσατο πλὴν Στρατονικείας, τὰ μὲν πλεῖστα ἄνευ πολέμου, Μύλασα δὲ καὶ Ἀλάβανδα διὰ κινδύνων ἐλὼν· οὗτοι γὰρ ἐδέξαντο μὲν παρ' αὐτοῦ φρουρούς, φονεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἐν ἑορτῇ τινι ἀπέστησαν· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν Ἀλαβανδέας αὐτὸς λαβὼν ἐκόλασε, τὰ δὲ δὴ Μύλασα ἐκλειφθέντα κατέσκαψε. Eo minus mirum est Augustum eos beneficiis consolatum esse, praecipue libertate concessa, quam praeter hunc titulum testatur Plinius N. hist. V, 409 *Alabanda libera quae conventum eum cognominavit.*

458 Exemplarium quae lapidibus incidi iubentur v. 64 sqq. quattuor aetatem tulerunt, Prienense (P), Apamense (A), Eumeniense (E), Dorylaiense (D). Integri lapides omnes superiore loco Latinum titulum habebant, cuius pars servata est in tabula Apamensi,

pars in Dorylaiensi, quae nihil ex Graecis habet. Deinde sequebantur Graeca, quae in *P* praeter initium paene integra, in *A* magna certe ex parte exstant, cum in *E* nihil nisi v. 55 Ὅστεν βροίων — v. 67 Καίσαρτος aetatem tulerit. — *A* Graeca per quatuor columnas disposita exhibet; partem huius exempli post Arundellium et Hamiltonum ed. J. Franz C. I. G. 3957, reliqua addiderunt V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 315 n. 9 et Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1891) p. 282. Novissime J. G. C. Anderson lapidem denuo accuratissime examinavit et exemplum emendatius proposuit Mitth. des arch. Inst. XXV (1900) p. 111. *E* ed. Hamilton Researches in Asia minor n. 367 (J. Franz C. I. G. 3902 b). *P* effossum Prienae in foro, ubi appositum erat pilae porticus septentrionalis. Exscripserunt Schrader et von Prott. Omnia coniuncta ediderunt et enarraverunt Th. Mommsen et U. von Wilamowitz-Möllendorff Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 275 sqq. (inde repetuntur Revue archéologique Troisième sér. XXXVII 1900 p. 357 n. 76). Editores in versuum dispositione exemplum Prienense omnium integerrimum secuti ea modo quae in nullo ex lapidibus exstant uncis incluserunt, quod institutum ipse quoque tenui.

I [----- | παρ]α¹ τῶν πρότ[ε]ρον παραιλ[ή]ψαμεν -----

Formas litterarum non omnes easdem exhibent editores. Cum ΕΠΣ ubique recurrant, fluctuatur inter ΘΘΘ itemque inter A et A. Ex parte haec discrimina lapidum, quippe qui quattuor diversis locis alii ab aliis lapicidis elaborati sint, esse non improbabile est, sed alia editorum, antiquiorum maxime, incuriae accepta ferri videntur.

4 Tria unusquisque lapis instrumenta Graeca continebat: I. Paulli Fabii Maximi proconsulis Asiae epistulam ad commune civitatum Graecarum, qua suadet ut Augusti Caesaris diem natalem initium anni civilis habeant fastosque suos ad exemplum anni Iuliani Romanorum commutent. V. 1—30. II. Decretum civitatum Graecarum Asiae, qua huic Paulli Fabii consilio obsequuntur. V. 30—77. III. Alterum earundem decretum de comitiis magistratum in singulis civitatibus tam mature habendis, ut illi die natali Augusti inire possint, v. 78—84. Praeter haec epistulam Fabii etiam Latine scriptam in eisdem lapidibus incisam fuisse, ut v. 30 praecipitur, documento sunt fragmenta exemplorum Dorylaiensis et Apamensis, quae suis locis singillatim afferam. Cf. not. 9. 10. 16. 23. In exemplo Apamensi Graecis, quae per septem columnas quas dicunt disposita sunt, uno versu per totam lapidis latitudinem transcurrente argumenti index praemittitur, ex quo nunc nihil exstat nisi -----ες καθιερωθείσας εἴτε διὰ θρησκείαν. De tempore quo haec omnia acta sint (fere a. 9 a. Chr. n.) cf. quae exposui not. 31. 50.

-----|---] τῶν θεῶν [ε]ῴμενές κα[ι -----
 ----- | πότ]ερον²
 ἡδεῖων ἢ ὠφελ[ιμωτέρα ἐ]στὶν ἢ τοῦ θειοτάτου Καίσαρος γε-
 5 νε[θ]λιος ἡμέρα, ἣν τῇ τῶν πάντων ἀρχῇ ἴσθην³ δικαίως ἂν
 εἶναι ὑπο[λά]βοιμεν, | καὶ εἰ μὴ τῇ φύσει⁴, τῷ γε χρησίμῳ,
 εἴ γε οὐδὲ[ν ο]ὔχι διαπαῖπτον⁵ καὶ εἰς αὐτοχ[ρ]ές μεταβεβηκός
 σχῆμα ἀνώρθωσεν, ἑτέραν τε ἔδωκεν παντὶ τῷ | κόσμῳ ὄψιν,
 ἥδιστα ἂν δεξαμένῳ⁶ φθοράν, εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐ[τό]-
 χημα ἐπεγεννήθη⁷ Καῖσαρ. διὸ ἂν τις δικαίως ὑπολάβοι τοῦτο
 10 ἀτῶι⁸ || ἀρχὴν τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς γεγονέναι, ὃ ἐστὶν⁹ πέ-
 ρας καὶ ὄρος τοῦ με[τα]μέλεσθαι, ὅτι γεγέννηται. καὶ ἐπεὶ¹⁰
 οὐδεμιᾶς ἂν ἀπὸ ἡμέρας εἷς | τε τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὸ ἴδιον
 ἕκαστος ὄφελος εὐτυχεστέρας λάβοι | ἀφορμὰς ἢ τῆς πᾶσιν γε-
 νομένης εὐτυχοῦς, σχεδὸν τε συμβαίνει | τὸν αὐτὸν ταῖς¹¹ ἐν

2 In fragmentis Apameae repertis hoc enuntiatum Latino sermone est: *iucundior an salubrior natalis principis nost[ri]*. M. 3 THl non modo in P, sed etiam in A (non THN) esse nunc Andersoni testimonio constat. Deinde vero ἴσθην A, ἴσθι P. 4 Sic A, φύσι P. 5 Hoc totidem litteris in lapide A esse testatur Anderson, cum in P litterae quarta et sexta interciderint. 6 μενω A μενωι P. 7 νηθη A νηθηι P. 8 αὐτῶι Momm- sen-Wilamowitz ex Schraderi Prottiique apographo; neque est cur dubitetur, quin diphthongus AY in lapide P sit. Neque vero personale αὐτῶι, sed reflexivum αὐτῶι hoc esse voluisse scriptorem tituli ex A apparet, ubi ΑΤΩι esse Andersoni testimonio constat. Nam hanc diphthongi mutationem, frequentissimam illam quidem Augusti aetate, in reflexivum modo pronomen cadere constat. Cf. J. Wackernagel, Ztschr. f. vergl. Sprachw. XXXIII p. 4 sqq. E. Schweizer Gramm. der pergam. Inschriften p. 94 sq. Meisterhans-Schwyzzer Gramm. dër att. Inschr. ed. 3 p. 64 not. 546. p. 154 not. 1348. 9 In lapide Dorylaiensi exstat pars haud exigua litterarum Latinarum huic Graeci exempli loco respondens, quam mutilatam neque accurate exscriptam Momm- senus sic restituit: [*propterea recte homines existimant hoc sibi principium | vitae,*] *quod paenitendi fuerit natos se esse [fi]nis . | cumque non ullo ex die feliciora et privatim singulis et uni[versis] publice trahi possint aus[pici]a quam ex eo, quem feliciissi[mum] communiter [credunt,] fere autem omnium in Asia civitatum idem | tempus anni novi initiumque magistratum sit, in quod [fort]ui[to], videlicet ut honoraretur, principis nostri natalis incidit, vel | quia tot erga divina merita gratum esse difficile est nisi omnis | pie- tatis templetur materia, vel quia [dies est] pro[p]ria [cui]que | laetitia in- gressui honoris [st]atu[s]us, publicum videtur m[ihi] ----*. 10 Verba *cumque non ulla ex die feliciora et privatim singulis et universis publice* etiam in Apamensibus epistulae Latinae reliquiis exstant. Cf. not. 9. 11 Ar- ticulum omisit A, habet P.

- 15 Ἀσίαι πόλειςιν καιρὸν εἶναι τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόδου, || δηλονότι κατὰ τινα θείαν¹² βούλησιν οὕτως τῆς τάξεως προτετυπωμένῃς¹³, ἵνα ἀφορμὴ γένοιτο τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν τιμῆς, καὶ ἐπειδὴ δύσκολον μὲν ἔστιν τοῖς τοσοῦτοις αὐτοῦ εὐεργετήμασιν κατ' ἴσον εὐχαρισ|τεῖν, εἰ μὴ παρ' ἕκαστα ἐπινοήσαιμεν τρόπον τινὰ τῆς ἀμείψε[ως καινόν,] | ἡδῖον δ' ἂν ἄνθρωποι¹⁴ τὴν
20 κοινὴν πᾶσιν ἡμέραν γενέθλιον ἀγά[γοιεν¹⁵ || ἐ]άν προσγένηται αὐτοῖς καὶ ἰδία τις διὰ τὴν ἀρχὴν ἡδονή, δοκεῖ μοι | πασῶν τῶν πολειτηῶν εἶναι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν νέαν¹⁶ νομηνίαν | τὴν τοῦ θηοτάτου¹⁷ Καίσαρος γενέθλιον, ἐκεῖνη¹⁸ τε πάντας

42 Sic integra haec esse in *A* testatur Anderson. κα[τά τιν]α θήαν *P*. De η pro ει cf. not. 17. 43 Quod anni civilis initium, quale iam tum observabatur in Asia, fere in ipsum diem natalem Caesaris Augusti incidebat, id ad divinae providentiae consilium, quo ipse quem Paullus proposuit novus fastorum ordo praemonstratus sit, refertur. Utebantur autem tum Asiae civitates anni ordine a Macedonibus per omnem fere orientem propagato, qui annus lunisolaris initium capiebat ab aequinoctio auctumnali paucis modo diebus ab Augusti die natali distante. Memorabile vero est, divinae voluntatis mentionem (κατὰ τινα θείαν βούλησιν) ab interprete Graeco demum in haec verba illatam esse, cum Latinae epistolae tenor (not. 9) adverbium *fortuito* habeat. 44 ἀνθρώποις ἦν Mommsen Wilamowitz ex *P*. Sed cum Andersonus testetur in *A* potius ΝΘΡΩΠΟΙΤ esse, apparet ἄνθρωποι τὴν scribendum esse. Nam etsi per se Apamensis exemplaris non maior auctoritas est quam Prienensis, tamen neque articulo careri potest neque ἡδῖον ἂν ἦν ἀνθρώποις aptum est sententiae, quia haec enuntiatii condicionalis forma sumptionem rei fictae significat; quod contra optativus potentialis ἡδῖον ἂν — ἀγάγοιεν optime hic se habet. 45 Sic supplendum fuit propter ea quae exposui not. 14. ἀγαγ[εῖν] Mommsen Wilamowitz. 46 In exemplaris Apamensis parte Latina haec agnoscuntur: *quem Graeci suo nomine diem nean numenian appellant eum clarissimi viri Caesaris*. Mommsenus monuit, neque de reliquo praeter ipsum anni initium ordine fastorum mutando neque de omnium mensium initiis in ante diem nonum calendas constituendis in epistula quicquam legi, quas res tamen decreto provinciae contineri. Sed illa in litteris epistolae proconsulis annexis fuisse, quarum frustulum exstaret in lapide Apamensi (not. 23), cum in Prienensi omissae essent quia earum argumentum in concilli provincialis decreto rediret. 47 Perfrequens, ut omnino illa aetate, etiam in hoc titulo est η pro ει ante vocales in substantivis feminini generis ut θρησκία, πολειτήα, ἐπαρχία (v. 21. 24. 26. 44. 46), in adiectivis eorumque neutris substantive usurpatis (τεληότατον 33. Καίσαρήων 61. Καίσαρήοις 67). Sed in θεῖος hoc rarius esse quam alibi consentaneum est, quia ipsa origo ad nomen θεός rediens ea orthographia aliquatenus obscuratur. Vs. 4 θειοτάτου est, v. 15 discrepant apographa. 48 ΕΚΕΙΝΗ *A* ἐκεῖνην *P*.

εἰς τὴν | ἀρχὴν ἐνβαίνειν, ἥτις ἐστὶν πρὸ ἐννέα καλανδῶν Ὁκτωβρίων, ὅπως | καὶ περισσώτερον τιμηθῇ¹⁹ προσλαβομένη ἔξω-
 25 θέν τινα θρησκίαν καὶ || μᾶλλον πᾶσιν γένηται γνώριμος, ἦν οἶμαι καὶ πλείστην εὐχρησίαν | τῇ ἐπαρχίᾳ παρέξεσθαι ψήφισμα δὲ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας δεῖ|σει γραφῆναι πάσας ἐνπεριεληφὸς τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἵνα τὸ ἐπινοη|θὲν ὑφ' ἡμῶν εἰς τὴν τειμὴν τοῦ Σεβαστοῦ μείνῃ αἰώνιον. προστάξω | δὲ χαραχθὲν (ἐν²⁰) τῇ²¹ στήλῃ τὸ ψήφισμα ἐν τῷ ναῷ ἀνατε-
 30 θῆναι, προτά|ξας τὸ διάταγμα ἐκατέρως²² γραφέν²³.

19 τιμηθῇ *A*, τειμηθῇ *P*. Item proximo versu γένηται *A*, γέννηται *P*.
 20 Praepositionem in lapide propter terminationem vocabuli proximi errore omissam reposuerunt *M*. et *W*. 21 Si articulus hic genuinus esset, statuendum esse in Augusteo Pergamenorum certam quandam pilam eius modi decretis honorificis insculpendis destinatam fuisse observat Wilamowitz; ac sane articulum aliter defendi non licere verum est. Sed illa χαραχθὲν — ἀνατεθῆναι non possunt non de stela intellegi quae tum deum cum inscripta sit in templo collocetur. Quare articulus perperam, fortasse pro praepositione *EN* (not. 20), incisus videtur. 22 I. e. et Graece et Latine; cf. not. 1. Mommsenus cum hoc ἐκατέρως perbene confert locutionem *grammatici eruditionis* (vel *institutionis*) *utriusque* Cod. Theod. XI, 16, 15. 18. Sed iam huius tituli aetate id dicendi genus usitatum fuisse probat illud Horatii Carm. III, 8, 5 *docte sermones utriusque linguae*. 23 In lapide Prienensi hunc epistulae finem ipsum excipit initium decreti Asianorum (II). Sed Apameae his interiectum est aliud documentum item utraque lingua compositum. Ex Latinis nihil exstat nisi haec: ----- | *nonus XXX, decumus | XXXI, undecumus XXX, | duodecumus XXXI*. | *interkalaris interpo|netur*. Graecae interpretationis aetatem tulerunt reliquiae decem versuum, sed octo priorum tam exiguae et obscurae, ut nihil certi dispiciatur; duo postremi sic se habent μηδὲ ἔσται μία ἡμέρα δύο μέσων γενομένων [ἐτῶν ----] | κατὰ τὴν Ῥωμαῖ[κ]τὴν συνήθησαν. Quae frustula argumento quidem respondere illis quae in decreto concilli provincialis legantur v. 70. 71. 77 apparet, neque alia videtur causa, cur in lapide Prienensi omnino hoc totum documentum omitteretur; fuit sine dubio epistulae Paulli proconsulis appendix quae accuratorem novorum fastorum descriptionem, quam in ipsa epistula desideramus (not. 16), contineret. De numero dierum errorem commissum, cum undecimo Gorpiaeo triginta, duodecimo Hyperberetaeo triginta unus tribuerentur, Mommsenus fragmento *A* eruto iam perspexerat, id quod comprobatur lapide *P* invento (v. 70. 71 Γορπιαῖος λ', Ὑπερβερεταῖος λ'). Unum quod in illo frustulo Graeco Apamensi sit, neque vero in decreto Asianorum redeat, enuntiatum μηδὲ ἔσται μία ἡμέρα est, quo Mommsenus conicit eorum computationem, qui diem intercalarium cum proximo unum duodequadraginta horarum diem efficere statuerint, reici.

II Ἐδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν²⁴, γνώμη τοῦ ἀρχιερέως Ἀπολλωνίου τοῦ Μηνοφίλου Ἀζανίτου²⁵. | ἐπε[ιδὴ ἡ

²⁴ Concilium provinciale, quod plerumque breviter τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας dicitur, tamen proprie et accurate Graecorum qui in illa provincia habitarent appellatum esse huius tituli sermo luculentissime demonstrat. Etenim in ipsorum decretorum formulis constanter additur nationis Graecae nomen Ἐδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 30. 34. 78. δεδόχθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 49. 50), cum in qualibet alia eius mentione una provinciae appellatio ponatur (τὸ φήρισμα τῆς Ἀσίας v. 62. 63. 66. 67. 84. φήρισμα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας δεῖται γραφῆναι v. 26. 27. τῆς δὲ Ἀσίας ἐφηγεμένης ἐν Ζυρῶν v. 41. στεφανοῖ [ἡ Ἀσία Παῦλλον Φάβιον Μάξιμον v. 59]. Quae observatio luculentissime confirmatur aliis saeculorum primi et secundi p. Chr. n. titulorum testimoniis. Formulam Ἐδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν habes n. 470, 9, itemque epistolae ad concilium provinciae Asiae missae praescribitur n. 507, 3 τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν χρίσιν. Quod contra τεμνηθέντα ὑπὸ τῆς Ἀσίας est 472, 13. 44, ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῷ τῆς Ἀσίας 490, 12. In decreto concilii provincialis C. I. G. 3487, 10 sqq. legitur Ἐδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν, v. 28. 29 δεδόχθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν, sed v. 25—27 ἵνα γινώσκῃς ἡ πόλις ὅτι κατὰ κοινὸν οἶδεν ἡ Ἀσία τοὺς εὐ ποιούντας αὐτὴν ἀμειβεσθαι. Cf. etiam Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 221 n. 603, 15 τεμνημένον — καὶ ὑπὸ τοῦ κοινῶς τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. Eadem ibid. p. 242 n. 671, 12. Etiam quod in epistula Panhellenum est n. 504, 15. 16 ἐπιστελλόμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος, ad illam sollemnem appellationem referendum videtur, nam Graeci qui in Asia incolunt natio (ἔθνος) sunt, omnes Asiani non item.

²⁵ Ἀζανίτου A, cum P hic Ἀζανίτου, v. Ἀζανίτου exhibent. Ac de vocali ε ante α inserta res obscurissima est, siquidem haec scripturae proprietates nusquam alibi redit. De primae syllabae vocali certius est iudicium; nomen barbarum diphthongum αι habuisse consensu nummorum (Eckhel D. N. III p. 128. 142), et titulorum (n. 502, 1. 504, 3. 505, 3. 507, 4), probatur, quibuscum inter scriptores faciunt Ptolemaeus Geogr. IV, 2, 17 p. 828, 3. Ἀζανοί et Herodianus apud Steph. Byz. s. Ἀζανοί. Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι ἐν πρώτῃ τῶν καθόλου λέγων Ἀζήν Τατιάου παῖς, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀζανοί. Neque vero forma Ἀζανοί, quae praeterea in litteris (Strabo XII, 8, 42 p. 576 Cas. Steph. Byz. Ἀζανοί. Hierocles Synecd. 668, 8) ac perraro etiam in inscriptionibus (Ἀσκληπιάδης Μηνοφίλου Ναικομητέος; δ καὶ Ἀζανίτης Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII 1884 p. 24 n. 62) invenitur, ad fortuitum errorem referenda est, sed eam cohaerere cum affectatione originis Graecae apparet ex Pausan. X, 32, 3: Φρύγες οἱ ἐπὶ ποταμῷ Περικλῆ, τὰ δὲ ἄνωθεν ἐς Ἀρχαδίας καὶ Ἀζάνων ἐς ταύτην ἀπικόμενοι τὴν χώραν δαικύνουσιν ἄντρον κατὰ. Similiter Cibyrtas videmus sibi originem Laconicam afflaxisse (n. 497, 2). Cui rei multum tributum esse, quia concilium provinciale Graecae nationis esse existimabatur (not. 24), sponte patet. Quare hominem qui hoc decretum rogaret consulto ethnici forma Graecae originis admonente usum esse, quam lapicida Prienensis religiose conservaret, Apamensis vero cum ea quae ipsi familiaris esset commutaret, veri simillimum existimo. Ceterum Aezani oppidum

πάντα²⁶] διατάξασα τοῦ βίου ἡμῶν πρόνοια σπουδῇν εἰσεν[ενκα-
 μ]ένῃ καὶ φιλοτιμίᾳ τὸ τελειότατον τῷ βίῳ διεκόσμη[σεν] | ἐνε-
 35 καμένη τὸν Σεβαστόν, ὃν εἰς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων ἐπλή[ρωσεν ἀρε-
 τῆς, [ὥ]σπερ ἡμεῖς καὶ τοῖς μεθ' ἡ[μᾶς σωτῆρα πέμψασα] | τὸν παύ-
 σοντα μὲν πόλεμον, κοσμήσοντα [δὲ πάντα, φανείς δὲ] | ὁ Καῖσαρ
 τὰς ἐλπίδας τῶν προλαβόντων [-----] | ἐθῆκεν²⁷,
 οὐ μόνον τοὺς πρὸ αὐτοῦ γεγονότ[ας εὐεργέτας ὑπερβα]|λόμενος,

fuerunt Phrygiae quae Epictetos appellabatur (cf. n. 4454). Huius Apollonii sacerdotis filius videtur Menophilus n. 475, 2. Cf. ibi not. 3. 26 In restituendis versibus mutilis 32—34 Wilamowitzium secutus sum praeter paucos locos, quos singillatim indicabo. 27 Cum προλαβόντων de eis qui laetitia futuram spe et cogitatione praecepissent dici rectissimè iudicaret Wilamowitzius, supplementum sermonis usui accommodatum se nullum videre professus est; ne ipse quidem video, nam verbi ὑπερτιθέναι, quod sane inferiore aetate in superandi notionem abiit (cf. n. 339²⁹), utique medium, non activum scribi debuerat. 28 Summa cum veri similitudine hic Mommsenus deprehendere sibi visus est cum Tullum, cui Propertius et universum librum primum sacrum esse voluit et ad quem praeterea singillatim elegias eius libri sextam et quartamdecimam scripsit. Etenim eum ex poëtae carminibus sub idem fere tempus cum hoc decreto compositis apparere in Asiam abiisse comitem, ut quidem videretur, praesidis provinciae (I, 6, 14); ipsum administrationi provinciae interfuisse (I, 6, 20 *et vetera oblitis iura refer sociis*) et plures annos in Asia remansisse (IV, 22, 1 *frigida tam multos placuit tibi Cyxicus annos*). Etsi Propertius ubique nudo cognomine Tullus utitur, tamen quia amicum suum patruum habuisse consulem indicat I, 6, 19, pridem perspectum est hunc L. Volcacium Tullum consulem ordinarium anni 32 a. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. III p. 474 n. 625) esse. Iam omnia tam accurate congruunt, ut vix quisquam post Mommseni disputationem L. Volcacium Tullum tituli ab illo Propertiano distinguere audeat. Sed quid ante nomen scriptum fuerit, admodum difficile est diiudicatu. Wil. fere [πέρυσιν ἐπὶ] aut aliam similem temporis definitionem fuisse conicit. At is cum Mommseno γραμματεύοντος ad ipsum Tullum refert, quod certis de causis (not. 29) mihi non probatur. Immo tempus decreti definiri existimo primum magistratus Romani nomine, deinde scribae concilii Graecorum Asianorum. At quale magistratus vocabulum fuerit plane ambiguus haereo. Utique ἀνθυπάτου non fuit. Nam si quis non Propertii Tullum sed eius patruum intellegat, ut hic ipse fuerit magistratus quocum ille comes et adiutor in provinciam iret, obstabit intervallum plus quam viginti annorum inter consulatum et administrationem Asiae ingens et Augusti principatu prorsus incredibile. Natu minorem vero Tullum tum non proconsulem in illam provinciam iisse apparet ex Propertii carminibus. Sed id nescio an fieri potuerit ut per aliquantum temporis ante Paulli Fabii adventum ille legatus proconsulis vice fungeretur. Quae res tamen quonam vocabulo Graeco enuntiata fuerit laet.

- 40 ἀλλ' οὐδ' ἐν τοῖς ἐσομένοις ἐλπίδ[α ὑπολιπὼν ὑπερβολῆς,] || ἤρξεν
 δὲ τῷ κόσμῳ τῶν δι' αὐτὸν εὐαγγελ[ίων ἢ γενέθλιος] | τοῦ
 θεοῦ, τῆς δὲ Ἀσίας ἐψηφισμένης ἐν Ζυρόρη [ἐπὶ -----] |
 Λευκίου Οὐολκακίου [Τύλλου²⁸, γραμματεύοντος Παπ[ίου²⁹ ---
 -----,] | τῷ μεγίστῳ γ' εἰς τὸν θεὸν παρε[υρ](ό)ντι³⁰ τειμὰς
 εἶναι [στέφανον εὐρεῖν,] | Παῦλλος Φάβιος Μάξιμος³¹ ὁ ἀνθύ-
 45 πατος τῆς ἐπαρχίας ἐ[πὶ σωτηρίᾳ] || ἀπὸ τῆς ἐκεῖνου δεξιᾶς
 καὶ γνώμης ἀπεσταλμένος εὐε[ργετήμασι³² μυρί]οις εὐεργέτησεν
 τὴν ἐπαρχίαν, ὧν εὐεργεσιῶν τὰ μὲν πο[λλὰ ἱκανῶς³³] | εἰπεῖν
 οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο, καὶ τὸ μέχρι νῦν ἀγνωστὸν ὑπὸ τῶν [Ἑλλή]-
 νων εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ τειμὴν εὐρετο, τὸ ἀπὸ τῆς ἐκεῖνου
 γ[ενέ]σεως ἄρχειν τῷ βίῳ τὸν χρόνον· διὸ τόχῃ ἀγαθῇ καὶ

29 Cur ante γραμματεύοντος distinguere mallet, quam cum Mommseno et Wilamowitzio post hoc participium, duae fuerunt causae. Primum enim legatum vel adiutorem proconsulis scribae concilii Graecorum Asianorum officio fungi permirum ipsi Mommseno visum est, neque eis quae ad eam rem explicandam attulit argumentis ipse magnopere confusus esse videtur. Deinde vero cum hoc officio Graecum hominem functum esse omnium maxime probabile sit, ipsum vero participium in lapide excipitur initio nominis inter Graecos inferioris aetatis haud infrequentis, cur haec divellamus? Post nomen Παπ[ίου] ethnicum intercidisse videtur. 30 ΠΑΡΕ...ΕΝΤΙ.

Supplevit et emendavit Wilamowitz ex v. 60. 31 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 48 n. 38. Consul ordinarius fuit cum Q. Aelio Tuberone a. 44 a. Chr. Proconsulatum Asiae praeter hanc tabulam testantur nummi Hierapolis Phrygiae (Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain n. 59) et titulus Pergamenus n. 465. De eius tempore Wadd. sic ratiocinatur: Pro eius aetatis consuetudine quinquennio post consulatum, i. e. 6 a. Chr. n. Fabium ad Asiae proconsulatum pervenire debuisset. Sed familiaribus principis, inter quos eum fuisse constat, haud raro id datum esse, ut aliquot annis ante ad hoc summum honorum senatoriorum fastigium pervenirent. Neque certe Iulli Antonii, qui proximo post illum anno 40 a. Chr. consul et a. 4 a. Chr., ut quidem videretur, proconsul Asiae fuisset (Ioseph. Ant. XVI, 172) a. 2 a. Chr. vero periisset, administrationem Asianam illa Fabii priorem, sed posteriorem fuisse. Accuratiora docent quae infra de fastorum ordine dicuntur, quibus probabile ac paene certum fit, Fabium biennio post consulatum, a. 9 a. Chr., Asiam proconsulari imperio tenuisse. 32 Ambigi potest utrum EYE an EYH an EYK in lapide sit. Aut hoc nomen aut proximum εὐεργεσιῶν melius abesse observat Wilamowitz. 33 Supplevit Wilamowitz, qui tamen ΜΕΝΠΟ male exscriptum et μεγέθη potius in lapide esse suspicatur. Utique si μὲν verum est, is qui decretum conscripsit pergere in animo habebat τὸ δὲ μέχρι νῦν ἀγνωστὸν, sed deinde ab instituto orationis cursu paullulum deflexit.

- 50 ἐπὶ σωτηρίᾳ δ[εδό]||χθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησι³⁴, ἄρχειν
τὴν νέαν νομηγνίαν πάσα[ις] | ταῖς πόλεσιν τῇ πρὸ ἐννέα κα-
λανδῶν Ὀκτωβρίων, ἣτις ἐστὶν γενέ[θλιος] ἡμέρα τοῦ Σεβαστοῦ.
ὅπως δὲ αἰὲς ἡ <τε> ἡμέρα στοιχῇ καθ' ἐκάσ[την] πόλιν, συν-
χρηματίζειν³⁵ τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμέραν. | ἄγεσθαι
δὲ τὸν πρῶτον μῆνα Καίσαρα³⁶, καθὰ καὶ προσψήφισται, ἀρ-
55 χόμε||νον ἀπὸ πρὸ ἐννέα μὲν καλανδῶν Ὀκτωβρίων, γενεθλίου
δὲ ἡμέρας | Καίσαρος, τὸν δὲ ἐψηφισμένον στέφανον τῷ τὰς
μεγίστας εὐρόντι | τειμάς ὑπὲρ Καίσαρος δεδόσθαι Μαξίμωι τῷ
ἀνθυπάτῳ, ὃν καὶ αἰὲς | ἀναγορεύεσθαι ἐν τῷ γυμ[ν]ικῷ ἀγῶνι
τῷ ἐν Περγάμῳ τῶν Ῥω[μα]ίων | Σεβαστῶν³⁷, ὅτι στεφανοῖ
60 [ἡ Ἀσ]ία Παῦλον Φάβιον Μάξιμον εὐ[σεβ]έ[ς]||τατα παρευρόντα
τὰς εἰς Καίσαρα τειμάς. ὡσαύτως δὲ ἀνα[γορεύ]εσ[θαι] καὶ ἐν
τοῖς ἀγομένοις κατὰ πόλιν ἀγῶσιν τῶν Καισαρήων. | ἀναγρα-
φῆναι δὲ τὸ δελτογράφημα τοῦ ἀνθυπάτου καὶ τὸ ψήφισμα τῆς |
Ἀσίας ἐν στήλῃ λευκολίθῳ, ἣν καὶ τεθῆναι ἐν τῷ τῆς Ρώμης
καὶ τοῦ | Σεβαστοῦ τεμένει³⁸. προνοῆσαι δὲ καὶ τοὺς καθ'
65 ἔτος³⁹ ἐκδίκους⁴⁰ ὅπως || ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικη-

34 Cf. not. 24. 35 I. e. in litteris negotiorum publicorum et privatorum (χρηματισμοῖς, cf. n. 56⁴¹) una ascribere. 36 Nominis novi eandem formam habent tituli haud pauci. Bull. corr. Hell. XI (1887) p. 29 n. 42, 5 (Laginis Cariae) τοῦ Καίσαρος μηνὸς τῇ πρώτῃ Σεβασ[τῇ]. Inscr. in the British Museum II p. 93 n. CCCVI f, 1 (Calymnae) μηνὸς Καίσαρος Σεβ[αστῇ]. C. I. G. 2842, 14 (Aphrodisiade Cariae) μηνὸς Καίσαρος. Lebas-Waddington Inscr. III, 1535, 1 (ex Lydia Smyrnam delatus lapis) μ(ηνὸς) Καίσαρος ζ'. Quod in hemerologio Florentino primus 'Asianorum' mensis Kaisáριος appellatur, ea re nihil probatur, quandoquidem illi fasti Asiani in reliquis mensium nominibus plane discrepant ab ordine anni provinciali, quem hic habemus. Re vera derivatio illa in -ιος et -ειος in aliis quidem fastis usitata fuit, veluti Cypriorum (Ideler Chron. I p. 427), et maxime Aegyptiorum, ubi postremi mensis Mesore vel Hyperberetaei locum Kaisáριος tenet, sed nusquam in provincia Asia. De antiquo nomine Δίος etiam post Augusti tempora conservato v. not. 43. Illam vero nominis mutationem iam ante hoc de totorum fastorum ordine novo instituendo decretum factam esse ipsa tituli verba docent. 37 Una cum aede Augusti dedicata (cf. not. 38) etiam hi ludi haberet coepti sunt. 38 Pergami. Cf. quae adnotata sunt n. 456⁵. 39 Cf. n. 444¹⁶. 40 Vocabulum ἐκδίκος inde a Ciceronis aetate aliquotiens (Cic. ad. Fam. XIII, 56, 1: Μυλασεῖς et Ἀλαβανδεῖς pecuniam Cluvio debent: dixerat mihi Euthydemus, cum Ephesi essem, se curaturum, ut ecclīci Mylasii Romam mitterentur; id factum non est: legatos audio missos esse, sed malo ecclīcos, ut aliquid confici possit; quare peto a te, ut et eos et Ἀλαβανδεῖς iubeas ecclīcos Romam mittere. Plin. epist. X, 444, 1:

34 Cf. not. 24. 35 I. e. in litteris negotiorum publicorum et privatorum (χρηματισμοῖς, cf. n. 56⁴¹) una ascribere. 36 Nominis novi eandem formam habent tituli haud pauci. Bull. corr. Hell. XI (1887) p. 29 n. 42, 5 (Laginis Cariae) τοῦ Καίσαρος μηνὸς τῇ πρώτῃ Σεβασ[τῇ]. Inscr. in the British Museum II p. 93 n. CCCVI f, 1 (Calymnae) μηνὸς Καίσαρος Σεβ[αστῇ]. C. I. G. 2842, 14 (Aphrodisiade Cariae) μηνὸς Καίσαρος. Lebas-Waddington Inscr. III, 1535, 1 (ex Lydia Smyrnam delatus lapis) μ(ηνὸς) Καίσαρος ζ'. Quod in hemerologio Florentino primus 'Asianorum' mensis Kaisáριος appellatur, ea re nihil probatur, quandoquidem illi fasti Asiani in reliquis mensium nominibus plane discrepant ab ordine anni provinciali, quem hic habemus. Re vera derivatio illa in -ιος et -ειος in aliis quidem fastis usitata fuit, veluti Cypriorum (Ideler Chron. I p. 427), et maxime Aegyptiorum, ubi postremi mensis Mesore vel Hyperberetaei locum Kaisáριος tenet, sed nusquam in provincia Asia. De antiquo nomine Δίος etiam post Augusti tempora conservato v. not. 43. Illam vero nominis mutationem iam ante hoc de totorum fastorum ordine novo instituendo decretum factam esse ipsa tituli verba docent. 37 Una cum aede Augusti dedicata (cf. not. 38) etiam hi ludi haberet coepti sunt. 38 Pergami. Cf. quae adnotata sunt n. 456⁵. 39 Cf. n. 444¹⁶. 40 Vocabulum ἐκδίκος inde a Ciceronis aetate aliquotiens (Cic. ad. Fam. XIII, 56, 1: Μυλασεῖς et Ἀλαβανδεῖς pecuniam Cluvio debent: dixerat mihi Euthydemus, cum Ephesi essem, se curaturum, ut ecclīci Mylasii Romam mitterentur; id factum non est: legatos audio missos esse, sed malo ecclīcos, ut aliquid confici possit; quare peto a te, ut et eos et Ἀλαβανδεῖς iubeas ecclīcos Romam mittere. Plin. epist. X, 444, 1:

σεων⁴¹ πόλεσιν ἐν στήλαις λευ|κολίθοις ἐνχα|ραχθῇ τό τε δε|λοτογρά-
 φημα τοῦ Μαξίμου καί τὸ τῆς Ἀσίας | ψήφισμα, αὐταί τε αἱ στήλαι
 τεθῶσιν ἐν τοῖς Καισαρήοις⁴². ἀχθῇ|σονται | οἱ μῆνες κατὰ τάδε⁴³.
 Καῖσαρ ἡμερῶν λ̄α· Ἀπελλαῖος ἡμερῶν λ̄· Αὐδοναῖος ἡμερῶν λ̄α·
 70 Περίτιος ἡμερῶν λ̄α· Δύστρος κ̄η· Ξανδικός λ̄α· || Ἀρτεμισιῶν⁴⁴

*ecdicus, domine, Amisenorum civitatis petebat apud me a Iulio Pisone dena-
 riorum circiter quadraginta milia*) usurpatur de hominibus qui civitatis
 cuiuspiam causas defendunt. Qui frequentius quidem σύνδικοι appellari
 solent (O. Seeck ap. Pauly-Wissowa IV, 2 p. 2363), neque vero ante quar-
 tum p. Chr. n. saeculum hic ordinarius magistratus factus est, sed singilla-
 tum cuiusque litis causa eiusmodi defensor vel actor vel advocatus constitui
 solebat. At aliter in communibus provinciarum conciliis rem se habuisse hic
 titulus prodit, ex quo discimus iam Augusti aetate quotannis a communi
 Asiae ecdicos creari consuevisse.

41 Quod hic in principalibus conven-
 tuum urbibus erigi iuberetur tabula cum epistula proconsulis et decreto
 Asianorum, inde Mommsenus magna certe cum probabilitate collegit, oppida
 ubi hae reliquiae inventae essent, Apameam, Dorylaeum, Eumeniam, Prienen,
 conventus habuisse, etsi sane non praefracte negare liceret, etiam aliis locis
 exempla tituli proposita fuisse. Testimonium de conventibus illic habitis
 sane nullumdum exstare nisi de Apamea, de qua cf. Cic. ad fam. XV, 4, 2.
 Plin. Nat. hist. V, 106: *tertius* (conventus) *Apameam vadit ante appellatam
 Celaenas, dein Ciboton*.

42 Hic adiunguntur accuratiora praecepta de
 anni ordine, quae in Prienensi exemplari ex litteris supra (not. 16) omissis
 proconsulis, quae appendicis loco eius epistulae annexae erant, repeteban-
 tur. Vice versa Eumeniense exemplum hic finiebatur, quia illa ut Apamense
 superiore loco inseruerat. Wil.

43 Conservantur ordo et nomina men-
 sium ex fastis lunisolaribus Macedonum, sed numerus dierum ita consti-
 tuitur ut unusquisque mensis ab eo die qui est a. d. VIII mensis Iuliani
 incipiat. Memorabile est, hos fastos etiam in Hemerologio Florentino ha-
 beri, sed illic non Asiae provinciae, sed Ephesiis tribui. Cf. Ideler Chronol. I
 p. 419. Pauca in singulorum mensium numeris dierum discrepant, nomina
 vero illic omnia Macedonica sunt, ita ut primus non Καῖσαρ, sed Δῖος ap-
 pelletur. Quae res tamen neutquam impedit, quominus illic fastos provin-
 ciales Asiae agnoscamus, nam etiam titulorum testimoniis constat, nequaquam
 plane expulsum esse antiquum nomen nova appellatione. At quos hemero-
 logium ipsum Asianorum menses recenset (Ideler I p. 414) ex eis ne unus
 quidem plane idem, duo modo similes (Καῖσαρ pro Καίσαριος, et Ἀρτεμισιῶν
 pro Ἀρτεμισίος) recurrunt in veris fastis provinciae Asiae, reliqui (Τιβέριος,
 Ἀπατούριος, Ποσειδάων, Ἀήνιος, Ἰεροσόβαστος, Εὐαγγέλιος, Στρατόνικος, Ἐκα-
 τήμβριος, Ἄντιος, Λαοδίκιος) ab illis alienissimi sunt; quorum de fide et
 origine quid statuendum sit non video.

44 Hemerologium hic Ἀρτεμισίος
 habet, quae est constans ceteroqui in fastis Macedonicis nominis forma. At
 cum decreto mirum in modum convenit titulo Ephesio Syll.² 656, 38 μῆνα
 καλούμενον παρ' ἡ[μ]ῶν μὲν Ἀρτεμισιῶνα, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς

ἡμερῶν λ̄. Δαίσιος λ̄α. Πάνημος λ̄. Λῶος λ̄α. Γορπιαῖος λ̄α. |
 Ὑπερβερεταῖος λ̄. ὁμοῦ ἡμέραι τξε. ἐφ' ἔτος⁴⁵ δὲ διὰ τὴν ἰν-
 τερχαλάριον⁴⁶ | ὁ Ξανδικὸς ἀχθήσεται ἡμερῶν λβ'. ἵνα δὲ ἀπὸ
 τοῦ νῦν στοιχήσωσιν οἱ | μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι, ὁ μὲν νῦν ἐν-
 εστὼς Περίτιος⁴⁷ μὴν ἀχθήσεται μέχρι τῆς | ἰδ, τῇ δὲ πρὸ ἐν-
 75 νέα καλανδῶν Φεβρουαρίων ἄξομεν νομηγνίαν μηνὸς || Δύστρου,
 καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἀρχή(ι) ἔσται τῆς νομηγνίας⁴⁸ ἢ πρὸ
 ἐννέα | καλανδῶν. ἡ δὲ ἐνβόλιμος ἡμέρα ἔσται πάντοτε τῶν
 ἰντερκαλαρίων κα|λανδῶν⁴⁹ τοῦ Ξανδικοῦ μηνός, δύο ἐτῶν μέσων
 γενομένων⁵⁰. |

ἐ[θνεσιν] τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσι[ν] Ἀρτεμισιον. v. 48 sqq.
 διὸ [δεδοχθαι] ἱερὸν τὸν μῆνα τὸν Ἀρτεμισίωνα εἶ[ναι] πάσας τῆς ἡμέρας. Sane
 παρ' ἡμῖν ad Ephesios refertur, quem populum Ionicum antiquitus nominis
 forma in -ίων cadente usum esse sponte patet. At titulus cum fere sesqui-
 saeculo post Fabii proconsulatum scriptus sit, apparet non illum antiquum
 anni ordinem respici, sed fastos provinciae Romanae. Sed in his ipsis quod
 paullulum inflexa est Macedonica nominis terminatio ad morem sermonis
 Ionici, id honori civitatis Ephesiorum et reverentiae Dianae Ephesiae, a qua
 mensis nomen habebat, tributum existimo. 45 De aspiratione cf. not. 39.

Ab anno intercalario novum fastorum ordinem incipere hinc collegit Wila-
 mowitzius, quia nihil aliud nisi 'hoc anno' significare possent verba. Quin
 eisdem annis intercalatum sit atque in fastis Romanorum, tota ratio huius
 instituti dubitari non sinit. Iam propter errorem, de quo dicetur not. 50,
 hic non potest esse posterior quam 9 a. Chr. n. Sed ne prior quidem esse
 potest, quia 11 a. Chr. n. annus consulatus Paulli Fabii Maximi est, post
 quem demum proconsulatum Asiae nactus est. 46 Subaudiendum vide-
 tur ἡμέραν. Nam intercalationis ipsius notionem nomine substantivo ἡ
 ἰντερκαλάριος exprimi credibile non est, et recte dies qui intercalatur in
 causa esse dicitur, cur totus mensis triginta duorum dierum numerum col-
 ligat. 47 Peritius quartus est mensis anni lunisolaris Macedonici ab aequi-
 noctio auctumnali incipientis, respondens Atheniensium Gamelioni, fastorum
 Iulianorum fere Ianuario. Cum hic videamus quintum decimum eius diem illo
 anno in a. d. VIII kalendas Februarias incidere, sequitur ut mensis initium
 ceperit a decimo die mensis Ianuarii fastorum Iulianorum. 48 Paullo
 minus accurate pro ἡ νομηγνία aut ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός dicitur ἡ ἀρχὴ τῆς
 νομηγνίας. Quod v. 50 scriptum est ἀρχεῖν τὴν νέαν νομηγνίαν, id omnino
 recte se habet; nam cum ἀρχεῖν sit 'primum esse', non minus accurate
 dicitur ἀρχεῖ ἡ νομηγνία, quam ἀρχεῖται ὁ μὴν. Manifesto vero hinc ille no-
 minis ἀρχή usus ortus est. 49 Diem qui intercalaretur reliquis omnibus
 eius mensis praemissum esse, ideoque Latino calendarum intercalariarum
 nomine significatum observat Mommsen. 50 Hoc reedit in Paulli Fabii
 proconsulis litteris epistolae annexis de anni ordine (v. not. 23), ubi sic se
 habet: δύο μέσων γενομένων [ἐτῶν -----] | κατὰ τὴν Ῥωμαϊ[κ]ήν συνθήκην.

III Εδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν⁵¹, γνώμη τοῦ ἀρχιε-
 ρέως Ἀπολλωνίου τοῦ | Μηνοφύλου Ἀξαναίτου⁵². ἐπεὶ τὴν νέαν
 80 νομηνίαν αἰεὶ δεῖ εἶσθαι τὴν αὐτῇ[ν] || ἅπασιν τῆς εἰς τὰς
 ἀρχὰς εἰσόδου κατὰ τε τὸ Παύλου Φαβίου Μαξίμου τοῦ ἀνθυπά-
 του διάταγμα καὶ τὸ τῆς Ἀσία(ς)⁵³ ψήφισμα, ἐμποδίζεται δὲ ἡ
 τοῦ χρόνου | τάξις παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαιρεσίοις ἐπικλήσεις⁵⁴,
 γέινεσθαι τὰ κατὰ τὰ | ἀρχαιρέσια μηνὶ δεκάτῳ, ὥς καὶ ἐν τῷ
 Κορινθίῳ νόμῳ⁵⁵ γέγραπται, ἐντὸς | δεκάτης ἰσταμένου.

Non fugit Mommsenum, hic eam intercalandi rationem indicari, quae foeda pontificum incititia per aliquot decennia obtinuisset. Nempe cum Caesar iussisset *quarto quoque anno* intercalari, ambiguitas huius dicendi generis homines fefellit, ut non post peractum quartum annum, sed ipso incipiente, i. e. post triennium intercalarent. Quem errorem per sex et triginta annos permansisse, quibus annis intercalati sint dies duodecim cum intercalari debuerint novem, deinde vero Augustum errorem sero deprehensum correxisse refert Macrobius Sat. I, 14. Cf. etiam Plin. N. h. XVIII, 214. Sueton. Aug. 31. Solin. 4, 46. 47. Ideler Chronologie II p. 131 sqq. Mommsen Röm. Chronologie p. 288 sqq. Cum igitur primus annus Iulianus 45 a. Chr. n. intercalaris fuisset, deinde perperam annis 42, 39, 36, 33, 30, 27, 24, 21, 18, 15, 12, 9 a. Chr. intercalatum esse ex numeris qui apud Solinum et Macrobium sunt apparet. Tum vero Augustus, qui anno 13 a. Chr. n. in locum M. Aemilii Lepidi defuncti pontifex maximus factus erat, errore deprehenso annis 5 a. Chr., 4 a. Chr., 4 p. Chr. intercalari vetuit, ut tandem ab anno 8 p. Chr. legitimus intercalationum ordo, qualem Caesar voluerat, per omnia deinceps saecula decurreret. Sed errorem ab Augusto anno 8 a. Chr. n. patefactum brevi ab illius familiari Paulo Fabio in ordinandis fastis Asianis iterum commissum esse perquam improbabile est. Quare anno 9 a. Chr. recentius decretum non esse patet; cur ne antiquius quidem esse possit, exposui not. 31. 54 Cf. not. 24. 52 Cf. not. 25. 53 ΑΣΙΑ. 54 Nomen hac vel simili vi in Graecis litteris quod sciam sine exemplo est. Nempe quin recte Mommsen idem fere ac Latinum *renuntiatio* significare statuerit, conexus sententiae dubitari non patitur. Etenim in legibus civitatum quarundam cautum erat, ut certus dierum numerus inter renuntiationem magistratus creati et initium officii intercederet. Quae res impedimento esse poterat quominus magistratus ex superiore concilii provincialis decreto primo anni civilis die inirent, si quando comitia magistratuum (ἀρχαιρέσια) sero habita erant. Quare hic interdicitur ne illa minus quam quinquaginta diebus ante finem anni civilis fiant. 55 Legem Corneliam vix aliam esse posse atque illam Sullae, cuius Cicero in epistulis aliquotiens mentionem faceret, observavit Mommsen. Nam eam non modo de praesidium provinciarum rebus praecepisse (ad Fam. I, 9, 25: *se, quoniam ex senatus consulto provinciam haberet, lege Cornelia imperium habiturum, quoad in urbem introisset*. III, 6, 3 *triginta diebus, qui tibi ad decedendum lege, ut opinor, Cornelia constituti essent*. ibid. § 6 *et, ut habere rationem possis,*

quo loco me salva lege Cornelia convenias, ego in provinciam veni pridie Kalendas Sextiles), sed etiam ad civitates provinciales earumque administrationem spectasse apparere ex ep. ad Fam. III, 10, 6: *ad me adire quosdam memini — qui dicerent nimis magnos sumptus legatis* (sc. a civitatibus provinciae) *decerni . quibus ego non tam imperavi quam censui sumptus legatis quam maxime ad legem Corneliam decernendos*. Ad eandem legem sine dubio spectare fragmentum decreti Thyatireni Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV 1899 p. 234 n. 74, 5: ---οι γράψασα κατὰ τὸν Κορνῆλιον νόμον διάταξιν, ubi si subiectum participii ἡ βουλὴ esset, ut quidem videretur, inde colligi in illa lege generatim definitum fuisse quae iura autonomia civitatum continerentur quibusque terminis ea circumscriberetur. Quo minus mirandum esse, quod etiam de magistratuum creatione, renuntiatione, introitu certa praecepta illic fuissent. Quae hic neutiquam abrogari, ac tamen in universum intervallum quinquaginta dierum in posterum sanciri, sane magnam difficultatem habet, quam expedire non possumus, quia quid de hoc argumento in lege scriptum fuerit omnino ignoramus.

459 Lapis mutilus undique praeter latus sinistrum, inventus in insula *Menent* lacus Latmii. Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. XXII (1898) p. 368 n. 6. Cf. quae adnotavit B. Haussoullier Revue de philol. XXIII (1899) p. 162 not. 1. p. 288 n. 11.

	annus
Μενέδημος Ἀπο ¹ -----	1
Ἀθηναῖος Ἀθηναίου	2
Ἀριστέας Μαρτί[δου]	3
Φίλιππος Διονυσίου	4
5 Ἑρμαῖσχος Εἰρηναίου[υ]	5
Ἰατροκλῆς Ἀπολλωνίου Κ.	
κίθαξ	6

Litterae vulgares praeter ΖΘΠΣ. 1 De natura huius tituli, cum primus editor eum sine ulla interpretatione expressisse satis habuisset, Haussoullierus solito acumine verum vidit. Nam ex v. 9. 12. 20. 21 collegit, indicem magistratuum annuorum hic haberi, neque eum fugit necessario stephanephoros, eponymum Heracleotarum ad Latmum magistratum, agnoscendos esse; nam quem nisi summum honorem civitas audere poterat imperatori (not. 3) et eius filio (not. 4) mandare? Ut in aliis vicinis urbibus, sic Heracleae quoque summum magistratum στεφανηφόρον vocatum esse docent tituli Bull. de corr. Hell. XXII 1898 p. 365 n. 1, 3 στεφανηφορήσαν[τα]. p. 373 n. 12, 1 ἐπὶ στεφανηφόρου. Similem laterculum Halicarnassi inventum edidit G. Cousin Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 99 n. 5 et acute perspexit, ibi quoque stephanephoros Halicarnassiorum recenseri. De aetate cf. not. 4.

	Κόϊντος Πομπήϊος Κοϊντου υἱός[ς] ²	7
	Ἀρτεμίδωρος τὸ δεύτερον	8
10	Διονύσιος Ἀρ[τεμι]σίου	9
	Ἀπολλώνιος Ἀνδρονείου[υ]	10
	Καῖσαρ ³ τὸ τρίτον	11
	Ἰεροκλῆς Ἰεροκλείους	12
	Δημήτριος Ἰασονίδου[υ]	13
15	Φανίας Φανίου τοῦ Φαν[ίου]	14
	Ἀντίοχος Ἀντιόχου τοῦ Δι- ονυσίου[υ]	15
	Μηνόδοτος Ἀπολλωνίου Κιγ..	16
	Γάϊος Καῖσαρ ⁴	17

2 Si hic homo omnino inter nobiles illius aetatis Romanos quaerendus est, id quod nec praefracte negari licet nec confidenter affirmari, Q. Pompei Rufi tribuni plebei a. 52 a. Chr. filius, Cn. Pompei Q. f. consulis suffecti a. 34 a. Chr. frater fuisse videtur. Nam quae de hoc Gnaeo in actis fratrum aryalium memoriae produntur (cf. P. de Rohden Prosopographia imp. Rom. III p. 64 n. 444—447) probabile reddunt, eum et natalium et mortis tempore non multum afuisse ab ipso Augusto. Quod in fratrem eius, qui uno ex annis 10—8 a. Chr. (not. 4) ab Heracleotis magistratu civitatis summo ornatus sit, perbene ni fallor quadrat.

3 Quin hic Caesar Augustus designetur, nullo modo dubium est. Nam duos homines eiusdem domus et aetatis, ex quibus natu maior simpliciter Καῖσαρ (v. 12. 24), natu minor Γάϊος Καῖσαρ (v. 19. 20) appellari potuerit, nego unquam fuisse praeter Augustum eiusque nepotem eundemque filium adoptivum. Mireris non Σεβαστόν appellari principem; sed id fortasse cum iterationis notatione cohaeret. Videmus iam bis ante initium eius quae exstet laterculi partis (quae ab uno ex annis 16—14 a. Chr. incipit, cf. not. 4) Caesarem illo honore a civitate affectum esse. Ac primum quidem id usu venisse cum M. Antonio devicto orientis imperio potiretur, anno 30 aut 29 a. Chr. n., perquam probabile est; atqui tum nondum Augustus vocabatur. Iam in iterati magistratus memoria idem ubique nomen recurrere commodissimum erat; adde quod etiam alibi haud raro Augustus post annum 27 a. Chr. simpliciter Caesar appellatur.

4 Natu maximus ex tribus filiis, quos Iulia unica Augusti filia ex M. Agrippa pepererat, natus a. 20 a. Chr., una cum fratre minore Lucio ab avo materno adoptatus a. 17 a. Chr. n. (Cassius Dio LIV, 48, 4), ut iam Gaius Caesar appellaretur, anno 5 a. Chr. consul designatus ut post quinquennium hunc magistratum iniret (Mon. Ancy. II, 46), anno 1 p. Chr. n. consul ordinarius cum L. Aemilio L. f. Paulo, quem consulatum in Syria inisse videtur, cum iam paullo ante cum imperio proconsulari missus esset ad res orientis componendas; cf. Tac. An. II, 42. Suet. Aug. 64. Cassius Dio LV, 10 a, 4, quos locos citat H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 174 n. 441. Ex vulnere in Armenia accepto aeger cum in Italiam redire vellet, in itinere decessit

20 Γάιος Καῖσαρ τὸ δεῦ[τερον]	18
Καῖσαρ τὸ τέταρτον	19
Ζήνων Μυωνίδου ⁵	20
Εἰρηνίας ⁶ Ἐπικράτ[ου]	21
<i>vac.</i>	

Limyris Lyciae a. 4 p. Chr. Velleius II, 102. Cassius Dio LV, 10 a, 9. C. I. L. XI, 1421. XIV, 2801, quae testimonia affert Dessau l. l. Iam annum huius laterculi duodevigesimum, quo iterum ab Heracleotis Gaius Caesar stephanephorus creatus sit, non posteriorem esse quam 4 p. Chr. n. sponte patet. Ex altera parte vix credibile est, Gaium antequam cum imperio in Asiam veniret, primum eo honore a civitate Asiana ornatum esse. Quare quin annus septimus decimus aut 1 aut 2 aut 3, duodevigesimus aut 2 aut 3 aut 4 p. Chr. n. sit non videtur dubium. Non serio principem negotia magistratus municipalis in se suscepisse, ut neutiquam obstarent occupationes Syriae Armeniaeque quominus per illa tempore Gaius stephanephorum Heracleotarum se appellari pateretur, vix est quod moneam. 5 Nomen Μύων, unde hoc descendit, cum alibi fere inauditum sit, haud infrequenter occurrit in Caria. Cf. C. I. G. 2754, 2. 2771 I, 1. 2. II, 2. 2772, 3. 2815, 4. 2826, 2. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 105 n. 47, 1. Item ipsum Μυωνίδης in titulis illarum regionum habes C. I. G. 2859, 5. Inscr. Gr. mar. Aeg. I n. 46, 372. 72 b, 11. 13. 854, 2. Lebas-Waddington Inscr. III, 330, 13. Alia exempla affert Haussoullier p. 291. 6 Cum Εἰρηναῖος inter frequentissima nomina sit, Εἰρηνίας perraro, sed apud proximos Heracleotarum vicinos Milesios occurrit. Cf. Syll.² 314, 41 cum not. 3.

460 Lapis inaedificatus ad fontem, Magnesia ad Sipylum in introitu urbis prope coemeterium. Ex Dugitii apographo ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III 1660 a.

Ὁ δῆμος | Μεσσάλαν Ποτῖτον¹, ἀνθύπα[τον]², πάτρ(ω)να³ καὶ
εὐεργέτην | διὰ προγόνων τῆς πόλεως.

Litterae ΘΠΣ. 1 Cassium Dionem de anno 29 a. Chr. n. haec narrare LI, 21, 1: τοῦ δὲ δὴ θέρους ἔς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔς τὴν Ἰταλίαν ὁ Καῖσαρ ἐπεραιώθη, καὶ αὐτοῦ ἔς τὴν πόλιν ἐσελθόντος οἱ τε ἄλλοι ἔθυσαν, ὥσπερ εἴρηται, καὶ ὁ ὕπατος Οὐαλέριος Ποτῖτος· ἐκεῖνος (Augustus) μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πᾶν τὸ ἔτος, ὥσπερ καὶ τὰ δύο τὰ πρότερα, ὑπάτευσε, τὸν δὲ δὴ Σέξτον (Sex. Appuleius consul ordinarius illius anni, cf. n. 461) ὁ Ποτῖτος διεδέξατο observant Borghesi Opp. I p. 412 et Waddington Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom. n. 52. At fastos Venusinos aliosque nonnullos (cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 370 n. 94) M. Valerium cos. suffectum anno 32 a. Chr. recensere. Quo in dissensu quid verum sit perdifficile est definire. Borghe-
sius quidem errasse statuit Dionem, etsi permirum eiusmodi errorem esse

eum non fugit. Waddington magis eo inclinatur, ut illum fastorum Venusinorum M. Valerium alium hominem fuisse opinetur, praesertim quod cognomen quod est *Potitus* ei in fastis non tribuatur, et Dioni fidem habeat. 2 Proconsulatu Asiae fere a. 24 a. Chr. n. aut paullo post functus esse videtur Valerius Messalla Potitus. Nam quinquennii intervallum inter consulatum et illum summum honorem provincialem, quod inde ab anno 27 a. Chr. n. legitimum fuit, non neglectum est nisi rarissime. Cf. Waddington, *Fastes des prov. As.* n. 58. 3 ΠΑΤΡΟΝΑ.

461 Tabula marmoris albi, quae summam partem basis efficiebat, Pergami inserta scalis domus Thomae Ututzis sitae ad occidentalem montis qui arcem sustinet clivum in sinistra Selinuntis fluvii ripa. Edd. C. Curtius Hermae VII p. 37 n. 40. Μουσαῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμόρνη εὐαγγελικῆς σχολῆς II. 4 p. 7 (Th. Homolle *Bull. de corr. Hell.* I 4877 p. 106). M. Fränkel *Altertümer von Pergamon* VIII, 2 p. 290 n. 418.

Ὁ δῆμος ὁ Κοτιαίων¹ | Σέξτον Ἀπολήιον², τὸν | ἀνθύπατον
καὶ ἐαυτῶν | εὐεργέτην.

Litterae ΘΞΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. 4 Cotiaeum Phrygiae quae Ἐπίκτητος appellabatur oppidum commemorant Strabo XII, 8, 42 p. 576 Cas. Ptolemaeus V, 2, 47 p. 828, 2 Müller. Stephanus Byz. s. v. Ethnicum Κοτιαῖος; praeter Stephanum etiam titulus Lebas Inscr. III, 798, 5. 6 praebet. Fränkel. Etiam nunc antiquo nomine *Kutahija* appellatur. 2 Sex. Appuleius consul ordinarius a. 29 a. Chr. (cf. n. 460¹). Eius proconsulatus Asiaticus notus quidem iam erat ex titulo Assio Lebas Inscr. III, 1034, 4—5: ἐπὶ Σέξτῳ Ἀπολ[η]ίου ἀνθυπ[ά]του καὶ πατρωνος τῆς πόλεως, sed homines docti ambigui haerebant inter consulem anni 29 a. Chr. n. et eius filium cognominem, qui a. 44 a. Chr. n. consulatu functus est. Nunc propter ea, quae titulus 462 docuit de necessitudine proconsulis cum Augusto, non amplius dubium est, quin pater, non filius intellegatur. Cuius administratio provinciae Asiae non multo post a. 24 a. Chr. n. collocanda videtur (cf. n. 460²). Ceterum edicti huius Appulei fragmentum tenuerunt Pergami; cf. *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXVII 1902 p. 46 n. 69: [Σέξτος Ἀπολ[η]ῖος ἀνθύπα[λ]λος ἐστὶν· -----ου Περγαμηνὸν | -----ομένου ἀντιπ[ο]ν | -----μην ἐπ[ι]-----]. Quod contra fragmentum apud Fränkelium VIII, 2 p. 294 n. 420 utrum ad hunc hominem spectet necne, incertum est, siquidem ipsum editorem non fugit non minus probabiliter [Σέξτον Πομπηῖον Σέξτου υἱόν] suppleri posse.

462 Tabula marmoris albi, quae quondam summam partem basis statuariae efficiebat, inventa Pergami in turri Turcica ad angulum

meridionalem et occidentalem fani Minervae. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 290 n. 449.

Ὁ δῆμος ἐτείμησεν | Ὀκταουίαν¹, τὴν Καίσαρος μὲν ἀδελφὴν, |
5 [μ]ητέρα δὲ Σέξτου || Ἀππολητίου², τοῦ | σωτῆρός τε καὶ εὐερ-
γέτου³.

Litterae ΑΞΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Octavia maior, C. Octavii et Anchariae filia, Augusti soror eodem patre neque vero eadem matre nata. Quam quod Plutarchus Anton. 34 primum C. Marcello, deinde M. Antonio triumviro nupsisse refert, pridem intellectum est eum hanc confudisse cum Octavia natu minore, uterina Augusti sorore, cuius nusquam mentionem facit, tanquam si Augustus omnino unam modo habuisset sororem, cum tamen Suetonius, scriptor diligentissimus, Caes. 27 illam Marcelli uxorem filiam Atiae, neptem Iuliae Caesaris dictatoris filiae fuisse testetur. In quam cum manifesto non cadat Sex. Appulei matrimonium, nihil restat nisi ut hoc ad maiorem Octaviam referatur. Cf. Drumann Gesch. Roms IV p. 235 n. 48 not. 83. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 429 n. 44. 2 Necessitudinem, quae domui Augusti cum gente Appuleia intercedebat, iam ex aliquot scriptorum locis notam fuisse adnotat Fränkel: Consules annorum 29 a. Chr. et 14 p. Chr. n. a Cassio Dione LIV, 30, 4. LVI, 29, 5 necessarii (συγγενεῖς) Caesaris appellantur, quorum illum sororis filium, hunc nepotem fuisse nunc discimus. Huius soror igitur fuit Appuleia Varilla, de qua Tacitus in anni 17 p. Chr. n. rebus narrandis haec habet Ann. II, 50: *et Appuleiam Varillam, sororis Augusti neptem, quia probrosis sermonibus dirum Augustum ac Tiberium et matrem eius inlusisset Caesari-que conexa adulterio teneretur, maiestatis delator arcessebat.* 3 Etsi ἀνθυπάτου non additur, tamen quin hic idem ac n. 464, 2 Sex. Appuleius intellegatur eo minus dubium est, quia provincialium morem parentes quoque praesidum statuarum honore afficiendi etiam aliis exemplis testatum habemus; cf. n. 468. 564 et titulum Magnetum quem attuli n. 449³.

463 Tabula marmoris albi, ad radices meridionales montis praerupti qui parietinas castelli *Exoburgo* habet, in insula Teno. Ed. F. Hiller von Gaertringen Jahreshefte des österr. arch. Inst. IV 1904 p. 167.

Ὁ δῆμος | Πόπ(λ)ιον¹ Κοῖνκίλιον | Οὐᾶρον², τὸν ταμίαν³ τοῦ |

Litterae ΑΗΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. 4 ΠΟΠΑΙΟΝ. 2 Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 148 n. 27. Nam hunc eundem esse, qui a. 43 a. Chr. cum Tiberio consul ordinarius fuerit, a. 9 p. Chr. n. in saltu Teutoburgiensi a Germanis oppressus et caesus sit, constat. Eum aliquando administrationi provinciae Asiae interfuisse iam ex titulo n. 464 collegerant

5 Αὐτοκράτορος Καίσαρος || [θεοῦ Σεβα]στοῦ⁴, τὸν πάτ[ρωνα καὶ
εὐεργέτην, θεοῖς].

homines docti; sed cum illi eum praetorium circiter a. 45 a. Chr. n. legatum proconsulis in illam provinciam iisse coniecissent, hic titulus docuit, eum quaestorem potius fuisse, qui magistratus propter notum consulatus tempus ad annum fere 22 a. Chr. n. referendus esset.

3 De quaestura Asiae, non Achaiae hoc intellegendum esse perspexit Hiller, quia tum temporis Cyclades ad Asiam provinciam pertinuisent, id quod cum de aliis ex harum insularum numero definite testatum haberemus tum vero de Andro vicina; quae quo tempore provinciae Asiae erat, certe Tenus orientem versus ab illa sita non poterat Achaiae esse. Neque illum omnino administrationi Achaiae interfuisse certum est; nam titulus C. I. Att. III p. 498 n. 584 a: Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ [Ἀρείου πάγου Πόπλιον Κοῖνκίλιον Οὐᾶρον ἀρετῆς] | ἔνεχα καὶ εὐεργε[σίας] id probare nequit, cum quia libera civitas magistratuum provincialium imperio non subiecta est, tum quia Athenarum condicio propter antiquam gloriam et studiorum laudem plane singularis erat, ita ut ibi etiam multos homines Romanos, quorum nullum officium esset in Achaiae provinciae rebus, commoratos et propter beneficia quibus populum affecissent statuis monumentisque ornatos esse credibile sit.

4 Hic a sollemni usu paullulum deflectitur. Nam *quaestor Augusti* proprie quidem dici nequit quaestor qui proconsuli provinciae senatoriae additus est; immo haec appellatio eis modo quaestoribus, quorum opera ipse princeps utitur, legitime tribuitur. Sed videtur hic indicari quaestor qui ex principis commendatione creatus est, qui Latine *quaestor candidatus Augusti* dicitur. Sane plerumque quidem haec commendatio non spectabat nisi ad ipsos illos quaestores Augusti. Sed tamen unum certe exemplum quaestoris provincialis hoc modo creati attulit Th. Mommsen Staatsrecht II, 4 p. 530 not. 2, titulum ap. Orelli-Henzen 6452: *quaestori provinciae Siciliae candidato imp. Antonini et Veri*. Cui nescio an hoc accedat alterum, etsi mero genitivo ταμίαν τοῦ αὐτοκράτορος candidatum principis indicari singulare est.

464 Basis marmoris leucophaei subcaerulei, fracta in duas partes, inventa Pergami in delubro Minervae. Edd. A. Conze Ergebnisse der Ausgrabungen in Pergamon II p. 50 (Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 40 not. 4. Oertlichkeit der Varusschlacht p. 4). M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 293 n. 424.

Ὁ δῆμος | Πόπλιον Κοῖνκίλιον Σε[ξ]του υἱὸν Οὐᾶρον¹ | πάσης
ἀρετῆ[ς] ἔνεχα].

Litterae ΑΠΣ. 4 Sine dubio per quaesturae provincialis Asianae occasionem hoc monumentum a Pergamenis dedicatum est. Cf. n. 463 2.

465 Media pars basis marmoris albi subcaerulei, inventa Pergami in gymnasio. Edd. H. G. Lolling *Ergebnisse der Ausgr. in Pergamon* I p. 110. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 291 n. 421.

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Παῦλλον Φάβιον Κοῖντου | υἱὸν Μάξιμον¹
πάσης | ἀρετῆς ἕνεκα.

Litterae ΑΕΞΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Cf. *Prosopographia imp. Rom.* II p. 48 n. 38. Consul ordinarius fuit anno 41 a. Chr. n. De proconsulatus Asiae tempore (anno 9 a. Chr. n.), qui magistratus etsi in hoc titulo non definite commemoratur, tamen procul dubio statuae erigendae ansam dedit, cf. n. 458³¹.

466 Fragmenta duo basis marmoris albi eruta Pergami prope templum Minervae. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 292 n. 422. Cf. quae disputavit W. H. Waddington *Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain* n. 62.

Ὁ δῆ[μος ἐτίμησεν] | Γάϊον Μάρκιον | Κη[σ]ωρίνον¹.

Litterarum formae nihil memorabile habent. Extremae hastae lineolis transversis ornatae sunt. 4 C. Marcius Censorinus cos. 8 a. Chr. n. Ad proconsulatum Asiae, qui hic non magis nominatim commemoratur quam in Paulli Fabii Maximi monumento n. 465, spectat titulus Mylasensis C. I. G. 2698 b: Γαῖωι Μαρκίωι Κησ(ω)ρ(ι)νωι, | σωτήρι καὶ εὐεργέτῃ, | καθιέρωσαν οἱ γεγόνότες | ἀγ(ω)νοθέται τ(ῶ)ν Κησ(ω)ρ(ι)νή(ω)ν | Μελάντας Λέοντος καὶ | Θεόμνη-
στος, Ἰάσονος, τῶι θεῶι. Hunc Waddington vidit defuncto Censorino positum esse, quem in ipsa Asia provincia anno 2 aut 3 p. Chr. n. mortuum apparet ex Velleio II, 102, 1: *sed quam hunc (M. Lollium) decessisse laetati homines, tam paulo post obiisse Censorinum in iisdem provinciis graviter tulit civitas, virum demerendis hominibus genitum.* Etenim cum Lollium anno 2 p. Chr. n. obiisse constet, Censorinum aut eodem aut proximo anno decessisse probabile est. Ceterum utrum per annum 2/3 p. Chr. modo, an iam ante aliquamdiu proconsul fuerit, in medio relinquit Waddington. Praeterea eius mentio fit in edicto Caesaris Augusti quod servavit Iosephus Ant. XVI, 165: τό τε ψήφισμα τὸ δοθέν μοι ὑπ' αὐτῶν (sc. τῶν Ἰουδαίων) ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας ἧς ἔχω πρὸς πάντας ἀνθρώπους καὶ ὑπὲρ Γαίου Μαρκίου Κησωρίνου καὶ τοῦτο τὸ διάταγμα κελεύω ἀνατεθῆναι ἐν ἐπισημοτάτῳ τόπῳ τῷ γεννηθέντι μοι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν ἀργυρῇ. Postremum vocabulum manifesto corruptum; Ἀγχύρῃ emendavit Scaliger, quem sequitur Niese, Περγάμῃ Petitus, cuius rationes probant Th. Mommsen *Res gestae divi Aug.* p. X not. 4 et Fränkel, qui iure monent nullum locum sacrum maiore iure ἐπισημοτάτον vocari potuisse in provincia Asia, quam Augusteum quod erat Pergami.

Cf. n. 456, 12 ubi inter permulta exempla decreti de honoribus Augusti, quae usquequaque per orbem terrarum collocari lubentur, primo loco commemoratur illud quod statui debet [ἐν τῷ ναφ τῷ κατασκευαζομένῳ αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἀσίας ἐν Περγάμῳ.

467 Basis marmoris caerulei, Mytilenis extra novam Turcarum scholam. Ed. W. R. Paton Inscr. gr. mar. Aeg. II p. 60 n. 219.

Ὁ δᾶμος | Λεύκιον Καλπούρνιον | Πείσωνα¹ αὔγουρα, | τὸν
5 ἀνθύπατον καὶ || διὰ προγόνων εὐεργέταν τᾶς πόλιος.

Litterae ΑΘΠΡΣ, ornatae apicibus. 4 L. Calpurnii Pisonis cuiuspiam duo exstant praeter hoc monumenta honoraria intra provinciae Asiae terminos reperta, alterum Pergami Alterth. v. Pergamon VIII, 2 p. 293 n. 425: ὁ δῆμος [Λε]ύκιον Καλπούρνιον Πίσιωνα, [τ]ὸν διὰ προγόνων εὐεργέτην τῆς πόλεως, alterum Stratoniceae Bull. de corr. Hell. V 1881 p. 483: Λεύκιον Καλπούρνιον Πίσιωνα, τὸν πάτρωνα καὶ εὐεργέτην διὰ προγόνων τῆς πόλεως ἡμῶν. Quos titulos summa cum probabilitate ad proconsulem Asiae rettulerunt editores eosque secutus E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 283 n. 234, sed quis potissimum hic Piso esset latebat. Iam titulus Mytilenaeus non modo illud quod est de proconsulatu confirmat, sed etiam adiuncto αὔγουρα demonstrat, consulem anni 4 a. Chr. n. intellegendum esse. Quem pro more illius aetatis fere anno 10 p. Chr. n. ad proconsulatum Asiae pervenisse probabile est. Postea Romam redux commemoratur in rebus annorum 16. 20. 22 apud Tacitum Ann. II, 32. 34. III, 44. 68. Obiit 24 p. Chr. n. (Tac. Ann. IV, 24). Cf. E. Klebs Prosopographia imperii Romani I p. 282 n. 233.

468 Basis marmoris leucophaei subcaerulei inaedificata Pergami in domo privata Turcica. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 294 n. 427.

Ὁ δῆμος ἐτε[μ]ησεν | Νωνίαν Πόλλ[αν τῆς τε] | ἄλλης ἀρε[τῆς]
5 καὶ τῆς | διὰ τὸν ὄν Λ(εύκιον) [Οὐολούσ]σιον Σατορνῖν[ον]¹,
τὸν ἀνθύ[πατον]², εὐτεχνί[ας ἐνεχα]³.

Litterae ΗΠΡΣ. ἄλφα plerumque volgarem formam habet, sed v. 2 Α est. Infra postremum versum paullulum ad dextram a media lapidis parte litterae ΡΘ, quas non ad hunc titulum spectare, ut centesimum nonum nescio cuius aerae annum indicent, sed lapide in alium usum verso a lapicidis ad posituram lapidum indicandam incisas esse probabile est. 4 L. Volusium Saturninum cos 3 p. Chr. n. hic innui maxime probabile iudicat Fränkel, eique assentitur H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 483 n. 664. Namque consulem ordinarium anni 87 p. Chr. hic in censum

non venire propter matris Noniae Pollae nomen; illius enim matrem Corneliam ex Scipionum familia fuisse (Plinius Nat. hist. VII, 62). Consulem anni 42 a. Chr. n. vero Africae, non Asiae proconsulatum gessisse (cf. Borghesi Opp. III p. 343. Prosopogr. imp. Rom. III p. 482 n. 660). Quare si modo inter homines aliunde notos hic quaerendus esset, unum restare consulem anni 3 p. Chr., qui nonaginta tres annos natus anno 56 p. Chr. decessisset (Tac. Ann. XIII, 30). Nam qui scrupulum movet Fränkelio numerus subscriptus, eum neque annum aerae cuiuspiam indicare neque omnino ad hunc titulum pertinere persuasum habeo (v. supra). 2 Non ante annum 9 p. Chr., sed ne multis quidem annis post. Certe L. Valerius Potiti f. Volesus, quem Augusto etiamtum superstite (ante a. 14 p. Chr.) proconsulem Asiae fuisse Seneca de ira II, 5 (*Volesus nuper sub divo Augusto proconsul Asiae*) definite testatur, biennio post L. Volusium Saturninum consulatu functus erat. Cf. W. H. Waddington Fastes des prov. As. de l'empire Romain n. 67. 3 Cf. n. 462³.

469 Magna basis marmoris albi, in oppido *Vathy* insulae Sami, in museo. Edd. Ch. Diehl et M. Holleaux Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 467 n. 2. Th. Wiegand Mitth. des arch. Inst. in Athen XXV (1900) p. 206 n. 121.

Ὁ δῆμος Γαίῳ Οὐίβιῳ Ποστόμῳ¹ | τὸ τρις ἀνθυπάτῳ²,
ἡρώϊ | εὐεργέτῃ.

Litterae ΑΘΠΣ. 4 Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 423 n. 392. Consul suffectus fuit anno 5 p. Chr. n., Dalmatiae praepositus bellum Dalmaticum finivit (Velleius II, 146, 2. Florus II, 25. Cassius Dio LVI, 15, 3) anno 9 p. Chr., quam ob causam ornamenta triumphalia ei tributa sunt. Eundem hominem proconsulem Asiae fuisse editores huius tituli statuunt, praesertim quia hic unus homo nobilis est cui C. Vibius Postumus nomen fuerit. Aliter sane quondam iudicabat Waddington ad Lebas Inscr. III, 103, quia nummi Laodicenorum Phrygiae exstant cum inscriptione Γαίῳ Ποστόμῳ Λαοδικεῶν et imaginibus Neronis et Agrippinae (Mionnet VI p. 349 n. 749. 720). Quorum aetate sane non poterat proconsul esse qui semisaeculo ante consul fuerat. At recte H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 424 n. 392 observat, quia ἀνθυπάτου non addatur, neutiquam certo illos nummos ad proconsulem referri. Quod contra sine dubio ad ipsum Vibii proconsulatum referendi sunt duo tituli Asiani, alter Tei erutus Lebas Inscr. III, 103: ὁ δῆμος | ἐπέμψεν Αὐλῶν Βίβιον | Ἀβίτον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ τῆς | πόλεως εὐεργέτου Γαίῳ Οὐίβιῳ | Ποστόμῳ, alter Magnesiae ad Maeandrum effossus Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX 1894 p. 25 n. 17 (Inscriptionen von Magnesia p. 420 n. 152): Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ[μος] | Κόϊντον Μόδιο[ν Κοῖν]του υἱόν, διὰ τὰς [τοῦ] | ἀδελφεοῦ αὐτοῦ Γαίῳ Οὐίβιῳ Ποστόμῳ τοῦ ἀνθυπάτου εὐεργεσίας. Sane in titulo Magnetico proconsulatus mea demum coniectura suppletus est, in Teio omnino nunquam fuit. Sed ratio, qua utrobique fratri non propter sua ipsius, sed

propter fratris merita honores decernuntur, egregie convenit cum condicione praesidium provinciae (cf. n. 462³). Q. Modium cum C. Vibio Postumo eadem matre neque vero eodem patre usum esse in propatulo est. 2 Proconsulatum Vibii bello Dalmatico recentiore esse inde apparet, quod tunc paene constanter quinque aut adeo plures anni inter consulatum et proconsulatum Asiae intercedebant. Neque vero inter illud bellum et proconsulatum L. Valerii Messallae Volesi Vibium Asiam administrasse probabile est. Nam ut mittam, eodem anno Volesum ordinarium a mense Ianuario, Vibium suffectum a mense Iulio demum fasces tenuisse, cuius rei num in ordine temporum proconsulatus ratio habita sit dubitaveris, vix triennii integri spatium inter illud bellum et Volesi proconsulatum vacat. Quare recte Diehl et Holleaux statuere videntur, in medium inter Volesum (44 aut 42 p. Chr. n., Waddington Fastes n. 67) et Poppaeum Sabinum (fere 49 p. Chr. n., Waddington n. 68) tempus Vibii Postumii magistratum incidere. Ceterum eidem observant, non frustra in titulo honorario τὸ τρίς addi, quandoquidem hoc sit antiquissimum omnium Asiae proconsulatus ultra annum spatium prolati exemplum. Quo confirmari Dionis testimonium de Augusti per postremos principatus annos ratione et consuetudine. Cf. Cass. Dio LV, 28, 2: καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγαι ἐνεπαύετον, ὥστε καὶ ἐπὶ δύο ἔτη τοὺς αὐτοὺς ἐν τοῖς τοῦ δήμου ἔθνεσι (i. e. in provinciis senatoriis), καὶ αἰρετούς γε ἀντὶ τῶν κληρωτῶν, ἄρχαι. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 344 not. 6. D. et H.

470 Lapis fractus supra et in angulo sinistro inferiore, in vico *Odemisch*. Ex ectypo, quod miserat Demosthenes Baltazzi, ed. S. Reinach Revue archéol. Troisième sér. VI (1885) p. 104 n. 4.

I ----- | ἰδίαν αὐτοῦ ἀρετὴν ἐν πᾶσιν | καὶ διὰ τὴν τοῦ γένους καὶ
5 τοῦ | πατρὸς αὐτοῦ Θεόφρονος τοῦ | Θεόφρονος Ἑρμολάου Θεόφρονος¹,

De scriptura tituli editor nihil dicit, nisi v. 3 extr. Y intra orbem litterae O incisum esse. 4 Editor unum titulum esse sibi persuasit, ita ut v. 4—8 rationes quibus permoti Graeci Asiani de honoribus Theophronis decrevisent indicarentur, a versu nono vero apodosis ipsum decretum continens inciperet. Qua in re neglexit, infra v. 15—22 demum protasin solito more a particula ἐπεὶ incipientem legi, qua Theophronis merita enuntiarentur, et ei inde a verbis καθήκει οὖν subici apodosin. Etiam illa γνώμη Γαῖου | Γουλιού, Παρθαλᾶ — υἱοῦ, Παρθαλᾶ indicio sunt, non apodosin, sed totum instrumentum (II) a versu nono incipere. Illa priora (I v. 4—8) igitur manifesto ad alium titulum pertinent, nempe ad statuae subscriptionem, ita ut fere supplendum sit [Τὸ κοινὸν τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων Θεόφρονα Θεόφρονος καὶ ἑωτέρου Ὑπαπειρὸν διὰ τε τὴν] | ἰδίαν αὐτοῦ ἀρετὴν κτλ. Basibus monumentorum honorariorum infra ipsum titulum dedicatorium decreta honorifica incidi usitatissimum est. Theophronis patriam (τὴν πατρίδα v. 7. ἐν τῇ πατρίδι v. 16. τὴν πόλιν v. 18) Hypaepa esse apparet ex v. 29, avo item Theophron, proavo Hermolaus, abavo rursus Theophron nomen fuisse ex v. 3—6.

ιερέως διὰ γένου² τῆς Ἀναίτιδος Ἀρτέμιδος³, ἐν τῇ | [Α]σία⁴
καὶ πρὸς τὴν πατρίδα | [λ]αμπρότητα. |

II [Ε]δοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν⁵, γνώμη Γατοῦ ||
10 Ἰουλίου, Παρδαλᾶ καὶ τοῦ δήμου τοῦ Σαρδι[α]νῶν υἱοῦ⁶, Παρ-

2 Cum eadem scriptura v. 46 redeat, non dubitandum est de metaplasmo, qui sane multo insolentior est quam ille similis in nominibus propriis tertiae declinationis in -ης cadentibus. 3 De Anaitide dea cf. F. Cumont apud Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2030 et E. Meyer ap. Roscher Lexikon der griech. u. röm. Mythologie I, 4 p. 330. Certum est eam a Persis cultam esse, quorum ex sermone nomen (*Anāhitā*) in linguam Graecam transiit. Plerumque Graeci eam eandem existimant cum ipsorum Diana; Ἀρτεμις Ἀναίτις praeter hunc titulum etiam Syll.² 775, 4 et Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς 1880 p. 427 appellatur; neque vero allam esse Ἀρτεμιν Περσικὴν vel Περσίαν in nummis titulisque et apud scriptores haud raro commemoratam iure statuit Cumont; cf. n. 333, 4: ἀσουλὴν τῆς παρ' ὕμειν Περσικῆς θεᾶς]. Multo minus frequenter Magna Mater aut Venus appellatur. Omnino eius mentionem in titulis satis raram esse observat Reinach, eique ad unum omnes in Lydia eruti sunt. Sed quod idem hic accedere dicit testimonium de Sardianis deae sacris, assensum quidem tulit O. Hoeferi in Roscheri Lex. d. gr. u. röm. Myth. III p. 2064 n. 40, sed tamen eum falli manifestum est. Neque enim hic quicquam de Sardibus legitur nisi Pardalam populi Sardianorum filium fuisse (v. 40. 41). Inde ne illud quidem iure colligitur, decretum concilii provinciae Asiae Sardibus factum esse, nam in eo concilio omnium civitatum quae eius participes essent civibus rogationes ferre licuisse sponte patet; multo minus de loco, ubi Theophron sacerdotio Anaitidis functus sit, quicquam inde sequitur. Immo cum nihil aliud addatur, eum in patria sua Hypaepis sacerdotium gessisse manifestum est, praesertim cum de Hypaepenis Anaitidis sacris etiam aliunde constet; Pausan. V, 27, 5: ἔστι γὰρ Λυδοῖς ἐπίκλησιν Περσικῆς ἱερὰ ἐν τε Ἱεροκαισαρείᾳ καλουμένη πόλει καὶ ἐν Ἰπαιποῖς. Ad eandem sine dubio spectant Ἀρτεμίαια quae Hypaepis agebantur. Cf. Revue arch. Troisième sér. VI 1885 p. 444 n. 44, 8. 9. Mitth. des arch. Inst. XIV 1889 p. 99 n. 35, 2. 10. 4 Cave hoc cum ἱερέως διὰ γένου coniungas. Immo sine dubio διὰ τὴν — τοῦ πατρὸς — ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα λαμπρότητα intellegendum collatis v. 19. 20. 5 I. e. concilio provinciali Asiae. Cf. n. 458²⁴. 6 De eiusmodi adoptionibus, per Asiam minorem satis frequentibus (υἱὸς πόλεως, δήμου, γερουσίας), Reinach provocat ad ea quae disputaverunt W. H. Waddington ad Lebasii inscr. III, 53. 525. 1592. 1602. G. Perrot Mémoires d'archéologie p. 175. G. Hirschfeld, Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien XXXIII (1882) p. 161. W. R. Ramsay Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 263 n. 5, 4. 5. Cf. etiam W. Liebenam Städteverwaltung im röm. Kaiserreiche p. 134 sqq. Cum Waddington homines pauperes a civitate corporibusque civilibus adoptari consuesse statuisset, Hirschfeld id ea re refutari monuit, quod haud raro homines et nobiles et locupletes illis appellationibus uterentur. Itaque hoc mere honorarium esse; quia munificentia sua

δαλᾶ, ἀρχιερέως καὶ διὰ βίου ἀγω[ν]οθέτου θεᾶς Ῥώμης καὶ
 Αὐτοκράτορος θεοῦ | [ύ]οῦ⁷ Σεβαστοῦ, ἀρχιερέως μεγίστου καὶ
 15 πατρὸς | τῆς πατρίδος⁸ καὶ τοῦ σύμπαντος τῶν ἀνθ[ρώ]π[ω]νων γέ-
 νους· ἐπ(ε)ί⁹ Θεόφρων Θεόφρωνος νεώτερος, ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ
 πατρίδι γένου¹⁰ πρώτου καὶ φιλοδοξοτάτου καὶ πατρὸς ἐντιμο-
 20 φανεστάτης Ἀναΐτιδος Ἀρτέμιδος¹¹ καὶ ἐν τῇ Ἀ[σ]ίᾳ λαμπροτάτου
 ἀξιώματος ὡς καὶ συγγε[νι]κοῖς ἀρχιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσ-
 μῆσθαι, | νῦν τὸν βίον μετέλλαχεν· καθήκει οὖν διὰ τε α[ὐ]τὸν
 καὶ διὰ τὸ τοῦ γένους πρόσχημα συνεπικε[κοσμηθῆναι]¹² μὲν
 25 αὐτὸν τῇ τῶν Ἑλλήνων συνα[σ]φ[α]λῇ [θεῖα καὶ ἐστ]εφανῶσθαι¹³ χρυσῷ
 στεφάνῳ καὶ τε[μ]νῶσθαι εἰκόνη γραπτῇ ἐν δπλῳ ἐπιχρύσῳ καὶ |

eundem animum sibi erga patriam esse probassent, qui filiis erga parentes esse deberet, illos filios reipublicae appellari. Cf. Apuleius Metam. IV, 26: *speciosus adulescens inter suos principalis, quem filium publicum omnis sibi civitas cooptavit*. Ut hic, sic etiam in nonnullis aliis titulis eius mentionem cum naturalis originis indicatione coniungi monet idem allatis Lebas Inscr. III, 108, 2 [Τιβέριον Κλαύδιον Μ[ε]ν[ε]μάχου καὶ τοῦ δήμου [υἱό]ν, φύσει δὲ Ἑρμοθέστου. 1033 a, 2 Κλεόστρατος υἱὸς [π]όλεως, φύσει δὲ [Ἀπε]λλικῶντος. 7 Supplevi. [τ]οῦ Reinach, contra morem. Nomina Imperator Caesar Divi filius Augustus titulum intra annorum 27 a. Chr.—14 p. Chr. spatium incisum arguunt. Sed patris patriae nomen (not. 8) arctioribus finibus eius originem circumscribere videtur. 8 Senatus populique decreto appellationem patris patriae Augusto anno 2 a. Chr. n. tributam esse ipse refert in monumento Ancyrano p. LXXXVI Mommsen cap. 35. Lat. 6, 24 sqq.: *tertium dec[im]um consulatū[m] cum gerebam, senatus et equ[us]ter ordo populus[que] Romānus universus [appellavit me patrem] patriae*. Graece 18, 9 sqq. *τρισκαιδεκάτην ὑπατείαν ἄγοντός μου ἥ τε σύνκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ὃ τε σύνπας ὁ ἴσμος τῶν Ῥωμαίων προσηγόρευσέ με πατέρα πατρίδος*. Consentit Cassius Dio LV, 40, 10, cum reliqui qui eius rei mentionem faciunt de tempore taceant. Quare post illum annum haec decreta perquam probabile est, etsi et Dio dicit iam ante illud decretum homines nonnunquam illo nomine usos esse et tituli a Mommseno Röm. Staatsrecht II, 2³ p. 779 not. 2 allati id confirmant. Augusti principatu plerumque illud reliquis omnibus titulis aut praemitti aut ut hic subiungi observat Mommsen p. 785. 9 ἐπὶ lap. 10 Cf. not. 2. 11 Cf. not. 3. 12 Supplevi. συνεπικε[κοσμηθῆναι] Reinach, dubitans sane. Huic verbo, quod alibi non legitur, fere eandem ac παραμυθεῖσθαι notionem tribuere videtur, sive medium genus esse et accusativum obiecti αὐτόν regere opinatur, sive pro passivo habet ut αὐτόν subiectum infinitivi sit. At utut de structura statuet, ipsa notio quomodo in hoc quidem verbo inesse possit non assequor. Quod contra συνεπικοσμεῖν cum verbum notum est neque admodum rarum, tum vim habet perbene huc quadrantem. 13 Supplevi. [τε]εφανῶσθαι Reinach.

----- ἐπὶ τῇ πατρίδι¹⁴ τῆς θε¹⁵-----
 -----ης διαπεμφθῆναι τε | [τοῦ δόγματος¹⁶ τὸ ἀντί-
 γραφον] πρὸς Ὑπαιπηνούς.

14 Versuum 27. 28 reliquiae obscurissimae sunt. καὶ | [τὴν μὲν εἰκόνα
 τεθῆναι] ἐπὶ τῇ πατρίδι Reinach, fortasse recte, etsi ἐπὶ cum dativo in eius-
 modi enuntiato usurpatum non caret reprehensione soloecismi satis gravis.
 15 τῆς θε[όφρονος] Reinach. At si de Theophronis quidem patria hic verba
 fierent, quid quaeso sibi vellet articulus feminini generis τῆς? Quare mihi
 in mentem venit τῆς θε[οῦ τῆς Περσικῆς] (cf. n. 333, 4). Quin urbs aut terra
 unde sacra numinis alicuius alio translata sunt, patria eius appellari possit
 non dubium est. Sed scrupulum movet cum ipsa sententia, tum quod pa-
 rum verisimile est, eandem quae supra bis Ἄρτεμις Ἀναΐτις audiat alio
 eiusdem tituli loco deam Persicam appellari. 16 Supplevi. τῆς ἐπιγρα-
 φῆς Reinach. At decretum lapidi incisum nos quidem inscriptionem vocare
 solemus, veteres vero sic nomine quod est ἐπιγραφὴ non utuntur; vice
 versa titulus dedicatorius imaginis est sane ἐπιγραφὴ, sed huius dedicationis,
 non decreti honorifici, exemplum ad cives Theophronis transmitti omnino
 incredibile est.

471 In vico *Hadjileri*, viginti minutarum intervallo septen-
 trionem versus a *Tschobanissa* inter Magnesiam Sipyli et Sardes,
 ubi fuisse videtur Mostenorum oppidum. Ed. P. Foucart Bull. de
 corr. Hell. XI (1887) p. 89 n. 9.

[Τιβέριος Καῖσαρ,] | θεο[ῦ Σεβασ]|το[ῦ υἱός, θεοῦ] | Ἰουλί[ου
 5 υἱωνός,] || Σεβ[αστός, ἀρχιερ]|ε(ὺ)[ς μέγιστος, δημαρχι]|κῆ[ς ἐξου-
 10 σίας] | λγ', αὐτο[κράτ]ωρ | ἡ', ὕπατος [ε' 1,] || κτίστης ἐνὶ καὶ ρῶ
 δώδεκα πό[λεων]², τὴν πόλιν³ | ἔκτισεν.

Litterae ΑΘΠΣ; notae numerales linea horizontali a superiore parte
 traducta indicantur. 1 Trigesimam tertiam Tiberii potestatem tribuniciam
 octavamque eiusdem salutationem imperatoriam in annum 34 p. Chr. inci-
 dere adnotat Foucart. 2 Duodecim oppida motu terrae, qui a. 47 a. Chr.
 accidit, eversa Tiberium restituisse Tacitus II, 47 consentiens cum titulo
 refert eaque nominatim enumerat. Quod numerum duodenarium excedit
 index nominum in monumento Puteolano (C. I. Lat. X, 1624. Dessau Inscr.
 Lat. sel. 156), id eo redit quod is non illius anni et occasionis modo rationem
 habet, sed etiam oppida postea demum (*Cibyra* 23 p. Chr., cf. Tac. IV, 13,
Ephesos 29 p. Chr.) motu terrae deleta et a Tiberio restituta comprehendit.
 C. I. G. 3450 finis decreti gratiarum actionis ab illarum civitatum concilio
 compositi exstat, ubi singularum legati cum suffragiorum indicio (ἔδοξεν)
 enumerantur. Hic exstant ethnica Μοσ[τηνός, Κιβυράτης, Μάγνης, Ἰεροκασιαρεύς,

Ἀπολλωνιδεύς, Ὑρκάνιος, Μυρσινάιος, Τημεν[ι]της. 3 Oppidum est Mostenorum, quod in omnibus nominum recensibus (not. 2) invenitur. Quod vero Tacitus dicit *quique Mosteni aut Macedones Hyrcani vocantur*, id vix aliter accipi potest atque ut illum eiusdem civitatis haec nomina opinatum esse statuamus. Qua in re erravit, nam in titulo Latino Puteolano et in Graeco Sardonio (n. 2) utrumque oppidum separatim commemoratur. Quod vero Μοστηνοὺς eosdem esse ac Μασδοηνοὺς (n. 338, 46) coniecerunt H. von Prott et W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII 1902 p. 110, id mihi dubium videtur.

472 Magna basis marmoris candidi, supra et infra ornata marginibus prominentibus, eruta ante templum Apollinis Didymeï. Ex ectypo et apographo suo ed. B. Haussoullier Revue de philologie XXIII (1899) p. 148 n. 29 (Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 264).

[Οἱ] ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται | οἱ ἐργαζόμενοι τὸν ἐν Διδύμοις
5 ναόν¹ Μενίσκον Μέλανος, φύσει δὲ Ζωπόρου, ἱεροβίχην, νική-

4 Templum Apollinis Didymeï cum initio quinti a. Chr. n. saeculi a Dareo Hystaspis f. Persarum rege combustum esset (Herodot. VI, 49), usque ad Alexandri Magni aetatem desertum iacuerat, oraculum obmutuerat. Tum vero rursus vaticinia edi coepisse refert Callisthenes apud Strabonem XVII, 4, 43 p. 814 Cas. προστραγηθεῖ δὲ τούτοις ὁ Καλλισθένης, ὅτι τοῦ Ἀπολλωνος τὸ ἐν Βραγχίαις μαντεῖον ἐκλειοπότος, ἐξ οὗτου τὸ ἱερὸν ὑπὸ τῶν Βραγχιδῶν σεσύλητο ἐπὶ Ξέρξου περσισάντων, ἐκλειοποιῖα δὲ καὶ τῆς κρήνης, τότε (332 a. Chr. n.) ἦ τε κρήνη ἀνάσχοι καὶ μαντεῖα πολλὰ οἱ Μιλησίων πρόεσβεις κομίσιεν εἰς Μέμφιν περὶ τῆς ἐκ Διὸς γενέσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς ἐσομένης περὶ Ἀρβηλα νίκης καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου καὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι νεωτερισμῶν. Fontem parietinis templi antiqui obrutum non forte fortuna tum ipsum rursus comparuisse, sed Milesios cum eversa Persarum dominatione libertatem recuperassent delubrum restituere constituisse, qua in re primum necessarie rudera quibus locus sacer obrutus iaceret removenda fuisse, tam sagaciter quam probabiliter coniecit Haussoullier Études p. 4. Similiter tunc Ephesii Artemisium restituerunt, adeo eiusdem artificis opera usi; cf. Vitruv. VII, 4, 46 p. 459, 49 Rose²: *primumque aedis Ephesi Dianae Ionico genere ab Chersiphronē Gnosio et filio eius Metagene est instituta, quam postea Demetrius ipsius Dianae servus et Paeonius Ephesius dicuntur perfecisse. Miletī Apollini item Ionicis symmetriis idem Paëonius Daphnisque Milesius instituerunt*. Sed felicius Ephesiis quam Milesiis cessit, qui opus incohatum nunquam perfecerunt. Intra annorum 306—293 a. Chr. n. spatium eos etiam tūm in aedificando occupatos fuisse Hauss. collegit ex n. 213, 44: εἰς τὰ κατασκευάζμενα ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Διδύμοις. Per reliquam saeculi a. Chr. tertii partem utrum continuatum sit opus an propter bella turbasque quibus

σαντα τὰ Διδύμηα | τρίς, γυμνασιαρχήσαντα [πάν]των πρώτον²
καὶ τὰς λοιπ[άς] | ἐπιτελέσαντα αὐτοῖ[ς κα]θ' ὑπερβολὴν φιλο-
10 δοξίας, [πρεσβ]εύσαντα πρὸς τὸν Σεβασ[τόν³] | ὑπὲρ τῆς ἀσουλίας
τοῦ Διδυ|μέως Ἀπόλλωνος⁴ καὶ τῶν τῆς | πόλεως δικαίων, τει-

tum Asia vexabatur intermissum, propter testimoniorum defectum definire nequit. At cum Romanorum victoria illis regionibus pax et otium redditum esset, aedificationem non cessasse indicant rationum tabulae annorum 180—149 a. Chr. spatio (Haus. Études p. 171) conscriptae (ἀπολογισμοὶ τῶν ἔργων τῶν συντελεσθέντων ὑπὸ τῶν τοῦ θεοῦ παιδῶν), quas edidit et commentario doctrinae et acuminis pleno illustravit Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 158 n. 1. p. 162 n. 2. p. 166 n. 1 b. p. 167 n. 2 b. p. 171 n. 3 a b. Primo a. Chr. n. saeculo (fere a. 48 a. Chr.) certe de porta principali templi valvis eburneis ornata testatur titulus n. 193, 10. Tum vero intermissum est opus, dum C. Caesar Germanici f. (37—41 p. Chr.) id resumeret. Cf. Sueton. Gaius 21 *destinaverat et Sami Polyeratis regiam restituere, Miletī Didymeum peragere*. Cassius Dio LIX, 28, 1 Γάιος δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῷ ἔθνει τέμενός τι ἑαυτῷ ἐν Μιλήτῳ τεμενίσσαι ἐκέλευσε· ταύτην γὰρ τὴν πόλιν ἐπελέξατο, λόγῳ μὲν εἰπὼν ὅτι τὴν μὲν Ἐφεσον ἢ Ἄρτεμις, τὴν δὲ Πέργαμον ὁ Αὔγουστος, τὴν δὲ Σμύρναν ὁ Τιβέριος προκατελήψαιν, τὸ δὲ ἀληθὲς ὅτι τὸν νεῶν, ὃν οἱ Μιλήσιοι τῷ Ἀπόλλωνι καὶ μέγαν καὶ ὑπερκαλλῇ ἐποιοῦν (imperfecto tempore opus nondum absolutum indicari acute observat Haus.), ἰδιώσασθαι ἐπεθύμησε. Non suis impensis restituisse, sed Asiae provinciae ut reficeret imperasse Caesarem narrat Dio, qua cum re egregie conveniunt illa οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται. Ceterum vides inter scriptores convenire de Didymeī perficiendi conatu; cui rei quod adiungit Dio, aedem si perfecta esset ab Apolline Didymeō ad se ipsum translaturum fuisse principem, id quam fidem habeat in medio relinquendum est, quandoquidem intra brevem Gaii principatum non contigit ut opus absolveretur. Neque post illum quisquam id denuo suscepisse videtur; certe altero p. Chr. saeculo nondum perfectum erat. Cf. Pausan. VII, 5, 4: Ἰωσι δὲ ἔχει μὲν ἐπιτηδείατα ὥρων κράσεως ἢ χώρα, ἔχει δὲ καὶ ἱερὰ οἷα οὐχ ἐτέρωθι, πρῶτον μὲν τῆς Ἐφεσίας μεγέθους τε εἵνεκα καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ πλούτῳ, δύο δὲ οὐκ ἐξεργασμένα Ἀπόλλωνος, τό τε ἐν Βραγχίδαϊς τῆς Μιλησίας καὶ ἐν Κλάρῳ τῇ Κολοφωνίῳ. Nihil igitur relinquitur dubii, quin recte Gaii Caesaris principatui et hunc titulum et n. 473 vindicaverit Haussoullier. 2 Cave πάντων genetivum partitivum intellexeris et ad πρῶτον rettuleris. Immo recte Haus. eum indicari statuit, qui primus gymnasiarchus omnium fuerit, cum antea παῖδες, πατέρες, πολῖται suos separatim magistratus habuissent; C. I. G. 2885, 13 γυμνασιάρχου πάντων τῶν γυμνασίων affert idem. 3 Proclive est, hanc simplicissimam principis appellationem referri ad eum qui tum ipsum imperaverit, cum haec exararentur. Sic de Gaio (cf. not. 4) intellegenda erit. Haussoullierus (cf. not. 4) maluit ad Tiberium referre, et sunt sane quae eius sententiam commendent. 4 Haec ad illam de iure asyli contentionem rettulit Haussoullier, de qua accurate refert Tacitus Ann. III, 60 sqq. Tum inter alias nobilissimas civitates, ex quibus suo quaeque delubro ius asyli impetrare

15 μηθέντα | ὑπό τῆς Ἀσίας⁵ καὶ τοῦ δήμου | τοῦ Μειλησίων
καὶ τῆς γεροῦσίας⁶ χρυσαῖς εἰκόσι καὶ ἀνδριασιν⁷ καὶ ταῖς
ἄλλαις μεγίσταις τειμαῖς, ἀπόγονον | ὄντα Λουκομήδους βασι-
20 λέως⁸, ἀρετῆς ἐνεκα καὶ εὐνοίας | τῆς εἰς αὐτοὺς Ἀπόλλωνι |
Διδυμ(ε)ϊ καὶ Ἀρτέμιδι Πυθείη⁹.

conaretur, etiam Milesios fuisse scriptor definite indicat III, 63: *neque minus Milesios Dareo rege niti*. Illo igitur tempore (a. 22 p. Chr.) Meniscum, fortasse cum aliis, legatum Romam iisse. Neque improbable esse eundem quadriennio post (26 p. Chr., cf. Tac. Ann. IV, 55) iterum eodem missum. Atque hanc quidem rem, quia nec probari potest nec redargui, in medio relinquamus. Illa vero prior Menisci legatio non caret probabilitate. Nam certe quod ad Augustum missus dicitur, cum de illa iuris asyli causa non Tiberium, sed senatum constituisse ex Taciti narratione appareat, non nimis premendum est. At simplici ὁ Σεβαστός (not. 3) Gaium indicari quam Tiberium probabilius est. Quare nescio an Meniscus per annorum 37—44 p. Chr. spatium potius de amplificando iure asyli (n. 473, 7—10) ad Gaium, quam anno 22 p. Chr. de eo constituendo ad Tiberium legatus ierit. Neque enim est cur illud beneficium a Gaio Caesare ultra potius oblatum existimemus, quam a Milesiis, simulac de principis consilio Didymei restituendi certiores facti essent, per legationem expetitur. 5 Cf. n. 458²⁴. 6 Cf. n. 488³. 7 Cf. n. 352²⁵. 8 Cf. n. 346¹. 9 Cf. n. 353.

473 Stela lapidis conchyliatae, extracta ex muro Byzantino ante templum Apollinis Didymei. Et frontem et latus dextrum tenet laterculus quaestorum Apollinis, ex quibus mediam planiciei anticae partem, quam hic repetimus, ed. B. Haussoullier *Revue de philologie* XXIII (1899) p. 149 n. 30. XXVI (1902) p. 133 (*Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion* p. 274).

Ἐπὶ στεφανηφόρων¹ Θεμίσωνος καὶ Ἀπολλωνίου, | προφητεύοντος
5 δέ Φανίου τοῦ Μέλανος², ταμίας || ὁ παρεδρεύσας³ τὴν πρῶ-
την ἐξάμηνον Φιλόδημος Ἑστιαίου⁴, ἐ[φ'] οὗ καὶ προσεδόθη

1 Eponymus Milesiorum magistratus. Cur hic duo recenseantur, cum alibi singulis annis singuli sint, latet. 2 Cf. Greek Inscr. in the British Museum IV, 4 p. 93 n. DCCCCXXIII b, 6. 7: προφήτης[ς] | Φανία[ς]. Hauss. De prophetis Apollinis Didymei cf. n. 193². 3 Eum ex quaestorum numero indicari, qui per prius anni semestre collegio prae fuerit, apparet, etsi hac vi pro παρεδρεύσας potius προεδρεύσας expectaveris. 4 Cum Hauss. primo ἐστὶ ἀν[ή]ρ, ἐ[φ'] οὗ legisset, A. Wilhelm *Jahreshefte des österr. arch. Inst.* III 1904 p. 57 nomen quod est Ἑστιαίου agnovit, quam lectionem recte se habere deinde Haussoullier ectypis demo examinatis testatus est.

10 ὑπὸ Καίσαρος⁵ πρὸς | τῇ προὔπαρχούσῃ ἀσυλίᾳ⁶ || τοῦ ἱεροῦ
μίλια δύο⁷, ὑποτα|μειύοντος Δώρου τοῦ Δώ|ρου· ἤρξεν τε ἴσως
καὶ δι|καίως [κ]αὶ εὐσεβῶς.

5 C. Caesar (37—44 p. Chr.). Cf. not. 6 et n. 472¹. 6 Ius asyli, quod antiquitus habuerat delubrum Apollinis Didymaei, anno 22 p. Chr. senatus decreto confirmatum erat (n. 472¹). Sed cave tum id amplificatum esse existimaveris, ut Καῖσαρ v. 8 Tiberius intellegatur. Primo enim tum omnino non ab imperatore res transacta est, sed ad senatum reiecta (Tac. Ann. III, 60: *sed Tiberius vim principatus sibi firmans, imaginem antiquitatis senatui praebebat, postulata provinciarum* (sc. de iure asyli) *ad disquisitionem patrum mittendo*). Deinde vero alienissimum a Tiberii mente erat tale privilegium, quod haud pauca publice incommoda habebat, ultro augere. Quare rectissime Haussoullier sumpsit Gaium, cum templum perficere meditaretur, Milesios hoc dono exornasse. 7 Cf. Tac. Ann. III, 62: *et memorabantur* (ab Hierocaesariensibus) *Perpennae, Isaurici* (n. 449. 450) *multaque alia imperatorum nomina, qui non modo templo* (Dianae Persicae, cf. n. 333¹), *sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant*. Hoc exemplum videtur C. Caesar imitatus esse, ne ullum intra Asiam provinciam fanum hoc quidem nomine meliore condicione quam Didymeum ab ipso perfectum uteretur. Ceterum etiam alibi asyliae fines labente tempore modo amplificatos modo contractos esse luculentissime demonstrat Strabonis de Artemisio Ephesiorum narratio XIV, 1, 23 p. 644 Cas.: ἄσυλον δὲ μένει τὸ ἱερὸν καὶ νῦν καὶ πρότερον· τῆς δ' ἀσυλίας τοὺς ὅρους ἀλλαγῆναι συνέβη πολλάκις, Ἀλεξάνδρου μὲν ἐπὶ στάδιον ἐκτείναντος, Μιθριδάτου δὲ τόξευμα ἀφέντος ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ κεράμου καὶ δόξαντος ὑπερβαλέσθαι μικρὰ τὸ στάδιον, Ἀντωνίου δὲ διπλασιάσαντος τοῦτο καὶ συμπεριλαβόντος τῇ ἀσυλίᾳ μέρος τι τῆς πόλεως· ἐφάνη δὲ τοῦτο βλαβερὸν καὶ ἐπὶ τοῖς κακούργοις ποιοῦν τὴν πόλιν, ὥστ' ἠκύρωσεν ὁ Σεβαστὸς Καῖσαρ.

474 Basis marmoris albi inventa in turri Turcica quae est Pergami ad angulum meridionalem et occidentalem templi Minervae. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 330 n. 497.

Ἡ βουλῇ<ι> καὶ ὁ δῆμος ἐτίμ[ησαν] | Ὅταχιλίαν Φαυστίαν,
Γναίου Ὅ[ταχιλίου] | Φαύστου θυγατέρα, ἰέρειαν γ[ενομένην] |
5 τῆς Νικηφόρου καὶ Πολιάδος [Ἀθηνᾶς¹ καὶ] || Ἰουλίας συνθρό-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Memorabilis antiqua litterae ξι forma Ξ.
1 Cf. n. 324¹.

νου², νέας Νικη[φόρου, Γερμα]νικοῦ Καίσαρος³ θυγατρός, δ[ιὰ
 τε τὴν τῶν] | γονέων αὐτῆς εἰς τὴν [πατρίδα ἐν παντὶ τῷ] |
 βίῳ φιλοδοξία(ν)⁴ καὶ διὰ [τὴν κοσμιωτάτην αὐτῆς]⁵ | ἀγωγὴν
 10 καὶ πρὸς τὰς [θεὰς⁶ εὐσεβείας ὅ]||περβολήν.

2 Ex Germanici Caesaris filiabus hic unam agnosci licere natu minimam perspexit Fränkel. Nam hanc, pleno nomine Iuliam Livillam, haud raro mero nomine gentili Iuliam appellari, id quod in sororibus maioribus Agrippina et Drusilla nunquam fieret; cf. Th. Mommsen *Hermæ* XIII p. 265 not. 2, qui provocat ad titulos C. I. Lat. VI 3998 *Hymnus paedagogus* [*Iuliae Germanici filiae*. VI 4352 *Prima Augusti et Augustae liberta*], *nutrix Iuliae Germanici filiae*. Divinis honoribus eam a Pergamenis affectam esse postquam frater C. Caesar rerum potitus sit (die 46 m. Martii 37 p. Chr.) consentaneum est, quo tempore ipsa undeviginti annos nata erat (Tac. II, 54). Sed cum initio fratri in deliciis fuisset, biennio post in exilium acta est (Cassius Dio LIX, 22, 8. Sueton. Gaius 24) et omnino interdictum ne quis cuiquam ex principis necessariis quicquam honoris haberet (Dio § 9: ἀπηγόρευσε μηδενὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ μηδεμίαν τιμὴν διδοσθαι). Hoc igitur temporis intervallo (37—39 p. Chr. n.) monumentum Pergamenum dedicatum constat. Etenim revocata quidem est Iulia a Claudio patruo anno 44 p. Chr. (Cassius Dio LX, 4, 4), sed neque tum eam ut deam cultam esse credibile est, et brevi post reditum Messalina eam interemit (Dio LX, 8, 4). Fränkel. 3 Natura Drusi, adoptione Tiberii filius, qui anno 49 p. Chr. n. fato functus est. Cf. not. 2. 4 ΔΟΞΙΑΣ lapis. Propter praepositionem ἐνεκα quae eius menti obversabatur lapicidam peccasse non improbabiliter statuit Fr. 5 Supplevi. [τὴν τῆς ἱερωσύνης] | ἀγωγὴν Fränkel, qui provocat ad Polyb. III, 86, 7 παρέντες τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἀγωγὴν τῶν πραγμάτων. XXIV, 43, 4 ὁ μὲν Ἀρίσταινος ἔχε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως. Sed neutro tamen loco ἀγωγή ad muneris vel officii notionem, qualis est ἱερωσύνη, refertur. Quod contra victus morumque genus, laudabile potissimum, vocabulo ἀγωγή significari notum est. V. n. 223, 15 φαίνεσθε γὰρ καθόλου ἀγωγῇ ταύτῃ χρῆσθαι. n. 485, 2 sqq. ἀνδρα φιλότειμον καὶ ἐνάρετον καὶ ἡθελ καὶ ἀγωγῇ κόσμιον καὶ ἀρχιερατεύσαντα κτλ. Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 494 n. DXLVI, 2 sqq. διὰ [ε] τὴν αὐτοῦ κόσμιον ἀγωγὴν κ[αί] τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ἐατ[ρόν] εὖνοϊαν. Praecipue in mulieribus κοσμιότητα praedicari notum est. Cf. C. I. G. 3445, 6. 7 ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ τῆς περὶ τὸν βίον κοσμ[ι]ότητός τε καὶ ἀγνεύας. 6 Miner-
 vam Victricem et Iuliam. Cf. not. 2.

475 Tabula marmorea inserta muro, Aezanis. Scriptura per duas columnas disposita, ex quibus sinistra continet v. 1—15, dextra, cuius initia modo versuum exstant, v. 16—30. Edd. Hamilton *Researches* II n. 46. Ex ectypo et apographo suo Lebas *Inscr.* III, 855 (J. Franz C. I. G. III add. p. 4063 n. 3834 α¹⁸).

L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 5 n. 9).

Ἀπὸ Ῥώμης¹. | Νέρων² Μηνοφίλῳ³ χαίρειν· | Μενεκλῆς καὶ
Μητροδῶρος οἱ υἱοὶ σου ἐλθόν|τες πρὸς με ἅπαντα ἐδήλωσαν ὅσα
5 τε αὐτὸς || ἐφιλοτιμήθης πρὸς ἡμᾶς καὶ ὅσα εἰσηγήσω τῇ |
πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας τιμὰς· ἐφ' οἷς οὐ | μετρίως
ἀπεδεξάμην σοῦ τὸ βέβαιον τῆς εἰς με | εὐνοίας καὶ τὸ ἀεὶ
μέλειν σοι προσεπινοεῖν τι τῇ | -----
10 -----αι||-----
-----ω γε|----ην εἰ | [παν]τὸς ἀναλώματος εἴη σοι ἡ
περὶ ἡμᾶς φιλοτιμία | [τα]ῦτα ἤδη δεδηλωκότι, ὅτι οὐδὲ τῶν
ιδίων ἐνε|[κά γε] αὐτῆς φειδῆσθαι προαιρῇ. Μενεκλῆς δὲ ὁ ||
15 [ὅς ἐτ]οίμως εἶχεν καὶ προσμένειν μοι χρόνον | ὅσον ἂν βο[υ-
λωμαι-----], | ὃν ἐγὼ δίκ[αιον⁴
ἡγούμενος ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σοῦ] | γήρως ἀπέ[λυσα τῆς παρ'
ἐμοὶ ἐν Ῥώμῃ καταμονῆς] | καὶ πρὸς σὲ [ἀπελθεῖν ἐκέλευσα
20 γηροτροφήσον]||τα, ἔγραψα δ[ε -----
-----] | ἐπιμελέσθαι[τα -----
----- πρὸς τὴν] | πόλιν ὑμῶν [-----
ἔγραψα] | δὲ καὶ πρὸς Α----- |
25 δηλώσας ὡς ----- || γὰρ εὖνους

Litterae ΑΑΘΞΠΣ. 1 De loci unde data est epistula significatione cf. n. 334²¹. Partem praescriptorum deesse, quae et diei, mensis, anni significationem et titulos Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ continuerit observat Waddington, monens in ectypo v. 1 plane desiderari, v. 2 admodum mutilum esse. Sed utrum haec omnino in dextra versus primi parte interciderint, an Menophilus ipse cum litteras lapidi incidendas curaret praescripta in brevius contraxerit vix discernas. 2 Imperator 54—68 p. Chr. n. Accuratius epistulae tempus definiri nequit. 3 In inscriptionibus Aezanitarum satis frequens esse hoc nomen docet Waddington allatis exemplis C. I. G. 3957 a II, 5. Lebas Inscr. III, 857, 2. 882, 2. 3. 984, 3. Ex quibus titulis quem primo loco recensui, pars est decreti n. 458, in quo summus sacerdos Asiae provinciae recensetur Ἀπολλώνιος Μηνοφίλου Ἀζανίτης v. 34. 78. Iam cum et illum et hunc Menophilum inter nobilissimos patriae cives fuisse manifestum sit, hic illius Apollonii filium avito nomine utentem agnoscere proclive est, neque nimium videri potest sexaginta fere annorum intervallum, quandoquidem Menophilum Neronis principatu iam ad extremam senectutem pervenisse videmus (v. 17—20). 4 Versus 17—20 supplere conatus sum ita ut certe summa sententia et structura restitueretur, etsi singula verba incertissima esse me non fugit.

μο[ι----- γρά]φειν ἐάν τοῦ δ[έ]γι-
 -----] | παρ[έ]χουθαί σο[ι-----
 -----] | δέχομαι τήν ἀ-----
 ----- | δέ μοι μένει[ν-----
 30 -----] τιν ᾧ Μην[ο]φίλ-----]

476 Lapis ex Dorylaei parietinis delatus in oppidum *Eski-Schehir* in aedificium viae ferreae. Ed. Th. Preger Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 305 n. 1.

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Δορυλαίων ἐκ τῶν [τῆς] πολει-
 τεῖ[ας]¹ ἀ[π]οτειμήσεων² Τίτω Κλωδίῳ Ἐπρίῳ Μαρκέλλῳ³, ἀνθ-
 5 υπάτω τὸ β'⁴, | ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνδριάντος

Litterae volgares praeter ΠΣ. 4 ΔΕΙΝΟΙΣΙΣΙΟΛΕΙΤΕΙ|ΛΔ. 2 ΑΙΙΟ
 ΙΕΙΜΙΣΕΩΝ. De vocabuli significatione Pregerus haud inepte provocat ad
 Bekkeri Anecd. I p. 437, 30 ἀποτίμησιν· τεῖος ἢ φάρον. 3 Cf. E. Klebs
 Prosopographia imp. Rom. I p. 445 n. 945. Integra nomina ut hic in titulo
 Cyprio C. I. Lat. X, 3853 et diplomate militari III, 9. In reliquis titulis item-
 que ubique in nummis et apud scriptores aut Eprius Marcellus appellatur
 aut adeo alterutro modo ex his nominibus indicatur. Praetor fuit a. 43
 p. Chr., deinde legatus Lyciae (Tac. ann. XIII, 33; titulus Tloënsis Inscr. Gr.
 ad res Rom. pert. III p. 206 n. 553 Τλωίων ὁ δῆμος Ἐπρίον Μάρκελλον) tum
 consul I suffectus fere anno 60 p. Chr. Per proximorum annorum res satis
 frequens sed nequitiam honorifica eius memoria apud Tacitum (Ann. XVI,
 22. 26. 28. 29 anno 66. Hist. IV, 6—8 a. 69. IV, 43 a. 70 p. Chr. n.). Post
 proconsulatum Asianum (not. 4) iterum consul suffectus fuit anno 74 p. Chr.
 Denique coniuratione in Vespasianum patefacta capitis damnatus ipse sibi
 mortem conscivit a. 79 p. Chr. (Cassius Dio LXVI, 46, 3. 4). 4 Per tres an-
 nos proconsulem provinciam Asiam rexisset Eprium Marcellum nummi testan-
 tur ex quibus Sardiani inscriptionem Ἐπὶ Μαρκέλλου τὸ β' Σαρδιανῶν habent,
 cum in Cymaeis Ἀντοκράτορα Καίσαρα Οὐεσπασιανόν | ἀνθυπ(άτω) Ἐπρίῳ Μαρ-
 κέλλῳ τ(ὸ) γ' Κυ(μαίων) sit itemque Synaitarum moneta titulum Θεᾶν [Ῥώμην]
 ἐπὶ Μαρκέλλου τὸ γ' habeat. Cf. Waddington Fastes des provinces Asiatiques
 de l'empire Romain n. 96 et Klebs Prosopogr. imp. R. I. I. Etiam titulus
 Tusculanus C. I. Lat. XIV, 2642, in quo nomen quidem non exstat, sed verba
pro cos. Asiae per triennium aetatem tulerunt, satis certa ratione ad hunc
 refertur. Quinam fuerint illi tres anni, post Waddingtoni disputationem non
 amplius dubitari licet. Nam cum Marcellus Romae versatus sit et mense
 Ianuario 70 p. Chr. et calendis Maiis 74 p. Chr., quo tempore altero consu-
 latu functus est, administrationis Asianae triennium aut inter haec duo tem-
 pora locum habet, aut inter alterum consulatum et mortem (79 p. Chr.).
 Sed huius quidem posterioris temporis pars aliis proconsulatibus (Vettius

καὶ τὴν βάρ|σιν ἐκ τοῦ ἰδίου⁵ κατασκευά|σαντος Θεογένους Με-
νά[ν]|δρου τοῦ Μενεμάχου ἀρχι|παραφύλακος⁶.

Bolanus Waddington n. 97. Silius Italicus Waddington n. 98. M. Plancius Varus Waddington n. 99) occupata est, ut certe integrum triennium Marcelli magistratui non relinquatur. Quod contra si eum cum Waddingtono ab aestate 70 p. Chr. ad idem anni 73 p. Chr. tempus provinciam rexisset statuimus, nulla difficultas relinquetur. 5 Plerumque quidem ἐκ τῶν ἰδίων dicitur, sed ne singularis quidem numeri usus plane inauditus est. Cf. n. 583, 6. 704, 5. 740, 4. Revue arch. Troisième sér. XXXVIII 1904 p. 307 n. 26 a, 4. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 647 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 469), 4. Inscr. Gr. Sic. et It. 1664 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 247), 13. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 230 n. 634, 8. Lebas-Waddington Inscr. III, 2824, 5 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 975). Journal of Hell. stud. X 1889 p. 55 n. 6, 7. XII 1894 p. 178 n. 8, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 992). p. 184 n. 22, 3. p. 194 n. 44, 4. Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 265 n. 6, 1. 2. XVII 1893 p. 3 n. 6, 4. Archiv f. Papyrusforschung II p. 436 n. 32, 4. Tebtunis papyri I p. 455 n. 105, 3. 49. 6 Cf. n. 485⁹.

477 Titulus Smyrnaeus. Ed. ex Cossoni schedis sine loci notitia Jac. Gronov Mem. Cosson. p. 144, 14. Smyrna ad se missum apographum expressit Cuperus ad Lactantium de mortibus persecutorum p. 163 ed. Bauldri (Boeckh C. I. G. 3146).

Ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος | ὕδατος¹ ἐπὶ τὸν Δία τὸν | Ἀχραῖον², ἐπὶ
5 Οὐλπίου | Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου³, || ἐν ταῖς στρατηγίαις⁴ |
ταῖς Μάρκων Ἰουνίων | υἱοῦ καὶ πατρὸς | -----

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 4 Aquaeductum innui, qui Traiani proconsulatu effectus eiusque honoris causa *aquae Traianae* (n. 478, 1. 2) nomine exornatus sit, apparet. Quantum momenti habuerit in templis et delubris aquae limpidae usus notum est (cf. Syll.² 579¹⁰), quare non mirum in dei potissimum fanum aquam deductam esse, sed sine dubio ita institutum erat, ut etiam cives ea uti commodè possent. Praepositionem ἐκ Boeckhius sic interpretatur, ut haec verba fistulae inscripta fuisseumat, quae cum partem totius aquaeductus efficiat, recte ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος ὕδατος esse dicatur. Inusitatum sane dicendi genus, sed meliorem interpretationem non video; nam qui latissime patet usus, ut illa praepositione indicetur ex quibus redditibus impensae in opus aliquod factae sint, is huc non quadrat. 2 De huius dei apud Smyrnaeos sacris Boeckhius provocat ad Eckhelii Doctrinam nummorum II p. 543. 557. 564. 3 Traiani imperatoris pater. Proconsul Asiae fuit anno 79/80 p. Chr., ut apparet ex titulo Laodicensi C. I. G. 3985, 4 καθιερώσαντος Μάρκου Οὐλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου. Nam annus definitur versu 1 ubi legitur [Αὐτοκράτορι] Τίτῳ Καίσαρι Σεβαστῷ

Ὁδὸς πασιανῶ, ὑπάρτω τὸ ζ'. De reliquis huius Traiani rebus cf. Prosopogr. imperii Rom. III p. 463 n. 574. 4 Praetoram civitatis Smyrnaeorum recte interpretatur Boeckh.

478 Lapis cum incisione in inferiore parte, quae recipiebat fistulam aquaeductus. Est in schedis Sherardianis p. 74 (cod. Ask. IV, 95), ubi definite Smyrnae vindicatur. Ex museo Domini Oxford (in loco *Wimple*) ed. Maffei Mus. Ver. p. CCCCXLIII, 4. Postea translatum Cantabrigiam in collegium Trinitatis ed. Dobraeus Diar. class. XXX p. 434, cf. p. 445 (Rose Inscr. p. 400. 444. Boeckh C. I. G. 3447).

5 Τραϊανῶ | ὕδατος¹ ἀποκα|τασταθέντος | ὑπὸ Βαιβίου || Τούλλου | ἀνθυπάτου².

Litterae ΘΠΣ. 4 Aquaeductus quondam a M. Ulpio Traiano proconsole a. 79/80 institutus. Cf. n. 477, 4—5. 2 Traiani principatu hunc fuisse Asiae proconsulem nummi Sardoniorum produnt, quibus inscriptum est ἐπὶ Λου(χίου) Βαιβίου Τούλλου ἀνθυπάτου. Cf. Head, Greek coins in the Brit. mus. Lydia p. CIII. Imhoof-Blumer Kleinasiatische Münzen I p. 184 n. 4, quos affert Groag ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie Suppl. I p. 236 n. 47. Quondam consulem ordinarium anni 109 p. Chr., cuius nudum cognomen *Tullus* notum est, ipsum illum Asiae proconsulem esse opinatus erat Borghesius Opp. I p. 457 sqq. At recte Waddington Fastes n. 434 eum qui a. 109 p. Chr. consulatu functus esset, Hadriano demum imperatore ad proconsulatum pervenire potuisse monet. Quare ipse quidem, qui prava eorum quae in nummis Sardonianis sunt lectione deceptus eos alicui Publicio aut Publilio Tullo tribueret (Fastes n. 446), Baebium Tullum proconsulem Hadriani demum aut Antonini Pii aetate fuisse sibi persuasit; nunc vero, cum de eius tempore plane constet, manifestum est Baebium proconsulem et a Tullo consule ordinario anni 109 p. Chr. n. et a C. Calvisio Tullo, qui eodem anno consul suffectus fuisse videtur, distinguendum esse. Groag.

479 Lapis inventus Dorylaei (*Eski-Schehir*). Ex apographo J. Meliopuli ed. P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 480.

-----βου¹ υἱῶι Διὶ Πατρῶ[ιωι² ----- | σωτηρί παν]-

Litterae ΔΘΠΣ. 4 Vix recte exscripta est haec syllaba. Nam etsi ordo verborum a solito abhorret, tamen imperatorem Romanum hic commemoratum fuisse certum est; atqui nemo est cuius patris nomen in -βος cadat. Si [Νέρι]βου suppleas, a sollenni more hoc et similia nomina declinandi

τὸς ἀνθρώπων γένο[υ]ς ----- | ... καὶ θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ
θεαῖς Σεβασταῖς³ [καὶ Ὁ|μονοῖαι⁴ Σ]εβαστῇ καὶ θεᾷ Ῥώμῃ
5 καὶ θεῷ Συγκλήτῳ⁵ || [καὶ τῷ] δῆμῳ Ῥωμαίων Ἀσκληπιάδης

(Νέρουα, Νέρβα) recedas. Probabilis est emendatio, de qua Wolters cogitavit [Τραϊανοῦ Παρθι](κ)οῦ, at ne haec quidem certa est. Cf. not. 2. Utique titulus initio alterius p. Chr. n. saeculi vix antiquior (not. 3). 2 Hadrianum hic agnoscere sibi visus est Wolters collatis titulis C. I. G. 3187, 4 et C. I. Att. III, 456, 3. Sed hic quidem erravit, nam Atticus titulus Claudii est, Smyrnaeum vero Hadriano vindicavit Boeckhii, quia v. 3 Τιβερίου Κλαυδίου Ἡρώδου oratoris nobilissimi nomen deprehendere sibi videbatur. At cum iam sciamus etiam illius patri Τιβέριος Κλαύδιος Ἡρώδης Ἀττικὸς nomina fuisse (cf. C. I. Att. III p. 483 n. 69 a, 3. Hermae XIII p. 68), id nequaquam certum est; immo quod v. 10 legitur Νέρωνος Καίσαρος πρὸς τὴν -----] ἐπαρχεῖαν κηδεμονίας multo antiquiora tempora monstrat. Nam quod Boeckhii sumpsit, Hadriani demum principatu decretum esse de hominis qui Nerone imperante provinciae Asiae praefuisset honoribus, id vereor ut cuiquam probetur. 3 Divos divasque hic una cum eo qui tum ipsum imperaret appellatione Σεβαστοὶ et Σεβασταί comprehendi apparet; similia apud Athenienses sacra nota sunt ex titulis C. I. Att. III, 57, 2. 389. 665, 2. 668, 3. 669, 4. 670, 4. 674, 4. 672, 4. 673, 4. Add. p. 499 n. 675 a, 3. 4. Ex quibus sunt quorum aetas definiri nequeat; sed inter reliquos nullus initio alterius p. Chr. n. saeculi prior est. Ac ne hunc quidem antiquiorem esse conicias ex addito Σεβασταῖς. Nam post Liviam prima Poppaea Sabina, cuius sacra mansisse vix credideris, deinde Plotina Traiani uxor consecrata est. Cf. Th. Mommsen Staatsrecht II, 23 p. 833 not. 3. 4 Supplevit Wolters ex C. I. G. 4342, 3 sqq. (Addenda p. 4160) τὸν καὶ ἀρχι[ε]ρέ[α] τῶν Σ[ε]βασ[τῶν] καὶ τῆς Σεβασ[τῆς] Ὁμονοίας [γενόμε]ν[ο]ν. Sane illic Cavedonius de concordia Augustorum M. Aurelii et L. Veri cogitat perquam probabiliter, quibus hoc monumentum sine dubio antiquius est. Quare coniciat quispiam [καὶ ο]κλῖαι Σε]βαστῇ coll. C. I. Att. III, 4085, 5 καὶ ἀρχι[ε]ρέως τοῦ οἴκου τῶν Σεβαστῶν. Sed etsi οκλῖαι non minus quam οἶκος antiquitus familiam vel stirpem significare notum est, tamen num in *domus divinae* (Mommsen Staatsrecht II, 23 p. 848 not. 2) Graeca appellatione utroque nomine aequae usi sint dubito. 5 Senatus sacra in Asia provincia latissime patuisse apparet ex nummis permultarum civitatum, qui imaginem cum titulo σύγκλητος aut ἐρὰ σύγκλητος exhibent, qua de re L. Deubner apud Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie III p. 2444 provocat ad B. Head Hist. numm. ind. p. 768. 772. F. Imhoof-Blumer Lydische Stadtmünzen p. 203. Ut hic, θεὸς Σύγκλητος legitur in nummis Daldianorum (Imhoof-Blumer p. 62 n. 5), Magnetum Sipylonorum (ibid. p. 88 n. 3), Silandensium (ibid. p. 143 n. 4), Thyatirenorum (ibid. p. 152 n. 15). Sacerdos huius dei erat in laterculo Ephesio Greek inscr. in the British Museum III 2 p. 224 n. DC, 24 [Σ]υνκλή(η)του. Cf. Tacitus Ann. IV, 45: *ob quam ultionem* (i. e. quia Lucilius Capito procurator damnatus erat) *et quia priore anno in C. Silanum vindicatum erat, decrevere Asiae urbes templum Tiberio matrique eius ac senatui.*

Στρατονί[κου ...]ένης σεβαστοφάντης⁶ διὰ βίου καὶ ἱερεὺς | [τῶν
 προγεγραμμένων θεῶν καὶ ἐπιστάτης⁷ τοῦ | δήμου καὶ τῆς πόλεως
 πρῶτος καὶ⁸ διὰ βίου καὶ γυμνασίαρχος ἐκ τῶν ἰδίων⁹ ἐλευθέρων
 10 καὶ δούλων ἀπὸ || ἀρχομένης ἡμέρας ἕως νυκτὸς δρακτοῖς¹⁰ ἐκ

6 De flaminibus Augustorum provincialibus cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 174. 259. 7 Quae de huius nominis vi adnotavi n. 44³, ea sane non spectant nisi ad tempora Romanorum dominatione antiquiora. Sed si simile quid etiamtum hic valere sumeremus, de curatore rei publicae vox interpretanda esset. At hic plerumque λογιστής, nonnunquam ἐπιμελητής (n. 492, 3) appellatur neque ex civium ipsorum numero eligi solet ante Septimii Severi aetatem (J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 164), qua hic titulus antiquior est. Quare quid haec magistratus appellatio sibi velit in medio relinquendum videtur.

8 Particula additur, ut non modo eorum, qui ad vitae tempus creati essent, sed omnium omnino epistatarum tempore primum fuisse appareat.

9 Perfrequenter in titulis honorariis praedicatur munificentia eorum qui gymnasiarchiae sumptus suis impensis toleraverint. Sed hic ut alibi apparet, inter hos sumptus longe primarium fuisse olei praebendi, ita ut paene in notionem verbi ἐλαιοθετεῖν abierit verbum γυμνασιαρχεῖν. Cf. Bull. de corr. Hell. XIII 1889 p. 486 n. 4, 4 sqq. [δημιουργὸν καὶ γυμνασίαρχον [ἐλαίου] θέσει, θυγατέρα δημοῦργου καὶ] δεκαπρώτου καὶ γυμνασίαρχου] ἐλαίου θέσει. Eadem fere redeunt ibid. p. 487 n. 2, 8. 42.

10 Cf. Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 379 n. 2, 43 sqq. [ἡμέρας] δέκα πάση ἡλικίᾳ ἀδιαλείπτως καὶ [νυκτὸς καὶ ἡμέρας] θεῖς δρακτῶ τὸ ἐλαιον. p. 384 n. 3, 43 sqq. ἔθεσαν ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐλαιον δρακτῶ κτλ. Lebas-Waddington Inscr. III, 730, 6 ἀλείψαν δις δρακτοῖς καὶ ἐπιρῶτοις ἀπαρτηρήτως καὶ πολυτελῶς. 4602, 9 ἀλείψαν δις δρακτοῖς ἐκ λουτήρων ἐπιρῶτοις. 4602 a, 5 γυμνασιάρχῃσαντα δις δρακτοῖς ἐλαίοις ἐπιρῶτοις ἀνελλιπῶς. C. I. G. 2782, 40 καὶ ἐλ(α)ια δρακτοῖς πολλὰκις τεθεικῶτα. In his septem titulis cum de lectione ΔΡΑΚΤΟΙΣ plane constet, apparet recte Waddingtonum Boeckhio oblocutum esse qui coniecturis expellere conatus erat vocem sane ceteroqui inauditam. Quam a verbo δράττεσθαι descendere apparet, de significatione dissentitur. Waddington, dubitanter sane, de oleo cuius in palaestra usus esset, quod luctatores in manus sumerent ad corpus unguendum, intellexit. At sic ἐλαίων δρακτῶν potius expectaverim (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 520 n. 49, 3 sane legitur τιθεῖς αἰεὶ τὸ αἰετμα δρακτῶν παρ' ἐκτοῦ), dativus pluralis, qui sine dubio instrumentalis est, cum hac explicatione pugnare mihi videtur. Quare vas sive mensuram hic indicari certum existimo. Quod perspexit O. Liermann Dissert. phil. Hal. X p. 84, qui sane miratur manipuli, i. e. eius quod una manu comprehendi possit, notionem ad oleum translata. Sed si sumamus, mensuram cavam, qua liquidas res non minus commode quam solidas metiamur, ita appellatam esse, id non modo probabile est, sed adeo testatum habemus non de hac quidem voce, sed de alia eiusdem stirpis. Cf. Hesych. δράξ· δράξα· καὶ ξέστου τὸ τέταρτον. Sunt igitur δρακτοῖ (vel δρακτά) minora vasa, quibus luctatores utuntur ad oleum ex maioribus illis (not. 44), quae in gymnasio statuenda curavit gymnasiarchus, hauriendum.

λου[τήρων]¹¹ καὶ ἱερεὺς τῆς τῶν γερόντων Ὀμονοίας καὶ |
[γρ]αμματεὺς αὐτῶν διὰ βίου, καὶ Ἀντιοχίς Τεύθραν[τ]ος σε-
βαστοφάντις¹² διὰ βίου καὶ ἱεργα τῶν προγε[γρ]αμμένων θεῶν
15 καὶ γυμνασίαρχος τῶν γυναι[χ]ῶν¹³ ἐκ τῶν ιδίων, ἡ γυνὴ αὐτοῦ,
καθιέρωσαν | ἐκ τῶν ιδίων.

11 Praeter titulum quem attuli not. 40 cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 517, 4 sqq. [ἐν γυμνασίῳ] ἑλ[α]ιον ἐλκυστὸν ἐ[κ] λουτήρων | ἐδωκα]ν δι' ὅλης ἡμέρας καὶ τὸ | πλεῖστον μέρος τῆς [νυκτός]. v. 12 sqq. ἔθηναν (non ἀνέθηκαν, ut W. habet, nam αν sine dubio prioris enuntiati finis est) δὲ ἑλ[α]ιον | ἐλκυστὸν ἐκ λουτήρων | καὶ ἐν ταῖς πατρίοις [ἐορταῖς | καὶ ἐλ[ε]υθερίοις πᾶσι [διένειμαν] | ἑλ[α]ιον ὁμοίως ἐλ[κυστὸν | ἐδωκαν] ἐκ λο[υ]τήρων κτλ. Brevius Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 160 n. 8, 2 sqq. γυμνασι[α]ρχήσαντα ἀλείμμασι[ν] ἐλκυστοῖς. Idem sibi volunt verba titulorum Olympia V p. 557 n. 468, 5. 6 γυμνασιαρχή[σαν]τα ὀλκείοις καὶ κυάθῳ βασιλικ[ῳ], ubi nescio an κύαθος vices gesserit δρακτῶν (not. 10), et Syll.² 409, 16 γυμνασιαρχήσαντα οἴκοθεν (i. e. ἐκ τῶν ιδίων) [ὀλ]κείοις. Nam ὀλκεῖον (formae ὀλκαῖον et ὀλκίον dubito num recte se habeant) idem esse ac λουτήρ apparet ex Pollucis Onom. VI, 100 ἔστι δὲ ὀλκαῖον ὃ τὰ ἐκπώματα ἐναποτίπτουσιν. X, 78 ἵνα δὲ ἐναποπλύνεται τὰ ἐκπώματα, ὀλκαῖον, τάχα δὲ καὶ λουτήριον. X, 173 ὀλκεῖον ἀγγεῖον ξηρῶν τε καὶ ὑγρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν. Hesych. ὀλκαῖον· λεκάνη, νιπτήρ, κρατήρ. ὀλκίον· μέγας κρατήρ, λουτήρ. Photius ὀλκεῖον· χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων. Epigenes ap. Athenaeum XI, 480 a: κρατῆρες, κάδοι, ὀλκεῖα, κρουνεῖ(α). Plutarch. Alex. 20 ὡς δὲ εἶδε (Alexander in balineo Darei) μὲν ὀλκεῖα (libri ὀλκία) καὶ κρυσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους, πάντα χρυσοῦ ἡσχημένα περιπτῶς. Eundem vero atque in hoc titulo talium vasorum usum habes apud Athenaeum V, 195 c: πέντε μὲν τὰς πρώτας (ἡμέρας) ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσῶν ὀλκείων ἡλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. 12 Romae quidem flaminicam semper flaminis uxorem fuisse constat. Sed in flamoniiis Divorum Augustorum provincialibus non idem ubique institutum fuisse discimus ex titulis. Ut hic, in tribus Hispaniae provinciis coniunx flaminis illo sacerdotio fungebatur (J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 259 not. 10), in Africa non item (Marquardt ibidem p. 174 not. 5). 13 Feminam quidem gymnasiarchi officio fungi etiam alibi collatis titulis C. I. G. 2384, 4. 2714, 10. 3953 c, 6. 5132, 4 observavit Wolters, sed illud γυμνασίαρχος τῶν γυναι[χ]ῶν inauditum esse.

480 Bases complures, quae in fronte omnes hunc eundem titulum, in tergo nomen tribus cuius quaeque est gerunt, Ephesi in theatro. Ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Inst. II (1899) p. 43 (Revue archéologique Troisième sér. XXXV 1899 p. 181 n. 64).

[Ἀρτ]έμιδι Ἐφεσῖα [κα]ὶ φυλῇ Τητίων¹ Γ(άιος) Οὐείβιος Γ(άτου) υἱὸς
Οὐώφεντινα² [(Σ)αλουτάριος³, ἀρχώνης λιμένων ἐπαρχείας Σικελίας⁴

4 Supra hunc titulum eadem Latino sermone inscripta: *Dianae Ephesiae | et phyle Teion | C. Vibius C. f. Vof. Salutaris promag. | portuum provinc. Siciliae, item promag. frumenti mancipalis, praef. cohort. Asturum et Callaecorum, trib. mil. leg. XXII primigeniae p. f., subprocurator provinc. Mauretaniae Tingitanae, item provinc. Belgic[ae], Dianam argenteam, item imagines argenteas duas, | [u]nam Lysimachi et aliam phyles, sua pecunia fecit, ita ut | [om]n[i] e[cc]lesia supra bases ponerentur. ob quam dedicatio[n]em in sortitionem sex phylae consecravit | HS XXXIIICCCX[XX]III[S]. Praeterea duorum aliorum huiusmodi monumentorum reliquiae aetatem tulerunt, atque alterius quidem (C. I. Lat. III, 6065. Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 247 n. DXCIV) titulus Latinus paene integer exstat, ex Graeco nihil nisi trium primorum versuum reliquiae exiguae, ille vero ad verbum cum hoc consentit, nisi quod initio [*D*]ianae Ephesiae et | phyle Carenaeon legitur. Tertiū monumenti frustulum exiguum est C. I. Lat. III Suppl. 7449: [*D*ianae Ephesiae et | phyle Sebaste | C. Vibius C.] f. Vofentina) [*Salutaris*]. Fuisse quondam sex bases ex v. 40 colligitur. In tergo cuiusque basis nomen tribus inscriptum erat, sed infra Σεβαστῆς nomen etiam haec exarata: καὶ συνέδριον νεωποιῶν | καὶ συνέδριον χρυσοφόρων | καὶ συνέδριον κουρήτων. Quae manifesto recte interpretatus est Heberdey collatis Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 422 n. CCCCLXXXI, 307 sqq.: ἐπεὶ οἱ χρυσοφοροῦντες τῇ θεῷ ἱερεῖς καὶ ἱερονεῖται ὑπέ[σ]χ[ο]ντο φέρειν καὶ αὐτὸ φέρειν τὰ ἀπεικονίσματα τὰ καθιερωθέντα ὑπὸ Οὐείβιου Σαλουταρίου, ἡτήσαντό τε | τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν πρώτην σ[ε]λίδα ὅπου ἡ εἰκὼν τῆς Ὀμονοίας· | δεδόχθαι ἔχειν ἑαυτοὺς (cf. n. 90³⁰) τὸν [τ]όπον, καθίξειν δὲ πρὸς τὴν Εὐσέβειαν λ[ε]υσιμειμονούντας. Nempe his titulis significari cuneos caveae, ubi cuique tribus locus sedendi assignatus sit, non modo per ludos scaenicos, sed etiam in comitiis populi. De hac vocis σελίς significatione provocat ad B. Keilli observationem Mitth. des arch. Inst. in Athen XX 1893 p. 406 not. 4. 2 Antiqua et legitima huius nominis scriptura *Oufentina* est, pro qua haud raro *Offentina* occurrere monuit Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III, 43 p. 172 not. 4. Sed in his Vibii Salutaris titulis mira constantia ter Latine VOF scribitur, itemque Graece Οὐώφεντινα et hic et Greek Inscr. in the British Museum III, 2 p. 433 n. CCCCLXXXI, 322; uno loco, Gr. inscr. III, 2 p. 434 n. CCCCLXXXI, 227 Ὡφεντινα occurrit. Illa vero scriptura ni plane fallor a male intellecta litterarum coniunctione OV, quae praeter hoc nomen tunc temporis ante consonam in nulla iam voce Latina locum habebat, repetenda est. 3 De nominibus, quae Latine in -is cadunt, Graece in -ιος exeuntibus cf. Hermae VI p. 448, de Vibio Salutare eiusque erga patriam munificentia infra not. 12. 4 Societates publicanorum suum quamque magistrum habuisse constat, cui adiunctus erat promagister. Cf. Cicero in Verr. II, 70, 469: *in scriptura Sici-liensi pro magistro est quidam L. Carpinatius*. Hoc officio functum Vibium Salutarem produunt tituli Latini, cum Graecum ἀρχώνης magistrum potius significare videatur. Promagistrum portuum dici, non portorii, quod tamen*

καὶ | [ἀρ]χώνης σείτου δήμου Ῥωμαίων⁵, ἑπαρχος σπείρης
 Ἀστούρων | [κ]αὶ Καλλαϊκῶν⁶, χειλίρχος λεγιῶνος κβ' Πρεμι-
 5 γενίας Πίας || Φιδήλεως⁷, ἀντεπίτροπος⁸ ἐπαρχείας Μαυρετα-
 νίας Τινγίτανῆς καὶ ἐπαρχείας Βελγικῆς, Ἄρτεμιν ἀργυρέαν
 καὶ | εἰκόνας ἀργυρέας δύο, μίαν Λυσιμάχου⁹ καὶ ἄλλην τῆς

manifesto intellegendum sit, Hicksius monet eodem modo atque apud Ciceronem ad Att. V, 15, 3: *tu autem saepe dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scripturae et portus nostrarum dioecesium*. Portorium Siciliae commemorari a Cicerone monuit idem. Cf. in Verrem II, 70, 171: *Canuleius vero, qui in porto Syracusis operas dabat, furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat, ea quae sine portorio Syracusis erant exportata: portum autem et scripturam eadem societas habebat*. 5 Hoc

item de una provincia Sicilia intellegendum esse probabiliter coniecit Hicks. In titulo Latino frumentum, quod societas praebendum conduxit, *manecipale* dicitur; nam manceps idem est atque conductor. 6 De cohortibus

Asturum et Callaecorum cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 247 sq., qui demonstravit cohortes Asturum et Callaecorum I et II posteriore saeculi p. Chr. primi parte in Pannonia tetendisse; quod vero certa testimonia inde a Traiani aetate de cognomini cohorte, cuius numerus non servatus esset, in Mauretania stationem habente exstarent, videri primam sub finem saeculi primi ex Pannonia illuc traductam esse. Denique quae prope Rhenum tetenderit utrum alterutra ex his an tertia ceteroqui ignota esset, non magis constare, quam ad quamnam potissimum Vibii Salutaris praefectura spectaret. 7 Legio XXII Primigenia in bellis

anni 69 p. Chr. commemoratur a Tacito hist. I, 55 sqq. II, 400. III, 22. IV, 24. V, 4. Cognomina *pia fidelis* perfrequenter ei tribuuntur in titulis Latinis. Hicks. 8 Latine *subprocurator* (v. not. 4), cuius officii aliud

testimonium exstat nullum. Cf. J. Marquardt Römische Staatsverwaltung I² p. 483 not. 7. Graecum ἀντεπίτροπος etiam in titulo bilingui Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 243 n. 676, 40 est, sed ibi exempli Latini pars prior periit, ut dubites, utrum recte ibi *vice procuratoris* suppletum sit an *subprocurator* fuerit, ut hic. Cf. etiam n. 586, 5. 9 Regis, qui cum Ephe-

sum cepisset anno 294 (aut 287 cf. Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 258 n. 4) urbem inundationibus aliisque malis misere vexatam alio loco de integro aedificavit et uxoris nomine Arsinoën appellavit. Cf. Strabo XIV, 4, 21 p. 640: Λυσιμάχος δὲ τὴν νῦν πόλιν τειχίσας, ἀηδῶς τῶν ἀνθρώπων μεδισταμένων, τηρήσας καταρράχτην ὄμβρον συνήρῃσεν καὶ αὐτὸς καὶ τοὺς ῥινοῦ-
 χους ἐνέφραξεν, ὥστε κατακλῦσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ μετέστησαν ἄσμενοι. ἐκάλεσε δ' Ἀρσινόην ἀπὸ τῆς γυναικὸς τὴν πόλιν, ἐπεκράτησε μέντοι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Steph. Byz. Ἐφεσος· ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα χειμῶνος κατε-
 κλύσθη καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσιμάχος τὴν πόλιν μετέθηκεν ἔνθα νῦν καὶ Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης ὠνόμασεν, οὗ τελευτήσαντος ἡ προ-
 τέρα κληῖσις ἀνελήφθη. Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 828 (p. 363, 16 Müller) φασὶ δὲ τὴν τῆς Ἐφέσου πόλιν ἐν κοίλῳ τόπῳ οἰκισθεῖσαν τὴν ἀρχὴν καὶ χειμῶνι

φυλῆς, | ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησεν, ἅτινα καθιέρωσεν ἵνα τιθῇ-
ται¹⁰ | κατ' ἐκκλησίαν¹¹ ἐν τῇ θεάτρῳ ἐπὶ τῶν βάσεων ὡς ἡ
10 διὰ ταῖς¹² || αὐτοῦ περιέχει, καθιέρωσεν δὲ εἰς κληρον ταῖς ἐξ
φυλαῖς¹³ δηνάρια, χιλγ', ἀσ(σάρια) ς'¹⁴. |

κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ Λυσιμάχου μετατεθῆναι ἔνθα νῦν ἐστὶν καὶ Ἀρσινόην κλη-
θῆναι ἀπὸ Ἀρσινόης τῆς ἐκείνου γυναικός (Sic ex codicibus C c y Bernhardy
et Müller pro θυγατρὸς). Etsi nominis mutatio non diuturna fuit, Ephesios
tamen etiam aliquot saeculis post Lysimachum suae urbis alterum condi-
torem coluisse hic videmus, neque id immerito. 10 Cf. coniunctivos
προτιθῇντι Syll.² 653, 87. κατασκευασθῇντι ibid. v. 90. προγραφῇντι v. 160.
ῖνται v. 83. Sane tantum intercedit inter hos titulos et regionis et temporis
intervallum, ut dubitem an quae illic manifesto dialecti proprietas est hic
ad meram lapidariae socordiam redeat. 11 Latine *omni ecclesia*. Ad-

iectivum in hoc quidem lapide praeter unam litteram N evanuit, sed integrum
exstat in phyles Carenaeorum dedicatione (not. 1), ubi vice versa substan-
tivum *ecclesia* intercidit. Apparet igitur κατ' ἐκκλησίαν eadem ratione dici
atque illa frequentissima καθ' ἡμέραν (*quotidie*), κατ' ἐνιαυτὸν (*quotannis*), κατὰ
μῆνα. Distinctius et usitatius de eadem re dicitur Gr. inscr. in the Br. mus.
III, 2 p. 133 n. CCCCLXXXI, 339. 340 κατὰ πᾶσαν νόμιμον ἐκκλησίαν. v. 395.
396 κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν. 12 Lapis alius Ephesius (Greek inscriptions
in the Brit. mus. III, 2 p. 147 n. CCCCLXXXI) duas habet Vibii Salutaris δια-
τάξεις (idem vocabulum etiam illic usurpatur v. 27. 32. 61. 62. 183. 217. 219.
225. 226. 228. 266. 267. 323. 331. ἐν τῇ πρὸ ταύτης διατάξει v. 393. 394), alte-
ram principalem (v. 61—228), alteram suppletoriam (v. 318—406), qua et
accuratius de quibusdam rebus statuitur et illa priora beneficia iterata
munificentia augentur. Praeterea et proconsulis edictum, quo Vibii beneficia
confirmantur (v. 243—284), et Ephesiorum de eius laudibus populuscitum
(v. 1—60) et aliae nonnullae litterae ad eandem causam spectantes (v. 229—242.
285—317) eidem monumento inclusae sunt. Atque ex illis litteris perspicu-

mus, cum permultas imagines aureas argenteasque tum permagnas summas
pecuniae a Vibio Salutare cum Dianae Ephesiae tum senatui, populo, geru-
siae, chrysophoris, sacerdotibus, ludorum sacrorum victoribus donata esse,
ita ut beneficia in sex tribus Ephesiorum collata, ad quae hic titulus spectat,
exiguam modo partem munificentiae eius efficiant. At infortunata accidit,
ut ea pars prioris διατάξεως, quae ad hanc potissimum rem spectat (v. 99—108),
omnium maxime mutilata sit, ut paucissima modo verba restitui possint;
v. 104. 105 [εἰκὼν ἀργυρ]έα φυλῆς Εὐ[ωνυμέων]. v. 106. 107 [ὁμοίως καὶ εἰκὼν
φυλῆς | [Βερβινέων(?)]. De ipsius Vibii Salutaris rebus ex illo titulo non
multa discimus. Nam de officiis elus in republica Romana, quae hic sin-
gillatim enumerata eum equestris ordinis fuisse probant, illic in univēsum
modo dicitur v. 14 sqq. ἀνὴρ ἱππικῆς τά[ξε]ος γένει καὶ ἀ(5)ία (sic enim mani-
festo emendandum pro Ἀσία) διάσημος στρατείαις τε καὶ ἐπιτροπαῖς ἀ[πὸ] τοῦ
κυρίου αὐτοκράτορος κεκοσμημένος. Sed quod ex magnificis beneficiis in Ephe-
sios collatis sane colligere licebat etiamsi traditum non esset, illic distincte
legitur v. 17 πολίτης ἡ[μέτε]ρος καὶ τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου. 13 Sex

[ἐ]πὶ ἀνθυπάτου Τ(ίτου) Ἀκυλλίου Πρόκλου¹⁵, γραμματεύοντος
Τιβ(ερίου) Κλαυδίου Ἰουλιανοῦ φιλοσεβάστου καὶ φιλοπάτριδος
τὸ β'¹⁶.

tribuum quae tum Ephesi fuerunt nomina omnia leguntur in laterculo neopoeorum Gr. inscr. in the British Museum III, 2 p. 207 n. DLXXVIII, 5 Ἐφεσέων. v. 9 [Σ]εβαστῆς. v. 13 Τῆ[ο]ι. v. 17 Καρηναῖοι. v. 20 Εὐώνυμοι. v. 24 Βεμβειναῖοι, singillatim haud raro comparent in titulis, quorum testimonia collegit Hicks ibid. p. 68. Cf. n. 10, 20. Syll.² 186, 10. 470, 5. 548, 11. 44 Hic denarii 8333²/₃, in titulo latino (not. 4) sestertii 33333¹/₃ sunt, qui numeri accurate concinunt. Mommsenus ad C. I. Lat. III, 6065 comparavit locum Livii XXII, 10, 7: *eiusdem rei causa ludi magni voti aeris trecentis triginta tribus milibus trecentis triginta tribus triente*. Hicks addidit testimonium tituli Tralliani Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1863 p. 321 n. 5, 7 sqq. ἀναθέντα τῇ κρατ(ίστη) Κλ(αυδία) βουλῇ | εἰς νομὴν ἐπὶ τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ ἥτις ἐστὶν μηνὸς Περειτίου θ', δεκάριζ γτλ[γ'] (3333). Voce ἀσσάριον hic manifesto sexta decima denarii pars significatur. Cf. Plinius Nat. hist. XXXIII, 45: *postea Hannibale urgente Q. Fabio Maximo dictatore asses unciales facti, placuitque denarium sedecim assibus permutari, quinarium octonis, sestertium quaternis*. Cum hic manifesto tertia pars denarii indicanda fuerit, accurate 5¹/₃ asses computandi erant, sed neque divisionem assis omitti neque proxime maiorem, non minorem numerum poni mirum est. 15 Tempus proconsulatus definitur titulo Gr. inscr. in the British Museum III, 2 p. 133 n. CCCCLXXXI, 138 sqq. Σέξτω Ἀττίῳ Σουβουρανῶ τὸ β', Μάρκῳ Ἀσινίῳ Μαρχέλλῳ ὑπάτοις, πρὸ ἧ' καλανδῶν Μαρτίων, i. e. die 23. mensis Februarii 104 p. Chr. n. (cf. Th. Mommsen Hermae III p. 132). Aquillius proconsul vero in eodem monumento v. 35. 36. 223. 245 est. Hunc igitur anno 103/4 p. Chr. Asiam administrasse constat, ut Albio Pullaieno Pollioni (n. 4814) et Valerio Asiatico (n. 4815) tempore supparem fuisse intellegatur. Praeterea hunc honorem testantur nummus Nacoleae cum inscriptione ΑΥ · ΝΕΡ · ΤΡΑΙΑΝΟΣ · ΚΑΙΣΑΡ · ΣΕ · ΓΕΡ · ΔΑΚΙ et in aversa parte ΝΑΚΟ ΛΕΩΝ · ΕΠΙ · ΑΚΥΛΛΙΟΥ · ΠΡΟΚΛΟΥ (Mionnet Suppl. VII p. 603 n. 526. Leake Numismata Hellenica p. 86) et titulus Puteolanus C. I. Lat. X, 1699: *D[is] M[anibus] | Iuliae Procu[li]nae | uxori pudici[ssim]ae | et opsequen- t[is]sim[ae] | T. Aquillius Proculus | consul procon[sul] XV v[ir]i | et s[en]at[us]*. Cf. Waddington Fastes des prov. Asiatiques, ap. Lebas Inscr. III Expl. p. 713 n. 113. Prosopographia imp. Rom. I p. 123 n. 312. Praenomen, quod nummus et alter titulus Ephesius omittunt, in inscriptione Puteolana *T[itus]* est, hic ex Heberdeyi apographo Γ(άιος). Sed quin illud recte se habeat, non dubitabis si reputaveris litteras Latinas T et C vix confundi potuisse in incidendo vel in exscribendo, Graecas T et Γ vero omnium facillime. 16 Cf. Gr. inscr. in the British Museum III, 2 p. 117 n. CCCCLXXXI, 5 sqq. Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου), Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Ἀλεξάνδρου υἱός, [Κυρίνα] Ἰουλιανὸς φιλόπατρις καὶ φιλοσεβάστος ἀγνός εὐσεβής [γραμματεὺς τοῦ δήμου τὸ β'. Eadem fuerunt ibidem v. 287. 300. 304.

481 Ephesi ad forum, in meridionali ex duobus aedificiis quae forum ab occidente attingunt, complures bases inventae sunt collocatae ante pilas quae quondam tectum sustinebant. Ex quibus una hunc titulum habet, quem ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Inst. II 1899 Beiblatt p. 49 (Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 182 n. 66).

Ἀρτέμιδι Ἐφεσίᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῶι Καίσαρι Σεβαστῶι Γερμανικῶι Δακικῶι¹ καὶ τῶι νεωκώρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ²

1 Supra hunc titulum eadem Latino sermone sic exarata: [*Dianae Ephesiae et Imp. Nervae Trai[ia]no Aug. Germanico Dacico et civitati*] *ti Ephesiorum Tib. Claudius Secundi lib. Hermes cum* | *Hermia f. symplegma Athamanta cum basi d.* Alia basis eodem loco reperta haec habet inscripta: *Dianae Ephesiae et Imp. Nervae Tra[iano Caesar]i A[ug]. | Germanico Dacico et civitati Ephesiorum T. Flavius | Aug. lib. Epagathus cum Manlia L. f. Procula symplegma | cum omni ornatu sua pecunia fecit proconsulatu | Albi Pullaieni Pollionis.* — Ἀρτέμιδι Ἐφεσίᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῶι Καίσαρι Σεβαστῶι | Γερμανικῶι Δακικῶι καὶ τῶι νεωκώρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ Τ(τος) Φλ(άουιος) Σεβαστῶ ἀπ[ε]λλεῦθερος [Ἐ]πάγαθος σὺν Μαλίᾳ Λουκίου θυγατρὶ Πρόκλῃ τὸ σύνπλ[ε]γμα σὺν τῷ παντὶ κόσμῳ ἀνέθηκεν ἐπὶ ἀνθυπάτου Ἀλβίου Πω[λλ]α[τ]ῖ[ν]οῦ Πωλλίωνος, γραμματεύοντος Τ[ί]του Φλ(αυίου) Πυθίωνος Ἀσιατικῶς. Non eiusdem anni utramque dedicationem esse proconsulum nomina indicant, sed ex iisdem apparet non magnum temporis intervallum intercedere. Nam eius quem in titulo T. Flavii Epagathi habemus consulatum in postremos anni 90 p. Chr. menses incidere arguit diploma militare Ephem. Epigr. V p. 652, ubi v. 22. 23 legitur *Albio Pullaieno Pollione Cn. Pompeio Longino cos.* iam intervallum inter consulatum et proconsulatum Asiae Africaeque inde a Tiberio Caesare plerumque duodecim aut tredecim annorum esse, sed Traiani principatu duo seniorum denorum annorum exempla inveniri observavit Waddington in introductione fastorum Asianorum (Lebas Inscr. III Expl. p. 659), ita ut intra annorum 102—106 spatium Pullaienum Pollionem Asiae praefuisse appareat. Illo anno neque Pollionis neque Asiatici (not. 5) proconsulatum priorem esse etiam cognomen *Dacicus* in utroque titulo Traiano tributum arguit, quod sub finem anni 102 p. Chr. ab eo assumptum constat (cf. Th. Mommsen *Hermes* III p. 127. Waddington ap. Lebas Inscr. III Expl. p. 713). Ex altera parte quod *optimus* (ἄριστος) hic nondum legitur, nihil miri habet, quoniam id inde ab anno 114 p. Chr. demum usurpari coeptum est, quo hos titulos antiquiores esse etiam aliis de causis plane constat. 2 Traiano principe etiamtum in omnibus titulis simpliciter νεωκώρως appellatur Ephesiorum civitas (Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 127 n. CCCCLXXXI, 4. p. 163 n. CCCXCIX, 2. p. 164 n. D, 6), sed inde ab Hadriani aetate δις νεωκώρως, quod epitheton perfrequens est in titulorum memoria (cf. n. 493, 2. 496, 7. Syll.² 656, 23), a Septimii Severi principatu τρις νεωκώρως audit. Cf. quae adnotavit E. L. Hicks Gr. inscr. in the Br. mus. III, 2 p. 169 ad n. DIII.

5 Τιβ(έριος) Κλαύδιος Σεκούνδου³ ἀπελευθέρως Ἑρμῆς || σὺν Ἑρμῖα
 υἱῷ τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθάμαντος⁴ | σὺν τῇ βάσει ἀνέθηκεν
 ἐπὶ ἀνθυπάτου | Οὐαλερίου Ἀσιατικοῦ⁵, γραμματεύοντος Τιβ(ερίου)
 Κλ(αυδίου) Καπίτωνος Ἀντιπάτρου.

3 Libertum patroni cognomine, non praenomine indicari insolitum est, et ex duobus hominibus, qui duo plane gemina opera dedicaverint, alterum Epagathum (not. 1) Augusti, alterum Hermem privati hominis esse mireris, quia haud exiguum dignitatis discrimen inter haec duo libertinorum genera intercedebat. Tamen Σεκούνδου errore pro Σεβαστοῦ exaratum esse propter concentum titulorum Graeci et Latini omnino incredibile est. 4 Athamantis statuam aeneam ab Aristonida confectam commemorat Plinius N. hist. XXXIV, 140: *Aristonidas artifex cum exprimere vellet Athamantis furorem Learcho filio praecipitato residentem paenitentia, aes ferrumque miscuit ut robigine eius per nitorem aeris relucente exprimeretur verecundiae rubor. hoc signum exstat hodie Rhodi.* Cf. H. Brunn *Gesch. der gr. Künstler* I p. 465. Quod quoniam nullum usquam aliud opus statuariae artis quod illum repraesentaverit commemorari videtur, conicias signum ab Herma libertino Ephesi consecratum ad illius nobilissimi operis similitudinem expressum fuisse; at huic opinioni obstat nomen σύμπλεγμα, quod proprie quidem par luctatorum a sculptore effectum significat. Cf. Plinius Nat. hist. XXXVI, 24: *Praxitelis filius Cephisodotus et artis heres fuit. cuius laudatum est Pergami symplegma nobile digitis corpori verius quam marmori impressis.* § 35: *Pana et Olypnum luctantes eodem loco (fecit) Heliodoros, quod est alterum in terris symplegma nobile.* Hic utique paullo latiore vi accipiendum est, quoniam de luctatione quidem nihil est in Athamantis fabula, sed utique de gravissima contentione inter duos homines cogitandum est. Quare non maerens mortem Learchi, sed dum furore acerrimo correptus in filium irruit repraesentatus fuisse videtur. 5 Diploma militare datum d. 13. m. Iul. a. 93 p. Chr. n. C. I. Lat. III p. 859 n. XVI hanc anni significationem habet: *M. Lollio Paullino Valerio Asiatico Saturnino C. Antio Iulio Quadrato* (n. 486, 1) *eos.* De reliquis Valerii Asiatici honoribus cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 296 n. 233. Proconsulatum Asiae anno 102 p. Chr. posteriorem esse demonstrant ea quae not. 1 et de intervallo temporis solenni et de Traiani imperatoris nominibus exposita sunt. Cum C. Antius Iulius Quadratus, qui eius in priore consulatu collega fuerat, Asiam provinciam sortitus esse videatur post ipsum secundum consulatum anno 106 p. Chr. n. (Waddington *Fastes ap. Lebas Inscr.* III Expl. p. 714), Valerii Asiatici administrationem eiusdem provinciae uni ex proxime superioribus aut proxime insequentibus annis tribuendam esse apparet. Utique quod H. Dessau Prosopographiae l. l. negavit eius magistratum usque ad annum 121 aut 122 detrudi licere, sed in Traiani principatum incidere, id hoc titulo luculentissime confirmatur. Iterum consul fuit anno 125 p. Chr. ordinarius cum L. Epidio Titio Aquilino.

482 Lapis infra integer, a reliquis partibus fractus, in vico *Shabban*, fere horae intervallo orientem et septentrionem versus ab *Acmonia*. Ed. W. M. Ramsay *Journal of Hell. stud.* IV (1883) p. 445 n. 30. Plenius et accuratius idem *American journal of archaeology* I (1885) p. 446 n. V.

Ἡ πόλις [ἐ]τείμησεν | [Λούχι]ον Σερουήνιον Λο[υκίου υἱὸν | Αἰ[μ]ιλία Κορνοῦτον¹, δέ[χ]ανδρον | ἐπ[ὶ] τῶν κληρονομικῶν δι-
5 κα[σ]τηρίων,² | ταμίαν δήμου Ῥωμαίων ἐπαρχείας | Κύπρου,
ἀγορανόμον, στρατηγόν, | πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστρατήγο[ν] |
Μάρκῳ Ἀπωνίῳ Σατουρνείῳ³ Ἀσ[τ]ίας | ἐπαρχείας, τὸν ἑαυτῆς
ἐβεργέτην.

Litterae ΑΔΠΣ. 4 Eiusdem hominis aliorum monumentorum frustula agnovit Ramsay apud Lebas-Waddington III, 750, ubi v. 4 [Αἰ]μιλία Κο[ρνοῦτον], et III, 754, ubi [ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν δικαστηρίων, ταμίαν] δήμου[ν] Ῥωμαίων] restituendum esse nunc quidem ex hoc titulo appareret. Ad eiusdem sororem aut filiam spectare titulum item Acmoniensem Lebas-Waddington Inscr. III, 752, 2 [Σε]ρουηνίῳ Κορνοῦτῳ perquam probabile est. Multo certius etiam idem pronuntiare licet de monumento Ancyrano ap. Mordtmannum *Marm. Anc.* p. 48 n. 5: Ἀγαθῇ τύχῃ. [Τὰς] ἐκ βασιλέων [Σε]ρουηνίαν Κο[ρνοῦτον] Κο[ρνο]ν[τ]ί[λ]ιαν Καλ[π]ορ[ν]ί[α]ν Οὐαλε[ρί]ον [Σ]ε[ρ]χ[ο]νδαν[ν], ----- Σερου[ν]ί[ου] Κο[ρνοῦ]του θυγατέρας κτλ. 2 Vocabulum integrum exstat in fragmento de quo dixi not. 4. De *decemviro stlitibus indicandis* accipiendum esse sponte patet. Cuius magistratus appellatio Graece et varie et haud raro prave exprimitur (Mommsen *Röm. Staatsrecht* II, 43 p. 605 not. 4). Sed hic distincte et accurate id eorum officium definitur, quod Augustus eis mandaverat, nempe ut praesiderent iudiciis centumvirorum de hereditatibus. Cf. locos a Mommseno II, 43 p. 608 not. 2 allatos Suetonii Aug. 36: *auctor et aliarum rerum fuit, in quis — ut centumviralem hastam, quam quaesturam functi consueverant cogere, decemviri cogerent*; Cassii Dionis LIV, 26, 6 οἱ δέκα οἱ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τῶν ἐς τοὺς ἑκατὸν ἄνδρας κληρονομίων ἀποδεκνύμενοι; Pomponii in Iustiniani Digestis I, 2, 2, 29: *deinde cum esset necessarius magistratus qui hastae praeesse[n]t, decemviri (in) litibus iudicandis sunt constituti*. 3 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 445 n. 755. Proconsulatus Asianus ex hoc uno titulo innotuit, eius tempus ignoratur, item annus consulatus, quem suffectus gessit. Anno 69 p. Chr. Moesiam legatus Augusti administravit (Tac. hist. I, 79). Haud infrequens eius memoria in Taciti historiis et in actis fratrum arvalium.

483 Tabula lapidis calcarii leucophaei subcaerulei, ex tredecim frustis inter se accurate contingentibus composita a Thierschio, Pergami in parte orientali et meridionali fori inferioris. Ex apographo

Thierschii suoque ed. W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII (1902) p. 47 n. 74.

α -----ς ἀστυνομῶν¹ τὸν βασιλικὸν νόμον² ἐκ τῶν ἰδίῳ
ἀνέθηκεν.

[----- ἐπισκοπεῖσσαν καὶ ἐπικρεῖνέτ]ω[σαν³, καθ' ἃ ἄν
αὐτοῖς φαίνεται] δίκαιον | [εἶναι. καὶ ἐάν] μηδ' οὕτως περὶ των-

Litterae ΙΘΠΣ. Ab eodem quadratario incisus videtur titulus n. 484.

1 Qui hanc legem lapidi incidendam curavit astynomus Pergamenorum, eum Traiani aut Hadriani aetate in magistratu fuisse editor collegit ex litteratura, simillima illa quidem tituli honorarii C. Antii A. Iulii Quadrati n. 486. Lex ipsa aliquot saeculis antiquior est.

2 Etsi hic lapis (not. 1) principatus tempore inscriptus est, tamen legem, quae regia appellaretur, non ad aliquem ex imperatoribus Romanis redire certissimum iudicavit Kolbe. Etenim in constitutione imperatoria post annum 9 a. Chr. n. (cf. n. 458³¹) sine dubio futurum fuisse ut aut ipsi fasti Iuliani aut certe calendarium provinciale illo anno a Romanis in Asia institutum respiceretur. Hic vero v. 192 comparere Pantheum mensem fastorum antiquorum Pergamenorum. Prioribus vero Augusti annis (30—9 a. Chr.) quominus haec constituta existimemus, ipsa appellatio βασιλικὸς νόμος obstat. Etenim βασιλεὺς et quaecumque inde descendunt multo recentiore demum aetate a Graecis usurpari coepta sunt de imperatoribus Romanorum. Quod quoniam ab aliquo ex antiquis regibus haec de astynomorum officiis lex utique data sit, sermonem quidem et orthographiam, nisi quod haec subinde a quadratario paululum corrupta esset, perbene in saeculum a. Chr. alterum quadrare, sed utrum Eumeni I (197—159 a. Chr. n.) an Attalo II (159—138 a. Chr.) an Attalo III (138—133) lex accepta ferretur in medio relinquendum esse.

3 Singula capita legis a brevi argumenti indice genetivo casu enuntiato incipiunt (v. 60 χοός. 76 πρῶξως. 159 κρηνών. 190 φρεάτων. 220 ἀφεδρώνων), ut alibi in longioribus legibus usitatum est; cf. Syll.¹ 653, 44 παραδόσιος. 13 στεφάνων. 15 εἰματισμοῦ sim. In medio eiusmodi capite superstes legis pars initium capit, cui δδών praescriptum fuisse argumentum eorum quae aetatem tulerunt probat. Ac cum v. 23 sqq. de viis quae ruri sint praeciendi initium fiat, priora ad eas quae intra urbem habeantur referri probabiliter iudicat Kolbe. Quae vero poenae hic proponantur, commodissime de eis intellegi, qui partem viae publicae aedificio privatim exstructo occupent aut alia qualibet ratione in suum usum vertant, siquidem v. 8 de loco in pristinum statum restituendo dicatur. Similes leges aliunde etiam notas esse. Aristot. Ἀθ. πολ. 50, 2 καὶ τὰς ὁδοὺς κωλύουσι κατοικοδομεῖν (οἱ ἀστυνόμοι) καὶ δρυφάτους ὑπὲρ τῶν ὁδῶν ὑπερτείνειν. Plato Legg. VI, 763 C., ubi inter negotia astynomorum recensetur ἐπιμέλεια τῶν οἰκοδομιῶν, ἵνα κατὰ νόμους γίνωνται πᾶσα. [Xen.] Ath. Pol. 3, 4: δεῖ δὲ καὶ τὰς διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει ἢ κατοικοδομεῖ τι δημόσιον. Quae verba v. 2. 3 ab editoribus reposita sunt, ea manifesto de astynomis enuntiantur.

5 ται⁴, || [οἱ μὲν] στρατηγοὶ ζημιώσαντες αὐτοὺς | [τῇ] ἐκ τοῦ
νόμου ζημίαι παραδόντων | τῷ πράκτορι πράττειν⁵. οἱ δὲ
ἀστυνόμοι | ἔκδοσιν ποιησάμενοι τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ τό-
10 που⁶ εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐν ἡμέραις δέκα, τὸ διάφορον πράξαντες
ἡμιόλιον παρὰ τῶν ἀπειθούντων | ἀποκαταστησάτωσαν τοῖς μὲν
ἡργολαβηκόσιν τὸ ἐπιβάλλον, τὸ δὲ λοιπὸν | τοῖς ταμίαις. ἐὰν
15 δὲ μὴ ποιήσωσιν οἱ || ἀστυνόμοι καθάπερ ὁ νόμος προστάσει⁷,
τὴν μὲν ἔκδοσιν ποιείσθωσαν οἱ | στρατηγοί, τὸ δὲ λοιπὸν διά-
φορον τῆς | ἐκδόσεως⁸ πραχθήτωσαν οἱ ἀστυνόμοι καὶ ἐκτὸς
20 ἀποτεινέτωσαν ζημῖ⁹(α)⁹ δραχμὰς ἑκατόν. πραξάτωσαν δὲ | αὐ-
τοὺς οἱ νομοφύλακες¹⁰ παραχρῆμα. | κατὰ ταῦτά δὲ γεινέσθωσαν
καὶ ἐπὶ τῶν | ἄλλων τῶν ἀπειθούντων. ἔστωσαν | δὲ τῶν κατὰ

4 Haec omnia editor supplevit ex eis quae infra leguntur v. 64 sqq. 70 sqq. 152 sq. 5 Athenis quoque magistratus, quo praesidente cuipiam multa ab iudicibus irrogata erat, non ipse exigere solebat, sed scriptam tradere alii magistratui (πράκτορι) cuius id proprium negotium erat. Cf. Dem. LVIII, 20 μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορι τὸν προσφθόντα κατὰ τὸν νόμον. 48 οὐδ' ἐστὶ δίκαιον τοῦτους ὑπολαμβάνειν ὀφείλειν, ὧν οὐδεὶς παρέδωκε τοῖς πράκτορι τὰ δνόματα. Lex ap. Demosth. XLIII, 74 ἔτου δ' ἂν καταγνωσθῇ, ἐγγραφόντων οἱ ἄρχοντες, πρὸς οὓς ἂν ᾗ ἡ δίκη, τοῖς πράκτοσιν δ' τῷ δημοσίῳ γίνεται. Lex ap. Aeschinem I, 33 καὶ ἐὰν καταγνωσθῇ αὐτοῦ κρύβδην ψευδεόμενων, ἐγγραψάτωσαν οἱ πρόεδροι τοῖς πράκτοσιν. 6 Cf. not. 3. 7 Quod editor ad hunc locum adnotat, coniunctivi terminationem nunquam -ει scribi per totum titulum nisi in formula καθ' ἃ ἂν ὁ νόμος προστάσσει, alibi semper H aut HI esse, id non intellego. Nam hic quidem in ipsius exemplo καθ' ἃπερ ὁ νόμος προστάσσει expressum est, quem apparet indicativum esse. 8 Quin sic quoque ea pecuniae summa, qua via in antiquum statum restituenda locatur, ab ipsis pendenda sit, qui eam aedificationibus suis obstruxerunt aut coartaverunt, non licet dubitari. Nam quo pacto lex illos propter astynomorum negligentiam debito exsolvere poterat? Adde quod definite id quod a magistratibus exigitur τὸ λοιπὸν διάφορον dicitur. Sed quid illud est? Editores sumptus in ipsum locandi negotium faciendos (*die Kosten der Verdingung*) interpretantur, sed il neque magni fuisse possunt neque credibile est eis liberatos esse homines quorum culpa factum esset ut eiusmodi locatione opus esset. Quare nescio an hic quoque sesquialterum exactum sit, ea lege, ut simplicem summam privati qui in culpa essent, dimidium additiciu astynomi penderent. Sane parum apte et distincte hoc vocabulis τὸ λοιπὸν διάφορον τῆς ἐκδόσεως enuntiari fatendum est; sed similiter τὸ ἐπιβάλλον et τὸ λοιπὸν distinguuntur v. 43. 44. 9 ΑΣ lapis, emendaverunt editoris. 40 Cum huius magistratus esset reliquos observare et cavere ne quid contra leges facerent, multae magistratuum, qui officium suum neglexerunt, ab ipsis coguntur.

25 τὴν χώραν ὁδῶν αἱ μὲν || λεωφόροι¹¹ μὴ ἐλάσσους τὸ πλάτος
 πη|χῶν¹² εἴκοσι, αἱ δὲ ἄλλαι μὴ ἐλάσσους | πηχῶν ὀκτώ, ἐάν
 μὴ τινες κατὰ τὰς | γειτνιάσεις ἐνεκεν τῆς πρὸς ἀλλήλους |
 30 διόδου ἀτραποῖς χρῶνται¹³. παρεχέτωσαν || δὲ καθαροὺς καὶ
 πορευσίμους τὰς ὁδοὺς | [οἱ τ]ὰ κτήματα κεκτημένοι¹⁴ παρὰ τὰς
 ο[ἰ]κίας καὶ τὴν γειτνιάσιν ἕως σταδίων | [δέκα¹⁵ συνει]σφέρων-

11 Ad Platonis Legg. VI, 763 C: ἔποιντο δ' ἂν ἀγρονόμοις ἀστυνόμοι τρεῖς — τῶν τε ὁδῶν ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τὸ ἄστυ καὶ τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν δεῖ τεταμένων. Polluc. IX, 37 τὰς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς λεωφόρους ἂν καὶ ἀμαξίτους καλοῖτης provocant editores. Praeter latitudinem igitur id potissimum discriminis inter has et reliquas extra urbem vias intercedebat, quod λεωφόροι oppidum cum rure coniungebant. 12 Atticum hunc contractum genetivum esse recte negat Phrynichus p. 245 ed. Lobeck, sed apud Polybium aliosque scriptores aequales et etiam recentiores frequentem esse adnotat editor, ut ne in titulo quidem tempore suppari offensionem habeat. Ante hoc monumentum repertum sane neque antiquior neque recentior forma ex inscriptionibus Pergamenis nota erat. Cf. E. Schweizer Gramm. der perg. Inschriften p. 447. 13 In universum quidem ruri octonorum pedum latitudo postulatur, sed permittitur etiam aliquando ut viae angustiores fiant. Nempe illae sunt, quae publico usui patent, hae quibus soli vicini inter se commeant. Eadem genera editores observant distingui ab Ulpiano Digest. XLIII, 8, 2, 23: *privatae viae dupliciter accipi possunt, vel hae, quae sunt in agris, quibus imposita est servitus, ut ad agrum alterius ducant, vel hae, quae ad agros ducunt, per quas omnibus commeare liceat.* 14 Onus vias purgandi et reficiendi Pergami vicinis quorum domus et fundi eas attingerent iniunctum fuisse, hic videmus; quam legem mirum in modum convenire cum Romanorum instituto, cum Athenis reipublicae impensis viae publicae purgarentur et reficerentur (Arist. Ἀθ. πόλ. 54, 4. Schol. Aeschin. III, 24) observavit K. 15 Aut hoc aut ἐπτά aut ὀκτώ fuisse spatii rationes docent, sed denarium numerum per se plurimum probabilitatis habere adnotat K. Sed unde illa decem stadia computanda sint, non liquet. Editor quidem unicuique civi non modo ante ipsius domum, sed etiam decem stadiorum spatio ab illa viam purgandam fuisse interpretatur, unde recte colligit, non singillatim unumquemque, sed plures coniunctos hoc negotium exercuisse. At incommodissime hoc institutum esset, si separatim ab unaquaque domo Pergameni illud intervallum dimensi essent, nam sic paene in singulos viae passus ex aliis hominibus compositum esset illud corpus, cui hoc onus iniungeretur, ita ut magistratus vix ac ne vix quidem pro certo scire possent, quinam fundorum domini potissimum unoquoque loco eius officii participes essent. Quare sic potius statuo, omnes vias publicas in certas denorum stadiorum partes distributas fuisse, quarum unaquaeque ab omnibus civibus, quorum domus fundique eam attingerent, coniuncta opera restitueretur.

τες¹⁶ καὶ συνεπισκευ[άζοντες¹⁷. καὶ ἐ]ὰν ἀπ[ειθῶσιν, ἐν]εχυρα-
35 ζέ[τωσαν αὐτοὺς οἱ ἀστυνόμοι -----]

b [----- τοὺς δ' ἐ]κβεβλή[κοντας¹⁸ τὸν χοῦν οἱ ἀμφοδάρχαι]
ἀναρχα[ζέτωσαν ἀνακαθαίρειν τὸν τ]όπον¹⁹, καθ' ἃ | [ὁ νόμος
40 προστάσσει· εἰ δὲ μ]ή, προσαγγέλ[λétωσαν²⁰ τοῖς ἀστυνόμοις.]
οἱ δὲ ἀστυνό[μοι ἐκδότωσαν μετὰ τοῦ ἀ]μφοδάρχου²¹ καὶ | [τὸ
διάφορον ἡμιόλιον] πραξάτωσαν | [τοὺς ἀπειθοῦντας παραχρ]ῆμα

46 Locabatur igitur pars quaedam negotii ea condicione, ut communi eorum quibus via purganda et restituenda esset impensa conductori merces numeraretur. Hoc praecipue ad purgandam viam spectasse K. demonstravit ex v. 79—81, sed etiam in reficiendis viis similem usum obtinuisse non improbable est.

47 Cave hinc pro certo colligas, praeter pecuniarum pensiones (not. 46) etiam operam nescio quam ipsos dominos fundorum in instaurandis viis praestitisse. Nam συνεισφέροντες καὶ συνεπισκευάζοντες etiam ita intellegi potest ut sit 'pecuniam conferentes eaque re vias restituentes', id quod fere ad idem redit ac συνεισφέροντες εἰς ἐπισκευήν.

48 Ante haec quattuordecim versuum dextrae partes paucas modo litteras continentes exstant, quae nullo modo restitui possunt ideoque hic omittuntur. In hoc vero enuntiato supplendo K. profectus est a titulo Syll.² 500, 26 ἐπαναρχαζόντων δὲ (astynomi) καὶ τοὺς τὸν χοῦν καταβεβληκότας εἰς τὰς ὁδοὺς ταύ[τας ἀνα]τρεῖν τρόποι ἔσται ἂν ἐπίστωνται. Versamur igitur hic etiam in eodem capite legis, cuius est primae columnae finis.

49 Primo CΠΟΣ incisum erat, deinde Σ erasum et N, quod sane difficulter legitur, in eius locum substitutum est.

20 Cf. n. 515, 20. Syll.² 790, 87 [ποιήσας]θαι δὲ τὰς προσαγγεῖας τούτων (sc. τῶν ἀδικημάτων) πρὸς τοῦ[ς] διασφουμένου[ς ἀρχοντας]. Idem verbi προσαγγεῖλαι, προσαγγεῖλα usus etiam apud scriptores aetatis Romanae non infrequens, cum in antiquiore sermone hac vi plerumque κατασφύειν (κατεπισεῖν) dicatur. Cf. etiam not. 30.

21 Amphodarchos subiunctos fuisse astynomorum potestati inde perspicitur, quod illi nunquam multam irrogant, sed quaecumque peccata esse observaverunt ad astynomos deferunt. Primum omnium ex hoc titulo magistratum ἀμφοδάρχων civitatis Graecae innotuisse observat K. Nam qui in Aegyptiis saeculi p. Chr. n. alterius papyris compareant, eos nihil nisi nomen cum his Pergamenis commune habuisse. Etenim cum ἀμφοδον (Schol. Arist. Lys. 5. Pollux Onom. IX, 36. Syll.² 528, 4) partem oppidi domibus inter se contingentibus exaedificatam, quae undique viis circumdatur, significet proprie, eiusmodi partium urbis praefectos, quorum negotia praecipue ad vectigalia incolarum exigenda spectarent, ab Hartelio et Wilkeno recte haberi illos Aegypti amphodarchos. Quod contra Pergami ipsam viam ἀμφοδον appellatam esse (v. 80) usu etiam grammaticis antiquis probe noto (Hesych. ἀμφοδᾶ· αἱ ῥύμαι. ἀγυαί. ὁδοί. Suidas ἀμφοδον· ὁδόν, ῥύμην. Etym. Magn. 557, 46: λαύρας· τὰς ὁδοὺς ἧ τὰ ἀμφοδᾶ ἧ τὰς πλατείας ῥύμας), ideoque amphodarchos vocatos qui vias publicas curarent. Similis igitur condicio atque potestas fuit eius magistratus qui Athenis ὁδοποιῶν nomen gerebat (Arist. Aθ. πολ. 54, 4).

45 καὶ ζῆμι|[ούτωσαν δραγμαῖς δέκα. ἐὰ]ν δέ τις τῶν ἀμ|[φοδαρ-
 χῶν μὴ ποιήσῃ τι τ]ῶν προγεγραμμέ[νων, ζῆμιούσθωσαν ὑπὸ
 τ]ῶν ἀστυνόμων κα|[θ'] ἕκαστον²² ἀτάκτημα δ]ραγμαῖς εἴκοσιν.
 τὰ | [δὲ γενόμενα δι]άφορα ἐκ τῶν ἐπιτί|[μων²³ ἀποδιδόσθω]σαν
 50 ἐκ μὴνός εἰς μῆ|[να τοῖς ταμίαις· κα]ὶ ὑπαρχέτ[ωσα]ν, ἐάν | [τι
 προσδέηται,] εἰς τὴν ἀνακάθαρσ[ιν | τῶν ὁδῶν· εἰ]ς δὲ ἄλλο
 μὴθὲν μεταναφε|[ρέσθωσαν²⁴. τῆ]ς δὲ [π]ράξεως καὶ τῶν ἄλλων |
 55 [πάντ]ων ἐπιμ[ελ]εῖσθωσαν οἱ ἀστυνόμοι. |[ἐὰ]ν δέ τι μὴ ποιή-
 σ[ω]σιν οὗτοι²⁵ τῶν γεγραμ[μένων, ζῆμιούσθωσαν ὑπὸ τῶν στρα-
 τηγῶν²⁶ καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς πόλεως²⁷ καθ' ἕκαστον | ἀτάκτημα

22 Kolbius in universum quidem versus integris syllabis finiri per totum titulum observat, sed aliquando eam regulam neglegi, ut hic κα|θ' ἕκαστον, v. 9. 10 ἐ|ν ἡμέραις, v. 162. 163 ἐ|ξάγοντες, 185. 186 ἀ|νεγέγκας legatur. At fugit eum, nullam hic esse neglegentiam, nam praepositionem cum nomine pro una voce haberi, composita vero vocabula legitime secundum easdem ac simplicia regulas in syllabas dividi nulla compositionis ratione habita, etsi passim etiam contrarii moris exempla inveniantur. Cf. E. Schweizer Grammatik der pergamenischen Inschr. p. 132, qui affert προ|στάγματα supra n. 334, 44. 42 κα|θηγεμόνι Alterth. von Perg. VIII, 2 p. 235 n. 348, 2. 3. πα|ν-ηγυρικῶ ibid. p. 345 n. 463 A, 3. 4. κα|θ' ἣν Syll.² 566, 8. 9. De doctrina grammaticorum, ex qua κα|τ' ἐμοῦ, ἀ|π' ἐκείνου, ἐ|ξέναι, δὲ|σελπεις scribendum sit, cf. F. Blass Ausspr. des Griechischen p. 127. 23 Supplevi. ἐπιτε|[μῶν] Kolbe. At num ἐπιτιμή omnino Graecum sit dubito; utique quod hic indicandum erat, ἐπίτιμον vel ἐπιτίμιον appellatur. 24 Cf. n. 332, 19 ὑπὸ τοῦ ταμίου τῶν ἀμετοίστων προσόδων, unde collegeris idem quod hic caveatur Pergami etiam de multis aliis redituum generibus cautum fuisse, ne in ullum alium usum vocarentur. 25 Astynomi. 26 Quinque praetores (στρατηγοί) iam Eumenis I aetate (263—244 a. Chr. n.) Pergami fuerunt (n. 267, 22), ac tum quidem manifesto hic summus erat civitatis magistratus; neque aliter res se habuisse videtur imperatorum Romanorum temporibus, ubi eodem numero in pluribus titulis redeunt (cf. n. 267¹³). Etiam altero a. Chr. n. saeculo magnam fuisse auctoritatem ex ratione quae hic eis cum astynomis intercedit apparet; sed tamen alius supremus magistratus (not. 27) tum eis a regibus praefectus videtur. 27 Quod Kolbe hunc maiore etiam quam praetores auctoritate fuisse ideoque summum omnium civitatis rerum regimen habuisse statuit, id probabilitate non caret cum quia hic unus est, illi quinque, tum quia superiores magistratus regiones eodem appellationis genere usos demonstravit Fränkel Alterth. von Perg. VIII, 4 p. 140 ad n. 176 collatis titulis quos supra habes n. 292, 3. 294, 3. 295, 2. 296, 3 ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων et Syll.² 846, 3. Haud improbable mihi videtur, cum Eumenes I etiamtum ipse praetores nominasset, posteriores reges huius quidem magistratus creandi ius populo reddidisse, sed eis praefectum regium imposuisse, cui cum civitatis magistratibus similis ratio intercederet ac postea curatoribus et correctoribus ab imperatoribus Romanorum datis.

δραχμαῖς πεντήκοντα. καὶ κα|τατασσέσθω καὶ αὕτη ἡ ζημία εἰς
 60 [τά] προγε||γραμμένα. Χοός²⁸. εἴαν τινες ἐν ταῖς | ὁδοῖς
 χοῦν ὀρύσσωσιν ἢ λίθους ἢ πηλὸν ποιῶσιν ἢ πλίνθους ἔλκωσιν
 ἢ μετεώρους²⁹ | ὀχετοὺς ποιῶσιν, κωλυέτωσαν αὐτοὺς | οἱ ἀμ-
 65 φοδάρχαι. εἴαν δὲ μὴ πεύθωνται, ἐ||παν[γ]ελλέτωσαν³⁰ τοῖς ἀστυ-
 νόμοις. οὗτοι | δὲ ζημιούτωσαν τὸν ἀπειθοῦντα καθ' ἐ|καστον
 ἀτάκτημα δραχμαῖς πέντε καὶ | ἀναγκαζέτωσαν τὰ τε ἄλλα
 70 ἀποκαθιστά|ναι εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς καὶ τοὺς ὀχετοὺς κρυ||πτοὺς³¹
 ποιεῖν. εἴαν δὲ μηδ' οὕτω πειθαρχῶ|σιν οἱ ἰδιῶται, ἔκδοσιν ποιεί-
 σθωσαν ἐν ἡ||μέραις δέκα καὶ τὸ γενόμενον ἀνάλωμα | πραξά-
 τωσαν παρὰ τῶν ἀπειθούντων ἡμιό|λιον. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς
 75 προϋπάρχοντας ὀχε||τοὺς ἐπαναγκαζέτωσαν κρυπτοὺς ποι|εῖν. εἴαν
 δέ τι τούτων μὴ ποιήσωσιν οἱ ἀ|στυνόμοι, αὐτοὶ ἔνοχοι ἔστωσαν
 ταῖς αὐταῖς | ζημίαις. Πράξεως. εἴαν τινες | μὴ ἀπο-
 80 διδῶσιν τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθ(ε)ν||των³² ἀμφοδῶν τὸ γεινόμενον

28 Vocabulum χοῦς, quod terram effossam et rudera significat, secundam quam dicimus declinationem sequi debebat, et re vera accusativum χοῦν hic legimus v. 64, itemque Syll.² 500, 26. 37. 587, 45. 75. At genetivi, qui Syll.² 725, 14 sane recte χοῦ sonat, et dativi metaplasma neque ipse inauditus est (Syll.² 555, 10 οἰκοδομησαι ὄλα καὶ λίθοις καὶ [χ]οῖ), et simillimum vocabulorum νοῦς, πλοῦς, ῥοῦς exemplis defenditur. Cf. n. 572, 19 ὀφειλήσει τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἐκάστου πλοός. Syll.² 872, 3 πλεῦσας — πλόας ἐβδόμηκοντα δύο, genetivum ῥοός ex Dioscoride I, 148 afferunt lexicographi, νοός, νοῖ perfrequentia sunt in libris philosophis secundi p. Chr. n. saeculi et eorum quae proxime insecuta sunt. Alterius vocis χοῦς, quae congiuntivum significet, longe aliam rationem esse vix est quod moneam. Quod cives terram in via publica fodere vetantur, id simillimum esse observat K. illius praeccepti, quod ex Papiniani ἀστυνομικῇ μονοβίβλῳ habeant Digesta XLIII, 10, 2: ἐπιμελείεσθωσαν δὲ ὥπως μηδεὶς ὀρύσσει τὰς ὁδοὺς μηδὲ χωνυῇ μηδὲ κτίσει εἰς τὰς ὁδοὺς μηδέν. 29 Eadem lex Athenis fuit; cf. Aristot. Ἀθ. πόλ. 50, 2 καὶ (κωλύουσιν οἱ ἀστυνόμοι) ὀχετοὺς μετεώρους εἰς τὴν ὁδὸν ἔκρουν ἔχον[τας] ποιεῖν. K. In voce μετεώρους non putaverim editoris loci vim inesse, sed omne genus canalium a superiore parte apertorum intellegi, ut recte eis opponantur tecti (κρυπτοί). 30 Cum ΕΣ|ΠΑΝΤΕΛΛΕΤΩΣΑΝ exarasset quadratarius, Σ finale v. 42 quidem erasit, Τ v. 43 vero intactum reliquit, sed colore rubro lineae Γ modo tinctae esse videntur. K. Ceterum ἐπαγγέλλειν hic idem esse ac supra προσαγγέλλειν (not. 20) sponte patet. 31 Vox sollennis de canalibus tectis qui sub terra latent. Cf. Syll.² 542, 5. 6 ὀχετόμ ποῆσαι λίθινον κρυπτόν. Lex Carthaeensium ap. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 405, 3 [ὁ ὀχ]ετὸς ὁ κρυπτός. 32 ΑΝΑΚΑΘΑΡ

μέρος τῆς | ἐκδόσεως τῶν κοπρίων³³ ἢ τῶν ἐπιτίμων³⁴, | λαμβανέτωσαν αὐτῶν οἱ ἀμφοδάρχαι | ἐνέχυρα καὶ τιθέσθωσαν ἐν-
 85 εχυρασίαν | πρὸς τοὺς ἀστυνόμους αὐθημερὸν ἢ τῇ ὕστεραι³⁵.
 καὶ ἐὰν μηθεὶς ἐξομώσῃται³⁶ τὰ ἐνεχυρασθέντα ἐν ἡμέραις πέντε,
 πωλείτωσαν αὐτὰ ἢ ἐν φράτρηι³⁷ ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθυσίου
 συνπαρόντων τῶν ἀστυνόμων. | καὶ τὸ μὲν γεινόμενον κομι(ζ)έ-
 90 σθωσαν³⁸ || ----- ἀπο---οσμ-----

c ----- | ἐπισκοπεῖτωσαν[ν³⁹, κ]αὶ ἐὰν φαίνωντα[ι] | αὐτοῖς ἐπισκευά[σι]μοι⁴⁰ εἶναι, ἐπισκευαζέτωσαν οἱ κεκτημένοι. ἐὰν δέ
 95 τινες αὐτῶν μὴ βούλωνται, ἐκδώτωσαν || οἱ ἀστυνόμοι μετὰ τοῦ
 προαιρουμένου⁴¹ τῶν | βλαπτομένων. τοῦ δὲ γεινομένου[ν ἄ]ναλώ-

33 Sic scribendum duxi, cum κοπρίων habeat K. Namque ἡ κοπρία idem significat quod ὁ κοπρών, τὰ κόπρια vero idem quod ἡ κόπρις (cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2739, 6 sqq. ἂν τι[ς] βάλῃ κόπρια, κεχολωμένης τύχοι τῆς Κεραινας), ut luculentissime apparet ex Pollucis loco Onom. VII, 134, hic vero non stercus in acervum congestum, sed passim per vias iacens innui in propatulo est. Negotium stercoris tollendi a dominis fundorum (not. 16) locatum erat hominibus quos κοπρολόγους appellatos probabile est ut Athenis. Cf. Aristoteles Ἀθ. πόλ. 50, 2 καὶ ὅπως τῶν κοπρολόγων μηδεὶς ἐντὸς δέκα σταδίων τοῦ τεύχους καταβαλεῖ κόπρον ἐπιμελοῦνται (οἱ ἀστυνόμοι). Pollux VII, 134 τάχα δ' ἂν καὶ κοπροφόροι εἴεν ἐκ τούτων, καὶ κοπραγωγοί. Ἀριστοφάνης μὲν γὰρ εἶρηκε κόπρου ἀγωγάς, καὶ ἀλλαχοῦ 'κοπρολογεῖ κόπριν λαβών' Πλάτων δὲ ὁ κωμικός 'κοπραγωγὸς γαστέρας'. — καὶ κοπρολόγοι δ' ἂν οὗτοι λέγοιντο. 34 Cf. not. 23. 35 Pro ὕστεραία, scriptura quod sciam ceteroqui inaudita. 36 K. intellegit 'nisi debita pecunia data pignus exsolverit', sed formulam τὰ ἐνεχυρασθέντα ἐξόμνυσθαι ignotam caerimoniam cum eo negotio coniunctam indicare opinatur. At data summa debita et recepto pignore quid amplius aut asseverare aut promittere opus erat, quod iurisiurandi sanctitate confirmaretur, cum iam omnis res transacta esset? Quare mihi quidem de iure iurando haec dici videntur, quo quis se debitam pecuniam intra certum tempus persolutorum promittat. Quod si facere non vult, statim venumdatur pignus; si iurat, usque ad illud tempus asseratur, quo se solutorum esse pollicitus est. 37 Phratrias Pergamenorum ex hoc demum titulo innotuisse observat K. 38 ΚΟΜΙΣΕΣΘΩΣΑΝ. 39 Subiectum esse οἱ ἀστυνόμοι perspexit K. 40 Sc. οἱ κοινοὶ τοῦχοι. Recte K. ignotam ceteroqui, sed recte et legitime formatam vocem ἐπισκευάσιμος hic non quod refici possit, sed quod refici opus esset significare iudicavit, ut similes voces quas attulisset Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 23 p. 288 n. 5. 41 'Die Bestimmung, dass ein "Vertreter der Geschädigten" (προαιρούμενος τῶν βλαπτομένων) bei der Submission beteiligt werden soll' Kolbe. Hic igitur manifesto προαιρουμένου passive intellexit. At sic non praesens, sed aoristus locum habebat, neque προαιρούμαι τις 'eligor ut aliquis partes sustineam' Graecum mihi videtur. Immo ὁ προαιρούμενος idem

ματος πραξάτωσαν παραχρη[μ]α παρὰ | μὲν τοῦ ἀπειθοῦντος τὰ
 τρία μέρη, παρὰ | δὲ τοῦ ἄλλου⁴² τὰ δύο, καὶ ἀποκα[τ]αστησά||-
 100 τωσαν τοῖς ἡργολαβηκόσιν. τῶν δὲ δε|ομένων ἐπισκευῆς κοινῶ[ν]
 τοίχων | ἣ καταπεσόντων, ἐὰν μὲν ὅλοις τοῖς τοίχοις ὁμοίως
 οἱ γείτονες χρωῖνται, τὸ ἴσον | εἰσφ[ερ]έτωσαν εἰς τὴν οἰκοδομίαν·
 105 ἐ|ὰν δὲ ὁ [μέ]ν προσοικῇ πρὸς τῷ τοίχῳ, ὁ | δὲ ὑπα[ίθ]ρωι
 χρῆται⁴³, εἰσφερέτωσαν | εἰς τὴ[ν] οἰκοδομίαν ὁ μὲν προσοικῶν |
 τὰ δύο μέρη, ὁ δὲ ὑπαίθρω χρώμενος τὸ | τρίτον. ὁμοίως δὲ
 110 ἀποτινέτωσαν καὶ || ἐὰν ὁ μὲν ὑπερῶιον οἶκῳ πρὸς αὐτῷ |
 ἔχῃ, ὁ [δ]ὲ ἀπλοῦ[ν]. ἔστω δὲ περὶ μὲν τ(ῶ)ν⁴⁴ | κοινῶν τοίχων
 ὑπὲρ τοῦ καταφθε[ί]ροντος⁴⁵ πρόσκληρις πρὸς τοὺς ἀστυνόμους·
 115 καὶ ἐὰν φαίν(ω)νται⁴⁴ ἔνοχοι ὄντες, || κρίσει νικηθέντες, [ἀ]πο-
 τινέτωσαν | τὴν βλάβην αὐτῶν. μὴ ἐξουσία δὲ ἔστω | ἐπὶ τοὺς
 κοινούς τοίχους μήτε ἐποικο|δομεῖν μήτε διορύσσειν μήτε ἄλλο
 120 κα|ταβλάπτειν μηθέν, ἐὰν μὴ πείσωσιν || το[ύς] κ[ύριους]⁴⁶. ὅσοι
 δὲ τοῖχοι πρόσχωροι ὄν[τε]ς [βλ]άπτουσιν τοὺς ἐνοικοῦντ[α]ς, ἐὰν
 βού[λω]ν[τ]αι αὐτοῖς οἱ κύριοι ὑπαίθροις ο[ὔ]σιν τὰ | πρὸς τοὺς

est atque ὁ βουλόμενος, et genetivus τῶν βλαπτομένων partitive accipiendus. Ex eis igitur, quibus damnum datum est, quicumque volet, una cum astynomis locationi intererit.

42 Ei ex duobus communis parietis dominis, qui paratus fuerit eum reficere, duae quintae partes impensarum ab astynomis iniungentur, ei qui noluerit tres, ita ut hic quoque poena sescupli afficiatur is cuius culpa impeditum est quominus damnum datum statim sarciretur.

43 Si paries communis distineat domum alterius ex vicinis ab horto vel area sub divo sita alterius.

44 TON, itemque v. 114 ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ, laps. 45 Exspectaveris κατὰ τοῦ καταφθείροντος. Nam πρόσκληρις actionem significat; fortasse hic ὑπὲρ recentiore usu pro περὶ dictum est, et quoniam in quaestionem venit, uter potissimum ex dominis communis parietis in culpa sit, de eo potius quam adversus eum, qui murum corruperit, agi dicitur; sane sic recte non πρόσκληρις, sed δίκη vel διαδικασία nomine utendum fuit.

46 Accuratius ἐὰν μὴ πείσῃ τὸν κύριον fuisse recte observat Kolbe, nam in singulis causis utrinque singulos modo homines in censum venire; sed etiam alibi singularem et pluralem hic non accurate distineri. Ac nescio an hic ut in similibus (οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν τέλει), ubi in universum genus aliquod significatur, pluralis usitatus fuerit etiam si in hac certa causa de uno modo homine verba fiebant. Cf. Soph. Ai. 734 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ θελοῦν λόγον. Isocr. X, 19 ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων (unus erat Tyndareos pater) οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὴν (Helenam) λαβεῖν. Aristoph. Ran. 1167 οὐ πιδὼν τοὺς κυρίους, qui locus proxime ad eam quam hic habemus formulam accedit, sane de multitudine dicitur.

γείτονας περιστάσεις⁴⁷ ποιεῖν, | μηθὲν βλάπτοντες τοὺς γείτονας,
 125 μὴ καλλυέ[σθωσα]ν πο[ιε]ῖν τὸ πλάτος μὴ πλεῖον | πῆχ[ε]ως καὶ
 στεγάζοντες αὐτὰς παραχρῆ[μα] γείσσειν⁴⁸ λιθίνοις, τοῦ ἐκτὸς
 τοίχου τῆς | περιστάσεως⁴⁹ οἰκοδομηθέντος ἀσφαλῶς, ἐὰν μὴ
 130 πέτρα<ι> ἤ⁵⁰, οὗ τὰ γείση ἐπιτεθήσ[η]ται. μὴ ποιείτωσαν δὲ στε-
 γά[ζον]τες⁵¹ ὑψηλότερον τὸ ἔδαφος τοῦ λοιποῦ ὑπαίθρου | πλὴν
 ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν⁵². κύριοι δὲ ἔστω[σαν] τῶν μὲν περιστάσεων
 135 οἱ ποιήσαντες, | τῶν δὲ ἐπ' αὐτῶν τόπων, ὅταν στεγασθῶ[σιν], οἱ
 γείτονες εἰς μηθὲν χρώμενοι ἐξ οὗ | καταβλάψουσιν τοὺς ἄλλο-

47 Si quis murum domus ita situm habeat, ut vicini fundum non domo aliove aedificio occupatum, sed sub divo quidem situm, sed paullo altiore loco, attingat, facile fieri potest, ut umore et pondere terrae ab altera parte incumbentis paries corrumpatur. Quod ne fiat, cavere licet domino ita, ut iuxta murum in fundo vicini terram usque ad altitudinem soli domus suae effodiat et hoc vacuum spatium nisisolidum saxum sit altero muro parallelo ab reliquo vicini fundo separet. Deinde superior pars huius cavernae lapidibus (γείση v. 127. 129) integitur. Hanc structuram hic significari περιστάσεως nomine, quod sane nusquam alibi eadem vi usurpatum reperiretur, acutissime perspexit Kolbe. Perbene idem rem illustravit Vitruvii testimonio VII, 4, 4: *sin autem aliqui paries perpetuos habuerit umores, paululum ab eo recedatur et struatur alter tenuis distans ab eo quantum res patietur, et inter duos parietes canalus ducatur inferior quam libramentum conclavis fuerit, habens nares ad locum patentem*. Sed quod *ambitum* apud Vitruvium I, 4, 10 et Varronem de lingua Latina V, 22 hanc ipsam Graecorum περίστασις esse opinatur, id perquam dubium existimo cum quia in illo artificio describendo Vitruvius ea appellatione non utitur, tum quia hoc non spectat nisi ad domos quarum parietem attingat ab exteriori parte fundus editiore loco situs, ut terra umore suo eum corrumpat, cum ambitus institutum multo latius pateat. Nam quod Vitruvius *ambitum stillicidiorum* commemorat, id ad aquam pluviam, non ad subterraneam fundi finitimi referri manifestum est. 48 De vi nominis v. notam proxime superiorem. Memorabilis flexio ab usitata (γεῖσον, γείσου) discrepans, sed plane geminis exemplis (δένδρεα, δένδρεσιν) satis defensa. 49 Nomen περίστασις hinc apparet non ipsum murum parallelum parieti domus, sed vacuum spatium inter utrumque relictum indicare. 50 ΠΕ ΤΡΑΙΗ lapis. K. dubius haeret inter emendationes πέτρα<ι> ἤ et πετραί(α) ἤ (p. 69 not. 1), sed iniuria. Nam iota mutum etiam alibi in hoc titulo perperam additur (v. 149 ἰστάτωι — φυτεύετωι. 150 ποιεῖτωι. 202 ὀκτώι), et substantivum in hoc litterarum genere usitatum est (Syll.² 538, 8 προσεπιτέμνοντα οὗ ἂν ἦι πέτρα), adiectivum magis poetis familiare. 51 Supplevit Thiersch apud K. στεγάζοντες hic idem esse ac τὰ γείση ἐπιτιθέντες apparet. 52 Adiectivum, non substantivum esse videtur. τὸ ἔδαφος ὕδατι ἀπόρρουν ἐστὶ fere idem est ac τὸ ἔδαφος τοιοῦτόν ἐστι ὥστε τὸ ὕδωρ ἀπορρεῖν. Si substantivum agnoscereamus, nescio an infinitivo διδόναι careri non posset.

τριούς τοίχους. | ποιείτωσαν δὲ τὰς εἰσόδους τῶν περιστά|σεων
 ἐκ τῶν ιδίων οἰκιῶν. ἐὰν δὲ ἀδύνα|τον ᾖ, κρείνοντος τοῦ ἀρχι-
 140 τέκτονος⁵³ μετὰ || τῶν ἀστυνόμων, διδόντωσαν οἱ γείτονες | τὴν
 εἴσοδον τοῖς εἰσπορευομένοις ἔνεκεν | ἀνακαθάρσεως, ὁμοίως δὲ
 καὶ ἐὰν πτώμα|τος γενομένου ἐπισκευῆς προσδέωνται. | ὑπὲρ δὲ
 145 τῶν κατ' ἐπηρεασμὸν εἰσπορευ|ομένων ἐπικρείνοντες οἱ ἀστυνόμοι,
 ἐὰν | καταλαμβάνωσιν⁵⁴, ζημιούτωσαν αὐτὸν | δραγμαῖς πέντε.
 μηθεὶς δὲ πρὸς ἄλλοτρί|ωι ἢ κοινῶι τοίχωι μήτε ὄρυγμα ποιείτω |
 150 μήτε πιθάνας ἰστάτωι μήτε φυτεύετωι || μήτε ἄλλο ποιείτωι
 μηθέν, ἐξ οὗ καταβλά|ψει τ(ὸ)ν⁵⁵ τοῖχον. εἰ δὲ μή, ἐὰν ἐνκαλῇ
 ὁ κύριος, | οἱ ἀστυνόμοι ἐπισκοπεῖτωσαν καὶ ἐπικρεινέτωσαν,
 καθ' ἃ ἂν αὐτοῖς φαίνεται δίκαιον | εἶναι. καὶ ὅσοι δ' ἂν τοῖχοι
 155 τῶν ἄλλοτρίων οἰκί|ῶν μέλλοντες καταπέπτειν, προφ[ηγάντων⁵⁶] |
 τῶν γειτόνων τὴν βλάβη|ν, καὶ ὅσα ἔτε|ρα⁵⁷ γεινόμε[να] ἐπο---
 α [----- ἀναγ]|καζέτωσαν ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπονόμους⁵⁸. |
 160 Κρητῶν⁵⁹. περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει || καὶ τοῖς προαγίοις⁶⁰

53 Magistratus publicus populi Pergamenorum, quales multi in multis civitatibus Graecis commemorantur. Cf. Syll.² III p. 154. 54 Ex Aeolica Pergamenorum dialecto hunc verbi καταλαμβάνειν pro καταδικάζειν usum resedissee putaverim; nam eum ut ab Attico sermone alienissimus sit, sic non Ionibus modo Asianis (Syll.² 523, 58 cum not. 24. 546, 22) sed etiam Aeolensibus finitimis familiarem fuisse docet titulus Eresius n. 8, 20 καλλά-φθε[ν]τος Ἀγωνίππω. 55 ΤΩΝ. 56 Supplevi. προφ[ερόντων] Kolbe. Sed proφέρειν τινί τι 'vitio dare alicui aliquid', ut est apud Aeschinem III, 66 ὁ τὴν ξέναν ἐμοὶ προφέρων τὴν Ἀλεξάνδρου, propterea huc non quadrat quia nemo hic aut appellatur aut cogitatur, cui quid exprobetur, 'in medium proferre', 'publici iuris facere' vero verbum sic nude positum ni fallor nusquam significat. Contra προφαίνειν est 'antea indicare', i. e. 'priusquam paries re vera collapsus sit'. 57 Supplevi. βλάβη|ν, τὰ μὲν διάφο|ρα Kolbe. At hinc incipere apodosin propterea nego, quia sic enuntiatum relativum a pronomine ὅσοι pendens verbo finito caret; nam neque εἰς hic mente suppleri neque μέλλοντες pro μέλλουσι dici licuit. Quare mihi versus 157 etiamtum protaseos esse videtur, quae subiecta habeat ὅσοι τοῖχοι — καὶ ὅσα ἔτερα, praedicatum vero, quod in infimo lapide perierit, fere μὴ ἐπισκευασθῇ ὑπὸ τῶν κερτημένων. Condicio προφ[ηγάντων] τῶν γειτόνων τὴν βλάβη|ν hic mediae protasi interponitur, quia ad prius modo ex illis duobus subiectis spectat. Dominus a vicino de imminente ruina monitis sine dubio graves socordiae poenas dare debebat, cum de improvviso collapsio muro nihil nisi ipsum damnum sarcire cogeretur. 58 Hic finiebatur caput de canalibus subterraneis. Cf. Syll.² 536, 44. 15. 580, 17. 59 Fontium publicorum cura Pergami penes astynomos fuit. Eam legem in plerisque Graecis civitatibus fuisse K. collegit ex Platonis praecepto Legg. VI, 763 C sqq. ἀστυνόμοι —

κρηγῶν ἐπιμελὲς γεινέσθω τοῖς ἀστυνόμοις ὅπως καθαραί τε
 ὦσιν | καὶ οἱ εἰς αὐτάς ὑπόνομοι εἰσάγοντες καὶ ἐξάγοντες τὸ
 [ὑδ]ωρ εὖρους⁶¹ ὑπάρχωσιν. ἐάν | δέ τινες ἐπισκ[ευ]ῆς προσ-
 165 δέωνται, προσαγγ[ε]λλέτωσαν⁶² τοῖς στρατηγοῖς καὶ τῷ ἐπὶ | τῶν
 ἱερῶν προσόδων⁶³, ὅπως διὰ τούτων γείνωνται αἱ ἐκδόσεις. μη-
 θενὶ δὲ ἐξουσία ἔστω ἐπὶ τῶν δημοσίων κρηγῶν μήτε | κτήνος
 170 ποτίζειν μήτε ἱμάτια πλύνειν || μήτε σκεῦος μήτε ἄλλο ἀπλῶς
 μηθέν⁶⁴. | ὁ δὲ τούτων τι ποιήσας, ἐάν μὲν ἐλεύθε[ρος] ᾖ⁶⁵, τῶν
 τε κτηνῶν καὶ ἱματίων καὶ | τῶν σκευῶν στερείσθω καὶ αὐτὸς
 175 ζημιοῦσθω δραχμαῖς πεντήκοντα· ἐάν δὲ || οἰκέτης, ἐάν μὲν

τῶν τε ὀδῶν ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τὸ ἄστυ καὶ τῶν — λεωφόρων — καὶ τῶν οἰκοδομιῶν —, καὶ δὴ καὶ τῶν ὑδάτων, ὅπόσ' ἂν αὐτοῖς πέμπωσι καὶ παραδιδῶσιν οἱ φρουροῦντες τεθεραπευμένα, ὅπως εἰς τὰς κρήνας ἱκανὰ καὶ καθαρὰ πορευόμενα κοσμῇ τε ἄμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. Neque aliud monstrare Aristotelem Pol. VI, 8 p. 1321 b, 23 καλοῦσι δ' ἀστυνομίαν οἱ πλείστοι τὴν τοιαύτην ἀρχήν, ἔχει δὲ μόρια πλείω τὸν ἀριθμόν, ὧν ἑτέρους ἐφ' ἕτερα καθιστᾶσιν ἐν ταῖς πολυανθρωποτέραις πόλεσιν, οἷον τειχοποιούς καὶ κρηγῶν ἐπιμελητάς καὶ λιμένων φύλακας. Quod institutum Aristoteles urbibus civium multitudine insignibus tribuit, id Athenis fuisse discimus ex Ἀθ. πόλ. 43, 4 κρηγῶν ἐπιμελητοῦ et plebiscito anni 333/2 a. Chr. Syll.² 580, 12 Πυθέας αἰρεθεὶς ἐπὶ τὰς κρήνας. 24. 22 δικαιοσύνης τῆς περὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κρηγῶν. 60 Hanc unam scripturam, non προαστείον, recte se habere probant et versus ποιητῶν (Soph. El. 1431 οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθῶς. Eurip. Alcest. 848 τὺρβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου. Anthol. Pal. XI, 38, 3 καὶ τοῦτο φθιμένοιο προάστιον ἱερὸν ὅστεῦν ἐγκεφάλου) et titulus Atticus eius aetatis, quae ei et ἔ nunquam confundit, Syll.² 647, 19. 20 (cf. Meisterhans-Schwyzler Grammatik der att. Inschr.³ p. 54 not. 455). Etiam in aliis Graeciae partibus eandem habes (Syll.² 817, 27), cum scriptura per diphthongum non nitatur nisi librorum manuscriptorum medii aevi fide, quae hac in re profecto nulla est. 61 Metaplasmus geminus pluralis εὔρους pro εὔνοι inferiore aetate haud rarus est (Syll.² 187, 11. 547, 3. 649, 19). 62 Cf. not. 20. 63 Hic quoque (cf. not. 27) appellatione per praepositionem ἐπὶ c. gen. formata magistratum superiorem a rege administrationi pecuniariae civitatis praefectum indicari haud improbabilius coniecit Kolbe. 64 Cf. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 405, 3 sqq. ἐπιμελεῖ[σθαι] τῶ[ν] κρηγ[ῶν], ὥς ἂν μήτε [λό]ωνται μήτε πλύνωσιν ἐν [ταῖς κρήναις,] ὧν τὸ ὑδω[ρ] εἰ[σ]ιν ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος. 65 Hoc discrimen inter poenas liberorum, quos verberari non licet, et servorum frequentissimum est. Kolbe provocat ad Plat. Legg. VI, 764 B. C. I. Att. IV, 2 n. 192 c. Michel Rec. p. 308 n. 405, 8 sqq. Cf. etiam Papi- niani Digest. XLIII, 10, 2: εἰ δὲ μή, ὁ μὲν δοῦλος ὑπὸ τοῦ ἐντυχόντος μαστιγούσθω, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἐνδείκνυσθω τοῖς ἀστυνόμοις, οἱ δὲ ἀστυνόμοι ζημιούτωσαν κατὰ τὸν νόμον. Sed memorabile est, hic distingui servos qui iussu domi- norum et qui sua sponte tale quid committant. K.

μετὰ τῆς τοῦ κυρίου γνώμης ποιήσῃ τι τούτων, ὁμοίως στερέσθω
καὶ | αὐτὸς μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφῳ⁶⁶ πληγαῖς | πεντήκοντα,
ἐὰν δὲ ἄνευ τῆς τοῦ κυρίου γνώμης, ὧν μὲν ἂν ἔχῃ, στερέσθω,
180 μαστειγῶ⁶⁷ θεῖς δὲ ἐν τῷ κύφῳ πληγαῖς ἑκατὸν δεῖδῆσθω ἐν
τῷ ξύλῳ⁶⁷ ἡμέρας δέκα, καὶ ὅταν | ἀφείρῃται, ἀφείσθω μα-
στειγῶθεις μὴ ἐλα(σ)|σοσιν⁶⁸ πληγαῖς πεντήκοντα. ἔστω δὲ τῶν
185 ἄλ(ι)|λων⁶⁹ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ πληγῶν τῶν κακουρ⁶⁹ γούντων περὶ
τὰς κρήνας, καὶ ὁ ἀναγαγὼν ἢ ἀ⁶⁹νεγέχας⁷⁰ ἐπὶ τοὺς ἀστυνό-
μους τὸν ληφθέντα | μεριζέσθω τοῦ γεινομένου ἐξ αὐτῶν διαφόρου
τ(ὸ)⁷¹ ἡμισυ, τὰ δὲ λοιπὰ κατατασσέσθω εἰς τὴν | ἐπισκευὴν τοῦ
190 τῶν Νυμφῶν ἱεροῦ. || Φρεάτ(ρ)ων⁷². οἱ καθεσταμένοι

66 Cf. Pollux Onom. X, 477: Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Νεμέσει (II p. 84 fr. VIII Mein. I p. 50 fr. 145 Kock) 'ἐν τῷ κύφῳ τὸν αὐχέν' ἔχων' ἢ που νοητέον ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικόν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα ἔδει μαστιγούσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα. Videtur apud Cratinum de nescio quo delicto in foro commissio sermo fuisse ideoque scholiastes perperam totum institutum ad una agoranomorum officia et fori negotia rettulisse. K. Ar. Plut. 476 ὃ τύμπανα καὶ κύφῳνες, οὐκ ἀρήξετε; cum schol. ξύλα εἰσὶν ἐπιτιθέμενα ἐπὶ τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ ἔχῳσιν ἀνακῦσαι (inde Suidas s. κύφῳνες). Hesych. κύφῳν· ὅπερ ἔνιοι συνάγγχην καλοῦσι· δηλοῖ δὲ καὶ δεσμὸν ξύλινον.
67 Cf. Aristoph. Eq. 367 οἶόν σε δῆσ' ὦ τῷ ξύλῳ. 394 ἐν ξύλῳ δῆσας. 705 ἐν τῷ ξύλῳ δῆσ' σε νῆ τὸν οὐρανόν. Herodot. IX, 37 ὡς γὰρ δὴ ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ. Lysias X, 16: ἡ ποδοκάκκη αὕτη ἐστίν, ὃ Θεόμνηστε, δ' οὖν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Lex ap. Dem. XXIV, 146 τὸν δ' ἐνδειχθέντα ἢ ἀπαχθέντα δησάντων οἱ ἔνδεκα ἐν τῷ ξύλῳ. Hic titulus docet, κύφῳνα et ξύλον, quae fuerunt qui confunderent, res diversas fuisse, nempe illum quidem collo cervicibusque imponi solitum, hoc vero pedes contineri ac comprimi, ut indicant et eiusdem Instrumenti nomen antiquum ποδοκάκκη et Herodoti narratio de pede libertatis recuperandae causa absciso. Neque est cur usquam de alia re formulam solennem ἐν τῷ ξύλῳ δεῖσθαι, δεδέσθαι accipiamus; sane etiam in cyphone, qui item ligneus erat, describendo aliquando lignum commemorari non est quod miremur. Cf. Aristoph. Nubb. 592 εἶτα φημί-σητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Lysistr. 680 ἀλλὰ τούτων χρῆν ἀπασῶν εἰς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμύσαι λαβόντας τούτον τὸν αὐχένα. 68 ΕΛΑ|ΣΟ ΣΙΝ. 69 ΑΛΙ|ΛΩΝ. 70 'Qui aut ipsum hominem comprehensum ad astynomos deduxerit aut eius nomen ad eos detulerit'. Certe non video quid aliud discriminis inter participiorum ἀναγαγὼν et ἀνεγέχας notiones hic intercedere possit. 71 ΤΩ. 72 Plerumque quidem φρεάρ et δεξαμενή, quo utroque nomine loci ubi aqua hauritur arte comparati a fontibus aquae iugis (κρήναι) distinguuntur, inter se ita differunt, ut φρεάρ (puteus) sit unde aqua subterranea hauritur, δεξαμενή (cisterna) ubi aqua pluvia colligitur. At hic videmus utramque vocem apud Pergamēnos eandem, ac manifesto quidem cisternae, notionem habuisse. Quod nescio an eo referendum

ἀστυνόμοι⁷³ | τὰς ὑπαρχούσας ἐν ταῖς οἰκίαις δεξαμεν[άς] | ἀν-
 αγραφόμενοι ἐν τῷ Πανθείῳ⁷⁴ μηνί τιθῆσθωσαν τὴν γραφὴν
 πρὸς τοὺς στρατηγοὺς | καὶ ἐπιμελείσθωσαν ἵνα οἱ κύριοι στεγνὰς ||
 195 παρέχωνται καὶ μηδεμία τῶν προὑπαρχουσῶν ἐνχωννύηται. εἰ
 δὲ μή, τοὺς τούτων τι | ποιοῦντας ζημιώσαντες καθ' ἐκάστην
 δεξαμενὴν δραχμαῖς ἑκατὸν πραξάτωσαν | καὶ ἀναγκαζέτωσαν
 200 ἐκκαθαῖραι. καὶ εἴ τινες || δὲ πρότερον κεχωσμένοι εἰσὶν, παραγ[-

sit quod putei ex quibus aqua subterranea hauriretur nulli omnino fuerunt in illo oppido sito in monte saxoso, sed partim ex antiquis aquae pluviae receptaculis, partim ex fontibus recentiore aetate per canales subterraneos in urbem deductis aquabantur. 73 Cum inutile futurum fuerit quotannis ab astynomis indicem cisternarum confici, Kolbius hoc totum praeceptum ad unum illius anni, quo lex data esset, collegium spectare sibi persuasit. Quod negat praesens τιθῆσθωσαν necessario de ea re accipi debere, quae identidem repetatur, sed alibi quoque in hac lege imperativos praesentis et aoristi confundi observat, ei non obloquor. At mireris eum non sensisse, alterum enuntiatum καὶ ἐπιμελείσθωσαν ἵνα — παρέχωνται καὶ μηδεμία — ἐνχωννύηται nullo modo de uno huius anni magistratu intellegi posse. At cum utrique commune sit subiectum οἱ καθεσταμένοι ἀστυνόμοι, ne prius quidem aliter ac de uniuscuiusque anni collegio accipi licet. Eodem spectant quae v. 214 sqq. leguntur ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀστυνόμων μὴ θῶνται τὴν ἐφ' ἑαυτῶν γραφὴν τῶν φρεάτων εἰς τὸ ἀρχεῖον. Quae Kolbius sane cum sua sententia ita conciliare studet, ut ὅσοι de parte modo illius collegii, ad quod unum haec praecepta refert, interpretetur. At cum ἐφ' ἑαυτῶν ad ὅσοι spectet neque in hac praepositione alia ac temporis notio inesse possit, apparet ὅσοι τῶν ἀστυνόμων non esse 'quicumque ex huius anni astynomis' sed 'quodcumque ex collegiis astynomorum annuis quae deinceps futura sunt'. Non necessario sumendum est, indicem qui ab astynomis ad praetores deferretur, quotannis de integro compositum esse; sufficebat ni fallor eum cum cisternis quas visitabant collatum emendasse et suppluisse. 74 Fastorum Pergamenorum mensis, qui commemoratur etiam Syll.² 592, 1. Simile nomen Πανθεῶν Neapoli Campaniae usitatum habes Inscr. Gr. Sic. et It. 759, 16. De tempore anni non certa quidem, sed probabilis est Kolbii coniectura, qui monet cisternas sine dubio eodem tempore, quo index conficeretur et praetoribus traderetur, etiam visitatas et examinatas esse ab astynomis. Atqui id commodissime factum esse quo tempore maxime vacuae essent, id est ante initium imbrium hibernorum, fere Novembre mense. Quod quoniam non improbabile esset annum civilem Pergamenorum ab aequinoctio auctumnali initium cepisse, tempus octo mensium quod dominis ad purgandas et reparandas cisternas daretur (v. 201. 202), a Novembre ad Iunium vel Iulium pertinere, ita ut etiamtum duorum triumve mensium spatium eidem astynomorum collegio, quod laterculum confecisset, relinqueretur ad examinandum, num omnia rite effecta essent, castigandosque eos qui neglexissent imperata facere.

γελλέτωσαν τοῖς κυρίοις, ὅπως ἐκκαθαίρω|σιν ἐν μηνὶ ὀκτώ⁷⁵.
 ἐάν δὲ μὴ ποιήσωσι, πρά|ξαντες καὶ τούτους τὴν αὐτὴν ζημίαν
 205 ἐπαναγ|καζέτωσαν ἐκκαθαίρειν. τὰ δὲ γεινόμενα δι|άφορα τῶν
 ζημιῶν ἀποδιδόνθωσαν ἐκ μηνὸς | εἰς μῆνα τοῖς ταμίαις καὶ
 ὑπαρχέτωσαν εἰς τὴν | ἀνακάθαρσιν καὶ κατασκευὴν τῶν δεξα-
 με|ῶν, εἰς δὲ ἄλλο μὲν μεταφερέσθω⁷⁶. ὅσοι | δ' ἂν φρέατα
 210 κεκτημένοι μὴ π[οιοῦ]ντες στε|γνὰ βλάπτωσιν τοὺς γείτονας, ἐ[π-
 αναγ|καζέ|τωσαν αὐτοὺς οἱ ἀστυνόμοι ζημ[ίαις]. καὶ ἐ|άν τινες
 διὰ ταῦτα γείνωνται καταδίκ[αι, πρά]|ξαντες οἱ ἀστυνόμοι ἀπ-
 οδότωσαν τοῖς β[λα]πτομένοις. ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀστυνόμων⁷⁷ μὴ ||
 215 θῶνται τὴν ἐφ' ἑαυτῶν γραφὴν τῶν φρε|άτων εἰς τὸ ἀρχεῖον,
 ἧ μὴ ποιήσωσιν καθ' ἂν ἂν | ὁ νόμος προστάσσει, πραξάτωσαν
 αὐτοὺς οἱ | νομοφύλακες⁷⁸ δραχμὰς ἑκατὸν καὶ κατα|ταξάτωσαν
 220 εἰς τὰς αὐτάς προσόδους. || Ἀφεδρώνων⁷⁹. οἱ ἀστυνόμοι
 ἐπιμέ|λειαν ποιεῖσθωσαν τῶν τε δημοσίων ἀφε|[δρών]ων καὶ τῶν
 ἐξ αὐτῶν ὑπονόμων, καὶ | [ἐάν τινες μὴ⁸⁰ σ]τεγνοὶ ὑπάρχωσιν,
 καὶ τῶν | ----- αὐτοῖς -----ς -----ηρ | -----

75 De orthographia v. not. 50, de re not. 74. 76 Cf. not. 24. 77 Cf. not. 73. 78 Cf. not. 40. 79 Vox rara, quae in litteris Graecis vix alibi repperitur atque in Novo Testamento. Cf. Ev. Matth. 45, 47: πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρώνα ἐκβάλλεται. Marc. 7, 49 ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν ἀφεδρώνα ἐκπορεύεται. K. 80 Supplemento Kolbii [ἐάν τινες σ]τεγνοὶ ὑπάρχωσιν addidi negationem, qua non video quomodo careri possit, nisi pro enuntiato condicionali restituas finale [ὅπως ἂν σ]τεγνοὶ ὑπάρχωσιν. Sed hoc propter καὶ particulam non videtur probabile quia genetivos τῶν ἀφεδρώνων καὶ τῶν ὑπονόμων et enuntiatum ὅπως ἂν στεγνοὶ ὑπάρχωσι ab eodem verbo ἐπιμέλειαν ποιεῖσθωσαν pendentia particula copulativa inter se conecti sententiae neutiquam accommodatum est.

484 Fragmenta duo tabulae marmoris albi margine prominente ornatae. A (v. 1—46 et versuum 47—59 sinistrae partes) inventum Pergami ad terminum orientalem porticus septentrionalis fori inferioris. Exscripsit Conze una cum Premero, Krügero, Thierschio; cum ectypo chartaceo contulit et hic illic emendavit von Prott. — B (versuum 47—62 dextrae partes) undique praeter dextrum marginem fractum, inventum Pergami inter rudera ecclesiae Byzantinae in substructione occidentali, translatum Berolinum. Ex Fabricii apographo ed. M. Fränkel Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 246 n. 279.

Cum compluribus ectypis contulit v. Prott, cuius lectiones deinde ad ipsum lapidem examinaverunt Zahn et Brückner. — Ambo coniuncta ed. H. v. Prott Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII 1902 p. 78 n. 72. (Revue archéologique Quatrième série I 1903 p. 156 n. 148).

----- λοῦμεν¹ τω[-----|----- μετεπεμ]-

Litterae ΙΘΠΣ. Scripturae tanta similitudo intercedit inter hunc titulum et n. 483, ut vix dubium sit, quin non modo eodem tempore, sed etiam ab eodem lapidica exarati sint. Enuntiata plerumque spatiis vacuis exiguis distinentur, semel (v. 54) etiam in medio enuntiato eiusmodi intervallum relictum est. 4 Rescriptum magistratus aut imperatoris Romani ad Pergamenorum civitatem datum hic haberi manifestum est. Qui id composuit, modo singulari numero de se utitur (v. 2 [μετεπεμ]ψάμην, βουλευθείς. 34 ἐπίστευον. 32 λαμβάνων. 44 δίκαιον ἡγησάμην. 54 εὖλογον εἶναι νομίζω), modo plurali (v. 1 ---- λοῦμεν. 43. 48 ἔδοξεν ἡμεῖν. 17. 18 ἤρεσεν ἡμεῖν. 5 ἐδίδασκεν ἡμᾶς. 27 ἐδοκιμάσαμεν). Iam cum proconsules alique magistratus semper singularem ponant, in litteris imperatorum Romanorum etsi idem numerus sollennis est, tamen passim pluralis exempla inveniuntur ubi neque plures Augusti qui una imperaverint intellegi possunt neque princeps praeter se ipsum etiam alios homines hoc numero comprehendit. Cf. Syll.² 373, 22 sqq. διὰ τ[ῆ]ν ἀνανέωσιν τῶν πρὸς ἡμᾶς (imperatorem Neronem) αὐτῷ δικαίων ὑπαρχόντων. Supra n. 475, 4. 5 sqq. ὅσα τε αὐτὸς ἐφιλοτιμήθης πρὸς ἡμᾶς (Neronem) καὶ ὅσα εἰσηγήσω τῇ πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας τιμὰς. Syll.² 384, 11 τὴν χαράν, ὅσης ἐφ' ἡμεῖν (Antoninus Pius) ὠμολογεῖτε μετεκληφέναι. Quare hanc quoque ipsius principis epistolam esse apparet, neque dissimilis veri est editoris coniectura, Hadriani potissimum esse; cuius principatui et litteraturam convenire et argumentum, quandoquidem eum singillatim de Graecarum civitatum institutis et administratione consultare et summa cum cura de eiusmodi rebus decernere consuevisse etiam aliae litterae superstites, veluti C. I. Att. III, 38, testentur. Videmus Pergami fuisse mensam argentariam publicam (δημοσίαν τράπεζαν), sed eam hominibus privatis qui in hoc quaevis genere versarentur (τραπεζίταις) locatam fuisse (not. 42) ea condicione, ut non certam quotannis summam mercedis loco aerario civitatis numerarent, sed lucri sui partem aliquotam. Videmus enim non modo ipsorum argentariorum interfuisse augeri pecuniam ex illo negotio redeuntem, sed etiam ad ipsam civitatem inde aliquid emolumenti rediisse (cf. v. 48. 49). Illis igitur mensae publicae conductoribus id privilegii lege civitatis concessum erat, ut nulla nisi per eos pecuniae commutatio fieret. Quo iure cum illi impudenter abusi essent et exactiones novas nequiquam legitimas ad quaestum quem ex commutandi negotio faciebant adiunxissent, magistratus Pergamenorum quidem, quia etiam aerarium publicum inde aliquid lucrabatur, illorum avaritiae obviam ire neglexerunt, quare mercatores alique homines privati illorum fraude vexati imperatorem adierunt, qui causa cognita hoc rescripto toti controversiae finem imposuit. De locatione conductione mensae argentariae publicae cf. quae adnotavi n. 545⁶.

ψάμην², βουλευθῆις μέ[ν] φαί[νεσθαι δίκαιος κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ
 συνήθειαν³, μόνα δὲ ταῦτα ἐξετάσαι | [τὰ ἐγκλήματα⁴ τῶν ἐργα-
 5 ζομένων⁵ ἐπὶ τῆς πόλεως (ὁ)μῶν⁶ ἀνδρῶν, περὶ ὧν || [ὁ ἀποστα-
 λῆις ὅφ' ὧμῶν πρεσβευτῆς⁷ K]αλουίσιος Γλύκων ἐδίδαξεν ἡμᾶς. πα-
 [ρῆναι δ' ἐκέλευσα αὐτούς⁸, ἵνα δῆλ]ον ᾔν⁹ εἴ τι λέγειν ἐβούλοντο.
 ὁ οὖν τῆς ἀ[μείψεως τρόπος οὐ νόμιμος ᾔν¹⁰, ἀ]λ(λ)ᾶ¹¹ παρὰ τὸ
 δίκαιον καὶ παρὰ τὴν συναλλαγὴν¹² | [πράττειν αὐτοῖς ἐ]πέρρεπον.
 παρὰ γάρ τῶν ἐργαστῶν καὶ καπήλων καὶ τῶν δ[ψαριοπωλῶν]¹³

2 Supplevi. De eis inter quos lis esset Romam evocatis hic dictum fuisse videtur. 3 Supplevit von Prott. Cf. Syll.² 355, 9 καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν παρ' ἑκατέρου μέρους ἐπιμε[λέσ]τερα γεγραμμένα ἤτησα ὑπομνήματα. 4 Supplevi. 5 Supplevi non sine haesitatione. Per se probabilius mihi videbatur propter ea quae infra leguntur (not. 8) hic non privatorum, qui accusaverunt, sed trapezitarum, qui accusati sunt, mentionem factam esse. Sed cum genetivus ab ἐγκλήματα pendens eam vim habere vix possit, τὰ κατὰ τῶν τραπεζιτεούντων vero propter spatii rationes restitui nequeat, quomodo illa sententia recuperari possit nescio. Nam si τὰ ἀδικήματα τῶν τραπεζιτεούντων scribas, illa quidem difficultas tollatur, sed vix apte iam hic, ubi de cognoscenda causa verba fiunt, iniuriae trapezitarum commemorantur. 6 ΗΜΩΝ. Emendavi, nam cum pronomen necessario ad τῆς πόλεως referendum sit, epistula vero ab imperatore scripta, quo pacto hic de 'sua civitate' loqui possit, non assequor. 7 Supplevi. 8 Supplevi. Cum iam v. 2 [μετεπεμ]ψάμην de eis qui quererentur evocatis, ut imperatorem de suis iniuriis docerent, dictum fuisse videatur, huius loci vim eam esse opinor, etiam trapezitas, ne indicta causa damnarentur, Romam accitos esse. 9 Supplevi. 'ut si quid (vel quidquid) dicere vellent, ad notitiam meam perveniret'. Indicativi imperfecti in enuntiato finali usus indicio esse videtur, trapezitas facultate defensionis a principe data usos non esse. 10 Supplevi. Inde ab hoc enuntiato quid illa quaestione, de qua instituta huc usque verba facta erant, repperitum sit exponitur. 11 ἁΑ. 12 Pactum inter civitatem et trapezitas de locatione conductione mensae publicae. v. P. Cf. not. 4. 13 Qui κάπηλοι et ὀψαριοῦνται sint, apparet, sed ἐργαστῶν notio paullo minus definita est. Quos Prottius quidem negotiatores interpretatur, id est et eos qui mercaturam facerent peregre et maxime quidem trans mare, et eos qui certa mercium genera fabricarentur et eis venundarent, a quibus rursus privati singillatim emerent. Et hoc quidem loco sane sic ἐργαστάς (*Fabrikanten und Grosshändler*) et καπήλους (*Kleinhändler*) distingui haud improbabile est. At tenendum est, ipsorum vocabulorum ἐργάζεσθαι et ἐργαστής originem et vim multo latius patere, ideoque recte et legitime infra idem verbum ita usurpari, ut καπήλων et ὀψαριοπωλῶν genera ei neutiquam opponantur, sed ipsa eo contineantur (not. 26). Ceterum voces ὀψάριον, ὀψαριοπώλης hic secundum recentiorem sermonis usum non intellegendas esse nisi de piscibus eisque qui eos vendant vix est quod definite moneatur.

εἰς τὸν λεπτόν¹⁴ ἐμπολαῖν εἰωθότων χαλκὸν δεκαοκτὼ ἀσσά-
 10 ρια || [τὸ δη]νάρ[ιον] λαμβάνειν ὀφείλοντες καὶ τοῖς τὸ δηνάρ-
 ριον διαλλάσσειν βου[λ]ομένοις πρὸς [δ]ε[κα]επτὰ διδόναι¹⁵
 οὐκ ἤρκοῦντο τὴν τῶν ἀσσαρίων ἄμειψιν, ἀλλ[ὰ] καὶ ἐὰν δηνα-
 ρίων ἀργυρῶν τις ἀγοράσῃ τὸ ὀψάριον, καθ' ἑκα[στον] δηνάριον
 εἰσέπρασσον ἀσσάριον ἓν. ἔδοξεν οὖν ἡμεῖν καλῶς ἔχειν | εἰς
 15 [τ]ὸ λοιπὸν τοῦτο διορθῶσθαι, ἵνα μὴ συμβαίῃ τοῖς ὠνηταῖς
 ὑπ' αὐτῶν || τελωνεῖσθαι, καθ' ὧν οὐδεμίαν αὐτοῖς ἐξουσίαν δε-
 δόσθαι συμβέβηκεν¹⁶. | ὅσα¹⁷ μέντοι τῶν λεπτῶν ὀψαρίων σταθ-
 μῶι πιπρασκόμενα τιμᾶται¹⁸ ὑπὸ | τῶν ἀγορανόμων, τούτων,
 κἂν πλείονας μνᾶς ὠνήσωνταί τινες, ἤρε|σεν¹⁹ ἡμεῖν τὴν τιμὴν
 αὐτοῦς διδόναι πρὸς κέρμα²⁰, ὥστε ἀπ' αὐτῶν σώσ|ζεσθαι²¹ τῇ

14 Distinguitur denarius argenteus, quae est moneta imperialis, ab asse aeneo, i. e. moneta provinciali. Haec adiectivo λεπτός significatur, ut n. 485, 12. 43 κατασταθεῖς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαράξεως τοῦ λεπτοῦ χαλκοῦ et Alterth. von Pergamon VIII 2 p. 264 n. 374 D, 7 ἀ(σσάρια) θ' τοῦ λεπτοῦ. v. 24 τοῦ λεπτοῦ παντὸς τὰ ἡμίση. In titulo Lycio Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 169 n. 3, 9 ἀριθμ[ήσαν]τα λε[πτοῦ] | ἀργυ[ρίου] μυριάδ[ας] πέντε κτλ. vocabulum paullo alia vi usurpari apparet. Cum as proprie sextadecima denarii pars esset, tamen tunc temporis tantum intercessit inter utrumque genus discrimen, ut septendecim aut duodeviginti assibus provincialibus denarius Romanus permutaretur. Qua de re iam ante hunc titulum inventum ex Vibii Salutaris (n. 480¹²) monumentis Ephesiis coniecturam fecerunt E. L. Hicks Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 139 sqq. et Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 1742 sq. v. P. 45 Singulorum igitur in singulos denarios assium est collybus, quem trapezitae percipiunt ea condicione ut certam partem aerario publico pendant (not. 4). 46 Qui in suum usum pisces aut aliud quid mercantur, ad eos potestas (ἐξουσία) argentiorum non spectat, quia sive denariis argenteis sive assibus aeneis pretium pendant, permutatione non opus habent; uni venditores (ἐργασταί, κάπηλοι, ὀψαριοπῶλαι) ad mensam accedere debent, ut quae singillatim aeneis nummis ab emptoribus acceperunt, argento commutent. Quod lucrum ne minueretur, contra ius et pactum eos emtores, qui argentum solverunt, ipsos adierunt trapezitae, ut sibi pro collybo assem penderent. Quod quoniam id non minus lucri reipublicae quam argentariis afferebat, magistratus (ἀγορανόμοι) hanc iniuriam non modo non prohibuisse, sed adeo sua auctoritate adiuvisse videntur. v. P. 47 O in margine prominente, ut littera primo errore omissa, deinde suppleta videatur. 48 Quibus certum pretium ab agoranomis constituitur. 49 Versus 47 postrema littera E postea in margine adiecta. 20 Supra v. 44 τὸ δηνάριον πρὸς δεκαεπτὰ διδόναι est 'denarium septendecim assibus permutare', quam notionem praepositionis ab hoc quidem loco alienam esse apparet, ubi simpliciter quonam monetae genere pensio aliqua facienda sit enuntiatur; κέρμα idem esse quod λεπτόν χαλκόν apparet. Similem praepositionis usum habes Syll.²

20 πόλει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσδορον²². ὁμοίως καὶ ἐὰν πλείονες
 συνθέμενοι ἀργυρῶν θηναρίων ὁδῶσιν ἡγορακέναι εἴτα διαι-
 ρῶνται, καὶ τούτους λεπτόν διδόναι χαλκὸν τῷ ὀψαριοπώλῃ.²³
 ἵνα ἀναφέρηται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· διδόναι δὲ πρὸς δεκαεπτὰ
 ἀσδάρια²⁴, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία(ς)²⁵ δοκεῖ μόνις
 τοῖς ἐργασταῖς²⁶ διαλέγεσθαι. ἡ(λ)έ(γ)χθησαν²⁷ μετὰ τοῦτο καὶ
 25 ἑτέρα τίνα συνεχωρηκότες αὐτοῖς κερδῶν ὀνόματα ἀσπρατού-
 ραν²⁸ τε καὶ τὸ καλούμενων παρ' αὐτοῖς | προσφάγιον²⁹, δι' ὧν

540, 6 ἐγδίδομεν δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν l. e. ea condicione ut pretium
 aere persolvatur. 21 Cf. Syll.² 163, 5. 639, 8 ἐπεψήφισε. 334, 28 καρ-
 πίζεσθαι. 686, 37 ἀγωνίζεσθαι. 930, 20 ἐξιτιάς[ζον]ται. Cf. Meisterhans et

Schwyzer Grammatik der att. Inschr.³ p. 88 not. 766. p. 92 not. 829, ubi
 tamen exempla quae pro ζ et quae pro σ scripturam σζ exhibent, non recte
 distinguuntur. E. Schweizer Gramm. der perg. Inschr. p. 129. F. Blass Ausspr.
 des Gr.³ p. 115 not. 432. 22 Cf. not. 1. 23 Qui unus in suum usum

tantum emit, ut denariis argenteis pretium persolvere possit, ab eo non, ut
 adhuc factum est, collybum exigere licebit trapezitis; sed si qui plures con-
 iunctim emerint et inter se diviserint, id fecisse existimabuntur ut legi frau-
 dem facerent et reipublicae redditum subtraherent; ideo cogentur argentum
 suum recipere et pro eo aes dare, quod deinde venditor permutare debebit.

24 Ita pendent emtores, ut pro singulis denariis septeni deni asses compu-
 tentur, cum venditor in mensa publica argentaria duodevicensos dare debeat.
 Ita efficietur, ut collybus unius assis non ab emtore sed a venditore detur.

25 ΕΡΓΑΣΙΑΣ lapis. Emendavit v. Prott. 26 Hic quoque ἐργαστάς

maiores mercatores vel negotiatores interpretatur von Prott, ut opponantur
 salsamentariis et cauponibus aliisque id genus hominibus. Sed mihi longe
 aliud monstrare videtur sententiarum conexus. Etenim una ἐργαστῶν ap-
 pellatione hic omnes continentur, qui hoc victus quaestusque genus profici-
 tentur, ut merces quaslibet emant ac vendant; itaque etiam κάπηλοι et
 ὀψαριοπῶλαι in eo numero sunt. His omnibus lex collybi onus imponere
 vult, neque vero eis qui in suum usum aliquid ab illis emunt, a quibus
 contra ius et pactum trapezitae collybum exigere conati sunt. Cf. not. 15. 24.

27 ΗΔΕΕΧΘΗΣΑΝ lapis. Emendavit von Prott. 28 Nummum asperum

eum dici, qui nondum usu detritus ac laevigatus esset, von Prott probavit
 testimoniis Suetonii Neron. 44: *exegitque ingenti fastidio et acerbitate num-
 mum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrussam*. Persii Sat. III, 69
quid asper utile nummus habet. Eiusmodi nummos cum exigenter trape-
 zitae, detritos non accipiebant nisi addita pensione qua hoc vitium quodam-
 modo sarciretur. Haec erat aspratura. v. P. 29 Non προσφάγιον, sed

προσφάγιον intellegendum esse observat v. P., cum admoneat loci Evang.
 Ioann. 21, 5 λέγει ὅν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· παιθία, μὴ τι προσφάγιον ἔχετε; Quo
 pacto tamen pecuniam qua obsonium emerent a negotiatoribus exigere
 potuerint trapezitae, ignorare se fatetur v. P. Utique hac quoque in re im-
 pudens et insatiabilis eorum avaritia cernitur.

ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας. | καὶ ταῦτα
οὖν ἐδοκιμάσαμεν διορθῶσθαι· πλεονεκτεῖσθαι γὰρ καὶ τοὺς |
ὀλίγους³⁰ ὑπ' αὐτῶν ἀνθρώπους δ(ῆλ)ον³¹ ἦν, συνέβαινεν δὲ πᾶσιν
αἰσθη|τὴν γείνεσθαι τοῖς ὠνούμενοις τὴν ἄδικον τῶν πιπρασκόν-
30 των ζη||μίαν. ἡτιὰθισαν καὶ ὡς ἐνεορτάδια³² παρὰ τῶν ἐργα-
στῶν³³ εἰσπράσσον|τες, ἅπερ ἀρνούμενων αὐτῶν ἡδέως ἐπίστευον,
τοῦ μὴ ὀφείλιν | γείνεσθαι τὸ τοιοῦτο λαμβάνων καὶ τὴν παρ'
αὐτῶν συνκατάθεσιν. | μόνον μέντοι ὠμολόγουν τῷ Ἰπερβερε-
ταίῳ³⁴ μὴν δίδοσθαι ἑαυ|τοῖς τὸ εἰς τὸν Ἑρμῇ λεγόμενον ἐκ
35 τοιαύτης ἀφορμῆς· ὅρκον ἑαυτοῖς || ἀπαιτεῖν συνεχωρῆσθαι παρὰ
τῶν ἐνπολώντων³⁵ τὸ λεπτόν καὶ | πρὸς αὐτοὺς ἀναφερόντων περὶ
τοῦ μὴδὲν αὐτοὺς παρὰ τὴν διά|ταξιν³⁶ πεποιηκέναι. τοὺς οὖν
διὰ τὸ συνειδὸς ὁμνύειν μὴ δυναμέ|ρους διδόναι τι αὐτοῖς, ὥστε
μὴ τὴν τοῦ ὁμνύειν ἀνάγκην ὑπομέ|νειν· δ' οὐκ ἔδοξεν ἄλογον.
40 ἀνομνύειν μέντοι καὶ αὐτοὺς τοῖς ἐργ[ασ]||ταῖς³⁷ περὶ τοῦ μὴ-
δὲν αὐτοὺς ἡδικηκέναι ἐν τῇ τοῦ ἀργυροῦ νομίσ[μα]||τος δόσει
καὶ αὐτὸ δίκαιον ἡγήσάμην. ἐλέγοντο καὶ ἐνεχυρα[σῖ]||ας ἑαυτοῖς
ποιεῖσθαι(ν) ἐπιτρέπειν ὅλας τε τῶν ἐργαστῶν ἔσ[θ]' ὅτε³⁸ |
κρατεῖν τὰς ἐμπολάς, τῆς συναλλαγ[ῆ]ς³⁹ οὐ τοῦτο συγχωρού-
[σης,] | ἀλλὰ ἐπὶ τοὺς ταμίας αὐτοὺς παραγείνεσθαι κελευούση[ς,
45 ἐάν] || αἰτιάσωνται τινα, καὶ παρ' ἐκείνων δημόσιον λαμβάν[ειν
δοῦ]||λον, ἵνα νομίμως ποιῶνται τὴν ἐνεχυρασίαν, ὥστε [τὸ πρὸ

30 Non paucos, sed qui humili condicione essent.

31 AION.

32 Pensiones vel dona quae per feriarum dies eis offerrentur.

33 Hic

quoque de omni mercatorum genere intellegendum vocabulum. Cf. not. 26.

34 Postremus anni provincialis Asiani mensis, qui pertinebat a die 24. m. Augusti ad diem 22 m. Septembris. Cf. n. 458, 74.

35 Sic scribendum

est, non cum Prottio ἐμπόλων τῶν. Nam Graecum nomen est ἐμπολή, quod hic habes v. 43, unde legitima ratione descendit verbum usitatissimum ἐμπολᾶν. Quod contra ἐμπολος pro ἐμπορος vereor ne nemo unquam Graecus dixerit. Adde quod proximum καὶ rectissime se habet in participiorum ἐνπολώντων et ἀναφερόντων coniunctione, in Prottii vero lectione nullam habet probabilem explicationem. Nam quod ipse dicit, eos indicari qui aes provinciale etiam ad illos publicos trapezitas, i. e. non modo ad alios qui clam eiusmodi negotia transigerent, afferrent, nullo modo ferri potest. Etenim cum verissima sit Prottii sententia de privilegio mensae publicae Pergamenae (not. 1), quis non videat, cum hac illud 'etiam' adversa fronte pugnare?

36 Constitutio nescio quae magistratuum Pergamenorum de permutatione nummorum indicari videtur.

37 Etiam hic latiore vi de omni mercatorum genere dicitur.

Cf. not. 26. 33.

38 Supplevi. v. P. non attigit.

39 Cf. not. 1. 42.

τῆς]⁴⁰ | κρίσεως τούτωι τῶι τρόπῳι ληφθὲν μένειν τοῖς⁴¹ ὀφεί-
 λουσιν. | καὶ τοῦτο οὖν ἔδοξεν ἡμῖν οὕτως ὀφείλειν γείν[εσθαι,
 50 [δοῦλου μὴ σύ]μμετρον εἶναι τὴν ἐνεχυρασίαν, ἀλλὰ ἥ τὸ ἱκα-
 νόν⁴⁴ πρὸ κρίσεως⁴⁵ λ[α]μβά[ν]εσθαι⁴⁶, ἥ ἐὰν δοῦναι τις μὴ
 δύνηται τὸ σ[υ]μβόλαιον, εἶνα[ι]⁴⁷ τὸ ἐ[ν]έχυρον ἔσου ἂν τὸ
 πρᾶγμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ [πρόσ]τιμον ᾗ⁴⁸. [τάς μέν]τοι κρί[σεις]⁴⁹
 γείνεσθαι μὴ ἐπὶ τῶν ταμιῶ[ν], ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐστρατη[γ]ηκ[ό]-
 των⁵⁰ | ἀνδρῶν ἐξ ἀπολογῆς⁵¹ εὖλογον εἶ[ναι] νομίζω, ἔτι δὲ
 55 τοῦ[ς] μὲν⁵² ταμί[ας]⁵³ μετέχειν τῆς χρη[ίας] κ[α]θηκον⁵⁴, το[ύς]

40 Supplevit v. P. coll. C. I. Att. II, 600, 36. 37: ἐξεῖναι τοῖς φρατιάρχαις
 καὶ Δυνα[μ]εῦσιν ἐνεχυράζειν πρὸ δίκης. 41 Post μένειν Conze habet ΤΟ. S.
 Sed Prottius fieri certe posse, ut reliquiae post O conspicuae litterae I
 essent, ectypo examinato pronuntiavit. 42 ΛΣ Fränkel, ΖΣ in ectypo
 agnovit v. P., idque lapide collato confirmaverunt Brückner et Zahn. Utrum
 ὅπως an καθὼς fuerit sane ambigas. 43 Putaverim hic locationem men-
 sae publicae, quae v. 7. 43 συναλλαγή appellatur, indicari; non ἐκδοῦναι ali-
 quando idem esse ac μεθεῖν constat. 44 Latinum *satis accipere*, de eo
 usurpatum cui praedibus cavetur, ut *satis dare* de eo qui praedibus cavet,
 hic ad verbum Graece reddi ut Act. Apostol. 17, 9 καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν
 παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτούς; monet v. Prott. 45 Ε. &
 Fränkel, ΛΣ Brückner et Zahn. 46 Λ MBA Fränkel, Λ MPA Brückner
 et Zahn. 47 ΕΙΝΑ. Fränkel, ΕΙΝΑ. Brückner et Zahn. 48 Vetantur
 hic plus quam quanti debita summa pecuniae addita multa sit pignoris loco
 auferre trapezitae, id quod eos per nefas haud raro fecisse supra v. 41—43
 indicatum est. Ceterum hic ΜΟΝΗ legit Fränkel, . ΜΟΝΗ Brückner et
 Zahn. 49 Versus quinquagesimi alterius finis apud Fränkelium itemque
 apud Brücknerum et Zahnium ΟΙΚΠΙ est. 50 ΑΛΙ... ΟΥ ΛΟΤΩΝ
 Fränkel, ΑΛΠΙ Γ Γ Ν Ε Π Ι Π Α Ι Ε . . . ΟΤΩΝ Brückner et Zahn. 51 'Qui prae-
 tura functi rationem reddiderint' interpretatur von Prott, ἀπολογῆν hic eadem
 vi dici statuens quam alibi, ut Syll.² 521, 90, habeat ἀπολογισμός. At hoc
 cum linguae legibus pugnat; nam ut ἀπολογισμός ab ἀπολογίζεσθαι, ἀπολογία
 ab ἀπολογεῖσθαι descendit, sic ἀπολογή necessario referendum est ad ἀπο-
 λέγειν; cf. ἐκλογή, συλλογή. Hoc vero verbum delectus notionem habet,
 veluti Herodot. II, 14 συνέπεμπε δὲ καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας ἀνδρῶν τῶν
 πρώτων. Non igitur omnes praetorii una iudicant, sed in unamquamque
 litem aliquot ex eis iudices deliguntur. Sane in re iudiciaria etiam con-
 trariam vim habuisse verbum discimus ex Plutarcho Cat. min. 48: ὁ δὲ
 Πλάγχος ἀπέλεξεν αὐτὸν (Catonem) ἐκ τῶν δικαστῶν μετὰ τοὺς λόγους, καὶ οὐδὲν
 ἥττον ᾔλω. Cogitaverit igitur quispiam de hac interpretatione 'ea condicione
 ut utrique ex litigantibus iudices relcere liceat'. Sed id cum praepositionis
 ἐξ vi minus bene convenire mihi videtur. 52 ΑΙΝΟΜΙΩΝ... ΝΤΟ.
 ΠΙΕΝ Fränkel, ΑΙΝΟΜΙΩΝ... ΙΔΕΤΟ. ΠΙΕΝ Brückner, Zahn. 53 ΓΑ
 54 ΗΚΤΗΝ Fränkel, ΑΗΚΑΝ Fränkel, Brückner, Zahn.

δὲ ἐσ[τρα]τη[γῆ]ς⁵⁵ | καὶ ἐμπείρους εἶνα[ι καὶ -----ο]υς⁵⁶
 τῶν πραγμάτ[ω]ν [κα]ὶ με----μον[τα]ς⁵⁷ τὸ τῆς περ[ιγ]νομέ-
 νης] οὐσίας⁵⁸ αὐτοὺς ἀπο[στ]ε[ρε]ῖν δυνάμε|νον⁵⁹, τὸν δὲ -----
 -----ε . κεν⁶⁰ καὶ οἷς ἂν ἄλλ[οις] τελώναις | ἐφε[δ]ρεύον-
 60 τας ἔγνωμεν⁶¹ ποιεῖσθαι αὐτοὺς τὴν εὐεχουρασίαν κα[ὶ]⁶² || ---
 -----] ταῖς ἀγοραίοις πιπρασκομένων ι . . | -----
 -----ως διδοσθαι τέλος, ἀλλ' ἐὰν λ . . . | -----
 να . ερεινε . . ιτη -----

55 ΤΟ ΤΗ . . . ΤΑΣ Brückner, Zahn. ΤΟ . . ΔΕΕΣ . . ΤΗ . . .
 ΤΑΣ Fränkel. 56 ΟΣ Fränkel, ΙΣ ectypum, cuius lectionem lapide ex-
 aminato confirmaverunt Brückner et Zahn. 57 In fine versus ΟΝ Fränkel,
 ΜΟΝ Brückner et Zahn. 58 ΨΥΣΙΑΣ Fränkel, ΨΥΣΙΑΣ Zahn. Partici-
 pium π[ε]ριγνομένης supplevi, cum sumerem de artificio quodam fraudu-
 lento trapezitarum hic dici, quo etiam eam partem rei familiaris pignori
 oppositae, quae reliqua esset deducta pecunia debita, eripere conentur de-
 bitoribus. Nam id eis vitio datum esse ab accusatoribus supra enuntiatur.
 Cf. not. 48. 59 ΑΠΟ ΙΝΔΥ Fränkel, ΑΠ ΙΝΔΥ Brückner et
 Zahn. 60 ΚΕΙ Fränkel, ΚΕΝ Brückner et Zahn. 61 Supplevi. ἐφε-
 δρεύειν frequenter insidiandi vi usurpari notum est. 62 Ν^Α Fränkel,
 Υ' Zahn.

485 Lapis inventus inter rudera Magnesiae ad Maeandrum.
 Edd. G. Cousin et G. Deschamps Bull. de corr. Hell. XVIII (1894)
 p. 12 n. 12. Plenius, sed minus accurate, minusculis exscripserat
 K. Batusis, cuius exemplum edidit Kondoleon Ἀνέκδοτοι Μικρασια-
 ναὶ ἐπιγραφαί p. 46 n. 90. (Ex utroque exemplo O. Kern Inschriften
 von Magnesia p. 124 n. 164.)

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος¹ καὶ ἡ γερουσία² ἐτείμησαν | Μοσχίωνα
 Μοσχίονος, ἄνδρα φιλότιμον καὶ ἐνάρειτον καὶ ἀπὸ προγόνων

Litterae ΑΖΘΞΠΣ. Vs. 9 in voce σειτώνην litteras Ν et Η ligatas ex-
 hibent Cousin et Deschamps. 1 Magnetum ad Maeandrum. 2 Corpus
 civium aetate provectiorum. In alio titulo eiusdem civitatis apud Kernium
 Inschr. von Magnesia p. 104 n. 116, 3. 4 legitur ἔδοξεν τῷ συστήματι τῶν πρεσ-
 βυτέρων, sed plerumque, ut hic, breviter γερουσία appellatur (Inschr. von
 Magnesia p. 83 n. 98, 36. p. 128 n. 179, 18), γέροντες sunt p. 90 n. 102, 6. 11.
 Ut hic una cum senatu populoque quempiam honoribus afficit gerusia, sic
 idem fit Inschr. von Magnesia p. 124 n. 162, 1 sqq. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος καὶ
 ἡ γερουσία ἐτείμησεν Τιβέριον Κλαύδιον — Ἡρκουланόν.

εὐσχήμονα καὶ ἤθει καὶ ἀγωγῇ κόσμιον³ καὶ ἀρχιερατεύ-
 5 οντα⁴ καὶ γραμματεύοντα τῆς πόλεως⁵ καὶ γυμνασιαρ-
 χήσαντα τετράμηνον τῆς | πόλεως ἐκ τῶν ἰδίων⁶, ὁμοίως
 δὲ καὶ δίμηνον γερουσίας⁷ | γυμνασιαρχήσαντα, ἔτι δὲ καὶ
 στρατηγήσαντα⁸ καὶ παραφυλάξαντα⁹ καὶ ἀγορανομήσαντα τε-

3 Cf. n. 474⁵.

4 Plenius de eodem civitatis Magnetum sacerdotio legitur Inschr. von Magnesia p. 104 n. 113 (Syll.² 374), 3—6 γνώμη στρατηγῶν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δήμου κα[ὶ] ἀρχιερέως τῶν πατρῶν θεῶν καὶ τῶν Σεβαστῶν Παμμένους τοῦ Διοκλέους. Alia de eo sacerdotio v. ap. Kernium Ind. p. 210.

5 Cf. Inschr. von Magnesia p. 127 n. 174, 13: τοῦ γραμματέως τῆς πόλεως. p. 166 n. 364: τ(οῦ) [τ]ῆς πόλεως (γρ)αφέως. Multo frequentior est appellatio ὁ γραμματεὺς τοῦ δήμου, quae eundem videtur magistratum significare, praesertim quia ipsa quoque cumulari solet cum honoribus sacerdotis; cf. Inschr. v. Magn. p. 126 n. 169, 13. 170, 15. 171, 11. p. 127 n. 173, 11. p. 130 n. 184, 13. 185, 15. p. 131 n. 186, 13. 187, 9. p. 134 n. 198, 7. p. 146 n. 239, 4. At alius sine dubio est γραμματεὺς τῆς βουλῆς (Kern Ind. p. 210).

6 Cf. n. 479⁹.

7 Cf. Inschr. von Magnesia p. 128 n. 179, 17: ὑπὲρ ὧν ἡμερῶν δόντα καὶ τῇ φιλοσεβείᾳ γερουσία τὸ ἐξ ἑθους ἐπὶ ἡμέρᾳ διδόμενον ἔλαιον. p. 104 n. 116, 24 ἐπονομάζον[τα] τὴν διανομήν (quae gerusiae datur) γυμνασιαρχικὴν.

8 In titulis Magnetum p. 83 n. 98, 26 et p. 86 p. 100 a, 40 (τοῦ) στρατηγοῦ ita dicitur, ut quin unus modo illo quidem tempore praetor fuerit nulla ex parte dubium sit. P. 104 n. 113, 3. 4 γνώμη στρατηγῶν legitur, Claudii aut Neronis aetate; itaque hic quoque Moschio unus e collegio intellegendus est.

9 Inter summos civitatum honores παραφύλακος officium enumeratur cum hic tum Jahreshefte des österr. arch. Inst. V 1902 p. 199, 23 sqq. γυμνασιαρχή[σαν]τα καὶ παραφ[υλάξ]αντα καὶ δεκαπρωτεύσαντα καὶ πάσα[ς] τὰς ἀρχάς καὶ λ[ε]ιτου[ργ]ίας τετελεχότα. Lebas-Waddington Inscr. III, 1693 b στρατηγήσας, ἀγορανομήσας, | [----]ήσας, βουλευτήσας, γραμματεὺ[σας], -----, [α]μειβόσας, ἐφηβαρχήσας, ε[ἰ]ρηναρχήσας, νομοφυλάκ[η]σας, παραφύλαξας. Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1883 p. 328 n. 10: στεφανηφόρον καὶ γραμματεῖα τοῦ δήμου, βουλευτήσαντα, εἰρηναρχήσαντα, ἀγορανομήσαντα, σιτανήσαντα ἀπὸ [Ἀλεξ]ανδρείας ὅς, χρυσοφορήσαντα, [πα]ραφυλάξαντα, παν[θη]νριαρχήσαντα, ἀργυροταμειεύσαντα, δεκαπρωτεύσαντα, γραμματεύσαντα. Gr. inscr. in the Br. mus. III, 2 p. 209 n. DLXXIX a, 7. 8 [βου]λευτοῦ καὶ ἐφηβάρ[χου καὶ] παραφύλακος. Alia vide Mitth. des ath. Inst. XIX 1894 p. 307 not. 4. Infra n. 527, 9. 10. 11 de eiusmodi magistratibus coronae honore afficiendis nonnulla praecipuntur. Apparet igitur hos nobilissimos homines fuisse, non confundendos illos quidem cum eis publicae securitatis custodibus, qui appellabantur παραφυλάκται. De ipso eorum officio ambigitur. O. Hirschfeld παραφύλακα praefectum παραφυλακτικῶν interpretatur (Sitzungsberichte der Kgl. Akademie zu Berlin 1891 II p. 368 not. 416), E. L. Hicks Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 87 eum intellegit, cuius officium fuerit militibus municipalibus (διωγμίταις, cf. n. 514, 10) stipendium praebere, Waddington similem eius magistratum fuisse atque in Lycia ἀρχιφύλακος et ὑποφύλακος

τράμηνον¹⁰ καὶ νεοποιήσαντα¹¹ καὶ σειτώνην γενόμενον¹² καὶ
 10 ζῆμι(ω)θέντα¹³ δηνάρια || πεντακισχείλια, οὐδὲν δὲ ἔλασ[σ]ον
 καὶ πανηγυριαρχήσαντα¹⁴ | καὶ ἀργυροταμίαν¹⁵ γενόμενον, γε-
 νόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπι---|πηγῶν¹⁶ διετίαν, κατασταθεὶς¹⁷
 δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαράξεως τοῦ λεπτοῦ | χαλκοῦ¹⁸, καὶ τὰς λοι-
 πὰς δὲ φιλοτειμίας τελιάσαντα¹⁹ ἀγνῶς καὶ | ἀμέμπτως.

(n. 566, 16. 17), quorum negotia ad vectigalia exigenda spectassent, quam sententiam probavit Th. Preger Ath. Mitth. XIX p. 307. Ut in re obscurissima mihi maxime probabilis videtur Hirschfeldii sententia, quam etiam W. Liebenam Städteverwaltung im römischen Kaiserreich p. 357 not. 6 probat. Nam ipsum nomen hoc monstrare videtur collatis vocabulis παραφυλαχῆ τῆς πόλεως, παραφυλακῆτον, παραφυλακῆται, quorum testimonia praebet Liebenam l. l. Utique non unum praefectum vigillum, sed collegium fuisse inde apparet, quod eius praeses (ἀρχιπαραφύλαξ) est n. 476, 8. 9. De ratione, obscurissima sane, quae inter paraphylacas et irenarcham intercedere videtur, cf. n. 550². 10 Gymnasiarchorum et agoranomorum collegia ter per singulos annos mutata videntur Magnesiae, ut Erythris praetores (στρατηγοί). Cf. Syll.² 210, 3. 4. 24. 25. 223, 3. 4. 17. 11 Cf. Inschr. von Magnesia p. 84 n. 98, 58, ubi inter alios Magnetum magistratus recensentur νεωποῖται. p. 166 n. 362, 4 sqq. γραμμα[τεὺς τοῦ] συνεδρί[ου τῶν] νεοποιῶν est, eadem atque hic scriptura. 12 Non annuus magistratus est, sed unum certum mandatum peregre proficiscendi ibique frumentum reipublicae impensis coëmendi. Cf. titulum Trallianum Mitth. des ath. Inst. VIII p. 328 n. 10, 5. 6 σιτωνήσαντα ἀπὸ [Ἀλεξάνδ]ρειας. 13 ZHMIOΘENTA. Iacturam, non poenam significari apparet. 14 Manifesto ad panegyryn Dianae Leucophryenes (Syll.² 256 sqq.) spectat hoc munus. 15 De hoc magistratu, cuius Magnesiae quidem in hoc uno titulo mentio fit, cum alibi inferiore aetate satis frequens sit eius memoria, cf. Oehler ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 802. W. Liebenam Städteverwaltung im röm. Kaiserreich p. 294 not. 1. 2. 565. Certum est discrepare hoc officium ab eo quod simplici nomine ταμίας appelletur, et cum inde a Traiani aetate inveniatur, proclive est conicere id a Romanis demum institutum esse. P. Paris Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 373 eundem magistratum in provinciis orientalibus hoc nomine appellatum coniecit, cui in occidente *curator calendarii* nomen esset. Is pecunias publicas mutuas dabat privatis qui fundos suos reipublicae pignori opponebant. Cf. Cod. Theodos. XII, 11, 1. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 1805. Coniectura Parisii non certa quidem est, sed probabilis. 16 Non nominis πηγῆ genetivus hic agnoscendus est, quoniam qui fontes a magistratibus civitatis curantur, non πηγῆ, sed κρήναι audiunt (n. 483, 159 sqq.), sed finis verbi compositi, cuius altera pars est radix verbi πηγνυμι, qualia sunt ἀμειβοπηγός, ναυπηγός, σοροπηγός. Si de altero ἐπι, quod unius Kondoleontis fide nititur, res certa est, prior compositi pars ipsa rursus ex praepositione ἐπὶ et nomine nescio quo conflata videtur; at eiusmodi vocabulum quod hic quadret me nullum novisse ingenue profiteor. 17 Anacoluthia satis frequens pro κατασταθέντα. 18 Cf. n. 484¹⁴. 19 Aut errore hoc pro

τελέσαντα incisum aut a verbo ceteroqui ignoto τελεάζω formatum iudicat Kern. At ille error quomodo oriri potuerit vix dixeris, cum hoc verbum non quidem pro τελέω, sed tamen pro τελεῖω usurpatum sui similia habeat. Nempe pro -εύω et -έω in compluribus dialectis derivationem -ίζω obtinuisse constat (γραμμασιζέω, ἀπελευθερίζω); quod si a τέλειος tale verbum denominativum formandum erat, propter ι proxime antecedens in -άζω cadere debebat ex notissima Graeci sermonis lege.

486 Basis marmoris albi, Pergami in domo privata, meridiem et orientem versus a theatro Romano. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 303 n. 440.

Γάϊον Ἀντίον Ἀῶλον Ἰούλιον | Ἀῶλου υἱὸν Κουαδράτον¹, δις | ὕπατον²,

Litterae ΗΗΘΘΠΣ. Fines hastarum apicibus ornati, ΠΙΤΥΦ nonnullis locis reliquis litteris altiores. Vs. 3 Η et Ν ligatae. 4 Huius hominis nobilissimi cum alibi inventi sunt tituli honorarii, Elaeae Aeolidis (C. I. G. 3532), Ephesi (Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 487 n. DXXXVIII), in oppidis Lyciae Lydis (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 497 n. 520) et Tlo (ibid. p. 205 n. 550), tum Pergami ingens numerus monumentorum dedicatus est, quorum bases partim integrae partim truncatae aetatem tulerunt. Titulos composuit et commentario bonae frugis pleno illustravit Fränkel *Alterth. v. Perg.* VIII, 2 p. 298 sqq. n. 436—451. Nuper accesserunt aliorum duorum titulorum reliquiae, *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXIV (1899) p. 479 n. 34. XXVII (1902) p. 400 n. 404. Inter haec monumenta Pergami eruta duo certe, n. 437 et 451, non a Pergamenis sed ab aliis civitatibus profecta sunt. Quod sane etiam alias usu venit, ut populus quispiam non domi, sed in illa urbe, quae provinciae caput erat, proconsulis statuam poneret (cf. n. 464, 4), sed multitudo imaginum Quadrati, quae Pergami potissimum collocatae erant, sine dubio inde repetenda, quod illum Pergamenum origine fuisse discimus ex Aristide, qui de eius pronepote Apella haec praedicat I p. 446, 4 sqq. Dindf. ἀπὸ γάρ τοι Κοδράτου, ὁ γῆλον ὃ ἔστιν, αἶμαι, καὶ φθειγμένους πᾶσιν ὁμοίως τοῦνομα, ἔξῃσιν ἀριθμῷ κατιόντι τὸ γένος εἰς τοῦτον ὄραν ἅπαν καθαρὸν τε καὶ γνήσιον τῇ σδε τῆς γῆς βλάστημα. De insignibus eius in patriam urbem beneficiis cf. ibid. v. 24 sqq. ὁ δ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ κληθεὶς ὡς ἀναληψόμενος τὴν πόλιν ὑπὸ χρόνου κεκηκυῖαν αὐτὸ τοῦτο ὕπερ ἔστιν ἐποίησεν. Singillatim praeter eum quem edimus titulum (v. 48. 49) eius de patria merita cognoscimus ex inscriptionibus *Alterth. von Pergamon* VIII, 2 p. 204 n. 269, 44. 48, ubi pecunias donasse dicitur ex quarum redditibus in omne tempus impensae in Traianeorum ludos fierent, et p. 352 n. 554, 7, ubi item de nescio qua eius munificentia ad res sacras spectante verba fiunt. Fränkel. 2 Primum suffectus fuit a calendis Iuliis a. 93 p. Chr., iterum ordinarius a calendis Ianuariis a. 105 p. Chr. Cuius anni tertio die Acta fratrum arvalium p. CXLV, 9 Henzen eum in collegio affuisse testantur.

5 ἀνθύπατον Ἀσίας³, | σεπτέμουρου ἐπουλώνου, || φράτρεμ ἀρ-
 ουᾶλεμ⁴, πρεσβευτὴν | καὶ ἀντιστράτηγον Πόντου | καὶ Βειθυνίας⁵,
 πρεσβευτὴν δὲ | Ἀσίας⁶, πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ | ἐπαρχείας
 10 Καππαδοκικῆς⁷, || ἀνθύπατον Κρήτης, Κυρήνης⁸, | πρεσβευτὴν

3 Proconsulatus Asiani tempus primum definitum est nummo Pergamenorum (cf. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques* n. 114) cum titulo ΑΥ(τοκράτωρ) ΚΑ(ῖσαρ) ΝΕΡ(ουας) [ΤΡΑΙ]ΑΝΟC ΓΕΡ(μανικὸς) Δ(ακικὸς). Nam *Dacici* nomen Traianus non gessit ante annum 103 p. Chr. Sed cum legatio Syriaca (not. 10) item anno 103 non antiquior sit, sed utique proconsulatu Asiae prior, non satis spatii inter hanc et consulatum ordinarium (103 p. Chr.) relinquatur, praesertim cum annus 103/4 p. Chr. occupatus sit T. Aquillii Proculi proconsulatu (Waddington *Fastes* n. 113); unde certissima ratione Waddington collegit, Asiam non ante annum 106/7 p. Chr. a Quadrato administratam esse; sed aut in hunc aut in aliquem ex proximis annis incidit magistratus Quadrati. Nempe 106 p. Chr. tredecim annorum spatio distat a primo eius consulatu. Atqui nullum exemplum maioris quam sedecim annorum intervalli Traiani aetate sibi notum esse fatetur Waddington. Ultra annum 109/10 p. Chr. igitur utique non licebit descendere. 4 Haec duo sacerdotia cum in plerisque Pergamenis Quadrati titulis item Latinis nominibus appellata redeunt, tum in Elaeensi (not. 1). In actis fratrum arvalium A. Iulius Quadratus annis 72 (p. XCVIII, 10. 11 Henzen), 78 (p. CII, 34), 86 (p. CXV, 51), 87 (p. CXVII, 48. CXVIII, 62. CXIX, 22. 44. CXX, 60), 89 p. Chr. n. (CXXI, 2. 5. 11. 24. CXXII, 28. 33. 38. 44. p. CXXIII, 57. 58) recensetur. Qui utrum hic ipse esset an eius pater, pridem dubitatum est, sed nunc quidem omnes consentiunt, non esse cur eum ab illo qui postea anno consulatus ordinarii (103 p. Chr., v. Acta fr. arv. p. CXLV, 2. 9. CXLVI, 25. II, 4. CXLVII, 24. 32) rursus in collegio compareat distinguamus. Cf. Fränkel p. 299. H. Dessau *Prosopographia imp. Rom.* II p. 209 n. 338. 5 Cum ex more consulatus et proconsulatus Asiae extra ordinem praemissi sint, quos excipiunt sacerdotia, iam ab hac legatione incipit cursus honorum a minoribus ad maiores ascendens. Quod nulla quaesturae, aedilitatis (vel tribunatus), praeturae mentio fit, inde colligit Wadd. Quadratum non origine senatorii ordinis fuisse, sed ab imperatore inter praetorios allectum esse. Legatum proconsulis intellegi non est quod dicam. Bithynia et Pontus inter provincias senatorias erant usque ad Hadriani aetatem, etsi iam a Traiano Plinius minor et C. Iulius Cornutus Tertullus legati pro praetore extra ordinem in eam provinciam missi erant. Sed illorum tempore (inde ab a. 111 p. Chr. n., cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 352) Quadrati legatio multo prior est. 6 Duorum deinceps proconsulum Asiae legatus fuit. W. 7 Legationem Cappadociae ante consulatum priorem (93 p. Chr.) a Quadrato susceptam esse Wadd. collegit ex titulo Tloensi Lyciae. Qui cum non, ut hic et plerique alii, consulatus mentionem reliquis honoribus extra ordinem praemittat, necessario sumendum est aut eum tum, cum monumentum erigeretur, nondum consulem fuisse, aut consulatum in inferiore lapidis parte qui periit recensitum fuisse. Iam cum finem superstitis partis faciat legatio

Σεβαστοῦ ἀντιστ[ρά]τηγον Λυκίας καὶ Παμφυλίας⁹, | πρεσβευτὴν
 15 καὶ ἀντιστράτηγον | Αὐτοκράτορος Νέρουα Καίσαρος || Τραϊανοῦ
 Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | ἐπαρχείας Συρίας¹⁰, | ἡ σεβαστὴ σύνο-

Cappadociae, manifestum est sive hoc sive illud statuas eam consulatu priorem habendam esse. Constat sane Cappadociae, cum antea a procuratoribus recta esset, a Vespasiano legatum consularem praefectum esse (cf. Sueton. Vespas. 8 *Cappadociae propter adsiduos barbarorum incursus legiones addidit, consularemque rectorem imposuit.* Tac. hist. II, 84 *sed inermes legati regebant* (69 a. Chr.), *nondum additis Cappadociae legionibus*, quos locos affert J. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 367 not. 6. Item inde a Traiani temporibus sat multos novimus Cappadociae legatos eosque omnes consulares (Marquardt p. 370 sqq.). At eo quod interiectum erat tempore Domitianum aliquid novasse in administratione huius provinciae eique propterea praetorium legatum pro consulari dedisse, quae mutatio brevi rursus abolita esset, ex Quadrati titulis collegit Waddington et eodem retulit, quod ille in titulis constanter non, ut priores et posteriores omnes, legatus Καππαδοκίας, sed ἐπαρχείας Καππαδοκικῆς diceretur (praeter hunc titulum etiam Alterth. v. Pergamon VIII, 2 n. 436, 8. 9. 438, 4. 5. 439, 6. C. I. G. 3548, 7. 8. Inscr. Tloensis ap. Wadd. Fastes n. 444). De natura huius mutationis nihil dicit Waddington. Proclive est suspicari, ambitum eius contractum esse, ut non iam legati consularis dignitati accommodatus videretur, fortasse Galatia ab eo separata. Sed hoc refellitur titulo Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 308 n. 454, 7 sqq. [πρεσβευτὴν] | Σεβαστοῦ ἐπ[αρχ]ε[ί]ας Καππαδοκικῆς, | Γαλατίας, Φρυγίας, | [Πισιδίας, Ἀντιόχιας, Ἀρμενίας μιτράς]. Quae adeo indicare videntur, provinciam simul amplificatam et a consulari legato in praetorium translatam esse, rem sane permiram. 8 Etiam hunc et proximum honorem ante consulatum gessit. Insulam Cretam cum Cyrenaica ab Augusto ad Diocletianum unam provinciam senatoriam effecisse eamque a proconsulibus praetoriis administratam esse constat. Cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 464 sqq. 9 Lycia et Pamphylia, cum antea modo coniunctae modo separatae fuissent, inde ab anno 74 p. Chr. in unius provinciae corpus confusae primo imperatoris, deinde ab anno 435 p. Chr. reipublicae erant. Illo tempore legatos pro praetore habebant praetorios; hoc officium postremum est quod Quadratus ante priorem consulatum (93 p. Chr.) susceperit; non recte igitur Marquardt p. 376 not. 3 in laterculo legatorum Lyciae et Pamphylicae illum ad Traiani principatum refert. 10 Nobilissima haec fuit inter provincias imperatorias, ut Asia et Africa inter senatorias. Quare semper a consularibus administrata est. In titulo honorario Antiochensium ad Chrysorrhoeam (cf. n. 624²) Alterth. v. Perg. VIII, 2 p. 304 n. 437, 2 accuratius dicitur πρ[ε]σβευτ[ή]ν | καὶ ἀντιστράτηγον | αὐτοκράτορος Νέρουα | Τραϊανοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ Δακικοῦ Συρία[s] | Φοινικῆς, Κομμαγενῆς. Commagenen cum imperio Romano adiungeretur auctumno anni 71 p. Chr. non separatam provinciam fuisse ex hoc ipso titulo collegerunt homines docti. Cf. Marquardt p. 399 et quos ille affert in nota 42. Ceterum tempus legationis Lyciacae eiusdem Antiochensium inscriptionis

δος τῶν νέων | τὸν εὐεργέτην καὶ (δι') αἰῶνος¹¹ | γυμνασίαρ-
 20 χον, || ἐπιμεληθέντων | Ἀσκληπιάδου Γλύκωνος Μυρικοῦ | καὶ
 Ζωίλου Διομήδους καὶ Θέωνος | Τ[ελέσ]ωνος τῶν γραμματέων.

ope definitur. Quae cum ὑπατον, non ut haec quam edimus δις ὑπατον habeat, utique non post 104 p. Chr. Quadratum ex provincia Lycia decessisse arguit; neque vero idem ante annum 103 factum esse ex cognomine *Dacicus* quod Traiano tribuitur (not. 3) apparet. 44 Supplevi. Fr. in titulo ceteroqui accurate scripto peccatum esse non credit. Sed merus genetivus quomodo defendatur non video.

487 Tabula marmoris albi, Mylasis (*Melasso*) apud Kailakchi-Mustapha. In eodem lapide alius titulus eiusdem generis, a sinistra, linea verticali ab hoc separatus. Edd. G. Doublet et G. Deschamps Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 624 n. 24. Lapide denuo collato et ectypis confectis imaginem tituli accuratissime delineatam proposuerunt E. Hula et E. Szanto Sitzungsberichte der A. d. W. zu Wien CXXXII (1895) II p. 18 n. 13.

[Ἀ]σιανοὶ Ἰωνες¹

Litterae ΑΘΗΟΠΣ. Paucis locis litterae ligatae. Vs. 4 maiore modulo quam reliqui exaratus. 4 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 349—358 et Doublet et Deschamps Bull. de corr. Hell. XIV p. 620 n. 49. 20, ubi habes eiusdem generis titulos, in quibus recensentur iudices, quos peregre acciverant Mylasenses ad ipsorum controversias dirimendas. Ipsi iudicibus (δικασταί) plerumque adiunguntur γραμματεῖς et ἀκόλουθοι, nonnunquam etiam alii officiales (not. 5). Hic primum iudicem (v. 4), deinde scribam (v. 5) recenseri probabile est. Cf. not. 3. Ac Waddington quidem haec omnia προσκυνήματα esse sibi persuasit, quibus ipsi iudices, priusquam donum redderent, se delubrum Iovis Osogois adiisse eumque veneratos esse testati essent. Ac sane in illo fano haec omnia inscripta esse constat. Neque vero ab ipsis arbitris titulos scriptos, sed potius honoris causa eorum nomina in loco sanctissimo a Mylasensium populo incisa esse apparet ex v. 3 (cf. not. 3). Origo iudicum etiam in reliquis titulis plerumque supra ipsa nomina, multo rarius infra ea indicatur. Cf. Λύκιοι Ξάνθιοι μητροπολεῖται Lebas III, 350. 352. 354. 355. Λύκιοι Τλωεῖς ibid. 357. Bull. XIV n. 49, 4. 2. Ἀτταλεῖς ibid. n. 20, 4. Παταρεῖς ibid. n. 20, 9. Ἀφροδείσιαις Lebas III, 354, 4. Ερυθραῖοι ibid. n. 353, 4. Asianos ad unum omnes esse vides. Quod origo hic multo minus accurate indicatur quam usquam alibi, eo referendum videtur, quod non ab una civitate, sed a communi Ionum arbitros petiverunt Mylasenses. Quod commune intra illud amplissimum omnium per Asiam provinciam Graecorum concilium (n. 458²⁴) etiam principatus tempore manebat. Cf. n. 489, 15. 16 βασιλεῖα Ἰώνων.

[ἀνθυπά]τω Κορνηλίω Τακίτῳ²
 [φί]λοι εὐγενεῖς δίκαιοι³
 [Λ]ούκιος Γάουιος Λαβίων
 5 [Λ]ούκιος Γάουιος Λαβίων νέος⁴
 [δικα]σταγωγός·⁵ Χρύσιππος
 -----ος. Ἀγαθος [δη]μόσιος⁶
 σεμνο-----

2 Cum hinc didicissemus, Cornelium Tacitum rerum scriptorem ad proconsulatum Asiae pervenisse, simul etiam illam antiquam de eius praenomine quaestionem lapide Mylasensi dirimi persuasum habebant primi editores, quia v. 2 init. ΠΟ(πλίω) legere sibi videbatur. At accuratissime retractato lapide H. et Sz. has appellationis officii potius reliquias esse perspexerunt. Ceterum cum Tacitum anno 98 p. Chr. consulem suffectum fuisse constet, pro eo quod tum usitatum erat temporis intervallo (cf. n. 481¹) intra annorum 110—114 p. Chr. spatium provinciam administravisse videtur. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 467 n. 4200. L. Schwabe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 1566 n. 395. 3 Appellationes honorificae, quae in nullo ex titulis similibus redeunt, magni momenti sunt ad vim inscriptionis recte intellegendam. Eis enim iudices ipsos de se usos esse a probabilitate plane abhorret, immo laudes sunt, quas civitas eis tribuit. Similia de legatis haud raro leguntur. Cf. Syll.² 307, 16 [πρεσβευ]ταί — ἄνδρες κα[ὶ] φίλοι καὶ φίλοι. Hic vero ad illa latius patentia φίλοι et εὐγενεῖς accedit iustitiae laus propter officium, quod alibi plerumque vocabulo δικ(ασταί) indicatur. Ceterum probabile est ex his duumviris priorem modo iudicem, alterum (cf. not. 4) scribam esse. 4 ΛΑΒΕΩΝΕΟΣ Hula et Szanto. ΛΑΒΕΩΝΝΕΟΣ Doublet et Deschamps. Ac sic certe exarare debuisse lapidicam in propatulo est. Ceterum iidem duumviri redeunt apud Lebas III, 353 Ἐρυθραῖοι | δικ(αστῆς) Α. Γάουιος Λαβίων, | γ(ραμματεὺς) Α. Γάουιος Λαβίων νέος. Nam quod praenominis nota illic utrobique A est, id hoc titulo emendatur, qui praenomen [Λ]ούκιος plene scriptum habet; quo scripturae genere simul probatur, apud Lebasium non mancum et corruptum huius ipsius tituli exemplum, sed re vera aliud monumentum haberi. Cur hic Ἀιαντοὶ Ἴωνες appellentur, qui illic Ἐρυθραῖοι sunt, exposui not. 1. 5 Integra haec vox exstat Lebas III, 353 a, 6 δικασταγωγός Εὐρηναῖος. Wadd. recte hominem intellexisse videtur, qui illos comitaretur et operas ad iter commode faciendum necessarias eis praestaret. 6 Plerumque ἀκόλουθοι iudicum in hoc titulorum genere recensentur (Lebas III, 350, 4. 351, 7. 40. 357, 5. Bull. de corr. Hell. XIV p. 621 n. 20, 7). Quos servos fuisse cum usitata nominis significatio prodit, tum Lebas III, 349, 5 definite ἀκόλουθοι δοῦλοι legitur. At cum illi publice mitterentur, etiam publicos servos pedissequos eis datos esse probabile est, quare et hic et Lebas III, 349, 6. 356, 3 vocabuli ἀκόλουθος loco scribitur δημόσιος.

488 Fragmentum marmoris albi inaedificatum in pariete delubri Islamici in vico *Bebeklii* Lydiae. Edd. minusculis Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς 1885 p. 53 n. 432. Maiusculis K. Buresch Aus Lydien p. 409 n. 50.

Ἐν Καστωλλῷ¹ κώμῃ² Φιλαδελφέων, γενομένης ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς γερουσίας³ | καὶ τῶν λοιπῶν κωμητῶν πάντων, καὶ βου-

Litterae ΘΛΜΠΣ. Litteraturam in universum quidem primo p. Chr. n. saeculo convenire, sed propter nonnullarum litterarum formas tamen probabilius titulum alteri vindicari, quo utique non esset recentior, pronuntiavit Buresch. Plane certa aetatis indicia sane hic nulla sunt. 4 Cf. Xen. Anab. I, 4, 2 Κύρον δὲ μεταπέμπεται (Darius II rex) ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καστωλοῦ πεδῖον ἀθροίζονται. 9, 7 ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης Λυδίας τε καὶ Φρυγίας τῆς μεγάλης καὶ Καππαδοκίας, στρατηγὸς δὲ καὶ πάντων ἀπεδείχθη, οἷς καθήκει εἰς Καστωλοῦ πεδῖον ἀθροίζεσθαι. Hellen. I, 4, 3: Κύρος — ἐπιστολὴν τε ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι τὸ βῆσιλειον σφράγισμα ἔχουσαν, ἐν ᾗ ἐνῆν καὶ τὰδε· καταπέμπω Κύρον κάρανον τῶν εἰς Καστωλὸν ἀθροιζομένων. Stephanus Byz. Καστωλοῦ πεδῖον, Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν· ἐκλήθη δὲ ὅτι Καστωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοὶ φασιν. ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ Καστωλός· τὸ ἐθνικὸν Καστώλιος ὡς Σπαρτώλιος, καὶ τὸ κτητικὸν Καστωλικός. Huius loci antiquitas nobilissimi situm ut definiret hoc titulo indagato contigit Bureschio. Qui quod dicit qui postea pagus civitatis Philadelphensis fuisset, Persarum imperio urbem Lydiae tum egregie florentem fuisse videri, id mea quidem sententia perquam dubium est. Nam Stephani Byzantii quidem πόλις nullius momenti est; quam vero in re militari dignitatem sane permagnam habebat ille locus, ea non oppidi pagive est, sed campi adiacentis quem perfluit fluvius *Szögüdt-Tschai*; qui campus etiam a mediocri aut adeo tenui oppidulo nomen accipere poterat, si modo tum maior aut opulentior urbs ibi non sita erat. Ac si verum est, quod ipse Buresch haud inepte coniecit, proprium fluminis nomen fuisse Καστωλ(λ)ός (cf. Πακτωλός), nihil omnino ex appellatione Καστωλοῦ πεδῖον (cf. Καῦστρου πεδῖον) de oppidi flore aut magnitudine colligi licet. Eundem campum H. Kiepert Formae orbis antiqui tab. IX Asia provincia Comm. p. 4 significari existimat a Strabone XIII, 4, 5 p. 626 nomine τὸ Κύρου πεδῖον desumpto ab illo ipso Cyri minoris imperio. 2 Pagos (κώμας, κατοικίας) in agro civitatis sitos eandem rei publicae formam habuisse atque ipsas civitates, ea tamen condicione ut non nisi de ipsorum paganorum rebus decernere iis liceret, et hic et alibi videmus. Ut hic comitia (ἐκκλησίαν) pagi habemus, sic ex aliis Lydiae titulis Buresch p. 2 conguessit exempla magistratuum, qui aut κωμαρχαὶ appellantur, aut adeo eisdem atque in civitatibus nominibus utuntur, qualia sunt ἄρχων, πρύτανις, στεφανηφόρος, ἀγορανόμος, λογιστής. 3 Hoc unum est exemplum γερουσίας pagi, sed collatis eis quae not. 2 exposita sunt hoc nihil miri habet. Non est cur dubitemus, quin etiam in pago, ut in civitatibus Asianis, gerusia collegium hominum

5 λευσαμένων αὐτῶν διελεῖσθαι τὸν ὑπ[άρ]χοντα αὐτοῖς ἀγρὸν ἐν τοῖς ἰδίοις ὅροις⁴ | [τῶ]πῳ⁵ τῷ λεγομένῳ Ἀγάθωνος μά[νθ]ραιοις⁶, | [ῶ]ντα ὁρ(ε)ινόν, ἐφ' ᾧ πάντ[ε]ς οἱ χωμ[ῆ]ται -----].

aetate provectorum fuerit. Sed alia tamen huius collegii condicio fuisse videtur atque illic. Nam quod enuntiatur in ecclesia et gerusiam et reliquos paganos affuisse, vix aliam habet explicationem, nisi ut principales partes in ecclesiae deliberatione gerusiae fuisse indicetur. Eam igitur et convocasse comitia et decrevisse quae deinde reliquorum suffragiis confirmarentur probabile est, ut senatui (βουλῇ) civitatis responderet. Quod eo minus quicquam miri habet, quod in alio Lydiae pago Tiris vel ipsum ἡ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος invenitur. Cf. Buresch p. 2. 3. 4 Ager paganorum communis, situs intra territorium pagi. Apparet ἴδιος hic non antiquiore vi poni communi vel publico (κοινός, δημόσιος), sed ad idem redire ac si diceretur ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅροις, qui usus inde ab Alexandri M. aetate frequentissimus est. 5 Praepositionem ante hoc nomen non repetitam fuisse certum est propter spatii rationes. Buresch. Neque vero hic quicquam est negligentiae aut erroris, sed legitimum esse et usitatum merum dativum huius ipsius vocis in fundorum situ describendo docet Syll.² 740, 8 χωρεῖδιον στυφλ[ά]ριον πλ(έθρων) ὁκτώ, τόπῳ Συί. v. 20 sqq. ἔτερον χωρεῖον — ἀμπέλτικόν, τόπῳ Ἰπποβότῳ, πλ(έθρων) [ἑ]ξ. 6 ΜΑ' ΜΠΑΙΣ. Supplevit et emendavit Buresch.

489 Basis marmorea, in vinea Papalae cuiusdam in vico *Panagia-Vurnu* ad os Hermi recentius, trium milium metrorum Gallicorum intervallo a parietinis Phocaeae veteris. Edd. A. Fontrier *Ἀρμονία* 24. Φεβρουαρίῳ. 1892. Ex Cuvii et Ardaillonii ectypo et apographo Th. Reinach Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 34.

Ἡ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος | Τίτον Φλάουιον Οὔαρον¹ | Καλου-
5 σιανὸν Στρατογείκου ὄν Κυρεῖνα Ἐρμμοκράτη², ἑπαρχον τε'χνησι-

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 9 fin. A et Y ligatae, v. 49 N intra orbem litterae Ω. 1 Rectius Οὔηρον scribendum fuisse coniecit Reinach allatis titulis ap. Wilmanns Exempla 293, 1 *T. Flavio T. f. Pal. Vero equiti Romano*. 1374, 2 *T. Fl. Vero Aug. lib.* 1408, 4 *Fl. Verus Metrobalanus*. Sed nomina nullam indicant cuiusquam ex his necessitudinem cum eo homine, cuius hic est titulus. 2 Simpliciter Flavius Hermocrates appellatur in titulo uxoris item Phocaeae reperto C. I. G. 3445: Ἡ Τευθαδέων φυλῇ | Φλαουίαν Μόσχο(υ) θυγατέρα Ἀμμιον, τὴν καλουμένην Ἀρίστιον, ἀρχιέρειαν | Ἀσίας ναοῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ, πρύτανιν, στεφανηφόρον | οἷς καὶ ἱέρειαν τῆς Μασσαλίας, ἀγωνοθέτιν, τὴν | Φλαουίου Ἐρμμοκράτου γυναῖκα, ἀρετῆς ἔνεκεν | καὶ τῆς περὶ τὸν βίον κοσμη[ί]της τε καὶ ἀγνείας. Vides sacerdotiis ambo coniuges eisdem functos esse. R.

τῶν ἐν Ῥώμῃ δις³, ἔ|παρχον σπείρης Βωσπο|ριανῆς πρώτης⁴, χει-
 10 λίαρχον λεγιῶνος [ι]β⁵ κεραι|νοφόρου⁶, ἀρχιερέα Ἀσί|ας ναοῦ τοῦ
 ἐν Ἐφέ|σῳ⁷, πρύταν[ιν], στεφαν|νηφόρον καὶ ἱερέα τῆς | Μασσαλίας⁸

3 Cf. n. 494⁵. 4 Cohortem I Bosporianam ex diplomate militaris anni 116 p. Chr. (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 157) innotuisse observat C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 1 p. 255, ad eamque referenda esse et huius tituli testimonium et Olympia V p. 538 n. 447, 6. 7 ἔπαρχον σπείρης πρώτης Βωσποριανῆς. Nam de cohorte miliaria Bosporiana (Not. dign. Or. XXXVIII, 29) quae in Armenia tendebat, hos titulos Graecos intellegi non posse, quia utrobique a cohortis praefectura demum ad legionis tribunatum ascenderetur, id quod caderet in cohortem quingenariam, non in miliariam. Illa vero cohors I Bosporiana in Pannonia superiore stationem habebat. Cichorius. 5 Supplevit R., cum in ectypo nihil nisi B conspiceretur, in apographo vero uterque numerus desideraretur. De legione XII Fulminata cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 447 not. 10. Augusti tempore in Syria tendebat, medio saeculo p. Chr. n. altero et tertio in Cappadocia (C. I. Lat. VI, 3492 a b. Marquardt p. 451 not. 2). 6 Sic Graece exprimitur cognomen quod est *Fulminata* cum apud Cassium Dionem LV, 23, 5 καὶ τὸ δωδέκατον (sc. στρατόπεδον) τὸ ἐν Καππαδοκίᾳ τὸ κεραινοφόρον, tum in titulis constanter; praeter hunc cf. n. 540, 16. 17. Olympia V p. 538 n. 447, 7. 8 χειλίαρχον λεγιῶνος δωδεκάτης κεραινοφόρου. C. I. Att. III, 626, 6 sqq. χ[ε]ιλίαρχον [λεγ. δωδεκάτ]ης κερ[αι]ν[ο]φ[ό]ρου. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 46 n. 120, 4. 5 ἐκατόνταρχος λεγιῶνος δωδεκ[άτ]ης κεραινοφόρου. Qua interpretatione sine dubio confirmatur sententia, ab insigni quodam quod legio gereret eam appellationem repetitam esse. 7 Unum igitur tunc temporis erat Ephesi fanum Augusti, i. e. nondum δις νεωκόρος facta erat civitas. Postea pluralis usurpatur ut Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III p. 123 n. 525, 8 ἀσιάρχην ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ. Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 232 n. DCIV, 11 ἀσιάρχου β' ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ. p. 197 n. DLIII ἀρχιερείαν Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ. Ex singulari numero recte R. collegit titulum Hadriani principatu non recentiore esse, coll. C. I. G. 3148, 38 sqq. καὶ ὅσα ἐπεύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ διὰ Ἀντωνίου Πολέμωνος· δεύτερον δόγμα συγκλήτου, καθ' ὃ δις νεωκόροι γεγόναμεν. 8 Hoc sacerdotium praeter hunc Hermocratis titulum et illum uxoris quem ascripsi not. 2 etiam in inscriptione Phocaeensi C. I. G. 3413 est: Ὁ ὁ[φ]ημο[ς] Δημήτριον Δημητρίου Γάλλον, τὸν πρύταν[ιν] καὶ στεφανηφόρον καὶ ἱερέα τῆς Μασσαλίας τὸ γ'. Iure meritoque R. negat hic antistitem sacrorum, quem Massilienses secundum antiquum morem (Schol. Thucyd. I, 25, 4: ἔθος γὰρ ἦν ἀρχιερέας ἐκ τῆς μητροπόλεως λαμβάνειν) ex metropoli Phocaea repetiverint dici. Nam ad rationem verissimam, qua ipse utitur, quod verba titularum talem interpretationem non admittant, longe gravior accedit, quod omnino illa scholiastae adnotatio tota ficticia est; nam et gravi errore de mente eorum quae Thucydides scripsit nititur neque omnino illa antiqua aetate, qua coloniae transmarinae conditae sunt, ulla Graecorum civitas noverat tales summos omnium sacrorum praefectos (ἀρχιερέας). Cf. Ind. Schol. Hal. sem.

15 δῖς, ἀγωνοθέτην, βασιλέα Ἰώνων⁹, ἀναθέντων | τὰς τιμὰς τῶν
τε | οἰκείων καὶ τῶν ἀπελευθερώων.

hib. 1889/90 p. IV. Neque omnino dubitari licet quin hi tituli municipales honores civium Phocaeensium, non Massiliensium enumerent. Deae Massiliae igitur sacerdotes agnoscemus cum W. Froehnero Revue arch. Troisième série XVIII 1894 p. 332 et Reinachio, qui verissime monuit, in universum quidem eiusmodi pietatem magis coloniae erga metropolin fuisse quam vice versa, sed hic propter eximium florem reipublicae Massiliensium tenuem illa aetate Phocaeensium populum coloniam eiusmodi sacris prosequi non mirum esse. 9 In Ionum civitatibus passim etiam post regium imperium sublatum appellationem βασιλεύς conservatam esse, maxime, ut etiam Athenis factum est, in eo magistratu qui sacra publica curaret, constat, ut Chii (Syll.² 570, 8), Mileti (Syll.² 627, 5), Ephesi (Diog. Laert. IX, 6). Idem Phocaeae usu venisse, et Hermocratem ab antiqua Codridarum stirpe (Paus. VII, 3, 10) descendente in patria sua tali magistratu functum, in mentem venit Reinachio, sed ipse tamen intellexit, additamentum Ἰώνων cum hac interpretatione adversa fronte pugnare. Immo totius Ionicarum civitatum societatis communem magistratum sacrorum causa institutum hic habemus. Regium nomen sane praeterea nusquam is gerit, sed vide ne id affectatione quadam antiquitatis, ut multa alia illa aetate, institutum sit.

490 Apameae (*Dinair*) in muro domus privatae. Ed. V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 306 n. 5 (inde Rev. archéol. Troisième Série XXIV 1894 p. 284 n. 13).

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀπαμέων Σοσίαν Πῶλλαν¹ | θυγα-
5 τέρα Σοσίου Σεναχίωρος β' ὑπάτου², ἐκγόνην³ Ἰουλίου Φρον-

Litterae ΘΠΕ. 4 Ipsa mulier nusquam commemoratur nisi in hoc titulo et alio item Apamensi, qui fere ad verbum cum hoc consentit, Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 305 n. 4, sed neptis eius est in titulo Cirtensi, quem affert Bérard, C. I. L. VIII, 7066: *Sosiae Falconillae, Q. Pompei Sosi Prisci cos. filiae, Q. Pompei Falconis cos. nepti, Q. Sosi Senecionis cos II pro(nepti), Sexti Iuli Frontini cos III abn(epti)*. Scriptura nominis gentilis inter *Sosius* et *Sossius* fluctuat, sed ita ut simplex sibila Romanis, geminata Graecis magis placeat. Cf. Boissévaini notam ad Cassii Dionis XLIX, 22, 3. 2 Consul ordinarius 99 p. Chr. n. cum A. Cornelio Palma, iterum 107 p. Chr. cum L. Licinio Sura, amicus Plinii minoris, fautor Plutarchi, qui ei libros complures dedicavit. Cf. Prosopographia imperii Romani III p. 255 n. 560. 3 Hoc femininum in titulis Asianis aetatis Romanae haud infrequenter recurrit. Cf. ἐκγόνην C. I. G. 3002 (Lebas III, 166), 4. Lebas Inscr. III, 1629, 2. Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 507 n. 13, 4. 5. XIII (1889) p. 487 n. 2, 10 sqq. XIX (1895) p. 558, 6. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 618, 3. p. 317

τίνου ὑπάτου γ'⁴, γυ|ναῖκα δὲ Πομπηίου Φάλκω|νος ἀνθυπάτου
 τῆς Ἀσίας⁵, ἡρωῖδα, | ἀναστήσαντος τὸν ἀνδρι|άντα ἐκ τῶν
 10 ἰδίων Κλαυ|δίου Μιθριδάτου ἀρχι|ερέως τῆς Ἀσίας, καθὼς ἐν |
 τῷ κοιν(ο)βουλίῳ⁶ τῷ τῆς | Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ ὑπὲρ τῆς |
 πατρίδος ὑπέσχετο.⁷

n. 802, 44. p. 349. n. 810, 7. Journal of Hellenic studies XXII 1902 p. 344
 n. 74, 7. Denkschr. der Ak. d. W. zu Wien 1897 p. 4 n. 9, 3. Mitth. des arch.
 Inst. in Athen XXI (1896) p. 117, 6. 7. ὑπατικ(ῶ)ν ἐγγόνην καὶ προεγγόνην Bull.
 de corr. Hell. XVIII (1894) p. 7 n. 3, 4 (Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV
 1899 p. 92 n. 4). καὶ τῆς ἐγγόνης Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III, 325, 42. Voca-
 bulum per se ambiguum (Syll.² 373⁶) hic neptem significare apparet. 4 De
 Sex. Iulio Frontino cf. Prosopographia imperii Romani II p. 192 n. 216. Prae-
 tor urbanus fuit a. 70 p. Chr., consul primo suffectus anno incerto, iterum
 item suffectus mense Februario 98 p. Chr. cum Traiano II, tertium ordina-
 rius a. 100 cum Traiano III. Curator aquarum ab anno 97 p. Chr., legatus
 Aug. provinciae Britanniae, proconsul Asiae. Ex libris quos satis multos
 scripsit aetatem tulerunt Strategemata et liber de aquis nonnullaque excerpta
 gromaticae in collectione agrimensorum. Eius filiam Q. Socio Senecioni nup-
 sisse hic titulus docet. 5 Integro nomine Q. Roscius Coelius Murena
 Silius Decianus Vibullius Pius Iulius Eurycles Herculanus Pompeius Falco,
 consul suffectus fere 109 p. Chr., proconsul Asiae circa 128 p. Chr. ex sen-
 tentia Waddingtoni Fastes des prov. Asiatiques n. 133. De reliquis eius
 rebus et honoribus cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 134 n. 68. 6 ΚΟΙ
 ΝΟΒΟΥΛΙΩΙ, quod Bérardus non attigit, emendavi. Nam βούλιον profecto
 Graecum vocabulum non est, sed quadratarius cum vocem κοιν(ο)βούλιον
 noviciam a Romanis confictam ignoraret, facile labi poterat. 7 Idem legi-
 mus de pollicitatione in communi Lyciorum concilio facta n. 568, 9 sqq.
 Μ(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Διονύσιος ὁ λυκιάρχης, καθὰ ἐν τῷ κο[ι]νοβουλίῳ ὑπέσχ[ε]το.

491 Basis quadrangula marmoris albi, quam quondam postica
 parte parieti alicui appositam fuisse apparet. A reliquis partibus
 summa basis margine prominente ornata. In antica planicie loco
 quadrato paullulum excavato et margine circumdato titulus incisus
 est. Pergami in orientali parte fori inferioris. Edd. H. von Prott
 et W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII (1902) p. 101
 n. 102 (Revue archéol. Quatrième série I 1903 p. 159 n. 153).

Λ(ούκιον) Κούσπιον Πα|χτουμήϊον Ῥου|φεῖνον¹ ὕπατον², | τὸν

Litterae volgares praeter ΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis or-
 natae. Vocabula plerumque Romanorum more singulis punctis distinentur.

1 Perquam simile eiusdem hominis monumentum, effossum Pergami meridiem

5 εὐεργέτην || καὶ κτίστην τῆς | πατρίδος, | οἱ κατοικοῦντες | τὴν
 10 Πασπαρειτῶν³ | πλατείαν, || ἐπιμεληθέντων | Μενάνδρου β' βα-
 φέος | καὶ Γ(αίου) 'Ιουλίου Εὐτάκτου, | δόντων ἐκ τῶν ἰδίων |
 ✕ ἑκατὸν καὶ τὴν βάσιν⁴.

versus a theatro, ed. M. Fränkel Alterth. v. Pergamon VIII, 2 p. 297 n. 434: Α(ούκιον) Κούσιον Πακτουμήσιον | 'Ρουφῖνον, ὕπατον, ἱερέα Διὸς | 'Ολυμπίου καὶ κτίστην τῆς πατρίδος, | οἱ τὴν ἀκρόπολιν κατοικοῦντες. Homo origine Pergamenus (cf. τὴν πατρίδα in utroque titulo) quam necessitudine attingat L. Cuspius Rufinus duos, quorum alter 442 p. Chr. cum L. Statio Quadrato, alter 497 p. Chr. cum T. Sextio Laterano consul fuit (cf. Prosopographia imperii Rom. I p. 488 n. 1338. 1339), latet. 2 Suffectus anno incerto.

3 Ericus Preuner ap. Prottium et Kolbium hoc plateae nomen acutissime rettulit ad Apollinem Pasparium coll. Hesych. Πασπάριος ὁ Ἀπόλλων παρὰ Παρίους καὶ Περγαμηνοῖς, de nomine provocans ad H. Useneri commutationem Mus. Rhen. XLIX p. 464 sqq. Non improbabilius Usenerus etiam Alterth. v. Perg. VIII, 2 p. 359 n. 569, 4 Παπαρίων pro Πασπαρίων errore incisum coniecit. Partem igitur civitatis, quae circa delubrum Apollinis Pasparii habitaret, Πασπαρειτῶν nomine indicari solitam esse. 4 Basin igitur et centum denarios e sua re familiari dabant hi duo curatores, reliquus sumptus statuæ ab omnibus qui in platea Pasparitharum habitabant coniunctim tolerabatur.

492 Basis magna quadrata inventa Trapezopoli Phrygiae. Ed. J. G. C. Anderson Journal of Hell. stud. XVII (1897) p. 402 n. 8 (Revue arch. Troisième sér. XXXIII 1898 p. 446 n. 127).

[Ἡ βουλὴ κα]ὶ ὁ δῆμος¹ ἐ[τ]είμ[η]σαν τὸν δεδομένον τῇ [πό-
 λει] ἐπιμελητὴν² ὑπὸ τοῦ μεγίστου | Αὐτοκράτορος Καίσαρος
 5 Π(οπλίου) Αἰ[λ]ίου Ἀδριανοῦ Σε[βα]στοῦ³ Μάρκου | Ο]ῦλπιον
 Δαμᾶν Κατυλλεῖνον, | [τὸν ἀσιάρχην⁴, κτίστην⁵ καὶ ἐβ[ε]ργέτην

Litterae ΑΗΞΠΥΣΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. Haud raro litterae binae (M et E, H et T) vel ternae (THN) ligatae. 1 Trapezopolitarum. Cf. not. 7. 2 Curator rei publicae ab imperatore datus plerumque a Graecis λογιστής appellatur (Cod. Iust. I, 54, 3: curator rei publicae, qui Graeco vocabulo logista nuncupatur). Quod hic habes nomen ἐπιμελητής, id tam accurate respondet Latino, ut mireris, in universum Graecos eo abstinuisse. Quod factum esse, ne cum curatore operis (cf. v. 40) confunderetur, haud inepte coniecit Anderson. 3 A. 117—138 p. Chr. n. 4 Cf. n. 498³. 5 Hoc consuetae illo tempore adulationis esse, ut voce κτίστης utantur etiam ubi nihil aliud indicandum sit, quam hominem aliquid ad commodum civitatis contulisse, adnotat A.

10 τῆς πόλεως, | τὴν ἀνάστασιν ποιησαμένης || δημοσίᾳ τῆς πό-
λεως δι' ἐπιμελητοῦ⁶ | Τίτου Φλαυίου Μαξίμου Λυσίου⁷, |
πρωτάρχοντος⁸ τῆς πόλεως τὸ δεύ|τερον.

6 Cf. n. 420⁴. 7 Cf. nummum ap. B. Head Catalogue of Gr. coins in the British Museum. Caria p. 177 n. 2, tab. XXVII, 4 cum inscriptione ΒΟΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΟΠΟΛΙΤΩΝ ΔΙΑΤΦΛ ΜΑΛΥΣΙΟΥ, qui collatus cum titulo probat, ubi hic inventus esset antiquitus Trapezopolin sitam fuisse. A. 8 Princeps collegii archontum, qui frequentius πρῶτος ἄρχων appellatur. Cf. n. 546, 14. 604, 9. 10. Alibi legitur ἄρχαντος πρῶτον τόπον (Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 173 n. 6, 9. 10). στρατηγήσας πρῶτον τόπον (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 416 n. 25, 5. 6) et similia. W. Liebenam, Städteverwaltung im römischen Kaiserreiche p. 286.

493 Titulus incisus duobus marmoribus quadratis in anta meridionali portae, qua per murum septentrionalem theatri Ephesii ascenditur ad primum diazoma. Ex apographo et ectypo R. Heberdey, cui etiam supplementa debentur, ed. Th. Mommsen Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900) p. 4 sqq. (R. Cagnat Revue arch. Troisième sér. XXXVII 1900 p. 351 n. 55; epistulam v. 42—56 repetivit L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 42 n. 94).

I [Ἐδ]οξεν τῶν πρῶ[των] | τῆς Ἀσίας καὶ δ[ις] | νεωκόρων¹ καὶ
5 φι[λοσε]β[ά]στων Ἐφεσίων τῇ[ι] || βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ[ι] | περὶ
ὧν ἐνεφάνισ[εν] | Λούκιος Κερρ[ε]νίσιος² [Λου]κίου υἱὸς Οὐλτινία
10 Π[αῖ]τος | φιλοσεβαστος, ἀποδε[δε]χ[μένος] γραμματεὺς τοῦ |
δήμου, παρόντων τ[οῦ] | γραμματέως τοῦ δή[μου] | Ποπλίου
Καρσιδίου³ Ἐπίφ[ρο]νος | φιλοσεβάστου καὶ τῶν στρ[ατηγῶν] ||
15 τῆς πόλεως φιλοσεβάστ[ων] | ἐπειδὴ κατὰ τὰς κοινὰς τῆς ci-
[κουμένης] | εὐχὰς ὁ θεοῦτατος καὶ εὖσε[β]έστατος | Αὐτοκρά-
τωρ Τίτος Αἴλιος Ἀντ[ωνεῖνος]⁴ | τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ πατρός

Litterae ΗΝΠΣΥΩ. Extremae hastae apicibus ornatae. Supplementa praeter pauca (not. 5. 8. 9. 13) Heberdeyi sunt. In interpretando titulo gravissima quaeque Mommseno debentur. 1 Cf. n. 481². 2 Nomen gentile rarissimum. Cf. Prosopogr. imp. Rom. I p. 338 n. 564. 562. 3 Huius quoque nominis unus homo nobilis Carsidius Sacerdos recensetur Prosopogr. I, 307 n. 380. 4 Cum et hic et v. 45 Pius nondum cognomen quod est *Hadrianus* gerat, neque magis in nummis Venuleio Aproniano proconsule cuspis (not. 11), ipsi primo Pii anno (138 p. Chr.) hunc magistratum vindicarunt Waddington et Mommsen,

20 πα[ραδοθεῖσαν⁵] αὐτῷ βασιλείαν παραλαβὼν π[ᾶν μὲν τὸ
 τῶν] | ἀνθρώπων ἀνασώζει γένος, ἐξ[αιρέτως δὲ τῇν] | ἡμετέραν
 πόλιν εἰς ἐπίδοσι[ν τοῦ ἀξιώματος] | ἀγείωχεν⁶, γενόμενος ἡμεῖ[ν
 καθ' ὃν τῆς Ἀσίας] | ἡγεμόνευσεν ἡρόνον πολλῶ[ν καὶ μεγάλων⁸]
 25 ἀγαθῶν αἵτιος, δεδόχθαι κα[θ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν] | ἐορτάζειν
 τὴν γενέθλιον αὐ[τοῦ καὶ πατρὶν] | ἀνθρώποις αἰτίαν ἀγαθῶν
 ἡμέ[ραν, τὸν δὲ ἐκάστ]οτε ἀποδεδειγμένον γρα[μματέα τοῦ δῆ-
 30 μου] | διανέμειν τοῖς πολεῖταις [πᾶσιν εἰς πέντε⁹] || ἡμέρας ἐκ
 τῶν δημοσίων τῶν εἰς θυσίας καθ' | ἐκάστην ἐκάστῳ δηνά-
 ρ[ον ἐν καὶ θεάς ἐπὶ] | πέντε ἄγειν ἡμέρας. καὶ [ταῦτα μὲν
 εἰσαεῖ] | πάντα γείνεσθαι κατ[ὰ τὰ] νό[ν] εἰσηγηθέντα | ὑπὸ
 35 Κερρεινίου Παίτου το[ῦ γ]ραμματέως, [τ]ὸ [δὲ] || ψήφισμα ἐν
 στήλλα[ις] [--¹⁰ ἀν]αγεγράφθαι καὶ | εἰς ἅπαντα εἶναι τ[ὸν
 χρ]όνον κύριον, | ὅπως ἂν ὁ τῆς πό[λεως] τρόπος δῆλος ᾖ | καὶ

5 Supplevi. Nam ut non dicam de adoptione, qua Hadrianus Pium ad principatus successionem destinaverat, omnino talia qualia sunt παραδιδόναι τὴν βασιλείαν τινὶ παραλαμβάνειν τὴν βασιλείαν παρὰ τινος etiam tum usurpantur, cum quis moriens hereditatem regni alii reliquit. Cf. n. 56, 6 cum not. 17. 90, 4. Quod contra Heberdeyi πα[ραγενομένην] insolentius dictum est.

6 De ἀγέωχα, ἀγάωχα cf. n. 219¹². Inde natum ἀγέωχα, quod passim apud scriptores inferioris aetatis occurrit (Kühner-Blass, Gramm. I, 2 p. 347). Id mutatione non modo apud Atticos, sed etiam apud Ionas frequenti (νεώς, λεώς) in ἀγέωχα abiit. Cf. παραγεωχότας Tebtunis papyri I p. 28 n. 5, 498. Deinde vero hic ut alibi inter ε et et proximam vocalem ι irrepsit, ut crederetur ἀγέωχα quod et hic habes et Bull. de corr. Hell. XII 1888 p. 84 n. 9, 9. p. 86 n. 40, 25. p. 87 n. 41, 40. 44 εἰσαγεωχότας. Alteram vocalem corripui vides Papers of the American school at Athens III p. 103 n. 174, 3 ἀπηγεωχότας. Tebtunis papyri I p. 89 n. 49, 6 προσγεωχότας, utramque ibid. p. 514 n. 424, 6 ἀγεωχοτ....

7 T. Aurelius Fulvus Antoninus, qui postea imperavit, proconsulatum Asiae gessit circiter 135 p. Chr., nam 120 p. Chr. consul fuerat. De consulatu cf. Acta fratrum arvalium p. CLVIII, 7 Henzen, de provincia Capitolin. Anton. 3. Digesta XLVIII, 3, 6. Philostratus Vit. soph. I, 25, 3. II, 1, 8. C. I. G. 2965, 9. 10. Waddington Fastes des provinces Asiatiques apud Lebas Inscr. expl. III p. 724 n. 135. Quod proconsulatus sui mentionem faceret imperator, id item temporis definitioni (not. 4) favere observavit Mommsen.

8 Supplevi. μεγίστων Heberdey. Sed positivi et superlativi coniunctio minus bene se habet. 9 Supplevi. [ἐπὶ ταύτης τῆς] | ἡμέρας Heberdey. At non de uno die natali dici apparet ex versu proximo, ubi ad [καθ'] ἐκάστην nihil cogitatione suppleri potest nisi ἡμέραν. Etiam v. 50. 51, ubi inverso ordine distributio pecuniae post ludos commemoratur neque tamen alia temporis nota additur, ἡ[μερῶν] πέντε necessario ad utramque rem refertur. 10 Numerus stellarum.

τοῖς νῦν καὶ τοῖς ὅστε[ρον] ἐσομένοις καὶ ὅτι | καθ' ὅσον ἀν-
 40 θρώποις δο[να]τόν ἐστιν τὰς || παρὰ τῶν θεῶν εὐεργε[σί]ας
 ἀμείβεσθαι, δια|τελοῦμεν προθύμ[ως ἀ]μειβόμενοι.

II Οὐδενουλήϊος Ἀπρωνιανὸς ἀνθύπατο[ς]¹¹ | Ἐφεσίων ἄρχουσι
 βουλῇ, δῆμῳ χαίρει[ν] | ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐπιδείκνυσθε τὴν πρ[ὸς]
 45 τὸν || μέγιστον αὐτοκρ[ά]τορα ἡμῶν [Α]ἰλ[ιον] | Ἀντωνεῖνον Σ[ε-
 β]αστὸν¹² εὐ[σέβειαν] | τῇ πάσῃ¹³ γ[νώμῃ] τῆς λαμπροτάτης |
 πόλεως ὑμῶν καὶ νῦν ψηφισά[μενοι ἐν] | ταῖς ἐπιφανε[σ]τάταις
 50 ἡμεῖν καὶ αἰῶν[ίοις] || αὐτοῦ γενε[θ]λίαις ἡμέραις καὶ θέας
 ἡ[μερῶν] | πέντε ἐπιτελεῖν καὶ διανομὴν τοῖς | πολεῖταις ἐκ τῶν
 καλουμένων εἰς τὰς | θυσίας ἐκάστῳ δηνάριον διδόναι¹⁴. καὶ |
 55 ταῦτα μὲν ὑμεῖν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ὥσπερ || εἰ¹⁵ αὐτὸς εἰση-
 γησάμενος ἔτυχ[ο]ν, | νενομοθετήσθω.¹⁶ ἐρρωσθαι ὑμᾶς εὐχομαι.

11 L. Venuleius Apronianus consul ordinarius cum Q. Articuleio Paetino a. 123 p. Chr. (Prosopographia imp. Rom. III p. 396 n. 252). Proconsulatum Asiae in annum 138 p. Chr. incidere Waddington Fastes des prov. Asiatiques ap. Lebas Inscr. III Expl. p. 725 n. 136 cum ex solito tum temporis intervallo, tum inde collegit quod nummus Smyrnaeus per huius magistratus tempora cusus Αὐ(τοκράτωρ) Καῖ(σαρ) Τί(τος) Αἴλιος Ἀντωνεῖνος habet omisso cognomine Ἀδριανός, id quod ipsa initia principatus Pii monstrat. 12 Cf. not. 4. 13 πάσῃ τε Heberdey dubitanter; particulae copulativae si quid video nullus est locus. 14 Cf. not. 9. 15 Sic Heberdey; ἰῶτα quadratarii neglegentia omissum videtur. 16 Proconsul populiscitum Ephesiorum suo decreto confirmat. Quod institutum nuper accuratius cognitum esse ex titulis honorariis Opramoae Lycii editis ab E. Loewy Reisen im südwestlichen Kleinasien II p. 121 et R. Heberdeyio, Opramoas, Inschriften vom Heroon zu Rhodiapolis, Vindobonae 1897 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. per. III p. 265 n. 739), observavit Mommsen. Iam quos honores homini nobilissimo decrevisset commune Lyciorum, ad unum omnes praesidis provinciae auctoritate confirmatos esse; quod contra singularum urbium decreta omnia ea carere praeter unum Myrensiem; qui cum appellationes quasdam honorificentissimas Opramoae tribuissent, proconsul hoc ratum habuit, dummodo nihil contra morem et leges civitatis decrevisset (tab. X, 32 sqq.: [οἱ]ς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὀνόμασιν ἐτέμνησεν Ὀπραμόαν — τούτοις κατὰ τοῦτον προσαγορεύεσθαι συγχωρῶ, εἰ μὴ τοῦτ' ἔ[σ]τιν ὑπεναντίον ἢ τοῖς νόμοις ἢ τοῖς ἔθεσ[ι]ν [τοῖς παρ'] ὑμε[ῖν]). Cum igitur in universum singulorum populorum iussa sine praesidis auctoritate rata essent, tamen ex hoc monumento Ephesio iure meritoque collegit Mommsen, statas expensas quae in posterum quotannis redirent non licuisse decernere sine magistratus provincialis consensu, ne posteri nimia onerum et sumptuum multitudine opprimerentur.

494 Marmor candidum effossum prope Miletum ab O. Rayeto et translatum Parisios, ubi exstat in museo publico (*Louvre*). Ed. J. Delamarre *Revue de philologie* XIX 1895 p. 131 (*Revue archéol.* Troisième sér. XXVII 1895 p. 143 n. 97).

[Κ]λαύδι[ος] Χίονις¹, Κλαυδίου | Φιλοστράτου υἱός, τῷ αὐτῷ | ἔται προφήτης² ὁμοῦ καὶ ἀ[ρ]χιπρύτανις³, προφητῶν καὶ | 5 ἀρχιπρυτανίδων ἑκγονο[ς,] | ὁποστάς, ἡνίκα μήτε τ[ήν] | ἀρχὴν ἀναλαβεῖν ὑπέμε[ι]νέν τις μήτε τὴν προφ[η]τεῖαν⁴, ἀμφοτέρας 10 μόνος· | [ἐ]παρχος ἐν Πώμῃ⁵, χειλία[ρ]χος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ⁶,

Litterae volgares praeter A. 4 Homo nobilissimus Milesius. Idem nomen illic iam aliquanto ante usitatum fuisse docet titulus ap. Kaibel *Epigr. Gr. ex lap. coll.* p. X n. 222 b, 3: Χίονις Χιόνιδος. D. 2 De annuo prophetarum Apollinis Didymei officio, quod homines ex nobilissimis populi Milesiorum familiis sorte ducti gerere solebant, cf. n. 193, 3. 12. 15. 3 Collegio quinque prytanum, qui summus erat Milesiorum magistratus (*Syll.*² 344, 29 sqq.) imperatorum tempore praefectus est unus, qui et hic et alibi ἀρχιπρύτανις appellatur. Lebas-Waddington *Inscr.* III, 212, 21 sqq. ἐπιμεληθέντος τοῦ ἀρχιπρυτανίδος Κτησίου τοῦ Κτ[η]σίου καὶ τῶν συναρχόντων αὐτοῦ Ἑστιαίου τοῦ Ἐπιγόνου τὸ β', Βυβλιανοῦ τοῦ Νικάνορος, Ἀγαθόποδος τοῦ Στρατονείκου, Ἀφροδεσίου τοῦ Ποσιδωνίου, Ἑρμοῦ τοῦ Διονυσίου. Cf. etiam C. I. G. 2876, 6. 7. 2881, 10. 2882, 7. H. Swoboda *Die gr. Volksbeschlüsse* p. 84. 4 Sumptum haud exiguum cum hoc honore coniunctum fuisse apparet; C. I. G. 2881, 4. 5 legitur ὑπὲρ τῶν τῆς προφητείας ἀναλωμάτων. Quare aliquando accidisse ut nemo eum suscipere vellet et hic videmus et Greek *inscr. in the Br. mus.* IV 1 p. 92 n. DCCCCXXII, 24. 25 ἐν αὐτοῦ ἀπροφητεύτου γενομένου. Item nonnunquam usu venit, ut sorte opus non esset, quia unus modo candidatus prodierat. Cf. C. I. G. 2880, 4—6 λαβὼν παρὰ τῆς πατρίδος τὴν προφητείαν ἀκληρωτέι. Greek *inscr. in the Brit. Mus.* IV, 1 p. 93 n. DCCCCXXIII b, 8 sqq. πρ(ο)φήτης Τ(ίτος) Φλάουιος Φωντίδου υἱὸς Ἀνδρέας δῆμου Λερίων αὐτοετής ἀκλήρωτος. D. 5 Praefecti cohortium Romae nulli erant, nam milites praetoriani et urbani, qui ibi tenebant, tribunos (χειλίαρχους) potius habebant. Sed praefecti fabrum appellationem nonnunquam in titulis Graecis et Latinis additur urbis nomen: *praef. fabr. Romae* C. I. Lat. IX, 1619, 4. ἐπαρχον τεχνειτῶν ἐν Πώμῃ supra n. 489, 5. ἐπαρχον γενόμενον ἐν Πώμῃ τε[χ]ν[ε]ιτῶν *Inscr.* Gr. ad res Rom. pert. III p. 314 n. 796, 10. 11. Ne id quidem quicquam offensionis habet, quod nudo nomine ἐπαρχος praefectus fabrum appellatur. Nam idem habes *Ephem. epigr.* V p. 40 n. 86, 8. 9 in titulo Graeco, cum v. 3. 4 in Latino plene [*pr*]aefectus) *fabr(um)* sit. D. 6 Tribunus aut legionis aut cohortis auxiliariae. Praefectura cohortis, qua medio inter praefecturam fabrum et tribunatum tempore fungi solebant, Chionis non gessit, cuius rei etiam alia exempla permulta inveniri monuit D.

πρ[ό]ξενος⁷ τῶν ἀπὸ τῆς οἰκο[υ]μένης ἱερωνεικῶν⁸, συν[έ]γδοτος⁹
15 ἀναγραφεῖς ἐν [αἰ]||ραρίῳ¹⁰ [Μ]εσσάλλα¹¹ τοῦ γε[νο]μένου τῆς

7 Proxenia non civitates modo, sed etiam collegia artificum Dionysiacorum aliaque eius generis corpora homines de se bene meritos ornare consuevisse constat. Cf. supra n. 54, 67. I. Gr. Sept. I, 2486, 4 sqq. [τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν] τῶν εἰς Ἰσθ[μὸν καὶ εἰς] Πιερίαν συντελούν[των -----] Ζευ[ς] ἱπποῦ τὸμ πρόξενον τὸν] ἐαυτῶν Διονύσῳ. D. 8 Omnes quicumque per totum orbem terrarum in certaminibus sacris vicissent una coisse et de Chionidis proxenia decrevisse merito omnium maxime improbabile iudicavit D. Immo manifesto collegium aliquod sub hac magnifica appellatione latere, ut in titulo Tralliano C. I. G. 2934, 3 sqq. ἡ Ὀλυμπικὴ σύνοδος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἱερωνεικῶν καὶ στεφανειτῶν. Neque vero perpetuum quoddam corpus, simile technitarum synodi, ut volt D., interpretor, sed eos, qui per aliquas ferias coronam reportassent, priusquam domum discederent coisse et homines de se meritos honoribus affecisse. Quod ut in titulo Tralliano ad Olympia Trallianorum spectare ipso nomine Ὀλυμπικὴ σύνοδος indicatur, ita in Milesio de Didymeis intellegendum esse sponte patet. Ceterum etsi vox ἱερωνείκης per se quemlibet victorem ludorum sacrorum significaret, eam tamen nusquam in technitarum Dionysiacorum litteris reperiri, sed semper de collegiis athletarum usurpari monuit D. allato titulo Inscr. Gr. Sic. et It. 4054, 5 συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερωνεικῶν στεφανειτῶν. 9 Latinum comes, quod alibi etiam in titulis Graecis retinetur (κόμης), hic accurate redditum est vocabulo Graeco. D. 40 Editor confert titulum bilinguem C. Iulii Aquilae (principatu Claudii), quem ed. Th. Mommsen Ephem. epigr. V p. 40 n. 86, 3 sqq. [pr]aef. fabr. bis . in . aerar . delatus a. cos. A. Gabin[io] Secundo, Ta[ur]o . Statilio Corvino. v. 8 sqq. ἔπαρχος· οἷς εἰς τὸ αἰρ[άριον ἐνηγεγμέν]ος (φερόμενος; editor, quod non existimo ferri posse) ὑπὸ ὑπάτων Ὁλοῦ Γαβινίου Σεκοῦνδου Ταύρου Στατειλίου Κορούινου. Id propterea factum esse, quod salarium comitibus ex aulario daretur (Dig. I, 22, 4: *diem functo legato Caesaris salarium comitibus residui temporis, quod a legatis praestitutum est, debetur.* Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 300). 44 M. Valerium Messallam qui per postremum principatus Augusti tempus proconsul Asiae fuerit (Waddington Fastes des prov. Asiatiques ap. Lebas III Expl. p. 694 n. 67) hic in censum venire recte negavit Delamarre, quia multa titulus haberet vestigia recentioris aetatis, ex quibus nomen gentile Κλαύδιος in hominibus Graecis (v. 4) et plurales [Σε-β]α[στ]ῶν (v. 23) et αὐτοκράτορας (v. 24) commemoravisse sufficiet. Cum uno cognomine *Messalla* neutiquam raro illo quidem in compluribus gentibus (v. Prosopogr. imp. Rom. II p. 366 sq.) homo significetur, quisnam potissimum intellegendus sit pro certo definiri non posse concedit editor, sed tamen, quia pauci Messallae in fastis consularibus repperiantur et tamen proconsul Asiae utique consularis fuerit, eo inclinatur, ut ad consulem anni 496 L. Valerium Messallam Thraseam Priscum (Prosopographia imp. Rom. III p. 374 n. 95) hunc titulum referat. At si reliqua de hoc homine testimonia contuleris, eum nudo nomine *Messalla* appellatum esse (plerumque aut

Ἀσίας ἀνθυπ[ά]του χ[αί] λαβὼν [μ]όνος ὁμοῦ π[ί]τιν ἐπιστο-
 20 [λῶ]ν, ἀποκρι[μ]άτω[ν,] | διαταγμάτ[ων,] κλήρου¹², [τ]ε[τε] λεκῶς
 δε̐ κα[ί] χο[ρηγίας] καὶ γυμν[α]σιαρχίας πά[ρ]ας, ἀρχιερεὺς τῶ[ν] |
 Σεβ[α]στ[ῶν]¹³, πεπρεσβευσκῶς ὑ[π]έρ τῆς π[α]τριδὸς πολλά[χις] |
 25 πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας ταμ[ι]ν[ε]υόντων¹⁴ ἱε[ρο]κλέους¹⁵ χ[αί] ---
 ---|---- καὶ Καλλ[ι]κράτους¹⁶ -----].

Thrasea Priscus aut simpliciter *Priscus* audit) credibile non videbitur, neque illud de fastis consularibus argumentum quicquam momenti habet, quoniam ingentem consulum suffectorum numerum ignoramus. Titulum ut Augusti aetate multo recentiorem, ita Septimio Severo aliquanto certe antiquiorem esse probabile est. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 372 ad n. 96.

42 De proconsulis, non imperatoris, ministerio hic dici recte statuit D. ἐπιστολαί et ἀποκριμ[α]τα ita distinguuntur, ut haec sint quae legationibus, per quas provinciales proconsulem adeunt, respondentur, illae litterae quas ipse ad imperatorem, senatum, civitates procuratosque dat; a quibus rursus distinguuntur διατάγματα, quae non nominatim ad certos homines scribuntur, sed publice proponuntur, quae Latine edicta appellari solent. Una κλήρου vox obscurissima est; neque enim veri similis mihi videtur Delamarrii hoc ad rem familiarem proconsulis administrandam referentis coniectura.

43 Hoc Milesiorum sacerdotium est etiam C. I. G. 2880, 40. 44. 2881, 22. Del.

44 Supplevi, non sine haesitatione. ταμ[ι]ν[ε]υ[ον]τας μετὰ ἱε[ρο]κλέους; Delamarre. Sed neque quo pacto in hoc magistratu collegae nomen adiciatur liquet, neque hic quaestoris civitatis Milesiorum magistratui locus esse videtur, quia titulus sic dispositus est, ut priore loco enumerentur magistratus et officia reipublicae Milesiae (v. 2—9) et Romanae (v. 10—19), deinde (v. 19—24) liturgiae, sacerdotia, legationes. Quare non ipsius Chionidis quaesturae hic mentionem fieri, sed quaestores publicos Milesiorum alia de causa commemorari probabile existimo. Sane satis gravis difficultas me non fugit. Nam si hoc participium a πεπρεσβευσκῶς (v. 22) pendere statuas, mirum videbitur quaestores, non magistratum eponymum, in tempore legationum definiendo nominari; quod vix ita expedire licebit, ut dicas legationes in tabulis quaestorum perscriptas fuisse, quia sumptus in eas ex aerario civitatis fierent; nam has legationes sine dubio suis impensis suscipit Chionis. Si vero non ad legationem, sed ad huius monumenti dedicati tempus rettuleris, haec toti titulo dedicatorio subscribenda fuerunt. At is vix potest verbis v. 24 πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας finiri, quandoquidem usque ad hunc locum nihil nisi nomen cum magistratuum et honorum vocabulis nominativo casu scriptum est.

45 Supplevit Delamarre.

46 Supplevi.

495 Cippus quadrangulus inscriptus a duobus lateribus, inter rudera veteris Cibyrtarum oppidi. In fronte hic titulus, in latere dextro fragmenta carminis. Ed. M. Collignon Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 593 n. 4.

[Αγαθῇ] τύχῃ. | Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ βουλῇ | καὶ τῷ δήμῳ
5 τῆς λαμπροτάτης Καισαρέων Κιβυραίων¹ πόλεως ἡ σεμνο-
τάτῃ | συνεργασία² τῶν σκυτοβурсέων³ Τιβέριον Κλαύδιον |

Litterae ΑΘΠΣΥΩ. Vs. 5 fin. T et H inter se ligatae. 1 Cibyra oppidum Phrygiae (Plin. N. h. V, 105 *ipsium oppidum Phrygiae est*. Ptolem. Geogr. V, 2, 17 p. 832, 5 inter Φρυγίας μεγάλης πόλεις), cognomine ἡ μεγάλη apud Strabonem XIII, 4, 15 p. 630 distinctum ab alio Ciliciae asperae oppidulo (Plin. Nat. hist. V, 92. ἡ Κιβυρατῶν παραλία τῶν μικρῶν Strabo XIV, 4, 2 p. 667). Romanorum aetate conventum Cibyriticum viginti quinque civitatum fuisse, ex quibus celeberrima fuisset Laodicea, testatur Plinius N. h. V, 105. *forum institueram agere Laodiceae Cibyriticum et Apamense* Cic. ad Att. V, 24, 9. Quae oppida cum inde ab anno 82 a. Chr. n. provinciae Asiae fuissent (Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 335), paullo ante 54 a. Chr. cum finitimis dioecesibus Apamensi et Synnadensi adiuncta sunt Ciliciae. Cf. Cic. ad fam. XIII, 67, 1 *ex provincia mea Ciliciensi, cui scis τρεῖς διοικήσεις Asiaticas attributas fuisse*. ad Att. V, 24, 5. VI, 1, 21, ubi nominatim Cibyrate inter eos, qui Ciceronis imperio proconsulari subditi sint, recensentur. Sed eadem illa Ciceronis ad P. Servilium propraetorem epistula probatur, a. 46 a. Chr. urbem rursus provinciae Asiae fuisse, in qua per proxima tria saecula permansit. Cf. Tac. Ann. IV, 13 *civitati Cibyriticae apud Asiam*. n. 566, 26 καὶ τὴν Καισαρέων Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν. Cum provinciae multo plures et minores instituerentur a Diocletiano eiusque successoribus, Asia in septem provincias divisa (Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 347 not. 18), Cibyrā Cariae attributam esse indicat Hierocles Synecd. p. 690, 1. Cognomen Καισαρέων etiam n. 566, 26 gerunt Cibyrateae, itemque in nummo apud Mionnetum IV p. 259 n. 379 legitur ΚΑΙC·ΚΙΒΥΡΑΤΩΝ. Cognomen *Caesarea* multis Asiae vicinarumque provinciarum urbibus quae ab imperatoribus insigni beneficio affectae essent impositum constat. Cf. Brückner ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 4 p. 1288. De reliquis oppidi rebus et de fabulosa eius origine cf. n. 497 cum notis. 2 Cf. Wood Ephesus. Append. Inscr. from the city and suburbs p. 24 n. 4, 6. 7 ἡ συνεργασία τῶν λαναρίων. Syll.² 873, 1 sqq. ἡ συνεργασία τῶν ἀργυροκόπων καὶ χρυσοκόων cum exemplis et huius vocis et simplicis ἐργασία de collegiis opificum usurpatae, quae illic attuli not. 1. συντεχνία βαφῶν est ap. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 150 n. 360, 12. συντεχνία λινουργῶν Journal of Hell. stud. XI 1890 p. 240 n. 8, 11 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 896). Neutrum συνέργιον Journ. of Hell. st. XI 1890 p. 236 n. 1, 2 ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ εὐτελοῦς συνεργίου τῶν γναφῶν. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 349 n. 840, 8. 9 ἡ γερουσία τοῦ μεγάλου συνεργίου. 3 Qui corium tractant opifices volgo nominibus et a βέρσα et a synonymo vocabulo σκυτος, derivatis appellantur (βυρσεύς, βυρσοδέψης, βυρσοτόμος, σκυτεύς, σκυτοδέψης, σκυτορράφος, σκυτοτόμος), sed quam hic habes utriusque stirpis compositio tautologica, ea quod sciam sine exemplo est. Aliam collegii sutorum dedicationem habes Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 168 n. 442, 7 (Termessi) οἱ κατὰ πόλιν τεχνεῖται σκυτεῖς.

10 Πολέμωνα⁴, ἀσιάρχην⁵, ἱππικόν⁶, Τιβερίου Κλαυδίου | Ἰέρωνος, ἀσιάρχου δις καὶ ἀρχιερέως⁷ δις, ὄν, Τιβερίου | Κλαυδίου Διόττηριανοῦ | ἀσιάρχου ἀδελφόν, Μαρκίου Διόττηριανοῦ⁸

4 Eiusdem titulus honorarius est Bull. de corr. Hell. XXIV 4900 p. 53: [Τι]β[έριον] Κλ[αύδιον] Πολ[έμων]α, ἀσιάρχην, ἱππικόν, ἐν πᾶσιν εὐεργέτην τῆς [πό]λεως, Μ[αρκος] Ἐπ[ιδί]ο[ς] (nomen gentile supplevi) Ὀρθαγόρας [τὸν] γλυκύ-
τατον [ἀ]δελφεῖον. 5 Cf. n. 498³. 6 Collignon cum ἀσιάρχην ἱππικόν
arctissime inter se coniungeret, ludorum curam et impensas ita divisas
fuisse statuit, ut ex asiarchis alii gladiatores, alii certamina equestria ede-
rent. At fugit eum permulta exstare monumenta epigraphica, in quibus
adiectivum ἱππικός per se positum hominem equestris ordinis significet, ut
συγκλητικός senatorii. Cf. n. 644, 2. Mitth. u. Nachr. des Palästinavereins VII
1901 p. 70 n. 57, 3. 58, 3. Lebas Inscr. III, 595, 3, ubi Waddington recte
interpretatur. 4647, 4. 2. 2640, 6. 7. C. I. G. 3494, 2. Inscr. Gr. Sic. et It.
4474, 3. Bull. de corr. Hell. XVII 4893 p. 265 n. 49, 3. Mitth. des arch. In-
stituts in Athen XII 1887 p. 479 n. 9, 7. Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2
p. 197 n. DLIII, 44. ἱππικός] Ῥωμαίων habes Greek inscr. in the Brit. mus.
III, 2 p. 489 n. DXL, 7. 8. Memorabilia sunt Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2
p. 447 n. CCCCLXXXI, 44. 45. ἀνὴρ ἱππικός τῷ[δε]ως (*vir ordinis equestris*).
Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 645, 2 τὰς ἐν ἱππικῇ [τᾷ]δε ἀρχὰς δι-
ε[λ]θὼν μέχρι ἐπιτροπ[ικῶν]. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 4698, 4. 5 μητρὶ ἱππικῶν,
perinde ac saepe in titulis πατὴρ συγκλητικοῦ aut συγκλητικῶν legitur. Cf.
n. 499, 4. 5. 500, 8. 9. 504, 3. 4. γένους — πρεμποπιλαρίων καὶ ἱππικῶν Inscr.
Gr. ad res Rom. pert. III p. 477 n. 474, 44. Perfrequenter sane in titulis
Graecis legitur ἱππικός, ut infra n. 499, 2. 3, aut ἱππικός Ῥωμαίων, ut
n. 547, 2. 3. 645, 7. 654, 4. Mordtmann Monum. Ancyra p. 45 n. 3, 2. 3.
n. 4, 2. Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 275 n. 47, 7. Kaibel Epigr. Gr. 954, 4.
7 Sacra oppidi Cibrae, non provinciae Asiae, hic agnoscit Collignon, etsi
argumento utitur non ab omni parte tuto. Nam verum quidem est, nullum
exstare vestigium templi a provinciae Asia Cibrae consecrati, sed si modo
sacerdotium provinciale hic significaretur, non esset, cur id Cibrae potissi-
mum gestum statueremus. Verum cum summi totius provinciae sacerdotii
honus sine controversia illo municipali multo splendidior fuerit, manifestum
est Cibratas eum adiectis τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας distinctius indicatu-
ros fuisse. 8 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 476 n. 472, 4 sqq.: Τ[ί]τον Μ[άρ]κιον
Κουίρ[ε]ν[α] Δειοταριανόν; in eo titulo, Balburae Lyciae effosso, sane non
lyciarcha dicitur T. Marcius Deiotarianus, sed sine dubio ea una de causa,
quia tum nondum ad eum honorem pervenerat; nam Marcium Titianum, qui
in inscriptione Balburensi eius pater dicitur, item lyciarcham fuisse apparet
ex titulo Oenoandensi Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 489 n. 500, 24 sqq.
ὁ Δι[κλ]ίνιος Λόνγος — γα[μ]εῖ Μαρκίαν Λυκί[α]ν Μαρκίου Τιτιανοῦ θυγατέρα
τοῦ γενομένου πρεμποπιλαρίου καὶ μετὰ τοῦτο λυκί[α]ρχου. Etsi in hoc titulo
Cibyratice bis Διόττηριανοῦ scriptum est per H in syllaba media, tamen
quin a nobilissimo Deiotari regis nomine hoc derivetur eo minus dubium
est, quia scimus fuisse principatus tempore in provinciis Asiaticis familias

15 λυκιάρ|χου⁹ καὶ Φλαβίου Κρατεροῦ, | ἀσιάρχου δις καὶ ἀρχιε-
 ρέ|ως, ἔκγονον¹⁰, ἀνθ' ὧν | τῶν δημοσίων ἔργων | μετὰ ἐπι-
 20 μελείας || προενοήσατο.

summae dignitatis, quae ab illo stirpis suae originem repeterent. Cf. infra n. 544, 2. 544, 3. Quo in numero sine dubio etiam haec fuit. 9 Antistes sacrorum, quibus Lycii principem colebant idemque praeses concilii provincialis (cf. Strabo XIV, 3, 3 p. 665: ἐν δὲ τῇ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν λυκιάρχης αἰρεῖται, εἰτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος) haud raro commemoratus in titulis Lyciis. Cf. infra n. 556, 2. 568, 9. 10. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 4224. 4224. Th. Mommsen Jahreshefte des österr. arch. Instituts III 1900 p. 5 sqq. 40 Utrum Marcius Deiotarianus lyciarcha et Flavius Craterus asiarcha avi paternus maternusque Ti. Claudii Polemonis sint, an duo ex quattuor proavis an ex maioribus remotiorum aetatum, pro certo quidem propter ambiguitatem nominis ἔκγονος (cf. Syll.² 373⁶) diiudicari nequit, sed illud tamen maxime probabile est, quia non intelligitur cur avi omittantur. Sic vero pro certo habendum, Craterum paternum, Deiotarianum maternum avum esse, quia ex honoribus et ex aliis titulis (not. 8) apparet, Deiotarianum e provincia Lycia oriundum fuisse, Craterum vero ut Hierona et Polemona ex Asia.

496 Columella marmoris albi inventa Ephesi in urbe, translata in museum Britannicum. Edd. C. Curtius Hermae IV p. 486 n. 5. Wood Ephesus, inscr. from the city n. 42. E. L. Hicks Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 467 n. DIII.

[Ἀρτέμιδι Ἐφεσείᾳ¹] | καὶ Αὐ[τοκράτορι Τ(ίτῳ) Αἰλ(ίῳ) | Ἀδριανῷ
 5 Ἀντωνείῳ | Καίσαρι Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ² || καὶ τῇ πρώτῃ καὶ
 μεγίστῃ | μητροπόλει τῆς Ἀσίας | καὶ δις³ νεωκόρου⁴ τῶν
 Σεβαστῶν | Ἐφεσίων πόλει καὶ τοῖς ἐπὶ | τὸ τελώνιον⁵ τῆς

Litterae volgares praeter ΠΣ. Inde a v. 7 vocabula non constanter quidem, sed frequenter punctis triangulis distinguuntur. 4 Cum particula καὶ indicio sit, aliud praecessisse nomen, neque vero ante principem cuiquam locus sit praeter deam, supplevit Curtius. Hicks comparat C. I. G. 2958: Ἀρτέμιδι Ἐφεσείᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ Τιβερίῳ Καίσαρι Σεβ(αστοῦ) οὐίῳ καὶ τῷ δῆμῳ τῶν Ἐφεσίων. 2 Antoninus Pius (138—161 p. Chr.). 3 Cf. n. 484². 4 Genetivus pro dativo, usitata illius aetatis confusione. 5 Aedes publica, ubi a conductoribus (τελώναι) numeratur, ab officialibus publicis (οἱ πραγματευόμενοι) accipitur pecunia. In hoc teloneo ara et simulacrum Isidis, quae Cominia Iunia dedicaverat, fuisse videntur et illorum sacris inservisse. Nam aliter quo pacto hi homines iuxta deum et principem et civitatem commemorantur obscurum

10 ἰχθυοῦντες⁶ || πραγματευομένοις | Κομινία Ἰουνία | σὺν τῷ βωμῷ
τῇν Εἰσιν | ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν, | πρυτανεύοντο[ς Τιβ(ερίου)
Κλ(αυδίου) Δ]ημ[ο]τ[ρ]άτ[ου]⁷.

esset, cum vice versa illa illustria nomina praemitti in dono ab officialibus oblato mirum non sit, quia illi publico civitatis officio funguntur. Structuram πραγματεύεσθαι ἐπὶ τὸ τελώνιον pro πρὸς τῷ τελωνίῳ aut περὶ τὸ τελώνιον soloecam quidem esse, sed illa aetate nequaquam incredibilem recte existimant Curtius et Hicks.

6 Duos lacus habuisse deam Ephesiam monuerunt Curtius et Hicks provocantes ad testimonium Strabonis XIV, 1, 26 p. 642 Cas. μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Καῦστρου λίμνη ἐστὶν ἐκ τοῦ πελάγους ἀναγεομένη, καλεῖται δὲ Σελινουσία, καὶ ἐφεξῆς ἄλλη σύρρους αὐτῇ, μεγάλας ἔχουσαι προσόδους· ὅς οἱ βασιλεῖς μὲν, ἱεράς οὖσας, ἀφείλοντο τὴν θεόν, Ῥωμαῖοι δ' ἀπέδωσαν. πάλιν δ' οἱ δημοσιῶναι βιασάμενοι περιέστησαν εἰς ἑαυτοὺς τὰ τέλη, πρεσβεύσας δὲ ὁ Ἀρτεμίδωρος, ὥς φησι, τὰς τε λίμνας ἀπέλαβε τῷ θεῷ κτλ. Harum piscationes locari solitas. Illuc referri τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυοῦντος (sc. προσόδου) sane non improbable videtur; sed fieri etiam potest, ut vectigal publicum omnibus Ephesiis qui ex piscatura victum haberent impositum indicetur, ita ut τελῶναι non ipsi piscatores sint, sed publicani qui illud vectigal exigendum conduxerint.

7 .HM... .AT.

497 Basis cum anaglypho repraesentante aquilam conversam ad hominem togatum, inventa anno 1818 Puteolis, exstat Neapoli in museo. Ed. Castaldo *Memorie dell' accad. Ercolanese* I p. 193 (J. Franz C. I. G. 5852 cum addendis p. 1258). Lapide denuo collato G. Kaibel *Inscr. Gr. Sic. et Ital.* 829 (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* I p. 137 n. 418). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm *Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich* XX 1897 p. 78.

[Α]γαθῇ τύχῃ. Ζεὺς Σω[τήρ¹] | Ἡ Κιβυρατῶν² πόλις,
ἄποικος Λ[ακεδαιμονίων³ καὶ] | συγγενὲς Ἀθηναίων καὶ φι[λο-

Litterae ΑΔΖΘΠΕΩ.

1 Cf. n. 503¹.

2 Cf. n. 495¹.

3 Cum

apud Strabonem XIII, 4, 47 p. 634 legatur λέγονται δὲ ἀπόγονοι Λυδῶν οἱ Κιβυραῖται τῶν κατασχόντων τὴν Καβαλίδα, et apud Stephanum Byz. s. v. Τάβρι Cibyras Marsyae frater oppidum condidisse dicatur, priores editores ἄποικος Λ[υδῶν] suppleverunt. At quomodo hoc conciliatur cum Graeca origine, in qua praedicanda hic tantopere se iactant? Verum vidit Wilhelmus, de Laconica civitatis origine provocans ad titulum quem ediderunt Heberdey et Kalinka *Denkschr. der Akademie zu Wien, phil. hist. Cl.* XLV, I p. 41 sqq. (Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* III p. 488 n. 500 I, 7—13), quem ipse sic restituit: [ἀρχι δὲ τὸ] γένος ἀπὸ τε Κλε[άνδρου καὶ Ἀμύχλα] | Λακεδαιμονί[ων
.....]ων, τοῦ μὲν ἐκπέψαντος τὴν [ἀποι]ρίαν, τοῦ Ἀμύχλα, Κλεάνδρου δ' ἐ
ἀγα[γόντος καὶ οἰκίσαντος τὴν τῶν Κι]βυρατῶν πόλιν κατὰ τὸν [χρησμόν].

ρωμαῖος⁴, καὶ] | αὐτῇ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος⁵ [ἐν ταῖς μά-
 5 λιστα] || ἐνδόξοις οὔσα καὶ μεγάλαις [τῆς Ἀσίας πόλε]σιν διὰ
 τε τὸ γένος Ἑλληνι[κὸν ὄν⁶ καὶ τῇν] | πρὸς Ῥωμαίους ἐκ πα-
 λαιοῦ φι[λίαν καὶ εὖνοι]αν⁷ καὶ διὰ τὸ εὖξῆσθαι⁸ τειμαῖ[ς με-
 γάλαις ὑπό] | θεοῦ Ἀδριανοῦ⁹, ἀνέθηκε τῇ [θεᾷ¹⁰, κατὰ τὸ¹¹
 10 δό]γμα τ[ο]ῦ Πανελληνίου¹² ἐνγρα[φεῖσα¹³ εἰς τοὺς Πανέλ-
 ληνας¹⁴].

4 Sic supplevit Wilhelm, sed recte W. Drexler Jahrb. f. Philologie 1894 p. 329 monet etiam φιλοκαῖσαρ aut φιλοσέβαστος reponi licere. 5 Panhellenum synedrium interpretatur Cagnat. Sed hoc idem concilium paucorum versuum intervallo diversis nominibus appellari improbabile est, neque omnino in accurato titulorum publicorum sermone Panhellenes simpliciter Ἕλληνες vocantur. Immo perinde ac n. 503 initio Graeca origo arctissimaque quae iampridem fuit cum populis Graecis necessitudo extollitur, quae tum ipsum ansam dedit Cibyratis in illud Hadriani Panhellenium recipiendis, quam ob rem titulus incisus est. Qualis sane antiquior societas hic τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος nomine indicetur latet. Nam continentis Graeciae concilio urbs Asiana mediterranea interesse non poterat, in concilio provinciali Graecarum Asiae civitatum (n. 458²⁴) vero iure mireris τῆς Ἑλλάδος pro τῶν Ἑλλήνων dicit, etsi Ἑλλάδα omnes omnino regiones ubi Graeci habitent significare posse non est negandum. 6 Participium addidi ut mederer gravi soloecismo, quem priores editores intactum reliquerunt. 7 Cibyrarum Cn. Manlius Volso per expeditionem a. 489 a. Chr. contra Galatas susceptam subegit (Polyb. XXI, 34, 2 sqq. Livius XXXVIII, 44, 3 sqq.). Paullo post Romani foedus cum civitate fecerunt, cuius tabula nuper eruta est (V. append. voluminis II). 8 Cf. Syll.² 732, 48 εὖξῆσεν. Quoniam τῷ augmento temporali et ex εὐ et ex αὐ nasci poterat, ea aetate, qua iam neglegi incipiebat augmentum, hoc εὐ errore etiam ad verba ab αὐ incipientia translatus videtur. Certe nulla originis communione hoc rarum vitium continetur cum illo volgatissimo diphthongorum ηι et ει permutatarum. 9 Titulus Antonino Pio imperante (438—464 p. Chr. n.) incisus videtur. 10 Supplevi dubitanter, nam potest etiam proprium deae nomen fuisse. 11 Supplevi. 12 Cf. n. 503². 504⁶. 13 Supplevi. 14 Supplevi. Cf. not. 5. Utique κατὰ τὸ δόγμα τοῦ Πανελληνίου ad ἀνέθῃκε referri non licet. Nam Panhellenes si concilii decreto quamlibet rem dedicassent, non civitati, sed praesidi suo aut alii magistratui operis efficiendi curam mandassent, et proluxa suarum rerum expositione Cibyratae indicant, hoc ipsorum, non Panhellenum monumentum esse.

498 Basis marmoris Pentelici inventa Olympiae. Ex Purgoldi apographo ed. W. Dittenberger Archäol. Ztg. XXXVIII (1880) p. 64 n. 353 (Olympia V p. 547 n. 455).

Ἡ Ὀλυμπικ[ή] | βουλῇ¹ Γ(άϊον) Ἰούλιου | Φίλιππον Τραλλια-
5 νόν², τὸν ἀσιάρχην³, ἡθῶν ἐνε|χα, Ὀλυμπιάδι | σλβ'⁴.

Litterae ΑΑΘΠΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Concilium ab Eleorum quidem civitate constitutum, sed tamen distinguendum a senatu Eleorum, quod ferias ac certamina Olympiorum curabat et lites ex eis natas diiudicabat. Cf. Olympia V, Indices p. 834. Pausan. VI, 3, 7: καὶ ὡς χρημάτων καταδυνασάταιτο ὁ Λέων ἐπὶ τῆς Ὀλυμπικῆς βουλῆς ἑκατέρου τῶν ἑλλανοδικῶν οἱ νικᾶν τὸν Εὐπόλεμον ἔγνωσαν. 2 Idem homo n. 499, 1. 2 pater Philippi Tralliani equitis Romani, avus senatoris et praetoris cognominis recensetur. Anno 153 p. Chr. Olympia Trallianorum quinquagesima acta sunt hoc Philippo agonothetae munere fungente. Cf. titulos Trallianos editos Papers of the American school of Athens I p. 100 n. VI, 44 (Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1883 p. 322 n. 6, 44). p. 102. p. 103 (Lebas Inscr. III, 1652 c, 10). Paulo post eum iterum asiarchae sive summi provinciae Asiae sacerdotis honorem gessisse ex martyrio Polycarpi apparet. Nam quin illic c. 12: ταῦτα λέγοντες ἐπεβῶν καὶ ἡρώτων τὸν ἀσιάρχην Φίλιππον, ἵνα ἐπαφῇ τῷ Πολυχάρπῳ λέοντα et c. 24 ἐπὶ ἀρχιερέως Φιλίππου Τραλλιανοῦ idem Philippus significetur, post monumentum Olympicum erutum dubitari non licet. Nam quod fuerunt, qui in martyrio duos cognomines homines, Smyrnaeum asiarcham et Trallianum antistitem sacrorum Asiae provinciae (not. 3) distinguerent, eos errasse titulus qui eundem Philippum et ἀσιάρχην et Τραλλιανόν appellat arguit. De tempore martyrii sane contentio acris et longinqua inter homines doctos agitata est, cum alii, praecipue W. H. Waddington, m. Februario 155 p. Chr. id vindicarent, alii eidem anni 166 p. Chr. tempori. Sed utut de intricatissima illa quaestione iudicatur, quae est de temporibus vitae Aristidis rhetoris, utique illud ἀνθυπατεύοντος Στατίου Κοδράτου (Mart. Polyc. 24) vetat usque ad annum 160 p. Chr. aut adeo ad inferiora tempora descendere, quoniam L. Statius Quadratus consul ordinarius fuit anno 142 p. Chr. n. cum C. Cuspio Rufino, intervallum temporis vero inter hunc honorem et proconsulatum Africae Asiaeve tum annorum 12—16 esse consueverat. Quod cum optime conveniat cum Waddingtoni rationibus, et cum P. Corssen Zeitschrift für neutestamentliche Wissenschaft und Kunde des Urchristentums III p. 66 sqq. eorum quae Aristides de vita sua ac potissimum quidem de longinquis morbis refert accuratissimo examine instituto Waddingtoni sententiam confirmaverit, pro certo pronuntiare licebit, anno 154/5 p. Chr. Philippum iterum asiarcham sive summum sacerdotem Asiae provinciae fuisse. 3 De vocabulorum ἀσιάρχης et ἀρχιερεὺς τῆς Ἀσίας significationibus diu multumque disputatum est. Antiquissimam sententiam, eundem utraque appellatione honorem indicari, et alii permulti probarunt et nuper Th. Mommsen vir immortalis memoriae se hanc unam veram existimare professus est (Jahreshefte des österr. arch. Instituts III 1900 p. 5 sqq.). At W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 885 diversum utriusque officium esse statuit, sacerdotis cultum imperatoris et regimen concilii provincialis, asiarchae vero ludorum sacrorum administrationem, et haec quoque opinio haud paucis hominibus doctis probata est. Denique Brandis ap. Pauly-

Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 4564 sqq. omnes, qui a civitatibus suis in concilium commune provinciae Asiae missi essent, asiarchas appellatos existimat. Quaestionem difficillimam diiudicare non huius loci est, sed ingenue profiteor, mihi Mommseni sententiam omnium maximam veri similitudinem habere videri cum aliis de causis, tum quia in illa provincia nomen ἀσιάρχης plane aliam vim habere, atque in finitimis βιθυνιάρχης, γαλατάρχης, λυκιάρχης manifesto habeant, plane incredibile videtur. Accedit quod quae not. 2 de Philippo Tralliano Polycarpique martyrio exposita sunt, eorum opinioni, qui asiarchas ab antistitibus sacrorum provincialium distinguunt, certe non favent. 4 Non quadriennium 449—453 p. Chr. hic significari mihi videtur, sed ipsae feriae Olympicae aestate anni 449 actae, quae est propria nominis Ὀλυμπιάς vis. Nam senatum Olympicum per ipsorum ludorum occasionem Philippum, cui cum Trallianorum Olympiis arctissima intercederet necessitudo, statuae honore affecisse consentaneum est. Distinguenda igitur prior anni 448/9 asiarchia Philippi ab illa altera anni 454/5 p. Chr., per quam Polycarpus necatus est (not. 2).

499 Lapis advectus in oppidum *Aidin* ad scholam novam aedificandam. Ex apographo Oscari Schultz architecti, qui illi aedificationi praeerat, ed. E. Loewy Mitth. des arch. Inst. in Athen XI (1886) p. 203. Paulo accuratius Al. Em. Kontoleon Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 456. Cf. P. Foucarti adnotationem ibid. p. 457. J. S. Sterret Papers of the American school at Athens II p. 325 n. 379.

Γ(άιον) Ἰούλιον, Ἰουλίου Φιλίππου ἀρχιερέως | Ἀσίας¹ οἶόν,
Οὐελίνα Φίλιππον², ἱππέα Ῥωμαίων³, τῶν ἐκλέκτων ἐν Ῥώμῃ
δικαστῶν⁴, | ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν⁵, πατέρα Ἰουλ(ίου) ||

5 Φιλίππου συγκλητικοῦ, στρατηγοῦ Ῥωμαίων⁶, ἱερέα διὰ βίου
τοῦ Διὸς τοῦ Λαράσιου⁷.

Litterae ΑΠΣΩ.

1 Cf. 498^{2.3}.

2 Idem Philippus est n. 500, 5. 6.

504, 2.

3 Cf. n. 495⁶.

4 Cf. n. 567, 10. 11: ἐπίλεκτον χοιτὴν ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ δεκουριῶν. Item in titulis Latinis haud infrequenter *iudex selectus*, *iudices selecti*, cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III, 43 p. 536 not. 2.

5 Hominem cuius pater intra annos 449—455 p. Chr. summis et patriae et provinciae sacris praefuisset (n. 498²), ipsum aut M. Aurelii et L. Veri (164—169 p. Chr.) aut M. Aurelii et Commodi (176—180 p. Chr.) una imperantium procuratorem fuisse cum temporum rationibus perbene convenit. Sane hic titulus aliquanto recentior est (not. 6). Neque vero id enuntiatur, tum ipsum Philippum procuratorem Augustorum fuisse, sed prioris vitae honores et officia enumerantur. 6 Hinc apparet, patrem huius senatoris et praetoris senem iam fuisse cum monumentum erigeretur. Quod n. 504, 4. 5 filius item senator et praetor appellatur, cum n. 500, 9. 10

praeturae mentio non fiat, inde colligere illum titulum his duobus antiquiorem esse lubricum est, nam potest etiam mera neglegentia omissa esse. Utique non multo ante finem alterius p. Chr. n. saeculi haec tria monumenta dedicata esse apparet.

7 Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 604, qui monet haec sacra Trallianorum gravissima bis commemorari apud Strabonem IX, 5, 19 p. 440, ubi cum vicus Larisa prope Tralles situs commemoratus sit pergitur ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται, et XIV, 4, 42 p. 649: οὗτος (Pythodorus Trallianus) τε δὴ καθ' ἡμᾶς ἤχμασε καὶ Μηνόδωρος, ἀνὴρ λόγιος καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς, ἔχων τὴν ἱερωσύνην τοῦ Διὸς τοῦ Λαρισαίου. Nominis veram formam praeter hunc titulum habet nummus collectionis Waddingtonianae (ΔΙΟΣ ΛΑΡΑΣΙΟΥ), scripturam pravam apud Strabonem, si prioris loci argumentum reputaveris, scriptori quam librariis tribuere malueris. Ceterum in titulo apud Lebas Inscr. III, 604, 42sq. ἱερᾶς τοῦ Διὸς κατὰ τὰ δόγματα τῆς συγχλήτου (sc. τῆς Τραλλιανῶν πόλεως) iure meritoque hunc ipsum Iovem Larasium agnoscit Waddington.

500 Oblongus lapis, Aphrodisiade Cariae in turri. Ex schedis Sherardianis et Spanhemianis ed. Boeckh C. I. G. 2790. Accuratus ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 1609.

Κατὰ τὰ ἐψη|φισμένα ὑπὸ | τῆς βουλῆς | καὶ τοῦ δήμου¹ ||
5 Γ(άϊον) Ἰούλιον | Φίλιππον, | τὸν κράτισ|τον², πατέρα | συν-
10 κλητι|χοῦ³, καὶ ἀπὸ | ἐπιτρόπων⁴, | λογιστεύσαν|τα καὶ⁵ τῆς
15 ἡ|μετέρας πό|λεως μετ' εὐ|νοίας, γενό|μενον ἐν πᾶ|σιν εὐεργέ|την.

Litterae ΠΣ. 4 Aphrodisiensium. 2 Cf. n. 499 2.3. 3 Cf. n. 499⁶. 4 Cf. n. 499, 4. 504, 2, ubi ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν. Formula ἀπὸ ἐπιτρόπων anceps est, sed hic non potest eum significare, qui stirpis originem ad procuratores referat, nam collatis n. 498, 4. 5. 499, 4 dubitari non poterit quin ipse Philippus primus in sua familia ad equestrem ordinem et officium procuratoris Augustorum evectus sit. Quare is intellegendus videtur, qui antea procurator Augustorum fuerit. Eadem vi Latine dici *ex procuratoribus*, *ex praefectis* monet Waddington ad Lebas Inscr. III, 1385. 5 Non unius igitur Aphrodisiensium civitatis curator sive logista fuit, sed etiam aliarum, quas singillatim enumerare hic non attinebat. De cura synodi artificum Dionysiacorum (n. 504, 40) cogitasse ideoque καὶ adiecisse scriptorem vix crediderim; utique collocatio particulae monstrat ea neuti-quam curatoris officium eis annecti quorum antea mentio facta sit.

501 Trallibus (*Güzelhissar*). Ex Borrellii schedis ed. Boeckh C. I. G. 2933. Tres primos versus iterum exscripsit totumque titulum repetivit Lebas Inscr. III, 605. Illorum trium versuum

apographum accuratius exhibet J. S. Sterret Papers of the American school at Athens II p. 326 n. 380.

Ἰούλιον Φίλιππον¹, | ἐπίτροπον τῶν Σεβασ|τῶν², πατέρα Ἰου-
 5 λίου | Φιλίππου συνκλη|τι|κ|οῦ³, στρατ(η)γοῦ⁴ Ῥωμαίων, | ἡ
 σύνοδος | (τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν)⁵ τῶν ἀπὸ Ἰωνίας
 10 κα|ι| | Ἑλλησπόντο(υ)⁶, τὸν | ἴδιον ἀγ(ω)νοθέτην⁷ καὶ || λογισ-
 τήν⁸ καὶ | εὐεργέτην, | ἐπιμεληθέντ(ω)ν⁹ | Σεραπίωνος β' Μά-
 15 γνη|τος ἀπὸ Σιπύλου ὀλυμ|πιονίκου καὶ Τιβ(ερίου) Κλαυ|δίου
 Σπερχειοῦ.

Litterae ΘΠΣ. Aliquot locis inveniuntur litterarum ligaturae. 1 Cf. n. 499². 2 Cf. n. 500⁴. 3 ΤΟΥ. 4 ΣΤΡΑΤΕΓΟΥ. Cf. n. 499⁶. 5 Verba, quae lapicida oculis ab ΤΩΝΠΕΡΙ ad ΤΩΝΑΠΟ aberrantibus transiluerat, restituit Boeckhius. 6 ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. 7 ΑΓΟΝΟΘΕΤΗΝ. De hoc Philippi II officio cf. C. I. G. 2932, 9 ἀγωναθετοῦντος Ἰουλίου Φιλίππου, πα|τρὸς συνκλη|τι|κ|οῦ]. 8 Cf. n. 508³. Fortasse hic quoque curator, quippe qui non civitatis, sed alius hominum corporis sit, non ab imperatore, sed a proconsule datus est. 9 ΤΟΝ.

502 Aezanis (*Tschavdere-Hissar*) in templo Iovis, in pariete interiore lateris meridionalis. Ed. Keppel Itin. II p. 227. Fellows Itin. As. min. p. 143. Ex his et schedis Alexandri de Laborde a Letronnio missis J. Franz C. I. G. 3835. Texier Descr. Asiae min. I p. 103 sqq. (Franz C. I. G. III Add. p. 1064). Omnium accuratissime ex Lebasii apographo et ectypo chartaceo Lebas-Waddington Inscr. III, 860 (L. Lafoscade De epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 41 n. 93).

Ἀουίδιος Κουί|τος¹ Αἰζανειτῶν² ἄρχουσι βουλῇ | δῆμωι χαί-

Litterae ΑΕΖΗΘΞΠΥΣ, ornatae apicibus. Versus 1. 2 maioribus litteris exarati. 1 Proconsul Asiae in titulo Stratonicensi Bull. de corr. Hell. XI 4887 p. 409 n. II, 8 sqq. ὅτι [χ]άρι|ν ἡ|πίστασθε Ἀουίδιωι [Κ]ουί|τή|ωι τ|ῶι κ|ρα|τίστωι ὡς εἰ ποίησαντι ὑμᾶς [δ]ι|ᾶ τὸν τῆς ἀν|θ|ρ|π|α|τ|είας χρόνον et in nummis Hyrcanorum Macedonum Lydiae Wiener numism. Ztschr. XVI 4884 p. 286 n. 432: ἀνθ(πάτω) Κυιή|τω [Υ]ρκανῶν Μακε(δόνων). Borghesi Opp. I p. 500: ἀνθ(πάτω) Κυιή|τω Ὑρκανῶν. Tempus proconsulatus definitur titulo Stratonicensi, qui continet epistolam Hadriani Augusti datam mense Febuario anni 127 p. Chr. Qua cum annum administrationis Quieti proxime elapsus esse indicetur, eum ab aestate a. 125 p. Chr. usque ad idem anni 126 tempus in provincia fuisse apparet. De reliquis huius hominis honoribus nihil

ρειν· ἀμφοιβήτης περὶ χώρας ἱερᾶς, ἀνατεθείσης πάλαι τῷ
 Διὶ³, τραιβομένη πολλῶν ἐτῶν, τῇ προνοίᾳ τοῦ | μεγίστου αὐτο-
 5 κράτορος τέλους ἔτυχε. ἐπεὶ γὰρ ἐπέστειλα αὐτῷ δηλῶν τὸ
 πράγμα ὅλον, ἡρόμην τε ὅτι χρή ποιεῖν, δύο τὰ μάλιστα τῇ |
 διαφορὰν ὑμῖν κεινοῦντα καὶ τὸ δυσεργές καὶ δυσεύρετον τοῦ |
 πράγματος παρεχόμενα, μείζας τῷ φιλανθρώπῳ τὸ δίκαιον ἀκο-
 λούθως τῇ περὶ τὰς κρίσεις ἐπιμελείᾳ τ[ῆν] πολυχ[ρ]όνιον
 ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους ἔλυσεν⁴, καθὼς ἐκ
 10 τῆς ἐπιστολῆς ἦν ἔπεμψεν πρὸς με | μαθήσεσθαι, ἧς τὸ ἀντί-
 γραφον ὑμῖν πέπομφα⁵. ἐπέστειλα δὲ Ἑσπέρῳ τῷ ἐπιτρόπῳ

memoriae proditum est. Haud improbabiler eum T. Avidii Quietii, qui anno
 82 p. Chr. legatus Augusti Thraciae, a. 98 p. Chr. Britanniae fuit et ante
 a. 107 p. Chr. diem supremum obiit, cuius memoria non infrequens est in
 Plinii epistulis, filium fuisse conicit Waddington. Cf. E. Klebs Prospogr. imp.
 Rom. I p. 489 n. 1474. 2 Cf. n. 458²⁵. 3 Ex litteris Latinis eiusdem
 lapidis (not. 5. 10. 14) apparet has dissensiones et ad fines et magnitudines
 partium per quas hic ager civibus divisus erat a regibus Seleucidis vel
 Attalidis et ad vectigal a Mettuo Modesto proconsule eis impositum spectare.
 Sed cave existimaveris reges sacra terra potitos eam privatis assignasse ut
 in eorum dominio esset. Quae res cum in sacrilegii crimen incurreret,
 neququam credibile est, ius privatorum a Romanis conservatum atque adeo
 in litteris publicis pristini dei domini mentionem factam esse. Immo de
 locatione modo, perpetua et hereditaria sane, fundorum qui non desierant
 Iovis sacri esse, haec interpretanda sunt. 4 Anacoluthia hic manifesta
 est. Nam ab enuntiato τῇ πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους
 ἔλυσεν pendere debebat participium, veluti παύσας, unde penderet accusativus
 δύο τὰ — κεινοῦντα καὶ — παρεχόμενα, ab hoc rursus μείζας τῷ φιλονθρώπῳ
 τὸ δίκαιον. Nam ab hoc μείζας illud τὰ δύο suspendere vetant et sen-
 tentia et structura enuntiatii. Neque vero mirum est, in hac impeditissima
 participiorum cumulatione unius ex eis oblitum esse epistulae scriptorem.
 5 Iuxta hunc titulum a dextra haec Latino sermone incisa sunt (Lebas-
 Waddington Inscr. III 864): *Exempl(ar) epistulae O[ae]saris scriptae ad |*
Quietum. | Si in quantas particulas, [q]uos [ele]ros appellant, ager Aezanen[si]
Iovi dicatus a regibus divisu[s] sit, non apparet, optimum est, | sicut tu
quoque existimas, [modu]m qui in vicinis civitatibus | clerorum nec maximus
[nec mi]nimus est observari. et si, cum | Mettius Modestus cons[titu]eret, ut
vectigal pro is pendere[tur], constitit qui es[se]nt [clerue]nici agri, aequum est
ex h[oc] | tempore vectigal pendi. si [non] co[n]stitit, iam ex hoc tem[po]re
vec[tig]al pendendum es[se]. [at] si quae morae qu[aerantur] | us[que] dum
penda[n]t inte[grum], dentur. De Mettuo Modesto cf. n. 564³. 562². Prosopo-
 graphia imp. Rom. II p. 373 n. 404. Proconsulatus Asiae, cuius praeter hunc
 titulum mentionem facit Ephesius Syll.² 386, 5, aliquot annis prior est quam
 Avidii Quietii, ut aut in postremos Traiani aut in primos Hadriani annos

τοῦ Σεβαστοῦ⁶, ὅπως γεομέτρας ἐπιτη(δ)[εῖους]⁷ λεξάμενος ἐκεί-
 νοις | προσχρήσεται τὴν χώραν διαμετρῶν καὶ [τούτου ἀγαθὸν]
 ὑμεῖν γενήσεται. | καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν⁸ τοῦ Καίσαρος γραμμά-
 τω[ν ὑμεῖν δ]εδήλωκα ὅτι <ο> δεῖ τελεῖν ὑπὲρ ἐκάστου κλήρου
 15 κατὰ τὴν [τοῦ Καίσαρος ἀπό]φασιν ἐξ ἧς ἂν ἡμέρας λάβητε
 τὴν ἐπιστολὴν. ἕκαστος δὲ τὸ τέλος τῶ[ν] ἱερο[ταμίαι τῆς] |
 χώρας⁹ τελέσει, ἵνα μὴ πάλιν τινὲς ἀ[μφοισθητοῦντες περὶ αὐ-
 τῆς τοῦ] | βράδειον ἀπολαῦσαι τὴν πόλιν τῆς [προσηκούσης
 προσόδου παραίτιοι] | γένωνται· ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς τὸ μέχρι
 ν[ῦν] ἀπολελαυκέναι τούτων. πέπομ]φα δὲ καὶ τῆς πρὸς Ἑσπε-
 20 ρον ἐπιστο[λῆς τὸ ἀντίγραφον]¹⁰ καὶ ἧς Ἑσπερος ἐ[μ]οι γέγρα-
 φεν¹¹. ἐρρῶσθαι ὑμᾶς εὐχο[μαι].

incidere manifestum sit. Cf. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques de l'empire Romain* n. 124 ap. Lebas *Inscr. III. Expl.* p. 749. 6 Vectigal in arcam sacram Iovis (not. 9) numeratum videtur, sed pars eius certa in fiscum Caesaris pervenisse; propterea non proconsul, sed procurator Caesaris hanc rem curare debet. W. 7 ΕΠΙΤΗΛ. 8 Cf. Syll.² 445¹. 9 Hinc quoque apparet, agros etiam sacros fuisse Iovis. Cf. not. 3. 10 In eodem lapide, Lebas-Waddington *Inscr. III*, 862: *Exempl(ar) epistulae Quie[ti] scriptae ad | Hesperum. | Cum variam esse clerorum mensuram | cognoverim, et sacratissimus imp(er)ator) con[stitutionis] suae causa neq(ue) maximi neq(ue) | [min]imi mensuram iniri iusserit in ea re[gione], quae Iovi Aexan[itic]o dicata dicitur |, [mando tibi]i, Hesper[is] carissime, explores qu[ae] maximi cl[er]i mensura, quae minimi [in | vicinia et in] ipsa illa regione sit, et id | [per literas n]otum mihi facias.* 11 In eodem lapide, Lebas-Waddington *Inscr. III*, 863: *Exempl(ar) epistulae scriptae Quie[ti] ab Hespero. | Quaedam negotia, domine, non ali[ter] ad consummationem perduc[er]i | possunt, quam per eos qui usu sunt | eorum periti. Ob hoc, cum mihi iniunxisses ut tibi renuntiarem, quae | mensura esset clerorum circa re[gionem] Aexan[itic]am, misi in rem | praesentem ei-----* Nihil amplius unquam in lapide scriptum fuisse testatur Waddington. Cur titulus non perfectus sit latet.

503 Marmor candidum Athenis translatum Parisios in collectionem Choiseulianam et inde in museum publicum (*Louvre*). Edd. Dubois *catal.* n. 206. Clarac *tab.* 665. Ex his et Fourmonti Fauvelii Pittakis schedis Boeckh *C. I. G.* 2940 (W. Dittenberger *C. I. Att.* III, 16). W. Froehner *Inscr. du musée du Louvre* n. 66. Iterum et cum lapide et cum ectypo chartaceo a B. Haussoullier transmissio contulit O. Kern et edidit *Inscripfen von Magnesia praef.* p. XVII n. LXVI.

Ἀγαθῇ τύχη. Λεύκιππος¹. |

Litterae ΘΠΣ. Vs. 2 N et E, vs. 4 H et N ligatae. Supplementa praeter v. 6. 40 init. omnia Boeckhii sunt. Kernii exemplum docet nonnullas litteras, quas antiquiores etiamtum agnovissent, iam evanuisse, sed reliquis in rebus omnibus Boeckhii lectionem confirmat. 4 Non hominem aliquem illius aetatis, cuius titulus esset, sed illum antiquum et fabulosum Magnesia conditorem, cuius statuae Athenis erectae fortasse haec tabula apposita fuisset, hoc nomine indicari observavit Boeckh verissime, nisi quod illud de statua mihi minus probatur. Immo non alia mente, atque alibi perfrequenter θεός aut θεοί, sed nonnunquam etiam certorum deorum nomina propria, ut Ζεὺς Σωτὴρ n. 497, 1, Μοῦσαι Syll.² 635, 4, decretis praemittuntur, hic herois a Magnetibus insigni veneratione affecti appellatio inscribitur. De Leucippo Boeckhii provocavit ad Schol. Apoll. Rhod. Argon. I, 584 ἔστι γὰρ (praeter Magnesium Thessaliae) καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἐφeson, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης et Parthenium Erot. c. 5, qui cum de Leucippi incesto amore et patris nece narrasset, sic pergit: δι' ἣν αἰτίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἡγήσατο, χάκειθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἐφesia ἀφίκετο, ἐνθα χωρίον ᾤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν. τοῦ δὲ Λευκίππου τούτου λέγεται τὴν Μανδρόλύτου θυγατέρα Λευκοφρύην ἐρασθεῖσαν προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὧν ἐτύγχανεν ἡγούμενος ὁ Λεύκιππος, ἐλομένων αὐτὸν κατὰ θεοπρόπιον τῶν δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπὸ Ἀδμήτου. Nunc ipsorum Magnetum memoriam ex titulis cognitam habemus, quae in summa rei de oraculo et de Magnesia condita cum scriptoribus consentit, sed singillatim non uno nomine discrepat. Inschr. v. Magnesia p. 44 n. 17 narratur, Magnetes, qui in insulam Cretam emigrassent, primo oraculum Delphicum de reditu in antiquam patriam consuluisse, quem cum deus dissuasisset, iterum interrogasse, quo se verterent; iam Apollinem virum esse respondisse qui illos duceret Παμφύλων ἐπ' ἄρουραν ὑπὲρ Μυκάλης ὄρος αἰπὴ, ἐνθα δὲ Μανδρόλύτου δόμος ὄλβιος ἐν περιωπῇ κτλ. Tum tertium quaesivisse, quisnam is esset; oraculum respondisse, is quem ex templo egressi primum aspicerent. Tum pergitur: συναντησάντων δὲ κατὰ τὸ ῥηθὲν καὶ τὴν συγγένειαν πρὸς τὸν Λεύκιππον ἀνανεωσαμένων, ἐπιδειξάντων τοὺς χρησμούς ἄσμενος ὑπῆκουσε. Tamen ipsum quoque deum consuluisse et accepisse oraculum de loco coloniae (v. 46—51), in quo item Mycales et Mandrolyti domus mentio fit. In decreto ficticio Cretensium vero Inschr. von Magnesia p. 16 n. 20, 27 haec sunt: δόμεν δὲ καὶ Λευκίππῳ τῷ Λυκίῳ τῷ καθ' αἰεὶ γενομένῳ εἰς τὴν Ἀσίαν Κρήτας πάσας πόλεις ἀργυρίῳ τάλαντον. De gente igitur, ex qua Leucippus oriundus fuerat, Magnetum narratio cum Parthenio contra scholiastam Apollonii consentit. Pater vero, qui apud scriptorem eroticum Ἐάνθιος est, in oraculo n. 17, 38 Γλαύκου γένος appellatur. Tamen eidem familiae uterque heroa vindicat, nam Glaucus sine dubio intellegendus est Hippolochi filius, cuius in Iliade frequens est memoria, cum Parthenius Leucippum τῶν ἀπὸ Βελλεροφόντου fuisse testetur.

[Ψήφισ]μα τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν Πανελλήνων². |

[Ἐπειδὴ Μάγνητες οἱ] πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ ποταμῷ, ἄποικοι |
 5 [ὄντες Μαγνήτων] τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ³, πρῶτοι Ἑλλήνων || [δια-
 βάντες εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατοικήσαντες, συνα[γγωνισάμενοι δὲ⁴]
 πολλάκις Ἰῶσι καὶ Δωριεῦσι καὶ τοῖς ἐ[κ τοῦ αὐτοῦ γ]ένους
 Αἰολεῦσι⁵, τιμηθέντες καὶ ὑπὸ | [τοῦ δῆμου τοῦ Ῥωμ]αίων δι'
 ας ἐποίησαντο συμμα[χίας⁶ πρὸς αὐτὸν καὶ δ]ωρεῶν ἐξαιρέτων

2 De Panhellenibus cf. n. 504¹. Decretum de recipiendis Magnetibus in illorum societatem fuisse eaque de causa omnia afferri, quae Magnetas origine Graecos fuisse et semper mansisse demonstrarent, perspexit Boeckhius. 3 Magnetas ad Maeandrum incolentes e regione Magnesia ad Ossam et Pelium montes sita emigrasse complures scriptores antiqui testantur, ut de singulis rebus eorum memoria discrepat. Cf. Strabo XIV, 4, 11 p. 636. Conon narr. 29. Plinius N. hist. V, 144, quos locos affert Boeckh. Quod Aristoteles aut Theophrastus ap. Athenaeum IV, 173 e eos Delphorum colonos dicit, id cum Thessalica origine non pugnare docet Strabo XIV, 4, 40 p. 647 Cas. ὁκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι, τῶν ἐποικησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θετταλίᾳ. 4 Boeckhius scripserat κατοικήσαντες σὺν ἄ[λλοις Ἑλλήσι] πολλάκις. Sed etsi fabulae sane narrabant, illos Magnetum Thessalicorum colonos plus semel domicilium mutasse, tamen eos saepe cum aliis Graecis eodem loco habitasse minus apte dicitur; quod contra perbene se habet Kernii supplementum συναγγωνισάμενοι, cui tamen addidi ἕ, ut enuntiati structura concinnior fieret. Hoc, quod eos saepe armis adiuvissē praedicatur gentes sine controversia Graecas, ipsum quoque spectat ad commendandam rogationem de civitate in societatem Panhellenum recipienda. Ionas, Dorienses, Aeolenses in Asiae ora occidentali habitantes hic designari vix est quod moneam. In Doricae gentis mentione Boeckhius de Creta cogitavit, sed hoc cum eius supplemento minus probabili cohaeret. 5 Magnetas Aeolenses esse et Strabo refert (XIV, 4, 39 p. 647 Cas. Μαγνησία, πόλις Αἰολίς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαϊάνδρῳ) et omnes statuere debebant qui totam nationem Graecorum in tres gentes ita dividerent, ut quicquid neque Ionicum neque Doricum esset Aeolensium nomine comprehenderent. Quae opinio ut a veritate abhorret, ita inferiore aetate latissime propagata erat, ut non mireris hunc quoque titulum eam sequi. 6 De Antiochi Magni et Mithridatis bellis haec intellegit Boeckh, in quibus Romanos a Magnetibus adiutos esse non improbabile quidem sit, etsi sane non tradatur. Nam quae in Livii Periocha LXXXI et apud Appianum Mithr. 24. 64 de Magnetum per bellum Mithridaticum rebus scripta sunt, ad Magnesiam Sipylum referenda propter Strabonem XIII, 3, 5 p. 624 C. et Pausaniam I, 20, 5. Apud Tacitum tamen Ann. III, 62 de Magnesia ad Maeandrum haec legi: *proximi hos Magnetes L. Scipionis et L. Sullae constitutis nitebantur, quorum ille Antiocho, hic Mithridate pulsus fidem atque virtutem Magnetum decorare, ut Dianae Leucophrynae perfugium inviolabile foret*. Eidem intellegi videntur Ann. IV, 55. Ceterum pluralis συμμαχίας usurpatur, quia vox hic non tam foedus

10 τυχόντες ὁ[πρὸ θεοῦ⁷ Ἀδ]ριανοῦ, πατρὸς Τ(ίτου) Αἰλίου Καίσα-
ρος | [Αὐτοκράτο]ρος Ἀντωνεῖνου τὰς⁸ | -----οτ..
εμ----

significat, quam auxilium quod ex foedere Romanis per belli tempora tulerunt, id quod bis factum esse videtur. 7 Supplevi. Τραϊανοῦ Boeckh. Sed hoc neque defuncto accommodatum est, neque nuda nomina Τραϊανός; Ἀδριανός sine imperatoris, Caesaris, Augusti appellationibus usitata sunt. 8 Hic incipiebat enuntiatum ab ἐπειδὴ (v. 3) pendens, quod regebat participia v. 4—11. Illud deinde sequebatur apodosis decretum continens. B.

504 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Ed. Keppel Itin. II p. 227 sqq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde J. Franz C. I. G. 3832. Accuratissime ex ectypo chartaceo et apographo suo Lebas Inscr. III, 869.

Ὁ ἄρχων τῶν Πανελλήνων¹ καὶ ἱερεὺς θεοῦ Ἀδριανοῦ Π[ανελ-

Litterae AZΘΞΟΠΣ. 4 Hadrianus una cum delubro Iovis Panhellenii (not. 6) et ludis magnificentissimis Panhelleniorum (not. 3) concilium Panhellenum, qui Athenas convenirent, constituerat, eo quidem nomine plane diversum a conciliis provincialibus, quod nulla provinciarum ratione habita omnes quae ubique per imperium Romanum essent civitates Graecas comprehenderet. Cf. G. Hertzberg Gesch. Griechenl. unter der Herrschaft der Römer II p. 330 sqq., ubi antiquiorum de ea re commentationes et adnotationes allatas habes. Nomen Πανέλληνες eadem ambiguitate, quae etiam in Ἀμφικτιόνων appellatione observatur, et populos foederatos significat et eorum legatos, et hi quidem non modo coniuncti in concilium hac voce designantur, sed adeo unusquisque ex eis Πανέλλην audit. Cf. C. I. G. 4492, 2. 4256, 42. C. I. Att. III, 534, 7. I. G. Sept. I, 406, 42. III, 248, 9. Inscr. Peloponn. I, 590, 47. Bull. de corr. Hell. XXII 1898 p. 246 n. 2, 2. Qui horum conventibus praesidet, et in Euryclis titulis (hic et n. 507, 4) et C. I. Att. III, 684, 2 sqq. (τὸν ἄρχοντα τῶν σεμνοτάτων Παν)ελλήνων[v]) archontis nomen gerit; iniuria alias eiusdem honoris appellationes fuisse statuerunt homines docti. Nam quod in titulo Argivo Inscr. Pelop. I, 590, 6 legitur Ἐλλαδάρχην καὶ ἀρχιερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλήνων, id cum aliis de causis recte ab Hertzbergio de Panhellenum synodo intellegi negatum est, tum quia illi Hadriani Panhellenes propter peculiarem huius concilii naturam nunquam simplici nomine Ἕλληνες appellantur. Quod vero ipse quondam cum aliis πρῶτον Πανέλληνα I. Gr. Sept. I, 406, 42 fretus illo πρῶτος ἄρχων similibusque locutionibus de principe collegii interpretatus sum, sine dubio erravi. Nam nihil impedit quominus simplicissima ratione de eo qui omnium primus a Megarensibus in concilium Panhellenum missus sit interpretemur.

ληνίου²] | καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων³ Τίτος
 [Φλάβιος Κύλλος] | καὶ οἱ Πανέλληνες Αἰζανειτῶν τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ [δήμῳ χαίρειν·⁴] | καὶ αὐτοῖς ἡγούμενοι προσήκον
 5 εἶναι τὰς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀποδείκνυσθαι τειμὰς δι-
 αρχῶς καὶ ὑμεῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων πολιτῶν κτή|σε-
 ως ἀκόλουθον ὑπολαμβάνοντες, οἷός] ἐστὶν οὗτος Οὐλπιος Εὐ-
 ρυκλῆς, συν|πεπολιτευμένος⁵ ἡμεῖν πάντα τὸν τῆς συνεδρείας
 χρόνον μετρίως καὶ ὥς | τοὺς τε καθ' ἕκαστον ἡιρηκέναι φιλῖαι
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἐπὶ παιδεῖται τε καὶ | τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ καὶ
 10 ἐπαιεῖται διάδηλον ἑαυτὸν πεποιηκέν[αι,] εὐλογον ἡγῆ|σάμεθα
 μαρτυρῆσαι αὐτῷ παρ' ὑμεῖν καὶ εὐφρᾶναι ὑμᾶς ἐνδειξάμενοι |
 ἦν πρὸς αὐτὸν εὖνοιαν ἔχομεν πρὸς τε τὸ κοινὸν τοῦ Πανελλή-
 νιου⁶ καὶ ἰδίᾳ | πρὸς τὸν θαυμασιώτατον ἡμῶν ἄρχοντα Φλά-

2 Integrum cognomen exstat n. 507, 4, certa ratione restitutum est
 C. I. Att. III, 684, 4 [ἱερέα] θεοῦ Ἀδ[ριανοῦ Πανελ]ληνίου. 3 Herodes Atticus
 item agnotheta Panhelleniorum fuit. Cf. Philostratus Vit. soph. II, 4, 5 καὶ
 μὴν καὶ ἐλειτοόργησεν Ἀθηναίοις τὴν τε ἐπώνυμον καὶ τὴν τῶν Πανελληνίων,
 στεφανωθείς δὲ καὶ τὴν τῶν Παναθηναίων κτλ. De Rufo Perinthio sophista
 idem testatur Philostratus II, 47 μηδὲ εἰ τὴν τῶν Πανελληνίων Ἀθήνησιν
 εὐκλεῶς ἤρξεν. Quin hi quoque ut Flavius Cyllus et Claudius Iason
 (n. 507, 2. 7) cum regimine ludorum coniunxerint praesidium synodi et sa-
 cerdotium Divi Hadriani, non est quod dubitetur. 4 Cum Antonini Pii
 epistula n. 506 pridie Cal. Decembres a. 157 p. Chr. n. data sit, consentaneum
 est hoc decretum itemque n. 505 anni proxime superioris esse. Nam quin
 Claudius Iason Flavius Cyllum in praesidio exceperit, hae ipsae litterae
 dubitari non sinunt; neque minus certum existimo, hoc officium an-
 num fuisse. 5 Latiore vi hoc vocabulum inferiore aetate de eo usur-
 patur, qui cum alio non civitatis quidem, sed aut domicilii aut sodalitatis
 aut cuiuslibet alius communione vinculo continetur. Cf. n. 443, 6. 445, 4.
 482, 3. 6 Ut similia permulta, veluti Ἀκτιον, Δήλιον, Ὀλύμπιον, Πύθιον,
 Πανιώνιον, sic Πανελλήνιον proprie delubrum significat. Quippe Hadrianum
 Athenis magnificentissimum Iovis Panhellenii fanum condidisse refert Pausa-
 nias I, 48, 9 Ἀδριανὸς δὲ κατεσκευάσατο μὲν καὶ ἄλλα Ἀθηναίοις, ναὸν Ἡρας
 καὶ Διὸς Πανελληνίου καὶ θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν. At Cassii Dionis loco
 LXIX, 46, 2 τὸν τε σηκὸν τὸν ἑαυτοῦ, τὸ Πανελλήνιον φνομασμένον, οἰκοδομή-
 σασθαι τοῖς Ἑλλήσιν ἐπέτρεψε, templum non Iovi ab Hadriano, sed Hadriano
 a Graecis conditum innui videtur. Cui narrationi etsi sacerdotium Hadriani
 Panhellenii (not. 2) fidem facere videtur, tamen quae Pausanias memoriae
 prodidit per se probabiliora sunt, et fortasse haec sic inter se concilianda
 sunt, ut superstite quidem principe Iovis fuisse statuamus delubrum et
 sacerdotium, post obitum vero ad Divum Hadrianum alterum Iovem Pan-
 hellenium (cf. n. 457¹ et permulta eiusdem generis exempla) translata.

βιον Κόλλων φιλοτιμία κεχορηγμένον κοσμοῦσθ οὐκ αὐτὸν μόνον
τὸν Εὐρυκλέα, ἀλλὰ καὶ τὴν διασημοτάτην ὁμῶν πόλιν, ἧς
15 ἄξια καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκ προγόνων ἀνδραγαθίας || καὶ
λέγων καὶ πράττων παρὰ πάντα τὸν χρόνον διατετέλεκεν.
ἐ(π)εστείλαμεν⁶ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος⁹ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς
τὸν θεϊότατον αὐτοκράτορα¹⁰, καὶ τηλικαύτης μαρτυρίας ἄξιον
αὐτὸν ὑπολαβόντες. ἔρρωσθε.

Nomen vero quod est Πανελλήνιον de concilio quod in illud fanum conveniat
usurpari cum in his titulis videmus, tum C. I. Att. III, 42, 34. 43, 2. 47, 2.
1144, 20. Simili synecdocha Βακχεῖον, quod proprie templum Bacchi est,
ad synodum cultorum huius dei transfertur I. G. Sept. I, 107, 7. Archives des
missions S. III T. III 1876 p. 449 n. 72, 44. 7 ΤΕΛΗΚΕΝ Lebas, sed
ΤΕΛΕΚΕΝ, quod antiquiores habent, in ectypo distincte agnosci testatur
Waddington. 8 ΕΝΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ Lebas, ΕΠΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ priores.
Illud sane in lapide esse videtur, quia Waddington nullum ectypi a Leba-
siano exemplo dissensum commemorat. Sed tamen iniuria ἐνεστεύαμεν
retinuit, nam ἐπιστέλλειν non modo n. 506, 10. 507, 5 redit, sed omnino unum
hac significatione usitatum est. 9 I. e. ad concilium provinciale Asiae.
Cuius incolae etsi profecto non unam nationem efficiebant, tamen principa-
tus temporibus vocem ἔθνος de illa provincia usurpatum esse probat titulus
Inscr. Gr. Sic. et It. 4102 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 153), 47. 48: ἀγωνι-
σάμενος ἐν ἔθνειν τρισίν, Ἰταλίᾳ, Ἑλλάδι, Ἀσίᾳ. Cf. etiam quae adnotavi
n. 458²⁴. Non recte Franzius epistolam quae hic commemoretur n. 507
esse opinatur. Nam illa quidem hac recentior est. Immo quae illic v. 4
tanguntur litterae (φθάνομεν ἤδη καὶ δι' ἐτέρων γραμμάτων μαρτυρίας τῆς παρ'
ἡμῶν ἡξιοκρίτης, ἐπεσταλκότες ὁμεῖν τε αὐτοῖς περὶ αὐτοῦ), quae aetatem
non tulerunt, hic intellegendae sunt. Eae enim etiamtum Flavio Cyllo ar-
chonte datae erant, cum superstes epistula n. 507 proximo demum Claudii
Iasonis archontis anno scripta sit (v. 7 δίκαιον δὲ ἡγησάμεθα καὶ τοῦ κρατίστου
Κλ(αυδίου) Ἰάσονος παραλαβόντος τὴν ἀρχὴν μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτά). 10 Ne
hanc quidem epistolam imperatoris exstare, sed responsum ad eam datum
n. 506 monet Franz. Quod responsum sane ipsum epistula n. 504 recentius
est, nam sine dubio Claudio Iasone archonte demum scriptum est; sed
litteras Panhellenium, ad quas illud datur, superioris anni esse ipse impera-
tor verbis οἱ πρὸ ὁμῶν Πανελλήνιος v. 8 indicat.

505 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd.
Keppel Itin. T. II p. 227 sq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde
J. Franz C. I. G. 3834. Accuratissime ex ectypo et apographo suo
Lebas Inscr. III, 868.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή καὶ ὁ κῆρυξ αὐτῆς καὶ ἀγωνοθέτης
 τῶν τῆς Σεβαστῆς ἀγώνων¹ Νούμμιος Μῆνις² | Αἰζανειτῶν
 ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμῳ χαίρειν· | ὁ πολίτης ὁμῶν Μ(ἄρκος)
 5 Οὐλλπιος Εὐρυκλῆς ὁ ἀξιολογώτατος ἐπεδήμησεν ἡμῶν τῇ πό-
 λει³ παντὶ τοῦτῳ τῷ χρόνῳ ἀξίως τοῦ τε | αὐτοῦ ἀξιώματος
 καὶ τῆς ὑμετέρας πόλεως, ὡς ἐν πατρίδι | ταῖς Ἀθήναις⁴ τὴν
 διατριβὴν ποιησάμενος, παιδείᾳ τε ὁμιλῶν καὶ πᾶσαν ἐνάρε-
 τον προαίρεσιν ἀποδεικνύμενος | διὰ τῆς περὶ τὰ κάλλιστα καὶ
 10 σεμνότετα σπουδῆς· καὶ διὰ ταῦτα ἐτιμήσαμ[εν] || αὐτὸν τιμαῖς
 ταῖς προσηκούσαις καὶ ἀνδριάντος ἀναθέσει καὶ εἰκόνης⁵ | ἔν
 τε τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ταῖς Ἀθήναις ἐν ᾧ ἂν βούληται τό-
 πῳ καὶ | παρ' ὁμῶν. καὶ αὐτὰ ταῦτα δίκαιον ἡγησάμεθα μαρ-

Litterae AZΘΞΟΠΣ. Vs. 2 duae M inter se ligatae. 4 Alibi occurrit in inscriptionibus Atticis ἀγωνοθέτην Σεβαστῶν ἀγώνων III, 4, 7. 457, 4. 5. ἀγωνοθέτης τῶν Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀγώνων 613, 5 sqq. Sed III, 10, 15. 16, ut hic, ἀγωνοθέτην τῶν τῆς Σεβαστῆς ἀ(γ)ώνων legitur, ubi olim non recte οἰκίας post Σεβαστῆς supplevi. Sponte patet, illic (a. 209 p. Chr.) et hic (a. 156 p. Chr.) non eandem Augustam intellegi. Sed cum praeter III, 613 nusquam nomen proprium addatur, ludos quibus is qui quoque tempore imperabat honoratus sit et alios eius uxoris Athenis fuisse probabile est. Memorabile, omnes ad unum titulos horum ludorum agonothesiam coniungere cum summis reipublicae magistratibus, quales tum fuerunt στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὕπλα et κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. 2 Μηνίσ[χος] suppleverat Franz, sed Waddington, cum observaret hunc versum ut omnes a dextra integrum esse, Μῆνις nomen agnovit. Quod nunc comprobant quattuor eiusdem hominis tituli Attici. Pleno nomine Λούκιος Νούμμιος Μῆνις appellabatur; ephebus fuit Traiani aut Hadriani principatu, archon eponymus Antonini Pii aetate. Cf. C. I. Att. III, 904, 1. 905, 2. 1027, 2. 1103, 20. 3 Verbum ἐπιδημεῖν etiam in aliis recentioris aetatis titulis cum mero dativo coniungitur; cf. n. 609, 5 ἐάν τις ὁμῶν ἐπιδημήσῃ βιαίως στρατιώτης ἢ καὶ ἰδιώτης. Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 227 n. 8, 13 sqq. ἐπιδημήσαντα τῇ λαμπρᾷ ἡμῶν πόλει μετὰ πάσης εὐχοσμίας. Quare non est cur praepositionem, quam in lapide non esse definito Waddingtoni testimonio constat, errore propter proxima EN omissam statuamus. Sane versuum 6. 7 (cf. not. 4) exemplo structuram defendere non debet Wadd. 4 Supra ἐπεδήμησεν τῇ πόλει dici ut hic ταῖς Ἀθήναις τὴν διατριβὴν ποιησάμενος pronuntiat Waddington. Sed fugit eum, hic neutiquam τὴν διατριβὴν ποιῆσθαι cum mero dativo coniungi, sed hunc pendere a praepositione ἐν, notissima Graeci sermonis brevilloquencia, per quam ὡς ἐν πατρίδι ταῖς Ἀθήναις dicitur pro ἐν ταῖς Ἀθήναις ὡς ἐν πατρίδι. Cf. Thuc. VI, 50, 4 τοὺς οὖν ὄντας ἐν Συρακούσαις Λεοντίων ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίους ἀδεῶς ἀπέναι, i. e. παρ' Ἀθηναίους ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας. 5 Cf. n. 332²².

τοῦ ῥῆσαι τῶι ἀνδρὶ παρ' ὑμῖν τῆς τε κ[ο]σ[μιό]της εἵνεκεν καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς περὶ παιδείαν φιλοτιμίας.

506 Aezanis (*Tschardere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd. Keppel Itin. II p. 227 sqq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde J. Franz C. I. G. 3834. Accuratissime ex ectypo et apographo suo Lebas Inscr. III, 866 (L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 27 n. 59).

[Αὐ]τοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, | θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ | Νέρ[βα] ἔκγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδρια-
5 νός | [Ἀν]τωνεῖνος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέ[γ]ιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κ', αὐ[τοκρ]άτωρ τὸ β', ὕπατος τὸ δ', πατήρ πα-
[τρίδ]ος¹, τῶι Πανελληνίῳ² χαίρειν. | [ὅ]τι οἱ πρὸ ὑμῶν Πα-
10 νέλληνες³ Οὐλ[πι]ὸν Εὐρυκλέα ἀπεδέξαντο ὡς ἐπι[ει]κῆ⁴, ἔμα-
θον ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπ[ε]σταλμένων. εὐτυχεῖτε: πρὸ μι[α]ς | καλὰνδῶν Δεκεμβρίων ἀπὸ Ῥώμης⁵.

Litterae ΑΘΩΟΠΣ. 4 Antonini Pii nomina et honores indicio sunt, has litteras anno 457 p. Chr. n. datas esse. Respondet ad Panhellenium epistulam superiore anno scriptam, quae non exstat, sed commemoratur supra n. 504, 46. Cf. illic not. 8. 2 Cf. n. 504⁶. 3 Euryclis laudes decretas esse Flavio Cylo archonte docet n. 504. Quod quoniam hic imperator id factum esse refert ab illo concilio, quod proxime ante hoc ad quod litterae dantur fuisset, sequitur ut haec anno Claudii Iasonis (n. 507, 2. 7) scripta sint. 4 Etiam n. 504, 9. 507, 8 ἐπιείκεια Euryclis praedicatur, quare non video cur Waddingtono hoc ὡς ἐπιείκῃ offensionem fuerit. Nam pleniori ore loqui concilium quod hominem collaudet, quam imperatorem qui eius rei mentionem iniciat, rei naturae accommodatum est. 5 Cf. n. 334²¹. 475, 4.

507 Aezanis (*Tschardere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd. Keppel Itin. II p. 227. Fellows Itin. As. min. p. 144. Ex his et Alexandri de Laborde schedis J. Franz C. I. G. 3833. Accuratissime ex ectypo chartaceo et apographo suo Lebas Inscr. III, 867.

Ὁ ἀρχὼν τῶν Πανελλήνων καὶ ἱερεὺς θεοῦ Ἀδριανοῦ Πανελληνίου | καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων Κλ(αύδιος) Ἰάσων¹ καὶ οἱ | Πανέλληνες τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησι² χαί-

Litterae ΑΖΩΩΟΠΣ. Versu 5 duae M inter se ligatae. 1 Successor Flavii Cylli (504, 2. 42). 2 Concilio provinciae Asiae. Cf. n. 458²⁴.

ρειν· | M(ἄρχον) Οὐλπιον Ἀπουλήϊον Εὐρυκλέα τὸν Αἰζανείτην
 5 φθάνομεν ἤδη καὶ δι' || ἐτέρων γραμμάτων³ μαρτυρίας τῆς παρ'
 ἡμῶν ἡξιωκότες, ἐπεσταλκότες ὑμῖν τε αὐτοῖς⁴ ὑπὲρ αὐτοῦ
 καὶ τῇ πατρίδι⁵ καὶ τῷ μεγίστῳ αὐτοκράτορι⁶· δίκαιον δὲ
 ἡγησάμεθα καὶ τοῦ κρατίστου Κλ(αυδίου) Ἰάσονος παραλαβόν-
 10 τος τὴν ἀρχὴν μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπιεικεία τε καὶ
 αἰδοῖ πάσῃ | κεχρημένῳ περὶ τὴν πολιτείαν τῶν Συνηνελλή-
 νων καὶ τὸ ἀξίωμα || τὸ ὑπάρχον αὐτῷ, ἄνωθε καὶ ἀπὸ γέ-
 νους ἔτι μᾶλλον προάγοντι ἐν οἷς | λέγων καὶ πράττων διατε-
 τέλεκε⁷ παρὰ πάντα τὸν τῆς συνεδρείας | χρόνον. ἐρρωσθαι
 ὑμᾶς εὖχομαι.

3 Cf. n. 504⁹.

4 Haec prior archontis Panhellenum epistula ad Graecos provinciae Asiae intellegitur n. 504, 15 ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος ὑπὲρ αὐτοῦ. 5 Hae sunt litterae n. 504. 6 Ad hanc epistulam respondit imperator litteris n. 505. 7 Hic quoque Lebasii lectionem ΤΕΛΗΚΕ non recte se habere Waddington observavit examinato ectypo chartaceo. Cf. n. 504⁷.

508 Lapis erutus Ephesi. Ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Instituts I (1898) Beiblatt p. 78 (Revue archéol. Troisième Série XXXII 1898 p. 466 n. 67).

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος | Σεβαστὸς
 καὶ Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος Οὐῆρος | Σεβαστὸς Ἀρμενια-
 κός¹ Οὐλπίῳ Εὐρυκλεῖ² | χαίρειν· ||

5 Ὅτι μὲν ὑπ' ἀνθυπάτων δοθέντα σε τῇ γερουσίᾳ τῶν Ἐφε-
 σίων | λογιστῇ³ ἐκείνοις ἔδει περὶ ὧν ἡπόρεις ἀναφέρειν, αὐ-

1 M. Aurelius et L. Verus una regnaverunt per annos 161—169 p. Chr.; at cum hic Verus iam *Armeniacus* appelletur, sed nondum *Parthicus maximus* et *Medicus*, monumentum annorum 162 et 163 p. Chr. terminis contineri intellegitur. Cf. v. Rohden u. Stein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 1840. 2 M. Ulpius Appuleius Eurycles Aezanita n. 504, 6. 13. 505, 4. 506, 8. 9. 507, 4 collaudatur propter egregia de Panhellenum synedrio, cui interfuerat, merita. Qui tituli hoc fere septem annis antiquiores sunt. Cf. n. 506¹. Ex altera parte etiamtum post a. 180 p. Chr. magna auctoritate eum floruisse inter populares apparet ex titulo 509, qui eum a Commodo imperatore Aphrodisiensibus Cariae curatorem datum esse indicat. Cf. ibi not. 7. 3 Non modo totis civitatibus, sed etiam aliis hominum corporibus curatores dari consuevit aetate imperatorum Romanorum non modo hic videmus, ubi curator collegii civium aetate provectorum (n. 485²)

τός τε εὐγνωμόνως ἐδῆλωσας ἐπιστάμενος⁴ καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦτο
 ἐπεμνήσθημεν, ὡς μὴ | ῥαιδίως ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παραδεί-
 γματι· ὃ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνωσας | τὸ περὶ τῶν ἀργυρῶν
 10 εἰκόνων πρᾶγμα ὡς ἀληθῶς τῆς ἡμετέρας συνχωρήσε[ως]
 προσδεόμενο[ν] δῆλόν ἐστὶ σοι καὶ τὴν εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις
 ἀφορμὴν συμβε[βλη]μένον. τὰς οὖν εἰκόνας τῶν αὐτοκρατόρων
 αἱ ἀποκεῖσθαι λέγεις ἐν τῷ συνε[[δρ]ῳ τούτῳ⁵ παλαιάς, ἐνί
 μὲν λόγῳ πάσας δοκιμάζομεν φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμασιν, ἐφ'
 ο[[ῖς] γέγονεν αὐτῶν ἐκάστη, εἰς δὲ ἡμετέρους χαρακτῆρας μη-
 δέν τι τῆς ὕλης ἐκείνης | [μ]εταφέρειν-----

commemoratur, sed etiam n. 504, 10, ubi curator synodi artificum Dionysia-
 corum comperit. 4 Videtur Eurycles in epistula ad imperatores data
 ipse confessus esse, complura negotia, de quibus eos consuleret, proconsulis
 potius iudicio transigenda fuisse, sed cum iam propter unam causam prin-
 cipes adeundi essent, se simul etiam illa reliqua eorum arbitrio subicere.
 Quod imperatores vituperant quidem, sed tamen insigni comitate in ea re
 utuntur. 5 I. e. ἐν τῇ γερουσίᾳ. Ipsa causa statuarum argentearum nihil
 habet obscuritatis.

509 Aphrodisiade Cariae in moenium urbis parte orientali. Ex
 codice Askewiano a. C. O. Müllero exscripto et schedis Spanhemia-
 mis ed. Boeckh C. I. G. 2744.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Μᾶρκος Οὐλπίος Ἀππουλήγιος Εὐρυκλῆς¹, ἀρχιε-
 ρεὺς Ἀσίας ἀποδεξιγμέν[ος] | ναῶν <καὶ> τῶν ἐν Σμύρνῃ τ(ὸ) β²,

Litterae ΘΞΞΠΣ, si modo apographo fides habenda est. 1 Cf. n. 508².
 2 ΤΩΒ. Hoc, ut ferè omnes eius qui transcripsit errores, emendavit Boeckh.
 Sed quod idem homo doctissimus Euryclem simul pontificem templorum
 Asiae et templorum Smyrnae fuisse existimat, utrumque iterum designa-
 tum, fallitur. Etenim neque Smyrnaeus fuit Eurycles, sed Aezanita, ut eum
 populi Smyrnaei sacris praeesse non potuisse in propatulo sit, neque om-
 nino in hac sacerdotii appellatione usquam omnia quae in oppido aliquo
 erant templa indicantur, sed sola delubra imperatoris provincialia. Quod
 inde luculentissime apparet, quod donec unum erat in urbe quapiam eius-
 modi templum, ut simpliciter νεωκόρος appellaretur, etiam ἀρχιερεὺς τῆς
 Ἀσίας νεὸς τοῦ ἐν Ἐφέσῳ (cf. n. 489⁷) dicitur, simulac vero οἱς vel τοῖς νεω-
 κόροις facta est civitas, statim pluralis ναῶν comperit. Quare unum hic
 officium antistitis sacrorum provinciae Asiae ad templa Augusti Smyrnaea
 significatur. Iterum designatus erat Eurycles, cum haec scriberentur. Utrum
 prius sacerdotium ante gesserit, an tum ipsum etiamtum in eo fuerit,
 discerni non licet. Namque quae hic de cura certaminum sacrorum

Ἀφροδισ(ι)έων³ ἄρχουσι βουλῇ δῆμῳ χαίρειν· | βουλευθέντων
 ὁμῶν πρόνοιαν ποιήσασθαι με καὶ⁴ τῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας ||
 5 διὰ τε τὴν πρὸς τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα εὐσέβειαν Μάρ-
 κον Αὐρήλιον | Κόμοδον Ἀντωνῖνον Σεβαστὸν⁵ καὶ διὰ τὴν
 πρὸς τοὺς διαθεμένους | μνήμην καὶ διὰ τὴν τῆς πόλεως δό-
 ξαν, ἥδη καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου⁶ π[ολ]λάκις ἐντυχόντων
 μοι, οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος κατέλιπον ἀδιάκριτον, | ἐπόμενος τῇ
 κατὰ τὴν λογιστείαν⁷ τά(ξ)ε[ι]⁸ καὶ προθυμίᾳ μέχρι νῦν τῆς
 10 περὶ || τοὺς ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης διὰ τὴν τῶν χρη-
 μάτων πα[ρα]σκευήν, ὀφειλόντων συναυξή(θῆ)ναι⁹ κατὰ τε τὰς
 τῶν τελευτησάν[των] γνώμας καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ πόρου,
 ἀφ' οὗ (χ)ρῆ¹⁰ τοὺς ἀγῶνα(ς)¹¹ ἐπιτελεῖσθαι. | ἀγῶν μὲν δὴ
 ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν προελήλυθεν εἰς ἄρ-

praecipuntur, non ad sacerdotii ius et potestatem redire, ex v. 9 κατὰ τὴν
 λογιστείαν apparet. Cf. not. 7. Non magis quam Boeckhii interpretatio ea
 mihi probatur, quam protulit J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 513
 not. 5, qui sacerdotium provinciale quidem agnoscit, sed Euryclem primum
 sacerdotem templorum provincialium quae in urbe Smyrna essent fuisse,
 deinde vero sacerdotem totius provinciae (ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας sine loci signi-
 ficatione) designatum esse dicit. At mireris hominem linguae Graecae sine
 dubio non mediocriter peritum sibi persuasisse, hanc vim in verbis traditis
 inesse posse. Quare sane, quae suspicio iam Boeckhio subnata est, καὶ
 delendum videtur. 3 ΑΦΡΟΔΙΣΕΙΩΝ. 4 I. e. praeter alia quorum
 logista vel curator rei publicae (not. 7) rationem habere debet. Videntur
 igitur Aphrodisienses decrevisse, ut Eurycles curator rei publicae adiretur
 ab eoque peteretur, ut de ludis illis sollennibus quid agendum esset con-
 stitueret. 5 Commodus imperator (180—192 p. Chr. n.) nomina quae
 hic scripta sunt gessit ab initio principatus usque ad annum 190 p. Chr. n.
 Postremo imperii biennio praenomine paterno itemque cognomine Antonini
 abiecto se Lucium Aelium Aurelium Commodum appellari maluit. Cf. Pro-
 sopographia imp. Rom. I p. 201 n. 1232. Hunc titulum propius ab initio
 quam a fine illius decennii abesse collegeris ex eis quae de Eurycles aetate
 tituli eius indicare videntur. 6 De synodo technitarum hic alicui monet
 Boeckh. 7 De curatore rei publicae, qui Graece plerumque λογιστής,
 raro ἐπιμελητής appellatur, cf. n. 492². Videmus igitur hic, Euryclem ut
 M. Aurelio et L. Vero imperantibus a proconsule Asiae Ephesiorum gerusiae
 curator datus erat (n. 508, 6), sic quindecim aut viginti annis post ab ipso
 principe Aphrodisiade ei idem officium mandatum esse. Quod cum prae-
 cipue ad administrationem pecuniariam accurate examinandam et emendan-
 dam spectaret, sane erat cur a civibus rogatus, ut sumptuosorum illorum
 ludorum rationes ordinaret, eis morem gerere non gravaretur. 8 ΤΑΣΕ.
 9 ΣΥΝΑΥΞΗΝΑΙ. 10 ΚΡΗ. 11 ΑΓΩΝΑ.

15 χ(α)ίου¹² πόρου μυριάδας δώδεκα, ὡς δύνασθαι ἀπὸ τοῦτων παρὰ
 ἔτη τέσσαρα πληροῦσθαι τὸν μ(ο)υσικόν¹³ ἀγῶνα, καθὰ τῷ |
 διαθεμέν(ω)¹⁴ ἔδοξεν. αἱ δὲ μετὰ τὰς δώδεκα μυριάδας (ο)ῦ-
 σαι¹⁵ ἐν ἐκ|δανεισμῷ καὶ ὁ προσγεγ(ο)ν(ὼ)ς¹⁶ τοῦτοις τόκος μέ-
 χρι ἀρχῆς τοῦ (ἔτου)ς¹⁷ | ποιεῖ κεφαλ(α)ίου¹⁸ δηναρίων μυρι-
 άδας τρεῖς δηνάρια χεῖλια ὀκτ(ω)κόσια¹⁹ | τριάκοντα ἑννέα.
 20 δ(ό)νασθε²⁰ οὖν ἀρχομένου τοῦ ἔτους τοῦτον || τὸν ἀγῶνα ἐπι-
 τελεῖν ἀγαθῇ τύχῃ ἐπὶ ἄθλοις ταλαντιαῖοις²¹ καὶ ἀγωνίσμασιν
 κατὰ τὰ ἄθλα²². προθεσμία δὲ εἰς τὸν ἐ(ξ)ῆς²³ χρόνον καὶ
 τὴν ἐπιούσαν τετρασητρίδα ἔστ(ω)²⁴ χρ(ό)νος²⁵ | ὁ ἀπὸ [Βαρ-
 β]ύλλων²⁶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ [ἀγομ]έ[νω]ν²⁷ πρὸς [κοινά²⁸] Ἀσίας
 [ἐν Σμύρνῃ²⁹].

12 APXEIOY apographum ut v. 18 ΚΕΦΑΛΕΙΟΥ. Utrobique volgarem formam restituit Boeckh, neque in summa rei dubium mihi videtur quin recte fecerit, etsi sane in titulo Pergameno n. 483, 84. 85 τῇ ὑπερείξει pro ὑπεραίξει re vera in lapide legitur. Ludorum a Flavio Lysimacho institutorum etiam in aliis inscriptionibus Aphrodisiensibus mentionem fieri observat Boeckh. Cf. C. I. G. 2759, 1 sqq.: ἀγῶνος ταλαντιαίου Φλαβίου Λυσίμαχου πεντασητηρίου μουσικοῦ μόνου(?) θέματα τὰ ὑπογεγραμμένα. 2785 (Τίτον) Φλ(άβιον) Ἀντώνιον Λυσίμαχον — ἀγωνοθέτην δι' αἰῶνος Λυσίμαχῶν ἀγῶνων. 13 ΜΥΣΙΚΟΝ. 14 ΔΙΑΘΕΜΕΝΟ. 15 ΘΥΣΑΙ. 16 ΠΡΟΣΓΕΓΩΝΟΣ. 17 ΑΡΧΗΣΤΟΥΣ apographum. Supplevit et emendavit Boeckh. Causa erroris in transcribendo commissi manifesta est. 18 Cf. not. 12. 19 ΟΚΤΟΚΟΣΙΑ. 20 ΔΗΝΑΣΘΕ. 21 Haud raro ταλαντιαῖοι ἀγῶνες commemorantur in titulis. Cf. C. I. G. 2759, 1. 2810, 19. 3208, 20. 3676, 15. 4472, 20. 22 I. e. ut certamina difficultate et splendore respondeant magnitudini praeiorum. 23 ΕΙΣΗΣ. 24 ΕΣΤΑ. 25 ΧΡΟΝ. 26 Eidem Ephesiorum ludi redeunt C. I. G. 2810, 9. 3208, 14. 3675, 6. 7. 5913, 31. Cum C. I. G. vol. II Add. p. 1412 n. 2810 b, 46 et n. 5804, 22 Βαλβύλλεια (-τα) legatur, vix dubitandum est quin dissimilatione in his liquidis frequentissima hoc ex illo natum sit, praesertim cum in nomine hominis a quo hi ludi denominati sunt eadem varietas redeat. Nam apud Cassium Dionem quidem LXVI, 9, 2 legitur τοὺς τε ἀστρολόγους ἐκ τῆς Πρώτης ἐξώρισε (Vespasianus) καίτοι πᾶσι τοῖς ἀρίστοις αὐτῶν χρώμενος οὕτως, ὥστε καὶ διὰ Βάρβιλλον τινὰ ἄνδρα τοιοῦτότροπον ἀγῶνα τοῖς Ἐφεσίοις ἱερὸν ἄγειν συγχωρεῖται. ὕπερ οὐδεμιᾶ ἄλλῃ πῶλε ἐνεμεν. Apud Suetonium vero Neron. 36: *anxius ea re, ut ex Balbillo astrologo didicist, solere reges talia ostenta caede aliqua illustri expiare atque a semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitum destinavit*. Nam eundem utroque loco astrologum innui omnium maxime probabile est. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 225 n. 31. p. 228 n. 44. P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2818. III, 1 p. 4. Quod in apographo tituli traditur ΟΑΠΟΗ... ΚΙΛΛΗΝΩ, in eo quin recte Barbilleorum nomen agnoverit Boeckh, nemo sanus dubitabit.

27 ΕΦΕΣΩ ... N. E apographum. Restituere conatus sum, rem incertissimam esse non ignorans. 28 Supplevi. Tempus anni interiectum inter Barbillea et alias ferias significari certum est, et ΑΣΙΑΣ litterae non video qua alia ratione earum nomini inseri possint. 29 Supplevi. Potest sane etiam [ἐν Περγάμῳ] fuisse.

510 Ephesi in theatro. Ed. Wood Discoveries at Ephesus. Append. Inscr. from the gr. theatre p. 46 n. 3.

Ἡ πρώτη καὶ μεγίστη μη|τρόπολις τῆς Ἀσίας καὶ δις | νεωκό-
5 ρος¹ τῶν Σεβαστῶν² | τὸν πέτασον τοῦ θεάτρου³ || καὶ τὸ(ν)
προσκήνιον⁴ καὶ τὸ πόδωμα⁵ | καὶ τοὺς σαιφάρους⁶ καὶ τὴν

1 Cf. n. 4842. 2 Cum altera neocoria titulum ei aetati assignet, quae est inter Traiani et Septimii Severi principatus, Vedii Antonini nomine (not. 9) ad Antonini Pii aut M. Aurelii et L. Veri tempora deducimur. Cave vero pluralem ad Divos fratres rettuleris. Immo in hac appellatione Σεβαστοί semper intellegendi sunt qui deinceps imperant. 3 Cf. C. I. G. 3422, 16 sqq. καὶ δόντα εἰς ἐπισκευὴν τοῦ πετάσου τοῦ θεάτρου θηνάρια μύρια (Philadelphiae). Varro apud Plinium Nat. hist. XXXIV, 92 *ita fastigatae* (pyramides in Porsenae sepulcro) *ut in summa orbis aeneus et petasus omnibus unus sit inpositus*. Tectum rotundum a similitudine pilei lati πέτασον appellari apparet. Sed quod in titulo Philadelpheno θεάτρον odeum interpretatur Boeckhius, qui monet odeia eiusmodi tecta orbicularia habuisse et haud raro θέατρα appellata esse (Paus. I, 8, 6 τοῦ θεάτρου δὲ ὁ καλοῦσιν ᾠδεῖον. Syll.² 151, 17 cum Addend. p. 643 τοῦ θεάτρου τοῦ Παναθηναϊκοῦ. C. I. G. 1740 B, 3 εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον), id ad Ephesiam certe inscriptionem transferre non licet, quippe quae in ipso theatro magno reperta sit. Id igitur contra antiquiorem morem tectum habuisse statuendum est. 4 Sive lapicida erravit sive Woodius, utique ὁ προσκήνιος Graecum esse incredibile est. Vox ambigua quid hic potissimum significet vix ausim pro certo diiudicare. 5 Nomen perrarum, cuius unum exemplum praebet editio nova thesauri Stephaniani, Apollodor. Poliorc. p. 42 γίνεται βαθμὸς τὸ μεσόχωρον πληρῶν καὶ οὕτως εἰς τὸ διηγεῖς τὸ πόδωμα ἔσται, ubi solum vel pavementum significari videtur. Utrum hic orchestrae planicies constrata an scaena aliquanto supra illam elata intellegatur discerni vix poterit. 6 Vocem Latinam *supparum* vel *siparium* velum significare, sed ita ut illa quidem forma de velo navis et de vestimento usitata sit, haec vero etiam ad usum scaenicum spectet, notum est. Cf. Apulei Metam. I, 8: *aulaeum tragicum dimoveto et siparium scaenicum complicato*. X, 29: *aulaeo subducto et complicitis siparis scaena disponitur*. Paulus epit. Festi p. 344, 4 Müller *siparium genus veli mimicum*. Ipsius Festi interpretatio admodum mutilata est, sed apparet eum *siparium* a *supparo* derivasse. Iuvenal. VIII, 185 sq. *consumptis opibus vocem, Damasippe, locasti sipario, clamosum ageres ut Phasma Catulli*. De discrimine aulaei et siparii cf. L. Friedlender ap.

λοιπήν⁷ | ξυλικήν παρασκευήν τῶν θεατριῶν καὶ τὰς λειπού-
 σας θύρας καὶ τὰ | ἐν τῷ θεάτρῳ λευκόλιθα ἃ μὲν ἐπεσκευύ-
 10 ασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσκευάσεν ἐκ τῶν ἰδίων⁸, γραμματεύοντος
 Ποπλίου Οὐγείδιου | Ἀντ(ω)νείνου⁹ ἀσιάρχου¹⁰, ἐργεπιστατούντων |
 15 Ποπλίου Ἀττελίου Μηνοδότου¹¹ Βερνικιανοῦ || καὶ Γαίου Ἀττά-
 λου τοῦ Ἀττάλου¹² φιλοσεβάστων.

Marquardt Röm. Staatsverwaltung III p. 549 not. 40. Memorabilis forma Graeca medium locum tenens inter Latina *supparum* et *siparium*, cum prima syllaba huic, postrema illi accurate respondeat, genus masculinum et aspiratio consonae labialis vero ab utroque aequè abhorreat. 7 Simi-

liter hic λοιπός dicitur ac persaepe ἄλλος, ut sententia sit 'et reliquum apparatus, qui ligneus est'. 8 In recentiore adiectivi ἴδιος pro

οἰκεῖος vel pronomine possessivo usu nihil offensionis habet ἐκ τῶν ἰδίων de civitate dictum. Cf. n. 444, 42 sqq. ὁ δῆμος (Stratonicensium) — [τὰ ἴδια πράγματα κατὰ τὴν προαίρεσιν [τὴν ἐκείνων (Romanorum) διοικήσεως — κα]ῖ τὸν ἴδιον δηλώσεως θυμόν.] 89 [οἷς] τε νόμοις ἐθισμοῖς τε ἰδίοις πρότερον [ἐχρῶντο].

9 Huius hominis perfrequens est memoria in titulis Ephesiis, ex quibus quicumque certas aetatis notas habent, Antonini Pii principatu (138—161 p. Chr. n.) exarati sunt. Prae aliis memorabiles ipsius imperatoris epistolae, quibus Ephesii admonentur, ne parum grato animo civis de patria insigniter meriti beneficia accipiant. Cf. Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 456 n. CCCXCXI, 8 (Syll.² 405), anno 145 p. Chr. n. p. 457 n. CCCXCII, 14 sqq., 150 p. Chr. p. 458 n. CCCXCIII, 13 sqq., post a. 145 p. Chr. p. 453 n. CCCCLXXXIX, 17, ut hic, scriba populi Ephesiorum recensetur. [τὸ] δὲ ψήφισμα ἐποίησεν γραμματέων Πό(πλιος) Οὐγείδιος Ἀντ(ωνεῖ)νος.

Praeterea habemus statuæ L. Vero, superstite etiamtum Antonino Pio, ab illo dedicatae subscriptionem Gr. inscr. in the Brit. Mus. III, 2 p. 468 n. DV.

Ipsius monumentis honorariis subscripti sunt tituli apud Wood Ephesus Append. inscr. from the city and suburbs p. 24 n. 4 Πό(πλιον) Οὐγείδιον | Ἀντ(ωνεῖ)νον, | τὸν κτίστην | τῆς Ἐφεσίων | πόλεως, | ἡ συνεργασία | τῶν λαναρίων. p. 34 n. 9 Πό(πλιον) Οὐγείδιον Παπιανὸν Ἀντ(ωνεῖ)νον τὸν κράτιστον, κληρονόμῳ χρησάμενον τῇ ἀγιοτάτῃ θεῷ Ἐφεσίᾳ Ἀρτέμιδι, ἡ πατρὶς ἀνεσώσατο. Patris et avi memoriam habes Hermae VII p. 32 n. III: [Πό(πλιον)] Οὐγείδιον Π(οπλίου) υἱὸν | Κυρήνην | [Α]ντ(ωνεῖ)νον, | πάππον | Οὐγείδιον | [Α]ντ(ωνεῖ)νον | [τ]οῦ κράτιστου κτλ. n. IV: [Πό(πλιον)] Οὐγείδιον Ἀντ(ωνεῖ)νον συνκλη(τ)ικόν, | [υ]ἱὸν Μ(άρκου) Κλ(αυδίου) Πο(πλίου) Οὐγείδιου Ἀντ(ωνεῖ)νου Φαί(δρου) Σαβεινιανοῦ συνκλη(τ)ικοῦ, | ἐκγονὸν Μ(άρκου) Κλ(αυδίου) Πο(πλίου) Οὐγείδιου Ἀντ(ωνεῖ)νου | Σαβεινοῦ ἀρχιερέως τῆς Ἀσίας, ἐν πολλοῖς καὶ ἀναγκαίοις χρησίμου | ----- Obscura ceteroqui eius memoria est etiam Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 469 n. DVI, 8. 40 Cf. n. 4983.

41 Menodotus Ephesius est etiam Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 207 n. DLXXVIII, 23. 42 Attalos Ephesios habes Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 205 n. DLXXV, 3. p. 223 n. DCI b, 6. Sed num hi ulla necessitudine hunc attingant obscurum est.

511 Aezanis. Ed. Lebas Inscr. III, 992 (J. Franz C. I. G. II Addenda p. 1060 n. 3834 a⁸).

----- | χρεω[φυλακήσαν]τα¹, δόντα [ἀργύριον] | εἰς τὸ
5 γυμνάσι|ον ὁμοίως καὶ εἰς || τὰ σειτωνικά, ἐρ|γεπιστατήσαντα |
10 πολλάκις, παρα|σχόντα τῷ κυρίῳ | Καίσαρι² σύμμαχον || διω-
γμείτην³ παρ' ἐ|αυτοῦ κατὰ ἀνθύ|πατον Κουιντίλιον | Μάξιμον⁴,
15 ἀναθέντα | καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ ἐ||έδρᾳ τῆς βασιλικῆς⁵.

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 15 litterae T et H ligatae. 1 Cf. Boeckh ad C. I. G. 2826. 3282. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 845. R. Dareste Bull. de corr. Hell. VI, 1882 p. 241. Magistratus erat apud quem litterae contractuum de pecuniis mutuis dandis et fundis hypothecae loco oppignerandis deponerantur. Persimile est officium eius magistratus qui in Aegypto συγγραφοφύλαξ appellabatur. Cf. n. 1204. 2 M. Aurelius (161—180 p. Chr. n.) indicari ex tempore tituli certissima ratione constituto (not. 4) colligitur. Quod non τοῖς Σεβαστοῖς dicitur, etsi tum M. Aurelius et L. Verus una imperabant, simplicissimam habet explicationem. Nam illud bellum, ad quod diogmita armatus et missus est (not. 3), contra Marcomanos, unus Marcus gerebat. 3 Waddington ad h. l. doctissime et accuratissime de diogmitis disputavit, cui omnia debentur quae hic adnoto. Fuerunt illi homines irenarchis singularum civitatum subditi ut eos in tuenda pace et coercendis maleficis adiuvarent. Cf. Basilica LVI, 10 τῶν λεγομένων ἀγωγικῶν, ἧτοι παραπομπικῶν, ἧ τῶν δαπανωμένων περὶ τοὺς δημοσίους ὄνους ἧ ὀνηλάτας ἧ τῶν διωγμητικῶν (leg. -ιτικῶν) καὶ τῶν ἄλλων ᾧ γενικῷ ὀνόματι καλεῖται. Pedites fuisse apparet ex Martyrio Polycarpi 7 ed. Dressel, ubi narratur Herodes irenarcha equites et diogmitas misisse qui Polycarpum comprehenderent. De simili negotio eorum memoria exstat apud Symeonem Metaphrasten in Vita S. Athanasii ζημίαν ζωῆς ὑπέβλεν τοὺς διωγμίτας, εἰ μὴ τὸν Ἀθανάσιον ζῶντα παραστήσωσι. Neque plane inermes fuisse neque iustis ac militaribus armis instructos apparet ex Ammiani Marc. XXVII, 9, 6: *adhibitis semiarmibus paucis, quos diogmitas appellant*. Cum igitur officium eorum neque bellicum esset neque ad imperatoris res spectaret, sed ad singularum civitatum administrationem, tamen in summa militum inopia, quae ex funesta illa pestilentia nata erat, ne his quidem minus idoneis copiis carere posse sibi videbatur Marcus imperator, eosque armandos et suo exercitui inserendos curavit. cf. Iulius Capitolinus Antoninus Philosophus 24: *armavit etiam gladiatores, quos obsequentes appellavit. latrones etiam Dalmatiae atque Dardaniae milites fecit. armavit et diogmitas* (diocmitas hic ut apud Ammianum codices, quem lapsus calami esse, ut *doema* pro *dogma* et similia, observat Waddington). Tum igitur is, cuius hoc est monumentum, diogmitam suis impensis armatum ad principem misit, qui in illius exercitu militaret. De una voce σύμμαχος Wadd. non ab omni parte recte iudicare mihi videtur, cum statuat diogmitas συμμάχους appellari, quia irenarcham in tuenda securitate publica adiuvarent, et inde repetat nomen συμμάχων quod in Aegypto 'portitores

litterarum velocissimi pedestres⁹ gesserint. At mihi non attributive ad διωγ-
μείτην adiungi, sed praedictive ad παρασχόντα referri videtur vocabulum,
ut fere ad idem redeat ac συμμαχούμενον vel ὥπως συμμαχοίτο. Quare
nequeo cum Fiebigero ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie V, 1 p. 784 titu-
lum de diogmita qui principem comitaretur intellegere; neque profecto in
itineribus imperator hominibus quos suae securitatis causa secum duceret
carebat.

4 Sex. Quintilius Valerius Maximus cos. 451 p. Chr. Cf. Pro-
sopographia imp. Rom. III p. 117 n. 24. Eius filium aut fratris filium quin-
tilium Maximum cos. ordinarium a. 172 p. Chr. hic in censum non venire
monuit Waddington, quia is proconsulatum Asiae adipisci non potuisset
ante a. 186 p. Chr. n., tota vero Quintiliorum familia iam aliquo ex primis
Commodi annis ab imperatore extincta esset (Cassius Dio LXXII, 5, 3. 4.
Ael. Lamprid. Commodus 4). Illum vero maiorem Quintilium Maximum idem
demonstravit pro intervallo tunc usitato anno 165/6 aut uno ex proximis pro-
consulem Asiae fuisse, id quod perbene conveniret cum eis quae hic (not. 3)
de diogmita ad bellum Marcomanicum imperatori praebito referrentur.
5 Exedra hic pars basilicae est, ut n. 101, 5. 6 oratorii Iudaici.

512 Basis fracta a sinistra, inventa Ephesi inter rudera ad
substructionem septentrionalem theatri. Ed. R. Heberdey, Fest-
schrift zu O. Hirschfelds 60. Geburtstag p. 444.

[Αγαθ]ῆι τύχηι. | [Κορνή]λιον | [Κέθ]ηγον¹, | [πρε]σβευτήν² ||

Litterae ΘΠΣ; ὃ ψιλὸν v. 4 Υ est et reliquis litteris altius, reliquis
locis et formam (Υ) et magnitudinem volgarem habet. Extremae hastae
lineolis transversis ornatae.

4 M. Cornelius Cethegus anno 170 p. Chr.
consul ordinarius fuit cum C. Erucio Claro. Cf. C. I. Lat. VI, 1978, 1. XI,
619, 6. Idem est Κέθηγος ὁ ὑπατικός (cf. not. 2) apud Lucianum Demonact. 30.
De huius tituli aetate cf. not. 4.

2 Legatus proconsulis; cf. Lucian.
Demonax l. 1. Κεθῆγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ ὅποτε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν
ἀπῆει πρεσβεύτων τῷ πατρί, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος.
Hinc apparet eundem esse Luciani et tituli Cethegum. Sed consularem ap-
pellari Cethegum sane mireris cum quia legati proconsulum praetorii esse
solent, tum quia Squillae Gallici proconsulatus anno 170 p. Chr. vix posterior
fuisse potest. Quare scriptorem eo honoris vocabulo, quo utebatur cum
scripta est Demonactis vita, etiam in narratione rei aliquot annis prius gestae
Cethegum appellasse apparet. Heberdey. Ad illud coniunctum patris filiique
officium epistulam Frontonis I, 25 p. 488 Naber ad Squillam Gallicanum
(not. 3) datam probabiliter rettulerunt H. Dessau in Prosopographia imp.
Rom. et Heberdey ad hunc titulum. Filii legati patrum proconsulum etiam
alibi occurrunt; cf. I. G. Sept. I, 89, 7 sq. [ταμίαν θεο]ῦ Ἀδριανοῦ καὶ νουβίου
καὶ τῷ ἀντιπαισὶ καὶ πρεσβευτῇ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἀνθυπαίου Ἀφροίτης δι-
οικήσεως [Καρχηδονίας] (L. Minicius Natalis fere 149 p. Chr. n.).

5 [Ἀσ]ίας, υἱὸν Σ[κυ]λλᾶ Γαλλικα[νοῦ³ | τοῦ] ἀνθυπάτο[υ⁴, | β]ουλῆς, δήμου | ψηφίσ[ματι].

3 M. Gavius Squilla Gallicanus consul ordinarius a. 450 p. Chr. cum Sex. Carminio Vetere. Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 144 n. 67. 4 Pro eo temporis intervallo, quod medio saeculo p. Chr. n. altero inter consulatum et proconsulatum Asiae aut Africae intercedere solebat, fere 165 p. Chr. Squillam Gallicanum illam provinciam obtinuisse probabile est. H.

513 Basis marmoris albi arae similis, inventa Pergami in muro Byzantino qui est in meridionali fori margine. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 344 n. 525.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῆς πρώτης | μητρο-
πόλεως τῆς Ἀσίας καὶ τρεῖς | νεωκόρου¹ τῶν Σεβ(αστῶν) Περ-
5 γαμηνῶν || πόλεως ἐτείμησεν | Αὐρ(ηλίαν) Κλ(αυδίαν) Ἀπολλω-
νίαν, ἰέρειαν τῆς | Νικηφόρου καὶ Πολιάδος Ἀθηνᾶς², | θυγατέρα
Κλ(αυδίου) Ἀλεξάνδρου³ θεολόγου⁴ | καὶ Αὐρ(ηλίας) Ἀπολλω-

Litterae ΗΗΘΘΞΠΣ. Alpha v. 1 initio A est, praeterea ubique A. Hastarum fines lineolis transversis ornati. 1 Tertia Pergamenorum neocoria a Caracallae principatu, qui ipsam urbem eorum adiit (not. 8), initium cepit, id quod docent nummi, qui in antica parte caput et nomen huius imperatoris, in aversa aut singula aut terna templa cum inscriptione Περγαμηνῶν τρεῖς νεωκόρων habent. Mionnet II p. 612 n. 636—638. Suppl. V p. 460sq. n. 1108sq. M. Fränkel Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 226 ad n. 299. 2 Cf. n. 3241. 3 Idem homo, pleno nomine Tiberius Claudius Alexander, praeter θεολόγου officium etiam praetoris (στρατηγοῦ) honorem in patria gessit, id quod docent nummi Pergameni Caracallae (211—217 p. Chr.) et Elagabali (218—222 p. Chr.) principatu cusi ap. Mionnet Suppl. V p. 460 n. 1104. 1105. p. 467 n. 1140—1142. Fränkel. 4 Theologi Pergamenorum etiam alibi commemorantur. Cf. Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 262 n. 374 A, 30 [Καπ]ίτωνος θεολόγου et quem illic Fränkelius affert nummum cum Glyconis theologi nomine ap. Mionnet Suppl. V p. 472 n. 1160; porro P. Aelium Pompeianum melopoeum et rhapsodum divi Hadriani in titulo Nysensi Bull. de corr. Hell. IX 1885 p. 125, 4. 65 θεολόγον ναῶν τῶν ἐν Περγᾷ appellari adnotat idem. Quae res cum artissimam necessitudinem his theologis cum cultu deorum et hymnorum cantu intercedere arguat, non mirum est haud raro eosdem simul θεολόγους et ὑμνωδοὺς appellari. Cf. inscriptiones Smyrnaeas C. I. G. 3448, 38, ubi cives inter alia beneficia quae principi accepta referunt, θεολόγους ὑμνωδοὺς enumerant, et C. I. G. 3448, 1sq. Κλαυδίου Μελάμπου, ὑμνωδοῦ καὶ θεολόγου καὶ πομπαίου στρατηγοῦ. Item Ephesi Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 120 n. CCCCLXXXI, 191. 192 ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς θεολόγοις καὶ ὑμνωδοῖς. Smyrnae etiam mulieres hoc

10 νίας Πυθοδίου || θυγατρός, γένους τῶν Ἐπι(λ)αῖδων⁵, | ἱερασα-
 μένην ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς διετεῖ χρόνῳ, καὶ τῇ ἐξῆς |
 διετία⁶ εὐσεβῶς πᾶσαν θρησκείαν | ἐκτελέσασαν τῇ θεῷ, δεξιω-
 15 θεῖσαν⁷ || τρίς ἐνταίμῳ ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνίνου⁸, | ἀγωνοθετήσα-
 σαν τοῦ σεμνοτάτου | τῶν Νεικηφορέων ἀγῶνος⁹.

sacro officio fungi videmus. Cf. C. I. G. 3199, 2sq. Κλαυδίας Ἀντωνίας Σα-
 βεῖναν Προκλιανήν καὶ Ἰουλιανήν ἀδελφάς, τὰς θεολόγους. C. I. G. 3200, 3 τὰς
 θεο(λ)όγους. Fränkel, qui vix recte praeter Pergamum, Smyrnam, Ephesum
 etiam Heracleae Ponticae sacerdotium vindicat. Etenim illic θεόν est, quod
 suae ipsius coniecturae diffidens Boeckh in θεο(λ)όγῳ mutavit; cum vero
 λαμπρότατος ὑπατικός appelletur idem homo, non videtur eiusmodi officium in
 eum cadere. 5 ΕΠΙΑΑΙΔΩΝ lapis. Emendavit Fränkel, qui recte observat,
 non ad Apolloniam sacerdotem hoc spectare. Nam cuius ea gentis esset non
 erat quod indicaretur, quia sacerdotium hereditarium erat ut nemo originem
 mulieris qui id gerebat ignoraret. At hoc paterna origine definiebatur; quod
 contra si quando mater sacerdotis a gente prae aliis nobili descendebat,
 id definite enuntiari eius intererat. 6 διετία et τριετηρίς idem binorum
 annorum spatium indicare, ut τετραετία et πεντετηρίς in titulo Attalensi Bull.
 corr. Hell. VII 1883 p. 263 ἱερασάμενον τετραετίαν — καὶ ἀγωνοθετήσαντα τοὺς
 μεγάλους πεντετηρικούς ἀγῶνας, adnotat Fränkel. De biennio sacerdotii et
 trietericis Nicephoriorum ludis cf. n. 2994. 7 Activi vi medium δεξιώ-
 σασθαι dici in vulgus notum est. Sed hic ut in aliis deponentibus mediis
 quae dicimus aoristum passivi significatione passiva aliquando usurpari ob-
 servat Fränkel coll. Platon. Respubl. V, 468 B τὸν δὲ ἀρίστεύσαντά τε καὶ εὐδοχι-
 μήσαντα οὐ — δοκεῖ σοὶ χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὐ; εἰοίγε. τί θαί; δεξιωθῆναι;
 καὶ τοῦτο. 8 Antoninus Caracalla (211—217 p. Chr. n.). Eum Pergamum
 visitasse anno 215 p. Chr. refert Herodianus IV, 8, 3 ἡπεύχθη ἐς Πέργαμον
 τῆς Ἀσίας, χρήσασθαι βουλόμενος θεραπέαις τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Cf. Cassius Dio
 LXXVII, 15, 6: οὕτε γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὁ Γράννος οὔθ' ὁ Ἀσκληπιὸς οὔθ' ὁ Σά-
 ραπς καίπερ πολλὰ ἱκετεύσαντι αὐτῷ, πολλὰ δὲ καὶ προσκατερέσαντι ὠφέλησεν.
 Quod θεός hic appellatur, id titulum post nonas Apriles anni 217 p. Chr. n.
 incisum esse indicio est. 9 Cf. not. 6.

514 Marmor Smyrna Oxonium translatum. Ed. Maittaire Marm.
 Ox. p. 82. Paullo minus plenum titulum aeri incisum exhibet
 Chandler Marm. Ox. II, 37 p. 73 (Boeckh C. I. G. 3191).

[Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει καὶ λαμπροτάτῃ καὶ
 μητρόπολις τῆς Ἀσίας καὶ τρίς] νεωκόρος¹ τῶν Σε|βαστῶν καὶ

Litterae vulgares praeter ΠΣΥΩ. Vs. 7 N et H, vs. 11 extr. H et N
 inter se ligatae. 1 Initium tituli restituit Boeckh ex C. I. G. 3202, 3—8.
 3204, 2—5. 3205, 2—5. Ne de adverbio τρίς quidem dubitandum recte

5 κός|μος τῆς Ἰωνίας² κα|τὰ τὰ δόγματα τῆς || ἱερωτάτης συνκλή|
του³ Σμυρναίων πόλις | Πομπώνιον Κορνήλιον | Λολλιανόν
10 Ἡδιανόν⁴, | τὸν ἀσιάρχην⁵ καὶ ῥή||τορα⁶, ὑπατικῶν συν|[γ]ενῆ,
τῆς περὶ αὐτὴν | -----

observat idem, quia omnes tituli qui tam prolixas urbis Smyrnaeorum laudes habeant tertiae demum neocoriae aetate incisi sint. Quare Commodi utique principatu hoc monumentum non habendum esse antiquius. 2 Hoc quoque redit n. 3204, 5. 3205, 5. 3206, 5, sed memorabile est, illic ubique post vocabula κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συγκλήτου demum illud inferri, ita ut senatus decreta ad neocoriam quidem referantur, neque vero ad decoris Ioniae praeconium. Quod et propter tres titulos contra unum consentientes et propter ipsam rei naturam probabilius est, ut errore hic ordo verborum immutatus videatur. 3 Cf. not. 2. 4 Ex nominibus P. de Rohden et H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. III p. 76 n. 535 collegerunt hunc hominem aliqua necessitudine contineri cum Q. Hedio Rufo Lolliano Gentiano cos. suff. ante 493 p. Chr. n., procons. Asiae 209 p. Chr. n. (Prosopographia imp. Rom. II p. 428 n. 27) eiusque fratre L. Hedio Rufo Lolliano Avito (ibid. p. 427 n. 26). 5 Cf. n. 4983. 6 Hominem Romanum nobilissimum studiis rhetoricis vacasse non est quod miremur. Cave tamen hunc confuderis cum Lolliano oratore praeclaro, cuius vitam descripsit Philostratus Vit. soph. I, 23. Is enim pleno nomine P. Hordeonius Lollianus appellabatur. Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 447 n. 447.

515 Stela alta et angusta inventa anno 1895 Mylasis in ea parte oppidi, quae a Iudaeis habitatur. Ex Bioti apographo ed. Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 545. Ex imagine photographica ab eodem Bioto confecta et ectypo chartaceo Delamarrii accuratissime repraesentavit et commentario doctrinae pleno illustravit Th. Reinach Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 523.

-----ην-- φ--- | ----- γα----- | -----σειν-----δ. ον
ετ----- | τὴν βουλῇ[ν κ]α[ι] τὸν δῆμον ----- ||
5 ----- κο|ινὴν ὁμόφρονα γνῶ[μην] -----|-----] ἐν ταῖς νομί-
μοις ἡ[μέραις] ----- | -----]ων ἐπανορθῶσαι ----- |
----] ἀφορήτου πᾶσιν ὄντος¹ το[ῦ] ----- | --, οὐ φαίν|ηται²

Litterae ΖΘΞΠΕ. Ligaturae litterarum haud infrequentes. 4 Manifestum est hic de intolerabilibus malis dici, quibus fraus et avaritia hominum, qui legibus de pecunia permutanda non oboedirent, civitatem affligeret. Eis obviam ire in animo habet populus Mylasensium, neque vero de hac gravissima re sine imperatoris decreto quicquam statuere ei licet. 2 Supplevi.

- 10 δὲ δύνασθ[αι] ἰαθῆναι³ || πλ[ήν]⁴ διὰ [τὴν] τῶν μεγίστων [καὶ]
 θειοτάτων κυρ[ί]ων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων Λο[υκίου Σεπτιμίου]
 Σεου[ρή]ρου Εὐσεβοῦς Περτίνακος καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀν[τω]-
 νίνου [Εὐσεβοῦς καὶ Ποπλίου Σεπτιμίου Γέτα Σεβα[σ]τῶν⁵ τύχην,
 15 ψηφίσματι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἐπ[α]νορθωθέντα· δεδόχθαι
 τῇ [βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἐ]ά[ν] τις οἰωδητινιοῦν τρόπῳ, [εἴτε ἐλευ-
 θερος εἴτε |] δοῦλος, ἔξωθεν τοῦ μεμισθωμ[ένου]⁶ καὶ ἐργα[ζο]μένου⁷
 τὴν τράπεζαν, ἀμειβόμενος ἁλῶ⁸ νόμισμα ἢ | πρι[ά]μενος⁹, πρὸς
 20 τὸν τραπεζεῖτην [τοῦτον ἄγεσθαι ||] γεν[ο]μένης προσανγελίας¹⁰ τῇ
 βουλῇ [ὕπὸ τοῦ βουλομέ[ν]ου τῶν] πολειτῶν, καὶ ἐλεγχθέντα ἐπ[ι]
 τῶν ἀρχόντων καὶ | τῆς] βουλῆς, εἰ μὲν ἄνευ κολλύβου τοῦτ[ο] ἐποι-

3 Supplevi. 4 Supplevi. 5 L. Septimii Severi et M. Antonini (Caracallae) nomina certissime agnoscuntur, post ea tertium consulto deletum est, quod Getae fuisse sponte patet. Quare tituli originem annorum 209—211 p. Chr. n. terminis contineri manifestum est. R. 6 Mensa argentaria publica fuit, sed a civitate homini privato locata, ut Pergami (n. 484¹). Etiam alibi eiusmodi exempla reperiuntur, antiquissimum quidem in altero Oeconomicorum libro qui Aristoteli ascribitur, c. 2 p. 1346 b, 24: τῶν τε νομισμάτων τὴν κατα-
 λαγὴν ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ· ἐτέρῳ δὲ οὐκ ἦν οὐθενὶ οὐτ' ἀποδόσθαι ἐτέρῳ οὔτε πρίασθαι παρ' ἐτέρου· εἰ δὲ μή, στέρησις ἦν. Alibi nonnunquam mensa publica non locabatur, sed ab officialibus a populo aut a magistratibus electis admini-
 strabatur. Cf. Laert. Diog. VI, 20: Διογένης Ἰκεσίου τραπεζίτου Σινωπεύς· φησὶ δὲ Διοκλῆς, δημοσίαν αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἔχοντος τοῦ πατρὸς καὶ παραχαράξαντος τὸ νόμισμα φυγεῖν. Cicero pro Flacco 49, 44: *cum civitate mihi res est* (Temni-
 tarum) *acerrima et conficientissima litterarum, in qua nummus commoveri nullus potest sine quinque praetoribus, tribus quaestoribus, quattuor mensariis, qui apud illos a populo creantur*. C. I. G. 203, 13: τραπεζεῖτης Ξενό[φι]λος Σίμου. 204, 10: [τρ]απεζεῖτης Σουνιά[δης]. 205, 11: τραπεζεῖτ[ης] Σατύρος Φιλοκλέου[ς]. 206, 8: τραπεζίτης Ζήνω[ν]. 24: τραπεζεῖτης Ξενόφ[ι]λο[ς]. Nam in his titulis, qui Tenii sunt, trapezitas intellegi officiales publice constitutos, non privatos qui mensam publicam conduxerint, apparet ex indice οἷδε ἦρξαν toti cuiusque anni laterculo praemissis. C. I. Att. II, 983 E, 55: ὁ ἐπ[ι] τὴν δημοσίαν τρά-
 πεζαν τὴν ἐν Δή[λῳ]. C. I. G. 3599, 12 (Ilii): τοὺς δὲ τραπεζίτας — ἔχειν ἔνθεμα [δ]ι[δόντας] τῷ[κ]ον αὐτῶν δέκατον. 3600, 14 (ibidem) --- τοὺς τραπε-
 ζίτας. Th. Reinach. 7 Supplevi. Reinachius scripsit [δοικ[ο]υ]μένου, qua in voce medium verbi genus mihi contra sermonis usum positum videtur. Cogitaverat R. etiam de [κατασκευασ]μένου, sed id ipse reiecit. Supplemen-
 tum paullo brevius esse pro lacunae ambitu concedendum est. 8 Supplevi. αἰρήται Reinach. 9 In nummis emtionem venditionem (ἀποδόσθαι, πρίασθαι) ad idem redire ac permutationem (ἀμειβεσθαι) rectissime dicit R. Quare ut mo-
 lestissimum tautologiae crimen vitetur statuendum esse, ἀμειβεσθαι hic non dici nisi de altera parte huius duplicis negotii, ut uni ἀποδόσθαι respondeat, cui deinde opponitur πρίασθαι. 10 Cf. n. 483²⁰. Syll.² 790, 87.

ησε, τοῦ ἀργυρίου¹¹ | πρᾶξ[ιν εἶναι τῷ τραπεζεῖτῃ καὶ τῷ μη-
νύσ[αντι καὶ ἐλόντι¹², ἔ]χοντος τοῦ τραπεζεῖτου καὶ κατ' αὐ-
25 τὸν¹³ ἐξο[υσίαν πράττε||σθαι¹⁴ κα]θὰ¹⁵ ἡσφάλισται, εἰ δὲ ἐπὶ
κολλύβῳ, τὸν [μὲν ἐλεύθερον ἀπο|τίνει]ν (ε)ἰς τὸ ἱερώτατον τα-
μεῖον τῶν κυρίω[ν ἡμῶν θειοτά|των¹⁶] αὐτοκρατόρων Χφ', τῷ
δὲ δῆμῳ Χσν', κ[αὶ τῷ μηνύσαντι] καὶ ἐλόντι Χρ', καὶ τὸ
φωραθέν ἀργυροῦ[ν νόμισμα¹⁷ πρ]ασσόμενον εἶναι στερέσιμον

11 Cum hic non mala fide egisse videatur, civitas contenta est minore poena; nempe amittit reus summam pecuniae permutatae, neque vero insuper multam pendere cogitur. Cf. Syll.² 546, 40 sqq. δ[ε] δ' ἂν ἀλλοθι ἀποδῶται ἢ πρίη-
[ται, φευ]ξέται ὁ μὲν ἀποδόμενος τοῦ πωλουμένου ἀργυρίου, ὁ δὲ πριάμενος τῇ[ς τιμῇς] ὅσου ἐπρίατο. Reinach, quem sequor, nisi quod ἀργυρίου scribere malui quam ἀργυροῦ. Neque enim τὸ ἀργυροῦν substantive pro ἀργύριον aut νόμισμα ἀργυροῦν in hoc titulo dici probari potest. Cf. not. 47. 33. Ceterum fuit cum τοῦ κολλύβου supplendum videretur; at tam clementer cum eis qui rempublicam pecunia debita fraudassent actum esse vix credibile est. 12 Utrum hoc enuntiato praecipiat, ut trapezitae et accusatori coniunctis liceat exigere pecuniam, an utrique ex eis per se, ambigas. Hoc quidem primo aspectu multo veri similis videtur, at illud ut praeferamus suadent quae proxime sequuntur. 13 Illud καὶ κατ' αὐτὸν demonstrat, novum aliquid hic adiungi. Quod non video quid aliud esse possit, nisi trapezitae quidem etiam sine illo, qui reum ad iudicium adduxit et ut damnaretur effecit, suum ius exsequi licere, huic vero sine illo non item. 14 Supplevi. 15 Supplevi. Cavetur hic ne quid hoc decreto deminuat de iure trapezitae quod pacto locationis mensae publicae ei tributum est. Perfectum ἡσφάλισται aut medii generis est ad trapezitam relatum 'ut in conducenda mensa sibi pactus est', aut, id quod simplicius videtur, passivum 'ut confirmatum est'. Longe aliam huius enuntii mentem esse sibi persuasit Reinach; nempe actori quidem ex bonis modo damnati pecuniam debitam cogere licere, trapezitae vero etiam ex ipsius corpore. Qua de re provocat ad Diodor. XIV, 111, 4 διόπερ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν κακῶν νικῶμενοι παρέδωκαν τὴν πόλιν οἱ Πηγήνοι τῷ τυράννῳ, τὴν πᾶσαν καθ' αὐτῶν ἐπιτρέψαντες ἐξουσίαν. At ipse sensit, ἐξουσία κατὰ τινας recte se habere, ἐξουσία κατὰ τινα non item; neque ipsa res illo quidem tempore credibilis est. Non me fugit, etiam in mea interpretatione aliquid inesse, quod cum severis sermonis legibus pugnet. Nempe pro κατ' αὐτὸν exspectaveris καθ' ἑαυτὸν. At hoc quidem nomine sescienti peccari in titulis inferioris aetatis constat. Cf. n. 90³⁶. Quod vero R. scribit [εἰ μὴ ----]α ἡσφάλισται, id quonam vocabulo interposito suppleri possit, vix quisquam expenderit. 16 Supplevi. Reinachius de ἀποτεῖσαι reponendo aliquando cogitabat, sed ipse perspexit, infinitivum hic non suo loco futurum fuisse. 17 Supplevi. ἀργυροῦ[ν καὶ | τὸ πρ]ασσόμενον Rein. Sed primum quidem substantivi ἀργυροῦν nullum est in hoc titulo exemplum; deinde vero temporum φωραθέν et πρασσόμενον discrimen in Reinachii restitutione et interpretatione quomodo defendatur non video. In mea sententia

30 τῷ τραπεζε[ίτη· τὸν δὲ δοῦλ|ον ἐλ]εγχθέντα ὡς προγέγραπται,
 παραδοθέν[τα δὲ ὑπὸ τοῦ δεσ|πότου] τοῖς ἄρχουσι ἐπὶ [τῆς
 βουλῆς, μαστειγοῦσθαι | ν' πληγὰς | καὶ] ἐμβάλλεσθαι (εἰς τὸ
 πρακτόρειον καὶ εἶναι [αὐτὸν | ἐπὶ] τῆς (εἰρκτῆς τασσόμενον
 μῆνας ἑξ· ἐάν δὲ [ὁ δεσπότης μὴ | ποι]ήσ[ε]ι ταῦτα τὸν δοῦ-
 35 λον, ὀφείλειν αὐτὸν τὰ [γεγραμμένα || ἐπι]τειμα τῷ ἱερωτάτῳ
 ταμείῳ καὶ τῷ δήμῳ [καὶ τῷ μηνύσαντι καὶ | ἐλό]ντι. τὰς δὲ
 τοιαύτας προσανγγελίας εἰσδέ[χεσθαι τὸν γραμματέα | τῶν] ἀρ-
 χόντων, γενομένης μετὰ τὸ ἐπιδ[οθῆναι]¹⁸ τὴν προσ[ανγε]λίαν
 προγραφῆς ἐφεξῆς ἐπὶ τρεῖς ἡμέ[ρας ἐν ἱεροῖς | καὶ δη]μοσίοις
 40 τόποις, ῥητῶς τῆς προγραφῆς [λεγούσης]¹⁹ ὅτι || συνάγ[εται ἡ
 βουλὴ διὰ τοῦτο. ἐάν δὲ οἱ ἄρχοντες ἢ ὁ γραμματεὺς | τῶν
 ἐψη]φισμένων τι παραλίπωσιν ἢ οἱ βουλευταὶ [μὴ συν]έλθω[σιν
 δυνατοὶ ὄντες καὶ ἐπίδο]μοι, τοὺς μὲν [ἄρχοντας καὶ | τὸν γραμ]-
 ματέα ἀποτεῖσαι ἕκαστον αὐτῶν (εἰς τὸ [ἱερώτατον ταμείον
 τῶν Σεβασ]τῶν ἀνὰ *τ', τοὺς δὲ βουλευτάς [ἀνὰ *.. ἀνα-
 45 γρα]ψαὶ δὲ τῷδε τὸ ψήφισμα-ἐν στήλῃ, ἣν καὶ ἀνα[σταθῆναι |
 δε]ήσει²⁰ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τόπῳ, ὥσ[περ νό]-
 μον εἰς τὸν π[άν]τα χρόνον] καταστήσων²¹. σαλεύει γὰρ ὡς ἀλτ-
 [θῶς ἢ σωτηρία | τῆς πόλε]ως ἐκ κακουργίας καὶ πανουργίας

haec non ex aequo coniunguntur, sed mens est τὸ νόμισμα, ὃ πραττόμενον ἐφα-
 ράθη, i. e. pecunia quam (collybi nomine) exactam esse repertum erit.
 18 Supplevi. Sic ἐπιδιδόναι de litteris quae regi aut magistratui aut alii
 nescio cui traduntur inferiore aetate non raro dicitur. Cf. Diodor. XIV, 47, 2:
 οὗτος μὲν οὖν κατὰ τὸ παραγγελθὲν πλεύσας εἰς Λιβύην τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε
 τῇ γερουσίᾳ. Plut. Alex. 49: ἐκεῖνος μὲν ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν. Iustiniani
 Novella XXII, 14 p. 154, 46: τῆνικαῦτα ἄδειαν εἶναι τῇ γυναικὶ πρὸς δευτέρους
 ἀφικνεῖσθαι γάμους, διδασκαλίαν ἐπιδούση πρότερον τῷ τὴν στρατηγίαν ἔχοντι
 καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐκμαρτυραμένη. XXVI, 5 p. 208, 5 ταῦτα αὐτοῖς — μετὰ τῶν
 συμβόλων — τῶν ἀρχικῶν ἐπιδώσομεν. LIII, 3, 4 p. 304, 32: θεσπίζομεν τοίνυν
 ἐπειδὴν ὑπόμνησις προσενεχθείη τινί, πάντως ἐπιδιδόσθαι βιβλίον, cap. 2 p. 302, 9:
 τὸν χρόνον καθ' ὃν αὐτῷ τὸ βιβλίον ἐπιδίδοται. Reinach supplet ἐπιδ[έξασθαι].
 19 Supplevit Reinach coll. Hyperid. contra Athenog. § 13: ὁ νόμος λέγει.
 20 Supplevi. Rein. ἀνα[στῆσαι], post quem infinitivum hominis nomen vel
 magistratus appellationem fuisse conicit, cui negotium stelae erigendae man-
 detur. Sed sic vix relativo pronomine et duplici accusativo, subiecti et
 obiecti, usurum fuisse existimo decreti auctorem. 21 Sic R. supplevit hoc
 enuntiatum, neutro pronominis ad ψήφισμα relato. Sane admodum contor-
 tam sic fieri structuram enuntiatii concedit, sed tamen nullo modo alior-
 sum spectare posse illud participium existimat, utrumque recte si quid
 video.

ὁλ[γων τινῶν | αὐτῇ ἐπεμβα]ινόντων²² καὶ ἀπονοσφίζομένων
 50 τ[ὰ κοινά²³, ὧν ὑπὸ || τῆς δυνάμ]εως²⁴ κόλλυβός τις ἐνπεφοί-
 τηκεν εἰς [τὴν ἀγοράν²⁵, | κωλύων τὴν πό]λιν²⁶ τὰ ἐπιτήδ(ε)ια
 ἔχειν, ἀπορούντων [τῶν πολλῶν²⁷ | καὶ τοῦ κοινοῦ²⁸ σ]πανίζον-
 τος. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐ[πορία²⁹ ἡ | πρὸς τοὺς κυρίους
 αὐ]τοκράτορας τῶν φόρων βραδύνει ----- | -----
 55 μεγάλης ἡγεμονίας τοῦτο πᾶσα ἡ----- || ----- ἐπα-
 νορθῶσαι. *Succlam(atum) est*³⁰: (ε)ἰς αἰῶ[να³¹ ----- |
 -----]ων ἀνεικῆτοις τοῖς κυρίοις³², ναοῖς [----- | -----

22 Supplevi. Verbum ἐπεμβαίνειν τινί proprie insiliendi et conculcandi vim habet, sed persaepe translate de eis qui aliquem superbe tractant gravi- que iniuria afficiunt usurpatur. Cf. n. 549, 30 cum not. 38. 23 Supplevi.

24 Supplevi. Reinachius haec sic restituere conatur: νοσφίζομένων τ[ὸ ἀργυ-
 ροῦν (?) καὶ ἔρρει (?) | ὁ τῆς πόλ]εως κόλλυβος. At, ut alia taceam, sic neces- sario totius euntiatii finis faciendus est post κόλλυβος, cum tamen a proxima voce (not. 26) nullo modo nova periodus incipere possit. 25 Supplevi.

26 Supplevi. Reinach Τίς ἐνπεφοίτηκεν εἰς [χώραν (?) ----- ἡ πό]λιν τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν ἀπορούντων; Sententia, in urbem agrumque hominum qui ipsi quidem non satis victus haberent, neminem immigraturum esse, sane non absurda est. Sed intolerabile primum quidem asyndeton, cum τίς δὲ aut τίς γὰρ aut τίς οὖν dici deberet, intolerabilis perfecti indicativus in hac qui- dem sententia, neque ἀπορῶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν pro ἀπορῶ ἐπιτηδεῖων bene dicitur. 27 Supplevi. 28 Supplevi. [ἀποροῦμεν δὲ τοῦ | κολλύβου

σ]πανίζοντος Reinach. 29 Sic aut εὐπέτεια fuisse conicit Reinach, et quia EYI in lapide esse enotatur, vix licebit εὐ[ταξία] restituere, quod per se magis commendatur, quia non modo de eis, qui diligenter et in tempore persolvunt quae debent, adverbium εὐτάκτως usurpatur (Syll.² 266, 44 τὰς εἰσφορὰς — εὐτάκτως εἰσενήνοχεν), sed etiam verbum εὐτακτεῖν transitive usur- patum notionem accurate ac sine mora numerandi habet. Cf. Syll.² 306, 14 sq.: ὅπως ὑπάρχη ἅ ὄρωρὰ εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀίδιος καὶ οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς εὐτακτεῖνται. 30 Hoc acclamationum genus perfrequens est in titulis aetatis imperatorum Romanorum. Id unum sane insolitum quod in inscrip- tione ceteroqui Graeco sermone composita hoc unum Latine enuntiatur. Cf. Syll.² 737, 43. 24 ἐξ(εβόησαν). 607, 16 ἐβ(όησαν) οἱ σύνεδροι. Huius collec- tionis n. 595, 35 ἐπεφώνησαν et quae alia Syll.² 607⁷ allata sunt. 34 Ali- quatenus similes sunt acclamationes Syll.² 607, 28: πολλοῖς ἔτεσι [τοῦς] νεωκό- ρους. 737, 24. 25: πολλοῖς ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδη. 32 Quod Reinachius dubius haeret, utrum ἀνεικῆτοις ad κυρίοις substantive positum referatur, an utrumque attributum ad nomen ναοῖς, nequeo cum eo facere. Nam quamvis Strabo (XIV, 2, 23 p. 659 τοιγάρ τοι στοαῖς τε καὶ ναοῖς, εἴ τις ἄλλη, κεκόσμηται παγκάλλως) templorum quae Mylasis erant pulcritudinem praedicet, tamen in titulorum sermone templum aut ἀνίκητον aut κύριον appellari potuisse praefracte nego. Quod vero se idem de scriptura [εἰς

κόλλ]υβον. τὸ ζῆν οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' ἡ πό[λις ----- |
 -----πονῆ]ρευόμενοι τινες ἐμπορείας ταρ[άσσουσιν καὶ |
 τὸ νόμισμα³³-----]ουσιν τὸ ἀργυροῦν, καὶ τοῦτο [----- ||
 60 ----- τ]οὺς νόμους πολλάκις ἡ βο[υλὴ ----- |
 -----] π. πολεῖτ-----

αἰ]ῶνα! νείκη τοῖς (τοῖς) κυρίοις! ναοῖς κτλ. se cogitasse dicit, hoc postea per-
 spexit non esse probabile. Immo tale aliquid, quale est [τοῖς Σεβαστοῖς
 ἡμ]ῶν ἀνεκλήτοις τοῖς κυρίοις fuisse paene certum est, praesertim cum
 epitheton *invictus* et in eiusmodi acclamationibus (cuius rei Reinachius attulit
 exempla C. I. Lat. III, 207, 4. VIII, 40422, 2. 3. 7) et alibi non infrequens sit.
 A ναοῖς nova videtur coepisse acclamatio. 33 Supplevi. Reinachius etiam
 hic substantivum τὸ ἀργυροῦν pro ἀργύριον usurpatum deprehendere sibi
 visus est.

516 Basis inventa Thyatiris. Ed. M. Clerc Bull. de corr. Hell.
 X (1886) p. 404 n. 8.

[Αγαθῆι] τύχη[ι. . . .¹] Μενέλαον, | [ἀ]ρχιερέα² καὶ | [βού-
 5 λ]αρχον³ διὰ βίου || [τῆς] πατρίδος καὶ ἀ[γ]ωνοθέτην⁴, ὑποδ[ε]-
 ξά]μενον Μ(ᾱρκον) Αὐρήλιον | [Αν]τωνεῖνον βασιλέ[α⁵ | κ]αὶ

Litterae ΑΘΠΣΩ. 1 Hic nomen gentile Menelai scriptum fuit. 2 Com-
 modissime non ad hipparchi modo, sed etiam ad sacrorum antistitis et
 agonothetae officium refertur illud διὰ βίου, etsi cum hac interpretatione
 pugnare videtur ἀρχιεραζόμενον v. 12. Cf. not. 7. Eisdem honores, quibus
 bis functum esse patrem legimus v. 15. 16, filio ad vitae tempus delatos esse
 non est quod miremur. 3 Clerc supplevit [ἱπ]αρχον. Ac sane Bull. X p. 444
 n. 44, 4 hipparchus Thyatirenorum est, cum ibid. p. 409 n. 43, 44 editor,
 recte si quid video, nomen proprium ἱπ[α]ρχον potius agnoverit. At propter
 C. I. G. 3494, 6 διὰ βίου βούλαρχον hanc vocem hic restituere malim; nam
 hipparchus perpetuus neque in titulis illius oppidi comparet nec pro huius
 officii natura talem magistratum fuisse probabile est. 4 Cum C. I. G.
 3493, 4 ἀγωνοθέτησαντα τοῦ πρὸ πόλεως Τυρίμνου (qui deus etiam in aliis
 titulis Thyatirenis est) legatur, plerumque ut hic ἀγωνοθέτης sine ulla ac-
 curatiore definitione dicitur. Cf. C. I. G. 3478, 2. 3486, 6. 3489, 3. 3495, 5.
 Bull. de corr. Hell. X p. 446 n. 46, 5. 6. In titulum C. I. G. 3494, 44. 45
 vox ἀγωνοθέτης Boeckhii emendatione violentissima neque ulla ex parte pro-
 babili illata est. 5 M. Aurelius Antoninus, qui volgo Caracalla appellatur
 (a. 214—217 p. Chr. n.). De eius itineribus Waddington ap. Clerc haec
 exponit secundum Herodiani IV, 7 sqq. narrationem: Cum medio fere anno
 213 p. Chr. n. Roma relicta in Raetiam atque inde ad Danuvium se con-
 tulisset, ibi per aliquantum temporis commoratus est. Deinde Thraciam
 adiit, ubi item aliquot menses mansisse videtur. Hiemem 214/5 p. Chr.

10 τρις πρεσβεύσαν[τα] πρὸς τοὺς αὐτο[χρ]άτορας⁶ προῖκα καὶ |
 [ἀρ]χιερασάμενον⁷, οἶδν | [Φ]λ(αβίου) Διονυσίου, ἀσιάρ[χο]υ⁸
 15 Περγαμηνῶν⁹ καὶ ἀ[γ]ωνοθέτου καὶ ἀρχιε[ρέ]ως καὶ στεφανη-
 φύ[ρο]υ¹⁰ δις τῆς πατρίδος, | καὶ¹¹ Φο[υρία]ς¹² Παύλλης |
 20 [πρ]υτάνεως¹³ Ἐφεσίων || ἐπὶ πρεσβείᾳ τῇ πρὸς | [τοὺς] Καί-
 σαρᾶς¹⁴ | ἡ πατρίς.

Nicomediae transegit, anno 215 Pergamum et Ilium adiit (Herodian. IV, 8, 3. 4), deinde Asia, Bithynia aliisque orientis provinciis peragratis Antiochiam pervenit (Herodian. IV, 8, 6). Temporum notationes scriptor rerum nullas habet, sed principem initio hiemis 214 p. Chr. Nicomediam pervenisse testantur Acta fratrum arvalium p. CC b, 3 sqq. Henzen (cf. p. 117): [quod dom]inus n. imp. Caes. M. Aurelius Antoninus — salu[s]us atque incolumis pro securitate provin[ciarum] felicissime ad h[iberna] Nicomediae ingr[essus] sit]. Cf. Cassius Dio LXXVII, 18, 4 ταῦτά τε ἐν τῇ Νικομηδείᾳ χειμάσας ἔπραξε. Illic et Saturnalia egit die 17. m. Decembris 214 p. Chr. (Cassius Dio LXXVIII, 8, 4 ἐν τῇ Νικομηδείᾳ τοῖς Κρονίοις ἐστιῶν ἡμᾶς) et diem natalem d. 4. m. Aprilis 215 p. Chr. (Cassius Dio LXXVII, 19, 3 πρὶν δὲ ἀπᾶραι ἀπὸ Νικομηδείας ἀγῶνα μονομαχίας ἐν αὐτῇ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γενεθλίοις ἐποίησε). Quae sic narrantur, ut intellegatur post natalicia paucos modo dies principem Nicomediae mansisse. Tum per Asiam iter fecit, in quo vere aut aestate etiam Thyatira venit. Cf. n. 517, 5. 6. 6 I. e. ad Severum, Antoninum, Getam. Nam cum titulus etiamtum superstitute Antonino incisus sit, nemo qui post illum imperaverit hic in censum venit. 7 Si v. 2 ἀρχιερέα de annuo, quo tum ipsum functus sit, sacerdotio, hic vero ἀρχιερασάμενον de eodem iam ante aliquando gesto accipias, iure mireris, iterationis notam v. 17 quidem de patre addi, v. 3 vero de filio omitti. Quod si illud διὰ βίου v. 4 etiam ad ἀρχιερέως referatur, id quod probabilius esse dixi not. 2, fieri non potest quin hoc ἀρχιερασάμενον de alio sacerdotio intellegatur, neque mihi veri dissimile videtur, breviloquentia aut neglegentia quadam ἀρχιερασάμενον hic pro ἀρχιερασάμενον τῆς Ἀσίας scriptum esse, praesertim cum ex v. 13. 14 cognoscamus, iam Dionysium patrem asiarcham fuisse. 8 Cf. n. 498³. 9 Asiarchae munus non ad provinciam, sed ad urbem aliquam referri singulare est. Sed utique de honore municipali Pergamenorum aut de homine ab illis in concilium Asiae provinciae misso cogitari nequit; neque enim hic homo Pergamenus fuit, sed manifesto Thyatirenus. Immo recte Clerc idem hanc appellationem sibi velle censet atque ἀσιάρχης ναῶν τῶν ἐν Περγάμῃ. Proxime ad eum quem hic habemus dicendi usum accedit Lebas Inscr. III, 158 a ἀσιάρχ[ης] τῆς πρώτης καὶ μεγίστης μητροπόλεως τῆς Ἀσί[ας] καὶ β' νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν Ἐφεσίων πόλεως. 10 Hic magistratus Thyatirenus etiam C. I. G. 3488, 2 est. 11 Supplevi. 12 Supplevi. Editor hunc versum non attigit. 13 ΣΤΑΝΕΩΣ. Emendavit et supplevit Clerc. Mulieres summos in republica honores et magistratus gerere in Asia principatus aetate non infrequens est. 14 Quo tempore hoc monumentum dedicatum est, id est a die 4. mens. Aprilis 215 p. Chr. usque

ad d. 8. m. Aprilis 217 p. Chr., nunquam plures Caesares Romae fuerunt. Quare monumento erigendo quidem legatio illo temporis spatio ad eum suscepta ansam dedisse videtur, sed propter priorum legationum (v. 9 sqq.) recordationem pluralis usurpatus esse.

517 Marmor fractum a parte superiore, ad fontem *Jakudschi-Tschiftlik* media via inter *Ali-Hissar* et *Jaiaköi* prope Thyatira. Ed. M. Clerc Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 416 n. 26.

[-----, ἀγωνοθετήσαντα¹] ἐνδόξως | [ὕπερ²
 τοῦ κυρίου ἡμῶν | [Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρ[ηλίου Ἀντωνί-
 5 νου³ κατὰ τὴν || τοῦ Σεβ[αστοῦ⁴ πατρὸς αὐτοῦ | [Αὐτοκράτορος
 Ἀντωνίνου⁵ | [ἐ]πιδημίαν⁶, ὁπότε ἐδω[ρ]ήσατο τῇ πατρίδι
 10 ἡμῶν | [τ]ὴν ἀγορὰν τῶν διχῶν⁷, | ἀνθυπατεύοντος Μα[ρίου

Litterae ΘΠΣ; ξι vs. 4 2 est, vs. 40 Ξ. Vs. 7 H et M, v. 42 H et E inter se ligatae. Versus quartus consulto excisus. 4 Supplevi ex titulo item Thyatireno C. I. G. 3493, 4 sqq. ἀγωνοθετήσαντα τοῦ πρὸ πόλεως Τυρίμνου ἐνδόξως καὶ περιφανῶς. De Thyatirenorum agonothetis cf. n. 5264. Sane sponderi non licet, hoc potissimum officium fuisse; cogitaveris etiam de στεφανηφορήσαντα (n. 546, 46. C. I. G. 3488, 2). 2 Supplevi. 3 M. Aurelius Antoninus, qui volgo Elagabalus appellatur, quo tempore haec incisa sunt, imperabat, ita ut tituli origo annorum 218 et 222 p. Chr. n. terminis contineatur. Cf. Prosopogr. imp. Rom. I. p. 194 n. 1204. At quae hic de eo narrantur, manifesto ad tempus triennio antiquius, quo etiamtum penes Caracallam erat imperium orbis terrarum, spectant. Tum puero undecim vel duodecim annos nato a Thyatirenis honorem municipalem absenti delatum esse, civem vero nobilem, qui eius vice et officia et impensas muneris sustineret, electum, pro illius aetatis more neutiquam incredibile est. Nam etsi impudentissimum mendacium de Elagabalo a Caracalla per adulterium procreato post huius mortem demum excogitatum est, tamen inter mares, qui principem necessitudine sanguinis attingerent, post Getam occisum ille proximum locum tenebat, ut civitatem Asianam ut imperatori gratificaretur illum agonothetam creasse neutiquam improbabile sit. Solos principes eorumque necessarios honores municipales absentes gerere consuevisse notum est. 4 Supplevi. 5 M. Aurelius Antoninus Septimii Severi filius natus maior, qui volgo Caracalla appellatur (a. 214—217 p. Chr. n.). Pater Antonini Elagabali non hic modo dicitur, sed etiam apud scriptores huius fictae originis mentio fit. Cf. Cassius Dio LXXVIII, 32, 3. Herodian. V, 3, 40. Script. hist. Aug. Carac. 9. Macrin. 45. Heliogab. 4. 6 Vere aut aestate anni p. Chr. n. 245. Cf. 5465. 7 Conventum iuridicum vel forum Thyatiris constituit princeps. Quae res eodem aut simili vocabulo etiam alibi indicatur. Cf. titulum quem K. Buresch in oppido *Kula* Lydiae reperi- tum edidit Aus. Lydien p. 89 n. 46, 9 τῆς ἀγορᾶς. v. 45 [τ]αύτῃ τῇ ἡμέρᾳ

Μαξίμου⁸, ἀναστη[[σ]άσης τὴν τιμὴν Αὐρ(ηλίας) | Ἀλκιππίλλης
Λαϊλιανῆς | τῆς θυγατρὸς.

ἀγό[ρα]ιον ἀγούση. Etiam propius ad formulam tituli Thyatireni accedit quod ille v. 11 perquam probabiliter restituit [ἀγέτω] τ[ὴν] ἀγορά[ν] τ[ῶν] | [δικῶν ἐκάσ]τῃ πεντεκαίδεκάτῃ (cf. Buresch p. 102). Ephem. epigr. VII p. 436 n. XLIV, 9. 10 τῇ μὲν πρώτῃ ἑξαμήνῃ, ἐν ᾗ καὶ ἡ ἀγόραιος ἤχθη. v. 4. 5 γυμνασιαρχήσαντα δι' ἀγοραίας. 6. 7 ὑποσχόμενον ὅπερ — τοῦ υἱοῦ γυμνασιαρχίαν δι' ἀγοραίας. Revue des études Grecques II 1889 p. 30 γυμνασιαρχήσαντα δι' ἀγοραίας. Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 309 n. 6B, 6. 7 γυμνασιαρχοῦντα δι' ἀγοραίας. Item apud scriptores utraque appellatio obvia est, δικῶν ἀγορά Aristid. XXVI, 78 (II p. 445, 6 Keil). 106 (p. 451, 22 Keil). Lucian Bis acc. 4. 12. Modestinus libro II excusationum, Digest. XXVII, 1, 6, 2 εἰκὸς δὲ τῷ μὲν μεγίστῳ ἀριθμῷ (rhetorum, grammaticorum, medicorum immunitum) χρῆσασθαι τὰς μητροπόλεις τῶν ἐθνῶν, τῷ δὲ δευτέρῳ τὰς ἐχούσας ἀγορὰς δικῶν, τῷ δὲ τρίτῳ τὰς λοιπὰς. Alterum nomen (ἡ ἀγόραιος) est apud Iosephum Ant. Iud. XIV, 245 et in Actis Apostolorum 19, 38. Buresch. 8 Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 346 n. 233. Pleno nomine L. Marius Maximus Perpetuus Aurelianus. Post minores magistratus gestos Septimii Severi exercitibus praefuit a. 195/6 in obsidione Byzantii et a. 197 in proelio ad Lugudunum; consul fuit suffectus anno incerto, deinde legatus Augustorum duorum (Severi et Caracallae intra annorum 198—209 p. Chr. spatium) Germaniae et Syriae Coelae, deinde proconsul Asiae per duos annos, ex quibus prior videtur 214/5 p. Chr. n. esse. Etenim non ad hoc monumentum erectum, sed ad Antonini Thyatira adventum et forum iuridicum ibi constitutum spectare illud ἀνθυπατεύοντος Μαρίου Μαξίμου perspexit editor. Anno 217 p. Chr. in locum Adventi a Macrino imperatore praefectum urbi factum esse refert Cassius Dio LXXVIII, 14, 3, consul iterum ordinarius cum L. Roscio Paculo Papirio Aeliano a. 223 recensetur in fastis. Vitas imperatorum, quarum passim apud scriptores historiae Augustae mentio fit, plerique homines docti ab hoc eodem Mario Maximo conscriptas existimant.

518 Basis effossa ab O. Benndorffio Ephesi occidentem versus ab Artemisio. Ed. A. von Domaszewski Festschrift für Theodor Gomperz zum 70sten Geburtstag p. 233 (inde Revue arch. Troisième série XLI p. 460 n. 254).

Μᾶρκον Κλ[αύδιον] | Πουπιτηνὸν Μ[άξι]μο[ν]¹ | τὸν λαμπρό-
5 [τα]τον | τῆς Ἀσίας ἀνθύ[πα]τον, || Κλαύδιος | Θεμιστοκλῆ[ς],
υἱὸς | Κλαυδίου Φροντωνί[α]νοῦ, | τὸν ἴδιον εὐερ[γ]έτην.

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 418 n. 929. Priusquam anno 238 p. Chr. a senatu cum Balbino imperator constitueretur, quos honores

gesserit Pupienus Maximus, magna ex parte ignoramus. Nam quae in vita Maximi et Balbini (script. hist. Aug.) c. 5 de ea re narrentur, ea ficticia esse luculentissime demonstravit Domaszewski, Herodianus vero VII, 10, 4 nimis indefinite dicit ἐν πολλαῖς στρατοπέδων ἀρχαῖς γενόμενος. Praeter proconsulatum Asiae, qui ex hoc demum titulo innotuit, duos consulatus, quos incertis annis suffectus gessit, novimus ex nummis ap. Cohen T. V² p. 17 n. 26—31 et titulo C. I. Lat. VI 1087 a, 3. 4: [---- *Pu*]pieniMaximi | [c] r. cos. II. Etiam in historia Augusta (Maximus et Balbinus 1. Gordian. 22) consularis appellatur. Praefecturae urbis mentionem faciunt Herodianus VII, 10, 4. Vit. Max. et Balb. 4 Maximin. 20. Ceterum nomen gentile Pupieni Maximi plerumque *Clodius* scribitur, sed id hic reponere non licet quia iuxta Λ a dextra exstat pars sane perexigua lineae sinistrae obliquae litterae A.

519 In vico *Japuldschan* sito ad radices montis *Altyn-Tasch*. Ed. J. G. C. Anderson *Journal of Hellenic studies* XVII (1897) p. 417 n. 20. Doctissime et ingeniosissime restituit et interpretatus est A. Schulten *Mitth. des arch. Inst. Römische Abteilung* XIII (1898) p. 231 sqq. (*Revue archéologique*, Troisième série XXXIII 1898 p. 439 n. 102). Lapide iterum examinato aliquot locorum lectiones emendavit Anderson *Journ. of Hell. stud.* XVIII 1898 p. 340 sqq.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

I *Imp(erator) Caes(ar) M. [Iul(ius) P]hil[ippus Aug(ustus)] et [M. Iul(ius) Philippu]s n[o]bi[l]issimus Caes(ar)¹ M. Au[relio] Eglecto | pe(r) Didymum miugenerum²: proco[n]sule v. c.³*

Litterae ΑΑΑΔΔΘΠΣΦΨΩ et semel (medio loco in v. ΕΥΕΒΕΙ v. 5) Ε. Syllaba ΚΑΙ, sive particula est sive alius cuiuslibet vocis, ut Καῖσαρ, pars, ubique Κ scribitur. Primum locum tenet epistula Latina imperatorum (I v. 2—4), qua respondetur ad petitionem M. Aurelii Eclekti, quae deinde Graeco sermone concepta subiungitur (II v. 5—35). Ubi a priorum editorum restitutione mihi discedendum videbatur, id religiose indicavi. Sed si quando Schulteni sagacitate res ad liquidum perducta videbatur, Andersoni inventa minus idonea repetere supervacaneum existimaui. 4 Nomina imperatorum erasa esse cum coniecisset Ch. Hülsen ap. Schulten, Anderson lapide examinato id confirmavit. De M. Iulio Philippo imperatore eiusque filio cognomini cf. *Prosopographia imp. Rom.* II p. 204 n. 307. p. 205 n. 308. Pater anno 244 p. Chr. Gordiano interemto rerum potitus est, 249 p. Chr. Veronae occisus. Sed quia filius hic etiamtum Caesar audit, cui tamen anno 247 p. Chr. tribunicia potestas et nomen Augusti delatum est, haec primo principatus Philippi natu maioris triennio scripta esse apparet. 2 Cum Anderson v. 3 init. ΠΕΕ legisset idque dubitanter [*Ap*]peae supplevisset, Schulten nihil aliud ac praepositionem *per* fuisse perspexit, quod A.

perspecta fide eorum quae [scribis, ne⁴] | quid⁵ iniuriose geratur, ad sollicitudinem suam revocabit⁶. <α>.

II 5 Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Ἰουλίῳ Φιλίππῳ Εὐσεβεῖ
§ 4 Εὐτοχεῖ Σεβ(αστῷ) καὶ Μ(άρκῳ) Ἰουλίῳ | Φιλίππῳ ἐπιφανε-
στάτῳ Καίσαρι δέησις⁷ παρὰ Αἰρηλίου Ἐγλέκτου ὑπὲρ τοῦ
κοι]νοῦ τῶν Ἀραγουνηῶν⁸ παροίκων καὶ γεωργῶν⁹ τῶν ὑμετέ-

lapide iterum inspecto eatenus confirmavit, ut quadratarium in littera R incidenda ignorantia linguae scripturaeque Latinae lapsum esse concederet. Didymum vero non, ut ille sibi persuaserat, proconsulem fuisse, perspexit Schulten. Quae autem post nomen adiunguntur, obscurissimae sunt. Neque enim de genere imperatoris cogitare licet, neque error lapididae, qui procul dubio subest, probabili ratione emendari. Nam quod Hülsenus apud Schultenum coniecit, quadratarium pro *milit(e)m* (*f*)*rum*(*entarium*) errore MILICENERVM incidisse et per se parum probabile est, et initio non tam MILI quam MIUI in lapide esse videtur. 3 I. e. *v(ir) c(larissimus)*. Memorabile *pro consule* tam recenti tempore etiamtum *pro nominativo* nominis compositi quod est *proconsul* usurpari. Litteras V C in lapide esse primus coniecit Schulten, deinde confirmavit Anderson.

4 Supplevit Schulten coll. Cod. Iust. VIII, 52, 1: *ne quid contra longam consuetudinem fiat, ad sollicitudinem suam revocabit praeses provinciae*. 5 Anderson primo *quia* legerat, sed lapide reviso *d* cursivum agnovit, cum Schulten ex sententiae tenore perspexisset *quid* legendum esse. 6 Insolita forma litterae B non multum ab A discrepans (δ); primo Andersonus *revoca(n)t* emendare conatus erat. Post hanc vocem quae exstant duae litterae quid sibi vellent nemodum expedivit.

7 Cf. Syll.² 448, 4 sqq. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Ἀντωνίῳ Γορδιανῷ — [δ]έησις παρὰ κομητῶν Σκαπτοπαρηγῶν τῶν καὶ Γρησιετῶν. Quam totam causam cum huic simillimam esse perspiceret Schulten, permulta eademque utilissima ad hunc titulum restituendum et illustrandum ex illo repetivit. Ceterum ΕΓΛΕΚΤ in lapide esse testatur Anderson atque ita cum Schulteni tum suum priorem de huius nominis forma errorem emendavit. Quod illic petitio a vicariis ad imperatorem allata dicitur, sane *per Pyrrum militem*, hic vero unius Aurelli Eclecti preces commemorantur, inde acute colligit Schultenus, id quod iam Andersonus haud improbabile existimaverat, hunc esse magistrum vici, cuius officii esset vicinorum suorum causa imperatorem adire. 8 Nomen praeterea nusquam legitur, sed ex loco ubi lapis erutus est apparet, vicum ad praedia imperatoris pertinuisse, quae omnem superiorem partem vallis fluminis *Porsuk Su* comprehenderent, a cuius antiquo nomine (Tembrogius vel Tembris) caput huius tractus Tembrium aut Tembrieum appellabatur. Cf. Steph. Byz. Τέμβριον· πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ Τόμβριον αὐτὴν φησι. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν ὡς Γορδιεῖον. τὸ ἐθνικὸν Τεμβριεύς. Quam regionem a meridie terminabat ager oppidi Aliae, cum a septentrionibus vicinae essent Appia (not. 23) et Aezani. Cf. Ramsay Hist. Geogr. of Asia minor p. 177 sq. Cities and Bishoprics II p. 615, ad quem provocat Anderson. 9 Quae

lapide iterum inspecto eatenus confirmavit, ut quadratarium in littera R incidenda ignorantia linguae scripturaeque Latinae lapsum esse concederet. Didymum vero non, ut ille sibi persuaserat, proconsulem fuisse, perspexit Schulten. Quae autem post nomen adiunguntur, obscurissimae sunt. Neque enim de genere imperatoris cogitare licet, neque error lapididae, qui procul dubio subest, probabili ratione emendari. Nam quod Hülsenus apud Schultenum coniecit, quadratarium pro *milit(e)m* (*f*)*rum*(*entarium*) errore MILICENERVM incidisse et per se parum probabile est, et initio non tam MILI quam MIUI in lapide esse videtur. 3 I. e. *v(ir) c(larissimus)*. Memorabile *pro consule* tam recenti tempore etiamtum *pro nominativo* nominis compositi quod est *proconsul* usurpari. Litteras V C in lapide esse primus coniecit Schulten, deinde confirmavit Anderson.

ρων¹⁰, [πρεσβείας γενομένης δαπ]άνη δήμου κοινο(ῶ T)ο[τ]τε-
 ανῶν¹¹ Σοτηνῶν τῶν κατὰ Φρυγίαν τόπων διὰ T(ίτου) Οὐ[νίου
 § 2 Διδύμου¹²] | στρατιώτου. — Πάντων ἐν τοῖς μακαριωτάτοις
 10 ὑμῶν καιροῖς, εὖσεβέ[σ]τατοι καὶ ἄλυ]πτότατοι τῶν πώποτε βα-
 σιλέων, ἤρεμον καὶ γαληνὸν τὸν βίον δια[γόντων¹³, πο]νηρίας
 καὶ διασεισμῶν πε[π]αυμένων, μόνοι ἡμεῖς ἀλλότρια τ[ῶ]ν ε[ὐ]-
 τυχεστάτων] | καιρῶν πάσχοντες τήνδε τὴν ἵκετε[ῖ]αν ὑ[μ]εῖν
 προσάγομεν ἐχέ[γγυοι¹⁴ τοῦ δικαίου τῆς δε]ήσεως ἐν τού-
 τοις. —

§ 3 Χωρίον ὑμέτερόν ἐσμεν ἱερώτατ[ον] καὶ ὥσπερ¹⁵ δῆ]-

hic distinentur hominum in praediis imperatorum habitantium genera, eadem perfrequenter coniunguntur Latinis nominibus *coloni* et *inquilini* appellata, quam in rem Schultenus affert Cod. Theod. V, 40, 4 p. 473* Haenel *si quis colonus originalis sive inquilinus*. Cod. Iust. XI, 53, 4 *colonos inquilinosque*. III, 38, 41: *possessionum divisiones sic fieri oportet, ut integra apud successorem unumquemque servorum vel colonorum ascripticiae condicionis seu inquilinorum proxima agnatio vel affinitas permaneret*. Ac Savignyus quidem discrimen omnino nullum horum generum repperire posse sibi visus est, recentiorum vero, qui intellegunt inquilinos quidem opifices qui domo modo utantur, colonos vero agricolas qui agrum quoque habeant, sententia non sine gravibus rationibus a Schulteno in dubium vocata est. Utique (cf. etiam not. 40) ius atque condicio eorum simillima erat. 40 Pronomen non ad γεωργῶν modo, sed etiam ad παρόικων spectare monet Schulten. Nam glebae adscriptos ideoque cum agro in quo habitabant imperatoris quasi servos fuisse utrosque apparet ex Digest. XXX, 412: *si quis inquilinos sine praediis quibus adhaerent legaverit, inutile est legatum*. Cod. Iust. XI, 66, 6: *eum, qui curiae vel collegio vel burgis ceterisque corporibus per triginta annos sine interpellatione servierit res dominica vel intentio privata non inquietabit si colonatus vel inquilinatus quaestionem movere temptaverit*. Sch. 41 Cum vicani Araguaeni ipsi impensis legationis tolerandis impares essent, duo populi coniuncti illius regionis, in quorum alterius finibus illi habitabant, integri pecuniam eis praebuerant. Vocem [δαπ]άνη iam Anderson restituerat, reliqua supplevit Schulten. Lapis exhibet ΚΟΙΝΟΜΟΤΕ ΑΝΩΝ, sed Ramsay apud Anderson perspexit M errore quadratarii pro YT incisum esse, monuitque Totteanos esse incolas vici Τοττοιά, hodie *Besh Karish Eyuk*, fere quinque milliariis a monte *Altyn-Tash*. Cf. Journal of Hell. stud. VIII 1887 p. 543: ὄροι Τοττοηνῶν. 42 Supplevit Schulten, quem nomen gentile praestare nolle, sed tamen eundem hominem, qui supra v. 3 sit, iure meritoque hic agnovisse apparet. 43 Supplevit. δια[γομένων] Anderson et Schulten contra sermonis usum. 44 Supplevit Schulten acutissime. Verba ἐν τούτοις sane aliquid otiosi et molesti habere in enuntiato sic restituto non est negandum. 45 Supplevit.

μος¹⁶ ὀλόκληρος, οἱ καταφεύγοντες καὶ γενόμενοι τῆς ὑμετέρας
 15 [θειότητος¹⁷ ἰκέται¹⁸, δια]||σειόμεθα δὲ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ
 παραπρασσόμεθα ὑπ' ἐκείνων ο[ὓς ἤκιστα ἀδικεῖν τὸν πλη]σίον
 § 4 ὀφ(ε)ίλει¹⁹. — Μεσόγειοι γὰρ τυγχάνοντες καὶ μ(ή)τε²⁰ παρὰ
 στρατά[ρχου²¹ μήτε παρ' ἄλλου²² κακὰ παθόντες νῦν πάσ]χο-
 μεν ἀλλότρια τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν. [πιέζουσι
 γὰρ ἡμᾶς οἱ πεμφθέντες εἰς] | τὸ Ἀππιανῶν²³ κλίμα²⁴ παρα-
 λιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ὁ[δοὺς, προσέτι δὲ στρα]τιῶται καὶ
 δυνάσται τῶν προυχόντων χ[ατ]ὰ τὴν πόλιν [Καισαριανοί²⁵ τε
 20 ὅ]||μέτεροι ἐπεισε[ρ]χόμενοι, καταλιμπάνοντες τὰς λε[ωφόρους]

16 Supplevi. Cum manifestum sit, vicanos Aragenos quam maxime extollere hic conari vim et dignitatem corporis sui, sed eos tamen non ut Totteanos Soënosque legitima δήμου appellatione uti, tamen se numero tāν-
 tum valere, ut pro quodam quasi populo integro haberi possent, non inepte praedicare mihi videntur. 17 Supplevi. 18 Supplevi. And. τῆς ὑμετέρας [προστασίας δια]||σειόμεθα, Schulten legit τῆς ὑμετέρας [βοηθείας ἐνδεῖς, δια]||σειόμεθα. Sed sic minus commodo ordine primo loco se ad imperatores confugere dicunt, deinde demum eorum auxilio opus habere. 19 Supplevit Anderson, probavit Schulten. ὀφείλει iam satis antiquo tempore haud raro impersonali usu cum infinitivo coniungitur. 20 MITE. 21 Supplevit Anderson. 22 Secutus sum Schulteni supplementum, nisi quod id in brevis contraxi; ac vereor ne sic quoque spatium lacunae non plane sufficiat. 23 Eadem ethnici forma est apud Ciceronem ad Fam. III, 7, 2: *legati Appiani mihi volumen a te plenum querellae iniquissimae reddiderunt*. § 3 *de Appianis hactenus*. 9, 4 *alteras (litteras) de Appianorum aedificatione impedita legi perinvitus* et Plinium N. hist. V, 105 *alter conventus a Synnade accepit nomen, conveniunt Lycaones, Appiani, Corpeni* etc. Ipsius oppidi nomen eadem orthographia habes apud Hieroclem Synecd. p. 668, 6, neque dissentit nummi et inscriptiones (G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 214), ita ut simplicis consonae, quam in recentiorum libris passim repperias, apud antiquos nullum exstare videatur exemplum. Etenim Ἀπίας πεδίον (Polyb. V, 77, 9. Strabo XIII, 4, 70 p. 616 Cas.), longe alia in parte Asiae minoris illud quidem situm, cum illo oppido non confusum est nisi recentiorum quorundam foedo errore. 24 Regionem vel agrum oppidi alicuius inferiore aetate haud raro κλίμα appellari adnotat A. 25 Supplevit Schulten ex v. 31. De hoc hominum genere cf. O. Seeck ap. Pauly-Wissowa III, 1 p. 1293. Primo nomen omnia Caesaris servitia domestica significabat, sed postea de eis officialibus Caesaris usurpabatur, quorum erat bona publicata aut alio quovis nomine ad fiscum delata occupare. Qua in re cum multifariam fraudi et avaritiae locus daretur, famosi erant Caesariani et summa severitate coercendi videbantur, neque unquam querellae de eorum malignitate et violentia obmutuerunt. Cf. C. I. Att. III, 48, 24 [ὧ]σπερ εἰς σποράν κέρδους ἢ καὶ διαρπαγῶν ἢ ἀμέτρ[η]τος

νῶν | φόλλ(ε)ῖς τρ(ε)ῖς¹⁹ — καὶ ὑπὲρ πρόβας²⁰ κεράτιν²¹ ἐν
καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζ(ε)ιν²² κεράτια δύο.

§ 3 οἱ σιτηγοὶ κλασσιχοῖς τῶν στε|νῶν φόλλ(ε)ῖς τρ(ε)ῖς καὶ λόγῳ
30 πρόβας σίτου μῶδιος εἰς || καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζ(ε)ιν ἐντεῦθεν ἐτέ-
ρους φόλλ(ε)ῖς τρ(ε)ῖς.

19 Haec verba manifesto parenthesin efficiunt, qua statuitur ut Cilices dimidiam modo partem pendant. Nam si illa καὶ ὑπὲρ πρόβας — κεράτια δύο non ad omne genus (ἐληγοί, ὀσπρηγοί, λαρῶηγοί) sed ad unos Cilicas spectarent, hi in collatione reliquorum non levarentur, sed multo graviora onera eis imponderentur.

20 Zachariae conferre iubet Cod. Iust. XI, 23 (22), 1 (366 p. Chr. n.): *nautici apud praesidem vel magistratum acta confiteantur incorruptas species (se) suscepisse, eorumque apud quos deponitur ista testatio, praesens adspectus probet nihil in his esse vitii. quod eo tempore, quo ad sacrae urbis portum pervenit, praefecturam iugiter observare praeceptum est.*

21 Nummus qui Latine *siliqua* appellatur, illa aetate solidi pars vigesima quarta, folium duodecim pretio. Cf. Hultsch l. l. p. 345.

22 'Si in ipsis oppidis Sesti vel Abydi onera in naves imponentur'. Mordtmann. At neque id verbum ἐκπορίζ(ε)ιν—significare potest, neque cur sic maius vectigal exigatur perspicias. Adde quod ita utique adverbium ἐντεῦθεν, quod v. 30 est, necessario etiam hoc loco addi debuit. Quare non est cur dubitetur quin recte Zachariae tria quae cuique navi pendenda sint vectigalia distinxerit, cum invehantur in portum, cum probentur merces, cum evehantur. Et hoc quin ἐκπορίζ(ε)ιν significare possit, non est dubitandum, siquidem origo et compositio verbi cum hac notione convenit; cf. ἐκπορεύειν. Plurimumque sane illa vox vim simplicis πορίζ(ε)ιν, comparare, curare ut aliquid praesto sit, habere solet.

522 Exigua basis marmorea, delata ex ora Asiana in insulam Symen. Edd. F. Dürrbach et G. Radet Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 267 n. 5 (E. L. Hicks Journ. of Hell. studies VIII p. 113).

5 Ποῦλχερ | κοινωνῶν¹ | λιμένων² Ἀ|σίας οἰκο|νόμενος³ ἐν |
'Ἰασῶ.

Litterae ΑΕ. 1 Publicanos plerumque non singulos singula vectigalia redimere consuevisse, sed societates eius rei causa constitutas esse in vulgus notum est. Quare qui plerumque δημοσιῶναι dicantur Graece (cf. n. 440, 9. Syll.² 334, 5 sqq.), eosdem hic κοινωνοὺς audire eo minus mirandum est, quia etiam Latine nudum *socii*, publicanorum appellatione non adiuncta, aliquando hoc genus hominum significat. Cf. Cicero ad fam. XIII, 9, 4: *quamquam tibi praesens commendavi ut potui diligentissime socios Bithyniae*. D. et R. 2 Portoria Romani intellegebant vectigalia eorum quae importarentur aut exportarentur terra marique. Etenim in lege de Termessibus

C. I. Lat. I, 204 II, 34 sqq. (Bruns Fontes iur. Rom.⁶ p. 94 n. 14) *portorie's terrestribus maritumeisque* est. Iam cum constet eadem latiore vi etiam *portus* pro portorio usurpari (cf. inscriptionem oppidi Africani mediterranei Zraïa C. I. Lat. VIII, 4508, 4. 5 *lex portus post discessum coh(ortis) instituta*), ne Graecum quidem λιμήν necessario ad portorium maritimum referendum est, etsi propter situm Iasensium oppidi id certe omnium maxime probabile iudicaveris. D. et R. Ceterum ἀρχώνης λιμένων est n. 480, 2. 525, 5. 3 Hanc Graecam Latini *vilicus* interpretationem esse apparet ex titulo C. I. Lat. III, 447 ubi v. 1. 2 est *Felici Primioni XXXX port[uum] Asiae vilic(us)*, v. 3. 4 vero Φήλιχι Πρειμίωνος κοιν(ωνῶν) μ' λιμέν(ων) Ἀσίας οἰκον(όμος). Mommsen^{is} sane κοιν(οῦ) et λιμεν(ικῶν) supplevit, sed aliud monstrat titulus Iasensis. Pulchrum servum potius quam libertinum existimaverim.

523 Ara exigua laesa a dextra, inventa Ephesi prope portam qua Magnesiam itur, exstat Londinii in museo Britannico. Edd. Wood Ephesus, Inscr. from the city and suburbs n. 17. Th. Mommsen C. I. L. III, 6081. E. L. Hicks Greek Inscr. in the British Museum III, 2 p. 201 n. DLXIV.

Κατ' εὐχὴν Ἐάρινο[ς] | Σεβαστοῦ ἀπελεύθ[ε]ρος, ταβλάριος¹
5 ἐπα[ρ]χίας Ἀσίας, || ἀνέθηκεν.

Litterae vulgares praeter ΠΣΥ. Verba Romano more signo < interposito distinguuntur, sed ita ut KATEYXHN unius vocis instar sit. Supra hunc titulum eadem Latino sermone enuntiantur sic: *Earinus | Aug(usti) lib(ertus) tabular[ius] provinc(iae) Asia[e] d(edit) dicavit*. 4 In tabulario procuratoris principis, qui vectigalia ex Asia provincia in fiscum imperatoris redeuntia curabat, officiales (*tabularios*) fuisse partim servos, partim liberos Augusti, etiam alii tituli Ephesii docent (C. I. Lat. III, 6082, 18 sqq. [cf.] *sic ara defend[er]tur ab iis, qui sunt in tabulario Ephes[i]*. III, 6077, 7 sqq. *collegia lib(ertorum) et servorum domini n(ostri) Aug(usti) i(n)fra s(c)ripta*. *Magnum et Minervium tabulariorum*). Idem Hicks ad hunc titulum satis multis exemplis ex aliarum provinciarum titulis repetitis etiam alibi institutum fuisse docet; qui tituli plerumque tabularios definite liberos Augusti vel Augustorum appellant.

524 Tabula marmorea inaedicata Thyatiris (*Ak-hissar*) in templo Turcico quod vocatur *Ainali-djami*. Ex ephemeride cui inscriptum est Ἀρμονία, Smyrnae 5. Iunii 1896, expressit P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 262.

ὁδοὺς καὶ ἀπὸ τῶν] | ἔργων ἡμᾶς ἀφιστάντες καὶ τοὺς ἀροτῆ-
 ρας βόας²⁶ ἀνε[ρευνῶντες²⁷ τὰ μὴ ὀφεί]λόμενα αὐτοῖς παρα-
 πράσσουσιν, καὶ συνβαίνει ο[ὗ] τὰ τυχόντα ἡμᾶς ἐκ τ[οῦ]του
 ἀδικεῖσθαι διατρεφόμενους· περὶ ὧν ἀπά[ντων ἐγγράφη²⁸ πρὸς τὸ
 σόν²⁹,] | Σεβαστέ, μέγεθος, ὅποτε τὴν ἑπαρχον διεῖπε[ν³⁰ ἐξου-
 25 σίαν -----]νός³¹, καὶ ὅπως³² περὶ τούτων ἔκειν(ή)-

τῶν K[αι]σ[αρ]ιανῶν x[αχ]οθήθεια [ἡ] ἐπάρατος ἐπλάσατο. v. 33 τῷ συνήθει τρόπῳ
 τ[οῦ] δει (π)α[ρέχ]ειν(?) τοῦ[ς] ἡμ[ε]τέρους ἐπαρχικοὺς τοῖς Καισαριανοῖς προφάσεις.
 Antiquissimum nominis sic usurpati exemplum, quod Seeckius novisset, anni
 fere 290 p. Chr. (Cod. Iust. X, 4, 5, 4. 2) erat, sed hic habes aliud fere semi-
 saeculo antiquius, nam quin illa arctiore vi accipiendum sit non licet dubi-
 tari.

26 BOANΓ Anderson in priore editione, errore; nam postea
 BOAEANΓ potius in lapide esse affirmavit. Nullam verbi βοᾶν formam hic
 haberi sponte patet, quoniam aoristus in huius inscriptionis sermone ἐβόησα
 esse debebat. Accusativus βόας; Atticus quidem non est, sed in reliqua
 Graecia inde ab Homeri aetate perfrequens; βοῶν ἀροτῆρα habes iam apud
 Hesiodum Op. et Dies 405.

27 Supplevi; cogitaveram aliquando de
 ἀνελόντες, sed neque aoristus commode praesenti adiungitur neque de interi-
 mendis potius bubus quam de abducendis aut etiam de vectigali quopiam
 pro singulis boum capitibus exigendo dici videtur. Quod quoniam consen-
 taneum est, colonos ut suas res conservarent abscondere conatos esse iumenta,
 non inepte verbum ἀνερευνᾶν usurpari videtur. Supplementa Andersoni βοᾶν
 [πειρῶμενοι, τὰ μὴ ὀφεί]λόμενα αὐτοῖς παραπράσσουσιν et Schulteni βοᾶν [τολ-
 μῶντες κτλ.], praeterquam quod lectione prava nituntur etiam propter in-
 auditam vim quae verbo βοᾶν τινα tribuitur ferri nequeunt.

28 Supplevi.
 29 Cum iam Schultenus intellexisset, nullo modo Σεβαστέ μέγεθος con-
 iungi posse ita ut his vocibus appellaretur princeps, id quod Andersonus
 statuerat, mihi videtur hoc enuntiatum sic conformandum esse, ut de
 epistula ad imperatorem, non ab eo data dicatur. Schultenus sic: περὶ ὧν
 ἀπ' ἀρχῆς ἡμῖν ἐγραψέ τὸ σόν,] | Σεβαστέ, μέγεθος. 30 Sic supplere malui
 quam διεῖπε[ς] cum Andersono et Schulteno. Utique verbi διεῖπω (administro),
 non διαγορεύω, aoristum hic haberi certissimum est.

31 Finem cognomi-
 nis praefecti praetorio, qui tum fuerat cum Philippus Augustus primam
 de hac re epistolam acciperet et ad eam responderet, hunc esse persuasum
 habeo; etenim quae deinceps dicuntur mihi indicio esse videntur, hic de
 acceptis, non datis a Philippo litteris verba fieri. Quod contra Schultenus
 cum sibi persuaderet de illo tempore dici, quo ipse Philippus etiam tum
 praefectus praetorio fuisset, legit διεῖπε[ς] ἐξουσίαν ἃ τε ἄλλα ἐκέλευσας Καῖσαρ
 γινόμε]νος, cui supplemento spatium profecto non sufficit.

32 Particulam
 temporalem hic esse adnotat Anderson, sed quomodo construatur enuntia-
 tum neque in ipsius neque in Schulteni ratione assequor. Neque omnino
 illud ἐκινήθη recte responsum principis subiectum habere existimo; immo
 simplicissime enuntiatum, quomodo illis precibus imperatoris animus affectus
 sit, apparere ex rescripto hic inserto.

θη³³ σοῦ ἡ θε[ιότης³⁴, ἡ ἀντιγραφὴ δηλοῖ ἡ ἐνταῦθα³⁵] | ἐν-
 τεταγμένη· *‘Quae libello complexi estis ut examinet prae-*
sidi mandavi,] | *qui da(b)it*³⁶ *operam ne d[iu]t[iu]s*³⁷ *que-*
 § 5 *rell[is locus sit].* | — Ἐπειδὴ οὖν οὐδὲν ὄφελος ἡ]μῶν ἐκ
 ταύτης τῇ[ς ἀντιγραφῆς ἐγένετο, συμβε]βηκεν δὲ ἡμᾶς κατὰ
 30 τὴν ἀγροικίαν τὰ μὴ ὀφειλόμενα παραπράσσεσθαι, ἐ]πενβαι-
 ν[ο]ντων³⁸ τινῶν καὶ συμπατούντων ἡμᾶς [παρὰ τὸ δίκαιον,
 ἐπειδὴ δ]᾽³⁹ ὑπὸ τῶν Καισαριανῶν⁴⁰ οὐ τὰ τυχόντα δι[ασ]εί-
 σθαι ἡμᾶς συνέβη καὶ τοὺς καρποὺς | ἀναλ[ι]σκεσθαι⁴¹ καὶ τὰ
 χωρία ἐρημοῦσθαι καὶ ---αν ----- | -----ς καὶ οὐ
 παρὰ τ[ὴν] ὁδὸν⁴² κατοικούντων ----- | -----] δυνάμενα
 35 --- ταυτι --ει----- || -----

33 EKEINIΘH. 34 Supplevi. 35 Supplevi. Schulten καὶ ὅπως
 περὶ τούτων ἐκεῖν(ῇ)θη σοῦ ἡ θε[ι]α ἀντιγραφὴ ἡ τοῖς ὑπομνήμασιν] ἐντεταγμένη.
 Cf. not. 32. 36 Cum *quid agit* agnoscere sibi visus esset Anderson,
 Schulten perspexit nihil aliud ac *qui dabit* fuisse, quod postea, paullo in-
 solentiore sane litterae B forma, ille in lapide agnovit. 37 D.. TIUIS
 lapis, quod aequae facile ex *diutinis* et ex *diutius* corruptela nasci potuisse,
 sed hoc adverbium quidem a sententia multo magis commendari perspexit
 Anderson. 38 Retinui Andersoni supplementum. Nam quod Schultenus
 post παραπράσσεσθαι inseruit εἰς τὴν κόμην, id et spatium excedit et super-
 vacaneum est, dummodo verbum ἐπεμβαίνειν frequentissima illa notione
 translata accipiamus. Cf. n. 545²². 39 Cum ambiguum esset, utrum Θ
 an E esset prima littera, And. et Sch. [ἐπειδὴ] | Θ' ὑπὸ scripserunt. Quod
 mutandum fuit, quia lapide denuo inspecto E certum esse pronuntiavit And.
 40 Cf. not. 25. 41 Supplevi. [πιπρά]σκεσθαι Anderson, Schulten; quod
 sententiae multo minus accommodatum existimaverim. 42 Supplevi.
 τ[ῶν] ἐν]δὸν Anderson, Schulten. Sed ni fallor hic quoque, ut supra, coloni
 conqueruntur quod tot tantisque molestiis afficiantur etsi procul a via pu-
 blica habitent.

520 Basis inventa Iasi. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl Bull. de
 corr. Hell. XIII (1889) p. 35 n. 2.

Ἀγαθῇ τόχῃ. | Τὸν ἐκ φιλοσοφίας βασιλεύοντα¹ καὶ δικαιοσύ-

Litterae ΕΘΛΠCΩ. Versus 40—42 consulto deleti, 43—45 ab alia ma-
 nu postea adiecti. 1 Fortasse homo privatus, a quo monumentum
 dedicatum erat (not. 4), ipse philosophorum doctrinae studio flagrabat ideo-
 que hanc laudem, quae ut verissima est ita in aliorum eiusdem imperatoris
 monumentorum titulis non legitur (cf. Syll.² 424), addendam existimavit.

5 νη τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα² | τὴν ὑφ'
 ἡλίῳ Φλ(άβιον) Κλαύδ(ιον) | Ἰουλιανόν, τὸν μέγιστον | καὶ
 10 θεοῦτατον αὐτοκράτορα Αὔγουστον³ || Ἀλε----- |
 -----|ρ. . τ -----θεος⁴ | Ἰασέων ἡ βουλή καὶ
 15 ὁ | δῆμος καθιέρωσεν || εὐτυχῶς.

2 Usus verbi διαλαμβάνειν aliunde non notus; videtur enim fere idem ac καταλαμβάνειν 'occupare' esse, ut omnis orbis terrarum quasi possideri et teneri dicatur Iuliani virtutibus; qua in re fortasse praepositione διὰ usus est ut diversas partes orbis quasi usquequaque diffusa virtute attingi indicaret. Nisi hoc probatur, ex significationibus aliunde notis verbi una si quid video ornandi in censum venit, qua vi praecipue participium διειλημμένος itemque Latinum *distinctus* usurpatur. Cf. Plat. Phaeton. 410 B ἡ γῆ — ποικίλη, χρώμασι διειλημμένη. Sed hoc minus aptum, quia varietatis notionem habet a tituli loco alieniorem, siquidem non aliae alibi, sed eadem ubique per omnem orbem Iuliani virtutes cernuntur. 3 A. 361—363 p. Chr. n.

4 Non cognomina vel laudes Iuliani hos tres versus excisos habuisse, sed eius appellationem finitam fuisse voce Αὔγουστον, recte statuunt editores. Nam Christianos vel alios Iuliani inimicos imprimis in proprium nomen saevituros fuisse consentaneum est. Ne id quidem dubium est, quin hominis privati nomen hic fuerit, cuius dedicationem postea ad se ipsam transtulerit civitas Iasensium. Quod vero id ad parsimoniam populi refert, qui maluerit statuae quae iam erecta erat inscriptionem mutare quam alteram suis impensis ponere, nequeo probare, quia post mortem Iuliani sane non erat cur Iasenses inviti ei monumentum dedicarent, ipsius principatus vero tempus perbreve fuit, cum tamen signum vixdum collocatum sic mutatum esse minime probabile sit. Longe aliter res se habet, si illum dedicationis auctorem nescio quo crimine accusatum et damnatum sumamus, ideoque a populo cautum ne eius memoria monumento in publico collocato ad posteros propagaretur. Cf. n. 423². 248, 424 sqq. Quod v. 42 extr. θεο[ι]; fuisse coniciunt editores, non improbable est, sed etiam de tali supplemento, quale est Ἀλέξανδρος τοῦ θεῖνος τῆς θεῖνος πόλεως, ὁ καὶ Τιμόθεος cogitari licet.

521 Tabula marmorea inventa inter rudera Abydi, translata Constantinopolim in museum *Tschinili-kiosk*. Ed. A. Mordtmann Mitth. des arch. Inst. in Athen IV 1879 p. 307. Cf. quae disputavit Zachariae von Lingenthal ibid. p. 312 sqq.

----- | εἰ δέ τις [τολήμῃσει παραβῆναι ταῦτα, θεσπίζομεν αὐ-
 τὸν] | στρατιᾶς ἐκπ(ι)ε)ιν κ[αὶ ----- ποινῇ ὑπο]βάλλε-

σθαι, τόν τε τήν ἀρχήν ἔχον[τα τ]ῶν σ[τενῶν¹] | πεντήκοντα
 5 χρυσοῦ κατατιθέναι λίτρας εἴ(γ)ε² οἰφ[δ]ήπως³ τρόπῳ παραβα-
 θῶσιν οἱ τύποι⁴ τῆς ἡμετέρας εἰσεβ[ε]λας. ἀγρυπν[ε]ῖν γάρ
 αὐτόν καί πολυπραγμον[ε]ῖν | ἕκαστα βουλόμεθα, ὥστε μηδένα
 κακουργοῦντα | λανθάνειν. ταῦτα δέ⁵ καί ἐν αὐτοῖς προτεθῆναι
 τοῖς τό[ποις] ἐθεσπίσαμεν⁵ καί στήλαις ἐνχαράττεσθαι λιθίναις ||

Litterae ΑΔΕΖΘΞΠCΥΩ. 4 De hoc magistratu cf. not. 7. Quem cum propter Ioannis Malalae locum perperam intellectum ab Iustiniano institutum opinaretur Mordtmann, huic egregio principi hanc legem vindicavit. At Zachariae, ut erat iuris Byzantini insigniter peritus, Anastasium I (494—548 a. Chr.) has litteras ad praefectum urbis Constantinopolitanae, ut quidem videretur, dedisse coniecit, praesertim quia sermonis quaedam proprietates (not. 4) huius potissimum tempori convenirent. Cf. etiam not. 3. Ceterum v. 1. 2 supplevit Zachariae. Multa praefecti fretorum hic indicatur, non pecunia cautionis causa deposita, quae Mordtmanni sententia fuerat. Zachariae. 2 ΕΙΤΕ lapis. Emendavit Zachariae. 3 In Iustiniani Novellis, quantum observaverim, constanter οἰσοῦν aut, quod longe frequentissimum est, οἰσοδήποτε usurpatur. Cf. Nov. XII, 3 p. 96, 22 οἰφδῆποτε τρόπῳ. LII, 4 p. 297, 27. LVIII p. 315, 16 καθ' οἰονδήποτε τρόπον. XLVII, 4 p. 284, 7 καθ' οἰονδήποτε σχῆμα. XL, 1 p. 260, 23 καθ' οἰουδήποτε προσώπου. LIV, 2 p. 307, 24 ἡ ἐτέρῳ οἰφδῆποτε εὐαγεῖ οἴκῳ. Similiter ὀσηδῆποτε LII, 2 p. 298, 18. Contra οἰσοδήπως neque illic neque alibi inveni. Aliam item insolentiorē huius pronominis formam habes supra n. 515, 16 οἰφδητινοῦν τρόπῳ. 4 Mandata imperatoris (διατάξεις) pluribus exemplaribus inter se ad litteram consentientibus descripta (ἐγράφη τὰ ἰσότυπα τῷ ὀσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας κτλ. Nov. VI epil. 2 p. 47, 29. Similiter VII epil. p. 63, 35. ἐμφανῇ καταστήσεις ταῦτα ἡμῶν τὰ θεῖα παραγγέλματα ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων. καὶ προθήσεις δὲ τὸ ἰσότυπον αὐτῶν δημοσίᾳ. XVII, 16 p. 126, 24 sqq. ἐγράφη τὸ ἰσότυπον octies alio semper nomine casu dativo adiuncto recurrit Nov. XXII epil. p. 186, 33 sqq.) quoqueversus dimittebantur in provincias. Quod negotium verbo διατυποῦν (Nov. III prooem. p. 18, 20. VI, 4 p. 36, 30. ibid. epil. 4 p. 47, 25), ipsa exemplaria rescripti τύποι appellabantur, ac iam omnino nulla inter singula apographa facta distinctione nomen τύπος quamlibet principis διατάξιν significare coepit. Sic θεῖος τύπος est Nov. XXII, 2 p. 149, 3. LIII, 4 p. 303, 4. LIX, 4 p. 317, 29. πραγματικὸς τύπος LXIX prooem. p. 349, 25. κατὰ δύο πραγματικὸς τύπους LIX prooem. p. 317, 15. θεῖου πραγματικοῦ τύπου LIV, 2 p. 307, 36. οὐ προσέξεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ θεῖον ἡμέτερον πραγματικὸν δείκνυσι τύπον ὑπὲρ τούτων γεγραμμένον XVII, 4 p. 119, 35. Quod hic de una lege pluralis οἱ τύποι est, cum Iustiniani Novellae ea mente semper singularem habeant, haud leve aetatis indicium iudicavit Zachariae, namque in Anastasii constitutionibus id etiam alibi occurrere (Monatsberichte der Berl. Ak. 17. Febr. 1879). Item τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας optime in Anastasium quadrare demonstravit coll. Cod. Iust. XII, 20, 6 (21, 2), 4 hanc nostrae pietatis liberalitatem. XII, 37 (38), 16, 7 saluberrimas nostrae pietatis ordinationes. 5 Verbum de eis quae princeps iubet in Novellis

10 ἐνπηγνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάττῃ, ὥστε καὶ τοὺς | ἀπαι-
 τοῦντας καὶ τοὺς ἀπαιτουμένους ἀναγινώσκει(ν) | τὸν νόμον, καὶ
 τοὺς μὲν δεδιότας ἀπέχεσθαι τῆς ἀπλησ(ι)τίας, τοὺς δὲ θαρροῦν-
 τας μὴ ἀνέχεσθαι βλάβης, καὶ τὸν | περίβλεπτον κόμητα τῶν
 15 στενῶν⁷ ἀεὶ τὴν ἀπ(ε)ιλήν || ἐν τοῖς (γ)ρά(μ)μασιν⁸ ὀρῶντα τὴν
 ἐν τοῖς ἔργοις π(ε)ῖραν εἰ ῥα|θυμῇσῃ προσδέχεσθαι.
 Γνώσ(ε)ις συνηθειῶν⁹ ἃς παρ(ε)ῖχον πρὸ ἐτῶν εἴκοσ(ε)ι | καὶ
 εἴκοσ(ε)ι δύο τῶν στενῶν οἱ ναύκληροι, ὡς πολυπραγμο|νῆσας

perfrequens. Praecipue allatis rationibus ad ipsum iussum transiri solet
 formula θεσπιζόμεν τοίνυν. Cf. Nov. I, 2 p. 6, 5. LXVI, 4 p. 340, 27. LXVII, 1
 p. 344, 24, ut pauca exempla ex ingenti multitudine ascribam. 6 Latinum
pectabilis, quo secundum dignitatis ordinem inter supremos magistratus
 alius aetatis significatum esse notum est, Graece plerumque περίβλεπτος sonat;
 cf. Novell. VII epil. p. 63, 5 sqq. φυλάττουσι δὲ αὐτὸν (τὸν νόμον) οὐδὲν ἤττον
 αἱ οἱ τῆς ἡμετέρας πολιτείας ἄρχοντες, μείζους τε καὶ ἐλάττους, πολιτικοὶ τε καὶ
 στρατιωτικοὶ, καὶ διαφερόντως οἱ πανταρχοὶ τῶν διοικήσεων ἐνδοξότατοι ἐπαρχοί
 τῶν ἱερῶν ἡμῶν πραιτωρίων, οἳ τε τὰς μέσας ἔχοντες τῶν ἀρχῶν, οἳς δὴ περιβλέπ-
 οὺς καλοῦσι, φασὲν δὴ αὐγουστάτιον τε καὶ ἀνθυπάτους καὶ τοὺς περιβλέπ-
 οὺς κόμητας τοὺς τε ἄλλους καὶ τὸν τῆς ἐφίας. 7 De hoc comite ab
 Iustiniano instituto Mordtmann provocat ad Ioannis Malalae XVIII p. 432, 14 sqq.
 d. Bonn. καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε κόμητα τῶν στενῶν
 τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ὃν ἐκέλευσε καθῆσθαι ἐν τῷ λεγομένῳ Ἰερῷ εἰς αὐτὸ
 δὲ στόμιον τοῦ Πόντου, Ἰωάννην τὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀποστείλας αὐτὸν μετὰ βοη-
 τίας Γοτθικῆς. At illic non, ut hic, de Hellesponto dicitur, sed manifesto de
 Bosporo, neque de officio recens instituto, sed de homine per belli immi-
 nentis tempora illuc misso cum militibus qui Hannon arceret, quae res ab
 ius tituli argumento alienissima est. Quare sine dubio verum vidit Zacha-
 riae, cum hunc comitem interpretaretur praefectum navium illic navigationis
 et mercaturae tutandae causa collocatarum (cf. *χλαστικοί* v. 24. 25. 26. 28).
 ΠΡΑΓΜΑCIN lapsis. Emendavit Zachariae tam ingeniose quam probabi-
 ter. Proximum ῥαθυμῇσῃ utrum coniunctivus aoristi sit ab εἰ pro ἐάν
 tendens, an indicativus futuri perperam scriptus, vix discernas. 9 By-
 zantinorum aetate ex consuetudinis notione haec vox in significationem vecti-
 galium quae pendi consueverunt (κέρδη, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πεποίηκεν ἡ
 συνθήκη Synesius epist. 62) transit, cuius usus perfrequentis in Thesouro H.
 Stephani adscribuntur cum alia exempla tum Leonis Imp. Tacticorum 49, 48
 παραγγέλλης καὶ τοῖς ἄρχουσι μὴδένα τῶν ὑπ' αὐτοῖς στρατιωτῶν ἀδικεῖν ἢ τὸ
 ἰονοῦν δῶρον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν ἢ τὰς λεγομένας συνηθείας. Haec dona
 classiariis navium Hellespontum custodientium a navigantibus offerri solita
 tum praeter consuetudinem augerentur hominum avaritia, imperator cum ex-
 plorari iussisset quanta antiquitus fuissent (v. 17—20), in reliquum tempus ne-
 plus peteretur interdicit gravibus poenis propositis et militibus (v. 1. 2) et
 eorum praefecto (v. 3—6), ni paruissent. Iniuria haec praecepta a Mordt-
 nanno de portoriis quae in fiscum imperatoris redigerentur intellecta esse

20 ὁ ἐνδοξώτατος ἔπαρχος τῆς πόλεως¹⁰ ἀνήγαγεν || τῇ ἡμετέρᾳ
εὐσεβ(ε)ίᾳ, ἄστινας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μετὰ ταῦτα προ-
σῆκει μόνας διδόναι οὕτως· |

§ 1 οἱ οἰνηγοὶ πάντες οἱ τὸν οἶνον κομίζοντες εἰς τὴν βασιλίδᾳ
[ταύ]την¹¹ πόλ(ε)ιν¹², πλὴν μόνων τῶν Κιλικῶν¹³, | χλασσι-
κοῖς¹⁴ τῶν στενῶν φόλλ(ε)ις¹⁵ ἕξ καὶ ξέστας¹⁶ δύο. ||

§ 2 οἱ ἐληγοὶ καὶ ὀσπρηγοὶ¹⁷ καὶ λαρδηγοὶ¹⁸ χλασσικοῖς τῶν στε-
25 νῶν | φόλλ(ε)ις ἕξ — οἱ Κίλικες ναύκληροὶ χλασσικοῖς τῶν στε-

observat Zachariae.

40 Praefectus urbis Constantinopolis, qui tum inter summos magistratus civiles totius imperii erat, siquidem praefecto praetorio Orientis non inferiorem, sed aequam potestatem habebat, ipsi principi uni subditus.

41 Supplevit Zachariae. [πρὸς] τὴν Mordtmann; cf. proximam notam.

42 ΠΟΛCIN lapis, quod emendavit Zachariae. π(ώ)λ(η)σιν Mordtmann, in cuius lectione cum violentia mutationis displicet, tum βασιλῆς substantive usurpatum, cui in Iustiniani Novellis semper πόλις additur, tum denique articulus πρὸς τὴν πώλησιν praeter morem et sententiam additus. Quod contra ΠΟΛΕΙΝ incidisse quadratarium illa aetate nemo mirabitur, neque quicquam in Novellis frequentius est quam Constantinopolin τὴν βασιλίδᾳ ταύτην πόλιν appellari. Cf. Nov. III prooem. p. 49, 1. III, 2 p. 22, 18. VI p. 35, 25. XIV p. 106, 48. XVII, 3 p. 149, 17. XL prooem. p. 259, 14. L p. 294, 8. LXIII prooem. p. 334, 7. 42.

43 Cilices propterea clementius haberi quam alios navigatores, quia ex illa provincia praecipue nautae classis imperatoriae conscribi soliti sint, observat Mordtmann.

44 Cf. not. 7.

45 Hic intellegi videtur is quem F. Hultsch Gr. u. röm. Metrologie p. 344 sqq. follem monetarium dicit, i. e. nummus aëneus qui inde ab Iuliani Imperatoris aetate ducentesimam duodenonagesimam solidi partem valebat. Sex folles igitur dimidia pars siliquae (not. 24) sunt. Ceterum unaquaeque navis tantundem pendit, sive plus sive minus mercium vehit, id quod in portorio quidem permirum esset, huius vero generis vectigali (cf. not. 9) accommodatissimum est.

46 Sextarios vini. Cf. F. Hultsch Gr. u. röm. Metrologie p. 403 sqq.

47 Cave hac nominis forma abutaris ad defendendam ficticiam formam ὀσπρον vel ὀσπρεον. Nam utique tunc η pronuntiatione iam in τ abierat, ut ὀσπρηγός eodem contractionis genere in ὀσπρηγός abiret, quo πεῖν ex πιεῖν, κυρεῖα, ταμείον, ὑγεία ex κυριεῖα, ταμειῖον, ὑγεία nata sunt.

48 Cf. Corpus Gloss. Lat. ed. Goetz II p. 358, 48: λάρδος· *laridus*. Alibi sane hoc adiectivum quod sciam neque in Graecis neque in Latinis litteris obvium est, sed unum neutrum *laridum* substantive usurpatum. Quid sit brevissime exponit Macrob. Sat. VII, 42 *salita carne quam laridum vocamus*. Ceterum syncopen iam in Latino sermone usitatissimum fuisse, primo apud poetas (Horat. Sat. II, 6, 85 *semesaque lardi frusta dedit*. Ovid. Fast. VI, 469 *pinguia cur illis gustentur larda calendis*), postea etiam in pedestri oratione notum est.

Οἱ τοῦ σταταρίου¹ ἐργασταὶ | καὶ προξενηταὶ² σωμάτων | ἐτίμησαν
 5 καὶ ἀνέθηκαν | Ἀλέξανδρον Ἀλεξάνδρου || σωματέμπορον³, ἀγορα-
 νομήσαντα τετράμηνον⁴ ἀγνῶς | καὶ ἐπιδόντα ἐκ τῶν ἰδίων τῇ
 πόλει | πολυτελῶς ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις⁵.

4 Nomen ceteroqui inauditum forum, in quo mancipia veneant, significare recte ex huius tituli argumento colligit Wolters. Ne mihi quidem substantivi *statarium* ullum praeterea exemplum notum est, neque adiectivi *statarius* sic usurpati, ut cum illa notione aliquam necessitudinem habeat, nisi forte sic intellegendus est locus Panegyrici in Theodosium c. 34: *an sustinere te coram et solum oculorum tuorum ferre coniectum ille quondam domus tuae neglegentissimus vernula mensularumque servilium statarius lixa potuisset*. Nam utique statarius miles et similia, quae comparant interpretes, ab huius loci sententia alienissima, cum servilis originis significatio cum contemptu ei maxime accommodata sit. At subiit animum meum suspicio hunc statarium lixam ex prava loci Liviani XXX, 28, 3 lectione natum esse, ubi codex Puteanus quidem exhibet *nec Scipioni aut cum Syphace, inconditae barbariae rege, cui Statorius semilixa docere exercitus solitus sit*, — *rem futuram*; neque dubitari potest, quin hoc nomen proprium se recte habeat, collato XXIV, 48, 9 *Q. Statorio nomen fuit, qui ad regem (Syphacem) remansit*. At libri familiae Spirensis illic legunt *statarius semilixa*. Nonne veri simile est, eiusmodi exemplari annalium Livianorum usum scriptorem panegyrici vocabulum non intellectum, quod ei gravissimum convicium esse videretur, in librum suum transtulisse? 2 Proxenetæ appellatur cuius opera inter emptorem et venditorem convenit. Cf. Martial. epigr. X, 3, 4. Seneca epist. 149, 4. Quicumque igitur Thyatirenus servo opus habebat, unum ex his proxenetis adibat ut per eum a mangone (not. 3) mancipium emeretur. 3 Nomen inferiore aetate non infrequens de eis quibus servos emere et vendere negotium et victus erat. Cf. Artemidor. Onirocrit. III, 47: ἀνθρώπους πλάσσειν ἀγαθὸν παιδοτρύβαις καὶ παιδευταῖς· — ἀγαθὸν δὲ καὶ σωματεμπόροις καὶ πένησιν· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐμπορίας πολλὰ καὶ μεγάλα κερδανούσιν, οἱ δὲ πολλοὺς κτήσονται οἰκέτας. Apparet hunc Alexandrum magnam quidem servorum copiam peregre in forum Thyatirenum invexisse, singillatim vero eis dividendis non multum operae impendisse, sed hoc negotium proxenatarum industriae et dexteritati commissum fuisse. 4 Cf. n. 485¹⁰. 5 Natales imperatoris omniumque qui domus Augustae sunt itemque dies quo ille rerum potitus sit intellegi videntur (cf. n. 56, 5. 6). Adiectivum ἐορτασίμος eadem notione usurpatum habes apud Plutarchum Aetia Romana 25 p. 270 A: οὕτω καὶ τῶν ἡμερῶν τὰς μὲν οἶον ἀρχὰς καὶ κυρίας ὥσπερ εἴρηται τρεῖς οὕτως ἐορτασίμους καὶ ἱερὰς ἔθεντο et in titulo Lagenensi Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 457 n. 63, 3 sqq. καὶ τὸ γυμνασιαρχῆσαι πάσαις ταῖς ἐορτασίμοις καὶ ἐπισήμοις τῆς θεοῦ ἡμέραις. Idem fere, quod hic ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις est, Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 278 n. 739 IX, 96 verbis ἐν ταῖς [ἐπι]σ[τή]μοις κ[α]ὶ σεβασ[σ]μίμοις ἡμέραις enuntiatur.

525 Ara quadrangula, Halicarnassi (*Budrun*) in domo Akbujuk oglu Hassan. Exscripsit E. Szanto, ed. Rostowzew Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX (1896) p. 127.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | [K]αλόκαιρος καὶ Εὐτόχ[ης, | π]ραγματ(ευταί)¹
 5 Μ(άρχου) Αὐρ(ηλίου) Μινδεί[ου] Ματιδιανοῦ Πωλλί[[ω]νος²,
 ἀρχώνου³ μ' λι[μ]ένων Ἀσίας⁴ καὶ ἐπι[τ]ρόπου⁵ Σεβ(αστοῦ)

1 Cum *πραγματευταί* qui in titulis inveniuntur plerique servi, pauci libertini sint, Th. Mommsen apud Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. ad n. 2057 sine dubio recte hanc vocem Graecam ex Latino *actor* expressam iudicavit. Neque vero *actor quadragesimae Galliarum* (C. I. Lat. VI, 8594, 9) hic indicatur, sed Calocaerus et Eutyches privati Mindii Matidiani actores eiusdemque servi, non liberti, fuerunt. Rostowzew p. 139.

2 Nomina *M. Aurelius Matidianus* hominem indicant, qui cum servus Matidiae natu minoris, Antonini Pii materterae (Prosopogr. imp. Rom. II p. 354 n. 278) fuisset, ex eius hereditate (cf. Fronto p. 38 Naber) ad M. Aurelium pervenerat atque ab eo manumissus erat. Postea a Mindio Pollione nescio quo adoptatus est. Mindios complures in Matidiae bonorum administratione occupatos novimus ex titulis, ut C. I. Lat. VI, 9021, 6 sqq. *Mindius Secundus procurator Matidiae Aug. f.* Rostowzew p. 138.

3 Disputatione doctissima et subtilissima Rostowzew p. 128—136 id quod iam alii ex parte perspexerant plane ad liquidum perduxit, societates publicanorum, quae primis principatus temporibus etiamtum mansissent quales liberae reipublicae aetate fuissent, paulatim cessisse conductoribus, qui singuli singula provinciae cuiuspiam publica tota redimerent. Culus rei cum rarissima exempla ante medium saeculum p. Chr. n. primum inveniuntur (Suet. Vespas. 1: *publicum quadragesimae in Asia egit* (T. Flavius Sabinus Vespasiani pater) *manebantque imagines a civitatibus ei positae sub hoc titulo: καλῶς τελωνήσαντι*. Plinius Nat. hist. VI, 84: *Anni Plocami, qui maris Rubri vectigal a fisco redemerat* Claudii principatu), in plerisque provinciis, de quibus ex titulis aliquid intellegere liceat, intra secundum saeculum societates illae evanuerunt. Praeter Asiam id Rostowzew praecipue de Illyrico et Africa subtilissima argumentatione evicit, idemque hoc locationis genus iam unum respici a Divis fratribus Digest. L, 6, 3, 10: *conductores etiam vectigalium fisci necessitate subeundorum municipalium munerum non obstringuntur*. Nam cum ei qui illis societatibus intersunt, *publicani* aut *socii* (n. 522¹) appellari consueverint, *conductores* sunt qui singillatim publica redemerunt. Talem fuisse etiam Mindium Matidianum R. Inde colligit, quod Calocaerus et Eutyches ipsius, non societatis, actores appellarentur. At haec opinio, ni fallor, vocabulo ἀρχώνης refellitur. Etenim n. 480, 2. 3, ubi id bis reddit, Latinum exemplum utrobique *promag(ister)* habet. Neque ipsa origo et compositio suadet, ut conductorem intellegamus. Quare hic quoque de societatis publicanorum sive magistro sive promagistro accipiendum est. 4 Cf. n. 522². 5 Hominem eundem simul conductorem portorii et procuratorem imperatoris cuius

10 καὶ βιθυ|νιάρχου⁶ δις καὶ ἀσιάρ|χου⁷ ναῶν τῶν ἐν Ἐφε|σῳ⁸,
τὸ τελώνιον κα[ι] | σὺν αὐτῷ στοάν σὺ[v] | τῷ παντὶ κόσμῳ
15 ἀ(π)[ὸ⁹] | τῶν θεμελίων κατε|σκεύασαν καὶ τὴν || Ἀφροδίτην¹⁰
ἐχρύσωσαν.

inter mancipēs negotiatoresque iurisdictio esset (C. I. Lat. VIII, 11813, 3 sqq.) fuisse opinatur Rostowzew, eaque re quasi quendam transitum paratum esse ad instituta saeculi p. Chr. n. tertii, quo iam locatlone conductione abolita omnia vectigalia a procuratoribus eorumque adiutoribus et officialibus exigerentur. At quae de Mindii condicione not. 3 exposui, huic coniecturae neutiquam favent, neque omnino video, quo iure quispiam ex hoc titulo colligat, eodem tempore Mindium Matidianum omnes qui hic recensentur honores gessisse. Immo de uno ex iis, duplici bithyniarchae sacerdotio, ne licet quidem sic statuere, nisi sumas δις; neglegenter pro τὸ δεύτερον scriptum esse, cuius rei rursus ne levissima quidem ratio reperitur. Quod contra quid est frequentius, quam praeteriti temporis officia honoris causa adiungi ei, quod tum ipsum gerit quispiam cum monumentum dedicatur? Cf. n. 480, 2—6. Sequitur, ut definiri omnino nequeat, cuius potissimum generis procurator fuerit Mindius Matidianus Pollio. 6 Cf. n. 528¹⁰. 7 Cf. n. 498³. 8 Cf. n. 489⁷. 9 AN apographum. Emendavit Rostowzew. 10 Sacellum cum simulacro Veneris in teloneo fuisse apparet. R. Cf. simillimum exemplum arae et simulacri Isidis in teloneo collocatorum n. 496, 12.

526 Philadelphiae ad fontem prope viam, passibus circiter centum ab oppidi porta orientali. Ex Sherardi schedis ed. Boeckh C. I. G. 3436.

Σεουῖρος Σεβαστο(ῦ)¹ ἀπελεύθερος, βοηθός² ἐπιτρόπων³ | ῥε-

Litterae ΕΘΜΠΟϚ. 1 CEBACTOC. Et propter nomen Σεουῖρος et quia uxor Αὐρηλία appellatur v. 4 non certum quidem, sed tamen perquam probabile est, Inscriptionem priore parte tertii p. Chr. saeculi scriptam esse. 2 Latina appellatio *adiutor* praecipue in eis usitata est, qui iussu magistratus superioris, qui censum per provinciam aliquam agit, in unaquaque civitate negotia census perficiunt, ut ap. Orelli-Henzen 2156 *adiutor at census provinciae Lugdunensis*. Tamen de huius generis adiutore hic non licet cogitare, cum quia id negotium plerumque tribunis militum, praefectis cohortium vel equitum mandari solebat (Mommсен Röm. Staatsrecht II, 2 p. 1093 not. 2), libertus Augusti vero in eo officio versatus sine exemplo est, tum quod in titulis cum huic officialium generi, tum magistratibus quos hi adiuvant semper aut *censoris* vel *censoris* appellatio tribuitur aut certe census agendi negotium definite enuntiat. Cf. Orelli-Henzen 2156, 7. 8 *adiutori ad census provinciae Lugdunensis*. 6519, 4 *adiut(or) ad*

γιῶνος⁴ Φιλαδελφηνῆς, ἀγοράσας σορὸν μετὰ τοῦ ὑπο|καιμένου
 λιθίνου σχήματι β(ω)μοῦ⁵ ἐν ἡρώι(φ)⁶ Κ(λ)εισθένους⁷ | κατε-
 θέμην Ἀδρηλ(ίαν) Ποίαν τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτάτην ||
 5 σύνβιον μου.

cens(us) ex sacra iussione (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II, p. 215 not. 1). C. I. G. 3497, 15. 16 ἐπὶ κῆνσον τοῦ Σεβ(αστοῦ). 3754, 2 sqq. ἐπίτρο(ο-
 πος) τῶν Σεβ(αστῶν) ἐπαρχείας Γαλλίας Ἀκυτανικῆς ἐπὶ κῆνσον. Quare cum
 hic nihil eiusmodi legatur, potius eos procuratores, qui in provinciis se-
 natoriis reditus fisci Caesaris curarent, in singulis territoriis libertos prin-
 cipis adiutores (βοηθούς) habuisse existimo. Haud raro in titulis occurrunt
 servi aut liberti principis *adiutores tabulariorum* (Ephem. epigr. V p. 699),
 nonnumquam addito *fisci* vel *tributorum*, unde apparet eos in negotiis pro-
 curatorum occupatos fuisse. Utrum mera negligentia sermonis hic adiutor
 procuratorum dicatur qui tabularii potius procuratoris adiutor fuit, an haec
 officia discernenda sint, in medio relinquo. 3 Etsi magistratus superiores
 qui censui per provinciam aliquam agendo praesunt, si non senatorii, sed
 equestris ordines sunt, aliquando *procuratores* (ἐπίτροποι) appellantur (Momm-
 sen Röm. Staatsrecht II 23 p. 4093 not. 1), tamen propter ea quae not. 2 ex-
 posui de eo quidem genere hic non est cogitandum. Quodsi notissimum illud
 procuratorum genus in censum venit, mireris pluralem, quoniam in singulis
 provinciis singulos eiusmodi rei pecunariae administratores fuisse constat.
 Sed videtur procuratorum provinciae satis frequens vicissitudo fuisse, cum
 officium adiutoris multo stabilius esset, ita ut sane idem homo plurium pro-
 curatorum qui se exceperant adiutor appellari posset. 4 Urbis Philadel-
 phenorum ager vel territorium. Ex Latinis titulis complura huius notionis
 exempla attulit Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 16 not. 2, apud Graecos
 plerumque Graeca vocabula (ἔροι, διοίκησις) repperiuntur. Ceterum genetivum
 ab integra officii appellatione βοηθός ἐπίτροπων, non a proximo nomine ἐπι-
 τρώπων pendere in propatulo est, quia procurator quidem totius provinciae
 erat, adiutor vero unius territorii Philadelpheni. 5 ΒΙΟΜΟΥ. Boeck-
 hius ὑποκαιμένου et λιθίνου masculini generis esse et ad βωμοῦ attributive
 referenda opinatur. At vereor ut quisquam Graecus dixerit ὁ σχήματι βω-
 μός ut lapidem figura arae significaret. Immo manifesto λιθίνου quidem
 neutrum est substantive usurpatum, βωμοῦ vero a σχήματι pendet, ut sen-
 tentia sit 'cum supposito opere lapideo arae figura elaborato'. 6 ΗΡΩΙΟ.
 7 ΚΑΕΙCΘΕΝΟΥC. Emendavi. Κα(λ)εισθένους Boeckh multo violentius.

527 Lapis fractus undique praeter inferiorem partem et ad-
 modum detritus, in vico *Tschindere-Köi* sito supra Hierapolin et
 vallem Maeandri edito loco; sed indigenae referebant illuc delatum
 esse ex loco sito prope *Göxlar* (Thiunta). Ed. J. G. C. Anderson
Journal of Hell. stud. XVII (1897) p. 441 n. 14.

-----ον.

[Ἐπὶ στρατηγοῦ Θεοφίλου τοῦ β' νεωτέρου¹, μηνὸς δεκάτο[υ
-----, | ἔδοξε τῶν Ἱεραπολειτῶν τῇ βουλῇ ἐπὶ τῶν ἀρχα[ι]-
ρεσιῶν². [τοὺς παραφύλακας³ τὸ λοιπὸν⁴ ἀπ' ἐαυτῶν⁵ ἐν ταῖς
5 χώμαις ποιεῖσθαι ἐπιδη[μίαν, ἐφ' ὅτε⁶ | μηδὲν ἔτερον⁷ αὐτοῖς
παρέχειν⁸ τῇ μόνον ξύλα καὶ ἄχυρα καὶ μον[ήν, ἄλλο δὲ μη-
δὲν | μηδενὶ ἄλλῳ ὅ ἂν ποτε τρόπῳ. ἐάν τις παρὰ ταῦτα
ποιήσῃ τῇ ἐτέρῳ ποιοῦντι συμ[πράξῃ⁹, ἐ]λεγχθέντα πεποιηκέ-
ναι προστείμου ὀνόματι εἰς [τὸ δημόσιον¹⁰ | κατατιθ]έναι αὐτὸν
ὅσα ἂν ἐλεγχθῇ εἰληπφῶς¹¹ παρὰ τινος, ἅτι[μον δὲ | εἶναι¹².

Litterae ΕΘΜΝΠΣ.

4 Theophilum Theophili filium (β'), i. e. aetate minorem ex duobus Theophilis, interpretatur Anderson. Sed sic prave idem bis enuntiaretur. Immo ex duobus eiusdem aetatis hominibus, quorum utri-
que Θεοφίλος Θεοφίλου nomen erat, natu minor hic est. 2 In comitiis

quibus magistratus creabantur etiam aliis de rebus aliquando actum idque definite in litteris decretorum indicatum esse monuit Anderson, qui de ea re affert C. I. G. 2693 c, 2 ἐν ἀρχαιοτάτοις. 2693 d, 4 ταῖς ἀρχαιοτάτοις. Journal of Hell. stud. XV 1895 p. 448 ἀρχαιοταύτης ἐκκλησίας. Similia leguntur Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 216 n. 9, 2 (Iasi). XII 1888 p. 46 n. 5, 4 (My-
lasis). Frequentissima vero in titulis Lyciae est mentio ἀρχαιοταύτης ἐκκλη-
σίας totius gentis Lyciorum. 3 Supplevit Anderson ex v. 9. 40. 44. De

hoc magistratum genere cf. n. 4839. Hierapoli in singulos vicos oppido sub-
iunctos missos esse singulos paraphylacas, sed eos immodicis exactioni-
bus molestissimos fuisse vicinis hic titulus docet. 4 Supplevi. [κατὰ

νόμον Anderson dubitanter. 5 Idem hoc sibi vult quod alibi haud raro παρ' ἐαυτοῦ vel οἰκισθεν est, i. e. suis impensis. Cf. Syll.² 409, 7. 15. 737, 451. Adeo eadem atque hic praepositio usurpatur n. 529, 10. 537, 10. 44 ἀπὸ τῶν ἐαυτοῦ. 529, 29. 30 ἀπὸ τῶν ἐαυτοῦ, sed propter articulum τῶν sane paullo alia ratio est. 6 Supplevi. ὥς μὴ Anderson. 7 Supplevi. προσήκον

Anderson. At hoc ὥς μὴ προσήκον satis languidum mihi videtur, neque perspicio quorsum in Andersoni supplemento referatur proximum ἦ. 8 Facile subauditur subiectum τὰς χώμας. 9 Supplere conatus sum non sine haesitatione. τῇ ἐπιχειρήσει πλέον λαβεῖν Anderson. Sed cum is qui plus accipere conatur, quam licet, manifesto contra hanc legem (παρὰ τὰντα)

faciat, quo pacto haec tanquam diversae res distinguì possunt? Deinde τὸν ἐλεγχθέντα And. At articulus hic positus si quid video pugnat cum αὐτὸν v. 8, quod A. sane non eiusdem enuntiati esse existimavit, sed in ea re errare videtur. 10 Supplevi. Sane obscuras litterarum ΑΓ reliquias post ΕΙΣ agnoscere sibi visus est Anderson, ideoque εἰσ[άγειν] supplevit. Sed quid est εἰσάγειν τινὰ προστείμου ὀνόματι? Immo quin προστείμου ὀνόματι a κατατιθέναι pendeat non dubium est, ut sit 'pendere multae nomine' vel 'ut multae loco sit'. 11 Quae scriptura in gutturali aspirata inferiore aetate in Asia et potissimum quidem in Caria perfrequens est (cf. Syll.²

καὶ τοὺς] ἐλεγχθέντας παραφύλακας μὴ λαμβάνειν τὰς παρὰ
 10 τῇ[ς¹³ ----- || -----]¹⁴ ἣ κομάρχας ἄκοντας στεφα-
 νοῦν παραφύλακα, ἀποδοῦναι | αὐτὸν τὸ] ἀργύριον, ἥτις [δ']
 ἂν κόμη βουληθῇ στεφανῶσαι παρα[φύλακα, ----- |
 ----- παρὰ ταῦ]τα¹⁵ μηθὲν (γ)εῖνεσθαι¹⁶. εἰ δὲ μή, τὸν
 ὑπεναντίως ποιήσ[αντα μὴ τιθέναι | εἰς τὸ τοῦ Ἀπ]όλλωνος
 ἀναθήματα¹⁷, ὄντος τούτου τοῦ ψηφίσματος[κυρίου | καὶ] ἐπέ-
 χοντος.

328²³ ἐκχθρότατα, δεδόκχθαι, μετῆλλακχότα sim.) eandem hic in labiali oc-
 currere memorabile. 12 Supplevi. ἀτίμως, quod ad proximum εἰλη-
 φώς refert, Anderson. Sed 'illicite' vel 'contra legem' haec vox significare
 nequit, aliam vero notionem huic loco aptam frustra circumspicias.

13 τὰς παρὰ τῇ[ς κόμης τιμάς Anderson, non improbabiliter, nisi quod am-
 bigas, utrum hic de honoribus a vico an a civitate (Hierapoli) paraphyla-
 cibus decernendis verba fiant. 14 [ἐὰν δὲ | ξυμβῇ τὰς..... ἣ κομάρ-
 χ(ας) Anderson. Sed quale nomen feminini generis hic particula copulativa
 cum comarchorum officio coniunctum fuerit, vix assequaris. Ante κομάρ-
 χας A. litteras ἸΛΣΛΗΤΙΑΣ dispicere sibi visus est, quae interpreteris
 [ἐ]σχρατίας, nisi huius vocis notio alienissima esset a tituli argumento et
 tenore. Sententia suadet ut potius ἐὰν δὲ τις ἀναγκάζῃ vel simile aliquid
 scriptum fuisse suspiceris. 15 Supplevi. πρὸς ταῦ]τα And. 16 ΤΕΙ
 ΝΕΣΘΑΙ, quod retinuit Anderson. Sed πρὸς ταῦτα μηθὲν τεῖνεσθαι quid sibi
 velit non assequor, quare lenissimam medelam adhibui. 17 τὸν ὑπεναντίως
 ποιήσ[αντα] ἔξειν | τὰ] Ἀπόλλωνος ἀναθήματα Anderson. Sed id sensu cassum
 est, nisi voci ἀνάθημα tribueris notionem execrationis, quod ut in litteris
 Christianis tritum est, sic hic profecto non licet. Adde quod infinitivus
 futuri ita usurpatus non caret soloecismi crimine. Quod ipse supplevi in-
 certum esse me non fugit. Sed si memineris quantum fuerit inter Graecos
 eorum qui magistratibus functi essent studium memoriam elus rei dedicatio-
 nibus ad posteros propagandi, vix negaveris tale quid hic posse scriptum
 fuisse.

2. Bithynia et Pontus, Cappadocia.

528 Basis lapidis calcarii mollis, Prusiade ad Hypium (Üsküb-
 Kassaba) inaedificata in muro oppidi antiqui. Ed. A. Koerte Mitth.
 des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 428 n. 24 (R. Cagnat Inscr.
 Gr. ad res Rom. pert. III p. 21 n. 63).

[Τὸν ἀσύγκρι]τον καὶ Ὀλύμπιον¹ [καὶ | πρῶτο]ν ἐπαρχείας²

Litterae ΘΠΣΥ. 1 In alia inscriptione item Prusiensi Mitth. des
 arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 1. 2 [τ]ὸν ἐκ [πρ]ογόνων βειθυνιαρ-

δόγματι | [κοιν]οβουλίου³ καὶ προή[γορον]⁴ | τοῦ ἔθ]νους καὶ
5 δεκάπρωτων⁵ || [καὶ π]ολειτογράφον⁶ καὶ ἄρχοντα | τ[ῆς] πατρί-

χῶν κα[ὶ ἀ]πὸ γένους ἀνύκριτον καὶ Ὀλύμπιον legi adnotat Koerte, qui inde prius epitheton hic reposuit. Non immerito Cagnat cognomen, quod Hadriano impositum nemo fere ignorat, in homine privato Graeco miratur, nec profecto quem ita appellabant Bithyni quasi alterum Iovem coluisse existimandi sunt. Sed memorabile est, fuisse Prusiade ad Hypium sacra Iovis Olympii, cuius sacerdotium et ludorum agonothesia a nobilissimis hominibus coniunctim cum summo civitatis magistratu geri soleret. Cf. *ἑρέα καὶ ἀγωνοθέτην* Διὸς Ὀλυμπίου Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 11. p. 177 n. 8, 3. XXIV 1890 p. 427 n. 23, 4. 5. p. 435 n. 26, 11. 12. Quare nescio an ob hoc officium sacrum optime et singulari munificentia gestum cives hominibus nobilibus aliquando cognomen decreverint ea condicione ut id hereditate ad posteros propagaretur. Nam ipse quidem Claudius Piso eo honore non functus erat cum hoc monumentum erigeretur. 2 Cf. not. 7.

3 Concilium provinciale Bithyniae. Nam etsi haec cum Ponto unam provinciam efficiebat, tamen utraque suum separatim concillum habebat (cf. not. 10). Vox *κοινοβούλιον* de eiusmodi conventibus etiam n. 490, 12 (Asiae) 568, 11. 12 (Lyciae) usurpatur. In Bithynia vero etiam *κοινόβουλος* haud rarum est (C. I. G. 3773, 5. Ath. Mitth. XII p. 174 n. 7, 4. p. 177 n. 8, 16. XXIV p. 433 n. 25, 6. p. 435 n. 26, 3), quod mea quidem sententia ab illo nullo modo divelli potest, sed hominem a civitate aliqua in commune provinciae consilium missum significat, etsi fuerunt qui singularum civitatum senatores intellegere mallerent. Memorabile est, illud officium in Bithynia haud raro perpetuum fuisse, nam plerumque διὰ βίου additur. 4 Eadem officii publici appellatio etiam in alio titulo Prusiensi Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV p. 435 n. 26, 2 legitur. Etiam alibi pauca exempla occurrunt, ex quibus de natura officii nonnulla colligi licet. Revue archéol. Troisième série XL 1902 p. 443 n. 18, 9. 10 προη[γ]ορ[ήσαν]τα καὶ [πρ]εσβεύ[σαν]τα ὑπ[ὲρ] τῆς πό[λεως] eius negotium fuisse indicat defensionem civitatis, n. 567, 12. 13 συνήγορον καὶ προήγορον τῆς πατρίδος διηγετῆ primī editores recte ita interpretati esse videntur, ut adiectivum ad unam vocem προήγορον referrent; itaque συνήγορον esse qui per unam occasionem a civitate ad ipsius causam dicendam eligatur, προήγορον qui perpetuum officium eius iura defendendi habeat. Alibi ille nomine σύνδικος, hic vocabulo ἐκδικος significatur (cf. n. 45840).

5 Cf. Brandis ap. Pauly-Wissowa IV, 2 p. 2417. 6 Cf. I. Lévy Revue des études Grecques XII 1899 p. 272. Ex Plinii minoris epistulis X, 79, 3 *quaeritur ergo an qui minor triginta annorum gessit magistratum* (in civitate aliqua Bithyniae) *possit a censoribus in senatum legi* scimus Pompeia lege, quae Bithynis data sit, magistratum institutum esse in singulis oppidis, penes quem lectio senatus esset. Quem Graece τιμητὴν appellatum et per se probabile est et titulo Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 177 n. 8, 13 τιμητεύσαντα confirmatur. Idem magistratus ab hoc ipso officio in vicino Galatae oppido Ancyra tertio p. Chr. n. saeculo nonnumquam βουλογράφου vocabulo significatur (infra

δος καὶ τῆς ἐπαρχείας⁷ | καὶ δι|καστήν ἐν Ῥώμῃ⁸ καὶ |
 ἄ|γ[ω]νοθέτην καὶ ἐπὶ τ[ῆς πα|τρίδος] καὶ ἐπὶ τῆς μητροπό-
 10 [λεως⁹, || κ]αὶ βειθυ[νιά]ρχην¹⁰ καὶ ἐλλαδάρ[χην¹¹ | κα]ὶ σ[ε]-

n. 549, 2). Iam cum βουλογραφία lectio senatus sit, πολιτογραφία negotium peregrinos in civitatem recipiendi esse et consentaneum est et multis testimoniis comprobatur. Cf. Diog. Laert. V, 84: δωδέκατος (Ἡρακλείδης) Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνῳ. Quo sine dubio spectat magistratus πολιτογράφου, cuius frequens est memoria in Bithynia (Mitth. d. arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 3. XXIV 1899 p. 435 n. 26, 3. 4) et Ancyrae (n. 547, 5. 549, 3). At manifestum est alias in hac re politographum partes fuisse ac censorum in senatus lectione. Nam unquam uni homini arbitrium permissum fuisse, quis peregrinus civitate donaretur, profecto non est credibile. Immo populus decernebat, sed magistratus erat illum in album civium inscribere, itemque examinare interdum, num laterculus civium recte se haberet. Sic C. I. Lat. III Suppl. 6998, 8. 9 caput ex testamento P. Aeli Onesimi Aug(usti) l(iberti) lapidi incisum est, quo Nacolemium civitati pecuniam legaverat iusseratque *usuras quodquod annis civibus meis dividi politico[graph]ia facta*, i. e. purgatis antea civium tabulis, ne peregrini, libertini, servi munificentiae illius participes essent. 7 Si hos magistratus intellegeremus, neque facile dictu esset, quo pacto ἀρχων τῆς ἐπαρχείας a bithyniarcha (not. 10) distingui potuerit, neque credibile est de magistratu patriae simpliciter dici ἀρχοντα, cum in multis aliis titulis πρῶτος ἀρχων commemoretur; nam minore aliquo in archontum collegio loco contentum fuisse hominem summae nobilitatis nullam habet probabilitatem. Quare merum laudis honorisque vocabulum hoc mihi videtur, ut v. 2 et alibi πρῶτος cum genetivo. Cf. titulum metricum Bithyni hominis Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 181 n. 11, 1. 2 πρῶτον ἐν [π]άτρῃ καὶ ἔθνῃ Βιθυνίδος ἀρχῆς, πρῶτον ἐν Ἑλλήσιν. Namque ἀρχεῖν et πρῶτον εἶναι ad idem redire notum est. Non fugit me, huic interpretationi aliquantum difficultatis creare v. 2 [πρῶτο]ν ἐπαρχείας. Sed in tumida huiusmodi titulorum verbotitate minime incredibile videtur, aliquando eundem honorem bis, aliis utrobique verbis, commemoratum esse. 8 Cf. n. 499⁴. 567, 10. 11. Th. Mommsen Römisches Staatsrecht III p. 537 not. 1. 9 Nicomediae. Cf. v. 16. 10 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 1142, 2. 1178, 2. Digest. XXVII, 1, 6, 14: ἔθνος ἱεραρχία, οἶον ἀσιαρχία, βιθυναρχία, καππαδοκαρχία. J. Marquardt Eph. epigr. I p. 208. Röm. Staatsverwaltung I p. 515 cum not. 1. Rostowzew Arch. epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX 1896 p. 140. Quin recte illa ἀρξάντα τοῦ κοινοῦ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἑλλήνων, quae in tribus titulis (Mitth. des arch. Instituts in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 9. 10. p. 177 n. 8, 17. 18. XIV 1899 p. 435 n. 26, 8. 9) leguntur eodem rettulerint Marquardt et Rostowzew eo minus dubitationis relinquitur, quia concilium provinciale (κοινοβούλιον v. 3) in litteris Severi Alexandri imperatoris ad illud datis sic appellatur (Digest. XLIX, 1, 25 Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος τῷ κοινῷ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἑλλήνων), et quia plane geminus sermonis usus in finitima provincia Asia fuit (n. 458²⁴).

β[α]στοφάντην¹² | [καί] τοῦ μεγάλου καὶ κοινοῦ τῆς Βειθυ[νίας] |
 ναοῦ τῶν μυστηρίων ἱεροφάντην¹³, | συ]νκλητικοῦ πάππον¹⁴, ||
 15 [λ]ογιστὴν τῆς λαμπροτάτης | [μ]ητροπόλεως¹⁵ Νεικομηδείας |
 [Τ]ιβ[έριον] Κλ[αύδιον] Πείσωνα¹⁶, | [τό]¹⁷ μέγα ὄνομα τοῦ γέ-
 20 νους, | [Τ]ί[τος] Οὐλ[πιος] Παπιανός¹⁸ || τὸν φίλον.

Huic igitur praesidebat bithyniarcha simulque sacra provincialia imperatoris administrabat. De hoc toto honorum provincialium genere cf. n. 525, 7. 8. 531, 10 et quae adnotavi n. 498³. 578⁸. 41 Ne hic quidem magistratum

vel sacerdotium, sed ut supra v. 5. 6 ἄρχοντα τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἐπαρχείας merum laudis honorisque vocabulum agnoscendum existimo. Cf. titulum metricum allatum not. 7, ubi item patriae provinciaeque principatui tertium adiungitur praeconium πρῶτον ἐν Ἑλληνισμῷ.

42 Flamen Augusti municipalis Prusiensium, non provincialis Bithynorum. Nam hoc nomen per se accipiendum neque vero cum ea quae subsequitur sacerdotii appellatione coniungendum, ut fecerat Koerte, existimo, siquidem alter quidem titulus (not. 43) ab eo allatus ambiguus est, sed hic certe collocatio verborum plane demonstrat, illa τοῦ — ναοῦ ad τῶν μυστηρίων ἱεροφάντην modo neque vero etiam ad σεβαστοφάντην spectare. 43 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 4178, 16: τοῦ κοινοῦ ναοῦ τῶν μυστηρίων [ἱεροφάντην καὶ σεβαστοφάντην].

44 Unus Claudius Piso est inter homines senatorii ordinis, qui quidem noti sint, legatus legionis I Adiutricis piae fidelis anno 207 p. Chr. C. I. Lat. III Suppl. 41082, 7, quem titulum attulit E. Klebs Prosopographiae imp. Rom. I p. 392 n. 761. Quem quominus huius Claudii Pisonis nepotem existimemus certe nihil obstat.

45 Inde a C. Caesaris (37—44) principatu Nicomedia in nummis et inscriptionibus primo Bithyniae, deinde Bithyniae et Ponti metropolis appellatur, eumque honorem semper tenuit, cum Nicaeenses acerrima sed infelici aemulatione eum sibi arrogare conarentur. Cf. C. I. G. 4720, 4 ἡ μητρόπολις καὶ πρώτη Βειθυνίας Πόντου Ἀδριανὴ νεωχόρος Νεικομήδεια. C. I. G. 3774 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 4 n. 6), 3 ἡ μεγίστη μητρόπολις καὶ πρώτη Βειθυνίας τε καὶ Πόντου Ἀδριανὴ Σεουηριανὴ δις νεωχόρος Νεικομήδεια ἱερὰ καὶ ἀστυς. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 355 not. 8.

46 Cum homo supra senatoris avus dicatur, eum quo haec incisa sint tempore senem exacta aetate fuisse patet. Sed sic quoque vix prima initia cursus honorum nepotis (not. 44) superstes attingere poterat, ita ut consentaneum sit, hunc titulum fere decennio ante 207 p. Chr., quo ille iam ad legationem legionis ascenderat, qui est praetorium honos (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 457 not. 4), exaratum esse. 47 — Articulum agnovit Koerte, sed cur eius rationem grammaticam se intellegere neget non video. Unus inter omnes qui tunc vivebant illius familiae homines singulari gloria eminere dicitur Piso.

48 Huius Papiani titulum honorarium apud Lebas-Waddington III, 4178 haberi adnotat Koerte. Cum illic ipse Titus Ulpus Aelius Papianus, pater vero Titus Ulpus Aelius Antoninus appelletur, certe huius aetas in Antonini Pii principatum, illius in posteriora saeculi p. Chr. n. alterius decennia incidere monet Koerte, quae temporis

definitio insigniter convenit cum eis quae supra not. 14. 16 de Pisonis nepote disputata sunt.

529 Lapis arae figura, inaedificatus in pariete domus privatae in oppido *Sulu Serai* (Sebastopoli). Ed. J. G. C. Anderson *Journal of Hell. stud.* XX (1900) p. 153 (*Revue archéol. Sér. III Vol. XXXVII* 1900 p. 498 n. 147). A Fr. Cumontio cum ectypo chartaceo collatum titulum repetivit R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III* p. 43 n. 115.

Μ(ἄρχον) Ἀντώνιον Σεργία Ῥοῦφον, ἀπό τε τῶν [προ]γόνων διασημότατον κα[ὶ] ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ | φιλοτειμιῶν λαμπρότατον, πάσας μὲν λειτουργ[ί]ας διεξελθόντα, ἐν πάσαις δὲ φιλο- 5 τειμίαι[ς] | εὐδοκίμησαντα, ἄρξαντα καὶ θιασαρχήσαντα πολ- λάκις, ἀγορανομήσαντα πλεονάκις, | πονταρχήσαντα² ἐν τῇ μητροπόλει Πό[ν]του³ Νεοκαισαρείᾳ⁴, πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα

Litterae ΛΑΘΝΞΠΣΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Extremae hastae passim lineolis transversis ornatae. 4 Inter impensas quae civis locuples reipublicae causa in se recipit hic distinguuntur legitimae, quas praestare debet (λειτουργίαι), et voluntariae quas sua sponte patriae offert (φιλοτιμίαι). Nonnunquam sane, ut supra v. 3, φιλοτιμία latiore vi de utroque genere dicitur. Cf. I. Lévy *Revue des études Grecques* XII 1899 p. 265 cum adn. 3 et quae notavi Syll.² 4165. 2 De hoc honorum provincialium genere cf. n. 498³. 528¹⁰. 578⁸. Hic Ponti Polemoniacy (not. 3) concilii praeses idemque sacrorum Augusti antistes intellegendus est, diversus ille quidem ab eo pontarcha, quem habes n. 534, 40. 3 Ponti Polemoniacy metropolis fuit Neocaesarea. Illa vero regio, cum anno 36 a. Ch. Polemoni I Zenonis filio regi a M. Antonio data esset, in ditione posteriorum eius usque ad annum 63 p. Chr. permansit, quo tempore a Nerone Galatiae provinciae adiuncta est. Cum anno 70 p. Chr. Vespasianus totam provinciam Galatiam cum Cappadocia coniunctam legato pro praetore consulari dedisset, Traiani principatu utraque quidem rursus suum praesidem nacta est, sed tum Pontus Polemoniacy cum aliquot aliis regionibus septentrionalibus non ad Galatiam rediit, sed mansit pars provinciae Cappadociae etiam illa aetate, qua hoc monumentum dedicatum est. Cf. I. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 360. 367. Neocaesaream metropolin fuisse etiam nummi (Eckhel D.N. II p. 355. Mionnet II p. 352 n. 420. 422—434. Suppl. IV p. 449 n. 475 sqq.) testantur. 4 Cf. Plinius N. h. VI, 8: *Cappadocia intus habet — oppida — Neocaesaream quod Lyeus (praeterfluit)*. § 9 *a Neocaesarea supra dicta minorem Armeniam Lyeus amnis disternit*. Ptolemaeus Geogr. V, 6, 9 p. 874, 2 *Νεοκαισάρεια* in capite *Καππαδοκίας* θέσις sub titulo Πόντου Πολεμωνιακοῦ μεσόγειοι. Ammianus Marc. XXVII, 12, 9: *Arsacis filium Param*

- 10 ἔργα κατασκευασάμενον δι' ἐπιμελείας⁵, πολὺ δὲ πλείονα ἀπὸ τῶν ἑαυτ[οῦ⁶], | πρῶτον μὲν ἀνοίξαντα τὸ γυμνάσιον, ἀρχιερασάμενον δὲ διὰ βίου τῷ θειοτάτῳ | αὐτοκράτορι Ἀδριανῳι· μετὰ τῆς διασημο[τάτης] [γ]υμναϊκῆς αὐτοῦ Ἀντωνίας Στρατ[ο]-
- 15 νεΐκης καὶ κληρονομίας καὶ μονομαχίας | διαφερούσας παρεσχημένον, ἐπιμελη[θέντα] δὲ καὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν ἑαυτοῦ χρόνου καὶ θείας ἐτήσιους καὶ φιλοτειμίας⁸ θαυσιεῖς διὰ βίου καταλι-
- 20 πόντα καὶ, ὃ μέγιστόν ἐστιν, διάδοχον καὶ τοῦ γένους | καὶ τῶν φιλοτειμιῶν τ[ῆ]ν ἑαυτοῦ θυγατέρα | Ἀντωνίαν Μαξιμ[ίαν] παρασχόμενον καὶ | ὁμώνυμον θυγατρίδου ἐξ ἀνδρὸς πρω-
- 25 τεύοντος ἐν τῇ μητροπόλει Ἀμασειᾶ⁹ καὶ || παρ' ἡμῶν Κορνηλιανοῦ Καπίτωνος | καὶ ζῶντα πολλάκις ἢ Σεβαστοπολεσιτῶν¹⁰ | πόλεις καὶ τελευτήσαντα ἐτείμησεν τῇ τῶν | ἀνδριάντων κατὰ φυλὴν¹¹ ἀναθέσει. ἀνέθιχεν δὲ τοὺς ἀνδριάντας¹² ἀπὸ τ[ῶ]ν
- 30 ἑα[υ]τῆς¹³ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀντωνία Μαξιμά.

— *imperator Valens apud Neocaesaream morari praecepit, urbem Polemoniaci Ponti notissimam liberali victu curandum et cultu.* Hierocles Synecd. 693, 4 Νεοκαισάρεια sub titulo ἐπαρχία Ποντικῆς α'. Hodie nomine antiquo non nimis inflexo Νίκσαρ appellatur.

5 In aliis operibus ille nihil praestitit civitati nisi operam suam, cum curam (ἐπιμελείαν) susceperet, alia de sua pecunia aedificata patriae donavit. 6 Cf. infra v. 29. 30. n. 537, 10. 11 et quae adnotavi supra n. 527⁵.

7 A. 117—118 a. Ch. De superstitute principe hic dici sponte patet. 8 Cf. n. 4. 9 De Amasea oppido nobilissimo, Strabonis geographi patria, cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 1743.

Sita erat in valle Iridis fluminis, regia Ponti, postea caput regionis quae Pontus Galaticus appellabatur, quaeque easdem cum Ponto Polemoniaci (not. 3) vicissitudines experta est, ut primo Galatae, deinde Cappadociae provinciae partem efficeret. Cf. Strabo XII, 3, 39 p. 561. Ptolemaeus V, 6, 8 p. 872, 5 sub titulo Πόντου Γαλατικοῦ μεσότητες. Plinius N. h. VI, 10. Steph. Byz. s. v. Hierocles 704, 3. Metropolis dignitatem habuisse iampridem notum erat ex nummis quibus inscripta sunt μητρόπολις Πόντου aut μητρόπολις καὶ πρώτη τοῦ Πόντου (intellege τοῦ Γαλατικοῦ). Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 364 not. 6. Etiam in titulo Amasensi C. I. G. 4468, 4 [τῆς] μητροπόλεως] exstat.

10 Sebastopolis Ponti commemoratur apud Plinium Nat. hist. VI, 14 (*castellum Sebastopolis*). 16. Ptolemaeus Geogr. V, 6, 6 p. 870, 6. Hieroclem p. 703, 5. Novell. XXXI, 1, 1: δευτέραν δὲ ἐτάξαν Ἀρμενίαν τὴν ἐμπροσθεν πρώτῃ καλουμένην — πόλεις αὐτῇ προσνεύσαντες τὴν τε τῶν Σεβαστοπολιτῶν τὴν καὶ πρότερον εἶχε κτλ.

11 Cf. n. 547¹². 12 Honorem tribus decreverunt, sed sumptum filia praestitit.

13 Cf. not. 6.

530 Tabula magna marmoris albi, in campo inter theatrum antiquum Notii oppidi et vicum hodiernum *Giaur-Köi*. Iuxta hunc titulum a dextra alius similis Laodicensium a Lyco. Edd. J. Chamonard et E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 246 n. 3 (B. Haussoullier Revue de philologie XXII 1898 p. 259 n. 2).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἀμισοῦ¹ ἐλευθέρας καὶ αὐτο|νόμου καὶ ὁμο-
5 σπύδου Ῥω|μαίοις²· ἐπὶ πρυτάνεως Ἀπόλλωνος³ τὸ ξγ'⁴, ἱερα-
τεύοντος Μ(άρκου) Ο(ὕ)λ(πίου) | Ἀρτεμιδώρου, θεσπι(φ)δοῦν-

Litterae ΑΔΕΕΛΠΕΩ; ξῖ v. 5 2 est, v. 16 Ξ. Nomen gentile quod est Ὀλλπιος v. 5 fin. compendio Ο^Α exprimitur. 1 Oppidum Ponti situm in littore maris inter Halys et Iridis fluminum ora, per quartum a. Chr. n. saeculum Atheniensibus colonis acceptis aliquantisper Πειραιεύς appellatum (Syll.² 134²), sub eiusdem saeculi finem ad pristinum nomen rediit. Postea sub regum Ponti imperio fuit, bello Mithridatico altero a Lucullo capta, sed deinde restituta, anno 47 a. Chr. n. a Pharnace crudeliter habita, post eius cladem a Caesare liberata est. Denique cum Amiseni Stratonis tyrannide vexati essent, post victoriam Actiacam C. Caesar Octavianus eos in libertatem restituit. Hodie oppidum *Samsun* appellatur. Cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1839sq. 2 Libertatem Amisenorum praeter hunc titulum et nummos inscriptos Ἀμισοῦ ἐλευθέρας testatur Plinius Nat. hist. VI, 7: *Amisum liberum (amissum iberum codd.)*, *Sinope CXXX*. G. Hirschfeld l. l. Quod hic etiam foederata (δύσπονος Ῥωμαίοις) vocatur civitas, id convenit cum Traiani litteris ap. Plinium minorem Ep. X, 93: *Amisenos, quorum libellum epistolae tuae iunxeras, si legibus istorum, quibus de officio foederis utuntur, concessum est erantum habere, possumus quominus habeant non impedire*. Ceterum hunc genetivum Ἀμισοῦ — ὁμοσπύδου Ῥωμαίοις a θεοπρόποι v. 12 pendere vix est quod moneam. Interiecta sunt nomina eorum qui in civitate Colophoniorum et oraculo Clario illo anno, quo Amiseni id adierunt, summis honoribus sacris et civilibus fungebantur. 3 Summo civitatis magistratu tum ipsum deus, cuius in tutela illi se esse existimabant, ornatus est. Id iam persaepe factum esse numerus (not. 4) indicio est; qua cum re perbene convenit, quod ex quattuor eiusdem generis titulis qui aetatem tulerunt unus (Bull. de corr. Hell. XVIII p. 247) hominem prytanem habet, sed ita ut hic honos cum prophetia coniungatur ([πρυτάν]εως δὲ καὶ προφῆτου Κλαυδίου) Ῥούφου), duo vero item Apollinem, Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς III p. 220 n. 391, 4 tertium (τὸ γ'), ibid. p. 429 n. 170, 12 sexagesimum quintum (τὸ ξε'). Quinti tituli (ibidem supra n. 170 in eodem lapide) superior pars intercudit, ut prytanis mentio non exstet. 4 Chamonard et Legrand cum T2Γ legissent, annum trecentesimum sexagesimum tertium indicari sibi persuaserunt. At T in lapide esse testatur Haussoullier, ut appareat sexagesimum tertium esse, qui numerus bene convenit cum eis quos duo alii

το[ς⁵] | Ἀσκληπίδου τοῦ Δημοφίλου, | τῶν ἀπ' Ἀρδύου⁶
 10 Ἡρακλειδῶν⁷ | Πατρο(ξ)ενίδου⁸, προφητεύοντος⁹ Ἑρμίου Ἀττά-

lapides habent (not. 3). 5 ΘΕΣΠΙΟΔ. Idem officium atque idem homo in titulo legatorum Laodicensium a Lyco biennio recentiore est, qui in eodem lapide hunc a sinistra attingit, v. 5 [θεσπι]φδοῦντος Ἀσκληπίδου τοῦ Δημοφίλου, itemque Μουσ. x. βιβλ. III p. 129 n. 170, 14 [θε]σπιφδοῦντος Κλ(αυδίου) Ἀσκληπίδου. Poëtam, qui oracula a propheta dei edita versibus includat, haud inepte interpretantur Ch. et L. 6 Ardyn I Lydorum regem (cf. E. Meyer ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 4 p. 617 n. 3) agnoscunt editores cum propter gentis Heraclidarum nomen (not. 7), tum quia Ardys II Gygis filius et successor medio saeculo a. Chr. n. septimo (E. Meyer ibid. n. 5), Mermnadarum stirpis fuerit, qui reges neutiquam ita se gesserint erga Colophonios (Polyaen. Strat. VII, 2, 2), ut credibile esset nobilem in ea urbe gentem ad unum ex illis originem suam revocasse. 7 Qui ante Gygem Mermnadarum gentis auctorem apud Lydos regnaverant, ei apud Graecos (Herodot. I, 7: ἡ δὲ ἡγεμονίη οὕτω περιῆλθε, εὐοῦσα Ἡρακλειδέων, ἐς τὸ γένος τὸ Κροίσου, καλεομένους δὲ Μερμνάδας. 13. 14. 94. Nic. Damascenus fr. 49 in Fr. Hist. Gr. III p. 382, 4. 383, 10. 385, 26). Quare etsi etiam Mermnadarum origo ad Herculem referebatur, tamen haec sollennis appellatio dubitari non sinit, quin de Ardye I hic dicatur. 8 ΠΑΤΡΟΕΝΙΔΟΥ lapis. Quod cum Ch. et L. non intellexissent, editor ephemeridis in nota subiecta paginae 248 Πατρο(ξ)ενίδου emendavit rectissime. Sed quod ille haec τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν Πατροξενίδου ab Asclepidis nomine separata alium hominem honore eximio florentem significare sumit, id etsi Haussoullieri assensum tulit, tamen mihi non probatur. Commodissimum sane videatur, Πατροξενίδου hic nomen proprium, non gentis vocabulum, interpretari. At sic τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν illis ιερατεύοντος, θεσπιφδοῦντος, προφητεύοντος respondentem temporis significationem continere statuendum esset, id quod nec sententia nec structura grammatica patitur. Nam ut optime et usitatissime dicitur 'quo anno Hermias propheta erat', ita illud 'quo anno Patroxenides ex gente Heraclidarum erat' omnium ineptissimum esse quis non videt? Neque τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν simul genetivus partitivus idemque absolutus esse potest. Quare redeundum est ad primorum editorum interpretationem, qui haec ad Asclepidem referunt, quod nullam habet difficultatem, dummodo totam Heraclidarum gentem in plures stirpes divisam sumamus, ex quibus uni Πατροξενίδαι nomen esset. Similis necessitudo Heraclidarum genti apud Corinthios cum Bacchiadis, apud Lacedaemonios cum Agiadarum et Eury-pontidarum stirpibus intercedere ferebatur. Sane fictione recentioris aetatis demum hae omnes gentis Heraclidarum partes habebantur (de Bacchiadis v. I. Toepffer ap. Pauly-Wissowa II, 2 p. 2785), sed id in Patroxenidis Colophonii vix aliter se habuisse existimaverim. Quod in reliquis titulis qui eundem hominem commemorant haec nobilissimae originis mentio non invenitur, facile explicatur, si statuimus hunc primum esse annum officii Asclepidis, postea vero additamentum non necessarium omitti coeptum esse. Atque in illa altera interpretatione Patroxenidis Heraclidae mentio certe non

λου, γραμματέων Ἀττάλου β', Ἑρμογένους | Δαδέου, θεοπό-
ποι¹⁰ ἤλθον | Κρίσπος Τρύφωνος καὶ | Π(όπλιος) Πούπιος
15 Καλλιχλῆς, || οἵτινες μυηθέντες ἐνεβάτευσαν¹¹. | ἔτους ρεγ' τῆς
ἐλευθερίας¹².

minus singularis est quam illud quod Chamonardi et Legrandi sententiae reiciendae ansam praebuit. 9 Idem officium in aliis titulis Clariis occurrit. Cf. Revue de philol. XX p. 260 n. 3, 3 [πρυτάν]εως δὲ καὶ προφήτου Κλ(αυδίου) Πούπου. p. 262 n. 5, 12 προφητεύοντο[ς τοῦ δεῖνος] itemque apud Iamblichum de mysteriis III, 11 εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖν καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. A sacerdote (v. 5) et hic et in reliquis inscriptionibus distinguitur, ut appareat minus accurate loqui Tacitum, qui manifesto de propheta haec dicat Ann. II, 54: *adpellitque* (Germanicus) *Colophona*, ut *Clarii Apollinis oraculo uteretur. non femina illic, ut apud Delphos, sed certis e familiis et ferme Mileto accitus sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit; tum in specum degressus, hausta fontis arcani aqua, ignarus plerumque litterarum et carminum edit responsa versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit.* Qua in descriptione inesse non modo errores, sed aliquot res plane fabulosas neminem fugiet; ex quibus illud quod est de ignorantia litterarum fortasse inde natum est, quod propheta non ipse versus pangebatur, sed thespiodi (not. 3) opera utebatur. 40 Idem est Rev. de phil. XXII p. 258 n. 1, 1. p. 262 n. 5, 15, cum Iamblichus de myst. III, 11 dicat πiónτα δὲ χρησμοδεῖν τοῖς παροῦσι θεωροῖς. Utrumque nomen recte se habet, nam hoc quidem genus significat, illud vero speciem. 44 Sc. in cavernam subterraneam, quam Tacitus (not. 9) *specum*, Iamblichus (ibid.) κατάγειον οἶκον appellat. Recte Haussoullier ex hoc additamento, quod in reliquis titulis desideratur, rem Clari ita institutam esse collegit, ut in universum quidem qui deum consulerent extra specum responsa exspectarent, sed certis quibusdam caerimoniis absolutis (μυηθέντες) etiam intro penetrare liceret. Similem fuisse morem Lebadeae in oraculo Trophonii, siquidem ibi quoque ritus quidam sacri peragendi essent, priusquam in speluncam intraretur; cf. Pausan. perieg. IX, 39, 12: τοῦτον δὲ (satellitem Demetrii Poliorcetae) οὔτε ποιῆσαι περὶ τὸ ἱερόν φασιν οὔδ' ἐν τῶν νενομισμένων οὔτε χρησόμενον τῷ θεῷ καταβῆναι. Sed illic quidem nemini nisi qui intrasset consulere licuisse oraculum. 12 Amiseni libertatis annos ab Augusti victoria Actiaca numerabant, ut appareat annum centesimum sexagesimum tertium non 130, ut primi editores computaverant, sed 132 p. Chr. n. esse. Haussoullier.

531 In aliqua ex quinque vel sex casis, ex quibus constat pagus *Meireh* situs inter oppida *Iflanen* et *Tatag*. Edd. G. Hirschfeld Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1888 p. 888 n. 61. Accuratius G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 342 n. 20. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 32 n. 90).

Ἀγ[αθῆ: τόν]η. Θεῷ [π]ατρὶ φ Διὶ Βονιτηνῷ¹ | Μᾶ[ρχος Αἰ]-
 ρήλιος Ἀλέξανδρος, Γαίῳ τοῦ | καὶ Α. . . μίου τοῦ προστάτου²
 καὶ γενεάρχου³ | ἐκ προγόνων καὶ κτίστου⁴ τῶν ἱερῶν τόπων
⁵ καὶ τροφῆς⁵ (ἀ)συνκρίτου⁶ καὶ πρώτου ἄρχοντος⁷, | καταρξά-
 μένου τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ, | ὁ γενεάρχης⁸ καὶ προστάτης
 καὶ κτίστης καὶ τροφεὺς καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου⁹, ἄρξας

Litterae ΠΣ; ξι v. 2 Ξ est, v. 6. 8 Ζ. 1 Cognomen Iovis ceteroqui ignotum, quod probabiliter Doublet repetit a nomine loci, cuius item nulla exstet memoria. 2 Sc. τοῦ ἱεροῦ. Verbum προϊστασθαι et nomina inde derivata προστάτης et προστασία iam antiquitus de eis, penes quos delubri alicuius tutela et cura est, usurpantur. Cf. Pseudoplutarch. Vit. X or. p. 850 A: συστάτης δὲ πρὸς Δηλίου ἀμφοβητήματος (sc. Ἀθηναίους), ποτέρους δὲ προϊστασθαι τοῦ ἱεροῦ (τοῦ ἐν Δήλῳ). Recentiores Latinum *patronus*, ubi non ipsum paullulum inflexum retinent (πάτρων, cf. n. 5884), illo nomine Graeco exprimere solent. Cf. C. I. Att. III, 531: Μᾶρχον Αἰρήλιον Καίσαρα, Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου υἱόν, τὸν προστάτην Ἀθηναῖοι. Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 265 n. 7, 2 sqq. ἡ — Περιγίων πόλις τοῦ Ἰδίου προστάτην. 3 Quam γενάρχης vel γενεάρχης plerumque habet notionem eius a quo gens vel familia aliqua originem suam repetat (Callimachus ap. Hephaestionem Ench. p. 57 Gaisf. 31, 49 Westph. δαίμονες εὐμυμότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διόδωμον γενάρχει), eam huc non quadrare sponte patet, siquidem et pater et filius hoc nomine appellantur eamque dignitatem a maioribus hereditate accepisse praedicantur. Sed etiam eum, qui genti ad tempus aut per omnem vitam praesit, principem gentis, hac appellatione uti monstrat C. I. Att. III, 1278, 3, ubi Cerycum ἀρχιερεὺς καὶ γενε[α]ρχ[ης] recensetur, manifesto idem officium, quod in Arynandridarum laterculo C. I. Att. III, 1276, 6 ἄρχων τοῦ γένους est. Quod in Novella XXI, 2 p. 446, 12. 14 γενεαρχικά (substantive) et γενεαρχικά χωρία appellantur quae a maioribus hereditate accepta sunt, id manifesto ab illa priore vocabuli significatione repetendum est. 4 Cum non τοῦ ἱεροῦ, sed τῶν ἱερῶν χωρίων dicatur, conieceris Gaium illum fundis deo donatis aream sacram auxisse. Sed haud raro qui quolibet beneficio urbem vel fanum aliquod affecit, per exaggerationem laudis κτίστης appellatur. Cf. n. 4925. 5 Eum qui frumentum civibus suis sua pecunia emendum curaverit interpretatur Cagnat non incommode. Sane propter proxime superiora de delubro Iovis Boniteni potius cogitaveris quam de Amastrianorum civitate, comparaverisque Syll.² 424, 5 τρὸς τοῦ Διόρυμίου Ἀπέλλωνος (ἢ Μιλησίων πόλιν). 656, 43 τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τῇ τροφῇ τῆς Ἰδίας θεοῦ τῆς Ἐφεσίας. Neque enim minus apte, quam civitas nutrix, civis nobilitate et munificentia eminens nutritor numinis fanique appellari potest. Sed cum πρώτου ἄρχοντος utique ad populum Amastrianorum spectet, hic quoque fieri potest ut verum viderit Cagnat. 6 ΣΥΝΚΡΙΤΟΥ lapis. Emendavit Doublet. 7 Cf. n. 4928. 8 Cf. not. 3. 9 Etsi insolitum est, quod idem homo in eodem titulo et ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου et ποντάρχης appellatur, tamen inde non recte colligi existimo, his nominibus non eundem significari

10 τὴν μεγίστην ἀρχὴν τῆς λαμπροτάτης Ἀμαστριανῶν || πό-
λεως¹⁰, βειθυνιάρχης¹¹ καὶ ποντάρχης¹², τειμηθεὶς ὑπὸ θεοῦ
Ἀντωνεῖνου¹³, πάσαις ταῖς [τῆς] | πολειτείας τειμαῖς διαπρέ-
ψας¹⁴; κατασκευάσας | τὸν ναὸν μετὰ παντὸς τοῦ κόσμου |
ἀφιέρωσεν ἐν τῷ θεῷ ἔτει¹⁵.

honorem. Nam ipsa quidem officia, quae his vocibus indicantur, distin-
guenda sunt, quia altera appellatio ad summam sacrorum provincialium curam,
altera ad conventuum concilii provinciae regimen refertur; quare, quae est
illius aetatis in eo genere verbositas, non mirandum est ea singillatim
enumerari, etsi semper ab eodem homine coniunctim gerebantur. Ceterum
Ponti nomine hic indicari partem occidentalem eius terrae, quae tum cum
Bithynia unam provinciam efficiebat, apparet. De aliis Ponti partibus cf.
n. 529^{3,9}. 10 Cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2
p. 1749 n. 4. Oppidum in ora Paphlagoniae situm, orientem versus ab orē
Parthenii fluminis, conditum fere a. 300 a. Chr. ab Amastri regina. Cum
certe inde a Traiani aetate (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 355
not. 9, qui provocat ad Eckhel D. N. II p. 386. Mionnet II p. 391 n. 24. C. I. G.
4449, 4. 5, ubi tamen ex foeda corruptela μητροπόλεως vix certo restitutum
videtur) hoc oppidum orae Ponticae metropolis fuerit, sane mireris, hanc
honorificam appellationem hic non legi. Ceterum fere diei itinere delubrum
Iovis Boniteni ab urbe Amastri distare monuit Doublet. 11 Cf. n. 528¹⁰.
12 Cf. not. 9 et n. 529². Eundem hominem bithyniarchia et pontarchia fungi
etiam apud Lebas-Waddington III, 4478, 45 videmus, quae res non mira est,
siquidem duo quidem concilia et sacerdotia provincialia fuerunt, sed una
provincia. 13 M. Antoninum, qui volgo Caracalla appellatur (a. 214—217
p. Chr. n.) intellegi ex anno (not. 45) apparet. Neque vero recte Hirschfeldium
de decreto quo omnibus liberis hominibus qui in orbe Romano essent
civitas Romana data esset cogitare observavit Doublet; nam hoc quidem bene-
ficio tam late patuisse ut id in uno homine singillatim efferri ineptum
esset. Immo alios honores ab imperatore ipsi Alexandro tributos innui.
14 Post τειμαῖς commate distinguit Cagnat, post Ἀντωνεῖνου non item, ut
manifestum sit eum hunc dativum a τειμηθεὶς, non a διαπρέψας suspendere.
At si de Romanorum civitate cogitamus, aut id inesse potest, Alexandrum
illo Caracallae decreto civem factum esse; quod neque erat cur hic indica-
retur (not. 43) nec simplex ius civitatis circumlocutione πάσαις ταῖς [τῆς]
πολειτείας τειμαῖς enuntiari poterat. Aut de honoribus, i. e. magistratibus
publicis intellegendum, quibus omnibus ornatum praedicare hominem pro-
vincialem omnino ineptissimum erat; ac profecto, si ille vel quaestor fuisset,
hoc eum distincte enuntiaturum fuisse manifestum est. Quod si neutra ratione
haec ad res Romanas referri possunt, restat ut πολειτείας de Amastrianorum
civitate interpretemur, praesertim cum omnibus patriae honoribus functum
esse perfrequens sit in hoc titulorum genere laus. Cf. n. 543, 5: μετὰ πάσας
τὰς ἐν τῷ ἔθνει φιλοτιμίας. Verum hos honores non imperator ei dedit,
sed civitas. Quare ad Doubleti interpunctionem redeundum existimavi.

45 Annus aerae Pompei, qua Amastriani utebantur, ducentessimus undeoctogessimus 215 p. Chr. n. est. Hirschfeld.

3. Galatia.

532 Stela lapidis subrubri, inventa in oppidulo *Vexir-Köprü* sito prope dextram Halyis ripam meridiem et occidentem versus ab Amiso (*Samsûn*); per multos annos deposita fuit ad puteum in peribolo ecclesiae, nunc est Constantinopoli in museo. Exscripsit Antherius episcopus Amasiae, cuius ex apographo ed. F. Cumont *Comptes rendus de l'acad. des inscr.* 1900 p. 688 sqq. (inde repetitus est titulus *Revue archéologique Troisième sér.* XXXIX 1904 p. 142 n. 64). *Revue des études Grecques* XIV 1904 p. 26 sqq. (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* III p. 58 n. 137).

Ἀπὸ¹ Ἀυτοκράτορος Καίσαρος | θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ ὑπατεύ-
οντος τῷ | δωδέκατον² ἔτους τρίτου³, π[ροτέρας]⁴ | νωνῶν

Litteras bene et accurate incisas refert Cumont, de earum formis singillatim nihil adnotans. ¹ Praepositione Cumont indicari sibi persuasit, formulam iurisiurandi Roma ab imperatore in provinciam missam esse. Cui opinioni id quidem obmoveri vix licet, sic παρὰ potius dicendum fuisse. Nam hoc facile recentioris sermonis neglegentia excuses. At si ἀπὸ Ἀυτοκράτορος Καίσαρος penderet a substantivo ὄρκος v. 4. 5, quo tandem pacto his mediis interponi licebat ἐν Γάγγροις ἐν [τ]ῇ[γ]ορᾷ? Quare mihi quidem nulla ex parte dubium videtur, quin illa ἀπὸ — τὸ δωδέκατον pendeant ab ἔτους τρίτου. De hac temporis indicandi ratione cf. not. 3. ² Augustus consul duodecimum fuit anno 5 a. Chr. n. cum L. Cornelio P. f. P. n. Sulla. ³ Annum tertium provinciae Paphlagoniae (not. 8) interpretatur Cumont. Quam cum anni 6 a. Chr. n. auctumno institutam esse constet (cf. *Journal of Hellenic studies* XX 1900 p. 152), hoc monumentum m. Martio a. 3 a. Ch. n. incisum esse. At quomodo cum hoc tempore, si Cumonti interpretationem grammaticam sequimur, conciliari potest illud ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον? Sane ubi principum honores enumerantur, consul XII scribitur etiam proximis annis usque ad consulatum tertium decimum, at ὑπατεύοντος dici non licuit nisi per ipsum consulatus annum. Qui cum 5 n. Ch. n. sit, initia provinciae contra reliquorum testium consensum usque ad annum 8/7 a. Chr. n. reicerentur. Accedit quod etiam aliis nominibus (not. 4) Cumontii sententia gravissimas difficultates habet. Quare coniunge ἀπὸ — Καίσαρος — ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον ἔτει τρίτῳ, i. e. 'anno tertio post duodecimum Caesaris consulatum'. Sic quoque ad annum 3 a. Chr. deferimur. Notatio temporis sane singularis, sed ea ni fallor de causa usurpata, ut unius principis ad quem totius tituli argumentum spectat nomine annus insigniretur, privatorum consulatibus neglectis. Itaque anni ab illius proxime

5 Μαρτίων ἐν Γάγγροις⁵ ἐν [τ]ᾶ[γορᾷ⁶] ὄρος⁷ ὁ τελεσθ[ε]ις
ὁπὸ τῶ[ν] κατοικ[ούντων Πα]φλαγονία^{ν8} καὶ τῶν πραγ[ματευ-
ομ[ένων πα]ρ' αὐτοῖς Ῥ[ωμαίων]⁹.

superiore consulatu numerantur, quem anno 2 a. Chr. demum secutus est tertius decimus. Quod institutum similitudinem quandam habet cum illa consuetudine annos post consulatum cuiuspiam numerandi, quae aliquot saeculis post obtinuit; sed haec quidem necessitate expressa erat quia respublica consulibus omnino carebat. 4 Aut hoc aut π[ρὸ] μιᾶς fuisse perspexit

Cumont. Pridie nonas Martias in Fastis Praenestinis notantur *Feriae ex senatus consulto, quod eo die Imp(erator) Caesar pontifex maximus factus est* (anno 12 a. Chr. n.). Cf. C. I. Lat. 1² p. 311. Cumont. 5 Cf. Strabo XII, 3, 41 p. 562: ὅστα-

τος δὲ τῆς Παφλαγονίας ἦρξε Δηϊόταρος, Κάστωρος υἱός, ὁ προσαγορευθεὶς Φιλάδελφος, τὸ Μορξέου βασιλεῖον ἔχων τὰ Γάγγρα, πολισμάτιον ἄμα καὶ φρούριον. Athenaeus III, 82c τούτων δὲ (τῶν μῆλων) οὐ πολλὸ ἀπολείπεται τὰ ἐν Γάγγροις πόλει Παφλαγονικῇ. Steph. Byz. Γάγγρα· πόλις Παφλαγονίας, θηλυκῶς, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀναγράφει. — Ἐρατοσθένης δὲ οὐδετέρως τὰ Γάγγρα φησί, καὶ Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ οὕτως. τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός, ὡς Βοστρηνός. Quod caput regni Deiotari fuerat, etiam provinciae Romanae Paphlagoniae (not. 8) metropolin mansisse, non aliter ac Pontus Polemoniacus et Pontus Galaticus, regiones item Galatiae provinciae adiunctae, tamen suas metropoles Neocaesaream (n. 529^{3,4}) et Amasiam (n. 529⁹) habebant, cum hic titulus docet, tum nummi cum inscriptione ἄρχουσα Παφλαγονίας (B. Head Historia nummorum p. 433). Sane alibi etiam Pompeiopolis μητρόπολις Παφλαγονίας nuncupatur. Cf. n. 546⁸. Ceterum inferiore aetate, cum iam Paphlagonia a Galatia divisa suum praesidem haberet, huius sedes Gangra erant (cf. Hierocles Synecd. p. 695, 4 sqq. Ἐπαρχία Παφλαγονίας, ὑπὸ κορίκτορα, πόλεις εἰς Γάγγρα κτλ.). Cumont. 6 Supplevi. Cumont cum nomini [π]α[νηγύρει] ab Haussoulliero secum communicato spatium sufficere non videret, ipse a restituendi conatu abstinuit. Supplemento meo lacunae ambitus ab eo indicatus accurate expletur. 7 Simile iusiurandum Gaio

Caesari anno 37 p. Chr. cum rerum potiretur pronuntiatum sermone Latino inventum est Aritii Lusitaniae (C. I. Lat. II, 172), Graeco Assi Aeolidis (Syll.² 364). Similes sententiae formulaeque, quas infra ascribam, omnes iam a Cumonto allatae sunt. Sed multa Romanos ex antiquioribus sacramentis, qualia habes supra n. 229, 60 sqq. 70 sqq., 266, 20 sqq. 52 sqq., in suum usum vertisse observavit idem. 8 Cum anno 6 a. Chr. n. Paphlagonia Galatiae adiungeretur, neque nomen huius regionis interiit, ita ut adeo ἐπαρχία appelletur n. 535, 4, neque communia Paphlagonum instituta, separata illa quidem a Galatarum rebus, ut peculiaris metropolis Gangra (not. 5) et concilium provinciale, ut certe non inepte neque improbabilliter Cumont vel concilii praesidem sacrorumque antistitem (παφλαγογάργην) fuisse coniecerit, etsi casu illud nomen nusquam exstaret. Quod vero omnes qui Paphlagoniam incolerent convenisse Gangra iurandi causa hic praedicatur, id manifesto de cuiusque civitatis hominibus in concilium missis interpretandum. Nam si Gangris omnes Paphlagonones viritim iurassent, non opus fuit illis

Ὅμνῶ Δία, Γῆν, Ἥλιον¹⁰, θεοὺς πάντα[ς καὶ πά]σας καὶ αὐ-
 10 τὸν τὸν Σεβασ[τ]όν¹¹, εὐνοή[σαιν Καί]σαρι Σεβαστῶι καὶ τοῖς
 τ[έχ]νοις ἐγγό[νοις τε] | αὐτοῦ πάν[τ]α [τ]ὸν τοῦ [βίου] χρόνον¹²
 καὶ λό[γ]ῳ [κ]αὶ ἔργῳ καὶ γνώμ[ῃ, φί]λους ἡγού[μενος] | οὗς
 ἂν ἐκείνοι ἡγῶντα[ι] ἐχθροὺς¹³ τε νομίζων | οὗς ἂν αὐτοὶ
 15 κρίνωσιν¹⁴, ὑπὲρ τε τῶν τούτοις || διαφερόντων¹⁵ μῆτε σώ-
 ματος φείσεσθ[αι μή]τε ψυχῆς μῆτε βίου μῆτε τέκνων¹⁶, ἀλλ[ὰ
 παν]τὶ τρόπῳ ὑπὲρ τῶ[ν] ἐκείνοις¹⁷ ἀνηκό[ντων] | πάντα κίν-
 δυνον ὑπομενεῖν· ὅτι τε ἄ[ν] αἷσθ[ω]μαι ἧ ἀκούσω ὑπεναντίον
 20 τούτοις λε[γόμενον] ἧ βουλευόμενον ἧ πρᾶσσόμενον, | τοῦτο
 ἐγμηνύσειν¹⁸ τε καὶ ἐχθρόν ἐσ[εσθαι τῶι] | λέγοντι ἧ βουλευο-
 μένῳ ἧ πρᾶσσο[ντι τι τοῦ]των· οὗς τε ἂν ἐχθροὺς¹⁹ αὐτ[ο]ῖ
 25 κρίνωσιν, τοῦ[τ]ους κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἐπλο[ίς τε] | καὶ
 σιδηρῶι διώξειν καὶ ἀμυνεῖσθ[αι].²⁰ | ἐάν δέ τι ὑπεναντίον

quae infra v. 36 sqq. de singulis civitatibus eodem iureiurando adigendis praecipiuntur.

9 Cf. Syll.² 364, 10 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τοῖς πραχματευο-
 μένοις παρ' ἡμῖν Ῥωμαίοις καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀσσιῶν. Infra sane v. 18 simpli-
 citer ἕρκος Ἀσσιῶν scribitur, sed cave existimaveris Romanos negotiatores
 decreti et legationis participes fuisse, iurisiurandi non item. 10 Cf. n. 229³².
 Syll.² 461². 8373.

11 Extra Aegyptum fortasse unicum ac certe anti-
 quissimum exemplum esse observat Cumont, quo non per fortunam aut
 genium principis, sed per ipsum Augustum iuretur. 12 Cf. Syll.² 364, 20

ἔμνυμεν εὐνοήσαιν Γαίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ τῷ σύμπαντι οἴκῳ αὐτοῦ. Idem iam
 in antiquioribus formulis habes. Cf. n. 229, 62: διατηρήσω τὴν εὐνοίαν βασιλεῖ
 Σελεύκῳ. 73 εὐνοήσω βασιλεῖ Σελεύκῳ. n. 266, 27: εὐνοήσω αὐτῷ (Eumeni
 Philetaeri f.) καὶ [τοῖς] ἐκείνου. 13 Cf. Syll.² 328²³. 14 Cf. Syll.²

364, 21 φίλους τε χρνεῖν οὗς ἂν αὐτὸς προαιρηται, καὶ ἐχθροὺς οὗς ἂν προβά-
 [λ]ηται. C. I. Lat. II, 172, 5 *ut ego iis inimicus ero quos C. Caesari Germanico*
esse cognovero — qui in eum hostili animo fuerint, mihi hostes esse ducam.

15 Pro eis rebus, quae illis utiles erant. 16 Praeter C. I. Lat. II, 172, 10

neque me neque liberos meos eius salute cariores habeo, Cumont etiam
 scriptorum locos affert Suet. Calig. 15: *auctor fuit* (C. Caesar) *ut omnibus*
sacramentis adiceretur: neque me liberosque meos cariores habeo quam Gaium
habeo et sorores eius. Cassius Dio LIX, 9, 2: καὶ ὅτι καὶ σφῶν αὐτῶν καὶ τῶν
 τέκνων καὶ ἐκείνων καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ προτιμήσουσιν ὤμωσαν. 17 Soloece
 pro usitato πρὸς ἐκείνους aut εἰς ἐκείνους. 18 Cf. n. 229, 67: ἐάν τινα

αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα τῇ πόλει — μνησθῶ τῷ δήμῳ τῶν Συμωναίων. 266, 32:
 ἐάν τέ τινα αἰσθάνωμαι ἐπι[β]ουλεύοντα Εὐμένει-τῷ Φιλεταίρου ἢ ἄλλο τι πρᾶσ-
 σοντα ἐναντίον ἐκείνῳ — ἐξαγγελῶ παρ[α]ρχοῇ]μα ἧ ὡς ἂν τάχιστα [ἐ]ύνομαι τὸν
 τούτων τι ποιοῦντα. Syll.² 461, 45: καὶ εἰ τινὰ καὶ σ[υν]νομοσίαν αἰσ[θ]ῶμαι
 ἐοῦσαν [ἧ] γιγ[ν]ομένην, ἐξαγγελῶ τοῖς δαμ[ιο]ρχοῖς. 19 Cf. not. 13. 20 Cf.

C. I. Lat. II, 172, 7: *si quis periculum ei salutique eius infert inferetque,*
armis bello internecivo terra marique persequi non desinam, quoad poenas

τούτῳι τ[ῶι ὄρκῳι] | πότησω ἢ μὴ στοιχοῦντως²¹ καθὼς ὥμο]—
 σα, ἐπαρῶμαι²² αὐτός τε κατ' ἐμοῦ καὶ σ[ώμα]τος τοῦ ἐμαυτοῦ
 30 καὶ ψυχῆς καὶ βίου κα[ὶ τῆς] κνων καὶ παντὸς τοῦ ἐμαυτοῦ γέ-
 ν[ους] | καὶ συνφέροντος ἐξώλειαν καὶ παν[ώλει]αν²³ μέχρι
 πάσης διαδοχῆς τῆς ἐ[μῆς καὶ] | τῶν ἐξ ἐμοῦ πάντων, καὶ
 μήτε σ[ώματά τὰ] | τῶν ἐμῶν ἢ ἐξ ἐμοῦ μήτε γῆ μ[ήτε θά-
 35 λας] σα δέξαιτο μηδὲ καρποὺς ἐνέγ[χοι αὐτοῖς²⁴.] |

Κατὰ τὰ αὐτὰ ὥμοσαν καὶ οἱ ἐ[ν τῇ χώρῳι]²⁵ | πάντες
 ἐν τοῖς κατὰ τὰς ὑ[παρχίας]²⁶ Σε]]βαστήοις²⁷ παρὰ τοῖς βω-
 μοῖς τοῦ Σεβαστοῦ· | ὁμοίως τε Φαζιμωνεῖται²⁸ οἱ [τὴν νῦν

ei persolverit. Ante ὅπλο[ις πᾶσιν] Cumont dubitanter. Sed 'armis omnibus' insolite dicitur. 21 Adverbium novum, verbum hac vi neutiquam rarum. Cf. Syll.² 325, 5 καὶ αὐτὸς στοιχεῖν βουλόμενος καὶ τοῖς ἐκείνων ἔχουσιν ἐπιβαίνειν. 929, 18 τῆς δὲ συγκλήτου στοιχοῦ[σης τῇ παρ' ἐαυτῇ] π[ρὸς ἅπαντας ἀνθρώ]πους ὑπαρχούση δικαιοσύνη. 22 Eiusmodi sui suorumque execrationibus in fine formularum iurisiurandi omni aetate apud Graecos nihil est frequentius. 23 Vox rara, sed usitatiore πανωλεθρίαν reponendae non sufficit spatium. Cumont. 24 Cf. Syll.² 464, 55. 463, 85 sqq. 25 Per totam Paphlagoniam. Cf. not. 8. 26 Cum Cumontus de τὰ σ[υνέδρια] cogitasset, Th. Reinach supplementum τὰς ὑ[παρχίας] cum eo communicavit eiusque assensum tulit. De hyparchiis regni Seleucidarum cf. n. 224². 225³¹. 238, 4. At hic in provinciae Romanae rebus versamur, in qua quid sibi velit nomen ὑπαρχία neque Reinachius neque Cumontius dixit. Tamen, ut in re obscurissima, supplementum illius retinui. Nescio an conventus iuridici (n. 5177) hac voce indicentur. Nam singulae civitates profecto ὑπαρχίαι dici non possunt, aliam vero provinciarum divisionem novimus nullam. Cf. n. 458, 64: προνοῆσαι δὲ — ὅπως ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν ἐν στήλαις λευκολίθοις ἐνχαράχθῃ κτλ. cum not. 44. 27 Perquam memorabile est tum iam in uniuscuiusque per Paphlagoniam conventus oppido principali Augusti delubrum fuisse, neque improbabile ea aut omnia aut certe partem eorum iam ante provinciam Romanam institutam a regulis dedicata fuisse. Cumont. 28 Cf. Strabo XII, 3, 38 p. 560 μετὰ μὲν οὖν τὴν Ἀμισσηνὴν μέχρι τοῦ Ἄλως ἡ Φαζιμωνίτις ἐστίν, τὴν Πομπήιος Νεαπολίτιν (codd. μεγάλῳ-πολιν, em. Corais) ὠνόμασε κατὰ Φαζιμῶνα κόμην ἀποδείξας τὴν κατοικίαν καὶ προσαγορεύσας Νεάπολιν. p. 561 οὕτω γὰρ διετάκτο Πομπήιος, κατασπᾶν κελεύσας τὰ φρούρια καὶ μὴ εἶναι χρήσιμα τοῖς ἀναφεύγειν εἰς αὐτὰ βουλομένοις λησστηρίων χάριν. ἐκεῖνος μὲν οὖν οὕτω διέταξε τὴν Φαζιμωνίτιν, οἱ δ' ὕστερον (M. Antonius ut quidem videtur) βασιλεῦσι (Paphlagoniae) καὶ ταύτην ἐνεμναν. Steph. Byz. Φαμιζών· κόμη τῆς Ἀμισίας καὶ νοτιωτέρᾳ Ἀμισσοῦ, ἧς οἱ κομῆται Φαμιζωνῆται. ἡ χώρα Φαμιζωνίτις· ἡ Νεάπολις λέγεται· οὕτως γὰρ Πομπήιος ταύτην ὠνόμασεν. Ex titulo apparet, Stephanum vocalem mediam, Strabonem consonas eam utrimque attingentes accuratius reddidisse. Praeter eam nominis mutationem, quam consentiens cum Strabone et Stephano hic titulus

40 Νεάπο] λιν λεγομένην κατοικοῦν[τες ὧμοσαν σύμ]παντες ἐν Σε-
βαστῇ: παρὰ τ[ῶι βωμῶι τοῦ] | Σεβαστοῦ.

testatur, postea duas etiam expertum est oppidum. Claudio principe Νεο-
κλυδιόπολις appellatum est, quod nomen in nummis et titulis usque ad Cari
et Carini principatum invenitur. Deinde vero Ἀνδραπα, nomen sine dubio
antiquum et barbarum, comparet apud Ptolemaeum Geogr. V, 4, 4 p. 850, 2
Ἀνδραπα ἡ καὶ Νεοκλυδιόπολις et Hieroclem Synecd. 704, 7, ubi in provincia
Helenoponti proximum ante Amisum locum tenet. Alia medii quod dicimus
aevi, qua aetate sedes episcopi erat, testimonia conguessit Cumont p. 32 not. 6.
Situs oppidi hoc demum titulo definitus est, in loco hodierno *Vezir-Köprü*,
et totam Phazimonitida regionem Cumont certa ratione circumscripsit
finibus ab occidente et ex parte a septentrionibus Halye flumine, ab orien-
tali marginis septentrionalis parte Gazelonitide et agro Amiseno, ab oriente
Phanaroea, a meridie territorio Amasensium. Phazimonitida Paphlagoniae
partem fuisse Idem rectissime observavit. Nam sedulo cavendum est, ne
illa ὁμοίως τε Φαζιμωνεῖται sic interpretemur, *praeter* omnes Paphlagoniae
conventus *etiam* Phazimonitas iurasse. Nam si Phazimonitae Paphlagonες
non fuerunt, quo tandem pacto in hac tabula Phazimone erecta omnino
eorum quae Gangris acta sunt mentio τί? Immo sic res se habet: Et
Gangris omnium civitatum legati et in unoquoque conventu omnes cives
viritim iurabant. Idem etiam in Phazimonitide, qui erat unus ex his con-
ventibus, factum esse propterea definite enuntiatur, quia eius rei mom-
entum haec tabula Phazimone collocata est.

533 Titulus in Augusteo Ancyranorum per lapides antae sini-
strae ita divisus, ut summus lapis itemque tertius decimus et in-
fimi quinque a sextodecimo ad vigesimum scriptura careant; tertius
a summo fuit quidem inscriptus, sed litterae evanuerunt. Edd.
Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 157 ex schedis Tourneforti. Paullo
plenius P. Lucas Itin. Gr. As. min. I p. 308 (ex Montf. Muratori II
p. DCXLIII). Vs. 1—3 et 12—16 emendatiores exhibet Chishull
Antiq. Asiat. p. 168. Totum titulum plenissime et accuratissime
Hamilton Researches in Asia minor II p. 103 (J. Franz C. I. G. 4039).
Partem modo repetivit R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
p. 64 n. 157.

I Γαλατῶν [τ]ὸ [κοινὸν | ἐς] ρασάμενον¹ | θεῶι Σεβαστῶι |
καὶ θεῶι Ῥώμῃ². ||

Litterae AZΘΞΠΣ.

1 Manifesto duo tituli distinguendi sunt:

I Dedicatio Augustei quod tota natio Gallorum Ancyrae constituit (v. 4—4).

II Recensus munificentiarum quibus homines opulenti et liberales gentes

II

[Επὶ -----³]

Galaticas affecerunt (v. 5—89). In illa formula dedicatoria nihil est quo offendaris, nisi participium *ἑρασόμενον*. Quod memoria anceps est, siquidem Montfaucon ΠΑΣΑΜΕΝΟ, Chishull ΠΑΣΑΜΕΝΟΣ, Hamilton . . . ΑΣΑΜΕΝΟΝ exhibet, nullius momenti est. Nam de masculino utique cogitari nequit. At scrupulum movet verbi notio, quoniam *ἑρασθαι* alibi est ‘sacerdotem esse’, hic vero insolite intellegendum est ‘cum gens officium imperatores honoribus divinis afficiendi in se suscepisset’. Tamen videtur in hac interpretatione acquiescendum esse.

2 Primum Pergami templum Augusti et deae Romae constitutum erat (Tac. Ann. IV, 37: *cum divus Augustus sibi atque urbi Romae templum apud Pergamum sisti non prohibuisset*), neque vero ut Franzius opinatur a Pergamenorum civitate, sed ab Asia provincia. Quod exemplum Galatia vicina secuta est brevi post, sine dubio etiamtum superstitite principe. Nam θεὸς Σεβαστός hic non de defuncto dici, ut solet, sed quia is cui divini honores tribuuntur deus appellandus est, apparet. Ceterum vix monendum est dativum non ab *ἑρασόμενον* pendere, sed a notione dedicandi quae mente suppleatur.

3 Laterculum II v. 5—89 non recte mihi interpretari videtur Franzius, cum provocans ad Suetonium Aug. 59: *provinciarum pleraeque super templa et aras ludos quoque quinquennales paene oppidatim constituerunt* eiusmodi ludos etiam Ancyrae habitos eorumque recensum hic haberi statuit. Nam primum quidem nulli in his lapidibus recensentur ludi publici, sed varia hominum privatorum dona ac beneficia. Deinde vero, quod mirum est Franzium fugisse, nonnulla ex eo numero definite enuntiatur per totum annum civibus praebita esse (v. 47. 54. 58. 64. 62. 64. 72. 76. 83. 87) aut per satis magnam anni partem (μῆνας τέσσαρας v. 37. 44), ut sponte pateat his quidem nihil necessitudinis intercedere cum feriis. Aliorum sane ea natura est, ut ea per sacrorum quorundam occasionem exhibita esse sponte pateat; sed ne haec quidem omnia ad illa Augusti quinquennalia pertinere possunt. Nam primum quidem quod frequenter legitur bis ab eodem homine idem genus muneris praebitum esse (v. 15. 49. 28. 57. 67), id certe multo probabilius intellexeris ‘bis per annum’, quam ‘bis per easdem ferias’, deinde vero, cum illa Galatarum sacra Ancyrae peracta sint, tribus locis definite aliquid ἐν Περσινόντι (v. 53. 55. 67) factum perscribitur. Quibus omnibus reputatis apparet, nullam huic laterculo arctiorem necessitudinem intercedere cum quinquennalibus illis feriis, sed omnia omnino magnifica beneficia quibus Galatae per illos annos ab hominibus privatis affecti essent hic inscribi. Quod in pariete Augustei potissimum haec incisa sunt, id nullam habet aliam rationem, nisi quod honorem et gratiarum actionem hic insignis locus quam maxime illustrare et augere videbatur. Quotiens in decretis honorificis legitur ut monumenta ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ erigantur, et quis locus Ancyrae insignior erat quam Augusteum recens dedicatum? Quae si recte disputata sunt, apparet magistratuum eponymorum nominibus praescriptis non quinquennia indicari, ut Franzio visum erat, sed annos, neque minus manifestum est, cum perspexerimus titulos I et II nulla argumenti necessitudine contineri, nihil iam

- 5 [----- || θέ]ας ἔδωκεν καὶ μον[ο]μάχων ζεύγη τριά-
 χο[ντα] | καὶ κυ(νήγ)ιον⁴ ἔδωκε[εν] | ταύρων καὶ θηρίων. |
 10 [Ρο]ῦφος δημοθoinίαν || ἔδωκεν, θέας καὶ | κυνήγιον ἔδωκεν.
 Ἐπὶ Μετελλίου⁵. ||
 15 [Πυ]λαιμένης βασιλέως Ἀμό[ν]του υἱός⁶ δημοθoinί[αν] || δις ἔδω-
 κεν, θέας δις | ἔδωκεν, ἀγῶνα γυμνιχόν | καὶ ἀρμάτων καὶ
 20 [ἔδωκε](ν δ)ίς⁸. ἔ[τ]ι || πολλ[οὺς] τόπους ἀν(έ)[θηκ]ε⁹ ὁπο[υ]¹⁰
 τὸ | Σεβαστῆρόν¹¹ ἐστίν καὶ ἡ παν[ή]γυρις¹² γέινεται καὶ ὁ
 ἵπποδρόμος. |
 Ἀλβιόρις Ἀτεπόριος¹³ δημοθoinίαν ἔδωκεν, ἀνδριάντας ἀνέ||-
 25 θηκε Καίσαρος [Σεβαστοῦ¹⁴] καὶ Ἰουλίας | Σεβαστῆς¹⁵. |

offensionis habere temporum discrimen; nam ille (not. 2) Augusto superstite, hic (not. 14. 15) Tiberii principatu scriptus est. 4 ΚΥΑΠΠΙΟΝ Lucas, K....ION Hamilton. 5 ΕΠΙΜΕΤΕΛΙΟΥ Lucas, ΕΠΙΜΕΤΕΛ... Hamilton, ΕΠΙΜΑΟΛΛΙΟΥΠΥ Chishull. Franzius Ἐπὶ Μετέλλου scripsit. Sed mihi Lucae scriptura servanda visa est, praesertim quia nomen Latinum quidem neque admodum rarum, sed tamen minus in volgus notum *Metilius* proclivius erat errore in illud pervolgatum *Metellus* mutare, quam vice versa. 6 Amyntae plures fuisse filios apparet ex narratione Cassii Dionis LIII, 26, 3: τοῦ δ' Ἀμύντου τελευτήσαντος οὗ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἐπέτρεψεν, ἀλλ' ἐς τὴν ὑπὸ ἰσχυρὸν ἐσθγάγε, sed unius nomen ex hoc titulo novimus. Cum iam apud Homerum Paphlagonum duci Pylaemenes nomen esset (B, 854. E, 576. N, 643) reges Paphlagoniae qui usque ad postremam partem alterius a. Chr. n. saeculi Gangris (n. 532⁵) sedem habebant hoc venerandae antiquitatis nomen repetiverunt, certe postremus ex eis, qui testamento regnum Mithridati Eupatori reliquit, eo utebatur. Cf. Iustin. XXXVII, 4, 5. XXXVIII, 7, 40. Deinde Nicomedes Bithyniae rex, cum Paphlagonia mediterranea potiri conaretur, filium suum quem ei terrae praefecturus erat, Pylaemenem appellavit. Cf. Iustin. XXXVII, 4, 8. 9 *atque ita filium suum mutato nomine Pylaemenem Paphlagonum regum nomine appellat et quasi stirpi regiae reddidisset regnum falso nomine tenet*. Nescio an Amyntas, quem regionis finitimae inhiasse non incredibile est, simili consilio uni ex filiis suis nomen imposuerit. De Amynta Galatiae rege a. 36—25 a. Chr. n. cf. P. von Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2007 n. 24. 7 ΚΕΛΙΕΩΝ Lucas, unde Chishull manifesta interpolatione effecit ΚΕΛΗΤΩΝ. 8 ΗΛΙΣ (pro ΝΔΙΣ) Lucas. 9 ΑΝΠ_Ε Lucas, quod Chishullus pro arbitrio in ΑΝΙΕΡΩΣΕ mutavit. 10 ΟΠΟΝ Hamilton, ΟΠΟ. Lucas, ΟΠΟΥ Chishull. 11 Cf. not. 2. 12 Cf. quae ex Suetonio Aug. 59 attuli not. 3. 13 Cf. Strabo XII, 3, 37 p. 560: οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἡγεμόνες τῶν Ῥωμαίων τῶν δουεῖν πολιτευμάτων τούτων τὰ μὲν τοῖς Κομάνων ἱερεῦσι προσένειμαν, τὰ δὲ τῶν Ζήλων ἱερεῖ, τὰ δ' Ἀτεπόριγι, δυνάστη τινὲ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατῶν ἀνδρί. Huius filium hic innui existimat Franz, ac temporum certe rationes

Ἀμύντας Γαιζατοδιάστου¹⁶ δημοθoinίας | δις ἔδωκε, ἑκατόνβην
30 ἔθυσεν, θέας | ἔδωκεν, σειτομετρίαν ἔδωκεν || ἀνὰ πέντε μοδίους. |
-----είας Διογνήτου [δημοθoinίαν ἔδωκε.] |

Ἀλβιόριξ Ἀτεπόρειος¹⁷ τὸ δεύτερον | δημοθoinίαν ἔδωκεν. |

Ἐπὶ Φρόντωνος. ||

35 Μητροδωρος Μενεμάχου, φύσει δὲ | [Δο]ρυλάου¹⁸, δημοθoinίαν
ἔδωκεν, | [ἔλαιον] ἔθηκεν μῆνας τέσσαρας. |

Μουσανὸς Ἀρτίκνου¹⁹ δημοθoinίαν ἔδωκεν. |

non obstant. Nam Ateporix Strabonis fere Amyntae (not. 6) aequalis fuisse videtur, siquidem quod geographus de ducibus Romanorum post Pompei aetatem dicit commodissime ad M. Antonium non minus Ateporigis principatus quam Amyntae regni auctorem refertur. 44 Mireris Franzium

etsi [Σεβαστοῦ] suppleat tamen de Tiberii statua interpretari. Immo Καῖσαρ Σεβαστός non potest non Augustus esse, neque per se quicquam offensionis habet Augusti imago ab Albiorige dedicata in Augusteo Ancyrae. At titulum Tiberio demum principe incisum esse certum est (not. 15). Quare cogitaverit quispiam de supplemento [Τιβερτίου]; at vero hoc praepostero nominum ordine pro legitimo *Tiberius Caesar* uti non licuit. Quare nihil restat, nisi ut peccatum esse statuamus ab homine Graeco, qui de principe defuncto non ut debebat θεοῦ Σεβαστοῦ scriberet, sed nominis forma, qua superstes imperator usus erat, retineret. Quod eo probabilius est, quo brevior tempore spatio post Augusti obitum haec incisa sumimus. Utique Augusti et uxoris, non Tiberii et matris statuas indicari constat. 45 Iulia

Augusta non appellata est Caesaris Augusti uxor nisi post mariti mortem, testamento ab eo adoptata. Quod quoniam Augustus hic eo nomine utitur, quod dum inter vivos erat gerebat (not. 14), dicat quispiam hic ut n. 456, 57 ΙΟΥΛΙΑΣ levi errore pro ΛΙΟΥΙΑΣ incisum esse. Sed obstat nomen Σεβαστῆς, quod quoniam ante annum 14 p. Chr. n. nusquam terrarum exaudium est (Tac. Ann. I, 8 *Livia in familiam Iuliam nomenque Augustum adsumebatur*), non potest Augusto vivo per errorem irrepsisse. Tiberii igitur principatu haec scripta sunt, sed est cur ipsi eius initio titulum vindicemus (not. 14). 46 Nomen Gallicum, cuius cum prima parte apte Franzium

comparat Γαιζατόριξ apud Strabonem XII, 3, 41 p. 562 (Γεζα- codices). Eam non diversam a nomine *gaesum* telum missile significante, quod Gallicum esse constat, Belleius Mém. de l'Ac. des Inscr. T. XXXVII p. 397 pronuntiavit, cui recte assentitur Franzius. Idem alterum compositi partem monuit redire in nomine Ἀμωθάστου C. I. G. 2067, 5. 6, qui titulus Olbiae erutus est, ubi Celtica nomina inveniri neutiquam mirum est. Cf. Syll.² 226, 102 sqq. 47 Cf. not. 13. 48 Nomen inter nobilissimos illarum regionum homines non infrequens. Cf. n. 372¹. 49 Utrumque nomen mihi suspectissimum.

Ac prius quidem Μουσα(ῖ)ος potius esse paene certum existimo; sane litterarum ΜΟΥ loco Hamilton lacunae significationem habet. Alterius vero nominis emendationem certam aut probabilem video nullam.

40 -----ίνας Σελεύκου δημοθoinίαν ἔδωκεν || [καὶ ἔλαιον ἔθη]κεν
μῆνας τέσσαρας. |

Πολαιμένης βασιλέως Ἀμόντου υἱὸς²⁰ | δημοθoinίαν ἔδωκεν
(τ)[οῖς]²¹ (τ)ρισ[ιν]²² | ἔθνε[σιν]. ἔτι] δὲ ἐν Ἀγχύρ(α)²³ ἐχ[α]τὸν-
45 β[γην] ἔθυσεν, θέας καὶ πομπήν [ἔ]δω[κεν]. ὁμοίως δὲ ταυρο-
μαχίαν | καὶ [ταυρο]καθά(πτ)ας²⁴ καὶ μονομάχων | ζεύ[γῃ]
ἔδωκε]ν. ἡ(λε)ι[ψ]εν²⁵ δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυ[τοῦ] [τὰ τ]ρία ἔθνη.
θηρομαχίαν ἔδωκεν. |

50 [Ἐπὶ Σ]ιλουανο[ῷ].

-----αῖος δημοθoinίαν ἔδωκεν [ἐν Π]εσσινούντι, μονομάχων
[ζεύγῃ] ἔδω[κε]ν καὶ ἐν Πεσσινούντι ἡλ[ειψ]εν | τὰ δύο²⁶ ἔθνη
55 ὄλῳ τῷ ἐνιαυτῷ. ἄγα[λμα] || ἐν Πεσσινούντι ἀνέθηκεν. |
Σέλευκος Φιλοδάμου δημοθoinίας | δις ἔδωκεν δύο πόλεις²⁷.
ἡλ(ε)ιψε | τὰ δύο²⁸ ἔθνη δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. [θῆ]ας ἔδωκε. ||
60 [Ιο]ύλιος Ποντικός δημοθoinίαν ἔδωκεν. | ἐκατόνβην ἔθυσεν.
[ἔλ]αιον ἔθηκεν ὀ[λῳ] | τῷ ἐνιαυτῷ].

Ἀριστοκλ(ῆ)ς²⁹ Ἀλ[βιόρι]τος | δημοθoinίαν ἔδω[κεν], ἔλαιον ἔθη-
[κε]ν δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυ[τοῦ].

65 Ἐπὶ (Β)ασιλᾶ³⁰. |

[Κ]ρίντος Γάλλιος Ποῦλχε[ρ] δημοθoinίας | δις ἔδωκεν καὶ ἐν

20 Cf. not. 6. 21 ΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝΕ. Σ Lucas. 22 ΙΠΙΣ

Lucas. Ceterum Tectosagas, Tolistobogios, Trocmos Intellegi manifestum est. 23 ΑΓΚΥΡΗ. 24 ΚΑΙ...ΚΑΘΑΤ. ΦΑΣ Lucas, ...ΚΥΘ...ΑΣ

Hamilton. 25 ΗΑΙ. ΕΝ. Frequentissime ἀλείφειν τινα dici pro ἔλαιον παρέχειν τινί in vulgus notum est. 26 Cum supra identidem de tribus

gentibus Galatarum dicatur, inde ab hoc loco constanter duae modo commemorantur (v. 54. 57. 69. 80. 85), addito articulo, ut appareat praeter has duas omnino nullam fuisse quae in censum veniret. Quare unam a communione reliquarum inde ab anno Silvani se segregasse apparet. Quo pacto id factum sit latet, sed quaeenam potissimum fuerit probabiliter certe definiiri potest. Nempe in eorundem annorum recensibus etiam duorum oppidorum mentio fit. Quae cum manifesto necessitudine aliqua cum illis duabus gentibus contineantur, ex eis quae not. 27 exposui sequitur, Tectosages et Tolistobogios illas esse, Trocmos vero tertiam quae se ab eis separaverit. Ceterum hic et v. 58 ΔΥΩ traditur. 27 Etsi neque hic neque v. 76 articulus additur, ut in duarum gentium mentione (not. 26) constanter fit,

tamen quin eadem sint duo oppida, quae et aliunde scimus longe maxima inter Galatarum civitates fuisse et in hoc ipso titulo sola ex omnibus videmus nominatim commemorari, Ancyra et Pessinus, non est dubitandum. 28 ΔΥΩ. Cf. not. 26. 29 ΚΛΠΣ. 30 ΕΑΣΙΛΑ.

- Πεσσινοῦν[τι] | ἐκατόνβην ἔθυσεν· ἔ[λ](α)ιον³¹ ἔθηκεν τοῖς | δυ-
[σ]ὶν ἔθνεσιν [δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ]||.
- 70 [Φιλων]ίδης Φίλω[νος δη]μ[ο]θιοίναν ἔδωκεν, ἐκατόμβην | ἔθυ-
σεν· ἔ[λ]αιον ἔθηκεν ὀλ[ω τῷ] | ἐν[ι]αυτῷι. |
- 75 -----λα [δημοθιοιν](ι)α[ν]³² ἔδ[ωκεν, || ἐ]κατ[όμβην
ἔθ]υ[σ]τ[εν]³³, | ἔλα[ι]ο[ν ἔθ]ηκεν (δυ)σ[ι]³⁴ π[ό]λε[σ]τ[ιν] ὀλ[ω τῷ]
ἐ[ν]ιαυτῷ³⁵ βωμό[ν] | ἀνέθηκεν [εἰς³⁶ τὰ] ἱερά. |
- 80 [Π]υλαιμένης Μηναῖ³⁷ δημοθιοίναν [ἔδωκεν τοῖς]|| δυσὶν ἔθνε-
σιν· ἐ[χ]α[τ]όμ[β]ην³⁷ ἔθυσεν, | μολομάχων [ζεύγη ἔδ]ω[κεν,
θ](έ)α[ς]³⁸ | ἔδωκεν, ἔλ[αι]ον [ἔθ]ηκεν | ὀλ[ω τῷ] (ἐ)νιαυτῷ³⁹].
- 85 -----ος Ἀκύλα δημοθιοίναν ἔδωκε τοῖς]|| δυσὶν ἔθνεσιν,
----- ἔ[λ]αιον [ἔ]θ[η]κε⁴⁰, -----] | δι'
ὀλο[υ]⁴¹ [τοῦ ἐνιαυτοῦ, θέας | ἔδ]ωκεν ----- | -----
-----οιους· ἔτι -----

31 E. ΔΙΟΝ. 32 Pro terminatione ΙΑΝ traditur ΤΑ. 33 ΥΔ
(pro ΥΣ). 34 ΙΙΣ (pro ΔΥΣΙ). 35 ΝΤΑΟΚ.ΕΙ...Γ. 36 ΘΗΚΕΝ.
37 ΕΙΑ...ΒΗΝ. 38 ΤΑ (pro ΕΑ). 39 ΤΩΝΙΑΥ. Crasin vix puta-
verim auctori tituli acceptam ferri. 40 ΛΑΙΟΝ.Ο. 41 ΔΙΟΛΟΛ.

534 Stela marmoris albi fracta a sinistra, inventa Ephesi a Woodio et in museum Britannicum illata. Ed. E. L. Hicks Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 198 n. DLVIII.

-----το[ρ]α¹ Νήφο[ντος², τιμηθέντα γ]εροντέα³, |

Litterae ΑΣ. Vs. 1 Ν et Η ligatae. 1 ΤΟΙΑ lapis. Hicksius sibi persuasit duarum mulierum gentis Galaticae hoc esse monumentum; quare v. 1. 2 -----οτοία Νήφο[ντος καὶ -----]εροντέα reposuit. At ipsi scrupulum movit, quod οτοία et εροντεία neutiquam nominum muliebrium Graecorum terminationis speciem referrent; neque magis quicquam Galatici habent. Accedit, id quod ille neglexit, in eiusmodi titulo non dativo locum fuisse, sed accusativo, quem tamen hic restituere non licet. Quare mihi viri et feminae potius monumentum esse videtur, ex quibus illi quidem nomen nescio quod in -τωρ cadens fuerit. 2 Supplevit Hicks. 3 Restituere conatus sum, cum certe nomen proprium hoc non esse mihi plane constaret. γεροντία eius qui γέρων appellatur ius et condicionem significat apud Xenophontem Resp. Laced. 40, 4: ἐπὶ γὰρ τῷ τέρματι τοῦ βύου τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεῖς (Lycurgus) ἐποίησε μηδ' ἐν τῷ γήρᾳ ἀμειλίσθαι τὴν καλοκάγαθίαν. Scriptura per diphthongum vero nihil habet offensionis cum quia huius monumenti aetate (not. 5) haec non iam accurate distinebantur, tum quia tum temporis etiam verbo γεροντεύειν utebantur, cui ex lege sermonis

[καὶ ----- Ἀδι]ατόριχος⁴ | [τὸ κοινὸν τῶν Γ]αλατῶν⁵ ||
5 [εὐνοίας καὶ] καλοχά[γαθίας ἐνεκα τῆς εἰς | αὐτοῖς].

respondebat nomen in -εία. Cuiusnam generis fuerit illud collegium (γερουσία), cui hic homo honoris causa insertus fuerit, ignoramus. Sed talia aliquando in titulis honorariis commemorantur; cf. C. I. Att. III, 4062, 5 sqq. Ἀλιὸν Εὐφρόσυνον Παλληγνέα, τὸν ἱερὸν γέροντα. Eodem redit Journal of Hell. stud. X 1889 p. 55 n. 6, 7 τὸν καὶ γενόμενον γεραῖον διὰ βίου, nam γεραῖος in oppidis quibusdam Lyciae appellatos eos qui gerusiae interessent discimus ex titulis Bull. de corr. XIII 1889 p. 487 n. 2, 21. p. 488 n. 3, 9. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 257 n. 707, 2. p. 344 n. 783, 2. p. 346 n. 800, 9. p. 347 n. 802, 24. 4 Priore versus parte nomen mulieris intercidissee videtur, cuius pater Adiatrix erat. Hoc nomen Gallicum notum est ex Strabone XII, 3, 6 p. 543 λαβὼν δὲ παρ' Ἀντωνίου τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως (Heracleae Ponticae) Ἀδιατόρις ὁ Δομνεκλείου, τετράρχου Γαλατῶν, υἱός, ὃ κατεῖχον οἱ Ἑρακλειῶται (alteram partem tenebat colonia Romana) κτλ. Sed homo idem esse nequit, quandoquidem titulus (not. 5) Antonii aetate plus quam saeculo recentior est. 5 Galatia a. 25 a. Chr. n. in provinciae formam redacta est. Titulum vero propter scripturae genus extremae primi p. Chr. n. saeculi parti vindicat Hicks. Mihi propter ligaturam litterarum v. 4 (v. supra) etiam aliquanto recentior videtur.

535 In muro castelli (*Kale*) oppidi *Ulu Borlu*. Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school at Athens III p. 367 n. 532 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 438 n. 346). Cf. quae de titulo disputavit C. G. Brandis *Hermae* XXXI p. 164 sq.

[-----, πρεσβευτὴν· | λεγεῶν]ος [τρι]α[χ]ο[στῆς Οὐλ]-
π[ί]ας Νεικηφόρου¹, πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγον ἐπαρ-
5 χείας || Γαλατίας Πισιδίας Παφλαγονίας², ἀνθύπατον | Πόντου
καὶ Βειθυνίας³.

Litterae ΑΘΠ. 4 Versus primi a Sterreto enotantur reliquiae ΔΞΙΙΙΙΑC. Supplevit Brandis. Legio XXX Ulpia a Traiano constituta in Germania tendebat. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Τραϊανὸς (συνέταξεν) τὸ δεύ-
τερον (στρατόπεδον) τὸ Αἰγύπτιον καὶ τὸ τριακοστὸν τὸ Γερμανικόν, ἃ καὶ αὐ-
τοῦ ἐπωνόμασεν. Cognomen *Victrix* etiam in titulis Latinis occurrit. Cf. Wilmanns *Exempla* 4482, 5. 4489, 45. 46. 4260 b, 8. 2 In singulis regionibus gentibusque, ex quibus tota provincia Galatia composita erat, enumerandis Pisidiam Paphlagoniamque commemorari, Isauriam et Lycœniam non item plane mirum esset, nisi titulus post has a Galatia separatas et Ciliciae adiunctas incisus esset. Id vero iam Antonini Pii, non ut olim opinabantur Septimii Severi demum principatu factum esse docuit titulus n. 575, 7. 8. Brandis. 3 Cum constet, monumentum Antonini Pii prin-

cipatu non antiquius esse (not. 2), id documento est non recte homines doctos provinciam Bithyniam et Pontum iam Hadriano imperante a senatu ad principem translatam statuere. Etiam alia certissima exempla praesto sunt, quae Antoninorum temporibus proconsules praetorios eam administrasse probent. Brandis.

536 In coemeterio vici *Jalowadj-Sofular*. Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school at Athens III p. 218 n. 352. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 134 n. 302).

Τὴν λαμπροτάτην | Ἀντιοχέων κολωνίαν¹ ἡ λαμπροτάτη Λυ-
5 στρέων² κολωνία³ τὴν ἀδελφὴν⁴ | τῷ τῆς Ὀμονοίας | ἀγάλ-
ματι ἐτείμη|σεν.

Litterae ΑΕΠCΩ. 1 Cf. Strabo XII, 8, 14 p. 577: ταύτη (τῇ παρ-
ωρείᾳ) ὃ ἐκατέρωθεν ὑποπέπτωκέ τι πεδῖον μέγα καὶ πόλεις πλησίον αὐτῆς, πρὸς
ἄρκτον μὲν Φιλομήλιον, ἐκ θατέρου δὲ μέρους Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Πισιδίᾳ καλου-
μένη, ἡ μὲν ἐν πεδίῳ κειμένη πᾶσα, ἡ δ' ἐπὶ λόφου, ἔχουσα ἀποικίαν
Ῥωμαίων. Paulus libro II de censibus, Digest. L, 15, 8, 10: *in Pisidia
eiusdem* (i. e. Italici) *iuris est colonia Antiochensium*. Plin. Nat. hist. V, 94:
*insident verticem Pisidae quondam appellati Solymi, quorum colonia Cae-
sarea eadem Antiochia*. Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 271.
G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2446 n. 15. E. Korne-
mann ibid. IV, 1 p. 531 n. 114. 2 Oppidum Pauli apostoli rebus nobile
(Cf. Act. apost. 14, 8, 21), cuius praeterea in litteris antiquis satis rara est
memoria (Plinius N. h. V, 147. Ptolemaeus V, 4, 9 p. 858, 4. Hierocles
Synecd. 675, 2). Plinius urbem Galatiae attribuit, quod de ambitu provin-
ciae qualis illa aetate fuit recte se habet, neque vero arctiore vi de Gala-
tarum gente ac regione intellegendum est, apud Ptolemaeum inter Isauriae,
in Actis apostolorum et apud Hieroclem inter Lycaoniae civitates recensetur.
Apud Plinium cives *Lystreni* dicuntur, sed eandem atque hic ethnici formam
habes in titulo Papers of the Am. school at Athens III p. 23 n. 21: Τ(ίτος)
καὶ Γάιος ἀδελφοὶ Λυστρεῖς ἐποίησαν. 3 Colonia etiam ex titulo Papers
of the Am. school at Athens III p. 142 n. 242 (C. I. Lat. VI, 6786) nota est,
ex quo de originis tempore et cognominibus accuratiora discimus: *Divum
Augustum* *col(onia) Iul(ia) Felix Gemin(a) Lustra consecravit*. Item nummi
testantur coloniam. Cf. E. Kornemann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie
IV, 1 p. 551 n. 260. 4 Utraque colonia Augusti fuit. Non sane eodem tem-
pore deductae videntur, sed Lystra aliquanto post Antiochiam. Cf. Pauly-
Wissowa IV, 1 p. 550.

537 Sarcophagus, in oppido *Sevrihissar*, quo allatus erat ex
vicinis Pessinuntis rudetibus, quae vocantur *Balahissar*. Edd.

Macdonald Kinneir Itin. p. 542 n. 9 (J. Franz Fünf Inschriften und fünf Städte p. 21). G. J. Hamilton Researches in Asia minor II n. 147 (J. Franz C. I. G. 4085). J. Mordtmann Sitzungsber. der Kgl. Ak. zu München 1860 p. 194 n. 7 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 115 n. 226).

[Ἡ βο]υλὴ καὶ ὁ δῆμος | Σεβα]στηνῶν Τολιστοβ[γίω]ν Πεσσι-
 5 νουντίων¹ ἐ[τε]λ[μ]ησεν Θεόδοτον Θε[ο]δότην τοῦ Τυράννου, ἄρ-
 [ε]ντα² καὶ εἰρηναρχήσ[αν]τα³ ἐνδόξως καὶ ἀγορ[ανο]μήσαντα
 10 πλειστά[χ]ις⁴ [ἐν κατε]π[ε]ρίγουσι καιροῖς καὶ πᾶσ[ας] λειτουργ[γ]ίας
 ἀπὸ τ[ῶ]ν | ἑαυτοῦ⁵ π[ρ]ο[θ]ύμ[ως] τε[λ]έ[σαν]τα ἀνενδεῶς, πάσαις
 τ[ε]ι[μα]ῖς τειμηθέντα ἐν ἐκκλ[η]σίαις⁶ ὑπὸ τε βουλῆς καὶ ||
 15 δῆμου, ἀνδριάντων ἀν[ασ]τ[ά]σε[σι] καὶ εἰκόνων⁷ [ἀνα]θ[έ]σει,
 ἀρετῆς ἐνεκ[εν] | (καί)⁸ εὐνοίας τῆς εἰς | [ἑαυτοῦς].

Litterae ΘΞΠΕΩ. 1 Cf. Strabo XII, 5, 2 p. 567: Τολιστοβῳγοὶ δὲ
 ἄλλοι Βιθυνοὶ εἰσι καὶ τῇ Ἐπικτήτῃ καλουμένῃ Φρυγίᾳ. § 3 Πεσσινοῦς δ'
 ἐστὶν ἐμπόριον τῶν ταύτῃ μέγιστον, titulum Mitth. des arch. Inst. in Athen
 XXII 1897 p. 43 n. 24, 12. 13: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σεβαστηνῶν Τολ[ισ]τοβ[ω]-
 γίω]ν Πεσσινουντίων et quae de Pessinunte Matrisque Deorum sacris attuli
 p. 540⁴. 2 Versus quintus apud Hamiltonum litteris AC finitur, cum
 Kinneir et Mordtmann in AP consentiant; v. 6 init. .ANTA Mordtmann
 .ZANTAKAI Kinneir, .ZANTIKAI Hamilton. His lectionibus collatis apparet,
 rectius Mordtmannum ἄρ[ε]ντα quam Franzium ἀσ[τ]νομή[σ]αντα restituisse.
 3 Cf. n. 550². 4 ΠΛΕΙΣΤΑΙΣ Mordtmann. ΠΑΕΙΠΕΙΕ Kinneir ΠΛΕΙΤΑ
 ΠΙΕ Hamilton. Consona x lapicidae potius quam transcribentium negligentia
 ommissa videtur. 5 Cf. n. 529, 10. 29. 30. 6 De pronuntiandis publice
 per comitiorum tempora honoribus, cui rei quantum tribuerint veteres
 nemo fere ignorat, hic dici videtur potius, quam de decernendis. Nam illud
 ὑπὸ τε βουλῆς καὶ δῆμου non de probuleumate et populiscito, quae ad unum
 eundemque honorem spectent, dicitur, sed separatim populum, separatim
 senatum Theodoto privilegia et ornamenta decrevisse enuntiat. Ex his vero
 ea, quae a senatu profecta sunt, non in comitiis facta sunt. 7 Cf.
 n. 332²². Hic sane non est cur non εἰκόνα picturam (εἰκόνα γραπτὴν ἐν
 ὀπλῃ, cf. n. 574⁴) interpretemur. 8 E Ham. NE Kinn. TE Mordtmann.
 Videtur quadratarius KE incidere voluisse sed nescio quo pacto in priore
 littera peccasse. Nam soloecismum ἀρετῆς — τε εὐνοίας (pro ἀρ. καὶ εὐν.).
 vel huius aetatis homini imputare nolim, praesertim in formula qua nihil
 est usitatus.

538 Lapis calcarius non laevigatus; litterae negligenter incisae.
 Anno 1884 in coemeterio vici *Deuer* siti in ora meridionali lacus

Buldurensis invenit W. M. Ramsay et edidit Amer. Journ. of archaeology II (1886) p. 128 n. X. Lapide iterum examinato versus 15 et 16 pleniores exhibuit idem ibid. IV (1888) p. 267 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 145 n. 335).

Ἐξ ἐπιστολῆς¹ θεοῦ¹ Σεβαστ[τ]οῦ | Γερμανι[κοῦ] Καίσαρος² |
 5 Κόιντος Πετρώνιος Οὐμβ(ερ)³ πρεσβευτῆς | καὶ ἀντιστράτηγος
 Νέρω[ν]ος Κλαυδίου Καίσαρος | Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, | [καὶ]
 10 Λο[ύκι]ος Πούπιος Πρα[ί]σις⁴ ἐπιτροπος Ν[έρ]ωνος | Κλαυδίου
 [Κ]αίσαρος Σε[β]αστοῦ Γερμανικοῦ ὁροθέτησαν τὰ μὲν ἐν |
 15 δεξιᾷ εἶναι Σαγαλασσέων⁵, || τὰ δὲ ἐν ἀριστερᾷ κόμης Τυμ-

Litterae ΕΘΠCΩ. 1 Fuit ΝΕΡΩΝΟC, sed memoria imperatoris damnata hae litterae erasae ac ΘΕΟΥ in earum locum substitutum est. 2 Neronis igitur principatu (54—68 p. Chr. n.) hoc monumentum dedicatum est. Prima huius imperii initia (a. 54/55 p. Chr.) monstrat L. Pupii Praesentis procuratoris nomen (cf. not. 4). 3 ΟΥΜΒΟΒ. Emendavit Ramsay. Quod in Prosopographia imp. Rom. III p. 34 n. 238 praefertur emendatio Οὐμβ[ρ]ῖνος, id probare nequeo; nam a scriptura quidem nullam habet commendationem, cum OB ex EP errore proclivi nasci potuerit. Sane duo noti sunt Petronii Umbrini, ex quibus alter consul anni 25 p. Chr. fuisse videtur (Prosopographia III p. 34 n. 236), alter 84 p. Chr. consulatu functus est (ibid. n. 237). His medius interiectus est quem hic habemus, ut summa cum probabilitate editores prosopographiae eum illius filium, huius patrem existiment. At inde neutiquam sequitur, hunc quoque Umbrinum appellatum esse. Nam eiusmodi cognomina, qualia sunt *Umber* et *Umbrinus*, haud raro in eadem stirpe alternare constat; cf. G. I. L. VI 1407 (all. Prosopogr. II p. 44. n. 13), ubi Q. Fabius Allobrogicus Maximus est, homo sine dubio a Q. Fabio Maximo Allobrogico originem repetens. Sic decem gentes recensentur in Prosopographia III p. 139. 143, in quibus cognomina *Rufus* et *Rufinus* ambo usitata fuerint. 4 Cf. C. I. G. 3994 (cum Addendis p. 1408), 4 sqq.: [Λε]ύκιον Πούπιον Λευ[κ]ίου υἱὸν Σαβατεῖνα | [Π]ραΐσεντα, χειλιάρχον, | [Π]παρχον ἱππέων ἀλλ[ε]ς | [Π]εικνετεῖνης, ἐπιτρο[π]ον Καίσαρος πρὸς ὀχθαῖς Τιβέρως, ἐπιτρο[π]ον Τιβερίου Κλαυδίου | [Κ]αίσαρος Σεβαστοῦ Γερ[μ]ανικοῦ καὶ Νέρωνος | [Κ]λαυδίου Καίσαρος [Σ]ε[β]αστοῦ Γερμανικοῦ [Γ]αλα[τ]τικῆς ἐπι[α]ρχείας. Versabatur igitur L. Pupius Praesens in procuratura Galatica tum ipsum, cum principatus a Claudio in Neronem transiret, i. e. anno 54 p. Chr. n. Cave ad eundem hominem rettuleris titulum Iconiensem Journal of Hell. stud. XXII 1902 p. 149 n. 44: [Κ]αῖσαρ Σεβαστὸς [Αὐτοκρά]τωρ ἐποίησεν τῷ προ[σ]κήνιον τῇ πόλει | [Π]ουπίου πρεσβε[υ]τοῦ. Nam legatus senatorii ordinis est, procurator equestris, et appellatio principis quae illic est, in Augustum quadrat, non in Claudium, ut monuit Mommsen. 5 Sagalassum oppidum Pisidiae sub imperio legati p. p. Galatiae fuisse testatur Strabo XII, 6, 5 p. 569 Cas.: τὴν μὲν οὖν Κρημναν ἀποικοι Ῥωμαίων ἔχουσιν, ἡ Σαγαλασσὸς δ' ἐστὶν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἡγεμόνι τῶν Ῥωμαίων, ὑφ' ᾧ καὶ ἡ Ἀμόντου βασιλεία πᾶσα. Quod

βριαναστοῦ. --⁶] | Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος | [Σεβαστοῦ
Γ]ερμ[ανικοῦ -----]

hoc titulo confirmatur. Nec alia fuit condicio Selgensium reliquaeque Pisidiae. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 359, not. 2; nam eam Amyntae fuisse testatur Appianus Civ. V, 75. 6 Ramsay hic nihil amplius scriptum fuisse sibi persuasit, ideoque Νέρωνος genitivum a κώμης pendere statuit, ut vicum principis fuisse indicetur. Mihi multo probabilius videtur, nomen principis ad temporis significationem spectare, sive principatus annus numero ordinali indicatus fuit, qui mos sane non fere reperitur extra Aegyptum et Cyprum (n. 582²), sive, id quod magis placet, [ἐπὶ] Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος [Σεβαστοῦ Γ]ερμ[ανικοῦ καὶ Λουκίου Ἀντιστίου Οὐέτερος ὑπάτων] (55 p. Chr. n.) quondam lapide integro legebatur.

539 Lapis insertus maceriae in via inter vicos *Bagtsché-bunar* et *Tschaily*, quae transit per mediam arcem Hadrianopolis antiquae. Ed. G. Mendel Bull. de corr. Hell. XXV-1901 p. 9 n. 144 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 61 n. 148).

5 Θεῶ | Νέρουα | Καισαρέων | Προσει|(λ)ημμε|νειτῶν¹ | ἡ βουλὴ |
καὶ ὁ δῆ|μος χάριν².

Litterae ΑΠΣ. 4 AHMME. Emendavit Mendel. Cf. Ptolemaeus Geogr. V, 4, 8 p. 855, 6 ὑπὸ δὲ τὰ εἰρημένα ἔθνη (Tolistobogios, Tectosagas, Trocmos) διήκουσι Προσειλημμενῖται μὲν συνημμένοι αὐτοῖς, ὑπὸ δὲ τούτους Ὀβιζήνοι καὶ μέρος τῆς Λυκαονίας, ἐν οἷς πόλεις αἴδε. Nomen idem est ac manifesto quidem significat incolas terrae, quae antiquae Galatiae postea adiecta est. At homines ipsi utrobique nequaquam eidem sunt. Nam Ptolemaei Proseilemmentas inter Galatas et fines Lycaoniae sedes habuisse, ut a meridie veteris Galatiae fines attingerent, geographi descriptio docet. Quod contra Hadrianopolis priusquam Galatiae adiungeretur, Bithyniae erat, quae illis a septentrionibus et occidente finitima erat. Adde quod apud geographum nomen gentem regionemque significare videtur, cum tituli verbis ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος una civitas indicetur, cuius nomen proprium Καίσαρεια fuisse videtur, Προσειλημμένη vero epitheton, quo ab aliis cognominibus distinguebatur. Ab Hadriano deinde nomen Ἀδριανόπολις accepit. Sane quae a Dione Chrysostomo aliisque scriptoribus commemoratur Caesarea Bithyniae (v. Ruge ap. Pauly-Wissowa III, 4 p. 1288 n. 4), eadem atque Hadrianopolis fuisse non potest; nam utut ceteroqui de illius Caesareae loco dissentitur, utique non longe a Prusa, i. e. in ea Bithyniae parte sita erat, quae maxime ad occidentem vergit. Cum ethnico Προσειλημμενίτης a participio perfecti derivato iam editor Ptolemaei aptissime contulit Κατακεκρυμμένίτης. Cf. etiam n. 445⁴. 2 Hoc nudum χάριν 'gratiae referendae

causa⁷ insolitum quidem est, sed non inauditum. Cf. Papers of the American school III p. 10 n. 154: [Ἡ]ρακλείδης ἀπελεύθερος ἀνέστησεν Μάμ|μειν Κοζαπέου χάριν. Sane editor illic (μνήμης) addit, sed priorum versuum ambitu comparato apparet spatium non sufficere neque omnino quicquam intercidisse, et hic verborum ordo χάριν μνήμης non minus singularis est quam illud χάριν sine genetivo usurpatum. Cf. etiam n. 585, 8 cum not. 4.

540 Tabula marmorea, quae olim partem basis effecisse videtur. Versus primi et postremi consulto deleti, reliqua perbene conservata. In litteris multifariam exstant vestigia coloris rubri. Pessinunte (*Sivrihissar*) in coemeterio Armeniorum. Ed. A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 38 n. 23 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 116 n. 230).

----- | -----ιρου υἱ[ὸν K]υρρεῖνα Ἡρᾶν¹, δέκατον
5 μετὰ | [τ]ὸν ἀρχιερέα², πέμπτον δὲ Γα|λλατῶν³ διὰ βίου ιερέα
Μητροῦς | θεῶν μεγάλης ἐν Περ|σιννοῦντι⁴ καὶ (Μ)ειδαεῖω⁵,

Litterae ΑΕΗΩΠΣΩ. Extremae hastae apicibus ornatae. Multis locis vocabula virgulis distinentur, id quod singillatim indicare supervacaneum videtur. Tota litteratura titulum saeculo p. Chr. n. primo ad finem vergenti vindicare videtur editori. 1 Sine dubio idem qui n. 541, 2 pater sacerdotis recensetur. 2 Hic titulus et n. 541 docuerunt, Galatas ad sacerdotium Magnae Matris Pessinuntiae ita admissos esse, ut quinque prima loca in collegio Phrygibus reservarentur, quinque postrema Galatis relinquerentur, ita ut hic eundem hominem omnium post antistitem sacrorum, decimum, Galatarum vero quintum, n. 541 eius filium illorum nonum, horum quartum esse videamus. K. 3 Filius quidem (n. 541, 2) etiamtum nomine originem Gallicam prodit, sed pater iam Graeco nomine utitur, quae res sine dubio illa aetate inter Gallograecos nequitiam rara fuit. 4 Duplex v sine dubio recte ad meram lapicidae negligentiam refert K. De Magnae Matris sacris Pessinuntiis cf. Polyb. XXI, 37, 5. Liv. XXIX, 40, 5. 44, 7. XXXVIII, 48, 9. Strabo X, 3, 42 p. 469. XII, 5, 3 p. 567: Περσιστοὺς δ' ἐστὶν ἐμπόριον τῶν ταύτῃ μέγιστον, ἱερὸν ἔχον τῆς Μητροῦς τῶν θεῶν σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἀγδιστιν. οἱ δ' ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν (cf. n. 345, 10. 27. 39) δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην, νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολλὰ μμεῖωνται, τὸ δὲ ἐμπόριον συμμένει. Ad hanc honorum imminutionem id quoque pertinere videtur quod pro uno sacerdote eodemque principe iam collegium decemvirorum, cui sane praest unus antistes, hoc munere fungi videmus. Praeterea v. Appian. Hann. 56. Pausan. I, 4, 5. Herodian. I, 44, 4 sqq. Ammian. Marc. XXII, 9, 5. 5 ΣΕΙΔΑΕΙΩ lapis, quem manifestum errorem emendavit Koerte, qui aduocat scripturam Μιδάειον occurrere apud Strabonem XII, 8, 42 p. 576, Cassium Dionem XLIX, 48, 4, Stephanum Byzantium s. v. In inscriptionibus nondum

τῶν | τε Σεβαστῶν ἐξάκις ἀρχιερέ[α τοῦ κοινοῦ Σεβαστηνῶν
 10 Γα]λατῶν καὶ ἀγωνοθέτην⁶, σεβασ[τοφάντην τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν
 Περ]σινούντι⁷ ἱερασάμενον πρῶτο[ν,] | γυμνασιάρχῆσαντα καὶ
 15 ἐπιθ[ύ]σεις δόντα, ἔπαρχον σπείρης || Ἰτουραίων⁸, δις χειλιάρχον
 λεγ[ε]ώνων δύο, δωδεκάτης Κεραιν[ο]φόρου⁹ καὶ τρίτης Κυρη-
 ναϊκῆς¹⁰, ὑ[πὸ] | τῶν Σεβαστῶν τετειμηνέν[ον] | δόρατι καθαρῷ
 20 καὶ στεφάνῳ τε[ι]||χικῷ¹¹, Ἀτταβοκαοί¹² οἱ τῶν τῆς | θεοῦ μυ-

comparuisse praeter C. I. Lat. III, 7000 col. II, 34, ubi Mommsenus manifesto recte *Midaitanorum* supplevisset. Sed quod idem propterea, quia Galatarum sacerdotes Midaii fuerint, oppidum tum temporis provinciae Galatiae fuisse conicit, id quidem mihi non persuasit. Etenim primaria quidem horum sacrorum sedes Pessinus erat, oppidum sine controversia Galaticum; cum vero haec sacra nulla ex parte cum administratione provinciae Romanae coniuncta fuerint, non video cur non idem quod illic constitutum erat collegium etiam extra Galatiae fines eandem deam venerari potuerit. Certe Midaium Phrygiae esse scriptores testantur, et conventum Synnadensem, in quo illud oppidum situm erat, praeter Ciceronis aetatem, qua aliquantisper Ciliciae adiunctus erat (n. 495¹), Asiae provinciae partem fuisse constat. Ceterum sacra Matris Deorum Midaii fuisse etiam ex nonnullis eius civitatis nummis apparere observat Koerte. 6 Apparet omnium Galatarum,

non alicuius ex tribus gentibus, sacerdotem communem eundemque ludorum praesidem indicari, quem non magis distinguendum esse consentaneum est a galatarcha quam summos sacerdotes provinciales Asiae ab asiarchis aut Lyciae a lyciarchis (cf. n. 498³. 556²). 7 Provinciali sacerdotio adiungitur municipale Pessinuntiorum flamonium. K. 8 Satis multae fuerunt in exercitu Romano cohortes Ituraeorum, de quibus singillatim exponit C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie IV 4 p. 305 sqq. Quae potissimum hic intellegatur, in medio relinquendum est. 9 Cf. n. 489⁶.

10 Cf. n. 203⁴. Cum perraro tribuni ab altera legione in alteram transeant admodum arridet Koertii coniectura, id factum esse quo tempore hae duae legiones eodem loco agerent, id quod de bello Iudaico anni 70 p. Chr. testaretur Tacitus hist. V, 4: *tres cum* (Titum) *in Iudaea legiones, quinta et decuma et quinta decuma, vetus Vespasiani miles, exceperere; addidit e Suria duodecuma et adductos Alexandria duodevicesimanos tertianosque; comitabantur viginti sociae cohortes.* Cum igitur bello finito legio duode-

cima, quae neutiquam laudabiliter se gesserat, in remotum Asiae angulum Melitenen quasi relegaretur (Ioseph. Bell. VII, 48: μεμνημένος δὲ τοῦ ὁδοκαίου τάγματος, ὅτι Κεστίου στρατηγοῦντος ἐνέδωκαν τοῖς Ἰουδαίοις, τῆς μὲν Συρίας αὐτὸ παντάπασιν ἐξήλασεν (ἦν γὰρ τὸ παλαιὸν ἐν Ῥαφανάει), εἰς δὲ τὴν Μελετηνὴν καλουμένην ἀπέστειλε· παρὰ τὸν Εὐφράτην ἐν μεθορίοις τῆς Ἀρμενίας ἐστὶ καὶ Καππαδοκίας), Heram, quippe qui laudem et praemia haud exigua invenisset, Alexandriam ad legionem tertiam translatus esse. 11 Cf. n. 560, 11 sqq. 12 Nominis prior pars a Koertio summa cum probabilitate refertur ad nomen Ἀττης. Nam huius sacra a Matris deorum cultu Pessi-

comparuisse praeter C. I. Lat. III, 7000 col. II, 34, ubi Mommsenus manifesto recte *Midaitanorum* supplevisset. Sed quod idem propterea, quia Galatarum sacerdotes Midaii fuerint, oppidum tum temporis provinciae Galatiae fuisse conicit, id quidem mihi non persuasit. Etenim primaria quidem horum sacrorum sedes Pessinus erat, oppidum sine controversia Galaticum; cum vero haec sacra nulla ex parte cum administratione provinciae Romanae coniuncta fuerint, non video cur non idem quod illic constitutum erat collegium etiam extra Galatiae fines eandem deam venerari potuerit. Certe Midaium Phrygiae esse scriptores testantur, et conventum Synnadensem, in quo illud oppidum situm erat, praeter Ciceronis aetatem, qua aliquantisper Ciliciae adiunctus erat (n. 495¹), Asiae provinciae partem fuisse constat. Ceterum sacra Matris Deorum Midaii fuisse etiam ex nonnullis eius civitatis nummis apparere observat Koerte. 6 Apparet omnium Galatarum,

non alicuius ex tribus gentibus, sacerdotem communem eundemque ludorum praesidem indicari, quem non magis distinguendum esse consentaneum est a galatarcha quam summos sacerdotes provinciales Asiae ab asiarchis aut Lyciae a lyciarchis (cf. n. 498³. 556²). 7 Provinciali sacerdotio adiungitur municipale Pessinuntiorum flamonium. K. 8 Satis multae fuerunt in exercitu Romano cohortes Ituraeorum, de quibus singillatim exponit C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie IV 4 p. 305 sqq. Quae potissimum hic intellegatur, in medio relinquendum est. 9 Cf. n. 489⁶.

10 Cf. n. 203⁴. Cum perraro tribuni ab altera legione in alteram transeant admodum arridet Koertii coniectura, id factum esse quo tempore hae duae legiones eodem loco agerent, id quod de bello Iudaico anni 70 p. Chr. testaretur Tacitus hist. V, 4: *tres cum* (Titum) *in Iudaea legiones, quinta et decuma et quinta decuma, vetus Vespasiani miles, exceperere; addidit e Suria duodecuma et adductos Alexandria duodevicesimanos tertianosque; comitabantur viginti sociae cohortes.* Cum igitur bello finito legio duode-

στηρίων μύστ[αι ἐτεί]μῃσαν τὸν [ἐαυτῶν φίλον καὶ εὐεργέτην]¹³.

nuntio non afuisse cum per se consentaneum est, tum ea re confirmatur, quod Pausanias eo loco quem attuli not. 4 Attin Pessinunte sepultum testatur. 13 Supplevi ex n. 544, 9. 40. Ante illum titulum inventum Koerte [μυστάρχη]ν supplere conatus erat.

541 Tabula marmorea, in oppido *Sivrihissar* in coemeterio Armeniorum. Ed. A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXV 1900 p. 437 n. 63 (Revue arch. Troisième série XXXIX 1904 p. 463 n. 160. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 145 n. 225).

Τιβέριον Κλαύδιον Ἀττειν¹ ἱερέα | Ἡρᾶ² υἱὸν Κυρεῖνα Δηϊό-
ταρον³, ἔνα|τον μετὰ τὸν ἀρχιερέα⁴, τέταρ|τον δὲ Γαλατῶν⁵,
5 καὶ δις ἀρχιε|ρέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοι|νοῦ τῶν Γαλατῶν⁶ καὶ
σεβασ|τοφαντην⁷ Ἀτταβοκαοὶ⁸ οἱ | τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων |
10 συνμύσται, τὸν ἑαυτῶν φί|λον καὶ εὐεργέτην, ἀρετῆς ἔ|νεκεν καὶ
εὐνοίας τῆς εἰς ἐ|αυτοῦς, ἐπιμεληθέντος Μάρ|χου Μαγίου Νει-
κηφόρου.

Litteras accurate incisas testatur Koerte. ε et η formas E et H habere refert idem. 1 Nomen Ἀττις, quod antiquorum illorum sacerdotum principum fuerat (n. 345, 10. 27. 39), post institutum decemvirorum collegium unicuique ex his (et sine dubio antistiti quoque) ita impositum est, ut vocabula Ἀττις ἱερεὺς mediis interponerentur praenomini nominique gentili Romano et proprio nomini Graeco. K. 2 Cf. n. 540¹. 3 Ex hoc nomine Koertius collegit familiam, cuius Heras et Deiotarus fuissent, originem suam ab illo nobilissimo rege Deiotaro repetivisse. Quae sententia eo probabilior est, quia etiam aliis testimoniis constat eius progeniem vel ultra huius tituli aetatem in Gallograecia mansisse. Cf. n. 543, 2. 3. 544, 2. 3. Mordtmann Marm. Ancyran. p. 17 n. 5, 20 Γαίου Δηϊοτάρου Σαβιανανοῦ. Etiam nomen Δηϊοτρητιανός (n. 495⁸) eandem originem significare videtur. 4 Cf. n. 540². 5 Cf. n. 540³. 6 Cf. n. 540⁶. 7 Cf. n. 540⁷. 8 Cf. n. 540¹².

542 Marmor grande, Ancyrae in cella domus iuxta castellum sitae, ipsi castelli muro immissum. Ex ectypo chartaceo, quod miserat S. J. Walenta, ed. P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 468 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 106 n. 194).

Τι(βέριον) Κλ(αύδιον) Προκιλλια|νόν¹ γαλατάρχην², | Τι(βερίου)
 5 Κλ(αυδίου) Βόρχου³ γαλα|τάρχου υἱόν, χειλ|αρχήσαντος ζ'⁴,
 ἀρχι|ερέως β', σεβαστοφάν|του, ἀγωνοθέτου, | πάσας ἀρχάς
 10 καί) λειτου[ρ]γίας καὶ ἐπιδόσεις ἐκ[τ]ελέσαντος τῇ πατρίδι, ὥστε
 τοὺς | ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι, | νέαν ἐλπίδα τῆς πατρίδος,
 ἐτεί[μησ]ε φυλὴ α' Μαρουραγηνή⁵, | τὸν αὐτοῦς εὐεργέτην.

Litterae AZHΘΠΞΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Vs. 8 particula καὶ per compendium Κε indicata. 1 Hadriani principatu in titulo Pergameno inter ὑμνοδοὺς θεοῦ Σεβαστοῦ καὶ θεᾶς Ῥώμης recensetur Τι(βέριος) Κλαύδιος Προκιλλιανός Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 264 n. 374 A, 28. Quem Haussonllier eundem esse qui hic habeatur existimat. At ille quidem manifesto Pergamenus est, hic vero Ancyranus. Sane Fränkelius p. 263 etiam peregrinis aditum ad collegium hymnodorum patuisse sumit certis condicionibus; sed quibus haec opinio nititur verbis n. 374 C, 12. 13 ὡς οὖν δὲ οἱ καθιστάμενοι ἐξωτικοὶ ὑμνοδοὶ εἰς εἰκόνας τῶν Σεβαστῶν Χ ν', ea longe alio spectant. Etenim non peregrini a Pergamenis voce ἐξωτικοὶ distinguuntur, sed ei quibus nullum est ius hereditarium a filiis priorum hymnodorum. Cf. Syll.² 737, 55 ubi distinguuntur ἱεράρχου ἀδελφός; et ἱερός παῖς ἐξωτικός. 740, 47, ubi cum de filiorum et agnatorum successione dictum sit pergitur [ἀν] δὲ τις ἐξῶθεν δοκιμα[σθ]ῇ ὑπὸ τῆς γερουσίας. Sed ut largiar, quod non concedo, non omnes hymnodos necessario Pergamenos fuisse, tamen utique provinciae Asiae esse debebant, quippe ad cuius sacra provincialia totum eorum ministerium spectaret. At Ancyra Galatiae fuit. Quare fieri non potest, quin hunc Procellianum ab illo distinguamus. 2 Redit haec appellatio n. 547, 15. 549, 3. Eiusmodi honores in plerisque provinciis orientalibus fuerunt (n. 498³. 578⁵) videnturque ubique eiusdem generis fuisse, ita ut qui eos gereret et concilio provinciali praesideret et summus per provinciam sacrorum imperatoris antistes esset. Cf. 540⁶. 3 Editores conferunt C. I. G. 4027, 3 (Τι(βέριου) Βόρχου et Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 419 n. 84, 10, ubi Ti. Claudius Bocchus recensetur inter nonaginta duos homines qui monumentum Ancyrae posuerunt Antonino Pio, ut quidem videtur, principe. 4 Eundem hominem septiens tribunatu functum esse Cagnat merito insolitum dicit; immo tres fuisse militias equestres, sed aliquoties quaternas vel adeo quinas repperiri. 5 In tribus Ancyranorum significandis numerus ordinalis ante nomen proprium aut post illud (n. 544, 34. 35. 547, 13), nonnumquam adeo sine eo (n. 549, 9) poni solet. Tribus primae nomen praeterea in duobus titulis inventum est, ap. Mordtmann Marmor. Ancyra. p. 9 n. 20, 6. 7 (Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 19 n. 6) φ[υλ]ῇ | πρώτῃ Μ[αρουρα]γηνή et C. I. G. III, 4025a, 13. 14 φυλὴ Μαρουραγηνή ἐτείμησεν. Solo numero eadem significatur infra n. 549, 9. De reliquarum trium nominibus cf. Mordtmann p. 24 sqq.

543 Ancyrae in castelli muro exteriori. Ed. Hamilton Rese-arches in Asia minor II n. 423 (J. Franz C. I. G. 4033). A. von Domaszewski Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX (1885) p. 148 n. 75 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 100 n. 174).

Γ(άϊον) Ἰ[ού(λιον)]¹ Σεουήρον², | βασιλέων καὶ | τετραρχῶν |
5 ἀπόγονον³, || μετὰ πάσας τὰς ἐν | τῷ ἔθνει φιλοτιμίας⁴ | κα-
ταταγέντα εἰς τοῦ[ς] | δημάρχους⁵ ὑπὸ θεοῦ | Ἀδριανοῦ, πρε-
10 σβεύσα[ν]||τα ἐν Ἀσίαι ἐξ ἐπιστολῆς κ[αί] | κωδικίλλων θεοῦ
Ἀδρια[νοῦ]⁶, | ἡγεμόνα λεγεῶνος δ' Σκ[υ]θικῆς⁷, διοικήσαντα⁸ τὰ

Litterae ΘΞΠΣ. Perfrequentes litterarum vicinarum ligaturae. 4 TI Hamilton, Π Domazewski. Sed ex n. 544, 1. 545, 7. 8 apparet, nomen gen- tile *Iulius* fuisse. Praenomen *Gaius* ex titulo C. I. G. 4029, 1 cognoscitur. Nam quin ille Γ(άϊος) Ἰούλιος Γ(αίου) υἱὸς Φαβία Σεουήρος (cos. 155 p. Chr.) huius filius sit, non est dubium. Itaque ΓΙ in lapide fuisse statuendum est, praesertim cum nomen gentile Ἰούλιος una littera ἰῶτα indicari in universum quidem non usitatum sit, sed idem in aliis titulis Ancyranis inveniatur. Cf. C. I. G. 4018, 1 φυλὴ δ' Ἰ(ούλιον) Ἐρμῆν. Nam errare Franzium, qui φυλὴ δι' Ἐρμῆν legeret, Mordtmann Marm. Ancy. p. 23 demonstravit monens non plus quam duodecim tribus Ancyrae fuisse (cf. n. 547¹²). Item Ἰ(ούλιος) Ἐρμῆς est Annali dell' inst. arch. 1864 p. 185 n. 28, 28. Etiam extra Ancyram huius compendiosae scripturae exempla hic illic inveniri observat Mordtmann allatis C. I. G. 1950, 2. 3545, 3. 4489b, 1. 5708, 2. 2 Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 245 n. 375. Distinguendum hunc esse ab illo Severo proconsule Asiae, quem commemoret Aristides or. XXVI, 42 (II p. 428, 49 Keil). § 74 (p. 443, 40 K.), post titulum n. 544 repertum iam constat. Nam is hunc Iulium Severum origine Ancyranum esse demonstrat, cum Aristides de suo Severo verbis τῶν ἀπὸ τῆς ἄνωθεν Φρυγίας utatur. 3 Cf. n. 544²-5. 4 Hae singillatim enumerantur n. 544, 14 sqq. De hoc vocis φιλοτιμία usu cf. Syll.² 446⁵, de consuetudine in titulis honorariis hominum nobilium provincialium praedicandi, eos omnes in patria sua honores gessisse, n. 531¹⁴. 5 Rectius δημαρχικούς, ut scriptum est in titulo item Ancyrano Severi C. I. G. 4034, qui ceteroqui cum hoc ad verbum concinit, nisi quod alii dedicationis auctores subscribuntur Τάνταλος Ταντάλου καὶ Σῶκος υἱὸς αὐτοῦ Σαουατρέϊς. Similia de allectione inter tribunicios habes Bull. de corr. Hell. XVI p. 438 n. 77 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 157 n. 392), 5. 6 ταχ- θέντι ἐν δημαρχικοῖς. 6 Legatus proconsulis provinciae Asiae intellegendus est; nam eiusmodi legati eligebantur quidem a proconsulibus, sed impera- toris auctoritate creabantur. Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II p. 254 not. 3, qui praeter hunc Severi titulum affert C. I. Lat. V, 4348, 7. 8, ubi eiusmodi legatus ex s. c. et ex auctoritate Tī. Caesaris commemoratur, et testimonium Cassii Dionis LIII, 14, 7: τοὺς δὲ δὴ παρέδρους αὐτὸς ἑαυτῷ ἕκαστος (proconsul) αἰρεῖται, ἓνα μὲν οἱ ἐστρατηγηκότες ἐκ τῶν ὁμοίων σφίσιν ἡ καὶ τῶν ὑποδεεστέρων, τρεῖς δὲ οἱ ὑπατευκότες καὶ ἐκ τῶν ὁμοτίμων, οὓς ἂν καὶ

15 ἐν | Συρίαι πράγματα ἡνίκα Πουβλίῳ Μάρκελλοις⁹ διὰ τὴν
κίνη|σιν τὴν Ἰουδαϊκὴν μεταβεβήκει[ι] | ἀπὸ Συρίας¹⁰, ἀνθύπατον
Ἀχαΐας, πρὸς ἐ' ῥάβδους πεμφθέν[τα] εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν
20 καὶ λογιστὴν¹¹ ὑπὸ θεοῦ Ἀδρι[α]νοῦ, ἔπαρχον αἰραρίου τοῦ |
Κρόνου¹², ὄπατον¹³, ποντίφικ[α], | ἐπιμελητὴν ἔργων δημο[ο]σίων
25 τῶν ἐν Ῥώμῃ¹⁴, ἡγεμόνα¹⁵ πρεσβευτὴν Αὐτοκράτο[ρος] Καίσα-

δ αὐτοκράτωρ δοκιμάστ.

7 Legio quarta Scythica Tiberii principatu in Moesia tendebat, anno 54 p. Chr. n. in Syriam translata est, ubi medio saeculo secundo post Chr. natum itemque Cassii Dionis (LV, 23, 3 τέταρτον Σκυθικὸν ἐν Συρίᾳ) aetate etiamtum fuit. Cf. I. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 447 not. 7. 8 Hoc in lapide esse testatur Domaszewski, cum Hamilton

ΚΑΙΟΙΚΗΣΑΝΤΑ legerit. 9 Pleno nomine C. Publicius Marcellus. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 407 n. 779. Praeter ea quae hic titulus et geminus C. I. G. 4034 de eo docuerunt, scimus eum consulem suffectum fuisse mense Maio anni 120 p. Chr. n. cum T. Rutilio Propinquo (Acta fratrum arvalium p. CLIX, 29 Henzen). Cf. etiam Digest. I, 5, 48: *idem* (i. e. Ulpianus) *libro vicensimo septimo ad Sabinum. Imperator Hadrianus Publicio Marcello rescripsit* etc. 10 Iampriden homines docti perspexerunt, Publicium Mar-

cellum sub seditionis Iudaicae tempora (132—135 p. Chr. n.) legatum Augusti provinciae Syriae fuisse, in eo post consulatum (not. 9) tempore, sed cum belli causa in Iudaeam cum exercitu transiret, Severum pro legato in Syria remansisse vicibusque illius in provincia administranda functum esse. 11 De

curatoribus rei publicae (λογισταῖς) ab imperatore datis cf. n. 492². 509⁷. Hi cum plerumque singuli in singulas urbes mitterentur, fasces non habebant. At hic Severus simul legatus imperatoris ad corrigendum statum totius

provinciae (διορθωτής, ἐπανορθωτής) et omnium civitatum curator est, ideoque eundem lictorum numerum habet, ac legati pro pr. praesides provinciarum

imperatoriarum, qui familiari sermone *quinquefascales* appellantur. Cf. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 386, et quos ille affert locos Cassii Dionis LIII, 43, 8: ῥαβδούχοις δὲ ὅτ' ἅπαντες πάντες ὁμοίως οἱ ἀντιστρατήγοι χρῶνται, καὶ ὅσοι γε οὐκ ἐκ τῶν ὑπατευκῶτων εἰσὶ, καὶ ὀνομάζονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου. LVII, 47, 7 ταῖς τε ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεσι ταῖς ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ κακωθεῖσαις (n. 471²) ἀνὴρ ἐστρατηγηκὼς σὺν πάντε ῥαβδούχοις προσετέλχθη.

12 Praefecti aerarii inde ab Augusti principatu a senatu ex praetoriorum numero creabantur. Cf. Tac. Ann. XIII, 29. Cassius Dio LIII, 2, 1. Sueton. Aug. 36. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 557. Quod cum Claudius mutasset anno 44 p. Chr., Nero a. 56 illum magistratum praefectorum aerarii praetoriorum restituit, ita tamen ut non amplius a senatu eligerentur, sed ab ipso principe nominarentur. Inde ab ea aetate, quia etiam aerarium militare praefectis praetoriis commissum erat, illi accuratius *praefecti aerarii Saturni* appellantur, ut hic. Mommsen II³ p. 4043. 13 Suffectus fere

anno 140 p. Chr. Cf. Prosopogr. I. I. 14 De curatoribus operum publi-

corum cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 1031 sqq. 15 De huius vocis vi atque usu cf. quae adnotavi n. 564⁴. Plerumque quidem praeses pro-

ρος Τίτου Αλλίου | Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σε|βαστοῦ Εὐσεβοῦς
30 Γερμανί|ας τῆς κάτω, Μ(ᾶρκος) Ἰούλιος || Εὐσχήμων τὸν ἑαυ-
τοῦ | εὐεργέτην.

vinciae imperatoriae aut definite πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος aut appellatione latius patente ἡγεμῶν vocatur. Hic utrumque coniungitur, fortasse ut haec legatio distinguatur ab ea quae supra v. 9sq. commemorata erat.

544 Lapis inaedificatus Ancyrae in moenibus castelli, inventus cum aedificium mensae argentariae Ottomanicae amplificaretur, sed nunc rursus structura recenti opertus. Ex apographo totius tituli et ectypis chartaceis sinistrae partis, quae omnia Pons vice consulis Francogallici fungens J. G. C. Andersono miserat, ab hoc sibi concessis ed. Th. Mommsen Sitzungsber. der Ak. der Wissensch. zu Berlin 1991 I, 24 sqq. (inde Revue archéologique Troisième série XXXIX 1901 p. 149 n. 92). Th. Homolle Comptes rendus de l'acad. des inscriptions et belles lettres 1900 p. 704 sqq. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 98 n. 173). Cf. quae de titulo commentatus est Th. Reinach Revue celtique XXII 1901 p. 1 sqq.

Γ(άιον) Ἰούλ(ιον) Σεουήρον¹, | [ἀπό]γον βασιλέως | [Δ]ηϊοτά-
5 ρου² καὶ Ἀμόντου | τοῦ Βριγάτου³ καὶ Ἀμόντου || τοῦ Δυ[τ]ι-
(λά)ου⁴ τετραρχῶν | καὶ βασιλέως Ἀσίας Ἀττάλου⁵, | ἀνεψιὸν⁶

Litterae ΘΞΠΣ. Satis frequentes litterarum ligaturae. 1 Cf. n. 5432.

2 Eum intellegi, qui cum bello civili a Pompei partibus stetisset, deinde a Caesare clementer habitus et in regno conservatus sit, rectissime statuit Reinach. Fuerunt sane etiam ex posteris eius complures, qui et nomine eodem et regia dignitate uterentur; sed quis credet horum aliquem in eximia maiorum nobilitate praedicanda commemorari, illum vero totius stirpis longe clarissimum silentio premi? Quod si recte observatum est, etiam illud apparet, non per aliquem ex his natu minoribus Deiotaris Severum ab illo descendisse, sed per filiam; quod quoniam neutra ex duabus filiabus quarum memoria aetatem tulisset hic in censum veniret, acutissime Reinachius coniecit, a tertia filia ceteroqui ignota Deiotari Severum generis originem repetivisse.

3 Neque pater neque filius aliunde notus, sed nomen vere Celticum, siquidem *briga* frequens est in nominum Gallicorum formatione neque minus usitata terminatio *-atus* (*Ambigatus* Liv. V, 34, 2). 4 Nomen perquam dubium. ΔΥΠΑΛΟΥ apographum Ponsii, ΔΥΡΙΑΛΟΥ in ectypo dispicere sibi visus est Mommsenus, qui tamen plane certum nihil esse pronuntiat nisi duas hastas directas. Admodum acute Reinachius priorem nominis partem

ὁπατικῶν Ἰουλίου | τε Κοδράτου⁷ καὶ βασιλέως | Ἀλεξάνδρου⁸

confert cum Δότρευτος apud Strabonem XII, 3, 35 p. 558, alteram vero ΛΑΟΥ potius quam ΑΛΟΥ fuisse conicit comparato nomine *Domnilius* apud Caesarem B. C. III, 4, 5. Quod vero fortasse ipsum nomen Δυ(μν)ιάου restituendum esse dicit, id mihi minus probatur, quia sic pro illis duabus hastis, quas certum est in lapide esse, quinque incisas aut certe incidendas fuisse sumendum esset. 5 Cum Mommsenus negasset definiri posse quis potissimum ex tribus Attalis regibus designaretur, Reinachius confidenter Attalum II Philadelphum (159—138 a. Chr. n.) agnovit. Nam primi quidem regis non tantas fuisse opes, ut recte Asiae regnum ei tribui posset, tertium vero omnino prolem habuisse nullam. At quominus statueremus Attalo II ex Stratonice regina, quam post Eumenis fratris obitum in matrimonium duxisset (n. 303²) filiam natam esse, cuius rursus filia aviae nomen gerens Deiotaro nupsisset (Plutarch. mulierum virt. p. 258 CD: παρέσχε δ' ἡ Γαλατία καὶ Στρατονίκην τὴν Δηϊοτάρου καὶ Χιομάρην τὴν Ὀρτιάγοντος, ἀξίας μνήμης γυναικας), nihil ob stare. Contra quem monuerim, Stratonicen cum Eumenes decederet non multo minus quam quinquaginta annos natam fuisse, qua aetate mulieres etiamtum parere non inauditum quidem, sed certe perrarum est. Ceteroqui sane perquam accommodata ad persuadendum est Reinachii sententia, sed neutiquam negare licet, etiam aliter rem se habere posse. Nam quod ille de Attalo I cogitare vetat propter verba βασιλέως Ἀσίας, manifesto nimium tribuit magnificis tituli honorarii verbis. Ab illo vero stirpem Severi derivari potuisse varia ratione in propatulo est. Nam, ut hoc utar, Philetaerum et Athenaeum natu minimos ex Attali I et Apollonidis filiis (n. 295⁹. 296¹⁰) masculi quidem sexus prolem non reliquisse constat. At neutrum ex his uxorem duxisse probari nequit, ita ut facile fieri possit ut filia alterius utrius hic in censum veniat. Porro neutiquam incredibile est, non liberos ex legitimo matrimonio procreatos respici, sed spurios. Denique ne illud quidem ulla ex parte improbabile est, non veram, sed vanitate posterorum fictam originem hic tangi, qua de re provocasse sufficet ad exemplum Mithridatis Pergameni, quem necessarii adulterinum Mithridatis Eupatoris regis filium esse simulabant (Strabo XIII, 4, 3 p. 625). Quare recte rem in medio reliquisse videtur Mommsenus. 6 Minus accurate hic de consanguineis in universum usurpari nomen statuit Mommsen, cui recte obloquitur Reinach, quia ab his definite distinguantur συγγενεῖς v. 11. Propria igitur vi usurpatur, sed tenendum est Graecos non distinguere fratres patruales et consobrinos, sed utrosque aequè ἀνεψιούς appellare. Si nominibus gentiliciis aliquid tribuendum est, Iulium Quadratum et Iulium Aquilam fratres patruales Severi, Claudium Severum consobrinum existimaverim. 7 C. Antius Aulus Iulius A. f. Quadratus cos. 93. 105 p. Chr., de quo cf. n. 486¹. 8 Cf. n. 428, 3 sqq. Qui illic comemoratur βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, aut idem est qui hic, aut illius nepos. Cum illius filius, huius pater Γάιος Ἰούλιος Ἀγρίππας appelletur, etiam Alexandrum Iuliae gentis fuisse consentaneum est neque est cur eum distinguamus a C. Iulio Alexandro Bereniciano proconsule Asiae fere 135 p. Chr. n. (Bull. de corr. Hell. I 1877 p. 292 n. 80, 8).

10 καὶ Ἰουλίου Ἀβύλου⁹ καὶ Κλ(αυδίου) Σεουήρου¹⁰ καὶ | συγγενῇ
 συγγλητικῶν | πλείστον, ἀδελφὸν Ἰουλίου Ἀμυντιανοῦ, πρῶτον |
 15 Ἑλλήνων¹¹, ἀρχιερασάμενο[ν]¹² || καὶ ὑπερβαλόντα ἐπιδόσεσιν |
 καὶ ταῖς λοιπαῖς φιλοτιμίαις το[ύς] | πάποτε πεφιλοτ[ιμ]ημένους
 καὶ | τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ ἐλαιοθετήσαν[τα] διηγεκῶς ἐν τῇ τῶν
 20 ὄχλων παρὸ[δω]ι¹³ καὶ σεβαστοφανήσαντα κ(αὶ) μόνο[ν] | καὶ

At etsi Alexander quoque Iuliae gentis fuit, tamen is frater patruelis Severi fuisse non potest, quia hic quidem origine Ancyranus fuit, ille vero ex gente Herodis regis oriundus; quare hunc quidem consobrinum esse sumendum est.

9 Etsi genetivum Ἀκύλα potius esse exspectaveris, tamen non recte Reinachium Ἀκυλ(ι)ου emendare demonstravi n. 545³. Homo ceteroqui ignotus.

40 Ne hunc quidem aliunde notum esse iudicat Mommsenus. Sed nescio an agnoscendus sit Cn. Claudius Severus Arabianus cos. 146 p. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. I p. 399 n. 843), quem E. Klebs summa cum veri similitudine eundem esse statuit ac Marci Aurelii praeceptorem Claudium Severum (Prosopogr. I p. 398 n. 808), patrem Cn. Claudii Severi cos. 162 aut 163 et 173 a. Chr., quem habes infra n. 546, 2sq. Ceterum ex particula τε v. 8 init. iniuria collegit Mommsen, ὑπατικῶν ad proximum modo nominum par, Ἰουλίου Κοδράτου et βασιλέως Ἀλεξάνδρου, spectare, ita ut Iulius Aquila et Claudius Severus magnae quidem nobilitatis homines fuisse, neque vero ad consulatum pervenisse existimandi essent. Immo plane ex aequo conjunctionibus τε — καὶ — καὶ — καὶ — quattuor nomina inter se colligantur.

44 Cf. n. 528⁷. 42 Summus provinciae Galatiae sacerdos, non diversus ut quidem videtur a galatarcha.

43 Mommsenus confert titulos Ancyranum C. I. G. 4025, 9sq. μόνον τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὕλης ἐλαιοθετήσαντα τῆς ἡμέρας et Argivum C. I. G. 4422, 13sq. τό τε ἔλαιον θέντ[α] ἐν παντὶ γυμνασίῳ καὶ βαλανείῳ ἀδεῶς ἀπὸ πρωῒας ἄχρις ἡλίου δύσεως παντὶ ἐλευθέρῳ καὶ δούλῳ ἐκ τῶν ἰδίων. Vocem πάροδος de pompa intellegendam esse recte negat idem. Sed quod id potius enuntiari statuit, unicuique cum intraret gymnasium oleum datum esse, ne ipsum quidem plane accommodatum videtur verbis; immo maxime ex articulo τῇ παρόδῳ non rationem dividendi olei, sed aliam rem, per cuius occasionem illud dividatur, innui colligo. Nec dubium erit quatenus ea fuerit, si contuleris titulum apud Mordtmann Marm. Ancy. p. 6 n. 5, 8sq. [δι'] ἔλ[ο]υ ἔτους ἐ[πὶ] μεγίστου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ [παρ]όδῳ καὶ τῶν αὐτοῦ στρατευμάτων. Nam ὄχλους appellari milites a Polybio et recentioribus notum est. Cf. Polyb. I, 45, 4: διὸ καὶ συνθεωρήσαντας τοὺς ἡγουμένους αὐτῶν ἀποδεδειληκότας τοὺς ὄχλους βουλευσάσθαι μὴ κρίνειν διὰ μάχης τὰ πράγματα. 32, 8: οἱ στρατηγοὶ συνιδόντες τοὺς ὄχλους ἀναθεαρρηκότας παραδόξως ταῖς ψυχαῖς. Etiam tempore tituli suppres sunt, nam hic quidem ad proficiscentem in bellum Parthicum Traiani auspiciis exercitum (a. 115 p. Chr. cf. not. 47) spectat, Mordtmannianus ad eundem inde redeuntem sub ipsa Hadriani initia (a. 117 p. Chr. n.). Per simillimam occasionem oleum praebitum esse videmus Palmyrae ap. Lebas Inscr. III, 2585, 5 ἐπιδημία θεοῦ Ἀδριανοῦ ἀλ(ε)ιμα παρασχόντος ξένοις τε καὶ πολίταις,

πρῶ[το]ν τὰ¹⁴ ἀπ' αἰῶνος σεβαστοφ[α]ν[υ]τικὰ χρήματα εἰς ἔργον
 τῇ πόλει | χαρισάμενον καὶ μὴ συνχρησάμενον εἰς τὸ ἔλαιον
 25 τούτῳ τῷ πόρ[ωι]¹⁵, ὡς || οἱ | πρὸ αὐτοῦ πάντ[ες], καὶ ἄρξαντα |
 [καὶ ἀ]γωνοθετήσαντ[α] καὶ ἀγορανο[μ]ήσαντα καὶ τὴν γυναικα¹⁶
 καταστήσαντα ἀρχιέρειαν καὶ αὐτὴν ὑπερβ[α]λοῦσαν ἐπιδόσεις,
 30 ἀποδεξάμεν[όν] || τε στρατεύματα τὰ παραχειμάσαντ[α] ἐν τῇ πό-
 λει καὶ προπέμψαντα [τὰ] | παροδεύοντα ἐπὶ τὸν πρὸς Πά[ρ]θους
 πόλεμον¹⁷, ζῶντά τε δικα[ί]ως καὶ ἰσοτείμως¹⁸, φυλὴ Παραχα. |
 35 λίνη ἐβ[δ]όμη¹⁹ τὸν ἴδιον εὐεργέτην, φυ[λα]ρχοῦντος Οὐάρου Λο-
 γίου, ἐτίμησεν.

ἐν πᾶσιν ὑπηρετήσαντα τῇ [τῇ τῶν] στρατευμάτων ὑποδοχῇ κτλ., quod testimonium affert Mordtmann. 14 Manifesto errore hoc pro τῶν incisum est. Neque enim Severus eas pecunias, quae post hominum memoriam redierunt, civitati largitus est, sed quae per ipsius magistratum numeratae erant, et id quidem fecit primus omnium qui post hominum memoriam flamines Augustorum fuerunt. 15 Flamini Augusti (σεβαστοφάντ) numerabantur pecuniae, ut Mommsenus quidem coniecit ex aerario civitatis, quibus sumptum olei dividendi toleraret, id quod omnes ante Severum fecerant. Is vero hanc impensam totam de sua re familiari fecit, illas vero pecunias ad opera publica populo largitus est. 16 Cf. n. 545. 17 Traiani bellum Parthicum (115—117 p. Chr. n.) M. Verbum παραχειμάσαντα ad hiemem 114/115 referendum esse apparet, quoniam imperatorem sub finem anni 114 ab urbe profectum vere anni 115 p. Chr. n., cum iam aliquantis per pugnatum esset, ad exercitum pervenisse constat; cf. Mommsen Hist. Rom. V p. 398sq. Cum προπέμψαντα cf. Lebas-Wadd. Inscr. III, 1477: παραπέμψαντα τοὺς κυρίους αὐτοκράτορας καὶ τὰ ἑρὰ αὐτῶν στρατεύματα. 18 Eadem vox redit in titulis Ancyranis C. I. G. 4034, 9. 4032, 5. Manifesto significat merita hominis virtutesque non minores esse honoribus quibus afficiatur. 19 Supplevit Mommsen, sine dubio recte, etsi alibi tribuam Ancyranarum numeri prae-mitti solent nominibus, non subiungi, neque primis vocabuli litteris indicari, sed usitatis notis numeralibus. Cf. n. 547, 13. 549, 9.

545 Ancyrae in muro turris rotundae. Edd. Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 160 ex schedis Tourneforti aeri incisum. Tournefort Itin. III ep. 24 p. 320 (Muratori T. I p. CLXIII, 4. J. Franz C. I. G. 4030. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 105 n. 190). Cf. quae disputavit Th. Reinach Revue celtique XXII 1901 p. 7 sq.

Litterae ΘΠΣ; ζῶ plerumque quidem vulgarem formam habet, sed v. 2 priore loco R est. Vs. 3 N et B, vs. 8 Π et P, vs. 9 N et E ligatae.

K(λαυδίαν) Ἀκυλ(λ)ίαν¹ | ἀρχιέρειαν², | ἀπόγονον βα|σιλέων³,
 5 θυγα|τέρα τῆς μητρο|πόλεως⁴, γυναῖ|κα Ἰουλίου Σε|ουήρου⁵ τοῦ
 10 πρώ|του τῶν Ἑλλή|νων⁶, ὑπερ(β)α|[λοῦσαν ἐπιδόσει⁷ -----]

4 KAPAKYΛAIAN Tourneforti apographum. Quod nomen cum manifesto Graecum non sit, sed ne Celticum quidem esse videatur, iam pridem addubitatum, sed ingeniosa I. Mordtmanni (Marm. Ancyra p. 49 not.) emendatione demum sanatum est. Nomen Ἀκυλλία etiam in alio lapide Ancyrano (ap. Perrot, Exploration de la Galatie et la Bithynie n. 133, 4) agnovit Mordtmann p. 42. Compendiosa scriptura ΚΛΑ facile in ΚΑΡ abire potuit, alterum vero nomen lenissimo errore (A pro Λ) obscuratum est. Mulierem nobilissimam neque civitate Romana caruisse neque, si eam habebat, nomen gentile in titulo honorario ipsius omisum esse credibile est. Cf. etiam not. 3.

2 Cf. n. 544, 27 καὶ τὴν γυναῖκα καταστήσαντα ἀρχιέρειαν, καὶ αὐτὴν ὑπερβ(α)-λοῦσαν ἐπιδόσειν. 3 Haec regiae stirpis mentio collatis n. 543, 2sq. et 544, 2—6 suspicionem movet, Claudiam Aquilliam ex eadem nobilissima familia ortam fuisse ac maritum eius Severum. Accuratius definiri parentelae ratio vix poterit. Si sequimur Mordtmanni (not. 4) correcturam in restituendo nomine gentili Κλα(υδίαν), non improbable est, ut Reinachius observat, eam Claudio Severo, qui mariti frater patruelis aut consobrinus fuit (n. 544, 40) patre usam esse. Sed ipsi Reinachio magis placuit alia opinio, initio [Ἰουλ](ι)α(ν) restituendum eamque eius qui n. 544, 9. 40 commemoraretur filiam fuisse. Illum enim a Mommseno quidem Iulium Aquilam vocari, at quia sic genetivus Ἀκύλα, non Ἀκύλου esse deberet, praestare Ἀκυλ(ι)ου emendare atque ita commodissime Iuliam Aquilliam Iulii Aquil(ι)ii filiam haberi. Quae ut sunt ingeniose excogitata, ita scrupulum movet emendatio in verbis tituli 544, cuius fide dignissimum tenemus exemplum. Accedit quod cognomen, non nomen gentile illo loco desideramus; in mulieribus, quippe quae plerumque cognominibus caruerint, longe aliter res se habet. Denique vulgarem genetivi formam, quae Reinachio offensioni fuit, in eodem nomine habent tituli item Ancyrani Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 20 n. 7 (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 423 n. 83), 3. 4 Σεμπρωνία Ῥωμανά, θυγάτηρ Σεμπρωνίου Ἀκύλου. p. 427 n. 94, 3. 4 [Φιλόξενος] Ἀκύλου. Mordtmann Marmor. Ancyran. p. 46 n. 5, 46: φυλαρχούντων Κ(λαυδίου) Ἀκύλου κτλ.

4 Cf. n. 470⁶. Papers of the American school at Athens III p. 446 n. 642, 7. 8 θυγάτηρ πόλεως. 5 Cf. n. 543. 544. 6 Cf. n. 544, 13. 14. 7 Supplevi et emendavi ex n. 544, 28. 29. Lapis ex Tourneforti apographo habet ΥΠΕΡΡΑ, quod non attigerunt editores.

546 Pompeiopoli (*Tasch-Köprü*). Edd. Eugène Boré, Corr. et mém. d'un voyageur en Orient I p. 445 n. 2 (J. Franz C. I. G. 4454). Accuratus G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII 1889 p. 305 n. 43 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 57 n. 435).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Γν(αῖον) Κλαύδιον | Σεβῆρον¹, [δ]ις² | ὄπατον,
 5 πον[τίφικα<ι>]³, γαμβρόν⁴ | Ἀύτοκράτορος | Καίσαρος Μ(άρκου)
 Ἀύρηλίου Ἀντωνεῖνου Σεβ(αστοῦ)⁵, | [τὸν]⁶ πάτρ(ω)να⁷ καί
 10 κτε[ρ]στην, ἡ μητρόπολις | τῆς Παφλαγονίας | Πομπηϊόπολις⁸
 διὰ | Π(οπλίου) Δομιτίου Αὐγορείνου | Κλωδίου Καλβεῖνου ||
 15 πρώτου ἄρχοντος⁹, τῷ ρογ' ἔτει¹⁰.

Litterae ΘΠΩΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Vs. 16 et ante ΤΩ et post hanc voculam foliolo, post notam numeralem puncto distinguitur.
 1 Cn. Claudius Severus, filius Cn. Claudii Severi Arabiani cos. 146 p. Chr. n., ipse consul I suffectus 162 aut 163 p. Chr., cos. II a. 173 p. Chr. n. ordinarius cum Ti. Claudio Pompeiano II (C. I. Lat. IX, 4970, 14). Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 398 n. 844. 2 ΔΙΣ Boré, sed Doublet in lapide ΚΑΙΣ esse asseverat. Id recte se habere non posse iudicat Klebs, quod utique M. Aurelium genero cognomen quod est *Caesar* imposuisse incredibile sit. Sane id ipse Doubletus sensit, sed quod conicit fortasse alterum Severi cognomen hic fuisse, id ne ipsum quidem ullam veri speciem habet, siquidem neque quicquam hic deest, neque cognomen quod inter omnia Severi nomina postremum locum tenebat per compendium exaratum fuisse potest. Quod quoniam Severum bis consulem fuisse constat (not. 4), quadratarium δις aut incidisse aut certe incidere debuisse certum existimo. 3 ΤΙΦΙΚΑΙ lapis. Quod Doubletus emendat πον[τίφικα] καί, id etsi facilem erroris explicationem habet, tamen mihi non probatur, nam cum consulis et pontificis honores ἀνυθέτως componantur, quomodo res diversissimae, sacerdotium et affinitas cum imperatore, particula copulativa coniungi potuerunt? 4 M. Aurelius Severo filiam Fadillam nomine uxorem dedit. Cf. Cassius Dio LXXIX, 5, 4 τῷ δὲ δὴ Βάσις (sc. αἰτίμα τῇν) ἔτι γυναῖκα καὶ εὐπρεπῇ καὶ εὐγενῇ εἶχεν· τοῦ τε γὰρ Σεουήρου (τοῦ) Κλαυδίου καὶ τοῦ Ἀντωνεῖνου τοῦ Μάρκου ἀπόγονος ἦν. Ex hoc matrimonio natus est Ti. Claudius Severus Proculus cos. 200 p. Chr. n. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 399 n. 844. 5 M. Aurelius (161—180 p. Chr. n.). 6 Σεβ[αστοῦ] Doublet. Sed cum articulo careri vix possit, hunc initio v. 9 reponere et Augusti nomen per compendium scriptum statuere malui. 7 ΠΑΤΡΟΝΑ. 8 Pompeiopolis etiam in nummis metropolis Paphlagoniae appellatur. Cf. Eckhel D. N. III p. 389. Mionnet II p. 399 n. 67. Suppl. IV p. 569 n. 408. Qui nummi eiusdem fere cum hoc titulo aetatis sunt, siquidem alter M. Aurelii imperatoris, alter Faustinae Augustae nomen inscriptum habet. I. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 359 not. 13. Aut igitur duas inde a Marci aetate metropoles habuit Paphlagonia (cf. n. 532⁵), aut in Gangrorum locum successit Pompeiopolis. 9 Cf. n. 492⁸. 10 Plerumque homines docti (v. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 1 p. 645 et quos ille affert) Pompeiopolitanos ab a. 7 a. Chr. n. annos suos numerasse statuunt. Sed sic hic titulus anno 171 p. Chr. vindicandus esset, cum tamen alterius consulatus (not. 2) mentio eum anno 173 p. Chr. non antiquiorem arguat.

547 Ancyrae in coemeterio Christianorum. Ex schedis Cossonianis ed. Gronovius Mem. Cosson. p. 144, IV (J. Franz C. I. G. 4017). Accuratus exscripsit A. D. Mordtmann, cuius exemplum edidit filius J. Mordtmann, Marmora Ancyrana, Diss. inaug. Berol. 1874, p. 4 n. III.

Ἀγαθῇ τύχῃ¹. | Τ(ίτον) Φλ(άουιον) Γαϊανόν, ἱππέα Ῥωμαίων² |
 κ(αί) δις τὴν πρώτην ἀρχ[ὴν ἄρξαν]τα³ κ(αί) πολειογραφῆ[σαντα]⁴
 5 κ(αί) γ'⁵ || πρεσβεύσαντα παρὰ [θεὸν Ἀντων]νεῖνον⁶ κ(αί) ἀγωνοθε[τήσαντα] | δις τοῦ τε κοινοῦ τῶν Γαλατ[ῶν] | κ(αί) δις τῶν
 10 ἱερῶν ἀγώνων τῶν με[γάλων] Ἀσκληπιείων ἱσοπυθ[ίων]⁷ κ(αί) ἀρχιερέα τοῦ κοινοῦ τῶν Γα[λατῶν]⁸, γαλατάρχην⁹, σεβαστοφάντην, |
 κτίστην¹⁰ τῆς μητροπόλεως¹¹ Ἀγκύρας, | φυλῇ γ'¹² Κλ(αυδία)

Litterarum formas ΘΘΞ(Ξ)ΠCΩ habet exemplum Cossonianum. Mordtmannus titulum minusculis modo litteris exhibet. 1 Ex basibus monumentorum, quae sine dubio omnes duodecim tribus Ancyranorum Gaiano erexerunt, quattuor aetatem tulerunt, praeter hanc C. I. G. 4016, Gruter p. CCCCX, 3 (quam Franzius, ut Mordtmannus perspexit, perperam pro alio huius tituli C. I. G. 4017 apographo habuit) et Mordtmann Marm. Ancyrana p. 3 n. IV. Sed dolendum est, nusquam praeter hunc titulum tribus nomen servatum esse. Quae v. 2—7 uncis inclusi, in antiquiore apographo sunt, sed a Mordtmanno patre non iam lecta sunt, angulo lapidis dextro superiore fracto. 2 Cf. n. 493⁶. 3 Cf. n. 492⁸. 4 Cf. n. 528⁶. 5 Apud Mordtmannum haec non sunt (not. 4), in exemplo Cossonianum T est; sed veram lectionem servavit exemplum apud Gruterum p. CCCCX, 3, unde Franzius eam hic reposuit. 6 M. Aurelius Antoninus qui volgo Caracalla appellatur (a. 214—217 p. Chr. n.). 7 Cum antiquiores usque ad Franzium in lectione exempli Cossoniani ICΘΠΥΘΙΩΝ compendium scripturae agnoscere sibi visi Ἰσθ(μίων) Πυθίων supplevissent, Mordtmannus in omnibus lapidibus pro priore Θ litteram O exhibet, ita ut filius rectissime statuerit, ἱσοπυθίων legendum esse. Item in nummis Caracallae principatu Ancyrae cuspis non ICΘΠΥΘΙΑ esse, sed ICOPYΘΙΑ, ut ante Spanhemium recte lectum erat. Nonnulla alia huius epitheti exempla attulit p. 6, ad quae proximis decenniis permulta accesserunt, ex quibus unum attulisse sufficiet ex quo vis ac notio vocis clarissime appareat, Syll.² 205, 15 sqq. 206, 9: ὅπως ἂν ἀποδεξ[ώ]μεθα τὸν ἀγῶνα τὸ μὲν μουσικὸν ἱσ(ο)πύθιον, τὸν δὲ γυ[μνικὸν] ἱσ(ο)νέμεον ταῖς τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς. 8 Non diversum hoc officium ab eo quod statim subiungitur galatarchae, sed quia illud vocabulum proprie negotium sacra administrandi, hoc vero regimen concilii provincialis significat, tanquam duae res discretae enumerari possunt. 9 Cf. n. 542². 10 Cf. n. 492⁵. 11 Cf. n. 548⁷. 12 II Exemplum Cossonianum. γ' emendavit Franz, sed duodecim modo fuerunt Ancyranorum tribus (αἱ δώδεκα φυλαί Mordtmann Marm. Ancyrana p. 46 n. 5, 15). Iam cum Mordtmannus pater numeri septenarii notam H in lapide agnoverit, nihil dubii remanet.

Ἀθηναία¹³ τὸν | ἐν πᾶσι πρῶτον κ(αὶ) αὐτῆς εὐεργέτην, φυ-
 15 λαρχούντος κ(αὶ) ἐπιμελουμένου Πουστουμίου¹⁴ | [Ι]ουλίου Ἀν-
 τωνίου Μαξίμου¹⁵, | φυλαρχούντος κ(αὶ) ἐπιμελουμένου | Ἀν-
 τωνίου Ἀντωνεῖνου¹⁶.

13 ΚΑΛΑΘΗΝΑΙΑ Cosson., cuius levis error Mordtmanni apographo sublati est. 14 De lectione ΠΟΥCTΟΥΜΙΟΥ convenit inter Cossonum et Mordtmannum patrem. Sed Franzius cum hanc scripturam inauditam existimaret, Που(πλίου) (Πο)στουμίου emendare conatus est. At Mordtmannus filius etiam alias eiusmodi scripturas, a pronuntiatione vulgari sine dubio profectas, ut Φουρτουναῖος, Κουρνοῦτος, κουρνουλάριος, in titulis occurrere observavit, quibus addere licet Κουρβούλων (*Corbulo*) infra n. 629, 168, atque adeo acutissime ex alio titulo Ancyrano exemplum geminum attulit, cum C. I. G. 4027, 4. 2 in ΙΓΠΟΥΕΤΟ|..ΙΟΝ nihil aliud ac (Τι)[βέριον] Που[σ]το[ύ-
 μιον] latere demonstraret. Quam recte iudicaverit, nunc aliis lapidibus, ubi hoc ipsum totidem litteris exaratum exstat, in lucem protractis cognoscitur. Cf. Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV 1899 p. 444 n. 40 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 47 n. 49) v. 2 Π(όπλιος) Πουστούμιος Φιλίσκος. v. 5. 6 Π(ο-
 πλίου) Πουστουμίου Σεουθερανοῦ Ἀπολλοθέμι[δος]. C. I. Att. III, 4474, 29. 30 Λ(ούκιος) Πουστούμιος Πόπλιος Μαρθάσιος. 45 Hic versus in exemplo Cossoniano non est. Vix aliter intellegi potest atque ut *Postumius Iulius Antoninus Maximus* unius hominis nomina esse statuamus. Quem duo gentilia, cognomina item duo, sed nullum praenomen gerere tertio p. Chr. n. saeculo nihil habet offensionis. 46 Ex reliquis tribus titulis unus (Mordtmann p. 3 n. II) infra mutilus est, unus (Mordtmann p. 5 n. IV) unum phylarchum eundemque operis curatorem habet, tertius (Mordtmann p. 2 n. I) separatim unum phylarchum et duos curatores recenset. Nulla igitur in hac re cernitur constantia, sed cur non simpliciter plurali φυλαρχούντων καὶ ἐπιμελουμένων comprehendantur hi duo homines, latet.

548 Ancyrae in coemeterio Christianorum ad stylobatem. Edd. G. Cuperus ad Lactant. de mort. persec. p. 240. Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 158 n. IV. (Ex his post alios J. Franz C. I. G. 4011. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 402 n. 180).

Καλπούριον | Πρόκλον¹ ἐκ συν|κλητικῶν καὶ ὑπατι|κῶν², χει-

Litterae ΘΠΣ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Particula καὶ v. 12 plene scripta, v. 3. 47 per compendium κ. 1 Cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 288 n. 254. Plenum nomen L. Calpurnius Proclus notum est ex titulo Bonnensi Korrespondenzblatt der westdeutschen Zeitschrift II 1883 p. 7. Temporis indiciis certioribus caremus, sed litteratura finem alterius aut initium tertii p. Chr. n. saeculi monstrare videtur. 2 Non unum ex numero senatorum et consularium, sed qui ab eius ordinis hominibus generis

5 λίαρχον || ἐν Δακία λεγιῶνος | ιγ' Γεμίνης³, δῆμαρχον, στρατη-
 10 γόν Ῥώμ(η)ς⁴, ἐπιμεληθέντα ὁδῶν⁵, ἡγεμόνα λεγιῶνος α'
 Ἀθηνᾶς ἐν Γε[ρμ]α[νί]α⁶, ἀνθύπατον Ἀχαΐας, πρεσβευτὴν καὶ
 15 ἀντιστράτηγον Βελγικῆς, ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστῇ
 Τεκτοσάγων Ἀγ[χυ]ρα⁷, τὸν ἑαυτῆς σωτῆρα καὶ εὐεργέτην.

originem repetat significari certissimum est, siquidem Proclus quo tempore titulus incisus est manifesto nondum consul fuerat. 3 Legio XIII Ger-

manica anno 23 p. Chr. in Germania superiore tendebat (J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 446 not. 6), sed medio saeculo p. Chr. n. altero (inter 120—170 p. Chr.) eam in Dacia stationem habuisse ex indice legionum qui lapidi incisus exstat (C. I. Lat. VI, 3492 a b. Borghesi Oeuvres IV p. 259 sqq. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 454 not. 2) apparet. Ibidem etiam-

tum Alexandri Severi principatu fuisse testatur Cassius Dio LV, 23, 5: τὸ τε τρίτον καὶ δέκατον (στρατόπεδον) τὸ ἐν Δακίᾳ τὸ δίδυμον. 4 ΜΝΣ. 5 De curatoribus viarum cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II, 43 p. 668 sqq. 1077 sq., qui docet certe maiorum viarum curam principatus aetate non committi nisi senatorii ordinis hominibus ac plerumque quidem praetoriis, qualis hic est.

6 Legio I Minervia a Domitiano constituta in locum legionis bello Sarmatico deletae (Sueton. Domitian. 6. Tacitus Agricola 41. Eutrop. VII, 15), quae videtur V Alaudae fuisse (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 450 not. 2) successit. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Δομιτιανὸς (συνέταξεν) τὸ πρῶτον τὸ Ἀθηνᾶϊον τὸ ἐν Γερμανίᾳ τῇ κάτω. Ceterum in lapide est ΕΓΓΕΑ.

7 Caput Tectosagum fuisse Ancyram et scriptores produnt (Polyb. XXI, 39, 4: τῶν Ῥωμαίων — στρατοπεδεύοντων περὶ τὴν Ἀγχυραν πόλιν — παραγίνονται πρέσβεις παρὰ τῶν Τεκτοσάγων. Liv. XXXVIII, 24, 4: *supererat bellum integrum cum Tectosagis. ad eos profectus consul tertiis castris Ancyram, nobilem in illis locis urbem, pervenit.* Strabo IV, 4, 13 p. 187: τριῶν γὰρ ὄντων ἐθνῶν ἐν ἐξ αὐτῶν τὸ περὶ Ἀγχυραν πόλιν Τεκτοσάγων λέγεται. XII, 5, 2 p. 567 Τεκτοσαγες δὲ (ἔχουσι) τὰ πρὸς τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῇ κατὰ Περσικοῦ καὶ Ὀρκαόρους· τοῦτων δ' ἦν φρούριον Ἀγχυρα. Plin. Nat. hist. V, 146: *oppida Tectosagum Ancyra, Trogmorum Tavium, Tolistobogiorum Pisinuus.* Ptolemaeus Geogr. V, 4, 6 p. 852, 4: μεθ' οὗς ὡς πρὸς ἀνατολὰς Τεκτοσάγαι, ἐν οἷς πόλεις Ἀγχυρα μητρόπολις. Etiamtum principatus aetate Ancyra non modo ut hic cognomento Augusta Tectosagum gloriatur, sed aliquando omisso proprio oppidi nomine simpliciter civitas Tectosagum appellatur. Cf. C. I. G. 4010, 1: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σεβαστηνῶν Τεκτοσάγων. Metropolis Galatarum vocatur cum in nummis, qui exstant inde a Tiberio Caesare usque ad Saloninam Augustam (B. Head Historia Numm. p. 629), tum in titulis. Cf. n. 545, 5. 547, 12. 549, 6. Inscr. Sic. et It. 1078 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 138), 6 sqq. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 2224 n. 4.

549 Lapis inaedificatus Ancyrae in interiore muro castelli, admodum edito loco, ut titulus legi nequiverit nisi telescopi opi. Ed. W. M. Ramsay Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 16 n. 3 (R. Cagnat

Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 102 n. 179. A. von Domaszewski Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 123 not.).

Τὸν κράτ(ιστον) Καικίλ(ιον) Ἑρμιανόν, | τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρ-
χείου¹, βουλευογραφε(ήσαντα)² τὸ β', | πολιειτογραφε(ήσαντα)³ τὸ ε', γα-
5 λατάρχην⁴, | χ[τ:]στὴν⁵, [π]ᾶσαν [π]ολε[ιτ:]σίαν ἐνδόξως | καὶ μεγα-
λοπρεπῶς πολε[ιτ:]ευσάμενον, | προστάτην⁶ τῆς μητροπολ(εως)· β'
νεωκόρου⁸ | Ἀνκόρας, πατέρα καὶ πάππον συνκλ[ητ:](ῶν), | δοικ[η]-
10 νά[ρι]ον ἐπὶ συμβουλίου τοῦ Σεβ(αστοῦ)⁹, | φιλῆ α' ¹⁰ | τὸν πάτρωνα.

Litterae ΕΞΠCΩ, nonnullis locis ita evanidae, ut ex ΑΔΕΤ nihil restet nisi ΑCΙ, id quod singillatim indicandum non existimavi. 4 Cf. n. 528².

Femininum ἡ ἐπαρχεῖος (sc. χώρα) pro usitatiorē ἐπαρχεία (*provincia*) etiam Inscr. Gr. Sic. et Ital. 944 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 132 n. 402), 2. 3 ἐπιτροπεύσαντι ἐπαρχείου Βριταννείας et Syll.² 424, 6. 7 ἐν πᾶσι τὴν ἐπαρχίον εὐεργετήσαντα legitur. 2 Censor (τιμητής) in Bithynia et aliquot

vicinarum provinciarum civitatibus lectionem senatus habebat, quare tertio p. Chr. n. saeculo Ancyrae etiam βουλευογράφος appellatus est. Cf. n. 528⁶.

3 De hoc magistratu cf. n. 528⁶. 4 Cf. n. 542². 5 Cf. n. 492⁵.

6 Cf. n. 534². 7 Cf. n. 548⁷. 8 In nummis Valeriani (243—250

p. Chr. n.) et Gallieni (243—253 p. Chr. n.) δις νεωκόρον appellari Ancyram monet Ramsay. Qua cum re convenit testimonium tituli honorarii Corneliae Saloninae Augustae, Gallieni uxoris, Journal of Hell. studies XIX 1899 p. 107 n. 95 ἡ μητροπόλις τῆς Γαλατίας β' νεωκόρος Ἀγκυρα. Medio igitur saeculo p. Chr. tertio ne hic quidem Caecilii Hermiani titulus antiquior est.

9 Consiliarius Augusti ducenarius. Cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 249 n. 35. 10 Cf. n. 542⁵.

550 In vico Phrygiae *Eldesch*, in coemeterio. Ed. J. G. C. Anderson Journ. of Hell. stud. XVIII (1898) p. 123 n. 70 (Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 184 n. 79. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 120 n. 240).

Κοσμίῳν κυρίου Καίσα[ρ]ος οὐέρνας¹, εἰρη|νάρχης², Διὶ Με|γί-
5 στω [εὐ]χῆν.

Litterae ΕΕC (nisi quod v. 4 fin. ΣΑ est) Ω. 4 Frequenter nomen Latinum *terna* in titulis Graecis sine mutatione conservatur. Cf. C. I. G. 3095 (Tei) Ἀλέξανδρε βέρνα χο[ρ]ητὲ χαῖρε. Mitth. des arch. Inst. in Athen XIII 1888 p. 242 n. 21 Κόσμος οὐέρνας ἱππεὺς καὶ Δόμνα ἡ σύμβιος. p. 242 n. 23, 1 Μάρκος οὐέρνας. p. 243 n. 24, 4 Σέλευχος οὐέρνας τοῦ Σεβαστοῦ κανκελλάριος. p. 243 n. 25 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 122 n. 254), 1 Ἀσκληπιδῆς οὐέρ[ν]α τοῦ Σεβ(αστοῦ) Ἀσκληπιδῆ πατρί. 2 Quenam ratio intercederet inter irenarcham, cuius imperio subiuncti sint diogmitae (n. 514³),

et paraphylaces (485⁹), quibus praesto sunt paraphylacitae, pro certo definiri posse negat Anderson; certe utrumque magistratum municipalem fuisse, qui pacem et tranquillitatem custodiret. Quod fortasse irenarcham quidem summum eius rei per totum oppidum agrumque praefectum, paraphylacas vero singulorum pagorum partiumque custodes illius imperio subditos fuisse conicit, id certe non in omnia oppida aequae cadere potest; nam ex n. 476, 8. 9 discimus, Dorylaii quidem collegium paraphylacum suum principem (ἀρχιπαράφύλακα) habuisse. Sed si quis aut eundem aut certe simillimum magistratum in aliis civitatibus ἀρχιπαράφύλακα, in aliis εἰρηγόρχην appellatum existimet, non absurde iudicare mihi videtur. Quod si probetur, vix fieri poterit quin etiam paraphylacitas et diogmitas eosdem iudicemus. Ceterum quod hic servum principis irenarchae officio fungi videmus, recte Anderson singulare existimat, sed non minus recte eo referre videtur, quod non civitatis, sed praedii imperatoris hic magistratus fuerit. De irenarchis cf. W. Liebenam Städteverwaltung im römischen Kaiserreiche p. 358.

4. Lycia et Pamphylia.

551 Romae 'in area palatii Capitolini' (Boiss.). Ex Manutii, Cittadini, Achillis Statii, Boissardi, Pighii, Sismondi exemplis manuscriptis post Gruterum Thes. 1009, 5 ediderunt J. Franz C. I. G. 5880. Th. Mommsen C. I. L. I, 589. W. Henzen C. I. L. VI, 372. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. 986. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 34 n. 61).

[Λ]υκίων τὸ κοινόν, κομισάμενον τὴν πάτριον δημ[ο]κρατίαν¹,

Litterae volgares praeter ΠΣ. Supra hunc titulum eadem sermone Latino exarata hunc in modum: [*Ab eo*]muni restitutei in maiorum leibert[atem | *Luciei*] Roma(m) Iovei Capitolino et poplo Romano v[irtutis] | benevolentiae beneficique causa erga Lucios ab comu[nē]. 1 De titulis eiusdem monumenti reliquis, qui aetatem tulerunt, cf. n. 375⁶. Ex quorum argumento Mommsenus acutissime collegit, illud exstructum esse a legatis civitatum regumque Asiae, qui post Mithridatem a Sulla devictum Romam ad senatum venissent. Cf. Appian. Civ. I, 102: ἔθνη τε γὰρ πάντα καὶ βασιλεῖς ὅσοι σύμμαχοι καὶ πόλεις οὐχ ὅσαι μόνον ὑποτελεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἑαυτὰς ἐνεκεχειρίκεσαν ἐπὶ συνθήκαις ἔνορκοι, καὶ ὅσαι διὰ συμμαχίαν ἢ τινα ἀρετὴν ἄλλην αὐτόνομοι τε καὶ φόρων ἦσαν ἀτελεῖς, τότε πᾶσαι συντελεῖν ἐκελεύοντο καὶ ὑπακούειν, χώρας τε εἶναι καὶ λιμένων κατὰ συνθήκας σφίσι δεδομένων ἀφηροῦντο. Sed nonnullis civitatibus, atque inter eas Lyciis, libertatem tum redditam esse a Romanis refert idem Mithridat. 61: αὐτὴν δὲ τὴν Ἀσίαν καθιστάμενος Ἰλιέας μὲν καὶ Χίους καὶ Λυκίους καὶ Ῥοδίους καὶ Μαγνησίαν καὶ τινὰς ἄλλους (inter quos Laodicenses ad Lycum et Tabenos fuisse alii huius monumenti tituli docent) ἢ συμμαχίας ἀμειβόμενος (id quod in Lycios cadit) ἢ ὧν διὰ προθυμίαν ἐπεπόνθεσαν οὗ ἕνεκα (ut Ilienses, cf. App. Mithr. 53) ἐλευθέρους ἡφίει καὶ Ῥωμαίων ἀνέγραφε φίλους. Th. Reinach Mithridates Eupator p. 204 vers. Germ.

τὴν Ῥώμην Διὶ Καπετωλίῳ καὶ τῷ δήμῳ τῷ[ι] | Ῥωμαίων,
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας καὶ εὐεργεσίας | τῆς εἰς τὸ κοινὸν
τὸ Λυκίων.

552 In parietinis Xanthi Lyciae, in anta dextra portae oppidi. Ex apographo Fellowsii ed. L. Ross Kleinasien und Deutschland p. 67 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 1123 n. 4269 b, 1. Lebas-Waddington Inscr. III, 1251). Multo accuratius exscripsit et commentario doctrinae et acuminis pleno illustravit O. Benndorf, Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld p. 75 A. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 223 n. 607 B.

Αἴχμων¹ Ἀ[π]ολλοδότου² Σαρπηδόνιος³, | ναυαρχήσας κατὰ πό-
λεμον ἐκ πάντων Λυκίων⁴ | καὶ καταναυμαγήσας περὶ Χελιδο-

Litterae ΑΞΠΣ. 1 Nomen perrarum neque adhuc usquam nisi in Lycia inventum. Benndorf. Praeter hunc titulum occurrit C. I. G. 4199 b, 1 (Telmessi). Bull. de corr. Hell. XVIII 1894 p. 328 n. 15, 2 (Limyris). De flexione cf. n. 554². 2 Hoc quoque nomen in illis potissimum Asiae regionibus usitatum fuisse observavit Benndorf, provocans ad titulum I. Gr. Sept. I, 1760, 24 Ἀπολλόδοτος Δημέου Λύκιος ἀπὸ Ἐάνθου. 3 Idem demoticum (Ἀντιγένης Ἀπολλωνίου Σαρπηδόνιος) in titulo a se in Tloensium oppido exscripto inveniri testatur Benndorf p. 79 not. 8, qui idem monet omnino pagorum (δήμων) nomina in Lycia ab heroibus illius regionis derivari consuevisse, ut Xanthi Ἰοβάτειος (C. I. G. 4269 d, 1. 2. 5. Benndorf et Niemann Reisen im südsw. Kleinasien I p. 93 n. 84, 4. 82, 1. p. 94 n. 85. Petersen et Luschan ibid. II p. 5 n. 13, 1. 2), Tlo Βελλεροφόντειος (C. I. G. 4235 b, 11. 36), in ignotis civitatibus Glauci et Telephi pagos (Steph. Byz. Γλαύκου δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. ὁ δημότης Γλαυκοδήμιος. — Τηλέφιος δῆμος καὶ Τηλέφου κρήνη Λυκίας — τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος ἢ Τηλεφεύς). Sarpedoniorum pagum Benndorfius conicit eam potissimum partem oppidi Xanthiorum fuisse, in quo intra moenia urbis illius herois delubrum situm esset. Cf. Appian. Civ. IV, 78 κἀνταῦθα τῶν μὲν συμπλεκομένων σφίσι κρατοῦντες (Romani qui in oppidum irruerant, sed portis clausis a reliquo exercitu interclusi erant), τοξευόμενοι δὲ χαλεπῶς καὶ οὐδὲν ἔχοντες αὐτοὶ τόξον ἢ ἀκόντιον, παρὰ τὸ Σαρπηδόνειον, ἵνα μὴ κυκλωθεῖεν, διέδραμον. 79 Ἐανθίων δὲ σὺν μεγάλῃ πάνυ βοῇ τοῖς ἀμφοῖν τὸ Σαρπηδόνειον οὕσι Ῥωμαῖοις ἐπιθεόντων. 4 Quale bellum a communi Lyciorum gestum hic indicaretur, insigni doctrina et acumine expedit Benndorf. Ac primum quidem quae de escensu in hostium terram post ipsum proelium navale ad Chelidonias insulas (not. 5) facto hic legerentur, ea indicio esse non contra nescio quem externum hostem bellatum esse, sed ipsius Lyciae orientalem partem, circa Corycum, Olympum, Phaselin oppida, sedem belli fuisse;

δονίας⁵ τοὺς ὑπεναντίους⁶ | καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν

id quod egregie confirmatur verbis tituli 553, 4 ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῷ ἔθνει, qua circumlocutione pro simplici τῶν πολεμίων scriptorem tituli usurum fuisse vix credibile est, cum de sociis infidis ac rebellibus haec apte et accurate dicantur. Quae cum ita sint, ad res initio primi a. Chr. saeculi gestas cum Benndorfio titulum referendum esse apparet. Quo tempore latrones Zeniceta duce cacumen montis Olympi prope ipsum maris litus arduo ascensu editi, unde omnes regiones propinquas circumspicere eisque insidiari liceret, occupaverunt atque illis orientalibus Lyciae oppidis, quae itinerum difficultate et a reliqua Lycia et a Pamphylia separarentur, potiti erant. Cf. Strabo XIV, 5, 7 p. 671: κατὰ δὲ τὰς ἀκρωρείας τοῦ Ταύρου τὸ Ζηνικέτου πειρατήριον ἐστὶν ὁ Ὀλυμπος, ὅρος τε καὶ φρούριον ὁμόνομον, ἀφ' οὗ κατοπτεύεται πᾶσα Λυκία καὶ Παμφυλία καὶ Πισιδία καὶ Μιλήσις. Sallust. Hist. fr. I, 130 Maurenbrecher: *Lyciae Pisidiaeque agros despectantem*. Cicero in Verr. IV, 10, 21: *Phaselis illa, quam cepit P. Servilius, non fuerat urbs antea Cilicium atque praedonum: Lycii illam, Graeci homines, incolebant. Sed quod erat eiusmodi loco atque ita proiecta in altum, ut et exeuntes e Cilicia praedones saepe ad eam necessario devenirent et cum se ex hisce locis reciperent, eodem deferrentur, adsciverunt sibi illud oppidum piratae primo commercio, deinde etiam societate*. Anno 78 a. Chr. n. P. Servilius Vatia Isauricus Zenicetam, qui se adeo regem appellaverat (Ζηνικέτη βασιλεῖ Carapanos Dodone p. 107 tab. XXVI n. 8, 1) vicit, oppida Olympum et Phaselida cepit ac diruit, ipsum denique desperantem incendio arcis suae sibi mortem consciscere coëgit. Cf. Strabo l. l. ἀλόντος δὲ τοῦ ὄρους ὑπὸ τοῦ Ἰσαυρικοῦ ἐνέπρησεν αὐτὸν πανοίκιον. τούτου δ' ἦν καὶ ὁ Κώρυκος καὶ ἡ Φασηλὶς καὶ πολλὰ τῶν Παμφύλων χωρία· πάντα δ' εἶλεν ὁ Ἰσαυρικός. Cicero in Verr. I, 21, 56: *P. Servilius, vir clarissimus, maximis rebus gestis adest de te sententiam laturus: Olympum vi, copiis, consilio, virtute cepit, urbem antiquam et omnibus rebus auctam et ornatam. Recens exemplum fortissimi viri profero. Nam postea Servilius imperator populi Romani Olympum, urbem hostium, cepit, quam tu in isdem illis locis — oppida — diripienda ac vexanda curasti*. De lege agraria II, 19, 50: *iubet venire quae Attalensium, quae Phaselitum, quae Olympenorum fuerint, agrumque Agerensem et Oroandicum et Gedusanum*. Haec P. Servilii imperio et victoria, clarissimi viri, vestra facta sunt. Pseudoasconius in Verr. p. 173, 26 Orelli: *hic enim (P. Servilius) bellum in Cilicia gessit deque ea triumphavit capta Coryco, Olympo, Phaselide, tribus magnis eius terrae urbibus*. Sallustius hist. fr. I, 128. 129. 131. 132 Maurenbr. Florus I, 41, 4. Eutropius VI, 3. Orosius V, 23, 22. Drumann Gesch. Roms IV p. 396. Maurenbrecher Sallustii historiarum fragmenta I p. 67 sq. Apud scriptores nusquam de Lyciorum auxilio Romanis lato mentio fit, ut vice versa in his titulis nihil de Romanis legitur. At cum propter societatem paucis annis ante libertate Lyciis reddita redintegrata (n. 551) tum quia ipsorum vel maxime intererat socios rebelles subigere, non dubium est quin illi fortiter et strenue suis navibus suoque exercitu Romanos adiuerint. B. 5 Insulae sitae

5 καὶ καταφθείρας || καὶ τρεῖς παραταξάμενος | καὶ νικήσας πάσαις
ταῖς μάχαις, | Σαρπηδὸν καὶ Γλαύκῳ ἡρώσει χαριστήριον⁸.

e regione promunturii Chelidontii, quod Pamphyliam a Lycia dividebat. Cf. Scylacis peripl. 400 (Geogr. Gr. min. I p. 74, 7 Müller) εἴτα Χελιδόνιαι, ἀκρωτήριον καὶ νῆσοι δύο. Strabo XI, 42, 2 p. 520 ἐξάιρεται δὲ πολὺ (Taurus mons) πρῶτον κατὰ τὰς Χελιδονίας· αὐταὶ δ' εἰσὶ νῆσοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Παμφύλων παραλίας. XIV, 2, 4 p. 654 λέγουσι γὰρ ἀρχὴν εἶναι τοῦ Ταύρου τὰ ὑπερκαίμενα ὄρη τῶν Χελιδονίων καλουμένων νήσων, αἵπερ ἐν μεθορίῳ τῆς Παμφυλίας καὶ τῆς Λυκίας πρόκεινται. XIV, 3, 8 p. 666: εἴθ' Ἱερὰ ἄκρα καὶ αἱ Χελιδόνιαι, τρεῖς νῆσοι τραχεῖαι, πάριτοι τὸ μέγεθος, ὅσον πέντε σταδίοις ἀλλήλων διέχουσαι. τῆς δὲ γῆς ἀπεστᾶσιν ἐξαστάδιον. μία δ' αὐτῶν καὶ πρόσορμον ἔχει. Liv. XXXIII, 20, 2 *legatos ad regem (Antiochum Magnum) miserunt (Romani) ne Chelidontias — promunturium Ciliciae est, inclutum foedere antiquo Atheniensium cum regibus Persarum — superaret.* 44, 5. 6: *oram Asiae legens (Antiochus rex) pervenit in Lyciam, Patariisque cognito vivere Ptolemaeum, navigandi quidem in Aegyptum omissum consilium est. Cyprum nihilo minus tendens, cum Chelidontiarum promunturium superasset, paulisper seditione remigum est retentus in Pamphylia.* Etiam apud posterioris aetatis scriptores Graecos Latinosque frequens est earum memoria. A. Forbiger Handbuch der alten Geographie II p. 263. Proelium navale commemorat Florus I, 44 (III, 6), 4 *missusque in eos (praedones) P. Servilius quamvis levis et fugaces myoparonas gravi et Martia classe turbaret, non incruenta victoria superat,* sed locus eius et Lyciorum in ea victoria partes ex hoc demum titulo innotuerunt. 6 Cf. not. 4. 7 De sacris Sarpedonis cf. not. 3. 8 Monumenta ad quae hic titulus et n. 552 spectant, tropaea fuisse summae portae planicie imponita existimat Benndorfius, de hac collocandi ratione provocans ad Pausaniam perieg. I, 45, 4: *ἰοῦσι δὲ πρὸς τὴν στοᾶν τῇ Ποικίλῃ ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος Ἀγοραῖος καὶ πόλη πλησίον· ἔπειτα δὲ οἱ τρόπαιον Ἀθηναίων ἱπομαχίᾳ κρατησάντων Πλείσταρχον, ὃς τῆς ἵππου Κασσάνδρου καὶ τοῦ ξενικοῦ τὴν ἀρχὴν ἀδελφὸς ὢν ἐπετέτραπτο.* Titulos vero non alto loco sub ipso tropaeo, sed longe inferiore incisos esse, ut de plano commode legi possent, quia usus permagnarum litterarum quae procul dispicerentur in aedificiis monumentisque antiquitus a Graecorum more plane alienus, etiam proximis a. Chr. n. saeculis etiamtum satis rarus, Romanorum demum aetate increbrescere coepisset, ut eo etiamtum abstinuisse Lycios Aechmonis temporibus non esset mirandum.

553 Xanthi Lyciae in sinistra anta portae oppidi. Litteras paene evanidas primus invenit Benndorf, isque ectypum chartaceum confecit, cuius imaginem accurate delineatam deinde cum ipso lapide contulit et emendavit R. Heberdey. Ed. O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 76 B. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 222 n. 607 A.

Αἰχμῶν Ἀπολλοδότου | Σαρπηδόνιος¹, αἰρεθεῖς ὑπὸ | Λυκίων
ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου² | καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία
5 πραξάντων τῷ ἔθνει³ || καὶ προσκαρτερήσας πάντα τὸν τῇ[ς]
στρατείας | χρόνον φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως, | καταγωνισά-
μενος τοὺς ὑπεναντίους, Ἄρη⁴ χαριστήριον.

Litterae $\Xi\Pi\Sigma$. 1 Cf. n. 5521.2.3. 2 Cf. n. 5524. 3 Cf. n. 3524. Praepositionem ἐπὶ cum genetivo brevissimo spatio bis plane diversa significatione usurpari, praesertim cum ἐπὶ τῶν — πραξάντων pro ἐπὶ τοὺς — πράξαντας per se gravem soloecismum haberet, recte negavit Bendorff. Sed quod idem hanc potius sententiam esse sibi persuasit, post domitas rebelles Lyciae orientalis civitates Aechmona a communi illis praeffectum esse, nequeo cum eo facere. Nam sic naturalis ordo rerum gestarum plane everteretur, post haec demum illatis illis quae per belli tempora gesta erant, καὶ προσκαρτερήσας — φιλοκινδύνως, καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους. Accedit quod tertia patet interpretationis via; nempe brevitudo, satis dura sane, statuenda est, qua pro illo quod dici debebat ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς — πράξαντας scriptum est ἐπὶ τῶν — πραξάντων. Admodum similem, quamvis paullo leniorem, brachylogiam habes apud Thucydidem I, 75, 2: ὁμῶν μὲν οὐκ ἐθέλησάντων παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου. Nam hic quoque 'ad reliquias barbarorum' dicitur pro eo quod debuerat 'ad bellum contra reliquias barbarorum gerendum'. Nam cum παραμεῖναι verbum pugnandi vel belli gerendi non sit, profecto non licet ea vi accipere πρὸς, quam habet in locutionibus μάχεσθαι, πολεμεῖν πρὸς τινά, sed finalem notionem habere certum est, ut loco simillimo Thuc. III, 40, 2 παραμεινάντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων. 4 Tropaea more Graeco Iovi consecrari, neque ipsos Lycios in ea re a Graecorum consuetudine discrepare monet Bendorff allato tituli stelae nobilissimae Harpagidarum Xanthi in foro erectae (Jahreshefte des österr. arch. Inst. III p. 144, 44) versu Ζηνὶ δὲ πλεῖστα τρόπαια βροτῶν ἔστησεν ἀπάντων. Quid quod etiamtum principatus aetate Διὸς Τροπαιούχου sacra reperiuntur apud Attalenses (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 340 n. 779, 7. 17). Etiam p. 334 n. 860, 4 sqq. Δὲ Κωρυκίῳ Ἐπινεικίῳ Τροπαιούχῳ est. At Romanos Marti eiusmodi monumenta stituisse, quorum omnium primum in Graeco solo illud esse, quod Sulla post victoriam Chaeronensem dedicasset (Plut. Sulla 49: διὸ καὶ τοῖς τροπαίοις ἐπέγραψεν Ἄρη καὶ Νίκην καὶ Ἀφροδίτην, ὡς οὐχ ἴππον εὐτυχίᾳ κατορθώσας ἢ δεινότητι καὶ δυνάμει τὸν πόλεμον). Quod quoniam paucis post annis eidem deo Aechmo victoriae monumentum obtulisset, manifesto Romanos, quibus cum una illud bellum gessisset, imitatum esse.

554 Lapis humi iacens iuxta portam oppidi Xanthi Lyciae. Ex Fellowsii apographo ed. L. Ross Kleinasien und Deutschland p. 68 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 4123 n. 4269 b². Lebas-Waddington Inscr. III, 4252. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III

p. 226 n. 620). Ex R. Heberdeyi apographo et ectypo omnium accuratissime O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 80.

Οἱ στρατευσάμενοι | κατὰ πόλεμον ἐν τῷ | ναυτικῷ¹ Αἴχμονι² |
 εἰς Ἀπολλοδότου || Ξανθίωι³ ναύαρχωι | Λυκίων ἡρώιον⁴.

Litterae volgares praeter ΘΞΣ. 1 Cf. n. 5524. 5532. 2 Cf. C. I. G. 4499b, 1 Αἴχμονος τοῦ Λυ---- Propter duorum titulorum in vocali correpta consensum nolui cum editoribus plerisque Αἴχμ(ω)νι emendare, sed persuasum habeo Lycios similitudine permultorum nominum in -μων cadentium, quae legitimam brevem haberent, qualia sunt Αἴμων, Ἀνδραίμων, Ἀπήμων, Δατήμων, Εὐδαίμων, Εὐκτῆμων, Εὐρήμων, Ἠγήμων, Μνήμων, Νοτήμων, Παλαίμων, Πολυφράσμων, Φιλῆμων, Χαιρήμων, adductos nomen sic flexisse. Plane geminam apud Aegyptios habes declinationem Φιλάμμων, Φιλάμμονος, de qua dixi n. 567. 3 In monumentis quae ipse Aechmo in patria sua Xanthi erexit, ex more demotico utitur (n. 552, 4. 553, 2), hic vero milites, qui totius Lyciae sunt (n. 553, 2. 3) non minus recte et usitate ethnicum ponunt. Benndorf. 4 Defuncto igitur demum Aechmone hoc monumentum dedicatum est, qua cum re convenit scriptura aliquantum discrepans a n. 552. 553.

555 Oenoandis. Edd. E. Petersen et F. v. Luschan, Reisen in Lykien p. 180 n. 230 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 181 n. 482).

Μόλης Διογένους τοῦ Μόλη|τος¹, ὁ Ξάνθου ἐπιστατή|σας τοῦ

Litterae ΑΘΞΓΠΠΣΥ. 1 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 190 n. 500 IV, 9. 40: Σιμωνίδης Διογένους τρις τοῦ Μόλητος Οἰνοανδεύς. Hunc hominem et nomina et ethnicum produnt eiusdem familiae esse atque eum quem hic habeamus. Ille Simonides vero in matrimonium duxisse dicitur Flaviam Lyciam, quam ibidem v. 4 sqq. ex Baebia Anassa, filia Baebii Italici, natam esse legimus. Baebium Italicum si eundem esse sumemus, qui Domitiani principatu summis republicae Romanae honoribus functus sit (n. 560²), eius ex filia nepotem paullo ante medium saeculum a. Chr. n. secundum adulta aetate fuisse probabile est. Vix licebit eum Moleta, qui hoc monumentum dedicavit, eundem habere cum eo qui illic Simonidis abavus recensetur. Immo duae fere aetates intercedere videntur, per quas item nomina Moles et Diogenes alternasse probabile est. Sin autem Baebiae Anassae patrem non ipsum illum provinciae Lyciae rectorem intellegimus, sed hominem provincialem nobilem qui ab illo civitatem Romanam impetra-verit ideoque eius nomen gentile et cognomen assumpserit (cf. n. 560²), etiam maius fiet temporis intervallum inter hunc Moleta et illum. Alius

5 Καίσαρος ναοῦ² | [κ]αὶ τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ[ι] || πάντων σὺν
τῷ πε[ριβ]όλ[ῳ], | καὶ ἱερατεύσας Καίσαρος³, [τ]ῷ Καίσαρι καὶ
δῆμῳ⁴.

homo Oenoandensis Moles nomine est Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 169 n. 449, 13. 14, quem eos de quibus dixi propinquitatem attingere certum non est, quandoquidem per omnem Lyciam nomen Μόλης perfrequens est; cf. C. I. G. 4349, 3, ubi pro Μολήτου procul dubio Μόλητος emendandum est. 4324 e, 4. 4324 f, 4. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 171 n. 457, 3. 4. p. 182 n. 487, 15. p. 254 n. 704, 15. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 214 n. 2, 4. 3. p. 215 n. 11, 4. p. 248 n. 31 bis, 4. p. 222 n. 56, 2. p. 224 n. 73, 3. Legitima eademque multo frequentissima forma Μόλης, Μόλητος est; invenitur quidem etiam scriptura Μώλης et flexio Μολέους, Μολῆ, sed plerumque in titulis neglegentius scriptis. Idem nomen utique est, quia hae formae etiam in eisdem titulis eisdemque hominibus alternant. 2 Cum M. Brutus oppidum Xanthum a civibus acerrime defensum cepisset, illorum plerique se suosque interemerunt (Appian. Civ. IV, 80). Quo probabilius est, post victoriam Philippensem C. Caesarem superstites benigne habuisse et civitatem quocumque poterat modo adiuvisse ac refovisse, eiusque rei gratiam Xanthios delubro illius condito rettulisse. Sed iure editores mirati sunt sacerdotium eius fani homini Oenoandensi commissum esse, quippe quae civitas a Bruti partibus stetisset et contra Xanthios pugnasset; cf. Appian. Civ. IV, 78: Οἰνανδεῖς δὲ γείτονες, διὰ τὴν ἐς τοὺς Ξανθίους ἔχθραν τῷ Βρούτῳ συμμαχοῦντες, διὰ τῶν κρημνῶν ἐπετροβάτουν ἄνω. Quam difficultatem nescio an ita commodissime expediamus, fuisse Oenoandis etiam contrariam factionem; eam cum illi Bruto se applicavissent, exulasse, sed post Caesaris victoriam restitutam eique omnem reipublicae administrationem traditam esse. Huius principem fuisse Moleta. Structura Ξάνθου ἐπιστατήσας τοῦ Καίσαρος ναοῦ pro ἐπιστατήσας τοῦ Καίσαρος ναοῦ τοῦ ἐν Ξάνθῳ similibus exemplis defenditur; ita pro illo quod recte se habet et antiqua aetate unum usitatum fuit νικήσας Βαρβίλλεια τὰ ἐν Ἐφέσῳ, haud raro legitur νικήσας Ἐφεσον Βαρβίλλεια, Πέργαμον κοινὰ Ἀσίας et similia. Etiam illud οἱ Ἀμοργὸν Αἰγιάλῃν οἰκοῦντες (pro Αἰγιάλῃν τῆς Ἀμοργίας) aliquatenus simile est. 3 Post annum 42 p. Chr. haec scripta esse sponte patet (not. 2), ante 27 p. Chr. incisa certe maxime probabile est, quia C. Caesar natus minor nondum Σεβαστός appellatur. 4 Cum Καίσαρι καὶ τῷ δήμῳ scribendum esset, mera neglegentia particulam copulativam traiecisit videtur lapicida.

556 In oppido Lyciae Tlo. Ex schedis instituti archaeologici Vindobonensis ed. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 209 n. 563.

-----ον¹ διὰ προγόνων ὑπάρχοντα, | λυκιαρχήσαντα² τοῦ ἔθ-
 νους | τὰς τρ(ε)ῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ³ καθαρῶς καὶ ἐνδόξως
 5 καὶ || ἐπὶ συμφέροντι τοῦ ἔθνους | καὶ πρесеβύσαντα ἐπιτυχῶς |
 ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ | τῶν νόμων⁴ καὶ ἱερατεύσαντα Ῥώ-

1 Nomen hominis, cuius hoc fuit monumentum, intercidit, sed ex loco ubi inventum est conieceris eum civem Tloënsem fuisse. 2 Cf. Strabo

XIV, 3, 3 p. 664: εἰσι δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι· συνέρχονται δὲ ἐξ ἑκάστης πόλεως εἰς κοινὸν συνέδριον, ἣν ἂν δοκιμάσῃσι πόλιν ἐλόμενοι· τῶν δὲ πόλεων αἱ μέγισται μὲν τριῶν ψήφων ἐστὶν ἑκάστη κυρία, αἱ δὲ μέσαι δυεῖν, αἱ δ' ἄλλαι μιᾶς· ἀνὰ λόγον δὲ καὶ τὰς εἰσφοράς εἰσφέρουσι καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας. ἔξ δὲ τὰς μεγίστας ἔφη ὁ Ἀρτεμίδωρος Ξάνθον, Πάταρα, Πίναρα, Ὀλυμπόν, Μύρα, Τλῶν, κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν εἰς Κιβύραν κειμένην. ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν λυκιάρχης αἰρεῖται, εἴτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος, δικαστήριά τε ἀποδείκνυται κοινῇ. Hinc patet, lyciarcham esse summum ex communibus Lyciae magistratibus, qui quotannis a concilio gentis electus ei praefuerit. Sed de ea re magna est inter homines doctos dissensio, utrum idem sit cum sacerdote Augusti provinciali an alius. At Th. Mommsen ex decretis honorificis Opramoae Rhodiapolitae (cf. Heberdey, Opramoas. Vindobonae 1897. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 265 n. 739) demonstravit, unum idemque officium significari titulis λυκιάρχης et ἀρχιερεὶς Λυκίων τοῦ κοινοῦ. Etenim per omnes has litteras modo hac modo illa appellatione significatur honos, qui tamen ubique manifesto idem est. Semel adeo XIII, 35 legimus [ἀναλαβ]ῶ[ν] τὴν λυκιαρχίαν καὶ τὴν τῶν Σε[βασ]τῶν ἀρχιερωσύνην, cum tamen ex eis quae proxime sequuntur appareat, de uno officio dici, non de duobus. Cf. n. 4983. 3 Quotannis auctumno con-

veniebat concilium Lyciorum (cf. G. Fougères, de Lyciorum communi, Parisiis 1898, p. 58). Sed hic de tribus deinceps annuis conventibus cogitari nequit propter articulum τὰς. Immo cum Cagnato statuendum est per illa tempora periculosa et turbida ter per eundem annum Lycios convenisse ut de summis rebus suis ac maxime quidem de libertate conservanda (not. 4) consultarent. 4 Legatum ad Romanorum imperatorem lisse non est quod fusius demonstretur. Sed de tempore difficillimum est iudicium. Cagnatus enim proximo ante a. 43 p. Chr. n. tempore haec incisa iudicat, quo anno Claudius Lyciis libertatem ademit. Cf. Cassius Dio LX, 17, 3: τοὺς τε Λυκίους στασιάζοντας, ὥστε καὶ Ῥωμαίους τινὰς ἀποκτείνειν, ἐδουλώσατό τε καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νομὸν ἐξέγραψεν. At quicumque haec nulla opinione praee-

occupatus legerit, is profecto tum nullum fuisse tempus persuasum habebit, quo legatos Lyciorum Romam de libertate felici eventu lisse (v. 6 πρесеβύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν νόμων) in monumento honorario praedicaretur. Quare aut ad libertatem, quam tum Claudius sustulerat, postea Lyciis restitutam referenda sunt tituli verba, qua de re sane nihil quod sciam memoriae proditum est, aut longe antiquiora haec habenda sunt et intellegenda de eis, quae M. Antonius post victoriam Philippensem (42 a. Chr. n.) in Asia gessit. Tum enim Lyciis libertatem et immunitatem

10 μης Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁵ κατὰ πενταετηρίδα φιλοδόξως καὶ
 μεγαλομερῶς | καὶ ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ | καθαρῶς καὶ ἐπι-
 15 στατήσαν[τα μεταπέμπτων δικασ]τηρίων⁶ καὶ προστάντα τῆς δω-
 σιδικίας⁷ ἕως καὶ δικαίως | [κ]αὶ ἐν τῇ λοιπῇ τοῦ βίου πο-
 λει[τε]ίᾳ πολλὰ καὶ μεγάλα ἀν[α]λ[ύ]σαντα εἰς τε τὸν τῆς
 π[ό]λεως -----]

concessum esse narrat. Appianus Civ. V, 7: παρηγόρει δὲ καὶ τῶν πόλεων τὰς μάλιστα δεῖνὰ παθούσας, Λυκίους μὲν ἀτελεῖς φόρων ἀφιεῖς καὶ Ξάνθον οἰκίζειν παραινῶν. Qua de re, priusquam perficeretur, per legatos agendum fuisse probabile est, nam etsi initio pertinaciter Bruto Cassioque restiterant Lycii et ab eis atrociter impugnati erant, tamen Xantho capta foedus cum eis fecerant eosque navibus et pecunia iuverant (Appian. Civ. IV, 82), ita ut triumviris victoribus in hostium numero habendi essent, ac precibus modo assiduis gentis et miseratione malorum quae perpassi erant donum libertatis illis extorqueretur.

5 Ex titulo 551, 4 discimus, Lycios iam anno 81 a. Chr. n. deae Romae imaginem in Capitolio dedicasse. Quando domi eiusdem deae sacerdotium instituerint, latet. Augusti Tiberiique aetate nonnumquam hoc sacerdotium nondum cum principis sacris coniunctum in titulis Lyciis commemoratur (ἱερασαμένου Λυκίων θεᾶς Ῥώμης, ἄρχαντα καὶ Λυκίων τοῦ κοινοῦ ἱερωσύνην θεᾶς Ῥώμης). Cf. G. Fougères de communi Lyciorum p. 404. 6 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 244 n. 680, 7 (Tiberii principatu) καὶ ἐπιστατήσαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων. p. 264 n. 736, 6 ἐπιστατήσαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων]. Cagnatus communia Lyciorum iudicia apud Strabonem (not. 2) commemorari monuit, deque eorum natura provocavit ad G. Fougères de communi Lyciae p. 34. Is lites inter civitates itemque inter privatos qui non eiusdem civitatis essent, ab his diiudicatas, fortasse etiam in contentionibus eiusdem populi civium appellationem a domesticis iudiciis ad illa communia legibus concessam fuisse. At neutrum genus voce μετάπεμπτα significari potuisse manifestum est. Immo cum haud raro ad lites dirimendas iudices arbitrosve peregre arcessi consueissent (n. 487¹), Lycii statum et ordinarium iudicium collegium habuisse, quod in unamquamque civitatem vocari ut ibi lites diiudicaret licebat, ex his tribus inscriptionibus apparet. 7 Cf. n. 335³⁰.

557 In loco veteris Tloënsium oppidi. Ex Loewii apographo ed. J. Franz C. I. G. 4240 d. Barth Mus. Rhen. VII (1850) p. 256 (C. I. G. III add. p. 1122. Lebas-Waddington Inscr. III, 1245. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 205 n. 547).

----- | . σίνω¹ [Τι]βερίω Καίσαρι², συν[ε]σταμένῃ³ δὲ καὶ

Litterae ΘΞΖΠΣ (paucis locis C). 1 ΞΙΝΩΙ. REΠΩ. 2 Ut hic, etiam alibi simpliciter Τιβέριος Καῖσαρ scribi, omisso Augusti nomine,

Σεβαστῶν | γένος κατὰ διαδοχὴν ἱερωτά[την θεῶν ἐπιφανῶν
 5 οἶκον | ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον εἰς | τὸν αἰεὶ χρόνον. Λύκιοι
 δὲ [εὖ]σεβοῦντες εἰς τὴν θεῶν κα[κρί]κασιν ἐπιτελεῖσθα[ι ἐν
 10 Τλῶ] | πομπάς καὶ θυσίας καὶ [ἀγῶνας] | εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον,
 [ἡγ[η]σ]άμενοι πόλιν ἱε[ρὰν εἶναι] | τὴν Τλωέων, ἀγ[αθῶν ἀν-
 ὄρων] | γένος ἔχουσιν [καὶ ἐν παντί] | καιρῷ ἡρίστευ[κόντων], γε-
 15 νομ[έντην] ἐγ μὲν--- ----- | καὶ πίστει [καὶ φιλίας
 τῇ⁵] | πρὸς τὴν Ῥωμαίων πόλιν διενεγκοῦσαν---6]

observavit Waddington allatis Lebas Inscr. III, 1494, 2. 1224, 16. 17. 3 Sub-
 iectum aut Τύχη aut Πρόνοια esse existimat Franzius, cui assentiuntur Wad-
 dington et Cagnat. Manifestum est eandem esse, quae v. 7 voce τὴν θεῶν] indicetur. Sed pompam, sacrificia, certamina sacra (v. 9. 10) Providentiae
 deae habita esse sine exemplo est; de Fortuna, cuius sacra latissime patebant
 Romana aetate, id non praefracte negaverim. Utique etiam de alia dea apud
 Lycios summo honore habita cogitare licet. Atque in compluribus illius
 regionis urbibus panegyryn ludosque fuisse deae quae Ἐλευθέρα vel Ἐλευ-
 θερία appellaretur tituli docent; cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 170
 n. 454, 1. p. 250 n. 700, 1. p. 252 n. 704 Π A, 9. p. 258 n. 714, 14. p. 284
 n. 739 XIII, 40 ἀγωνο[θ]ετήσας τῇ μὲν Μυρέων πόλει πανήγυριν θεῶς Ἐλευ-
 [θέ]ρας καὶ τοῦ κυρίου αὐτοκράτορος. Sed de Tlo nullum dum horum sacrorum
 testimonium comparuit. 4 Supplevi. ἡρίστευ[κόντων] editores priores, sed
 etsi sic dici potuisse non est negandum, tamen aptius ad ἀνδρῶν referri
 videtur participium. 5 Supplevi. 6 Supplevi. Haec incerta esse me
 non fugit.

558 Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr.
 Hell. X (1886) p. 247 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 181 n. 486).

[Γάτ]ρον Λικίνιον Μουχι[αν]όν¹, πρεσβευτὴν [Νέρωνος²] | Κλαυ-
 5 δίου Καίσαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ ἀντιστρατῆγον³, |

Litterae ΑΠΣ. 1 C. Licinius Mucianus cos. I suffectus anno incerto
 Neronis principatu, II item suffectus 70 p. Chr., III cum T. Flavio Sabino II
 a. 72 p. Chr., homo nobilissimus, inprimis Vespasiani, quem adiuvit cum
 rerum potiretur, amicitia celebratus. De eo v. H. Dessau Prosopogr. imp.
 Rom. II p. 280 n. 147. 2 Neronis imperatoris (54—68 p. Chr. n.) nomen
 consulto deletum. 3 Cf. Plinius Nat. hist. XII, 9: *Licinius Mucianus*
ter consul et nuper provinciae eius (Lyciae) legatus. XIII, 88: *praeterea Mu-*
cianus ter cos. prodidit nuper se legisse, cum praesideret Lyciae, Sarpedonis
ab Troia scriptam in quodam templo epistulae chartam. Cum homines
 docti inde a Iusto Lipsio Taciti verba Hist. I, 40: *suspecta etiam Claudii*

Ἑρμαιος Σιλλέου, φύσει | δὲ Διογένους, τὸν ἑαυτοῦ] | εὖερ-
γέτην.

iracundia in secretum Asiae sepositus tam prope ab exule fuit quam postea a principe, ad hanc Lyciae legationem rettulissent eamque Claudii principatui vindicassent, Borghesius Oeuvres IV p. 349 sqq. refutata hac opinione Mucianum potius Nerone imperatore, fere a. 57 p. Chr. n. Eprio Marcello (n. 4763) in illa provincia successisse demonstravit. Quae sententia hoc titulo invento in summa rei comprobata est. H. et P.

559 Xanthi Lyciae, in basi muro inserta. Ed. Fellows Itin. As. min. append. p. 410 n. 162 (J. Franz C. I. G. 4272). Lebas-Waddington Inscr. II, 1256 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 646).

Γάϊον Ἰούλιον Σατουρ|νῖνον, ὑπατικόν¹, ἡγεμό|να² καὶ τῆς ἡμε-
5 τέρας | ἐπαρχείας γενόμενον, || ἄριστον κατὰ πᾶσαν ἀρε|τήν,
Ξανθίων τῆς | μητροπόλεως³ τοῦ Λυ|κίων ἔθνους ἡ βουλή καὶ |
ὁ δῆμος.

Litterae ΘΞΠΣΩ. 4 Cave hunc post consulatum demum ad administrationem provinciae pervenisse existimaveris. Immo ut Mettius Modestus (n. 564) etiam Saturninus praetorius legationem gessisse videtur. Nam illud καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχείας indicio est non per ipsum tempus quo provinciam administrabat hoc monumentum dedicatum esse. 2 Cf. n. 5644, unde apparet hunc quoque titulum annorum 74 et 135 p. Chr. n. terminis contineri. 3 Antiquissima et nobilissima Lyciorum metropolis fuit Xanthus, ita ut permulta exstent eius tituli testimonia, quae singillatim enumerare longum est. Sed praeter eam principatus aetate eodem honore usae sunt civitates Patarensium (C. I. G. 4284. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 239 n. 664, 6. p. 252 n. 704 II B, 25. 46), Myrensiū (ibid. p. 484 n. 492, 6. p. 254 n. 704 II A, 2. 19. p. 258 n. 744, 2. 3), Tloënsium (ibid. p. 484 n. 492, 7. Λόλιοι Τλωεῖς μητροπολεῖται Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 624 n. 49, 4 sqq.). Quae omnes sunt inter sex potentissimos populos, quos Strabo terna suffragia in concilio habuisse refert (Ξάνθον, Πάταρα, Πίναρα, Ὀλυμπον, Μόρα, Τλῶν, cf. n. 5562); quare nescio an mero casu factum sit, ut de Pinaris et Olympo metropolis dignitate ornatis nullum exstet testimonium. Cf. G. Fougères de communi Lyciorum p. 26.

560 Tlo in oppido Lyciae. Ed. E. Ritterling Korrespondenzblatt der westdeutschen Zeitschrift XVI 1897 p. 60 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 206 n. 554).

Ποπλίῳ Βαιβίῳ Ποπλίου | υἱῷ Ὡφρεντεῖνᾳ¹ Ἰταλικῷ², | ταμίᾳ
 5 Κύπρου, δημάρχῳ, | πρεσβευτῇ Γαλλίας Νάρβων[ος³, σ]τρατηγῷ,
 πρεσβ[ευτῇ] λεγεῶνος ἰδ' Διδύ[μης] Ἀρέ[ας] Νεικητικῆς⁴, | [τεττειμ]η-
 10 μένῳ ἐν τῷ | [κατὰ Γερ]μανίον πολέμῳ⁵ || [ὑπὸ τοῦ Σ]εβαστοῦ⁶

Litterae ΣΠ. 1 Cf. n. 480². 2 Duos alios titulos eiusdem hominis in Lycia repertos tenemus, Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 205 n. 548 (Tlo): [Αὐτοκράτορι Καίσαρι Δομετιανῷ Σεβαστῷ Γερμανικῷ, δη]μαρχ[ικῆς; | ἐξου]-
 σίας τὸ δ', | [αὐτοκράτορι] τὸ θ', | [πατρὶ πατρίδ]ος, ὑπά[τ]ρω τὸ ια', | διὰ Π(ο-
 πλίου) Βαιβίου Ἰταλικῷ | πρεσβευτοῦ καὶ ἀν[τιστρατή]γου | Λυκίων τὸ κοινόν,
 unde apparet anno 85 p. Chr. Italicum provinciam Lyciam et Pamphyliam
 administrasse (not. 41), et ibid. p. 206 n. 552 (Tlo) [----- πρεσβευτῇ λεγεῶνος
 ἰδ' Διδύμης] Ἀρχίου Νε[ικητικῆς, τε]ττειμημένῳ | [ὑπὸ Αὐτ]οκράτορος | Καίσαρος |
 [Δομετιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | ἐν τῷ τῆς] Γερμανίας | [πολέμῳ -----].
 Hominem, cuius nusquam alibi mentio fiat, in illo magno numero senatorum
 a Vespasiano lectorum (Sueton. Vespas. 9) fuisse probabiliter statuit Ritter-
 ling. Lycium origine fuisse coniecitur propter titulum Oenoandensem
 Inscr. Gr. ad res Rom. pert. p. 190 n. 500 III, 80. IV, 1 sqq. ἀπὸ τοῦ Φλαυίου
 Τιτιανοῦ Καπίτωνος καὶ Βαιβίας Ἀνάσσης Παταρίδος, θυγατρὸς Βαιβίου Ἰταλικῷ.
 Sed fieri etiam potest, ut ibi homo Patarensis, qui impetrata beneficio
 praesidis civitate Romana illius nomen gentile et cognomen assumpserit, de-
 signetur. Cuius rei exempla in Lycia haud pauca exstant. A Sex. Marcio
 Prisco legato pr. pr. (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 244 n. 678, 5)
 nomina Μάρκιος et Μαρκία, frequentia illa quidem in nobilibus eius gentis fami-
 liis, a C. Licinio Muciano (n. 558, 4) Λικίνιος et Λικινία persaepe, sed etiam
 cognomen Μουκιανός nonnumquam ad homines indigenas transiit (Inscr. Gr. ad
 res Rom. pert. III p. 188 n. 500 II, 39. p. 227 n. 623, 4); item ad Mettii Mo-
 desti (n. 562, 2) legationem manifesto redeunt nomina Μέττιος (ibid. p. 190
 n. 500 V, 7. 8. p. 196 n. 517, 4. p. 284 n. 739 XII, 47), Μεττία (ibid. p. 190
 n. 500 V, 5. 6. 10. 14) et Μόδεστος (ibid. p. 342 n. 786, 4. 2. 10. Journal of Hell.
 stud. X 1889 p. 71 n. 23, 2. 3). 3 Sic, non ut solet Ναρβων[ησί]ας scrip-
 tum fuisse et ex spatii rationibus et ex certis litterae O vestigiis post N
 servatis collegit Ritterling. 4 Legio quarta decima Gemina Martia Victrix
 cum anno 83 p. Chr. (not. 5) bello Chattorum interfuisset atque, ut ex hoc
 titulo cognoscitur, bene rem gessisset, in eis regionibus quae ab utraque
 parte Moeni fluminis proximae Rhenum sunt stationem habuit, ubi plures eius
 tegulae inventae sunt quam ullius praeter vigesimam alteram Primigeniam.
 Latinum cognomen *Martia* eodem modo atque hic Graece redditur et in altero
 Baebii Italici titulo Tloensi (not. 4) et apud Appianum Civ. III, 45. 66. R.
 5 Cum ante legationem Lyciae, qua a. 85 p. Chr. functus est, bello Ger-
 manico interfuerit Baebius Italicus, apparet de altero Domitiani adversus
 Germanos bello, quod a. 90 p. Chr. erupit, hic non esse cogitandum, sed de
 expeditione contra Chattos anno 83 p. Chr. suscepta dici (Sueton. Domit. 6.
 Cassius Dio LXVII, 3, 5. 4, 1). Ritterling. 6 Domitianus (81—96 p. Chr.).
 Cf. not. 44.

στεφά|[νφ χρυσ]ῳ καὶ πυργωτῳ⁷ | [καὶ οὐαλ]λαρίῳ⁸ καὶ δόρα|[σι
 15 καθα]ροῖς γ' καὶ σημε|[ίαις⁹ γ'¹⁰, πρ]εσβευτῇ Αὐτοκρά|[τορος
 Κ]αίσαρος [Δομετ]ιανοῦ Σε]βαστοῦ [Γερμαν]ικοῦ¹¹ καὶ ἀντιστρα-
 τήγῳ Λυ[κίας κα]! Παμφυλίας, τῳ | [εὐεργέ]τῃ καὶ κτίστῃ
 20 καὶ || [δικαιο]δότη ἀγνῳ, | [Τλω]έων ὁ δῆμος.

7 Corona murali. Cf. Polyb. VI, 39, 5: τοῖς δὲ πόλεως καταλαμβανομένης πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβᾶσιν χρυσοῦν δίδωσι στέφανον. Gellius N. A. V, 6, 16: *muralis est corona, qua donatur ab imperatore, qui primus murum subiit inque oppidum hostium per vim ascendit; idcirco quasi muri pinnis decorata est* et quae alia testimonia attulit Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 577 not. 4.

8 Cf. Gell. N. A. V, 6, 17: *castrensis est corona, qua donat imperator eum qui primus hostium castra pugnans introivit; ea corona insigne valli habet*. Inde vallaris corona dicitur, ut in hoc titulo, apud Valerium Maximum I, 8, 6 et constanter in inscriptionibus Latinis (Wilmanns Exempla 635, 5. 636, 8. 636 a, 7. 638, 8. 1146, 6. 1147, 11. 1148, 10. 1149, 8. 1150, 13. 1160 a, 8. 1161, 12. 1172, 7. 1248, 3. 1589, 8. 1607, 5). Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 577 not. 5.

9 Vexillis. Editores σημε|[ίαις], quod item ferri potest. Sed de signis militaribus inferiore aetate usitatissimum est nomen femininum, quod sane in omnibus exemplaribus typis expressis σημαία scribitur, sed perperam. Nam et antiquissimi ac fide dignissimi codices, ut Polybii Vaticanus, constanter σημεία exhibent, et inscriptiones nullam noverunt scripturam nisi σημεία, σημήα, σημέα. Atque has duas ex σημεία prodiisse eadem ratione ac πολιτήα ex πολιτεία et τέλεος ex τέλειος (Syll.² III p. 225. 226) manifestum est. Quod contra ex σημέα forma σημαία non nata est nisi eadem infimae aetatis barbarie, qua identidem in libris manuscriptis ἐπικαίρως pro ἐπὶ κέρως vel ἀναίδην pro ἀνέδην legitur.

10 Aut sic aut β' supplendum, sed ternarium numerum praeferendum, quia ipsis Flaviorum principum temporibus etiam alibi ternae hastae purae una cum ternis vexillis legatis legionis aut eiusdem dignitatis hominibus donatae occurrerent (C. I. Lat. III, 6848, 11. 12. XI, 1834, 6. 7. 5210, 11. 12. 5211, 8) observavit Ritterling.

11 Cum scriptura titulum primo p. Chr. n. saeculo vindicari testetur Benndorf apud Ritterlingium, nomen vero principis consulto deletum sit, neminem praeter Domitianum in censum venire observavit R. Etenim ex illius saeculi imperatoribus, quorum memoria damnata esset, in hunc unum quadrare appellationes *Imperator Caesar* (v. 14. 15) reliquis nominibus praemissas. Accedit quod in altero Italici titulo (not. 2) quarta tribunicia potestas cum nona salutatione imperatoria coniungitur, quod item in unum Domitianum (a. 85 p. Chr. n.) cadit.

561 Pataris in porta. Ed. Fellows Itin. Lyc. append. p. 417 n. 170. Ex hoc exemplo et schedis Loewii et Muelleri J. Franz C. I. G. 4279 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 241 n. 668).

[Μέττ(τι)ον¹ Ῥούφον², | [τὸν] πατέρα Μεττι[ο]υ | Μοδέστου³
5 ἡγεμόνος⁴, Λυκίων || τὸ κοινόν.

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo apographis fides habenda est.
1 ΠΟΝ apographa. 2 Eiusdem hominis monumenti a Patarensium civitate dedicati titulum, foede sane a Beaufortio in exscribendo corruptum, habes C. I. G. 4280. Neque ab eo distinguendus videtur Mettius Rufus praefectus Aegypti, cuius frequens est in papyris mentio. Cf. Oxyrhynchos pap. I p. 135 n. LXXII, 8 sqq. (a. 90 p. Chr. n.) κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος Μεττίου Ῥούφου προστεταγμένα. Eadem (nisi quod κρατίστου pro κυρίου est) redeunt Oxyr. pap. II p. 498 n. CCXLVII, 44 sqq. Praeterea cf. Oxyr. pap. II p. 454 n. CCXXXVII col. IV, 37 κατακολουθήσαντος Μεττίου Ῥούφου διατάγματι. col. VIII, 25 Μέττιον Ῥούφον τὸν γενόμενον — ἐπαρχον. v. 27. 28 Μάρκος Μέττιος Ῥούφος ἐπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Amherst papyri II p. 81 n. LXVIII, 69. Cf. etiam Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 247 n. 7, 3. Noli offendi exiguo temporis intervallo inter patris filique honores. Nam in familia, quae ex equestri demum ordine in senatorium ascendit, probabile est multo proveciore aetate patrem ad praefecturam Aegypti pervenisse quam filium ad legationem Lyciae et Pamphyliæ. 3 ΜΕΤΤΙΟ. ΜΟΔΕΣΤΟ. Loewe. MEMT Fellows, Müller. De Mettio Modesto cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 373 n. 404. Legatus Augusti pro praetore Lyciae et Pamphyliæ (not. 4) fuit aut Domitiani imperio, aut, ut Waddingtonus opinatur, sub Traiani initia, anno 100 vel 101 p. Chr. n., consul suffectus anno incerto Traiano principe, proconsul Asiae aut sub finem eiusdem principatus aut per proximi initia (W. H. Waddington Fastes des prov. Asiat. de l'emp. Rom. n. 424). Parentes praesidum a provincialibus statuae honore affici solitos esse videmus etiam n. 468. 4 I. e. legati Augusti pro praetore. Per se nomen quod est ἡγεμών unumquemque provinciae sive senatoriae sive imperatoriae praesidem significat. Sed ut fere fit, ut qui in genere aliquo minoris dignitatis locum obtineant, vocabulo totum genus indicante uti malint, ei vero qui superiorem gradum occupaverunt, proprium eius honoris vocabulum praeferant, sic ἡγεμών in titulis honorariis haud infrequenter pro πρεσβευτῆς καὶ ἀντιπράξητος, raro pro ἀνθύπατος legitur. Lycia et Pamphylia vero provincia imperatoria erat inde a Vespasiano usque ad Hadrianum (a. 74—135 p. Chr.), in quod spatium Mettii Modesti administratio utique incidit.

562 Lydis in oppido Lyciae, cuius parietinae exstant in clivo montis *Souvelah* in paeneinsula quae Glaucum sinum terminat ab occidente et meridie et excurrit in promunturium Artemisium (hodie *Cap Souvelah*). Lapis inventus prope forum oppidi antiqui. Ex ectypo chartaceo ed. E. L. Hicks Journal of Hellenic studies X 1889 p. 74 n. 27.

[Γ]ά[ιον¹ Τρ]εβώνι[ον Πρό]χλον Μέττιον [Μό]δεστον², τὸν σω-
 5 [τῆ]ρα καὶ εὐεργέτην || καὶ³ τῆς ἡμετέρας | πόλε[ω]ς καὶ κοι-
 νῇ | καὶ κα[τ]' ἰδίαν π<ι>άντων Λυδατῶν⁴ | ἡ βουλὴ καὶ ὁ
 10 δῆμος || εὐχαριστίας | ἐνεκεν.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 .Α... Hicks. Qui si spatia recte indicavit, vix aliud suppleri licebit. 2 Praenomen Mettii Modesti nusquam traditum est; patri sane *Marcus Mettius Rufus* nomen fuit. Cf. n. 564². Sed fieri potest ut filius praenomen eidem homini acceptum tulerit, cui etiam nomina *Trebonius Proculus*, quae ex hoc demum titulo innotuerunt, debebat. Ni fallor aut M. Mettii Rufi filius germanus erat, C. Trebonii Proculi adoptivus, aut vice versa. Etsi, qui erat illius aetatis mos, potest etiam materna origo hic in censum venire. Ceterum de Mettii Modesti rebus cf. n. 564³. 3 Hoc καὶ 'etiam' significat; cum Mettius Modestus totius provinciae civitatum saluti prospexerit, Lydatae se quoque eius beneficiorum participes fuisse praedicant. Si καὶ — καὶ — καὶ inter se respondere statueremus, tria haberemus membra, ex quibus primum et alterum re vera unum idemque essent. 4 In titulis, qui inter rudera veteris Lydatarum oppidi inventi sunt, ethnica Λυδάτης et Λυδαῖς identidem recurrunt. Agri significationem habes *Journal of Hell. stud.* X 1889 p. 63 n. 16, 7. 8 ἐν τῇ Ἀρυμαξέων δῆμῳ τῆς Λυδαῖδος, ipsius urbis nomen proximo versu διὰ τῶν ἐν Λύδαις ἀρχαίων. Quibus omnibus testimoniis Hicks monet dirimi litem de lectione nominis apud Ptolemaeum geographum, qui V, 3, 2 p. 839, 5 oppidum recte et accurate inter Calindam et Crya enumerat. Memoria librorum fluctuat inter Λύδαι, Χύδαι, Χλύδαι. Sed nunc apparet, Λ lineis forte fortuna ultra anguli verticem prolongatis in X abiisse, deinde vero ex correctura aut varia lectione supra scripta ΧΛ natum esse. In stadiasmo maris magni § 260 (*Geogr. Gr. min.* I p. 495, 2. 3 Müller) ἐκ Κλυδῶν ἐπὶ τὸ Πηδάλιον ἀκρωτήριον στάδιοι λ' prava nominis forma ex scriptura praepositionis ΕΚΚ, quae etiam alibi occurrit, nata videtur. Cf. Syll.² 197, 40. 536, 7. 935, 24. Nam cave eam proxime superiore paragrapho (259) confirmari putaveris. Illic enim εἰς τὰς Κλύδας mera C. Mülleri coniectura repositum est pro tradito εἰς τὸν Κοχλίαν.

563 Lapidēs duo, qui quondam unius basis partes erant, Cadyandis Lyciae. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 48 n. 8 (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* III p. 195 n. 543). Cf. quae adnotavit H. Dessau *Prosopographia imp. Rom.* III p. 146 n. 151.

-----εὺς Κ[όϊντον | Οὐεῖλι]ον, Κοῖντου Οὐεῖλ[ίου] | υἱόν,
 5 Οὐελλείνα Τιτιανόν | Παταρέα¹, πολιτευόμενον[ν ἐν] || ταῖς κατὰ

Litterae ΑΘΞΠΣΩ. Haud infrequentes litterarum binarum (maxime H cum MNT) ligaturae. 1 De aetate tituli certiores nos facit alter ab huius

Λυκίαν πόλεσι π[ά]σαις²] μεγαλόφρονα, πρωτε[ύ]οντα τοῦ
ἔθνους³, ξένον [Δ(έχμου) | 'Ρου]πιλίου⁴ Σεύηρου καὶ φίλον | [χ]αί

hominis filia positus Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 239 n. 664: Αὐτοκρά-
τορι Καίσαρι, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῶ, θεοῦ Τραϊανοῦ | Παρθικοῦ υἱωνῶ, θεοῦ Νέρουα ἐγ-
γόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῶ | Ἀντωνείνῳ Σεβαστῶ Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρ-
χικῆς | ἐξουσίας τὸ δ', ὑπάτῳ τὸ δ' (a. 147 p. Chr. n.), πατρὶ πατρίδος, καὶ θεοῖς |
Σεβαστοῖς καὶ τοῖς πατρῷοις θεοῖς καὶ τῇ γλυκυτάτῃ | πατρίδι, τῇ Παταρέων πόλει,
τῇ μητροπόλει τοῦ | Λυκίων ἔθνους, Οὐειλία Κο(ίντου) Οὐειλίου Τιτιανοῦ θυγάτηρ |
Πρόκλα Παταρὶς ἀνέθηκεν | καὶ καθιέρωσεν τὸ τε προσκήνιον, ὃ κατεσκεύασεν | ἐκ
θεμελίων ὃ πατὴρ αὐτῆς Κό(ίντος) Οὐειλίου Τιτιανός, | καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κόσμον καὶ
τὰ περὶ αὐτὸ καὶ τὴν τῶν | ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ἀνάστασιν | καὶ τὴν τοῦ λο-
γείου κατασκευὴν καὶ | πλάκωσι[ν], ἃ ἐποίησεν αὐτῇ· τὸ δὲ [ἐν]δέκατον | [τοῦ δευ-
τέρου] διαζώματος βᾶθρον καὶ τὰ βῆλα | τοῦ θεάτρου κατασκευασθέντα ὑπὸ τε τοῦ |
πατρὸς αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς | προανετέθη καὶ παρεδόθη κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς κρατίστης |
βουλῆς ἐψηφισμένα. Cur Vilia Procla non modo quae ipsa facienda curaverat,
sed etiam nonnulla quae pater aedificaverat, dedicaverit, non liquet. Nam
cave existimaveris hic de mortuo patre dici. Etenim titulus in quo interpre-
tando versamur, illo anni 147 p. Chr. aliquot annis recentior est (cf. not. 4).
Ceterum hunc Q. Villum Titianum inter nobilissimos quidem domi Lycios
fuisse, sed ad maiores reipublicae Romanae magistratus non pervenisse et
ipsius et filiae titulus docet, ut appareat ab eis distinguendos esse Ti. Clau-
dium Flavianum Titianum Quintum Vilium Proculum Lucium Marcium
Celerem Marcum Calpurnium Longum eiusque filiam Claudiam Viliam Pro-
culam (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 210 n. 567, 5. p. 240 n. 665, 5. 11.
12. 17. 18. 667, 1 sqq. Prosopographia imp. Rom. I p. 372 n. 696. III p. 434
n. 436). Utique hi illos proxima necessitudine attingunt, neque reliqui Titiani,
qui variis nominibus gentilibus praediti in titulis Lyciis occurrunt ('Ιούλιος
Τιτιανός Inscr. ad res Rom. pert. III p. 251 n. 704 I, 9. Κλαύδιος Τιτιανός
p. 189 n. 500 III, 17. 18. Κλαυδία Τιτιανή p. 228 n. 627, 3. Μάρκιος Τιτιανός
p. 189 n. 500 III, 28. p. 242 n. 576, 4. 5. Τίτος Φλάουιος Τιτιανός Καπίτων
p. 190 n. 500 III, 75. 80. IV, 1. V, 3. 4. Φλαούιος Τιτιανός ὁ καὶ Ἀλκιμέδων
p. 190 n. 500 IV, 4. 5) ab hac parentela alieni esse videntur. 2 Perfre-
quenter hoc legitur in titulis hominum Lyciorum nobilibus honorariis. Cf.
Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 498 n. 524, 3. p. 499 n. 527, 4 (Lydis). p. 203
n. 539, 4. 17 (Telmessi). p. 221 n. 603, 7 (Xanthi). p. 228 n. 628, 5. 6. p. 230
n. 635, 4. p. 244 n. 670, 4. 5 (Pataris). p. 244 n. 679, 6. p. 249 n. 695, 2. p. 252
n. 704 III A, 1. p. 261 n. 726, 3. 3 Cf. n. 528⁷. In Lycia frequentius
patriae urbis principatus hominibus nobilibus tribuitur (Inscr. Gr. ad res
Rom. pert. III p. 246 n. 584, 4 πρῶτον τῆς πόλεως γεγονότα), id quod etiam
ibi intellegendum videtur, ubi verbum πρωτεύειν genetivo caret (πρωτεύοντα
p. 245 n. 583, 18. ἐκ τῶν πρωτευσάντων p. 248 n. 693, 5), rarius totius gentis
provinciaeque. Ac de maioribus quidem p. 486 n. 495, 13 legitur πρωτευ-
σάντων τοῦ ἔθνους, in cive superstite vero veriti esse videntur, ne illum
unum supra omnes reliquos extollere iudicarentur. Cf. p. 486 n. 495, 5
τῆς μὲν [π]ατρίδος γενόμενον [π]ρο[ῶ]τον, οὐδενὸς δὲ τῶν ἐν τῇ ἐπ[α]ρχείᾳ δεύτερον.

10 ξένον ἡγεμόνων καὶ ἐπιτρόπων, ἄνδρα σεμνὸν καὶ | μεγάλω-
 φρονα καὶ πάσῃ ἀρετῇ λόγων καὶ ἡθῶν διαφέροντα, τετειμη-
 15 μένον καὶ ὑπὸ | [Λ]υκίων τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν || [π]λείστων πό-
 λεων⁵, προγόνων καὶ γονέων ἐνδόξων | καὶ ἀρχιερέων⁶ καὶ
 πολλὰ | καὶ μέγала τῷ ἔθνει καὶ τῇ πόλ[ι]ει καὶ τοῖς καθ' ἓνα
 20 παρῃ||[χ]ημένον, Ἀπελλαῖς Ἐλ[λη]νος Καδυανδεὺς καὶ | [Ἐλλ]λην
 καὶ Ἀπελλαῖς οἱ Ἀ[πελλαῖ].

p. 235 n. 649, 3 sqq. ἄνθρωπος γένει καὶ ἀξίᾳ πρώτο[ς] τῆς πόλε[ω]ς, ἐπίσημος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔθνει. p. 178 n. 474, 11 διαπρέπων ἐν τῇ ἐπ[ι]στ[ο]λῇ. p. 232 n. 640, 1. 2 [ἀν]δρα ἐκ τῶν | πρωτευόντων ἐν τῷ ἔθνει. Quae ut sunt laudes non exiguae, ita tamen nulla ex eis enuntiatur neminem per totam provinciam parem habere eum de quo haec praedicentur. 4 Cousin et Diehl cum hunc unum nominatim efferri, omnes vero praesides et procuratores provinciae Lyciae una comprehendi (v. 9. 10) observarent, inde collegerunt hominem illos dignitate longe superantem indicari ideoque [Λ]ουκίου Κα[υ]λίου suppleverunt. Etenim L. Catilium Severum cos. II 120 p. Chr. n. (Prosopographia imp. Rom. I p. 319 n. 463) cum annis 117—120 p. Chr. legatus Augusti pro praetore Syriae fuisset, in itinere quod inde Romam faciebat, Cadyanda venisse et cum propter nobilitatem et rerum gestarum laudem tum propter egregium favorem principis honorificentissime exceptum esse. At id propter temporum rationes (not. 4) nequam probabile est; immo multo aptius Dessau D. Rupilii Severi nomen reposuit, quem annis 149—151 p. Chr. n. legatum Augusti pro praetore provinciae Lyciae fuisse ex titulis mausolei Opramoae (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 280 sq. n. 739 XII, 1. 14. 18. 31. 44. 56. 65. 76. XIX, 50. 51) cognitum est. Quod a praesidibus provinciae discerni videtur, id ad consuetudinem sermonis Graeci referendum est, in quo si uni aut pluribus generis cuiuspiam hominibus vel rebus nominatim commemoratis subiunguntur reliqui, vox ἄλλοι frequenter non additur; quod vero huius unius nomen proprium ponitur, non ad maiorem dignitatem referendum est, sed simpliciter inde repetendum, quod Rupilius Severus tum ipsum cum hi honores decernebantur provinciae praeerat. 5 Simillima leguntur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 199 n. 526, 15. p. 200 n. 527, 25. Alibi patria modo urbs una cum gente Lyciorum commemoratur (ibid. p. 217 n. 586, 14. p. 218 n. 592, 6. p. 245 n. 680, 5), nonnumquam gens una (τετειμημένον ὑπὸ τοῦ ἔθνους p. 185 n. 494, 5. 6). 6 Ambigua vox, siquidem et de flamonio municipali Patarensium et de summo totius provinciae sacerdotio accipi potest. Sed ea ipsa de causa, quia consentaneum est maiorem honorem provincialem distinctiore voce, veluti λυκιαρχῶν, indicaturum fuisse qui titulum composuit, de sacerdotio civitatis interpretari praestat.

564 Basis inventa una cum aliis multis eiusdem generis, quae per duos ordines dispositae viam latam utrimque cingebant, in

superiore parte oppidi Termessi Pisidiae. Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. XXIII (1899) p. 292 n. 6 (Revue archéologique Troisième série XXXVII, 1900 p. 488 n. 428. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 166 n. 434).

Τὸν διασημότατον ἡγεμόνα¹ | Λυκίας Παμφυλί²ας² Τερέντιον
5 Μαρκιανόν³ | ἡ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος, τὸν πάτρωνα καὶ εὖερ-
γέτην | τῆς πόλεως.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 Cf. n. 5614. 2 Cf. n. 5644. 3 Alius eiusdem hominis titulus Sagalassensis editus est Bull. de corr. Hell. VII p. 268 n. 42. XI p. 222 n. 47. Sane illic cum prior editor Τερέντιον Μαρκιανόν dedisset, alter Τερέντιον Ἀφρικανόν potius in lapide esse asseveravit, cui haud inepte fidem habendam existimavit editor Prosopographiae imp. Rom. III p. 300 n. 49. At lapide Termessio invento tamen antiquius exemplum rectius se habere intellegitur.

565 Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 224 n. 7 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 182 n. 488).

Ἀπολλωνίου δίς¹. | Λυκίων τὸ κοινὸν ἐτείμη|σεν χρυσῷ στεφάνῳ
5 καὶ εἰ|κόνη γραπτῇ² καὶ εἰ|κόνη χαλκῇ | Μάρκον Αὐρήλιον
Ἀπολλώ|νιον Ἀπολλωνίου τοῦ καὶ | Φιλώτου Ἀπολλωνίου Ὁρθα|
10 γόρου Οἰνοανδέ³, γενόμε|νον πρότερον μὲν ἱερέα || θεοῦ Πα-
τρῶου Ἀπόλλωνος | Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁴, μετὰ ταῦτα δὲ ἀρ-

Litterae ΑΘΞΠΩ. 1 Hic versus in margine prominente superiore incisus brevem argumenti indicem habet, ut Bull. de corr. Hell. X p. 224 n. 6, 4 [Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου) Διον]υσίου. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 197 n. 519, 4 Κλεοβούλου Σαρπηδό[ν]ος. Hic mos antiquus est. Cf. Syll.² 33, 4 Μεθοναίων ἐκ Πισο[ίας]. 451, 4 [Εὐδῆ]μου Πλαται[έως]. 2 Cf. n. 5744. 3 Cum hic Oenoandensis appelletur, M. Aurelius Artemo vero n. 566, 6 a civitate Termessensium prope Oenoanda sine ethnico commemoretur, ita ut eum ipsorum civem esse appareat, dubitaveris num hi homines re vera eiusdem familiae sint. At originis descriptio tam accurate concinit, ut tamen cognomines modo homines utrobique recenseri vix credibile sit, praesertim si reputaveris quam frequenter in Lycia eosdem homines complurium aut adeo omnium eius regionis urbium cives (n. 563²) inveniamus. 4 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 476 n. 473, 3. 4 [ἱερ]εῖα Πατρῶου [θεοῦ Ἀπόλ-
λων]ος. v. 16 ἱερασάμενός τε ἐν τῷ ἐξίοντι ἔτει Λυκίων [τ]οῦ κοινοῦ θεοῦ Πα-
τρῶου Ἀπόλλωνος, unde apparet annum fuisse sacerdotium. Quod haec antiqua sacra principatus aetate ita conservata statuit Beurlier Culte des

χιφυλακήσαντα⁵ ἐν | τῇ πρὸς τῷ Κράγῳ⁶ συντελ[εῖα⁷] | καὶ
15 μετὰ πάσης εἰρήνης⁸ κ[αί] || εὐσεβείας τὴν ἀρχὴν ἔκτε|λέσαντα,

empereurs p. 430, ut unus idemque homo imperatoris et Apollinis Patroi sacerdotium gereret, id titulorum testimoniis refelli observavit Fougères de comm. Lyc. p. 104. Immo utrumque honorem perfrequenter quidem commemorari, sed nunquam coniunctum. Sacerdotem Apollinis inter ἐθνικοὺς ἄρχοντας recenseri, sed ita ut tamen dignitate cederet flamini Augusti.

5 Cf. Fougères de communi Lyciae p. 114 sqq. Archiphylacis officium flamonio provinciae inferius, sed sacerdotio Apollinis honorificentius fuisse tituli docent; ipsum quoque annuum fuit. Ab archiphylace totius societatis Lyciorum, culus munus Inscr. Gr. III p. 219 n. 593, 1. 2 ἀρχι[φ]υλακείας τῆς μεγάλης nomine indicatur, hic distinguitur cuius negotia ad partem modo regionis circa Cragum montem sitam spectant. Sed hunc quoque ἐθνικὸν ἄρχοντα esse, i. e. a totius gentis concilio electum, apparet. Nam aliter ei honori in hoc omnium Lyciorum decreto honorario locus non esset. 6 Montem (Κράγος· ὄρος Λυκίας Steph. Byz.), non oppidum (Strabo XIV, 3, 5 p. 665 ὁ Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ καὶ πόλιν ὁμώνυμον) designari certum est, cum quia id oppidum huius tituli aetate iam antiquo nomine abiecto Sidyma appellabatur, tum propter articulum τῷ praemisum. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 216 n. 585, 9. 40: καταλιπόντα τῇ πόλει (Sidymorum) πάντα τὰ περὶ τὸν Κράγον γεγονότα αὐτοῦ χωρὶα δι' ὧν ἔθιτο διαθηκῶν.

7 Quod primis editoribus in mentem venit, fortasse de conventu communi Lyciorum in oppido Crago habito, per quem Apollonius archiphylax creatus esset, hic dici, id et propterea probari nequit, quia Cragus hic montis nomen est (not. 6) neque cuiquam in mentem venire potuit locum conventus verbis 'prope montem Cragum' indicare, neque συντέλεια unquam idem sibi vult ac σύν-οδος. Probabilius de parte quadam Lyciae arctioris foederis vinculo conexa cogitaverunt eidem; quam sententiam Fougères p. 42. 118 haud mediocriter confirmavit, cum moneret pridem ex nummis notam esse urbium Crago vicinarum coniunctionem, cui interfuissent Aperlitae, Myrenses, Patarenenses, Telmessii, Tloënses, Xanthii, neque dubitandum, quin haec ipsa esset ἡ πρὸς τῷ Κράγῳ συντέλεια. Quod ita probō, ut tamen nullum hic arctioris agnoscam foederis vestigium, quod sua concilia suosque magistratus horum suffragio electos habuerit separatim a Lyciorum communi. Certe archiphylaca huius synteliae a totius gentis concilio electum vidimus not. 5. At in complures regiones (*Distrikte, Bezirke*), per quas magistratuum eiusdem generis iura et officia dividerentur, totam Lyciam descriptam fuisse probabile est, praesertim quia etiam in aliis foederibus eiusmodi institutum vocabulis τέλος et συντέλεια significatur. Cf. Polyb. V, 94, 1 διὰ τὸ τοῦτον ὑποστράτηγον εἶναι τότε τῆς συντελείας τῆς Πατρικῆς. Wescher-Fruecart Inscr. rec. à Delphes 403 (Sammlung Gr. Dialektinschriften 2070) βουλαρχεόντος τοῦ Λοκριχοῦ τέλεος Δαμοτέλεος Φυσχερός.

8 In archiphylacum laudibus haec vox etiam alibi occurrit. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 266 n. 739 II, 55 [ἀ]ρχι-φύλαξ Λυκίων (Opramoas Rhodiapolita) τὴν μὲν ἀρχὴν ἐπεικῶς [καὶ σε]μνῶς

πληρώσαντα καὶ [εἰς] | τὸ ἱερώτατον ταμεῖον⁹ τοὺς | ἱεροὺς φό-
 20 ρους¹⁰ καὶ τὴν πρᾶξιν | ποιησάμενον ἐπεικῶς¹¹ καὶ || τειμητι-
 κῶς¹².

τελεῖ τῆς τε εἰρήνης καὶ τῆς εὐθη[νί]ας μετὰ πάσης φροντίδος προνοούμενο[ς]. IV, 65 τῇ τε κοινῇ τῶν Λυκίων ἀρχιφυλακίαν [τετέλ]εκεν — τῇ περὶ τὴν εἰρή-
 νην ἐπιμελεῖα δ[ια]φερό[ντως]. Similiter ibid. V, 27. Apparet igitur, id quod
 cum origine appellationis optime convenit, hunc magistratum paci et secu-
 ritati publicae tutandae operam dedisse. Quod simul pietas (εὐσέβεια) elus
 praedicatur, id sine dubio eo spectat, quod illo suo officio potissimum per
 festos deorum communium dies, quibus magna hominum multitudo undi-
 que ex tota Lycia confluere solebat, fungebatur. Sed cum hoc quidem
 nomine eius munus non admodum diversum esset a paraphylacibus (n. 485⁹),
 longe alia eaque gravissima negotia ad rem pecuniariam spectantia cum eo
 coniuncta fuisse ex titulis discimus. Cf. not. 9. 40. G. Fougères de communi
 Lyciorum p. 447 sqq. 9 In fiscum Caesaris. Neque enim usquam per
 illa tempora aliud quicquam significat τὸ ἱερώτατον ταμεῖον, et ipso Latino
 vocabulo in eadem re utitur titulus Opramoae Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 266 n. 739 II, 58: [τ]ὰ δὲ ἀναλώματ[α]—μεγαλοψύχως ὑφίστα[ται] τὴν πρὸς τὸν
 φι[σ]χον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους εὐ[σ]έβειαν ἐκπληρ[ῶ]ν ἐν οἷς ποιεῖται προ(σ)[ε]ισοδ[ι]ασμοῖς
 ἐκ τῶν [ἰ]δίω[ν], unde apparet, non modo laborem et molestias hoc officium
 archiphylaci attulisse, sed etiam haud exiguum sumptum, quia in anteces-
 sum ex sua re familiari dare debebat vectigalia, quorum partem recuperare
 aut propter debitorum egestatem non poterat aut munificentia et indulgentia
 erga cives nolebat. 40 I. e. vectigalia quae fisco Caesaris debentur.
 Non superlativum ἱερώτατος modo, sed etiam positivum ἱερός de eis usurpari,
 quae Caesaris sint, apparet ex Syll.² 445, 4 ἱερὰ γράμματα. 41 Eadem
 scriptura recurrit Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 226 n. 624, 6. p. 235
 n. 649, 42. p. 266 n. 739 II, 56. III, 75. XVII, 8. 9. XIX, 60. 61. 73. XX, 33.
 Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 424 n. 2, 44. Sine dubio redit ad pronuntiatio-
 nem, qua vocales ῖ ῑ in unam productam coaluerant, ut et hic v. 47 et alibi
 sescenties ταμεῖον scribitur pro ταμῖον. Neque aliter iudicandum est de
 ταμίαις pro ταμειαῖς, quod legitur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 235
 n. 649, 7. 42 I. e. ita ut eos, a quibus vectigalia exigebat, debito honore
 non fraudaret nullaue ignominia afficeret. Etiam alibi indulgentia et libera-
 litas archiphylacis in cogendis eis quae de suo dederat praedicantur. Cf.
 Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 266 n. 739 II, 62 τῇ δὲ ἀναπράξει με[τ]ὰ πάσης
 φιλανθρωπί[ας] σ[υ]ν[α]ρχόμενος [π]ροσέρχεται. III, 86 ἀναδεξάμενος δὲ καὶ ἐν
 τῷ ἔθνει τὴν ἀρχιφυλακίαν πάντα σεμνῶς καὶ φιλαγάθως καὶ φιλοτείμως δι' ὅλης
 τῆς ἀρχῆς ἐτέλεσεν τοὺς τε φόρους ὑπερῖσοδιάσας (i. e. ὑπὲρ τῶν ὀφειλόντων
 ἰσοδιάσας) κομίζεται μέχρι τοῦ περὶόντος, ubi postremi vocabuli supplemen-
 tum perquam dubium est, sed hic quoque nescio cuius in exactionibus re-
 strictionis et moderationis mentionem fuisse apparet.

566 Basis statuae, Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 249 n. 3 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 483 n. 489).

Τερμησσέων τῶν π[ρὸς Οἶ]νοάνδοις¹ ἡ βουλὴ [καὶ ὁ] | δῆμος
5 καὶ ἡ γεροῦσ[α ἐτε]ρ[ῶν] μνησεν ταῖς πρεπούσα[ις τει]μαῖς καὶ ἀν-
δριάντος ἀναστ[άσει] | τὸν ἀξιολογώτατον Μάρκο[ν | Α]δρήλιον
Ἀρτέμωνα δις Ἀπ[ο]λλωνίου τοῦ Ἀρτέμωνος [Απ]ολλωνίου δις
10 Ὀρθαγόρου², γέν[ει] || διαπρέποντα, ἄρξαντα πᾶσ[αν] | ἀρχὴν
καὶ λειτουργίαν ἐπιφ[ανῶς] | καὶ μεγαλοφρόνως, παρασχόμε[ν]-
[ον] τε καὶ ἐν τῇ σειτοδείᾳ ἐξῆς τ[ὰ | π]άντα τῶν ἐπιτηδ[ε]ίων
15 τοῖς πολ[ι]ταῖς εἰς εὐστηρίαν καὶ ἐν τῷ ἔθν[ει] | ἡμῶν τελέ-
σαντα ὑποφυλακίαν³ | καὶ ἀρχιφυλακίαν⁴ καὶ τὸν καθ' [ἅπα]ντα
εὖ ποιοῦντα⁵, ἄνδρα φιλόπατριν, | χαρισάμενον σὺν τῇ γυναικὶ αὐ[τῆς]
20 τοῦ καὶ συστησάμενον εἰς πάντα | τὸν αἰῶνα πανηγυριὸν ἀγώνων |
θυμελικοῦ καὶ γυμνικοῦ ἐκ πάν[των] Λυκίων, καλέσαντα καὶ τὰς |
25 λαμπράς πόλεις Τερμησσὸν || τῆς Παμφυλίας⁶ τὴν ἀνέκαθεν | συν-

Litterae ΘΞΠΣΩ. 1 Cf. Stephanus Byz. Τερμησσός· πόλις Πισιδίας (cf. not. 6). ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἁποικία, καὶ αὕτη Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὥς ἡ προτέρα μείζων. Hanc minorem Termessum a Strabone cum illa maiore et multo notiore confusam esse coniecit Waddington ad Lebas Inscr. III, 1232. Etenim quae ille haberet XIII, 4, 16 p. 634 ἡ δὲ Τερμησσός ἐστι Πισιδικὴ πόλις ἡ μάλιστα καὶ ἔγγιστα ὑπερκειμένη τῆς Κιβύρας, ex ipsius quidem mente ad Termessum maiorem referenda esse, sed re vera non quadrare nisi in minorem. Cuius situs et hic et in aliquot aliis titulis (Lebas-Waddington Inscr. III 1232, 1. 2. Bull. de corr. X 1886 p. 222 n. 4, 2. n. 5, 1. 2. p. 224 n. 6, 2. 3. p. 227 n. 8, 7. 8) Oenoandorum vicinia definitur. Eam Lyciorum foederi interfuisse ex his titulis discimus. 2 Nisi nominum similitudines plane fallunt, hic est pronepos fratris illius M. Aurelii Apollonii quem habes n. 565, 5 sqq. 3 Hypophylax magistratus erat simili iure et officio atque archiphylax, sed illo inferior dignitate eiusque potestati subditus; quare primum illo, deinde hoc honore functus est M. Aurelius Artemo, et plerumque idem temporum ordo observabatur. Cf. Fougères de communi Lyciorum p. 449 not. 2. 4 Cf. n. 565⁵. 5 Soloecismus utique hic irrepsit. Nam si intellegas 'et omnibus in rebus bene facientem', ita ut hoc ad Artemona referatur, articulus τὸν praeter leges sermonis additur, sin vero τὸν καθ' ἅπαντα obiectum participii esse statuas, permire et barbare ὁ καθ' ἅπαντα dicitur pro ἕκαστος aut πᾶς. 6 Oppidum Pisidiae cognomento μείζων ab illo altero minore distingui testatur Stephanus Byzantius (v. not. 4), comprobant tituli Lebas-Waddington III, 358, 2. 3 Τερμησσέων τῶν μείζωνων αὐτονόμων καὶ συγγενῶν Μυλασέων. 1202, 5 ἡ λαμπρὰ Τερμησσέων τῶν μείζωνων πόλις, et nummi alterius tertiiq. p. Chr. saeculorum, quos Waddington affert, cum inscrip-

γενίδα⁷ καὶ τὴν Καισαρέων | Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν⁸, | ἐπὶ ἀν-
 30 δριᾶσιν καὶ θέμασιν κατα|λειποῦσα καὶ νομὰς τοῖς πολλίσταις ἐν τῷ
 χρόνῳ τῆς πανηγύρεως, ἀ[γωναθ]έτην διὰ βίου, | [εὐν]οίας ἔνεχεν.

tione ΤΕΡΜΗCCEΩΝ ΜΕΙΖΟΝΩΝ. Latine iam in lege Antonia anni 74 a. Chr., qua illi civitati autonomia conceditur (C. I. Lat. I, 204. Bruns Fontes⁶ p. 94 u. 14), Identidem *Termeses maiores Pisidae* appellantur. In Pisidia situm fuisse oppidum cum hac lege Romana consentientes scriptores testantur Strabo XII, 7, 3 p. 570 φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδῶν πόλεις εἶναι Σέλιγην, Σαγαλασσόν, — Ταρβαστόν, Τερμητσόν. XIV, 3, 9 p. 666 Τερμητσός, Πισιδιτὴ πόλις ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς, δι' ὧν ὑπέρβασις ἐστὶν εἰς τὴν Μιυάδα. Arrianus *Anabasis* I, 27, 5 τὴν δὲ αὐτῇ πορεῖα παρὰ Τερμητσόν πόλιν. οἱ δὲ ἄνθρωποι οὗτοι τὸ μὲν γένος Πισιδαὶ εἰσὶ βάρβαροι. Stephanus Byz. s. v. (cf. not. 4). Inter Cabaliae oppida recenset Ptolemaeus Geogr. V, 5, 5 p. 862, 40. At ut in hoc titulo, Pamphyliae esse dicitur a Polybio XXI, 35, 3 sqq.: ὧν διακοῦσας ὁ Γναῖος — ἐποίητο τὴν πορείαν ὡς ἐπὶ τῆς Παμφυλίας. ὁ δὲ Γναῖος συνεγγίσας τῇ Τερμητσῷ, πρὸς μὲν τούτους συνέθετο φιλίαν λαβὼν πεντήκοντα τάλαντα, παραπλησίως δὲ καὶ πρὸς Ἀσπενδίους· ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων πρεσβευτὰς κατὰ τὴν Παμφυλίαν κτλ. Quae fluctuatio simplicissimam habet explicationem, siquidem principatus aetate Pisidia Pamphyliae pars existimabatur, dum a Constantino Magno provincia separata constitueretur. Cf. A. Forbiger *Handbuch der alten Geogr.* II p. 323. H. Kiepert *Lehrbuch der alten Geogr.* p. 427, quos afferunt primi editores. 7 Termessum prope Oenoanda coloniam Termessi maioris fuisse refert Stephanus Byz. Τερμητσός (cf. not. 4). Feminina συγγενίς et εὐγενίς, damnata illa quidem iure meritoque ab Atticistis (cf. Phrynichus p. 454 Lobeck), tamen in titulis principatus aetate incisis per frequentia sunt. 8 Antiquae civitatum necessitudinis memor homo Termessius praeter Lycios et Termessios Pamphyliae etiam unum provinciae Asiae populum, Cibyratas, ludorum a se institutorum participem esse volebat. Cf. Strabo XIII, 4, 47 p. 634 πρῶτῃθι δὲ (Cibyrtarum civitas) διὰ τὴν εὐνομίαν, καὶ αἱ κῶμαι παρεξέτειναν ἀπὸ Πισιδίας καὶ τῆς ὁμόρου Μιυάδος ἕως Λυκίας καὶ τῆς Ῥοδίων περαίας· προσγενομένων δὲ τριῶν πόλεων ὁμόρων, Βουβῶνος, Βαλβούρων, Οἰνοάνδων, τετράπολις τὸ σύστημα ἐκλήθη, μίαν ἐκάστης ψῆρον ἐχούσης, δύο δὲ τῆς Κιβύρας· ἔστειλε γὰρ αὕτη πεδίων μὲν τρεῖς μυριάδας, ἱππέας δὲ διαχίλιους· ἔγυραννέτο δ' αἰεὶ, σφερόνως δ' ὅμως· ἐπὶ Μοαγέτῳ δ' ἡ τυραννὶς τέλος ἔσχε, καταλύσαντος αὐτὴν Μουρηναῖ καὶ Λυκίοις προσορίσαντος τὰ Βάλβουρα καὶ τὴν Βουβῶνα (a. 82 a. Chr. n.). Quid tum Oenoandis factum sit, Strabo dicere oblitus est. Sed ea quoque Lyciae attributa esse tituli docent. Cibyra vero, nisi quod Ciceronis tempore per aliquot annos ad Ciliciam translata est (cf. n. 495¹), inde ab illo Murenæ instituto semper provinciae Asiae fuit. De Termesso prope Oenoanda in hoc toto negotio nusquam mentio fuit, propterea ni fallar quia antiquiore tempore non sui iuris fuit, sed partem reipublicae Oenoandensis efficiebat. Utique hic antiquae coniunctionis Termessiorum cum Cibyratis in illa Strabonis tetrapoli memoriam posterorum pietate recoli apparet.

567 Attaliae (*Adalia*) basis inaedificata in muro. Edd. G. Radet et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 148 n. 4 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 309 n. 778).

Μ(ἄρχον) Γάουιον, Λ(ουκίου) υ(ιόν,) Γαλλικῶ[ν¹] | ἱερέα διὰ
βίου Σεβασ|τῆς Νείκης², ἀρχιερέα | τῶν τριῶν πενταετηρ[ι]-
5 κῶν ἀγῶνων³ καὶ ἀγωνο|θέτην τῶν πενταετηρι|κῶν ἐκ τῶν ἰδίων,
10 τετει|μημένον ὑπὸ τοῦ Σεβασ|τοῦ ἱππῶ δημοσίῳ ἐν Ῥώ|μῃ⁴, ἐπί-
λεκτον κριτὴν ἐκ | τῶν ἐν Ῥώμῃ δεκουριῶν⁵, | συνήγορον καὶ
15 προήγορον | τῆς πατρίδος διηγεκῆ⁶, | τετειμημένον πολειτ[ε]⁷ αἰς
καὶ ἀνδριᾶσιν καὶ προ|εδρίαῖς ὑπὸ τε τῶν ἐν | Παμφυλίᾳ⁷ πόλεων
καὶ τῶν | ἐν Λυκίᾳ καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ | ἐπὶ τε συνηγορίαις καὶ
20 σε|μνότῃ, ὑπὸ τε κολωνε[ι]ῶν καὶ δῆμων ἐλευθέρων⁸, | πολλοὺς
ὑπὲρ τῆς πατρί|δος καὶ πόλεων πλείστων | ἀγῶνας εἰρηκότα ἐπὶ-

Litterae ΑΠΣΩ. Frequentes litterarum ligaturae. Vs. 4 post M et Λ et Γ singulis punctis distinguitur, v. 27 post primas litteras ΤΩΝ unius litterae spatium vacuum relictum est. 1 Hunc necessitudine sanguinis attingere duos M. Gavius Squillas Gallicanos coss. 127 et 150 p. Chr. n. (cf. n. 512³. Prosopographia imp. Rom II p. 113 n. 66. 67) probabilis est Cagnati coniectura. 2 Cf. C. I. G. 3886, 6 sqq. [ἱερέα Ἀγαθοῦ] δαίμονος καὶ ε[ὐ]σεβ[ε]στάτης Σε|βαστῆς Εἰρήνης. Vol. III Add. p. 1062 n. 3831 α¹⁵, 10 Σεβαστῆς Προνοίας. Radet et Paris. Etiam infra n. 624, 2 Σεβαστῆς εἰρήνης legitur, sed illic quidem εἰρήνης nomen appellativum esse apparet. Simillimum vero eius quod hic habemus est Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 97 n. XIV, 4: ἱερέως Τύχης Σεβαστῆς. 3 Gavius Gallicus flamen municipalis Augusti et simul agonothea ludorum qui ei celebrabantur fuisse videtur. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 310 n. 780, 11 ἀγωνοθετήσαντα τοὺς μεγάλους πενταετηρικοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς λο[γ]ικοὺς πάντας ἐν τῇ τετραετίᾳ. p. 314 n. 784, 5 ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν καὶ ἀγωνοθέτην τῶν ----- Lebas-Waddington III, 1367, 5 δώσει [πρ]ό[σ]τειμ[ον] εἰς τοὺς πενταετηρικοὺς ἀ[γ]ῶν[σ]· ✕ ἀφ'. Quae sacra qui tribus deinceps quinquenniis a Gavio peracta statuit Cagnat, verum vidisse existimandus est maxime propter titulum civitatis item Pamphylicae Pergae Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 314 n. 796, 11 ἀρχιερασάμενον τρις καὶ ἀγωνοθετήσαντα τ[ρι]ῶν ἀγ[ῶν]ων Σεβαστῶν, etsi illic multo distinctius et rectius id enuntiatur quam hic, ubi articulum τῶν τριῶν — ἀγῶνων gravi soloecismo laborare non est negandum. 4 Hinc discimus, ab imperatore, qui censoriam potestatem habebat, equo publico dato homines provinciales in ordinem equestrem receptos esse. R. et P. 5 Cf. n. 4994. 6 Cf. n. 5284. 7 Quia Attalenses Pamphylicae sunt, haec provincia primo loco commemoratur. 8 Populi liberi provinciis non continentur, quare hic separatim eorum mentio fit; idem in colonias cadere videtur.

25 τῶν Σεβαστῶν καὶ τῶν ἡγε[μ]όνων, ἑπαρχὸν τεχνει[τῶν]⁹,
 M(ἄρκος) Γάουιος Εἰρη|ναῖος τὸν ἑαυτοῦ πάτρω|να καὶ εὐεργέτην.

9 Cf. n. 494⁵. Plerumque ἑπαρχὸς τεχνιτῶν sermone Graeco appellatur praefectus fabrorum; Bull. de corr. Hell. XIX 1895 p. 413 n. 4 β, 2 ἑπαρχὸν ἀρχιτεχνόντων τοῦ θε[ο]ῦ Ῥωμαίων est.

568 Ara quadrata lapidis calcarii, inventa in urbe antiqua Tloënsium ab E. Hula. Ed. A. Stein Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX (1896) p. 149 n. 2 (Revue archéol. Troisième sér. XXXI 1897 p. 437 n. 79. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 207 n. 556).

[Τ]ὸν λαμπρότατο[ν] | Τιβ(έριον) Πωλλήγιον Ἀ[ρμ]ῆ|νιον Περ-
 5 γεῖνο[ν]¹,] | τὸν εὐγενέστατον || ὠρδινάριον ὄπατον² | καὶ ὑγι-
 έστατον ἀνθ(ύπατον)³, | τῷ κοινῷ δόγματι τοῦ | λαμπροτάτου
 10 τῶν Λυ|κίων ἔθνους M(ἄρκος) Αἰρ(ήλιος) || Διονύσιος ὁ λυκιάρ|
 χης⁴, καθά ἐν τῷ κοι|νοβούλιῳ ὑπέσ[χ]ετο⁵.

Litterae ΘΠΡΣΩ. 4 Eiusdem hominis nomen tam sagaciter quam probabiliter Steinus supplevit in titulo Xanthio filiae Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX p. 147 n. 1 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 618) [Πολλήνια]ν Ὀνοράταν, ἐκγόνη[ν] | Φλ(αούου) Λατρωνιανοῦ ὄπατικοῦ, | ποντίφικος, ἐπαρχοῦ Ῥώμης, | [καὶ] Αὔσπικος ὄπατικοῦ Βρεταννίας, Μυσίας, Δακίας, Σπα[ν]ίας, ἐν χώρᾳ Σεβασ[τ]οῦ δικά[σαν]τος, προεκγόνην Αὔσπικος ὄπα-
 τικοῦ, ἀνθυπάτου | Ἀφρικῆς, ἐπαρχοῦ ἀλειμέν[των] Ἀππίας καὶ Φλαμιν[ίας] | τρεῖς, κυνδεκεμουίρου, ἐν | χώρᾳ Σεβαστῶν διαγόντος, ὄπατικοῦ Δαλαμάτις, | θυγατέρα Τιβ(ερίου) Πο[λλ]ηγίου | Ἀρμ[ενίου] Περεργεῖνου ----]. Duplex nomen gentile idem ad adoptionem refert neque improbable existimat, hunc esse filium germanum Armenii Peregrini, qui anno 213 p. Chr. n. praetor et frater arvalis (C. I. Lat. VI, 2086, 2. 3. 2404, 16. 2406, 6. Prosopogr. imp. Rom. I p. 135 n. 868) fuit, adoptatum a Pollenio Auspice, qui Commodο et Severo imperatoribus floruit. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 60 n. 410. 2 Anno 244 p. Chr. cum Fulvio Aemiliano. Ceterum raro appellatio consulis ordinarii in titulis occurrit. Habes eam tamen in eiusdem hominis inscriptione Latina C. I. Lat. VI, 1354, 3 et in Graeco Pomponii Bassi monumento ap. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 137, 3, quod hoc etiam aliquot decenniis recentius est. 3 Proconsulatu Lyciae praetorius functus erat Peregrinus, sed in consulatu demum statuae honorem nactus est, quod vix credibile esset, nisi consulatus proconsulatum e vestigio exceperisset. 4 Cf. n. 556². 5 Cf. n. 490⁷. Vocabulum κοινοβούλιον videtur magis familiaris sermonis quam sollennis actorum et legum linguae fuisse, certe apud Lycios. Nam in permagno litterarum de Opramoae laudibus numero

plerumque βουλὴ aut ἐκκλησία totius gentis commemoratur, duobus modo locis (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 272 n. 739 VI, 64 [κατ' ἔτος ἐν τῷ κοινοβουλίῳ. p. 294 XX, 40 [ἐν τῷ] νῦν κοινοβου[λίῳ] illa vox compareret.

569 Arycandae Lyciae invenit E. Hula, cuius ex ectypo chartaceo ed. Th. Mommsen Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVI (1893) p. 93. Cf. quae editores illius ephemeridis O. Benndorf et E. Bormann exposuerunt ibidem p. 408.

[----- quaecunque munific]entiam¹ vol[ueritis pro hoc
vestro | religioso proposito pet]ere. Iam nunc ho[c facere
atque acci]pere constituite, scili]cet impetraturi ea[m sine
mora. Quae | data vobis in aeternum t]am nostram iuxta
5 deos i[m]mortales relig[io]sam pietatem testabi]tur quam vero
condigna pra[emia vitae | rationis vos a nostra cl]ementia
consecutos liberis ac p[osteris | vestris declarabit.]

[Τοῖς σωτῆρσιν τοῦ σύμ]παντος ἀνθρώπων ἔθνους καὶ γένους |
[θεοῖς Σεβαστοῖς¹ Καί]σαρσιν Γαλερί(ῳ) Οὐαλερί(ῳ) Μαξιμείνῳ²

Litterae ΑΒΕΘΩΞΠΖΦΩ. Versus lineis horizontalibus distinentur, inter Latina et Graeca duorum versuum spatium vacuum relictum est. Supplevit Mommsen adiutus hic illic a Gebhardto, Harnackio, Wilamowitzio. Sed cum viderentur aliorum versuum reliquiae maiorem, aliorum minorem deletae partis latitudinem indicare, Mommsenus quidem in restituendo eorum versuum exemplum, qui breviori supplemento reintegrari poterant, ubique secutus est. Vice versa Benndorfius et Bormannus lapidem paullo latiore fuisse sumpserunt, quam ille existimaverat, ideoque eius supplementa aliquantum amplificaverunt; quos verum vidisse existimo. Quae vero ad illustrandum tituli argumentum hic afferuntur, ea ad unum omnia viro immortalis memoriae accepta fero, ita ut singulis eius inclutum nomen ascribere supervacaneum sit.

4 Cum Maximinus Daia (not. 2), Constantinus, Licinius imperatores adeantur, apparet has preces post mortem Galerii, qui obiit non multo post diem 30. mensis Aprilis a. 311 p. Chr. n., scriptas esse, sed ante discordiam inter hos principes exortam, id quod nuptiis Licinii cum Constantini sorore hieme 312/3 p. Chr. conciliatis factum esse constat. Itaque anno 311 aut 312 haec exarata sunt, sed probabilius ad hunc quam ad illum referuntur. Quod Maximinus primum, non ut Galerius iusserat (De mortibus persecutorum 32. 43) et ordo temporum quo Augusti appellati erant ferebat, tertium locum inter eos tenet, id ad pactum ad Hellespontum cum Licinio factum referendum est, in quo illius arrogantia pervicit, ut primus locus ipsi concederetur. Cf. De mort. persec. 44: *primi nominis titulum — sibi Maximinus vindicabat*. Euseb. hist. eccl. IX, 10: *τολμᾶν ὄρμητο — πρῶτον ἑαυτὸν ταῖς τιμαῖς ἀναγορεύειν*, quae testimonia

10 καὶ³ [Φλ(αβίφ) Οὐαλερ(ίφ) Κωσταντείνφ] καὶ Οὐαλερ(ίφ) Λι-
κινινανῶ Λικινινίφ⁴ παρὰ τοῦ | [πιστοῦ Λυκίων καὶ Π]ανφύλων⁵
ἔθνους⁶ δέησις καὶ ἱκεσία⁷. ἔργοις ἀπο[δεδειγμένων ἀεὶ τῶν

monumentis epigraphicis orientis et occidentis a Mommseno allatis confir-
mantur.

2 In ectypo primum ΜΑΞΙΜΙΑΝΩ agnoscere sibi videbantur
homines docti. Sed accuratius examinatis litteris magnopere detritis
Mommsenus tamen arcum elementi Ε distincte dispexit. Utique Maximinus
Daia, non Maximianus i. e. Galerius, hic commemoratus fuit. 3 Post
hanc particulam spatium aliquot litterarum vacuum est. Mommsenus de rasura
cogitaverat, sed Benndorfius et Bormannus ectypis diligenter perlustratis
testantur nihil unquam illic scriptum fuisse. Iam Mommsenus cum lapidem
angustiores fuisse quam ut totum Constantini nomen initio proximi versus
locum haberet sibi persuasisset, hominem orientalem qui praenomina Con-
stantini ignoraret, eis supplendis hic spatium reliquisse sumpsit. Quod
contra illi pro sua de lapidis latitudine sententia (v. supra) integrum nomen
v. 40 initio restituerunt.

4 Hic puncto distinguunt Mommsen, Benndorf,
Bormann. Sed ni fallor dativi nominum a δέησις καὶ ἱκεσία v. 44 pendent.
Cf. not. 7. 5 Non solos Pamphylos, sed etiam Lycios hic commemoratos
fuisse Mommsenus inde collegit, quod lapidis non in Pamphylia, sed in media
Lycia erutus esset; atque unam provinciam tum temporis, ut antea per
aliquot saecula fuerat, mansisse probavit allato rescripto anni 343 ῥ. Chr. n.
dato ad Eusebium v. p. praesidem Lyciae et Pamphyliae Cod. Theod.
XIII, 40, 40. Cod. Iust. XI, 49, 4. Quod Mommseni supplemento Benndorfius
et Bormannus initio adiecerunt adiectivum πιστοῦ, id ad dissensionem de
lapidis latitudine (v. supra) spectat.

6 Necessario Lycios et Pamphylos,
ut Ponticos et Bithynos, coniunctos unum ἔθνος unamque ἐπαρχίαν appellari
a Romanis, quia uni praesidi pareant, adnotat Mommsen. De nomine ἐπαρχία
(provincia) id in universum manifesto verum est (cf. n. 535, 4), etsi non-
nunquam ab hoc more deflectitur (cf. τῶν τριῶν ἐπαρχειῶν Κυλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας n. 578, 9. πρεσβευτῆν ἀντιστράτηγον ἐπαρχειῶν Κυλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας n. 576, 5), at ἔθνος perfrequency appellatur Lycii vel Bithyni
separatim, quia suum concilium (κοινόν) habebant. Sed tam conexas inter
se sunt provinciae et nationis appellationes, ut nihil molesti habeat etiam
Lycios et Pamphylos coniunctos aliquando singulari numero ἔθνος dici.
7 Cf. Syll. 448, 1 sqq. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἀντωνίῳ Γορδιανῶ —
δέησις παρὰ χωμητῶν Σκαπτοπαργινῶν et huius collectionis n. 549, 5 Αὐτοκρά-
τορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἰουλίῳ Φιλίππῳ — δέησις παρὰ Αὐρηλίου Ἐγλέκτου. Ad
hanc petitionem responderunt principes litteris Latinis, quarum reliquiae
exstant v. 4—7. Sed neutiquam sua sponte Lycii et Pamphyli cum his
precibus imperatores adierant. Immo cum Maximinus defuncto Galerio
Asia minore usque ad Hellespontum potitus esset et illic cum Licinio con-
venisset, Christianos, quos Galerii edicto obsecutus ipse quoque paullo ante
a magistratibus vexari vetuerat, denuo persequi constituit, sed quo hone-
stiore specie id faceret, civitatibus ut id a se peterent persuasit. Cf. De
mort. persec. 36 indulgentiam Christianis communi titulo datam tollit sub-

θεῶν τῶν ὁμογενῶν ὁμῶν φιλανθρωπίας | [πᾶσιν, ᾧ ἐπιφανέ-
 15 τῇ]ς βασιλεῖς, οἷς ἡ θρησκεία μεμέληται | [σπουδαίως ὑπὲρ
 τηρίας⁸, καλῶς ἔχειν ἐδοκιμάσαμεν καταφυγεῖν | [πρὸς τὴν
 ὁμῶν ἀθάν]ατον⁹ βασιλείαν¹⁰ καὶ δεηθῆναι τοὺς πάλαι | [στα-
 σιάζοντας¹¹ Χρι]στιανοὺς καὶ εἰς δεῦρο¹² τὴν αὐτὴν νόσον |
 [διαφυλάττοντά]ς ποτε πεπαῦσθαι καὶ μηδεμιᾷ σκαιᾷ τινι και-
 [νουργίᾳ τὴν τιμὴν] τὴν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένην¹³ παραβαί-

ornatis legationibus civitatum, quae peterent, ne intra civitates suas Christianis conventicula exstruere liceret, ut quasi coactus et impulsus facere videretur quod erat sponte factururus. Euseb. Hist. eccl. IX, 4 πάντες τῶν ἐν τέλει τὰς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν πόλεις οἰκοῦντες τὴν ὁμοίαν ὠρμῶντο ψῆφον ποιήσασθαι, προσφιλές δ' εἶναι τοῦτο βασιλεῖ τῶν κατ' ἐπαρχίαν ἡγεμόνων συνεωράκωτων καὶ τοῦτ' αὐτὸ διαπραξασθαι τοῖς ὑπηκόοις ὑποβεβληκότων, ὧν δὴ καὶ αὐτῶν τοῖς ψηφίσμασι δι' ἀντιγραφῆς ἀσμενέστατα ἐπινεύσαντος τοῦ τυράννου αὐθις ἐξ ὑπαρχῆς ὁ καθ' ἡμῶν ἀνεφλέγετο διωγμός. IX, 9: ἀνὰ μέσας γέ τοι τὰς πόλεις, δ' μηδὲ ἄλλοτέ ποτε, ψηφίσματα πόλεων καθ' ἡμῶν καὶ βασιλικῶν πρὸς ταῦτα διατάξων ἀντιγραφαὶ στήλαις ἐντετυπωμένα χαλκαῖς ἀνωρθοῦντο. Deinde exemplum huius rei imperatoris ad Tyrios rescriptum exhibet, et addit ταῦτα δὴ καθ' ἡμῶν κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν ἀνεστηλίτευτο. 8 Vs. 11—15 supplevit Wilamowitz ap. Mommsenum, pauca mutaverunt Benndorf et Bormann. Ut hae litterae proficiscuntur ab emolumentis et commodis, quibus piam antiquorum deorum venerationem remuneratum esset eorum numen, sic ex responso Tyriis dato (not. 7) idem de argumento epistulae petitoriae illorum colligi observavit Harnack ap. M. Omnino hae petitiones inter se simillimae fuisse videntur. 9 Suppleverunt A. Harnack et S. Reinach ap. Mommsenum, collatis v. 24 τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας. Concil. Chalcedon. p. 1537 C Colet: ἡ θεία καὶ ἀθάνατος κορυφή (de imperatore). ibid. p. 828 A ὀφειλομεν γὰρ τῇ ἀθανάτῃ πόλει νέμειν ἐν πᾶσι τὰ πρωτεῖα. 10 Cum huius enuntiati verbis et sententia Mommsenus comparat Maximini ad Tyrios edictum ap. Euseb. Hist. eccl. IX, 7, 5 ἡ ἡμετέρα πόλις — ὅτε πάλιν ᾔσθετο τοὺς τῆς ἐπαράτου ματαιότητος γεγονότας ἔρπειν ἄρχεσθαι — εὐθὺς πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν — κατέφυγεν. 11 μανικούς Gebhardt ap. Mommsen. στασιάζοντας Benndorf et Bormann. 12 Adverbium δεῦρο iam apud Atticos de tempore usurpatur in formula δεῦρ' αἰεὶ et alibi, sed εἰς δεῦρο principatus demum temporibus usurpari coeptum est. Hanc distinctionem temporum (πάλαι — εἰς δεῦρο) omnino in illius aetatis edictis de Christiana religione aut toleranda aut opprimenda magni momenti esse monet Harnack ap. M. 13 Etiam in versibus 18—20 restituendis Harnackii et Gebhardtii auxilio se usum profitetur Mommsen. Ceterum et verbum et sententiam redire in edicto ad Tyrios Euseb. IX, 9, 7: μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβάσματος τῇ θρησκείᾳ καὶ ταῖς ἱεροθρησκείαις τῶν ἀθανάτων θεῶν προσιέναι. § 12 μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβάσματος itemque in rescripto praefecti praetorio ad praesides provinciarum apud Eusebium Hist. eccl. IX, 1, 3, ubi praedicatur imperatorem

20 νειν· [δ δὴ ἄν μάλιστα εἰς] ἔργον ἀφίκοιτο, εἰ ὑμετέρῳ θείῳ
καὶ αἰώνιῳ | [νεύματι παντάπ]ασιν κατασταίῃ ἀπειρηθῆναι μὲν
καὶ κεραιωθῆναι | [τὴν κακουργίαν] τῆς τῶν ἀθέων¹⁴ ἀπεχθοῦς
ἐπιτηδεύσεως¹⁵, | [διατετάχθαι δὲ τ]ῇ¹⁶ τῶν ὁμογενῶν¹⁷ ὑμῶν
θεῶν θρησκείᾳ σχολά[ζειν ἐμμενῶς ὑπέρ]¹⁸ τῆς αἰωνίου καὶ
25 ἀφθάρτου βασιλείας ὑμῶν, ὅπερ || [πλεῖστον ὅσον συμ]φέρειν¹⁹
πάσιν τοῖς ὑμετέροις²⁰ ἀνθρώποις πρόδηλόν | ἐστίν.

curasse ἵνα καὶ οἱ ἀλλοτρίᾳ Ῥωμαίων συνηθείᾳ ἀκολουθεῖν δοκοῦντες τὰς ὀφει-
λομένας θρησκείας τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἐπιτελοῖεν. 14 Opprobrium quod
Christianis identidem obiciebatur. Cf. Mommsen ap. Sybel Hist. Ztschr.
LXIV 1890 p. 407. Euseb. Hist. eccl. IX, 40, 42 παρ' ᾧ γε (Maximino) μικρῷ
πρόσθεν δυσσεβεῖς ἐδοκοῦμεν καὶ ἄθεοι καὶ παντὸς ὀλεθροὶ τοῦ βίου. 45 Dici-
tur hoc enuntiato de tollenda licentia caerimonias religionis Christianae
peragendi; de hac licentia edictum Galerii bis (Euseb. hist. VIII, 47, 9. 40)
nomine συγχώρησις, illud Constantini vero compluribus locis (X, 5, 2. 3. 7. 8)
voce ἐξουσία uti observavit Harnack apud M., cuius coniecturam secutus
Mommsen [ἐξουσίαν] scripsit v. 22 init. At non modo articulus addendus
fuit, sed omnino κολύειν ἐξουσίαν num. Graecum sit dubium, ἀπαγορεύειν
ἐξουσίαν vero profecto non est; in illo obiecto potius τηρῆναι vel παπαῦσθαι
dicendum fuit. Quare non dubitavi Benndorfii et Bormanni supplementum
[τὴν κακουργίαν] recipere. Cogitaveris etiam de ἀκολασίαν aliave similis no-
tionis voce. 46 Supplevit Wilamowitz apud M. 47 Dei imperatorum
ὁμογενεῖς vocantur, quia Diocletianus et Maximianus cognominibus Iovius
et Herculus assumptis originem suam ad deos rettulerant, aetate minores
vero Augusti adoptione in illorum stirpem recepti erant; Syll.² 420, 24
de Maximino Daia scribitur τοῦ ἀηττήτου Σεβαστοῦ Ἰοβίου Μαξιμίνου.
48 Supplevit Wilamowitz ap. M. 49 Supplevit Harnack ap. M. 20 Conf.
Maximini edictum ap. Euseb. Hist. eccl. IX, 40, 9: διτάζειν τοὺς ἡμετέρους
ἀνθρώπους περὶ τὰ προστάγματα τὰ ἡμέτερα.

570 Basis fracta, inventa in delta fluvii Xanthi Lyciae, ubi
putatur fuisse castellum Xanthiorum. Ed. Fellows Itin. Lyc. p. 161
(J. Franz C. I. G. 4267. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
p. 223 n. 608).

5 [Π]οσει[δ]ῶνι¹ | εὐχῇ | Μαυσώ²λου² ἀλα|βάρχου³.

Litterae ΕCΩ. 4 Versu primo OCC exhibet Fellows. 2 Nomen
ex Cariae vicinae rebus notissimum principatus temporibus in Lycia usi-
tatum fuisse docent tituli Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 251 n. 704
I, 20. 24 Μαυσώλῳ Ἰάσονος. p. 256 n. 706, 4 [ἐπὶ ἀρχιερέος τῶν Σεβαστῶν]
Μαυσ[ώλου] τοῦ [Ι]άσονος. v. 6. 7 Μαυσώλου τοῦ Ἰάσονος. Vides constanter

nomen illo tempore in Lycia consonas σ et λ simplices habere, cum antiqui illius Cariae dynastae nomen in monumentis aequalibus Μαύσσωλλος scribatur (Syll.² 95, 2 sqq. 96, 3. 407, 2. 45. 460, 6). 3 De alabarchis per tria proxima saecula permulta scripta sunt, sed pleraque nunc negligi possunt quia proficiscuntur ab errore manifesto. Etenim persuaserant sibi homines docti, ab Iosepho hoc nomine significari principem (ἐθνάρχη) Iudaeorum in Aegypto habitantium. At hoc refutavit E. Schürer Zeitschrift für wissenschaftliche Theologie XVIII 1875 p. 43 sqq., cum demonstraret de officii natura quidem nihil omnino enuntiare scriptorem; quod vero nonnullos Iudaeos eo functos esse testaretur (Alexandrum Ant. XVIII, 459. 259. XIX, 276. XX, 400, Demetrium Ant. XX, 447), nullius momenti esse, siquidem Iudaeos etiam aliunde constaret interfuisse administrationi publicarum rerum in Aegypto ac maxime quidem pecuniariorum. Eiusmodi vero magistratum fuisse alabarchiam, quippe quae ad vectigalia mercium quae importarentur vel exportarentur cogenda spectaret, apparere ex Iustiniani edicto XI, 2: ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη ἐξουσι πᾶσαν χορηγεῖν χρυσίον τοῦτο μὲν τῷ τε παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν αὐγουσταλίῳ καὶ τοῖς κατὰ καιρὸν ἔχουσι τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς συνειθισμέναις ἐκπομπαῖς, τοῦτο δὲ τῷ τε νῦν κατὰ καιρὸν ἀλαβάρχη τῷ τε πραιποσίτῳ τῶν θείων ἡμῶν θησαυρῶν οὐδὲν διάφορον ὑπὲρ ὀβρύζης παντελῶς κομιζόμενοι. c. 3 ὅτι περ εἴ τι φανεῖται ὑπὲρ ὀβρύζης ἀπαιτηθέντες ἢ οἱ τῶν θείων ἡμῶν προσεστώτες ἀλαβαρχῶν ἢ ὁ τῶν θείων ἡμῶν λαργιτιῶνων πραιπόσιτος, οἴκοθεν καταθήσουσι. Idem probat rescriptum Gratiani et Valentiniani et Theodosii Augustorum anni 384 p. Chr. Cod. Theodos. IV, 42, 9. Cod. Iust. IV, 64, 9: *usurpationem totius licentiae submovemus circa vectigal alabarchiae per Aegyptum atque Augustamniciam constitutum, nihilque super transductione animalium, quae sine praebitione solita minime permittenda est, temeritate per licentiam vindicari concedimus.* Quibuscum perbene convenit, quod alabarcharum aliquando per contemptum mentio fit, ut solebant qui vectigalia exigebant invisī et simul despecti esse (Iuvenal Sat. I, 430) et ingentes eorum divitiae plus semel tanguntur (Ioseph. XVIII, 459: ἐνθα Ἀλεξάνδρου δεῖται τοῦ ἀλαβάρχου μυριάδας εἴκοσι δάνειον αὐτῷ δοῦναι. XX, 400 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου παῖς τοῦ καὶ ἀλαβαρχήσαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γένει τε καὶ πλούτῳ πρωτεύσαντος τῶν ἐκεῖ καθ' αὐτόν. 447 Μαριάμμη — συνώκησε Δημητρίῳ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἰουδαίων πρωτεύοντι γένει τε καὶ πλούτῳ. Palladas Anthol. Pal. XI, 383, 3. 4 ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, ἐξ ἀλαβαρχείης γραμματικοῦ γεγόνεν, i. e. ditissimum dominum pauperrimo mutavit). Iniuria sane mancipem vel redemptorem (Zoll-Pächter) alabarcham dicit Schürer p. 36; nam magistratum potius ab imperatore institutum fuisse edictum Iustiniani demonstrat atque ipse Sch. agnoscit p. 32. Sed ne fiscus periclitaretur, principes locupletissimum quemque hominem alabarcham nominasse consentaneum est. Iam quanam ratio inter hunc et arabarcham intercedat, quos alii (Lumbroso Recherches p. 244 sqq. O. Seeck ap. Pauly-Wissowa Realenc. I, 4 p. 4274) distinxerunt, cum alii (Mahaffy the emp. of the Ptol. p. 357 not. 2. Wilcken Gr. Ostraka I p. 350) idem utraque voce officium indicari censerent, titulo n. 674 invento non amplius dubium est. Etenim verissime Wilckenus observavit, eius argumentum cum rescripto Gratiani et Valentiniani et Theodosii, quod supra commemoravi,

ita concinere ac potissimum quidem *praebitionem solitam* in *transductione animalium* tam bene quadrare in ἀποστόλιον (v. 4) καμήλων (v. 21) ὄνου (v. 27), ut idem esse negotium arabarchae et alabarchae iam pateret. Quod etiam nomine comprobatur. Nam de origine vocis ἀλαβάρχης multae quidem propositae sunt opiniones; sed pleraeque, quas composuit Lumbroso l. l., itemque quam ipse novam excogitavit, iam propterea reici debent, quia hybridam vocem ex Hebraeo et Graeco sermone conflata esse volunt. Quod neque ullius alius magistratus appellatione defenditur et plane corrui cum illa de officii natura ad Iudaeorum gentem spectante sententia, quae refutata est. Restat Cuiacii coniectura vocem ad nomen ἀλάβη, quod atramentum significat (Hesych. sub v.) referentis, quae nuper etiam probabilis visa est Seeckio. At cum in Aegypto permagnus fuerit numerus magistratuum quorum officii pars praecipua sita esset in tabulis conficiendis aliisque litteris conscribendis, quo tandem pacto eum potissimum qui portoria cogeret ab illo negotio nomen accepisse credibile est? Quod contra ρ in λ mutatum dissimulationis causa, quia eadem consona in proxima syllaba redibat, frequentissimis et Graeci et Coptici quem dicunt sermonis exemplis defenditur: cf. Schürer p. 34 et praeter eos quos ille affert libros (Lobeck Paralipomena gramm. Graec. p. 45. A. F. Pott Etymol. Forschungen II¹ p. 91. L. Meyer vergl. Gramm. I p. 279, Angermann, Die Erscheinungen der Dissimilation im Griechischen, Meissen 1873 p. 40. Schwartz, Koptische Grammatik ed. Steinthal p. 84 sq.) G. Meyer Gr. Grammatik 3 p. 391 § 301. Denique quod in universum quidem ἀραβάρχης antiquiorem, ἀλαβάρχης recentiorem formam esse, sed tamen aliquantisper fluctuatum esse ex titulorum scriptorumque memoria apparet, id cum hac originis explicatione egregie convenit. At uno nomine tamen errare apparet Schürerum, quod omnibus aetatibus plane eandem mansisse sibi persuasit vim officii, cum tamen certe locorum regionumque ambitum quae ei subicerentur magis magisque prolatum esse appareat. Nam initio ad portoria earum regionum quae inter Thebaida et mare rubrum interiecta sunt arabarchae officium spectabat, id quod demonstratur titulo n. 674 et confirmatur monumento Claudii Gemini n. 685, 2, ubi hic magistratus cum epistrategia Thebaidis coniungitur; neque multo aliter iudicandum est de n. 202, 9, ubi nescio an difficultas, quam not. 7 indicavi, simplicissime ita tollatur ut ἀραβάρχης nihil nisi brevior appellationem eius, qui sollenni titulo παραλήμπτῆς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης audit, esse statuamus. At apud Iosephum XX, 100 τοῦ καὶ ἀλαβάρχησαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ legitur, et in illo Gratiani Valeriani Theodosique rescripto ad *Aegyptum atque Augustamniam* eorum curam spectare indicatur. Hanc difficultatem Schürerus satis artificiosa coniectura expedire conatus est, cum statueret Arabiae nomen in huius appellationis origine explicanda referendum esse ad illam opinionem, ex qua tota Aegyptus Nili cursu in Arabiam et Libyam divideretur (Strabo XVII, 4, 30 p. 806). Qui igitur illius partis vectigalia colligeret, arabarcham, qui huius, libyarcham vocatum esse. At primum quidem illa opinio geographorum est, in rebus publicis vero, in terrae partibus, quibus singulis singuli magistratus praesint, nunquam ne tenuissimum quidem eius vestigium comparet. Deinde vero illa qua ipse nititur nomina ἀραβάρχης et λιβαρχης analogia, tota eius sen-

tentia evertitur. Etenim quo uno loco apud scriptorem Graecum libyarchae mentio fit, Polyb. XV, 25, 12 ποιήσας αὐτὸν λιβυάρχην τῶν κατὰ Κυρήνην τόπων, is non ad Aegypti partem dimidiam occidentalem eum magistratum spectare probat, ut etiam ἀραβάρχην a deserto potius tractu, qui ab oriente vallem Nili attingit ab Arabibus vagis occupatus, denominatum esse probabile sit. Sed postea regionis certae designatio in oblivionem venit, ut omnino de portiorum exactore usurparetur, qua in mutatione nescio an multum valuerit origo obscurata propter consonam ρ in λ conversam. Accedit quod vel extra Aegyptum eadem vi nomen usurpari coeptum est. Nam quod Schürerus p. 39 sq. prae fracte negat, hoc titulo demonstrari etiam in Lycia illud officium fuisse, ideoque sumit Mausolum quendam, qui in Aegypto alabarchia fungeretur, casu nescio quo in littus Lyciae delatum hanc dedicationem fecisse, id luculentissime redarguitur eis quae not. 2 de nomine ipso eiusque orthographia adnotavi. Et accessit nuper testimonium de Euboea insula Bull. de corr. Hell. XVI 4892 p. 449 n. 44: [Μνήματα] δ[ύ]ο δ[ι]αφέροντα Ἀνασ[τασί]ου τοῦ εὐλαβεστάτου ἀν(α)γν(ώ)στου καὶ ἀλαβάρχου καὶ τῆς τοῦτου γαμετῆς Πετρωνίας τῆς κοσμιωτάτης. Ceterum moneo me ab hac quaestione plane segregasse locum Ciceronis Ep. ad Att. II, 17, 3, quo Cn. Pompeius per irrisionem arabarches appellatur. Nam cum Th. Mommseno aliisque persuasum habeo, nullum illic innui magistratum, sed phylarchum vel regulum Arabum nomadum, quales complures in Syriae finibus vicerat Pompeius. Cuius generis erant Iamblichus (Cic. ad fam. XV, 4, 2) et Sampsicramus Emesenus, cuius nomine proprio eodem modo Cicero ad cavillandum Pompeium abutitur ad Att. II, 14, 1. 16, 2. 17, 2. 23, 3. Cf. n. 604¹.

571 Basis inventa Cadyandis Lyciae. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 51 n. 9 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 496 n. 545).

Λυκίων τὸ κοινὸν¹ ἐτε[ί]μῃσεν χρυσῷ στεφάνῳ² καὶ εἰκόني χαλ-
5 κῆ³ καὶ | εἰκόني γραπτῇ ἐπιχρύσῳ⁴ Μελέαγρον⁵ δ' Καῦδαν-
δέα⁶, τὸν ἐξιόντα⁷ ὑπογραμματέα | Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁸.

Litterae ΑΩΠΣΩ. Post versum ultimum itemque, quod mireris, post v. 5, ubi ne verbi quidem finis est, signum ✕. 1 Ubi foederis Lycii civitates enumerantur, nusquam Cadyandenses (not. 6) ei interfuisse legimus, etsi et ex hoc titulo id apparet et confirmatur alia inscriptione item inter Cadyandorum parietinas reperta Bull. de corr. Hell. VIII p. 54 n. 40, 4 sqq. 20 sq. Ὑπερήνορα Κλεοβούλου Καδυανδέα — ὑποφυλακήσαντα τοῦ Λυκίων ἐθ-
νους. Cousin et Diehl. 2 Cum in universum tres honorum gradus, πρῶται, δεύτεραι, τρίται τιμαί in titulis Lyciae honorariis distinguantur, in nullo ex his enumeratur corona aurea, sed hanc extra illum ordinem fuisse apparet. C. et D. 3 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 1224, 27 Λυκίων

[τ]ὸ κοι[νὸν ἐτέ[ιμη]σεν [τ]αῖς πρώταις τειμαῖς, εἰ[κόνι] ἐπιχρύσω καὶ ἀνδριάν[τ]ο[ς ἀναστάσει], unde apparet primos honores etiam Meleagro Cadyandensi decretos esse, nam etsi nonnumquam ἀνδριάς et εἰκὼν, etiam ubi haec vox manifesto non picturam sed statuam significat, distinguuntur (cf. n. 505⁵), tamen hic quin εἰκὼν χαλκῇ tituli Cadyandensis et ἀνδριάς inscriptionis Balburensis eandem rem significant, nemo facile dubitabit. C. et D. 4 Praeter titulum Balburensem (not. 3) cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 269 n. 739. IV, 85. V, 46 χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι χαλκῇ καὶ εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσω. C. I. G. 2879, 8 (Mileti) εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσω[φ]. Vol. II Add. p. 1410 n. 2775 c, 8. 9. d, 9. 10 (Aphrodisiade) εἰκὼνας γραπτὰς ἐν ὅπλοις ἐπιχρύστοις. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 320 n. 3, 2 [εἰκόνι] γραπτῇ ἐν ὅπλῳ ἐπιχρύσω. Quibus locis cum eadem effigies et γραπτῇ et ἐπίχρυστος dicatur, apparet non de statua inaurata cogitandum esse. Idem in titulum C. I. G. 2774, 10. 11 (Aphrodisiade) cadit, ubi manifesto εἰκ(ό)νων τε ἐν ὅπλοις ἐπιχρύστοις ἀναθέσσει legendum est; nam si cum Boeckhio ἐνόπλοις adiectivum agnosceremus, consecrationes (ἀναθέσεις) ἑνοπλοῖ et ἐπίχρυστοι dicerentur, quae metonymia ab eiusmodi actorum sermone plane abhorret. Quae cum ita sint, ne simplicem quidem locutionem εἰκὼν ἐπίχρυστος, etsi per se ambigua est, ubi in titulis honorariis occurrit (C. I. G. 2060, 30. 34. 4315 n, 7. 4315 q, 8, quae exempla afferunt C. et D.), de statua intellexerim. Immo clypeus rotundus inauratus intellegendus est, in quo picta erat imago viri, qua de re docte et sagaciter exposuit Boeckhiius ad C. I. G. 3068. Multo accuratius igitur in aliis titulis adiectivum ἐπίχρυστος ad clypeum refertur, quam hic ad imaginem. 5 Nomen frequens in Lycia. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 173 n. 462, 11. p. 175 n. 467, 12. p. 177 n. 474, 9. 15. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 438 n. 84, 1. 2. p. 440 n. 88. Omnino memorabile est, aetate Romanorum nobiles huius gentis homines egregie adamasse nomina ex veteribus heroum fabulis non modo suae nationis (Σαρπηδών, Ἰππόλοχος) vicinarumque regionum (Πηλόλεμος), sed totius Graeciae repetita, ut Διομήδης, Ἑλένη, Ἰάσων, Ἰππόλοχος, Καπανεύς (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 247 n. 1, 5), Κάστωρ, Λαέρτης, Μενέλαος, Ὀρέστης, Πολυδεύκης, Τηλέμαχος, Τήλεφος, Τρωῖλος, Ὑπερήνωρ. 6 Civitas quae apud scriptores nusquam commemoratur, sed in titulis qui ex rudibus oppidi protracti sunt, haud raro eius nomen legitur. Praeter hanc inscriptionem et eam cuius not. 4 mentionem feci cf. Bull. de corr. Hell. X p. 59 n. 14, 1. 5. n. 12, 1. 5. 6. p. 60 n. 13, 1. 5. p. 62 n. 14, 1. 3. 4. n. 15, 2. n. 16, 3. 4. p. 63 n. 18, 1. 2. 7 De eo, qui magistratu abit, legitimum et usitatum est verbum ἐξίέναι. Quod C. et D. quidem comparant ἐν τῷ ἐξίοντι ἐνισυτῷ apud Lebas-Waddington Inscr. III, 1224, 16, id paullo alius generis est. Sed plane geminum exemplum habes Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 267 n. 739 III, 59: [Ὀπρα]μός — ὁ προεξιὼν ἀρχιφύλαξ Λυκίων. 103. 104 τὸν προεξιόντα ἀρχιφύλακα Λυκίων, et iam in titulo antiquissimo Milesio (Sitzungsber. der Kgl. pr. Akademie d. W. 1904 XIX p. 623, 12) legitur ὁ ἐξιὼν αἰσυρήτης. 8 Cum γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Λυκίων in compluribus aliis monumentis occurrat, ὑπογραμματεὺς ex hoc demum titulo innotuit. C. et D.

572 Myris Lyciae columella Dorica in platea veteris fori. Edd. Bailie Fasc. inscr. III p. 64. 64 ex schedis suis et Rossii de Bladensburg. L. Ross Kleinasien u. Deutschl. p. 29. Texier Descr. As. min. III p. 240. H. Barth Mus. Rh. VII p. 257 n. 39 (J. Franz C. I. G. III add. p. 1136 p. 4302 a. Lebas-Waddington Inscr. III, 1311).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐδοξε τῇ βουλῇ | καὶ τῷ δήμῳ¹, | πρυτάνεων
5 γυνῶ||μη· ἐπεὶ διὰ τὸ | μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμυ-
10 κὴν ὠνήν² τὴν ἀξί||αν συνβαίνει ἐ(λα)|σοῦσθαι³ τὰς προσ|δόδους,
15 μὴ ἐξεῖναι | ἕτερον⁴ παραπορ|θμεῦσαι μηδὲν || μήτε ἀπὸ τῆς
Δασ[ε]||ας⁵ μήτε ἀπὸ τοῦ στό|ματος τῆς λίμνης⁶ | ἢ ἀπὸ Ἀν-
20 δριακῆς⁷, | ἣ ὀφειλήσει⁸ τῷ δή||μῳ ὑπὲρ ἐκάστου | πλοῦς⁹ ✕
25 ατ'¹⁰, ἐξου|σίαν ἔχοντος σ(τ)έ|ρ(η)σιν¹¹ ἀπογράφε|σθαι || τοῦ τὴν

De litterarum forma res satis incerta, siquidem pars apographorum ΑΘΞ, alia ΑΘΘΞ exhibent. De ΠΣ tamen inter omnes convenit. Ligaturas haud paucas inesse constat, etsi singillatim hac quoque in re multifariam dissentiunt exempla. Vs. 12 post προσόδους signo < distinguitur. Alterius aut tertii post Chr. saeculi esse videtur titulus.

1 Myrensiū Lyciae. 2 Ius nave Myris Limyra traiciendi a civitate Myrensiū locatum erat. Sed quia multi homines invito conductore traiecerant, iam multo minorem pecuniae summam liceri audebant qui de integro conducturi erant. Cui aerarii publici iacturae ut mederetur populus Myrensis haec decrevit. Paulo inusitatus ἡ ἐπὶ Λίμυρα πορθμική ὠνή dicitur pro ἡ ὠνή τῆς ἐπὶ Λίμυρα πορθμείας.

3 EN Barth. Bailie. ΕΝΣ reliqui. Apparet N ex ΛΑ errore proclivi natum esse. 4 Non neutrum ad μηδὲν v. 14 relatum, sed masculinum est: 'quemquam alium' praeter conductorem et eos, quibus ille permiserit (v. 33 sqq.).

5 Keilius apud Rossium Δασ[λή]ρας supplevit provocans ad Etym. M. 249, 15 Δάσληρα (ὄνομα δὲ τοῦτο λίμνης). Sed Rossius supplevit Δασ[έ]ας, quia tribus litteris spatium non sufficeret. Cui argumento Franz alterum adiunxit, cum statim commemoraretur lacus proprio nomine non addito, hic illud scriptum fuisse non esse probabile. Immo appellationem loci fuisse, quae eum arboribus consitus significaret. Utrum ε an ει scribendum sit, vix diiudices.

6 Lacus aquae salsae inter Myra et Limyra est prope ipsum litus maris, quem admodum probabiliter hic agnoscit Ross.

7 Cf. Appian. Civ. IV, 82 τῷ δ' αὐτῷ χρόνῳ καὶ Λέντλος, ἐπιπεμφθεῖς Ἀνδριακῇ Μυρέων ἐπινείω, τὴν τε ἄλυσιν ἔρρηξε τοῦ λιμένος καὶ ἐς Μόρα ἀνῆει. Plin. Nat. hist. V, 100 iuxta mare Limyra — et mons Masicytus, Andriaca (E², andria codd. reliqui) civitas, Myra. Ptolemaeus Geogr. V, 3, 2 p. 840, 8 Ἀνδριακή in littore Lyciae inter Antiphellum et Aperlas. Hodie quoque Andraki appellatur; a Myris, quorum portus erat, fere triginta stadiorum intervallo ad occidentem et meridiem distabat. F. W.

8 Cf. not. 4. 9 Cf. n. 483²⁸. 10 Summa perquam dubia est propter discrepantias

30 ὡνὴν ἔχον|τος τοῦ τε πλοῖ|ου καὶ τῶν σκευ|ῶν αὐτοῦ. || πλεῖ|σει
 35 δὲ | μόν|α τὰ ἀπο|γεγραμμένα | πλοῖ|α καὶ οἷς | ἂν συν|χωρή|τη
 ὁ τὴν ὡνὴν | ἔχων, λαμβά|νοντος¹² παντὸς | ναύ|λου τὸ δ' |
 40 καὶ τῶν ἐν|βαλ|λουμένων. ἐάν | δέ τις αὐτὸς|τοῦ¹³ ναυ|λώ|τη, |
 45 προσ|φω|νεῖτω | καὶ διδ|ώτω παντὸς || τοῦ ναύ|λου τὸ δ', | τῇ ὑπο-
 καί|σεται τῷ | προ|γεγραμμένῳ | προσ|τείμῳ.

apographorum: ΠΛΟΟΣΙΑ ---- ETETOY R. de Blad., ΠΛΟΟΣΤΑΤΕΞΟΥ
 L. Ross, ΠΛΟΟΣΧΑΤΗΞΟΥ Tex., ΠΑΘΟΣ ... ΝΕΣΟΥ Barth, ΠΛΩΙΣΑΝ
 ----- ΕΤΕΡΟΥ Bailie. 41 Supplevi et emendavi. ΣΕ|ΡΕΣΙΝ Barth,
 ΣΕ|ΙΕΣΑΙ L. Ross, ΣΕ|ΙΕΣΙΝ Tex., ΣΕ|ΤΕΣΙΝ R. de Blad., Η|ΜΙΣΗ Bailie.
 Quod Franzius reposuit [?]η[τῆ]ται, id et longius recedit a traditis quam
 meum, nec sententiae convenit. Nam navem eius, qui in illicita naviga-
 tione deprehensus erat, quaerere profecto non opus erat. At eum nave
 eiusque instrumento privari poena erat accommodatissima, atque ipsum
 verbum στέρεσθαι in eo genere solenne est. Cf. n. 483, 472 τῶν τε κτηνῶν
 καὶ ἱματίων καὶ τῶν σκευῶν στέρεσθω. 479 ὧν μὲν ἂν ἔχῃ, στέρεσθω. Syll.²
 546, 47 στέρησεται ὁ μὲν ἀποδόμενος οὗ ἂν ἀποδῶται, ὁ δὲ πρίαμενος οὗ ἂν
 πρίηται. 937, 34 στέρεσθω τῶν ξύλων καὶ τοῦ κεράμου καὶ τῶν θυρωμάτων.
 Nomen στέρησις sic legitur apud Pseudoaristotelem Oeconom. II, 2 p. 1346 b, 25
 ἐτέρῳ δὲ οὐκ ἦν οὐθενὶ οὗτ' ἀποδῶσθαι ἐτέρῳ οὐτε πρίασθαι παρ' ἐτέρου· εἰ δὲ
 μή, στέρησις ἦν. Cum vero conductori, homini privato, non liceat ipsi illum
 re sua privare, sed res ad magistratum vel iudicium publicum deferenda
 sit, dicitur στέρησιν ἀπογράφεσθαι. Cf. Demosth. XLIII, 54 ἀπογραφάτω δὲ τὸν
 μὴ ποιῶντα ταῦτα ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα. Medium vero in hoc verbo
 vel apud Atticos paene promiscue usurpatur cum activo, nedum huius
 tituli aetate quicquam habeat offensionis. Genetivos τοῦ πλοῖου καὶ τῶν
 σκευῶν a στέρησιν, non ab ὡνὴν pendere vix est quod moneatur. Quod con-
 ductori permittitur quidem ut illi navem adimat, neque vero imperatur, eo
 rettulerim, quod legislator hanc quidem poenam illis potissimum infligendam
 existimaverit, qui multam v. 49 propter inopiam persolvere non possent.
 12 Anacoluthia manifesta sed neutiquam intolerabili hoc ad ὁ τὴν ὡνὴν
 ἔχων referri vidit Franz. Conductor quartam partem vecturae accipit; at
 καὶ τῶν ἐμβαλλομένων non intellego. Nam de quarta parte rerum in navem
 impositarum hic, ubi non de poena, sed de mercede legitimae navigationis
 dicitur, cogitari non licere sponte patet. 13 Qui neque navem in later-
 culo conductoris inscriptam (ἀπογεγραμμένον πλοῖον v. 32) habet neque ab
 illo veniam petivit (n. 34. 35), sed sua sponte navem cuipiam locavit, is
 si tamen hoc peracto negotio statim illum adibit et profitebitur, eandem
 quartam partem vecturae dabit, quam reliqui. At si profiteri neglexerit,
 multa v. 49 proposita afficietur.

5. Cilicia.

573 Titulus incisus in rupe prope templum de quo dixi ad n. 579. Ex ectypo, quod J. Th. Bent confecerat, ed. E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 233 n. 16.

Ἐδοξε τοῖς ἐταίροις¹ καὶ Σαββατισταῖς² θεοῦ [εὖν]οίαι Σαββα-

Litterae ΑΕΘΞΠC. Titulum Augusti aetate utique non multo recentiorum probabiliter iudicat editor. In aversa tabulae parte alius similis fuit, sed adeo detritus est ut pauca modo vocabula (v. not. 2) agnoscantur. 1 Decretum collegii sacrorum causa constituti hic haberi perspexit Hicks. At quidnam discriminis inter ἐταίρους et Σαββατιστάς intercedat neque ille dicit neque pro certo definire licet. Sed probabile certe est, qui sodalitati perpetuae et certis legibus astrictae interessent, ἐταίρους appellatos esse, qui praeter eos sacris interesse solerent, cum illis Σαββατιστῶν nomine comprehensos. De discrimine inter eos qui origine Iudaei sint et proselytas hic vix cogitandum est. 2 In aversa lapidis planicie (v. supra) Σαββατισταί legitur. Quae scriptura Hicksio, qui veri simillimum existimat, collegium sacra Iudaea obiisse et a sabbato nomen accepisse, tamen scrupulum haud levem movet. Nam eam admonere dicit nominum propriorum Σαββάτιος, Σαββάτις, Σαββατεῖς, quae a Sabazii dei nomine deriventur. Qua in re egregie fallitur. Immo haec omnia nomina item a sabbato Iudaeorum descendunt, consonarum ββ et μβ vicissitudine neutiquam rara. Similiter prophetae nomen *Habbakuk* in Graeca versione Veteris Testamenti Ἀμβακούμ scribitur (cf. Hermae VI p. 250 sqq.). Idem fere cadit in Syriacam oppidi Hierapoleos appellationem (*Mabbug*, Βαμβύκη) et in nomen proprium viri inde derivatum Μαββογαῖος, Μαμβογαῖος (cf. n. 4262), Μαμβόγαῖς n. 660, 22. 23. Illius vero generis nomina inferiore aetate perfrequentia sunt cum alibi (praeter exempla Hicksii cf. Σαμβάτιος vel Σαυβάτιος Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 238 n. 8, 1. Σάυβατος C. I. G. 4074, 4. Σαμβαθεῖον, sacellum ut videtur quale id ubi hic titulus erutus est, C. I. G. 3509, 1) tum vero in Aegypto, ubi permultos Iudaeos consedissee et nomina Semitica perfrequentia esse constat (Σαμβάτιος Berl. gr. Urk. I p. 185 n. 194, 8. Σεραπίδς ἡ καὶ Σαμβαθοῦς ibid. p. 158 n. 441 II, 6. Σαμβαθαῖος ap. Kenyon Catal. of Greek papyri in the Brit. mus. II p. 10, 9). Alia exempla affert U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 523. Archiv für Papyrusforschung I 1900 p. 135, qui iure haec omnia, utut inter μβ et ββ, inter θ et τ, inter ι ε ι α ι fluctuetur, ad unum idemque nomen Hebraeum, hominem per sabbatum natum significans, refert, monetque id nomen etiam in vetere Testamento (Esdr. 10, 15. Nehem. 8, 7. 14, 16) itemque bis in indice septuaginta interpretum apud Aristeam (Σαββαταῖος § 48 p. 16, 16. § 49 p. 16, 18 Wendl.) inveniri. Nulla igitur ex parte dubium est, quin sodalitalis quae sabbata celebrabat decretum teneamus. Nomen ad exemplum Graecorum qualia sunt δεκαδισταί (cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2413), εἰκαδεῖς, Παναθηναῖσταί formatum est.

5 τισ|τοῦ³ συνηγμένοις· τὴν ἐπιγρα|φὴν χαράζαντας μηδὲνα ἄκυ-
 5 ρον ποιῆσαι⁴. τῷ δὲ ποιήσαν|τι ἔστω<ι> ἀγνεΐα⁵. ἐάν τις
 θέλῃ τι | ἀνάθεμα θεῖναι, τῷ θέλον|τι ἀνάθεμα θεῖναι ἐξέστω. |
 10 Πρῶτος λέγει⁶. στεφανοῦ|σθαι (Α)ῖ(θ)ιβήλιον⁷ τὸν συνα|γωγέα⁸.
 τῶν δὲ ἀναθεμάτων | τῶν ὄντων ἐν τε τοῖς ναοῖς | καὶ τῶν
 15 ἐπιγεγραμμένων⁹ ἐν | τε ταῖς στήλαις καὶ τοῖς ἀναθέμασιν

3 Iudaei dei sui nomen tacere debebant; sed ut eius proprium nomen hic non usurpari consentaneum est, sic miretur quispiam appellationem Σαββατιστής. At tenendum est hic quoque cultores consuetudinem sermonis, quae in eiusmodi collegiis Graecis obtinebat, sequi. Etenim Graecos haud raro ritus caerimoniasque, quibus cultores deorum eos prosequantur, quodammodo deis ipsis tribuere ab eisque ἐπικλήρει; deorum derivare constat. Sic Cyprii Iovem, quia epulis sacris (ἐθαπίναις) colebatur, Ἐθαπιναστὴν appellabant (Athenaeus IV p. 474 a καὶ Κύπρῳ δὲ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφός Δία Ἐθαπιναστὴν καὶ Σπλαγχνοτόμον), cui cognomento accuratissime respondet Romanorum *Iuppiter Epulo* (G. Wissowa Religion und Cultus der Römer p. 403 not. 6), similiter Athenis sodalitas, quae quia vigesimo cuiusque mensis die conveniebat εἰκαδέων nomen sibi imposuerat, heroa eponymum Εἰκαδέων vocabat (C. I. Att. II, 609, 3). 4 Hicks τὴν ἐπιγραφὴν ad novum indicem sodalium lapidi incidendum refert. Sed qualis inscriptio indicetur, definiri nequit, etsi non iniuria H. certe hanc ipsam tabulam innui negavit. At quod idem μηδὲνα accusativum obiecti esse existimat et interdici indicat ne quis per illam occasionem novi laterculi conficiendi ex sodalitate eiciatur, probare nequeo. Nam ἄκυρον ποιεῖν pro ἐκβάλλειν nemo unquam Graecus dixit. Immo levissima est anacolutia, cum praecipitur, ut sodalitas titulum inscribendum curet neve cuiquam sodalium eum tollere liceat. 5 Qui id quod enuntiato proxime superiore vetitum est, tamen fecerit, caerimoniis sollennibus expiandus est. H. 6 Additamentum decreti prioris hoc esse observat H. Sane ut in edictis magistratum Romanorum praesens λέγει, sic in rogationibus psephismatum Graecorum aoristus εἰπε legitimus est. At homines semibarbaros, quales totius inscriptionis sermo prodit, hoc discrimen non curasse nemo mirabitur. 7 AICIBHAIION lapis, quem hoc loco ita detritum esse testatur editor, ut in medio relinquendum sit utrum αἰεὶ Βήλιον an Αἰθιβήλιον an ὁ: Ἰβήλιον scribendum sit. Illud αἰεὶ magnopere displicet, neque admodum probabile videtur, bis corona ornari hominem; quare nomen ab H. propositum recepi, incertum esse non ignorans. 8 Princeps collegii, cuius ius et officium est sodales convocare et eorum conventui praeesse. 9 Substantive hoc dictum est, ut primum de donis deo oblatis, deinde de inscriptionibus dicatur. Nam si ὄντων et ἐπιγεγραμμένων particula copulativa inter se conexa ad τῶν ἀναθεμάτων referremus, coniunctio vocabulorum quam vel huic homini vix imputaveris, τῶν ἀναθεμάτων — τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐν — τοῖς ἀναθέμασιν nasceretur. Vel sic hiulus et soloecus manet sermo, cum et τε v. 12 prave addatur et desit μηδέν, a quo manifesto pendent genetivi partitivi τῶν ἀναθεμάτων — καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων.

μηδενί ἐξέστω(ι) μήτε ἀπα|λειψαι μήτε ἀχρεῶσαι μήτε μετᾱ|
 ραι. ἐάν δέ τις παρεγβᾶς ποιήσῃ ἢ | [ἀ]μάρτηι τὸ¹⁰ εἰς τὸν
 20 θεὸν τὸν Σαβ|βατιστὴν, καὶ¹¹ ἀποτεισάτω εἰς || τὸν θεὸν τὸν
 Σαββατιστὴν | καὶ τοῖς Σαββατισταῖς¹² .< ρ' καὶ τῇ πόλ(ε)ι¹³ |
 .< ρ' καὶ δυνάστη¹⁴ .< ρ'. ἔστω(ι) δ' ἡ στήλη ἀ[π]ομοσία
 κατ' ἴσον μηδένᾳ ὑποδέ|ξασθαι τὸ ἡμαρ¹⁵. διαιρείτω(ι)¹⁶ δ'
 25 ὁ εἰς||ρεὺς τὰ (ε)ἰσφερόμενα τῶι θεῶι εἰς κατα|σκευὴν τοῦ
 τύπου.

10 Expectaveris potius τι. Etiam illud ποιήσῃ ἢ ἀμάρτη non ab omni parte placet, sed obiectum verbi ποιήσῃ desideres. Sed in ea re fortasse sermonis imperitia peccavit scriptor tituli. 44 Hinc manifesto incipit apodosis, ita ut καὶ cum sermonis legibus pugnet; aut igitur perperam additum est, aut quod magis placet, prior pars apodoseos de dei ira, veluti κεχολω-
 μένον ἔξει τὸν θεὸν τὸν Σαββατιστὴν, propter ὁμοιστέλευτον lapicidae negligentia excidit. 42 Vides non modo εἰς c. acc. recentiorum Graecorum more pro dativo usurpari, sed etiam haec sic inter se copulari tanquam si unus idemque esset casus. 43 In monte sito iuxta parietinas templi, in quibus hic lapis inventus est, Bentius repperit rudera oppidi antiqui, cuius nomen ignoratur. H. 44 Cf. Strabo XII, 4, 4 p. 535 τῷ δ' Ἀρχελαῷ (προσεγένετο) καὶ ἡ τραχεῖα περὶ Ἐλαιοῦσαν Κιλικία καὶ πᾶσα ἡ τὰ πειρατήρια συστημαμένη. 2, 7 p. 537 ἐν τῇ τραχείᾳ Κιλικίᾳ, ἐν ᾗ τὴν Ἐλαιοῦσαν νησίον εὐχαρπον συνεκτίσεν Ἀρχέλαος ἀξιολόγως καὶ τὸ πλεόν ἐνταῦθα διέτριβεν. XIV, 5, 6 p. 674. Post Archelai regis mortem (17 p. Chr. n.) reliquo eius regno in provinciae formam redacto illa Ciliciae regio filio Archelao relicta est, sed sine regio nomine (cf. n. 362). Eum Hicks hic δυνάστην appellari statuit perquam probabiliter. De articulo contra leges sermonis Graeci omisso cf. n. 383⁸. 45 Stelam in reliquum tempus monumentum futurum esse sodalitatis cuius socii iureiurando se obstrinxissent, se per diem sollennium sacrorum nullos hospites domo recepturos esse, intellegit Hicks. Sed neque κατ' ἴσον sic commodam habet explicationem neque omnino pro certo dici posse mihi videtur, quid hoc loco sibi voluerit homo Graece balbutiens. 46 Expectaveris potius ἀναλίσκω. Sed verbum notionem distribuendae pecuniae in diversas expensas quibus opus sit habere videtur, ut Graeci perfrequenter in hoc negotio vocabulo μερίζειν, nos ipsi vero disponendi verbo uti solemus.

574 Basis cubi figura sine ornamentis, marmoris Pentelici, eruta Athenis extra peribolum Olympiei a septentrionali parte. Ed. St. A. Kumanudis Ἀρχαιολ. ἐφημ. 1889 p. 63 n. 9. Cf. quae disputaverunt J. N. Svoronos ibid. p. 67 sq. et A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII 1894 p. 4 sqq.

Αὐτοκράτορα Τραϊανὸν | Ἀδριανὸν Καίσαρα Σε|βαστὸν Ὀλύμ-
 5 πιον¹ | Κοροπισσέων² τῆ[ς] || Κιητῶν³ μητροπό|λεως ἡ βουλῇ
 καὶ ὁ | δῆμος διὰ πρεσβευ|τῶν Γαίου Νιννίου | καὶ Ἀθηνίωνος
 10 Κλῆ|μεντος⁴ τοῦ καὶ Λυκί|σκου, ἐπὶ ἐερέως Κλ(αυδίου) | Ἀτ-
 τικῶ⁵.

Litterae ΕCΩ. 1 Neque ante Olympieum dedicatum (429 p. Chr.)
 neque post Hadriani mortem (die 10 m. Iulii a. 438 p. Chr.) monumentum
 erectum esse apparet. 2 Sic nomen scribitur in nummis (Svoronos p. 67),
 cum media vocalis α sit apud Strabonem XII, 6, 4 p. 568: Λυκαόνων τε καὶ
 Καππαδοκῶν θριόν ἐστὶ τὸ μεταξὺ Κοροπισσοῦ, κόμης Λυκαόνων, καὶ Γαρειθύ-
 ρων, πολιχνίου Καππαδοκῶν. XIV, 2, 29 p. 663: εἰθ' ἡ Λυκαονία μέχρι Κορο-
 πισσοῦ διὰ Λαοδικείας τῆς κατακεκαυμένης ὀκτακῶσιοι τετταράκοντα· ἐκ δὲ Κο-
 ροπισσοῦ τῆς Λυκαονίας εἰς Γαρσαύουρα, πόλιν τινα τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τῶν
 ὄρων αὐτῆς ἰδρυμένον, ἑκατὸν εἴκοσι. Sed hac in re librariorum potius quam
 scriptorem errasse probabiliter coniecit Kumanudis. 3 Nummos Coro-
 pissensium, quorum inscriptiones Mionnet aliique superioris aetatis homines
 docti minus recte legerant, Κοροπισσέων τῆς Κητῶν μητροπό|λεως habent,
 in uno vero, qui in museo Berolinensi est, adeo plane ut hic Κιητῶν scriptum
 est. Cf. v. Sallet Ztschr. f. Numism. XIII 1885 p. 74. Svoronos. At Wilhelmus
 demum perspexit, ne a scriptoribus quidem huius gentis memoriam plane
 alienam esse. Cf. Tac. Ann. VI, 41: *per idem tempus Cietarum natio Cappa-*
doci Archelao subiecta, quia nostrum in modum deferre census, pati tributa
adigebatur, in iuga Tauri montis abcessit locorumque ingenio sese contra
imbelles regis copias tutabatur. XII, 55: *nec multo post agrestium Cilicum*
nationes, quibus Clitarum cognomentum, saepe et alias commotae, tunc
Troxobore duce montes asperos castris cepere. Editores sane ex hoc loco
 etiam illo superiore Clitarum reponunt, sed vice versa hunc ex illo emen-
 dandum esse demonstravit Wilhelm cum tituli quem hic edimus tum num-
 morum testimoniis usus. Quod nummi inter ΚΗΤΩΝ et ΚΙΗΤΩΝ variant
 fortasse iam ad recentiorem vocalis η pronuntiationem referendum est, in
 qua ἦ facillime in simplicem vocalem productam ἱ abire poterat. Cf.
 ὁσπηγητοί n. 521, 25 cum not. 47. Num recte huc rettulerit Svoronos Κήτιδος
 terrae mentionem in nummis Philadelphensium et Olbensium sane dubites.
 4 Articulus τοῦ negligentia omissus. 5 Ti. Claudius Atticus Herodes
 Marathonius cos. 443 p. Chr. n.

575 Romae. 'In aedibus posterioribus cardinalis della Valle
 in marmore praegrandi' Smetius. Ex apographo Smetii ed. Gruter
 Thes. 255, 4 (J. Franz C. I. G. 5885). Adhibitis etiam exemplis
 duobus Metelli quae in bibliotheca Vaticana sunt et uno Accursii
 quod in Ambrosiana asservatur G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1054
 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 54 n. 121).

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, | [θε]οῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, [θε]οῦ | Τραϊανοῦ
 Παρθικοῦ υἱωνῷ, [θε]οῦ | Νέρουα ἐκγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίου Ἀδρι-
 5 ανῷ || Ἀντωνεῖνῳ Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ, | ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δη-
 μαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ γ'¹, ὑπάτῳ τὸ γ', π(ατρι) π(ατρίδος), τῷ
 εὐεργέτῃ καὶ | σωτῇρι Ἀδριανῆς Μοψουεστίας² τῆς | Κιλικίας,
 10 ἱερᾶς καὶ ἐλευθέρας³ καὶ ἀσύλου || καὶ αὐτονόμου καὶ φίλης καὶ
 συμμάχου | Ῥωμαίων, ἥ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος διὰ τῆς | θείας αὐ-
 τοῦ δικαιοσύνης βέβαια | τηρήσαντος αὐτῇ τὰ ἐξ ἀρχῆς δίκαια.

Litterae ΘΞΠΣ. 1 Anno 140 p. Chr. n. 2 Mopsuestia oppidum
 nobile ad utramque ripam Pyrami fluminis situm commemoratur a Cicerone
 ad Fam. III, 8, 10: *cum castra haberem in agro Mopsuestiae*. Strab. XIV, 5, 19
 p. 676 Cas. Theopomp. ap. Photium Bibl. cod. 176 p. 120 b 10 Bk. Ptole-
 maeus Geogr. V, 7, 7 p. 900, 5. Hierocles Synecd. 705, 3. Apud Plinium
 (not. 3) simpliciter Μόψος vocatur, recentiore aetate nomen varias corruptelas
 expertum est, quas commemorat Forbiger Handbuch der alten Geographie
 II p. 285 not. 42. 3 Cf. Plinius Nat. hist. V, 91: *campi Alei, oppida*
Casyponis, Mopsos liberum Pyramo impositum, Tyros, Zephyrium, Anchiale.

576 Lapis inventus in mediis parietinis oppidi Isaurorum,
 horae intervallo a vico hodierno *Hadschilar*. Edd. G. Radet et
 P. Paris Bull. de corr. Hell. IX (1885) p. 433 n. I. Ex apographo
 et ectypo suo J. R. Sterret Papers of the American school at
 Athens III p. 145 n. 190 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 134 n. 290).

Γ(άϊον) Ἐτρεῖλιον Ῥήγιλλον | Λαβέριον Πρεῖσχον, πρεσβ(ευτήν)
 5 Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ || Ἀντωνεῖνου
 Εὐσεβοῦς, | π(ατρός) π(ατρίδος)¹, ἀντιστράτηγον ἐπαρχειῶν Κι-
 λικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας², Ὑπατον³, Ἰσαυρέων⁴ | ἡ βουλὴ

Litterae ΑΠΣΩ. Iuxta hanc basin alia inventa est cum titulo eodem,
 nisi quod postrema verba ibi sunt [διὰ ἐπι]μελητοῦ Ἰέρακος τοῦ Φιλήτου
 τοῦ Λυσίου. Cf. Sterret p. 144 n. 89. Cagnat not. 2. 1 Antoninus Pius
 (138—161 p. Chr. n.). 2 Cum Cilicia aliquamdiu cum Syria coniuncta
 fuisset, Hadrianus provinciam, quae a legato Augusti propraetore admini-
 straretur, restituit. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 388 not. 4.
 Isauria et Lycaonia, quae Amyntae regis fuerant, eo defuncto (25 a. Chr. n.)
 cum reliqua eius terra in Romanorum ditionem redactae partem provinciae
 Galatiae efficiebant, dum ab ea separatae cum Cilicia coniungerentur. Quod
 cum aliquando factum esse ex n. 578 innotuisset, ad Septimii Severi aetatem
 relatum est a Marquardt Röm. Staatsverw. I p. 388. Sed hic titulus docet,

10 καὶ ὁ δῆμος τὸν || ἑαυτῶν εὐεργέτην | διὰ ἐπιμελητοῦ Πασίω-
νος Καλλιμάχου.

iam Antonini Pii principatu hanc mutationem perfectam fuisse. Quare mihi quidem simplicissimum videtur statuere ipsum Hadrianum, cum Ciliciam provinciam imperatoriam restitueret, ei cum Cilicia Trachea etiam Isauriam et Lycaoniam adiunxisse. Ceterum praeter hos titulus etiam nummos huius coniunctionis testes cum titulo ΚΟΙΝΟC ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ (Mionnet III p. 634 n. 478) aetatem tulisse monet Marquardt. Scrupulum movet titulus Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 348 n. 5, 12. 13 Καρμινίου Ἀθηναγόρου, ἀνθυπάτου Λυκίας καὶ Πανφυλίας καὶ Ἰσαυρίας, ex quo editor M. Clerc collegit, Isauriam a Commodo cum Lycia et Pamphylia coniunctam sed iam a Septimio Severo Ciliciae praesidi redditam esse. 3 Suffectus anno incerto. 4 In nummis (Eckhel D. N. III p. 29. Mionnet III p. 534 n. 6. Suppl. VII p. 444 n. 2) oppidum Isaura μητροπόλις Ἰσαυρέων appellatur, de qua re monet Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 364 not. 5.

577 Cippus parvus marmoreus repertus Romae in Esquiliis, exstat ibidem in aedibus Conservatorum. Edd. W. Henzen Bullettino municip. III (1875) p. 98. C. I. L. VI, 2823. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 991 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 33 n. 72).

Διὶ Ὀλυβρί(ω)¹ | τοῦ Κυλίκων | ἔθνους² τῆς | λ(αμ)προτάτης
5 μ(η)τροπόλεως) Ἀναζαρβέων³ Αὐρ(ή)λιος | Μᾶρκος στάτωρ⁴ |
εὐχῆς χάριν.

Litterae ΕΖΘΩ. Vs. 6 fin. Ω et Ρ ligatae. Verba Romano more singulis punctis dirimuntur. 1 Cf. Stephanus Byz. s. v. Ἀδανα· ἔστι δὲ ὁ Ἀδανος Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὅσταςος καὶ Σάνδης καὶ Κρόνος καὶ Ῥέα καὶ Ἰαπετός καὶ Ὀλυμπος. Quo loco quin non recte Salmasius Ὀλυμπος pro Ὀλυμπος emendaverit, nemo iam dubitabit postquam Kaibelius hunc titulum cum Stephani testimonio contulit. 2 Structura ea esse videtur, ut a dei nomine pendeat genetivus τῆς — μητροπόλεως Ἀναζαρβέων, a μητροπολέως rursus τοῦ Κυλίκων ἔθνους. Incommodus sane verborum ordo, sed nullam video aliam interpretationem quae non multo maiores etiam molestias habeat. 3 Anazarba vel Anazarbus (v. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2104) oppidum in ea campi Ciliciae parte situm, quae maxime ad septentriones vergit, ad medium Pyrami fluminis cursum, hodie *Anavarxa*. Eam metropolin Ciliciae itemque liberam (αὐτόνομος, ἐλευθέρα) in nummis appellari observat Waddington ad Lebas Inscr. III, 1480. Cf. etiam miliarium Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 898: Ἀπὸ Ἀναζάρβου τῆς μητροπόλεως — καὶ β' νεωχόρου. Primo p. Chr. n. saeculo aliquantisper Καίσαρεια ἢ πρὸς Ἀναζάρβω nominata est (Plin. Nat. hist. V, 93 *Anazarbeni qui nunc Caesarea*. Ptolemaeus V, 7, 7 p. 900, 4) sed mox antiquum nomen

redit, nec quod Iustinianus ei imposuit Iustinianopolis diu mansit. Cf. Hirschfeld l. l. 4 Statores sunt officiales vel apparitores, quorum negotium est sistere homines, i. e. adducere ad magistratum aut iudicium. Maxime quidem in provinciarum administratione hoc ministrorum genus occurrit. Probe ab eis distinguendi stratores. Cf. n. 614, 5.

578 Tarsi Ciliciae in pariete balnei novi (*Jeni-hammam*) prope templum *Olu-djami*. Edd. Langlois Inscr. 46. Ex Gilleti consulis Francogalli exemplo Ph. Lebas Journal de l'instruction publique mens. April. 1854. Lebas-Waddington Inscr. III, 1480. Omnium accuratissime ex Duchesnii apographo W. H. Waddington Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 282 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 338 n. 880).

[Υπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος [Μ(άρχου) Αὐρηλίου] | Σ(ε)ου(ήρ)ο[υ¹ Ἀλεξάνδρου] Εὐσεβοῦς Ἐυτο[χοῦς²] || Ἀλεξανδριανῆ [Σεουηρια]νῆ | Ἀντωνεινιανῆ [Ἀδριανῆ] | Τάρσος³, ἡ πρώτη καὶ μεγίστη] | καὶ καλλίστη 10 μ[ητροπόλις] | τῶν γ' ἐπαρχειῶν⁴, [Κιλικίας,] || Ἰσαυρίας, Λυκαο-

Litterae ΕΠΣ. 1 ΣΤΟΥΟΤΟ. Duchesne, cum Gillet rectius ΣΕΟΥ legisset. Sed reliquis omnibus locis Duchesnii exemplum plenius et accuratius est, ut discrepantes antiquioris apographi lectiones enotare supervacaneum videatur. Ceterum alium titulum paene ad verbum consentientem cum hoc edidit Waddington Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 284 n. 1, ex quo nonnulla in hoc exemplo certius restitui licuit. 2 Alexandri Severi (222—235 p. Chr. n.) nomen certum est, cum quia in altero exemplo (not. 1) litterae initiales cognominis ΑΛΕ conservatae sunt, tum quod Tarsus hic nomen Ἀλεξανδριανῆ gerit. 3 Ex nummis, ut Waddington exposuit, discimus Tarsensium civitatem primo appellationem Ἀδριανῆ sibi imposuisse eamque usque ad Maximini Thracis principatum retinuisse. Deinde Commodi imperio accessisse Κομμοδιανῆ neque vero ultra eius necem mansisse. Quod contra Σεουηριανῆ Septimii Severi, Ἀντωνιανῆ Caracallae aetate assumpta cum illo Ἀδριανῆ ad Maximini usque principatum mansisse. Per brevissimum Macrini principatum comparere Μακρινιανῆ, Elagabalo regnante omnia id genus cognomina aboleri, sed redire illa tria Alexandro imperante et novum accedere Ἀλεξανδριανῆ. Sed post huius mortem omnia in perpetuum abici. 4 Medium ex tribus adiectivis μεγίστη esse cum Waddington iam in commentario collectionis Lebasianae definite pronuntiasset, postea gemino titulo Tarsensi invento (cf. not. 1) luculentissime comprobatum est; nam ibi v. 4. 5 integra exstant ἡ πρώτη καὶ μεγίστη καὶ καλλίστη. Litteras Α. Μ. Κ, quae inde a Caracallae principatu legerentur in nummis Tarsensium et Anazarbensium (n. 577³), haec ipsa adiectiva significare perspexit

νίας [προκα]θεζομένη⁵ καὶ β' νεωχόρος⁶,] | μόνη τετειμημένη
 δημ[ι]ουργαίς⁷ τε καὶ χιλικαρχί[αις]⁸ | ἐπαρχικῶν⁹ καὶ ἐλευ-
 15 θέρῳ χ[οι]νοβοουλίῳ¹⁰ καὶ ἐτέραις πλε[ι]σταῖς καὶ μεγίσταις καὶ
 ἐξαίρετοις ὠρεαῖς.

W. Ceterum de coniunctione trium provinciarum cf. n. 576². Et illic et in titulo Tarsensi Bull. VII p. 284 n. 4, 7 tria nomina integra exstant, qua re hic comprobatur Waddingtoni supplementum [Κιλικίας]. 5 Hoc participio oppidum caput provinciae esse enuntiatur, cuius rei Waddington testimonium attulit ex Vita S. Theclae a Basilio, Seleucia ad Calycadnum episcopo, conscripta hoc: πόλις δὲ ἐστὶ Σελεύκεια τῶν τῆς ἐφ' ἑαυτῇ ὁρίων ἐν προσιμῇ κειμένη, προεδρεύουσα δὲ καὶ προκαθεζομένη πάσης Ἰσαυρίας πόλεως. Primo de singulis hominibus pro προεδρεύειν usurpari coeptum est verbum, ut Papers of the American school of Athens III p. 408 n. 600, 9 sqq. ἀγωνο[θε]τοῦντος [κα]ὶ προκαθε[ζ]ομένου διὰ βίου καὶ γέ[ν]ους Κλ[αυδίου] Τρε[βωνιανοῦ]. De oppido, ut hic, legitur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 898: ἀπὸ Ἀναζάρβου | [τ]ῆς μητροπόλεως | τῶν γ' ἐπαρχικῶν προκαθεζομένης καὶ | β' νεωχόρου. Enuntiati structura commodissime sic expedit, ut genetivum τῶν γ' ἐπαρχικῶν a μητροπόλις, nomina propria Κιλικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας vero a προκαθεζομένη pendere statuas. 6 Prima ~~πα~~οecoria Tarsensium notatur in nummis Hadriani cum effigie Antinoi, altera in nummis Commodi principatu cuspis. W. 7 Magistratus publicos Tarsensium δημιουργούς fuisse etiam Dio Chrysostomus tradit XXXIV, 34 (I p. 324, 24 v. Arnim) καὶ ἡγεμῶν γυμνασίου, ἡ δημιουργός τις. 8 Praesides concilii provincialis Ciliciae eosdemque sacerdotes Augustorum eligi homines nobilissimos (not. 9) etiam ad honorem Tarsensium pertinebat, quia ibi concilium provinciale (not. 10) sedem habebat. Voce χιλικαρχία enim officium asiarchiae (n. 498³), bithyniarchiae (n. 528, 10), pontarchiae (n. 529, 6), galatarchiae (n. 542, 2), lyciarchiae (n. 556, 2), phoenicarchiae (n. 596, 2), armeniarchiae (n. 652, 5. 6) simile significari et a Waddingtono observatur et omnino omnium certissimum est. 9 Cum antiquitus ΕΣΤΑΡΧΙΚΩΝ lectum esset idque Waddingtonus in (ὑπ)αρχικῶν mutandum censuisset et hoc titulo a Duchesnio accuratius exscripto et illo gemino (not. 1) eruto de ἐπαρχικῶν nihil dubii relinquitur, idque recte interpretatur Waddington. Etenim homines sunt functi officio praefecti (ἐπαρχοι). Qui cum inter nobilissimos ordinis equestris homines essent, incolae provinciae eiusmodi homines non aspernari honores provinciales et municipales magnopere laetabantur. 10 Cf. n. 490, 12. 528, 3. 568, 11, unde apparet κοινοβούλιον esse concilium provinciae. Id ἐλεύθερον appellari, quia sua sponte convenire et deliberare ei liceret neque venia a praeside provinciae data opus esset, adnotavit Waddington. Quod hoc quoque quasi donum quoddam quo civitas Tarsensium affecta sit praedicatur, nihil miri habet, siquidem re vera permultum Tarsensium interfuisse consentaneum est, apud se potissimum hos conventus haberi. Similiter de conventu iuridico a Caracalla Thyatiris constituto dicitur n. 517, 6 ὅποτε ἐδω[ρ]ήσατο τῇ πατρίδι ἡμῶν [τ]ὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν.

579 Tribus fere miliariis Anglicis a Canygelide oppido Ciliciae occidentalis sito inter *Kixil-Oren* et *Kixil-Bagh*, repertae sunt reliquiae templi antiqui, cuius in muro, iuxta ipsum cellae introitum a dextra, titulus exstat, quem ex Th. Bentii ectypo ed. E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1891) p. 332 n. 12 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 335 n. 864).

Ἐδοξεν¹. ἐάν τις | εὐρεθῇ Κιλικίῳ μέ|τρῳ μετρῶν, ἀπ|οδώσει
5 (ε)ἰς τὸν φύσ||ον δηνάρια εἴκοσι | πέντε. μετρεῖν δὲ | μέτροις
οἷς ἡ πόλις² νομιτέυετ(αι)³.

Litterae ΑΘΘΣ(Ξ)ΠCΩ. 4 Decretum civitatis hoc esse perspexit Hicks, etsi mireris dativum omitti; neque ea de re dubitari licet quia v. 4. 5 praecipitur ut multa in fiscum Caesaris redigatur. 2 Editor hic praecipi sibi persuasit ut mensuris Romanis utantur cives. Quae opinio etsi primo aspectu arridet, tamen si accuratius perpendas ferri vix poterit. Nam quo pacto in decreto municipali, quale hoc esse etiam Hicksius persuasum habet, in illa regione et illa aetate Roma simpliciter ἡ πόλις appellari potuerit, non video. Neque Romanos a populis subditis exegisse ut pondera mensurasque Romanas adoptarent, H. concedit provocans ad Th. Mommseni Röm. Staatsrecht III, 1 p. 758 not. 2. Quare facere non possum quin ἡ πόλις ad civitatem referam, cuius hoc decretum est. Nam etiam in eadem provincia singulos populos diversis mensuris uti consuevisse locus Epiphanii de medimnis Salaminiorum et Paphiorum (p. 264 Hultsch) a Mommseno allatus docet. 3 ΕΤΕ lapis. De verbo cf. n. 339²². Ceterum et in illo titulo et in papyris Aegyptiis quos attuli passivum de ipsis nummis usurpatur, ita ut de urbe potius νομιτέυει exspectes. Sed hoc sermonis discrimen ad temporis potissimum intervallum, fortasse etiam ad regionum differentiam, redire videtur.

580 In loco qui vocatur *Chok-Oren*, in littore Ciliciae occidentalis, fere quinque miliariis Anglicis a *Ghorphos* meridiem versus. Ed. Beaufort Karaman. p. 230 (ed. sec. p. 239). Inde et ex schedis Muelleri Beaufortianis J. Franz C. I. G. 4430. Plenius et accuratius ex ectypo ab J. Th. Bentio confecto E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1891) p. 258 n. 31. Cf. quae disputavit Letronne Journal des savants Jul. 1819 n. 390 sq.

Ἐπὶ τῆς βασιλ(ε)ίας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν | Οὐαλεντινιανοῦ καὶ
Οὐάλεντος καὶ Γρατιανοῦ | τῶν αἰωνίων Αὐγούστων¹ | Φλ(ά-

5 βιος) Οὐράνιος, ὁ λαμπρότατος ἄρχων || τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας²,
τὸν τόπον | τοῦ Κορασίου³, πρότερον ἀγνοούμενον | καὶ ἔρημον
ὄντα, ἐξ οἰκ(ε)ίων⁴ ἐπινειῶν | εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ἤγαγεν ἐκ
θεμελίων | ἅπαν τὸ ἔργον κατασκευάσας.

2 Isauria cum prioribus principatus temporibus Galatiae, inde ab Hadriani aetate Ciliciae adiuncta fuisset (n. 576²), nova imperii divisione a Diocletiano instituta provincia facta est. Sed praeter mediterraneam et montuosam regionem quam Isauri incolebant etiam partem orae Ciliciae occidentalis in ea provincia fuisse apparet ex Hierocle, qui cum Synecd. p. 708, 1 indicem ἐπαρχία Ἰσαυρίας ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις καὶ habeat, inter has urbes v. 4 Ἀνεμούριον oppidum ad promunturium eiusdem nominis in Ciliciae littore situm recenset, itemque v. 2 Σελεύκεια μητρόπολις. Prope quam urbem (v. not. 3) situs erat locus de quo hic dicitur. 3 Cf. Steph. Byz. Ψευδοκοράσιον, αἰγιαλὸς μέγας μετὰ τὸ Κωρύκου [καὶ] τῆς Σελευκείας τῆς παρ' Ἰσαύροις (not. 2). Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῃ τῶν Γεωγραφουμένων παραλλάττει δὲ ταύτην αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταθίων τριῶν, μηχανοῦς καὶ ὕψους, καλούμενος Ψευδοκοράσιον. Quo nomen cum ψεύδος compositum spectet, obscurum est. Sed id ex titulo apparet, fuisse quondam in illo littore delubrum Proserpinae, sed id non modo deletum esse, sed adeo locum quo situm esset plane in oblivionem venisse. Quem aedificio de integro exstructo exornavit Flavius Uranius, id quod in praeside qui provinciam administravit auspiciis imperatorum Christianorum, sane memorabile est. Κοράσιον pro antiquiore Κόρειον natum videtur ex similitudine aliorum elusmodi nominum, ut Ἀπποδείσιον, Ἀρτεμίσιον, in quibus sibila ex finali stirpis consona nata est. 4 ΟΙΚΙΩΝ. Emendavit Hicks. Franzius, qui οἰκίων retinuit, quomodo verba tituli interpretatus sit, non intellego. Manifesto significant 'sua ipsius consilia secutus', 'sua sponte'.

6. Cyprus.

581 In loco *Kuklia* insulae Cypri, ubi fuit delubrum Veneris Paphiae, in ecclesia semiruta S. Epiphanii ad aram. Post alios ed. Boeckh C. I. G. 2629 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 356 n. 939). Cf. quae adnotavit E. Oberhummer Sitzungsber. der Kgl. Akademie zu München 1888 p. 325.

Μαρχία¹ Φιλίππου² θυγατρί, ἀνεψιᾷ | Καίσαρος θεοῦ Σε-

Litterae ΑΘΞΣ. 4 Praedicatur ab Ovidio Fast. VI, 803 sq., commemoratur in titulis servorum C. I. Lat. VI, 7884, 4. 9298 a, 2. 9534, 2. 23822, 4. 4, quae testimonia attulit H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 340 n. 484. 2 L. Marcius Philippus cos. 38 a. Chr. n. suffectus cum P. Cornelio Scipione

βαστοῦ³, γυναίχῃ | Παύλου Φαβίου Μαξίμου⁴, Σεβαστῆς | Πά-
φου⁵ ἢ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος.

(C. I. Lat. I² p. 65), qui ex Hispania triumphavit anno 33 a. Chr. n. (Fasti triumphales C. I. Lat. I² p. 77), aede Herculis Musarum (Sueton. Aug. 29. Ovid. Fast. VI, 804. Tac. Ann. III, 72) et porticu, quae ipsius nomine appellari solebat (Plin. Nat. hist. XXXV, 66. 114. 144. Martial. V, 49, 12) exstructis nobilis; cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 338 n. 173. 3 Cf. Ovid. Fast. VI, 809: *nupta fuit quondam matertera Caesaris illi* (Philippo). Fuit igitur Philippi cos. 38 a. Chr. n. uxor, Marciae mater, soror germana Atiae illius, quae primum C. Octavio nupta Augustum pepererat, deinde altero matrimonio cum L. Marcio Philippo coniuncta erat. Hunc Augusti vitricum sane probabile est patrem illius minoris L. Marcii Philippi fuisse, sed apparet hunc non materteram suam in matrimonium duxisse; immo ipsum ex alio priore Philippi maioris matrimonio procreatum fuisse consentaneum est.

4 Cf. Tac. Ann. I, 5: *quippe rumor incesserat paucos ante menses Augustum electis consciis et comite uno Fabio Maximo Planasiam vectum ad visendum Agrippam; multas illic utrimque lacrimas et signa caritatis spemque ex eo fore ut iuvenis penatibus avi redderetur. Quod Maximum uxori Marciae aperuisse, illam Liviae; gnarum id Caesari, neque multo post extincto Maximo, dubium, an quaesita morte, auditos in funere eius Marciae gemitus semet incusantis, quod causa exitii marito fuisset. De ipso Paulo Fabio Maximo cos. 44 a. Chr. n. cf. n. 458³¹.* 5 Cognomen

urbi impositum anno 45 a. Chr. n. Waddington et Oberhummer observaverunt allato Cass. Dion. LIV, 23, 7: τότε δὲ (Augustus) πόλεις ἐν τε τῇ Γαλατίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ συχὰς ἀπώκισε, καὶ Κυζικηνοῖς τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε, Παφίοις τε σεισμῷ πονήσασι καὶ χρήματα ἐχαρίσατο καὶ τὴν πόλιν Αὔγουσταν καλεῖν κατὰ δόγμα ἐπέτρεψε. Praeter hunc titulum Σεβαστῇ Πάφος etiam ap. Oberh. p. 324 n. 43 et Lebas-Waddington Inscr. III, 2792, 4 est; postea Σεβαστῇ Κλαυδία Φλαουία appellatur Lebas-Waddington Inscr. III, 2785, 5. 2806, 26.

582 In aversa parte basis, quae in fronte habet alium titulum antiquiorem. Litterae paene evanidae. Ed. H. A. Tubbs Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 195 n. 53 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 368 n. 994). Cf. Journ. of Hell. stud. XII p. 148.

Ἡ πόλις | Ὑλλων Ὑλλου, γυμνασιαρχήσαντα προῖτα¹ L λγ'²

Litterarum formae, quantum quidem in scriptura quae paene tota evanuit cognoscere licet, volgares praeter ΠΣ et semel (v. 6 sub finem) Ρ pro Ρ. 1 Cf. n. 479⁹. 2 Aeram provinciae Cypri agnoscunt primi editores. Atque ad hunc quidem titulum adnotant, numerari annos a provincia ab Augusto restituta et senatui tradita, ita ut hic titulus anno 44 p. Chr. vindicandus sit, qua in re Cagnatus eis assensus est. Quod contra ad titulum

5 καὶ | ἀρχιερευσάμενον τῆς || Κύπρου τοῦ Σεβαστοῦ | θεοῦ Καί-
σαρος³.

Journ. of Hell. stud. XII p. 191 n. 44, 4 ambigere se fatentur, utrum nonus qui illic habetur annus a prima provinciae Romanae origine (55 a. Chr.) an ab illo Augusti instituto numerandus sit, ita ut aut 47 aut 14 a. Chr. n. incisus sit titulus. Item de hoc inter annos 23 a. Chr. et 44 p. Chr. dubius haerere debebat, si omnino illud de aera Cypriorum (aut Paphiorum, ut vult Cagnat ad Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 358 n. 950, 42 not. 2) recte se haberet. At non ita est; immo Romanorum principatu in Cypro nusquam comparet aerae provincialis vel tenuissimum vestigium, sed ut Aegyptii, quorum sub regibus per aliquot saecula fuerant, annos imperatorum numeraverunt. Habemus Tiberii annum sextumdecimum infra n. 583, 15, Claudii vel Neronis vel Vespasiani octavum Lebas-Waddington Inscr. III, 2804, 12 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 358 n. 950), Claudii decimum Lebas-Waddington 2823, 1 (Inscr. Gr. ad r. Rom. p. III p. 364 n. 974), Traiani tertium Lebas-Waddington 2755, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 366 n. 987), Septimii Severi septimum Lebas-Waddington 2806, 26 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 967). Sed etiam illos titulos, qui non definite anni numero adiungunt imperatoris nomen (τὸ προῦτον ἔτος Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 176 n. 4, 3. Lδ' ibid. p. 174 n. (4), 1. τὸ ἔκτον [ἔτος] Lebas-Waddington 2785, 7 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 355 n. 937) τὸ θ' L Journ. of Hell. stud. XII 1894 p. 191 n. 44, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 993). ἔτους ιβ' C. I. G. 2632 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 363 n. 974), 7. L ιδ' Journ. of Hell. st. XII p. 178 n. 8, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 992), eadem ratione interpretandos esse facile est demonstratu. Nam primum quidem plerique ex eis, ut ex illis prioribus, etiam alio nomine contra reliquarum provinciarum consuetudinem cum Aegyptio more consentiunt, signo L pro nomine ἔτους usurpato. Deinde vero, si aeram hic haberemus, quo tandem pacto factum esse credibile est, ut nullus annus quartodecimo recentior hic reperiretur, praesertim cum nonnulli ex his titulis manifesto semisaeculo aut adeo maiore temporis intervallo a provincia et instituta et ab Augusto instaurata distent? Quod quoniam certum est, hunc titulum trigesimo tertio imperatoris cuiuspiam anno incisum esse, simul apparet neminem praeter Augustum in censum venire, quia nemo eum annorum imperii numerum attigit. Anno igitur 4 p. Chr. n. Hyllus gymnasiarcha fuit eoque officio peracto huius monumenti honore affectus est. 3 Titulum Augusto superstitite scriptum, de qua re editores primi etiamtum dubitanter locuti sunt, iam certissima ratione demonstratum est (not. 3). Quo tempore θεὸν appellari principem sane severae legi titulorum Latinorum non est accommodatum. Sed Graecos hac in re minus diligentes fuisse constat, ac ne sic quidem plane idem esse appellationis genus, atque in mortuo. Nam is quidem simpliciter θεὸς Σεβαστός (*Divus Augustus*) vocatur, cum hic et ordo duorum vocabulorum inversus sit et tertium accedat Καίσαρ. Eandem appellationem habes apud Lebas-Waddington Inscr. III 2772 (Lapethi): Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος.

583 Basis lapidis asbesti inventa anno 1861 in insula Cyprio inter rudera Lapethi veteris. Ed. Demetrius Pieridis Ἐφ. ἀρχ. περὶ ὁδὸς β' n. 227, tab. XXXVII. Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2773 (Palma di Cesnola Cyprus p. 419 n. 15. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 354 n. 933).

Τιβερίῳ Καίσαρι Σεβαστῶι θεῶι, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱῶι, | αὐτοκράτορι, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ λα' ¹, ἐπὶ Λευκίου Ἀξίου Νάσωνος ἀνθυπάτου ² καὶ Μάρκου | Ἐτρειλίου Λουπέρκου πρεσβευτοῦ καὶ Γαῖου Φλαβίου Φίγλου τα-
 5 μίαι(ι) || Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ, ὁ ἐγγενικὸς ³ ἱερεὺς τοῦ | ἐν τῷ γυμνασίῳ κατεσκευασμένου ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου ⁴ | Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος, ὁ φιλόπατρις | καὶ πανάρετος καὶ δωρεάν καὶ ἀδθαίρετος ⁵ γυμνασιάρχος καὶ | ἱερεὺς τῶν ἐν γυμνασίῳ θεῶν ⁶, κατεσκευ-
 10 ασεν τὸν ναὸν καὶ || τὸ ἄγαλμα ἰδίοις ἀναλώμασιν τῷ ἀτοῦ θεῶι ⁷, ἐφηβαρχοῦντος | Διονυσίου τοῦ Διονυσίου τοῦ καὶ Ἀπολλοδότου φιλοκαίσαρος. | Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ καθιέρωσεν, συνκαθιεροῦντος | καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀδράστου φιλοκαίσαρος, τοῦ καὶ αὐτοῦ δωρεάν | καὶ ἀδθαίρετου γυμνασιάρχου
 15 τῶν παίδων, τῇ γενεσίῳ || Τιβερίου L ις', Ἀπογονικοῦ κδ' ⁸.

Litterae ΑΘΞΠΣΩ. Hastae extremae apicibus ornatae. Expressi Waddingtoni exemplum, a quo Pieridis non discrepat nisi in paucissimis iisdemque levissimis rebus quas singillatim enotare non attinet. 1 Anno 29/30 p. Chr. n., qui idem est sextus decimus principatus Tiberii (v. 15). De die cf. not. 8. 2 Neque hic proconsul neque qui deinceps commemorantur legatus et quaestor aliunde noti. 3 Significari videtur sacerdotium ab Adrasto constitutum ea condicione, ut primum quidem ipse id gereret, deinde vero in illius progenie hereditarium esset. 4 Cf. n. 476⁵. 5 Gratis (δωρεάν) gymnasiarchiam gessisse, i. e. praecipue oleum eis qui in gymnasio exercebantur suis impensis praebuisse magna laus est neque infrequens in titulis. Cf. n. 479^{9, 10}. Hic altera accedit quod non exspectaverit, dum a civitate rogaretur, sed ultro munificentiam populo obtulerit (ἀδθαίρετος). 6 Mercurii et Herculis. 7 Tiberio Caesari. Cf. n. 195, 3. 4 τὸν ἑαυτοῦ θεὸν καὶ εὐεργέτην. De scriptura ἀτοῦ cf. Meisterhans-Schwyzzer Grammatik der att. Inschr.³ p. 61 not. 516. p. 154 not. 1318. E. Schweizer Grammatik der pergamen. Inschr. p. 91 not. 4. 8 Apogonicus secundus est mensis fastorum provincialium Cypri, quorum annus a die natali Augusti incipit, pertinens ille quidem a vigesimo quarto mensis Octobris die ad vigesimum alterum mensis Novembris (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 427). Itaque deducimur in sextumdecimum diem mensis Novembris, quem re vera Tiberii Caesaris natalem esse aliunde constat. Cf. Sueton.

Tib. 5. Cassius Dio LVII, 48, 2. Waddington. Idem observat Epiphanium, Salaminis Cypri episcopum saeculo p. Chr. n. quarto, adv. haer. II, 21, ubi Apogonici diem sextumdecimum eundem cum octavo m. Novembris indicet, eandem plane quae in hemerologio apud Idelerum sit fastorum Cypriorum rationem sequi.

584 Fragmentum tabulae marmoreae inventum Citii (*Larnaka*), unde Vogüéi dono Parisios in museum publicum (*Louvre*) pervenit. Ed. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2726 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 365 n. 979).

Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἰοῦνκος¹ | ἀνθύπατος λέγει·² | Φιλοδώρου
5 τὴν εἰς τὴν πα[τριδα] φιλοτειμίαν καὶ δι' || ὧν ἔκπαλαι αὐτὴν
ἐβέργε[τε]ν -----]

Litterae ΔΕΘΠCΩ. Vs. 4 post TI puncto distinguitur. 4 Recte E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 383 n. 729 hunc a reliquis hominibus notis, quibus *Iuncus* cognomen fuerit, distinguit. Nam consul suffectus anni 127 p. Chr. n., ad quem Waddingtonus hoc edictum rettulerat, Aemilius Iuncus fuit. Cf. n. 587, 6. 2 Sollennis formula in edictis cum imperatorum tum magistratuum. Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 205 not. 4.

585 Basis marmoris caerulei; angulus sinister superior fractus. In delubro Veneris Paphiae. Edd. E. A. Gardner, D. G. Hogarth, M. R. James Journal of Hell. stud. IV (1888) p. 437 n. 40 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 962).

Ἀφ[ροδ]ί[τη] Παφία | [τὴ] κοινὸν Κυπρίων | Ἀπολλωνίαν Κρα-
τεροῦ καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα | Πατροκλέα Πατροκλέους, τοῦς
5 κτίστας τοῦ || Τυχαίου¹ καὶ ἀρχιερεῖς διὰ βίου τῆς Τύχης² |

Litterae ΠCΩ. 4 Hoc τεμενικόν, legitime formatum illud quidem ut Ἀθήναιον, Ἑρμαῖον, Νύμφαιον, cum unum Μουσεῖον diversam rationem sequatur, redit in titulo Cilicio Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 264 n. 54 et apud scriptores Nicolaum rhetora (Rhet. Gr. I p. 408, 44) et Cassium Dionem, qui eo XLIII, 24, 4. L, 40, 2 de aede Fortunae Romana utitur. Etiam Τύχαιον ὄρος apud Stephanum Byz. s. v. Τύχη ab eiusmodi delubro nomen habuisse videtur ex more in promunturiis potissimum usitato. 2 Cum iam Pindarus ap. Pausaniam IV, 30, 6 et Plutarchum de fort. Rom. 40 p. 323 C (τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνων ἐθαύμαζαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηρὸν καὶ 'φερέπολιν' τῆς Πώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον) urbes Fortunae deae cordi esse

τῆς μητροπόλεως Πάφου³, ὑπὲρ τῆς (εἰς) τὴν | ἐπαρχίαν φιλοτειμίας καὶ τῆς πρὸς τὴν | πατρίδα εὐνοίας χάριν⁴.

praedicasset, Macedonum magisque etiam Romanorum aetate per omnes hominum Graecorum civitates propagata sunt sacra, quibus suam quisque populus Fortunam venerabatur. Qua in re indicanda perfrequenter nomen proprium oppidi adiungitur, ut [Τ]ύχη Θάσου Syll.² 788, 2. 3. Μεγάλη Τύχη Μυτιλήνης Inscr. Gr. ins. II p. 70 n. 270. Τύχη Πώμης. Διὶ Κ[απε]τωλίω. Τύχη Στρατον[ικίας]. Τύχη Ἀντιοχεί[ας] Bull. de corr. Hell. XII 1888 p. 272 n. 58, 2. Alibi appellativo utuntur, ut ἱερέα Τύχης τῆς πόλεως διὰ βίου (Selgae) Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 455 n. 382, 8. 9. Memorabile est, in Opramoae titulo Inscr. III p. 290 n. 739, XIX, 48 legi ἀνέστησεν δὲ καὶ ἀγαλμα Τυχοπόλεως κεχρυσωμένων, ubi manifesto Τυχόπολις pro Τύχη τῆς πόλεως dicitur, in quo nomine ordo stirpium ex quibus compositum est non minus cum antiqua et legitima sermonis ratione pugnat quam in ὄναγρος ex ὄνος ἄγριος et ἵπποπόταμος ex ἵππος ποτάμιος nato. Sed manifesto eadem dea, quae in titulis quos attuli Stratonicensi et Selgensi harum civitatum esse praedicatur, Bull. XII p. 272 n. 59, 3 (Stratoniceae). Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 456 n. 383, 8. 9 (Selgae) simpliciter Τύχη audit, itemque Philostratus quidem Vit. soph. II, 4, 3 dicit τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα τοῦ σταδίου νεῶς ἐπέχει Τύχης καὶ ἀγαλμα ἐλεφάντινον ὡς κυβερνώσης πάντα, at Syll.² 397, 4 sqq. legitur ἱερασαμένην πρώτην τῆς Τύχης τῆς πόλεως, cum tamen manifesto utrobique de eisdem sacris ab Herode Attico institutis dicatur (cf. illic not. 3). Quae cum ita sint, pleraque delubra quae in titulis vel apud scriptores simpliciter Τύχης esse dicuntur, non tam ad illam omnium rerum humanarum dominam quam ad huius potissimum urbis populiue Fortunam referenda existimo, ut Bull. XIII 1889 p. 488 n. 3, 17. 18 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 346 n. 800, Syllii Pamphylliae) ἥτις κατεσκεύασε — καὶ τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἀκρελεφάντινον ἐπίχρυσον. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 290 n. 739, XIX, 3 [Ῥο]διαπολειτῶν δὲ τῇ πόλει (ᾠωρησάμενον) με[τ]ὰ [πᾶσ]αν ἀρχὴν καὶ φιλοτειμίαν δύο νο[ο]ὺς Τύχης καὶ Νεμέσεως, et quae apud Preller-Robert Gr. Myth. I p. 540 not. 3 afferuntur de Fortunae sacris Argivis, Eleis, Sicyoniis, Smyrnaeis, Thebanis. De antiquioribus quibusdam sane dubitaveris, an latius patuerit numinis vis, ut de illo Syracusano apud Cic. in Verr. IV, 53, 149, si modo unquam fuit (cf. Lupus Die Stadt Syrakus im Alterthum p. 440). 3 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 355 n. 937, 5 [Σε]β[αστῇ] Κλ[αυδία] Φλ[αυία] Πάφος [ἡ ἱερὰ μητρόπο]λις τῶν κατὰ Κύ[προν] πόλεων. Eadem fuerunt p. 357 n. 947, 3. p. 362 n. 967, 24. 4 Si φιλοτειμίας ab ὑπέρ, εὐνοίας vero a χάριν pendere statuas, perquam inepta fuerit haec particularum idem significantium vicissitudo. Quare nescio an praestet utrumque genetivum ad praepositionem ὑπέρ referre, χάριν vero absolute 'gratiae referendae causa' interpretari, ut n. 539, 9. Cf. ibi not. 2.

7. Syria.

a. Syria Phoenice et Palaestina.

586 In insula Arado. Ex schedis Iulii de Bertow ed. Secchi Iscrizioni Greche trovate in Arado p. 30 n. V (J. Franz C. I. G. III Add. p. 1178 n. 4536 f.). W. M. Thompson Tour from Beirût to Aleppo 1845 in Bibliotheca sacra and theological Review V 1848 p. 253. Cf. quae de titulo disputaverunt Th. Mommsen *Hermae* XIX p. 644 sqq. O. Hirschfeld *Mitth. des arch. Instituts Röm. Abt. II* 1887 p. 152. P. von Rohden *Prosopographia imp. Rom.* III p. 54 p. 373.

[Αραδίων] ἡ βουλ[ῆ καὶ ὁ δῆμος | Γάϊον Πλ]ίνιον¹ Σεχοῦν-
[δον, | ἑπαρ]χον σπειρης [Θ]ρα[χῶν | πρ]ώτης², ἑπαρχον(ν)
5 (ε)ἰλης Βατάου]ων³, ἀντεπίτρο[πον⁴ Τιβερίο]υ Ἰουλίου Ἀλ[ε]-

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo apographo fides habenda est. Thompsoni exemplum, cuius discrepantes lectiones cum Mommseno communicavit S. Brandt, non ex ipso lapide exceptum est, sed ex Bertowiano ita transscriptum ut duobus locis neglegentia aliquid mutaretur: vs. 4 BOYAIH B., BOYAH Th. v. 5 ΩΝΑΝΤΕΠ·ΤΡΟ B., ΙΝΑΝΤΕΠΙΤΡΟ Th. 1 Supplevit Mommsen, cum C. Plinium natu maiorem (23—79 p. Chr. n.) agnosceret. Dubiam esse hanc coniecturam pronuntiaverunt Hirschfeld et Rohden, argumentis non allatis, sed utique perquam probabilis est. 2 De

cohorte I Thracum cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa IV, 4 p. 335 sqq., qui monet in titulis et diplomatis militaribus eam tam frequenter tamque diversis locis occurrere, ut plures uno eodemque tempore eundem numerum idemque nomen gessisse in propatulo esset. Cum Plinium in Germania militasse constet (not. 3), maxime probabile est aut cohortem I Thracum c. R. Germanicam, quae tum ad Rhenum tendebat (cf. Cichorius l. l.), aut eam quae in Germania inferiore stationem habebat (Cichorius p. 338) hic innui. De praefectura cohortis nihil definite traditum est, sed *equestribus militiis industrie functum* Plinium narrat vita Suetoniana. 3 ΕΠΑΡΧΟΝΝΘ

apographo. Emendavit et supplevit Mommsen. Θ lenissimo errore pro Ε lectum, Ν vero ab ipso lapicida nisi fallor geminatum, ut n. 204, 24 et eis locis, quos ibi attuli not. 34. Batavorum potissimum nomen reponendum esse minime certum videtur Mommseno. Praefectum alae fuisse avunculum refert Plinius minor Ep. III, 5, 3, in Germania militasse § 4. Ipse se Chaucorum terram adiisse testatur Nat. hist. XVI, 2, unde homines docti probabiliter collegerunt eum Domitii Corbulonis adversus illam gentem expeditioni (Tac. Ann. XI, 48) anno 47 p. Chr. interfuisse. Sed haec omnia de Germanica Plinii militia utrum ad cohortis an ad alae praefecturam an ad utramque spectent, in medio relinquendum est. 4 Voci ἀντεπίτροπος Latine non tam *subprocurator* quam *vice procuratoris* respondisse conicit Mommsen. At in titulo Ephesio bilingui n. 480, 5 Graecum exemplum ἀντεπίτροπος

ξ[άνδρου⁵ | ἐπ]άρχου [τ]οῦ Ἰουδαῖ[κοῦ στρατοῦ⁶, | ἐπ[ίτ]ροπον
 10 Συρ[ίας⁷, ἑπαρχον ἐν | Αἰγύπτ]ωι⁸ λεγεῶνος ἐ[κ]κοστῆς || δευτέ-
 ρας⁹.

habet, Latinum *subprocurator*. Adiutor et vicarius Ti. Iulii Alexandri (not. 5. 6) fuit Plinius bello Iudaico, quo manifesto spectat Nat. hist. praef. § 3, ubi Titum alloquens exclamat *et nobis quidem qualis in castrensi contubernio!* M. 5 Cf. n. 669, 2. 3 cum notis. Prosopographia imp. Rom. II p. 164 n. 92. 6 Supplevit Mommsen, cum Franzius de procuratoris officio, quo Alexander anno 46 p. Chr. n. functus erat (Iosephus Ant. XX, 400. Bell. II, 220. 309), cogitans τοῦ Ἰουδαῖ[κοῦ] ἔθνους restituisset. Si quando bellum gerendum erat maiore exercitu, cui non ipse princeps, sed homo senatorii ordinis praeerat, imperatores ei adiunxisse equitem Romanum rei militaris peritum, qui eum simul adiuvaret et observaret, et ex hoc titulo apparet et ex narratione Iosephi, ubi is de ratione inter Titum Caesarem et Tiberium Alexandrum verba facit. Cf. Bell. V, 46 Τιβέριος Ἀλέξανδρος — τότε — τῶν στρατευμάτων ἄρχων. VI, 237 Τιβερίου τε Ἀλεξάνδρου τοῦ πάντων τῶν στρατευμάτων ἐπάρχοντος, ubi in usu verbi compositi fortasse memoria appellationis ἑπαρχος (*praefectus*), quam hic habemus, valuit. Nec aliter accipiendum, quod eundem Ti. Alexandrum Tacitus Ann. XV, 28, cum Corbulo contra Parthos mitteretur anno 63 p. Chr. n., *ministerium bello datum* a Nerone refert. Mommsen Eph. epigr. V p. 578. 7 Procuraciones splendidissimas gessisse Plinium in vita Suetoniana legitur, unam ex eis Hispaniensem fuisse Plinius minor testatur (Ep. III, 5, 17 *cum procuraret in Hispania*). Sed nec haec nec ulla alia praeter Syriacam hic commemoratur. Qua observatione cave abutaris ad Mommseni titulum ad Plinium referentis sententiam refutandam. Nam sive Plinius fuit sive alius qui huius tituli honore afficitur, utique incredibile est eum nulla functum esse procuracione provinciali praeter illam quae omnium nobilissima erat, ita ut C. I. Lat. III, 6034, 4 quasi fastigium columnae sit longae seriei officiorum equestrium. Omissum igitur hic esse maiorem minoremve eius generis magistratuum numerum apparet. 8 Supplevit Mommsen; nam hoc loco alium ac praefecti legionis gradum scriptum non fuisse certum est. Atqui legiones tum temporis in universum quidem senatorii ordinis legatis parebant, sed eas quae in Aegypto collocatae erant, quippe quam ne intrare quidem liceret senatori (Tac. Ann. II, 59), praefecti equestris ordinis ducebant. 9 Supplevit Mommsen. Praeter duoetvicesimam Deiotarianam in censum venit tertia Cyrenaica. Nam hae duae tum in Aegypto stationem habebant. Cf. n. 2051. Sed littera initialis servata suadet ut illam potius intellegamus.

587 Basis marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum orientem versus a Parthenone. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 363. C. Bursian Ber. der sächs. Ges. der Wissensch. 1860 p. 248. Ex Koehlerii collatione W. Dittenberger C. I. A. III, 622. Cf. Ephemeris epigr. I p. 245.

Τριπολιτῶν τῆς | Φοινείκης¹, τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσούλου καὶ
 5 αὐτονόμου | καὶ ναυαρχίδος² οἱ ἄρχοντες καὶ ἡ βουλὴ καὶ
 ὁ δῆμος | Αἰμίλιον Ἰούγκον³, πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ καὶ ἀν-
 τιστράτηγον⁴, τὸν ἑαυτῶν πολετὴν καὶ εὐεργέτην, εὐχαρισ-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ.

1 Cf. Diodor. XVI, 41, 1: κατὰ τὴν Φοινίκην ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος ὄνομα Τρίπολις, οἰκίαν ἔχουσα τῇ φύσει τὴν προσηγορίαν· τρεῖς γάρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόλεις σταδιαῖον ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαι διὰστημα· ἐπικαλεῖται δὲ τούτων ἡ μὲν Ἀραβίων, ἡ δὲ Σιδωνίων, ἡ δὲ Τυρίων. ἀξίωμα δ' ἔχει μέγιστον αὐτῇ τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην πόλεων, ἐν ᾗ συνέβαινε τοὺς Φοινίκας συνέδριον ἔχειν καὶ βουλευέσθαι περὶ τῶν μεγίστων. Primum commemoratur in periplo Scylacis qui fertur c. 104 (Geogr. Gr. I p. 78, 10 Müller), deinde apud geographos Strabonem XVI, 2, 15 p. 754. 46 p. 755 et Melam I, 12, 67 et apud Plinium N. hist. V, 78. VI, 243, denique apud Hieroclem Synecd. 716, 2. Ex oppidi casibus et vicissitudinibus maxime memorabile est quod Iosephus narrat, Pompeium Dionysio tyranno necato civitati libertatem reddidisse. Cf. Ant. XIV, 39: καὶ τὴν Πτολεμαίου τοῦ Μενναίου χώραν κατενόησεν (Pompeius), ἀνδρὸς πονηροῦ καὶ οὐδὲν ἐλάσσονος Διονυσίου τοῦ Τριπολίτου τοῦ πελεκισθέντος. Quare ab anno 64 a. Chr. n. Tripolitani annos numerabant. Cf. Eckhel D. N. III p. 373. 377. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 394 not. 7.

2 Haec quattuor vocabula n. 603, 4. 5 redeunt de Laodicea ad mare. De autonomia cf. not. 1. Appellatio ναυαρχίς in nummis quidem Tripolitanorum non invenitur ante Elagabali principatum (Eckhel D. N. III p. 375); quod hic videmus iam saeculo ante civitatem ea usam esse, nihil habet miri, praesertim cum idem de Laodicea quoque usu veniat, quae n. 603, 5 id nomen gerit, cum nummi, qui exstant totius aetatis quae est inter Augusti et Caracallae imperium, nullum eius exemplum praebeant. Primi omnium Sidonii eum honorem nacti videntur, quorum in nummis iam commemoratur imperatore Domitiano a. 85 p. Chr. (Eckhel D. N. III p. 368), tum Hadriani imperio (117—138 p. Chr.) aliae accesserunt, inter quas Tripolitanos et Laodicensis fuisse hi tituli docent. Cf. Eckhel IV p. 309.

3 Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 23 n. 235. L. Aemilium Iuncum consulem suffectum fuisse a. 127 p. Chr. cum Sex. Iulio Severo constat (Digest. XL, 5, 28, 4: *factum est senatusconsultum Aemilio Iunco et Iulio Severo consulibus*. XL, 5, 54, 8 *senatusconsulto Iunciano*. Diplom. militare Ephem. epigr. IV p. 184). Etiam Iuvenal. XV, 27 *nuper consule Iunco* ad eum spectare videtur. Proconsulatum Asiae testatur titulus Thyatirenus Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 99 n. 22, 6 ἀνθυπάτωρ Αἰμίλιος Ἰούγκων, μη(νὸς) Ξανδικοῦ ὁκτωκαιδεκάτῃ. 4 De hac legatione tres prolatae sunt sententiae: Cum Borghesius Oeuvres V p. 70 legatum proconsulis Achaiae intellexisset, id quod propter additum Σεβαστοῦ mihi non probatum est, ipse Ephem. epigr. I p. 245 demonstrare conatus sum, Iuncum legatum a principe ad corrigendum statum liberarum civitatum in Achaiam missum esse. Hoc rursus Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 858 not. 2 luculenter refutavit usus titulo Laconico manifesto ad eundem hominem spectante C. I. G. 1346, 8 sqq. καθὰ καὶ ὁ θεότατος Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Τραϊανὸς

10 τίας ἔνεκεν διὰ πρεσβευτοῦ | Γαίου Ἰουλίου Προκλήϊανοῦ |
ἀνέθηκαν, ἐπιψηφισαμένης | τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς | καὶ
15 τῆς βουλῆς τῶν φ' καὶ τοῦ || δῆμου τῶν Ἀθηναίων. | ἐπὶ
ἱερείας Φλ(αουίας) Φαιναρέτης.

Ἀδριανὸς Σεβαστὸς καὶ Αἰμίλιος Ἰούγκος ὁ δικαιοδότης περὶ αὐτοῦ ἐπέσειλαν. Etenim illud genus magistratum extraordinarium a iurisdictione alienum, uni administrationi rerum civitatis praefectum fuisse. Quod Mommsenus ipse statuit, Achaiam provinciam tum temporis aliquantisper a senatu ad principem translatam esse, ut medio saeculo p. Chr. primo sub diuturna P. Memmii Reguli legatione fuerat, in eo, ut in re obscurissima, acquiescendum videtur, etsi sic quoque mirum est, in titulo Laconico non πρεσβευτὴν aut ἡγεμόνα, sed multo minus definita et usitata appellatione δικαιοδότην dici.

588 Cippus cum duobus titulis, Graeco et Palmyreno, Parisiis in museo (*Louvre*). Inscriptionem Graecam ed. L. Heuzey *Comptes rendus de l'académie des inscr.* 1886 p. 447, Palmyrenam Ledrain *Revue d'Assyriologie et d'archéologie orientale* 1888 II p. 26 sq. Utramque repetivit et interpretatus est Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéol. orientale* I 1888 p. 300.

5 Μᾶρκος | Ἰούλιος | Μάξιμος | Ἀριστείδης, || κόλων¹ | Βηρύ-
τιος, | πατὴρ Λουχίλλης γυναικὸς Περτίνακος.

1 Berytus nobilis Phoenices urbs cum a Tryphone qui regnum Syriae occupaverat deleta esset, a Romanis restituta est. Cf. Strabo XVI, 2, 19 p. 755. 56 εἶθ' ὁ Λύκος ποταμὸς καὶ Βηρυτός· αὕτη δὲ κατεσπάρθη μὲν ὑπὸ Τρύφωνος, ἀνελήφθη δὲ νῦν ὑπὸ Ῥωμαίων, δεξαμένη δύο τάγματα, 2 ἔδρυσεν Ἀγρίππας ἐνταῦθα. Id factum videtur anno 15 a. Chr. n. (Eusebius II p. 142 m ed. Schoene *colonia est deducta Berytum et Patras* vers. Armen. Ἀποικίας εἰς Πάτρας καὶ Βηρυτὸν Ῥωμαῖοι ἐξέπεμψαν Syncellus p. 593, 17); inde ab eo tempore *Colonia Iulia Augusta Felix Berytus* appellabatur. Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* III, 1 p. 324 sq. Graecos ut Latinum *patronus* in nomen tertiae quam dicimus declinationis πάτρων converterint, sic etiam pro *colonus* scripsisse et pronuntiasse κόλων hic titulus docet. Aliud exemplum in laterculo victorum Thespiensi I. G. Sept. I, 1776, 23. 33 agnoscendum est. Nam illic quin Μᾶρκος Αὐρήλιος Σεπτίμιος Νεμεσιανὸς Ἀντιγενίδης κόλων Ἀντιόχους (Antiochia Pisidiae oriundus, cf. n. 536¹) legendum sit, post titulum Berytium inventum dubium non est, etsi Boeckhii opinio, quam ipse cum reliquis editoribus secutus eram, ethnicum compositum Κολωναντιοχούς, a κολωνία Ἀντιόχεια repetitum ut Μεγαλοπολίτης a Μεγάλη πόλις, illic haberi, per se non absurda est. Simili vicissitudine vel pro Graeco nomine διάκονος in titulis Christianis invenitur διάκων (Bull. de corr.

Hell. XVII 1893 p. 289 n. 96, 2. p. 290 n. 98, 3. accusativus *διάκονα* Mordtmann Monum. Ancyran. p. 22 n. 44, 5. *ὀποδιάκων* Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 260 n. 37, 4).

589 Cippus fere metri Gallici altitudine cum titulo satis neglegenter inciso, in monasterio Maronitico *Deir el-Kaʿa* duarum horarum spatio orientem et meridiem versus a Beryto (*Beirût*). Ex ectypis et apographis a Löytvedo transmissis ed. Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéologie orientale* I 1888 p. 94.

5 [Κυ]ρίωι¹ [γ]ε[ν]ναίω² Βαλ|μαρκῶδι³ | τῷ καὶ Μη|γγρίν⁴,
10 κα[τ]ὰ | κέλευσι:[ν] | θεοῦ Ἀ|ρεμυθ|γοῦ⁵ Μάξιμος | εὐχαριστῶν
ἀνέ|θηκα.

Litterae ΑΑΕΘΛΖCΩ. 4 ΛΠΙΩ. Hoc dedicationis exordium respondere Semitico *l'adôn*, quod nominibus deorum in eiusmodi titulis praemittere soleat, adnotat C.-G. 2 Hic merum epitheton ornans recte agnoscit Clermont-Ganneau, etsi sane fuisse etiam *deum* qui proprio nomine Γενναῖος appellaretur constet (cf. Damascii Vita Isidori p. 203 et titulum n. 637, 4). 3 Ubi hic lapis repertus esset, quondam dei *Bal-markod* delubrum fuisse iam ex aliis titulis pridem erutis innotuerat. Cf. Lebas-Waddington Inscr. III 1855, 7. 1856, 3. 1857, 4. Eum praecipue choris et saltationibus praeesse visum esse cum cognominis *marqôd* (a radice *râqad*, saltare) significatio tum titulus Lebas III 1855, 8. 9 demonstrat, ubi allocutionem *χοῖρανε κόμων* legimus. 4 Nomen, cuius originem et vim plane obscuram esse fatetur Clermont-Ganneau, proprium et antiquissimum dei fuisse haud improbabili-ter statuit idem, cui postea ut eius vis ac natura planius exponeretur, adiunctam appellationem 'dominus saltationis'. 5 Nomen vere Semiticum, sed aliunde non notum, loci alicuius Ἀρέμυα subesse observavit C.-G. Simillima esse Ἀριμαθαία et Ἀραμαθα, quod de oppido aliquo Galaaditidis legeretur apud Iosephum Ant. VIII, 399. 444. 447. IX, 405. 406. 442 (var. lect. Ἀραμώμυα). Cf. etiam n. 5947.

590 Eodem loco ac n. 588. Ed. Ronzevalle *Revue arch. Quatrième série* II 1903 p. 29 sq. Cf. quae disputavit Ch. Clermont-Ganneau *ibid.* p. 225 sqq.

Litterae ΕΘΠCΩ. Vs. 3 post CIMA et v. 4 post K singulis punctis distinguitur. Supra hunc titulum Latinus mirum in modum per compendia scriptus hic I·O·M·B·E·I·R·E·I·S·E·C·S·Q·A·E | V·L·A·S· Cuius priorem quidem versum manifesto recte sic suppleverunt Ronzevalle et Clermont-Ganneau: *I(ori) O(ptimo) M(aximo) B(almarcodi) e(t) I(unoni) R(eginae) e(t)*

Θεῶ ἀγίῳ Βάλλ¹ | καὶ Θεᾷ Ἡρα κ(α)ι² Θε[ᾶ] | Σίμα³ καὶ νεω-
 5 τέρα | Ἡρα⁴ Κ(όντος) Ἀναρχα⁵ Εὐτύχ⁶ χα(λ)|κουρ(γ)ός⁶
 καὶ ὁ μ[α|θητ]ής⁷ Παῦ[λος]⁸.

Iunoni *S'imae* *e(ῃ)* *O(aelesti)* *S(ohaemiae)* *Q(uintus)* *A(ncharenus)* *E(utyches)*. Sed alterlus versus litterae quid sibi velint latet. Certe extremis Graecae inscriptionis versibus (7. 8), utut eos suppleveris, respondere non videntur.

1 Clermont-Ganneau, qui non sine ratione miratur appellationem dei barbam nulla adiuncta Graeca terminatione, Βαλ[μαρχῶδι] supplevit, cum sumeret scripturam ultra angulum in planicie laterali dextra continuatam fuisse. Id aliquando accidisse constat, sed hlc improbable est id factum esse in uno versu, cum reliqui ad unum omnes integri in fronte exarati sint. Quare malui simplex nomen retinere. Eundem sane intellegi deum ac n. 589, 2 ([Κυρ]ίῳ [γ]ε[ν]ναίῳ Βαλμαρχῶδι) sponte patet. 2 ΚΑΙ. Iuno

in titulo Graeco cognomine caret, in Latino *Iunoni* *R(eginae)* recte supplevit editores.

3 De hac dea fusius disputavit Ronzevalle, qui eam in titulo Latino C. I. Lat. III, 159, 2 et in Graeco terrae Emesenae Revue arch. Troisième série XXXII 1898 p. 39, ubi nomen Σημέα scriberetur, commemorari observavit. Ad idem nomen haud pauca nomina hominum Syriaca, veluti Ἀβεδσίμιος C. I. G. 9892, 2. 3, Ἀμασσημία Mitth. des d. Palästina-Vereins V 1899 p. 59 n. 24, 1. 2, Συμαῖος Lebas-Waddington Inscr. III, 2070 c, revocat Ronzevalle; quo iure, peritioribus diiudicandum relinquo.

4 Quin haec sit mulier domus Augustae honoribus divinis affecta, permulta eiusdem generis exempla dubitari non sinunt. Iuliam Soaemiada potissimum (cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 230 n. 457) intellegendam probabilis est Ronzevallii coniectura, quae Latini tituli litteris nititur. Qui si verum vidit, Elagabali principatu (a. 218—222 p. Chr.) haec incisa sunt.

5 Nomen ex titulo Latino C. I. L. III, 2709, 4 *T. Ancharenus* notum esse, femininum [*A*]ncharena ibid. III, 6789, 1. 2 legi monet Clermont-Ganneau. Quam saepe cognomina in -anus et -enus terminata nominum gentilium vicibus fungantur, in vulgus notum est.

6 ΧΑΝ|ΚΟΥΡΙΟC lapis, quod cum Χανκούριος legeret Ronzevalle, pro ethnico ceteroque ignoto habuit. At felicissime χα(λ)κουρ(γ)ός emendavit Clermont-Ganneau.

7 Supplevi. Ronzevalle haec non attigit, Clermont-Ganneau fortasse καὶ ο(ἱ υἱοὶ ἀνέσ)τησα(ν) scriptum fuisse coniecit admodum violenta mutatione. In meo supplemento omnes litterarum ductus religiose conservati sunt, nisi quod M. | I / / / / / / / HC enotavit Ronzevalle, in qua lectione hasta directa initio versus septimi neglegenda est. Neque quisquam mirabitur fabrum aerarium opus artis suae dedicare una cum discipulo.

8 Supplevi.

591 Basis statuae eruta Deli. In superficie excavatio immittendae statuae destinata; litterae non profunde incisae. Ed. S. Reinach Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 465 n. 4. Totum titulum repetivit

et versuum 6. 7 imaginem accurate delineatam proposuit E. Loewy
Inscripfen gr. Bildhauer p. 185 n. 256.

Ῥώμην θεάν¹ εὐεργέτιν | τὸ κοινὸν Βηρυτίων Ποσειδωνιαστῶν² |
ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων καὶ ἐγδοχέων³ | εὐνοίας ἔνεκεν τῆς
5 εἰς τὸ κοινὸν καὶ τὴν πατρίδα, || ἀρχιθιασιτεύοντος⁴ τὸ δεύτε-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. O et Θ reliquis minores. 1 Primum deae Romae templum se dedicasse gloriabantur Smyrnaei; cf. Tac. Ann. IV, 56: *se primum templum urbis Romae statuisse M. Porcio consule* (195 a. Chr. n.). Aliquanto post (a. 170 a. Chr. n.) idem factum esse ab Alabandensibus docet Livii narratio XLIII, 6, 5: *Alabandenses templum urbis Romae se fecisse commemorare ludosque anniversarios ei divinae instituisse*. Deinde haec sacra sensim per regiones Graecas orientis propagata sunt. Hunc titulum scriptura arguit saeculi a. Chr. n. primi ineuntis esse. Certe temporibus Mithridaticis utique non est recentior. Statua deae servata est, capite et superiore pectoris parte deleta. Quod Reinachius totum templum, in quo hic titulus cum aliis synodi eiusdem repertus est, ita ut ab ipsa sodalitate conditum esse constet, Deae Romae esse conicit, id nititur titulo Bull. de corr. Hell. VII p. 471 n. 5: Τὸ κοινὸν Βηρυτίων | Ποσειδωνιαστῶν | ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων καὶ ἐγδοχέων | Ῥώμης, | ἀρχιθιασιτεύοντος | Διονυσίου τοῦ Σωσιπάρχου. At ille nudus genetivus Ῥώμης, cuius sane nullam video probabilem explicationem, etiam in illa Reinachii sententia manet permixtus, neque quod sodalitas Berytiorum mercatorum, qui se ipsi Posidoniastas nominabant, Deli aedificabant templum mihi videtur alius dei fuisse atque eius a quo nomen habebant, Neptuni. In alterius dei delubro alterius simulacrum dedicari nihil habet insoliti. 2 Venerabantur Berytii, qui Deli mercaturam faciebant, principalem patriae suae deum, cuius nomen Phoenicium ignoramus, sed eundem cum Neptuno Graeco habitum esse docent nummi Berytii (Eckhel D. N. III p. 356), qui dei caput cum tridente, aut ipsum vectum hippocampis aut stantem cum patera exhibent. Similiter Tyrrii deum, qui ipsorum lingua *Melqarth* appellabatur, Graece Herculem vocabant, eique a mercatoribus eius civitatis Deli synodus Heracleistarum constituta est. Cf. Bull. de corr. Hell. IV p. 223. 3 Hi erant, quorum opera inter mercatores et navium dominos de vectura mercium conveniebat. Cf. n. 1407. In synodi titulis, qui haud pauci in illo templo eruti sunt, semper haec tria nomina coniunguntur modo addita Ποσειδωνιαστῶν appellatione, ut hic et n. 5 (v. not. 1). p. 470 n. 3, 1. p. 472 n. 7, 1. 8, 2, p. 475 n. 3, 1, modo omissa ut p. 472 n. 6, 1. 2. p. 474 n. 2, 1. 2. p. 475 n. 4, 1. 2. 4 Cf. titulum eiusdem delubri Bull. VII p. 474 n. 5, 6. 7 ἀρχιθιασιτεύοντος Διονυσίου τοῦ Σωσιπάρχου. p. 472 n. 6, 2. 3 ἀρχιθιασίτης γενόμενος — τὸν βω[μ]ὸν [ἀνέ-θι]κεν]. Praeterea sacerdotem habebat sodalitas, qui una cum archithiasita commemoratur p. 470 n. 4 ἀρχιθιασιτεύοντος | Δημοκλέους τοῦ Δημοφῶντος εὐεργέτου, | ἐπὶ ἱερέως δὲ Ἀπολλοδώρου | τοῦ Ἀπολλοφάνου εὐεργέτου, sine illo p. 469 n. 2, 9.

ρον | Μνασέου τοῦ Διονυσίου εὐεργέτου⁵. | Μέλανος Ἀθηναῖος
ἐποίει⁶.

5 Cf. Bull. VII p. 473 n. 4: Μν[ασέας Δι]ονυσίου εὐ[εργέτης θ]εοῖς πατρί[οις].
p. 474 n. 2: [Μνασέας Διονυ]σίου εὐεργέτης κοινοῖ Βηρυτίων ἐ[μ]ύ[ο]ρων καὶ ναυ-
χ[λ]ήρων καὶ ἐγδοχέων τὴν στοὰν ἀνέθηκεν. Etiam aliis hominibus de soda-
litate bene meritis appellatio εὐεργέτης tribuitur non modo in titulis hono-
rariis (p. 469 n. 2, 3. 4. p. 470 n. 3, 4 τὸν εὐεργέτην), in quibus ubique
terrarum frequentissima est, sed etiam alibi (p. 469 n. 2, 9. p. 470 n. 4, 3. 5)
ac quod maxime mireris, in operum ab ipsis dedicatorum inscriptionibus
(p. 472 n. 6, 4. p. 473 n. 4, 4). Propter hunc plane singularem morem rec-
tissime Reinachius titulum Oxoniensem, cuius de origine nihil traditum est,
C. I. G. 4533: Διονύσιος Ζήνωνος τοῦ Θεοδώρου Βηρύτιος εὐεργέτης θεοῖς πα-
τρίοις, Delo vindicavit. 6 Statuarius aliunde non notus.

592 Stela picta, inventa Sidone Phoenices, exstat ibidem in domo
privata. Ed. H. Lammens Revue archéol. Troisième série XXXIII
1898 p. 409. Cf. quae de titulo disputavit P. Perdrizet ibid. XXXV
1899 p. 42 sqq.

Καυνί(ω)ν¹ τὸ πολίτευμα² Ἰπ[π-----] | καὶ Ἀπολλ(ω)νίδην³
Ἑρμαγ[όρα,] | Ζήνωνα Ζήνωνος, .ε----- | Ζήνωνος, Ἰσί-
5 δωρον Ἀθ[ηνοδώρου,] || Ἑρμῶνακτα Ἀρτεμιδ[ώρου,] | τοὺς αὐτῶν
[πο]λίτ[ας]⁴.

Litterae ΖΘΠΣΥ. 1 KAYNION. 2 Caunios qui Sidone conse-
dissent corpus quoddam quod suis legibus uteretur effecisse observavit
Perdr. Simili vi appellationem πολίτευμα usurpari supra n. 492, 5 (cf. Ad-
denda vol. I p. 653) de nescio quibus peregrinis qui in insula Co habita-
rent, n. 658, 3 de Phrygibus in aliquo Aegypti oppido commorantibus,
C. I. G. 5362 de Iudaeis qui Berenicae Cyrenaicae essent, monuit idem, et
ad huiusmodi institutum rettulit quae leguntur apud Iosephum Ant. XIV, 445
τέτταρες (φυλαί) δ' ἦσαν ἐν τῇ πόλει τῶν Κυρηναίων, ἥ τε τῶν πολιτῶν καὶ ἡ τῶν
γεωργῶν, τρίτη δ' ἡ τῶν μετοίκων καὶ τετάρτη ἡ τῶν Ἰουδαίων. Alia, sed item
non propria vi nomen πολίτευμα usurpatur in titulis Stratonicensibus Bull.
de corr. Hell. X 4894 p. 482 n. 423, 4 sqq. ἱέρηα Παπιάνα Μενεσθέως· ἐκάλεσεν
δὲ καὶ τὸ πολ[ι]τευμα τῶν γυνα[ι]κῶν. p. 205 n. 145, 3. 4 [δεξ]όμενος δὲ καὶ τὸ
πολεῖτευμα τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Ἑραίοις. 3 ΑΠΟΛΛΟΝΙΔΗΝ.
4 ΑΥΤΩΝ ΓΛΩΤΤΙΣ.

593 Titulus incisus in sepulcro subterraneo, quod excavatum
est in rupe inter parietinas quae appellantur *Tell-Sandahannah*
exiguo intervallo meridiem versus ab Eleutheropoli (*Beit-Djebrin*)

Palaestinae. Exscripserunt Bliss et Macalister, quorum exemplum editum est *Comptes rendus de l'académie des inscriptions* 1902 p. 500.

Ἀπολλοφάνης Σεσμαίου¹, ἄρχας τῶν ἐν Μαρίσῃ² Σιδωνίων³
 ἔτη τριάκοντα καὶ τρία καὶ νομισθεῖς | πάντων τῶν καθ' αὐτὸν
 χρηστότατος καὶ φιλοικειότατος, ἀπέθανεν δὲ βιώσας ἔτη | ἐβ-
 δομήκοντα καὶ τέσσαρα ἐν -----

1 Nomen Phoenicium, quod reedit in titulo Cyprio n. 17, 5. Illic sane iota non est et genetivus in -ος cadit; tamen non est cum dubitetur, quin unum idemque nomen sit. 2 Antiquum nomen oppidi eo loco siti, qui nunc *Tell Sandakanna* appellatur. 3 Colonia Sidoniorum in mediterraneum oppidum Marisam missa. Similis, etsi non plane eadem ratio, aliorum titulorum esse videtur, ubi cum ethnicis civitatum Phoeniciarum coniungitur loci alicuius, unde civis oriundus sit, appellatio. Cf. *Bull. de corr. Hell.* XI 1887 p. 273 ad n. 35, 1. 2 Κλεοπάτρην Φιλοστράτου Ἀραδίαν τῶν ἀπὸ Μαράθου. XXII 1898 p. 409, 1. 2 Ἡλιο[δῶρῳ] Διονυσίου Σιδωνίῳ ἐγ Βαρυτεύου.

594 Puteolis prope portam Herculeam eruta tabula marmoris albi fracta in partes duas. Non ab omni parte accurate ed. F. Halbherr *Notizie degli scavi* 1894 n. 167. Deinde cum in Americam in museum civitatis Michigan delatus esset lapis, W. Dennison ectypum chartaceum confecit, ex quo titulum edidit R. Cagnat *Comptes rendus de l'acad. des inscr.* 1904 p. 192. Cf. quae adnotaverunt Ph. Berger *ibid.* p. 196 et Ch. Clermont-Ganneau p. 200 (repetitus est titulus *Revue archéologique Troisième série* XXXIX 1904 p. 461 n. 151 et ap. R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I* p. 137 n. 420). V. etiam Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéologie orientale* IV 1904 p. 226 § 45. Fr. Cumont ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie Suppl. I* p. 125.

Ἐπὶ δπάτων Λουκίου Καίσε[ννίου καὶ Π(οπλίου) Καλουσίου¹] |

Litterae ΘΠΞΩ. Praeter primum versum ubique in Graecis et Latinis vocabula singulis punctis distinguuntur; in numerorum notis adeo v. 2 .L.C.Δ., v. 3 .I.A. est. 1 Cum Halbherr Λουκίου καὶ Σε---- legisset, Cagnat rectissime monet neque nudo praenomine Λουκίου consulem significari posse neque spatii rationibus convenire illud supplementum; immo sine dubio ΚΑΙΣΕ nominis gentilis initium esse. Iam cum de tituli aetate plane constet (not. 2), sponte se offerre L. Iunium Caesennium Paetum, quem consulem suspectum fuisse cum P. Calvisio Rusone ex triptycho Pompeiano ap. Th. Mommsen *Hermae* XXIII p. 159 notum sit. Annum adhuc ignorabamus, sed unum

καὶ Τυρίοις L σδ' 2, [μ](η)νός 3 Ἀρτ[εμ]ίστου 3 ια', κατέπλευσεν
 5 ἀ[πὸ] | Τύρου εἰς Ποτι[ό]λοις 5 Θεός [Ἡλ]ίος 6 Ἀρεπτηνός 7,
 ἧ]γαγεν [δὲ] | Ἡλεῖμ 8 κατ' ἐπιτο[λήν τοῦ θεοῦ.] |

*Pro sal(ute) Imp(eratoris) Domitiani [Aug(usti)] | l(ocus)
 c(oncessus) d(ecreto)-----.*

ex postremis principatus Vespasiani fuisse inde collegerant homines docti, quod P. Calvisium Rusonem Domitiani imperio proconsulem Asiae fuisse constat. Cf. Waddington Fastes des prov. Asiatiques n. 406. Iure meritoque Caesennii Paeti quoque proconsulatum Asianum ad eiusdem principis aetatem retulerunt Waddington Fastes n. 407 et E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 265 n. 438. 2 Annos numerandi initium Tyrii faciebant a mense Octobre anni 426 a. Chr. n. (Kubitschek ap. Pauly-Wissowa I, 4 p. 647); itaque annus ducentessimus quartus est 78/9 p. Chr. Hinc apparet, titulum Latinum biennio aut adeo maiore intervallo post Graecum incisum esse; nam Domitianus anno 81 p. Chr. demum rerum potitus est. Scilicet anno 79 deus Puteolos advectus, a. 84 hoc eius rei monumentum constitutum est. 3 ΙΙΝΟΣ. 4 Septimus mensis anni Macedonici. Apud Tyrios eum triginta dierum fuisse et pertinuisse a die undevigesimo m. Maii ad d. duodevigesimum m. Iunii discimus ex hemerologiis. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 435. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 4443. Hic igitur d. 29 m. Maii a. 79 p. Chr. n. indicatur. 5 Pro Ποτιόλου solita illa aetate casuum confusione. 6 Cum iam Cagnatus ambigi posse dixisset, utrum hic dei et v. 6 hominis nomen fuisset, an vice versa, tamen illud praetulit et Θεός [Ἡλ]ίος restituit. Cui oblocutus Clermont-Ganneau Θεοσ[έβ]ιος scripsit, quod supplementum assensum tulit Cumonti. Sed fugit homines doctos, anno 79 p. Chr. n. neminem Θεοσέβιον appellatum esse posse, quoniam eiusmodi cognomina vel ut proprie dicuntur *signa*, qualia sunt Εὐλόγιος, Εὐσέβιος, Γρηγόριος, Ἀνατόλιος, multo recentiore demum tempore usurpari coepta sunt. Quod argumentum cum non modo in Clermont-Ganneauii inventum cadat, sed in omnia nomina humana quae quispiam ex reliquiis ectypi ope certissime repraesentatis elicere conetur, ad Cagnati sententiam redeundum est. Puteolis statio Tyriorum erat (n. 595); quare nihil miri habet, deum ex Phoenice illuc migrasse, i. e. sacra eius ex patria in coloniam translata esse ope eius hominis, cuius nomen v. 6 agnoscendum est. Berger sane non tam de translatis sacris cogitat quam de itinere vel visitatione dei, qui brevi Puteolis in antiquam patriam redierit, et provocat ad titulorum in parietinis *Tell-el-Amarna* repertorum de deae Astartes in Aegyptum itinere et reditu testimonium. Sed nescio an verbum compositum κατέπλευσεν illi interpretationi magis faveat. 7 Proclivem esse coniecturam, hoc littera initiali propter finalem proximae vocis errore omissa pro Σαρεπτηνός scriptum esse, ut ad Sareptam oppidum in litore inter Tyrum et Sidona referretur, adnotavit Cagnat. Cf. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. II 4898 p. 250: Θεόδωρος | ὁ καὶ Ἰάκωβος Σαρεφ[ι]τηνός. Sed cum inter ΙΟΣ et ΑΡΕ punctum in lapide distinguatur, hanc mutationem tamen

satis audacem esse. Praeterea vero *Arefa* nomen oppidi per illas regiones in Notitia dignitatum Or. XXXII, 39 legi, eiusdem fortasse quod apud Iosephum Bell. III, 57 Ἀρετᾶ appellaretur. Quam derivationem ethnici traditi Berger eo magis etiam stabilivit, quod observavit hoc ethnicum apud indigenas legitime *Arefati* sonuisse, unde consona τ in Graecam formam permanasset. Quare vix recte fecerunt Clermont-Ganneau et Cumont, quod tamen Σαρεπτινός emendare maluerunt. Num Ἀρεμθινός n. 589, 7 idem nomen sit, iure dubitaveris. Cf. ibi not. 5. 8 Nomen hominis sane non usitatum, sed ab eo quod est Ἐλμάς (Diodor. XX, 47, 4. 48, 3) nulla fere re discrepans nisi quod barbarae voci scriptor Graecus Graecam terminationem adiunxit, tituli auctor barbarus non item. Sane si v. 4. 5 hominem agnoscere liceret, admodum probabile esset hoc loco pluralem Hebraeo *Elôhim* respondentem, qui etiam singularis vices gerere et deum significare posset, occurrere.

595 Tabula marmorea inventa Puteolis, translata Romam, ubi nunc est in museo Capitolino. Post Gruterum Thes. 1405, 3 aliosque ex suo apographo ed. J. Franz C. I. G. 5853. Ex Mommseni exemplo, quod Henzenus et Kaibelius denuo cum lapide contulerant, G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 830 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 138 n. 421). Cf. quae de titulo disputaverunt Ignarra de palaestra p. 278. Th. Mommsen Berichte der Kgl. Gesellschaft der Wissensch. zu Leipzig II 1850 p. 57 sqq.

I Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει.

Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ αὐτοῦ καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης καὶ ἄλλων πόλεων¹ καὶ ναυαρχίδος² ἄρχουσι βουλῇ

Litterae ΕΘΠΩ; 5: v. 36 Z ist, reliquis locis 2. Continet lapis I (v. 1—19) epistulam mercatorum Tyriorum qui Puteolis consederunt ad patriae urbis magistratus senatumque. II (v. 20—41) relationem de eis quae Tyri in senatu de hac causa decreta erant, ex actis senatus exscripta ut illis Puteolos transmitteretur ibique ab eis lapidi incisa.

1 Tyriorum civitas ἱερὰ καὶ αὐτοῦς dicitur in nummis (cf. Mionnet Suppl. VIII p. 299 n. 294. 5); de autonomia Strabo XVI, 2, 23 p. 757 haec habet: οὐχ ὑπὸ τῶν βασιλέων ὅ ἐκρίθησαν αὐτόνομοι μόνον (Τύριοι), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Περσῶν. Quae de Caesare Augusto refert Cassius Dio LIV, 7, 6 τοὺς τε Κυζικηνούς — ἐδουλώσατο. καὶ τοῦτο καὶ τοὺς Τυρίους τοὺς τε Σιδωνίους διὰ τὰς στάσεις ἐποίησεν, ἐν τῇ Συρίᾳ γινόμενος, iis non est cur fides non habeatur, sed brevi post eis libertas reddita videtur. 2 Cf. n. 587². Metropolis Phoenices dignitatem Tyrii iam Strabonis aetate affectabant. Cf. XVI, 2, 22 p. 756: ἀμφοτέραι ὅ οὖν (Sidon et Tyrus) ἑνδοξαὶ καὶ λαμπραὶ καὶ πόλαι καὶ νῦν ὑποτάσσονται ὅ ἄν τις εἴποι μητρόπολιν Φοινίκων, ἕρις ἐν ἀμφοτέραις ἐστίν. Sed ab

δήμῳ καὶ τῆς κυρίας πατρίδος³ οἱ ἐν Ποτιόλοις | κατοικοῦντες
 5 χαίρειν· || διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκρά-
 τορος τύχην εἰ καὶ τις ἄλλη στατί|ων⁴ ἐστὶν ἐν Ποτιόλοις

Hadriano demum principe eum honorem impetraverunt. Cf. Suidas s. v. Παῦλος Τύριος· ῥήτωρ, γεγωνὺς κατὰ Φίλωνα τὸν Βύβλιον, ὃς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως πρεσβεύσας μητρόπολιν τὴν Τύρον ἐποίησεν. Ceterum recte Franz monet, addito καὶ ἄλλων πόλεων ad antiquiorem illam nominis μητρόπολιν vim respici; nam Tyrii ingenti coloniarum numero gloriabantur. Cf. Strabo l. 1. αἱ δ' εἰς τὴν Λιβύην καὶ τὴν Ἰβηρίαν ἀποικίαι μέχρι καὶ ἔξω Στηλῶν τὴν Τύρον πλέον ἐξυμνοῦσι (μᾶλλον). 3 Importunissime haec hic interponi apparet, ut non inepte Franzius iudicaverit ea post ναυαρχίδος inserenda fuisse, sed lapicidae incuria illic omīssa animadversoque errore hic adiuncta esse addita insuper prave particula καὶ. Sed fieri etiam potest, ut simpliciter genitivus soloecismo tunc usitatissimo pro dativo καὶ τῇ κυρίᾳ πατρίδι positus sit. Nam praeter magistratus, senatum, populum insuper totam patriam civitatem commemorari illo tempore nullam habet offensionem, etsi per se sane minus recte se habet, quia populi nomine iam tota civitas continetur. 4 Nomen Latinum quod est *statio* inferiore aetate haud raro in titulis Graecis occurrit. Cum Graecus sermo nulla novisset nomina in -ίων cadentia feminini generis, praeter χιῶν quod non uno nomine a reliquorum similitudine abhorret, videmus nonnunquam eos aut alia terminatione adiuncta flexionem generi feminino accommodasse (στατιῶναν Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 304 n. 748, 4) aut adeo ipsum genus mutasse (ὁ στατίων infra n. 755, 4). Sed plerumque tamen ἡ στατίων dixerunt. De notissima illa militari huius nominis vi hic non esse cogitandum sponte patet. Sed significasse id etiam loca quo homines otiosi convenirent ut confabularentur (λέσχας) apparet ex Plinii locis a Mommseno allatis Ep. I, 13, 2 *plerique in stationibus sedent*. II, 9, 3 *domos stationesque circumeo*. Eiusmodi vero loca Romae habuisse civitates municipiaque, ut qui domo in urbem venirent illic populares suos videre et cum iis colloqui possent, apparere videtur ex Suetonio Neron. 37 *Salvidieno Orfito obiectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset*. Plin. Nat. hist. XVI, 236 *radices eius* (arboris) *in forum usque Caesaris per stationes municipiorum penetrant*. Sagacissime ab his testimoniis profectus est Mommsenus in titulo Puteolano interpretando, sed ea una in re opinio eum fefellisse videtur, quod illarum stationum eum potissimum usum fuisse existimat, ut si quando aliquid magnifici in foro perageretur, illinc spectare possent municipales. Quod primum quidem in Romam caput orbis magis quadrat, quam in Puteolos. Tum vero hic lapis monstrare mihi videtur, multo maiorem fuisse vim stationis in omnibus rebus mercatorum Tyriorum Puteolis habitantium, quam ut illa Mommseni sententia recte se habere possit. Sane quod Ignarra sibi persuasit et Franzius probavit, stationes nihil aliud esse atque ἐμπορικὰς κατοικίας Phoenicum, quarum Strabo XVII, 3, 2 p. 825 mentionem faceret, incredibile est. An putabimus totam oppidi partem, quam Tyrii habitarent, denariorum ducentorum quinquaginta pretio (v. 44) conductam esse? Quod Tyriorum

(ὥς⁵ οἱ πλείους ὑμῶν ἴσασι, καὶ [ἡ] ἡμετέρα ἐστὶν καὶ κόσμῳ καὶ |
 μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρουσα. ταύτης πάλαι μὲν ἐπεμελοῦντο
 οἱ ἐν Ποτιόλοις κατοικοῦντες Τύριοι <οἱ> πολλοὶ ὄντες καὶ
 πλούσιοι· νῦν δὲ εἰς ὀλίγους ἡμᾶς περιέστη τὸν | ἀριθμὸν, καὶ
 ἀναλίσκοντες εἰς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρῶν ἡμῶν
 40 θεῶν ἐνθάδ᾽ ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισ-
 θόν⁶ τῆς στατίωνος παρέχειν κατ' ἔτος Ἰσὺν μάλιστα ἢ καὶ
 τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτιόλοις τῆς βουθου-
 σίας⁷ | ἡμεῖν προσετέθη. δεόμεθα οὖν προνοῆσαι ὑμᾶς τοῦ δια-

stationem satis magnam fuisse dicit, quippe apothecis, privatis publicisque aedificiis, templis insignem, sine dubio perperam ἐνθάδε v. 9. 40, ἐκεῖ v. 24 interpretatus est ἐν τῇ στατίωνι, cum manifesto potius ἐν Ποτιόλοις intelligendum sit. Non igitur urbis pars a Tyriis habitata indicatur, sed unum aedificium in quo conventus suos habere solebat collegium Tyriorum mercatorum qui Puteolis consederant. Atque hic quoque factum esse, quod in hoc genere perfrequens est, ut nomen loci ad ipsum hominum illic commantium corpus transferretur, apparet. Nam v. 40. 44. 25. 28. 35. 41 manifestum est de aedificio dici, v. 42. 39 utraque vis inesse potest, at v. 47 utique ipsi homines intelleguntur, quoniam dativo τῇ στατίωνι infra v. 34. 35, ubi Tyrii argumentum litterarum petitoriarum a mercatoribus missarum repetunt, pronomen αὐτοῖς respondet. Item in titulo Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 44 n. 144 Ἰσμηγος Ἰωήνου υἱὸς Τιβερίδης τῇ στατίωνι corpus quoddam hominum, non locum quo convenient intellegi manifestum est. Cum igitur στατίων etiam collegii nomen sit, participes eius στατιωνάριοι appellantur (v. 22. 32. 34. 39). 5 OC. 6 Idem quod hic et v. 25 μισθός, v. 43 μίσθωσις est. Hoc μεταίχιον quoddam esse sibi persuasit Franzius, at manifesto vocabulum hic idem significat quod alibi, nempe pretium quo aedificium collegio Tyriorum locatum est. Non igitur ipsi domini fuerunt; quis fuerit, latet, sed veri simillimum certe existimo, populi Puteolanorum fuisse et hoc aedificium et alia aliis peregrinis civitatibus in eundem usum locata (v. 7 τῶν ἄλλων). Sane quo argumento Mommsenus hanc sententiam fulcire conatus est, id probare nequeo (cf. not. 41). 7 Vocem a βουθυσία non differre nisi prava pronuntiatione et scriptura apparet. Ignarra de taurorum venatione in amphitheatro habita dici sibi persuasit, at certe, si omnino genetivus certaminis generi definiendo inserviret, sumendum esset boves immolando certatum esse, quod nemo facile credit. Quare equidem pro certo habeo, τὸν ἀγῶνα τῆς βουθουσίας non dici ut τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, sed ut τὸν ἀγῶνα τῶν Παναθηναίων, i. e. caerimoniam aliquam fuisse quae propter sacrificium taurorum, quae gravissima et antiquissima eius pars erat, quasi proprio nomine βουθυσία appellaretur, cum ea vero ludos sacros coniunctos fuisse. Quare nequeo cum Kaibelio facere certamina ab Antonino Pio in memoriam Hadriani instituta hic agnoscente, quae proprio nomine Εὐσέβεια ἐν Ποτιόλοις appellantur. Ex testimoniis a Franzio allatis proxime ad huius loci sententiam accedit titulus Tenius C. I. G. 2336, 9 sqq. ἴνα ἐκ

μένειν αἰ τὴν στατίωνα· ὁ(ε)ιαμεν|εῖ δέ, ἐὰν πρόνοιαν τῶν
κατ' ἔτος διδομένων εἰς τὴν μίσθωσιν Ἰαν' ποιήσασθε⁸. τὰ
γὰρ ἔτε|ρα ἀναλώματα καὶ τὰ γεινόμενα εἰς ἐπισκευὴν⁹ τῆς
15 στατίωνος εἰς τὰς ἱερὰς ἡμέρας τοῦ || κυρίου αὐτοκράτορος¹⁰
συνπεσοῦς(ης)¹¹ ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶ-
μεν. | ὑπομιμνήσκομεν δὲ ὑμᾶς ὅτι οὐδεμία πρόσσδος γέινεται
οὔτε παρὰ ναυκλήρων | οὔτε παρὰ ἐμπόρων τῇ ἐνθάδε στα-
τίωνι¹² ὥς ἐν τῇ <βασιδι> βασιλίδι Ῥώμη¹³. παρακαλοῦμεν |

τοῦ τόκου αὐτ[ῶ]ν (quinque milium denariorum quae Satyrus Philini f. populo donaverat) ἐν τῇ τῆς βουθυσίας ἐορτῇ κατ' ἔτος διδῶται τοῖς εὐωχηθ[η]σομένοις ἐν τῷ ἱερῷ ἐλευθέροις Τηνίοις κατ' ἄνδρα δηνάριον. 8 Utrum de ποιήσασθε cogitaverit qui titulum conscripsit, in medio relinquendum est; nam soloeca particulae ἐὰν cum ind. futuri coniunctio illa aetate vix offensioni esse potest. 9 Non est quod aliud hic in nomine ἐπισκευῇ inesse sumamus, atque alibi, ubi et ipsa et verbum ἐπισκευάζειν semper de reficiendis quae laesa aut vetustate collapsa sunt operibus usurpatur. Cf. not. 44. 10 Recte diem natalem et diem imperii intellexit Franz. Cf. n. 524, 8. 9. 11 ΠΕΣΟΥΣCNC lapis. Apparet N errore incisum, sed statim emendatum esse. Iure a Franzio, qui et hic et v. 28. 29 συμπεσοῦς(α) emendavit, dissentiunt Mommsenus et Kibelius. Sed quod eidem id indicari sibi persuaserunt, obtigisse hanc stationem Tyriis, probare nequeo. Etenim συνπεσοῦσης ἑαυτοῖς (αὐτοῖς) coniungi non licet, quia ἐλογισάμεθα (ἐλογίσαντο) hoc dativo carens nullam aptam habet sententiam. At nudum συνπεσοῦσης sic accipi, ut Mommsenus voluit, non licet, praesertim cum ne dativo addito quidem συμπίπτειν hac notione usurpari videatur. Quod contra antiquus et pervulgatus est huius verbi usus de aedificiis collapsis. Cf. Thucyd. VIII, 44, 2 τὴν τε πόλιν ἀτείχιστον οὔσαν καὶ ὑπὸ σεισμῷ — ξυμπεπτωκυῖαν. Ea vero interpretatio etiam nominis ἐπισκευῇ usu (not. 9) confirmatur. Damnum igitur acceperat aedificium quod ante dies sacros principis sarcien- dum, ut statim per sollennia commodè uti possent, de sua pecunia cura- verant stationarii. Manifesto τὴν πόλιν ad Tyriorum, non Puteolanorum civitatem spectat. 12 I. e. collegio. Cf. not. 4. 13 De Romana Tyriorum statione testimonium exstare sibi persuasit Cagnat, cum titulum urbanum a se editum Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 57 n. 432 (Bullettino comunale 1899 p. 242. Revue archéol. Troisième série XXXVII 1900 p. 362 n. 84) sic suppleret: στατίων | [τῶν Τυ]ρίων τῶν καὶ Κλαυδιοπολειτῶν Συρία Παλ(αι)[στ]ινή, atque inde collegit Tyrum aliquando Claudiopolin appellatam esset. Sed v. 2 initio articulus contra sermonis leges additur, ut longius fuisse nomen civitatis appareat; deinde Tyri unum ethnicum Τύριος novit antiquitas, Τυριεύς barbarum est atque inauditum. Denique Tyrus Syriae Phoenices est, non Palaestinae. Quare nullus dubito quin illic [Τί]βε[ρ]ιέων potius restituendum sit. Haec ut hic exprimuntur scripseram cum edita est W. Kubitschekii commentatio Jahreshefte des österr. arch. Inst. VI 1903 p. 80 n. 3, in qua plane eadem de titulo exposita cum gaudio vidi; sed is

οὖν καὶ δεόμεθα ὑμῶν τῆς τύχης¹⁴ φροντίσασθαι¹⁵ τοῦ πράγματος. ἐγράφη ἐν Ποτειόλοις πρὸ ἐ' καλανδῶν Αὐγούστου Γάλλῳ καὶ Φλάκκῳ Κορνηλιανῷ ὑπάτοι¹⁶. ||

Π 20 Ἀπὸ ἄκτων βουλῆς ἀχθείσης κα' Δίου¹⁷ τοῦ ἔτους τ' ¹⁵, ἐφημερ(οῦ)ντος Γ(α)ίου¹⁹ Οὐαλερίου | Καλλικράτους, Παυσανίου προσέδρου· | ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων²⁰, ἀνα-

allatis nummis cum inscriptionibus Τιβερίων Κλαυδίου(πολιτῶν) et Τιβε(ριέων) Κλ(αυδίουπολιτῶν) Συρ(ιας) Παλ(αιστίνης) supplementum tituli insigniter confirmavit. Cf. etiam titulum Ismeni Tiberiensis commemoratum supra not. 4. Alius civitatis, cuius ex nomine nihil nisi -ανῶν aetatem tulit, statio Romae est Inscr. Gr. Sic. et It. 1064, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 56 n. 131).

14 Putaverim hunc genetivum a φροντίσασθαι (not. 15) pendere atque ipsum rursus regere alterum genetivum τοῦ πράγματος. 15 Admodum lubrica est quaestio, quid hic sibi voluerit quadratarius, cum ΦΡΟΝΤΙCΑCΤΕ incidere. Franzius et Kaibelius φροντίσα(ι) τε emendaverunt; quod ut sollerter excogitatum est, sic mihi displicet quia ita non possis non coniungere τῆς τύχης τε τοῦ πράγματος ut sit idem ac τῆς τύχης καὶ τοῦ πράγματος.

Quem usum particulae τε ne huic quidem aetati ut obtrudam a me impetrare possum. Quod ipse scripsi φροντίσασθαι in eo CTE pro CΘAI scriptum ne levissimam quidem habet offensionem. Sed etiam medium pro activo usurpatum inter frequentissima est inferioris aetatis vitia. 16 Anno 174 p. Chr.

17 Primus mensis anni antiqui lunisolaris Macedonum ab aequinoctio autumnali incipientis. Apud Tyrios aetate Romanorum, ut hemerologia testantur, a die 18 m. Novembris ad d. 17 m. Decembris pertinebat. Itaque haec in senatu Tyriorum acta sunt die 8 m. Decembris. Cum epistula I Puteolis data sit die 23 m. Iulii (v. 19), apparet 137 dierum spatium interiectum fuisse.

18 Aerae Tyriorum annum quadringentesimum alterum esse secundum Probi imperatoris, i. e. 277 p. Chr. n. testatur Eusebii chron. ab Hieronymi vers. II p. 185 n. Schoene. Initium igitur haec numerandi ratio capit ab anno 126/5 a. Chr. n. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 471 sqq., qui demonstravit Eusebii testimonium confirmari duabus temporum definitionibus quae essent in actis conciliorum Chalcedonii et Constantinopolitani. Itaque trecentesimus Tyriorum annus a mense Octobre 174 p. Chr. ad idem proximi anni Iuliani tempus pertinebat.

19 ΕΦΗΜΕΡΕΝΤΟC lapis, quod utrum ἐφημεροῦντος an ἐφημερεύοντος esset dubii haeserunt editores. Nam hoc commendat sermonis usus, illud facilitas mutationis et fluctuatio inter προστατεῖν, ἐπιστατεῖν et προστατεύειν, ἐπιστατεύειν sim. De utroque dubitare videtur Kaibelius, cum adnotet rem ipsam sibi quidem novam esse. Sed si reputaveris, etiam Athenis summum comitiorum et senatus praesidem, ἐπιστάτην τῶν πρυτάνεων, per unum diem in officio fuisse, et magistratum eiusmodi eodem iure ἐφήμερον appellari potuisse quo simile negotium in haud paucis civitatibus appellatione ἐπιμήνιος appellaretur, non est quod hoc nomine offendaris. 20 Cf. not. 4. Idem vocabulum in titulo Graeco, sane de militari statione usurpatum, habes

Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 323 n. 812, 5.

δοθεῖσα²¹ ὑπὸ Λάχητος | ἐνὸς αὐτῶν, ἐν ᾗ ἡξίουν²² πρόνοιαν
 ποιήσασθαι αὐτοῖς Ἰσὺς²³ εἷς τε θυσίας | καὶ θρησκείας τῶν
 25 πατρίων ἡμῶν θεῶν ἐκεῖ²⁴ ἀφωσιμμένων ἐν ναοῖς || καὶ μὴ
 εὐτονεῖν²⁵ τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέχειν κατ' ἔτος
 [Ἰσὺς,] | καὶ τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτιώλοις
 τῆς βουθουσίας²⁶ αὐτοῖς προστεθῆναι. τῶν γὰρ ἐτέρων ἀναλω-
 μάτων (καὶ τῶν²⁷) γεινομένων εἰς ἐπισκευὴν τῆς στατίωνος εἰς
 τὰς ἱερὰς ἡμέρας τοῦ κυρίου αὐτοκράτορος σ[υν]π[ε]σοῦσης²⁸
 αὐτοῖς ἐλογίσαντο, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶσιν, καὶ ὑπεμίμνησκον
 30 ὅτι οὐδεμία πρόσσδος γίνεται αὐτοῖς οὔτε παρὰ ναυκλήρων οὔτε |
 παρὰ ἐμπόρων ὥς ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ. μεθ' ἣν ἀνάγνωσιν Φι-
 λοκλῆς Διοδώρου εἶπεν· οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον
 αἰεὶ ποτε ἐξ ὧν αὐτοὶ λαμβάνουσιν παρέχειν τοῖς ἐν Ποτιόλοις
 Ἰσὺς· ἀξιοῦσι καὶ νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις | στατιωνάριοι αὐτὰ ταῦτα
 35 αὐτοῖς τηρεῖσθαι, ἣ εἰ μὴ βούλονται οἱ ἐν Ῥώμῃ αὐτοῖς παρέ-
 χειν, αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰρέ-
 σε²⁹. ἐπεφώνησαν³⁰. ὁ καλῶς³¹ εἶπεν Φιλοκλῆς. δίκαια ἀξιώσει³²

21 Cf. n. 437²³. 22 HΞIOIN lapis, qui potest merus error lapicidae esse, sed fieri etiam potest, ut formarum ἀξιοῖς ἀξιοῖς similitudine nata sit illa prava flexio. 23 I. e. δηναρίων διακοσίων πεντήκοντα. Nam nisi genetivo casu legas quae his notis indicantur, non constet structura. 24 Vs. 9. 10 ἐνθάδε, i. e. Puteolis. Cf. not. 4. 25 Idem quod δύνασθαι. Cum proprie absolute 'valere, robustum esse' significet, inferiore aetate etiam cum infinitivo coniungitur. Cf. Plutarch de vitioso pudore 5 p. 534 B οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν· 'ὄψομαί σ' αὖθις, νῦν δ' οὐ σχολάζω'. 12 p. 533 E μὴ βουλόμενοι μηδ' εὐτονοῦντες εἰπεῖν 'οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐτέρους ὄρᾳ μᾶλλον'. 26 Cf. not. 7. 27 Verba lapicidae negligentia omissa supplevit Franz. 28 Cf. not. 11. 29 Prius Tyrri Romae consistentes suam ipsorum stationem conduxerant et illius quae Puteolis erat mercedem collegio illic constituto numeraverant. Iam eadem condicione utramque stationem in se recipere parati sunt qui Puteolis habitant. Nempe ita etiam reditus stationis Romanae (v. 30. 34) in ipsorum arcam rediguntur, unde utriusque stationis pretium se numerare posse confidunt. Nomen αἰρέσει eo referri videtur, quod stationarii Puteolani hanc se praeoptare (αἰρεῖσθαι) condicionem fatentur, si illam priorem restituere nolint Romani. 30 Cf. n. 545³⁰. Syll.² 607 f. 737⁴¹. 31 Hic Kaibelii distinctio manifesto praestat ei quam Franz habet: καλῶς· εἶπεν Φιλοκλῆς· δίκαια ἀξιόσουςιν. Nam illa δίκαια κτλ. manifesto non Philocles dixit, sed senatores succlamaverunt. Illi καλῶς εἶπεν Φιλοκλῆς accuratissime respondent quae habes Syll.² 607, 16 ἐβ(όησαν) οἱ σύνεδροι· 'Παμφίλω καλῇ ἢ (εἰς) ἡγήσεις'. 32 Hoc in lapide esse, pravo sermonis usu pro ἀξιοῦσι, nunc constat. Gruteri ΑΞΙΟΥΣΙ et Blanchini ΑΞΙΩΟΥΣΙ, quod Franzius recepit, emendationes pro arbitrio adhibitae sunt.

οἱ ἐν Ποτιόλοις. αἰὶ | οὕτως ἐγείνεται. καὶ νῦν οὕτως γεινέ-
σθω. τοῦτο τῇ πόλει συμφέρει. φυλαχθήτω ἡ συνήθεια'. ἀν-
εγνώσθη πιττάκιον³³ δοθὲν τὸ³⁴ ὑπὸ Λάχηςτος Πρειμογε|νείας³⁵
καὶ Ἀγαθόποδος υἱοῦ αὐτοῦ Τυρίων στατιωναρίων στατίωνος
40 Τυρια|κῆς τῆς ἐν κολωνίᾳ Σεβαστῇ³⁶ Ποτιόλοις, ἐν ᾧ ἐδήλουν
παρέχειν³⁷ τὴν ἡμετέραν | πατρίδα στατίωνας δύο, τὴν μὲν ἐν
τῇ βασιλίδι Ῥώμ[ῃ, τὴν δὲ -----].

33 Cf. Polyb. XXXI, 21, 9: γράψας (ipse Polybius) βραχὺ πιττάκιον καὶ
σφραγισάμενος πέμπει παρ' αὐτοῦ παῖδα συσκοτάζοντας ἄρτι τοῦ θεοῦ, συντάξας
ἐκκαλεσάμενον τὸν οἰνοχόον τοῦ Δημητρίου (Seleuci IV Philopatoris filii, qui
tum Romae obses versabatur, postea regnavit a. 162—150 a. Chr. n.) δοῦναι
τὸ πιττάκιον.

34 Articulum hoc loco scriptum esse constat, ut Franzii
lectio δοθὲν [ὑ]πὸ, simplicissima illa quidem, vera non sit. Sed utrum δοθὲν
τὸ pro τὸ δοθέν (Kaibel) an pro δοθέν τότε (MommSEN) errore exaratum sit,
in medio relinquendum.

35 Mulieris nomen hic nullum habere locum,
ut utique aliquid turbatum videatur, observavit Kaibel.

36 Colonia
civium Romanorum Dicaearchiam Campaniae, quod oppidum inde ab illo
tempore Latino nomine Puteoli appellabatur, deducta est iam anno 197
a. Chr. n. Cf. Liv. XXXII, 29, 3. XXXIV, 42, 6. Velleius I, 45, 3. Strabo
V, 4, 6 p. 245. Plin. Nat. hist. III, 64. Sed Augustus veteranos eo deduxisse
videtur, unde colonia nomen quod est Augusta (Σεβαστή) traxit. Cf. C. I. L.
VIII, 7959. E. Kornemann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 524
n. 14. p. 537.

37 Hoc me non intellegere ingenue profiteor. Nam quod
Franzius volt, pugillares a Lachete ad stationarios missos esse Puteolos, ut
illi certiores fierent senatum Tyriorum petitione suae morem gessisse et
utramque stationem, Puteolanam et Romanam, ad illos transferri iussisse,
multis nominibus cum verbis tituli pugnat. Immo post epistulam I etiam
illos pugillares Tyri in senatu recitados esse, ut haec etiam pars sit eorum
quae ex actis senatus in hunc lapidem transscripta sint, apparet. Sed quo-
modo illi homines ex numero stationariorum Puteolanorum Tyriorum senatui
scribere poterant, patriam mercatoribus stationes praebere, quasi vero id
non omnium optime scirent senatores patriae Tyri? Quare nescio an in-
finitivus παρέχειν non ab ipso ἐδήλουν pendeat, sed ab alio infinitivo, veluti
δεῖν, χρῆναι, ἀναγκαῖον εἶναι, βέλτιον εἶναι, qui post v. 44 intercliderit. Utique
παρέχειν nihil aliud est ac sumptum stationum conducendarum in se recipere.

596 Basis marmoris Pentelici eruta Eleusine in templo Cereris
et Proserpinae. Edd. Skias Ἐφημερίς ἀρχ. 1894 p. 210. P. Per-
drizet Revue archéologique Troisième sér. XXXV (1899) p. 37.

Litterae ΑΕΖΘΛΠCΩ. Vs. 8 in voce σεμνότατοι littera initialis C supra
ε scripta; apparet primo errore omissam, deinde supra versum additam esse.

Πτολεμαῖον Σε|ρήνου φοινικάρχου¹ | υἱὸν Γαζαῖον καὶ ἄλ|λων
 5 πόλεων πολίτην, || εὐνοίας ἔνεκεν τῆς εἰς τὴν | πόλιν καὶ ἀρε-
 τῆς καὶ τῆς π[ε]|ρί λόγους ἀσκήσεως ἀμει|βόμενοι ἀνέστησαν οἱ
 10 σεμνό|τατοι Ἀρεοπαῖται παρὰ ταῖς || θεαῖς.

1 Cf. Cod. Iust. V, 27, 4 (a. 336 p. Chr.): *senatores seu perfectissimos, vel quos in civitatibus diuiviralitas vel sacerdotii, id est phoenicarchiae vel syriarchiae, ornamenta condecorant.* Novell. LXXXIX, 45 p. 444, 48: φοινικαρχῶν γὰρ καὶ συριαρχῶν καὶ στρατηγῶν καὶ διασημοτάτων μέμνηται καὶ λαμπροτάτων (sc. Κωνσταντίνος ἐν τῇ πρὸς Γρηγόριον διατάξει). In titulo M. Aurelii Maronis Geraseno, Revue biblique 1895 p. 386, item φοινε[ι]αρχήσαντα legi monet Perdrizet, qui hunc titulum tertio p. Chr. n. saeculo vindicat. Nam a Septimio Severo demum Syriam Phoenicen separatam a reliqua Syria (maiore vel Coele) provinciam constitutam esse. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 422 sqq.

597 Cippus inventus inter parietinas templi magni siti in vico *Qala'at Fagra* in monte Libano. Ed. P. Ronzevalle Comptes rendus de l'académie des inscr. 1904 p. 484.

5 Διὶ Ἡ|λιοπο|λίτῃ¹ | παρὰ Ἑρ|μοῦ².

Litterae ΕΠ; o reliquis multo minor. 1 Cf. n. 607³. 2 Etsi dedicationis formula paullo inusitatio est, tamen quin Ἑρμῆς hic non dei, sed hominis nomen, neutiquam inauditum illud quidem recentiore aetate, sit, non videtur dubitandum.

598 Lapis calcarius durissimus, quod lapidis genus indigenae *Mixé-Jahudi* appellant, rectangulus, quem Clermont-Ganneau reperit muro immissum, ita ut versus scripturae deorsum currerent, et maxima ex parte in terra latentem in schola (*medresse*) parva deserta et paene dilapsa in oppido Hierosolymis prope viam dolorosam quam dicunt. Ed. Ch. Clermont-Ganneau Athenaeum 8. Jul. 1874. Revue archéologique Nouvelle série XXIII (1872) p. 244 sqq. 290 sqq. cum imagine accuratissime delineata tab. X (cf. etiam p. 433. 267). Postea lapis Constantinopolim in museum publicum delatus est. Cf. quae adnotaverunt Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 543 not. 4 et B. Haussoullier Revue de phil. XXIII 1899 p. 49 not. 3.

Μηθένα ἀλλογενῇ¹ εἰσπορεύεσθαι ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερόν
5 τρυφάκτου² καὶ | περιβόλου³. δς δ' ἄν ληφθῇ, ἑαυτῷ αἵτιος
ἔσται διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θάνατον.

Litterae volgares praeter ΑΘΞΠΣ, incisae accuratissime. 4 I. e. qui non sit Iudaeus. Cf. Ioseph. Bell. V, 193: διὰ τούτου (τοῦ ὑπαίθρου) προϋόντων ἐπὶ τὸ δεύτερον ἱερόν δρύφακτος περιβέβλητο λίθινος, τρίπηγος μὲν ὕψος, πᾶν δὲ χαριέντως διεργασμένος· ἐν αὐτῷ δὲ εἰστέχασαν ἐξ ἰσου διαστήματος στήλαι τὸν τῆς ἀγνείας προσημαίνουσαι νόμον, αἱ μὲν Ἑλληνικοῖς αἱ δὲ Ῥωμαῖκοῖς γράμμασιν, μηθένα ἀλλόφυλον ἐντὸς τοῦ ἁγίου παριέναι· τὸ γὰρ δεύτερον ἱερόν ἅγιον ἐκαλεῖτο. VI, 124: Τίτος δὲ ὑπερπαθήσας πάλιν ἐξωνείδιζε τοὺς περὶ τὸν Ἰωάνην λέγων ἄρ' οὐχ ὑμεῖς, ὡ μισητάτοι, τὸν δρύφακτον τοῦτον προσβάλεσθε τῶν ἁγίων; οὐχ ὑμεῖς δὲ τὰς ἐν αὐτῷ στήλας διεστήσατε, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ ἡμετέροις κεχαρσμένας, μηθένα τὸ γασίον ὑπερβαίνειν παραγγέλλειν; οὐχ ἡμεῖς δὲ τοὺς ὑπερβάντας ὑμῖν ἀναιρεῖν ἐπετρέψαμεν, καὶ Ῥωμαῖός τις ἤ; Ant. XV, 417: ἐν μέσῳ δὲ ἀπέχων οὐ πολὺ δεύτερος (περίβολος), προσβατὸς βαθμίσιν ὀλίγαις, ὃν περιεῖχεν ἐρκίον λιθίνου δρυφάκτου γραφῇ καλῶν εἰστέναι τὸν ἀλλογενῇ θανατικῆς ἀπειλουμένης τῆς ζημίας. A Romanis, cum anno 6 p. Chr. n. Iudaeam in provinciae formam redigerent, has inscriptiones insculptas esse cum Titi verba apud Iosephum docent, tum exemplum Latinum Graeco appositum, cuius instituti hercle, si regum indigenarum hoc esset mandatum, nullam excogitaveris probabilem rationem. Mommsen. Ceterum mireris, vocabulum τὸ ἅγιον, cuius de vi Iosephus titulum interpretans verba facit, in ipsa inscriptione non legi, sed τὸ ἱερόν, cuius notio manifesto multo latius patet. 2 Apud Iosephum, ut plerumque in litteris Graecis, δρύφακτος per mediam scribitur. Sed tenuem habes etiam in titulo Mylasensi Journal of Hell. stud. XVI 1896 p. 231 n. 33, 3: ποιῆσαι δὲ καὶ θύρωμα καὶ τρύφακτον τῷ προδόμῳ τοῦ ναοῦ καὶ βωμόν. Alias inscriptiones, Deliam et Oropiam, affert Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 4 p. 640. Hanc adeo legitimam formam existimare videtur Herodianus Technicus II p. 595, 4 τρύφακτος· ἔνιοι διὰ τοῦ δ' ὀρύς γὰρ τὸ ἔϋλον. Ex δρύφακτος natum haud absurde indicat Etym. M. 238, 48, neque haec origo vocis vetat eam ad saepes lapideas transferri. Sed quia tenuem in mediam abiisse probabilius est quam vice versa, nescio an praeferenda sit eorum ratio qui vocem a brevissima numeri quaternarii forma derivent ut τρυφάλεια. 3 Nisi eandem notionem duobus verbis enuntiatam agnoscere velis, τρύφακτον ipsam saepem, περίβολον spatium quod ea circumdetur esse statuendum erit.

599 In sepulcro prope Hierosolyma. Infra hunc titulum alius brevior Hebraica lingua et scriptura exaratus. Ex apographo, quod transmiserat Miss Gladys Dickson, ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orient. V 1903 p. 334 § 53. Imago tituli proposita est Palestine exploration fund 1903 p. 126. Cf. quae adnotantur ibidem p. 331.

Ὅστᾱ τῶν¹ τοῦ Νεικά|γορος² Ἀλεξανδρέως³, | ποιήσαντος τὰς
θύρας⁴.

Litterae ΑΔΔΕΘΛΠCΩ. ξī Z est, sed nescio an lineola transversa evanuerit. 1 Eiusmodi plurales in titulis sepulcralibus, orientis potissimum, familiam vel posteros eius cuius nomen proprium genetivo casu subiungatur, significare solere observat Clermont-Ganneau, testimoniis allatis Lebas-Waddington Inscr. III, 2254, 4. 2258, 4. 2339. 2348. Sed ea omnia ab hoc titulo eo nomine differunt, quod ibi genetivus pluralis rursus a nomine proprio pendet (n. 2348 Ῥοῦφος Προκλίωνος, τῶν Μοναικειδάνου, εὐσεβῶν ἀνέθηκεν) ut manifesto partitivus sit: Rufus Proclionis f. de gente Monaecidani. Longe durior haec cum appellativo ὅστᾱ coniunctio. Accedit, id quod ipse Clermont-Ganneau sensit, quod ossuarium quale hoc vix plus unius defuncti ossibus recipiendis sufficiebat, et quod titulus Hebraeus (not. 2. 3) unius Nicanoris nomen habet. Quare quam ille non nisi timide et dubitanter proposuit interpretationem, ut genetivus partitivus indicet partem modo ossium Nicanoris hic conditam esse, ea mihi quidem longe praeferenda esse videtur. Quod C.-G. contra monet, hanc insolitam tituli sepulcralis formam esse, recte se habet; sed iniuria eam Graeci sermonis legibus accommodatam esse negat idem. Immo hoc ὅστᾱ τῶν Νικάνωρος 'ossa quae sunt ex (ossibus) Nicanoris' bene et legitime enuntiatum est. 2 Hebraea lingua *Niqānôr Alaksâ* subscriptum est. 3 Cum Graeca inscriptio manifesto ethnicum habeat, in Hebraea paternum nomen genetivo casu enuntiatum agnoscendum videtur. Utro loco erratum sit, latet. Sed haec ita coniungere, ut plenum nomen Νικάνωρ Ἀλεξᾶ Ἀλεξανδρέως fuisse sumamus, lubricum mihi videtur. 4 Portam maximam et ornatissimam ex omnibus quae in templo Hierosolymitano fuissent hic designari eximio acumine perspexit Clermont-Ganneau. Quam ab Iosepho Bell. V, 204 sqq. VI, 293 describi, in libris Iudaicis vero qui nomine Talmud appellari solent *Nicanoris portam* appellari atque adeo miraculosam narrationem illic repperiri de Nicanore quodam, qui Alexandria navi advexisset pretiosas valvas illius portae, sed per tempestatis discrimen alteram in mare iactam a nautis, sed in ventre ingentis piscis, qui eam devorasset, repertam esse. Mireris stuporem hominis qui fabulam antiquissimam in rerum omnium minime idoneam transtulerit. Sed hac fictione detracta reliqua hoc titulo plane confirmantur. Simile donum, item ab homine Iudaeo qui Alexandriae habitabat ut quidem videtur templo Hierosolymitano oblatum, Cl.-G. monet commemorari ab Iosepho Bell. V, 205: τοῦτον δὲ (sc. τὸν ἄργυρόν τε καὶ χρυσόν) ταῖς ἐννέα πόλαις ἐπέχεεν ὁ Τιβερίου (n. 669²) πατήρ Ἀλέξανδρος. Etiam quod ebur in valvas portae templi Apollinis Didymei Alexandria ab rege Ptolemaeo XIV (n. 493, 40) transmissum est, comparari potest.

600 Miliarium collocatum paullo ante vicum *Chafat* situm ad viam quae Hierosolymis ad septentriones fert, horae fere intervallo ab hoc oppido. Titulum Latinum ex E. Renani ectypo ediderunt

Th. Mommsen et D. Detlefsen C. I. Lat. III, 117. Graeca in illo quidem ectypo ita evanuerant ut nihil fere certi dispici posset. Sed a Liévin monacho accuratiora ectypa nactus Ch. Clermont-Ganneau haec edidit Recueil d'archéologie orientale I 1888 p. 213 et plenius etiam p. 281.

Ἀπὸ κολ(ωνίας) Αἰλίας Καπιτωλ(ίνης)¹.
μίλ(ια) ε' ²

Litterae ΕΠCΩ. Vocabula more Romano singulis punctis distinentur.
1 Cf. Cassius Dio LXIX, 42, 4: ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτοῦ (sc. Ἀδριανοῦ) ἀντὶ τῆς κατασκαφῆς οἰκίσαντος, ἦν καὶ Αἰλίαν Καπιτωλίαν φνόμασε. Ptolemaeus Geogr. V, 15, 5 p. 990, 7. 8: Ἱεροσόλυμα, ἥτις νῦν καλεῖται Αἰλία Καπιτωλία (Ἱεροσόλυμα ἡ καὶ Κωπιτωλιάς aliquot codices). Tab. Peutling. *Helya Capitolina*. Cognomen omittunt Eusebius II p. 169 e Schoene, vers. Armen.: *Aelia ab Aelio Hadriano condita, et in fronte qua Bethleem egredimur sus sculptus in marmore significans Romanae potestati subiacere Iudaeos* et Hierocles Synecd. 748, 8 Αἰλία ἡ καὶ Ἱεροσόλυμα (sic codex H.). Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 4 p. 484. 2 Latinus titulus sic se habet: [Imp(erator)] Caes(ar) M. Aurelius Antoninus, | trib(unicia) potest(ate) XVI, cos. III, p(ontifex) m(aximus) | [et L. Aureli]us Verus | trib(unicia) potest(ate) II, co(n)s(ul) II, | Divi Antonini fili, | Divi Hadrian(i) nepotes, | Divi Traian(i) Parthic(i) pronep(otes), | Divi Nerae abnepote(s), | ----- | m(ilia) p(assum) V. Annus est 162 p. Chr. n.

601 Basis marmorea, Amastri. Ex duplici apographo a St. Martino misso ed. J. Franz C. I. G. 4151. Aliud apographum a Sidouxio confectum A. E. Egger communicavit cum Franzio qui expressit C. I. G. Vol. III Addenda p. 4413 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 30 n. 85).

Οὐλλπιον Ἀραβία|νόν¹, τὸν λαμπρό|τατον ὑπατικόν², | πρεσβευτήν

Litterarum formae volgares praeter ΠΣ; ὦ μέγα v. 10. 13 Ω est, v. 9 Ω. ὦ φιλὸν plerumque Υ, sed v. 11 V. Nota numeralis v. 13 utrimque singulis punctis a reliqua scriptura separata, supra lineam transversam paullulum incurvatam habet. 1 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 459 n. 540. Praeter hunc lapidem notus est ex titulo Siccensi Africae C. I. Lat. VIII Suppl. 15876, qui praenomen *M(arcus)* habet, et fistula plumbea Romae inventa Bulletino comunale 1888 p. 117. Proconsulatum Africae, quem ille titulus commemorat, hic non esse commodissime inde explices, quod haec incisa sunt priusquam illum honorem nancisceretur. Ceterum eum origine Amastrianum fuisse recte H. Dessau in Prosopographia inde collegit, quod hoc

5 καὶ || [ἀ]ντιστράτηγον τοῦ³ | Σεβαστοῦ Συρίας | Παλαιστίνης⁴, |
10 Αἰλιος Αὐρήλιος | Μαρκιανὸς ὁ πρῶτος ἄρχων⁵ τὸν ἱ(δ)ιον⁶
εὐεργέτην | ὁ φίλος | ἐν τῷ ξσ' ἔτει⁷.

monumentum Amastri positum est, etsi nihil continet de officio quod Arabia-
nus in illa Asiae minoris regione gesserit, et quod in titulo Siccensi hominem
Amastrianum assessorem habet. 2 Consul suffectus incerto anno, cir-
citer 185—190 p. Chr. Cf. not. 7. 3 TI St. Martini exempla, sed in
Sidouxiano recte et plene TOY est; item hoc primam nominis Σεβαστοῦ
litteram habet, quae ab illo abest. 4 Syria Palaestina inde ab anno
66 p. Chr. n. a Syria separata suum legatum pr. pr. habebat. Ac de annis
66—165 p. Chr. n. quidem nulla de ea re controversia est. Tum vero,
cum M. Aurelius imperator Avidio Cassio totius Asiae tutelam commisisset
(Cassius Dio LXXI, 3, 1² τὸν μέντοι Κάσσιον ὁ Μάρκος τῆς Ἀσίας ἀπάσης ἐπι-
τροπεύειν ἐκέλευσεν) rursus cum Syria coniunctam, et cum Syria fere
a. 194 p. Chr. a Septimio Severo Phoenicae attributam esse statuit Borghesi
Oeuvres IV p. 160 sqq. Sed post ea quae E. Kuhn, E. Bormann, J. Marquardt
contra hanc opinionem disputaverunt (Cf. Röm. Staatsverwaltung I p. 422),
iam plane certum est, Syriam Palaestynam continenter usque ad Constantini
aetatem propriam provinciam mansisse. 5 Cf. n. 492⁸. 6 ΙΑΙ|ΟΝ
exempla St. Martini, ΙΑΙΝΟΝ, ita ut totum vocabulum initio v. 11 collo-
cetur, Sidouxianum. 7 ΞΣ St. Martin, ΕΣ Sidoux. Priusquam huius ex-
emplum publici iuris fieret, Cavedonius ΙΣ emendare conatus erat, postea
Franzius lectionem ΕΣ praetulit. Etenim uterque profectus a Borghesii
opinionem nunc refutata (not. 4) annum aerae Amastrianorum, cuius initium
erat 64 a. Chr., ducentesimum sexagesimum non in censum venire persuasum
habebat, quia a. 196 p. Chr. nulla iam fuisset provincia Syria Palaestina.
Itaque aut 207 (i. e. 143 p. Chr. n.), ut voluit Cavedoni, aut 205 (144 p. Chr.),
quae est Franzii opinio, legendum esse. Quod contra ΞΣ verum esse prop-
terea mihi videtur, quia hominem familiae provincialis, quae a Traiano de-
mum civitatem Romanam accepisset, id quod indicant nomina *M. Ulpius*,
iam per prima principatus Pii initia ad summos honores reipublicae Ro-
manae pervenisse certe multo minus probabile est, quam idem Severi aetate
usu venisse. Etiam nomina gentilia Αἰλιος Αὐρήλιος coniuncta huic recen-
tiori tempori melius conveniunt. Quare 196 p. Chr. n. tituli annum esse
satis confidenter statuere licet.

602 Lapis inventus Iope (*Jaffa*). Ex ectypo sibi transmissio
ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale I 1888
p. 99. Palestine expl. fund 1900 p. 110 n. 3.

Ἡγόρασα ἐγ(ὼ)¹ Σαοὺλ | ἐν τῇ Ἰόππῃ παρὰ | Βαρουχίου²
5 μνημα· | ἀνεθ(ή)καμεν³ πρῶτως⁴ Σαοὺλ καὶ | Συνκλητικῶν⁵.

Litterae ΑΕΘΜΠCΩ. 1 ΕΓΟ. 2 Formam nominis quasi hybridam esse, commixtam ex Hebraeis *Bârûch* et *Berekjâh*, sumpsit Clermont-Ganneau, qui simul monet, in Evangelio Matthaei 23, 35 nomen Βαραχίας legi. At cum non necessario hic genetivus ad nominativum Βαρουχίας referatur, sed aequè bene a Βαρούχιος derivari possit, non video cur hanc non simpliciter formam Hebraeam *Bârûch* adiuncta terminatione Graeca esse statuamus. 3 ΑΝΘΘΙΚΑΙΕΝ. Minus recte sane hoc compositum de mortuorum sepultura usurpatur. 4 Exspectaveris πρώτους. Sed adverbium inferioris aetatis consuetudini, non lapicidae errori tribuendum est. 5 Nota nomen Graecum recentioris aetatis in eadem parentela cum illis antiquis et vere Hebraeis coniunctum.

b. Regiones Syriae septentrionales et orientales.

603 Basis rotunda marmorea inventa Athenis in Olympieo. Edd. A. Rhusopulos Έφ. άρχ. περίοδο; β' n. 50. W. Henzen Bullettino dell' Inst. arch. Rom. 1862 p. 135. St. Kumanudis Φιλίστωρ II p. 432. (W. Dittenberger C. I. Att. III, 479).

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Τραϊανοῦ | υἱόν, θεοῦ Νέρουα
υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν | Σεβαστόν Ὀλύμπιον¹ ἡ πόλις Ἰου-
λιέων² τῶν καὶ Λαοδικέων τῶν πρὸς θαλ(ά)σση³ τῆς ἱερᾶς καὶ

Litterae ΑΔΘΠΣ(paucis locis C)ΩΩ. 1 Inter Olympieum dedicatum (429 p. Chr.) et Hadriani obitum (die 10. m. Iulii a. 138 p. Chr.) monumentum conditum apparet, atque utique maxime probabile est proximo post illud magnificum templum perfectum tempore id accidisse. 2 Cf. titulum Cnidium Greek inscr. in the Brit. mus. IV, 4 p. 17 n. DCCCI [Ὁ δῆμος] | ὁ Ἰουλιέων τῶν καὶ Λαοδικέων | τῶν πρὸς θαλάσση τῆς ἱερᾶς | καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονομίου Γάϊον | Ἰούλιον Ἀρτεμιδώρου υἱόν [Θ]εῦπο[μ]πον εὐνοίας ἔνεκεν. Quem titulum Theupompi nomen ad Caesaris Augustive aetatem referri cogit. Tum igitur cognomen *Iulia* accepit, quod praeter hos duos titulos etiam nummi (B. Head Historia nummorum p. 660) testantur. Quam rem acute tituli Cnidii editor componit cum narratione Cassii Dionis XLVII, 30, 2 τὴν δὲ δὴ Λαοδικεῖαν (Dolabella) ἀμαχεῖ διὰ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ἣν πρὸς τὸν Καίσαρα τὸν πρότερον εἶχον, προσεποιήσατο. Annos Laodicensis usque ad annum 83 p. Chr. inde a Caesaris victoria numerasse ex nummis apparet, sed etiam a. 144. 145 p. Chr. eandem aeram usitatam fuisse probant tituli C. I. G. 4470, 8. 4471, 5, ut observavit idem. Ceterum pondus plumbeum cum titulo Lebas-Waddington Inscr. III, 2720 Λαοδικέων τῶν | πρὸς θαλάσση, | [ἀγο]ρα[νομοῦν-]τος | Φιλοδόμου, | μνα, quia nomine Ἰουλιέων caret, Caesaris aetate antiquius habendum videtur. 3 Oppidum Syriae magnum et nobile, cuius frequens est in litteris antiquis memoria. Cf. praecipue Strabo XVI, 2, 4 p. 749: ἡ δὲ Σελευκίς ἀρίστη μὲν ἐστὶ τῶν λεχθεισῶν μερίδων, καλεῖται δὲ

5 ἀσύλου καὶ αὐτονόμου⁴, || ναυαρχίδος⁵, συγγενίδος⁶, φίλης,
 συμμάχου, κοινωνοῦ δήμου | Ῥωμαίων, ἐξαιρέτως τεττειρημένη
 ὠρεαῖς, καθὼς καὶ ἐν Καπε|τωλίῳ δέλτοι περιέχουσιν⁷, διὰ
 ἐπιμελητῶν καὶ πρεσβευ|τῶν Ἀρχελάου τοῦ Τειμαρχοῦ καὶ
 Μ(άρκου) Οὖισελλίου Γαῖου | υἱοῦ Κολλίνα Πρείσκου καὶ Γ(αίου)
 10 Κορνηλίου Γαῖου υἱοῦ Κυρεῖνα || Μαξίμου καὶ Ἀπολλωνίου
 Διογνήτου⁸ ἐπικαλου|μένου Γαῖου.

Τετράπολις καὶ ἔστι κατὰ τὰς ἐξεχούσας ἐν αὐτῇ πόλεις, ἐπεὶ πλείους γέ εἰσιν,
 μέγισται δὲ τέτταρες, Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ καὶ Σελεύκεια ἡ ἐν Πιερίᾳ, καὶ
 Ἀπάμεια δὲ καὶ Λαοδίκεια, αἵπερ καὶ ἐλέγοντο ἀλλήλων ἀδελφαὶ διὰ τὴν ὁμόνοιαν,
 Σελεύκου τοῦ Νικάτορος κτίσματα. p. 750 ἡ δὲ Λαοδίκεια (ἐπώνυμός ἐστι) τῆς
 (Σελεύκου τοῦ Νικάτορος) μητρὸς. § 9 p. 751. 52 εἶτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θα-
 λάττῃ κάλλιστα ἐκτισμένη καὶ εὐλίμενος πόλις, χώραν τε ἔχουσα πολυδοῖνον πρὸς
 τῇ ἄλλῃ εὐκαρπία. 4 Cf. Plinius Nat. hist. V, 79: *promunturium in quo*
Laodicea libera. Cum ἱερά, ἄσυλος, αὐτόνομος in titulo Cnidio (not. 2) redeant,
 haec quidem privilegia Laodicensis Caesari dictatori accepta tulisse apparet.
 5 Cf. n. 587², unde apparet, cur hoc quidem vocabulum in inscriptione
 Cnidia (not. 2) non recurat. 6 Antiquitus συγγενής ut reliqua eiusdem
 terminationis adiectiva nullam habebat feminini formam a masculino discre-
 tam. Sed post Chr. natum haud raro occurrit ἡ συγγενίς, quod sane a
 Polluce Onom. III, 30 ἐσχάτως βάρβαρον vocatur. Cf. exempla allata a
 Lobeckio ad Phrynichum p. 451. 52. 7 Cf. Syll.² 349, 9. 10. 8 Pro
 Ἀπολλωνίου τοῦ Διογνήτου, negligentia inferiore aetate neutiquam rara.
 Cf. n. 646³.

604 Emesae (*Homs*) monumentum sepulcrum, pyramidis figura,
 nunc in domo Hadschi-Mahmud-el-Dschuhani in via *Bab-Hud*. In-
 feriores partem a versu quarto ed. Squire apud Walpole Travels
 p. 324, totum titulum ex C. R. Vaughani schedis J. Franz C. I. G. 4511.
 Accuratius exscripsit Skender Effendi, cuius exemplum ed. W. H.
 Waddington ad Lebas Inscr. III, 2567. Omnium accuratissime deli-
 neatam tituli imaginem exhibet E. Kalinka Jahreshefte des österr.
 arch. Inst. III (1900) Beiblatt p. 26 n. 13.

5 Γάτος Ἰούλιος Φαβρία Σαμσιγέραμος¹ ὁ | καὶ Σειλᾶς², Γατοῦ

Litterae ΑΕΖΞΠCΩ. 4 Hoc nomen bis occurrit in familia dynasta-
 rum Emesenorum. Natus maior commemoratur in rebus annorum 59 et 43
 a. Chr. n. Cf. Strabo XVI, 2, 10 p. 753 εὐρεκῇ χωρίᾳ, ὧν ἔστι καὶ ἡ Λυσιάς —
 καὶ Ἀρέθουσα ἡ Σαμψιγεράμου καὶ Ἰαμβλίχου τοῦ ἐκείνου παιδός, φυλάρχων τοῦ
 Ἑμεσηνῶν ἔθνους. Cicero ad Att. II, 14, 1. 16, 2. 17, 1. 2. 23, 3 hoc nomine per

Ἰουλίου Ἀλεξάνδρωνος υἱός, ζῶν | ἐποίησεν ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις
ἔτους μτ' 3.

irrisiōnem Cn. Pompeium significat, qui illum regulum vicerat; natus minor anno 44 p. Chr. etiamtum regnabat. Cf. Ioseph. Ant. XIX, 338: ἤκε γούν παρ' αὐτὸν Κομμαγητῆς μὲν βασιλεὺς Ἀντίοχος, Ἑμεσῶν δὲ Σαμψιγέραμος. Hunc excepere filii Azizus (Ioseph. Ant. XX, 139. 141. 158) et Soaemus (Ioseph. Ant. XX, 158. Bell. II, 481. 483. 501. III, 68. VII, 226), ex quibus ille a. 54 p. Chr. n. decessit, hic anno 73 p. Chr., quinquennio ante hunc titulum incisum, etiamtum in regno fuit. Eiusdem familiae hominem, privatum sane, hic quoque habemus. Wadd. Scriptura per mediam (Σαμψιγέραμος, Σαμψιγέραμος), praeter Iosephum et hunc titulum etiam alius multo recentior ap. Lebas-Waddington Inscr. III, 2564 ἔτους δ' μτ' (182/3 p. Chr. n.), Σαμψιγερά[μ]ου habet, atque est illa quidem manifesto accuratior, cum in eam quam apud Strabonem et Ciceronem legimus, tenuis x ex nomine appellativo Graeco quod est χέραμος irrepperit. Etiam μψ pro μσ ad Graecam consuetudinem referendum, nam prior compositi pars manifesto *śams* (*śemes*) est, quod in indigenarum lingua solem significat. 2 Prope Emesam primo a. Chr. n. saeculo Lysias regulo cuidam Silae parebat. Cf. Iosephus Ant. XIV, 40: ἔξετελεν δὲ (Pompeius) καὶ Ἀρσιβάδα χερσίον, τῷ τύραννός τιν Σιλάς δ' Ἰουδαίος. Quod nomen hic recurrens ad affinitatem inter has duas dynastiarum familias superiore tempore contractam redire videtur. Waddington. 3 Annus aerae Seleucidarum trecentesimus nonagesimus incipit a calendis Octobribus anni 73 p. Chr. n.

605 Heliopoli (*Baalbek*) in muro ad septentrionalem templi partem. Ed. de Saulcy Voyage II p. 623 tab. 53 (A. Kirchhoff C. I. G. 8617. Lebas-Waddington Inscr. III, 1882).

Ἔργον τοῦ ἐνδ(ο)[ξιστά]τ[ου] 1 Ἀ]νατολίου 2 | στρατο[πε](δ)άρχου 3 | καὶ ὑπάτου 4.

Litterae ΕΛΠC. 4 ΕΝΔΕ. 2 De hoc homine illustrissimo Waddington solita doctrina quae tradita sunt composuit. Anno 420, cum magister militum Orientis (τῆς ἑω στρατηγός) esset, pacem inter Persas et Romanos instauravit (Procop. Bell. Pers. I, 2), a. 442. 443 *magister militum* appellatur Cod. Iust. I, 46, 3. XII, 60, 7, accuratius *magister militum per Orientem* XII, 55, 4. Anno 454 *magister militum praesentalis* erat, in actis concilii Chalcedonii illo anno habiti primo loco inter superiores magistratus qui ei interfuerunt recensetur Ἀνατόλιος ὁ μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐνδοξότατος στρατηλάτης καὶ ἀπὸ ὑπάτων πατρίκιος (Mansi Concil. VI, 564). His quae Wadd. attulit nuper accessit titulus Gerasenus editus Mitth. u. Nachr. des deutschen Palästina-Vereins VII 1904 p. 63 n. 27: Ἐπὶ τοῦ κυρίου μου Φλ(αουίου) Ἀνατολίου | τοῦ μεγαλοπ(ρεπεστάτου) στρατηλάτου καὶ ὑπάτου, | καὶ ἐπὶ Φλ(αουίου)

Σιμπλικίου τοῦ λαμπροτάτου κόμ[ητος] | ἀνοικ[οδομήθη] ἡ πόλις καὶ τὸ τεῖχος. Accuratiore de eo vide ap. O. Seeck, Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2072 n. 9. Ceterum in Saulcyi apographo ΛΙΟΙ est, postrema littera manifesto non recte exscripta. Emendavit Wadd. 3 CTPATONOMAPXOY. Emendavit Waddington. In titulo Geraseno et actis concilii sane στρατηγός est, vox etiam alibi per orientem de superioribus officiis militaribus usitata (cf. n. 648, 3. 4. 5), sed eam hic reponere summae audaciae esset. Utique utrumque nomen Graecum *magistrum militum* (not. 1) significare manifestum est. 4 Consulatu Anatolius functus est anno 440 p. Chr. n. (Wadd. et Seeck l. l.). Non ipso consulatus anno titulus dedicatus, sed hic ut in monumento Geraseno ὑπατος pro ὑπατικός aut, ut acta concilii habent, ἀπὸ ὑπάτων scriptum est, id quod inferiore aetate haud raro usu venit.

606 In ecclesia *Nebi-Abel* inter Damascus et Heliopolin, ubi antiquitus sita erat Abila. Ed. Pococke Inscr. ant. c. 1 p. 1. 2 (J. Franz C. I. G. 4521).

Ἰπὲρ (τ)ῆς¹ τῶν κυρίων Σε[βαστῶν²] | σωτηρίας καὶ τοῦ σύμ[παν-
τος] | αὐτῶν οἴκου Νύμφαιος Ἀέ[του]³, | Λυσανίου τετράρχου⁴

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo recte exscriptae sunt. 1 ΓΗΕ. 2 Pluralem mireris, quia huius tituli aetate (cf. not. 4) unus modo Augustus erat, neque in hac quidem sententia eos qui deinceps regnavissent hoc plurali comprehendi licebat. Quare fieri non posse videtur, quin aut Augustum cum Augusta, nempe Tiberium cum Livia aut Agrippinam cum Nerone, aut principem cum tota familia indicari statuamus. Cf. n. 623¹. 3 Supplevi. Liberto non patroni modo nomen, sed etiam patris adiungi rarius quidem est, sed non inauditum. Cf. n. 620, 3 sqq. Nomen ipsum praestare nolo, nam potest AE lenissimo errore pro AE lectum esse, id quod permulta supplementa admitteret. 4 Franzius recte provocat ad Lucae Evangelium, ubi de quintodecimo Tiberii Caesaris anno legitur 3, 1 καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχούντος (a. 28 p. Chr. n.). Diversum hunc ab illo Lysania, qui Ptolemaeo Menneae f. patri successit et cum Antigono Hasmonaeo se coniunxit, manifestum est, nam is plus quam semisaeculo ante illum annum a Cleopatra interemptus erat (Ioseph. Ant. XV, 92. Bell. I, 440). Regium nomen hic natu minor non videtur gessisse, etsi terra ab eo relicta apud Iosephum modo ἡ Λυσανίου βασιλεία (Bell. II, 245. 247) modo ἡ Λυσανίου τετραρχία (Ant. XVIII, 237. XX, 138) appellatur. Ab hoc, non ab illo antiquiore et nobiliore, repetitum est cognomen oppidi Ἀβίλα ἡ Λυσανίου (cf. Ioseph. Ant. XIX, 275 et quae exposui infra n. 634^{3.4}). Decessit intra annorum 28 et 37 p. Chr. n. spatium, nam ipsis principatus initiis Gaius Caesar eius tetrarchiam alli donavit. Ceterum non est, cur Nymphaeum libertum hoc monumentum superstite patrono extruxisse sumamus; licet igitur usque ad Neronis aetatem aut adeo amplius descendere in tempore inscriptionis definiendo.

5 ἀπελε[ύθερος] || τὴν ὁδὸν κτίσας ἄστε[ι]π[τ]ο[ν]⁵ οὖσαν καὶ | τὸν
 ναὸν οἰκο[δομ]ή[σας]⁶ τὰς περὶ αὐτὸν | φυτείας πάσας ἐφύ[τευ]-
 σεν ἐκ | τῶν ἰδίων ἀναλ[ωμάτων] θεῶ | Κρόνῳ⁷ κυρίῳ καὶ
 10 ----- || -----] Εὐσεβία γυνή.

5 ΑΣΤΕΠΟΙ. Emendavi, nihil fere peccatum ratus nisi quod duae singularum litterarum lacunae non indicatae sint, qua in re negligentissime confecta esse pleraque antiquioris aetatis apographa constat. Sane ἀστειπτος poëticum est (Soph. Philoct. 2); sed Romanorum aetate multa eiusmodi in pedestrem orationem irrepsisse (cf. n. 653²) docemur exemplo vocis item tragicæ et huic origine ac notione finitimæ ἀστιβής, quæ recurrit apud Arrianum Anab. V, 14, 4. Viam quæ adeo dilapsa erat ut ea iri omnino nequirit se refecisse gloriatur Nymphæus. ἀστ[ρω]το[ν] emendavit Franz violentius. 6 ΟΙΚΟ.ΦΑΛΗ. Emendavit Franz. Manifesto φ pro ο et ΑΛ pro Μ errore lecta sunt. 7 Deus indigenarum; similiter Iovis nomen persaepe illarum regionum diis imponitur (cf. n. 634¹).

607 Lapis in mola antiqua quæ est in loco *Wadi-Barada* montis Antilibani. Ed. A. S. Murray Palestine Exploration fund 1898 p. 34. Cf. quæ de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéol. orientale* II 1898 p. 397 § 76.

Ἔτους ἡξὺ¹ Δύστρου² λ' Διὶ [με|γ]ίστῳ³ Ἡλιοπολεῖτ[ῃ]⁴ τῷ
 κυρίῳ | ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου | Καίσαρος Λυσίας καὶ Σπού-
 5 ριος καὶ Ἀνείνας, υἱοὶ Λυσί[ου], | ἐκ τῶν ἰδίων τὸν βωμὸν |
 ἀνέθηκαν καὶ παρομολογίαν⁵ ἐπο[ί]ησαν.

Litterae ΑΕΘΜΖΠΩ. . 1 Annus quadringentesimus duodeseptuagesimus aerae Seleucidarum 456/7 p. Chr. n. est. 2 Mensis, qui in lunisclari Macedonum anno ab aequinoctio auctumnali incipiente quintus fuerat, in fastis Syriacis aetatis Romanae Martio anni Iuliani respondebat. Cf. Ideler *Chronologie* I p. 430. 3 Cum Murray [Υ|Ψ]ίστῳ supplevisset, Clermont-Ganneau monuit, in titulis Latino sermone conceptis sollemnem appellationem esse *Iupiter Optimus Maximus Heliopolitanus*, cui μέγιστος accuratius responderet; accedere quod hoc epitheton in Graecis Syriae inscriptionibus Iovi perfrequentur tribueretur (Lebas-Waddington *Inscr. III*, 2446, 4. 2440, 2. 2289, 4. 2292, 4. 2339, 4. 2340, 3. 4 et infra n. 634, 4. 2). 4 Ἡλιοπολεῖτ[ων] Murray, Ἡλιοπολεῖτ[ῃ] Clermont-Ganneau. Cf. not. 3 et n. 597, 3. 5 παρ' ὁμολογίαν duas voces esse statuunt editores. Sed quamcunque existimant hanc ὁμολογίαν esse, utique mirum manebit Lysiae filios in titulo dedicatorio praedicare, se contra eam fecisse. Quare malui παρομολογίαν in unum nomen contrahere, quo significaretur pactum aliquod de usu arae ab ipsis dedicatae. Certe verbum παρομολογεῖν a scriptoribus

inferioris aetatis nonnunquam ita usurpatur, ut significatio eadem sit ac simplicis ὁμολογεῖν. Cf. Polyb. III, 89, 3 τῷ δὲ χρόνῳ πάντας ἡγάγασε παρομολογῆσαι καὶ συγχωρεῖν ὥς οὔτε νουνεχέστερον οὔτε φρονιμώτερον οὐδένα δυνατόν ἦν χρησθαι τοῖς τότε περιεστῶσι καιροῖς.

608 Limen superius portae in vico *Deir-Ali* (Lebaba). Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2558. Cf. quae de titulo disputavit A. Harnack Die Mission und Ausbreitung des Christenthums p. 429.

Συναγωγῇ¹ Μαρκιωνιστῶν² κώμ(ης) | Λεβάβων τοῦ κ(υρίου)³
καὶ σ(ωτῆ)ρ(ος)⁴ Ἰη(σοῦ) Χρηστοῦ⁵, | προνοίᾳ Παύλου πρεσβ(υ-
τέρου) τοῦ λχ' ἔτους⁶.

Litterae ΕΜΠCΩ. Vs. 3 post ΠΡΕCΒ scripturae compendiariae signum S, vs. 2 post KY punctum, ΙΗ linea horizontali notatum. 4 Memorabile non ἐκκλησίαν, sed συναγωγὴν appellari delubrum Marcionistarum, etsi Marcion ut Iudaeorum sacris indulgeret tantum aberat ut contra acerrimus eorum adversarius esset. Wadd. 2 Marcionis sectam initio quarti p. Chr. n. saeculi (not. 6) nondum extinctam fuisse nemo mirabitur, qui ex Epiphanio adv. Haer. p. 302 ed. Petav. (ἡ δὲ αἵρεσις ἔτι καὶ νῦν ἔν τε Ῥώμῃ καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν Αἰγύπτῳ τε καὶ ἐν Παλαιστίνῃ, ἐν Ἀραβίᾳ τε καὶ ἐν τῇ Συρίᾳ, ἐν Κύπρῳ τε καὶ Θηβαΐδι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Περσίδι καὶ ἐν ἄλλοις τόποις εὑρίσκεται) cognoverit vel altera eiusdem saeculi parte eam in diversissimis orbis terrarum regionibus superstitem fuisse. Nec mirum, anno 318/9 p. Chr. eis prope Damascus publice sacra sua exsequi licuisse; nam illo tempore, quo Constantinus iam toto occidente potitus erat, per orientem vero etiam tum Licinius imperabat, neque Christianos persequerentur imperatores, neque vero, ut postea, iam ipsi Christianae religionis nomine eos quos haereticos existimabant opprimebant. Quare omnis generis sectae tum liberius quam unquam antea aut postea rem divinam facere poterant. W. Eiusdem fere aetatis episcopum Marcionitarum, qui in persecutione Maximini Daiae occisus esset Caesareae Palaestinae, commemorari apud Eusebium monuit Harnack. Cf. Euseb. de mart. Palaest. X, 3 (Vol. IV p. 405, 29 ed. Dindorf): τοῦτ' δὲ (Petro ascetae, qui et Apselamus) τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἐπίσκοπος τις εἶναι δοκῶν Ἀσκληπιδὸς ζήλῳ μὲν, ὥς ᾤετο, εὐσεβείας, ἀλλ' οὔτι γὰρ τῆς κατ' ἐπίγνωσιν, ὅμως δ' οὖν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πυρᾷ τὸν βίον συνεξέληλυθεν. 3 ΚΥ. 4 CΠ. Acute Waddington observat, hoc praeconium Iesu Christi nequitiam abhorrere a Marcionis doctrina, qui eum sane Dei filium esse negaret, sed ad homines servandos missum esse constantissime affirmaret. 5 Haec scriptura non modo non singularis, sed adeo admodum frequens est, sed antiquiore aetate praecipue apud paganos, quippe qui inauditi nominis Χριστός originem et vim ignorarent, quam apud ipsos Christianos usitata. At huius quidem tituli aetate, in Syria

certe, ι et η adeo in eundem sonum abierant, ut ne in Christianae quidem originis titulo haec confusio offensioni esse possit. Cf. F. Blass *Hermae* XXX p. 463 sqq. 6 Ex aera Seleucidarum, quae una in regione Damascena usitata fuit, hic est annus 348/9 p. Chr. n. Waddington.

609 Phaenae (*Misema*) in pilis portae templi, *a* in sinistra, *b* in dextra. Ed. Burekhardt *Itin. Syr.* p. 117 (Transl. Germ. I p. 206. *Letronne Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte* p. 490 sqq. J. Franz C. I. G. 4551). Plenius et accuratius W. H. Waddington ap. Lebas *Inscr.* III, 2524. (L. Lafoscade de epistulis imperatorum et magistratum Romanorum p. 50 n. 117).

a 5 Ἰούλιος Σα|τουρνῖνο|ς¹ Φαινησί|οις² μητρο|χωμία τοῦ | Τράχω-
10 νο|ς³ | χαίρειν· | ἐάν τις ὑμῖν⁴ | ἐπιδημήσῃ || βιαίως στρα|τιώ-

Litterae ΕΘΛΜΞΠCΩ. 4 Cf. Lebas-Waddington *Inscr.* III, 2309: ἔτους ι' (τοῦ ἡμῶν) κυρίου ἀποκράτορος [Μ(άρκου) Αὔρηλιου Σεουήρου Ἀλεξάνδρου Σεβαστοῦ,] ὑπατεύοντος Ἰουλίου Σατορνείνου, ἡ πόλις τὸ κτίσμα κτλ. III, 2309 *a*: [Σα]τ[ο]ρνείνου ὑπατικοῦ. Utrobique Iulium Saturninum legatum Augusti pro praetore Syriae fuisse indicatur; nam hanc legationem consularem fuisse in vulgus notum est itemque constat provinciarum praesides consulares inferiore aetate saepe simpliciter ὑπατικούς appellari. Cum in priore ex his inscriptionibus principis nomen consulto deletum sit, is vero decem annos imperaverit, inter illius aetatis cuius ille titulus esse possit imperatores nemo in censum venit nisi Commodus et Alexander Severus. At Waddingtonus Domitii Dextri, Asellii Aemiliani, Pescennii Nigri legationibus postremos illius principatus annos plane occupatos observavit ideoque confidenter Alexandri nomen reposuit. Sic anno 234 p. Chr. vindicandus est titulus; at H. Dessau *Prosopogr. imp. Rom.* II p. 242 n. 356 inter hunc annum et 485 p. Chr. qui fuit decimus Commodi, dubius haeret. 2 Cf. I. G. Sic. et Ital. 1325 (R. Cagnat *Inscr.* Gr. ad res Rom. pert. I p. 73 n. 480): Ἀγρίππας Φούσκου Φανήσιος θεοσεβής, sine dubio ex eodem vico quem hic habemus oriundus. 3 Hinc apparere, regionem hodie *Ledja* appellatam antiquum Trachona esse observat Waddington. Cf. Strabo XVI, 2, 16 p. 753 Cas.: τελευτῶσι δ' (Libanus et Antilibanus) ἐγγὺς πω; τῶν Ἀραβίων ὁρῶν τῶν ὑπὲρ τῆς Δαμασκηνῆς καὶ τῶν Τραχῶνων ἐκεῖ λεγομένων εἰς ἄλλα ἔρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα. § 20 p. 756 ὑπέρεκκενται δ' αὐτῆς (Δαμασκῶ) δύο λεγόμενοι Τράχωνες. Ab his duobus montibus tota regio modo Τραχωνῖται; modo ut hic singulari numero ὁ Τράχων (Iosephus Ant. XIII, 427. XV, 343 sqq. XVI, 430 al.) appellabatur. Caput regionis alicuius si civitatis ius ac formam habet μητρόπολις, sin minus, μητροχωμία appellatur. Praeter Phaenam duas Trachonitidis μητροχωμίας notas esse observat Wadd. coll. Lebas *Inscr.* III, 2396 b [μη]τροχωμίας Βορεχάθ Σαβάων (hodie *Breike*) et III, 2480, 4 [μητρο]-χωμίας Ζοραουηνῶν (hodie *Zor'a* sive *Exr'a*). 4 Cf. n. 505³.

15 της⁵ ἡ | καὶ ἰδιώτης, | ἐπιστεῖλαν|τές μοι ἐκ|δικηθῆσαι|θ[ε]⁶.
 b 20 οὐτε | γάρ συνεισ|φοράν τι|να ὀφείλε|τε τοῖς ξέ|νοις⁷, καὶ ξε-
 25 νῶνα ἔχον|τες οὐ δύ|νασθε ἀνα|ν<κ>κασθῆ|ναι δέξασ|θαι ταῖς
 30 οἰ|κίαις τοὺς | ξένους⁸. ταῦ||τά μου τὰ | γράμματα | ἐν προ-
 35 δῇ|λῳ τῆς μη|τροκαμῖ|ας ὑμῶν χ|ωρίῳ πρόθ|ετε, μή τις | ὥς
 40 ἀγνοή|σας ἀπολο||γῇσῃται⁹.

5 De militum superbia avaritia violentia etiam alibi vehementer con-
 querebantur agricolae. Cf. n. 549, 48 sqq. et Syll.² 448, 37 sqq. 6 ΘΑΙ.
 7 Cf. Syll.² 448, 34. 35: ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας αὐτοῖς παρέχειν καὶ ἕτερα
 πλείστα εἰς ἀνάληψιν αὐτῶν ἄνευ ἀργυρίου χορηγεῖν. v. 72 ὅπως — κελεύσης
 ἕκαστον τὴν ἰδίαν πορεύεσθαι ὁδὸν — μηδὲ καταναγκάζειν ἡμᾶς χορηγεῖν αὐτοῖς
 προῖκα τὰ ἐπιτήδεια, ἀλλὰ μηδὲ ξενίαν αὐτοῖς παρέχειν. 8 Idem quod
 ξενοδοχεῖον vocem significare observavit Waddington, sed etiam Lebas III, 2327
 eandem, forma leniter immutata, eadem vi repperiri: [ἐπὶ τοῦ] ὁσιωτ(άτου)
 Πέτρου ἐπισκ(όπου) κτίζεται ὁ ξενεῶν τοῦ ἀγίου Θεοδώρου. Item ξενῶν esse
 Lebas III, 638, 5. Cf. etiam Syll.² 734, 3. 74. 76. 82. 9 Cf. n. 524, 9 sqq.

610 Zoravae super portam ecclesiae S. Georgii. Edd. Burck-
 hardt Travels in Syria p. 60. 64. Buckingham Travels among
 the Arab tribes p. 275. Berggren It. Europ. et Orient. II p. 402
 (A. Kirchhoff C. I. G. 8627). Omnium accuratissime ex suo apo-
 grapho W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2498.

Θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ τῶν δαιμόνων καταγώγιον¹, | φῶς σω-
 τήριον ἔλαμψεν ὅπου σκότος ἐκάλυπτεν, | ὅπου θυσίαι εἰδώλων
 νῦν χοροὶ ἀγγέλων, | ὅπου θεὸς παρῳργίζετο, νῦν θεὸς ἐξευ-
 5 μενίζεται. || ἀνὴρ τις φιλόχριστος πρωτεῶν Ἰωάννης Διομη-
 δέως υἱὸς | ἐξ ἰδίων δῶρον θεῷ προσήνεγκεν ἀξιοθέατον κτίσμα |
 ἰδρύσας ἐν τούτῳ τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου² |

Litterae AZΘΞΠΩ. 4 Ecclesia Christiana exstructa est quo loco
 antea templum religionis paganae fuerat. Cum in ipsa ecclesia S. Georgii
 exstet lapis cum titulo Θεανδρ[ίτη] ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τῶν κυρίων οἰκο-
 δόμησαν οἰκίαν Σααμηνοὶ οἱ ἀπὸ Ζοραουηνῶν (Lebas-Waddington Inscr. III, 2481),
 huius dei templum fuisse perspexit Waddington. Quem deum et ex scripto-
 ribus (Damascius ap. Photium Bibl. cod. 242 p. 347 b, 26 ἔγω δὲ ἐνταῦθα
 τὸν Θεανδρίτην, ἀρρενωπὸν ὄντα θεὸν καὶ τὸν ἄθλην ὅταν ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς.
 Marin. Vita Procli p. 16 Boissonade Θεανδρίτην ἄλλον Ἀραβίῳ πολυτίμητον
 θεόν) et ex titulis (Lebas III, 2374 a, 4 ipse deus Θεάνδριος, 2046, 4 etus de-
 lubrum Θεονδρίτιον appellatur) notum esse observat Waddington. 2 Sancti
 Georgii cultus iam antiquitus per Syriam perfrequens erat, ac potissimum

τὸ τίμιον λ(ε)ῖψανον, τοῦ φανέντος αὐτῷ Ἰωάννῃ | οὐ καθ'
ὑπνον, ἀλλὰ φανερωῶς, ἐν ἐ(π)ι(νεμήσει)³ θ', ἔτους υι'⁴.

quidem in Auranitide et Trachonitide multa eius monumenta epigraphica exstant (Lebas-Waddington Inscr. III, 1931. 2092. 2126. 2158). Ex hoc titulo discimus anno 515/6 p. Chr. n. (not. 4) reliquias eius Zoravam Trachonitidis translatas ibique magnificam ecclesiam ei aedificatam esse. Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 1931. 3 Lapis ETI. De indictione hoc accipiendum apparet, praesertim cum anni et indictionis numeri perbene convenient (not. 4). At cum Waddington lapicidam errore ἐπ(ε)ι pro ἐδικτιῶνι incidisse sumpsisset, mihi praestare visum est lenissima medela nomen Graecum reponere, quod pro Latino *indictio* haud raro usurpatur. Cf. Syll.² 4233. 4 Annum 410 aerae Bostrenorum a die 22 m. Martii 515 p. Chr., indictionem nonam ab eiusdem anni calendis Septembribus incipere adnotat Waddington.

611 Lapis inventus in regione *Haurân*, exstat in praedio rustico prope vicum *Qatana* situm occidentem versus a Damasco quattuor horarum intervallo, ad radices *Hermonis* montis. Ex ectypo a Clemente David archiepiscopo Damasceno transmissio ed. Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéol. orientale* II 1898 p. 64 imagine xylographa expressum. Accuratius C. Fossey *Bull. de corr. Hell.* XIX 1895 p. 303.

Ἰπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος | Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ |
οὐός¹ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | Δακικός² Μεννέας³ Βεστιάβου ||
5 τοῦ Βεστιάβου⁴ πατρὸς Νε[τέρου]⁵, τοῦ ἀποθεωθέντος⁶ | ἐν τῷ

Litterae ΑΕΗΘΠΡΕΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae.
1 Nominativi οὐός, Σεβαστός, Δακικός mediis genetivis interpositi ignorantiam sermonis Graeci produnt. Cf. n. 660⁸. 2 Quod *Dacicus* iam appellatur princeps, nondum vero *Parthicus*, annorum 103—116 a. Chr. n. terminis tituli aetas circumscribitur. F. 3 Nomen, Graecum ut quidem videatur origine, in titulis Graeciae et Asiae minoris inveniri adnotat F. Sed ne a Syriae quidem incolis alienum fuit, id quod praeter alios testatur Πτολεμαῖος ὁ Μεννέου princeps Chalcidis. Nam quod patris nomen apud Iosephum, qui frequenter Ptolemaei meminit, Μενναίου scribitur Ant. XIII, 392. 418. XIV, 39. 297. 330. Bell. I, 103. 248, id quin ad librariorum errorem redeat ut apud Polybium V, 70, 10 Κεραιας pro Καρίας (n. 2301), eo minus dubito quia certe priore belli Iudaici loco versio Latina recte *Menneae* habet. 4 Nomen significatione Graeco Θεόδοτος vel Διόδωτος respondens. F. In illis regionibus haud infrequens fuisse videtur. Cf. *Bull. de corr. Hell.* XXI 1897 p. 64 n. 74, 2: ἐπὶ Βεστιάβ[ου] τοῦ [x]αὶ Διοδότου. n. 75, 2 sqq. ἐπὶ ἀρχῇ Ἀβιδανῶ Βεστιάβου [Σ]αμαίου ἱεροταμίᾳ. p. 65 n. 76, 2 Βεστιάβος

λέβητι⁷, δι' οὗ αἱ ὀρταὶ⁸ ἄγων|ται, ἐπίσκοπος⁹ πάντων τῶν
 10 ἐν|θάδε γεγονότων ἔργων κατ' εὐ|σεβείας¹⁰ ἀνέ|θηκεν θεᾶ Λευ-
 κο|θέα¹¹ Σεγείρων¹².

Ἐχχόμου εὐξάμενος ἐπο[ι]ησεν. 5 Praeter Ioseph. Bell. III, 233 ἀδελφοὶ
 δύο Νετείρας καὶ Φίλιππος sibi nusquam hoc nomen occurrisset fatetur F.
 6 Contra Clermont-Ganneau hic de victima humana cogitantem Fossey
 demonstravit, ἀποθεοὺν sepulturam significare, collatis titulis Asiae minoris
 C. I. G. 2834, 4 sqq. ἐτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται κηδευθῆναι ἐν τῇ σορῷ ἢ μόν[φ]
 Ἀχιλλεὶ καὶ Ἀχιλλεῖ[α] τέκνῳ αὐτοῦ· ἐὰν δέ τις μετὰ τὸ ἀποθεωθῆναι τοὺς προδη-
 λουμένους τολμήσῃ κτλ. 2832, 3 μετὰ δὲ τὴν τούτων ἀποθέωσιν. Multo frequen-
 tius eadem vi occurrere ἀφηρωῖζειν. 7 Urna in qua cineres corporis
 combusti conduntur. 8 αἱ [ἐ]ορταὶ emendavit Cl.-G., ipsum Al pro ini-
 tiali huius nominis E errore proclivi scriptum sumpsit F. Sed fortasse
 forma Herodotea ὀρτή, ut multa Ionica, in sermone Graeco qualis per orien-
 tem usitatus erat conservata est. Enuntiatio relativum non ad λέβητι, sed
 ad viri nomen quod antea legitur referri patet, sed eius vis obscurata est,
 ni plane fallor, pravo praepositionis διὰ c. gen. usu (cf. not. 10). Videtur
 indicari, illum hominem auctorem fuisse feriarum. Coniunctivum ἄγωνται
 quantitatis vocalium discrimine neglecto ex indicativo ἄγονται corruptum
 esse apparet. 9 Waddington ad Lebas Inscr. III, 1990 episcopus titulo-
 rum Syriae eosdem esse coniecit cum agoranomis Graeciae, fretus praecipue
 Charisii testimonio Digest. L, 4, 18, 7: *item episcopi, qui praesunt pani et*
ceteris venalibus rebus, quae civitatum populis ad cotidianum victum usui
sunt, personalibus muneribus funguntur. Sed ut huic credere debemus, alicubi
 eum magistratum hac voce significatum esse, ita tamen qui in titulis Syriae
 inveniuntur ἐπίσκοποι, eos ubique in aedificiorum cura versatos esse cum alii
 tituli indicant, tum hic definite enuntiat. Fossey. 10 Soloece pro κατ'
 εὐσεβείαν vel εὐσεβείᾳ, ut pendeat ab ἀνέθηκεν. 11 Ni fallor fabula Graeca
 de Ino Leucothea Melicertae matre in causa fuit, cur Graeci deae nescio
 cui Syriae hoc potissimum nomen imponerent. 12 [ἀν]εγείρων emen-
 davit Clermont-Ganneau. Si omnino emendatione opus esset, facilius sim-
 plex ἐγείρων restituere liceret, littera C ad proximum nomen relata. Nam-
 que dativum θεᾷ et genetivum Λευκοθέας pro uno eodemque casu haberi
 ideoque inter se coniungi ab illius aetatis sermone neutiquam abhorret. At
 hoc ipsum participium hic otiose et praeter morem illi ἀνέθηκεν addi rec-
 tissime monet Fossey. Is potius oppidi Σέγειρα nomen agnovit, eiusdem
 ut opinatur quod hodie *Kalā'at-Jendal* appellatur; idem vocabulum esse
S'irā, cuius nominis urbem in tribu Ephraimitarum sitam commemorari
 in libro Iudicum 3, 26. 27.

612 Lapis inventus apud agricolam cui nomen Muto in vico
Numr sito horae intervallo meridiem et orientem versus ab op-
 pido *Hāra* in regione *Haurān*. Ex P. Schroederi apographo ed.

W. H. Mordtmann Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII (1884) p. 180 n. 1. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale I 1888 p. 4.

----- | Σε(β)[αστοι¹ καὶ] | Κων[σταντιος] | καὶ Μα[ξιμιανός]
 5 οἱ] | ἐπιφ[ανέστατοι] Καίσα(ρες)² || λίθον διορίζοντα | θρους
 κώμης Γα[σ]ι[μ]μέας³ καὶ Ναμαρ[ρίων]⁴ (σ)τηριχ[θ]ῆναι⁵ ἐξέ-
 10 λυσ[αν]⁶ φροντίδι | Μ(άρκου) Ἀρρίου Φρ[ού]γ[ι] (δ)ος⁷ π(ρειμι)-
 π(ελαρίου) κη(ν)οίτορος⁸.

Litterae ΕΖΘΠCΘ. 1 CΘΠ Mordtmann, qui litteram Π incertam esse indicat puncto supposito. Vs. 4 pars ΕΠΙΘ distinguitur signo ζ. Vs. 12 supra duo Π lineae rectae horizontales. 2 Ante v. 1 Diocletiani et Maximiani Augustorum nomina interciderunt, v. 1—4 Constantius et Galerius Maximianus Caesares agnoscuntur. Itaque tituli origo annorum 292—305 terminis continetur. Mordtmann. Ceterum pro KAICAPEC Mordtmanni exemplum exhibet KAICAICE. 3 ΓΑ / / / ΜΕΑC. Antiquum nomen

hodierni vici *Djasim* hic haberi iam Mordtmannus coniecerat, Γα[σ]ι[μ]μέας supplevit Clermont-Ganneau, sed quoniam post l etiam littera intercideris videtur, consonam geminare satius visum est. 4 Hodierni *Numr* nomen antiquum. Apud Seetzenum Reisen I p. 35 etiamtum *Nammar* appellari hunc vicum, et a Noeldekio Ztschr. d. d. Morgenl. Ges. XXIX p. 437 Syria-

cum de eo nomine testimonium afferri adnotat Mordtmann. 5 ΕΤΗΡΙΧ. 6 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2559 a, 1 [τ]ὸ μεσόρι[ον] διορίζων μεταξὺ Ἰζορέλων καὶ Δρασαρμέλων. Clermont-Ganneau, qui iniuria ni fallor διορίζων pro διορίζων errorem lapidariae aut eius qui exscripsit existimat. Immo τὸ μεσόριον accusativus est, ad διορίζων vero cogitatione supplendum λίθος,

quod hic definite additur. Ceterum recte W. et Cl.-G. illum quoque terminum duorum vicorum (χωμῶν) finitimorum existimant. 7 Praenomen et nomen gentile recte legit Mordtmann, neque ulla est causa cur cum Cl.-G. Μαρκ[ι]ου emendetur. Cognomen, quod ΦΡΑΓ[Ι]ΑOC in apographo est, sed ita ut prius A incertum notetur, M. Φράγ[ι]δος scripsit; sed dubitare se indicat, neque est hoc nomen Romanum. Φ[ί]λιπ[πος] Cl.-G. audacissime. Quod ipse conatus sum, nolim pro certo venditare, sed utique minus violentum est, neque negari licet cognomen *Frugi* Graece aequè bene et indeclinabile servari et Φροῦγος vel Φροῦγιδος flecti potuisse. 8 De horum officii

ad Th. Mommsen Eph. epigr. IV p. 544. Röm. Staatsrecht II, 23 p. 1092 sqq. provocat Mordtmann, et observat huius tituli argumentum illustrare glossam *censitores agrimensores* (Gloss. Scaligeri apud Goetz Corpus gloss. V p. 596, 13). Primipilares vero eiusmodi dimensionibus adhibitos esse etiam Suetonium testari Calig. 21: *destinaverat — Isthmum in Achaia perfordere, miseratque iam ad dimetiendum opus primipilarem.*

613 In impluvio rustici cuiusdam nomine Abdu in vico *Djâsim* regionis *Haurân*. Edd. J. H. Mordtmann Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII (1884) p. 484 n. 3. Ch. Clermont-Ganneau Revue archéol. Troisième série IV (1884) p. 264 n. 3. Recueil d'archéol. orient. I 1888 p. 5 n. 4. Cf. etiam Addenda ibid. p. 393. Ex W. Ewingii apographo A. G. Wright et A. Souter Palestine exploration fund 1895 p. 46 n. 10.

Ὁ κύριος Μ(ἄρκος) Φλ(άβιος)¹ Βόνος², ὁ λαμπρ(ότατος) πρώτου | τάγ(ματος) κόμ(ης)³ καὶ δού[ξ],⁴ ἄρξας ἡμ(ῶ)ν⁵ ἐν εἰρήνῃ | καὶ τοὺς διοδεύοντας καὶ τὸ ἔθνος διὰ | παντὸς εἰρηνεύεσθαι ἡσφαλίσατο.

Litterae ΘΘΞΠCΩ. 1 Praenomen et nomen gentile restituit Clermont-Ganneau, et hoc quidem altero Boni titulo confirmatur (cf. not. 2). Mordtmann et Ewing ὁ κύριός μου Βόνος legerunt, sed frustra quaesiveris, quis hic prima persona de se loqui possit. ΜΦΛ facile pro ΜΟΥ haberi potuisse in propatulo est. 2 Cum Mordtmannus Iustiniani aetate titulum incisum coniecisset, Cl.-G. eum sesquisaeculo antiquiorem esse demonstravit; etenim in Batanaea monumentum inventum est quod Waddingtoni sagacitate restitutum manifesto eiusdem hominis esse cognoscitur, Lebas-Waddington Inscr. III, 2293 a: 'Επὶ Φ[λ](αούτου) Βόνου τοῦ λαμπρ(οτάτου) κόμ(ητος) καὶ δουκός, ἡ ἐκ[χλ]ησία ἐκτίσθη ἔτ(ε)ι σπζ'. Aeram provinciae Arabiae (n. 614¹⁰) hic respici manifestum est, ita ut titulum illum anni 392 p. Chr. n. esse appareat. 3 Comit'is nomen dignitatem perpetuam significat, quam is cui ab imperatore tributa est, per vitae tempus retinet; contra *ducis* appellatio certum officium indicat, cuius tempore elapso rursus abicitur. Quare ubicumque haec coniunguntur, semper *comes* priorem locum tenet. Waddington ad Lebas Inscr. III, 1906 a (Expl. des inscr. p. 457), qui affert Cod. Theodos. XI, 36, 33 *Nestorio comiti et duci*. Ceterum cum duces proprie spectabiles (περίβλεπτοι) sint, tamen haud raro, ut hic, epitheton clarissimus (λαμπρότατος) eis tribui observat idem. 4 Ducem Arabiae fuisse Bonum perspexit Waddington. Cum *praeses* provinciae administrationi civili praesset, *dux* militum per provinciam imperium habebat. De duce Arabiae praeter hunc titulum et Lebas-Waddington Inscr. III, 2494. 2293 a etiam Notitia Dignitatum Orientis nos edocet, ubi officiales eius et numeri militum qui sub eius imperio erant recensentur. Etiam Libanii epistolam p. 955 Βόνος· ὁ δὲ σὲ ἐγκωμιάζων ἔχει μὲν ἀφορμὴν τὴν παιδείαν, ἔχει δὲ τὴν ἀρχήν, ἣ μείζω τὴν Ἀραβίαν ἐποίησεν, οἶκον αὐξήσασα ἕκαστον hunc honorem a Bono gestum testari observavit P. von Rohden De Palaestina et Arabia, Berolini 1885, p. 56 (Clermont-Ganneau, Recueil, Add. p. 393). 5 ΗΜΠΝ Mordtmann, ΗΜΟΝ Ewing.

614 In domo quam possidet Scheich-Na'if in vico *Der'at* regionis Haurân. Edd. G. Schumacher, *Across the Jordan* p. 134. R. Brünnow *Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins* V 1899 p. 58 n. 18.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης τοῦ κυρίου ἡμῶν
 Ἀὐτοκράτορος | Γαλλιανοῦ Σεβ(αστοῦ)¹ ἐκτίσθη τὸ τ(ε)ῖχος ἐκ
 δωρεᾶς τοῦ Σεβ(αστοῦ), προνοίᾳ Στ(α)τιλίου Ἀμμιανοῦ² τοῦ κρα-
 5 τίστου διέποντος τὴν ἡγεμονίαν³, || ἐφεστῶτος⁴ Ἰου(λίου) Ἰσι-
 δώρου (σ)τράτορος⁵, ὑπηγ(ου)μένου⁶ Οὐδήρου ἀρχιτέκτονος,
 προεθ(ρίᾳ) Μάγνου Βάσσου⁷, ἐπισκοπῇ⁸ Αἰλίου Βάσσου καὶ
 Ζηνοδόρου Ταυρίνου καὶ Σαβίνου (Γ)ε(ρ)μανοῦ⁹ | ἔτους
 ρνη'¹⁰.

Litterae ΖΘΜΠΠΣΩΩ. Vs. 5 post ΙΟΥ et post ΥΦΗΓ, v. 6 post ΠΡΟΕΔ singulis punctis distinguitur. Quem numeramus v. 4, is non continuo ordine scriptus est, sed supra v. 2 a sinistra in angulo obliqua positura per duos versus dispositum ΑΓΑ|ΘΗ, a dextra eadem ratione ΤΥΧ|Η. Particula ΚΑΙ v. 2. 7 ΚΕ scripta est. 1 260—268 p. Chr. n. 2 Homo ceteroqui ignotus, ut videtur. Nam quem n. 628, 4 habemus (Στ(α)τιλίου Ἀννιανῶς στρατῶρ), multo antiquior est; ex maioribus huius sane ille esse videtur, nam per tantum temporis spatium posteros eius, qui strator fuerat, usque ad administrationem provinciae ascendisse nihil habet incredibile. 3 Praeses provinciae Arabiae a. 106 p. Chr. a Traiano institutae, quem legatum Augusti pro praetore fuisse constat. Cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 432 not. 8. Sed quia non ἡγεμονεύοντος, sed διέποντος τὴν ἡγεμονίαν dicitur, non legatum, sed eum qui ad tempus eius vicibus fungeretur, non improbabilius intellexit Clermont-Ganneau. 4 Cf. n. 615, 5. Haec omnia, ἐφεστῶτος, ὑπηγουμένου, ἐπισκοπῇ manifesto ad aedificationis negotium spectant, sed quomodo horum hominum in ea re partes dirimendae sint, non assequor. 5 ΕΠΑΤΟΡΟΣ Brünnow, ΕΤΡΑΤΟΡΟΣ Schumacher. Emendatio, quam hi proposuerunt, certa est. De stratoribus cf. n. 628³. Memorabile est, etiam n. 615, 5 hanc ἐπιστάσιν homini militari, beneficiario, commissam esse. 6 Sic supplere malui, quam cum Sch. et Br. ὑπ' ἡγ(ε)μονίᾳ, quandoquidem vix credibile est, eandem vocem, quae uno versu ante de summa praesidis provinciae dignitate usurpetur, hic multo humiliter architecti officium significare. Non tam ἡγεμονία hic in censum venit, quam ὑπ' ἡγ(ε)μονίᾳ, i. e. negotium ea proponendi et commendandi, quae facienda videantur. Cf. n. 234, 22. 7 Cf. n. 615, 5. 6, ubi non modo idem officium, sed etiam idem homo redit, etsi aliquantum temporis intercedit. Hic magistratus vel praeses senatus esse videtur, ut eius mentio non ut reliquorum qui v. 5—7 sunt, ad ipsam aedificationem moenium referenda sit. 8 De episcopis aedificiorum publicorum in civitatibus Syriae cf. n. 614⁹. 9 ΕΕΜΑΝΟΥ. Emendavit Brünnow. 10 Aeram civitatis Bostrenorum unaque provinciae Arabiae a Traiano institutae incipit a vere

anni 406 p. Chr. n. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 434 not. 3. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2463. W. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa I, 1 p. 644 n. XXXII. Huius tituli annus igitur 263/4 p. Chr. n. est.

615 In vico *Der'ât* regionis *Haurân*. Ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins III 1897 p. 40 n. 4. (Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orient. II 1898 p. 243).

Ἰπὲρ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλιανοῦ
Σεβ(αστοῦ)¹ ἀφιερῶθη ὁ πύργος μετὰ τῆς δεκανίας² προνοίᾳ
5 Ἰουνοῦ | Ὀλύμπ(ι)ου³, τοῦ δια(ση)μοτάτου⁴ ἡγεμόνος⁵, || ἐφε-
στῶτος⁶ Φλαουιανοῦ β(ενε)φ(ικιαρίου)⁷, προεδ(ρίᾳ) | Μάγνου
Βάσσου⁸, ἔτ(ους) ρν'⁹.

Litterae ΘΠCΩ. Vs. 2 post CEB puncto distinguitur. Item v. 5 litterae Bφ singulis utrimque punctis includuntur. ρῶ v. 5 sub finem P est, reliquis locis volgarem formam habet. V. 4 W et N ligatae. 1 260—268 p. Chr. n. Cf. not. 8. 2 Cf. Revue arch. Quatrième série II 1903 p. 167 n. 187: ἀνεθρεψάμην[ν] ἀνπέλων δεκανίαν, [ῆν] ἐ(κ)πληρωσάμην, καὶ καλὰ μου πλέθρον ἔν ἀπὸ δεκανίας Κολπηνηῆς. Utrobique terrae consitae certam partem indicari apparet, reliqua obscura sunt. 3 ΟΛΥΜΠΟΥ. Emendavit Clermont-Ganneau. 4 ΔΙΑΤΕΙΜΟΤΑΤΟΥ. Emendavit Clermont-Ganneau. 5 Legatus Augusti pro praetore provinciae Arabiae. Cf. n. 614³. 6 Cf. n. 614⁴. 7 Cf. A. von Domaszewski ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 271. 8 Cf. n. 714, 6. 9 Annus aerae provinciae Arabiae (n. 614¹⁰) centesimus quinquagesimus 255/6 p. Chr. est. Sed titulum qui unius Gallieni principis mentionem faciat non posse ante Valeriani captivitatem (260 p. Chr.) incisum esse monet Clermont-Ganneau ideoque post PN tertiam notam numeralem intercidissee statuit. Recte sine dubio; quae fuerit, in medio relinquendum, nisi quod ABΓΔ fuisse non potest propter eandem causam, ob quam ρν' recte se habere nequit, neque vero H, quia non eiusdem anni titulos 614 et 615 esse magistratuum et officialium nomina produnt.

616 In muro templi Islamici quod est in vico *El-Mâlikîje*. Edd. J. G. Wetzstein Abh. der Akad. d. W. zu Berlin 1863 phil.-hist. Cl. p. 267 n. 10. Cyril Graham Transactions of the Royal soc. of litter. VI p. 297. Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2496.

Ἀδριανοῦ¹ τοῦ καὶ Σοαίδου² | Μαλέχου³, ἐθνάρχου⁴, στρα-
5 τηγοῦ νομάδων⁵, τὸ | μνημ(ε)ῖον ἐτῶν λβ'. || Ἀδδος ἀδελφός
ἐτῶν κη'.

Litterae ΘΘΛCΩ. Notae numerales v. 4. 5 singulis punctis a reliqua scriptura separantur. 1 Homo Arabs honoris causa Hadriani principis nomen assumpsit, unde apparet, aut huius imperatoris (117—138 p. Chr. n.) aut proximi successoris Antonini Pii (138—161 p. Chr.) aetate hoc monumentum sepulchrale positum esse. Wadd. 2 Cum n. 617, 1 Σαουάδου, ibid. v. 4. 5 Σαουῶδος, n. 415, 1 Σαῶδου sit, tamen vix videtur dubitandum, quin idem ubique nomen Arabicum habeatur varia ratione Graecis litteris expressum, praesertim si reputaveris, quantopere discrepet natura et vicissitudo vocalium in linguis Semiticis quas dicant ab ea qua sermo Graecus utitur. 3 Arabica huius hominis nomina Σόαιδος Μάλεχος esse opinatur Waddington; sed mihi Μάλεχος patris potius appellatio esse videtur. Ex antiquioris sane linguae Graecae consuetudine τοῦ Μαλέχου dicendum fuit, sed inferiore aetate ac potissimum quidem in oriente haec lex neutiquam constanter servatur. 4 In deserto Syriaco gentes Arabicae vagabantur, quae ut hodie per aestivum tempus montes, qui nunc *Djebel Haurân* appellantur, adire solebant, ut aquam et pascua pecoribus suis nanciscerentur. Horum principes (ἐθνάρχας) videmus hic imperatoris Romanorum potentiae se subiunxisse, nam aliter unus ex eis non ipsius principis nomen assumpsisset (not. 1). Idem testatur titulus apud Lebas-Waddington Inscr. III, 2203: [----- πρε-σ]β(ευτην) Σεβ(αστοῦ) ἀντιστρατά(τηγον) (sc. provinciae Syriae) οἱ ἀπὸ ἐθνους νομαδων, ἀγνείας χάριν. Wadd. 5 Praetoris (στρατηγοῦ) appellatio illis gentium Arabicarum per desertum Syriae vagantium principibus etiam alibi tribuitur. Cf. n. 617, 2 στρατηγήσαντι Ἀουιδηνῶν et n. 421, 4. 5, ubi Waddington ex hoc titulo summa cum veri specie supplevit [στρατηγ]ῶς νομαδων.

617 Inter rudera oppidi *Râma*. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2236. Cf. quae de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale V 1903 p. 147 § 28.

Ὅδαινάθω¹ Σαουάδου² | στρατηγήσαντι³ Ἀουιδηνῶν⁴ x(αὶ)
5 φ(υ)λ(αρχήσ)α(ν)|τι⁵ Θομαλέχη⁶ γυνή x(αὶ)⁷ Σ||αουῶδος⁸ πατήρ
α(ὐτ)οῦ⁹ ἀνέστησαν.

Litterae ΘΘΠCΩ et semel v. 4 V pro Y. 1 Nescio an hic aliqua generis necessitudine attingat familiam ex qua altera tertii p. Chr. n. saeculi partē nobilissimi illi Palmyrenorum principes prodierunt. 2 Cf. n. 616². 3 Cf. n. 616⁵. 4 Nomen gentis Arabicae hic modo occurrere, sed apud Lebas-Waddington Inscr. III, 2272 Ἀουειδηνῶς Μάλχου ἔγραψα legi, ut appareat idem nomen et ethnicum et proprium hominis cuiuspiam esse, id quod etiam in Graeco sermone perfrequentur usu venire nemo fere ignorat, observat Waddington. Cf. n. 619⁹. 5 ΚΕΦΑΛΗΚΟΛΑΗΕ[ΤΙ]. Haec Wadd. Κεφαλῇ, Κολάη, ἔτι Θομαλέχη legit, sed ipsi de gravi lapicidae errore suspicio subnata est. Ac perquam mirum esset, ex tribus mulieribus eam, cuius sine controversia princeps locus in hoc negotio esset, Thomalecham Odaenathi uxorem,

non modo postremo loco recenseri, sed adeo adverbio ἔτι quasi quoddam molestum additamentum illis duabus adiungi. Quare non dubitavi emendationem quam Clermont-Ganneau proposuit $\alpha(\alpha\iota) \varphi(\upsilon)\lambda(\alpha\rho\gamma\acute{\eta}\sigma)\alpha(\nu)\tau\iota$ recipere. Nam haec, ut satis violentam esse non licet negari, ita sententiae et structurae enuntiati omnibus numeris accommodata est. 6 Nomina $\Theta\omicron\mu\sigma\acute{\alpha}\chi\eta$ (Lebas Inscr. III, 2224, 2) et $\Theta\omicron\mu\delta\acute{\epsilon}\gamma\eta$ (ibid. 2225, 5) comparavit Waddington. 7 ΚΕ. Si Clermont-Ganneau verum vidit (not. 5) eadem particulae scriptura etiam v. 3 est, neque omnino ea quicquam est frequentius in illius aetatis regionisque titulis. 8 Cf. n. 616². 9 ΑΧΙΟΥ lapis, emendavit Waddington.

618 In vico *El-Afiné* in tecto domus cuiuspiam. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2296.

5 Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ὕψε[ι]ας Αὐτοκράτορος Νέρου | α Τραϊανοῦ
10 Κ[αί]σαρος Σεβ[α]στοῦ Γερμα[νικοῦ] Δακικ[ο]ῦ¹ ἀγωγὸς ὕδ[α]των
εἰς[φ]ερομένην[ν] εἰς Κάν[α]τα² | [ἐ]κ προνοίας | [Κ]ορνηλίου ||
15 Πάλμα³ πρε[σ]β[ε]υτοῦ Σεβ[ε]αστοῦ ἀντιστ[ρα]τήγου⁴.

Litterae ΕΠCΩ. 1 Intra spatium annorum 102/3, quo Traianus imperator Dacicus appellatus, et 117 p. Chr., quo vita functus est. Cf. Eckhel *Doctrina Nummorum* VI p. 445. Th. Mommsen *Hermae* III p. 134. Accuratiora de tempore v. not. 4. 2 Non oppidum satis nobile *Κάναθα* hic intellegendum, sed aliud quoddam situm in loco planiciei *Haurân* qui hodie appellaretur *Kerak*, ubi Wetzsteinius invenisset titulum Lebas-Waddington Inscr. III, 2412 d Διὰ με[γ]ίστην Κανατηνών ὁ [δῆμος], observavit Waddington. Nam illuc quidem canalem aquae iugis ex fontibus qui prope *El-Afiné* in clivo montis *Haurân* essent facile derivari potuisse. Quod contra oppidum Canatha non modo aqua abundare, ut eiusmodi rivo arte facto neutiquam opus haberet, sed etiam multo editiore loco quam *El-Afiné* situm esse in monte. 3 Cf. *Prosopographia imp. Rom.* I p. 459 n. 1155. A. Cornelius Palma consul primum fuit 99 p. Chr. cum Q. Sosio Senecione, iterum a. 109 cum Tullo. Anno 118 p. Chr. coniurationis insimulatus et senatus iussu Tarracinis occisus est (*Script. hist. Aug. Hadrian.* 7, 2). Eiusdem nomen etiam in titulo ap. Lebas Inscr. III, 2305 restituit Waddington hunc in modum: — ἡ πόλις, τὸν ἀγωγὸν τῶν ὑδάτων [κατασκευάσαν], ἐπὶ Α(ῦλου) [Κορνηλίου Πάλμα] πρεσβ[ε]υτοῦ Σεβ[ε]αστοῦ ἀντιστ[ρα]τήγου. 4 Provinciae Syriae. Cum post priorem consulatum legatus Hispaniae citerioris fuisset a. 100/1 p. Chr. (*Martial.* XII, 9 all. in *Prosopogr.* I. 1.), a. 104/5 Syriam provinciam nactus est (*Cassius Dio* LXVIII, 14, 5), anno 105/6 Arabiam Petraeam domuit et in provinciae formam redegit, ex provincia decessit utique ante annum 109 p. Chr., quo alterum consulatum gessit.

619 Inter rudera *Deir-el-Lében*. Edd. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III. 2393.

Ἐπὶ ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν Κωνσταντίνου Αὐγ(ούστου) τὸ ς'
καὶ Κ[λ](αυδίου) | Κωνσταντίνου ε[ὐ]γε[ν]εστάτου Καίσαρος¹
α(ἰ)ω(ν)[τ](ων)² Αὐγούστων | ἡ ἀβλῆ καὶ ὁ -----
ε[ἰ]ς³ τὸν δεσπότην [Δία]⁴ ἀνίκητον Ὁλίον | θεὸν Αὔμον.
Κάσις Μαλίχαθος⁵ κώμ(ης) Πειμέας⁶ φυλ(ῆς) Χασσητηνῶν⁷ ||
5 καὶ Παῦλος Μαξιμῖνος κώμ(ης) Μερδόχων⁸ φυλ(ῆς) Αὐδηνῶν⁹
τὸ σ(τ)[έ]ρος¹⁰ ἐκ | θεμελίων [καὶ] τὸ πανμέγεθες κτίσμα ἀνή-
γ(ε)ραν ἀ[φ]ειδῶς ὑπ[ε]ρ(ε)τήσαντες¹¹ τὸν ἑαυτῶν χρόνον προ-
νοίᾳ Αὔμου¹² καὶ Ἀμελάθου¹³ (τῶν)¹⁴ ἐρέων.

Litterae ΕΘΞΠΩ. Numeri senarii nota v. 4 *ς* est. Vocabula per compendium scripta v. 4 bis signum $\angle$ excipit, v. 5 punctum. 4 Annus est 320 p. Chr. Tum etiam tantam illic fuisse vim paganae religionis, quantam hic titulis prodat, iure memorabile existimat Waddington. 2 ΑΩΗ. ΓΜ. 3 Quin εἰς c. acc. hic Graecorum recentiorum more pro dativo usurpatum sit, non videtur dubium. Quid ante haec exciderit, minus certum, sed existimaverim primum nomen, quale καὶ, fuisse, deinde verbum passivum veluti ἀντιέθη, καθιερώθη. Nam utique post θεὸν Αὔμον v. 4 prius enuntiatum finitur, alterum, cuius praedicatum est ἀνιγεραι v. 6, incipit. 4 Supplevi. [καὶ] Waddington. Sed in titulo eodem loco invento Lebas-Waddington Inscr. III, 2392 legitur Διὸς ἀνιγεραι Ὁλίου θεοῦ Αὔμου. 5 Cf. n. 4234. 6 Vicus situs in margine Trachonitidis, qui hodie quoque nomen antiquum conservavit. Waddington. 7 Tribum Arabicam *Azd*, quam ex terra *Jemen* Arabiae meridionalis circiter a. 205 p. Chr. emigrasse atque in media Syria consedissee ex scriptorum Arabum narrationibus constaret, hic agnovit Waddington. Cuius emigrationis cum duces fuissent *Dschafna*, *Mudschalid*, *Aus*, *Chaxradsch*, horum quidem duorum posteros fere a. 300 p. Chr. in antiquam patriam rediisse, at reliquorum progeniem in Syria permansisse Ghassanidarum nomine in rerum gestarum memoria celebratam. Non sine causa se Χασσητηνῶν nomen de illis Azditis interpretari Waddington praecipue titulo Lebas Inscr. III, 2396 *ab* probat, ubi cum Χασσητηνῶν tribu coniunctim commemoretur natio Σαβῶν, quos ex eadem meridionali Arabia oriundos (cf. n. 499⁵⁸) manifestum esset. Sed hoc diiudicare non meum est. 8 Vicus situs ad radices occidentales montis *Dschebel Haurân* item ad hanc aetatem nomen conservavit. Et hic et Rimea (not. 6) non procul a parietinis, inter quas hic lapis inventus est (*Deir-el-Lében*) siti sunt. Parietinae ipsae templi Solis cum peribolo sunt, in quorum loco postea monasterium conditum est, nunc ipsum quoque dirutum. Waddington. 9 Tribus Arabica ceteroqui ignota. W. Sed vide ne eadem sit, quae n. 647, 2 sqq. Ἀουδηνῶν nomine indicetur. 10 CΓ. 11 OETHCANTEC. 12 Deus et sacerdos idem nomen gerunt. Cf. n. 4251. 13 Hoc nomen redit

n. 620, 3. 14 IOI. Emendavi. Superficie lapidis detrita haec ex ΤΩΝ nata esse possunt. [b]o[5] Waddington.

620 In loco *Sûf* sito fere sex milibus metrorum septentrionem et occidentem versus a Gerasis (*Djerasch*). Ed. Burckhardt Travels p. 251 (Franz C. I. G. 4665). Multo accuratius R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des deutschen Palästina-Vereins IV 1898 p. 86 n. 40. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Palestine exploration fund 1902 p. 16. Recueil d'archéologie orientale V 1903 p. 15 § 3.

Ἀγαθῆι τόχῃ. | Λαξρ¹ Δι² ἀγίωι Βεε(λβ)ωσώρωι³ | καὶ
5 Ἡλῳι Ἀμέ(λ)αθος⁴ Δη|μητρίου τοῦ καὶ Δαμμω|(ν)ος⁵, Δημη-
τρίου [ἀ]πελεύθερος⁶, τὸν βωμὸν ἀνέ|θηκεν κατ' ἐσχάτην.

Litterae ΑΒ(ῑῆτα, sed v. 4 Θ est) ΖΟΠΩ. 1 Aeram Pompei quae initium capit ab anno 64 a. Chr. probabiliter agnovit Clermont-Ganneau, ut annus huius tituli 98 p. Chr. n. sit, monetque huic tempori palaeographiam et orthographiam tituli, maxime iota mutum nusquam omissum, convenire. 2 Cf. n. 6341. 3 ΒΕΕΔΚΩΠΩΠΩΙ. Emendavit Clermont-Ganneau, monens Βεέλ quidem scripturam Phoenicii nominis *ba'al* Aramaeorum pronuntiationi accommodatam esse, alteram vero cognominis partem non diversam ab oppidi *Bosra*, *Bostra* nomine, ut tota appellatio dominum vel tutorem huius urbis significaret; qua cum re apte comparat alla eiusdem generis nomina, *Baal-Harran*, *Baal-Tarx* (Tarsi Ciliciae), *Baal-Lebanon* (Libani montis), *Baal-Sidon*, *Baal-Çôr* (Tyri), *Baalat-Gebal* (domina Bybli), Ζεὺς Βαιτοκαίτης (n. 262, 4), Ζεὺς Σαφαθηνός (n. 627, 1). Nomen oppidi vero in versione Graeca Veteris Testamenti et in libro I Maccabaeorum scribi Βοσόρ, Βοσόρα, Βοσσόρα, Βοσόρρα, Βοσώρ, a quibus proxime abest quod hic habemus Βωσώρ. Loca sane Idumaeae et Moabitidis, quae illic significarentur, nimis remota esse a Gerasis quam ut hic in censum venirent. At Bostra Arabiae (n. 626, 4) optime huc quadrare praesertim cum τ inter σ et ρ insertum a Graecis ut facilius fieret pronuntiatio vel in titulis Graece scriptis nonnunquam omittetur. Sic apud Lebas-Waddington III, 2229, 4. 5 Βοσρηνή legi, itemque n. 2053 b, 6, ubi Waddington quidem Βοσρηνῶν legisset et ad ignotum cetero-qui oppidum Βόσοα retulisset, Βοσρηνῶν potius in lapide esse testari Dus-saudium Voyage au Safâ p. 183. 4 ΑΜΕΓΑΒΟΕ. Emendavit Clermont-Ganneau. Cf. n. 649, 7. 5 ΑΠΩ. 6 Initio vocis ΜΓΕΛΕΥ.

621 Gerasis (*Djerasch*) ad portam meridionalem. Edd. Germer-Durand Revue biblique 1899 p. 5 n. 4. Ex H. Kiepert apographo H. Lucas Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 43 n. VIII. p. 73 n. 70.

[Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐτο[υς]¹ θαρ' | [ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνης² |
 5 ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀπολλωνίου | Ἀρισ]τίωνος προέδρου³ καὶ | . . . ου
 Δημητρίου δε[χ]απρ[ώτου]⁴ | [διὰ βίου πόλεως καὶ Ἀντιόχου |
 . . .]ωνος ἀρχόντων καὶ [Ξ]ερ⁵[. . . | Χ]αιρέου⁶ γρα[μμ]ατε[ύον]-
 τος].

Litterae ΑΠ(Ο)ΠΣ. 4 ΕΓΓ, — Kiepert, ετο... Germer-Durand.
 2 Editores hic aeram Actiacam agnoscunt, ita ut anno 98 p. Chr. haec
 scripta esse statuendum sit. Sed cum constet, anno 9 a. Chr. n. demum
 Pacis Augustae aram magnificentissimam in campo Martio dedicatam eius-
 que rei memoriam etiamtum Neronis principatu a fratribus Arvalibus sol-
 lenniter obiri solitam esse (G. Wissowa Religion und Kultus der Römer p. 277),
 vix dubitandum videtur, quin ab illo potius anno haec numerandi ratio
 initium capiat. Sic hic titulus anno 120 p. Chr. vindicandus erit. Mirum sane
 Gerasenos, quorum reliqua monumenta constanter Pompei aeram sequuntur
 (cf. n. 623¹), in hoc uno plane singularem numerandi rationem secutos esse.
 3 Cf. n. 614⁷. 4 ΔΕΡΑΠΣ Kiepert. 5 .EP Kiepert, Ξερ Germer-
 Durand. 6 ΑΙΡΕΟΥ Kiepert, αἰρέου Germer-Durand. Supplevi.

622 Gerasis (*Djerasch*). Ex apographo H. Kieperti ed. H. Lucas
 Mitth. des deutschen Palästina-Vereins VII 1904 p. 35 n. I. p. 53
 n. 10. (Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orient. V 1903
 p. 310 n. II).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπέρ τῆς τοῦ Σεβαστοῦ¹ σω[τ]η[ρ]ί[ας] | καὶ τοῦ
 σύνπαντος οἴκου καὶ τῆς | τοῦ δήμου ὁμο[νοίας] Ἀθηνίων Ἀθ[η]-
 5 νίων τοῦ Λού[π]ρου² [γυ]μνασιαρχή[σας] τὴν πρῶτ[ην] ἐξά[μ]η-
 νον³ τοῦ ἐρ'⁴ | [ἔτ(ους),] πλε[ονάκις] τῇ πόλει τὰ ἀλείμ[μ]α[τ]α

Litterae ΑΠΣ. 4 Imperator videtur Claudius esse. Cf. not. 4.
 2 ΛΟ.ΙΟΥ. 3 NHNON. Acutissime supplevit et emendavit Clermont-
 Ganneau allato titulo Seleucia Pieriae Bull. de corr. Hell. XXI 1897 p. 75
 n. 22, 3 sqq. ἱερασαμένην ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐξαμ[ή]νῃ τοῦ δεξ' ἔτους. Atque omnino
 perfrequentes sunt in titulis Graecis magistratus semenstres. 4 Cum
 Lucas τοῦ Ἐρ[μοῦ] supplere conatus esset, verum vidit Clermont-Ganneau.
 Sed is, quia anno 42 p. Chr. haud exiguo spatio recentiore iudicabat titu-
 lum, non aeram Pompei, quam Gerasis usitatam fuisse ipse primus probavit,
 sed illam Bostrenam provinciae Arabiae, cuius initium erat ver anni 106
 p. Chr. (n. 614¹⁰) hic agnovit, ut titulus a. 210/1 p. Chr. n. incisus esset. At
 fugit eum, cum hac temporis definitione adversa fronte pugnare singularem
 τοῦ Σεβαστοῦ v. 2 cum quia anno 210/1 non unus fuit Augustus, sed tres,
 Severus, Caracalla, Geta, tum quia pluralis inde a posteriore primi p. Chr. n.
 saeculi parte vel quo tempore unus modo princeps erat, Gerasis usitatus

ἔ]δω[χ]εν⁵ [καὶ εἰς τὴν οἶκ]οδομήν⁶ το[ῦ] ἐε[ροῦ⁷ Δι]ός Ὁ[λυμ-
 10 πίου ἀν]ήλ[ω(σε)]ν⁸ ----- || ἀργυ]ρίου δρ[αχμ]ᾶς πεντα[χο-
 σ]ία[ς εὐσεβε]ῖα[ς] ἔνεκεν.

fuit (n. 6234). Hoc Σεβαστοῦ igitur probat, re vera hic aeram Pompei observari. Neque ulla est causa cur Claudii principatu titulum posteriorem existimemus. Immo litterarum formae perbene quadrant in medium saeculum p. Chr. n. primum. 5 Restituit Clermont-Ganneau, recte interpretatus est O. Puchstein ap. Lucam, cum moneret hanc munificentiam arcte conexam esse cum gymnasiarchiae honore. Persaepe γυμνασιαρχεῖν et ἀλείφειν, ἀλείμματα παρέχειν plane ad idem redit. Cf. n. 479⁹. 6 ΔΟΜΑΝ, ut in medio relinquendum sit utrum antiqua et proba nominis forma οἰκοδομία, an illa recentiore aetate frequentata οἰκοδομή restituenda sit. 7 ΤΟΙΕ. 8 ΩΛΙ.

623 Lapis inventus Gerasis. Ed. Germer-Durand Revue bibli-
 que 1895 p. 385. Abamelek-Lasarew, Gerasa p. 34 n. 4. (H. Lucas
 Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 52 n. 7). Cf. quae de
 titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orientale II
 1898 p. 14 § 8.

Ἔτους βισ' ¹, Δαισίου² | α', ὑπὲρ τῆς τῶν | Σεβαστῶν σωτη-

Frequentes litterarum ligaturae. 4 Annum 212 aerae Pompei, qui
 est 148/9 p. Chr., hic intellegere non vult Lucas propter ligaturas litterarum,
 ideoque de aera Bostrena ac de anno 348 p. Chr. n. cogitat. Sed hoc mihi
 propter tituli sermonem, qui ne levissimum quidem vestigium illius quarto
 p. Chr. n. saeculo iam pervulgatae confusionis vocalium vestigium habet,
 incredibile videtur. Adde quod Gerasis omnino unquam illam aeram pro-
 vinciae Arabiae usitatum fuisse nemodum probavit (n. 6224). Aliud argu-
 mentum, quo L. sane usus non est, repetiverit quispiam a plurali τῶν
 Σεβαστῶν v. 3. Nam plures Augusti neque anno 139 neque omnino unquam
 ante 161 p. Chr. fuerunt. Etenim quod Clermont-Ganneau, qui in hoc qui-
 dem titulo recte aeram Pompei agnoscit, Augustos Antoninum Pium et
 M. Aurelium esse dixit, fefellit eum hunc quidem tum temporis nondum
 Augustum fuisse, sed Caesarem. At illa quoque ratio refellitur facili negotio.
 Etenim ille pluralis etiam alibi in hac formula apud Gerasenos occurrit ante
 Divorum fratrum tempora. Cf. Mitth. des Palästina-Vereins VII 1904 p. 72
 n. 69: ἀγαθῇ τύχῃ. ἔτους cis' (216 aerae Pompei, i. e. 153 p. Chr. n.) — ὑπὲρ
 τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας. p. 50 n. 3: Ἔτους ξρ' (160 aerae Pompei, i. e.
 97 p. Chr. n.) Ἀρτεμισίου αχ' ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας. Atque in hoc
 quidem titulo, quem postremo loco posui, illi difficultati mederi ne licet
 quidem ita, ut numerum ad aeram Bostrenam referamus. Eius enim annus
 centesimus sexagesimus est 265/6 p. Chr., quo tempore non magis quam

5 ρίας | θεῶ Ἀραβικῶ ἐπηκόω³ || Διμήτριος Ἀλκίου⁴ | τοῦ καὶ
Νεικομάχου | τὸν βωμὸν ἀνέθη|κεν.

97 p. Chr. plures Augusti erant, sed unus Gallienus. Immo longe aliter res se habet: Plurali cum principe eius propinquos, maxime uxorem et liberos, una comprehendi luculentissime inde apparet, quod titulus his omnibus antiquior n. 622, 2. 3, qui in illa formula singularem τοῦ Σεβαστοῦ habet, καὶ τοῦ σὺνπαντος οἴκου addit itemque n. 623, 4; haec igitur postea in formulam ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας contracta esse luce clarius est. 2 Mensis anni Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis octavus, in Syriacis aetatis Romanae fastis respondens Iunio. Cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2044. 3 ΕΠΗΚΩ, quod priores editores pro nominativo Ἐπηκος habuerunt, recte Clermont-Ganneau perspexit compendiarium adiectivi ἐπηκόω scripturam esse, quo in deorum quos precibus adeunt homines laudibus nihil est frequentius. 4 ΑΛΚΙΟΥ lapis, quod Germer-Durand Μαλκίου interpretatus est, referens ad radicem *mālakh* quae regnandi vim habet. At Clermont-Ganneau monuit cum in universum consonam Semiticam *Kaph* a Graecis plerumque χ, non κ scribi, tum in hac potissimum radice id constantissime teneri (Μάλας). Neque ipsos litterarum ductus id commendare, sed simplicissime ad notum nomen Graecum Ἀλκίας referri. Ceterum Lasarew legit [Α]μόντου.

624 Basis rotunda, Gerasis (*Djerash*) in aedificio sito ad angulum orientalem et septentrionalem periboli Dianae, e regione Nymphaei. Iuxta eam similis basis, quae olim Traiani statuam sustinebat (ap. Lucam p. 68 n. 53). Ex O. Puchsteinii apographo ed. H. Lucas Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 68 n. 54.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Τραϊανοῦ | Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ
Νέρουα υἱωνόν, Τραϊ[αν]όν | Ἀδριανόν [Σεβαστο]ν, ἀρχιερέα
μέγιστο[ον], | δημαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ δι' ¹, ὑπατον τὸ γ', πα-
5 τέρα || πατρίδος, τὸν ἀγ[αθόν] κύριον, ἡ πόλις Ἀντιοχείων | τῶν
πρὸς τῷ Χρυσ[ορό]φ², τῶν πρότερον Γερασηνῶν, | -----]
απα-----

Litterae ΑΑΛΕΘΠΩ. 1 Quarta decima Hadriani tribunicia potestas indicio est, hanc principis statuam anno 130 p. Chr. n. dedicatam esse. 2 Idem redit in titulo honorario A. Iulii Quadrati (n. 4864) ap. Lebas-Waddington Inscr. III, 1722, 9 [Ἀντιο]χείων τῶν [πρὸς | τῷ Χρυσορόφ, τῶν [πρό]τερον | [Γε]ρασηνῶν, et Gerasis in dedicatione Nymphaei Commodi principatu exarata Mitth. des d. Pal.-Ver. VII p. 57 n. 17, 2 ἡ [βουλὴ καὶ] ὁ [δῆμος Ἀν]τιοχείων τῶν πρὸς Χρυσορόφ τῶν [πρό]τερον [Γε]ρασηνῶν. Eodem spectat epitaphium metricum mulieris ibid. p. 75 n. 82, 3 sqq. οὗ μέτα (cum marito)

δεῦρο μολοῦσ' ἀπὸ πατρίδος Ἀντιοχείης (ad Daphnen) οὐκέτι πρὸς πᾶτρην τῇ
ἀπελεύσεθ' ἄμα, ἀλλ' ἔλαχεν ταύτης ἐτέρας μέρος Ἀντιοχείης. Cf. K. Buresch
Zeitschrift des Palästina-Vereins XVIII 1895 p. 147. Benzinger ap. Pauly-
Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2445 n. 6. Rivus *Wādi-Djerasch* igitur anti-
quitus Chrysorrhoas appellabatur, probe distinguendus ille quidem a fluvio
cognomini qui campum Damascenum perfluit. Cf. Benzinger ap. Pauy-
Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 2520 n. 8. 9.

625 Gerasis (*Djerasch*) in propylaeis. Lapis, qui in multas
particulas fractus est, tympani formam habebat, ita ut versuum
longitudo a primo ad quintum constanter crescat. Fragmenta plera-
que edd. Buckingham Travels in Palestine p. 405. Burckhardt
Travels in Syria p. 259 (ed. Germ. I, 444). Seetzen Reisen I p. 389
(ex his Franz C. I. G. 4664 cum Add. p. 4483. Germer-Durand
Revue biblique 1895 p. 374 n. 4. G. Schumacher Mitth. des Pal.-
Ver. VI 1900 p. 40 sqq. P. Perdrizet Rev. arch. Troisième série
XXXIV 1899 p. 34 sqq. E. Schürer Mitth. des Pal.-Ver. VI 1900
p. 48 sqq.). Ex H. Kiepert apographo H. Lucas Mitth. des Pal.-Ver.
VII 1904 p. 37 n. IV. Cum ex O. Puchsteinii exemplo nonnulla
nova fragmenta accessissent, omnium plenissime et accuratissime
totum titulum expressit H. Lucas ibidem p. 56 n. 46.

Ἰπὲρ τῆς Αὐτοκράτο[ρος] | Καίσαρος Τ(ίτου) Αἰλίου Ἀδρ[ι]ανοῦ |
Ἀντωνε[ι]ου Σεβ[αστοῦ] Εὐσεβ[οῦς] π(ατρὸς) π(ατριδός)¹ καὶ
Ἀδρηλίου Κα[ί]σαρος | [υ]ιοῦ [αὐ]τοῦ² καὶ τῶν [ἄ]λλων τέκνων³

Litterae ΕΠC. Haud paucis locis, praecipue ubi praenomina aliaque
vocabula per compendium scribuntur, folioli signo distinctio fit. Numeri
v. 8 lineis horizontalibus a superiore parte tractis significantur. 1 An-
toninus Pius (138—161 p. Chr.). 2 M. Aurelius tum Caesar, post Pii
patris adoptivi obitum Augustus. Mireris hic praenomen omitti, quippe quod
tam proprie hunc potissimum principem significare existimatum sit, ut per-
frequenter eo solo indicaretur, id quod in nullo alio ex eis quibus M. Aure-
lius nomina fuerunt principibus usu venit. Cf. Apophoreton soc. Graecae
Halensis, Berol. 1903 p. 2 sqq. 3 Cum priores editores τῶν [τέκνων αὐτ]ῶν
supplevisent, primus Lucas τῶν [ἄλλων τέκν]ων proposuit, quod deinde
frustulo lapidis (e ap. Lucam) invento comprobatum est. Cum Antoninus
Pius duos habuisset filios adoptivos, quattuor vero liberos germanos ex
Annia Galeria Faustina Augusta (maiore) natos, ex his huius tituli aetate
iam supremum diem obierant filii M. Aurelius Fulvus Antoninus et M. Gale-
rius Aurelius Antoninus (Prosopographia imp. Rom. I p. 207 n. 4257) et altera
ex filiabus Aurelia Fadilla (ibid. p. 249 n. 4329). Qui igitur hic praeter

5 καὶ τοῦ σύνπαντο[ς] οἴκου⁴ σωτηρίας || καὶ κρά[τ]ους αὐτοῦ⁵
καὶ ἱερᾶς σ[υ]νκληΐτου καὶ δήμου Ῥωμαίων ἢ πόλεις | τὸ προ-
πόλ[α]ιον σὺν τῇ στοᾷ ἀφιέρωσεν | ἐπὶ Λ(ουκίου) Ἀττιδίου Κορ-
νηλιανῶ⁶, πρεσ[β] (εὐτοῦ) Σεβ(αστοῦ) ἀ[ν]τιστρ(ατήγου)⁷, ὑπάτου
ἀν[α]θε[δ]ειγμένου⁸, | ἔτους γισ⁹, Δε[κ] [ου]¹⁰ δα'.

Marcum commemorantur reliqui liberi duo sunt, filia germana Annia Galeria Aurelia Faustina (minor), M. Aurelii uxor, defuncta a. 476 p. Chr., et natus minor ex filiis adoptivis, tunc L. Aurelius Commodus, postea L. Aelius Verus nomine, qui post patrem una cum fratre imperavit et a. 469 p. Chr. supremum diem obiit. 4 Cf. n. 622, 3. 5 Hic quoque supplementum Lucae (prioris scripserunt κρα[τ]ίτου) fragmento e invento confirmatum est. 6 Cf. Prosopogr. imp. Rom. I p. 478 n. 4446. P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2074 n. 3. Praeter hunc titulum et alium Gerasenum (cf. not. 8) notus est ex Latino (Lebas-Waddington Inscr. III, 2562 d. C. I. L. III, 429. Suppl. 6658). Cf. notas proximas. Qui a. 490 p. Chr. in collegium aliquod sacerdotale cooptatus, a. 498 p. Chr. vita functus est (C. I. Lat. VI, 2004, 5. 8) utrum idem homo sit an filius paternum nomen gerens, in medio relinquendum est, etsi hoc quidem iure propter temporum rationes probabilius existimant homines docti. 7 Provinciae Syriae. Sed hic haud exigua est difficultas. Si, ut E. Klebs in Prosopographia scripsit, hic titulus anni 460 p. Chr., Latinus vero (not. 6) 462 esset, omnia bene se haberent. At annum tituli Graeci nunc compertum est potius 450 p. Chr. esse (not. 9), cum de Latino Klebsii sententia recte se habeat. Iam hoc ingens legationis spatium mirum est, plus vero difficultatis habet, quod ex illis ὑπατον ἀναθεδειγμένον colligendum est, Attidium illa legatione, quae non modo consularis est, sed omnium consularium nobilissima, praetorium functum esse. Sed hanc difficultatem indicasse satis habeo, expedire nequeo. Ceterum in illa Syriae legatione a Parthis fugatum esse Attidium Cornelianum narrat vita Marci 8, 6. 8 Consul designatus. Statuendum igitur est Attidium anno 454 p. Chr. consulem suffectum fuisse, postea iterum legatum in Syriam iisse. Tum exaratus est titulus Gerasenus Mitth. d. d. Pal.-Ver. VII 1901 p. 70 n. 60 Λ(ούκιον) Ἀττιδίου Κορνηλιανὸν ὑπατικὸν Φλ(άβιος) Κρίσπος; τιμη[ς] ἐνεκ[ε]ν. 9 A. 450 p. Chr. Cf. n. 622⁴. 10 Primus mensis fastorum Macedonicorum ab aequinoctio autumnali incipientium. In ea anni forma, qua Syria Romanorum aetate utebatur, Novembri anni Iuliani respondebat. Cf. Ideler Chronol. I p. 430.

626 Bostrae (*Bosra*) in muro iuxta pláteam. Ex ectypo chartaceo ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachrichten des Palästina-Vereins V 1899 p. 82 n. 37.

-----|ραβ----- α...|χωμ[ι]ω¹ τῆ[ς ν]|έας Τραϊαν[ῆς] |
 Βόστρας².

4 Hunc finem esse nominis compositi a κόμη aut κῶμος derivati admodum probabile videtur. Cogitaveris de [ἐγ]χωμῖω, sed qua mente hic dativus accipiendus sit vix facile assequaris. Quare nescio an praestet vocabulum a κόμη descendens quod coniunctionem complurium vicorum (χωμῶν) significet agnoscere. Sane plerumque eiusmodi composita femininum genus habent; cf. ἐπταχωμία n. 52, 4. 2 Cum Traianus per A. Cornelium Palmam legatum Syriae regnum Nabataeorum subegisset (a. 105/6 p. Chr., cf. n. 618⁴), Bostram, quae usque ad id tempus illius regia fuerat, auxit et quasi de integro condidit legionemque III Cyrenaicam ibi collocavit, quae usque ad quintum p. Chr. n. saeculum Bostrae permansit. Qua de causa oppidum nomen Νέα Τραϊανή Βόστρα accepisse iam ante hunc titulum inventum notum erat ex nummis (Eckhel D.N. III, 500 sq. Mionnet V p. 579 sqq.). Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 4 p. 789 sqq.

627 Bostrae Arabiae (*Bosra*) ‘Medâfe des Schêch’. Ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins V 1889 p. 82 n. 36.

Ζεῦ Σαφαθηνέ¹, | προκοπήν² Ἀρχ|ελ(ά)ωι³ Ἰουλίου.

Litterae ΕΖΘΠΩ. 4 Ζεὺς Ἀφαθηνέ Brünnow. Sed cum hanc nominativi et vocativi coniunctionem ferri non posse appareat, aliter verba dirimenda existimavi. Quam sententiam F. Praetorius collega doctissimus a me interrogatus confirmavit cum indicaret titulum nuperrime editum ab R. Dussaud et F. Macler sur une mission dans les régions desertiques de la Syrie moyenne. Nouveaux archives des missions scient. et litt. X 1903 p. 466, qui hanc ipsam cognominis formam exhiberet. 2 Sc. ὁός. 3 ΕΛΔΩΙ. Emendavit Brünnow.

628 *Dumêr*, supra portam interiorem templi. Ed. R. Brünnow Mittheilungen und Nachrichten des deutschen Palästina-Vereins V (1899) p. 94 n. 68.

Ἰπέρ σωτηρίας τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων¹ Σ[τατ]ίλ[ι]ος Ἀννιανός², στρατῶρ³ ἐπάρχου | εἵλης Οὐδοκοντίων⁴, Θελοσηνός⁵ ἐπ[ε-

Litterae ΕΘΛΠΩ. Numeri senarii nota v. 4 S est. 4 Cf. n. 623¹. 2 Cf. n. 614². 3 Stratores proprie appellantur qui equo ephippia imponunt equitemque in equum inscendentem adiuvant. Eiusmodi ministri imperatorum aliquot locis commemorantur. Cf. Spartian. Caracall. 7 *denique cum illum in equum strator eius levaret, pugione latus eius confodit.* Ammian.

σχεύαζε] τὸ ἐπισ[τύλιον] ἐκ τῶν ἰδίων κατ' εὐχρῆν αὐτοῦ | καὶ
τέχνων | ἔτ[ο]υ[ς] υς' 6.

Marc. XXX, 5, 49 *ut erat immanis* (Valentinianus I imperator), *dexteram stratoris militis iussit abscidi, quae eum insilientem iumento pulsarat inconsulto*. Sed praesidibus provinciarum senatoriarum eiusmodi ministros proprios habere non licebat, ut docet Ulpianus libro primo de officio proconsulis Digest. I, 46, 4, 4 *nemo proconsulum stratores suos habere potest, sed vice eorum milites ministerio in provinciis funguntur*. Hoc vero negotium plerumque centurionibus primorum ordinum aliisque ductoribus mandatum esse monet Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 263 not. 4 allatis titulis Latinis Orelli Henzen 798, 48. 1430, 3. 6944, 16. Wilmanns Exempla 4251, 44. 4283, 8. Eis vero praeter illud servile ministerium etiam alia negotia ad rem equestrem spectantia commissa esse docet Ammian. Marc. XXIX, 3, 5: *Constantianus strator paucos militares equos ex his ausus mutare, ad quos probandos missus est in Sardiniam et titulus de stratoribus* Cod. Iust. XII, 24: *Impp. Valentinianus et Valens AA. ad Zosimum praesidem novae Epiri* (373 p. Chr. n.). *per omnes provincias edictum generale misimus, ut ab stratoribus unus tantum solidus probae nomine* (cf. n. 524, 27 ὑπὲρ πρόβας. 29 ὑπὲρ πρόβας) *posceretur, et in offerendis equis certam formam staturam aetatem provinciales nostri custodiendam esse cognoscant*. 4 Alae Vocontiorum duae fuerunt, ex quibus altera primum in Germania inferiore, deinde in Britannia tendebat, altera, cuius mentio fit in aliquot papyris secundi et tertii p. Chr. n. saeculorum et in titulo Eph. epigr. VII p. 427, in Aegypto (C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 4 p. 4269). Haec sine dubio in titulo Syriaco intellegenda. 5 In itinerario Antonini Thelseae recensetur inter Geroda (hodie *Djêrûd*) et Damascus, sedecim m. p. ab illa, viginti quattuor ab hoc. Iam cum summa ex his intervallis collecta quadraginta milium passuum perbene quadret in spatium, quod re vera inter oppida *Djêrûd* et *Dimischq* intercedit, apparet etiam utrique numero per se fidem habendam esse, quare H. Kiepert hodiernum *chân-el-ma'hiliye* Thelseae antiquae locum tenere statuit. Cf. M. Hartmann Ztschr. d. d. Palästina-Ver-eins XXII 1899 p. 434. 6 I. e. 94/5 p. Chr. n. Nam aliam ac Seleucidarum aeram vix hic in censum venire existimaverim. Etenim Pompeiana quidem (n. 622⁴) usque ad annum 343 p. Chr., ea quam n. 624, 2 habes adeo ad 397 p. Chr. descendere cogeret, cum tamen tota tituli indoles eum quarto p. Chr. saeculo multo antiquiorem esse demonstret.

c. Palmyrene.

629 Lapis inventus Palmyrae. In eo quattuor planicies paullum excavatae a sinistra ad dextram se excipiunt (I. II. III. IV.), separatae inter se marginibus angustis scriptura carentibus. Supra has reliquiae duorum aut paullo plurium versuum (A) per totam

lapidis latitudinem transcurentium. Reliquus titulus ita dispositus, ut I decretum senatus Palmyrenorum sermone Graeco et Aramaico conceptum et infra id unum enuntiatum (v. 46) item utraque lingua contineat. Reliquae tres planicies praecepta de vectigalibus aliisque rebus ad civitatis administrationem pecuniariam spectantibus continent, ita ut II Aramaicum horum tenorem habeat, reliquae duae planicies Graecum per quinque columnas (III *a b c* IV *a b*) dispositum. Invenit Simon Abamelek-Lasarew princeps Armenius anno 1884 p. Chr., qui apographum et ectypum in Europam detulit. Exempli Graeci partes melius conservatas publici iuris fecit P. Foucart Bulletin de corr. Hell. VI 1882 p. 439 sqq. Totum titulum utraque lingua edidit et illustravit Melchior marchio de Vogüé Journal Asiatique Sér. VIII Tom. I 1883 p. 231 sqq. Tom. II p. 449—483 (hae commentationes separatim recusae sunt in libello Inscriptions palmyréniennes inédites; un tarif sous l'empire romain, Parisiis 1883). Hic usus est duobus Lasarewii ectypis et imagine photographica quam Lütticke, vice consulis Germanice Damasci fungens, conficiendam curaverat et Sachauio miserat. Sachau Ztschr. der d. morgenl. Ges. 1883 p. 562 sqq. praecipue de sermone Aramaico tituli disputavit. Ex Eutingii apographo totam inscriptionem Aramaicam et partes Graecae ed. P. Schroeder Sitzungsberichte der Kgl. Ak. der Wissensch. zu Berlin 1884 p. 447 sqq. Ex Eutingii exemplo et Lüttickii photographia Graecum titulum accuratissime expressit et doctissime illustravit H. Dessau Hermae XIX p. 486 sqq. Fere eodem tempore ed. S. Abamelek-Lasarew Palmyra p. 44 sqq. Cf. quae exposuerunt Rubens Duval Journal Asiatique Sér. VIII T. II p. 537. Th. Mommsen Ephem. epigr. V p. 48. R. Cagnat Revue de philologie VIII 1884 p. 435 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX 1897 p. 55. U. Wilcken G. Ostraka I p. 436.

Litterae ΕΖΘϚΠϘΩ. Aliquot locis litterae NT et NH ligatae. Notae numerales ubique lineis horizontalibus a superiore parte tractis distinguuntur, nonnullis locis etiam utrimque singulis punctis a reliqua scriptura distinentur. In vectigalium recensu (v. 47 sqq.) singulorum capitum initia sic indicantur, ut primi versus initium a sinistra unius litterae spatio ultra reliquos promineat. Nos (praeter illud frequentissimum ἐκχομισθέντος) etiam littera maiuscula initiali capita distinximus. Duobus locis (v. 461 τοὺς δὲ εἰς χωρία. v. 463 κώνου καὶ τῶν ὁμοίων) illam consuetudinem deseruit lapicida, cum in medio versu caput novum inciperet, sed illic octo, hic quatuor litterarum spatio vacuo relicto.

A [Ἐπὶ¹ Αὐτοκράτορος Καίσαρος, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι]κοῦ υἱο[ῦ, θε]οῦ [Νέρουα υἱωνοῦ, Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ, δημαρχι-
κῆς | ἐξουσίας τὸ κα', αὐτοκράτορος τὸ β', ὑπ]άτου τὸ γ', πα-
τρὸς πατριῶς, ὑπάτω[ν Λ(ουκίου) Αἰλίου Καίσαρος τὸ β' Π(ο-
πλίου) Κοιλίου Βαλβίνου.] |

I Ἔτους ημυ², μηνὸς Ξανδικοῦ ιη³, δόγμα βουλῆς. | ἐπὶ Βων-
νέους Βωννέους τοῦ Αἰράνου⁴ προέδρου⁵, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀλε-
5 ξάνδρου τοῦ || Φιλοπάτορος γραμματέως βουλῆς καὶ δήμου⁶,
Μαλίχου Ὀλαιοῦ καὶ Ζεβεΐδου Νεσᾶ⁷ ἀρχόν|των⁸, βουλῆς νο-
μίμου⁹ ἀγομένης, ἐψηφίσθη τὰ ὑποτεταγμένα. — Ἐπειδὴ [ἐν
τ]οῖς πάλαι χρόνοις | ἐν τῷ τελωνικῷ νόμῳ πλεῖστα τῶν ὑπο-
τελῶν οὐκ ἀνελήμφθη¹⁰, ἐπράσ[ατο] οὗ δὲ ἐκ συνηθείας, ἐν|γρα-
φομένου τῇ μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πρᾶξιν ποιῆσθαι ἀκο-
λούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ | συνηθείᾳ, συνέβαινεν δὲ πλειστάκις
10 περὶ τούτου ζητήσεις γίνεσθ[αι με]ταξὺ τῶν ἐνπόρων || πρὸς
τοὺς τελώνας¹¹. δεδόχθαι, τοὺς ἐνεστώτας ἄρχοντας καὶ δεκα-

1 Hos duos versus, quibus quod responderet nihil unquam in exemplo Aramaico fuisse videtur, supplevit Dessau, quem non fugit etiam aliam formulam, veluti ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης restitui posse. Quod etiam de ἔτους κα' Αὐτοκράτορος κτλ. cogitavit, sane minus probabilitatis habet, nam extra Aegyptum et Cyprum (cf. n. 582²) haec temporis indicandi ratio in provinciis imperii Romani orientalibus non usitata erat. 2 Annus quadringentesimus duodequingagesimus Seleucidarum 136/7 p. Chr. n. est. 3 Xandicus Syrorum respondebat Romanorum Aprili. Itaque die 18 m. Aprilis d. 137 p. Chr. n. haec decreta sunt. 4 Cf. n. 634, 2. 635, 2. 3. 636, 3. 642, 3. 643, 4.

5 Proëdrum Palmyrenorum alibi nusquam commemorari observavit Dessau. 6 Idem qui simpliciter γραμματέως dicitur Lebas-Waddington Inscr. III, 2585, 3. 4. Dessau. 7 Haec quoque nomina in aliis titulis Palmyrenis redeunt. Cf. n. 630, 2 Μάλιχος Οὐαβαλλάθου. 632, 1 Νεσῆ Ἀλᾶ τοῦ Νεσῆ. n. 644, 4. 2 Ζεβεΐδαν Μοκίμου τοῦ Ζεβεΐδου. Lebas-Wad-

dington Inscr. III, 2578, 4 Μάλιχον Νεσᾶ τοῦ Κωμᾶ. 2594, 2. 3 Ζεβεΐδαν Θαιμῆ τοῦ Μοκίμου. 2613, 2. 2614, 3 Μάλιχος. 2627, 2 Ζεβεΐδου Θαιμοσαμέδου. 8 Magistratus summus Palmyrenorum, qui alibi sane στρατηγῶν nomen gerit. Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2597, 6. 2604, 5. 2606 α, 9 (infra n. 646). 2607, 4. Dessau. 9 Ut Athenis ἐκκλησίαι νόμιμοι, quae ut fierent lege constitutum erat, et σύγκλητοι, quae praeter illas si opus erat convocabantur, distinguuntur, sic idem de Palmyrenorum senatus sessionibus usu venisse hic videmus. 10 Cf. n. 202³. 11 Proprie aut τοῖς ἐμπόροις πρὸς τοὺς τελώνας aut μεταξὺ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν τελωνῶν dicendum fuit. Ceterum per hunc totum titulum appellatio antiqua et Graeca τελώνης cum illa accurate ex Latino *publicanus* expressa δημοσιωνῆς alternat, ut appareat, nullam notionis discrimen inter eas intercedere.

πρώτους¹² διακρίνοντας | τὰ μὴ ἀνειλημμένα τῷ νόμῳ ἐν-
γράφαι τῇ ἔνγιστα μισθώσει καὶ ὑποτάξει ἐκάστῳ εἶδει τὸ |
ἐκ συνηθείας τέλος, καὶ ἐπειδὴν κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ¹³,
ἐνγραφῆναι μετὰ τοῦ πρώτου νόμου¹⁴ στήλῃ λιθίνῃ τῇ οὔσῃ
ἀντικρὺς [ἐ]ρ[οῦ] λεγομένου Ῥαβασεῖρ¹⁵, ἐ[πι]μελεῖσθαι δὲ

12 Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 4476. Brandis ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2447. 13 Cum Cagnat hinc collegisset, locationem a civitate Palmyrenorum factam Romani magistratus assensu comprobandam fuisse, quia τῷ μισθουμένῳ dativum commodi interpretabatur, manifesto verum vidit Dessau, qui dativum auctoris intellegit, ut ad idem redeat atque ἐπειδὴν κυρώσῃ ὁ μισθούμενος. Etenim condiciones proponuntur a civitate, sed pactum conductionis assensu eius qui conducturus est demum ratum fit (κυροῦται). Sed ut hic nihil legitur de Romanorum in hac tota re partibus, sic alibi haud ambigua eius vestigia cernuntur (not. 98. 145. 148), ut recte Mommsenus indicasse videatur portoria ex auctoritate quidem praesidis, sed a decurionibus Palmyrenis administrata esse. Nam de ea quidem re inter editores convenit, non imperii Romani, sed populi Palmyrenorum haec esse vectigalia. Hi et illa antiqua lege (v. 7. 44. 42) et hoc recenti decreto constituunt quid pendendum sit, hi per magistratus suos locant vectigalia et curant ut recte exigantur, horum aerario infertur pecunia qua illa locata sunt. Atque omnino Mommsenus nulla in provincia Syria porteriorum publicorum populi Romani monumenta exstare observavit. Quod de Vogüé probabile existimavit, civitatem partem certam summae quae inde rediisset fisco imperatoris dare debuisse, id nititur quidem rescripto imperatoris Theodosii et Valentiniani Cod. Iust. IV, 64, 43: *exceptis his vectigalibus, quae ad sacrum patrimonium nostrum quocunque tempore pervenerunt, cetera rei publicae civitatum atque ordinum aestimatis dispendiis, quae pro publicis necessitatibus tolerare non desinunt, cum duas portiones aerario nostro conferri prisca institutio disposuerat*; sed etsi consuetudinem, quae quarto p. Chr. saeculo prisca appellabatur, iam altero valuisse haud absurde conicias, tamen num in Palmyrenorum res id cadat diiudicari posse recte negavit Cagnat, quoniam nimis manca esset earum memoria. Certe in hoc titulo nullum exstat eiusmodi institutionis vestigium, neque desunt exempla aliarum civitatum quibus id privilegii concessum fuerit a Romanis, ut omnia portoria ipsae perciperent. Cf. quae H. Dessau Hermae XIX p. 534 disputavit de Mylasensibus Cariae ex rescripto imperatoris cuius fragmenta edita sunt C. I. Lat. III, 448. Ephem. epigr. V p. 62 n. 166. 14 Antiquam legem eidem lapidi incidi iussit senatus; sed id non factum est, ut quidem videtur propter spatii angustias. Dessau. 15 Etiam exemplum Aramalcum *Rabâsîrâ* habet. Priorem partem manifesto adiectivum *rabâ* (magnus) esse, alteram obscuram, nisi audeas hic nomen ex Persarum lingua repetitum *serâi* (palatium) agnoscere, observavit de Vogüé. Ipsas parietinas magnificas, inter quas hic lapis inventus esset, hodie quoque ab Arabibus *serâi* appellari; sed huic quidem rei vix quicquam ponderis tribuerim in origine illius antiqui nominis investiganda.

τοὺς τυγχά|νοντας κατὰ καιρὸν ἄρχοντας¹⁶ καὶ δεκαπρώτους¹⁷
 15 καὶ συνδίκ[ους¹⁸ τοῦ] μηδὲν παραπράσσειν¹⁹ || τὸν μισθοῦ-
 μενον. |

Γόμος καρρικὸς²⁰ παντὸς γένους· τεσσάρων γόμων καμηλικῶν
 τέλος ἐπράχθη. |

III a Παρὰ [τῶν παῖδας²¹ εἰς Πάλμυρα] | ἥ εἰς τὰ ἑ[ρια²² τὰ Παλ-
 μυρηγῶν εἰς] | ἀγόντω[ν πράξει ἐκάστου σώματος Χχβ'²³] ||

20 Παρ' οὗ ἄ[ν²⁴ -----] | μ-----
 -----ους ----- |

Παρ' οὗ [ἄν ἀνδράποδα] οὐτετρα[νὰ²⁵ ἡ -----] | καντα σώ-

16 Cf. not. 8. 17 Cf. Brandis ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2417. 18 In universum quidem σύνδικον eum appellari, qui a civitate quapiam eligatur ad certam causam orandam aut adiuvandam, ἐκδικῶν vero eum qui perpetuum et ordinarium officium defendendae civitatis gerat consentitur (n. 458⁴⁰). Sed in hunc locum ea distinctio non cadit, quippe qui luculentissime demonstret, perpetuo civitatem suos συνδίκους habere, quibus hic officium iniungitur cavere ne conductor vectigalium plus exigat quam liceat; itaque σύνδικος hic est qui alibi fere ἐκδικῶς vocatur. Non recte Cagnat hic quoque de Romanorum consensu impetrando mentionem facit, quem ad finem extraordinarii syndici electi essent qui Romae pro Palmyrenis verba facerent; nam longe aliud officium ipsius tituli verba indicant. 19 I. e. παρὰ τὸν νόμον πράσσειν. 20 Hoc enuntiatum cum versione Aramaica in inferiore parte planicie I incisum est, cum argumentum iam ad ea spectet, quae in planicie II Palmyrenorum sermone, in planicie III Graece scripta sunt. Cave tamen exstimaveris haec non suo loco esse; nam proxima omnia ita comparata sunt, ut mensurae mercium, pro quibus certa vectigalis summa pendatur, sint onus cameli et onus asini. Hic vero generatim indicatur, onus carri pro quattuor camelorum oneribus habendum esse, quae computatio omnibus illis numeris adhibenda est. 21 In versione Aramaica hic nomen scriptum est, quod puerum significat; sed sponte patet, servum intellegendum esse. 22 το[ὺς ἕρους] Vogüé. Sed A certum est et post id litteram rotundam fuisse apparet. Quare sine dubio Dessauii supplementum recte se habet. 23 Supplevit Vogüé ex exemplari Aramaico, ubi notae numerales conservatae sunt. 24 Sic Dessau. παρ' οὗ δὲ Vogüé. 25 ΟΥΕΤΕΡΑΙ agnovit Vogüé, cum Dessau in ectypo et imagine photographa nihil iam praeter ΟΙΕ dispiceret. Quod ille ----ου ἔτεραι legere sibi visus est, per se non ineptum videtur. Sed Dessauius observavit, in exemplo Aramaico Schroederum hic post 'puer' vocem ex consonis *vtrn* constantem deprehendisse, quae manifesto Latinum *veteranus* esset (II a, 4. 5), eandemque alibi (II b, 33. 36) recurrere. Iam in rebus ad vectigalia spectantibus etiam alibi discerni mancipia novicia et veterana, ut Digest. XXXIX, 4, 16, 3: *quotiens quis mancipia inecta professus non fuerit sive venalia sive usualia, poena commissi est, si tamen novicia mancipia*

- ματα-----οτο[---- ἐξ]ἀγῆται, ἐκάστου σώμ[ατος πράξει
 ✕β²⁶] ||
- 25 Ὁ αὐτὸς²⁷ δημοσιώνη[ς -----²⁸] | πράξει ἐκάστου γό-
 μο[υ καμηλικοῦ] | εἰσχομισ[θέ]ντος [----- ✕γ']²⁹ |
 ἐκχομισθέν[τος ----- | ἐκάστου ✕γ'] ||
- 30 Γόμου ὀνικ[οῦ ἐκάστο]υ εἰ[σχομισθέντος πράξει ✕α'] |
 ἐκχομισθέν[τος πράξει ✕α'] |
 Πορφύρας μηλωτῆ[ς]³⁰ ἐκά[στου δέρμα]τος³¹ εἰσχομισθέν[τος
 πράξει ἀσσάρια³² ἡ'] |
 ἐκχομισθ[έντος]ς [πράξει ---] ||
- 35 Γόμου κ[αμηλικοῦ] μύρου [ἐν ἀλαβάς]τροις³³ εἰ[σχομισθέντος
 πράξει ✕κε']³⁴ |
 Καπο[³⁵----- εἰσχομισθέντος πράξει ✕..'] |
 ἐκ[χομισθέντος πράξει ✕ιγ']³⁶ |
- 40 Γ[όμου καμηλικοῦ] μύρου τοῦ ἐν ἀσκοῖς] || αἰγείοις [εἰσχομι-
 σθέντος πράξει ✕ιγ'] |
 [ἐκχομισθέντος πράξει ✕ιγ'] |
 [Γόμου ὀνικοῦ] μύρου τοῦ ἐν ἀσκ]οῖς [αἰγείοις | εἰσχομισ]θ[έντος
 πράξει ✕ζ'] |

fuierint, non etiam veterana . sunt autem veterana, quae anno continuo in urbe servierint; novicia autem mancipia intelleguntur, quae annum nondum servierint.

26 Supplevit Vogüé ex exemplo Aramaico, ubi tamen nota numeralis non plane certa est. 27 Recurrit pronomen v. 69. 73. 86, et praeterea aliquot locis satis certa coniectura suppletum est. Sine dubio recte Dessauius inde collegit, usitatum fuisse Palmyrae ut omnia fere vectigalia uni eidemque redemptori locarentur.

28 Quale mercium genus hic commemoratum fuerit latet, quia Graeca vox tota intercidit, Aramaica vero obscurissima est.

29 Hic quoque et proximis versibus usque ad v. 34 notas numerales ex versione Aramaica supplevit Vogüé.

30 Cum μηλωτή alibi substantive pellem, maxime ovis, significet, rectius πορφύρας, μηλωτῆς ἐκάστης εἰσχομισθείσης scripturum fuisse eum qui titulum composuit adnotat Dessau. Sed *lanam purpuream* Graece πόρφυραν μηλωτήν appellatam esse credere debemus huic titulo; nam si μηλωτή substantivum esset, quid faceremus illis quae proxime sequuntur?

31 Supplevit Vogüé. Cf. not. 30.

32 Sic restituit Dessau ex Schroederi lectione tituli Aramaici, cum Vogüé trium denariorum vectigal esse opinatus esset.

33 Supplevit Vogüé.

34 Supplevit Vogüé ex versione Aramaica.

35 Aut sic aut, quod tamen multo minus probabile esset, ΚΑΙΤΟ legendum esse testatur Dessau. Utique non recte Vogüéium Κὰν τὸ agnoscere sibi visum esse.

36 Numerum restituit Vogüé ex translatione Aramaica, itemque proximos usque ad v. 31.

[ἐκκομισ]θέν[τος πράξει ✕ζ'] ||

45 Γόμου ὀνικοῦ μύρου τοῦ ἐν ἀσκοῖς | αἰγείοις εἰσκο[μισθέντος]
π[ρ]άξι[ει ✕δ'] |

ἐκκομισθέντος π[ρ]άξι[ει ✕δ'] |

Γόμου ἐλ(αι)ηροῦ³⁷ τοῦ ἐν ἀσκοῖς [τέσσαρ]σι αἰγείοις ἐπὶ
50 [κ]α[μ]ήλου εἰσκομισθέν[τος] πράξει ✕ι' |

ἐκκομισθέντος[ς] πράξει ✕ι' |

Γόμου ἐλαιηροῦ τοῦ ἐν ἀσκοῖς δυ[σὶ αἰ]γείοις [ἐπὶ] καμήλου
εἰσκομισθέντος | πράξει ✕. ||

55 ἐκκομισθέντος[ς] πράξει ✕. |

Γόμου ἐλ(αι)ηροῦ τοῦ ἐπ' ὄνο[ν] εἰσκομισθέν[τος] πράξει
✕ζ'³⁸ |

ἐκκομισθέντος πράξει ✕ζ' |

60 Γόμου ----- τοῦ ἐν ἀσκοῖς τ[έσσαρ]σι || αἰγείοις [εἰσκο-
μισθέντος] πράξει ✕ιγ' |

ἐκκομι[σ]θέντος[ς] πράξει ✕ιγ' |

Γόμου κ[αμήλου] ----- ἐν ἀ[σκοῖς] δυσὶ αἰγείοις | ἐπὶ κ[αμή-
λου] εἰσκομισθέντος πράξει ✕ζ' |

III b ----- λλης³⁹ [----- κα]μήλου -----
---το ----- ο ----- ης [----- θ]ρήμματος⁴⁰ ἡ ες
----- ο ----- | ----- λ ----- θ ----- | δ-----
---εαδ ----- ου ----- ε ----- |

70 Ὁ αὐτὸς⁴¹ ὁ[τι]μοσιώνης⁴² ἐκάσ[του] μηνός⁴³ | παρ' ἐκ[άστω] ο
τῶ[ν] τὸ ἐλαιον κατα[χομιζόμενων]⁴⁴ τὸ ἐντο[ν]ον⁴⁵ [καὶ πω-
λού]ντων⁴⁶ πράξει ✕. |

Ὁ αὐτὸς ὁ[τι]μοσιώνης -----] (π)ράξι⁴⁷ --- |

37 ΕΛΕΗΡΟΥ, item v. 56. 38 Hic et proximo versu numerum secundum exemplar Aramaicum restituit Vogüé. 39 In superiore parte huius columnae duodeviginti versus paene toti evanuerunt. 40 Vogüé legerat θήμματος. Sed ΠΕΜΜΑΤΟC certum esse affirmat Dessau, item postea EC, sed H interpositum satis incertum. 41 Cf. not. 27. 42 Cf. not. 14. 43 Supplevi. 44 Supplevit Dessau. 45 Supplevi non sine haesitatione. Sed apparet, hic non ut supra (n. 48. 52. 55) de oleo quod e finibus Palmyrenorum exportetur vel in eos importetur dici, sed de eorum hominum negotiis, quae oleum in ipso agro Palmyreno natum in urbem deferant ibique venumdent. Hoc igitur non portorium est, sed ἀγορᾶς τέλος (Aristoph. Acharn. 896). Adiectivum ἐντοπος sane antiquiore aetate poetarum potius est quam pedestris orationis. Sed cf. n. 606⁵. 46 Supplevit Dessau. 47 TPA.

- [Ο αὐτὸς δημ]οσι[ώνης τῶν ἐταιρῶν⁴⁸ ὄσαι | δηνάριον ἢ πλέον
 75 λαμβά]νουσιν, π[ράξει δηνάριον, || ὄσαι δὲ λαμβάνουσιν]
 ἀσσάρια ὀκτώ, [πράξει ἀσσαρι]α ἡ'⁴⁹, | [ὄσαι δὲ ἀσ]σάρια ἕξ |
 ἕλ[αβον,]⁵⁰ ἐ[κάστ[ης] ἀσα(ά)ρια] ζ'. |
 [Ο αὐτὸς δημ]οσιώνης πρ[άξει] ἐργαστηρίων, | -----⁵¹,
 παντοπωλ[ε]ίων σκυτικῶν, | -----⁵² ἐκ συνθηθείας ἐκά-
 80 στου μηνὸς || καὶ ἐργαστηρίου ἐκάστου Χ'α' |
 Παρὰ τῶν δέρματα εἰσκομιζόντων ἡ⁵³ πω]λούντων ἐκάστου
 δέρματος ἀσσά[ρια δύο⁵⁴] |
 Ὅμοίως ἱματιοπῶλαι μετὰβολοι⁵⁵ πωλ[οῦν]τες ἐν τῇ πόλει τῷ
 δημοσιώνῃ τὸ ἱκανόν⁵⁶ γ[ιν]έσ[θω]⁵⁷ ||

48 De versuum 73—76 argumento res certa est propter versionem Aramaicam, quae haec servavit integra. Singula vocabula sane praestari nequeunt. Meretricum vectigal hic plane eadem ratione definiri, atque a C. Caesare Caligula factum esset, monuerunt editores. Cf. Sueton. Calig. 40: *ex capturis prostitutarum* (vectigal exigebatur) *quantum quaeque uno concubitu mereret*. Romae etiamtum Severi Alexandri aetate mansisse hanc pensionem observat Cagnat allato Vit. Alex. Sev. 24: *lenonum vectigal et meretricum et exoletorum in sacrum aerarium inferri vetuit*. Quotiens vectigal exactum sit, non indicatur. Sed quin menstruum fuerit vix licet dubitare. Ceterum hoc genus vectigalis etiam Athenis, Syracusis, alibi fuisse adnotat Dessau. In exemplo Aramaico praeter hunc locum etiam alibi (II c 26—29) hoc genus vectigalis tangitur, sed quae pars inscriptionis Graecae illi respondet, ea tota evanuit in superiore parte columnae IV (v. 5); certe in ectypo nihil, in imagine photographica solas litteras ΤΑΙΡΩ dispici testatur Dessau, ut in medio relinquendum sit utrum recte Vogüé illic ἐταιρῶν αὖ δηνάριον ἢ πλέον λ]αμβ[άνουσιν] reposuerit necne. 49 ἡ lapis. Etiam v. 76 priore loco numerale totidem litteris exaratum est, altero nota ξ expressum. 50 Post [ἀσ]σάρια ἕξ duas litteras exstare, quas maxime probabile sit ΕΝ vel ΟΝ esse, deinde quattuor litteras plane intercidisse testatur Dessau. Supplevi; aoristum offensioni esse sane non nego. 51 Hic Vogüé duo capita distinxit [Ο αὐτὸς δημο]σιώνης πρ[άξει] ἐργαστηρίων et [Παρὰ τῶν] παντοπωλειῶν σκυτικῶν [πράξει] ἐκ συνθηθείας ἐκάστου μηνὸς καὶ ἐργαστηρίου ἐκάστου. At non modo supplementa v. 78 init. propter rationem syntaxeos, v. 79 propter tradita scripturae vestigia intolerabilia sunt, sed etiam illud ἐργαστηρίου ἐκάστου docet, hos quattuor versus ad unum idemque vectigal spectare. Videtur hic tertium aliquod nomen similis significationis inter ἐργαστηρίων et παντοπωλειῶν interpositum fuisse. Nam particula καὶ spatium lacunae non expleretur. 52 ἂ, C. Cur Vogüéi supplementum πράξει reiciendum sit, v. not. 51. 53 Sic, non καὶ, supplendum esse exemplum Aramaicum docet. Vogüé. Dessau. 54 Numerus in versione Aramaica servatus est. 55 Eadem vox in testis Aegyptiacis occurrit et adiective (τέλος μεταβολ(ων) ἀλειών Gr. Ostraka II, 647, 2. 1449, 1. 2)

85 Χρήσεις πηγῶν β' ⁵⁸ ἐκάστου ἔτους ✕ω' |

Ὁ αὐτὸς πρᾶ[ξ]ει γόμου πυρικοῦ, οἰνικοῦ, ἀγρῶν καὶ τοιοῦτου
γένους ἐκάστου γόμου | καμηλικοῦ καθ' ὁδὸν ἐκάστην ⁵⁹
✕α' |

90 Καμήλου δς ⁶⁰ κενός εἰσαχθῆ ⁶¹ πρᾶξει ✕α', || καθὼς Κὺλιξ
Καίσαρος ἀπελευθερὸς ⁶² ἔπραξεν. |

et substantive (Gr. Ostraka II, 1334, 4. Revenue pap. 47, 42) usurpata. Qui venumdant vestes non ab ipsis confectas, sed emptas, intellegi videntur. Wilcken. 56 Mirum est, non certum vectigal proponi, sed indicari tantum pendendum esse, quantum satis esse videatur. Sed nulla est de ea re dubitatio, quia etiam in Aramaico exemplo idem legitur. 57 Primam litteram aut Γ aut Π esse, tertiam et quartam ΕC, testatur Dessau. Supplevi, cum IN facile unius litterae locum tenere posse neque anacoluthiam intolerabilem esse persuasum haberem. 58 XPHCEOC (non WC) in lapide esse Dessauii testimonio constat. Quantum homines tribuerint aquarum copiae qua Palmyra in medio deserto sita abundabat, apparet ex Plinii Nat. hist. V, 88: *Palmyra urbs nobilis situ, divitiis soli et aquis amoenis*. Itaque neque curam publicam fontium (cf. n. 634, 2. 3 ἐπιμελητῆς αἰρεθείς Ἐφκας πηγῆς) neque vectigal eis impositum a civitate mirari debemus. Annum hoc fuisse ex Graeco, in urbe fontes sitos fuisse ex Aramaico exemplo discimus. Sed quis pependerit et pro quo aquae usu neutro loco enuntiatur. Dessau potissimum de mercatorum societatibus (συνοδεί n. 632²) cogitat, quae cum Palmyra per desertum iter facerent, utres suos magna copia aquae ex illis fontibus haustae implerent, Cagnat de eis potius, qui quaestus sui causa aqua opus habuerint, velut fullones vel domini balineorum aut magnorum hortorum. Utique cives omnes eam aquam quae ad usum quotidianum hauriretur tanto pretio redimere coactos esse utrique incredibile videtur. 59 Nutrimenta hominum et pabulum camelorum, quae mercatores per desertum proficiscentes secum portarent, intellegi ex illis καθ' ὁδὸν ἐκάστην collegit Dessau. Hic vero discrimen cernitur haud leve inter Romanorum leges et haec Palmyrenorum instituta. Nam apud illos quidem quae viatores in suum usum ferebant immunia erant. Cf. Digest. XXXIX, 4, 4, 4. L, 46, 203, quos locos Dessau attulit; priore ex eis sane non de eis qui iter faciant in universum, sed de eis modo qui provinciis exercitibusve praesint dicitur. 60 Hic masculinum, v. 466 vero femininum esse κάμηλος observavit Dessau. Quin utrobique totum animalium genus sine sexus distinctione indicetur, non est dubium. Sed nescio an hoc discrimen indicio sit, non ab eodem homine hos duos locos scriptos esse. Cf. not. 98. 61 Infra v. 466 non vacuis modo, sed etiam onustis camelis idem vectigal imponitur. Cuius rei de ratione cf. not. 128. 62 Cilicem officialem portoriorum imperii Romani in vicinia Palmyrae, fortasse Zeugmate ad Euphratem, fuisse sibi persuasit Dessau. Palmyrenos igitur hic exemplum Romanorum sequi in vectigali definiendo. At si haec esset sententia, quomodo proprio nomine unius hominis, qui aliquando hoc vectigal

III c [----- λαμβα]νέτω⁶³. |

95 Ὁς ἂν ἀλ[α⁶⁴ --- πωλ]ῃ⁶⁵ ἐν Παλμύροις [ἢ ἐν τῇ χώρᾳ
τῇ⁶⁶] | Παλμυρηνῶν, παραμετρησάτω⁶⁷ [ὁ δημο]σιώνης
[εἰς ἔκ]αστον μόδιον ἀσσά[ριον⁶⁸.] || δς δ' ἂν οὐ-----
παραμετρήσ[η -----]σῃ ἔχων, το[----- ὁ] δημο[σιώ-
νῃς]⁶⁹. |

100 Παρ' οὗ ἂν ὁ δη[μοσι]ώνης [----- ἐνέ]χουρα⁷⁰ λά[βη]⁷¹ -----
[-----] | ἀποδο[θῶ]σιν ο-----αβρει || δημο[σιών]ῃ,
οὗ[τος]⁷² τ[ὸ] ἱκανὸν λαμβα[νέτω]⁷³. περὶ [το]ύτου πρὸς τὸν
δημοσιώνη(ν)⁷⁴ | τοῦ διπλοῦ ἐ[ἰσαγ]έσθω⁷⁵ |

105 Περὶ οὗ ἂν ὁ δημ[ο]σιώνης τινὰ ἀπαιτῇ περὶ τε | οὗ ἂν ὁ δη-
μοσιώ[νῃς] ὑ[πὸ] τινος ἀπαιτῇται, π[ε]ρὶ || τούτου δικαιοδο-
[τεῖς]θω⁷⁶ παρὰ τῷ ἐν Παλμύροις τεταγμένῳ⁷⁷. |

exegisset (ἔπραξεν praeterito tempore), uti poterat lex? Quare mihi quidem longe praestare videtur Cagnati ratio, qui ipsum Cilicem paullo ante vectigalia Palmyrae conducta habuisse conicit. Etenim hic primum inscribuntur ea, quae ad id tempus ex consuetudine exacta erant. Consuetudo vero non in omnibus rebus certa et immutabilis fuerat, quare hic quidem mancipis cuiusdam nominatim mentio fit, quem constabat hanc summam, quam etiam in posterum numerari placebat, exegisse. 63 Pars dimidia superior huius columnae, fere viginti versuum, periit. 64 Supplevit Dessau, sed iure monuit etiam de aliis supplementis cogitari posse. 65 Supplevi. 66 Supplevi. 67 Hoc in lapide esse, non παραμετρήσαιο, quod Vogüé legere sibi visus erat, testatur Dessau, qui simul monet, insolite παραμετρήσαι hic dici de vectigali pendendo. 68 In exempli Aramaici parte, quam sane huic potissimum Graeci loco respondere nequam certum est, legitur 'dare debet pro modio assarium, ut in lege'. 69 Hic de delicto aliquo poenae dictum fuisse observavit Dessau. 70 Supplevit Dessau. 71 Supplevit Dessau. 72 Supplevi. 73 Cave hoc eodem modo acceperis ac v. 84. Immo hic τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν idem est ac Latinum *satis accipere*, quod respondet illi *satis dare*, i. e. cavere alicui. Cf. n. 484, 50 τὸ ἱκανὸν πρὸ κρίσεως λαμβάνεσθαι. 74 N neque in lapide esse neque omnino spatium ei reponendo sufficere refert Dessau, etsi Vogüé δημοσιώνην legerit. Fortasse in margine scriptam fuisse litteram. 75 Supplevit Dessau dubitanter. 76 δικαιοδοθῆτω sibi legere visus est Vogüé. At δικαιοδίωμι barbarum est, a δικαιοδοτέω vero δικαιοδοτηθῆτω formandum fuit. ΔΙΚΑΙΟΔΟΘΩ dispexit et supplevit Dessau. 77 Non Palmyrenum hunc esse magistratum, sed Romanum, ipsa appellationis ratio prodit. Utrum is unum iurisdictionis officium habuerit et *iuridicus* (δικαιοδότης) appellatus fuerit, quae est Vogüéi sententia, an alia, fortasse militari, potestate praeditus fuerit, ut suspicatur Dessau, in medio relinquendum videtur.

Τῷ δημοσιώνῃ κύρι[ον] ἐ[σ]τω παρὰ τῶν μὴ ἀ[πο|γρ]α[φομέ-
 νων⁷⁸ ἐνέχυρα [λ]α[μβάνει]ν δι' ἑαυτοῦ ἤ | [δι' ἄλλου τι-
 110 νός· ἐάν δὲ τα]ῦτα⁷⁹ τὰ [ἐνέ]χυρα⁸⁰ ἡμέρα || [-----⁸¹
 μὴ λυθῇ⁸², ἐξέστω⁸³ τῷ δημ[οσιώνῃ⁸⁴ πωλῆιν | [-----
 --- ----- τῷ δημ[οσιώ] ⁸⁵ χωρ[ι]ς | δόλου πο[ν]ηροῦ⁸⁶.
 εἰ δὲ τι ἐνέχυρον μείονος⁸⁷ ἐπράθῃ | ἢ δοθῆναι ἔδει, π[ράτ]-
 σειν τῷ δη[μοσιώνῃ,] καθώς | καὶ [ἐξέ]στιν [ἐκ]⁸⁸ τοῦ νό-
 μου⁸⁹, [ἐξέσ]τω⁹⁰. ||
 115 Λιμένος⁹¹, π-----γων⁹², ὑδάτων Καίσαρος | τῷ μισθωτῇ
 -----εντος ----- παρασχέσ[θαι ----] |

78 Supplevit Dessau. 79 Supplevi. 80 Supplevit D. 84 Hic
 ordinale scriptum fuisse apparet. Per certum dierum numerum pignora as-
 servantur, deinde nisi vectigali numerato liberata sunt, veneunt. 82 Sup-
 plevi. 83 Supplevit Dessau. 84 Supplevit Dessau. 85 Aut hic,
 quae est Dessauli sententia, praescriptum erat ut in loco publico fieret ven-
 ditio (ἐν τόπῳ δημ[οσιώ] ⁸⁵), aut ut pars suminae inde redactae in aerarium
 publicum inferretur. 86 PC Dessau. π^ε Vogüé. Adiectivum supplevi.
 'sine dolo malo'. 87 Supplevi. Si minore pretio venierit pignus, quam
 vectigal pendendum erat, publicano licet exigere a debitore id quod interest.
 Rectius sane diceretur ἐάν τε ἐνέχυρον — πραθῇ. 88 Supplevi; lacunae
 spatium sane amplius esse videtur. 89 Antiqua lex Palmyrenorum
 (δὲ τελωνικὸς νόμος v. 7), cui supplendae haec incisa sunt. 90 Supplevi.
 94 Obscurissima portus mentio in vectigalibus Palmyrae oppidi mediter-
 ranei enumerandis. Nam etsi *portus* aliquando de vectigalibus terrestribus
 deque loco ubi illa exiguntur dici notum est (cf. n. 4804. Digest. L, 46, 59:
portus appellatus est conclusus locus, quo importantur merces et inde expor-
tantur; eaque nihilo minus statio est conclusa atque munita. inde angipor-
tum dictum est), tamen recte Dessau negavit eam vim hic in censum venire,
 ubi portus mentio cum aquis coniungeretur. 92 τ^{ον} Vogüé. Τ^{ων} Dessau.
 Quod [π^η]γῶν restituunt editores, id utique propter spatii rationes ita modo
 probari posset, si inter λιμένος et hoc etiam aliud nomen intercidis-
 sueremus. Nam certe plus quam duae litterae hic deletae sunt. R. Duval
 haec comparavit cum indice argumenti exempli Aramaici quem sic se habere
 affirmat: *Lex fiscalis quae pertinet ad Hadrianam Thadmor et fontes aquae —*
Caesaris. De hac re non meum est diiudicare, sed certe quae in Graeci
 tituli initio fuisse sibi persuasit 'Ὁ νόμος τοῦ τέλους λιμενίου καὶ τῶν πηγῶν
 Καίσαρος Ἀδριανοῦ', ea neque Graeca sunt neque unquam illic scripta fue-
 runt. Rectissime igitur illi oblocutus est Cagnat p. 144. Id unum non recte
 negasse mihi videtur, *aquae Caesaris* hic coniungenda esse, ut praeter
 Duvalium etiam Dessauis fecerat. Non dominium, sed originem genetivus
 significat. Cf. Τραϊανὸν ὕδωρ, quod aquaeductum urbis Smyrnaeorum signi-
 ficat a Traiano proconsule institutum, n. 478, 1. Nam quod C. sic potius
 Hadrianas appellandas fuisse dicit aquas, id in universum quidem recte se

N α Ἄλλω μηδενὶ πράσσειν διδ[ο]ν⁹³ λαμβάνειν | ἐξέστω μήτε τι
 -----ωφε[λ--] ἀνθρ[ωπ-----] μῆ[|]τε τινὶ [δν]όματι τοσ--
 120 -----π[---· ὅς δ' ἄν⁹⁴] || τοῦτο ποιήσῃ ἧ ε[-----],
 πραχθήτω⁹⁵ | τὸ δ[ι]πλοῦν⁹⁶. |
 Γάϊος ----- πρεσβευτῆς καὶ⁹⁷ | ἀντιστράτηγος λέγει⁹⁸. |
 125 Μετὰ ὑπα[τε]ῖαν⁹⁹ -----|| νους ----- ἐστι -----
 ----- | γείνεσθαι κα[ι] οι-----| ες ----- σατο
 μ----- | ----- ὅσα δὲ ἐξ----- |
 130 -----ω ----- || ----- α εἰς π----- |
 Τῷ α[ὐτῷ δημοσι]ώνῃ ----- |
 Τῷ τελών[η]¹⁰⁰ διδ[ο]σ[θ]ῶ¹⁰¹ ----- |
 Οἱ δ' ἄνε[υ]¹⁰² ----- ἐξάγ[ον]τες¹⁰³ ----- |
 135 ----- || -----ας -----
 ----- | -----
 Καθ' ἣν ἂν λογ----- | -----

habet, sed tum temporis, superstite etiam imperatore, nihil offensionis habebat illa latius patens denominatio. 93 Infinitivum integrum exhibet Vogüé; Dessau mediam quidem partem vocis mutilatam, sed utique propter spatii rationes διδ[ο]ν[αι], non διδο[σθ]αι certum esse testatur. Structura paullo impeditior. Utique interdicitur, ne quis alius praeter redemptorem exigat aut accipiat neve quis debitor alii atque illi det vectigal. Sed ita apparet easdem vocis ἄλλω μηδενὶ in verbo διδόναι quidem ab hoc ipso infinitivo, in πράσσειν et λαμβάνειν vero ab imperativo ἐξέστω pendere, quod profecto concinnum non est. 94 Supplere conatus sum. 95 Supplevi. 96 Poenam dupli etiam supra v. 102 habes. 97 Supplevi. 98 Supplevi. Fortasse non, ut in hoc supplemento meo sumitur, edictum legati fuit, sed epistula ad Palmyrenos. Sed utique, quod nemo ex editoribus vidit, hinc litterae incipiunt ab eis quae usque ad hunc locum leguntur plane diversae. Etenim hic unus homo prima persona singularis de se loquitur (v. 160 ἴστημι), id quod nullo modo fieri poterat in lege, qua senatus, magistratuum, populi nomine scripta proponebantur quae ad id tempus in exigendis vectigalibus sola consuetudine (συνθηαί) invaluerant. Iam cum neutiquam improbabile sit (not. 13) Romanos, etsi Palmyrenis ius vectigalia exercendi non ademissent, tamen aliquo modo cavisse, ne eo perperam uterentur, persuasum mihi est has consuetudines litteris consignatas, priusquam lapidi inciderentur, ad praesidem provinciae missas esse ut eius decreto confirmarentur aut si opus esset hic illic emendarentur. Eius responsum hic tenemus. Ac sunt etiam nonnulla alia argumenta, quibus haec opinio confirmetur (not. 60. 145. 148). Ceterum ante v. 122 quattuor versus integri perierunt. 99 Supplevi. 100 Cf. not. 44. 101 Supplevi. Sex litteras periisse testatur Dessau. 102 Supplevi. 103 Supplevi.

Τοῦ δὲ ἐξαγωγ[γῆν ἔχοντος¹⁰⁴ -----]αι -----|α δώσε[ι ----
 -----] |
 140 Ἐρείων¹⁰⁵ ----- | θαρ-----
 ----- | π-----ειλ-----
 ----- | γ-----διαγ----- | ----
 -----οροι -----μα τοῦ μὲν -----ορι
 -----αγωγ(ῆ)¹⁰⁶ ----- Χζ',
 145 τοῦ δὲ [----- Χ]ϑ' | ἀξιοῦντος το-----νου εἰ καὶ μὴ
 [-----]Ι[τ]αλικῶν¹⁰⁷ ἐξαγ[ομένω]ν¹⁰⁸ πράσσειν ὅστ[ε]ρον
 συν]εφωνήθη μ[-----το]ύτων¹⁰⁹ ἐξαγο[μένων]¹¹⁰ δι[ε]-
 δοσθαι. |
 150 Μόρου¹¹¹ τοῦ ἐν ἀσχο[ῖς αἰγε]ροις πρά[ξει]-----] | κατὰ τὸν
 νόμο[ν -----]ου τε----- | τημα γηγόνεν τῷ
 προτέ[ρω]¹¹² ἔτ[ε]¹¹³, κ[αθὼς]¹¹⁴ ἐν τῷ συν]εσφραγισμ[ε]-
 νῳ¹¹⁵ νόμῳ τέτακται. |

104 Cum ω litteram certam esse testetur Dessau, supplere conatus sum; ἐξαγωγῆν etiam ius exportandi esse permultorum decretorum honorariorum testimonio constat. Sed fieri etiam potest, ut τοῦ ad rem, non hominem spectet. Sic τοῦ δὲ ἐξαγωγ[γίμου] supplendum erit. 105 Quae v. 139—145 scripta fuerunt, ex miseris laciniis ut restituerentur fieri non potuit. 106 ΑΓΩΓΙC.

107 ΥΑΛΙΚΩΝ Lasarew, [Ι]ταλικῶν Vogüé. In ectypo nihil certi dispici refert Dessau. 108 Supplevi. 109 Supplevi. 110 Supplevi.

111 Mireris hic rediri ad unguentum, cuius iam v. 35 sqq. perscriptum sit vectigal. Sed hoc facilem habet explicationem, si omnino non earumdem litterarum ille locus est atque hic. Cf. not. 98. 112 Supplere conatus sum. In lapide ΠΡΟΤΕ certo agnosci, proximam litteram utique non fuisse Θ, ut Vogüé lectio προτεθέντι ferri nequeat, refert Dessau. Ipse ΙΕΙ...ΕΙΚ enotat, sed haec certa non esse fatetur. 113 Supplevi.

114 Supplevit Vogüé. 115 Cum Vogüé [τῷ] ἐσφραγισμένῳ νόμῳ legisset, Dessau legem (Palmyrenorum), quae magistratus Romani assensu confirmata esset, intellexit. At hanc vim verbum σφραγίζεσθαι quod sciam nunquam habet. Quare praeferendum est Wilhelmi supplementum [συν]εσφραγισμ[ε]νῳ. Nempe si quis in litteris ad aliquem datis mentionem facit alius scripti, quod sub eodem sigillo una mittitur, hoc verbum usitatum esse. Ita in papyro Lugdunensi ap. Leemans H, 6 ἀντίγραφον συνεσφραγίζεται; plane eadem vi alibi ὑποκατεσθαι usurpatur. Cf. n. 168, 34 [ἐπιστ]ολῆς ἀντίγραφον ὑπόκειται (liegt bei). Sed si Wilhelmus verum vidit, haud mediocriter confirmatur sententia de harum litterarum natura, quam not. 98 protuli. Nam eis quae Palmyrae ex iussu senatus lapidi incidebantur, profecto non poterat sub eodem sigillo adiuncta esse lex; at in magistratus rescripto peregre Palmyram misso id rectissime se habet, sive legatus se litteris suis legem adiunxisse indicat, sive Palmyrenos una cum epistula ad illum data legem

- Τὸ τοῦ σφάκτρου τέλος¹¹⁶ εἰς δηνάριον¹¹⁷ ὀφείλει λο[γεύεσθαι,] |
καὶ Γερμανικοῦ Καίσαρος¹¹⁸ διὰ τῆς πρὸς Στατείλι[ον¹¹⁹
155 ἐπισσ]||τολῆς διασαφήςαντος ὅτι δεῖ πρὸς ἀσσάριον¹²⁰
πά[ντα] | τὰ τέλη λογεύεσθαι· τὸ δὲ ἐντὸς δηναρίου τέλος[
τῇ] | συνθηεῖα ὁ τελώνης πρὸς κέρμα¹²¹ πράξει. τῷ[ν δὲ] |
διὰ τὸ νεκριμαῖα εἶναι ρειπτουμένων τὸ τέλ[ος οὐκ ὀφεί-
λεται.] |
- Τῶν βρωτῶν τὸ κα(τά) τὸν¹²² νόμον τοῦ γόμου δην[άριον¹²³] ||
160 εἴσσημι.¹²⁴ πράσσεσθαι ὅταν ἔξωθεν τῶν ὄρων εἰσ[άγῃται] |
ἢ ἐξάγῃται.

(νόμον τελωνικόν) ei transmisisse dicit, ita ut ad συνεσφραγισμένῳ mente sup-
plendum sit ὑφ' ὧν. Atque haec quidem ratio mihi longe praeferenda
videtur. 116 Praeterea tale vectigal Dessau monet commemorari ab uno
Polluce X, 97 τὸ γὰρ σφάκτρον τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ
τῶν θυομένων οὕτως ἐπονομασθέν. 117 In computando hoc vectigali Ro-
manae monetae unius ratio habenda est. Quod hic εἰς δηνάριον et v. 155
πρὸς ἀσσάριον dicitur, ad idem redit, quia uterque nummus Romanus est. D.
118 Germanicus Caesar natura Drusi, adoptione Tiberii filius per annos
17—49 p. Chr. per orientem imperio maiore quam singularum provincia-
rum praesides habebant usus est. Tum haec de vectigalium computatione
ad Statilium scripsit. Ad huius vero rescriptum provocasse praesidem pro-
vinciae multo probabilius videtur quam senatum et magistratus Palmyre-
norum, ut hoc quoque loco confirmentur quae not. 98 disputavi. Idem in
Corbulonis mentionem v. 168 cadit. 119 Homo ceteroqui ignotus. Iuri-
dicum Palmyrae constitutum (not. 77) interpretatur Cagnat, procuratorem
provinciae Syriae Dessau, probabilius mea quidem sententia, quia non ad
Palmyrenos modo, sed ad totam provinciam illud Germanici rescriptum
spectasse videtur. 120 Cf. not. 117. 121 Moneta provincialis aeneae,
quae n. 484, 9. 21. 35. 485, 12 λεπτόν, λεπτός χαλκός dicitur. De eadem re
vero etiam n. 484, 18 πρὸς κέρμα legitur. Quod primo aspectu mirum
videtur, non dici quantum sit vectigal, facilem explicationem habet si me-
mineris hic litteras praesidis haberi quibus nequitiam integra vectigalium
tabula contineatur, sed ea modo de quibus etiamtum dubitabatur accurate
definiantur quaeque ipsi magistratui minus commode a Palmyrenis instituta
videantur emendentur. 122 KATON. 123 Α δηνάριον pendere τοῦ
γόμου, sed exspectari potius ὑπὲρ aut παρὰ τοῦ γόμου adnotat Dessau. Sed
hoc non intellego, quia τοῦ γόμου idem est merus genetivus, qui per totum
titulum identidem recurrit. Articulum eodem modo usurpatum atque in
illis δραχμὴν τῆς ἡμέρας, μνᾶν ἀπὸ τοῦ ταλάντου, vix est quod moneatur.
124 Primam singularis personam iam Dessau miratus est, sed ita conatus
expedire, ut praesidem collegii archontum et decaprotorum intellegeret. At
neque hi unum praesidem habebant neque eis mandatum erat, ut aliquid
statuerent, sed ut quae usitata erant lapidi incidenda curarent. Quare longe

Τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν [χω]ρίων κατακομίζοντας ἀτε-
λεῖς εἶναι, ὡς καὶ συνεφώνησεν¹²⁵ αὐτοῖς.

Κώνου¹²⁶ καὶ τῶν ὁμοίων ἔδ[ο]ξεν ὅσα εἰς ἐμπορείαν φέρεται,
165 τὸ τέλος εἰς τὸ ξηρόφορτον¹²⁷ ἀνάγεσθαι, ὡς καὶ ἐν ταῖς
λοιπαῖς γέινεται πόλεσι. |

Καμήλων, ἐάν τε κεναὶ ἐάν τε ἔνγομοι εἰσάγωνται¹²⁸ ἔξωθεν |

aliter haec verbi forma accipienda est. Cf. not. 98. De errore non licet cogitare, quia in verbi numero et persona titulus Aramaicus cum Graeco facit. 125 Ad hoc verbum ex superioribus ὁ νόμος subiectum cogitatione supplendum esse dicit Dessau. Sed id cum significatione verbi συμφωνεῖν pugnat, quod semper aliquem cum altero mutuo consensu aliquid constituere indicat. Hac ratione inter civitatem et mancipem, itemque inter hunc et eos qui vectigalia debent aliquid convenire potest, neque vero inter legem et debitores. Iam cum v. 12 legamus, tum demum, cum nova locatio redemptoris assensu perfecta esset, condiciones lapidi incidendas esse, per se patet, ne praesidi quidem provinciae prius transmissam esse. Nihil igitur impedit quominus subiectum huius verbi redemptorem (δημοσιωτήν, τελώνην) esse arbitremur.

126 In versione Aramaica item nomen Graecum ad litteram expressum invenimus, neque vero idem, sed στροβίλος. Quam rem Dessau aptissime illustravit collato Galeni loco de alim. facult. II, 47 εὔχυμος καὶ πυχύχυμος καὶ τρώξιμός ἐστιν ὁ τοῦ κώνου καρπός, οὗ μὴν εὐπεπτος. καλοῦσι δὲ οἱ νῦν Ἕλληνες οὗ κώνους ἀλλὰ στροβίλους αὐτούς. De alim. sucis 4 ὁ κώνος καλούμενος, ὀνομάζουσι δ' οἱ παλαιοὶ καὶ στροβίλους (στροβίλον?) αὐτόν. De temporum ratione secum pugnare scriptorem vides. Titulus Palmyrenus ei quam altero loco proposuit sententiae magis favet. Nam si antiquiore aetate vocem tum usitatam in sermonem Palmyrenorum transiisse, in Graeco vero exemplo posterioris temporis consuetudinem valuisse existimabimus, res commodissime expeditur.

127 Recentes fructus multo graviore esse quam exsiccatos manifestum est; quare id beneficii conceditur eis qui exportant aut important, ut pro eo modo pondere, quod sicci habituri sint, pensio exigatur. Schroeder. Dessau.

128 Duobus locis tituli de camelorum portorio dici non videbitur mirum post ea quae not. 98 disputata sunt. Neque tamen, quod hic onustorum quoque camelorum vectigal exigitur, priorem ordinem a praeside provinciae mutatum esse statuendum est. Immo quae supra v. 35 sqq. de olei et unguenti portorii leguntur, ea ipsis numeris indicare videntur, singulos ubique denarios animalium vectigal esse. Nempe unguenti praestantissimi quidem, quod in alabastris transportatur, viceni quini denarii vectigal sunt in singula onera camelorum, vilioris vero, quod utribus continetur, terni deni. Inter hos quidem numeros permira intercedit proportio, sed demtis utrimque singulis denariis cameli nomine, illic duplex portorium exactum videmus. Eadem ratio inter numeros tredecim et septem denariorum, qui pro cameli et asini onere eiusdem generis exiguntur, intercedit. Haec perbene disputavit Dessau, etsi difficultatem aliquam habet, quod ex eius ratione etiam asinis portorium

τῶν δρων, δφείλεται δηνάριον ἐκάστης κατὰ τὸν | νόμον,
ὡς καὶ Κουρβούλων¹²⁹ ὁ κράτιστος ἐσημ(ε)ίωσατο ἐν τῇ
πρὸς Βάρβαρον¹³⁰ ἐπιστολῇ. ||

N b ----- τὰς¹³¹ συμφωνηθείσας ----- | -----] τελώ-
170 [ν]ην¹³² γείνεσθαι [----- | ----- τὸ κατὰ τὸν] νόμο[ν]
τέλος πρὸς δηνά[ρ]ιον¹³³ φ[έρειν] |
Ἐννόμιον¹³⁴ συνεφωνήθη μὴ δεῖν πράσσειν | τοὺς ἐγχωρίους¹³⁵,

singulorum in singulos denariorum impositum esse statuendum est, cum tamen hic non dicatur nisi de camelis. 429 Cn. Domitius Corbulo cum incerto anno consul fuisset, 47 p. Chr. legatus Germaniae inferioris, Claudio principe (ante 54 p. Chr.) proconsul Asiae, 54 a Nerone Armeniae praepositus est, deinde adversus Parthos bellum gessit; per quod bellum primo legatus Augusti Cappadociae et Galatiae fuit; deinde in illis quidem provinciis Caesennius Paetus ei successit, ipse vero in Syriam translatus est (Tac. Ann. XV, 6) a. 62 p. Chr. Sed iam proximo anno rursus Cappadociae administratio ei mandata est, sed aucta potestate, qualis quondam in eisdem regionibus Germanici Caesaris (not. 418) fuerat. Cf. Tac. Ann. XV, 25: *scribitur tetrarchis ac regibus praefectisque et procuratoribus et qui praetorum finitimas provincias regebant, iussis Corbulonis obsequi, in tantum ferme modum aucta potestate, quem populus Romanus Cn. Pompeio bellum piraticum gesturo dederat.* Anno 67 p. Chr. specie honoris in Graeciam accitus Cenchreis mortem sibi consciscere coactus est. Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 20 n. 423. Epistula ad Barbarum, cuius hic mentio fit, potest quidem etiam ad illud extraordinarium annorum 63—67 p. Chr. imperium referri; sed longe veri simillimum est eam anno 62 p. Chr. a Corbulone ipsius Syriae praeside datam esse. Cum scriptura Κουρβούλων cf. quae attuli n. 547¹⁴. 430 De hoc homine eadem inter editores intercedit dissensio ac de Statilio (not. 419). Sed hunc quoque procuratorem provinciae Syriae esse mihi maxime probabile videtur. Hominem ordinis equestris aliqua necessitudine attingere P. Rubrium Barbarum praefectum Aegypti Augusti principatu (n. 656, 2. 657, 2) haud inepte conieceris, sed satis frequens est hoc cognomen apud Romanos (cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 228). 431 Fere triginta versus superiores huius columnae praeter paucas litteras, quarum nullus est usus (cf. not. 48), evanuerunt. 432 Non improbabile est, τὰς συμφωνηθείσας | πρὸς τὸν τελώνην fuisse, quo supplemento aliquatenus confirmantur quae not. 425 de pacto inter civitatem et redemptorem iam facto priusquam haec lapidi inciderentur disputavi. 433 Cf. not. 44. 434 Quae apud Romanos *scriptura* appellabatur, vectigal quod pro usu pascuorum pendi solebat. Graecam vocem ἐννόμιον habes etiam Syll.² 432, 7. 33. 534, 13. 435 Versus 174—176, quos editores non attigerunt, restituere conatus sum; de sententia nihil dubitationis relinquebatur cum quia haec distinctio indigenarum et peregrinorum cum aliis huius tituli praeceptis perbene convenit, tum quia compositum μεταγομένων indicio est, de pecoribus aliunde in agrum Palmyrenum

175 τῶν δὲ ἐπὶ νομὴν μεταγομένων || [ἔξωθε]ν¹³⁶ θρεμμάτων
 ὀφείλεσθαι Χά'. | [χαρακτη]ρίσασθαι¹³⁷ τὰ θρέμματα, ἐὰν
 θέλῃ ὁ ὀη[μοσιώνης,] | ἐξέστω.

pascendi causa traductis dici. 436 Supplevi. Cf. not. 435. 437 Non tam confidenter, quam proxime superiores versus, hunc supplevi. Sed certe non ineptum est, pecora peregrinorum, quae scriptura data in pascua Palmyrena immitti liceret, nota inusta significata esse si redemptori placeret, et medium genus, cuius in hoc ipso verbo sane aliud exemplum nullum novi, facilem habet explicationem.

630 Palmyrae in fronte mausolei cuiusdam. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 407 (Muratori T. III p. MDCLXXXIV, 2). Accuratus aeri incisum habet Wood Rud. Palmyrae p. 27 n. 2 (Swinton Philos. Trans. XLVIII p. 694 n. 2. J. Franz C. I. G. 4505).

Τὸ μνημεῖον ἔκτισαν Ἐλάβηλος¹, Μανναῖος, Σοχαίεις², Μάλι-
 χος Οὐαβαλ|λάθου³ τοῦ Μανναίου τοῦ Ἐλαβήλου αὐτ|οῖς καὶ
 υἱοῖς, ἔτους διυ⁴, μηνὸς Ξανδικοῦ⁵.

Litterae ΘΘΞC. 4 Nomen a Beli dei appellatione derivatum. F. 2 Pro Σοχαίης confusione vocalium illa aetate et per illas regiones haud infrequenti. F. 3 Vaballathus nomen fuit patri illorum quattuor fratrum qui sepulcrum condiderunt, Mannaes avo, Elabelus proavo. Nomen Οὐαβάλλαθος tam frequens Palmyrae (cf. n. 636, 2), ut vix inde certa coniectura fieri possit de huius hominis cum illa familia, quae sesquisaeculo post illum ibi rerum potita est (n. 642 sqq.), necessitudine. 4 Annus quadringentesimus quartus decimus aerae Seleucidarum ab auctumno anni 402 p. Chr. n. ad idem anni 403 tempus pertinet. 5 In eo fastorum ordine, qui tum in Syria obtinebat, Xandicus fere Aprili Romanorum respondebat (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430).

631 Lapis muro insertus in templo Islamico oppidi *Tajibeh* siti a Palmyra Euphratem versus. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 409 (Muratori I p. XCV, 4). Swinton Philos. Transact. XLVIII p. 694, tab. XXX (J. Franz C. I. G. 4504). M. A. Levy, Zeitschrift der d. morgenl. Gesellschaft 1864 p. 616 (Lebas-Waddington Inscr. III, 2634).

Διὶ Μεγίστῳ Κεραινίῳ¹ ὑπὲρ σωτηρίας Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ
 5 Σεβ(αστοῦ) | τοῦ κυρίου² Ἀγαθάνγε||λος Ἀβιληνός³ τῆς Δεκα-
 πόλεως⁴ τὴν καμέραν ὥκο|δόμησεν καὶ τὴν κλίνη[ν] | ἐξ ἰδίων
 ἀνέθηκεν, | ἔτους εμῦ⁵ μηνὸς Λῶου⁶.

Litterae ΕΘΞΠΩ.

1 Iovis nomen hic ut alibi (n. 607, 1. 649, 3. 620, 2. 622, 9. 627, 1. 634, 1. 646, 15) indigenarum aliquod numen significare in propatulo est; idem sine dubio in n. 606, 9 cadit, ubi Κρόνῳ κυρίῳ legitur. 2 Anno 117—138 p. Chr. n. 3 Non Abilam Lysaniae hic in censum venire, de qua v. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 1 p. 98 n. 4, sed aliud eiusdem nominis oppidum situm meridiem versus ab Hieromycete, duodecim milibus passuum orientem versus a Gadara, monuit Waddington. De hac urbe cf. Benzinger ibid. n. 5. Anno 218 et 198 ab Antiocho Magno capta est (Polyb. V, 74, 2. XVI, 39, 3. Iosephus Ant. XII, 136), a Nerone Agrippae II regi concessa (Ioseph. Bell. II, 252). 4 De Decapoli Palaestinae cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2415 n. 2. Urbes foederatae omnes praeter Scythopolin orientem versus ab Iordane flumine sitae erant, omnes iam Ptolemaeorum et Seleucidarum aetate civitates Graecae fuerant et, cum a Maccabaeis subactae essent, anno 62 a. Chr. n. libertatem a Pompeio receperunt, quare inde annos suos numerare consueverant. Plinius N. h. V, 74: *iungitur ei latere Syriae Decapolitana regio a numero oppidorum, in quo non omnes eadem observant, plurimum tamen Damascus epoto riguis amne Chrysorroa fertilem, Philadelphiam, Raphanam, omnia in Arabiam recedentia, Scythopolim —, Gadara, Hieromice praefluente, et iam dictum Hippon, Dion, Pellam aquis divitem, Galasam (l. Gerasam), Canatham*. Hic desideratur Abila, sed fluctuare numerum et aliquando plus quam decem civitates foederi interfuisse constat; quam Plinius primo loco commemorat Damascus, eam ab Iosepho ad Decapolin relatum esse non posse observat Benzinger, quandoquidem ille Bell. III, 446 dicat εἰς Σκυθόπολιν· ἣ δ' ἐστὶν μεγίστη τῆς Δεκαπόλεως, cum tamen Damascus Scythopoli multo maiorem fuisse certissimum sit. Apud Ptolemaeum V, 44, 18 p. 980, 1 quod recensetur oppidum Ἀβίλα (codd. Ἀβίδα et Ἀβίδα) sine controversia hoc est, quoniam p. 979, 2. 3 legimus Ἀβίλα ἐπικαλουμένη Λυσανίου. Sed non recte, si quid video, Benzinger utrumque oppidum a Ptolemaeo ad Decapolin referri dicit; etenim qui his duodeviginti oppidis praemittitur index p. 978, 4 sic se habet: Κοίλης Συρίας καὶ Δεκαπόλεως πόλεις αἵδε. Atque Abilam Lysaniae certe huius tituli aetate non in Decapoli fuisse plane ni fallor probatur ethnico Ἀβιληνός τῆς Δεκαπόλεως, quo suam patriam ab illo altero oppido cognomini discernere studet Agathangelus. 5 Aerae Seleucidarum annus quadringentesimus quadragesimus quintus est 133/4 p. Chr. n. 6 Mense Augusto a. 134 p. Chr. n. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 431.

632 Basis, Palmyrae in templo Solis. Aeri incisum titulum ed. Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 5 (Philos. Transact. XLVIII p. 691 n. 5. Heeren Comment. soc. scient. Gotting. VII p. 51 n. 3. J. Franz C. I. G. 4489. Lebas-Waddington Inscr. III, 2589).

Νεσῆ Ἀλᾶ τοῦ Νεσῆ¹ τοῦ Ἀλᾶ τοῦ Περφέλου | τοῦ Ἀρισσέου
 συνοδιάρχην² οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι ἀπὸ Φορά-
 5 θου³ καὶ | Ὀλαγασιάδος⁴ τειμῆς καὶ εὐχαρισταίας || ἔνεκεν,
 ἔτους γυν⁵, μηνὸς Ξανθ[ικοῦ]⁶.

Litterae ΕΘΣΠC. 1 Supra hunc titulum initium primi versus usque ad NEC redit, ita ut primo superiore loco inchoatam inscriptionem, sed nescio qua de causa non perfectam esse appareat. 2 Mercatores, qui Palmyra per desertum ad sinum Persicum iter faciebant, ut nunc etiam in eiusmodi regionibus fieri solet, in collegia quaedam vel corpora (*caravanes*) congregabantur, quorum Graeca appellatio erat συνοῖα (n. 633, 1. 638, 7. 646, 6); unicuique unus ex sociis, reliquorum suffragiis ut videtur electus, praeerat, qui hic n. 633, 5 συνοδιάρχης appellatur. Ad idem officium manifesto spectat appellatio ἀρχεμπόρων n. 646, 8. 3 Cf. Plin. Nat. hist. VI, 145: *deinde est oppidum, quod Characenorum regi paret, in Pasitigris ripa, Forat nomine, in quod a Petra conveniunt, Characemque* (n. 633¹) *inde duodecim milia passuum secundo aestu navigant.* 4 Memorabilis in altera et tertia syllabis vocalis α, quia hanc nominis Parthici formam accuratissime ipsorum indigenarum pronuntiationem exprimere docent nummi cum inscriptione ΟΛΑΓΑΣΟΥ (Longpérier Num. des Arsacides p. 147), ut observavit Waddington. Quod contra apud scriptores altera syllaba ο, tertia αι vel ε habere solet, quae orthographia in recentioribus titulis Palmyrenis redit: Οἰολογ[α]σιιάδος 638, 5. Ὀλογεσιιάδα 641, 4. 5. Oppidum commemoratur a Stephano Byzantio Βολογεσιιάς· πόλις πρὸς τῇ Εὐφράτῃ, ἐκ Βολογεσσὸς βασιλέως ψικισμένη. τὸ ἔθνικόν ὤφειλε Βολογεσσιεύς ὡς Ἀφροδισιεύς, ἀλλ' ἀνοίξειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ· ἕκτερον οὖν Βολογεσσιηνός. Ptolemaeus Geogr. V, 19 p. 1021, 11. 12 πρὸς δὲ τῇ Μαρσάρῃ ποταμῷ Οὐολγαισία. Ammian. Marc. XXIII, 6, 23: *in omni autem Assyria multae sunt urbes, inter quas Apamia eminet Mesene cognominata et Teredon et Apollonia et Vologessia hisque similes multae.* Unus Plinius N. h. VI, 122 Vologesocertam appellat ac nuper, i. e. saeculo p. Chr. n. primo, a Vologese rege conditam refert. Secundum tabulam Peutingerianam duodeviginti milibus passuum a Babylone distabat, quare recentiores fere eo loco, ubi postea Arabes oppidum *Kufa* condiderint, sitam fuisse opinantur. 5 I. e. anno 441/2 p. Chr. n. 6 Cf. n. 630⁵.

633 Basis fracta supra cum duobus titulis, ex quibus hic Graecus in fronte, alter Palmyrenorum lingua conceptus in latere incisus est. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2590.

[------ ἡ ἀπὸ Σπασί|νου] Χάρακος¹ συνοδία² βο[ρηή]|-
 σαντα αὐτῇ παντὶ τρόπῳ διὰ | Ζαβδεάθους³ Ζαβδέλα τοῦ ||
 5 Ἰα[δδαίου] συνοδιάρχου⁴ | ἔτους ξϛ⁵ μῆνός Λώου⁶.

Litterae ΕΖΘΞΠCΩ. Numeri senarii nota v. 6 Ϛ est. 1 Cf. Syll.² 588⁶⁰. Weissbach ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 2122 n. 10. Oppidum primo Alexandria, deinde ab Antiocho III Magno (cf. n. 2314. 233⁴⁸) Antiochia appellatum, postea ab Hypsaosino vel, ut apud scriptores nomen sonare solet, Spasino caput regni ab eo conditi, quod ab hoc oppido Characene appellatur, constitutum, nobile praecipue Isidori geographi, qui Augusti aetate floruit, natalibus. Situm erat ad confluentes Tigridis et Eulaei, quem eundem ac Pasitigrin (hodie *Kârun*) esse demonstravit Andreas ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1390 n. 13. In reliquis mercatorum Palmyrenorum titulis Vologesias et Phorath oppida commemorari solent; sed cf. Papers of the American school at Athens III p. 440 n. 639 [συ]ο-
 διάρχη οἱ σὺν [αὐτῷ] ἀναβάντε[ς ἀπὸ] Σπασίνου Χάρ[ακος]. 2 Cf. n. 632².
 3 Waddington adnotavit, monumentum sepulcrum huius hominis eiusque familiae haberi apud Lebas Inscr. III, 2618: Τὸ κτίσμα τοῦτο ἐστὶν αἰώνιος τειμή, τάφος· ἔκτισεν Ζαβδαάθης Ζαβδέλα τοῦ Ἰαδδαίου εἰς τειμήν αὐτοῦ καὶ υἱῶν καὶ υἱωνῶν εἰς τὸ παντελές, μὴνὶ Δεῖφ τοῦ γπυ' ἔτους (m. Novembre a. 172 p. Chr. n.). Quod in altera nominis filii syllaba inter α et ε, in media nominis patris inter ε et ι fluctuat scriptura, nihil miri habet. Cf. n. 616².
 4 Cf. n. 632². 5 Annus aerae Seleucidarum quadringentesimus sexagesimus sextus 154/5 p. Chr. n. est. 6 Cf. n. 631⁶. Dedicatum igitur est hoc momentum mense Augusto anni 155 p. Chr. n.

634 Palmyrae in ara prope magnum fontem. Ed. Philosoph. Transactions XIX p. 103 (Muratori I p. CXVII, 2). Accuratius aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 6 (Philos. Transact. XLVIII p. 691 n. 6. J. Franz C. I. G. 4502. Lebas-Waddington III, 2571 c). Cf. quae adnotavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale II 1898 p. 1 sqq.

Δι¹ Ὑψίστῳ Μεγίστῳ Ἐπηγρόφ Βωλανός² Ζηνοβίου³ | τοῦ

Litterae ΕΘΞΠCΩ. 1 Cf. n. 631¹. 2 Cum Franzius hoc nomen ad deum Βῶλον (*Ba'al*) rettulisset, Waddington Romanum nomen *Bolanus* agnovit, quod in Vettiorum familia fuisset. Vettii Bolani consules fuerunt Neronis aetate (Prosopographia imp. Rom. III p. 411 n. 323) et a. 111 p. Chr. (ibid. n. 324). Alterius ex his piam memoriam causam fuisse cur homo Palmyrenus filio hoc nomen Romanum imponeret. 3 Cf. titulum honorarium Lebas-Waddington Inscr. III, 2586 Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀαυλάμειν Αἰράνου τοῦ Μοκίμου τοῦ Αἰράνου τοῦ Μαθθᾶ καὶ Αἰράνην τὸν πατέρα αὐτοῦ, εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδας καὶ παντὶ τρόπῳ φιλοτειμῶς ἀρέσαντας τῇ πατρίδι καὶ

Αἰράνου⁴ τοῦ Μοκίμου τοῦ Μαθθα, ἐπιμελητῆς | αἰρεθεῖς Ἐφ-
 κας πηγῆς⁵ ὑπὸ Ἰαριβώλου τοῦ Θεοῦ τὸν βω(μ)δ(ν)⁶ | ἐξ ἰδίων
 ἀνέθηκεν, ἔτους δοῦ⁷, μηνὸς Ὑπερβερεταίου⁸ κ'.

τοῖς πατρίοις θεοῖς τιμῆς χάριν, ἔτους νο' μηνὸς Ἐανδιχοῦ (m. Aprile a. 439
 p. Chr. n.) et sepulcralem ibid. 2617 Ἀελάμεις [δ] καὶ Ζηνόβιος Αἰράνου Μο-
 κίμου τοῦ Αἰράνου. 4 Nomen etiam in Odaenathi familia usitatum, sed
 frequentius quam ut hos homines confidenter ad eandem stirpem referre
 liceat. 5 Eiusdem fontis curator fere saeculo post commemoratur in
 inscriptione sermone et litteratura Palmyrenorum exarata, quam interpre-
 tatus est Clermont-Ganneau l. l. 6 ΒΩ, additis supra versum minore
 modulo litteris ΟΙ. 7 Anno 462/3 p. Chr. n. 8 Romanorum October.
 Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430.

635 Palmyrae in porticu. In eodem lapide titulus lingua Pal-
 myrenorum conceptus. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr.
 III, 2595.

Ἡρώδην τὸν κ[αί] | Αἰράνην¹ Σοραίχου τοῦ | Αἰράνου. τοῦ
 5 Ἀλαινῆ | Σεφερεῶ² οἱ ἐγ γένους || Ζαβδιβωλείων³ τιμῆς |
 ἔνεκεν μηνὶ Δύστρω⁴ τοῦ | ρυ' ἔτους⁵.

Litterae ΕΖCΩ. Numeri nonagenarii nota v. 7 4 est. 4 Cf. n. 629⁴.
 634⁴. 2 Inter Ἀλαινῆ et Σεφερεῶ videtur τοῦ negligentia omisum esse.
 3 Ζαβδιβωλεῖους tribum civitatis Palmyrenorum esse statuit Waddington,
 neque negandum est persimile alius tribus nomen legi Lebas-Waddington
 Inscr. III, 2579 Μαθθαβωλείων φυλὴ Τί(τον) Φλά(ουιον) Κερεάλιον. At non ne-
 glegendum est illos tribum (φυλὴν) dici, hos gentem (γένος). 4 Martius
 Romanorum. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430. 5 Anno
 478/9 p. Chr. n.

636 Palmyrae in basi statuae. Ed. Philos. Transactions XIX
 p. 402 (Muratori II p. DCCXVIII, 5. Wood Rud. Palmyr. p. 27
 n. 7, qui adnotat hanc unam inscriptionem a se Palmyram per-
 vestigante non visam esse. J. Franz C. I. G. 4506). Ex suo apo-
 grapho W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2592.

Μάρθειν Ἀλεξάνδρου τοῦ | καὶ Ἰαδῇ τοῦ Οὐβαλλάθου¹ | τοῦ

Litterae ΕΘΞCΩ. Numeri nonagenarii nota v. 6 4 est. 4 Cf.
 n. 630³.

5 Συμώνου Σόραιχος Αίράνου², | ἀνὴρ αὐτῆς, μνήμης ἔνεκεν,
μηνὶ Δύστρῳ³ | τοῦ αὐτοῦ ἔτους⁴.

2 Cf. n. 634⁴. 3 In Syrorum fastis hic mensis respondet Romano-
rum Martio. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430. 4 Annus
Seleucidarum quadringentesimus nonagesimus 178/9 a. Chr. n. est.

637 Tabula cum anaglypho deum equo insidentem repraesentante. Parisiis in museo publico (*Louvre*). Ed. L. Heuzey *Comptes rendus de l'acad. des inscriptions* 1902 p. 192. Cf. quae de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau *ibid.* p. 472 sqq. (*Recueil d'archéol. orient.* V 1903 p. 154 § 30).

Θεῶ Γεννέα¹ Πατρῶν Μαζαββάνας² | καὶ Μάρκος υἱὸς αὐτοῦ
ἀνέθηκ' | ἔτους ζφ'³, μηνὸς Δύστρου⁴.

Litterae ΕΖΘΘΠΩ. 4 Dativum nominis divini hic agnoscit Heuzey, quem verum vidisse probabile est, etsi aliam interpretationis viam ingressus est Clermont-Ganneau, cum genetivum potius nominis viri nescio cuius hic haberi coniceret. Nempe per illas regiones haud infrequenter deos non propriis nominibus appellari, sed praecipuorum cultorum, ut Θεὸς Ἀἵμου, Θεὸς Οὐασεάθου, Θεὸς Ἀμέρου. Quodsi Genneam nescio quem Mazzabanae patronum fuisse statueremus, ex more indigenarum hunc illius deo anaglyphum dedicare potuisse. De collocatione provocat ad inscriptionem Lebas-Waddington Inscr. III, 2374 a, 3. 4 Θεῶ Οὐ[α]σεάθου πατρῶν Θεανδρίῳ Ἰούλιος Πρὸς[λος]. Plane geminum hoc esse exemplum, nisi quod nomen dei proprium (Theandrius) adderetur; at idem omitti Lebas-Waddington III, 2374, qui titulus simpliciter finiatur vocabulis Θεῶ Οὐασαιάθου ἐκ [τ]ῶν ἰδίων τειμῆς χάριν. Quae omnia perquam ingeniose et probabiliter disputata sunt, at certa non esse ipsum C.-G. non fugit. Etenim dativus divini nominis defenditur Damascii testimonio ab ipso C.-G. allato Vit. Isidor. 203; discrimen inter Γενναῖος et Γεννέας nullam praebet difficultatem, quandoquidem utique nomen barbarum Graecis litteris exaratum hoc est, qua in re persaepe fluctuatur (cf. n. 616²). Maioris momenti est, quod Damascius Gennaeum deum leonis figura dicit, qui Heliopoli in templo Iovis adoratus esset, cum hic deum humano corpore equo insidentem habeamus. Sed ipse Clermont-Ganneau coniecit origine illud nomen non fuisse nisi Solis quoddam epitheton, quod deinde in propriam dei appellationem ablisset, ideoque equitis effigiem fortasse componere licere cum appellatione ἑφιππον Ἥλιον, quae occurreret in titulo Asiae minoris apud Sterret Papers of the American school III p. 240 n. 371, 3. 2 Heuzey cum equitem anaglypho expressum Persico vestitu uti observasset, etiam eum qui dedicasset Iranicae nationis fuisse atque id ipsius nomine, quod manifesto cum Μαζάκης, Μαζάρης aliisque similibus cohaereret, prodi iudicavit. At Clermont-Ganneau monuit in Palmyrenorum titulis sermone

vernaculo exaratis perfrequens esse nomen *Mexabbana*, quod hic ad litteram Graece expressum haberemus. Qua re certissime definiri tituli originem, de qua Arabes, qui lapidem museo Parisino vendidissent, narrationes manifesto ficticias protulissent. Illam vero de anaglypho observationem, ut manifesto vera esset, ita huic originis definitioni neutiquam obstare, quia Palmyrenos in eiusmodi rebus vicinorum orientalium mores imitatos esse ex operibus artis Palmyrae inventis constaret. 3 Cum Heuzeu lapidem Tyro Parisios pervenisse opinaretur, inter aeram Seleucidarum et Tyriorum ambiguus haerebat. At Clermont-Ganneau cum demonstrasset (not. 2) Palmyrenum esse, ne de annorum quidem numerandorum ratione quicquam dubii restare docuit. Annus vero Seleucidarum quingentesimus septimus est 195/6 p. Chr. n. 4 I. e. mense Martio 196 p. Chr. n.

638 Palmyrae in columna. Dextra tituli pars plane evanuit. Ed. J. R. S. Sterrett Papers of the American school at Athens III p. 442 n. 644.

Ἰαδδαῖον Θαιμ[ῆ τοῦ] | Μοκίμου τοῦ Γα[ββᾶ συνοδιάρχην¹] |
 τῶν ἐμπόρων καὶ [β]ο[ηθήσαντα²] | αὐτοῖς πανταχοῦ [ἀπὸ Φο-
 5 ράθου³] || καὶ Οὐολογ[α]ισιά[δο]ς⁴ [καὶ ἀεὶ] | αὐτοὺς κοῦφι-
 σα[ντα ἤ] | κατελθοῦσα συν[οδία τιμῆς] | χάριν ἔτους βκ⁵.

Litterae ΕΘΜΠCΩ. 1 Cf. n. 632². 2 KAICIC. Supplevi coll. n. 633, 2. 3. καὶ σ[υνοδεύσαντα] Sterret. 3 Cf. n. 632³. 4 Cf. n. 632⁴. ΟΥΛΟΓΑΙC IAI IC St. in exemplari maiusculis litteris expresso, Οὐολογαισιά[δο]ς in minusculo, ita ut discerni non liceat, utrum initio huius nominis Οὐολογ- an Οὐλογ- in lapide sit. 5 Annus Seleucidarum quingentesimus vigesimus alter est 210/1 p. Chr. n.

639 Lapis inventus Copti (*Kuft*). Ed. Flinders Petrie Koptos p. 33 n. 54 tab. XXVIII n. 6. (Academy 1895 p. 134. Revue arch. Troisième sér. XXIX 1896 p. 408 n. 131. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. II 1898 p. 118 § 24).

Ἔτους κδ' | τοῦ κυρίου | ἡμῶν Αὐτοκράτορος | Σεουήρου Ἀντω-
 5 νίνου || Εὐσεβοῦς Εὐτοχοῦς | Σεβαστοῦ¹, Ἐπει² κ', | θεῶ με-

Litterae ΕΘΞΠCΥΩ; versus tertii littera postrema Σ est. Vs. 1 nota numeralis linea horizontali a superiore parte traducta significatur. Vs. 12 P et H, deinde W et N ligatae. 1 Septimii Severi filius natus maior, qui volgo Caracalla appellatur. Imperii anni hic manifesto ab eo tempore (a. 193 p. Chr.) numerantur, quo pater Septimius Severus rerum potitus est. Nam

γίστω 'Ιεραβ[ώ]|λφ³ Μ(ἄρκος) Αὐρήλιος | Βηλάκαβος 'Ιερᾶ<ι>⁴ ||
 10 οὐξηλλάριος | 'Αδριανῶν Παλμ[υ]|ρη(ν)ῶν⁵ 'Αντωνινιανῶ[ν]⁶ |
 τοξοτῶν.

de anno quo filius Caesar appellatus (196 p. Chr.) aut quo Augusti nomine ornatus et in societatem imperii ascitus est (198 p. Chr.) cogitari nequit, quia sic viginti quattuor annorum intervallo ad tempora deduceremur quibus non iam superstes erat Antoninus. 2 Bisyllaba nominis forma antiquior, pro qua perraro ante principatus tempora etiam 'Επιεί scriptum invenitur. Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 809 n. 44. Mensis est Aegyptiorum undecimus, in illa anni forma, quae tum usitata erat, pertinens a vigesimo quinto m. Iunii die ad vigesimum quartum m. Iulii. Hoc monumentum igitur die 44. mensis Iulii a. 246 p. Chr. n. (cf. not. 4) dedicatum est. 3 Cf.

n. 640, 15 cum not. 8. 4 ΙΕΒΑΙ lapis. Cum Hogarth ap. Flinders-Petrie 'Ιερα(πολείτης) legisset, Clermont-Ganneau monuit, ipsum Belacabum haud ambigue v. 44. 42 se Palmyrenum significare. Adde quod manifesto hic versus ut reliqui omnes a dextra integer est. Paternae originis indicationem hic quaesivit C.-G., manifesto recte. Sed quod 'Ιερα[ίου] scripsit, ne ipse quidem spatii eam rationem habuisse videtur quam debebat; neque enim plus quam quinque litterae hic fuerunt, ex quibus postremam iota mutum fuisse existimo perperam additum, ut illa aetate frequenter, et omnium quidem saepissime in similibus genetivi et dativi formarum confusione, factum est.

5 Non utrumque epitheton ab imperatoris nomine derivatum numeri militum esse, sed coniungendum esse 'Antoninianorum sagittariorum qui sunt civitatis Hadrianorum Palmyrenorum' observavit Clermont-Ganneau. Nam cum ille imperator ipse Palmyram adiisset (Lebas-Waddington Inscr. III, 2585, 2 sqq. γραμματέα γενόμενον τὸ δεύτερον ἐπιδημ[ι]α θεοῦ 'Αδριανοῦ) beneficiisque affecisset (cf. n. 629⁹²), illud cognomen impositum est civitati. Cf. Steph. Byz. Πάλμυρα — τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός· οἱ δ' αὐτοὶ 'Αδριανοπολῖται μετωνομάσθησαν ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Inscr. Gr. Sic. et It. 974, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 27 n. 45) Τ(ίτος) Αὐρ(ήλιος) 'Ηλιόδωρος Ἀντιόχου 'Αδριανός Παλμυρηνός. In Aramaico tituli n. 629 exemplo civitas item appellatur *Hadriana Thadmor*. Cf. ibi not. 92. H. Dessau Hermae XIX p. 527 not. 2. Ceterum traditur ΠΑΛΜ. | ΠΝΙΩΝ. 6 ΑΝΤΩ ΝΙΝΙΑΝΩΙ. Recte Clermont-Ganneau concedit fieri quidem posse, ut Palmyrenorum civitati ad illud antiquum nomen 'Αδριανή novum accederet 'Αντωνινιανή (cf. n. 578, 5 'Αλεξανδριανή [Σεουηρια]νή 'Αντωνινιανή ['Αδριανή] Τάρσος), sed tamen probabilius existimat hoc arcte cum τοξοτῶν coniungendum, ut permulta novimus huius generis cognomina honorifica corporibus et numeris militum imposita.

640 Palmyrae. Edd. Philosophical Transactions XIX p. 97 (Muratori T. II p. DLVIII, 4). Aeri incisum exhibet Wood Rud.

Palmyr. p. 27 n. 9 (J. Franz C. I. G. 4483). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2598.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζηνόβιον¹ | τὸν καὶ
 5 Ζαβδῖλαν δις² Μάλ|χου τοῦ Νασσούμου, στρατῆ γήσαντα ἐν
 ἐπιδημίᾳ θεοῦ | Ἀλεξάνδρου³ καὶ ὑπηρετή|σαντα παρουσίᾳ διη-
 νεκεῖ | Πουτῖλλίου Κρισπέινου⁴ τοῦ | ἡγησαμένου⁵ καὶ ταῖς
 10 ἐπιδημ|ησάσαις οὐξ ἑλλατῖ(ω)σιν⁶, ἀγορανομήσαντά τε καὶ οὐκ

Litterae ΕΖΘΜΞΠCΩ. Vs. 16 nomen consulto deletum. 1 Cum propter nominum temporumque rationes, tum propter egregiam dignitatem, qua hunc hominem in civitate Palmyrenorum floruisse titulus docet, patrem Zenobiae illius nobilissimae reginae hic agnoscit Waddington, eo probabilius quia ipsius reginae monumentum honorarium n. 648 e regione huius lapidis collocatum fuerit. Non minus probabile vero mihi videtur, Iulium Aurelium Zebidam n. 644, 1 eiusdem cum hoc Zenobio familiae fuisse. 2 Post Ζαβδῖλαν commate distinguit Franz, iniuria si quid video. Nam illa δις, τρίς, τετράκις in originis significatione semper ad superius, non ad insequens nomen spectant. Ζαβδῖλαν δις igitur idem est ac Ζαβδῖλαν Ζαβδῖλα, ut hunc Zenobium sive Zabdilam appareat patre usum esse Zabdila, avo Malcho, pro avo Nassumo. Vix est quod moneam, Ζαβδῖλας Arabicum, Ζηνόβιος Graecum nomen ex illo detortum esse, ut regina quae indigenarum sermone *Bat-Zabbai* nominabatur, Graece se Zenobiam appellavit. 3 Severus Alexander (a. 222—235 p. Chr. n.) cum hiemem 234/2 p. Chr. Antiochiae transeisset, proximo vere in Mesopotamiam ad bellum contra Persas gerendum profectus est, quo in itinere Palmyram attigit. Cf. P. Groebe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2536. θεὸς Ἀλέξανδρος hic recte de principe defuncto (cf. not. 42) dicitur. 4 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 447 n. 166. Eum legatum Augusti pr. pr. Thraciae fuisse item Severo Alexandro principe docet lapis miliaris in Thracia repertus Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV 1892 p. 409 n. 65. Qui in Cod. Iust. V, 62, 40 *Idem* (i. e. Imperator Alexander) *A. Crispino* est anno 229 p. Chr., eundem fortasse esse adnotavit H. Dessau in Prosopographia. 5 Structuram paullo impeditiorem esse apparet. Nam si cum Dessauio (Prosopogr. I. I.) dativum ταῖς ἐπιδημῆσαις οὐξ ἑλλατῖωσιν ab ἡγησαμένου pendere statuas, καὶ ineptissimum est, sive 'et' sive 'etiam' interpreteris. Porro sic παρουσίᾳ διηνεκεῖ non poterit non genetivus temporis esse; sed cur longinquam fuisse Rutilii Crispini apud Palmyrenos commorationem narratur? Ne illud nude et absolute positum ὑπηρετήσαντα quidem caret offensione. Quae difficultates omnes vitantur, si Πουτῖλλίου Κρισπέινου τοῦ ἡγησαμένου genetivum soloece pro dativo usurpatum et cum proximo dativo particula καὶ coniunctum intellegimus, παρουσίᾳ διηνεκεῖ vero dativo instrumentali de Zenobio, non de Rutilio dictum sumimus, ut sententia sit 'qui Rutilio Crispino exercitus duci et vexillationibus quae Palmyram venerant sine intermissione adfuit eisque utilem operam navavit'. 6 TIOCIN.

δλί|γων ἀφειδήσαντα χρημάτων | καὶ καλῶς πολεितευσάμενον |
 15 ὡς διὰ ταῦτα μαρτυρηθῆναι⁷ || ὑπὸ θεοῦ Ἰαριβώλου⁸ καὶ ὑπὸ
 Ἰουλίου [Φιλίππου⁹] τοῦ ἐξοχωτά|του ἐπάρχου τοῦ ἱεροῦ¹⁰
 πραιτωρίου καὶ τῆς πατρίδος¹¹, τὸν φιλό|πατριν, τειμῆς χάριν.
 ἔτους δνφ' ¹².

7 Dei testimonium vix aliter atque oraculo consulto impetratum esse potest. Wadd. 8 Idem deus nominis forma paullo magis ad Graecorum morem accommodata Ἰεράβ[ω]λος appellatur n. 639, 7. 8. In titulo Dacico (C. I. Lat. III, 1108, 1. 2) *Deo Soli Hierobolo* legi adnotavit Waddington. 9 Philippus eo ipso anno, quo haec incisa sunt, praefectus praetorii nominatus est, versabaturque tum in oriente una cum Gordiano imperatore. Wadd. Cum rerum potitus et brevi occisus esset, eius nomen et hic et in multis aliis titulis deletum est. 10 Cf. n. 565¹⁰. Syll.² 415¹. 11 Hoc pendere a μαρτυρηθῆναι ὑπὸ vix est quod moneatur. 12 Annus aerae Seleucidarum quingentesimus quinquagesimus quartus est 242/3 p. Chr. n.

641 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 93 (inde Muratori T. II p. DCCVIII, 7). Accuratus aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 10 (Philos. Transact. XLVIII p. 694 n. 10. J. Franz C. I. G. 4490). Ex suo apographo W. H. Waddington apud Lebas Inscr. III, 2599.

Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζεβείδαν | Μοχίμου τοῦ Ζεβείδου | Ἀσθώρου
 5 Βαιδᾶ οἱ σὺν αὐτῷ | κατελθόντες εἰς Ὀλογοσι||άδα¹ ἔμποροι
 ἀνέστησαν ἀρέ|σαντα αὐτοῖς, τειμῆς χάριν, | Ξανδικῷ² τοῦ ἡνφ'
 ἔτους³.

Litterae ΕΖΘΜΧCΩ. 1 Cf. n. 632⁴. 2 Cf. n. 630⁵. 3 Annus aerae Seleucidarum quingentesimus duodesexagesimus est 246/7 p. Chr. Hoc igitur monumentum dedicatum mense Aprile a. 247 p. Chr. Cui aetati perbene convenit duplex nomen gentile *Iulius Aurelius* ab homine indigena gestum. Nempe post Antonini Caracallae constitutionem de civitate Romana omnibus liberis hominibus in imperio Romano danda (212 p. Chr.) non modo qui ea ad id tempus caruerant nomen Aurelium gesserunt, sed etiam in eis familiis, quae iam antea civitate donatae alio nomine utebantur, frequenter illud huic adiunctum esse tituli demonstrant.

642 Palmyrae in epistyllo mausolei. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 88 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 3). Aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 26 (J. Franz C. I. G. 4507).

A. von Sallet Die Fürsten von Palmyra p. 6). Ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2621. Cf. quae adnotavit Th. Mommsen Hist. Rom. III p. 427 not. 2. 3. p. 436 not. 2.

Τὸ μνημ(ε)ῖον τοῦ ταρσεῶνος¹ ἔκτισεν ἐξ ἰδίων Σεπτίμιος Ὀδαί-
ναθος² ὁ λαμπρότατος συνκλητ[ιχός,³] | Αἰράνου Οὐαβαλλάθου
τοῦ Ναζώρου, αὐτῷ τε καὶ υἱοῖς αὐτοῦ καὶ υἱωνοῖς εἰς τὸ παν-
τελές αἰώνιον τιμῆν.

Litterae ΕΘΜΞΠΘΩ. 1 Cf. Syll.² 909². 2 Hominem ex familiae nobilissimi illius principis Palmyrenorum hunc esse nomen Ὀδαίναθος, Αἰράνης, Οὐαβαλλάθου in eadem stirpe coniunctio (cf. n. 643. 647. 649) et nomen gentile Σεπτίμιος docent. Ac fuerunt quidem homines docti, veluti Halleyus, qui ipsum Zenobiae maritum hic agnoscerent. Sed merito Franzius, Waddingtonus, Mommsenus ab iis dissenserunt. Nam ut concedo, non omnia argumenta quae in eam partem prolata sint satis firma esse, sic unum quidem rem conficere mihi videtur. Nempe cum n. 643, 4 videamus iam Septimium Haeranem, qui utique ante illum nobilissimum Odaenathum rerum potitus est, principem (ἑξαρχον) Palmyrenorum appellari, nullo modo credibile est, successorem eius nudo senatoris (συνκλητ[ιχός]) nomine contentum fuisse. Iam Franzius quidem et Waddingtonus hunc Odaenathum Haeranis f. patrem, Haeranem v. 643, 4 vero fratrem natu maiorem coniugis Zenobiae fuisse statuunt. Qua a quaestione sane Waddingtoni interpretatio narrationis apud continuatorem Dionis fr. 7 procul habenda est. Nam qui illic interfectus esse dicitur Odaenathus natu maior, eum non patrem mariti Zenobiae esse, sed ipsum, eius filium vero perperam Odaenathum minorem dici, cum potius Vaballathus Athenodorus (n. 647, 7) intellegendus esset, accommodatissime ad persuadendum disputavit Mommsen. Sed ea re minime evertitur aut debilitatur Franzii sententia de parentelae rationibus. Immo fieri posse ut is recte iudicaverit nemo facile negabit; sed etiam probabilior est Mommseni coniectura, huius tituli Odaenathum non patrem, sed avum paternum, Haeranem n. 643, 4 non fratrem natu maiorem, sed patrem illius nobilissimi hominis fuisse. Nam haec quidem ratio alternatione nominum quae sunt Ὀδαίναθος et Αἰράνης magnopere commendatur. Septem igitur novimus huius generosissimae Palmyrenorum familiae aetates: Nasores — Vaballathus I — Haeranes I — Odaenathus I — Haeranes II — Odaenathus II — Vaballathus II Athenodorus. Iam Odaenathum natu maiorem senatorem fuisse hic videmus, civitatem Romanam, quippe quam haec stirps Septimio Severo (193—211 p. Chr. n.) acceptam retulerit, aut illius pater Haeranes I aut avus paternus Vaballathus I primus habuisse videtur. 3 Et Odaenathus I et eius filius Haeranes II senatores fuerunt, sed ad consularem dignitatem ex hac familia primus pervenit Odaenathus II; cf. titulum Lebas Inscr. III, 2602 Σεπτίμιον Ὀδαίναθον | τὸν λαμπρότατον ὑπατικ[όν] κατλ. cum Waddingtoni commentario, qui iure si quid video in medio relinquit, utrum Odaenathus re vera consul suffectus fuerit, an ornamenta consularia modo ab imperatore

acceperit. Item filius et successor eius Vaballathus II Athenodorus in nummis ὁ(πατικός) appellatur. Cf. n. 6477.

643 Palmyrae. Primum in duos titulos (A v. 1—3, B v. 4—9) divisum ed. Philosophical Transactions XIX p. 99 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 2). Aeri incisum habet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 11 (Philos. Transact. XLVIII p. 691. Partem B iterum exhibet Muratori T. II p. DCCLXXXIX, 2, totum titulum J. Franz C. I. G. 4491. 4492. A. von Sallet Die Fürsten von Palmyr. p. 6). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2600.

Σεπτίμιον Αἰράνην Ὁ(δαινό)του¹, τὸν λαμπρό(τατον) συνκλητι-
5 κόν², | ἔξα(ρχον³ Παλμυ)ρηνῶν, || Αὐρήλι[ος Φιλῖν]ος [Αδ]ρ(η-
λίου) Ἑλι(οδώρου [υἱός,]) στρατιώ(της) λεγ[εῶνος γ' Κυρηνα]ϊκῆς⁴,
τὸν | πάτρωνα, τειμῆς καὶ εὐχα(ριστίας) χάριν, ἔτους γξφ'⁵.

Litterae ΕΘΜΞΠCΩ. 4 Cf. n. 642². 2 Cf. n. 642³. 3 In titulo Palmyrenorum sermone composito, qui in eodem lapide est, pro hac voce Graeca legitur *resch Thadmor*, i. e. princeps (proprie 'caput') Palmyrae. Patriae urbis regimen igitur Odaenathus ille nobilissimus iam a patre Haerane hereditatis iure acceperat, cum reliquae eius opes per Syriam ab ipso demum bello contra Persas fortissime et felicissime gesto partae sint. 4 Cf. n. 205¹. 5 Anno 254/2 p. Chr. n.

644 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 100 (Muratori T. II p. DCCLXI, 6). Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 14 (Philos. Transact. XLVIII p. 691 n. 14. J. Franz C. I. G. 4495). Accuratissime ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2604.

Αὐρήλιον Οδορώδην¹, | ἱππικόν² καὶ βουλευτήν | Παλμυρηνόν,
5 Βηλά(καβος) Ἀρσαῖ τὸν φ[ί]λον τειμῆς χάριν. | ἔτους οφ'³.

Litterae ΕΠCΩ. 4 Homo sine dubio nescio quo necessitudinis vinculo coniunctus cum Septimio Vorode (n. 645¹) ideoque ipse quoque magnae in civitate Palmyrenorum dignitatis. Cum in nomine gentili antiquiora apographa dissentirent, Woodianum vero, accuratissimum ex illis, ὙΠΙΛΙΟΝ haberet, haud inepte Franzius [Ρο]υπῖλιον reposuit; sed Waddingtoni testimonio Αὐρήλιον potius in lapide esse constat. Videtur igitur eiusdem nobilis familiae Palmyrenorum altera stirps iam a Septimio Severo civitatem accepisse, altera anno 212 p. Chr. demum illa nobilissima Caracallae

constitutione. 2 Cf. n. 4956. In titulis Palmyrenorum sermone compositis ubique *hippikā* exaratum esse, sive in exemplari Graeco ἵππικός sive ἵππεύς; Πωμαίων haberetur, Waddingtonus observavit. Confudisse igitur barbaros haec quae in Graeco sermone discreta essent; etenim ἵππεύς quidem *equitem Romanum* significare, ἵππικός vero *virum egregium*, qua de re provocat ad L. Renieri disputationem *Mélanges d'épigraphie* p. 217. Sed hoc totum discrimen perquam dubium est, quia inveniuntur etiam exempla vocis ἵππικός antiquiora quam ut illa interpretatio eis adhiberi possit. 3 Anno 258/9 p. Chr. n.

645 Palmyrae. Ed. *Philosophical Transactions* XIX p. 98 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 1). Accuratus aeri incisum habet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 17 (*Philos. Transact.* XLVIII p. 694 n. 17. J. Franz C. I. G. 4498). Ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2609. Cf. quae de titulo disputavit Th. Mommsen *Hist. Rom.* V p. 434 not. 1.

Σεπτίμιον Οδορώδη¹, | τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δου-
5 κηγάριον² καὶ ἀργαπέτην³, || Ἰούλιος Αὐρήλιος Σάλμης | Κασσι-

Litterae ΕΞΠΜΩ. Postremus versus utrimque singulis ornamentis folioli similibus circumdatus. 4 Eiusdem hominis sex exstant tituli honorarii (praeter hunc et n. 646 Lebas-Waddington Inscr. III, 2606. 2607. 2608. 2610), ex quibus antiquissimus (Lebas III, 2607) mense Decembre a. 262 p. Chr. n., recentissimi (hic et Lebas III, 2610) mense Aprile a. 267 p. Chr. n. incisi sunt (cf. not. 4. 5). Qui ut nonnullis in rebus discrepant (cf. not. 3) sic in universum tamen argumentum idem habent. Apparet ex eis, per tempora potentiae Odaenathi haud exiguum Septimii Vorodis auctoritatem fuisse Palmyrae. Tamen rectissime Mommsenus oblocutus est Sachaulo, qui hunc Vorodem filium ipsius Odaenathi esse statuit una cum patre caesum. Nam in narratione de hac re (*Scr. hist. Aug. Trig. tyranni c. 45*) filius Herodes dicitur, id vero aliud nomen esse ac Vorodes luculentissime demonstravit Mommsen adhibito titulo Palmyreno Lebas III, 2610, 1. 8, ubi utrumque legitur. Deinde vero cum non modo Odaenathus illius Herodis pater, sed iam Haeranes avus (n. 643, 2) et Odaenathus proavus (n. 642, 2. 3) senatores fuerint, ipsum Herodem senatorii ordinis fuisse manifestum est, hic Vorodes vero procurator fuit, quod officium equitis Romani, non senatoris esse nemo ignorat. Fieri potest, ut necessitudine nescio qua cum Odaenatho coniunctus fuerit, sed certe nomen gentile Σεπτίμιος nihil probat, nisi utriusque maiores civitatem Romanorum beneficio Septimii Severi impetrasse. 2 Plures erant ordines procuratorum, quae summa salarii distinguebantur, *sexagenarii*, *centenarii*, *ducenarii*, *trecenarii*. Cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 558. Ceterum hac procuracione Vorodes per quinquennium aut adeo longius spatium functus est, quoniam haec quidem in

νοῦ τοῦ Μασναίου, | ἱππεὺς Ῥωμαίων, τὸν φίλον | καὶ προστά-
την, ἔτους ἡοφ' 4, | μηνεὶ Ξανδικῷ 5.

omnibus eius titulis (not. 4) perinde recensetur. 3 In exemplo lingua indigenarum composito *argabetâ* legitur, media *b* pro tenui *p* substituta secundum illam proprietatem linguarum Iranicarum, de qua dixi n. 4°. 3917. 432³. 6. 434³. Nam Persicam origine esse vocem cum iam complures homines docti suspicati essent, luculentissime demonstravit Th. Nöldeke Ztschr. der d. morgenländ. Gesellschaft XXIV 1870 p. 107; composita est ex *arg* (arx) et *pati* (dominus). Eam illo ipso tempore, quo in titulis Palmyrenis inveniretur, etiamtum apud ipsos Persas usitatam fuisse Ibn-al-aṭfiri I, 273, 7, 9 testimonio probavit N. Ceterum etiam apud Iudaeos in usu fuisse hanc ut alias Persicae originis voces doctissime demonstravit M. A. Levy Ztschr. der d. morgenl. Ges. XVIII 1864 p. 90, cum e Talmude Babylonico *arqapethâ*, ex Hierosolymitano *arqabethâ* (vides hic quoque fluctuari inter mediam et tenuem) ex Veteris Testamenti versione Syriaca (*Targûm*) *alqapethâ* afferret. Cum nomen dominum arcis vel oppidi significet, sine dubio verum vidisse existimandus est Mommsenus, qui oppidi Palmyrae principatum (ἑξάρχος Παλμυρηῶν, *resch Thadmor* n. 643, 4) Odaenathum cum iam late patens regnum sibi parasset, non amplius ipsum exercere potuisse aut voluisse, sed ei administrationis parti Septimium Vorodem praefecisse coniceret. Quando id factum sit, aliquatenus definiri licet. Neque enim ad casum referendum est, quod ex eis Vorodis titulis, in quibus temporis nota aetatem tulit, antiquissimi Lebas III, 2607 (m. Decembre 262 p. Chr. n.). 2606 (m. Aprile 263 p. Chr.) hac appellatione etiamtum carent, cum recentiores (praeter hunc Lebas III, 2608, 4, m. Aprile 263 p. Chr. et III, 2640, 4, m. Aprile 267 p. Chr.) eam habeant. Apparet igitur, inter ver anni 263 et idem anni 263 p. Chr. tempus Odaenathum Vorodi regimen urbis Palmyrae mandavisse. Tum ipsum vero illas egregias res contra Persas gessit Palmyrenorum princeps, quae non poterant non avocare cum a cura quotidiana rerum publicarum civitatis. 4 Annus est 266/7 p. Chr. n. 5 Mensis sextus anni Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis. In Syriacis aetatis Romanae fastis respondebat Aprili Iuliano (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430). Ceterum eiusdem et anni et mensis alius est Vorodis titulus ap. Lebas Inscr. III, 2640, plane geminus huius, nisi quod dedicationis auctor illic appellatur Ἰούλιος Αὐρήλιος Σεπτίμιος Ἰδῶης ἱππικὸς, Σεπτιμίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡρώδου ἀπὸ στρατ(ε)ῶν (*a militiis equestribus*, v. Waddington).

646 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 99 (Muratorius T. II p. DLXI, 4). Aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 18 (Heeren Comment. soc. scient. Gotting. VII 1832 p. 48. J. Franz C. I. G. 4485). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2606 *a* (Textus errore n. 2583 signatus).

Ἡ βουλ[ῆ καὶ ὁ δῆ]μος | Σεπτίμ[ιον Οὐδωρόδην¹], τὸν κρά[τιστον]
 5 ἐ[πίτροπον] Σεβαστοῦ | δουκην[άριον², δι]κ(αι)οδότην³ || τῆς μη-
 τ[ροκολω]νείας⁴ καὶ ἀναχομίσαν[τα τ]ὰς συνοδείας⁵ | ἐξ ἰδίων
 καὶ μαρτυρηθέντα | ὑπὸ τῶν ἀρχεμπόρων⁶, καὶ | λαμπρῶς
 10 στρατηγήσαντα καὶ || ἀγορανομήσαντα τῆς αὐτῆς | μητροκολω-
 νείας, καὶ πλεῖστα | οἰκοθεν⁷ ἀναλώσαντα καὶ ἀρέσαν[τα τῇ τε
 15 αὐτῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ | καὶ νυνεὶ λαμπρῶς συμποσίαρχον
 τῶν τοῦ θεοῦ⁸ Διὸς Βήλου ἐς[ρέων, ἀ]γνείας καὶ] τειμῆς ἐνε-
 κεν· ἔτ[ους⁹ --, μην]εὶ Ξανδικῷ¹⁰.

Litterae ΕΕΜΩΞΠCΩ. 1 Cf. n. 645¹. 2 Cf. n. 645². 3 ΚΕΟ
 ΔΟΤΗΝ. Ab illo officio, quod in tribus aliis Vorodis titulis (cf. n. 645³)
 nomine Persico ἀρχαπέτης indicatur, hoc re non diversum fuisse probabi-
 liter existimat Mommsen, quod propter tempus tituli alicuius momenti est.
 Nam vidimus annis 262 et 263 p. Chr. Vorodem ea dignitate etiamtum
 caruisse, quia tum etiam Odaenathus ipse principatum patriae urbis gereret,
 contra annorum 265 et 267 p. Chr. monumenta tria epigraphica illam Per-
 sicam denominationem habere. Quod si Mommsenus verum vidit, his potius
 quam illis tempore aequalem iudicabimus hunc titulum. Sane is eo quoque
 nomine a reliquis eiusdem hominis omnibus discrepat, quod etiam ante
 gestorum honorum municipalium mentionem facit v. 9—11 et prolixior est
 in Vorodis erga patriam civesque beneficiis enumerandis. At nescio quem
 simplicem magistratum municipale nomine δικαιοδότης indicari incredibile
 est cum propter locum qui ei in titulo concessus est, tum propter ipsam
 vocabuli naturam, quod perfrequenter de provincialibus Romanorum magi-
 stratibus, sed nusquam quod sciam de eis quos civitates Graecae suffragiis
 aut sorte sibi eligere solebant usurpatur, ut extraordinariam eandemque
 perpetuam potestatem principis Palmyrae interpretari praestet. 4 Colo-
 nia Palmyra appellatur in eiusdem Septimii Vorodis titulo Lebas Inscr.
 III, 2607, 4. 5 στρατηγὸς τῆς λαμπροτάτης κολωνείας. Compositum sane sine
 exemplo est, sed manifesto significat coloniam, quae simul metropolis
 (Palmyrenes) sit. Similiter formatum nomen μητροκομία habes n. 609, 4. 5.
 33. 34. 5 Cf. n. 632². 6 Qui praesunt collegiis mercatorum una
 iter facientium (συνοδείας). Eos igitur eosdem esse cum synodiarchis ap-
 paret. Vorodes non synodiarcha est, sed ni fallor militum praesidio suis
 impensis conducto illis securitatem itineris praestitit. Nam ipsum itinera
 una cum eis fecisse si quid video in illo ἀναχομίσαντα τὰς συνοδείας ἐξ ἰδίων
 non necessario inest neque credibile est eum per officiorum gravissimorum
 tempora per tantum temporis spatium Palmyra abesse potuisse. 7 De
 sua pecunia. Cf. Syll.² 409, 7. 15. 737, 151. 8 Post ΤΩΝ Waddington
 adnotat se dispicere sibi visum esse TOKCCCA, sed adeo haec detrita esse
 ut praeter duas primas litteras TO nihil certi agnosceretur. Emendare cona-
 tus sum. Ductus CCC litterarum maxima ex parte evanidarum ΘΕΟ reli-
 quas esse profecto non incredibile est, etiam A et K pro Y lectum haud

improbabile, quandoquidem linea obliqua ' his tribus litteris communis est. 9 Inter annum quingentesimum septuagesimum quintum (263/4 p. Chr.) et quingentesimum duodeoctogesimum (266/7 p. Chr.) aerae Seleucidarum haec incisa esse apparet ex eis quae disputata sunt not. 3. 40 Cf. n. 645⁵.

647 Truncus columnae, ad partem rivi *Wadi-Fidar* meridiem versus a Byblo Phoenices. Edd. ex Abekeni et Thompsoni exemplis W. Henzen *Bullettino dell' inst. arch. Rom.* 1847 p. 124. Ex suo apographo G. Wilkinson *Numismatic Chronicle* IX (1847) p. 128 (J. Franz C. I. G. II Add. p. 1174 n. 4503 b). Krafst, *Topographie Jerusalems* tab. II n. 25 (W. H. Waddington ap. Lebas *Inscr. III, Explication des inscr.* p. 604 ad n. 2611). Aliud exemplum, in universum quidem minus accurate confectum, exhibet R. Lepsius *Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien* XII p. 100 n. 588; quod Wilckenus haud improbabiler coniecit Abekeni, Lepsius in illo itinere comitis, apographum esse idem quod etiam Henzeno praesto fuit. Cf. quae adnotaverunt A. von Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 42. U. Wilcken *Ztschr. für Numismatik* XV 1887 p. 330 sqq.

[----- | -----, ὁ]π[άτω,] | ἀνθυπάτ[ω, πατρὶ πατρίδος,] |
5 ἀνεικήτῳ Σεβαστῶ¹ | καὶ Σεπτιμίᾳ² Ζηνοβίᾳ³ || Σεβαστῇ⁴, μῆ-

Litterae ΕΖΜΘΠCΩ. 4 Imperator aut Claudius est aut Aurelianus. Utique non recentior titulus eo tempore, quo Vaballathus iam ab Aureliano deficit et semet ipsum Augustum appellavit. Iam Wilckenus ex papyro musei Berolinensis, Λβ' τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Σεβ[α]στοῦ καὶ ἐλ' τοῦ κυρίου ἡμῶν Σεπτιμίου Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου — Μεχίρ κς' collegit die 20. m. Februarii 271 p. Chr. non modo Aegyptum etiamtum in potestate Vaballathi fuisse, sed etiam hunc principem etiamtum in fide Aureliani Augusti permansisse. Iam cum nummi Aegyptii eiusdem quinti Vaballathi anni exstent, in quibus Aureliani nomen taceatur et ipse Vaballathus se Augustum nuncupet, hos manifesto post Februarium anni 271 p. Chr. cusos, Aegyptum vero non ante initium auctumni anni 271 p. Chr. a Probo recuperatam esse, ut iam A. v. Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 74 coniecisset. Itaque quin inter Odaenathi necem (266/7 p. Chr.) et ver anni 271 p. Chr. hic titulus exaratus sit, nulla ex parte dubium est. 2 Si recte Iulius Aurelius Zenobius n. 640, 2 Zenobiae pater existimatur, expectaveris filiam quoque *Iuliam Aureliam* potius quam *Septimiam* appellari, idque haud mediocriter confirmatur nummis Aegyptiis Vaballathi; nam in eis quin recte A. von Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 28 litteras ΙΑCΟΥΑΒΑΛΛΑΘC, de quibus antiquiores plane ridiculas hariolationes in medium protulerant, Ἰ(ούλιος) Α(ὐρήλιος) Σ(επτιμῖος) Οὐαβαλλάθος interpretatus sit, nemo sanus dubitare potest; vides igitur illum paternae et maternae gentis nominibus

τῷ τοῦ | <του>⁵ ἀγῆτῆτος [Αὐτο]κράτορος⁶ Οὐαβαλλά[θου] | Ἀθηνοδώρου⁷.

coniunctis usum esse. Quare sic cum Salleto statuendum est: Superstite marito Odaenatho Zenobia se Iuliam Aureliam appellavit. Sed illo defuncto quo clarius indicaret se illius gloriosum imperium continuare, quodammodo in eius familiam se adoptavit. Nam eam ipsius coniugis testamento, ut Liviam ab Augusto, adoptatam esse propter repentinum et violentum Odaenathi mortis genus minus probabile est. 3 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 217 n. 355. Quod Zenobia hic non regina (βασίλισσα) appellatur, ut n. 648, 2. 649, 4, non temporis, sed loci diversitate explicatur. Nam illi quidem Palmyreni sunt tituli, hic in Phoenice repertus. Apparet igitur regium nomen in Odaenathi stirpe proprie non referri nisi ad ipsam patriam Palmyram. 4 Quo tempore Vaballathus filius, cuius nomine Zenobia regnabat, etiamtum Augusti nomine carebat et in fide Claudii vel Aureliani erat, matrem iam Augustam vocari mireris. Sed recte Mommsenus observat, magnum intercedere discrimen, quoniam *Augustus* imperii et potestatis, *Augusta* vero meri honoris nomen sit, quod ei penes quam non summum rerum Romanarum arbitrium esset tribui nihil habeat insoliti. 5 Cum [Σεβας]τοῦ supplevissent antiquiores, id redarguit Waddington. Ipse [δεσπότης] τοῦ scripsit, sed etiam λαμπροτάτου, κρατιστοῦ, μεγίστου bene se habere concessit. At Wilckenus cum exemplum Lepsiarum (cf. lemma), utut reliquis in rebus corruptum esset, tamen manifesto accuratorem versuum dispositionis imaginem quam reliqua exhibere observasset, prae fracte negavit, post τοῦ v. 5 extr. quicquam amplius scriptum fuisse. Non igitur in supplendo elaborandum, sed simpliciter statuendum esse articulum lapicidae socordia repetitum. 6 Vaballathi nummi exstant cum in Aegypto cusi cum inscriptionibus Graecis, tum Syrii Latine inscripti. Atque in illis quidem ὁ(παυλιανὸς) αὐτοκράτωρ στρατηγὸς Ῥω(μαίων), in his *v(ir) c(larissimus) r(ex) im(perator) d(ux) R(omanorum)* scriptum est. Nam quae Salleti Mommsenique doctrina et sagacitas ex compendiarie nummorum scriptura elicit, ea luculentissime confirmata sunt a Wilkeno testimonio papyri Berolinensis (not. 1) ubi totidem litteris scripta habes τοῦ κυρίου ἡμῶν Σεπτιμίου Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου τοῦ λαμπροτάτου βασιλέως αὐτοκράτορος στρατηγοῦ Ῥω(μαίων). Augusti nomen igitur tum demum assumpsit, cum vere aut aestate anni 271 p. Chr. Aureliani imperatoris fidem exueret (not. 4). 7 Apud scriptores uno loco huius Odaenathi filii mentio fit, Script. hist. Aug. Vita Aureliani 38: *hoc quoque ad rem pertinere arbitror Babalati filii nomine Zenobiam, non Timolai et Herenniani imperium tenuisse, quod tenuit*. Hac observatione impugnari narrationem quae in aliis eiusdem collectionis vitis occurrit (Gallien. 43: *tum Zenobia uxor eius, quod parvuli essent filii eius qui supererant Herennianus et Timolaus, ipsa suscepit imperium*. Triginta tyranni 45. 47. 24. 30. Claudius 47. Probus 22) luce clarius est. Neque vero, id quod nonnulli homines docti existimaverunt, tres fuisse Odaenathi filios ex Zenobia, sed ex eis non Herennianum et Timolaum, quippe qui aetate minores essent, sed Vaballathum successisse patri biographus Aureliani indicat, sed

negat omnino Herennianum et Timolaum fuisse, idque recte ni fallor. Neque enim similitudo quae inter nomen in illa stirpe usitatum Αἰράνης (n. 643, 1) et Latinum *Herennianus* intercedit, sufficere mihi videtur ad fidem faciendam nugacissimorum scriptorum narratiunculis. Vaballathi regni ex nummis novimus annos quinque, 267—271 p. Chr. In titulis et nummis modo duplex nomen occurrit, modo unum Graecum Ἀθηνόδωρος, quod non soni similitudine, sed notione imitatur barbarum, quippe cuius altera pars manifesto sit nomen deae Arabum, quam iam Herodotus I, 131. III, 8 indigenarum sermone Ἀλῶν vocatam testatur; ille sane cum Graecorum Venere Urania, non cum Minerva eam comparat, sed in eiusmodi rebus variari non mirum est.

648 Palmyrae in parte orientali porticus magnae in columna. Edd. de Vogüé Bulletin archéol. de l'Athénæum français 1855 p. 35. Ex suo apographo W. H. Waddington apud Lebas Inscr. III, 2644.

Σεπτίμιαν Ζηνοβίαν, τὴν λαμ|προτάτην εὐσεβῆ βασίλισσαν¹, |
Σεπτίμιοι Ζάβδας² ὁ μέγας στρα|τηλάτης³ καὶ Ζαββαῖος⁴ ὁ
5 ἐνθάδε || στρατηλάτης⁵, οἱ κράτιστοι, τὴν | δέσποιναν, ἔτους
βπφ⁶, μηνὶ Ἀφῶ⁷.

Litterae ΕΖΘΠΙΩ. In eodem lapide titulus eiusdem argumenti vernacula Palmyrenorum lingua scriptus (de Vogüé Inscr. Palm. n. 29). 1 Cf. n. 6473. Eodem mense etiam Odaenathi tum pridem defuncti monumentum ab eisdem duobus ducibus dedicatum est, sed eius titulus Palmyrenus Graeca interpretatione caret; editus est a de Vogüé Inscr. Palmyr. n. 28 (cf. Waddington ad Lebas Inscr. III Expl. p. 604). 2 Cf. Inscr. I, 44, 1: τῶν Σκυθῶν τοῖνων, ὡς διεξῆλθον, ἐσχεδασμένων καὶ τὸ πολὺ μέρος ἀποβαλόντων μειζόνων ἐφιεμένη ἡ Ζηνοβία πραγμάτων Ζάβδαν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκπέμπει, Τιμαγένους ἀνδρὸς Αἰγυπτίου τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου Παλμυρηνοῖς καταπρατομένου. ibid. 54, 1: Ζάβδας ὁ Ζηνοβίας στρατηγός. Vita Claudii 44: *sed dum haec a Divo Claudio aguntur, Palmyreni ducibus Saba et Timagene contra Aegyptios bellum sumunt.* Vita Aureliani 25: *pugnatum est post haec de summa rerum contra Zenobiam et Zabam eius socium apud Emessam magno certamine.* — *fugata est Zenobia cum Zaba et plenissima parta victoria.* Prosopographia Imp. Rom. III p. 247 n. 352. 3 Haec, quibus accurate respondent verba Syriaca titulorum Zenobiae et Odaenathi (not. 1), manifesto summum omnis exercitus Palmyreni ducem indicant, quod accuratissime convenit cum eis quae apud scriptores de Zabda memoriae prodita sunt (not. 2). 4 Cum Zenobia in hulus ipsius tituli exemplo Syriaco *Bat-Zabbai* appelletur, non improbable mihi videtur, hunc Zabbaeum, cuius apud scriptores quidem memoria exstat nulla (cf. Prosopographia Imp. Rom. III p. 247 n. 354), eam necessitudine aliqua attigisse. 5 In titulis Palmyrenis hic est *dux Thadmor*; apparet igitur Zabbaeum praefectum militarem urbis praesidiique

quo illa tenebatur, subditum sine dubio Zabdae summi ducis (not. 3) imperio, fuisse. Waddington. 6 Annus est 270/4 p. Chr. n. 7 Anni Macedonici lunisolaris ab aequinoctio autumnali incipientis mensis decimus, illa aetate apud Syros respondens Augusto fastorum Iulianorum. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430.

649 Columna cum titulo Palmyreno, qui legi iam nequit, et hoc Graeco. Postea per utrumque Latinae litterae scriptae sunt, ex quibus paucae exstant. Inventus lapis occidentem versus a Palmyra ad viam qua illinc ad oppidum *Kalat-al-beda* itur. Ed. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. II, 2628. Plenius E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900), Beiblatt p. 24 n. 10.

[Ἰπὲρ σω]|τηρίας Σεπτιμίας Ζηνο|βίας τῆς λαμπροτάτης | βα-
σιλίσσης¹, μητρὸς [τοῦ | β]ασιλέως Σεπτ[ιμίου] υἱ Ἀθην[οδώρου]².

Litterae ABΕΖΠΡΩ.

1 Cf. n. 647³.

2 Cf. n. 647^{6.7}.

650 Lapis dimidia ex parte in terra latens, qui praeter hunc titulum etiam duos alios, Palmyrenum et Latinum, habuit, qui nunc paene toti evanuerunt, occidentem versus a Palmyra. Ed. E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900), Beiblatt p. 25 n. 11.

[Ἰπὲρ σωτηρίας -----¹ τῆς λαμπροτά-
της] | βασιλίσσης, (μ)ητρὸς² τοῦ | βασιλέως [Σεπτ[ιμίου] Ἀν-
τ[ιόχου]³ | -----].

Litterae ΑΑΑΕC(sed in fine nominis βασιλίσσης Latina forma S irrepsit)Ω.

1 Σεπτιμίας Ζηνοβίας supplevit Kalinka, qui mirum sane dicit, Zenobiam matrem Antiochi regis (not. 3) appellari. Sed fortasse eam properata adoptione Antiochum filium sibi ascivisse, ut hereditarium ius eius regno accederet. Qua in coniectura vir doctissimus plane neglexisse videtur, Zenobiam illi Palmyrenorum defectioni, per quam Antiochus ad regnum evectus est, neutiquam interfuisse, sed pridem ab Aureliano captivam abductam, ut illud quod est de adoptione nullo modo verum esse possit. Ac si id potius conicias, Antiochum se per fraudem Zenobiae filium germanum simulasse, vereor ut fidem facias. Etenim quam modo per quinquennium filii impuberis nomine regnasse meminerant Palmyreni, ei quomodo credere poterant alterum filium adulta aetate fuisse? Quare mihi hic mulier ceteroqui ignota commemorata fuisse videtur, cui civitas ut filio Antiocho gratificaretur una cum illo regium nomen tribuerit. Cf. n. 651, 4. 2 ΝΗΤΡΟC. 3 Cf.

Zosimus I, 60, 2. 64, 1: ὁ δὲ (Marcellinus Mesopotamiae praeses, quem Palmyreni sollicitabant ut ab Aureliano deficeret) ἀποκρίσσειν χρώμενος ἀμφιβόλοις αὐτὸς μὲν Αὐρηλιανῷ τὸ σκεφθὲν κατεμήνυσε, Παλμυρηνοὶ δὲ Ἀντιόχῳ περιθέντες ἀλουργές ἱμάτιον κατὰ τὴν Παλμύραν εἶχον. Αὐρηλιανὸς δὲ ταῦτα ἀκηκοὺς αὐτόθεν ὡς εἶχεν ἐπὶ τὴν ἐφάν ἐστέλλετο, καταλαβὼν δὲ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἵππων ἀμίλλης ἐπιτελουμένης τῷ δῆμῳ φανείς καὶ τῷ ἀδοκῆτῳ πάντας ἐκπλήξας ἐπὶ τὴν Παλμύραν ἤλαυνεν. ἀμαχητὶ δὲ τὴν πόλιν ἐλὼν καὶ κατασκάψας οὐδὲ τιμωρίας Ἀντιόχον ἄξιον διὰ τὴν εὐτέλειαν εἶναι νομίσας ἀφίησιν. Vit. Aureliani 34: *Palmyreni, qui iam victi atque contusi fuerant, Aureliano rebus Europensibus occupato non mediocriter rebellant. Sandarionem enim, quem in praesidio illic Aurelianus posuerat cum sescentis sagittariis, occiderunt Achilles cuidam, parenti Zenobiae, parantes imperium.* Sed cum de nomine Zosimi memoriam fide dignam esse docuerint tituli 650. 654, ne de cognatione Zenobiae quidem credendum existimo scriptori vitae, praesertim cum Zosimi verba διὰ τὴν εὐτέλειαν vix cum hac narratione conciliari possint. Adde quod etiam de alio homine, quem unus Zosimus per illas postremas civitatis Palmyrenae turbas commemorat, scriptoris fides lapidis testimonio comprobatur. Cf. Zos. I, 60, 1: ἐχομένου δὲ Αὐρηλιανοῦ τῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ὁδοῦ, κατέλαβεν ἀγγελία τοιαύτη, ὡς τῶν ἐν Παλμύρᾳ καταλειφθέντων τινὲς Ἀψαῖον παραλαβόντες, ὃς καὶ τῶν προλαβόντων αὐτοῖς γέγονεν αἴτιος, ἀπειρῶντο Μαρκελλίνου κτλ. cum Lebas-Waddington Inscr. III, 2582 Σεπτ(ίμιον) Ἀψαῖον τὸν πολεῖτην καὶ προστάτην ἡ πόλις.

651 Columna, occidentem versus a Palmyra. Ex Musili apographo ed. E. Kalinka Jahreshfte des österr. arch. Inst. III (1900) Beiblatt p. 25 n. 12.

Βασιλέος [Δα]ρείου¹

Βασιλέως [Σεπτ(ίμιου)] Ἀντιόχου².

Litterae BECΩ. 1 Supplere conatus sum non sine haesitatione. Nomen in Syria principatus aetate non inusitatum fuisse docent Iosephus Bell. II, 421 et titulus Palmyrenus Lebas-Waddington Inscr. III, 2597 Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Πομπώνιον Δαρσεῖον ἐκατόνταρχον λεγε[ῶνος] Σεουηριανῆς — ἔτους 524 (224/5 p. Chr. n.). Quis fuerit hic rex, latet, nisi forte ut matri, sic etiam patri regis Antiochi regis appellationem decreverunt Palmyreni rebelles (n. 650¹); fortasse ipsum quoque nomen proprium regis antiquissimum et nobilissimum tum demum illi impositum est ut ignobilitas generis aliquantum occultaretur. 2 Cf. n. 650³.

8. Armenia.

652 In oppido *Purukh*. Ed. Fr. Cumont Rapport sur une mission en Asie mineure, Bruxellis 1900 p. 12 (Revue archéol. XXXVIII 1901 p. 330 n. 39. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 49 n. 132).

5 Ἰουλίον Πατρο|εἰνον¹, πρῶ|τον τῶν Ἑλλή|νων² καὶ πρῶ||τον ἀρ-
μενι|ἀρχην³, | ἡ πατρίς, | ἐπιμεληθέν|τος Ἰουλίου | -----

Cognomen Latinum *Patruinus* recte agnovit Cagnat. Id et ipsum alibi occurrit (cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 16) et similitudine aliorum eiusdem generis (*Fraternus*, *Maternus*, *Paternus*, *Avitus*) defenditur. Nescio an idem agnoscendum sit Papers of the Am. school at Athens III p. 69 n. 111, ubi traditur ΠΑΠΟΕΙΝΟC, et supplendum ibidem p. 68 n. 110, ubi ΠΟΕΙΝΟC exstat. Etiam Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins V 1899 p. 88 n. 58, ubi editor legit Πατροσινός; ὁ καὶ Πάββλος, mihi praeferendum videtur Πατροεἰνος. 2 Cf. n. 5287. 3 Armeniarchae honorem ex hoc demum titulo innotuisse observat Cagnat. De toto genere cf. n. 578³. Ceterum hic manifesto de tempore accipiendum est πρῶτον, v. 2. 3 de dignitate.

653 Amidae (*Diarbekir*). Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school III p. 433 n. 629. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. IV 1901 p. 74 § 12.

Θεοδόρου¹ τοῦ | στρατηλάτου² | πολλὰ τὰ ἔτη³. | δι-
α-
με(ι)νη⁴ τὸ (γ)[ένος⁵] | τῶν Ῥωμα[ίων].

Litterae ΑΕΘΠCΠΛ. 1 M. Ulpius Ofellius Theodorus principatu Elagabāi (a. 218—222 p. Chr.) legatus pr. pr. provinciae Cappadociae fuit, ut demonstrant tituli miliariorum, quos affert H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 462 n. 560. Alius eiusdem hominis titulus ibidem repertus est Pap. of the Am. school III p. 436 n. 630: Θεοδόρου | τοῦ στρατηλάτου πολλὰ τὰ ἔτη. 2 Vox Ionica et tragica, sed inde ab Augusti aetate etiam in pedestri oratione usitata (cf. n. 606⁵), ac maxime quidem in Syria inde a saeculo tertio de Romanorum et barbarorum ducibus exercituum non infrequens. Cf. n. 6052³, 648, 3. 4. 5. 3 Cf. J. Mordtmann Marmora Ancyrana p. 23 n. 44 Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ χωρεπισκόπου Καλλίνικου et quae ille affert C. I. G. 8681, 1 Θεο[φίλου] βασιλέως πολλ(α)ὰ τὰ ἔτη, 8897, 2. Structura alia, sententia eadem Syll.² 607, 28 πολλοῖς ἔται [τοῦς] νεωκόρους. 737, 23 πολλοῖς ἔται τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην. 4 Coniunctivus manifesto pro optativo usurpatus. 5 TOTI. Emendavit Clermont-Ganneau probabiliter. Nam T et Γ frequentissime confunduntur, ex EN vero nihil nisi

hastam directam et lineam obliquam a sinistra descendente remansisse lapide detricto nihil habet insoliti. De sententia cf. Syll.² 378, 4 ὑπὲρ τῆς — διαμονῆς τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας. Frequentius etiam in eiusmodi formulis διαμονή ad imperatorem eiusque domum refertur.

9. Aegyptus.

654 Tabula lapidis granitae, iam antiquitus in duas partes, sinistram et dextram, ita divisa, ut in media cuiusque versus parte aliquot litterae perierint, et inserta substructionibus cuiuspiam aedificii ante templum Augusti in insula Philis. Ed. J. P. Mahaffy Athenaeum 1896 no. 3568 p. 352 (inde Latinum titulum repetivit O. Crusius Philologi LV p. 422, Graecum et Latinum Wochenschrift für cl. Philologie XIII 1896 no. 45 p. 424). Exemplum ab Arabe quodam exhibitum ed. Comptes rendus de l'Academie des inscriptions et belles lettres 1896 p. 408 sqq. (inde Revue arch. Troisième série XXIX 1896 p. 440 n. 43). Omnium accuratissime H. G. Lyons et L. Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Akademie der Wissensch. 1896 p. 469 cum adnotationibus A. Ermani (p. 474) ad titulum hieroglyphicum et O. Hirschfeldii (p. 478) ad Latinum et Graecum (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 248 n. 4). Cf. quae de titulo disputaverunt Th. Mommsen Cosmopolis IV 1896 p. 544 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX 1897 p. 83 n. XIII, 4. U. Wilcken Zeitschr. für ägypt. Sprache XXXV 1897 p. 70. Gr. Ostraka I p. 248. 713.

[Γ]άιος Κορνήλιος Γναίου υἱὸς Γάλλ[ος, ἱππεύς] Ῥωμαίων¹,

Litterae ΑΘΞΠΣ et v. 4 in voce ΕΛΕΙΝ bis Ε, cum praeterea ubique Ε sit; Ο reliquis aliquanto minor. 4 Lapis tres habuit inscriptiones, ex quibus primum locum tenebat hieroglyphica, alterum Latina, tertium Graeca quam edimus. Atque hae duae quidem accurate inter se consentiunt, cum ea quae indigenarum sermone ac litteratura composita est, etsi ipsa quoque ad Galli victorias ac merita spectat, tamen singillatim nulla arctiore argumenti necessitudine cum illis contineatur. Ex ea sola tempus monumenti erecti cognoscimus, die 20. mensis Pharmuthi anni primi Caesaris, i. e. die 15. m. Aprilis a. 29 a. Chr. n. Quod Erman pronuntiavit, in hoc titulo Galli res gestas ita ad imperatorem Caesarem, cuius ille auspiciis bellum gessisset, transferri, ut ipse Caesar Thebaida domuisse et Philas adisse narretur, id Mommsenus quidem probavit, sed Wilckenus demonstravit longe aliter rem se habere. Etenim taceri quidem nomen Galli, sed tamen omnia de eo, non de Caesare, referri, ut appareret ex signo hieroglyphico quod

μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν | ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων² πρώτος ὑπὸ

principem vel nobilissimum virum, neque vero unquam regem significaret apud Aegyptios antiquos. Quare etiam imaginem anaglypham ab Aegyptiorum more alienissimam, quae equitem repraesentet incurrentem in hostem galeatum, qui in genu procumbens clupeum sui defendendi causa tollit, manifesto non principem, sed Gallum referre. Titulus Latinus sic se habet: *C. Cornelius Cn. f. Gallus eques Romanus pos[et] reges | a Caesare Divi f. devictos praefectus Alexandriae et Aegypti primus, defectioni[s] | Thebaidis intra dies XV, quibus hostem [ecit bis a]cie, victor, Urbium expugnator Boreiseios, Copti, Ceramices, Diospoleos Megales, Op'hieu, ducibus earum defectionum interf[ec]tis, exercitu ultra Nili cataracten transducto, in quem locum neque populo | Romano neque regibus Aegypti [arma ante sunt] prolata, Thebaide communi omni[um] regum formidine subacta, legatis regis Aethiopum ad Philas auditis eo[que] | rege in tutelam recepto, tyrann[o] Tr[iacontas]choen[i] in fine Aethiopiae constituto, Dieis | patrieis et Nilo adiutori [donum] d[edit].* De huius tituli a Graeco discriminibus cf. not. 2. 3. 5. 10. 11. C. Cornelius Cn. f. Gallus Foroiuliensis natus a. 69 a. Chr. n., ex infima fortuna a Caesare provectus (Sueton. Aug. 66), anno 30 a. Chr. illius auspiciis in Aegypto contra Antonium bellavit eoque superato eodem anno primus praefectus Aegypti nominatus est. Cum seditionem indigenarum compressisset (not. 4), suae gloriae nimium studiosus statuas sibi per totam Aegyptum ponendas laudesque suas pyramidibus insculpendas curavit. Cf. Cassius Dio LIII, 23, 5 ὅ δὲ δὴ Γάλλος Κορνήλιος καὶ ἐξέβρισεν ὑπὸ τῆς τιμῆς. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ μάταια ἐς τὸν Αὔγουστον ἀπελήρει, πολλὰ δὲ καὶ ἐπαίτια παρέπραξε· καὶ γὰρ καὶ εἰκόνας ἐπυτοῦ ἐν ὅλῃ ὥς εἰπεῖν τῇ Αἰγύπτῳ ἔστησε, καὶ τὰ ἔργα ὅσα ἐπιπονήκει ἐς τὰς πυραμίδας ἐτέγραψε. Non vanas fuisse has de Galli iactantia querellas hic ipse titulus docet, nec mirandum quod post eius abdicationem eiusmodi monumenta statim deleta sunt. Certe hic lapis anno 43/2 a. Chr. n. (cf. n. 657, 1) fractus in fundamentis templi quod Caesari Augusto erigebatur consumptus est. Ipsam Gallum vero anno 27/6 a. Chr. ab Augusto ex Aegypto revocatum et a Valerio Largo accusatum esse, deinde Augustum ei propter ingratum animum domo et provinciis suis interdixisse, quam fuisse causam cur ille a. 26 a. Chr. sibi ipse mortem conscisceret, narrant scriptores (Sueton. Aug. 66. Cassius Dio LIII, 23, 6. 7. 24, 1. Ammianus Marc. XVII, 4, 5. Hieronymus vers. Euseb. chron. II p. 141 u Schoene). Poëtam haud ignobilem, Asinii Pollionis et Vergilii familiarem fuisse constat. De omnibus eius rebus cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 448 n. 1111. 2 Neque hic neque v. 11 ulla est causa, cur pluralem aliter interpretemur ac de stirpe regum Ptolemaeorum, quorum ultima Cleopatra a Caesare eversa est. Cf. n. 339, 16, ubi de eis, quae rege Attalo III Philometore defuncto (a. 133 a. Chr.) acciderunt, dicitur τῶν δὲ βασιλέων εἰς θεοῦ μετασθέντων. Quare quod Mommsenus Antonium et Cleopatram a Gallo reges appellari dicit, id ad Graecum quidem titulum spectare nequit; sed ne in Latino quidem illud *post reges a Caesare Divi f. devictos* ita interpretatus sim; nam nisi hic quoque pluralem usurpatum statuas, quia postrema

Καίσα[ρος ἐπὶ³] τῆς Αἰγύπτου κατασταθεὶς, τὴν Θηβαΐδα [ἀ]πο-
 στᾶσαν⁴ ἐν πεντεκαίδεκα ἡμέραις δις [ἐν παρ]ατάξει κατὰ κρά-
 τος νικήσας σὺν τῷ τοὺς [ῥ]γεμόνας τῶν ἀντιταξαμένων ἐλεῖν
 πέν[τε τε πό]λεις, τὰς μὲν ἐξ ἐφόδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκί[ας] ||
 5 καταλαβόμενος, Βόρησιν⁵, Κόπτον⁶, Κεραμική[ν⁷, Διόσπ]οлин

regina devicta toti Ptolemaeorum seriei finis impositus est, quid impedit
 quominus de regina et Ptolemaeo Caesarione filio, quem illa in regni socie-
 tatem receperat (cf. n. 194²), cogitemus? 3 Cum Hirschfeld ὑπὸ Καίσα[ρ-
 ος] τῆς Αἰγύπτου κατασταθεὶς legisset et nomen ἑπαρχος lapididae socordia
 omissum iudicasset, Wilcken praepositione suppleta locum sanavit. Latine
 plenius *praefectus Alexandriae et Aegypti* est, titulus insolitus quidem sed
 rei ipsi accommodatissimus, quia Alexandria magis iuxta Aegyptum quam
 in ea sita erat. Cf. Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς Αἰγύπτῳ n. 193⁵. In praefecti officio
 indicando Hirschfeldius urbem et terram coniunctim nominari observavit
 etiam apud Philonem in Flaccum c. 1: ὁ Φλάκκος — καθίσταται τῆς Ἀλεξαν-
 δρείας καὶ τῆς χώρας ἐπίτροπος et Iosephum Bell. IV, 616: ἐπιστέλλει δ' εὐθὺς
 (Vespasianus) τῷ διέποντι τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τιβερίῳ Ἀλεξάνδρῳ.
 Etiam in hieroglyphico Galli titulo eum a Caesare urbi Alexandriae et terrae
 Aegypto praefectum esse indicatur ex subtilissima Wilckenli interpretatione,
 qui eodem spectare monet etiam quae infra leguntur n. 669, 3 sqq. τοῦ δια-
 μένειν — τὴν πόλιν ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν
 εὐσταθείᾳ διαμένουσας κτλ. 4 Cf. Strabo XVII, 1, 53 p. 849: Γάλλος μὲν
 γε Κορνήλιος, ὁ πρῶτος κατασταθεὶς ἑπαρχος τῆς χώρας ὑπὸ Καίσαρος, τὴν τε
 Ἡρώων πόλιν ἀποστᾶσαν ἐπελθὼν δι' ὀλίγων εἴλε, στάσιν δὲ γενηθεῖσαν ἐν τῇ
 Θηβαΐδι διὰ τοὺς φόρους ἐν βραχεὶ κατέλυσε. Non aucta vectigalia aut seve-
 rius exacta seditioni ansam dedisse, sed plane novum genus a Romanis
 primis institutum vidit Wilcken Gr. Ostraka I p. 248. Etenim quae Roma-
 norum imperio frequentissime commemoratur capitatio (λαογραφία), eius ne
 tenuissimum quidem vestigium comparere Ptolemaeorum temporibus, ut
 Augustum eius auctorem fuisse manifestum esset. Ceterum valde exagge-
 rari a Gallo tumultus pericula et suas res gestas cum ex brevi quo omnia
 transacta sunt tempore (v. 3) tum ex locorum captorum, quae ille magnifico
 urbium vocabulo exornat (cf. not. 7. 9) exiguitate intellegi monet Mommsen.
 5 Oppidum ceteroqui ignotum. Ceterum illis τὰς μὲν ἐξ ἐφόδου, τὰς δὲ
 ἐκ πολιορκί[ας] in exemplari Latino nihil respondet. 6 Caput nomi

Coptitae, situm meridiem et orientem versus a Tentyris prope Nili ripam
 orientalem, hodie *Kuſt*. Cf. Strabo XVII, 1, 45 p. 845. Agatharchides de mari
 Erythraeo 22 (Geogr. Gr. min. I p. 123, 1). Ptolemaeus IV, 5, 32 p. 724, 5.
 Plin. N. hist. V, 60. Ammianus Marc. XXII, 16, 2. Magnum momentum ha-
 buit oppidum praecipue propter viam a mercatoribus frequentatam, quae
 inde Myos hormon et Berenicen ducebat vallem Nili cum mari Erythraeo
 coniungens. Cf. n. 383. 674, 3. 7 Cum Sethe apud Hirschfeldium p. 482
 hoc nomen ad hodiernum oppidum *Ballât* situm meridiem versus a Copto
 rettulisset, quippe quod hodie quoque maximas in Aegypto figlinas haberet,

μεγάλην⁸, Ὀφιῶν⁹, καὶ σὺν τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν Καταράκτην, ἀβάτου στρατι[αῖς τῆς χώρ]ας¹⁰ πρὸ αὐτοῦ γενομένης,

Wilcken apud eundem monuit, Κεραικὴν, ut ex ostracis quibusdam apparet, non verum oppidum esse, sed vicum (λαύραν) intra fines urbis Thebarum. Nam τὰ Κεραιαῖα manifesto idem esse atque ἡ Κεραική. Tria igitur (cf. not. 8. 9) ex illis quinque oppidis quibus captis gloriaretur Gallus unius urbis Thebarum partes esse.

8 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 714, qui observat nomen Διόσπολις ἡ μεγάλη, quo uno Ptolemaeorum regno significari consueverunt Thebae Aegyptiae, etiam post huius tituli aetatem etiamtum comparere annis 49/20 p. Chr. (Ostr. n. 362, 4) et 68 p. Chr. (Ostr. n. 422, 3). Tum illud nomen in desuetudinem venisse videtur, nam in recentioribus testis totam urbem μητρόπολιν vocari, plerumque vero singillatim commemorari partes eius (λαύρας) ut Χάραξ, Νότος, Νότος καὶ Λιψὶ sim. Quod bene convenire cum Strabonis testimonio XVII, 4, 46 p. 846 νοτὶ δὲ κομηθὼν συνοικεῖται. Sed cum inter quinque Galli oppida Διόσπολιν τὴν μεγάλην iuxta duas eiusmodi κόμας vel λαύρας (not. 7. 9) recenseri videamus, apparet circa annum 29 a. Chr. n. certam quandam universae urbis partem arciores et propria vi Διόσπολιν appellatam esse. Ceterum huius oppidi a Gallo deleti memoria conservata est in Chronicis Eusebii: *Thebae Aegypti usque ad solum erutae* Hieronymus ap. Schoene II p. 441 t. *Thebaica suburbia* (cf. not. 7. 9) *in Aegypto funditus eversa sunt* versio Armenia ibid. p. 440 l. Sane Hieronymus haec sub anno 1990 (27/6 a. Chr.), Armenius adeo sub 1994 (26/5) aut 1992 (25/4 a. Chr.) habet, cum tamen hic titulus iam ante mensem Aprilem 29 a. Chr. omnia confecta fuisse arguat.

9 Sethe ap. Hirschfeld nomen 'oppidi serpentium' siti inter Hermonthin et Latopolin hac Graeca appellatione accurate reddi opinatur. At Wilcken apud eundem et Gr. Ostraka I p. 713 multo probabilius eam magnae urbis Thebarum partem, quae in testarum inscriptionibus modo forma mere Aegyptiaca Ὠφι, modo Graeca terminatione adiuncta Ὠφιῶν vel Ὠφιῶν (Ostr. 609, 4. 688, 2. 4564, 2) appellatur. Hanc non diversam esse ab Aegyptiaco ἱπὶ atque inesse in nomine dei Ἀμυνῶφ, i. e. deus loci Ὠφι, ita ut sine dubio in orientali amnis ripa prope hodiernum *Karnak* ille vicus quaerendus esset. Correpta vocalis, quae praeter hunc titulum nusquam occurrit, sane ad studium Graecae originis (ab ὄφης) speciem nomini induendae redire videtur.

10 Cum Hirschfeldius τὸν καταράκτην Ἀβάτου (cf. n. 444, 49. 438, 4. 439, 3. 4. 695, 3), στρατ[είας οὐδεμι]ᾶς πρὸ αὐτοῦ γενομένης supplevisset, primus Mahaffy vidit id tolerari non posse. Etenim et alibi semper Καταράκτης dicitur nulla addita accuratiore definitione (n. 430, 40. 44) neque fieri potuit quin enuntiaretur, nullam ante Gallum expeditionem militarem in illis regionibus vel usque ad illum locum factam, cum sic absolute enuntiata haec inepta sint ac paene ridicula. Adde quod sic restitutus hic locus magis discreparet a Latinis quam ullus alius. Quare Mahaffy ἀβάτου στρατ[ῶ] χώρ]ας scripsit, Brinkmann ἀβάτου στρατι[αῖς τῆς χώρ]ας, id quod spatio et reliquiis litterarum in lapide conspicuis magis etiam accommodatum est. Una sane manet inter Latina Graecaque discrepantia, quod in illis distinctio adiungitur

καὶ σύμπασαν τῇ[ν] | Θηβαΐδα, μὴ ὑποταγεῖσαν τοῖς βασιλεῦ-
σι[ν]¹¹, ὑποτάξ[ε]ας, δεξάμενός τε πρέσβεις Αἰθιοπῶν ἐν Φίλαις
καὶ προξενίαν παρὰ τοῦ βασιλέως λ[αβών, τύ]ραννόν¹² τε τῆς
Τριακοντασχοίνου¹³ τοπαρχία[ς] | μιᾶς¹⁴ ἐν Αἰθιοπίαι καταστή-
σας, θεοῖς πατ[ρφόις, Ν]εῖλωι συνλήπτορι¹⁵ χαριστήρια¹⁶.

exercituum Romanorum et Aegyptiacorum. Iure Mommsenus monet, de re-
gibus Aegypti quidem illud impudens mendacium esse (cf. n. 111, 10), de
Romanis sane manifesto verum, sed neutiquam mirabile, siquidem nullus
unquam Romanorum exercitus illic fuisset ante Galli praefecturam. 11 Cf.
not. 2. Ne hic quidem Cleopatram et Antonium intellegi, sed omnes Ptole-
maeos qui in Aegypto regnaverint apparet. Sane eis paruisse Thebaida
negare non poterat qui ullam rerum gestarum veritatis rationem haberet;
sed etiam de postremis regibus id enuntiare non licuit ei, qui ipse referat
Romanorum demum imperio in Aegypto constituto incolas Thebaidis sedi-
tionem movisse. At alia non minus audacter exaggerata aut ficta sunt in
hoc titulo (cf. not. 10). Verum id modo est, regibus paene semper timen-
dam fuisse eorum qui in illa regione incolerent infidelitatem et novarum
rerum studium neque raro in bella intestina erupisse. Titulus Latinus hic
paullo modestius loquitur: *Thebaide, communi omnium regum formi-
dine, subacta*. Neque enim formidine hic ablativus instrumentalis esse po-
test, ut plures fuisse rebellium in Thebaide reges eosque metu adductos in
deditionem venisse enuntietur, sed formidine appositio est, ut sit 'Thebaide,
quam (i. e. cuius infidelitatem ac defectiones) omnes (Aegypti) reges timue-
rant'. 12 Regulos qui in Aethiopia et aliis regionibus Aegypto finitimis
ita imperabant, ut superioris alicuius regis (aut populi Romani) dicioni subiun-
gerentur, τυράννους appellari consuesse scimus ex Periplo maris Erythraei
c. 2 p. 258, 4 Müller τὰ δὲ μεσόγεια Βαρβάρων καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς Ἀγριοφάγων
καὶ Μοσχοφάγων κατὰ τυραννίδα νεμομένων. c. 14 p. 267, 21 οὐ βασιλεύεται ὁ
τόπος, ἀλλὰ τυράννοις ἰδίους καθ' ἕκαστον ἐμπόριον διοικεῖται. c. 16 p. 271, 6
νέμεται δ' αὐτήν, κατὰ τι δίκαιον ἀρχαῖον ὑποπίπτουσιν τῇ βασιλείᾳ τῆς πρώτης
γινόμενης Ἀραβίας, ὁ Μοφαρεῖτης τύραννος. c. 20 p. 273, 15 διὸ καὶ συνεχῶς
ἀπὸ τῶν τυράννων καὶ βασιλέων τῆς Ἀραβίας αἰχμαλωτίζονται. c. 24 p. 275, 7
τῷ δὲ βασιλεῖ καὶ τῷ τυράννῳ δίδονται ἵπποι καὶ ἡμίονοι κτλ. c. 25 p. 275, 23
κατὰ τοῦτον τὸν ἰσθμὸν παραθαλάσσιός ἐστιν Ἀράβων χώμη τῆς αὐτῆς τυραννί-
δος Ὀκλῆς. c. 31 p. 284, 20 τῷ Μαφαρεῖτῃ τυράννῳ. 13 Cf. n. 111. 14
14 Qua mente numerale, quod in Latino exemplo fuisse non videtur, hic
additum sit me non perspicere fateor. 15 Latine *Nil[o adiut]ori*. Flum-
en aut inundatione aut recessu subito Galli consiliis favisse et multum ad
subigendos rebelles contulisse hinc collegeris. 16 Pluralem Wilckenus
indicio esse existimat, non stelam solam fuisse donum, quo Gallus deos
remuneraretur, sed delubrum aliquod, cuius parieti hic lapis appositus fuerit.
Non nego id ita se habere potuisse, sed argumento non satis valido haec
opinio nititur. Etenim pluralis ut in nonnullis eiusmodi vocabulis (σῶστρα,
εὐαγγέλια) unus usitatus est, sic etiam in els, quae volgo singularem habent,

cuius generis sane est χαριστήριον, haud raro de una re usurpatur. Cf. Syll.² 586, 37: στεφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθ[ηκε], τὰ νικητήρια τοῦ κισθαρχοῦ. Etiam χαριστεῖα Syll.² 779, 3 non videtur ad plures res spectare.

655 Lapis asservatus quondam in museo suburbii *Gizeh*, ubi H. Brugsch confecit ectypum, ex quo titulum minusculis litteris ed. F. Krebs, Nachrichten von der Ges. der Wissensch. zu Göttingen 1892 p. 536. Maiusculis J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 183 n. 1. P. Jouguet, Carnets mss. n. 62 cum imagine photographa (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 429 n. 3).

Ἵπὲρ Καίσαρος Αὐτοκράτορος θεοῦ ἐκ θεοῦ ἡ οἰκοδομή | τοῦ
περιβόλου¹ τῷ θεῷ καὶ κυρίῳ Σοκνοπαίῳ² παρὰ τῷ[v] ἐκ
5 Νεῖλου || πόλει³ προβατοκτηνοτρόφ(ω)ν⁴ | καὶ τῶν γυναικῶν
καὶ τῶν τέκνων εὐχῆν⁵. L ζ' Καίσαρος⁶ Φαμ(ενώθ) κ' ⁷.

Litterae ΕΘΠCΩ. 4 Etsi sane C. I. G. 4716 c, 7. 8 τὸ φρέορ καὶ τὸ περιβόλον est, tamen propterea neutiquam cum Krebsio hic quoque nomen generis neutrius esse existimaverim. Nam ille quidem titulus sermonis barbarie insignis est, hic vero nulla re ab usu linguae Graecae discrepat, cui unum accommodatum est masculinum ὁ περιβόλος. 2 Cf. n. 1779. 3 Vicus nomi Arsinoitae (Faijûm), cuius frequens est memoria in papyris. 4 ΤΡΟΦΗΝ. Emendavit Krebs. Hoc ipsum quidem vocabulum praeterea nusquam legitur, sed κτηνοτρόφοι haud raro in papyris et testis occurrunt. Cf. Berlin. Gr. Urk. I p. 22 n. 44 δι[ὰ] κτη[νο]τρόφ(ου). p. 60 n. 46, 5. 6 γεουχῶν ἐν κόμῃ Νεῖλου πόλει καὶ κτηνοτρόφος ἐν τῇ αὐτῇ. II p. 302 n. 638, 6: θε[μ]ο-σίους κτηνοτρόφους. Fayûm towns and their papyri p. 42 n. II b, 2: γραμματεὺς κτηνοτρόφων. p. 324 n. 44, 1: Μάρων(ν) γραμματεὺς κτηνοτρόφων. n. 45, 1. p. 328 n. 32, 2. 3: Ἀμμωνος κτηνοτρόφ(ου). Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 692. 5 Quod Krebsius fortasse κατ' εὐχῆν supplendum dicit, sine dubio erravit. Nam hoc mero accusativo, qui aliquid ex voto dedicari indicat, nihil est in titulis frequentius. 6 Sextus Caesaris Augusti annus est 25/4 a. Chr. n. 7 Phamenoth septimus anni Aegyptii mensis in fastis Alexandrinis, qui inde ab Augusti principatu publice observabantur, a die 25. mensis Februarii incipiebat. Hoc igitur monumentum dedicatum est die 17. mensis Martii a. 24 a. Chr. n.

656 In basi obelisci, qui volgo acus Cleopatrae appellatur, ab exteriori parte; interior titulum Latinum habet. Cum etiamtum Alexandriae esset, ed. Nerutsos Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 377 (II p. 178. Th. Mommsen Ephem. epigr. IV p. 26 n. 34). Deinde

monumentum in Americam translatum est, ubi exstat Neo-Eboraci in museo metropolitano. Cum rubigine purgatum esset, tituli accuratius exscripti et editi sunt ab A. Merriam, The Greek and Latin inscriptions on the Obelisk crab in the Metropolitan museum, New York 1873 p. 49 (inde Mommsen Eph. epigr. V p. 2. C. I. Lat. III Suppl. 6588). Cf. quae de titulis disputavit J. Klein Mus. Rhen. XXXV p. 634.

Λ ιη' Καίσαρος¹ | Βάρβαρος² ἀνέστηκε | ἀρχιτεκτονοῦντος | Ποντίου.

Litterae ΑΘΠΣ. 4 Titulus Latinus (v. lemma) sic se habet: *A[n]no XVIII Caesaris | Barbarus praefectus | Aegypti posuit | architectante Pontio*. Cum antea Λ ιη' lectum esset ideoque Kleinus collato titulo n. 657 Barbarum per decennium atque adeo amplius in praefectura Aegypti permansisse statuisset, iam utraque lingua numerum anni duodevigesimi expressum esse constat, ut haec duo monumenta eiusdem anni esse appareat. 2 Pleno nomine P. Rubrius Barbarus. Cf. titulos Casinensem C. I. Lat. X, 5169: *Imp(eratori) Caesari Divi filio | Augusto | cos. XI imp. VII | tribunic(ia) potesta[te] | P. Rubrius M. f. Mac(eia) Barba[rus]* (a. 23 a. Chr. n.) et urbani VI, 9245: *Rubria Ichmas | nutrix Quintaes Barbar[i] | filiae decessit annor(um) Λ . fec(it) | Daphnus T. Rubri Nepotis | cellarius*. P. v. Rohden Prosopogr. imp. Rom. III p. 137 n. 92. Haud improbabiliter Kleinus coniecit, Barbari patrem illum M. Rubrium fuisse, qui anno 46 a. Chr. n. Uticae sub M. Catonis imperio fuisset. Cf. Plut. Cato min. 62 ταῦτα δὲ Κάτων ἀκούσας τοῖς μὲν τριακοσίοις ἐκέλευσε προσέχειν Μάρκον Ῥοῦβριον ἀτρέμα τὰς ἀπογραφὰς τῶν ἐλευθερούντων δεχόμενον καὶ μὴ προσβιάζόμενον.

657 Philis in epistyllo templi Augusti. Edd. C. Wescher Bull. dell' inst. arch. di Roma 1866 p. 51. H. G. Lyons et L. Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1896 p. 469 not. 4 (Revue archéol. Troisième sér. XXIX 1896 p. 405 n. 149).

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῶι σωτῆρι καὶ εὐεργέτῃ Λ ιη'¹ | ἐπὶ Ποπλίου Ῥοβρίλου Βαρβάρου².

Litterae volgares praeter ΠΣ. 4 Annus duodevigesimus Augusti ex numerandi ratione apud Aegyptios usitata est 13/2 a. Chr. natum. 2 De P. Rubrio Barbaro praefecto Aegypti cf. n. 6562.

658 Basis inventa Pompeis in templo Iovis; exstat Neapoli in museo. Post A. de Iovio Plan de Pompei Neapoli 1828 tab. IV

aliosque ediderunt J. Franz C. I. G. Vol. II Add. p. 1260 n. 5866 c. Fiorelli Descrizione di Pompei p. 255. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. 701 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 152 n. 458).

Γάϊος Ἰούλιος Ἑφαιστίωνος | υἱὸς Ἑφαιστίων, ἱερατεύσας | τοῦ
5 πολιτεύματος¹ τῶν Φρυγῶν, ἀνέθηκε Δία Φρύγιον || L κς'
Καίσαρ(ος)², Φαρμουθ(ι)³ Σεβαστῇ⁴.

Litterae ΕΖΘΠΩ. 4 Cagnat πολιτεύμα hic pro ἔθνος dici ratus commune totius Phrygiae sacerdotium intellegit. Quae opinio Aegyptiaca mensem diemque significandi ratione (not. 3. 4) redarguitur, ex qua apparet, lapidem quondam in Aegypto, ac sine dubio quidem Alexandriae, collocatum inde iam antiquitus mari in Campaniam translatum esse. Dedictum erat monumentum a Phrygibus, qui Alexandriae domicilium habebant; de hac nominis πολιτεύμα significatione cf. n. 592² et vol. I Addenda p. 653. 2 ΚΑΙCΑΡ. Annus vigesimus septimus Caesaris Augusti est 3 a. Chr. n. Inter hunc igitur et 79 p. Chr. lapis Pompeios translatus est. 3 ΦΑΡΜΟΥ. Mensis octavus fastorum Aegyptiorum, cuius initium in illa anni forma, qua inde ab Augusti temporibus utebantur, mensis Martii dies vigesimus septimus est. Constitutus igitur est hic lapis aut uno ex postremis mensis Martii diebus aut mense Aprile a. 2 a. Chr. n. 4 Calendas interpretatur Cagnat, sed hanc interpretationem iam ab aliis labefactatam luculentissime refutavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 812, neque quicquam dubii relinquunt Papyr. Oxyrh. I p. 404 n. XLVI, 31 (a. 100 p. Chr. n.) Μεγείρ δ' Σεβαστῇ et tituli n. 659, 3 (1 p. Chr.) Θωῶθ θ' Σεβαστῇ. n. 663, 5 Φαρμουθι ἡ' Σεβαστῇ (42 p. Chr.). Cum vero plerumque numerus ordinalis omittatur, unumquemque mensem non plus una Σεβαστῇ habuisse, sed eam non omnibus mensibus eandem fuisse colligit Wilcken, qui idem admodum accommodate ad persuadendum coniecit dies quorum in rebus domus Augustae magnum momentum esset hac honorifica appellatione significatos esse.

659 Tentyris (*Denderah*), supra portam muri quo templum cingitur. Edd. Denon Itin. Aeg. ed. minor II p. 242. Hamilton Aeg. p. 207. Ex Jomardi delineatione Descr. Aeg. antt. V tab. 56 n. 11. 12. Champollion-Figeac, sur l'inscription Grecque du temple de Denderah, Grenoble 1806. Letronne Journal des savañts 1821 p. 302 sqq. Recherches pour servir a l'histoire de l'Égypte p. 155 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Ég. I p. 80 n. IX (J. Franz C. I. G. 4745). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 29.

Ὑπὲρ¹ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Διὸς Ἐλευθερίου²
 Σεβαστοῦ, ἐπὶ Ποπλίου Ὀκταυίου ἡγεμόνος³ καὶ | Μάρκου Κλαυ-
 δίου Ποστόμου ἐπιστρατήγου⁴, Τρύφωνος στρατηγοῦντος⁵, οἱ ἀπὸ
 τῆς μητροπόλεως | καὶ τοῦ νομοῦ τὸ πρόπυλον Ἰσιδι θεᾷ με-
 γίστη⁶ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς, ἔτους λα΄ Καίσαρος⁷, Θωὺθ⁸
 θ΄ Σεβαστῇ⁹.

Litterae ΑΕΘΠΣΩ. 1 Alio loco eiusdem delubri titulus et verbis et litterarum figuris plane consentiens cum hoc, sed mutilatus ita, ut cuiusque versus postrema pars interciderit, quem exhibet Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 28. 2 Cf. n. 457¹. 3 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Romani II p. 425 n. 16, qui observat eius praefecturam Aegypti praeter hunc titulum etiam in alio biennio post (a. 3 p. Chr. n.) inciso ap. H. Brugsch geogr. Inschr. aeg. Denkmäler I p. 137 commemorari. Eius filium probabile est esse P. Octavium P. f. tituli Attici C. I. A. III, 610, neque diversum ab eo P. Octavium proconsulem Cretae et Cyrenarum intra annorum 14—29 p. Chr. spatium C. I. Lat. III, 8 a, 3. Dessau l. l. n. 15. 4 Thebaidis. 5 Nomi Tentyritae, qui in proximis verbis (τοῦ νομοῦ) significatur; ἡ μητροπόλις Tentyra est, quae hoc templum habet. 6 De templo Isidis cf. Strabo XVII, 1, 44 p. 815 τιμῶσι δὲ Ἀφροδίτην (Τεντυρίται)· ὅπισθεν δὲ τοῦ νεῶ τῆς Ἀφροδίτης (n. 664) Ἰσιδός ἐστὶν ἱερόν. 7 Annus Augusti trigesimus unus ex Aegyptiorum numerandi ratione 1/2 p. Chr. n. est. 8 Thoth primus Aegyptiorum mensis in ordine anni immobilis, quem Alexandrinum vocare solent. Haec inscriptio igitur die 6. mensis Septembris a. 1 p. Chr. n. exarata est. 9 Cf. n. 658⁴.

660 In porta aediculae monolithae quae est in valle *Hammamat*, inter Copton (*Kuft*) et Album portum (*Kosseir*). Ex schedis Nestoris L'Hôte ed. Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. II p. 423 n. CDXV (J. Franz C. I. G. III Add. 1192 n. 4716 d²). Accuratus R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 100 n. 580—583.

Ἐπὶ Τεβερρίου¹ Καίσαρος Σεβαστοῦ², Ποπλίου | Ἰουεντίου Ρού-
 φου μεταλ(λ)άρχη³ Ζμαράκτου⁴ | καὶ (Κ)ασίου⁵ καὶ Μαρχαρί-

Litterae ΕΖΘΠCΩ. Versus 1—4 supra portam, 5—7 in anta sinistra, 18—30 in dextra. 1 Praenominis scriptura liberae reipublicae aetate itemque Augusti principatu usitata, sed inde ab anno 14 p. Chr. n. rarissima. Cf. Hermae VI p. 130 sqq. 2 Tiberius Caesar Augustus (14—37 p. Chr. n.). 3 ΜΕΤΑΛΛΑΡΧΗ. Genetivus nominum primae declinationis in -ης cadentium etiam alibi nonnunquam vocali -η terminatur. Cf. Πασικράτη C. I. Att. III, 3464, 4. Ἐπιφάνη ibid. n. 3459. Meisterhans-Schwyzer Gramm.

του⁶ καὶ λατόμων πάντων τῆς Αἰγύπτου⁷. Ποπλίου Ἰουveni-
5 τίου || Ἀγαθόπους | ἀπελεύθερος⁸ | αὐτοῦ καὶ | προνοητῆς |

der att. Inschriften³ p. 120 not. 1104. Sed in Aegypto hoc multo prius usu venire quam in Graecia antiqua non est mirandum. Magistratus manifesto idem est ac n. 678, 5 ἐπίτροπος τῶν μετάλλων. Cf. not. 7. 4 Cf. Strabo XVII, 1, 43 p. 815 ἐπὶ δὲ τῷ ἱσθμῷ τοῦτῃ (inter Copton et Myos hormon) καὶ τὰ τῆς σμαράγδου μέτalla ἐστὶ, τῶν Ἀράβων ἱρυπνόντων βαθεῖς τινὰς ὑπονόμους, καὶ ἄλλων λίθων πολυτελῶν. Plinius Nat. hist. XXXVII, 69: *ab his Aethiopicis (smaragdi) laudantur ab Copto dierum itinere, ut auctor est Iuba, XXV, acriter virides, sed non facile puri aut concolores.* Sed vocabulum Σμάραγδος hic in nomen proprium montis ubi eiusmodi lapides fodiebantur abuisse coniunctio cum Casii montis nomine prodit. Atque invenitur quidem Ζμαράγδος ὄρος apud Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 8 p. 688, 5, sed dubitari licet num idem hic atque illic locus designetur. In orthographia ζμ quidem pro εμ tritum est, κτ pro γδ vero Aegyptiis parum Graece doctis perquam familiare. Cf. Μαρκαρίτου versu proximo. Quod Zmaragdum, Casium, Margariten homines interpretantur Letronne et Franz, quorum hoc sit προσκόνημα, cum eis facere nequeo. Etenim sic post μεταλλάρχη addi debebat particula καί, neque ad casum referendum existimaverim, quod haec omnia tria nomina facillime ad loca ubi res metallica exercita sit referri possunt. Cf. etiam quae not. 8 de pronomine αὐτοῦ disputata sunt. 5 BACIOY lapis. Quod Franzius praeter Letronnii emendationem etiam Βά(ς)ου restitui licere pronuntiat, id ad errorem redit quo haec hominum, non locorum, nomina intellegit (not. 4). Sed ne recta quidem de loco interpretatio ambiguitate caret. Nam praeter Casium montem nobilissimum (cf. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 6 p. 682, 3 cum doctissima editoris annotatione) hic etiam in censum venire potest Βάξιον ἄχρον apud Ptolemaeum IV, 5, 8 p. 689, 4, cuius sane nusquam praeterea in litteris antiquis mentio fit. 6 Hic quoque locus margaritarum copia insignis designari videtur. Quarum capturam ipsam quoque praefecti metallorum curae commissam fuisse nihil habet miri. De orthographia v. not. 4. 7 Quod hic λατόμων πάντων, non λατομιῶν πασῶν scriptum est, favere cuipiam videatur Letronnii et Franzii interpretationi de qua dixi not. 4. At quo tandem pacto hoc proscynema dici poterat omnium qui in tota Aegypto essent lapicidarum? Quod contra in mea interpretatione nihil est offensionis. Etenim cuius arbitrio omnes lapicidinae Aegyptiae commissae sunt, sine dubio recte etiam omnium lapicidarum praefectus (μεταλλάρχης λατόμων πάντων) dicitur. Ceterum hinc apparet, me recte n. 678⁷ ad omnia Aegypti metalla hoc officium rettulisse. 8 Apparet P. Iuventii Rufi praefecti metallorum libertum P. Iuventium Agathopoda hic indicari. Cuius nomen, ut patroni v. 1. 2, genetivo pendente a vocabulo προσκόνημα, quod subintellegitur, enuntiandum erat. Sed intermiscentur nominativi eadem negligentia, cuius geminum exemplum habes n. 644, 4 sqq. ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακιδῆς. Ceterum pronomen αὐτοῦ, quod manifesto ad P. Iuventium Rufum refertur, indicio est non, ut Letronnio et Franzio videbatur, inter

10 πάντων⁹ ἔτους ε' || Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ¹⁰ | Φαωφι
 15 ε'¹¹. | Τὸ προσκύνημα || Ἀρρώθης | Φατρήους¹² | γραμμα[τεύς.] |
 20 Μέρσις ἀρχι[τέκτων. || Τὸ προσκύνημα Μαμ[μύ]γαῖς¹³ Βα[τα]ίου
 25 στρα[τιώ]τη¹⁴ || σπ(ε)ίρης Νί[γ]ρου¹⁵ ἐπὶ τῷ | ἔργωι Ἰουεν[τί]ου.
 30 Μέρσις ἀρ[χι]τέ[κ]των.

illius mentionem v. 1. 2 et hunc locum trium aliorum hominum nomina interposita esse. Cf. not. 4. 9 Procurator privatus omnium rerum ac negotiorum patroni significari videtur. 40 Ex ratione in Aegypto usitata quod tempus ab initio imperii usque ad finem anni civilis Aegyptii elapsum est, primus principatus annus est; a primo mensis Thoth die incipit secundus. Sed sic decem modo dies (19—28 m. Augusti a. 14 p. Chr. n., quibus respondent d. 26—30 m. Mesore et quinque epagomenae) pro primo Tiberii anno habendi erant; at cum nuntius de Augusti obitu in Aegyptum perveniret, hoc tempus iam praeterierat. Quare hic quidem recessum esse ab illa consuetudine, ita ut dies undetrigesimus mensis Augusti a. 14 p. Chr. n. non secundi, sed primi eius principatus anni initium haberetur, post alios luculentissime demonstravit U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 153, praeter alia testimonia (Kenyon Catal. of the Greek papyri in the British museum II p. 166, 6) nisus testa inedita in museo oppidi *Cairo* asservata cum titulo Λ α' Τιβερίου Καίσαρος Χοιᾶχ ιθ' (d. 15. m. Decembris a. 14 p. Chr. n.). Itaque annus Tiberii quintus 18/9 p. Chr. n. est. 41 Phaophi, secundus anni Aegyptiaci mensis, in fastorum ordine tum temporis usitato incipiebat a die 28. mensis Septembris. Haec igitur die 2. m. Octobris a. 18 p. Chr. n. exarata sunt. 42 Cf. n. 7042. Ceterum hic non necessario Ἀρρώθης nominativus ad confusionem casuum (not. 8) referendus est, sed potest ἐποίησεν mente suppleri. 43 Cf. n. 5732. 44 Dativus cum genetivo confusus atque insuper cum nominativo Μαμμύγαῖς negligenter coniunctus. Cf. not. 8. 45 Etiam alibi numeros militares eorum nominibus qui eis praesint significari videmus. Cf. n. 2082.

661 Tentyris (*Denderah*), in magni templi pronao, in coronide. Verba nonnulla edidit Muratori I p. CCXXIV, 4. Plenius Hamilton Aegypt. p. 206. Jollois et Devilliers in Description de l'Égypte Antiq. descr. II p. 57. Ex Gauvi schedis Niebuhr Inscr. Nub. p. 43. Gau Itin. Nub. tab. I. Letronne Journal des savants Mart. 1824 p. 175 sqq. Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 172 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. I p. 87 sqq. (J. Franz C. I. G. 4716). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 27.

Litterae ΑΓΕΘΠΕΝ. Vs. 1. 2 ἐπὶ Αὐλοῦ — ἐπιστρατήγου deleta sunt, sed Lepsius omnes litteras distincte agnovit.

Ἰπὲρ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος νέου Σεβαστοῦ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ¹, ἐπὶ Αὔλου Ἀουιλίου Φλάκκου² | ἡγεμόνος καὶ Αὔλου Φωλμίου³ Κρίσπου ἐπιστρατήγου⁴, Σαραπίωνος Τρυχάμβου στρατηγοῦντος⁵, οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ τὸ πρόναον Ἀφροδείτῃ⁶ θεᾷ μεγίστῃ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς, [L..] Τιβερίου Καίσαρος -----

1 Tiberius Caesar Augustus (14—37 p. Chr. n.). Accuratiore de tituli aetate vide proxima nota. 2 Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 490 n. 1175, qui cum antiquioribus eum *Lucium* appellat; contra quem Stein ap. Pauly-Wissowa Suppl. I p. 228 n. 3 monet in papyro Genevensi anni 33/4 p. Chr. edito *Revue de philologie* XXII 1898 p. 485 praenomen *Aulus* esse idque etiam hic restituendum. Etenim uterque homo doctus ignorabat Lepsiatum huius tituli apographum, in quo ΑΥΛΟΥ totidem litteris exaratum exstat. Infra n. 669, 27 sane nudo cognomine Φλάκκος significatur, ut apud Philonem plerumque. Anno 32 p. Chr. n. Severo mortuo praefecturam Aegypti nactus est, quam etiam Gaio principe aliquantisper tenuit, dum auctumno anni 33 p. Chr. imperatoris iussu Alexandriae a Basso centurione comprehensus, paullo post Romam abstractus ibique apud principem accusatus est a Lampone et Isidoro inimicis. Frustra defendit M. Aemilius Lepidus; Flaccus in Andrum insulam relegatus est ibique anno 39 p. Chr. n. occisus. Haec omnia narrantur a Philone Iudaeo in libro in Flaccum (II p. 517 sqq. ed. Mangey). Haec igitur templi Veneris dedicatio facta est post annum 32 p. Chr., sed ante mortem Tiberii (die 16 m. Martii a. 37 p. Chr.). 3 De lectione huius nominis gentilis, sane quod sciam ceteroqui ignoti, convenit inter apographum Wilkisoni quo Letronnius usus est et illud omnium accuratissimum Lepsi exemplum. 4 Thebaidis. 5 Nomi Tentyritae. Ceterum utrum Σαραπίωνος Τρυχάμβου dicatur pro Σαραπίωνος τοῦ Τρυχάμβου an pro Σαραπίωνος τοῦ καὶ Τρυχάμβου vix pro certo disceptari poterit. 6 De huius deae delubro Tentyritico cf. Strabonis testimonium quod attuli n. 659⁶.

662 In Memnonis pede sinistro. Ed. Letronne Inscr. Gr. et Lat. Aeg. II p. 391 n. CCCLXX (J. Franz C. I. G. vol. III Add. p. 1204 n. 4742b).

Ἀπίων Πλειστον[ίχης¹] | ἡχουσα τρίς².

Litterae ΕΠCΩ. 1 Apionem grammaticum hic agnoscendum esse, etsi Letronnio et Franzio aliter visum est, perquam probabile ac paene certum existimo. Eum Πλειστονίχην appellatum esse notum est ex Plinio Nat. hist. XXXVII, 75: *Apion cognominatus Plistonices* et Gellio N. Att. V, 14, 1 *Apion qui Plistonices appellatus est*. VII, 8, 1. Recte L. Cohn ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2803 n. 3 Suidam, qui hoc patris nomen

fuisse refert (Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου) erroris insimulavit. Nam non modo ab aliis (Africanus ap. Euseb. praep. ev. X, 10, 16. Pseudo-Iustinus Cohort. ad Gr. 9) Apionis pater Posidonius appellatur, sed etiam, quod C. non attigit, πλειστονίκης (ut παράδοξος, περιοδονίκης similia) consueta laus est qua vanitas athletarum aliorumque qui certaminibus sacris intererant se exornare solebat. Cf. Olympia V p. 147 n. 55, 1 sqq. ὁ νεωχόρος Ζμυρναίων δῆμος Τιβέριον Κλαύδιον Ροῦφον, τὸν ἑαυτοῦ πολέτην, ἄνδρα πλειστονείκην. Quod genus hominum Apionem gloria et iactatione aemulatum esse constat. Frustra K. Lehrs Quaestiones epicae p. 23 not. ** Suidae memoriam defendere conatur. Natura huius epitheti perspecta etiam id redarguitur, quod Franzius dixit, si ad Apionem Plistonicen spectaret titulus, articulum (Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης) desiderari. Cf. Olympia V p. 339 n. 225, 24: Τιβερίου Κλαυδίου Θεσσαλοῦ Κόρου πλειστονείκου. Iam L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengesch. der röm. Kaiserzeit II⁶ p. 163 not. 1 iure meritoque Letronnio oblocutus est. 2 Pleraeque quidem huius generis inscriptiones (n. 680 sqq.) Hadriano demum principe et post eum incisae sunt. Sed cum Strabo XVII, 1, 46 p. 816 se cum Aelio Gallo illum sonum audivisse narret, Tacitus Annal. II, 61 idem de Germanico Caesare (a. 19 p. Chr. n.) memoriae prodat, non est cur de Apione, qui Claudii principatu etiamtum superstes erat (L. Cohn ap. Pauly-Wissowa Realencyklop. I, 2 p. 2804) dubitemus, praesertim cum eum Αἰγυπτιακά mirabilium narrationum plena scripsisse constet. Memorabile est, Memnonis nomen hic non magis legi quam apud Strabonem, quod apud Plinium et Tacitum demum et in titulis alterius p. Chr. n. saeculi comparet.

663 Infra imaginem, qua expressus est Claudius imperator duobus deis Aegyptiis flores offerens, *Denderah* in orientali templi magni parte. Ex Legraini apographo edidit et commentario illustravit P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 523 sqq. (Rev. arch. Troisième sér. XXIX 1896 p. 395 n. 79).

Ὑπὲρ [Τιβερίου Κλ]αυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος¹ εἰρή[ν]ης καὶ ὁμονοί[ας το]ῦς προκειμέ[νους] θεοῦς², ἐπὶ | Λευκίου Αἰμιλίου Πή[χ]του³ ἡγεμόνος [καὶ Τ]ιβε-

Litterae ΘΠΣ; ο minore quam reliquae modulo exarata. 1 A. 41—54 p. Chr. n. 2 Qui anaglypho in hoc lapide expressi sunt. Cf. lemma.

3 Idem homo praeter hunc titulum nusquam commemoratur, sed summa cum probabilitate E. Klebs Prosopographia imp. rom. I p. 36 n. 273 eius patrem fuisse coniecit, qui anno 14 p. Chr. eodem praefecti Aegypti officio functus esset; cf. Cassius Dio LVII, 40, 5: Αἰμιλίω. γοῦν Πήχτῳ χρήματά ποτε αὐτῷ (Tiberio Caesari) πλείω παρὰ τὸ τεταγμένον ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἧς ἦρχε πέμψαντι ἀντεπέστειλεν ὅτι κείρεσθαι μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξέρεσθαι βούλομαι. Eundem esse Senecae philosophi avunculum, quem is Cons. ad Helviam 49 per sedecim annos (fere 1—17 p. Chr.) Aegyptum obtinuisse et

ρίου Ἰουλίου Ἀλ[εξανδ]ρου⁴ ἐπιστρατήγου, | Ἀρείου τοῦ Ἀρείου⁵
στρα[τηγοῦν]τος⁶, ἔτους β' Τιβερίου Κλαυδ[ίου] Καίσαρος Σε-
5 βαστοῦ⁷ || Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος[ς], Φαρμουθι ἡ⁸, Σεβαστήι⁹.

ex provincia decedentem in navigatione obiisse traderet, probabiliter con-
iecit Borghesi Oeuvres IV p. 438 sq. Cf. Klebs l. l. n. 272. 4 Homo

nobilissimus, de quo cf. n. 586⁵. 669, 2. 3, recte hic intellegi videtur ab
Jougueto, etsi H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 164 n. 92 huius tituli
et magistratus quem is testatur nullam facit mentionem. Hominem Alexan-
drinum, priusquam in equestrem ordinem ascenderet, in patria Aegypto
dignitatem epistrategi Thebaldis assecutum esse nulla ex parte improbabile
est. Certe a temporum rationibus nullam habet difficultatem, quoniam hic
quidem titulus vere anni 42 p. Chr. exaratus est (not. 7), antiquissimus vero
magistratus equester, quo Alexander functus sit, in annum 46 p. Chr. n. de-
mum incidit. Cf. n. 669². 5 Utrum nominativus Ἀρείας an Ἀρείος sit

se dubitare indicat Jouguet. At hoc quidem nomen, in Aegypto potissimum,
haud infrequens, illud quod sciam sine exemplo est. 6 Summus nomi-

magistratus, ut n. 659, 2. 664, 2. 664, 2. 665, 1. 8. 669, 4. 675, 2. 680, 2. 695, 4.
702, 6. Officium origine quidem militare erat, sed iam regum posteriorum
Ptolemaeorum aetate in magistratum mere civilem abierat. Cf. n. 184².
7 l. e. 41/2 p. Chr. n. 8 Cum mensis Pharmuthi, octavus fastorum

Aegyptiorum, in illius temporis ordine anni a die 27. m. Martii incipiat,
apparet huius tituli diem 3. m. Aprilis a. 42 p. Chr. n. esse. 9 Cf. n. 658⁴.

664 In museo oppidi *Cairo*. Ed. J. Grafton Milne History of
Egypt V under Roman rule p. 185 n. 5 (Revue archéol. Troisième sér.
XXXVI 1900 p. 344 n. 28. L. Lafoscade de epistulis imperatorum
et magistratum Romanorum p. 52 n. 120. Seymour de Ricci Archiv
für Papyrusforschung II p. 433 n. 24). Cf. quae adnotavit Seymour
de Ricci Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 428 sqq.

Ι Λούσιος [Γέτας]¹ Κλαυδίωι Λυσα|νία στρατηγῶι² Ἀρσινοείτου |

Litterae ΘΘΞΠΩ. 4 Cum et hic et v. 8 primus editor [ἐπαρχος]
restituisset, verum supplementum repperit de Ricci, qui monet non septem,
sed quinque aut certe sex litteras intercidissee, neque usquam praefectum
Aegypti simpliciter ἐπαρχον appellari sine terrae nomine (not. 3); denique
cur hoc innocentissimum vocabulum eraderetur profecto non fuisse, cum
cognomen Γέτας manifesto post memoriam L. Septimii Getae Caesaris anno
212 p. Chr. a fratre occisi damnatam hic ut alibi sublatum esset. Nam ne
in aliis quidem hominibus, veluti in ipsius patruo P. Septimio Geta, furo-
rem fratris huic nomini pepercisse. Similiter iam anno 30 a. Chr. n. An-
tonium nomen ubicumque in fastis occurreret deletum esse notum est.
L. Lusius Geta praefectus praetorio fuit anno 48 p. Chr. n. (Tac. Ann. XI, 34. 43).

χαίρειν· τὸ ὑπογεγραμμένον | ἔκθεμα πρόθεσ ἐν οἷς καθήκει ||
 5 τοῦ νομοῦ τόποις, ἵνα πάντες | (ε)ἰδῶσι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κελευό-
 μενα. | ἔρρωσο. |

II Λούκιος Λούσιος [Γέτας] λέγει³. | ἐπεὶ Ἀρσινόεϊ του ἱερεῖς θεοῦ ||
 10 Σοκνοπαίου⁴ ἐνέτυχόν μοι | λέγοντες εἰς γεωργίας ἄγεσθαι⁵, |
 τούτους μὲν ἀπολύω(ι). ἐάν | δέ τις ἐξελεγχθῇ τὰ ὑπ' ἐμοῦ |
 15 ἀπαξ κεκριμένα ἢ προστα|χθέντα κεινήσας ἢ βουληθεὶς | ἀμφί-
 βολα ποιῆσαι, κατὰ [π]ᾶν | ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς | κολα-
 σθήσεται. L ἰδ' Τιβερίου | Κλαυδίου Καίσαρος⁶ Σεβαστοῦ, ||
 20 Φαρμουθὶ ι' ⁷.

Anno 52 p. Chr. n. amotus est. Cf. Tac. Ann. XII, 42: *nondum tamen summa moliri Agrippina audebat, ni praetoriarum cohortium cura exolverentur Lusius Geta et Rufrius Crispinus, quos Messalinae memores et liberis eius devinctos credebatur. igitur distrahi cohortes ambitu duorum et si ab uno regerentur intentiorem fore disciplinam adseverante uxore, transfertur regimen cohortium ad Burrum Afranium, egregiae militaris famae, gnarum tamen, cuius sponte praeficeretur.* Qua ex narratione cum appareat, nullam fuisse causam cur princeps Lusio irasceretur, eum honorificentissima ratione praefectura praetorii exsolutum esse mandata Aegypti administratione non est mirandum. de R. 2 Cf. n. 663⁶. 3 Praefecti appellatio hic non magis additur quam n. 665, 14: Γναῖος Οὐ[ε]ργί[λ]ιος Καπίτων λέγει et n. 669, 3 Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει. Plerumque sane praefectorum edicta, quae in papyris servata sunt, officii significationem habent, sed semper addito provinciae nomine. Cf. Fayûm towns and their papyri p. 124 n. XXI, 1. 2 Μάρκος Περώνιος Μαμερτίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Oxyrhynchos pap. I p. 72 n. XXXIV col. III, 1 Τίτος Φλάουιος Τιτιανὸς ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. II p. 163 n. CCXXXVII col. VIII, 21 Φλάουιος Σουλπίκιος Σίμιλις ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. ibid. v. 27. 28 Μάρκος Μέττιος Ροῦφος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Berl. gr. Urk. I p. 283 n. 288, 1 . . . κλος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. II p. 33 n. 372 I, 1 [Μ]άρκος [Σεμ]πρόνιος Λ[ι]β[ε]ρ[α]λ[ι]ς ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. 4 Cf. n. 177⁹. 5 Vix fieri potest, quin de ipsis sacerdotibus per vim ad opus rusticum faciendum coactis hoc intellegatur. De simili violentia cf. n. 90, 17 προστάξεν δὲ καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτείαν μὴ ποιεῖσθαι, ubi tamen non de ipsis sacerdotibus dici videri exposui not. 63. 6 Anno 53/4 p. Chr. n. 7 Pharmuthi, octavus fastorum Aegyptiorum mensis, in anno Alexandrino quem dicunt a die 27. m. Martii ad d. 25. m. Aprilis pertinebat. Huius igitur tituli dies est 5. m. Aprilis a. 54 p. Chr. n.

665 In pylone primo templi magni quod est in oppido *Girgeh* Oasis magnae. Partem *a* solam ed. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes tab. XXIII, 7. 8. *a b* Hoskins Visit to the great Oasis p. 304 sqq. 322 sqq. Totus titulus ex Hydii apographo editus est

Classical Journal XXIII p. 365 sqq. (Letronne Journal des Savants 1822 p. 674 sqq. et ap. Cailliaud Voyage à Méroé T. III p. 388 sqq. A. Edmonstone Journey to two of the Oases of upper Egypt, London 1822. Classical journal XXXII p. 358. Rudorff Cn. Vergilii Capitonis edictum, Berol. 1834. J. Franz C. I. G. 4956). Bailie Fasc. inser. III p. 340 (Franz C. I. G. III Addenda p. 1236. Epistulam v. 8—13 repetivit L. Lafoscade De epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 51 n. 119).

Ι α Ποσιδώνιος στρατηγός¹. | τῆς πεμφθείσης μοι ὑπὸ τοῦ
κυρίου ἡγεμόνος | ἐπιστολῆς σὺν τῷ ὑποτεταγμένῳ προστά-
5 γματι² τὰ ἀντίγραφα ὑμεῖν³ ὑποτέταχα, ἵν' εἰδῶ[[τες] αὐτὰ καὶ
[εὐπ]ειθῆτε⁴ καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τοῖς προσ[[τεταγμένο]ις ποι-
ῇ[τε]⁵. ἐπὶ ἔτος⁶ ἐνάτου⁷ Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος |
[Σεβαστοῦ Γερμανι]κοῦ Αὐτοκράτορος, Μεχρίρ ζ'⁸.

Litterarum formae non eadem sunt in exemplis editorum. De ΖΞΠΩ quidem inter omnes convenit, sed fluctuatur inter Ε et Ε, Θ et Θ, Γ et Γ, Υ et Υ. 1 Articulum ὁ addit Bailie, sed eum errorem esse cum aliis de causis probabile est, tum quia in titulo gemino n. 669, 1 non legitur. Multo probabilius est eiusdem hominis docti supplementum ex illo lapide peti- tum [Ὁάσεως Θηβαῖδος], sed ne hoc quidem certum. Utique neque hic neque illic additum fuit verbum finitum, neque magis dativus homines in- dicans, quibuscum haec communicet strategus. 2 Hanc vocem Bailie integram habet, reliqui mutilatam. 3 Alloqui videtur Posidonius incolas nomi, quibus hic lapis loco sanctissimo et frequentissimo spectandus pro- ponitur. Vs. 11 sane praeter metropolin nomi etiam in unaquaque regione (τόπων) eius rescriptum praefecti incidi iubetur, sed Posidonii litterae I v. 4—8 ad hoc unum exemplum referendae sunt. Cf. n. 669, 2. 4 ΑΤ/ .. Κ... ΟΓΟΗΤΕ Caillaud. ΑΤΑΚΑΙ .. ΟΙΟΗΤΕ Hyde. ΥΤΑΚ ΟΗΟΗΤΕ Hoskins. ΑΥΤΑΚΑΙ .. ΕΙΟΗΤΕ Bailie. Huius supplementum recepi; εὐπει- θεῖν i. e. εὐπειθῆ εἶναι (ut εὐτυχεῖν i. e. εὐτυχῆ εἶναι et multa similia) recen- tiore aetate haud infrequens est. Quod Franzlus scripsit ἵν' εἰδῶ[[τες] αὐτὰ [προνο]ηθῆτε cum aliis de causis teneri nequit, tum quia ΚΑΙ illud, quod ex quattuor exemplis duo integrum exhibent, reliqua duo certe litteram initia- lem, ab illo plane negligitur. 5 ΕΠΙΗ.Ο.. Hyde. Reliqui haec omittunt praeter Bailium. Deinde ΛΕΝΑΤΟΥ apographa reliqua; Bailius hunc versum sic exhibet: ΙΣΠΟΙΗ .. ΕΠΙΕΤΟ .. ΕΝΑΤΟΥ. Supplementa eius recepi, ac certe de ποιῇ[τε] non videtur dubitandum propter praesens [εὐπ]ειθῆτε v. 5. 6 Supplevit Bailie; formula ἐπὶ ἔτους sane insolentior, sed Franzii ποιῇ[ση]τ[ε] · Λ ἐνάτου non videtur ferri posse. Cf. not. 5. 7 Claudii annus nonus est 48/9 p. Chr. n. 8 ΜΕΧΕΙΡ Ζ Hoskins, ΜΧΕΙΙ Ζ Cailliaud, ΜΕΧΕΙΟ · Ξ Hyde, ΜΕΧΕΙΡ Θ Bailie. Numerum septenarium trium testium consensu firmatum retinui. Mechir, sextus anni Aegyptiaci mensis,

- II Γν[αῖος) Οὐεργίλιος Κ]απίτων⁹ Ποσειδωνίωι, στρα-
τηγῶι Ὅάσε[ως | Θηβαῖδος, χαίρειν· δ ἐπὶ¹⁰] τῆς πό-
10 λεως¹¹ [πρ]οέθηκα¹² διάταγμα, || [τούτου ἀντίγραφον] ἔπεμψά¹³
σ[οι]. βούλομαι οὖν [σ]ε ἐν | [τάχει ἐν] τε τῇ μητροπόλει τοῦ
νομοῦ καὶ καθ' ἑ[κ]αστον τόπο¹⁴ν αὐτὸ προθεῖναι σαφέσι καὶ
εὐσήμεσι | [γράμμασιν], ἵνα [παν]τὶ [ἑκ]δηλα γένηται τὰ ὑπ'
ἑμοῦ [σταθέντα]¹⁵.
- 15 III Γναῖος Οὐ[εργί]λιος Καπίτων λέγει¹⁶· || καὶ πάλαι μὲν
ῥηκούν τινας δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογισ[θεί]σας¹⁷ ὑπὸ τῶν
πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀπο[χρωμένων γείνε-

in ea fastorum forma quae tum usitata erat a die 26. m. Ianuarii ad d. 24. m. Februarii pertinebat. Haec igitur scripta sunt die 4. m. Februarii a. 49 p. Chr. n.

9 Litterae initiales praenominis in Baillii exemplo conservatae sunt. De Cn. Vergilio Capitone cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 404 n. 276. Praefecturam Aegypti iam superiore anno 47/8 a. Chr. n. eum gessisse testatur titulus C. I. L. III, 6024. Bis commemoratur apud Tacitum in rebus anni 69 p. Chr. Cf. Hist. III, 77: *interim ad L. Vitellium servus Vergilii Capitonis per fugit pollicitusque, si praesidium acciperet, vacuum arcem (Tarracinae) traditurum*. IV, 3: *solacio fuit servus Vergilii Capitonis, quem proditorem Tarracinensium diximus, patibulo adfixus in isdem anulis, quos acceptos a Vitellio gestabat*. Nam iure H. Dessau in Prosopographia negavit recte se habere Puteolani emendationem *Verginius*, quia utrobique *Vergilius* in codice Mediceo esset neque ulla causa mutandi.

40 Supplevit Franz. 44 Praefectus ipse Alexandriae publici iuris fecit edictum; deinde idem ad strategos nomorum transmisit, ut in suo quisque nomo proponendum curaret. Vides hic quoque illam apparere πόλεως (Alexandriae) et χώρας (Aegypti) distinctionem, de qua dixi n. 654³.

42 ΙΙΟΕΘΗΜ Cailliaud, ΩΙΟ. ΘΗΚΑ Hyde, ΥΠΕΘΗΚΑ Hoskins, [ΕΞ]ΕΘΗΚΑ Bailie. Recte Franzius in Cailliaudii et Hydii exemplis agnovit praepositionem. Nam Hoskinsii quidem ὑπέθηκα sententiae accommodatum non est, Baillius praepositionem ἐξ coniecturae deberi ipse significat. Reliquis in rebus Hoskinsii exemplum, hoc quidem loco plenissimum et accuratissimum, expressi.

43 ΕΠΕΜ legit Bailie, ΠΕΜΨΑΣ Hoskins, apud reliquos hic locus tam foede corruptus, ut nihil certi agnoscatur.

44 Unusquisque nomus dividitur in plures τόπους, ex quibus rursus in unoquoque plures sunt vici (κῶμαι). Cf. quae de horum scribis adnotata sunt not. 32.

45 Hic Baillii lectionem et supplementa secutus sum, quibuscum in universum non male concinunt ea quae ex antiquiorum exemplorum corruptelis Franzii sagacitate restituta sunt.

46 Cf. n. 664³.

47 ΠΑΡΑΛΟΓΙΣ Bailie. ΠΑΡΑΛΟΓΙ Hoskins. ΠΡΑΛΟΓΗ Cailliaud. ΓΑΡΑΔΟΓΗ Hyde. Franzius, qui initio παραλογη[θεί]σας restituerat, in addendis Baillii exemplum secutus est, sine dubio recte; nam παραλογίζεσθαι de fraudulenta computatione usitatum est, παραλογεῖν quod sciam inauditum.

σθαι, καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ τῶν Λιβύων μάλιστα | ἔγνων ὑποθέσει¹⁸,
 20 ὅτι ἀναλίσκεται τινα ἀρπαζόντων ἀδεῖῳ τῶν ἐπὶ ταῖς χρεαῖς¹⁹
 ὡς ὑποκείμενα εἰς δαπάνας || καὶ ξένια (ἐ)αυτῶν²⁰ τὰ μῆτε ὄντα
 μῆτε ὀφειλόντα εἶναι, | ὁμοίως δὲ καὶ ἀνγαρειῶν²¹ ὀνόματι. διὸ
 κελεύω(ι) τοὺς | διοδεύοντας διὰ τῶν νομῶν στρατιώτας²² καὶ
 ἱππεῖς καὶ | στάτορας²³ καὶ ἑκατοντάρχας καὶ χειλιάρχους καὶ
 τοὺς (λο)ιποὺς²⁴ ἅπαντας μηδὲν λαμβάνειν μηδὲ ἀνγαρεύειν εἰ
 25 μὴ || τινες ἐμὰ διπλώματα²⁵ ἔχουσιν· καὶ τούτους δὲ στέγη

48 Recte Franzius hinc collegit, Libyum potissimum petitionem in causa fuisse, cur Vergilius Capito hoc edictum proponeret. Vocis ὑπόθεσις usus de querellis incolarum aut accusationibus extra Aegyptum nullum memini exemplum, sed fere eadem vi usurpatam habes infra n. 669, 41 ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν ὡς ἐτέρῳ συνηγορῶν εἰσάγη ὑπόθεσιν. 42 ἐὰν δὲ ἰδίῳ ὀνόματι κατενεγκῶν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ ἀποδείξει, μηκέτι ἔξεῖναι αὐτῷ κατηγορεῖν. 62 περὶ δὲ τῶν ἀρχαιο[τέρων ὑποθ]έσεων κτλ. Fatendum sane est, hic melius ἐκ τῆς τῶν Λιβύων ὑποθέσεως dicturum fuisse qui haec scripsisset. 19 Qui negotia publica gerunt, ei praecipue, quorum genera v. 22. 23 singillatim enumerantur. Letronne. 20 Franzius ξενίας αὐτῶν. Ac sane omnia apographa σῆμα exhibent (ΞΟΝΙΑC Cailliaud, ΕΟΝΙΑE Hyde, ΧΕΝΙΑΣ Hoskins), sed tamen nulla ex parte dubium est quin verum viderit Wilcken Gr. Ostraka I p. 390, qui ξένια (ἐ)αυτῶν emendavit cum moneret ξένια, quae magistratibus et militibus per regionem aliquam iter facientibus praebenda essent, iam Ptolemaeorum aetate identidem comparere in papyris. Eum morem vero in Aegypto ne Romanorum quidem aetate extinctum esse eo minus mirum est, quia etiam aliarum provinciarum incolas de eo conqueri videmus. Cf. Syll.² 418, 32 sqq. ἐπέρχονται εἰς τὴν ἡμετέραν κώμην καὶ ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας αὐτοῖς παρέχειν. Quo loco sane probatur, etiam ξένια hac vi aliquando dictum esse. Nam quominus illic ut hic ξένια (ἐ)αυτοῖς emendemus, obstant alii eiusdem tituli loci, v. 42 παρέχειν αὐτοῖς τὰς ξενίας καὶ τὰ ἐπιτήδεια. v. 62 οὔτε ξενίας [αἰτῇ]ματι οὔτε παροχῆς ἐπιτηδείων. Sed cave illius tituli ope defendere coneris Franzii lectionem. Etenim alius alibi fuit sermonis usus, et in Aegypto quidem ξένια dici consuesse videmus ex papyris. 24 De hoc iumenta ad cursus publici vehicula praebendi onere cf. Syll.² 932¹⁶. 22 Similiter de militum exactionibus arbitrariis atque illicitis conqueruntur Scaptopareni provinciae Thraciae Syll.² 418, 37 sqq., Aragueni in Asia habitantes supra n. 549, 18 sqq., Phaenesii Trachonitidis n. 609, 8 sqq. Etiam n. 139, 8. 9 post magistratus praefectosque, qui sacerdotes Philarum exactionibus premant, αἱ ἀκολουθοῦσαι δυνάμεις καὶ ἡ λοιπὴ ὀπηρεσία culpanitur. 23 Cf. n. 577⁴. 24 Sic Franz, quem sequendum existimavi, quia v. 24 init. omnia apographa de ΠΟΥC consentiunt, cum v. 23 extr. ΑΑΙ exhibeant Calliaud, ΑΔΙ Hyde, A Bailie, Hoskins vero post ΤΟΥΣ nihil amplius habeat. Cogitaveris etiam de ἀλ(λ)ους. Utique ἀ[νθρῶ]που, quod Bailie supplevit, non recte se habet. 25 Cf. Plin. epist. X, 121, 1. 2 usque in hoc tempus, domine (Tralanus imp.), neque

μόνον δέ|χεσθαι²⁶ τοὺς διερχομένους, ὑποκείμενόν²⁷ τε μηδὲνα
μηδὲν πρᾶτ|τειν ἔξω τῶν ὑπὸ Μαξίμου²⁸ σταθέντων²⁹. ἐάν³⁰ δέ
τις δῶι ἢ ὡς δε|δομένον λογίσηται καὶ εἰσπράξῃ δημοσίᾳ, τοῦ-
τον τὸ δεκαπλοῦν | ἐγῶ(ι) ἐκπράξω(ι) οὗ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν
30 νομόν, καὶ τῷι μηνύσαντι || τὸ τετραπλάσιον μέρος δώσω(ι) ἐκ
τῆς τοῦ κατακριθέντος οὐσίας. | ο[ἱ μὲν οὖν β]ασιλικοὶ γραμ-
ματεῖς³¹ καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμ[μα]τεῖς³² κατὰ

cuiquam diplomata commodari neque in rem ullam nisi tuam misi. quam perpetuam servationem meam quaedam necessitas rupit. uxori enim meae audita morte ari volenti ad amitam suam excurrere usum eorum negare durum putavi. Traianus apud eundem 122: *si expectasses, donec me consuleres, an iter uxoris tuae diplomatibus, quae officio tuo dedi, adiuvandum esset.* Hic de eodem genere diplomatum dici atque in titulo vidit Rudorffius. Etiam apud Tacitum Hist. II, 54. 65 diplomatum ab imperatore datorum mentio fit. Qua cum re bene convenit quod etiam praefectus Aegypti, qui vice principis erat, eiusmodi litteras dare consueverat, quas qui acceperat non modo tutela praesidis uteretur, sed etiam certa itineris adiumenta ab incolis terrae exigere ei liceret. Cf. Wünsch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie V, 4 p. 1459.

26 Similem restrictionem habes n. 527, 5. Alibi praescribitur, ut ne domo quidem recipere quemquam cogantur. Cf. n. 609, 21 sqq. Syll.² 445, 6 sqq.

27 Tecto quidem recipere debebunt milites aliosve id genus homines iter facientes, neque vero quamlibet rem corpoream, veluti cibum, pecuniam, dona cuiusvis generis eis praebere. Plane geminum vocis ὑποκείμενα de rebus corporeis usurpatae exemplum sane me non novisse fateor; sed facile haec notio oriri poterat ex illo usu vocis iam Aristoteli familiari, quo significat rem, cui inhaereant πάθη. Cf. H. Bonitz Ind. Arist. p. 798 b, 20 sqq.

28 Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 323 n. 73. Pleno nomine M. Magius Maximus, ut apparet ex titulo Aelclanensi C. I. L. IX, 1425, ex quo emendatus est Philonis locus adv. Flaccum c. 10, ubi traditur Μάγνος Μάξιμος. Quo ex loco apparet eum bis praefectum Aegypti fuisse Augusti principatu. Cf. etiam Plin. Nat. hist. XXXVI, 69: *inde (ex Arsinoeo Alexandriae) eum (obeliscum) navalibus incommodum Maximus quidam praefectus Aegypti transtulit in forum, reciso cacumine, dum voluit fastigium addere auratum, quod postea omisit.* 29 Iusserat igitur Maximus nonnulla minoris momenti praeberi, quibus ad usum habitationis opus esset. Similiter n. 527, 5 magistratibus municipalibus (παραφύλαξι), si vicos (κώμας) in agro civitatis situs visitent, praeter domicilium (μονήν) nihil nisi ξύλα καὶ ἄχυρα dandum esse constituitur.

30 ΘΑΝ Cailliaud. ΘΑΝ Hyde. ΑΝ Hoskins. Quod Franzius reposuerat ΕΑΝ Baillii exemplo confirmatum est. 31 In unoquoque nomo proximum post strategum locum tenebat scriba regius, cui tota administratio reddituum et expensarum mandata erat.

32 Cum νομός in τόπους, τόπος rursus in κώμας divisus fuerit, apparet hic rectius βασιλικούς γραμματεῖς, τοπογραμματεῖς, κωμογραμματεῖς hoc ordine enumerandos fuisse. Ac sic legitur n. 666, 14. 15 τοπογραμματεῖσι

νομὸν πάντα ὅσα δαπανᾶται ἐκ τοῦ νομοῦ, εἴ τινα | πέπρακται³³
 παραλόγως ἢ ἄλλο τι ἀναγραφ[έ]σθωσαν καὶ ἐ[ν] ἡμέραις |
 ἐξήκοντα ἐπιδότωσαν³⁴, οἱ δ' ἐ[ν] τὸς Θηβαίδος διὰ τετραμήνου,
 35 [εἰς τὰ]³⁵ || λογιστήρια³⁶ καὶ πρὸς Βασιλεῖδην τὸν Καίσα-
 ρος ἀπελεύθερον τὰ ἐξ ἐκάστου λογιστηρίου, καὶ τοὺς ἐκλογι-
 στάς³⁷ πεμπέτωσαν, ἵν' ἐάν τι παρὰ³⁸ τὸ δίκαιον λελογευμένον
 ὃ ἢ πεπραγμένον ἦ, τοῦτο διορθώσομαι³⁹. ὁμοίως | δ[ε] βούλομαι
 δηλοῦσθαι ----- |
 σ[ε]ίτος⁴⁰ ἢ ἀργύριον δι-----

καὶ κωμογραμματεῦσι. Cf. U. Wilcken Aktenstücke aus der Kgl. Bank p. 34. J. G. Droysen Kl. Schriften II p. 382 cum Wilcken additamentis p. 438. J. C. Naber Archiv für Papyrusforschung I p. 322 not. 3. Ex papyro quem ediderunt Grenfell et Hunt Archiv für Papyrusforschung I p. 63: ἐν Παθῦρει ἐφ' Ἡλιοδώρου ἀγορανόμου τῆς ἄνω τοπαρχίας τοῦ Παθυρίτου luculentissime apparet τόπον (τοπαρχίαν) proximam nomi divisionem fuisse. Accuratiores de toparchiarum institutione v. ap. Wilcken Gr. Ostraka I p. 428. Tenendum tamen, non ubique vocem τόπος in titulis Aegyptiis hanc vim definitam et sollemnem habere. Cf. n. 85⁴. 33 ΠΟΕΠΡΑΚΤΑΙ Cailliaud. . ΠΩΠΡΑΚΤΑΙ Hyde. ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ Hoskins. ΑΠΟΠΕΠΡΑΚΤΑΙ Bailie. Cuius lectio non caret suspitione interpolationis ex Cailliaudii errore natae, praesertim cum ἀποπράσσειν in eiusmodi litteris Aegyptiis nusquam legatur et omnino vox rarissima infimae aetatis esse videatur. Ne Franzii (εἰσπ)έπρακται quidem mihi placet, sed praeferendum videtur simplex, quod ab Hoskinsio totidem litteris lectum est itemque Hydii et Cailliaudii lectionibus confirmatur. Adde quod compositum praeterea in hoc titulo semel (εἰσπράξη v. 28), simplex ter (πράττειν v. 26. 27. ἔπραξεν v. 29. ἐάν τι λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ἦ v. 37) occurrit. 34 Cf. n. 545¹⁸. 35 Hoskinsii exemplum post τετραμήνου exhibet ΘΕΟΙΕΝ; reliqua apographa haec adeo corrupta habent, ut nihil inde elici possit. Supplementum quidem incertissimum, sed sententiarum conexum luculentissime expedit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 504, qui perspexit hic quoque de illicitis militum exactionibus dici. Has a scribis nomorum, toparchiarum, vicorum diligenter conscribendas et in universum quidem sexagesimo quoque die, in Thebaide vero quarto quoque mense in logisteria deferendas atque inde ad Basilidem Caesaris libertum eclogistasque mittendas esse, ut ab eis examinarentur ac deinde praefecti iussu sarcirentur. 38 Haec lectio, manifesto vera illa quidem, ex Bailii demum apographo innotuit. 39 Editores διορθώ[ω]μαι emendant, sed nescio an ἵνα c. ind. fut. scriptori potius tituli quam quadratario imputandum sit. Cf. Syll.² 448, 88 sqq. ἵνα — τοὺς τε ἱεροὺς φόρους καὶ τὰ λοιπὰ τελέσματα φέρειν δυνήσόμεθα, ubi de coniunctivo aoristi reponendo cogitare vetat flexio diversa. 40 Sic Bailie; ΠΡΟΣ Hoskins, ΠΟΕ (ex ΙΤΟΕ) reliqui. Quam saepe in administratione Aegypti σῖτος et ἀργύριον, σιτικά καὶ ἀργυρικά coniunctim commemorantur, notum est. Cf. n. 90³⁹.

40 -----||μησιν σκεπαστικοῦ⁴¹ -----
 ----- | πρῶτον ἀκούσας ε-----
 ----- | παρὰ τὴν τοῦ κυρίου -----
 ----- | ἐτόλμησαν τῆς σκέ-
 [ψεως⁴² -----]||πῆς
 τι λαμβανε⁴³-----
 45 πολ]||λάχης παρὰ τῆ⁴⁴ -----
 -----|σαντος γνῶ[μην⁴⁵ -----
 ----- π]ρογραφῇ⁴⁶ ----- | στρατηγῶι γ[-----
 ----- ἐ]ξήχοντα εἰς⁴⁷ -----
 50 -----||ρου πρὸς τ[----- ἀναγραφῇ]σθωσαν⁴⁸ [---
 ----- πέμ]πειν πᾶσι-----
 ----- | καὶ τὰ ἄ[λλα -----] |
 καὶ τοῖς στρα[τηγοῖς⁴⁹ -----
 55 --- ἀνε]||πηρεάστω[ς⁵⁰ -----
 -----] | ἤδη προλέγω -----
 -----|των, εἰ καὶ -----|ιν οἱ τότε
 ἀκούσαν[τες⁵¹ ----- ἀναγρα]||φῆ-
 60 σθωσαν τὰ⁵² [----- ἐδ]||εσμάτων⁵³
 ----- | πολιτῶν⁵⁴ ι-----

41 Init. ΜΗCIN Bailie, ΜΗN priores. 42 Post ἐτόλμησαν Bailie ΤΗCΚΕ, priores ΗΚΕ. 43 ΛΑΜΒΑΝΟ antiquiores, ΛΑΜΒΑΝΕ Bailie. 44 fin. ΤΕ Bailie. TI reliqui. 45 fin. ΓΝΩ Bailie. ΓΩ priores. 46 Littera finalis accessit ex Bailii exemplo. 47 Praepositionem unus Bailie habet. Manifesto hulus loci argumentum simile erat eorum quae γ. 33. 34 scripta sunt. 48 Supplevi ex v. 33, quia hic manifesto in simillimo argumento versamur (cf. not. 47). 49 ΚΑΙΤΟΥCΤ Hoskins. ΚΑΙΤΟΙΥΤΗΔ Hyde. Rectius sine dubio legit Bailie, quem sequor. 50 Hic consentiunt apographa, nisi quod extremae litterae apud antiquiores ΟΥ sunt, quarum loco Ω habet Bailie. Franzius cum [ἀνε]πηρεάστω[ς] supplevisset, in addendis genetivum praetulit, sed eodem iure adverbium reposueris. Utique memorabile est, in eiusmodi querellis de vi et avaritia militum aliorumque hominum vocis ἐπήρεια, ἐπηρεάζειν et quae inde descendant usum satis frequentem esse. Cf. Syll.² 418, 44 sqq. οἰκοῦμεν καὶ κεκτήμεθα ἐν τῇ προγεγραμμένῃ κώμῃ οὔση εὐεπ[η]ρ[ε]άστῃ διὰ τὸ ἔχειν ὑδάτων θερμῶν χρῆσιν καὶ κεῖσθαι μέσον δύο στρατοπέδων et infra n. 669, 6 καὶ τῶν γεωργούντων τὴν χώραν μεμφομένων τὰς ἐγγίστα γεινομένας ἐπηρείας. 51 Sic Bailie; corruptas antiquiorum lectiones enotare non attinet. 52 Sic Bailie. ΦΕΕΟΑΗ. Α Hyde. ΦΕCΘΑΙ Hoskins. 53 ΕΛΑCΩ Hyde. ΕΛΑCΣΩ Hoskins. Quod dedi, Bailie habet; supplevit Franz dubitanter. 54 Tres primas litteras solus Bailie habet.

-----|σύν μοι μετα⁵⁵ [-----
 -----γράμμα]]τα⁵⁶ ἔγραψα πρὸς τοὺς ε[⁵⁷-----
 ἐν τῇ μ]|ητροπόλει τοῦ ὅλου νομοῦ ᾧ⁵⁸ -----||
 65 *c* αια.. εἰσαετης, ἴν' ἐξῆτι τῷ βουλομένῳι ----- ἐλέγχειν⁵⁹
 ----- | τοὺς ψευσαμένους. κελεύω δὲ -----
 -----|-----⁶⁰ τὰς τῶν νομῶι τῶν [-----
 -----|--- ἐδ]ήλωσαν⁶¹. ἀναγκ[αίω]ς [οὖν]
 κε[λεύω]⁶² -----|-----]μψ (προ)σέμπειν⁶³
 70 μο(ι) τι καὶ -----|| ἐστασία-
 σαν⁶⁴ καὶ τῆς [---δ]ι||δόναι εἰς διαλογισμὸν⁶⁵ -----
 -----|--- αὐτῶν εἶναι φανερόν -----
 ----- | ἐν τῷ λογιστηρίῳ⁶⁶ ----- |
 τὰ ἐν ἰδίῳι λόγῳι⁶⁷ ----- ||
 75 ἔθους προστε[ταγμεν]⁶⁸ -----
 ----] | Καί(σ)αρ(ο)ς Σε(β)[αστοῦ]⁶⁹ | Χ](ο)[ι]ά(χ) (ι)α' ⁷⁰.

55 Hic quoque duae primae litterae—non leguntur nisi apud Baillium.
 56 Supplevi. 57 Sic hunc versum in antiquioribus exemplis magnopere corruptum exhibet Bailie. 58 Adiectivum ὅλου accessit ex Bailli exemplo, qui etiam alia nonnulla emendatiora exhibet quam priores. 59 Supplevi. Aut hunc aut alium eiusdem fere notionis infinitivum fuisse manifestum est. 60 Ante ΤΑΕ Bailie ΠΡ--Β--, Hyde ΠΕ..ΒΙ; reliqui particulam *c* non habent. Franzius emendavit πε[ρ], neutiquam probabiliter. 64 Sic Bailie, ΩΗΛΟΩΝ Hyde. 62 Supplevit Franz. Cf. n. 669, 8 προέγραψα ἀναγκάως περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητουμένων. 44 ἀναγκάως κελεύω. 63 ... ΜΩΙΦΟΥ ΕΠΕΜΠΕΙΝ·ΜΟ·ΤΙΚΑΙ Hyde. ΜΩΙ..ΕΠΕΜΠΕΙΝ·Μ·ΕΚΑΙ Bailie. Franzii restituit, quam secutus cum, neutiquam certa videtur. 64 Hoc agnovit Bailie. Ο·ΛΙΙΑΕΔΗΝΚΑΙ·ΗΕ Hyde. 65 Sic Bailie. ΔΟΝΑΙΗΝΕΙΕΔΙΑ..ΓΕ Hyde. 66 Sic Bailie. ΗΜΑΔΟΓΟΥΟΕΙΗΩ Hyde. 67 Sic Bailie. Τ..ΝΔΙΩΙΛΟ Hyde. De re cf. n. 669⁷⁴. 68 ΠΡΟΕ Hyde. ΠΡΟΤΕ Bailie. Supplevit Franz. 69 ΚΑΙΟΑΡΕΕΕΡ Hyde. ΚΑΙΘΑΡΕΥΤΕΡ. Καί-[σ]αρ[ο]ς Σε[βαστοῦ] emendavit Rudorff, quem sequitur Franz. Cum inter ΕΕΡ et ΤΕΡ fluctuent apographa, coniecercis [Γ]ερ[μανικοῦ] potius fuisse. Sed id sane ex sollemni nominum ordine post Σεβαστοῦ locum habebat. 70 Ω·ΑΧ·ΤΑ.... Hyde. ΑΛ--ΤΑ Bailie. Emendavit Rudorff, qui si verum vidit, id quod nequaquam certum est, die 7. m. Decembris a. 48 p. Chr. hoc edictum propositum est Alexandriae, quinquaginta quattuor diebus antequam in Oasi Thebaide a Posidonio stratego lapidi incideretur (not. 8).

666 Lapis inventus iuxta androsphingem qui est ante pyramida Chephrenis, delatus in museum Britannicum. Ed. Quarterly Review XIX 1819 p. 413 n. 38. Ex Leakii apographo Letronne

Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 388 sqq. Ex his et Odofredi Mülleri schedis J. Franz C. I. G. 4699. Accuratus et plenius Mus. Brit. Egyptian antiquities II p. 377 sqq. Inde Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte II p. 466 n. DXXVII, tab. XXXIX, 4 (inde J. Franz C. I. G. III Add. p. 1187).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐπεὶ [Νέρων] Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς |
Γερμανικὸς αὐτοκράτωρ¹, ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς | οἰκουμένης²,
5 σὺν ἅπασιν οἷς εὐεργέτησεν ἀγα|θοῖς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἐναργε-
στάτην πρόνοι|αν ποιησάμενος ἔπεμψεν ἡμεῖν Τιβέριον Κλαύδι|ον
Βάλβιλλον³ ἡγεμόνα, διὰ δὲ τὰς τούτου χά|ριτας καὶ εὐεργεσίας

Litterae AZΘΞΠΩ. 1 Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus (a. 54—68 p. Chr. n.). Praenomen hic, ut in plerisque eius monumentis epigraphicis, consulto deletum. Aliquo ex primis eius principatus annis haec incisa sunt. Cf. not. 3. 2 In Alexandrinorum nummis Neroni appellatio σωτήρ τῆς οἰκουμένης tribuitur (Letronne Recueil I p. 94), in decreto Achaeorum Syll.² 376, 21 ὁ παντὸς τοῦ κόσμου κύριος Νέρων est. Hic idem esse existimatur cum illo genio (Ἀγαθὸς δαίμων), cuius frequens erat cultus in Aegypto (cf. n. 672⁵), ut alibi cum antiquis Graecorum numinibus, veluti Iove (Ζεὺς Ἐλευθέριος Syll.² 376, 41. 49. 52. Mionnet Suppl. VII p. 377 n. 278, cf. n. 457¹) et Sole (νέος Ἥλιος Syll.² 376, 34). Quamquam similia nonnunquam in Augusto (cf. n. 457), frequentius in Galo Caesare (Syll.² 365, 3 ὁ νέος Ἥλιος Γάιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς) occurrunt, tamen hoc nomine Neronis principatu adulationem omnium priorum imperatorum tempora longe superasse et illius ingenio conveniens est et titulorum testimonio confirmatur. 3 Cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 360 n. 662. Plenum nomen hic modo legitur, plerumque nudo cognomine indicari solet ut in titulo libertae Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1323, 1. 2 Ἀγλαῖς Κλαυδία ἀπελευθέρᾳ Βαλβίλ[λ]ου. Praefecturam Aegypti nactus est anno 55 p. Chr. n. Cf. Tac. Ann. XIII, 22: *praefectura annonae Faenio Rufo, cura ludorum, qui a Caesare parabantur, Arruntio Stellae, Aegyptus Claudio* (C. codex, Ti. emendaverat Labus, sed nescio an probabilius sit, nomen gentile a librario contra morem per compendium scriptum, quam praenomina confusa esse) *Balbillo permittuntur*. Plinius Nat. hist. XIX, 3: *herbam esse quae admoveat Aegyptum Italiae in tantum, ut Galerius a freto Siciliae Alexandriam septimo die pervenerit, Balbillus sexto, ambo praefecti*. Eiusdem praefecturae etiam in edicto Ti. Iulii Alexandri n. 669, 28 mentio fit. Eum de provincia quam administravisset librum scripsisse et omnino virtute et doctrina insignem fuisse discimus ex Senecae Quaest. nat. IV, 2, 12: *Balbillus, vir optimus profectusque in omni litterarum genere rarissimi*. Quem Balbilla mulier nobilissima, quae cum Sabina Hadriani uxore Aegyptum adiit (n. 681¹) in carmine C. I. G. 4730, 10. 11 laudibus extollit inter suos maiores Balbillum, hunc ipsum praefectum esse Franzli coniectura est certe admodum probabilis.

πλημύρουσα πᾶσιν ἀγαθοῖς⁴ ἢ | Αἴγυπτος, τὰς τοῦ Νεῖλου ὠρεάς
 10 ἐπαυξομένης⁵ κατ' ἔτος θεωροῦσα, νῦν μᾶλλον ἀπέλαυσε τῆς δι-
 καίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ⁶, ἔδοξε | τοῖς ἀπὸ κώμης Βουσείρεως⁷
 τοῦ Λητοπολεῖτου⁸ παροικοῦσι ταῖς πυραμίσι⁹ καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ¹⁰

4 ΠΙΛΙΝΑΤΑΘΟΙΕ Letronnii tabula, cum in antiquioribus exemplis recte ΠΙΛΙΝΑΓΑΘΟΙΕ sit. Plerumque vice versa illud apographum plenus et accuratius est, ita ut priorum errores et corruptelas non ubique enotandas existimaverim. 5 Sic recte Leake, Müller; ΑΠΑΥΞΟΜΕΝΑΣ Letronnii tabula, quod verbum si omnino Graecum est, non potest non contrariam vim habere eius quae hic deslderatur. 6 Quo pacto haec felicitas a Balbilli praefecti administratione repetatur, non plane perspicuum est, nisi forte id intellegitur, illum onera et vectigalia non nimis intendendo et iuste atque aequabiliter distribuendo cavisse ne fructu quem dei beneficio nacti essent fraudarentur incolae. Cf. n. 669, 55 sqq. Ceterum δικαία ἀνάβασις sollemne vocabulum esse de hac re observavit Letronne allato Plut. de Is. et Osir. 43 p. 368 B ἡ δὲ μέση (ἀνάβασις) περὶ Μέμφιν, ὅταν ᾗ δικαία, δεκα-τεσσάρων πῆχων πρὸς τὴν πανσέληνον et Plinio Nat. hist. V, 58: *iustum incrementum est cubitorum sedecim*. 7 Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 4 p. 1074 n. 2. Hic vicus probe distinguendus est a compluribus oppidis cognominibus Aegypti inferioris et superioris; situs erat meridiem et occidentem versus a sphinge, iuxta quem hic titulus inventus est. Ipsius pagi mentionem facit Plinius Nat. hist. XXXVI, 76: *reliquae tres (pyramides) — sitae sunt in parte Africae monte saxeo sterilique inter Memphim oppidum et quod appellari diximus Delta —, vico adposito quem vocant Busirin; in eo sunt adsueta scandere illas*. 8 Nomen, quod iam ex antiquioribus exemplis certa ratione restitutum erat, integrum legitur in Letronnii tabula. Cf. Strabo XVII, 4, 30 n. 806 ἐν δὲ τῇ Λιβύῃ (i. e. in occidentali Nili ripa supra Delta) Κερκέσουρα πόλις — ὁ δὲ νομὸς Λητοπολῆτις οὗτος. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 48 p. 704, 3 Λητοπολῆτις νομὸς καὶ μητρόπολις Λητοῦς πόλις μεσόγειος, sub titulo ἀπὸ μὲν δόσεως τοῦ Μεγάλου ποταμοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀρχομένη tertio loco post Ἀλεξανδρέων χώρας νομὸν et Ἀνδροπολῆτην. Caput nomi situm erat viginti miliaris a Memphi septentrionem versus in sinistra Nili ripa. 9 Maximas illas et nobilissimas Cheopis, Chephrenis, Mycerini pyramidas quae a vico *Gizeh* denominari solent intellegi cum ex Plinii descriptione tum ex loco ubi lapis inventus est apparet. Quare fieri non potest, ut Busiris vicus (not. 7) idem sit cum hodierno *Abusir* sito horarum duarum spatio ab illis meridiem versus, prope quem sane aliae nonnullae pyramides sunt. Nomen vici recentis sane ab illo antiquo repetitum videtur, qua ex re collegeris incolas aliquando domicilium hinc illuc transtulisse. 10 Integram vocem exhibet Letronnii tabula, cum antea ab editoribus αὐτ[ῇ] suppletum sit. Quod verum non esse neque ad vicum Busirin, sed ad nomum Letopoliten spectare pronomen inde apparet, quod in uno vico (κώμῃ) plures κομογραμματοῖς atque adeo plures τοπογραμματοῖς esse non potuerunt.

παντί. παραγενόμενος γάρ ἡμῶν | εἰς τὸν νομόν καὶ προσκυνή-
 25 σας τὸν Ἥλιον || Ἄρμαχιν ἐπόπτην καὶ σωτήρα τῇ τε τῶν
 πυρα|μί(δ)ων²¹ μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυσίᾳ²² τερφθεῖς, | θε(α)τά-
 μενός²³ τε πλείστης ψαμμοῦ²⁴ διὰ τὸ μῆκος | τοῦ [χρο]νο[υ]²⁵
 ἐπει. εον²⁶ γράμματα πρῶτος | εἰς²⁷ ----ο-----εον -----αω
 30 θήραι|| το-----ποι ὑπ-----αστην | -----ιεν ---
 -----ίτου | -----την | -----θευ-----
 (ύ)π²⁸[---- L. . Νέρωνος] Κλαυδ[ίου Καίσαρος Σεβαστο]ῦ ||
 35 [Γερμανικοῦ αὐ]το[κράτορος]²⁹ -----]

στηλίδος; derivatum στηλίδωσ ut στηλόω a στήλη. Qui neutram coniecturam probare posse sibi videatur, ei tamen concedendum est non violentius quam ἐνεστηλωμένας etiam ἐνεστηλει[τευ]μένας restitui posse. 21 ΠΥΡΑ|ΜΙΑΩΝ Letronnii tabula. 22 Cum Letronnii tabula ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ exhibeat, homo doctissimus nomen ὑπερουσία recepit; sed merito Franzius oblocutus est et tenuit ὑπερφύις, quod antiquiora exempla habent. Id unum Letronnii exemplo dandum erit, ut scriptura per diphthongum utamur, nam manifesto ut O ex φ, sic C et E natum est evanescente una tenui lineola. 23 ΘΕΗΚΑΜΕΝΟC Letronnii tabula. 24 Hae voces ex tabula Letronniana demum innotuerunt. Unde genetivus pendeat, obscurum est, nam auctorem huius tituli θεᾶσθαι cum genetivo coniunxisse non est credibile. 25 ...NO tabula, sed ita ut inter O et ΕΠΕΙ nullum vacet spatium. 26 Non absurde quispiam hic nomen accusativo casu quaerat pendens a θεά-σμενος et regens genetivum πλείστης ψαμμοῦ, ut sententia sit 'cum contemplaretur plurimae arenae accumulationem propter longinquitatem temporis ortam'. 27 De litteris ad imperatorem datis hic dici haud improbabili-ter statuunt editores. Ceterum quae inde ab hoc versu exstant miserae scripturae reliquiae, eas ex Letronnii tabula expressi, cum qua antiquiora apographa fere consentiunt, nisi quod hic illic L. paullo plures litteras habet quam illa. 28 ΧΠ Letronnii tabula. Apud reliquos hae litterae non sunt. 29 OK priores, ΤΟΓ Letronne. Cave de ὕπατος (δημαρχικῆς ἐξουσίας sim.) τὸ γ' cogitaveris: nam neque spatii rationes quadrant neque omnino his locus est ubi tempus annis principis alicuius definitur.

667 Titulus incisus limini superiori portae, in parietinis templi in vico Carani nomi Arsinoitae (*Kom-Uschim*). Ed. D. G. Hogarth ap. Grenfell et Hunt Fayûm towns and their papyri p. 33 n. II (Revue arch. Troisième série XXXIX 1901 p. 151 n. 93. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusforschung II p. 434 n. 23).

Ὑπὲρ [Νέρωνος]¹ Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ

¹ Nomen consulto deletum. Cf. not. 6.

αὐτοκράτορος καὶ τοῦ παντὸς αὐτοῦ οἴκου | Πνεφερῶτι² καὶ
Πετεσοῦχῳ³ θεοῖς μεγίστοις, ἐπ(ε)ὶ Ἰουλίου | Οὐρηστίνου τοῦ
5 κρατίστου ἡγεμόνος⁴, L ζ'⁵ [Νέρωνος⁶] || Κλαυδίου Καίσαρος
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ [α]ὐτοκράτορος, Ἐπεὶ ιγ'⁷.

2 Hic deus una cum Petesucho in illo delubro colebatur, cuius ex ruderibus hic lapis protractus est. Cf. n. 674, 2. 740, 3. Berl. gr. Urk. III p. 9 n. 707, 1 ἱερέων ἱεροῦ ὄντος ἐν κόμῃ Καρανίδι Πετεσοῦχου καὶ Πνεφερῶτος.
3 Cf. n. 187³ et addenda voluminis prioris p. 653. 4 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 249 n. 208. Eum ex colonia Viennensi Galliae oriundum Claudii principatu procuratorem rerum Caesaris fuisse ipsius Claudii testimonio in oratione de Gallorum iure honorum II, 40. 41 constat. Qui cum eum inter paucos equestris ordinis ornamentum dicat, non mirum est eum aliquot annis post ad summum magistratum equestrium fastigium, praefecturam Aegypti, pervenisse. In quo officio eum versatum esse anno Neronis sexto (59/60 p. Chr.) inscriptio ponderis docet (Longpérier Journal des savants 1873 p. 751. A. E. Sayce, Revue des études Grecques VII 1894 p. 298 n. X. L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengesch. I⁶ p. 210), de septimo (60/1 p. Chr.) et hic titulus et n. 668, 13. 14 idem testatur, octavo (61/2 p. Chr.) aut aliquo ex proximis scriptus est papyrus Berl. gr. Urk. I p. 229 n. 412, 8 ὑπὸ τοῦ κρατίστου ἡγεμόνος Λευκίου Ἰουλίου Οὐρηστίνου, ut demonstravit U. Wilcken Hermae XXVIII p. 235. Successit sine dubio Ti. Claudio Balbillo (n. 666, 6. 7), quem anno 56 p. Chr. n. praefecturam iniisse constat; cf. n. 669, 28 ἐπεὶ οὖν καὶ Βάλβιλλος καὶ Οὐρηστίνος ταῦτα ἀπέλυσαν, ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων τὰ ἐπικρίματα φυλάσσω κτλ. Etiam in titulo Alexandrino Archiv für Papyrusforschung II p. 434 n. 25, 4 Οὐρηστίνου sine dubio ad eius praefecturam Aegypti refertur. Post eam anno 70 p. Chr. ei a Vespasiano curam Capitoli post incendium restituendi commissam esse refert Tacitus Hist. IV, 53. 5 Anno 60/61 p. Chr. n. 6 Praenomen principis hic ut v. 4 erasum, sed postea in rasura ΙΕΡΟΥ repositum est, supplemento non minus inepto quam illud de quo dixi n. 424⁴. De scriptura nominis mensis cf. n. 639². 7 Mensis Aegyptiorum undecimus, in anno Alexandrino tum usitato incipiens a die mensis Iunii 25. Hic igitur titulus die 7. m. Iulii a. 61 p. Chr. n. exaratus est.

668 Ptolemaide Euergetide (prope *Illahûn* in regione *Faijûm*)
Ed. Flinders Petrie Illahun, Kahun and Gurob p. 30 tab. XXXII
(Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 434 n. 24).
Cf. quae adnotaverunt A. E. Sayce Revue des études Grecques VII 1894 p. 298. B. P. Grenfell et A. S. Hunt Fayûm towns and their papyri p. 12 sqq. Tebtunis papyri p. 411.

Νέρωνι Κλαυδίῳ Καίσαρ[ι] | Σεβαστῶι Γερμανικῶ[ι] | αὐτοκρά-
 5 τори, τῶι σω|τῆρι καὶ εὐεργέτῃ τῇ[ς] | οἰκουμένης, ἡ πόλις |
 ἡ Πτολεμαίων¹ διὰ τῶ[ν] | ἐξακιχλίων τετρα[χο]σίων ἐβδο-
 10 μῆχ[οντα² καὶ] | οἱ τῶι β' L θεοῦ Τ[ιβερίου] || Κλαυδίου Καί-
 σαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ αὐτοκρά[τορος³] | ἐφηβευότας
 πᾶν[τας] | ἐ[π]ὶ Λευκίου Ἰουλίου [Οὐρσείνου⁴ | τ]οῦ ἡγεμόνος,
 15 L ζ' [Νέρωνος] || Κλαυδίου Καίσαρος [Σεβαστοῦ] | Γερμανικοῦ
 αὐτοκ[ράτορος⁵] | Φ-----⁶

4 Quae in nomo Arsinoita fuit Πτολεμαῖς Ὀρμου, eam cur hic non
 liceret agnosci fusius exposuerunt Grenfell et Hunt, ideoque primo quidem
 illam nobilissimam Ptolemaida Hermiu in Thebaide sitam (n. 471) intellexe-
 runt, deinde vero cum in papyris Πτολεμαῖς Εὐεργέτης in nomo Arsinoita sita
 plus semel commemoraretur, ad hanc potius titulum rettulerant. Ac sane
 admodum mirum esset, lapidem Ptolemaide Thebaidis in eum locum, ubi
 inventus est, delatum esse. Ex altera parte quin 6470 civium numerus
 (not. 2) melius in illam urbem quam in vicum nomi Arsinoitae quadret non
 videtur dubium. 2 Mireris Grenfellum et Huntium hoc de epheborum
 numero interpretari; nam primum quidem id cum verbis tituli adversa
 fronte pugnat, deinde vero nemo facile credet, unius anni in una civitate
 sex milia quadringentos septuaginta ephebos fuisse, atque adeo tot ex illis
 undevigesimo post ephebiā anno etiamtum superstites fuisse. Immo
 manifesto coniunctim et civitas et illi qui anno 41/2 p. Chr. n. ephebi fue-
 rant hoc dedicaverunt, civitatis vero nomine corpus sex milium quadrin-
 gentorum septuaginta de ea re decrevit. Quos omnes cives intellegendos
 esse, quibus in comitiis suffragium ferre licuerit, propterea statuo, quia et
 senatus et cuiuslibet alius concilii aut magistratus numerus nullo modo
 tantus esse poterat. 3 Anno 41/2 p. Chr. n. 4 Supplevit Sayce. Cf.
 n. 6674. 5 Anno 60/1 p. Chr. n. 6 Prout Φ[αωφι] aut Φ[αμενώβ] aut
 Φ[αρουσθ] suppletur, aut m. Octobre a. 60 p. Chr. aut m. Martio vel Aprile
 61 p. Chr. titulum incisum esse existimandum erit.

669 In primo propylo templi magni in oppido *Ghirgé*, quod
 est caput Oasis Magnae, a dextra introeuntibus, in muro ex magnis
 lapidibus quadratis exstructo titulus ita incisus, ut per totam lapi-
 dis latitudinem et altitudinem muri scriptura transeurrat, nulla sin-
 gulorum lapidum commissurae habita ratione. Edd. Caillaud, Voyage
 à l'Oasis de Thèbes p. 115 sqq. tab. XXIV. Ex Hydii apographo
 Salt Classical Journal XXIII 1821 p. 156—165 (Letronne Journal des
 Savants 1822 p. 674 sqq.). Idem Deux inscriptions Grecques gravées
 sur le pylône d'un temple Egyptien de la grande Oasis, 1822. Rudorff
 Mus. Rhen. II 1828 p. 64 sqq. 133 sqq. Denuo exscriptum ex lapide

ed. Hoskins Visit to the Great Oasis, London 1837, p. 304—314 cum notis Letronnii et Youngii (J. Franz C. I. G. 4957). Bailie Fasc. inser. III p. 322 (Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 1236). Cum haec omnia exempla non uno nomine manca et incerta essent, Moritz professor, praefectus bibliothecae principis Aegypti, cum Oasin ad-iisset, imaginem photographam confecit eiusque ope una cum v. Bissing viro doctissimo emendare et supplere titulum conatus est felicissimo successu; ita multo plenius et fide dignius totius inscriptionis exemplum proposuit v. Bissing La grande inscription grecque de Khargeh. Communication faite à l'Institut Égyptien dans la séance du 11. Janvier 1901. Egredie de titulo meritis est Udalricus Wilcken, cum primum quidem breviter de Bissingii editione referret Archiv für Papyrusforschung II p. 171 sqq. et de aliquot locis suas observationes publici iuris faceret, deinde et suum libelli Bissingiani exemplum, cuius margini notas bonae frugis plenissimas ascripserat, et ipsam photographiam a Bissingio sibi transmissam illo benignissime permittente mihi utendam concederet, denique multos tituli locos illustraret cum alibi passim tum multifariam per totum librum egregium quo testas Graece inscriptas Aegypti edidit et interpretatus est, quos locos in commentario singillatim indicavi (Versus 1—4 et 15—26 ex Corpore Inscriptionum excerpti exhibentur ap. Bruns Fontes iuris Rom. ant. p. 234 n. 69, ubi afferuntur haud paucae iuris consultorum commentationes ad argumentum edicti spectantes).

Ι Ἰούλιος Δημήτριος, στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβαΐδος¹. τοῦ πεμ-
φθέντος μοι διατάγματος ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος | Τιβερίου
Ἰουλίου Ἀλεξάνδρου² τὸ ἀντίγραφον ὑμῶν³ ὑπέταξα, ἵν' εἰδότες

Litterae AZΘKKΞΠCYΩ. Hastae verticales elementorum φΨ et ab inferiore et a superiore parte multum ultra reliquorum altitudinem prolongatae. Primus versus litteris maioribus exaratus. Nonnullis locis singularum litterarum spatia vacua relicta. Quae in photographia distincte dispiciuntur quaeque a Bissingio ita exhibentur, ut ne levissimus quidem dubitationi locus relinquatur, eis priorum editorum lectiones minus plenas minusve accuratas ascribere non existimavi opus esse. 1 Ut n. 665, ita hic quoque primo loco (I) litterae strategī Oaseos incisae sunt, quibus se edictum praefecti cum incolis nomi communicare profitetur; deinde subiungitur edictum ipsum (II). Id quoque utrobique aequè usu venit, ut strategī nomen nudum praescribatur nullo addito verbo finito. 2 Cf. H. Dessau Prosopographiae imp. Rom. II p. 164 n. 92. Filius erat Alexandri, qui

ἀπολαύητε τῶν εὐεργεσιῶν. L β' Λουκίου Λιβίου Σεβαστοῦ Σουλ-
πικίου | Γάλβα αὐτοκράτορος⁴ Φαωρὶ α' ⁵ Ἰουλίᾳ Σεβαστῇ.⁶

alabarchae (n. 570³) officium gesserat (Iosephus Ant. XX, 100. Bell. V, 205), Iudaeus Alexandrinus (*eiusdem nationis*, i. e. Aegyptius, minus accurate Tacitus Hist. I, 11). Ex praenomine et nomine gentili Dessau probabiliter colligit, iam patrem a Ti. Caesare civitate Romana donatum esse. Filius adeo equestrem ordinem assecutus est, sed fortasse priusquam in eum ascenderet iam officio epistrategi Thebaidis functus erat a. 42 p. Chr. Cf. n. 663⁴. Ex equestribus vero magistratibus primum obtinuit a. 46 p. Chr., cum a Claudio principe in locum Cuspri Fadi procurator Iudaeae institueretur (Ioseph. Ant. XX, 100. Bell. II, 220); sed a. 48 p. Chr. successor ei datus Ventidius Cumanus (Ioseph. Ant. XX, 103. Bell. II, 223). Anno 63 p. Chr. Nero Domitio Corbuloni in Armenia bellum gerenti Alexandrum adiutorem dedit (Tac. Ann. XV, 28), anno 66 ab eodem principe ad praefecturam Aegypti evectus est (Ioseph. Bell. II, 309), in quo officio eum cum Iudaeorum Alexandriae habitantium seditionem repressisset (Ioseph. Bell. II, 487 sqq.) etiam a Galba conservatum esse hic titulus docet. Cum Mucianus cum eo transferendi in Vespasianum principatus consilium communicasset (Tac. Hist. II, 74), ipse calendis Iuliis a. 69 p. Chr. primus omnium legiones in verba Vespasiani sacramento adegit (Tac. Hist. II, 79. Sueton. Vespas. 6). Paulo post Aegypto relicta Titum adjuvit in imperio belli Iudaici a. 70 p. Chr. (cf. n. 586⁶), et interfuit obsidioni et expugnationi Hierosolymorum (Iosephus Bell. V, 510. VI, 237. 242). De natu minore quodam Ti. Iulio Alexandro cf. n. 705². 3 Cf. n. 665³. 4 Galbae, qui postea imperavit, nomen paternum erat Servius Sulpicius Galba. Sed a noverca adoptatum in gentem Liviam transiisse testis est Suetonius Galba 4: *adoptatusque a noverca sua Livi nomen et Ocellae cognomen assumpsit, mutato praenomine, nam Lucium mox pro Servio usque ad tempus imperii usurpavit*. Quae narratio titulis nummisque ita confirmatur, ut cognomen *Ocella* quidem nusquam compareat, sed et praenomen *Lucius* itemque nomen gentile *Livius*, hoc quidem aut solum aut ut hic cum paterno *Sulpicius* coniunctum, haud raro reperitur. L. Sulpicius dicitur in tesseris gladiatorii I, 770. 771 in consulatu, quem ordinarius cum L. Cornelio Sulla gessit a. 33 p. Chr. n. Quod in fastis Nolanis sub eodem anno Ser. Sulpicius Galba dicitur (C. I. L. X, 1233, 18), id H. Dessau in Prosopographia commodè eo refert, quod hi posteriore demum tempore exarati sint. Nam simulatque rerum potitus est a. 68 p. Chr., antiquum praenomen resumpsit (*Ser. Galba imp.* Sueton. Galba 4. *initium mihi operis Servius Galba iterum Titus Vinicius consules erunt* Tac. Hist. I, 1. αὐτοκράτορα δὲ Γάλβαν τὸν Σέρουιον τὸν Σουλπίκιον προσχειρίσατο Cassius Dio LXIII, 23). At in Aegypto etiamtum praenomen et nomen quod adoptione nactus erat usitatum fuisse praeter hunc titulum indicio sunt nummi Alexandrini apud Mionnetum VI p. 74 n. 245 sqq. cum inscriptione Λούκ. Λιβ. Σουλπ. Γάλβη Κτισ. Σεβ. Αὐ. Tamen ne illic quidem plane ignotam fuisse nominis formam tunc in omni reliquo imperio Romano usitatam testatur titulus ap. Flinders Petrie Koptos p. 26 tab. XXVIII, 2 (Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 27) L β' Σερούιου

II Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει⁷· πᾶσαν πρόνοιαν ποιού-
 μενος τοῦ διαμένειν⁸ τῷ προσήκοντι κα|ταστήματι τὴν πόλιν⁹
 ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν ἃς ἔχει παρὰ τῶν Σεβαστῶν καὶ
 τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διάγουσαν εὐθύμως ὑπηρετεῖν
 5 τῇ τε εὐθηνίᾳ καὶ τῇ¹⁰ μεγίσ|τῃ τῶν νῦν καιρῶν εὐδαιμο-
 νίᾳ, μὴ<(ι> βαρυνομένην καιναῖς καὶ ἀδίκους εἰσπράξεσι· σχεδὸν
 δὲ ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην καταβοώμενος ὑπὸ τῶν ἐντυγχα-
 νόντων καὶ κατ' ὀλίγους καὶ κα|τὰ πλήθη<(ι> τῶν τε ἐνθάδε¹¹
 εὐσχημονεστάτων καὶ τῶν γεωργούντων τὴν χώραν μεμφομένων
 τὰς ἔγγιστα γενομένας ἐπηρεάς¹², οὗ διέλιπον μὲν κατὰ τὴν
 ἑμαυτοῦ δύναμιν τὰ ἐπείγοντα | ἐπανορθούμενος· ἵνα δὲ εὐθυ-
 μότεροι πάντα ἐλπίζετε παρὰ τοῦ ἐπιλάμψαντος¹³ ἡμεῖν ἐπὶ
 σωτηρίᾳ τοῦ παντὸς ἀνθρώπων γένους εὐεργέτου Σεβαστοῦ
 Αὐτοκράτορος Γάλβα τὰ τε πρὸς σωτηρίαν | καὶ τὰ πρὸς ἀπό-
 λαυσιν, καὶ γινώσχετε ὅτι ἐφρόντισα τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν
 βοήθειαν ἀνηκόντων, προέγραψα ἀναγκαίως¹⁴ περὶ ἐκάστου τῶν
 ἐπιζητουμένων¹⁵, ὅσα ἔξεστί μοι κρεῖναι καὶ ποιεῖν, τὰ δὲ

Γάλβα Αὐτοκράτορος | Καίσαρος Σεβαστοῦ | μηνὸς Νέου Σεβαστοῦ | κα', i. e.
 die 18. m. Novembris a. 68 p. Chr. n. Omnino de Galbae rebus cf. H. Dessau
 Prosopographia imp. Rom. III p. 284 n. 723. 5 Phaophi, alter Aegyptio-
 rum mensis, in fastis Alexandrinis a die 28. m. Septembris incipiebat. Eo
 igitur anni 68 p. Chr. die in Oasi propositum est edictum, quod die 6. m.
 Iulii (cf. v. 66) Alexandriae a praefecto publici iuris factum erat. Intercedit
 igitur spatium dierum octoginta quattuor. Cf. n. 665⁷⁰. 6 Cf. n. 6584.
 7 Cf. n. 664³. De huius edicti dispositione vide quae exposui not. 15.
 8 Hic ἐν supplevit Franz, iniuria. Etenim hic merus dativus expressus ex
 Latino ablativo etiam in aliis senatus magistratuumque Romanorum litteris
 Graeco sermone conceptis occurrit. Cf. n. 442, 6 sqq. ὅσ[ας — Σύλλ]ας
 αὐτοκράτωρ συνεχώρησεν [π]όλ[εις] ὅπως ἰδί[οις] τοῖς νόμοις αἰρέσεσιν τε ᾤσιν.
 455, 8 [καθ]άπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν.
 9 Alexandriam, cui deinde opponitur terra Aegyptus. Cf. n. 654³. 10 Sic
 ex antiquioribus Hyde et Hoskins, quorum lectio confirmatur Bissingii ex-
 emplo; unus Cailliaud TPIC legerat, quem secutus Letronne τρισμύχιτος
 exhibet. At et auctoritate et ratione illud praestare apparet. Cf. n. 7161.
 11 I. e. Alexandriae. Cf. not. 9. 12 Cf. n. 665⁵⁰. 13 Cf. Syll. 376, 34 sqq.
 ὁ τοῦ παντὸς κόσμου κύριος Νέρων — νέος Ἥλιος ἐπιλάμψας τοῖς Ἑλλησιν.
 420, 22 sqq. ἐφ' ὧν ἱερωμένων καὶ ἡ θειότης τοῦ δεσπότου ἡμῶν, τοῦ ἀηττήτου
 Σεβαστοῦ Ἰοβίου Μαξιμίνου, ἐν τῇ πα[τρ]ίδι ἐπέλαμψεν. 14 Cf. n. 665⁶².
 15 Revera infra v. 10 sqq. singillatim ad singulas querellas et petitiones re-
 spondetur, quae res editoribus ansam dedit in paragraphos dividendi tenorem
 edicti, quod commodissimum institutum secutus sum, nisi quod melius visum
 est aliquanto plures paragraphos, quam apud Franzium sunt, distinguere.

μεῖζονα καὶ δεόμε(να)¹⁶ τῆς τοῦ αὐτοκράτορος δυνάμεως καὶ
 μεγαλειότητος. αὐτῷ δηλώσω(ι) μετὰ πάσης ἀληθείας, τῶν
 10 θεῶν ταμειευσαμένων εἰς τοῦτον τὸν || ἱερώτατον καιρὸν τὴν τῆς
 § 1 οἰκουμένης ἀσφάλειαν. — ἔγνων γὰρ πρὸ παντός ἐλογωτάτην
 οὖσαν τὴν ἐντευξίν¹⁷ ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ μῆ(ι) ἄκοντας ἀνθρώπους
 εἰς τελωνείας τῇ(ι) ἄλ|λας μισθώσεις οὐσιακᾶς¹⁸ παρὰ τὸ κοινὸν
 [ε]θος τῶν ἐπαρχειῶν πρὸς βίαν ἄγεσθαι¹⁹, καὶ ὅτι οὐκ ὀλ[ι-

16 ΔΕΟΜΕΑΝ Hyde, ΔΕΟΝΕΛΑ Cailliaud, ΔΕΟΜΕΝΑ Hoskins. Sed huius quidem lectionem tacitam emendationem esse eo probabile fit, quod Bissingius Hydii lectionem confirmavit, ita ut vix dubitari liceat, quin ipse lapicida peccaverit. 17 Cf. n. 438¹⁰. 18 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 393 not. 4, qui observat manifesto ad idem locationum conductionum genus spectare vocabula οὐσιακοὶ μισθωταί Berl. gr. Urk. II p. 243 n. 599, 9 et similia. Etenim si quando tota cuiuspiam res familiaris ad imperatorem transisset sive publicatis damnati bonis sive hereditate sive qua alia causa, eam tamen etiam coniunctim administrari atque appellatione a pristini domini nomine derivata significari perrexisset, ut Berl. gr. Urk. I p. 486 n. 481, 4 [a. 57 p. Chr. n.] legeretur μισθωτής τινῶν τ[ῆς] Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος Μαίκενατιανῆς οὐσίας. Item ibid. II p. 346 n. 650, 4 Neronis Πετρωνιανῆν οὐσίαν commemorari, quae quin bona sint T. Petronii Arbitri post eius mortem ad principem translata vix dubium est. Atque hoc tam frequenter usu venisse videtur, ut cum inde a Ptolemaeorum regno res privata principis (ὁ ἴδιος λόγος) a procuratore regio (cf. not. 75) administrata esset, iam principatus aetate separatam eius partem efficeret ὁ οὐσιακὸς λόγος (Berl. gr. Urk. II p. 243 n. 599, 14), cui praeessent *procuratores usiaci*, qui sane subditi erant *procuratori idiū logu*. Cf. Wilcken Gr. Ostraka I p. 642 sqq. 19 Cum neminem fugere posset, longe optabilius ipsi reipublicae esse voluntarios conductores quam coactos, id quod hic se facturum negat Alexander non potest non urgente necessitate, i. e. inopia conductorum, expressum esse. Quam Hogarth apud Flinders Petrie Koptos p. 28 haud inepte ortam esse suspicatur ex Neronis institutis, quibus ille rationem publicorum colligendorum emendare conatus esset. Cf. Tac. Ann. XIII, 51: *ergo edixit princeps, ut leges cuiusque publici, occultae ad id tempus, proscriberentur; omissas petitiones non ultra annum resumerent; Romae praetor, per provincias qui pro praetore aut pro consule essent, iura adversus publicanos extra ordinem redderent, militibus immunitas servaretur, nisi in iis, quae veno exercerent; aliaeque admodum aequa, quae brevi servata, dein frustra habita sunt*. Atque in universum severitate legum imminutam esse voluntatem conducendi manifestum est; sed id quod apud Tacitum maxime effertur, leges locationis conductionis publici iuris factas, in Aegypto nullius momenti fuisse, quia hoc quidem institutum illic multo antiquius fuisse, monet U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 596 not. 4; neque de hac provincia Tacitus omnino cogitasse videtur, in quam certe non quadrat enuntiatum de eorum qui per singulas provincias pro praetore aut proconsule sint iurisdictione.

γ]ω[ι]²⁰ ἔβλαψε τὰ πράγματα τὸ πολλοὺς ἀπείρους ὄντας τῆς τοιαύτης πραγματείας ἀχθῆναι μετ' ἀνάγκης ἐπιβληθέντων αὐτοῖς τῶν τελῶν. διόπερ καὶ αὐτὸς οὔτε ἡγαγόν τινα εἰς τελωνεῖαν ἤ<ι> μίσθωσιν οὔτε ἄξω<ι>²¹, εἰδὼς τοῦτο | συμφέρειν καὶ ταῖς κυριακαῖς ψήφοις²² τὸ μετὰ προθυμίας ἐκόντας πραγματεύεσθαι τοὺς δυνατούς. πέπεισμαι δὲ ὅτι οὐδ' εἰς τὸ μέλλον ἄκοντάς τις ἄξει τελῶνας | ἤ<ι> μισθωτάς, ἀλλὰ διαμισθώσει τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως προ(σ)έρχεσθαι²³, μᾶλλον τὴν τῶν προτέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσων²⁴

20 ὁλ[ιγ]ω[ς] Letronne initio, Rudorff et nunc rursus Bissing. ὁλίγ[ων] Letronne postea, ὁλίγω[ι] Franz, quem sequor; nam littera finalis in nullo apographo servata est nisi apud Cailliaudum, qui ωι habet. Et eiusmodi dativi usum, qui proprie sane locum non habet nisi cum comparativo coniunctus, etiam latius manasse notum est; ita ὅσῳ haud raro dicitur ubi nullus est comparativus. 21 Quod hic praefectus se facturum negat, id posterioribus certe temporibus omnino non licere constabat; cf. Paulus libro V sententiarum, Digest. XXXIX, 4, 9, 1: *ad conducendum vectigal invitus nemo compellitur et ideo impleto tempore conductionis elocanda sunt*. Sane restrictio quaedam huius iuris commemoratur XXXIX, 4, 11, 5: *qui maximos fructus ex redemptione vectigalium consequuntur, si postea tanti locari non possunt, ipsi ea prioribus pensionibus suscipere compelluntur*. XLIX, 14, 3, 6: *divus etiam Hadrianus in haec verba rescripsit: valde inhumanus mos est iste, quo retinentur conductores vectigalium publicorum et agrorum, si tantidem locari non possint. nam et facilius invenientur conductores, si scierint, fore ut, si peracto lustro discedere voluerint, non teneantur*. Hos locos attulit Rudorff. Vides morem graviter quidem vituperari ab imperatore, sed ad eius certe aetatem usitatum fuisse; at in Alexandri edicto si quid video non de eis qui inviti retineantur tempore locationis elapso, sed de eis qui omnino ad hoc totum negotium non accedant nisi coacti, verba fiunt. 22 Si ψήφοις sententias interpreteris, Alexandrum hoc enuntiare apparebit, institutum suum convenire cum decretis et voluntatibus imperatorum; ac sic de unius domini sententia ψήφος nonnunquam usurpatur; cf. C. I. Att. III, 10, 24 sqq. τῇ οὐρανίᾳ ψήφῳ καὶ κρίσει προσειλήψαι (Severus et Caracalla) πρὸς [τὴν τῆς] αὐτοκράτορος ἀρχῆς ἱστηρίαν (Getam). At sic συμφέρειν vi concinendi vel conveniendi (συμφέρεσθαι) dictum statuere debemus. Quare praestare videtur, huic quidem verbo propriam utilitatis notionem tribuere, ψήφοις vero 'rationes' fisci Caesaris intellegere, quae notio ex propria calculi significatione facile oriri poterat. Cf. Polyb. II, 47, 5: ταῖς δὲ τοῦ συμφέροντος ψήφοις ἀεὶ μετροῦντας τὰς ἐχθρας καὶ τὰς φιλίας. 23 ΠΡΟΕΡΧΕΣΘΑΙ lapis. Emendavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 592 not. 1, monens hanc esse vocem sollennem de eiusmodi negotio. 24 Haud raro magistratus Romani hanc suam esse voluntatem praedicant, ut, si ullo modo fieri possit, conservent decreta eorum qui ante ipsos in eodem honore fuerint. Cf. Syll.² 355, 5: κατακολουθῶν τῇ καθολικῇ μου [προ]θέ[σ]ει τοῦ [τηρ]εῖν τὰ ὑπὸ

15 ἡ<ι> τὴν πρόσκαιρόν²⁵ τινος ἀδικίαν || μειμνησάμενος. —
§ 2 ἐπειδὴ<ι>²⁶ ἔνιοι προφάσει τῶν δημοσίων²⁷ καὶ ἀλλότρια δάνεια
παραχωρούμενοι²⁸ εἰς τε τὸ πρακτορεῖόν²⁹ τινος παρέδωσαν καὶ

τῶν πρὸ ἑμοῦ ἀνθυπάτων γραφέν[α, φυ]λάττειν καὶ τὴν ὑπὲρ τούτων ἐπιστολὴν
Οὐτέ[ρος] εὖλογον ἡγήσάμην. 25 I. e. temporis cuiusdam rationibus ac-

commodatam. Vituperat Alexander quod ille quisquis fuit legem iustitiae
et aequitatis, quae semper valere deberet, propter brevis temporis molestias
et difficultates neglexerit. Ni plane fallor, haec quoque reprehensio in ali-
quem ex proximorum praefectorum numero cadit, qui ab illo constanti
reliquorum instituto defecerit. 26 Plerumque quidem (v. 18. 26. 29. 32.

35. 38. 45. 51. 55. 61. 62) particula δέ usurpatur in transitione ad novum
argumentum. Quare hic asyndeton non consulto admissum, sed pro ἐπειδὴ
δὲ (aut ἐπεὶ δὲ) errore lenissimo ἐπειδὴ incisum existimaverim. 27 Qui

privatim debebant magistratibus, in custodiam publicam (πρακτορεῖον) con-
iecti sunt, tamquam si ipsi fisco deberent; nam fisci quidem debitores solos
hoc exactionis genere affici licebat, quoniam in Aegypto iam antiquitus non
personam, sed rem familiarem modo debitoris pignori opponi ius erat. Cf.
Diodor. I, 79, 3 τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ἐκπράξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μό-
νον ἐποιήσατο (Bocchoris). τὸ δὲ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν
ἀγώγιμον, ἡγούμενος δεῖν εἶναι τὰς μὲν κτήσεις τῶν ἐργασαμένων ἢ παρὰ κυρίου
τινὸς ἐν ὠρεαῖς λαβόντων, τὰ δὲ σώματα τῶν πόλεων, ἵνα τὰς καθηκούσας
λειτουργίας ἔχωσιν αἱ πόλεις καὶ κατὰ πόλεμον καὶ κατ' εἰρήνην. 28 Cum

legitima activi structura sit παραχωρεῖν τινί τινος, passive παραχωρούμενοι τὰ
δάνεια eadem Graeci sermonis proprietate dicitur atque ἀποτμηθεῖς τὴν κε-
φαλὴν aut ἀφαιρθεῖς τὴν ἀρχήν. Non recte igitur Franzius p. 451 hic caveri
dicit, *ne capita ab alio mutuo data fisco cedantur*. Etenim non fisco, sed
illis ipsis hominibus (ἔνιοι) cessa esse verba Graeca distincte enuntiant; adde
quod ipse secum pugnat Franzius, quod dicit, in πρακτορεῖον non attinendos
esse nisi qui re vera fisco debeant. Nam si privatos creditores fisco cedere
coëgissent illi magistratus, nonne re vera fisco in creditoris locum succes-
sisset? Immo sibi ipsis magistratus privatim illis pecuniis creditis cedi
iuebant ac deinde, potentia sua abusi, tanquam si reipublicae deberentur,
cogere conabantur debitoribus in custodiam coniectis. 29 Locus ubi

πράκτορες officio suo funguntur, πρακτόρειον (vel πρακτόριον) appellatur; ad
hoc aedificium exstruendum vel conservandum pensiones ab incolis exige-
bantur. Cf. Gr. Ostraka II, 517, 1. 2 (die 3. m. Iulii 418 p. Chr. n.) ἀπα(τηται)
μερισμ(ῶν) πρακτορίου. Sed ipsa vocis πράκτωρ notio labente tempore im-
mutata est. Nam Ptolemaeorum quidem aetate magistratum significabat,
qui a debitoribus aerarii pecunias debitas exigeret, contra principatus tem-
poribus de eis qui vectigalia colligerent usurpari coepta est. Iam cum
ex v. 18 appareat, quicumque qualibet de causa fisco deberent in illa custo-
dia attineri solitos esse dum persolvissent, hoc vero genere praeter vecti-
galium debitores etiam fundorum publicorum conductores aliosque contineri
appareat, haud inepte Wilckenus huius carceris nomen πρακτόρειον ad illam
antiquiorem vocabuli πράκτωρ vim redire coniecit. Cf. Gr. Ostraka I p. 285. 621.

εἰς ἄλλας φυλακάς, ἃς καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο | ἔγων ἀναιρεθεῖ-
 σας³⁰, ἵνα αἱ πράξεις τῶν δανείων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὥσι
 καὶ μῆ(ι) ἐκ τῶν σωμάτων, ἐπόμενος τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ³¹
 βουλῇσει κελεύω(ι) μηδένα τῇ τῶν δημοσίων προφά|σει παρα-
 χωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δάνεια³² ἃ μῆ(ι) αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς
 ἐδάνεισεν, μη(ι)δ' ὅλως κατακλείεσθαι τινὰς ἐλευθέρους εἰς
 φυλακὴν ἡγνινοῦν, εἰ μῆ(ι) κακοῦργον, μηδ' εἰς τὸ πρακ|τό-
 ρειον³³, ἔξω(ι) τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λόγον³⁴. —
 § 3 ἵνα δὲ μῆ(ι)δαμόθεν βαρύνῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους συναλλαγὰς
 τὸ τῶν δημοσίων ὄνομα μηδὲ συν(χέ)ωσι³⁵ τὴν κοινὴν πίστιν |

30 Iure Franzius dissentit a Letronnio et Rudorffio, qui hoc participium 'exstructas' significare sumpserunt, idque quicquam aliud significare posse negat ac 'sublatas'. Sed alio nomine ne huic quidem assentiri possum; nam si Alexander diceret se comperisse hoc ipso consilio sublatas esse eiusmodi custodias, merito quaereremus, quando et a quo sublatas significaret. Si ante ipsius magistratum, quomodo homines ipsum etiamtum querellis et precibus adire poterant, ne carceribus qui iam non erant attinerentur? Si per ipsam praefecturam, quomodo se dicere potest comperisse factum, quod a nullo nisi ipso praefecto fieri poterat? Quare mihi quidem nihil dubii relinquitur quin praefectus, soloece sane, ἔγων ἀναιρεθεῖσας scripserit pro ἔγων ἀναιρεθῆναι i. e. constitui ut tollerentur. Ut solent talia identidem impugnari et renasci, quinto p. Chr. n. saeculo rursus eidem malo medendum existimavit Zeno imperator lege anni 486 p. Chr. n., quae est in Codice Iust. IX, 5, 1: *iubemus nemini penitus licere per Alexandrinam splendidissimam civitatem vel Aegyptiacam dioecesin aut quibuslibet imperii nostri provinciis vel in agris suis aut ubicumque domi privati carceris exercere custodiam*. Rudorff. 31 Caesarem Augustum (30 a. Chr.—14 p. Chr.)

hic indicari consentiunt editores. Quatenam potissimum eius constitutio intellegatur, latet. Nam iure Rudorffius negat esse cur legem Iuliam potissimum intellegamus, etsi eam mature etiam in provincias translata colligi liceat ex rescripto Diocletiani et Maximiani Cod. Iust. VII, 74, 4: *legis Iuliae de bonis cedendis beneficium constitutionibus divorum nostrorum parentum ad provincias porrectum esse, ut cessio bonorum admittatur, notum est*. Fieri enim etiam posse, ut Augustus de ipsa Aegypto peculiari constitutione sanxerit ut antiqua illius terrae lex (cf. not. 27) conservaretur. 32 Cf.

not. 28. 33 Cf. not. 29. 34 Distinguuntur κυριακὸς λόγος, ratio fisci Caesaris, et ἴδιος λόγος, ratio rei familiaris privatae (not. 18). Illius debitores unos custodia attinere licet. 35 CYNEXΩCI. Emendavit Dobree Classical journal XXX p. 140, quem sequitur Letronnius, frustra impugnat Franzius, cum dicat vocem significare videri idem quod συστέλλειν, *coarctare, vexare, premere*. Sed neque probavit συνέχειν aut συστέλλειν id significare posse, et manifesto turbandi notio multo accommodatior est sententiae quam constringendi.

οἱ τῇ πρωτοπραξίᾳ³⁶ πρὸς ἃ μὴ<ι> δεῖ καταχρῶμενοι, καὶ³⁷
 περὶ ταύτης ἀναγκαίως προέγραψα· ἐδηλώθη<ι> γάρ μοι πολ-
 λάκις ὅτι ἤδη<ι> τινὲς καὶ ὑποθήκας ἐπέειραν ἀφελέσθαι νο-
 20 μίμως || γεγонуίᾳς καὶ ἀποδεδομένα δάνεια παρὰ τῶν ἀπολα-
 βόντων ἀναπράσσειν πρὸς βίαν καὶ ἀγορασμοὺς ἀνα(δ)άστους³⁸
 ποιεῖν ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμένων ὡς | συμβε-
 βληχότων τισὶν³⁹ ἀναβολικά⁴⁰ εἰληφόσι ἐκ τοῦ φίσκου ἤ<ι>
 στρατηγοῖς ἤ<ι> πραγματικοῖς ἤ<ι> ἄλλοις τῶν προσωφειληχότων
 τῷ δημοσίῳ λόγῳ⁴¹. κελεύω<ι> οὖν, ὅστις ἂν ἐνθάδε | ἐπί-

36 Cf. Plin. epist. X, 109, 1: *quid habere iuris velis et Bithynas et Ponticas civitates in exigendis pecuniis quae illis vel ex locationibus vel ex venditionibus aliisve causis debeantur, rogo, domine, rescribas. ego inveni a plerisque proconsulibus concessam iis protopraxian eamque pro lege valuisse*. Traianus ap. eundem X, 110: *quo iure uti debeant Bithynae vel Ponticae civitates in iis pecuniis quae ex quaque causa reipublicae debebuntur, ex lege cuiusque animadvertendum est. nam siue habent privilegium quo ceteris creditoribus anteponantur, custodiendum est, siue non habent, in iniuriam privatorum id dari a me non oportebit*. Manifesto in Aegypto quin fiscus eo privilegio uteretur nulla ex parte dubium erat, neque Alexandro in mentem venit quicquam ex eo deminuere, sed impediendum ei videbatur, quominus prave et inique eo uterentur. Cf. not. 38.
 37 Usque ad v. 18 κυριακὸν λόγον nihil dum scriptum erat de πρωτοπραξίᾳ, sed hic demum praefectus profitetur se etiam de ea habere quod edicendum iudicaret. Non recte igitur Franzius eam paragraphum, quae a verbis ἐπεὶ δὴ ἐνιοι v. 15 incipit, usque ad v. 26 extendere mihi videtur, sed inde a v. 18 ἵνα δὲ μηδ' ἀποθεῖν nova incipere. 38 ΑΝΑΔΑΣΤΟΥΣ Hyde, Cailliaud, Bissing, ΑΝΑΔΑΣΤΟΥΣ unus Hoskins, quem hic quoque tacitam correctionem adhibuisse certum est, nam Α distincte dispicitur in photographia. Errorem lapicidae esse manifestum est; ἀνάδαστον ποιεῖν hic rescindendi notionem habet, ut alterius partis notio fere evanescat. Proprie est de integro dividere. Ceterum apparet quid hic vituperetur; nempe si quis, priusquam debitor fisci fieret, aut agrum hypothecae dederat aut mutuam pecuniam creditori reddiderat aut nescio quam rem venumdederat, iam ab illis hominibus protopraxiae nomine repetebantur pecuniae, etsi neque ipsi quicquam fisco debebant neque ille tum cum illa negotia gererentur debu-
 erat. 39 Cum dicerent negotium (συμβόλιον) factum esse cum hominibus, qui reipublicae deberent. Quod venditori non licuisset vendere, quia debitor fisci esset; emptorem rei emtae possessione privare conabantur non reddito pretio. 40 Quibus mora (ἀναβολή) pendendi quod debebant publice concessa erat. 41 Magistratus igitur priusquam rationem reddidissent vetabantur quicquam ex re sua familiari vendere aut oppignerare, quia debitores reipublicae existimabantur. De simili Atheniensium instituto cf. Aeschines III, 47 sqq. Boeckh Staatshaushaltung der Athener 12 p. 264.

τροπος τοῦ κυρίου ἡ<ι> οἰκονόμος ὑποπτόν. τινα ἔχῃ τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν ὄντων, κατέχεσθαι αὐτοῦ⁴² τὸ ὄνομα ἡ<ι> προγράφειν, ἴν[α⁴³ μηδ]εῖς τῶι τοιούτῳ συνβάλλῃ, | ἡ<ι> μέρη<ι>⁴⁴ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ κατέχειν ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματοφυλακίοις πρὸς ὀφείλημα⁴⁵. ἐὰν δέ τις μήτε ὀνόματος κατεσχημένου μήτε τῶν ὑπαρχόντων κρατουμένων δαν(ε)ίσῃ νομίμως λαβὼν ὑποθήκην ἡ<ι> φθάσῃ ἀ ἐδάν(ε)ισεν κομίσασθαι ἡ<ι> καὶ ὠνήσῃται τι, μή<ι> κατεχομένου τοῦ ὀνόματος μηδὲ
 25 τοῦ ὑάρχοντος, οὐδὲν πρᾶγμα ἔξει. || τὰς μὲν γὰρ προῖκας⁴⁶ ἀλλοτρίας οὔσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν καὶ ὁ θεὸς Σεβαστὸς ἐκέλευσεν καὶ οἱ ἑπαρχοὶ ἐκ τοῦ φίσκου⁴⁷ ταῖς γυναιξὶ ἀποδίδοσθαι, ὧν βεβαίαν δεῖ | τὴν πρωτοπραξίαν⁴⁸ φυλάσ-
 § 4 σειν. — ἐνετεύχθη⁴⁹ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτε-

Quare quem de his aliquid emisse dicebant homines malevoli, ab eo proto-
 praxiae fisci nomine rem venditam repetebant. 42 Verbi προγράφειν

subiectum est ille homo, de quo in protasi dicitur ὅστις ἂν — ἔχῃ, obiectum vero idem qui illic accusativo τινά significatur, ad eundemque manifesto spectat pronomen αὐτοῦ; sane sic passivum κατέχεσθαι structuram enuntiati paullulum turbat. 43 Cave hoc ἴνα notione vere finali acceperis, qui

sane in sermone Attico unus est huius coniunctionis usus; sed inferiore aetate haud raro loco infinitivi verbis imperandi aliisque similis notionis subiungitur, et sic hic accipiendum est 'tabula publice proposita interdicare, ne quis quicquam negotii cum illo contrahat'. Cf. infra v. 48 sqq. *κελεύω*, ἴνα — ἀνοκαταστήσωσιν. 44 Ex HIMEPHI Letronnius sagaci sane emendatione effecit ἡ [β'] μέρη, sed si quid video iure Franzius negavit ea

mutatione opus esse. Nempe nihil hic praescribitur, nisi ut illa oppignratio pro pecuniis republicae debitis ad certas partes rei familiaris debitoris referatur atque id in litteris tabularii (γραμματοφυλακίου) definite conscribatur, ita ut sine ullo periculo alios fundos vel agros vel domos de eo emere liceat. Aut sic agendum est, aut omnino publice proscribendum, illi de omnibus suis rebus quicquam negotii contrahere non licere. 45 *προσ-οφείλημα* Bissing, qui manifestus error est. Priores editores rectissime scripserunt πρὸς ὀφείλημα divisim 'ut pignori opponantur ad pecunias debitas'.

46 Particulis μὲν γὰρ hoc annecti mireris, sed id videtur ita fere accipiendum: Haec de pecuniis quae mutuae datae sunt definite praeci-
 pienda existimo; nam de dotibus quidem, quippe quorum causa Augusti et praefectorum sententiis certissima ratione decisa sit, vix est quod dicam. 47 Cogitatur igitur hic de earum mulierum dotibus, quorum mariti damnati resque familiaris in fiscum redacta sit. 48 Cf. not. 36. Si igitur praeter uxorem quae dotem repetit etiam alii sunt, qui aliquid ex re familiari in fiscum redacta suum esse dicant, semper illi primus locus servabitur. 49 Et structura vere Graeca, ut ἐφθονήθη, ἐπολεμήθη, et ipsa flexio certe inferiore aetate neutiquam insolita. Cf. Plut. Cato maior 9 ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ

λειῶν, ἐν αἷς ἐστὶν καὶ τὰ προσοδικά⁵⁰, ἀξιούντων αὐτάς φυλαχθῆναι, ὡς ὁ θεὸς Κλαύδιος | ἔγραψεν Ποστόμωι⁵¹ ἀπολύων, καὶ λεγόντων ὕστερον κατακεκρίσθαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραχθέντα ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ μετὰ τὸ Φλάκκον⁵² κατακρεῖναι καὶ πρὸ τοῦ τὸν θεὸν | Κλαύδιον ἀπολῦσαι. ἐπεὶ οὖν καὶ Βάλβιλλος⁵³ καὶ Οὐρηστεῖνος⁵⁴ ταῦτα ἀπέλυσαν, ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων ἐπικρίματα φυλάσσω(ι)⁵⁵, καὶ ἐκείνων κατηχολουθηκότων τῇ | τοῦ θεοῦ Κλαυδίου χάριτι, ὥστε ἀπολελῦσθαι τὰ μηδέπω(ι) ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα⁵⁶, δηλονότι εἰς τὸ λοιπὸν

Ἀγαίας φυγάδων ἐντευχθεῖς διὰ Πολύβιον ὑπὸ Σκιπίωνος κτλ. De ἐντεύξεως notione cf. n. 138¹⁰.

50 Immunitatis privilegium aut imminutionem vectigalium ab Augusto eiusque successoribus quibusdam oppidis ac fundis concessa, sed non ab omnibus praefectis religiose conservata esse hinc apparet. De iure Italico cogitare vetuit Rudorff, quippe cuius nullum in Aegypto vestigium repperiretur, nec tamen iniuria Franzius iudicavit fieri posse ut una vel altera civitas eo usa sit. Quod vero inter κουφοτελείας etiam τὰ προσοδικά esse enuntiatur, id quid sibi velit expedit Wilcken Archiv für Papyrusforschung I 1900 p. 148. Nempe ex bonis publicatis fundos hominibus privatis ea condicione venumdari consuevisse, ut certum vectigal (πρόσοδος) penderetur. Has terras, quae προσόδου γῆ appellarentur, non in dominium emptorum cessisse, sed principem eorum dominum mansisse, sed illos habuisse possessionem perpetuam et hereditariam, ita ut hi agri iure simillimi essent agri quaestorii Romanorum (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 181), προσοδικά vero vectigalium agri quaestorii. Quare possessoribus, ut agricolis publicis (δημοσίοις γεωργοῖς) frumentum ad sementem a principe praeberi, et terras eorum ad administrationem rerum Caesaris pertinere (Berl. gr. Urk. I p. 32 n. 20, 3. 4). Sed δημοσίους γεωργούς, quippe qui alienam (publicam) terram ararent, mercedem (ἐκφόριον not. 59) multo maiorem pendere, quam illa προσοδικά essent. Quare potuisse προσοδικῶν ius speciale quoddam κουφοτελείας genus haberi. Quod ius cum neglectum esset, ut ab illis quoque terrae quaestoriae possessoribus integrum ἐκφόριον exigeretur, id ne amplius fieret interdicendum existimavit praefectus.

51 C. Iulius Sex. f. Postumus, tribu Cornelia, praefectus Aegypti anno 47 p. Chr. n. Cf. C. I. L. VI, 948, 4. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 208 n. 327.

52 De A. Avillio Flacco praefecto Aegypti a. 32—38 p. Chr. n. cf. n. 664². Is igitur illas immunitates et moderationes vectigalium neglexerat, ut integra pendere cogerentur privati, dum a. 47 p. Chr. (not. 54) Claudius antiquum ius restitueret.

53 Ti. Claudius Balbillus praefectus Aegypti a. 55 p. Chr. n. Cf. n. 666³.

54 L. Iulius Vestinus praefectus Aegypti a. 59—62 p. Chr. n. Cf. n. 667⁴.

55 ΦΥΛΑΚΤΩΝ Cailliaud et Hyde, ΦΥΛΑΚΤΩ Hoskins, φυλάσσω: Bissing. In photographia nihil certi dispicitur. De sententia cf. not. 24.

56 Quae igitur iam exacta sunt, non redduntur, sed quae etiam debentur, non exiguntur.

§ 5 τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας. — ὑπὲρ δὲ ||
30 τῶν ἐκ τοῦ Καίσαρος λόγου⁵⁷ πρα<χ>θέντων⁵⁸ ἐν τῷ μέσῳ
χρόνῳ, περὶ ὧν ἐκφόρια⁵⁹ κατεκρίθη<ι>, ὡς Οὐρησεῖνος ἐκέ-
λευσεν τὰ καθήκοντα τελεῖσθαι⁶⁰, καὶ αὐτὸς ἴστημι, ἀπολελυ-

57 Ὁ Καίσαρος λόγος idem est ac supra ὁ κυριακὸς λόγος. Cf. not. 34.
58 ΠΡΑΧΘΕΝΤΩΝ lapis, sed πραθέντων emendandum esse perspexit Rudorff, quem secutus est Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 148. Hic aliam rem tangi ac versibus proxime superioribus manifestum est, sed quidnam discriminis intercedat ambigas. Poteris enim ex ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ colligere, quantum quidem ad terram quaestoriam (προσόδου γῆς) spectet nihil nisi temporis discrimen intercedere, cum v. 27. 28 de eis dicatur quae inter Flacci iudicium (intra annorum 32—38 spatium) et Claudii Augusti ad Postumum rescriptum (47 p. Chr.) gesta essent, v. 29 sqq. vero de posteriore aetate; sed tum etiam iudicatum esse illis non προσοδικᾷ modo, sed integra ἐκφόρια pendenda esse, ipsa Alexandri narratione neutiquam probabile fit. Qua de causa nescio an de alio potius genere negotii hic dicatur. Etenim nequaquam incredibile est aliquando fundos qui principis essent ea conditione venumdatos esse, ut emtor plenum atque absolutum dominium acquireret. Atqui cum in superiore paragrapho προσοδικῶν definite mentio fiat, § 5 nihil legitur, quod necessario ad terrae quaestoriae ius et conditionem referendum sit. Immo πραθέντων v. 30, ὠνησαμένους κτήματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας v. 32. 33, τῶν ἰδίων ἐδαφῶν v. 33 nihil nisi volgare emtionis venditionis negotium indicant. Non nego, haec etiam de προσόδου γῆς iure intellegi posse (not. 63), si aliunde constaret, de ea hic verba fieri, sed cum id non ita sit, non est cur a simplicissima interpretationis via deflectamus.

59 Hoc vocabulum legitur apud Pseudoaristotelem Oeconom. II, 4, 4 p. 1345 b, 33 αὐτῶν δὲ τούτων (τῶν προσόδων) πρώτη μὲν καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς — αὕτη δ' ἐστὶν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν — δευτέρα ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων γινομένη κτλ. Ibi cum manifesto vectigal quod domini agrorum aerario publico pendant intellegatur, priores interpretes huic quoque edicti loco eandem interpretationem adhibendam existimaverunt. Sed hoc luculentissime refutavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 185 sqq. demonstravitque mercedem potius annuam fundi locati, quam conductor (γεωργός) domino agri (κληροῦχος, γεούχος) penderet, ubique in titulis, papyris, testis Aegyptiis hoc nomine significari. Qua in disputatione hic edicti locus haud exigui momenti est. Etenim quo pacto queri quispiam poterat, se agri, qui suus esset, vectigal pendere cogi iniquissime (v. 32. 33), cum tamen hoc vectigal omnino omnibus agrorum dominis impositum esset? Quod contra fundi quae suo aere emerat dominum tanquam si conductor esset mercedem dare sanequam iniustum atque indignum erat. Item ex papyris argumenta in eam rem attulit W. non minus gravia et ad persuadendum accommodata.

60 I. e. nihil aliud pendi, nisi ea quae legitima et iusta sint. Ad προσοδικᾷ haec rettulit Wilcken, sed si hic non de agro quaestorio, sed de eo dicitur, qui in pleno et absoluto emtoris dominio sit (cf. not. 58), potius de vectigalibus omnibus agrorum dominis impositis, ac

κὼς τὰ μηδέπω<ι> εἰσπραχθέντα⁶¹ καὶ πρὸς τὸ μέλλον μένειν
 αὐτὰ ἐπὶ ταῖς καθήκουσι· ἄδικον γάρ ἐστιν τοὺς ὠνησαμένους
 κτήματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας ὡς δημοσίους γεωργοὺς
 § 6 ἐκφόρια⁶² ἀπαιτεῖσθαι τῶν ιδίων ἐδαφῶν⁶³. — ἀκόλουθον δέ
 ἐστιν ταῖς τῶν Σεβαστῶν | χάρισι καὶ τὸ τοὺς ἐνγενεῖς Ἀλεξαν-
 δρεῖς καὶ ἐν τῇ [χῶ]ρᾷ⁶⁴ διὰ φιλεργίαν⁶⁵ κατοικοῦντας εἰς
 μηδεμίαν [λειτουργίαν ἄγεσθαι, ὃ ὅμεις⁶⁶] | πολλάκις μὲν ἐπε-

potissimum de eo quod nomine ἀπόμοιρα significari solet (cf. n. 53¹⁰. Wilcken Gr. Ostraka I p. 157 § 47) verba tituli interpretanda videntur. Nam id vectigalium genus etiam principatus tempore mansisse W. probavit testimonio papyrorum Londinensis Greek papyri in the Brit. Mus. II p. 128 n. CXCVa, 9 (εἰς ἀπόμοι(ραν) ἀμπελ(ῶνος) et Berolinensis (n. 1422, 15) alterius p. Chr. n. saeculi inediti (καὶ ὧν ἀπόμοιρ(αν) μὴ ἄγεσθαι). 61 Cf. not. 56. 62 Cf. not. 59. 63 Quia homo privatus, qui agrum quaestorium (προσόδου γῆν) de fisco emisset, in eo ius perpetuum et hereditarium haberet, nudo dominio sane principi relicto, haud inepte eum de suo agro dicere iudicavit Wilcken, ut etiam iure Romano ager quaestorius soleret *privatus vectigalisque* dici. Quae ut acute observata sunt, ita mihi quidem non certa videntur, quoniam omnino dubium est, num hic de illa προσόδου γῆ dicatur (cf. not. 58). 64 Vocabulum lectu difficillimum propter commissuras lapidum quae id a sinistra et ab inferiore parte tangunt. Cum Cailllaud .ΟΛ, Hyde Ο^Ο dispicere sibi visi essent, ΧΩΡΑ legerunt Hoskins et Bissing, manifesto recte, quoniam in photographia distincte agnoscuntur . . . ΔΑ. Quare abicienda est lectio ἐν τῇ πόλει, quam receperunt Rudorff, Franz atque initio Letronnius quoque, qui tamen postea [χῶ]ρᾷ praetulit. Urbis mentionem hoc loco gravissimam habere difficultatem non est quod fusius exponatur. Nam si praeter Alexandrinos indigenas etiam omnes homines cuiusvis originis, qui illic aliquando habitarent, hoc privilegio usos statueremus cum Franzio, id non modo per se incredibile esset, sed etiam cum sermonis usu pugnaret; nam sic utique καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει — κατοικοῦντας dicendum fuit. Adde quod v. 34 simpliciter τῶν ἐνγενῶν Ἀλεξανδρέων dicitur nulla illorum inquilinorum mentione facta. Unum igitur genus hominum indicatur, qui origine quidem et civitatis iure Alexandrini sint, sed extra patriam urbem alicubi terrae Aegypti domicilium habeant. Ei se iniuria ad liturgias suscipiendas arcessitos esse querebantur. 65 Magnificae opificum et mercatorum industriae, qua ingens peregrinorum multitudo Alexandriam convocata esset, mentionem hic inicit Franzius, sed hoc nititur prava lectione πόλει (not. 64). Cum φιλεργία in causa fuisse dicatur, cur illi Alexandriae rus demigrarent, de agriculturae studio nomen intelligendum videtur. 66 Wilcken in notis manuscriptis quas suo Bissingianae commentationis exemplo ascripsit (cf. lemma) supplet [λειτουργίαν χωρικῆν ἄγεσθαι]. Qui ut in universum sine dubio verum vidit, sic et lacunae ambitum paullulum excessit, cum 25 pro 23 litteris suppleret, et conexum enuntiatorum neglexit, quare mihi videbantur pronomina ὃ ὅμεις addenda, adiectivum χωρικῆν vero necessario omittendum esse.

ζητήσατε, καὐτός δὲ φυλάσσω<ι>, ὥστε μηδένα τῶν ἐνγενῶν
 § 7 Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς⁶⁷ ἄγεσθαι. — μελήσει δέ ||
 35 μοι καὶ τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν⁶⁸ πρὸς τριετίαν ἐν-
 § 8 χ<ε>ριζέιν⁶⁹ τοῖς κατασταθησομένοις. — καθόλου δὲ κελεύω<ι>,
 ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀχθέντα ἔφθα|σεν κρείνας ἀπολύσαι,
 μηκέτι εἰς διαλογισμὸν ἄγεσθαι⁷⁰. ἐάν δὲ καὶ δύο ἔπαρχοι τὸ

67 Liturgiarum duplex fuit genus, quorum alterum ad administrandas urbis eius, cuius cives erant liturgi, res municipales (πολιτικαὶ λειτουργίαι, veluti gymnasiarchia), alterum ad publicam provinciae Aegypti administrationem (χωρικαὶ λειτουργίαι, veluti πράκτορες, σιτολόγοι, ἐπιτηρηταί, εἰρηνάρχαι), spectaret. Sed hi quoque, etsi principis nutu et auspiciis officio fungebantur, tamen a singulorum oppidorum vicorumque incolis laterculus civium magistratibus imperatoriis tradebatur, ex quo illi eligerentur; post annum 202 p. Chr. n. ab ipsis senatibus civitatum creabantur. Cf. F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 20 sqq. 68 U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 622 not. 2 his probari dicit, si strategus magistratu abiret, eius administrationem a praefecto examinari solitam esse, quae res hic nomine διαλογισμός indicaretur. Sed in hac interpretatione mihi displicet, quod post prioris strategi διαλογισμὸν alteri magistratum in triennium se mandatum enuntiat praefectus, neque tamen ullo verbo indicat, de duorum hominum rebus diversis se dicere. Quare nescio an de ipsius cui officium mandatur probatione (δοκιμασία) nomen hic accipiendum sit; infra v. 36 sqq. sane manifesto aliam notionem habet. 69 Strategos nomorum a praefecto institutos esse hic videmus; sed quod editores ex hoc tituli loco colligunt eum magistratum in numero λειτουργιῶν χωρικῶν fuisse, id luculentissime refutavit Wilcken Hermae XXVII p. 287 sqq. Etenim inter § 6 (v. 32—34) et § 7 (34—35) ne levissimam quidem intercedere argumenti necessitudinem manifestum est. Ceterum notabile est, hac quidem paragrapho non praescribere Alexandrum, quid fieri velit, sed indicare quid ipse facturus sit; quod ab edicti natura et consilio neutiquam abhorret. 70 Iudicia (κρίσεις) praefecti, in quibus homines aut absolvi (ἀπολύεσθαι) aut condemnari (κατακρίνεσθαι) hic dicuntur, totus tenor docet non de omni iurisdictionis genere in universum intellegenda, sed ad unas controversias de vectigalibus, quae cuique pendenda sint, referenda. Quae res ad praefecti cognitionem tum perveniebat, cum ille conventum in nomo aliquo agens rationes administrationis pecunariae examinabat, quae res et hic et alibi nomine διαλογισμός appellatur; cf. Wilcken Gr. Ostraka I p. 500 not. 4, qui provocat ad testimonium papyri Berl. gr. Urk. I p. 226 n. 226, 24. 22 ἔταν ὁ κράτιστος ἡγεμὼν Πομπήϊος Πλάντας τὸν τοῦ νομοῦ διαλογισμὸν ποιῆται. Vetantur eclogistae (not. 72) per eiusmodi occasionem iterum quaestionem movere de vectigalibus quae non deberi iam antea praefecti sententia definitum sit. Quod cum interdicit, regulam generalem legibus stabilitam huic potissimum negotio accommodat, nempe nunquam bis de eadem re iudicandum esse. Cf. litteras ad Turranium praefectum datas ap. Kenyon Catal. of Greek papyri

αὐτὸ πεφρονηκότες ὦσι, καὶ ⁷¹ κολαστέος ἐστὶν ὁ ἐγλογιστῆς ⁷²
 ὁ τὰ αὐτὰ εἰς διαλογισμὸν | ἄγων, ἧ ⁷³ μηδὲν ἄλλο ποιῶν πλην
 ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγμα-
 τικοῖς. πολλοὶ οὖν ἤξιῶσαν ἐκστῆναι μᾶλλον τῶν ἰδίων κτημά-
 των ὥς | πλεῖον τῆς τιμῆς αὐτῶν ἀνηλωκότες διὰ τὸ καθ'
 ἕκαστον διαλογισμὸν τὰ αὐτὰ πράγματα εἰς κρίσιν ἄγεσθαι. —
 § 9 τὸ δ' αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ ⁷⁴ πραγμάτων ἀγομένων
 ἴσσημι, ὧς τε εἴ τι κριθέν ἀπελύθη<ι> ἧ<ι> ἀπολυθήσεται ὑπὸ
 τοῦ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένου ⁷⁵, μηκέτι ἐξεῖναι τούτῳ
 εἰσαγγέλλειν ⁷⁶ κατηγόρῳ μηδὲ εἰς κρίσιν ἄγεσθαι, ἧ<ι> ὁ τοῦτο
 40 ποιήσας ἀπαραίτ<η>τως ζημιωθήσεται. οὐδὲν γὰρ ἔσται πέρας
 τῶν συκοφαντημάτων, ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγῃται ἕως τις αὐτὰ
 κατακρίνῃ. ἧδ<η> δὲ τῆς πόλεως σχεδὸν ἀοικήτου γενομένης
 διὰ τὸ | πλῆθος τῶν συκοφαντῶν καὶ πάσης οἰκίας συνταρασ-
 σομένης ⁷⁷ ἀναγκαιῶς κελεύω<ι>, ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λό-

in the Brit. mus. II p. 465, 47: τῶν νόμων κωλύόντων δις περ[ι] τοῦ α[β]τιοῦ κρίνεσθαι. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 154. 71 Si semel controversiam a praefecto decisam resuscitabit eclogista, id irritum erit, si his, etiam insuper poena afficietur. 72 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 493 sqq., qui docuit perperam ab hominibus doctis hunc magistratui negotium vectigalia colligendi tributum esse verborum λογεῦειν (colligere) et λογιῶσθαι (computare) notionibus confusis. Immo illi et quid cuique pendendum esset ratione inita in tabulis perscribebant et rursus tabulas vectigalium numeratorum examinabant. Suum quisque nomus eclogistam habuisse videtur. 73 KAI Hoskins, KI Hyde, . . I Cailliaud. HI et Bissing exhibit et ipse in photographia dispexi. Quod Wilcken in notis manuscriptis interpretatur ἧ i. e. 'qua', quam particulam hic eadem vi atque ἄτε (quippe) usurpari nihil habet offensionis. 74 Cum hac paragrapho de privata re principis (cf. not. 48 et Berl. gr. Urk. III p. 324 n. 992, 4 sqq. τέτακται ἐπὶ τῇ ἐν Ἐρμώνθει τράπεζαν, ἐφ' ἧς Τέως, βασιλεῖ εἰς τὸν ἰδίον λόγον) dicatur, apparet haec praecepta spectare ad lites non de vectigalibus, sed de pecuniis alio nomine imperatori debitis. 75 Infra v. 44 est ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου, Berl. gr. Urk. III p. 488 n. 868, 4 [τῷ] χρητίζεται πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ. De hoc magistratu cf. quae exposui n. 488². 76 Apud Bissingium εἰσαγγέλλειν est, tythothetae errore ni fallor, nam in photographia duplicem consonam agnoscere mihi videor. Ceterum structura paullo impeditior est; nam si τούτῳ κατηγόρῳ coniungas 'huic homini non amplius liceat quicquam deferre', hoc durissimum erit, quia accusatoris antea mentio facta non est; sin vero τούτῳ neutrum existimes ad τι v. 39 initio relatum, dativus pro accusativo gravissimam habebit offensionem. 77 Has querellas de delatorum funestis calumniis quibus Alexandria vexaretur editores intellexerunt perbene convenire cum eis quae de ipsius urbis Romae per Neronis

γωι κατηγορῶν ὡς ἐτέρῳι συνηγορῶν εἰσάγηι ὑπόθεσιν⁷⁸, παρίστασθαι ὑπ' | αὐτοῦ τὸν προσαγγεῖλαντα⁷⁹, ἵνα μηδὲ ἐκείνος ἀκίνδυνος ᾖ. ἐὰν δὲ ἰδίῳι ὀνόματι⁸⁰ κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ<ι> ἀποδείξηι, μηκέτι ἐξεῖναι αὐτῷι κατηγορεῖν, ἀλλὰ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ | τῆς οὐσίας ἀναλαμβάνεσθαι⁸¹. ἀδικώτατον γὰρ ἔστιν πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτὸν διὰ παντὸς ἀνεύθυνον εἶναι. καὶ καθόλου δὲ ἐ[π]ι-κελεύσομαι⁸² τὸν γινώμονα τοῦ ἰδίου λόγου⁸³ [ἀεὶ]⁸⁴ τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι, περὶ 45 οὗ προγράψω, [ἵνα πᾶσιν φανερόν ᾖ, ὅτι τοὺς⁸⁵ ἐ[ν]δειχθέντας § 10 συκοφάντας ὡς ἔδει ἐτιμωρησάμην. — οὐκ ἀγνοῶ<ι> δ' ὅτι πολλὴν πρόνοιαν ποιεῖσθε καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ δια[μένειν,] ἐξ ἧς [ἂς εἰς τὸν βίον ἅπαντα] | χορηγίας ἔχετε, ὅσα οἷόν τε ἦν ἐπληρωθωσάμην. ἐνέτυχον γὰρ μοι πολλάκις

extremos annos et Galbae initia traderentur. Cf. Tac. Hist. II, 40: *Vibius Crispus, pecunia potentia ingenio inter claros magis quam inter bonos, An-nium Faustum equestris ordinis, qui temporibus Neronis delationem factitaverat, ad cognitionem senatus vocabat; nam recenti Galbae principatu censue-rant patres, ut accusatorum causae noscerentur.* IV, 42 (in oratione Curtii Montani) *elanguimus, patres conscripti, nec iam ille senatus sumus, qui occiso Nerone delatores et ministros more maiorum puniendos flagitabat.* 78 Cf. n. 665¹⁸. 79 I. e. illum, a quo res ipsi indicata est cuique patro-cinans (συνηγῶν) eam ad iudicium detulit. 80 I. e. non ἐτέρῳι συνηγορῶν. 81 Proprium verbum de bonis quae in fiscum rediguntur. Cf. n. 338²⁴. 82 Supplevit Bissing; praepositionis vestigia quae in lapide exstant non sinunt dubitari. Neque hoc compositum ullam habet offensionem, etsi etiam [παρὰ]-κελεύσομαι quod priores editores habent non est reprehendendum. Sed si verum est, παρακελεύεσθαι de eis dici qui aliquem moneant, ut aliquid suscipiat, ἐπι κελεύειν de eo qui hortetur ut in re iam incepta elaborare pergat, hoc neutiquam alienum est ab Alexandri praefecti et procuratoris ἰδίου λόγου rationibus. Neque medium verbi genus cum sermonis usu pugnat, etsi activum paullo frequentius est. Cf. Thucyd. IV, 28, 3: οἱ δέ, οἷον ὄγλος φιλεῖ ποιεῖν, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρη-μένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχήν. Plutarch. Anton. 77: ἡ Κλεοπάτρα — ἀνελάμβανε, ἐπι κελευσμένων τῶν κάτωθεν αὐτῇ καὶ συναγω-νίωντων. 83 Cf. not. 75. 84 Supplevi. [πάν]τα καινοποιηθέντα Bissing, qua in lectione male habet defectus articuli. Antiquiorum supplementa in censum non veniunt, quia illi multo maiorem esse sumpserunt lacunam, quam re vera est. 85 Supplevi. Priorum editorum supplementa spatium lacunae (24 litteras) excedunt. Wilckenus (ms.) post προγράψω supplevit [ἀναγ-καίως], reliqua intacta reliquit.

οἱ καθ' ὅλην τὴν χώραν γεωργοῦντες καὶ ἐδήλωσαν ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν, καίπερ ὅληρον ὃν ὅσα δεῖ | φέρειν⁸⁶] τέ-
 λήσματα σιτικὰ καὶ ἀργυρικὰ⁸⁷, καὶ οὐκ ἐξὸν τοῖς βουλομένοις
 εὐχερῶς καθολικόν τι καινέζειν. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατα-
 κρίματα οὐκ ἐπὶ τὴν Θηβαΐδα μόνην [εὐρον ἐκτεινόμενα⁸⁸ | οὐ-]
 δὲ ἐπὶ τοὺς πόρρω(ι) νομοὺς τῆς κάτω(ι) χώρας⁸⁹, ἀλλὰ καὶ
 τὰ προάστια⁹⁰ τῆς πόλεως ἔφθασεν τὴν τε Ἀλεξανδρείαν καλου-

86 Supplevi, quia ex illo καὶ οὐκ ἐξὸν apparere mihi videtur, aliud eiusdem generis participium ante scriptum fuisse. Lacunam accurate explet supplementum meum, sed singula verba me praestare nolle non est quod dicam.

87 Cf. n. 90³⁰.

88 Supplere conatus sum. Sedecim litteras desiderari observavit Bissing.

89 Hic etiamtum bipartitam divisionem totius terrae comparere monuit Wilcken Gr. Ostraka I p. 425. Nam quaecunque infra Thebaida sita sint hic τῆς κάτω χώρας nomine comprehendi apparet. Ptolemaeorum aetate nusquam inveniri Heptanomidis appellationem notum esse neque quemquam scriptorem ea uti ante Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 25 p. 713, 11 τὰ δὲ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Δέλτα καὶ τῆς Κάτω χώρας καλεῖται Ἑπτὰ νομοί. § 34 p. 719, 1 τὰ δὲ ἐπὶ μεσημβρινώτερα τῶν Ἑπτὰ νομῶν καλεῖται Θηβαΐς καὶ Ἄνω τόποι. Prioribus principatus temporibus illius antiquioris divisionis fortasse vestigium agnoscere licere in papyro anni 52 p. Chr. Oxyrh. pap. I p. 83 n. XXXIX, 6, 7, ubi praefectus Aegypti ἡγεμὼν ἀμφοτέρων dicatur; ibi enim Grenfellium praesidem Aegypti superioris et inferioris intellegere. Sed ipse Wilckenus dubitat, an potius *praefectus Alexandriae et Aegypti* (cf. n. 654³) designetur. Utique non post Hadrianum Heptanomida institutam esse multi papyri illius principatus docent, in quibus Ἑπτὰ νομῶν καὶ Ἀρσινοΐτου legitur. Cur hic nomus Arsinoites (*Faijūm*) separatim commemoretur, ambigas, sed proclive est suspicari, primum quidem illos septem nomos ab inferiore terra separatos, deinde demum, cum iam nomen a septenario numero derivatum in usum venisset, Arsinoiten eis adiunctum esse. Quando utrumque factum sit, accuratius definiri nondum licuit, sed Wilcken Ostraka I p. 322 monuit etiamtum anno 129 p. Chr. (Oxyrh. Pap. I p. 156 n. XCV, 3) Oxyrhynchum Thebaidi accenseri (ἐν Ὁξυρύνχων πόλει τῆς Θηβαΐδος), ita ut tum Heptanomidis nondum instituta videretur. Qui postea eam divisionem rursus detractis quibusdam nomis mutatam sibi persuasit P. Meyer Philol. LVI p. 211 not. 26, eum errasse demonstravit Wilcken Gr. Ostr. I p. 426 not. 2. Nempe quod legitur Berl. gr. Urk. I p. 26 n. 15 II, 1 Ἑπτὰ νομῶν καὶ Ἀρσινοΐτου χωρὶς Αὔστου. ibid. II p. 137 n. 484, 9. 10 ἐπιστρατήγιας ζ' νομῶν καὶ Ἀρσινοΐτου χωρ[ις] Ἡ[ρα]κλεοπολ[ίτου], ea non Oasin aut nomum Heracleopoliten tum ex epistrategia Heptanomidis exemptum indicant, sed hoc ipsum decretum, in quo leguntur, ad illos singulos nomos non pertinere. 90 Haec una est scriptura nominis veteribus nota. Cf. Syll.² 647, 19. 817, 27. Meisterhans-Schwyzzer Grammatik der att. Inschr.³ p. 54 not. 435.

μένην χώραν⁹¹ καὶ τὸν Μαρεώτην⁹² [λαβεῖν⁹³. διὸ κελεύω⁹⁴ | το]ῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς ἵνα⁹⁵ εἴ τινα καινῶς τῇ ἔγγιστα πενταετία⁹⁶ τὰ μῆ<(ι) πρότερον τελούμενα καθολικῶς ᾗ<(ι) πλη- 50 θικῶς νομῶν ᾗ<(ι) τοπαρχ[ιῶν ἢ κωμῶν⁹⁷ || κα]τεκρίθ<(ι), ταῦτα εἰς τὴν προτέραν τάξιν ἀποκαταστήσωσιν, παρέντες αὐ-

91 Pars terrae Aegypti in proxima Alexandriae vicinia sita. Cf. Plinius N. hist. V, 49, qui inter nomos postremo loco recenset *Gynaecopoliten*, *Menelaïten*, *Alexandriae regionem*. Ptolemaeus IV, 5, 18 p. 702, 3 sqq. ἀπὸ μὲν δύσεως τοῦ Μεγάλου ποταμοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀρχομένην Ἀλεξανδρέων χώρας νομὸς καὶ μητρόπολις Ἐρμού πόλις μικρά. Wesselingius ab Athanasio Dracontium modo τῆς Ἀλεξανδρέων χώρας sive ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων χώρα modo Ἐρμουπόλεως μικρᾷ episcopum appellari observavit. Hoc oppidum vero hodierni *Damanhûr* loco situm fuisse constat. 92 Regio sita ad meridionalem oram notissimi lacus Mareotidos. Ibi urbem Maream fuisse, meridiem et occidentem versus ab Alexandria, constat. Cf. Herodot. II, 18. 30. Thucyd. I, 104, 1. Diodor. I, 68, 5. Athenaeus I, 33 d. Steph. Byz. s. v. Regio circa eam sita quod hic masculine ὁ Μαρεώτης appellatur, id non potest non ad nomen νομός mente supplendum referri. Et re vera eiusmodi nomen novit Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 15 p. 698, 10 Μαρεώτου δὲ νομοῦ πόλεις καὶ κῶμαι αἵδε, cum Plinius N. hist. V, 39. 49 Mareotida regionem Libyae dicat, Aegypto conterminam. Quod quoniam Aegypti an Libyae esset ambigebatur, non mirum est eam in reliquis nomorum Aegyptiorum laterculis non inveniri. 93 Supplevi. Editores lacuna nihil haustum esse sibi persuaserunt nisi initium enuntiati proximi. At sic quid sibi vult ἐφθασεν? Nisi verbo φθάνειν τινά significationem tribuas plane inauditam atque incredibilem, hoc enuntiatum sensu cassum sit. Quare infinitivo (qui in huius tituli sermone eadem notione cum φθάνω coniungitur ac participium apud Atticos) opus fuit. Compositum καταλαβεῖν etiam aptius erat, sed id reponi spatii rationes vetant. 94 Supplevi. [παρὰ γέλλω δὲ καὶ] Bissing minus apte, [διὸ παρὰ γέλλω] Franz, quod per se placet, sed abiciendum fuit quia antea reponi debebat infinitivus (not. 93). κελεύω cum dativo coniunctum redit infra v. 53 neque omnino illa aetate quicquam habet offensionis. 95 Cf. not. 43. 96 Hoc quinquennium de stata quadam periodo, per quam vectigalium aestimationes repeterentur, interpretari vetuit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 451, quia id in Aegypto potius quattuordecim annis elapsis factum esset. Fortasse proximum huius generis edictum quinto anno ante factum esse aut alia de causa praefecto libuisse proximi potissimum quinquennii res in examen vocare. 97 Hi genetivi quomodo intellegendi sint non assequor. Nam a κατεκρίθη pendere vix possunt, quoniam non nomi, toparchiae, vici, sed singuli homines vectigalia pendere coguntur; si quis vero a καθολικῶς ἢ πληθικῶς pendere statuatur ut sententia, sit 'per omnes aut plerosque nomos, toparchias, vicos', vereor ne eiusmodi adverbiorum cum genetivo coniunctio sine exemplo sit.

τῶν τὴν ἀπαίτησιν⁹⁸, ἃ καὶ ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν
 § 11 [----- ἐξαιρεθῆτω⁹⁹. — | ἐξήτ]ασα¹⁰⁰ δ' ἐτι καὶ πρότερον καὶ
 τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν¹⁰¹ διὰ τὸ πάντας αὐτῶν
 καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τῆς ἰδίας
 ἐπιθυμίας¹⁰².] ἐξ οὗ συνέβαινεν αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν
 δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γίνεσθαι. καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς παραγ-
 γέλλω μηδὲν ἐξ ὁμοιώμα[τος]¹⁰³ | ἐπι]γράφειν¹⁰⁴ ἀλλ[λ]αχῆτι ἄλλο
 τι τῶν καθόλου χωρὶς τοῦ χρεῖναι τὸν ἑπαρχον. κελεύω(ι) δὲ
 καὶ τοῖς στρατηγοῖς¹⁰⁵ μηδὲν παρὰ ἐγλογιστῶν μεταλαμβάνειν
 χωρὶς τῆς ἀδείας | τοῦ]¹⁰⁶ ἐπάρχου¹⁰⁷. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ παραγ-

98 Cum strategi vetentur illa vectigalia, quae iniuria irrogata sint incolis, ab eis petere, recte Wilcken Gr. Ostraka I p. 504 inde collegit, eius quoque magistratus (praeter eclogistas et praefectum) in hoc negotio aliquas fuisse partes.

99 In examine illo administrationis (not. 70) ea vectigalia quae iniuria imposita sint, ex numero eorum quae deberi iudicentur eximenda esse hic indicari persuasum habeo. Quare verbum supplere conatus sum, nomen idoneum ut repperirem non contigit. Antiquiorum, Letronnil (quem Franzius sequitur), Segueri, Rudorffii conatus non est quod recenseam, siquidem ii ad unum omnes multo amplius, ex parte adeo plus quam duplex, lacunae spatium esse sumpserunt, cum re vera quattuordecim modo litterae hoc versu desiderentur.

100 Supplevi. [ἐκὸλ.]ασα Bissing, [ἐτθ]ασα Wilcken ms., quod sine infinitivo aut participio (not. 93) non existimo ferri posse. In Bissingii supplemento acquiescere nolui, quod homines, de quibus v. 52 legatur καὶ νῦν αὐτοῖς παραγγέλλω, iam antea poenis a praefecto affectos fuisse mihi probabile non videtur. Immo iam antea diligenter examinata re illorum iniurias non ignorasse se profitetur, nunc iam ad medellam his malis afferendam accessurum.

101 Cf. not. 72. 102 Supplevit Wilcken in notis manuscriptis ad exemplum Bissingianum.

103 Supplevit Wilcken ms. ὁμοιωμά[των] Bissing. Nisi fallor hic id indicatur, nonnunquam ab eclogistis vectigalia maiora quam debebant computata esse quia alia similia exempla afferre posse sibi viderentur; sed quid illud ἀλλ[λ]αχῆτι ἄλλο τι τῶν καθόλου sibi velit me non satis perspicere fateor.

104 Cum tres aut quattuor litteras desiderari observasset Bissing, supplevit Wilcken in notis manuscriptis ad illius exemplum.

105 De verbi structura cf. not. 94.

106 Sic Wilcken in notis manuscriptis ad exemplum Bissingii, qui ipse Franzium secutus χωρὶς τῆς ἀδείας ἐπάρχου dedit. Ac nomen quidem certum videtur, quia Cailliand etiamtum litteras finales IAC agnovit, at articulo careri nullo modo potest.

107 Vetantur hic strategi nomorum quicquam accipere ab eclogistis sine praefecti venia. Si de magistratibus pecunia corrupendis modo hic diceretur, admodum mirum esset, consentiente praeside id permitti. Sumendum igitur est fuisse etiam condiciones dandi et accipiendi non illicitas neque inhonestas, sed lubricum visum esse ipsorum iudicio hoc committere.

ματικοί, ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἤ<ι> παρὰ τὸ δέον παραγεγρα-
 φότες, καὶ τοῖς ἰδιώταις ἀποδώσουσιν ὅσον ἀπητήθησαν¹⁰⁸ καὶ τὸ
 § 12 [ἴσον¹⁰⁹] || ἀποτ(ε)ίσουσιν εἰς τὸ δημόσιον. — τῆς δ' αὐτῆς κακο-
 55 τεχνίας ἐστὶν καὶ ἡ<ι> λεγομένη<ι> κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις, οὐ
 πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβασιν Νε[ίλου¹¹⁰, | ἀλλὰ] πρὸς σύγκρισιν ἀρ-
 χαι(ο)τέρων¹¹¹ τινῶν ἀναβάσεω[ν]. καίτοι τῆς ἀληθείας αὐτῆς
 οὐδὲν δοκεῖ δικαιότερον εἶναι. θαρ[ροῦντας¹¹² | οὖν ο]ἰκεῖν¹¹³ καὶ
 προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους[, εἰδότες]¹¹⁴ ὅτι πρὸς τὸ
 ἀληθὲς τῆς οὔσης ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβεργμ[ένης | γῆς,
 ἀλλ'¹¹⁵ ο]ὔ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφο[μέ]-
 νων ἡ<ι> ἀπαίτησις ἔσται. ἐὰν δέ τις ἐξελεγχθῇ ψευδ[άμενος, |
 § 13 . . .]ιον¹¹⁶ τριπλάσιον¹¹⁷ ἀποδώσει. — ὅσοι μὲν γὰρ¹¹⁸ ἐφοβή-

108 Verbi ἀποδώσουσιν subiectum esse οἱ πραγματικοί, passivi ἀπητήθη-
 σαν vero οἱ ἰδιῶται vix est quod moneatur.

109 Cum tres aut quattuor
 litteras desiderari indicasset Bissing, supplevit Wilcken in notis manuscriptis
 ad illius exemplum. Poena dupli, quam in eiusmodi rebus ubique terrarum
 antiquitus usitatissimam fuisse constat, afficitur magistratus ea condicione,
 ut altera pars dimidia homini privato illius iniuria laeso, altera fisco
 cedat.

110 Nomen fluminis in nullo ex antiquioribus exemplis, quae ne
 proxime superiorem quidem vocem ANABACIN integram exhibent, servatum
 restituit Bissing.

111 Commodissimum visum est emendationem reti-
 nere, quae certa quidem non sit, sed et sermonis legibus accommodata
 et a sententia nulli reprehensioni obnoxia. Sane ἀρχαιοτέρων in lapide non
 est, sed ΑΡΧΑΙΑΤΕΡΩΝ cum omnes editores, etiam Bissingius, legerunt,
 tum ipse in ectypo agnosco. At quod Bissingius haec sic recepit ut postea
 ἀναβάσεω[ς] pro ἀναβάσεω[ν] suppleret, probare nequeo. Nam quid quaeso
 hoc sibi vult 'ad comparisonem antiqui aliorum incrementi' (ἀρχαίας ἐτέρων
 ἀναβάσεως)? Id unum dubitari licet num forte facilius ex tradita lectione
 eliciatur ἀρχαι(ε)τέρων, quod Franzius recepit. Sed cum comparativus legi-
 timus et pervulgatus ἀρχαιότερος v. 62 certus sit, nimiae audaciae esse
 videtur illum insolitum hic reponere.

112 Supplevit Wilcken (ms.).

113 Cum Wilckenus θαρ[ροῦντας | κατο]ικεῖν proposuerit, mihi simplex prae-
 ferendum videtur, quia non video quomodo particula consecutiva careri
 possit. Sane praeterea etiam verbum quale est κελεύω aut παραγγέλλω desi-
 deraveris, cui tamen reponendo neque hic neque medio versu locus est. Et
 iussum aliquod accusativo cum infinitivo sine verbo regente enuntiari
 minime rarum est, etsi eiusdem generis exemplum alterum in hoc qui-
 dem edicto non invenitur.

114 Supplevit Rudorff.

115 Supplevit Wilcken (ms.), cum Bissing quinque aut sex litteras intercidisse observavisset.

116 Trium modo litterarum lacuna est; quid fuerit, latet.

117 Qui mendaciis et machinationibus efficere conabantur, ut agricolae non pro vera
 Nili inundatione vectigalia penderent, tantis malis terram affecisse existima-
 bantur, ut hic non sufficeret poena dupli quae ob alia delicta infligebatur

θησαν ἀκούσαντες περὶ ἀναμετρήσεως τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέῳ
 60 χώραι¹¹⁹ καὶ τῷ] || Μενελαΐτῃ¹²⁰ ἀρχαίας γῆς, εἰς τὴν οὐδέ-
 ποτε σχοινίον κατηνέχθη<ι>¹²¹, μῆ<ι> μάτην ἐνοχλείσθωσαν.
 οὔτε [γὰρ]¹²² τολμήσει [τις ποιῆσθαι]¹²³ τὴν ἀνα[μ]έτρησιν
 οὔτε ἐ[πι]θῆσεται. μένειν γὰρ ὀφείλει τ[ὰ ἐξ]¹²⁴ αἰῶνος αὐτῆς
 § 14 δίκαια¹²⁵. — τὸ]¹²⁶ δ' αὐτὸ ἴστημι [καὶ περὶ τῶν τοῦτοις
 προστεθ[έν]των¹²⁷ προσγενημάτων, ὥστε [μ]ηδὲν ἐπ' αὐτῶν και-
 § 15 νίξασθαι. — περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέ[ρων]¹²⁸ ὑποθ[έ]σεων¹²⁹ ἐν-
 κει[μένω]ν¹³⁰ ὁμῶν, αἷς τε | νη[...]¹³¹ πο[λ]-

(cf. v. 54 not. 109), sed triplum pendendum esset. 118 Manifesto haec non cohaerent cum proximis, sed μὲν γὰρ locum consueti δέ tenent, quo ad aliam rem transitur. Qui usus sane soloeus est, sed natus videtur ex ea dicendi consuetudine, de qua not. 46 verba feci. 119 Supplevit Letronne, qui addidit καλουμένη, cui spatium non sufficit. De hac regione cf. not. 94. 120 Cf. Strabo XVII, 4, 18 p. 804 τὰ δ' ἐν δεξιᾷ τῆς Κανωβικῆς διώρυγος ὁ Μενελαΐτης ἐστὶ νομὸς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου καλούμενος, ὃ μὰ Δία ἀπὸ τοῦ ἥρωος, ὡς ἐνίοι φασιν, ὧν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 4 p. 680, 8 Μενελαΐτου μητρόπολις Κάνωβος. Terram Alexandrinorum, quacum hic coniungitur, ab oriente attingit, divisus ab ea Canobico Nili brachio, quare in enumeratione apud Plinium Nat. hist. V, 49 haec se excipiunt: *Menelaiten, Alexandriae regionem*. 121 Nunquam dimensi erant illorum nomorum agri, quia nullum pependerant unquam vectigal, quod iam metuebant ne metatione facta imponeretur. 122 τις Letronne. Sed particula quae enuntiata coniungit careri nequit. 123 Retinui Franzii restitutionem, omisso tamen pronomine αὐτῆς post τις inserto, cui spatium non sufficit. 124 Cum antiquiora exempla praepositionem, quae in photographia neque a Bissingio neque a me lecta est, ΕΞ exhiberent, hoc mutare nolui, etsi usitatus est ἀπ' αἰῶνος. 125 Supplevit Letronne in altera editione. δικά[ιωμα] Rudorff, quod spatium lacunae excedit. 126 Supplevit Letronne. 127 Supplevi, cum sumerem a pristinis territoriis (ἀρχαίας γῆς v. 60), quae perpetua immunitate usa essent, alios agros hic distinguui, qui postea illis duobus nomis attributi essent ea condicione, ut eodem privilegio uterentur. 128 Letronnius in altera recensione edidit περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέ[λειων] ἐτείων, quod non uno nomine pugnat cum legibus grammaticae Graece neque cum eis convenit quae in lapide sunt; nam praeter ΑΡΧΑΙΟΤΕ, de quo inter omnes convenit, etiam ΕΞΕΩΝ vel ΕΞΕΩΝ (sic Bissing) in lapide esse constat. Quare non est cur de supplemento Franzii, quod recepi, dubitetur. 129 Cf. not. 128. 130 Antiquiores querellae (ὑποθέσεις, cf. v. 44. 42 et n. 665¹⁸) erant, quas repetebant atque identidem inculcabant homines (ἐγκειμένων ὁμῶν, qui videntur genetivi absoluti esse); sed de eis praefectus cum decernere non sui iuris esse intellexeret, ad imperatorem se scripturum pollicetur. 131 In litterarum ductibus et lacunarum ambitu indicando Bissingium secutus sum, neque tamen supplementum idoneum repperi. Etenim quae a prioribus editoribus proposita sunt,

λάκις ὥ[στε οὐ] πλέον περιε[πο]ίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν
 πραγμ[ατι]κῶν καὶ τῆς τῶ[ν ἀνθρώ]πων ἐπιτ[ρί]ψεως¹³², Καί[σ]αρι
 [Σεβ]αστῶι Αὐτοκράτορι γράψ[ας]¹³³ μάλ[ιστα]¹³⁴ τῶν ἄλλων αὐ-
 τῶι δηλώσω(ι), μόνῳι δυναμ[ένῳι] τὰ τοιαῦτα ὀλικῶς [ἐ]κκρό-
 65 πτειν, [οὐ καὶ πε]||ρ[ι]¹³⁵ τῆς πάντων [ἡ]μῶ[ν] σωτηρίας ἡ(ι)
 δ[ι]ηνεκῆς [εὐ]εργεσία(ι) καὶ πρόνοιά [ἐ]στιν¹³⁶. — ἔτο[υ]ς πρώ-
 το[υ] Λουκ[ίου] Λειβίου [Σουλπικίου Γάλ]βα Καίσαρος [Σεβ]α-
 στ[οῦ] Αὐτοκράτορος¹³⁷, Επ[ί]φ¹³⁸ ιβ'¹³⁹.

cum aliis nominibus in reprehensionem incurrunt, tum cum his vestigiis pugnans. 132 Cum ΕΠΙΤ in lapide sit, apparet potius cum Letronnio ἐπιτ[ρί]ψεως suppleendum esse, quam cum Franzio ἐπιτ[ρί]ψα[ς]. Adde quod ex loco parallelo v. 52 ἐξ οὗ συνέβαιεν αὐτοῦς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γενέσθαι apparet fortiore vocabulo opus esse quam ἐπήρεια est. 133 Supplevi. Cum Letronnius dedisset γράψ[ω καὶ τὰ μέγ]ιστα, quod spatium lacunae longe excedit, Rudorffius vero γράψ[ω μ]ετά, quod cum litteris in lapide servatis non convenit, Wilcken (ms.) γράψ[ω μάλ]ιστα proposuit. At verba finita γράψω — δηλώσω sic ἀσυνδῆκτως componi profecto non licet, quare participium praetuli, etsi lacuna vix tot litteras capit. 134 Supplevit Wilcken (ms.). Superlativo haud raro adiungi talem genitivum, qui cum partitivus esse debeat comparativus potius sit, et illud Thucydidis I, 4, 1 ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων et innumera alia exempla docent. Quare fieri posse non negandum est, ut hic μάλιστα τῶν ἄλλων 'magis quam quicquam ex aliis rebus' significet. Sane in scribendi verbum huius adverbii significatio minus quadrat, sed si τῶν ἄλλων non neutrum, sed masculinum esse statuas, nullam omnino video probabilem interpretationem aut restitutionem. 135 Cum in fine versus 64 non plus quam decem litteras desiderari constet, antiquiorum supplementa omnia reiicienda sunt. Quod recepi, Wilckeni notis manuscriptis debetur. 136 Supplevit Wilcken (ms.). 137 Galbae annus primus ex more Aegyptiorum computatur a die 9. mensis Iunii a. 68 p. Chr., quo Nero occisus est, ad diem 28. m. Augusti, qui fuit in fastis Alexandrinorum dies postremus anni civilis. Hanc vero fastorum formam, quae quarto quoque anno sextam epagomenen intercalatam habebat, hic respici iam Idelerus Chronol. I p. 145 luculentissima ratiocinatione demonstravit. Etenim si diei significatio hic ex antiquiore anno mobili Aegyptiorum, qui sane per totum Ptolemaeorum regnum conservatus est (n. 56⁷⁷) intellegenda esset, duodecimus mensis Epiph dies idem esset ac vicesimus tertius m. Iunii. Tum vero, quattuodecim post Neronis necem diebus, profecto nondum Galbae Augusti auspiciis edictum praefecti Alexandriae proponi poterat. Sane etiam gravius hoc argumentum apud ipsum Idelerum videtur, qui cum errore secundum diem mensis, non duodecimum significari sumeret (cf. not. 138), adeo quarduum modo inter Neronis mortem et hunc fastorum Aegyptiorum diem intercedere existimavit. Sed sic quoque ratio certissima est. Contra in fastis Alexandrinorum paenultimus anni mensis Epiph a die 25. mensis

Iulii incipiebat, ita ut hoc edictum die 6. m. Iulii propositum sit, quod nihil habet miri. Perperam sane Ideler de edicto die primo mensis Phaophi anni Galbae secundi emisso, in quo alterum antiquius mensis Epiph commemoraretur, dixit. Unum hic est Alexandri edictum, illa vero temporis definitio ad diem quo apographum eius in Oasi propositum est spectat. 438 Cum antiquitus dubitatum esset, utrum I post ϕ ad nomen mensis an ad numerum spectaret, ideoque inter secundum et duodecimum diem incerti haesissent homines docti, iam certissima ratione lis diremta est, quoniam U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 809 n. 11 docuit, 'Επίϕ vel 'Επίεϕ legitimam et perfrequentem, 'Επιϕ vero rarissimam nominis formam esse. Itaque duodecimus dies (6. m. Iulii 68 p. Chr.) intellegendus est. 439 L^B Bissing. Quod si modo in lapide est, certissimum est ad merum errorem lapicidae referendum et IB emendandum esse. Nam neque secundi anni est edictum, sed primi (v. 65), neque hoc loco annus indicandus fuit, sed dies.

670 Fragmenta tria lapidis inaedificata Philis in domibus Coptis. Edd. Lyons et Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Akademie d. W. zu Berlin 1896 p. 469 not. 4 (inde Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 28).

Αὐτοκρά[τορα Καίσαρα] | Οὐδε[σπασιανὸν Σεβαστῆ]ν¹, | -----
5 -----², | τὸν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, οἱ ἀπὸ
Φιλῶν καὶ Δωδεκασχοίνου³.

Litterae ΕΠCΩ. Intra orbem litterae O v. 4. 5 init. punctum (⊙).
1 Imperator a. 69—79 p. Chr. n. 2 Quid hoc versu fuerit, latet. Nam quod Ricci Titi ac fortasse etiam Domitiani nomen fuisse conicit, id refellitur versu quarto, qui unius modo hominis hoc fuisse monumentum honorarium demonstrat. 3 Cf. n. 2105.

671 Limen superius portae in aedificio quod fuit Caranide nomi Arsinoitae (*Kôm-Ushîm*) orientem et meridiem versus a templo. Edd. B. P. Grenfell, A. S. Hunt, D. G. Hogarth Fayûm towns and their papyri p. 33 n. III (Revue arch. Troisième série XXXIX 1901 p. 151 n. 94. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 29).

Ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὐδεσπασιανοῦ Σεβαστοῦ¹ καὶ τοῦ

Litterae ΑΘΠCΩ. Versus tertius post notas numerales ΙΓ et totus quartus ita evanuerunt, ut omnes eorum litteras praeter PY (v. 3 extr.) incertas significant editores. 1 Vespasianus Augustus (69—79 p. Chr.). Cf. not. 9.

παντός | αὐτοῦ οἴκου Πνεφερῳτι² καὶ Πετесоῦχωι³ καὶ τοῖς
 συννάοις θεοῖς μεγίστοις | τὸ δ[ε]ἰπνητήριον γ' τραπ[εζῶν]⁴
 Ε[ὐ]φρέ[ας]⁵ . . .]ἀρχο[υ]⁶ ὁ [β]ουλ[ευτῆς]⁷ ----] ομι. χρυ. |
 ελυ . . . γ . . ν . . εσε, ἡγουμένου Τατί(ου)⁸, ἀ[γα]θῇ τόχῃ,
 (L)ι(α)'⁹ [Ε]πεῖφ ιε'¹⁰.

2 Cf. n. 667². 3 Cf. n. 187³ et addenda voluminis prioris p. 653.
 Idem redit n. 667, 3. 710, 3. 4 Supplevit de Ricci. 5 Supplere conatus sum; de Ricci [καὶ] φρέα[τα δ]ύο, quod sollerter excogitatum est, sed cum ΤΡΑΠ. ΠΑΕ:ΦΡΕΑΩΔΑΥΟ enotetur, apparet post τραπ[εζῶν] particulae καὶ reponendae locum non esse. Adde quod utique alicubi indicatum fuit, quis hoc aedificium dedicavisset (cf. n. 710, 4), versu quarto vero tale quid scriptum fuisse ex reliquiis ab editoribus enotatis non videtur. 6 Hic patris nomen fuisse mihi videtur. Si litteram ω in exemplari maiusculis concepto ex C finali nominis Εὐφρέας et alia littera rotunda conflatum iudicabimus, de Θ[αλι]άρχου aliove simili nomine cogitari licebit, sed id incertissimum est. 7 Supplevi non sine haesitatione. 8 ΤΑΤΙΩΝ. Emendare conatus sum; cum proxima utrimque vocabula certa sint, non video quid hic scriptum esse potuerit nisi nomen proprium. Neque vero de praefecto Aegypti accipi licet, quia sic non ἡγουμένου, sed ἐπὶ — ἡγεμόνος (cf. n. 659, 1. 664, 1. 2. 663, 2. 3. 667, 3. 4. 668, 13. 14. 672, 4 sqq. 673, 4. 5. 675, 2) dicendum fuit ac si iam idem verbo enuntiatum esset, ἡγεμονεύοντος potius quam ἡγουμένου exspectaremus. Cf. Fayûm towns p. 264 adnotationes ad n. CX, 26, ubi editores demonstrant, ἡγούμενος modo cum genetivo coniunctum, modo absolute usurpatum de praesidibus variorum conciliorum itemque de eis qui cuiuslibet generis negotiis praeficiantur haud infrequens esse in papyris. Quare eum potius qui illi aedificationi praefuerit architectum designari existimaverim. 9 Lapis secundum editicrum testimonium ΤΥΧΗΗΕ . . Ι . Α . ΗΕΙΦ . ΙΕ habet, ita ut inter τόχῃ et mensis nomen septem litterae fuisse videantur. At ἰῶτα bis scriptum esse non improbabile est pro quadratariorum consuetudine. Ex iis quae restant litteris prima Γ lenissima medela in signum L mutatur, et iam de Ricci hic anni numerum scriptum fuisse coniecit. Tum vero quod quinque litterarum loca indicant editores, erravisse videntur. At cum duarum reliquias enotent, tot certe fuisse probabile est. Illa ΙΑ autem ex alio atque ΙΑ numero servata esse incredibile est cum propter similitudinem, tum quia unus Vespasiani annus qui Graece plus una littera indicetur ipse undecimus est idemque supremus (78/9 p. Chr. n.). 10 Epiph mensis undecimus anni Aegyptiaci secundum Alexandrinorum rationem a die 25. mensis Iunii fastorum Iulianorum ad diem 24. mensis Iulii pertinebat. Itaque haec dedicatio die 9. m. Iulii a. 79 p. Chr. n. incisa est. Sane Vespasianus iam die 24. m. Iunii decesserat (cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 77 n. 263). Sed nuntium de ea re quindecim diebus post nondum in illud nomi Arsinoitae oppidulum pervenisse non est quod miremur.

672 Stela lapidis calcarii albi cum aëtomate, intra quod clypeus, inventa Schediae, ubi a Nilo flumine diffinditur canalis qui Alexandriam cum illo coniungit, empta Alexandriae ab A. Schiffio; postea in Sieglini possessionem pervenit. Edd. G. Botti Bulletin de la société archéol. d'Alexandrie 1902 p. 44 (Revue arch. Troisième série XLI p. 439 n. 160. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 436 n. 31). Imaginem arte photographica effectam proposuit et commentarium bonae frugis plenum addidit A. Schiff, Beitr. zur alten Geschichte, Festschrift für O. Hirschfeld, p. 374 n. I.

Ἔτους τρίτου¹ | Ἀυτοκράτορος Τίτου | Καίσαρος Οὐεσπασιανῶ |
 5 Σεβαστοῦ², ἐπὶ Γαίῳ | Τεττίῳ Ἀφρικανῶ | Κασσιανῶ Πρίσκιῳ
 ἡγεμόνι³ | ὥρυγῃ⁴ Ἀγαθὸς Δαίμων | ποταμὸς⁵ ἐπὶ τὰ τρία

Litterae ΕΗΘΠCΩ. 1 Tertius Titi imperatoris annus ex Aegyptiorum fastis a die 29. m. Augusti a. 80 p. Chr. ad diem 28. m. Augusti a. 81 p. Chr. pertinebat. 2 Titus Vespasiani filius, qui die 23. m. Iunii a. 79 p. Chr. patri successit, die 13. m. Septembris a. 81 p. Chr. obiit. 3 C. Tettius Africanus praefectus Aegypti iam ex duobus titulis Latinis notus erat, C. I. Lat. XI, 5382, ubi eum antea praefecti vigilum et praefecti annonae officiis functum esse videmus, et C. I. Lat. III, 35, quam inscriptionem eius uxor Funisulana Vettulla Memnonis statuae insculpsit die 12. m. Februarii a. 82 p. Chr. n. Non diu post hoc tempus in officio permansisse videtur, quoniam in diplomate militari die 9. m. Iunii scripto (C. I. Lat. III Suppl. p. 1962) iam L. Laberius Maximus praefectus Aegypti est. Ex quo tempore Tettius Africanus Aegyptum administraverit, latet. Proximus ante eum praefectus quem noverimus Valerius Paullinus est, quem princeps anno 71 aut 72 p. Chr. in locum Ti. Iulii Lupi, qui in magistratu decesserat, misit (Plinius Nat. hist. XIX, 11. Iosephus Bell. VII, 434). Schiff. Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 308 n. 100. 4 Hic ut in substantivo ὥρυγῃ (ὥρυγῇ) aspiratam antiquiorem esse, sed inferiore aetate magis magisque increbruisse mediam monuit Schiff provocans ad Lobeckii disputationem ad Phryn. p. 318 et ad Hermiae Pastorem (Simil. IX, 6, 7 ed. Hilgenf. 2: καὶ ὥρυγῃ τὸ πείδιον). 5 Idem nomen legitur apud Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 16 p. 699, 16: μέγα Δαίμων καλεῖται, καὶ ὁ ἐκτρέπεται ὁ μέγας ποταμός, καλούμενος Ἀγαθὸς Δαίμων. Nam sic plerique libri mss. legunt, neque video cur recentissimus quoque editor paucorum lectionem Ἀγαθοδαίμων praetulerit. Haec enim forma labentis Graecitatis est ut Μεγαλόπολις, quod in codicibus Byzantinae aetatis haud raro expulit eam nominis formam, quam unam novit antiquitas, Μεγαλὴ πόλις. Apud Pseudocallisthenem sane I, 31 p. 33 b, 4 Müller, ubi μέγας τοῦ Ἀγαθοδαίμονος ποταμοῦ τοῦ κατὰ Κένωβον traditur, haec corruptela scriptori potius quam librariis accepta ferri videtur. Cum inter primaria numina urbis Alexandrinorum fuisset Ἀγαθὸς Δαίμων, hanc fluminis appellationem ex familiari sermone illorum natam ideoque haud mirandum esse,

10 στερεά⁶ | καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀπεκατε||στάθη⁷ ἕως τῆς πέτρας⁸
καὶ | ἐτέθησαν παρ' ἐκάτερα τῶν τοίχων πλάκες⁹ ἐπιγεγραμ-
μέ|ναι δεκατέσσαρες.

quod inter scriptores soli duo homines Alexandrini eius mentionem facerent, acute observat Schiff, qui idem hoc nomine Canopicum sive Heracleoticum Nili brachium significari demonstravit. Illud vero prae reliquis ipsum Nilum visum esse antiquis, ita ut mirum non esset, amnem cui omnem suam fertilitatem et salutem acceptam ferret tota Aegyptus, ab Alexandrinis eundem cum Genio eius habitum esse. Etsi igitur ποταμός illa aetate etiam canalem arte factum significare potest (n. 54²⁶), tamen ea notio hic in censum non venit, ut appareat ὠρύγη non de fossa de integro instituenda, sed de purgando fluminis alveo dici. 6 I. e. in longitudinem, latitudinem, altitudinem. Commodissime Schiff confert Syll.² 538, 5: τάφρον ὀρύξαι πλάτος ὀκτὼ ποδῶν, μήκος τριάκοντα ποδῶν, βάθος μέχρι τοῦ στερίφου. 542, 8: τάφρον ὀρύξαντα μήκος μὲν τὸ γεγραμμένον, πλάτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναλήμματος τῆς χαράδρας τεττάρων ποδῶν, βάθος δὲ τρίπουν. Quod ad Euclidis Elem. XI def. 1: στερεόν ἐστὶ τὸ μήκος καὶ πλάτος καὶ βάθος ἔχον provocat, item haud ineptē facit, sed tenendum est tamen hic plane singularem esse sermonis usum. Etenim Euclides quidem ex more corpus, quod tres dimensiones habet, στερεόν appellat. At hic hae ipsae dimensiones τὰ τρία στερεά vocantur, cuius rei praeter hunc titulum et geminum n. 673, 8 nullum videtur in litteris Graecis exemplum exstare. 7 Duplex augmentum ad eandem sensus grammatici titubationem redit, qua alibi haud raro omittitur augmentum syllabicum (n. 90¹⁰¹. 201¹⁸. 678⁵) et temporale (n. 435⁷). 8 Quod in titulo Attico quem not. 6 attuli est μέχρι τοῦ στερίφου. Schiff. Cf. etiam Syll.² 537, 8 ἀνακαθαράμενον ἐπὶ τὸ στέριφον. 587, 47. 77 ἀνακαθήραντι ἐπὶ τὸ στέριφον. Particulam ἕως non coniunctionem temporalem esse, sed pro μέχρι praepositionis instar haberi cum genetivo coniunctam recentiore demum tempore recte observat Schiff. Sed hoc a tempore ad locum transferri non tam rarum est quam illi videtur; immo is usus iam plus quam trium saeculorum ante hunc titulum spatio occurrit. Cf. n. 54, 19. 20 ἕως Βακτριανῆς. 176, 10 ἕως ψυχμοῦ. 178, 11 ἕως ὁρόμου. 199, 29 ἕως τῶν Σαβαίων χώρας. 201, 16 ἕως Τέλ[μ]εως. 9 Tabula, qualis haec est, Graece στήλη appellatur. Sed apud Alexandrinos tum temporis πλάξ usitatum fuisse praeter hos duos titulos indicari usu Septuaginta interpretum, Novi Testamenti, patrum ecclesiae, ex quo tabulae legum Mosaicarum constanter πλάκες dicantur, observat Schiff. Cf. etiam n. 129, 5.

673 Tabula inventa Schediae. Ed. G. Botti Bull. de la société archéol. d'Alexandrie 1902 p. 45 (Revue arch. Troisième série XLI 1902 p. 439 n. 461. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusforschung II p. 437 n. 34).

Ἔτους εἰς¹ Αὐτοκράτ[τορος] | Καίσαρος [Δομ]ιτιαν[ου]² | Σεβ[α]-
 5 στοῦ Γερμανικοῦ, | ἐπὶ Γαίῳ Σεπτίμιῳ || Οὐδετέῳ ἡγεμόνι³ |
 ὡρόγῃ⁴ ποταμὸς | Φιλαγριανὸς⁵ ἐπὶ τὰ | γ' στερὰ⁶ ἕως τῆς
 πέτρης⁷.

1 Supra hunc Graecum titulum eadem Latino sermone exarata sunt hunc in modum: *Anno VI Im[peratoris] [Domitiani] Caesar[is] Augusti Germanici] | sub C. Septimio Vegeto praefecto] Aegypti | foditum est flumen Philagrianum | at tria soldu[m], usque ad petras.* Domitiani Augusti annus sextus 86/7 p. Chr. n. est. 2 Nomen consulto deletum, sed ita ut tres litterae adhuc dispiciantur. 3 Proximo anno, m. Martio 88 p. Chr. n., eundem hominem etiamtum praefectum Aegypti fuisse discimus ex n. 673, 2. Tertium testimonium est in diplomate militari C. I. Lat. III p. 836. Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 216 n. 349. Sed iniuria de eius praefectura Jouguetus ad titulum 675 provocat ad testimonium Suetoni Domitian. 4. Neque enim Septimius Vegetus, sed Mettius Rufus (n. 361²) praefectus Aegypti illic commemoratur. 4 Cf. n. 672⁴. 5 Cum Schediae inter se coniungantur Canopicum Nili brachium et canalus qui aquam Nili Alexandriam deducit, illud vero Ἀγὰθὸς Δαίμων ποταμὸς appelletur n. 672, 7. 8 (cf. ibi not. 5), sequitur ut canalus ille Φιλαγριανὸς ποταμὸς sit, denominatus ni plane fallor ab eo qui eum instituerat. Ab eodem si quid video nomen accepit κόμη Φιλαγρί; nomi Arsinoitae (Fayûm towns and their papyri p. 146 n. XXXIV, 1. 8. p. 218 n. LXXXVI, 12), unde perquam probabiliter coniecero eum hominem Ptolemaei Philadelphi aut Energetae temporibus eximia auctoritate florentem fuisse. 6 Cf. n. 672⁶. 7 Cf. n. 673⁸.

674 Stela cum aëtomate, inventa Copti (Kufi), exstat in museo oppidi Cairo. Edd. Flinders Petrie Koptos p. 22 tab. XXVII cum Hogarthi adnotationibus p. 27 sqq. P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 169 n. II cum Addendis p. 250. Imaginem photographica[m] proposuit J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 123 fig. 86. (Ex his exemplis repetiverunt R. Cagnat Revue arch. Troisième série XXIX 1896 p. 407 n. 430 et Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 437 n. 37). Cf. quae de titulo disputaverunt M. Rostowzew Mitth. des arch. Inst. Röm. Abtheilung XII 1897 p. 75 sqq. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 347 sqq. 572 cum not. 1.

Ἐς ἐπιταγῆς ----- 1

Litterae ΑΔΕΘΛΜΝΞΠCΩ. Vs. 1. 2. 33 nonnulla consulto deleta. 4 Praefecti Aegypti nomen hic fuisse, sed postea erasum esse extra controversiam est, nisi quod de Domitiano imperatore cogitat Jouguet. At id

ὅσα δεῖ τοὺς μισθ[ω]τάς τοῦ ἐν Κόπτῳ ὑποκείμετον|τος τῇ
5 ἀραβαρχία² ἀποστολίου³ πράσ|σειν κατὰ τὸν γνώμον[α]⁴ τῇδε

refellitur titulo Latino apud Fl. Petrie Koptos p. 26 n. III, ubi v. 4 illius principis nomen integrum exstat, v. 5 vero praefecti Aegypti nomen deletum est, manifesto idem atque hic, quoniam v. 7 *L. Antistio Asiatico praefecto* *Beren(ices)* (not. 5. 6) legitur. Quale vero nomen reponendum sit, in medio relinquendum est. Nam quod Hogarthus quidem et P. Meyer Hermae XXXII p. 242 caute et dubitanter pronuntiant, Mettium Rufum hic fortasse intellegendum esse, id probare nequeo, multo vero minus quod Seymour de Ricci haud cunctatus ἐξ ἐπιταγῆς [Μεττίου Πούρου ἐπάρχου Αἰγύπτου] supplevit. Etenim Hogarthus disputavit ex quattuor qui noti essent Domitiani aetatis praefectis (C. Laelius Africanus, C. Septimius Vegetus, T. Petronius Secundus, M. Mettius Rufus) tres reliquos in titulis Aegyptiis commemorari, ubi nomina non erasa essent, itaque unum in censum venire Mettium. Quae ratio ita sane probanda esset, si constaret nullum fuisse illo principatu praefectum, cuius memoria plane intercidisset. Sed ne posse quidem fieri ut Mettii nomen hic restituatur iure meritoque inde colligas, quod ipsius quoque nomen, non in Aegypto quidem, sed in Lycia, in titulis honoris intactum mansit. Qui cum Traiani demum principatu incisi sint (cf. n. 561²), apparet certe Domitiani saevitia non oppressum Mettium Rufum. De Ricci sane in litura litteras priscae scripturae Μ...τιου...φ..... dispicere sibi visus est, sed nescio an praecepta opinio eum fefellerit. Certe in Milnii exemplo nihil eiusmodi comparet. Utique id apparet, eum qui quondam hic commemoratus fuisset praefectum tum cum nomen deleteretur non iam fuisse superstitem. Putaverim eum unum fuisse ex Domitiani asseclis et familiaribus, cuius memoria una cum ipsius imperatoris post illius necem damnata sit.

2 De arabarchi magistratu cf. n. 570³, unde apparebit cur assentiendum putaverim Wilckeno aliisque, qui hoc titulo probari existunt, origine et propria vi eandem esse vocem ἀραβάρχης et ἀλαβάρχης, potius quam Rostowzewio, qui eam sententiam hac eadem inscriptione luculentissime redargui sibi persuasit. Cum Jouguet ΑΡΑΡΙΑΧΙΑ exhibuisset, inter ἀραβαρχία et ἀραβαρχία dubii haeserunt editores. Sed Milnii photographia docet inter B et A neque spatium neque vestigium litterae esse. Verbum ὑποτίπτειν hic idem sibi velle atque illud quod frequentius occurrat ὑποκείσθαι, adnotat Wilcken allatis papyris Parisiensi Notices et extraits des manuscrits XVIII, 2, 1865 p. 230 n. 17, 12: μισθωτῆς εἵδους ἐγκυκλίου καὶ ὑποκειμένων βασιλικῇ γραμματεῖα et Berolinensi Berl. gr. Urk. I p. 329 n. 337, 9: ὑποκειμένου κ[ω]μογραμματο(εἰα). v. 18: ὑποκειμένου ἐπιστρατη[γία]. Additamentum ἐν Κόπτῳ vero W. sine dubio recte eo refert, quod non modo Copti, sed iterum ad Rubrum mare, ubi via per desertum finiebatur, tales pensiones faciendae fuerint.

3 Hoc nomen ceteroqui inauditum Wilcken ab ἀποστολή derivatum significare statuit vectigal quod penderetur praesidii et tutelae causa, quae milites itinera mercatorum comitantes illis praeberent (*Geleitsgeld*). Sed ea interpretatione cogitur duas distinguere partes tabulae, ex quibus in priorem modo (v. 9—20) accurate quadret hic argumenti index, cum altera (v. 21—32)

τῇ | στήλῃ· ἐνκεχάραται διὰ Λουκίου | Ἀντιστίου Ἀσιατικοῦ⁵
ἐπάρχου | ὅρου Βερνεΐκης⁶.

manifesto pensiones pro usu viae (*Wegegeld*) contineat. Quod dicit has duas res tam similes et coniunctas esse, ut earum discrimen in praescriptis negligi non sit mirandum, ei non obloquor. Paullo graviorem offensionem habet, quod v. 21 initio nullo modo indicatur ad aliud vectigalium genus transiri. Neque video quid aliud moverit Wilckenum, ut eiusmodi discrimen statueret, ac sententia de vocis origine et notione. Sed si memineris ἀποστόλιν aequè bene et ad activum ἀποστέλλειν (mittere) et ad passivum ἀποστέλλεσθαι (proficisci) referri licere, non video quid prohibeat, hic omnia ad unum idemque vectigalis genus, cuius ex redditibus et via muniatur et reficiatur et impensae in militarem viatorum tutelam fiant, referre. Rostowzew ad nomen ἀπόστολος (*classis*) revocare mavolt, qua de re cum eo facere nequeo cum aliis de causis, tum quia *classis* Graece potius στόλος est, ἀπόστολος vero expeditionem quae classe suscipitur indicat. Utrum eis, qui Copto proficiscerentur mare Rubrum versus, an eis qui hinc illuc pervenirent haec portoria imponerentur quaesivit Hogarth et manifesto recte statuit, utrumque viatorum genus aequè haec pendere debuisse. Cf. ex altera parte v. 18, ex altera v. 23 cum notis.

4 Wilckenus p. 347 n. 2 provocat ad lexicon rhetoricum ap. Bekkerum Anecdota I p. 233, 28 γινώμων· σύνταξις τις γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσπορεύοντες ὧν ἂν ἐκφέρωνται. Quo testimonio confirmatur Jougueti interpretatio, qui cogitaverat quidem initio de eo magistratu, qui n. 669, 44 γινώμων τοῦ ἰδίου λόγου appellatur, sed recte id reiecit cum intellexeret neque illius officium ad hanc rem spectare neque omnino hominis appellationem hic desiderari, sed rei. Ille γινώμων igitur omnium vectigalium plenum laterculum continebat, hic nonnulla modo excerpta publice proponuntur. Quod quo consilio factum sit, difficile est dictu. Nam Jougueti sententia, ea modo hic recenseri, quae ad usus et necessitates praesidii militaris ad oram Rubri maris collocati spectent, subtilis quidem et acuta est, sed difficultatibus neutiquam caret; ut hoc unum afferam, meretrices (v. 46. 47) et uxores militum (v. 49. 20) commemorari ei consilio accommodatissimum est, sed quod v. 18 de aliis, v. 25. 26 adeo de omnis generis mulieribus (γυναικῶν πασῶν) dicitur, id si quid video cum illa interpretatione adversa fronte pugnat.

5 Cf. not. 4. 6 De hoc praefecto docte et acute disputavit Rostowzew p. 78 sq., qui observavit haud infrequentem eius mentionem esse in titulis Latinis (cf. not. 4), plenissimam vero appellationem esse *praefectus praesidiarum et montis Berenices* C. I. Lat. IX, 3083 (Dessau Inscr. Lat. sel. 2699), 3, alibi *praefectus Bereniceidis* (Dessau 2698, 4. 2702, 3. 4) repperiri. Ruggierii sententiam, qui eum portui Berenices praefuisse statueret, ipsa appellatione refelli. Neque vero praefecturam montis ad ipsarum lapicidinarum regimen referendum, sed potius ad militum qui praesidii causa illic collocati essent imperium. Eos vero non modo metallorum et lapicidinarum securitati prospexisse, sed simul etiam vias per illas montuosas et desertas regiones custodivisse, ut in papyro quem O. Hirschfeld Sitzungsber. der Ak. zu Berlin

- 10 κυβερνήτου⁷ Ἐρυθραῖκοῦ⁸ δρα||χμὰς ὀκτώ<ι> -----⁹ |
 πρῶρῳ¹⁰ δραχμὰς δέκα |
 [φυλ]άκου¹¹ δραχμὰς πέντε |
 [να]ύτου¹² δραχμὰς πέντε |
 15 [θε]ραπευτοῦ¹³ ναυπηγοῦ¹⁴ δραχμὰς || πέντε
 χειροτέχνου δραχμὰς | ὀκτώ<ι>
 γυναικῶν¹⁵ πρὸς ἑταιρισ|μόν¹⁶ δραχμὰς ἑκατὸν ὀκτώ |

1892 p. 817 sqq. edidisset ὁρεοφύλακες ὁδοῦ Ὀάσεως commemorarentur. Horum vero militum praefectum arabarchae imperio subiunctum fuisse. 7 Post nomen Jouguetus ΤΟΥ addit, quem articulum esse existimat. Sed hic ipsius error est proximi nominis syllabam finalem perperam repetentis, ut apparet ex Petrii exemplo et Milnii imagine photographica. 8 De nomine Ἐρυθρὰ θάλασσα cf. n. 696. 1864. 1994⁸. Hic quoque commodissime de sinu Arabico intellegitur. 9 Hic [καὶ δέκα] aut [καὶ εἴκοσι] intercidisse Jougueti coniectura est non improbabilis. S. de Ricci haec cum litteris duabus initialibus versus proximi (cf. not. 10) coniungit et supplet [Νεῖλου δραχμὰς] | ξξ. Sed neque adiectivum Ἐρυθραῖκοῦ et genetivus Νεῖλου sic inter se opposita placent, neque omnino hic de navibus Nili dici videtur. Cf. not. 11. 10 Initio versus Jouguet nihil nisi ΠΡΩΡΕΩΣ habet neque ullam indicat lacunam. At ΕΞΠΡΩΡΕΩC scribit Petrie et adnotat duas primas litteras excisas quidem esse, sed tamen agnoscī. Quid iis faciam nescio, sed putaverim hanc lituram longe alius generis esse atque illas v. 1. 2. 33; scilicet nihil fecisse lapidicam nisi ut errorem quem commiserat emendaret. 11 Supplevit S. de Ricci subtiliter neque inepte; certe hoc longe praeferendum est illi quod Hogartho in mentem venerat [Νεῖλι]ακοῦ, id quod ipse reiecit, quia hic non de Nili navigatione diceretur, sed omnia ad eiusmodi nautas spectarent, qui Copto per desertum proficiscerentur ut in ora maris Rubri in naves conscenderent. Adde quod Νεῖλιακός sic substantive usurpatum esse de eo qui in Nilo navigationem exerceret incredibile est. 12 ΑΥΤΟΥ Petrie; Jouguet ΥΤΟΥ, neque in Milnii photographia quicquam certi ante prius Υ dispicio. 13 De ΕΥΤΟΥ omnes consentiunt; ante has litteras ΡΑΤ agnovit Petrie, quod in Milnii photographica imagine sane non video. Supplevit Hogarth, neque improbanda videtur eius restitutio. Cum θεραπεύειν notione prope accedat ad ἀκεῖσθαι, quod non modo sanandi sed etiam reficiendi vi vulgare est, intellexerim opificem qui non novas naves aedificet, sed quassas aut quolibet damno affectis medeatur. 14 ΝΑΥΙΤΗΓΟΥ Jouguet. 15 Jouguetus non inepte miratur pluralem hic ut v. 18. 19. 25 positum esse. At, qua de re ille dubitare videtur, pecuniae summas hic omnes de singulis mulieribus intellegendas esse certissimum est; nam ut taceam de illo ἀνὰ δραχμὰς τέσσαρας v. 26, quis tandem credet, idem drachmarum centum octo vectigal numerandum fuisse sive quis duas sive viginti meretrices invehret? 16 De meretricum vectigalibus in universum cf. n. 6294⁸. Hic eas intellegi, quae ex oriente navibus advenirent, inde terrestri itinere Copton transportarentur unde Alexandriam atque in alias urbes Aegypti magnas ac luxuriosas in

- γυναικῶν εἰσπλεουσῶν¹⁷ δραχμάς εἴκοσι
 20 γυναικῶν στρατιωτῶν δραχμάς εἴκοσι |
 πιτταχίου¹⁸ καμήλων¹⁹ ὀβολὸν ἓνα |
 σφαγισμοῦ²⁰ πιτταχίου ὀβολοῦς δύο |
 πορείας ἐξερχομένης²¹ ἐκάστου | πιτταχίου τοῦ ἀνδρός ἀνα-
 25 βαίνοντος δραχμὴν μίαν

iupanaria pervenirent recte iudicavit Hogarth, etsi iniuria de eis modo cogitat, quae a lenonibus adducerentur; immo quae sua sponte se illuc conferebant ut huic quaestus generi operam darent, profecto non minus pecuniae pendebant. Magnam esse summam confitendum est, sed nescio an consulto id institutum sit, ne nimius numerus eiusmodi mulierum in oppida conflueret, qua de re iam Hogarthus cogitavit. 47 Obscurissimum hoc tertium praeter meretrices et militum uxores feminarum genus. Nam quod Jouguet intellegit mulieres nuptas aliis hominibus ac militibus, eius rei ne tenuissimum quidem vestigium est in verbis. Quod vero eas mulieres quae sua sponte venirent qualibet de causa, etiam quae corpore quaestum facere vellent sed non a lenone inveherentur, interpretatur Hogarth, id ne ipsum quidem usquam indicatum neque ulla ex parte credibile est, quandoquidem cur hae non plus pependerint quam militum coniuges, vix quintam partem vectigalis meretricibus quae a lenonibus importarentur impositi, non perspicitur. Ingenue igitur profiteor, me ignorare, quale hic indicetur mulierum genus. Ceterum recte Hogarthus monet γυναῖκας στρατιωτῶν dici de eis feminis, quas milites uxorum instar haberent, nam iusto matrimonio militibus interdictum fuisse usque ad Septimii Severi tempora. 48 Cf. n. 595³³. Tabellam quadratam significat nomen, quae variis usibus inservire potest. In illo titulo et Polybii loco ibi allato de codicillis vel pugillaribus dicitur, hic manifesto de tessera, quae testetur camelum per illam viam duci licere et vectigal numeratum esse. 49 Huius pluralis eadem ratio esse videtur atque illius γυναῖκων v. 46. 48. 49. 25. Cf. not. 45. Genetivos καμήλων, ὄνου (v. 27), ἀμείτης (ibid.) non intellegendos de mercede, qua haec animalia et vehicula conducantur, sed de vectigali pro viae usu pendendo, ex exiguitate summarum collegit Wilcken Gr. Ostraka I p. 349 not. f. 20 Datur tessera ei qui camelum ducturus est, numerato obolo; deinde signatur, ut etiam hodie in multis tesserarum generibus usitatum est, ut variis de causis eis signum aliquod imprimatur. Sed cur et quo tempore id in illis camelorum tesseris factum sit latet; denique per ipsam protectionis occasionem (not. 24) tertia eaque maxima pensio drachmae accedit. Quo consilio sane haec ita trifariam divisa, non in unum vectigal uno tempore pendendum contracta sint, id quod et viatoribus et eis qui vectigalia colligerent multo minus molestum futurum erat, non assequor. Vocem σφαγισμός hac vi alibi non occurrere monet Hogarth. Idem observat, plerumque quidem onerum modo portoria exigi, animalia vero quae ea portent aut vehant immunia esse, sed camelorum vectigal etiam in titulo Palmyreno n. 629, 89. 466 commemorari. 24 Cum ἐκάστου πιτταχίου idem

γυναικῶν | πασῶν²² ἀνὰ δραχμὰς τέσσαρας |
 ὄνου ὀβολοὺς δύο
 ἀμάξης ἐχούσης²³ τετράγωνον²⁴ δραχμὰς τέσσαρες²⁵ |
 ἰστοῦ²⁶ δραχμὰς εἴκοσι
 30 κέρατος²⁷ δραχμὰς τέσσαρες
 ταφῆς ἀναφερομένης καὶ καταφερομένης²⁸ δραχμὴν μ[ι]αν
 τετρώβολον

genetivus sit quo et hic et alibi indicatur pro quanam re vectigal pendendum sit, πορείας ἐξερχομένης et τοῦ ἀνδρὸς ἀναβαίνοντος si quid video non possunt non genetivi absoluti temporali significatione esse. 'In ipsa profectione et quidem eo ipso temporis puncto quo homo in camelum ascendit'. Nam πιττακίου mentio indicat, haec quoque ad camelos spectare. 22 Hoc quaternarum drachmarum vectigal accessio esse videtur eorum quae v. 16—20 tribus discretis mulierum generibus imponuntur, quorum hic nullum esse discrimen adiectivo πασῶν enuntiatur. Sed quo pacto hae quattuor drachmae praeter illas viginti aut centum octo eis irrogentur, obscurum est. 23 Litterae ΑΜΑΞΗCΕΧΟΥ in rasura rescriptae sunt. Ceterum Jougueti lectio ΕΙΧΟΥ Petrii testimonio et Milnii photographia refutatur. 24 Tectum vel tabernaculum interpretatur Hogarth, sub quo sederint homines qui curru veherentur. Nam cum mercaturae omnino nulla ratio habeatur in hoc laterculo, currum quoque non mercium vecturae, sed hominum itineribus destinatum hic intellegendum.

25 Perfrequens inferiore aetate ubique terrarum hic nominativi in -ες pro accusativo in -ας cadente usus. Nonnullis Graeciae locis adeo iam antiquitus, certe in hac voce, idem usitatum erat. Cf. Gr. Dialektinschriften II, 1683, 5. 6 [μνᾱ]ς δεκατέτορες. 1612, 6 sqq. τοῦσδε ἂ πόλις πολίτας ἐποίησαντο συμπολεμήσαντες τὸν πόλεμον καὶ τὰμ πόλιν συνδιασώσαντες cum iis quae attulit editor in notis.

26 Malus qui Copto ad littus maris Rubri portatur ut illic navi imponatur. Nam quo pacto vice versa accidere potuerit, ut navium partes vel instrumenta ab illa ora in vallem Nili mitterentur, non intellegitur.

27 Antenna. Hac vi sane plerumque nomen derivatum κεράτι usurpatur (cf. Syll.² 197, 14 διελέχθη δὲ καὶ ὑπὲρ κεράτις καὶ ἰστοῦ), sed ne a primitivo κέρας quidem eam notionem alienam esse docet Meleagri epigramma Anth. Pal. V, 204, 3. 4 ἀλλ' ἐπὶ μὲν νώτοιςι μετάφρενον, ὡς κέρας ἰστῶ, κυρτοῦται et Luciani locus Amor. 6 τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἄραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. A. Boeckh Urkunden über das Seewesen d. Ath. p. 131.

28 Illa aetate in Aegypto ταφή dici pro τάφος adnotat Hogarth, sed ei significationi hic locum non esse ipse vidit, quia sepulcrum ferri (ἀναφέρεισθαι καὶ καταφέρεισθαι) nequiret. Sed quod ipse interpretari voluit sepulturam, mireris eum fugisse, plane idem etiam in hanc sententiam cadere; rem corpoream, non actionem aliquam aut caerimoniam, indicari ex participiis colligas. Ac Jouguetus quidem sarcophagum (*cercueil*) intellegit. Cui interpretationi quod obmovit H., sic ἀναφερομένης quidem probabilem habere explicationem, neque vero καταφερομένης, quia ex valle Nili hominum defunctorum corpora sursum in

Λ θ' ²⁹ Ἀποχράτορος | Καίσαρος [Διομηττιανοῦ]
Σεβαστοῦ [Γερμανικοῦ] ³⁰, Παχὼν ἐς ³¹.

coemeteria, quae essent in montibus et desertis, deportarentur, sed vice versa non item, id probarem, nisi haec distinctio sursum et deorsum portandi omnino obscurissima esset. Neque enim, de qua re in Aegypto primo aspectu cogitaveris, secundo et adverso Nili fluminis cursu portandi vim habere possunt, ut recte H. admonuit, quia iter per desertum, non navigatio in flumine, hic in censum venit. Sin vero praepositionem ἀνά de escensu ex valle Nili in montes Arabicos, κατὰ de descensu hinc illuc accipias, non video, quamcunque vim nomini ταφή tribuas, quo pacto omnino descensus notio hic locum habere possit. Quod si in medio relinquamus, ceteroqui probabilissimum mihi videtur, ταφήν hic corpus mortui ad sepe- liendum paratum, conditum et involutum (*mumie* significare. Cuius usus sane aliud exemplum novi nullum, sed per se eiusmodi metonymia nihil habet offensionis, ut vice versa apud nos nomen *Leiche*, quod proprie corpus defuncti significat, volgo de exsequiis usurpatur. Ab Iustiniano interdictum esse, ne usquam eiusmodi vectigal exigeretur, Hogarth observat provocans ad Cod. Iust. III, 44, 45 ἐν οὐδενὶ τόπῳ οὐδὲν τέλος παρ' οὐδενὸς προσώπου ὑπὲρ τῶν διακομιζομένων σωμάτων παρέχεται i. e. *nullibi ullum vectigal a quoquam pro transferendis corporibus praestatur*. Is sane Latinam modo versionem affert et in ea errore coniunctivum *praestetur* in indicativi *praestatur* locum substituit; sed ni fallor etiam ita ut traditum est hoc decretum, vetandi vim habet. Nam quid attinebat enuntiare, id re vera nusquam terrarum fieri? Utique aliquanto ante Iustiniani principatum fuisse eiusmodi vectigalia testatur alter locus quem item attulit Hogarth, Digest. XI, 7, 37: *funeris sumptus accipitur, quidquid corporis causa veluti unguentorum erogatum est, et pretium loci, in quo defunctus humatus est, vel sarcophagi et vectura, et si qua vectigalia sunt* (Codex haec et si qua vectigalia sunt post *humatus est* habet, transponenda esse vidit Mommsen). ²⁹ Domitiani annus nonus est 89/90 p. Chr. n. ³⁰ Nomina erasa, sed de Ricci, cui Milnii photographia ipsa praesto fuit, haec nomina in ea adhuc agnosci testatur. In eo vero imaginis photographiae exemplo, quod Milne historiae suae inseruit, nihil certi dispicitur. ³¹ Pachon, nonus fastorum Aegyptiorum mensis, a die 26. m. Aprilis incipiebat in calendario Alexandrino, quo utebantur aetate principatus. Haec igitur data sunt d. 40. m. Maii a. 90 p. Chr. n.

675 Supra portam sacelli siti Ombi iuxta templum magnum a parte meridionali. Ed. P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 167 n. 4 (Revue archéol. Troisième série XXX 1897 p. 268 n. 43. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 437 n. 35).

Ἵπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δωμιτιανοῦ [Σ]εβαστοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ παντὸς αὐτοῦ οἴκου Ἀφ]ροδείτη¹ θεᾶι μεγίστηι Πετρωνία Μάγνα καὶ τὰ ταύτης | τέχνα τὸ ἱερὸν οἰκοδόμησαν² ἐπὶ Γαίου Σεπτιμίου [Οὐ]εγέτου ἡγεμόνος³, στρατηγούντος⁴ Ἀρ[τε]μιδιῶρου, ἔτους ἐβδόμου⁵ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δω[μ]ιτιανοῦ | Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, μηνὶ Φαμενώθ⁶ νομ[η]νίαι).

Litterae ΕΘΩ. Vocabula frequenter, sed non constanter interpunctione [˘] distinentur. Nomen ΔΩΜΙΤΙΑΝΟΥ utrobique (v. 1. 2) consulto deletum, sed ita ut omnes litterae praeter unam distincte agnoscantur. Idem in vocem Γερμανικοῦ altero loco (v. 3) cadit. 1 In Aegyptiis templi magni titulis deam *Hator* appellari, ibique eius sacra cum Suchi (*Sbk*, cf. n. 176²) coniuncta fuisse observat Jouguet. 2 Cf. n. 426⁵. 3 Cf. n. 673³. 4 Nomi Ombitae. Joug. 5 A. 87/8 p. Chr. n. 6 Septimus anni Aegyptii mensis. In ea fastorum forma, quae principatus temporibus una in censum venit, hic mensis a die 26. mensis Februarii initium capit.

676 Stela cum anaglyphis duobus ab utraque parte tituli, quorum alterum repraesentat arborem sacram, alterum taurum et adulescentem sinistra manu facem aut baculum gerentem. Silsili (*Djebel Selseleh*). Edd. R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 82 n. 188. Accuratus A. H. Sayce Revue des études Grecques VII (1894) p. 297 n. IX. (Seymour de Ricci, Archiv f. Papyrusforschung II p. 439 n. 43.)

5 Τὸ προσ|κύνημα [Λε]ωνίδου κυβε|ρνήτου Νεῖλου || Διὸς¹ καλου-
[μένου] | Νεφώτου² τοῦ | [μ]εγίστου. | L ι' Τραϊανοῦ Καί|[σα]-
ρος τοῦ κυρίου³.

Litterae ΠΩ. 1 Cum hanc vocem et Lepsius et Sayce integram exhibeant, mirum est apud Riccium hoc versu [π]ροσκ|αλου[μένου] legi. Neque Nili cognomen hic esse, sed dei cui proscynema fiat, consentaneum est. Quod uterque genetivus, et hominis qui adorat et dei qui adoratur, aequè a nomine προσκύνημα pendet, nihil habet offensionis. At genetivum Νεῖλου a Διὸς plane separandum et ad κυβερνήτου referendum esse non est quod demonstretur. 2 'Nep-pet' i. e. 'dominus caeli' ex Saycii interpretatione. Ab hoc dei cognomine repetendum videtur *Nefotianus* in papyro Latine scripto Fayûm towns and their papyri p. 255 n. CV Col. II, 14. Nam in hoc indice praeter nomina Graeca et Latina etiam haud pauca Aegyptia, ut *Sisois*, *Paninulas*, *Neferos* occurrunt. 3 Annus decimus Traiani ex Aegyptiorum ratione numerandi 106/7 p. Chr. n. est.

677 Cysi (*Douch-el-Qalah*) in epistyllo pylonis repperit Caillaud. Edd. Salt ex Hydii apographo Classical Journal XXIII (1821) p. 368. Caillaud Voyage à l'Oasis de Thèbes tab. XXIII, 1. Hoskins Visit to the great Oasis p. 321. Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 229 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 119 n. XIV (J. Franz C. I. G. 4948). Omnium accuratissime G. Schweinfurth ap. Petermann geogr. Mittheilungen XXI 1875 p. 393.

Ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα | Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ τύχης, ἐπὶ Μάρκου Ῥουτιλίου Λούπου | ἐπαρχοῦ Αἰγύπτου¹, Σαράπιδι καὶ Ἰσιδῇ, θεοῖς μεγίστοις, οἱ ἀπὸ τῆς Κύσεως², οἱ ἐξείραν/τες³ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος, εὐεργεσίας⁴ χάριν ἐποίησαν, Λ ι θ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος || Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ⁵, Παχίων α' ⁶.

Litterae ΘΠCΩ. 1 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 449 n. 173. Eum iam anno 415 p. Chr. praefectum Aegypti fuisse apparet ex Eusebii narratione, qui Hist. eccl. IV, 2 Iudaeos per hunc eius magistratum seditionem movisse refert, itemque mense Ianuario 447 p. Chr. etiamtum in eodem officio versatum esse docet papyrus Berl. gr. Urk. I p. 131 n. 144 I, 2. 9. 2 Cf. C. I. G. 4949, 3 γαίῃ ἐνὶ Κύστ. Fr. 3 Sic legit Schweinfurth eaque re omnes difficultates expedit, quas antiquiorum exemplorum lectio γράψαντες editoribus creaverat. Nam verbum γράψεν ne ea quidem vi, quam Letronnius ei tribuerat, hic intellegi licet. Etenim non decernendi, sed rogandi notionem habet, alienissimam illam quidem ab hoc loco. 4 Hoc, non antiquiorum EYCEBEIAC, in lapide esse Schweinfurthii testimonio constat. 5 Undevigesimus Traiani Augusti annus 415/6 p. Chr. n. 6 Pachon nonus Aegyptiorum mensis pertinens ab 26. die mensis Aprilis ad diem 25. m. Maii. Antiquiora apographa diei notam numeralem Λ habent, sed in Schweinfurthii exemplo A est. Itaque die 26. m. Aprilis a. 446 p. Chr. n. haec scripta sunt.

678 Epistylum templi Corinthiaci non perfectum, ad montem *Djebel-Fateereh* e regione portus Philoterae, in statione cui nomen Ὑδραῦμα Τραϊανόν Δακικόν. Ex Wilkinsoni schedis ed. Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 153 n. XVI (J. Franz C. I. G. 4713 f).

Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης Αὐτοκράτορος Καίσαρος
 Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ¹ καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτοῦ οἴκου |
 καὶ τῆς τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐπιταγέντων ἔργων² ἐπιτυχίας | Διὶ
 Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι³ καὶ τοῖς συνναοῖς θεοῖς τὸν ναὸν
 καὶ τὰ περὶ τὸν ναὸν πάντα | Ἐπαφρόδειτος δοῦλος Σειγῆρια-
 5 νός⁴, μισθωτῆς τῶν μετάλλων, κατασκεύασεν⁵, || ἐπὶ Ῥαμμίῳ
 Μαρτιάλῳ⁶ ἐπάρχῳ Αἰγύπτου, ἐπιτρόπῳ τῶν μετάλλων Χρη-
 σίμου⁷, Σεβαστοῦ ἀπελευθέρου, | ὄντος πρὸς τοῖς τοῦ Κλαυδια-

Litterae ΘΟΠΕΩ. Vs. 7 inter ΑΔΡΙΑΝΟΥ et ΦΑΡΜΟΥΘΙ interposita
 μΣμ, quae videntur nullam nisi interpunctionis vim habere. Item v. 5 post
 ΑΙΓΥΠΤΟΥ est ω. 1 Imperator 117—138 p. Chr. 2 In titulo
 C. I. G. 4713 e, 10. 11 legitur ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ (i. e. Traiani imperatoris)
 πάντων ἔργων. Recte Letronnius et Franzius huius quoque tituli verba de
 omnibus quae imperator fieri iusserit operibus, non de metallis modo, inter-
 pretantur. 3 Eandem formulam habes C. I. G. 4713, 2. 4713 e, 1. 2, ex
 quibus titulis prior dedicatio est alius templi in alio eiusdem regionis loco
 ab eodem Epaphrodito conditi, magna ex parte ad verbum concinens cum
 hac, sed in fine mutila. Ille quidem locus a veteribus mons Porphyrites
 appellabatur (Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 12 p. 695, 3), huic vero ὕδρευμα Τρα-
 ἱανὸν nomen fuisse discimus ex titulo bilingui ibidem reperto C. I. G. 4713 c:
 Ὑδρευμα εὐτυχέστατον Τραϊανὸν Δακικόν. — *Fons felicissimus Traianus*
Dacicus. 4 Cf. C. I. G. 4713, 3: Ἐπαφρόδειτος Καίσαρος Σιγῆριανός. Ser-
 vus ex priore Sigeri dominio ad Caesarem pervenerat. Quem Sigerum non
 diversum esse a Domitiani imperatoris cubiculario qui illum interemit
 (cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 242 n. 500), propter temporum rationes
 probabiliter statuunt editores. 5 Cum κατα[ε]σκεύασεν emendassent Letronne
 et Franz, malui tradita retinere memor aliorum exemplorum augmenti syl-
 labici perperam omissi. Cf. n. 90¹⁰¹. 6 Q. Rammius Martialis praefectus
 vigilum fuit annis 111 et 113 p. Chr. (C. I. Lat. VI, 221, 2. 222, 2. Prosopo-
 graphia imp. Rom. III p. 125 n. 16). Manifesto idem est, quem hic quin-
 quennio post (not. 11. 12) praefectum Aegypti habemus. Dativum et gene-
 tivum illa aetate identidem confundi notum est, et hoc ipsum ἐπὶ c. dat. in
 eiusdem regionis titulis plus semel redire observant Letronne et Franz. Cf.
 C. I. G. 4713, 3. 4713 d, 1 ἐπὶ Λούπῳ ἐπάρχῳ. 4713 e, 5 sqq. ἐπὶ Ἐνκολπῳ
 ἐπιτρόπῳ καὶ Κούντῳ Ἀκκίῳ Ὀπάτῳ. 4843, 6 [ἐ]πὶ Μάρκῳ [Ρ]ου[τιλίῳ Λού-
 πῳ] ἐπάρχῳ. Apparet hoc nomen, ut proxima Chresimi procuratoris et
 Aviti centurionis, temporis definiendi causa addi; quare non video unde
 Letronnius et Franzius collegerint, Rammii Martialis praefecti iussu Epa-
 phroditum haec duo templa consecrasse. Immo mancipem metallorum, quod
 hominum genus non minus locuples fuisse consentaneum est quam alios
 publicanos, ipsum de suo haec extruxisse existimo. Cf. modo quae de
 C. Vibii Salutaris munificentia leguntur in titulo n. 480. 7 Cf. C. I. G.
 4713, 3, 4 Μάρκου Οὐλπίου Χρησίμου ἐπιτροπέοντος τῶν μετάλλων. Fuit igitur
 Traiani libertus. L. De omnium per Aegyptum metallorum procuratore

νοῦ⁸ ἔργοις Ἀουίου (ἐκατουάρχου)⁹ σπείρης πρώτης Φλαυίας
Κιλίκων ἱππικῆς¹⁰, | [L]β'¹¹ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ
Ἀδριανοῦ, Φαρμουθὶ καὶ¹².

haec intellegenda videntur. Contra singillatim unoquoque loco centurio (not. 9) ad observandos redemptores et operas constitutus fuisse videtur. 8 Sc. ἔργου. De Claudii imperatoris in illis regionibus metallis Letronnius provocat ad Plinium Nat. hist. XXXVI, 57: *rubet porphyrites* (cf. not. 3) *in eadem Aegypto, ex eodem candidis intervenientibus punctis leptosephos vocatur. quantislibet molibus caedendis sufficiunt lapicidinae. statuas ex eo Claudio Caesari procurator eius in urbem ex Aegypto advexit Vitrasius Pollio, non admodum probata novitate. nemo certe postea imitatus est.* Ab eo locum metallorum nomen proprium montis Claudiani accepisse apparet ex titulo Latino quem not. 9 ascripsi.

9 Hic $\bar{X}$ traditum est, in titulo gemino C. I. G. 4713, 4 legitur ΕΠΙ·Ρ·ΠΡΟΚΟΥΛΙΑΝΟΥ. Illic sane editores ἐπὶ Ρ[ούρου] Προκουλιάνου suppleverunt, sed cognomen sic per compendium scriptum plane abhorret ab usu, neque omnino dubium esse potest, quin illic idem atque hic signum agnoscendum sit. Denique C. I. G. 4713 e, 7 apographum $\bar{P}$ exhibet. Quod Letronne et Franz interpretantur $\chi(\iota\lambda\acute{\iota}\alpha)\rho(\chi\omega)$. Sed mihi quidem nulla ex parte dubium videtur, quin ἐκατόνταρχος (*centurio*) potius significetur. Primum enim ipsa signi figura prodit, P (i. e. ἐκατόν), non X eius primariam partem esse; deinde centurionem metallo praefici solitum esse apparet ex titulo eiusdem loci Latino, quem affert Franzius *Annius. Rufus* (i. e. centurio) *leg(ionis) XV Apollinaris. praepositus ab. Optimo. Traiano. operi. marmorum. monti. Claudiano. v(otum). s(olvi). l(ubenti). a(nimo)*. Denique idem scripturae compendium etiam alibi occurrit, ubi de significatione ἐκατόνταρχος vel ἐκατονταρχία nullo modo licet dubitari. Cf. n. 208². Ceterum cur hic alius esset centurio ac C. I. G. 4713, cum tamen Rammii Martialis praefecti et M. Upii Chresimi procuratoris nomina idem tempus indicarent, Franzius ambiguus haerebat. Mihi simplicissima res videtur; cum satis magno spatio inter se distarent haec duo metalla, utrumque suum habuisse custodem centurionem consentaneum est.

10 De cohorte I Flavia Cilicum equitata cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* IV, 4 p. 269, qui docuit eam cum Flavio principatu, utique ante a. 83 p. Chr. n. instituta esset, usque ad Hadriani aetatem in septentrionali, ab anno 130 p. Chr. in meridionali provinciae Aegypti parte tendisse, recentissimum vero eius vestigium anni 162 p. Chr. n. esse.

11 A. 117/8 p. Chr. n. 12 Pharmuthi, octavus anni Aegyptiorum mensis, in fastis Alexandrinis a die 27. m. Martii incipiebat. Hic igitur titulus die 23. m. Aprilis a. 118 p. Chr. n. incisus est.

679 Romae in via Ostiensi. Ex apographis Anonymi Einsidlensis et sylloges Signoriliana post J. Franzium C. I. G. 5900

aliosque ed. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1085 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 136).

Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας | καὶ Αἰγύπτου πάσης¹ Λευκί(ω)ι² |
 Ἰουλίῳ Οὐρηστίνῳ³ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου⁴ καὶ ἐπὶ
 5 τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε | καὶ Ἑλληνικῶν⁵
 καὶ ἐπὶ | τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ⁶, ἐπιστολεῖ⁷ τοῦ αὐτοῦ αὐτο-
 κράτορος.

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ sunt in exemplo Einsidlensi. In Signoriliano praeterea mira forma $\perp$ pro Y occurrit. Ceterum hoc apographum tam corruptum est, ut fere neglegendum fuerit praeter paucos locos ubi exempli Einsidlensis in universum multo accuratioris menda (veluti v. 1 APXIP EI, v. 2 ΑΙΤΥΠΤΟΥ) ex eo emendare licebat. 1 Hunc summum sacerdotem Romanorum aetate successisse in locum sacerdotis Alexandri et regum Ptolemaeorum, quem habes n. 56, 1. 90, 4, observant Letronne et Franz. Alexandriam ab Aegypto simili ratione disiungi in Latino C. Cornelii Galli titulo (n. 654³) et in edicto Ti. Iulii Alexandri praefecti (n. 669, 4) observavit U. Wilcken Zeitschrift für aeg. Sprache XXXV 1897 p. 75 not. 2. 2 ΛΕΥΚΙΟΙ. 3 Cf. Suidas Οὐρηστίνος, Ἰούλιος χρηματίας, σοφιστής· ἐπιτομήν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλούς δ'· ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Δημοσθένους βιβλίων· ἐκλογὴν ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσάίου, Ἰσοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων. De libris Vestini alia testimonia attulit M. Haupt Opusc. II p. 435. Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 220 n. 409. Ceterum hic videtur ex posteris illius Iulii Vestini esse, quem praefectum Aegypti septimo Neronis anno (60/1 p. Chr. n.) habes n. 667, 3. 4. 668, 13. 14. 4 Cf. n. 404, 4 cum not. 6. 447, 2 cum not. 4. Utrum recte Franzius (C. I. G. III p. 307 b. 315 a) ex hoc titulo collegerit, regimen Musei cum illo summo sacerdotio perpetuo coniunctam fuisse, an casu tum idem homo Vestinus utrumque gesserit, non facile est diiudicatu; tamen hoc praetulerim, quandoquidem proprium fuit in Museo sacerdotium Musarum (vel Musae 1474), quocum illam ἐπιστάσιν coniunctam fuisse probabilius est quam cum illo totius provinciae sacrorum antistitis honore. Utique distinguendus ab his sacerdotibus et praefectis Musei ὁ τεταγμένος ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγάλης βιβλιοθήκης n. 172, 5. 6. 5 Iam Augustus duas condiderat bibliothecas publicas, quarum utraque et Latinos et Graecos libros habebat, in templo Apollinis Palatini et in porticu Octaviae, eisque usque ad Traiani principatum quattuor aliae accesserant. Accuratiora v. apud K. Diatzko, Pauly-Wissowa's Realencyklopädie III, 1 p. 418 sqq. Qui eis praesunt, Latine procuratores appellari solent. Cf. Diatzko p. 422. 6 A studiis Hadriani Augusti. De hoc officio, quod Claudius instituisse videtur, cf. Seneca Cons. ad Polyb. 6. Sueton. Claud. 28. O. Hirschfeld Unters. zur Röm. Verwaltungsgeschichte I p. 210 not. 2. L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms I⁶ p. 408 sqq. Initio liberti Caesaris eo fungebantur, altero et tertio p. Chr. n. saeculis equites Romani. 7 Ab epistulis. Cf.

O. Hirschfeld Verwaltungsgesch. I p. 202 sqq. L. Friedländer Darst. aus der Sittengesch. I⁶ p. 440. Graeca vox ἐπιστολεύς, quae apud Lacedaemonios quondam vicarium nauarchi significaverat (Xenophon Hellen. I, 4, 23. II, 4, 7. IV, 8, 44. V, 4, 5. 6. Plutarch. Lysander 7. Pollux I, 96), de illo principis ministro usurpatur etiam apud Phrynichum p. 379, 45 Lobeck: τοιγαροῦν σὲ (Cornelianum ad quem liber missus est) τῶν μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν περιδρυσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἐλθόμενοι τῆς βασιλείας. Kaibel.

680 In statua Memnonis. Ex Saltii schedis ed. Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 435 n. XII (J. Franz C. I. G. 4722). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 77 n. 74.

Λούκιος Φουνεισουλανός | Χαρείσιος¹, στρατηγός Ἑρμων|θείτου
5 Λατοπολείτου,² ἤκου|σα Μέμνονος-θείς, πρὶν πρώ|της ὥρας καὶ
πρώτῃ³, σὺν | τῇ γυναικί μου Φουλβίᾳ· | Θῶθ ἡ⁴, L ζ
Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου⁵.

Litterae ΕΖΘΑΠΠΩ (sed v. 5 primo loco ω). 4 Homo Graecus, cuius nomen gentile perrarum indicio esse videtur, patrem vel avum civitatem Romanam impetrasse beneficio L. Funisulani Vettoniani hominis nobilis a Neronis principatu usque ad Domitianum in republica versati, de quo cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 99 n. 396. Eiusdem Charisii titulum metricum item Memnonis statuae incisum habes C. I. G. 4724, in quo item Fulviae uxoris et strategiae nomorum Hermonthitae et Latopolitae mentio fit. 2 Cum TOC legisset Letronne, Λατοπολείτ(η); emendavit. Sed ex Lepsii apographo apparet, postremam litteram intercidisse, quae sine dubio Υ fuit. Non igitur Latopolita origine fuit Funisulanus, sed nomis duobus coniunctim praefuit, id quod in his iisdem etiam alibi occurrit; cf. n. 683, 4 sqq. βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου. 3 Cf. n. 634³. 4 Thoth primus anni Aegyptiaci mensis secundum fastos Alexandrinos, quibus principatus aetate utebantur Aegyptii, a die undetrigesimo m. Augusti initium capiebat. 5 Hadriani annus septimus 122/3 p. Chr. est. Hic igitur titulus (not. 4) die 5. m. Septembris a. 122 p. Chr. n. incisus est.

681 In Memnonis statua. Ex Saltii schedis ed. Letronne Journal des Savants 1834 m. Iunio. De statua Memnonis p. 465 n. XXII (J. Franz C. I. G. 4728). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 103.

[Σα]βεῖνα Σεβαστή¹, | [Αὐτο]κράτορος Καίσαρος | [Ἀδριαν]οῦ²,
5 ἐντὸς ὥρας | [α']³ τοῦ Μέμνονο]ς δις ἤκουσε||-----⁴

Litterae **BCJ**. Vs. 4 fin. et v. 3 fin. sub scriptura huius tituli aliarum litterarum, antiquiorum ut quidem videtur, vestigia apparent. 4 Cf. Propogr. imp. Rom. III p. 429 n. 444. Augustae nomen nacta est eodem tempore, quo maritus pater patriae appellatus, 428 p. Chr. secundum Hieronymi chronicorum Eusebianorum versionem, cum Armeniaca 425 p. Chr. habeat (Euseb. ed. Schoene II p. 466 f. 467 h). Utique eo iam usa est cum Hadrianum anno 430 p. Chr. in Aegyptum comitaretur. Decessit paullo ante maritum, ut quidem videtur a. 436 p. Chr. n. 2 Annis 447—438 p. Chr. n. 3 Sonum illum, quem Memnonis statua edebat, cum solis ortu conexum esse non fugit antiquos; cf. Plinius N. hist. XXXVI, 58: *non absimilis illi narratur in Thebis delubro Serapis, ut putant, Memnonis statuae dicatus, quem cotidiano solis ortu contactum radiis crepare tradunt*. Quare plerumque prima diei hora exauditum esse consentaneum est. Id iam de se ipso monet Strabo XVII, 4, 46 p. 846 Cas. ἀγὼ δὲ παρὼν ἐπὶ τῶν τόπων μετὰ Γάλλου Αἰλίου καὶ τοῦ πλήθους τῶν συνόντων αὐτῷ φίλων τε καὶ στρατιωτῶν περὶ ὥραν πρώτην ἤκουσα τοῦ ψόφου. Item in titulis horae primae haud raro mentio fit. Cf. n. 682, 5. C. I. G. 4719, 4. 4727, 4. 4742, 1. 4753, 5. πρὶν πρώτης ὥρας καὶ πρώτῃ n. 680, 4. 5. Sed item sunt, qui se altera (C. I. G. 4723, 9. 4725, 8. 9. 4726, 7) aut tertia (C. I. G. 4759, 6) hora Memnona audivisse profiteantur. Utrumque coniunctum habes n. 685, 4. 5 ἀναπλέων ὥρας γ', καταπλέων ὥρας β'. 4 Lepsius versus quinti initio has enotat litterarum reliquias: ΑΔΛΛΜΠΠΕΥΥΩ; quae tam ambiguae sunt, ut a restituendo abstinendum videatur.

682 In Memnonis crure sinistro supra titulum n. 683. Edd. Pococke Descr. Or. I p. 40. Descr. Thebarum in Descr. Aeg. p. 112. Jomard in Descr. Aeg. ant. Vol. V, Tab. 55 n. 40. Ex his et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 181 n. XXVIII. Rec. des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte II p. 372 n. CCCLII (J. Franz C. I. G. 4734). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 402.

Γάϊος Ἰούλιος Διονύσιος | ἀρχιδικαστής¹, Θέωνος | ἀρχιδικαστοῦ
5 ὅς καὶ | πατήρ, ἤκουσα Μέμνο||νος ὥρας πρώτης².

Litterae **ΑΔΘΛΛΜΠΠΕΥΥΩ**. Hastae plerumque aliquantum incurvatae.

1 Cf. n. 436³.

2 Cf. n. 684³.

683 In Memnonis crure sinistro. Edd. Pocoeke Descr. Or. I p. 105. Hamilton Aegypt. p. 174. Ex his et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 178 n. XXVI (J. Franz C. I. G. 4732). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäier aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 94.

Ἀρτεμίδωρος Πτολεμαίου, βασιλικός | γραμματεὺς¹ Ἑρμῶν θείου
καὶ Λατοπολείου², ἤκουσα Μένονος τοῦ θειοτάτου μετὰ
5 καὶ τῆς συνβίου Ἀρσινόης καὶ | τῶν τέκνων Αἰλουρίωνος³ τοῦ
καὶ Κοδράτου καὶ Πτολεμαίου, ἔτει ιε' Ἀδριανοῦ | Καίσαρος⁴
τοῦ κυρίου, . . Χοιάχ⁵.

Litterae ΑΔΔΕΗ (sed semel v. 4 ΤΗC est) ΘΜΠCΩ. 1 Proximus dignitate post strategum (n. 663⁶) cuiusque nomi magistratus, penes quem administratio pecuniaria erat. 2 Cf. n. 680². 3 Nomen ab Aegyptiaco more feles divinis honoribus afficiendi derivatum ideoque vix usquam extra Aegyptum occurrens notavit Letronne. 4 I. e. 130, 1 p. Chr. n. 5 Quartus mensis anni Aegyptiorum. Inter diem 27. m. Novembris et d. 26. m. Decembris a. 130 p. Chr. haec exarata sunt.

684 In Memnonis crure sinistro, infra n. 683. Non sine mendis ed. Pocock. Descr. Or. I p. 105. Melius, adhibitis Saltii schedis, Letronne Commentatio de statua vocali Memnonis p. 180 n. XXVII (J. Franz C. I. G. 4733). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 95.

Κόϊντος Ἀπολ(η)ϊανός¹ Βόηθος | ὁμοίως ἤκουσα μετὰ τῶν προ-
γεγραμμένων² τῷ αὐτῷ ἔτει, μηνί | τῷ αὐτῷ³.

Litterae ΘΘΑΠΠCΩ. 1 ΑΠΟΛΠΙΑΝΟΣ in lapide esse testatur Lepsius, quod non Ἀπολλωνός, ut priores editores legerunt, sed Ἀποληϊανός legendum esse cum propterea certum existimo, quia Π multo veri similis est ex Η quam ex Λ errore natum esse, tum quia inter praenomen et cognomen non Graeco nomini locus est, sed Latino, ac proprie quidem gentili. Sed cognomina in -anus cadentia haud raro nominum gentilium vicibus fungi in vulgus notum est. 2 I. e. cum Artemidoro Ptolemaei f. scriba regio eiusque uxore et filiis. Cf. n. 683, 1 sqq. 3 Mense Decembre a. 130 p. Chr. n. Cf. n. 683⁵.

685 In statua Memnonis. Ed. Hamilton Aegypt. p. 173 (Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 274. Walpole

Travels p. 596). Ex Hamiltoni exemplo et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 227 n. LIII (J. Franz C. I. G. 4754). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 77 n. 65.

Κλαύδιος Γέμινος, | ἀραβάρχης¹ καὶ ἐπιστράτη|γος Θηβαΐδος²,
5 ἥκουσα | ἀναπλέων ὥρας γ'³, || καταπ(λ)έων⁴ ὥρας β'.

Litterae ΑΑΛΓΕΘΛΝΠΓΩ. 1 Cf. n. 570³. 2 Cf. n. 103⁴.
3 Cf. n. 684³. 4 ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ.

686 In syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Transactions of the R. soc. of litt. II P. I p. 74. De statua Memnonis p. 252 n. 44 (J. Franz C. I. G. 4807).

Νεκτάριος¹ Νεικομηδεὺς | ὁ λαμπρότατος καθολικός | Αἰγύπτου² ἰδὼν ἐθαύμασα.

Litterae ΔΘΠΓΩ et semel v. 4 init. Θ, cum praeterea ubique Ε sit. Ο aliquotiens minore modulo exarata. 4 Hoc nomen genus (cf. n. 688, 1 Επιφάνιος. 689, 1 Παλλάδιος. 693, 1 Ἐλπιδιος) non ante postrema saeculi p. Chr. n. tertii decennia usitatum fuit, unde de horum titulorum aetate iudicium ferri licet. Sed eos hic collocavi ne divellerem quae natura et argumento inter se arctissime conexa sunt. 2 Cf. P. Meyer in Beiträge zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 146 sqq. Qui regum Ptolemaeorum aetate omni totius regni administrationi pecuniariae praefectus fuerat magistratus (διοικητής, cf. n. 59³), eius officium paullulum immutata appellatione etiam principatus temporibus conservatum esse apparet; etenim idem sibi velle ὁ κράτιστος ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων (n. 715, 3. 2) et *procurator summae rei apud Alexandriam* (Acta Martyrum p. 344 ed. Ruinart) et ἐγκεχειρισμένος τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν βασιλικῆς διοικήσεως (Eusebius Hist. eccl. VIII, 9) manifesto recte existimat Meyer. Sed inde a Diocletiani aetate cum maiorem dignitatem assecutus esset, Latine *v(ir) p(erfectissimus) r(ationalis) Aeg(ypti)* appellatur (C. I. Lat. III, 17, 6. 7); Graece his accurate respondent ὁ διασημότατος καθολικός, quae in titulis et papyris plus semel leguntur; cf. exempla quae conguessit Meyer. Quod hic λαμπρότατος pro διασημότατος est, nihil habet offensionis, quia etiam alibi in illis ordinum dignitatumque vocabulis Graece interpretandis nonnunquam variatur.

687 In Memnonis crure dextro. Post Pocockium Descr. Or. I p. 104 aliosque ed. Letronne De statua vocali Memnonis p. 226 n. LI

(J. Franz C. I. G. 4750). Accurate delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 78 n. 78.

Ἡλιόδωρος Ζήνων|ος Καισαρείας Πα|νιάδος¹ ἤκουσα δ' καὶ |
 εἰ ἐμνήσθην Ζήνωνος || καὶ Ἀϊανοῦ ἀδελφῶν².

Litterae ΙΘΠΣ et semel (v. 5 altero loco) Ἰ. 1 Caesarea Panlas hoc oppidum praeter duos huius Heliodori titulos (cf. not. 2) etiam apud Ptolemaeum Geogr. V, 14, 17 p. 978, 3. Geogr. Ravenn. II, 15 p. 85 Pinder et in Tabula Peutingerana appellatur. Etiam Lebas-Waddington III 1620 b, 37 Καισάρειαν Πανιάδα β' ἀνδρῶν πανκράτιον legitur. Antea Πάνιον nomen fuit (Polyb. XVI, 18, 2), apud Iosephum plerumque Καισάρεια ἢ Φιλίππου dicitur. Perperam Stephanus Καισάρεια· τρίτη πρὸς τῇ Πανεάδι. Caesareae nomen a Philippo Herodis f. tetrarcha ei impositum est honoris Augusti causa (Ioseph. Ant. XVIII, 28. Bell. II, 168) anno 3 vel 2 a. Chr. n., unde in nummis civitatis anni numerantur. Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 1290 n. 9. 2 Eiusdem hominis titulum paene ad verbum consentientem, in insula Philis incisum, habes C. I. G. 4921 et ap. Lepsius Denkmäler aus Aeg. und Aeth. XII p. 88 n. 263: Ἡλιόδωρος Ζήνων|ος Καισαρείας Πανιά|δος ἡλθ(ο)|ν καὶ τὸ προ(σ)κύ|νημα ἐποίησα τῶν ἀδελ|φῶν Ζήνωνος καὶ Ἀϊανοῦ.

688 In Syringibus. Ex Wilkinsoni schedis ed. Letronne p. 266 n. CCIII. (J. Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 1209 n. 4788 b). Accuratissime delineatum proposuit R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 58.

5 Ἐπιφάν|ιος¹ ἰστόρησα, | οὐδὲν δὲ | ἐθαύμα||σα εἰ μὴ | τὸν
 λι|θον².

Litterae ΑΛΔεΘΙΠCΩ 1 Cf. n. 686¹. 2 Hinc collegis, nescio quid miri in illis regum antiquiorum sepulcris observare sibi visos esse homines, quod tamen is qui haec insculpserit irrita volgi credulitate nihil esse profiteretur. Nam certe Wilkinsoni interpretatio haec non ad locum ubi scripta essent, sed ad Memnonis statuam vocalem referentis iure meritoque rejecta est a Letronnio Franzioque. Cf. n. 694³.

689 In syringe Rhamsis V exscripsit Champollion natu minor, cuius ex apographo ed. Letronne Comment. de statua voc. Memnonis p. 254 (J. Franz C. I. G. 4808).

Παλλάδιος¹ δικολόγος² Ἑρμοπολείτης (ε)ῖδων ἐθαύμασα.

1 Cf. n. 686¹. 2 *Iuridicum Aegypti* interpretantur Letronne et Franz. Sed sunt quae gravissimam moveant dubitationem. Etenim non modo δικολόγος alibi causidicum potius, quam iudicem significat, sed omnino verbum λέγειν et omnia quae inde derivantur in re iudiciaria semper de partibus litigantibus, quae coram iudice causas orant, non de ipso penes quem iudicandi officium est usurpantur. Deinde nomen terrae omissum offensionem est; denique ethnicum officii nomini subiunctum, non praemisum, in hac quidem vocabuli interpretatione habet quo offendaris. Cf. n. 686, 4 sqq. Νεκτάριος Νεικομηδεὺς ὁ λαμπρότατος καθολικὸς Αἰγύπτου. Quod contra si professionem privatam, non magistratum publicum intellegas, hic verborum ordo defendatur exemplis simillimis n. 694, 4 Βουρέχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης. 693, 4 Ἐλπίδιος Ἐ[ρμ]οκράτους σχολ[α]τικὸς ῥ[η]τορικὸς Ἀλεξανδρεὺς. Quare quin Palladius causidicus vel advocatus fuerit nullus dubito. Longe alia ratio est tituli C. I. G. 4845 Σπουδάσις Παλατίνος υἱὸς [Τρύ]φωνος, [δι]κολόγου Αἰγύπτου, ἐθεασάμην. Nam illic cum aliis de causis tum propter additum Αἰγύπτου sane iuridicum indicari probabilius est. Sed in titulo negligentissime inciso et pessime conservato illud ΚΟΛΟΓΟΥ ex [ΔΙ]Κ[Ε]Ο-ΔΟΤΟΥ depravatum esse non nimis audax videtur coniectura. Fieri sane etiam potest, ut homo indoctus vocabulo Latino, quod ex *iuris* nomine et *dicendi* verbo compositum est, permotus δικολόγος pro δικαιολόγος scriberet. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 453 not. 4.

690 In syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Transactions of the R. society II, 4 p. 72. De statua vocali Memnonis p. 250 n. 29 (J. Franz C. I. G. 4772).

Ἀλέξανδρος ἑπαρχος | Θηβῶν¹ (ε)ῖδον καὶ ἐθαύμασα. | Κοσμάς
5 ὁ τούτου νο[τά]ριος² | (κα)ὶ -----³ Ἀλέξανδρος ἱατρὸς || θ(ε)ιό-
τατον ἔργον⁴.

Litterae ΛΕΗΘΘΞΠCVCW. 1 Post totius imperii Romani administrationem a Diocletiano et Constantino de integro ordinatam Aegyptus dioecesis fuit, quam ut antea gubernabat praefectus Aegypti sive Augustalis, divisa in sex provincias, quo in numero Thebais erat. Horum praesides sane solenni nomine ἡγεμόνες appellantur (C. I. G. 4846, 4 Τατιανὸς ἡγεμὼν Θηβαίων. 4769, 5 ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας sc. τῆς Θηβαίδος), sed neque Thebarum nomen pro tota provincia Thebaide usurpatum, neque appellatio ἑπαρχος, qua uti propter solenne ἐπαρχείας vocabulum proclive erat, illa aetate quicquam offensionis habet. Certe quis alius praefectus Thebarum vocari potuerit frustra quaesiveris. Cf. I. Franz C. I. G. III p. 324. 2 NOVΜΠΙΟC. Cum Letronnius νό[μ]α[ρ]χ[ος] emendare conatus esset, Franzius νο[τά]ριος scribere maluit, sine dubio recte. Nam neque nomarchi tum temporis

appellabantur qui singulis nomis praeerant (cf. n. 484²) neque ellipsis, quam ille statuit, τοῦτου sc. τοῦ νομοῦ, credibilis est. Immo genetivus ad Alexandrum praesidem spectat, cuius nomini duo homines qui ipsum comitabantur sua adiecerunt, ut etiam alibi in eiusmodi titulis haud raro factum est.

3 Initio versus quarti ΧΙΟΚ est. In duobus prioribus litteris particulam ΚΑΙ, quam Franzius in fine superioris versus supplere maluit, latere, οΚ vero nomen gentile Latinum Alexandri medici esse mihi maxime probabile videtur. Nam reliqui versus omnes a dextra integri sunt, neque Franzio ΧΙΟΧ Aegyptiacum illius Alexandri nomen statuenti assentiar.

4 Aut infra hunc versum verbum finitum periit, aut ex praesidis inscriptione v. 2 ἐθαύμασα hic mente supplenda est tertia pluralis numeri persona.

691 In Syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 74. Comm. de statua vocali Memnonis p. 253 n. 54 (J. Franz C. I. G. 4781). Accuratissime delineatam tituli imaginem proposuit R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 43.

Βουρίχιος σχολαστικὸς¹ | Ἀσκαλωνίτης² ἱστορήσας κατέγων
ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον³.

Litterae ΑΛΔΕΚΚΛΩ. 4 Causidicum interpretatur Letronne ex illius aetatis consuetudine, sine dubio recte. Cf. n. 693². 2 De verborum ordine cf. n. 689². 3 Quid hic Burichius sibi ipsi opprobrii det, paullo obscurius est. Sine dubio recte λόγον Letronnius interpretatur rationem, quam se non perspectam habere fateatur advocatus. At quod adiungit fortasse rationem qua haec magnificentissima opera elaborata sint innui, id nequeo probare. Nam haec quidem ratio, nempe ut omnium maximis honoribus afficerentur reges defuncti, profecto ne hebetissimi quidem ingenii hominem fugere poterat. Immo ut n. 688, 3 sqq., sic hic quoque indicari mihi videtur, in syringibus nescio quid miraculi monstrari solitum esse peregrinantibus, simile illius soni quem Memnonis statua edebat; iam cum Burichius persuasum haberet, id ad naturalem aliquam causam utique referendum esse, neque tamen eam enucleare posset, hanc sui ipsius reprehensionem lapidi insculpsit.

692 In Syringibus. Cum Letronnius ex Saltii schedis titulo n. 691 adiunctos hos versus dedisset, recte R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 44 separavit et imaginem tituli accurate delineatam proposuit.

Οὐκ ἀπεδεξάμην σὲ τ(ῆς)¹ ἐ[ν λόγοις²] | τριβῆς [ἐνεκεν³,] | ὦ
Βουρρίχιε.

Litteratura cursivae similis; memorabiles litterarum formae ΑΕΔΕ η(ῆτα)μρ(νς)ΞΠCΥ(τρ)Ω. 1 Τς lapis memorabili scripturae compendio, quod in minuscula medii aevi litteratura redire nemo fere ignorat. 2 Supplevi. Quod Letronnio in mentem venit, hic [παίδο]τριβῆς supplendum et ad fratrem Burichii causidici (n. 694, 4) referendum esse, id recte reiecit Franzius, qui huius tituli apographum perquam corruptum cum n. 694 edidit, sed a restituendo prudenter abstinuit. Nam Lepsiani demum exempli ope quid rei sit perspicere licet. Etenim illam ingenuam Burichii confessionem ignorantiae alius homo his subscriptis irrisit, facete ludens ambiguitate nominis λόγος, quod illic quidem (694³) rationem significat, non minus frequenter vero de oratione usurpatur, cuius rei peritia (τριβῆ) carere sane minime omnium decebat causidicum. 3 Supplevi. Cf. not. 2.

693 In Syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Transactions of the R. society of literature. II, 4 p. 73. De statua vocali Memnonis p. 254 n. 30 (J. Franz C. I. G. 4788).

Ἑλπίδιος¹ Ἑ[ρμιοχρά]τους² σχολ(α)στικὸς³ | ῥ(η)τορικὸς⁴ Ἄλε-
5 ξαν|δρεὺς⁵ ἱστορή[σ]ας || ἐθαύμασα.

Litterae ΑΑΛΔΔΕΘΑΛΞ(Ξ)ΠCΥV. 4 Cf. n. 686¹. 2 ΕΙ | ΤΟΥC lapis. Supplevi. Εὐ[τω]χοὺς Letronne, Εἰ[σιδότη]του Franz, quibus ex supplementis neutrum conciliatur cum terminatione v. 2 init. in lapide conservata. 3 CΧΟΛC†ΚΟC. Cf. n. 694¹. Non erat cur Letronne et Franz nomini hic aliam vim tribuerent atque illic. 4 Quod causidicus etiam doctrinae artis oratoriae se operam dedisse gloriatur, nihil habet miri, quare Letronnium et Franzium σχολαστικόν hic non ut alibi advocatum, sed professorem interpretantes non existimo verum vidisse. Ceterum traditur ΡΕΤΟΡΙΚC. 5 De verborum ordine cf. n. 689².

694 In syringibus, in tertio sepulcro ad occidentalem vallis partem. Post alios ed. Letronne Journal des Savants 1829 p. 648. De statua vocali Memnonis p. 245 (inde J. Franz C. I. G. 4789). Plenius et accuratius Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte II p. 265 n. CCI, tab. XXX, 25 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 1209).

Ἑρμογένης¹ Ἄμασ[εῦ]ς | [τάς] μὲν ἄλλας | σύρινγας | ἰδὼν
5 ἐθαύ[μα]σα², τὴν δὲ | τοῦ Μέμνονος | ταύτην εἰστο|ρήσας ὑπερ-
εθαύμασα.

Litterae ΕΘΠCΩ. Letronnii exemplum novissimum repraesentavi, antiquiorum lectione discrepante non enotata. 4 Cum ethnicum accesserit, iam hunc Hermogenem ab illo qui anno 434 p. Chr. Memnonis cruri sinistro titulum C. I. G. 4735 incidit, distinguendum esse apparet. 2 Cf. C. I. G. 4774 Α[ι]δέσιος ἐθαύμασα τῇ[ν] σύρι[γ]γα τοῦ Μέμνονος. 4792 Θαύματα συρίγγων ὁρώων μέγ' ἐθαύμα[α]σα Βῆς[ις,] | τὴν δὲ μάλισθ' ὁρώων ἐθαύμασα Μέμνονος ἐσθλή[ν]. 4805 τὸ προσκύνημα Μέμν(ο)ν(ο)ς κτλ. Hi quattuor tituli videntur in eodem sepulcro inventi esse, etsi nihil accuratius de loco traditur nisi in eo quem hic repetimus (cf. lemma).

695 In insula Philis in porticu. Edd. Letronne (ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni) Recueil des inscr. II p. 182 n. CXXVII. Bailie Fasc. inscr. III p. 206 (J. Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 1226 n. 4922 d). R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 83 n. 208.

Θεόμνηστος Πτολεμαίου στρατηγὸς Φιλῶν¹ ἦλθον | καὶ προσ-
εκύνησα τὴν μυριώνυμον² Ἰσιν³ καὶ τοὺς | ἐν τῷ Ἀβάτῳ³ θεοὺς
καὶ τὸ προσκύνημα ἐποίησα | Ἀπο(λ)λωνίου⁴ καὶ Διονυσίου Ἐπι-
5 φανείων⁵, τῶν ἐμῶν || ἐπιστατῶν⁶, καὶ τῶν τούτων τέκνων καὶ
γυναικῶν | καὶ τῶν ἡμετέρων πάντων, L⁷ -----

Litterae ΕΘΠCΩ. 4 Cf. n. 2022. Etsi unae Philae hic nominantur, tamen eundem nomum significari existimo, qui alibi ὁ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας appellatur, praesertim cum etiam vice versa eius designationem omissis Philis ab uno oppido Elephantine aliquando repeti videamus. 2 Idem cognomen est C. I. G. III Add. p. 1232 n. 4941, 4. 3 Cf. n. 138¹¹. 4 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ Lepsius. 5 Cognomen hereditarium Apollonii et Dionysii agnoscere sibi visus est Franzius. Sed mihi nulla ex parte dubium videtur, quin demoticum hic habeamus. Cf. n. 213. 4203. 4692. 6 Epistata proximum in quoque nomo locum post strategum tenebat; frequenter commemoratur in papyris. Cf. Franz C. I. G. III Introductio in titulos Aeg. p. 292. 7 Anni dieique notas consulto deletas esse observavit Wilkinson. Commodi potissimum nomen fuisse Letronnius propter spatii rationes probabile existimat.

696 Columna parva lapidis calcarii, inventa Copti (*Kuft*), exstat Londinii in collegio universitatis. Ed. Flinders Petrie Koptos tab. XXVIII fig. 8. Cf. Hogarth ibid. p. 34. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung p. 563 n. 105.

5 Θε[ᾱ μεγ]ίστη¹ | Ἰσιδι ὑπὲρ | εὐπλοίας | πλοίου Σαρά||πιδος²
Ἐρμα[-----]

Litterae volgares praeter ΘΛΠC. 1 ΘC.ΜΕΓΙCΤΗ. 2 Navi ipsi Σάραπις nomen fuisse statuit Hogarth. Mihi probabilius videtur, Σαράπιδος genitivum pendere a πλοίου, ut eius dei sacram esse significetur navem. Cf. n. 56, 54: καὶ ἡ ἀναγωγὴ τοῦ ἱεροῦ πλοίου τοῦ Ὁσεΐριος εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν κατ' ἐνιαυτὸν γίνεται ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἡρακλείῳ ἱεροῦ. 3 Ἐρμα[[νοῦβιδος] Jouguet ap. Riccium. Sed sine dubio rectius hominis qui hoc monumentum dedicaverit nomen agnoscunt Hogarth et Ricci supplentque Ἐρμα[ίος]. Potest sane etiam Ἐρμα[[γόρας] fuisse.

697 Columna sepulcralis incertae originis, Parisiis in museo publico. Edd. Clarac Inscr. Gr. et Rom. du musée royal du Louvre p. 444 tab. 58 n. 856 (J. Franz C. I. G. 4712 b).

Ἀντιλα(β)οῦ¹, κύριε Σάραπι. Βῆσις | πρεσβύτερος καὶ Βῆσις
νεώτε|ρος, ἀμφοτέροι Σεντώσυτος² | κυβερνήτου ἀπὸ Πτολεμαί-
5 δος, || καὶ Βῆσις Κάρβας³ ἀδελφὸς τῆς | μητρὸς αὐτῶν, ἐσφα-
γμένοι ἐν θρ|μῳ Πούχεως⁴ τοῦ Ἀνταιοπολείτου νομοῦ⁵, καὶ τὸ
πλῦ(ο)ν⁶ αὐτῶν ἐνπέ|πρηξαν⁷.

Litterae ΔΔΕ (sed v. 4 in nomine Πτολεμαίδος Ε est) ΠΓCΦΦΩ.
1 ΛΑΡΟΥ. Manifesto hoc verbo deus imploratur, ut causam hominum mi-
sere trucidatorum suscipiat eorumque necem ulciscatur. Eandem subve-
niendi, manum rebus alicuius hominis admovendi notionem ἀντιλαμβάνεσθαι
etiam Fayûm towns ad their papyri p. 104 n. XII, 34 habet, ubi litteris
petitoriis hominis graves iniurias perpassi subiciuntur verba τούτων δὲ γενο-
μένων ἔσομαι ἀντειλημμένος. Passivi structura personalis, etsi ἀντιλαμβά-
νεσθαι τινος dicitur, nihil habet offensionis. 2 CENTΩCYTOC lapis,
quod mutare non ausus sum. Nam quod apud Franzium emendatur Σεν-
τω(ο)ῦτος, id mulieris potius quam viri nomini convenire videtur (n. 698³).
3 Noli Βῆσις Κάρβας duplex nomen intellegere ut n. 699, 1 Πάππος Θεό-
γνωστος, sed potius huius Besidis sorori, illorum qui v. 1. 2 sunt matri,
Κάρβα nomen fuisse existimaverim. Neque ea res, quod C. I. G. 4890, 7 sane
Κάρβας viri nomen esse videtur, sufficit ad hanc interpretationem everten-
dam. 4 Sine dubio eodem loco, ubi necati erant, etiam sepulti sunt
homines quorum hoc est epitaphium. Quare magnopere dolendum est, quod
ignoratur ubi lapis inventus sit. 5 De Antaeupoli cf. R. Pietschmann
ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 2343. Sita erat in septentrionali Thebaidis parte
ad orientalem Nili ripam in loco hodierni *Kâu-el-Kebîr*. Nomen derivatum
est a deo Aegyptiorum ibi culto, quem Graeci Antaeum appellabant (cf.
n. 109³). Nomus, cuius caput erat, Ἀνταιοπολίτης vocabatur nomine ab
Ἀνταίου πόλις eadem ratione derivato ac Διοπολίτης a Διὸς πόλις (n. 184³).

Ceterum ut omnino in nomorum descriptione multae fuerunt vicissitudines, sic hunc ignorant Herodotus et Strabo, sed commemorant Plinius N. hist. V, 49 et Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 32 p. 723, 2: Ἀνταιοπολίτης νομὸς καὶ μητρόπολις Ἀνταίου μεσόμενος. Exstant etiam nummi huius nomi cusi Traiani et Hadriani principatu. Cf. Feuardent Numismatique de l'Égypte II p. 304 et quae praeterea affert Pietschmann l. l. 6 ΠΑΥΝ i. e. πλοῖον. 7 Cf. Syll.² III p. 237.

698 Sarcophagus Graeco more elaboratus, inventus in vico *Gurnah* prope Thebas. Ex schedis Cailliaudi ed. Letronne Observations de repraesent. zodiac. p. 27. Ex Hennekeri libro Notes during a visit to Egypt, Nubia, the Oasis etc. Londinii 1820 p. 136 litteris minusculis repetivit Reuvens Lettres à Mr. Letronne II p. 38 (J. Franz C. I. G. 4822).

Σωτήρ¹ Κορνηλίου Πολλίου², μητρός Φιλοῦτος³, ἄρχων Θηβῶν⁴.

Litterae ΘΠCΩ. 4 Eiusdem familiae homines habes C. I. G. 4823, 1. 2 Σενσαὸς Σωτήρος Κορνηλίου, μητρός Κλεοπάτρας τῆς καὶ Κανδάκης Ἀμμωνίου. 4824, 1—3 Πετεμένωφιδος ὁ καὶ Ἀμμωνίου Σωτήρος Κορνηλίου Πολλίου, μητρός Κλεοπάτρας Ἀμμωνίου. Quos non fratrem et sororem esse illius Soteris, quem hic habeamus, matris nomen indicat. Sed liberos eius esse (not. 2) statuit Franz, id quod certe perquam probabile est. Tertius filius Heraclius commemoratur C. I. G. 4826, 1. Iam cum Sensaos Soteris filia die 15 m. Iulii a. 109 p. Chr. virgo paullo plus quam sedecim annorum decesserit, Petemenophis filius vero adulescens annos viginti unum natus die 2. m. Iunii 116 p. Chr., apparet hunc titulum utique paullo post a. 100 p. Chr. incisum esse, quandoquidem hominem natione Aegyptium (not. 3) ad talem magistratum paullo provectiore demum aetate pervenisse probabile est. 2 Num recte Letronnius etiam patri nomen Σωτήρ fuisse statuatur, iure dubitaveris. Utique filiae et filii tituli C. I. G. 4823, 1. 4824, 1 id non probant, quia in illis commodissime cum Franzio originis designationem Σωτήρος Κορνηλίου, Σωτήρος Κορνηλίου Πολλίου ita accipere possumus, ut Soter pater, Cornelius Pollius avus Sensaotis et Petemenophidis habeatur. Etenim articulus τοῦ omissus illa aetate offensionem non habet. Si quis miretur Romana nomina nusquam comparere nisi in illo Soteris patre, Sensaotis et fratrum avo, cum tamen civitas Romana hereditario iure in posteros transierit, ei respondebimus omnino non hic cogitandum de civitate, sed nomina Romana Κορνήλιος et Πόλλιος potius Graecorum nominum quae unius hominis propria sint instar haberi, qui mos principatus aetate neutiquam infrequens est. Cf. Πομπώνιος Ζωστήρος Γαργήτιος C. I. Att. III, 1023 III, 3. 1104, 25. Πομπώνιος Δίου Σφήττιος C. I. Att. III, 1030, 20. 1114, 61. 3 Ut in reliquis huius familiae titulis (not. 1) Aegyptiaca nomina promiscue cum Graecis usurpantur, sic hic nomen mulieris a Graeca quidem stirpe, sed terminatione

ex indigenarum sermone repetita formatum habemus. Nam nomina feminina in -οῦς, -ούτος cadentia nusquam usitata fuerunt praeter Aegyptum. Ac pleraque quidem tota Aegyptia sunt, sed similia huius Εὔποροῦς, Εὔποροῦτι, Εὔποροῦν habes Berl. gr. Urk. III p. 5 n. 702, 8. 16. 22. Δημαροῦτος ibid. p. 85 n. 784 VI, 14. Δημητροῦς ibid. p. 137 n. 822, 25. p. 181 n. 859, 4. gen. Δημητροῦτος v. 7. 18. 28. Χαριτοῦν p. 142 n. 827, 28, quod sane etiam a Χαριτώ derivari potest. 4 Cave de municipali civitatis Thebarum magistratu cogitaveris. Nam in hoc genere pluralis ἄρχοντες quidem usitatissimus est in Aegypto, ut omnium magistratuum collegium (συναρχία) significetur, singularis ἄρχων vero de uno certo officio alienus a sollenni sermone et rarissime negligentia quadam usurpatus (cf. F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 14); adde quod civitas Thebanorum et Ptolemaeorum et Romanorum aetate non Θῆβαι appellatur, sed Διόσπολις ἡ μεγάλη (cf. n. 654⁸). Ex altera parte neque epistrategum Thebaidis neque strategum nomi intellegi licet. Nam post Diocletiani quidem aetatem Θῆβαι pro Θῆβαις aliquando dictum esse arguit titulus n. 690, 1. 2 ἑπαρχος Θῆβων. Sed neque hinc colligi licet, iam aliquot saeculis ante hoc licuisse, neque epistrategus aut strategus usquam ἄρχων appellatur. Quare nescio an ἄρχοντα Θῆβων hic eundem interpretari praestet, qui alibi ἡγετάρχης audit (cf. n. 1904). Sane hoc quoque sine exemplo est, sed similitudo harum duarum appellationum tanta est, ut coniecturae meae fidem facere videatur. Fuit igitur Soter praefectus regius oppidi Thebarum.

699 Basis statuae eruta anno 1819 ex aquaeductibus urbis Alexandriae. Edd. Gau Antiquités de la Nubie tab. X n. 27. G. Cordeiro de' Conti di S. Quintino, Giornale Arcadico 1823 p. 206 sqq. (J. Franz C. I. G. 4684). Cf. Raoul-Rochette Journal des savants Nov. 1824 p. 694. Letronne ap. Bar. de Férussac Bulletin des sciences historiques II p. 262 sqq.

Πάππῳ Θεογνώστῳ¹ Βάσσος Στράτωνος ἐπιμελητῆς τοῦ τόπου²

Litterae ΑΑΔΕΘΛΠ(semel v. 3 Γ)CΩ. 1 Medicum intellegunt Letronne et Franz, cui Bassus, cum uxor vel filia ab eo sanata esset, voti solvendi causa hanc statum dedicaverit. Neque aliam video interpretationis viam, quoniam Πάππῳ Θεογνώστῳ utique dei heroisve nomina esse nequeunt. Permirum sane votum homini factum et anathema ei consecratum. Quia Πάππῳ Θεογνώστῳ dicatur pro Πάππῳ τῷ καὶ Θεογνώστῳ non est dubium. Nam si πάππῳ nomen appellativum iudicaveris, non video quomodo titulum intellegere possis. 2 Cum in urbe Alexandria inventus sit lapis, utique de illa nominis τόπος vi, qua partem nomi significat, quae ipsa rursus in plures vicos (χώμας) dividatur (n. 854), hic cogitari non licet. Sed vix melius est, quod Franzius proposuit, curatorem urbis potius intellegendum. Nam Alexandrinorum urbem unquam τόπον appellatam esse omnino

καὶ | ἱερόφωνος³ τοῦ κυρίου Σαράπιδος⁴ εὐχαριστήριον ὑπὲρ
Τριπολέμας⁵ | ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῶ⁶.

incredibile est. Immo delubrum Sarapidis cum proximis oppidi partibus significari videtur, ut n. 85, 4. 5 est φυλακίτης τόπου Ἀμμωνείου. 3 Eum, cuius voce oracula dei pronuntientur, intellegere iubet Letronne, qui aptissime confert vocem ἱερόγλωστος in epigrammate apud Pausaniam perieg. VI, 17, 6. Non fere discrepat Bassi officium ab eo quod Delphis et alibi προφῆτου appellatione significatur. Etiam θεσπιωδός Apollinis Clarii (n. 530⁵) certe simillimus est. 4 De Sarapidis sacris a Ptolemaeo Lagi f. conditis cf. n. 164, de Sarapieo Alexandriae O. Puchstein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1386. 5 Mireris nullam addi necessitudinis quae huic mulieri cum Basso intercedat significationem. Sed cf. n. 207 Ἀψίδιος Κλήμης — τὸ προσκύνη[μα] ἐποίησα — Πωλλ[ί]της καὶ τῶν ἰδίων πάντων. Utrobique uxorem potius intellexerim quam filiam. 6 Formula in titulis Aegyptiis usitatissima, respondens fere illis Latinorum *Quod bonum felix faustumque sit* vel Graecorum ἀγαθῇ τύχῃ. Plerumque a verbis dedicandi similibusque pendet (ἀνέθηκα hic et n. 717, 8, κατεσκεύασεν n. 704, 6, ἀνῶρθωσεν n. 710, 5, ἐκτίσθη n. 722, 13). Persaepe totus titulus hic verbis finitur, aliquando nihil nisi temporis nota post ea infertur; multo rarius initio inscriptionis collocantur ut n. 713, 1 εὐτυχῶς καὶ ἐπ' ἀγαθῶ. Cf. C. Wachsmuth Mus. Rh. XXVIII p. 585.

700 Ara lapidis granitae rubri inventa Antinoupoli (*Schêeh-Abâde*), exstat in museo oppidi *Cairo* n. 9274. Ed. J. G. Milne History of Egypt V. Under Roman rule p. 194 n. 16 a.

5 Ἀντινόωι | Ἐπιφανεῖ¹ | Φεῖδος Ἀκύλας² | ἐπιστράτηγος || Θηβαίδους³.

Litterae ΕΠC. Vs. 2 in syllaba vai ε reliquis litteris multo minor. 1 Cf. P. von Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2439 n. 5, ubi de divinis honoribus Antinoi post mortem (130 p. Chr. n.) habitis cum alibi, veluti Lanuvii, tum in Aegypto testimonia scriptorum, titulorum, nummorum composita habes. Quo minus mirum est, ipsam urbem Aegypti (cf. n. 701³) quam honoris eius causa condiderat imperator (cf. Cassius Dio LXIX, 41, 3 aliaque quae affert v. R. I. I.) Antinonum deum cultum esse; nam deum, non heroa, indicat epitheton ἐπιφανής. Cf. n. 90¹⁹, 44¹⁸⁹. 2 Pleno nomine Iulius Fidus Aquila, praeter hunc titulum notus ex inscriptione monumenti quod fratri Q. Iulio C. f. Aquilae ponendum curavit Siccae Veneriae C. I. Lat. VIII, 15872. Cf. H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 191 n. 205. 3 Cf. n. 1034, ubi sane quod Ptolemaeus V Epiphanem epistrategos primum instituisse dixi, id mera P. M. Meyeri coniectura nititur neque ullo testimonio confirmatur.

701 Basis lapidis calcarii eruta in antiquo Antinoënsium oppido (*Schêch-Abâde*), translatum in museum oppidi *Cairo*. Ed. E. Miller *Revue archéol. Nouv. Sér.* XXI (1870) p. 343.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ | [Τραϊαν]οῦ Παρθικοῦ υἱός, | θεοῦ
Νέρουα υἱώνος, [Τ]ραϊανός | Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιερεὺς ||
5 μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ κα', αὐτοκράτωρ τὸ β', |
ὑπατος τὸ γ', πατὴρ πατρίδος¹, | ὁδὸν καινὴν Ἀδριανὴν ἀπὸ |
10 Βερενίκης² εἰς Ἀντινόου³ διὰ || τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὁμαλῶν |
παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν⁴ | ὑδρεύμασιν ἀφθόνοις⁵ καὶ

Litterae ΕΞΠCΩΩ. 4 Hadriani tribunicia potestas una et vigesima incipit a die 10. mensis Decembris a. 136 p. Chr. n. (cf. Th. Mommsen *Röm. Staatsrecht* II, 2³ p. 804 not. 1), annus imperii vigesimus unus ex Aegyptiorum numerandi ratione (v. 15) a die 29. m. Augusti eiusdem anni. Cf. not. 8. 2 Berenice oppidum in littore maris rubri, in confiniis Aegypti et Trogydites situm, conditum a Ptolemaeo II Philadelpho et ab eius matre denominatum, florens mercatura Indica, Arabica, Aethiopica cum Ptolemaeorum regno tum, ut hic ipse titulus docet, Romanorum imperio. Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* III, 4 p. 280 n. 5. 3 Urbs anno 132 p. Chr. ab Hadriano Augusto condita Antinoi (n. 700¹) honoris causa, quem ibi ut deum cultum esse ex illo titulo apparet. Cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* I, 2 p. 2442 n. 2. Ἀντινόου πόλις est apud Ptolemaeum *Geogr.* IV, 5, 30 p. 748, 4: ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν τοῦ ποταμοῦ νομὸς Ἀντιοίτης καὶ μητρόπολις ἐπ' αὐτῇ Ἀντινόου πόλις, sed brevioris formae quam hic habemus etiam apud scriptores exempla occurrunt, allata a Pietschmanno l. l. haec: Ἀντινόου *Chron. Paschal.* I, 475. *Antinou* *Ammian. Marc.* XXII, 16, 2. *Antenou* *Itin. Antonini* 167, 4. Ἀντίου *Pausan. Perieg.* VIII, 9, 7. Ἀντιῶ *Hierocles Synecd.* 730, 8. *Antino* *Tabula Pentingeriana. Antinoy* *Geogr. Rav.* 123, 8. Singulare est quod Steph. Byz. habet Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπ' Ἀντινόου παιδός. τὸ ἐθνικὸν Ἀντινοεύς. ἐκλήθη ἡ πόλις καὶ Ἀδριανούπολις. Situm oppidum in orientali Nili ripa in confiniis Heptanomis et Thebaidis, ut modo huic modo illi regioni accenseretur. Parietinae exstant prope hodiernum *Schêch Abâde*. 4 Minus accurate dicitur via Hadriani a Berenice usque ad Antinoupolin iuxta littus maris rubri munita esse; nam postrema eius pars per mediam terram a mari ad Nilum (not. 3) ducebat. Etiam illud διὰ τόπων — ὁμαλῶν pro natura regionum non potest de tota via accipi, sed eam modo partem attingit quae in littore maris erat. Ceterum Ἐρυθρὰν θάλασσαν hic ut alibi (cf. n. 69⁶. 199⁴⁸) sinum Arabicum esse vix est quod moneam. 5 Voce ὑδρεύματα et loca littoris, ubi praeternavigantes appellunt aquandi causa, et puteos cisternasque, quae in itineribus per desertum faciendis eidem usui inserviunt, significari monet editor. In illis regionibus mari rubro propinquis novimus ὑδρεῦμα Τραϊανόν (cf. n. 678³).

15 σταθμοῖς καὶ φρουρίοις δι|ειλημμένην⁶ [ἀν]έτεμεν⁷ ἔτους κα',
Φαμενώθ α' ⁸.

6 *Distinctam*. Commodissime Miller affert Aristotelis Polit. VII, 12, 1331 a 19 ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανεμεῖσθαι, τὰ δὲ τείχη διειληφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. 7 *Supplevit* Miller, compositi exempla afferens Philonis de opificio mundi 69 (I p. 16, 11 Mangey) τέχναις καὶ ἐπιστήμαις πολυσχιδεῖς τε ἀνατέμνων ὁδοὺς καὶ λεωφόρους ἀπάσας et eiusdem scriptoris II p. 362, 6 Mangey ἐν ἀνοδίαις ἴσχυσεν ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν. Sed quod Latinos sic findendi voce uti dicit allato Vergilii versu Aeneid. VI, 540: *hic locus est, partis ubi se via findit in ambas*, nequeo satis mirari. Nam illic notionem dividendi inesse apparet, quae plane aliena est a Graeco τέμνειν ὁδόν. Hoc simplici plerumque utuntur Graeci, sed cum duas litteras periisse definite testetur Miller, eius supplementum recipiendum fuit. Simili notione idem verbum compositum de sulcis, quos boves arantes ducunt, usurpat Philo de opif. mundi 85 (I p. 20, 25 Mangey): ταῦροι μὲν καταζεύγνυνται πρὸς ἄροτον καὶ βαθείας αὐλάκας ἀνατέμνοντες — μακρὸν ὀλίγον ἀποτείνουσι. Sane hic codices AP κατατέμνοντες, § 69 ABP διατέμων habet, sed recentissimus editor utrobique praepositionem ἀνά retinuit. 8 Phamenoth, septimus Aegyptiorum mensis, in fastis Alexandrinis, qui principatus aetate usitati erant, a vigesimo quinto m. Februarii die initium capiebat. Incisa igitur haec d. 25. m. Februarii 137 p. Chr. n. Cf. not. 1.

702 Supra portam templi cum anaglyphis repraesentantibus Antoninum imperatorem sacrificantem numinibus Aegyptiis, in loco qui appellatur *Kasr-Zayan* in parte Oasis Thebarum septentrionali, occidentem versus ab *El-Khargeh*. Edd. Salt ex Hydii apographo Classical Journ. XXIII (1824) p. 370. Drovetti ap. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes p. 105. Hoskins Visit to the great Oasis p. 320, Letronne Recherches p. 236 sqq. Recueil I p. 124 n. XV. Ex his et Minutolii schedis J. Franz C. I. G. 4955. Omnium accuratissime G. Schweinfurth, Petermanns Geogr. Mitth. XXI 1875 p. 392. Cf. quae de titulo exposuit A. Stein Hermae XXXII p. 666 et ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie Suppl. I p. 228 n. 3.

Ἀγα[θῆι τύ]χῃ[ι.¹] | Ἀμενήβι² θεῶι μεγίστῳ Τχονεμό-

Litterae ΘΠCΩ. Versus lineis horizontalibus tenuiter sed accurate incisis distinctentur. 1 Huius versus reliquias non iam repperit in lapide Schweinfurthius. 2 I. e. Ammon (*Amen*) deus loci *Hibe*. H. Brugsch ap. Schweinfurthium. Cuius interpretatio sine dubio antiquiori, quae apud Franzium est, deorum *Amon* et *Kneph* nomina in unum contracta hic

ρεως³ καὶ τοῖς | συννάοις θεοῖς ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς
 Ἀντωνεῖνου | Καίσαρος⁴ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτοῦ
 5 οἴκου ὁ σιχὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ || πρόναον ἐκ καινῆς κατεσκευ-
 ᾶσθη ἐπὶ Ἀουιδίου Ἡλιοδώρου⁵ ἐπάρχου Αἰγύπτου, | Σεπτιμίου
 Μάκρωνος ἐπιστρατήγου⁶, στρατηγοῦντος Πλινίου⁷ | Καίπιω-
 νος, | ἔτους τρίτου⁸ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου
 Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου | Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς, Μεσορῇ ὀκτωκαιδε-
 κάτῃ⁹.

haberi, praeferenda est. 3 Loci nomen agnoscit Franz allata simili ap-
 pellatione Ἰσιδι Φιλῶν i. e. τῇ ἐν Φίλαις. 4 Antoninus Pius (138—164
 p. Chr.). Cf. not. 8. 5 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 187 n. 1168.
 C. Avidius Heliodorus, Cyrrho Syriae oriundus, rhetor, ab epistulis Hadriani
 Augusti (Cassius Dio LXIX, 3, 5. LXXI, 22, 2). Praefecturam Aegypti praeter
 hunc titulum testantur etiam C. I. Lat. III Suppl. 14147, 3. Fayûm towns
 and their papyri p. 257 n. CVI, 4. 6. Per quadriennium et aliquot menses aut
 etiam amplius eum in officio fuisse apparet ex papyris qui die 30. m. Martii
 a. 139 p. Chr. n. (Berl. gr. Urk. III p. 53 n. 747, 1) et die 16. m. Maii 143
 p. Chr. n. (Berl. gr. Urk. I p. 130 n. 113, 1) praefectum commemorant. Filium
 habuit Avidium Cassium hominem nobilissimum, qui anno 175 p. Chr. contra
 Marcum Aurelium rebellavit et occisus est. Huius rursus filius avitum
 nomen Heliodorus gerens commemoratur in vita Marci 26 (Prosopogr. I
 p. 187 n. 1167). 6 ΤΙΓΟΥ Schweinfurth, qui videtur error esse, for-
 tasse ex ligatura ΗΓ natus; quare hoc quidem loco antiquiora exempla sequi
 malui. 7 Sic Schweinfurth, cum quo ex antiquioribus facit Hoskins.
 Quare errores aliorum (ΠΑΙΜΟΥ Drovetti, ΠΑΙΝΙΟΥ reliqui) neglegendi sunt.
 Quod Franzius Πανίου praetulit et nominativum Πανίας esse statuit, iure
 mireris hominem doctum non perspexisse, hoc loco nomen gentile Romanum
 desiderari. 8 Cum pro antiquiorum lectione ΤΡΙΤΟΥ Schweinfurthius
 ΙΗΤΟΥ in lapide dispicere sibi visus esset, E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I
 p. 187 n. 1168 anno 154/5 p. Chr. n. vindicavit titulum. Contra quem Steinus
 monuit, illius anni praefectum notum esse M. Sempronium Liberalem, atque
 inter Avidium Heliodorum et Liberalem etiam aliquot praefectos ex papyris
 innotuisse, ut appareat hic quidem errasse in transscribendo Schwein-
 furthium, et annum 139/40 p. Chr. n. intellegendum esse. 9 Mesore duo-
 decimus Aegyptiorum mensis in fastis Alexandrinis incipiebat a die 25. m.
 Iulii. Haec igitur scripta sunt die 11. m. Augusti a. 140 p. Chr.

703 Fragmentum basis lapidis granitae, inventum in fundo,
 cuius dominus est Sheik Mûran, extra oppidum *Menshijeh*. Ed.
 P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 398 (Seymour de Ricci
 Archiv für Papyrusforschung II p. 441 n. 53).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ τῆς τύχης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τί-
του | Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς¹ | ἡ
5 πόλις² | διὰ Ἀπολλωνίου Ἀπολλωνίου τοῦ Ἑρμογένους | Προ-
παπποσεβαστείου τοῦ καὶ Ἑρμαίου³ ὡς ἐν Ἀλεξαν[δρείᾳ,] | ὡς
δὲ ἐν Πτολεμαίδι Κλεοπατρείου. Λ' α' ⁴, Θῶθ κα' ⁵.

Litterae ΘΘΞΠΩ. 1 Antoninus Pius 138—161 p. Chr. 2 Ptole-
maesium. Nam etsi ex v. 6. 7 apparet Apollonium et illic et Alexandriae
iure civitatis usum esse, tamen locus ubi lapis inventus est dubitari non
sinit uter ex his populis hic intellegatur. 3 Apparet et Προπαπποσε-
βαστείου et Ἑρμαίου; demos civitatis Alexandrinorum esse, neque duplex
eiusdem hominis demoticum offensionem est, quandoquidem talia non rara
sunt; frequentissime quidem occurrit Σωσικόσιμος ὁ καὶ Ἀλθαιεύς. Cf. n. 708, 9.
Fayûm towns and their papyri p. 234 n. XCIII, 1. 2. Berl. gr. Urk. III p. 43
n. 740, 27. p. 22 n. 717, 2. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 459.
Praeterea Ἀδριάνιος ὁ καὶ Σωσικόσιμος Berl. gr. Urk. III p. 42 n. 709, 21. Μα-
τίδειος ὁ καὶ Καλλιτέκνιος ibid. p. 488 n. 869, 2. Εἰρηνοφυλάκειος τοῦ καὶ
Μαρωνέως ibid. p. 230 n. 919, 6. Ἀγαθοδοσίμῳ τῷ καὶ Ἀλθαιεῖ ibid. p. 306
n. 981, 3. 38. II, 9. 23. Ceterum sine dubio recte Schubartus etiam Berl. gr.
Urk. III p. 428 n. 843, 3 [Προπαπ]ποσεβαστείου τοῦ καὶ Ἀλθαιεύς; supplevit.
Noli nomen Προπαπποσεβάσιμος mirari; etenim alia demotica novicia vix
minus audacter ficta sunt, ut Φολαξιδάσιμος (Archiv f. Papyrusforschung I
p. 159), Νελαναβάσιμος (ibid. III p. 244), Σωσικόσιμος, Εἰρηνοφυλάσιμος (v. supra).
4 Undecimus Antonini Pii annus 447/8 p. Chr. n. est. 5 Primus anni
Aegyptii mensis, in illorum temporum fastis incipiens ab undetrigesimo m.
Augusti die. Hic igitur titulus die 48. m. Septembris a 447 p. Chr. n. exara-
tus est.

704 Marmor rectangulum a W. Robertson Smith professore ex
Aegypto Cantabrigiam in bibliothecam collegii Christi delatum. Ed.
W. H. D. Rouse Journ. of hell. studies XII (1891) p. 384 (Seymour
de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 442 n. 59).

Θεᾷ μεγίστῃ | Εἰσοῖι ἐν Μαλάλῃ¹ | Εἰσιδωρος | Πιαθρήους²

Litterae ΑΑΔΔΕΕΘΛΠΩ. Nonnullis locis exstant vestigia coloris
rubri. 1 Locus Aegypti ceteroqui ignotus. 2 Hic quoque locum,
cuius alibi nulla exstaret memoria, designari sibi persuasit Rouse, additque
W. R. Smithium nomini significationem 'locus deae Hathor' tribuere. Sed
mea quidem sententia luce clarius est, non loci appellationem hic haberi,
sed paterni nominis casum genetivum. Cf. n. 660, 46 Φατρήους. n. 475, 8
Πρεμαρρείους. Berl. gr. Urk. III p. 39 n. 734, 3. 29. p. 220 n. 897, 6. p. 224
n. 898, 46 Ἀτρείους. ibid. p. 423 n. 807, 6 Ἀτρήους. p. 176 n. 854, 5 Πα[πα]-
θήους. p. 230 n. 906, 23 Μεσσηρήους. Nominativus ni fallor Πιαθρήης fuit.

5 κατεσκέυασεν || ἐκ τοῦ ἰδίου³ εὐσεβείας χάριν | ἐπ' ἀγαθῶι⁴. |
 L ιθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου | Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνίου
 Σεβαστοῦ | Εὐσεβοῦς⁵ Φαωρι⁶.

3 Cf. n. 476⁵. 4 In formula antiqua ἰῶτα ἀνεκφώνητον conservari, cum praeterea prematur, monet R. 5 Undevigesimus Antonini Pil annus 155/6 p. Chr. n. est. 6 Phaophi secundus anni Aegyptiaci mensis, in fastis illa aetate usitatus incipiens a die 28. mensis Septembris. Inter hunc igitur et diem 27 m. Octobris 155 p. Chr. haec incisa sunt.

705 Basis statuae inventa Alexandriae, exstat in museo opidi *Cairo*. Ed. Nerutsos Bey Bullettino dell' Instituto Egiziano XII p. 77. J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 190 n. 10 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 443 n. 64).

Θεᾷ μεγίστῃ Ἰσιδι Πλουσία¹ | Τιβ(έριος) Ἰούλιος Ἀλέξανδρος², |
 γενόμενος ἑπαρχος σπείρης α' | Φλαουλίας³, τῶν ἀγορανομηκό-
 5 των⁴, || ὁ ἐπὶ τῆς εὐθ(η)νίας⁵ τοῦ β' γράμματος⁶, | τὸν ἀν-

Litterae ΕΘΞΠCΩ. Hic illic (v. 3. 5. 9) verba punctis singulis distinctur.

1 Isis cum terrae fecunditatem uberemque cuiusque generis fructuum proventum dare existimaretur, frequenter cornu copiae gerens in operibus artis statuariae repraesentabatur. Cf. quae conguessit W. Drexler apud Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie II, 1 p. 458. Cf. etiam C. I. G. 4925, 1 Ἰσιδι καρποτόκῳ. Itaque etiam divitiae omnes ab ea repetebantur.

2 Aut unus ex posteris illius Ti. Iulii Alexandri, quem habes n. 586, 6. 669, 3, aut homo illius beneficio civitatem Romanam nactus; hoc praestare videtur, quia equitis Romani illustris qui ad praefecturam Aegypti pervenerat progeniem in honoribus municipalibus urbium illius provinciae versatam esse certe non admodum probabile est.

3 Cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 1 p. 285, qui iure hic in censum venire negat illas duas cohortes, quae appellationem *Prima Flavia* quidem gesserint, sed in Africa et Germania stationem habuerint, sed sine dubio intellegendam esse cognominem in oriente tendentem (C. I. Lat. III, 600. R. Cagnat L'année épigr. 1897 p. 406), quae etiamtum in Notitia dignitatum Orientis XXXIV, 45 Moleathae in Syria Palaestina in praesidio esse scriberetur.

4 Qui magistratus liturgicos in urbibus Aegyptiis gesserant, Romanorum aetate participio aoristi aut perfecti usi id indicare solebant, cuius rei exemplum antiquissimum F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 5 not. 5 esse observat Pap. Lond. II p. 165, 48, ubi ut hic genetivus partitivus usurpatur τῶν γεγυμνασταιρχηκότων (a. 40 a. Chr. n.). Agoranomum vero in ordine horum magistratuum quintum locum tenere post γυμνασταιρχον (1), ἐξηγητήν (2), κοσμητήν (3), ἀρχιερέα (4) demonstravit idem p. 31.

5 ΕΥΘΥΝΙΑC. Idem magistratus alibi εὐθηνιάρχης appella-

δριάντα σὺν τῇ βάσει ἀνέθηκε | L κα' Αὐτοκράτορος Καίσα-
ρος Τίτου Αἰλίου | Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς⁷ |
Μεσορῇ ἐπαγομένων γ'⁸.

tur. Cuius quisnam gradus fuerit in ordine dignitatum (not. 4) non certum est. Agoranomo inferiorem esse Preisigke p. 34 not. 2 probabile existimat, ita ut hic in municipalibus quidem honoribus enumerandis a maiore ad minorem descendatur. At hoc quidem certum est, eutheniarchi officium tum ipsum gessisse cum haec inciderentur, agoranomi vero magistratu iam antea functum fuisse.

6 Cf. Pseudocallisthenes I, 32: θεμελιώσας δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως Ἀλέξανδρος καὶ χωρογραφήσας ἐπέγραψε γράμματα πάντες· ΑΒΓΔΕ, τὸ μὲν Α Ἀλέξανδρος, τὸ δὲ Β βασιλεύς, τὸ δὲ Γ γένος, τὸ δὲ Δ Διός, τὸ δὲ Ε ἔκτισε πόλιν αἰμνηστον. In parte urbis quae Δ appellabatur, inter reglam et necropolin orientalem, Iudaeos habitasse observat O. Puchstein ap. Pauly-Wissowa, testes afferens Iosephum Bell. II 488 et Philonem in Flacc. 44; litteram B prope templum Isidis Divitis fuisse ex hoc ipso titulo collegit idem.

7 Annus vigesimus unus Antonini Pii 157/8 est. 8 Die 26. m. Augusti a. 158 p. Chr. n. Cum epagomenae plerumque a mensibus separatae habeantur, nonnunquam ut hic duodecimo mense Mesore adiunguntur, ita tamen ut nunquam dierum numerus ultra tricenarium continuetur, sed illae semper per se numerentur.

706 Incerto loco, fortasse prope Alexandriam. Ed. Muratori p. LXXXV, 1 (Letronne Recueil d'inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 434 n. XLV. J. Franz C. I. G. 4683 b).

Εἰσιδι Φαρία¹ | Εἰσιν τὴν | ἐν Μενούθι² | ὑπὲρ σωτηρίας |
5 τοῦ κυρίου ἡμῶν | Αὐτοκράτορος | Ἀντωνεῖνου³.

Litterae ΕΘΠΩ. 4 Cum nihil de lapidis origine memoriae proditum sit, ex argumento tituli eum in delubro Isidis quod esset in insula Pharo collocatum fuisse colligendum est. Quorum sacrorum ni fallor vestigium exstat apud Statium Silvarum III, 2, 404 sq. *Isi, Phoroneis quondam stabulata sub antris, nunc regina Phari*. Nam quod Vollmerus eadem synecdocha atque apud Lucanum VIII, 443 Pharum pro Aegypto dici statuit, id ita modo verum est, ut cognomen deae ab illa insula derivatum in causa fuisse sumendum sit, cur hanc potissimum nominaret. Colebatur vero illic potissimum, quia maris et navigationum regimen habere existimabatur, cuius rei permulta testimonia congessit W. Drexler ap. Roscher Lexikon der gr. und röm. Mythologie II, 1 p. 474 sqq.

2 Cf. Steph. Byz. Μένουθις· Αἰγυπτία κόμη πρὸς τῷ Κανώβῳ. καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς. τὸ ἔθνηκὸν Μενουθίτης τοῦ Μένουθις, διὰ τὸν τῆς χώρας χαρακτῆρα, τοῦ δὲ Μενουθιάς Μενουθιάς. Templum τῆς Μενουθίδος (sc. Ἰσίδος) ab Epiphanio adv. Haereses III p. 4093 commemorari adnotant Letronne et Franz. Ceterum quod

Isis Isidi dedicari dicitur, neque re neque vocabulis dissimile est illius quod Syll.² 321, 3. 4 legimus τὸν Ἡρακλῆν ἀνέθηκαν ἀφιερῶσαντες Ἡρακλεῖ καὶ Ἰταλικοῖς. 3 Aut Antoninus Pius (a. 138—161 p. Chr. n.) aut Caracalla (a. 211—217 p. Chr.) intellegendus videtur, quia ex omnibus principibus qui hoc nomen gesserunt hi duo frequentissime nuda Antonini appellatione significantur.

707 Tyri (*Sour*) Phœnices. Ed. Héron de Villefosse Bulletin de la société nationale des antiquaires de la France 1904 p. 228. Cf. ibid. Addenda p. 322 (Revue archéologique Troisième série XLI 1902 p. 345 n. 50). Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 574 n. 151, qui usus est ectypo chartaceo ab Herone de Villefosse confecto.

Τ(ίτωι) Φουρίω | Οὐικτωρείνω¹, | ἐπάρχωι Αἰγύπτο[υ²], |
5 ἐπάρχωι πραιτωρίου³, || Φορτουνᾶτος Σεβασ[τοῦ⁴] | ἀπελ(εύθη-

Litterae ΕΞΠCΩ. Vs. 1 et 6 compendiarie scriptura singulis punctis media versus altitudine positus indicatur, v. 7 ΑΙΓΥΠΤΟΥ et ΚΑΙ folioli signo distinctur. 1 Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 102 n. 409. Praeter Marci Aurelii biographum qui praefecturae praetorii meminit (not. 3) eius in litteris mentio non fit, nisi forte recte se habet ingeniosa B. Rorghesii coniectura, in vita Pii 8 *in cuius* (Tatii Maximi) *demortui locum duos praefectos substituit Fabium Repentinum et Cornelium Victorinum* scriptum aut certe scribendum fuisse *Cornelium Repentinum et Furium Victorinum*. Cf. Borghesi Memorie dell' inst. arch. II p. 288. O. Hirschfeld Untersuchungen auf dem Gebiet der röm. Verwaltungsgeschichte I p. 226. H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 54 n. 49. 2 Hoc munere prius functum esse Victorinum quam praefectura praetorii cum ex ordine verborum qui hic observatur apparet tum inde quod in hoc officio mortuus est (cf. not. 3). Neque id mirum, quoniam iam pridem praefectus praetorio inter omnes equestris ordinis magistratus summa dignitate esse existimabatur. Initio sane praefectus Aegypti illo etiam nobilior habebatur, ut etiamtum a Claudio hominem ex illo honore ad hunc promoveri videamus. Cf. n. 664¹. 3 Cf. Script. hist. Aug. Antoninus Philosophus 14: *Lucius quidem* (Verus) *quod amissus esset praefectus praetorio Furius Victorinus atque pars exercitus interisset redeundum esse censebat. Marcus autem — instandum esse ducebat. denique transcensis Alpibus longius processerunt composueruntque omnia quae ad munimen Italiae atque Illyrici pertinebant. placuit autem urgente Lucio ut praemissis ad senatum litteris Lucius Romam rediret. — postquam iter ingressi sunt, sedens cum fratre in vehiculo Lucius apoplexi arreptus periit.* Ex hac narratione apparet, Furii Victorini cladem et necem accidisse paullo post L. Veri ex oriente reditum et triumphum (aestate anni 166 p. Chr. n.), cf. v. Rohden et Stein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 1848),

ρος), ἀρχιταβλάριο[ς] | Αἰγύπτου⁵ καὶ | ἐπίτροπος | προσόδων
Ἀλεξάνδρειας⁶.

sed non admodum brevi tempore ante eiusdem imperatoris obitum (fere initio m. Februarii a. 169 p. Chr., ibid. p. 1854), ut satis confidenter anno 167 p. Chr. vindicari possit. Initium praefecturae, si Borghesius (cf. not. 1). verum vidit, morte Antonini Pii (die 7. m. Martii a. 161 p. Chr.) prius fuit. 4 CÉPIO. prima editio Héronis de Villefosse, quod ille rettulit ad C. Serium Augurinum cos. 156 p. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. III 223 n. 387). At neque patronum liberti sic nomine gentili indicari moris est, et plane singulare et incredibile, libertum privati hominis officium architabularii Aegypti gessisse. Quod contra libertos (n. 523, 2, 3. 526, 4) aut adeo servos (n. 550, 4. 2) principum talibus muneribus fungi neutiquam rarum est. Quare O. Hirschfeld rectissime emendavit Σε(βαστ)ο[ῦ], id quod deinde S. de Ricci in ectypo agnovit. 5 Cf. n. 523, 4 sqq. Ἐδρίνο[ς] Σεβαστοῦ ἀπελευθ[ε]ρος, ταβλάριος ἐπα[ρ]χίας Ἀσίας et quae ibi exposui not. 4. 6 Hic idem officium indicari videtur de quo exposui n. 745¹.

708 Basis statuæ in superiore margine foliis acanthi ornata. Anno 1886 Xoi (*Sakha*) iacentem vidit Flinders Petrie, nunc exstat in museo urbis *Cairo*. Edd. J. G. Milne *Journal of Hellenic studies* XXI 1901 p. 275 n. I. Ex imagine photographica a Milnio secum communicata Seymour de Ricci *Archiv für Papyrusforschung* II p. 446 n. 70. Cf. quae de titulo exposuit P. Meyer, *Beitr. zur alten Geschichte* I p. 477.

[Ἰπέρ] σω[τηρι]ας¹ [καὶ] | διαμονῆς τοῦ κυρίου | ἡμῶν Αὐτο-
5 κράτ[ο]ρ[ος] | Καίσαρος Μάρκου Αἰ[σ]κληίου || [Κομμόδου]
Ἀντων[ινίου] | Σεβαστοῦ Εὐσεβ[ίου]² καὶ | σύνπαντος
αὐτ[οῦ] οἴκου | Νεμεσιανῶς Ἀρείου τοῦ Πο[σειδωνίου]³ | Σω-
10 σφόδρ[ος] ὁ καὶ Ἀλθαιεύς⁴, ἔ[ν]αρχος⁵ || γυμνασί[α]ρχος⁶ τῆς

Litterae ΑΑΔΕΘΞΠΩ, altiores et angustiores solito. O in universum, quidem reliquas magnitudine aequiparat, sed aliquot locis, semper in diphthongo OY et plerumque in fine versus, minutissima est. 1 Ὡμῶν. 2 Commodus Augustus (180—192 p. Chr. n.). Nomen consulo deletum esse definite testatur Milne. 3 Supplevit de Ricci non sine dubitatione. 4 De duplicibus demoticis Alexandriae cf. n. 703³. Ceterum ut Apollonius, quem illic habes, Alexandriae et Ptolemaide, sic hic Nemesianus manifesto Alexandriae et Xoi simul civitatem habuit. 5 Cf. n. 745². 6 Gymnasiarchia omnium tum temporis magistratuum liturgicorum in singulis Aegypti civitatibus nobilissimus fuit, ut docte et sagaciter demonstravit F. Preisigke *Städtisches Beamtentum im römischen*

Ἐοῦτων⁷ πόλεως, | ἀνέθηκα τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πολιέως | Σα-
 ράπιδος⁸, ἐπιδοὺς εἰς τοῦτο μετὰ τὸ | ἐξ ἔθους διδόμενον καὶ
 15 τὸ λοιπ[ὸν τ]ὸ | ἀναλωθὲν δαπάνημα ἐ[χ] φιλοτιμίας || ἐπὶ
 [Οὐετουρίου Μακ]ρίνου⁹ ἐπάρχου Αἰγύπτου, | ἐπιστρατηγοῦντος
 Αὐρηλίου Ἰάσονος¹⁰, | στρατηγοῦντος Ἀρτεμιδώρου¹¹, | ἔτους
 κα'¹² Ἐπειφ ι'¹³.

Aegypten p. 30 sqq. Cf. etiam ibidem p. 53 sqq. 7 Cf. Strabo XVII, 4, 19
 p. 802: ἐν δὲ τῇ μεσογείῳ τῇ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος
 Ἑδὺς ἐστὶ καὶ νῆσος καὶ πόλις ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ. Ptolemaeus Geogr.
 IV, 5, 21 p. 708, 5: Ἐοῦτης νομὸς καὶ μητρόπολις Ἑδὺς. Strabonem exscripsit
 Stephanus Byz. s. v. Apud Hieroclem Synecd. 724, 10 nomen in Ζωῆς
 corruptum est. Hodierni *Sakha* loco oppidum situm fuisse iam Champollion
 coniecerat, cuius sententia hoc lapide illic invento confirmatur. 8 Sa-
 rapin in universum non solere cognominibus ornari, cum Isis ingenti nu-
 mero eiusmodi appellationum insignis sit, observat Milne. Vix monendum
 est, hanc epiclesin repetitam esse a Graecorum Iove, cuius etiam proprium
 nomen nonnunquam illi imponitur. Cf. C. I. G. III Addenda p. 4186 n. 4683 c:
 Δι[μ]ε[γάλῳ] βασιλ(ε)ῖ Σαράπιδι. 9 Supplevit P. Meyer ex papyro biennio
 recentiore quam hic titulus est edito Berl. gr. Urk. III p. 171 n. 847, 3: Οὐε-
 τουρίου Μακρίνου. v. 6 χ' (ἔτους) Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου (182/3 p. Chr. n.).
 Postea idem homo praefectus praetorio fuit. Cf. Vita Didii Iuliani 7: *ipse
 autem* (Didius Iulianus) *tertium fecit praefectum* (a. 193 p. Chr.) *Veturium
 Macrinum, ad quem Severus litteras miserat, ut esset praefectus*. Ceterum
 erasum esse nomen testatur Milne. Quod manifesto factum est propter damna-
 tam memoriam Opellii Macrini Augusti a. 218 p. Chr. necati, perinde ut
 n. 664, 1. 8 bis Lusii Getae praefecti nomen deletum observamus propter
 Septimium Getam imperatorem. 10 Epistrategus est Aegypti inferioris
 (Δέλτα). 11 Strategus nomi, quem Xoiten cum Ptolemaeo (not. 7) in-
 tellegere praestabit, quam Sebennyiticum secundum Strabonem (ibid.). Neuter
 quidem scriptor errare videtur, sed uterque de suo tempore verum dicere,
 quoniam constat nomorum divisionem, fines, nomina haud paucas subiisse
 mutationes. Atqui titulus Ptolemaeo etiam recentior est. 12 Commodi
 anni in Aegypto ab initio imperii patris numerantur. Hic igitur annus 180/1
 p. Chr. n. indicatur. 13 Epiph, undecimus fastorum Aegyptiorum mensis,
 illa aetate incipiebat a die 25 m. Iunii. Hic igitur dies 4. m. Iulii a. 184
 p. Chr. significatur.

709 Alexandriae in ara. Ed. Sc. Maffei Mus. Veron. p. XLI
 [Inde post alios repeterunt Letronne Recherches pour servir
 à l'histoire de l'Égypte p. 294 et J. Franz C. I. G. 4679]. Cf.
 quae adnotaverunt J. G. Droysen Kleine Schriften II p. 374 sqq.

Th. Mommsen Röm. Geschichte V p. 557. G. Lumbroso L'Egitto p. 77 sqq. U. Wilcken Observationes de hist. Aeg. p. 17 sqq. et ap. Droysen l. l. p. 435.

Ἡ πόλις τῶν Ἀλεξανδρέων¹ καὶ Ἑρμοπόλις ἡ μεγάλη² καὶ

Litterae ΘΞΠΣ. Fines hastarum apicibus ornati. Vs. 13 ΛΟΓΟΙΣ infra mediam proxime superioris versus partem scriptum, utrimque singula foliola.

1 Quod Mommsenus ante Septimium Severum senatu caruisse colligit ex hoc titulo neque omnino formam, iura, magistratus Graeco more habuisse caput Aegypti existimat, id mihi perquam dubium videtur. Nam utique fuisse homines, quibus liceret civitatis nomine decernere de honoribus in aliquem deferendis, hic videmus. Atqui comitia (ἐκκλησίαν) fuisse neque vero senatum (βουλὴν) in nulla civitate Graeca credibile est atque omnium minime Alexandriae. Magistratus sane non a civibus electi, sed ab imperatore nominati esse videntur, quod in urbe quae regis regniue sedes erat, non singulare est, sed idem Pergami iam tertio a. Chr. n. saeculo usu venisse videmus supra n. 267, 24. 22 cum not. 12.

2 Oppidum Heptanomidis situm ad sinistram Nili ripam. Cf. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 30 p. 717, 5 εἰς Ἑρμοπολίτης νομόν καὶ μητροπόλιν ἀπὸ δυτμῶν τοῦ ποταμοῦ μετόχεις Ἑρμοπόλιν μεγάλην. Adiectivum μεγάλη nomini adiungitur etiam in papyris Berl. gr. Urk. III p. 162 n. 842 III, 3. IV, 3. V, 3. VI, 2. 3. VII, 2. 3. p. 224 n. 900, 30. Praeterea cf. Ammian. Marc. XXII, 16, 2 igitur Thebais (Heptanomida omnino in hac terrae divisione ignorat scriptor) *multas inter urbes clariiores aliis Hermopolim habet et Copton et Antinou*. Itin. Antonini p. 154 *Hermupolis*. Plinius Nat. hist. V, 61 ab iis (montibus qui finiunt Thebaidem) *oppida Mercurii, Alabastron, Canum et supra dictum Herculis*. Strabo oppidi quidem mentionem non facit (nam XVII, 1, 18 p. 802. 22 p. 803 ad alteram urbem Ἑρμοπόλιν τὴν μεγάλην spectant), sed castelli prope siti in confiniis Heptanomidis et Thebaidis. Cf. XVII, 1, 44 p. 813: ἐξῆς ὃ ἐστὶν Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, τελώνιον τι τῶν ἐκ τῆς Θηβαϊδος καταφερομένων. Urbs hodie *Aschmunein* appellatur. Cum antiquitus nobilis fuerit, mireris Droysenium eam hic agnoscere noluisse. Sed cum luce clarius sit, omnes qui hanc Aristidis statuam dedicarent Graecos fuisse, Hermupolis magna vero ut reliquorum nomorum metropoles praeter hunc locum nusquam ab Aegyptiis oppidis discernatur, ille Ptolemaida Thebaidis, quae manifesto non origine modo, sed etiam iure et forma administrationis civitas vere Graeca fuit (cf. n. 47 sqq.) designari sibi persuasit. At hoc nomine redarguitur, nam id manifesto a deo Mercurio descendit, cum cognomen Πτολεμαΐς ἡ Ἑρμείου (Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 34 p. 720, 2) non possit non referri ad hominem Hermiam, de quo sane nihil aliud compertum habemus. Quare Droyseni sententiam et alii reiecerunt et ipse retractavit Gesch. des Hellenismus III, 4 p. 44. Quo pacto ante medium saeculum p. Chr. n. alterum oppidum antiquum Aegyptiacum in civitatem Graecam conversum sit ignoramus.

5 ἡ βου|λῆ³ ἡ Ἀντινοέων νέ|ων Ἑλλήνων⁴ καὶ οἱ | ἐν τῷ Δέλτα
 τῆς Αἰ|γύπτου⁵ καὶ οἱ τὸν Θη|βαῖκὸν νομὸν οἰκοῦν|τες⁶ Ἑλλῆ-
 10 νες ἐτίμῃ|σαν Πόπλιον Αἴλιον | Ἀριστείδην⁷ Θεόδωρον⁸ | ἐπὶ
 ἀνδραγαθίαι καὶ | λόγοις.

3 Hinc Mommsenus collegit, senatu caruisse Alexandriam et Hermupolin, habuisse unam Antinoupolin. Quod cur improbarem exposui not. 4; quod in illis duabus civitas (ἡ πόλις), Antinoupoli vero senatus (ἡ βουλὴ) honores Aristidis decrevisse dicuntur, eo rettulerim, quod hic quidem uni senatui per se populi nomine talia constituere licuerit, illic vero aliorum consensu opus habuerit. Comitia antiquo more Graecorum tertio quidem a. Chr. saeculo Ptolemaide Thebaidis fuisse constat (n. 47, 4. 2. 48, 4. 10. 11. 49, 6), at id de Alexandria et Hermupoli Antoninorum aetate credibile mihi non videtur. Sed fortasse magistratuum consensu demum senatus decreta rata fiebant. 4 Cf. n. 704³. Quia paucis demum decenniis ante conditum erat oppidum, cives νέοι Ἑλληνες appellantur. 5 Civitas Graeca in Delta erat Naucratis, quae ut Ptolemaeorum regno formam antiquam retinuit (cf. n. 420⁴), sic Romanorum principatu idem usu venisse certe non improbabile est. Quod non nominatim commemoratur, eo redire videtur, quod in Delta etiam passim aliis locis, quae enumerare longum erat, singillatim habitabant homines origine et iure Graeci. 6 Hac appellatione contineri Ptolemaeenses, qui inter civitates Graecas Aegypti aegre desiderarentur, conicit Droysen Gesch. des Hell. III, 4 p. 44 not. 3. Causa, cur nomen urbis taceretur, eadem fuisse videtur quam exposui not. 5. 7 De P. Aelio Aristide rhetore nobilissimo cf. W. Schmid ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 886 n. 24. Intra annorum 449—454 p. Chr. n. fere spatium in Aegypto commoratus totam terram usque ad fines Aethiopiae quater peragravit atque adeo a Nili valle ad mare pervenire conatus est (Or. XLVIII, 1 p. 264, 14 Keil. § 33 p. 274, 4. § 47 p. 278, 23. § 94 p. 292, 19). Quod familiaritatem cum Avidio Heliodoro (cf. Or. XXVI, 75 p. 444, 14 Keil ἦκει δέ μοι καὶ παρὰ Ἡλιοδώρου τοῦ τῆς Αἰγύπτου ὑπάρχου γενομένου γράμματα ἅμα τοῖς βασιλικαῖς) tunc in Aegypto contractam conicit Schmid, id sane cum temporum ordine pugnare mihi videtur. Nam is quidem fere decennio ante (a. 439—443 p. Chr. n., cf. n. 702⁵) illa praefectura functus erat. Ceterum similem huius Alexandrinae statuam Smyrnae erectam commemoravit Philostratus Vit. soph. II, 9, 4 p. 87, 6 Kayser: ἀ δέ γε ἐπῆλθεν ἔθνη, Ἴταλοι τέ εἰσι καὶ Ἑλλὰς καὶ ἡ πρὸς τῷ Δέλτα κατωχρῆμένα Αἰγυπτος, οἱ χαλκοῦν ἔστησαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν Σμύρναν ἀγορᾶς. 8 Hoc cognomen ipse Aristides narrat ab Aesculapio deo per morbi tempora sibi impositum. Cf. Or. XXVI, 53 p. 439, 8 K. καὶ μὴν τοῦνομά γε ὁ Θεόδωρος οὕτως ἐπωνομάσθη μοι· προσρηθῆναι μὲν ἔδοξα ὡς ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τινος καὶ μάλα συγγαίροντος· Θεόδωρε χαῖρε —, δέξασθαι δὲ οὕτω τὴν πρόσρησιν, ὡς ἄρα πᾶν τοῦμόν εἴη τοῦ θεοῦ δωρεά. § 70 p. 443, 3 καὶ τοῦνομα ὡς πρὸς τῷ ἀρχαίῳ τὸν Θεόδωρον προσέθετο (ὁ Ἀσκληπίος). Ceterum Aristidem hoc nomine re vera usum esse uno huius tituli testimonio probatur, ut observaverunt editores.

710 Titulus incisus limini superiori portae inter rudera templi alicuius in vico Caranide nomi Arsinoitae (*Kôm-Ushâm*). Ed. D. G. Hogarth ap. Grenfell et Hunt Fayûm towns and their papyri p. 34 n. IV (Revue archéol. Troisième série XXXIX 1901 p. 451 n. 95. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 447 n. 73).

Ὑπὲρ Αὐτοκρατόρος Καίσαρος Μάρκου Αἰδρη[λίου] [Κ]α[μ]έδου | Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου Εὐτοχῆς Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ¹ | Λ(λ')², Ἐπειφ³, Πετρουόχῳ⁴ θεῷ μεγάλῳ καὶ Πνεφε-
ρῳ⁵ τὸ π[ρ]οπόλα[ιον] | χρόνῳ [διαφθαρέ]ν [ἀ]νῳρθωσεν ἐκ
5 τοῦ ἰδίου⁶ Ἀπολλωνίως⁷ ἐπ' ἀγαθῶ⁸.

Litterae ΑΘΟΠΕ. Vs. 5 post ΑΓΑΘΩ signum folioli simile. 1 Commodus Augustus (a. 180—192 p. Chr. n.) hic sine dubio designatur. Cognominis v. 4 fin. consulto deleti reliquias ΘΗΘΑΟΥ agnovit editor. M. Aurelius Commodus Antoninus appellabatur inde ab anno 180 p. Chr. usque ad a. 191 p. Chr., quo nomina quae usque ad patris mortem gesserat, L. Aelius Aurelius Commodus, repetivit. Quo tempore hic titulus paullo antiquior est. Cf. notam proximam. 2 A lapis. Emendavit Hogarth, qui monet in Aegypto Commodi annos numerari solere a patris M. Aurelii imperii initio (die 7. m. Martii 461 a. Chr. n.). Itaque trigesimus eius annus 189/90 p. Chr. n. est. 3 Mensis undecimus anni Aegyptiaci. Hic titulus igitur inter diem 25. m. Iunii et diem 24. m. Iulii a. 190 p. Chr. n. exaratus est. 4 Cf. n. 1873. 667, 3. 674, 2. 5 Cf. Vol. I Add. p. 653. n. 667, 3. 674, 2. 6 Cf. n. 4765. 7 De huius hominis condicione civili titulo ibidem reperto Fayûm towns p. 34 IVa edocemur: Ἀπολλωνίως τε(ολόγος) | ἀνέθηκε ἐπ' ἀγαθῶ. Hogarth. 8 Cf. n. 6996.

711 Basis lapidis porphyritae inventa Alexandriae inter reliquias castrorum Romanorum. Ed. Nerutsos-Bey Revue archéol. Troisième sér. X (1887) p. 209 n. 48. L'ancienne Alexandrie p. 419. Cf. quae de titulo exposuerunt P. Meyer Hermae XXXIII p. 268. Stein ap. Pauly-Wissowa Realencykl. III p. 2720 n. 450 (Repetivit Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 562 n. 99).

----- Σεβαστοῦ | Ἐπειφ¹ κ', | ἐπὶ Κλαυδίου Φέρμου² |
λαμπροτάτου ἐπανορθωτοῦ³.

Litterae Ε (sed v. 3 init. ΕΠΙ) ΘΠCΩ. 4 De nominis forma cf. n. 6392. Undecimus est anni Aegyptii mensis, tum ex Alexandrinorum fastis incipiens a die 25. mensis Iunii. Hic igitur d. 44. m. Iulii indicatur, sed annus ignotus est, quia quodnam principis nomen initio deletum sit definiri nequit. Etenim

Nerutsi et Meyeri coniecturae a prava temporis definitione profisciscuntur. Namque illi quidem Aureliani principatui monumentum vindicant, cum re vera (cf. not. 3) Diocletiani aetate non sit antiquius. 2 Cum Flavius Vopiscus in vita Firmi tyranni c. 3 alius eorundem temporum Firmi mentionem faciat, qui praefectus Aegypti fuerit, hunc in hoc titulo intellegit Nerutsos. Quod contra Meyer scriptorem foedo errore duos distinguere opinatur homines, cum re vera unus idemque fuerit, primo praefectus Aegypti, deinde rebellis principatusque affectator; huic postquam defecisset demum hanc statuam ab ipsius asseclis positam esse. Sed uterque homo doctus de honoris vocabulis quae nomini proprio subiunguntur (not. 3) in manifesto errore versatur. 3 Haec expressa esse ex Latino *illustrissimus restaurator* sibi persuasit Nerutsos, ut indicaretur Firmi praefecti potissimum ope ac merito Palmyrenorum in Aegypto dominationem eversam et Romanorum imperium restitutum esse. At Meyer eum potius significari existimavit, qui Aegyptum Romanis eripuisset atque in libertatem vindicasset. Sed hae interpretationes ut sunt contrariae, sic tamen ab uno eodemque profisciscuntur errore de vocis ἐπανορθωτής natura ac vi. Quae neutiquam in laudum late patentium et parum definitarum numero habenda est, quales sunt εὐεργέτης, σωτήρ similia, sed vocabulum solenne iuris publici est, expressum ex Latino *corrector*. Quos correctores noverunt in imperio Romano tria prima post Chr. saecula, ei hic in censum non veniunt. Nam illi in provincias mittebantur ad corrigendum statum liberarum civitatum, cui instituto in ea imperii administrationisque forma, quae in Aegypto obtinebat, profecto nullus erat locus. At cum Diocletiani principatu Aegyptus in plures provincias divideretur, provinciam Augustamnica gubernabat corrector, ut docet Notitia Dignitatis Orientis I, 427 p. 5 Seeck, allata a Steinio, qui primus omnium titulum recte interpretatus est.

712 Basis marmoris in fronte hunc titulum, in aversa parte recentiore Latinum (not. 4) tenens, Alexandriae in museo. Latina edidit Th. Mommsen Ephemeris epigraphica II p. 468 n. 1026. C. I. Lat. III, 6584 et ex Bottii apographo III, 12049, Graeca ex eiusdem exemplo III, 13571 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 566 n. 127).

Αἴλιον Δημήτριον¹, | τὸν ῥήτορα, | [ο]ἱ φιλόσοφοι², | [Φλα]ουτοῦ

Litterae ΕΘΠCΩ. Vs. 2 vocabula TON PHTOPA utrimque singulis signis folioli figura circumdata. 4 Cum huius honoribus nihil necessitudinis intercedit titulo Latino in altera basis parte scripto: [Dom̃]num orbis terr[arum] | to[bius] . pietatis . Aug[ustum] | Aur[elium] . Val[erium] . Diocletian[um] | patrem . Augustoru[m] | Aur[elius] . Serapion . ve[t]er[anus] ----] o. b. Titulus Graecus Diocletiani principatu sine dubio aliquanto antiquior fuit, sed utique propter nomen gentile *Aelius* Hadriani aetate non

5 Ἰέρακος || [τοῦ] συσσίτου³ ἀναθέντος, | [τὸν φίλον⁴ ἑαυτῶν καὶ πατέρα.

prior. Hominem ipsum nemo quod sciam commemorat, nam qui apud Laetium Diogenem V, 84 est ὁ γδοος ὁ διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σοφιστής, τέχνας γεγραφώς ῥητορικάς, cum multo antiquiorum temporum esse manifestum est quia in homonymorum indice inter Demetrium Byzantium rerum scriptorem (medio saeculo a. Chr. tertio, cf. Susemihl Gesch. der gr. Litteratur in der Alexandrinerzeit I p. 620) et Demetrium Ixiona grammaticum Aristarchi fere aequalem (Susemihl ibid. II p. 164 sqq.) medium locum tenet.

2 Cf. n. 7144. Apparet philosophos intellegi qui in Museo una cenabant, qui honore afficiunt hominem ex alia Musei classe, ut voce in hodiernis academiis usitata rem significem.

3 Ambigas utrum hoc ad οἱ φιλόσοφοι referas (τοῦ ἑαυτῶν συσσίτου) an ad Αὔλιον Δημήτριον. Itaque aut unus ex ipsorum numero hanc operam praestitit philosophis, aut homo qui in oratorum syssitio una cum Demetrio cenare solebat. Sed illud mihi quidem probabilius videtur.

4 Supplevi. Proximum pronomen iam Mommsenus restituit, nisi quod αὐτῶν scribere maluit. Aliam vlam ingressus est Seymour de Ricci, cum [τὸν διδάσκαλ]ον καὶ πατέρα scriberet. At primum quidem ante KAI Bottii exemplum a Mommseno expressum ΩΝ habet, non ON. Deinde vero, si ut nos fecimus post ἀναθέντος commate distinguas, minus apte omnes philosophi qui in Museo versantur praeceptorem praedicant hominem, qui ipse non sit philosophus, sed rhetor. Sin vero, quae videtur Riccii mens esse, postrema a participio ἀναθέντος suspendas, non recte haec ad eum qui hoc negotium administravit referuntur, cum debuerit eorum potius, qui dedicationis auctores essent, cum Demetrio familiaritas et necessitudo indicari. Amicitia et paternus animus erga philosophos vero etiam in eum hominem cadunt, qui alii Musei classi ascriptus fuerit.

713 Marmor, quod inventum quidem esse videtur Alexandriae, nunc vero exstat in museo oppidi *Cairo*. Ed. J. G. Milne Journal of Hellenic studies XXI 1901 p. 283. Ex imagine photographa a Jougueto transmissa Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 567 n. 130.

Εὐτοχῶς καὶ ἐπ' ἀγαθῶι¹ Μάρκωι Αἰρηλίωι Μικχάλωνι² τῶι

Litterae ΑΔΔΕΘΛΛΛΖΠC+(ψ)Ω. Versus 11 maioribus litteris exaratus.

1 Cf. n. 6996. 2 Cum is qui opus dedicavit itemque pater et avus uterque nominibus *Marcus Aurelius* utantur, Seymour de Ricci apud Milnium recte observavit, familiam hanc civitatem Romanam, qua iam per tres aetates utebatur, illa nobilissima imperatoris Antonini constitutione (a. 212 p. Chr. n.) nactam esse, ut titulum anno 250 p. Chr. n. vix antiquiorem esse posse intellegatur.

καὶ Θεοφίλῳ, | ἐνάρχῳ γυμνασιάρχῳ³ καὶ ἀγωνοθέτῃ[ι], ἀπὸ
 τῆς ἱερᾶς θυμελικῆς | καὶ ξυστικῆς συνόδου⁴, ψηφίσματι τετι-
 μημένῳ, φιλοτίμως | ἀλ(ε)ίφοντι, υἱῷ Μάρκου Αὐρηλίου Θεο-
 5 φίλου τοῦ καὶ Ἀφροδισίου, || γυμνασιαρχήσαντος καὶ ἀγωνο-
 θετήσαντος, υἱὸν υἱῷ Μάρκου | Αὐρηλίου Εὐδαίμονος τοῦ καὶ
 Ἀφροδισίου, γυμνασιαρχήσαντος | καὶ ἀγωνοθετήσαντος, θυγα-
 τριδῇ Μάρκου Αὐρηλίου Ἰέρακος τοῦ | καὶ Εὐδαίμονος, γυμνα-
 σιαρχήσαντος καὶ ἀγωνοθετήσαντος |, ἀπάντων⁵ ἀπὸ τῆς ἱερᾶς
 10 θυμελικῆς καὶ ξυστικῆς συνόδου, || προγόνω[ν γε] γυμνασιαρχηκό-
 των⁶, ψηφίσματι τετιμημένων. | [ἐ]τους πρώτου Φαμενώθ λ'.

3 Gymnasiarchus dignitate primus est inter magistratus liturgicos ur-
 bium Aegyptiacarum. Cf. n. 708⁶. De vocabuli ἐναρχος notione v. n. 715².

4 Hic cum Milnio commate distinguere malui, quod de Ricci omittit. Nam
 si haec a τετιμημένῳ penderent, soloecismus praepositionis ἀπὸ pro ὑπὸ
 positae quidem illa aetate nullam haberet offensionem, sed infra v. 10 illa
 προγόνων γε γυμνασιαρχηκότων inter ἀπὸ τῆς — συνόδου et τετιμημένων inter-
 posita pessime se haberent. Duae igitur res praedicantur ut de M. Aurelio
 Micalone, ita de eius maioribus, eos et synodo illi interfuisse et decretis
 honorariis ornatos esse. 5 Hi omnes, ut Micalo, synodi thymelicae et
 xysticae interfuerunt. 6 Cum hoc singillatim (v. 5. 6. 8) de patre et avo
 utroque iam enuntiatum sit, mireris de omnibus coniunctim idem repeti.
 Quare nescio an praestet sic interpretari, illos ipsos maiores iam προγόνων
 γε γυμνασιαρχηκότων fuisse, i. e. et maternos et paternos Micalonis maiores
 iam ante avorum aetatem plus semel gymnasiarchia functos esse.

714 Lapis anno 1660 repertus Romae 'in hortis canonicorum
 regularium (vulgo S. Petri ad Vincula)'. Ex schedis Lucae Holstenii
 Barberinianis post alios edd. J. Franz C. I. G. 5944. G. Kaibel Inscr.
 Gr.. Sic. et It. 1103 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 65
 n. 154). Cf. quae exposuit Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 590
 cum not. 4.

[Μ(ἄρκον) Αὐρ(ήλιον) Ἀσκληπιάδην Ἀλεξανδρέα, | παγκρατια-
 σ]τὴν περιοδονείκῃ[ν¹, | πρὸς βύτατο]ν νεωκόρον τοῦ μεγάλου |

Litterae ΕΞΠΩ. Vocabula non constanter, sed satis frequenter, Romano
 more singulis punctis distinentur. 4 Cf. Inscr. Gr. Sic. et It. 1102, 1 sqq.

Μάρκου Αὐρηλίου Δημητρίου — πανκρατιαστοῦ περιοδονείκ[ου]. Omnino memoria
 περιοδονεικῶν i. e. hominum qui in omnibus illis quattuor nobilissimis nationis
 Graecae ludis vicerint, quibus nonnunquam recentiores adiunguntur ut Actia
 (Olympia V p. 343 n. 230, 3), perfrequens est in titulis agonisticis aetatis Romanae.

5 Σαράπιδ]ος² καὶ τῶν³ ἐν τῷ Μουσείῳ || [σειτου]μένων ἀτελῶν φιλοσόφων⁴, | [ἀρχιερέ]α τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ⁵, | [διὰ] βίου ξυστάρχην καὶ ἐπὶ | βαλανείων τοῦ Σεβαστοῦ⁶, | ἡ σύνοδος⁷.

2 Cf. Inscr. Gr. Sic. et It. 1102, 5 ὁ πρεσβύτατος τῶν νεωκόρων τοῦ μεγάλου Σαράπιδος. De Sarapidis fano et cultu in urbe Alexandrinorum cf. n. 699⁴.

3 Genetivum non a νεωκόρον pendere, sed partitivum esse, ut Asclepiadem ipsum e numero philosophorum qui in Museo cenent esse indicetur, vix est quod moneam.

4 Munificentia Caesaris ut antea regis hominibus doctis, qui in Musei societatem recepti erant, duplex beneficium obtingebat, cena in Museo (σίτησις ἐν Μουσείῳ ut quondam Athenis ἐν πρυτανείῳ) et immunitas (ἀτέλεια). Sed totum corpus huius contubernii rursus pro cuiusque studio et arte in plures societates dividebatur, philosophorum quos hic et n. 712, 3 et Bull. de corr. Hell. IV 1880 p. 405 n. 21, 3, cuius tituli admonet Mommsen, habemus; rhetorum (n. 712, 2. Philostratus Vit. soph. I, 22, 3. 25, 3), medicorum (οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀπὸ τοῦ Μουσείου ἱατροί Wood Ephesus, Inscr. from Tombs p. 8 n. 7, 6) poetarum (C. I. G. 4748, 5 Ἀργείου Ὀμηρικοῦ ποιητοῦ ἐκ Μουσείου. Athenaeus XV, 677e: Παγκράτης τις τῶν ἐπιχωρίων ποιητῆς — Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι ἐπιδημήσαντι τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ πολλῆς τερατείας ἐπέδειξεν τὸν ῥοδιάζοντα λατὸν, φάσκων αὐτὸν δεῖν καλεῖν Ἀντινόειον — ἡσθεὶς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὐρέσει καὶ καινότητι τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐγαρίσατο). Mommsen. Philosophorum rursus singulae sectae sua discreta syssitia habebant. Cf. Cassius Dio LXXVII, 7, 3 καὶ δὴ καὶ τοὺς φιλοσόφους τοὺς Ἀριστοτελείους ὀνομασμένους τὰ τε ἄλλα δεινῶς ἐμίσει (Antoninus Caracalla), ὥστε καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατακαῦσαι ἐθέλησαι, καὶ τὰ συσσίτια δ' ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ εἶχον τὰς τε λοιπὰς ὀφειλάς, ὥσας ἐκαρποῦντο, ἀφείλετο ἐγκαλέσας σφίσιν ὅτι συναίτιος τῷ Ἀλεξάνδρῳ τοῦ θανάτου Ἀριστοτέλης γεγονέναι ἔδοξε. Sed utut hae cenae multifariam divisaerant, nonnunquam tamen omnes, qui hoc beneficio in Museo fruebantur, unum corpus efficiunt, ut Berl. gr. Urk. III p. 33 n. 729, 4 Διονυσίῳ, Δε[ί]ου γενομένου στρατηγοῦ τῆς πόλεως | υἱῷ, νεωκόρῳ τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, τῶν δὲ ἐν τῷ Μουσείῳ | σειτουμένων ἀτελῶν ἱερεῖ, ἀρχιδικαστῇ καὶ πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν χρηματιστῶν καὶ τῶν ἄλλων χρητηρίων.

5 Cf. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1102, 6. 7 ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ. De ratione quae inter universum xystum et synodum xysticam intercedit cf. not. 6. 7 et Olympia V p. 528 ad n. 436.

6 Verba διὰ βίου ad ξυστάρχην, non ad ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ referenda sunt, nam illud quidem officium perfrequenter perpetuum est atque adeo nonnunquam hereditarium (cf. Olympia V p. 117 n. 55, 7 sqq. διὰ τὴν πρὸς τοῦ [Σ]εβαστοῦ γνῶσιν τυχόντα τῆς διὰ γένους ξυστ[α]ρχίας πάντων τῶν ἀγομένων ἀγώνων ἐν Ζυμύρῃ), hoc vero ad unum modo feriarum conventum pertinere videtur, quoniam ξυστικὴ σύνοδος (not. 7) quidem perpetua est, ὁ σύμπας ξυστός vero omnes athletas comprehendere videtur, qui ad quasque ferias concurrerunt. Xystarchae ab imperatore instituebantur (cf. titulum Olympicum quem modo attuli et C. I. Att. III, 1171, 1—3 δὲ βασιλεὺς ἔστειψαν ἐπ' εὐδικίῃ βίῳ τοιο καὶ σταδίοις ἱεροῖς στήσαν ἀεθλοθέτην ξυστάρχην Κεκρόπεσσι καὶ ἀθλητῆραι, Τρύφωνα); quare huius officii cum cura

balineorum Augusti coniunctio nihil habet miri. Eadem διὰ βίου ἐυστάρχην καὶ ἐπὶ βαλανείων Σεβαστῶν redeunt in aliis urbis Romae titulis. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 63 n. 150, 4 sqq. 151, 3. 152, 13 sqq. 153, 7. p. 65 n. 155, 8. 9. 7 Huius synodi frequens est in titulis memoria. Epistulas imperatorum Hadriani et Antonini Pii ad eam datas habes Inscr. Gr. Sic. e. It. 1054 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 62 n. 149). 1055 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 62 n. 146) sic inscriptas: συνόδῳ ἐυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερωνεικῶν στεφανειτῶν χαίρειν. Cf. etiam Inscr. Gr. Sic. e. It. 1109 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 26 n. 150) ἡ ἱερὰ ἐυστικὴ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα. 1105 (Inscr. Gr. Rom. I p. 65 n. 155), 1. 1107 (Inscr. Gr. Rom. I p. 65 n. 156), 2. Olympia V p. 527 n. 436: [Τῶν ἀπὸ τῆς] οἰκουμένης ἀθλη[τῶν] ὅ τε] σύμπας ἐυστός, | [οἱ παραχ]ενομένοι ἐπὶ τὸν | [ἀγῶνα] τῶν Ὀλυμπίων Ὁ[λυμπι]άδι σις' (85 p. Chr. n.), καὶ ἡ ἱερὰ | [ἐυσ]τικὴ σύνοδος. Alia sine dubio est ἡ ἱερὰ θυμελικὴ καὶ ἐυστικὴ σύνοδος n. 713, 2. 3. 6, cui non athletae modo intererant.

715 Basis marmoris albi inventa anno 1880 Alexandriae cum fundamenta iacerentur hospitalis Graeci ante ecclesiam S. Sabae, inter synagogam Israëlitarum et theatrum *Zixinia*. Ed. Neroutsos-Bey Revue archéol. Troisième sér. IX (1887) p. 203 n. 9.

Αὐρ(ήλιον) Σαβεινιανὸν | τὸν κράτιστον | ἐπὶ τῶν καθ' ὅλου
5 λόγων¹ | Αὐρ(ήλιος) Νεμεσίων || ἑναρχ(ος)² ὑπομνηματογράφος³.

Litterae ΕΕΘΠΩ. 1 Idem summus administrationis pecuniariae per totam Aegyptum praefectus, qui Ptolemaeorum aetate διοικητής (n. 53⁶), post Diocletianum καθολικὸς Αἰγύπτου dicitur, hic intellegendus est. Cf. n. 686², ubi aliae eiusdem magistratus appellationes (*procurator summae rei apud Alexandriam*, ἐγκεχειρισμένος τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν βασιλικῆς διοικήσεως) ex litteris Graecis Latinisque afferuntur. 2 In Aegypto haud raro idem magistratus municipalis pluribus hominibus mandabatur, ut non unum officiis eius fugerentur, sed per menses alternarent. Qui quoque mense negotia gerebat, is ἑναρχος appellabatur. Sic F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im röm. Aegypten p. 60 illa ἑναρχος γυμνασιάρχος, ἑναρχος ἐξηγητής, quae in titulis (n. 713, 2) et in papyris obvia sunt, explicavit. Eadem vi ἑναρχος ὑπομνηματογράφος accipiendum videtur. 3 Cf. n. 147⁶. Romanorum dominatione per omnes metropoles Aegypti magistratuum municipalium liturgicorum ordinem ita constitutum esse, ut hypomnematographus infimum locum teneret post gymnasiarchum, exegetam, cosmetam, antistitem sacrorum (ἀρχιερέα), aedilem (ἀγορανόμον), eutheniarcham, probavit F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 30 sqq.

716 Lapis, quondam apud mercatorem in oppido *Achmīm*, ubi exscripsit Sayce, nunc in museo Berolinensi. Ex Saycii et Schubarti

apographis ed. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusf. II p. 564 n. 114 (Revue arch. Sér. IV T. II 1903 p. 438 n. 228).

Θεὸν μέγαν Ἑρμῆν | Τρισμέγιστο[ν]¹ | Γάϊος Ἰούλιος Σεουῆ-
 5 ρο[ς] | λεγ(εῶνος) β' Τρ(αῖανῆς)² Ἰσχυρᾶς³ || Γορδιανῆς⁴ εὐχ[ήν] |
 ἀνέθρχα.

1 Antiquitus Aegyptiorum deus Thoth a Graecis Mercurii nomine significabatur (cf. Herodot. II, 138 cum A. Wiedemanni commentario p. 498). At epitheton Τρισμέγιστος; recenti demum tempore natum esse observaverunt Letronne et Franz ad titulum Rosettanum (supra n. 90). Inter quos cum conveniret eam vocem Ptolemaeorum quidem aetate omnino nondum fuisse in Graecorum sermone, Letronnius certe anno 68 p. Chr. eam iam usurpatam statuit in edicto n. 669, 4. 5, deceptus apographo priore pro THIMEΓICTHI exhibente ΤΡΙΜΕΓΙCΤΗΙ. Quo exemplo remoto restant antiquissimi testes scriptores librorum qui huius ipsius dei nomen prae se ferunt, in quibus is sane frequenter τρισμέγιστος; appellatur. Sed ei eiusdem fere atque hic titulus (not. 4) aetatis sunt. 2 Legio II Traiana ab imperatore Traiano constituta tertio p. Chr. n. saeculo in Aegypto tendebat. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Τραϊανὸς (συνέταξε) τὸ δεύτερον (στρατόπεδον) τὸ Αἰγύπτιον. 3 In titulis frequenter legio II Traiana cognomen *Fortis* gerit. Cf. Wilmanus Exempla 692, 4. 694, 3. 4. 1254, 15. 16. 1596, 4. 1627, 8. 2733, 3. 4 Inde ab Antonini Caracallae principatu (a. 211—217 p. Chr. n.) omnes legiones praeter antiqua nomina cognomen eius qui tum ipsum regnabat assumebant. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 455. Hic igitur titulus Gordiani imperio (a. 238—244 p. Chr.) exaratus est.

717 In fronte specus repraesentante aediculam cum duabus ianuis opere Dorico exstructam, in loco *Sekket* sito orientem versus ab Apollonopoli magna (*Edfu*). Edd. Belzoni Voyage en Égypte II p. 87. Cailliaud Voyage à l'Oasis tab. VIII, 5. Ex his et apographis G. Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte Letronnius Recueil des inscr. T. I p. 457 n. LI. 459 n. LII, tab. XVI n. 2. 3. 4. 5 (J. Franz C. I. G. 4839).

Litterae ΑΑΔΔΕΖΘΛΜΜΠCΥΝΩ. Totus titulus ita dispositus, ut *a* (v. 1. 2) *b* (v. 3—5) *c* (v. 6—8) in superiore limine dextrae ex duabus portis monumenti incisa sint, atque *a* quidem in summo margine, ubi nihil praeterea scriptum fuit, *b* infra eum, et infra hoc rursus *c*, divisum ab illis tribus versibus linea horizontali; infra ipsum versum octavam porta. In sinistra porta summus quidem margo scriptura caret, *d* vero (v. 9—11) loco et positura accurate respondet parti *b*, itemque *c* (v. 17—14) illi *c*. Qua in dispositione mirum est, initium totius tituli in dextro, alteram vero partem in sinistro lapide esse, cum contrarium ordinem expectes. Quod Franzius

a Πο[λ]υ--ρανος¹ [δ] καὶ Τοῦτος | [L.. Γ]α[λ]λιηνοῦ², Μεχέρ
b κζ³, | [ἐπὶ Πετ]ρωνίου⁴, εὐχαριστήσας τῷ | [Σαράπιδι] καὶ τῇ

quidem ita expedire conatur, ut scriptorem tituli cum spatium non sufficere sero perspexisset necessitate coactum in alterum lapidem transgressum esse sumeret. Sed tam inconsideratum fuisse hominem, ut non statim intellexeret, dextrum lapidem solum tantum titulum non capere, mihi persuadere nequeo ideoque Letronnii rationem praefero, qui verissime iudicat, versus 1—8 titulum plenum et integrum esse, qui si solus extaret nemo facile eum mutilum esse iudicaverit. Primo igitur nihil aliud incisum esse, deinde demum versus 9—14 additos, qui sane per se stare nequirent sed supplendi et amplificandi pristini tituli causa scripti essent. Ceterum monendum est *a* (v. 1. 2) ab L'Hôti apographo abesse, ut Cailliaudi, Belzonii, Wilkinsonii Gardneri modo exemplis utamur. 1 Nomen perquam dubium. Πό(πλιος) [Ο]ύρανίος scripsit Letronne, Π. Ο[ύ]ετρανός Franz. Atque huius quidem supplementum sive nomen appellativum esse volt *veteranus* sive cognomen, Improbabile est, de Letronnii invento sagaciter sane excogitato dubites cum quia praenomen Latinum cum cognomine vel signo Graeco non bene coniungitur, tum propter memoriam. Nam Wilkinsonii exemplum, accuratissimum ex eis quibus hic utimur, Πο\VPANOC habet, ut certe terminatio -ιος hic nullam habeat auctoritatem; nam quod apud Cailliaudum est ΠΟ.ΥΡΜΙΟC, in eo MI manifesto respondent illis AN, ut ne hinc quidem quicquam auctoritatis illi terminationi accedat. Mihi probabilissimum videtur, Graecum nomen compositum hic fuisse, cuius prior pars esset adlectum πολός. Sane traditae litterae sine mutatione nullum ex notis nominibus reponi patiuntur. Πο[λ]υ[α]ρανος vereor ut Graecum sit; emendationes complures in mentem venerunt, veluti Πολυ[φ]άν[η]ς aut Πολυ[ά]ρα[τ]ος, sed res in medio relinquenda videtur. 2 ΜΑΙΗΝΟΥ Wilkinson Gardner, ΦΑΙΗΝΟΥ Cailliaud. Emendavit Letronne sagacissime, sed quod et ille et Franzius hinc collegerunt, intra annorum 252—268 p. Chr. n. spatium haec incisa esse, id etiam accuratius definiri poterat. Neque enim unius Gallieni nomine annum significari licuit quamdiu ille una cum patre Valeriano imperabat. Is vero paullo post mensem Augustum anni 260 p. Chr. bello contra Persas infeliciter gesto in potestatem hostium pervenit (cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 286 n. 178), apud quos captivus usque ad finem vitae permansit. Certa igitur ratione annorum 261 et 268 p. Chr. n. terminis originem tituli circumscribere licet. 3 Mechir, sextus fastorum Aegyptiorum mensis, in ordine anni principatus temporibus usitato a die 26 m. Ianuarii usque ad d. 24 m. Februarii pertinebat. Hic igitur diem 20. m. Februarii tenemus. 4 Letronnius et Franzius cum *a* (v. 1. 2) peculiarem titulum esse sibi persuasissent, hic [Ὁ δεῖνα Πετ]ρωνίου suppleverunt. Sed cum nullam idoneam causam videam cur haec quae in eodem monumento sunt divellamus, praesertim cum idem dies utrobique indicetur (v. 2. 14), praepositionem reponere malui. Sic Petronium illum sive quo alio nomine fuit, praefectum Aegypti fuisse sumendum erit; quod non additur ἐπάρχου vel ἡγεμόνος, offensionem quidem habet, sed non nimis gra-

5 Ἰσιδι⁵ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ [τοῖς συν]γάοις θεοῖς πᾶσι ἐποίησα
 c τὸ ἱερὸν | ὑπὲρ⁶ Βερενείδης καὶ τὸ ζῳδιον⁷ καὶ ὀρύξας | [τὸν
 λᾶκκον τοῦ ὕδ]ρεύματος⁸ ἀπὸ θεμελίου (ἐ[χ⁹ τ]ῷ[ν | ἰδίῳν κα]-
 d μάτων ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῷ¹⁰ | σὺν τοῖς τέκνοις καὶ τοῖς σὺν
 10 ἐμοὶ ἐργαζομένο[ις] καὶ [ἐ]ποίησα (φ)ιά(λ)ιον¹¹ ἀργυροῦν παρὰ
 τῷ θεῷ [Σαρά]πιδι καὶ παρὰ τῇ κυρί[ᾳ] Ἰσιδι τῇ Σενσκειτ[ῇ]-
 e νεῖ¹², | ὁμοίως φιάλην ἀργυρᾶν ↑ β'¹³, ταῦτα πάντα ἐκ τῶν
 ἐμῶν | καμάτων εὐχαριστήσας τῷ Σαράπιδι τῷ Μινιεῖ. ὄρυξας¹⁴ |

vem ni fallor. Sane quos novimus Petronios praefectos Aegypti quattuor (Prosopographia imp. Rom. III p. 25 n. 196. p. 27 n. 207. p. 28 n. 212. p. 29 n. 226), ei omnes multo antiquiorum temporum sunt. Neque ipsum nomen certum est; iam Letronnius eodem iure de [Σεμ]ρωνίου et [Απ]ρωνίου cogitari posse monuit, ac sunt plura, ut [Αχερ]ρωνίου. 5 Sic recte L'Hôte. ICIAI Wilkinson. 6 Supplevit Letronne, cum recte negaret de ipsius Berenices delubro cogitandum esse. Quis fuerit haec Berenice, hic non magis definitur quam n. 207, 4 sqq. Αὐτίδης Κλήμης — τὸ προσκύνημα ἐποίησα — Πολλ[ί]της et n. 699, 2 ὑπὲρ Τριπολέμας. Sed procul dubio ubique eorum qui dedicationes fecerunt uxores intellegendae sunt. 7 Imaginem Berenices in hac aedícula positam interpretatur Letronne. 8 Supplevit Letronne collatis v. 13. 14. De locis aquationi destinatis (ὕδρεύματα] cf. n. 704⁵. Quorum varia sunt genera, ita ut appareat cisternam (λάκκον) non idem esse atque ὕδρευμα nec in tautologiae crimen incurrat horum nominum coniunctio. 9 ΘΕΜΕΛΙΟΥ·ΟΙ (nihil amplius in hoc versu) | ΑΤΩΝ Wilkinson ΘΕΜΕΝΟΥΚΙ·Ω | ΜΑΤΩΙΥ L'Hôte. Supplevit et emendavit Letronne. 10 Cf. 699⁶. 11 CΙΔΔΙΟΝ Wilkinson. CΙΔΔΩΝ Cailliaud ΠΑΝΙ·Ν L'Hôte. Sagacissime emendavit Letronne; quam facile C ex φ, ΔΔ ex ΑΑ nasci potuerit non est quod demonstretur. De deminutivo L. provocat ad C. I. G. 2355, 33. 12 CΕΝΚΕΙΤ·ΝΕΙ L'Hôte CΕΝΚΕΙΤΗC... Wilkinson CΕΝΚΕΙΤΗC Cailliaud. Aut τῇ Σενσκειτ[ῇ] aut τῇ ἐν Σενσκειτῇ legendum iudicavit Letronne. Sed cum omnia apographa inter TH et EN exhibeant sigma lunatum vulgari forma, non video quo iure L. coniecerit hoc potius ἰῶτα dativi minus accurate exaratum esse posse. Haec igitur ratio rei-cienda est, alteram iure secutus est Franz, nisi quod syllabam finalem paullo accuratius accommodavit ductibus litterarum traditis, quam Letronnius fecerat. Itaque cognomen deae Σενσκειτ[ῇ] est, loci appellatio unde id derivatur Σενσκειτ[ῇ], id quod perbene quadrat in hodiernum nomen *Sekket*, quod ab illo descendere convenit inter Letronnium et Franzium. 13 Signum ante notam numeralem positum libras significare probabiliter coniecit Letronne. 14 ΤΩΜ·ΝΙΕΝΩΡΥΞΑ Wilkinson ΤΩΜΙΝΙΕΥΩΡΥΞΑ L'Hôte ΤΩΜΝΙΕΙΩΡΥΞΑ Cailliaud. Hic Letronnius et Franzius Μινιεῖ scribunt. At hoc in deteriore modo Cailliaudii exemplo est, cum Wilkinson inter M et N litterae deletae locum indicet, L'Hôte vero adeo distincte iota exhibeat, quem sequor. Nam origo et vis nominis obscura est, neque illa levis similitudo,

τὸν λάκκον μὴνὸς Παῦνι κα' ¹⁵, [x]αὶ [μὴν]ὸς Μεχελ[ρ] (x)ζ' ¹⁶
 15 τὸ ἱερὸν ἐπο[η]σα.

quam inter hoc et nomen tauri sacri Μνεῦις vel Μνήις (n. 56²⁴) intercedere observat Letronne, tanti esse videtur ut prae ea apographi fide dignissimi auctoritatem neglegamus. At quod simplex ὠρύξα posuit Franz rectissime fecit. Neque enim ἐνώρυξα usquam traditum est, quandoquidem Wilkinsoni exemplum sane EN habet, neque vero post EI terminationem nominis proxime superioris, sed pro ea. Adde quod ἐνορύπτειν notionem huic loco accommodatam habere non videtur. ¹⁵ Payni, decimus anni Aegyptiorum mensis, tum incipiebat a die 26. m. Maii. Cisterna igitur perfecta erat die 15. m. Iunii, delubrum die 20. m. Februarii insequentis anni. Nam si idem annus intellexeretur, hae duae res inverso ordine enumerarentur. ¹⁶ Cf. not. 3. NZ L'Hôte. XZ Wilkinson. Cailliaud. Emendavit Letronne.

718 Alexandriae in basi columnae lapidis granitae rubri, quae volgo columna Pompei appellatur. Post Pocockium Descr. Or. I p. 8 multosque alios ed. J. Franz C. I. G. 4684. Bailie Fasc. Inscr. III p. 150 (Franz C. I. G. III Addenda p. 1186). Omnium accuratissime G. Botti Fouilles à la colonne Théodosienne p. 15 sqq. (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 451 n. 92). Cf. quae de titulo disputaverunt A. v. Gutschmid ad Sharpii hist. Aeg. II p. 197 not. 2. G. Lumbroso, L'Egitto dei Greci e dei Romani p. 225 sqq. J. P. Mahaffy Athenaeum 27. Febr. 1897 p. 285. Cosmopolis VI (1897) p. 39 sqq. W. M. Flinders Petrie Athenaeum 10. April 1897 p. 485 sq. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung II p. 135.

Τὸν [όσ]ιώτατον ¹ αὐτοκράτορα, | τὸν πολιοῦχον Ἀλεξανδρείας ², |
 Διοκλητιανόν ³, τὸν ἀνίκητον, | Ποσειδώνος ⁴ ἑπαρχος Αἰγύπτου |

Litterae ΕΞΠΩ. 1 ΤΟΝ...ΩΤΑΤΟΝ pleraque apographa, nisi quod lacunae ambitum non omnia eundem indicant et litteram tertiam N nonnulla omittunt. Reliquorum, praecipue Pocockii, errores enotare inutile est. 2 Anno 302 p. Chr. Alexandrinos rebelles domuit et castigavit Diocletianus (Io. Malalae Chronica p. 308 ed. Bonn.), deinde vero pane distributo clementem se eis praebuit (Chron. Pasch. ann. 302. Procop. Hist. arcan. c. 26 p. 149 ed. Bonn.). Huius beneficii causa tum πολιοῦχος Ἀλεξανδρείας appellatus est ad exemplum deorum, in quorum tutela urbes esse existimabantur. Franz. Ceterum de ΠΟΛΙΟΥΧΟΝ fere omnes consentiunt, unus Hammer Topogr. Ansichten p. 186 ΠΟΛΙΑΡΧΟΝ exhibet perperam. 3 Imperator a. 284—305 p. Chr. 4 Hic discedunt apographa, ut nonnulla la-

cunosum exhibeant nomen, alia integrum. Sed haec quidem adeo inter se discrepant, ut neminem lapidem hoc loco integrum vidisse, sed nonnullos titulum audacissime interpolasse appareat. Etenim Wilkinsonius ΠΟΥΒΛΙ ΟΣΕΠΑΡΧΟΣ habet, Köhler ΠΟΠΑΙΟΣΕΠΑΡΧΟΣ, Joliffe et Salt ΠΟCΙΔΙΟΣ ΕΠΑΡΧΟΣ. De litteris binis initialibus et finalibus plane constat, media pleraque iam primorum apographorum aetate evanida fuisse manifestum est. De una tertia ab initio littera dubites; quae cum apud Wilk. Y, apud Koehlerum Π, apud Saltium et Pococke C sit, proclivis est suspicio ipsam quoque merae coniecturae deberi. At Botti et Mahaffy lapide diligenter examinato ΠOC certa esse pronuntiaverunt ideoque ad Saltii lectionem Πo-σ[εῖδ]ι[ος] redeundum esse. Non dico supplementum certum esse, verum eodem iure Πόσ[του]μ[ος] (Leake), Πoσ[τό]μ[ος], vel si quinque litteris spatium sufficiat Πoσ[τ]ό[δ]ων[ος] reponere licebit. Nam si illius aetatis homo nobilis Romanus uno nomine appelletur, Latina Graeca, gentilia cognomina aequae in censum venire non est quod demonstretur. At reicienda iam sunt omnia supplementa, quae cum illorum lectione pugnant, etiam Wilcken, qui unus omnium praefectum aliunde notum agnoscit, cum Πo[μ]π[η]ῆ[ος] scribat. Etenim Valerium Pompeianum in illo officio fuisse a. 288/9 p. Chr. n., id quod appareret ex Amherst papyri II p. 168 n. CXXXVII, 25. At praeter litteram C etiam spatii rationes impediunt, quominus hoc nomen restituatur. Quod vero Mahaffy etiam supplemento Πo[μ]π[η]ῆ[ος] spatium sufficere negat, mireris, quia nomen ab ipso repositum Πoσ[εῖδ]ι[ος] una littera plus habet. Sed propter elementum C servatum hoc quoque reiciendum est, neque ullam ei addit fidem nomen iam pridem volgatum monumenti. Nam quicumque id primum ei imposuit, manifesto de Pompei Magni sepulcro cogitavit. Quam memoriam plane ficticiam esse nemo negabit, sed eam ex titulo ortam esse admodum probabile est. Neque vero recte inde colligas, nomen Πoμ[π]ῆ[ος] tum cum haec fama oreretur etiam integrum in basi exstitisse; nam non minus verisimile est, illa quae nunc etiam exstant ΠO OC a nescio quo mera coniectura ita suppleta esse ut hominis nobilissimi, quem prope Alexandriam necatum esse constaret, monumentum recuperaret. Quarto enim studio ei qui primi titulos Graecos conquirebant hominum clarorum, quos ex scriptorum libris cognoverant, vestigia in lapidibus reperire conati sint, Cyriaci Anconitani exemplum docet. Titulum Pompeio Magno plus quam tribus saeculis recentiore esse in propatulo est, sed utrum ipsum monumentum eiusdem aetatis esset necne, aliquot adhuc annis acriter contentione quaesitum est. Accusativus nominis imperatoris indicat, illius statuam quondam in capite columnae collocatam fuisse. At Mahaffy non effectum tum demum totum opus, sed ex antiquiore obelisco in columnam Corinthiam mutatum, statuam impositam, dedicationem incisam esse. Cui coniecturae ansam dedit locus Plinii Nat. hist. XXXVI, 67. 68: *Alexandriae statuit unum (obeliscum) Ptolemaeus Philadelphus octoginta cubitorum. ceciderat eum Necthebis rex purum maiusque opus in devehendo statuendore inventum est quam in excidendo. a Satyro architecto aliqui delectum tradunt rate, Callixenus a Phoenice, fossa perducto usque ad iacentem obeliscum Nilo, navesque duas in latitudinem patulas pedalibus ex eodem lapide ad rationem geminati per duplicem mensuram ponderis*

oneratas ita, ut subirent obeliscum pendentem extremitatibus suis in ripis utrimque; postea egestis laterculis adlevatas naves excepisse onus; statutum autem in sex talis e monte eodem, et artificem donatum talentis quinquaginta. hic fuit in Arsinoeo positus a rege supra dicto munus amoris in coniuge eademque sorore Arsinoë. Cum omnes reliqui obelisci, quos Plinius enumerat, aetatem tulerint, hunc omnium magnificentissimum neque exstare neque usquam de eius interitu quicquam traditum esse miratur Mahaffy ideoque suspicatus est hanc columnam ex eo factam esse, eamque opinionem ipsius monumenti condicione accurate examinata confirmatam esse professus est. Verum enimvero reliquos obeliscos Plinii conservatos esse, hunc unum intercidisse non magis mirum aut incredibile est, quam forte fortuna nullam ad nostram aetatem pervenisse memoriam. Neque id nullius momenti esse exstimaverim, quod Plinius in Arsinoëo fuisse dicit obeliscum, non esse. Ipsum monumentum vero Flinders Petrie, cum Mahaffyi commentationem manu teneret, diligenter perscrutatus est docuitque columnam neque ex obelisco in hanc formam mutatam neque aliunde illuc translata esse, sed pristinum locum tenere, in quo tamen non ante tertium p. Chr. n. saeculum erecta esse posset. Itaque certum videtur, hoc totum opus aetatis Diocletianae esse.

719 Lapis arenaceus inventus Philis prope murum Romanum, translatus Londinium in museum Britannicum. Edd. G. Ebers ap. Baedeker, Aegypten 1875 p. 302. Eisenlohr, Baedeker Oberaegypten 1894 p. 329 not. Ex suo apographo Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 451 n. 93.

[Οὐαλέριον] Διοκλητιανόν¹ [Σεβαστόν | καὶ Οὐαλ]έριον Κωνσταν-
τι[ον -----]

¹ Neque antiquiorem esse titulum calendis Martiis a. 293 p. Chr., quibus Galerius et Constantius Caesares appellati sint, neque recentiorem calendis Maiis a. 305 p. Chr., quibus Diocletianus imperio se abdicaverit, apparet. Ceterum ut in re incertissima repetivi Riccii supplementa, etsi sunt quae lapidem multo latiore fuisse indicare videantur, quam ille sumpserit. Etenim cum per totum Diocletiani principatum constet Maximianum et superstitem fuisse et una cum illo imperasse, eius nomen aegre hic desideres. Eum post Constantium demum commemoratum fuisse incredibile est propter aetatis et dignitatis ordinem, sed non credibilis in monumento orientali Augustum qui orienti praeesset una cum eo ex duobus Caesaribus, cuius imperium ad occidentem spectaret, repraesentatos fuisse. Sed ut certa ratione in integrum restituatur titulus fieri posse non videtur.

720. 721 In syringibus. Ex Saltii (n. 721 etiam ex Champollionis natu minoris) apographo ed. Letronne Transactions of the Royal society of Litt. Vol. II P. I p. 69 et Comm. de statua vocali Memnonis p. 242 n. 4. 43. 50. Journal des Savants 1844 p. 45 sqq. (J. Franz C. I. G. 4770). Titulum alterum (n. 721) accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 49. 50.

(720)

Ὁ θαδούχος τῶν Ἐλευσινίων¹ Νικαγόρας² Μινου|κιανού³ Ἀθη-
ναῖος ἰστορήσας τὰς θείας | σύριγγας ἐθαύμασα.

Litterae ΑΔΔΔΕΘΘΛΠCΩ.

1 Apparet nomen Ἐλευσίνια, quod proprie ad ferias ac potissimum quidem ad certamina Eleusine Cereri et Proserpinae habita spectet, hic de sacris mysticis dearum Eleusiniarum in universum usurpari ut respondeat illi quod n. 721, 1. 2 est πῶν ἀγιοτάτων Ἐλευσίνι μυστηρίων. De daduchia cf. quae exposui Hermae XX p. 10 sqq. 2 Una cum patre Minuciano commemoratur apud Himerium Or. XXIII, 21; quem Wernsdorfius ipsius Himerii socerum fuisse conicit; quam coniecturam probat Franz non inepte. Sed quae inde collegit de Himerii aetate, perquam lubrica sunt. Sumit enim huius tituli tempore (v. not. 5) Nicagoram, quippe qui daduchus esset, non minus quinquaginta annos natum fuisse. Sed hic manifestus error est, quoniam sacerdotium perpetuum fuit et hereditarium, ut quolibet aetatis anno fieri potuerit ut quis illud nancisceretur. Cum maiores per quattuor aetates (not. 3) rhetoricae arti operam dederint, veri non absimilis est Franzii coniectura hunc quoque Nicagoram eiusdem studiosum fuisse, etsi tituli quidem argumentum philosophum Platonium potius indicat quam rhetora. 3 De patre cf. Suidas Μινουκιανός, Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ Γαλλικνοῦ (a. 260—268 p. Chr. n.). τέχνην βητορικὴν καὶ προγυμνάσματα καὶ λόγους διαφόρους. Avum Nicagoram sophistam appellant Porphyrius ap. Eusebium Praep. Evang. X, 3, 4 et Suidas, hieroceryca Philostratus Vit. soph. II, 33, 4. Utrumque confirmat titulus Syll.² 332: Νικαγόρας ὁ τῶν ἱερῶν κήρυξ καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας σοφιστής. Eum Suidas Νικαγόρας Philippi principatu (a. 244—249 p. Chr. n.) floruisse testatur. Iam cum idem huius Nicagorae patrem Mnesaeum rhetora fuisse referat, acutissime Mnesaeum rursus eius Minuciani rhetoris, quem Hermogenes Tarsensis impugnaverit (cf. Rhetores Graeci II p. 683, 28 Walz.: πρῶτος δὲ Μινουκιανός ἐξέθετο περὶ τῶν ἰγ' αὐτῶν ἐπειτα γενόμενος ὁ Ἑρμογένης τοῦτου πολλὰς ἀσφαλείας κατέγων· αὐτὸς δὲ μετὰ ἀκριβείας ἐξέθετο, ὡς τοῦ Μινουκιανοῦ προκρίνεσθαι, et quae afferuntur ibidem in indice vol. IX p. 645) filium fuisse conicit Letronne. Ceterum hierocerycis ex filio nepotem daduchum non debebat mirari Franzius. Quod enim dicit, daduchum Eumolpidarum fuisse, nequaquam verum est; immo utrumque sacerdotium inde ab antiquissimis temporibus a Cerycum gente gestum esse constat. Cf. Hermae XX p. 10 sqq.

(724)

Ὁ δαδοῦχος τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσῖνι μυστηρίων [Νικαγόρας] |
 Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος ἱστορήσας | τὰς σύριγγας πολλοῖς ὕστε-
 5 ρον || χρόνοις μετὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα⁴ | ἀπὸ τῶ[ν] Ἀθηνῶν
 ἐθαύμασα καὶ χάρι[ν] | ἔσχον τοῖς θεοῖς καὶ τῷ εὐσεβεστάτῳ |
 10 βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ⁵ τῷ τοῦτό μοι | παρασχόντι. || ὕλεως ἡμῖν
 Πλάτων⁶ | καὶ ἐνταῦθα.

4 Iure improbable existimat Franzius, iam Platonem syringas adiisse, nam ab eis tum temporis prohibitos esse profanos. Sed iniuria negat id indicare voluisse Nicagoram, quem illam rem aut ignorasse aut neglexisse neutiquam improbable est. In lapide ΓΛΑΤΩΙΚΔ legere sibi visus est Lepsius. 5 Constantinum I Magnum (306—337 p. Chr. n.) intellegi certum est; sed perquam probabiliter tantum favorem erga paganae religionis asseclam et sacrorum antistitem in ea modo tempora, quibus ille nondum aperte Christianam fidem professus esset (306—345 a. Chr. n.) quadrare iudicavit Letronne, id quod perbene convenit cum eis quae Suidas de Nicagorae patris avique temporibus (not. 3) memoriae prodidit. 6 Ut deum igitur Platonem coluit Nicagoras. Letronne. Franz.

722 Lapis qui quondam antiquioris monumenti Aegyptiaci fuit, quo ex usu exstat nomen Apriae regis hieroglyphis expressum, inventus Athribi, exstat in museo urbis *Cairo*. Ex Harrisii apographo ab H. Brugsch transmissio ed. E. Curtius Abhandl. der Kgl. Ak. der Wiss. zu Berlin 1854 p. 287. A. Kirchhoff C. I. G. 8610. Accuratius exscripsit G. Ebers, cuius apographum minusculis litteris publici iuris fecit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVIII p. 584. Ex suo apographo maiusculis J. G. Milne History of Egypt. V Under Roman rule p. 193 n. 15 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 452 n. 96).

Τοῦ παν[τοκράτορ]ος θεοῦ θελήσαντος καὶ | τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ,
 ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος | βασιλείας τῶν τὰ πάντα νεικόντων
 5 δεσποτῶν | ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος || καὶ Γρατια-
 νοῦ, τῶν αἰωνίων Αὐγούστων¹, | ἐν τῇ εὐτυχεστάτῃ αὐτῶν δε-

Litterae AAΘΠCΩ. 1 Hi tres una imperatores fuerunt per annos 367—378 p. Chr. n. Eadem δεσποτῶν et αἰωνίων Αὐγούστων praeconia et n. 723, 2. 4 in Valentiniano Theodosio Arcadio redeunt et omnino inde a saeculo p. Chr. n. quarto frequentissima sunt, τῶν τὰ πάντα νεικόντων fere ad

καετηρίδ(ε)ι², τετρά|πυλον³ ἐπώνυμον τοῦ θειοτάτου βασιλέως
 ἡμῶν Οὐάλεντος | ἐκ θεμελίων ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς⁴ τοῦ κυ-
 10 ρίου⁵ | λαμπροτάτου ἐπάρχου τῆς Αἰγύπτου Αἰλίου Παλλαδίου⁶,

idem redit ac n. 723, 2 τροπαιοῦχος, quod epitheton item Byzantinorum aetate semper in usu mansit. 2 Cum hinc Curtius collegisset medio inter decennalia (a. 374 p. Chr. n.) et Valentis necem (a. 378 p. Chr. n.) tempore tetrapylum conditum et titulum incisum esse, id pugnat cum tituli verbis, quae id potius per ipsum decennalium tempus accidisse produnt. Quare recte Wachsmuthius anno 374 p. Chr. n. titulum vindicavit observans paullo negligentius decennalia etiam ad Gratianum referri, qui anno 367 p. Chr. demum Augusti dignitatem imperiumque nactus esset. 3 Vocabula similiter formata de munimentis usitata esse, ut πεντάπυλον (Plut. Dion. 29) et ἐξάπυλα (Diodor. XIV, 48, 3) Syracusis, ἐννεάπυλον Athenis (Cleidemus in Bekkeri Anecd. p. 419, 29. Suid. s. ἀπεῖδα et ἡπέδιζον. Fragm. hist. Gr. I p. 363 n. 22 περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελαργικόν) observat Wachsmuth, sed iure negat, de eo usu hic cogitandum esse. Immo portas magnificas in locis frequentissimis urbis exstructas, per quas a quatuor partibus transitus pateret, hoc nomine indicari. Omnium eiusmodi aedificiorum nobilissimum, porticibus magnificentissime exornatum, Constantinopoli fuisse, sed etiam in ipsa urbe Alexandrinorum Leone I (457—474 p. Chr. n.) imperatore talem portam commemorari in Euagrii historia ecclesiastica II, 8, 8 (p. 41, 25 ed. Vales. Oxon. 1844), ubi corpus Proterii necati omnibus ad spectandum propositum esse referatur ἀνὰ τὸ καλούμενον τετράπυλον, atque etiam tum septimo p. Chr. saeculo eius mentionem facere Ioannem Moschum in Prato spirituali (Λειτουργία), Magna bibl. veterum patrum XIII. Parisiis 1644 p. 4086 A. Cum utrobique simpliciter τὸ τετράπυλον dicatur, id omnium nobilissimum ideoque in celeberrimo urbis loco, fortasse ubi duae primariae viae recto angulo concurrerent, situm fuisse videri. Quae cum omnia singulari doctrina et acie ingenii disputata sint, nihil habeo quod addam, nisi inde quod Euagrius et Ioannes Moschus accuratiore definitione absterneant commodissime colligi unum modo tetrapylum Alexandriae fuisse, hoc ipsum Valentis Augusti. Nam quam Wachsmuthius ut diversam hoc ab illo demonstraret attulit narrationem Alexandrinorum apud Ioannem Moschum de Ieremiae prophetae corpore ab Alexandro Magno illic sepulto, ei tantumtribuendum mihi quidem non videtur. 4 Sic Harrisii et Ebersii apographa. Apud Milne ΕΠΙΤΗΕΠΑΡΧΗΣ est, errore si quid video. 5 Post hoc nomen Wachsmuthius etiam μο[υ] habet, ut Harrisius. Sed apud Milnium nihil amplius scriptum est nec video quo pronomem referri possit. 6 Aelium Palladium, cui cognomentum esset tonsor (κουρεύς), annis 371, 372, 373 p. Chr. n. praefectum Aegypti fuisse Wachsmuthius demonstravit ex epistulis S. Athanasii, quae exstarent Syriace versae in codice monasterii S. Mariae in valle Nitria, unde a Curetone a. 1848 editae et a Larsowio a. 1852 versae essent. Nam illorum trium annorum epistulas ipsas quidem intercidis, sed exstare earum summaria (κεφάλαια), quae illius praefecti nomen haberent (p. 45 n. XLIII. XLIV. XLV ap. Larsow.). Illo vero cognomento hunc

λογιστεύοντος⁷ καὶ ἐπικειμένο[υ] | τῷ κτισθέντι τετραπύλῳ Φλα-
ουίου | Κύρου πολιτευομένου⁸, ἐπ' ἀγαθῷ⁹.

Aelium discerni ab Olympio Palladio Samosatensi, qui ante eum item Aegyptum administrasset (ibid. p. 45 n. XLII. XLIII). Ad utrum Palladium Cod. Theod. VIII, 5, 37 spectet, sibi non liquere fatetur Wachsmuth. Sed apud Socratem hist. eccl. IV, 24 et in Excerptis latinis barbari (Euseb. Chron. ed. Schoene I p. 238, 62 b, 4) in narratione de rebus post Athanasii mortem gestis manifesto illum 'tonsorem' intellegi iudicat. 7 Utrum cura huius officialis ad commercium hominum et vehiculorum per illud tetrapylum transeuntium an ad aliam rem spectaverit se ambigere profitetur Wachsmuth. Is igitur propter participium aoristi κτισθέντος haec necessario ad ea quae iam perfecto aedificio facta sint referenda existimat. Sed cum participium non enuntiati temporalis vices gerat, sed articulo addito ad tetrapylum definiendum spectet, nihil impedit quominus de ipsius aedificationis regimine interpretemur verba tituli. Neque λογιστεύοντος καὶ ἐπικειμένου duo discreta officia significare videntur, sed unum idemque hominis qui redemptores observet et opus examinet probetque, ut ipsi omnium quae in aedificatione gerantur ratio (λόγος) ab illis reddenda sit. Utique de logista vel curatore reipublicae (n. 492²) hic non dici in propatulo est. 8 Sic Milne, cum reliqua apographa ΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥ exhibeant. Civitatem urbis Mempheos Flavio Cyro tribui recte iudicat Wachsmuth. Nam quod Kirchhoffius Φλαουίου [-----, τοῦ τῆς] | Κύρου πολιτευομένου supplet et decurionem civitatis Cyrrhi Ephratesiae interpretatur, id cum aliis nominibus improbable est tum quia verum 12 integrum esse consentientibus exemplarium Ebersiani et Milneiani testimoniis confirmatur. 9 Cf. n. 699⁶.

723 In parte aversa arae cuius frons habet dedicationem Iulii Fidi Aquilae n. 700. Inventa Antinoupoli (*Schêch-Abâde*), exstat in museo oppidi *Cairo* n. 9274. Ed. C. Wescher Bullettino dell' istituto arch. Rom. 1866 p. 150. De argumento tituli egregie disputavit Th. Mommsen ibid. p. 238. Illius prioris editionis ignarus J. G. Milne, A history of Egypt V Under Roman rule p. 195 n. 16 b expressit exemplum illo Wescheriano multo minus accuratum. Cf. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 452 n. 95.

Τοὺς τῆς ὑφ' ἡλίου γῆς αὐτοκράτορας καὶ τροπαιούχους¹ δεσπό-
τας | ἡμῶν Οὐαλεντινιανόν, Θεοδοσίον, | Ἀρκάδιον², τοὺς αἰώ-

Litterae ΔΔΕΘΠΩ. 4 Cf. n. 722¹. 2 Titulus neque anno 383 p. Chr., quo Gratianus obiit et Arcadius Augustus nominatus est, antiquior, neque nece Valentiniani II (392 p. Chr. n.) recentior est. Mommsen.

5 νίους Αὐγοῦς³, καὶ Φλαύιον Ὀνώριον, τὸν | ἐπιφανέστατον,
 Φλ(αύιος) Εὐτόλμιος | Τατιανός⁴, ὁ λαμπρότατος ἑπαρχος |
 τοῦ ἱεροῦ⁵ πραιτωρίου, τῇ συνήθει | καθοσιώσει⁶ ἀφιέρωσι(ν)⁷
 10 ἐπὶ Φλαυίου⁸ || Σεπτιμίου Εὐτροπίου τοῦ λαμπροτάτου | ἡγε-
 μόνος⁹.

3 Hoc nomen totidem litteris exaratum habet Wescheri exemplum. Milne non modo in imagine tituli exhibet ΑΥΤΟΥΡ|ΓΟΥΣ, sed hoc etiam in exemplo minusculis expresso retinet, cum tamen emendationem certissimam ei non succurrisse mirum sit. Cf. n. 722, 5. 4 Huius nomina omnia excisa sunt, sed tamen a Weschero lecta, cum Milne paucas modo litteras ex parte evanidas viderit hasce: φ|| || || |ΤΑ| |ΟC, quae nulla ex parte ab illius exemplo discrepant. Nomen Εὐτόλμιος neque huic homini nisi raro alibi tribuitur neque praeterea notum esse videtur, sed similitudine permultorum eiusdem aetatis eadem ratione formatorum defenditur. Homo ipse notus est, sed alibi plerumque simplici nomine *Tatianus* indicatur. Consul ordinarius fuit a. 394 p. Chr., post consulatum praefectus praetorio Orientis, sed Rufini malis artibus in exilium actus, Proculus vero filius eius adeo supplicio affectus a. 392 p. Chr. n. Hac de causa et hic patris et in obelisco, qui Constantinopoli in hippodromo constitutus est, filii nomen consulto deletum (C. I. G. 8642. C. I. Lat. III, 737) in epigrammatis Graeci versu tertio, Latini quinto. Sed illud quidem restitutum est, cum Rufino deleto illius memoria instauraretur. Ceterum Tatiani nomina acute restituit Wescher in titulo C. I. G. 4693, 1. 2 Φλ(αύιος) Εὐτόλ[μιος ὁ λαμπρότα]τος ἑπαρχ(ος) τοῦ [ε] [ροῦ πραιτωρίου]. Traditur ΤCΥΙΘ. 5 Cf. Syll.² n. 4134. 6 Cf. Syll.² n. 4236. Hic tamen vocabulum religionis vel pietatis potius quam maiestatis aut dignitatis notionem habere videtur. 7 ΑΦΙΕΡΩCΕΙ Milne. ΑΦΟ CΙΩCΕΙ Wescher, Terminationem -ΕΙ uterque exhibet, uterque etiam in exemplo minusculo retinet. Sed cum neque dativum nominis neque verbi futurum hic suo loco esse perspicerem, lenissima medela aoristum restitui. In stirps verbi hic sane Milnium sequi praestat, quia Wescheri lectionem proclive est ab errore oculorum ad proximam vocem aberrantium repetere. 8 Sic Wescher, ΚΑΑΥΔΙΟΥ Milne. 9 Praefectus Aegypti ceteroqui ignotus.

IX.

Appendix.

724 Marmor candidum, inventum incerto Aegypti inferioris loco, exstat Alexandriae in museo. Ed. G. Botti Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 570. Bulletin archéologique d'Alexandrie IV 1902 p. 62 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 539 n. 5).

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου | καὶ Ἀρσινόης Φιλαδέλφου¹ | Σω-
τήρων² Διονύσιος Ποτάμωνος.

4 Brevi post mortem Arsinoës (270 a. Chr.) haec scripta existimat Strack; quare auctorem tituli etiamtum incertum de divinis Arsinoës honoribus fuisse, ita ut appellationem θεᾶς omitteret. At id multo facilius expedit, si superstitem reginam fuisse quo tempore monumentum erigeretur statuas. Neque de ea re dubitari licet, quandoquidem praepositio ὑπὲρ indicio est, pro salute Ptolemaei et uxoris hoc opus dedicari, id quod non cadit hercle in defunctam. Cognomen Φιλάδελφος vero tum demum reginae datum, cum sacra eius constituerentur mortuae, Strackius sumpsit quidem neque vero probavit. Cf. Vol. I p. 648. Nulla igitur ex parte dubium est, quin intra annorum 274—270 a. Chr. spatium hoc monumentum dedicatum sit. 2 Et hic et n. 725, 3 si quis Ptolemaeum Lagi f. eiusque uxorem Berenicen intellegat, ut paterna Ptolemaei Philadelphi et Arsinoës origo genetiva ab illorum nominibus pendente indicetur, id plane refelli quidem non possit, quoniam sola appellatio Σωτήρες sine nominibus propriis regis et reginae etiam n. 22, 4 sic ponitur. Sed multo minus artificiose et contorte tamen verba structa esse quivis concedet, si Σωτήρων appositionis locum tenere et ad Philadelphum Arsinoënamque referri statuamus, quos hoc cognomine ornari sane praeter hos duos titulos nusquam videmus.

725 Ara inventa in Serapeo Alexandriae pristino etiamtum loco posita, exstat ibidem in museo. Ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 126 n. 1.

Βασιλέως Πτολεμαίου¹ | καὶ Ἀρσινόης Φιλαδέλφου², | θεῶν
Σωτήρων³.

1 Ptolemaeus II Philadelphus (285—247 a. Chr. n.). 2 Arsinoë II soror uterina Ptolemaei Philadelphi, quae fratri nupsit anno 274 a. Chr. n., defuncta est a. 270. Hic quoque titulus superstiti regina exaratus videtur. 3 Cf. n. 724².

726 Lapis inventus Schediae. Ed. G. Botti Bulletin de la société archéologique d'Alexandrie IV 1902 p. 49 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 1094. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 541 n. 15).

Ἰπέρ βασιλέως | Πτολεμαίου¹ καὶ : | βασιλίσσης | Βερενίκης
 5 ἀδελφῆς² καὶ γυναικὸς καὶ | τῶν τέκνων | τὴν προσευχὴν³ |
 οἱ Ἰουδαῖοι⁴.

¹ Ptolemaeus III Euergetes (246—221 a. Chr. n.). ² Cf. n. 60³.
³ Cf. n. 96⁴ et Vol. I Addend. p. 651. ⁴ Apparet igitur iam medio saeculo a. Chr. tertio in Aegypto tantum fuisse Iudaeorum numerum ut eis oratoria condenda viderentur.

727 Titulus in exteriori parte turris cuiuspiam in arce urbis Lissatarum. Edd. R. Heberdey et E. Kalinka, Denkschriften der Kaiserl. Akademie zu Wien XLV, 1 (1897) p. 49 n. 1 (Primam partem usque ad v. 5 inde repetivit M. L. Strack, Archiv für Papyrusforschung II p. 542 n. 16).

Βασ[ι]λεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου [καὶ] | Ἀρσιν[ο]ῦ¹ της,
 θεῶν Ἀδελφῶν, ἔτους δευτέρου¹, μηνὸς Περ[ρ]ε[ι]οῦ² τριακάδι-
 ἑξοξε Λισσατῶν τῷ δήμῳ [χ]ορ[α]ς ἐκ[κ]λησίας γενομ[έν]ης·
 5 ἐπε[ὶ]δ[ὲ] Πανταλέων Με[ν]ε[κ]ράτου[ς] | Λισσατῆς ἀνὴρ ἀγαθός

Litterae volgares praeter Π et ΘΘΩ reliquis minores. ¹ Decretum Lissatarum, quod praeterea nihil memorabile habet, propterea magni momenti est, quia litem de eiusdem generis et civitatis decretorum n. 57. 58 aetate dirimit. Etenim hae Pantaleontis laudes anno 246/5 a. Chr. decretae sunt; at cum n. 57, 3 patrem Menecratem eisdem honoribus a civibus affici videamus, iam apparet illic cum Niesio et Mahaffy Ptolemaeum II Philadelphum agnoscendum esse, ita ut ille quidem titulus anni 278/7, alter vero geminus de Agepolidis Lampronis f. Rhodii meritis (n. 58, 3) anni 275/4 a. Chr. n. sit. Strack. ² Quartus anni lunisolaris Macedonici ab aequinoctio autumnali incipientis mensis, respondens ille quidem Atticorum Gamelioni, Romanorum fere Ianuario, ita ut circa ipsum initium anni Iuliani 245 a. Chr. n. haec incisa esse videantur. Nam quod in Aegypto tum admodum turbatum fuisse scimus fastorum Macedonicorum ordinem (cf. n. 56⁶.⁸ et Addenda voluminis prioris p. 649 sqq.), id nullius momenti est in decretis civitatis Lyciae.

ὦν διατελεῖ³, χρ[ε]ίας παρεχόμενος | κ]αὶ κοινῇ τῷ δήμῳ καὶ
 ἰδ[ί]αι ἐκ[ά]στοις τῶν πο[λι]τῶν, | στεφανῶσαι α[ὐ]τ[ὸν] θ[α]λ-
 λοῦ σ[τ]εφάνῳ ἀρετ[ῆ]ς ἔνεκεν καὶ εὐνοί[α]ς, ἥς [ἔ]χων διατελ[εῖ
 εἰς τὸν δῆμον τὸν | Λισσ[α]τῶν. εἰν[αι] δ' αὐτὸν καὶ εὐερ[γέ]-
 10 τὴν τοῦ δήμου. ἀνα[γ]ρά[ψ]αι δὲ τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθί-
 ν[η]ν κ[αὶ] στήσαι οὗ [ἄ]ν | αὐτ[ῷ] δόξει. συντελεσ[σ]άτω δὲ
 ταῦτα ὁ ἐ[φ]ε[σ]τη[κ]ῶς⁴ Λ[έ]ων.

3 Aut participium ὦν per se enuntiati secundarii vices gerere, παρε-
 χόμενος vero a διατελεῖ pendere statuendum est, aut vice versa. Mihi hoc
 magis probatur, maxime propter simillimum patris titulum n. 57, 4.
 4 Participium hic eandem vim habere videtur atque Athenis et alibi (n. 249¹)
 nomen verbale ἐπιστάτης, ut eum qui comitiis praesideat indicet.

728 Marmor inventum Ptolemaide Thebaidis (*Menshijeh*), trans-
 latum Alexandriam, ubi exstat in museo. Ex Milnii apographo a
 Riccio secum communicato ed. M. L. Strack Archiv für Papyrus-
 forschung II p. 539 n. 8.

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ [ι, πρυτάνεων] | γνώμῃ· ἐπειδὴ
 Λυσίμαχος Πτολεμαίου¹ | Σωστρατεύς², ὁ τῇ βουλῇ γραμμα-
 5 [τέων] | τὸ δέκατον ἔτος³, προέστη τῶν κα[θ'] αὐτὸν⁴ || ἀξίως
 τῆς πόλεως, καὶ ἰδ[ί]αι δὲ ἐκά[στω] τῶν | πολιτῶν καὶ κοινῇ
 ἐν τοῖς καθ' αὐτὸν⁵ | διτετέ[λει] παρεχόμενος ἐν ἀγο[ραῖ]⁶ |
 ἦν ἐν[ό]μιζεν⁷ -----]

1 Cf. n. 54². 2 Cf. n. 54³. 3 De Euergetae potius quam Phila-
 delphi regno hoc videtur intellegendum esse, ut magistratus, propter quem
 Lysimachus hic collaudatur, anni 238/7 a. Chr. n. sit. 4 Supplevi. τῶν
 καλῶς καὶ Ricci. Sed sic articulus τῶν non habet quo referatur. Multo
 aptius Wilcken τῶν κα[θ]ηκόντων. Sed vereor ne hoc lacunae ambitum ex-
 cedat, neque mihi dubium videtur, quin v. 6 extrem., quem locum editores
 non attigerunt, idem atque hic scriptum fuerit. Illic vero ΚΑΘΑ traditum
 est. Ea quae ad ipsius officium pertinent commode τὰ καθ' αὐτὸν appel-
 lantur. 5 Supplevi. Cf. not. 4. 6 Supplevi. 7 Supplevi. Si quid
 video a παρεχόμενος pendebat substantivum feminini generis, quod post
 v. 8 lacuna haustum est; ad id rursus referebatur enuntiatum relativum
 ἦν ἐν[ό]μιζον cum infinitivo. Nam hoc ad ἀγοράν spectare nequitiam pro-
 babile est.

729 Marmor candidum, inventum Alexandriae anno 1901, exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti, Catalogue des monuments exposés au musée d'Alexandrie p. 553 n. 142. Bulletin de la société arch. d'Alexandrie 1902 IV p. 94 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 1095. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 544 n. 22. Cf. quae exposuit idem Zeitschrift für die neutestamentliche Wissenschaft und die Kunde des Urchristenthums IV 1903 p. 213 sqq.).

Ἰπέρ βασιλέως Πτολεμαίου
καὶ βασιλίσσης Ἀρσινόης,
θεῶν Φιλοπατόρων¹, Ἀνούβε
οἱ πρεσβύτεροι² τῶν ὀλυροκό-
5 πων³. ἱερεὺς⁴ Ἀμεννεύς
Παχῶς Παᾶπις
Παφώβθης Παθβαῦς
Πετοσῆρις Πεσιέχων

¹ Ptolemaeus IV Philopator (221—205 a. Chri p.) eiusque uxor eademque soror Arsinoë. ² Cf. Vol. I Addenda p. 653 sq. ³ Vocabulum ὀλῦραι frumenti genus significat idem, quod hodie *Durrah* appellatur. Cf. A. Wiedemann Herodot's zweites Buch p. 458. Hoc Aegyptios vesci solitos iam Herodotus refert II, 36: ἀπὸ πυρῶν καὶ κριθέων ὅλλοι ζῶουσι, Αἰγυπτίων δὲ τῷ ποιευμένῳ ἀπὸ τούτων τὴν ζῆν ὀνειδος μέγιστόν ἐστι, ἀλλὰ ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. c. 77 ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκείνοι κυλλήστεις ὀνομάζουσι. Qui quod tritico et hordeo illos usos negat, sane fallitur. De olyrae usu vero cum eo consentit Plinius N. Hist. XVIII, 62 *farina in Aegypto ex olyra conficitur. 92 haec enim est quam (Homerus) olyram vocat. eadem in Aegypto facilis fertilisque*. Has qui comminuebant et panes ex eis faciebant opifices, qui nostris molitoribus et pistoribus respondebant, ὀλυροκόπους appellatos esse ex hoc titulo videmus. ⁴ Sacerdotem collegii pistorum, qui simul etiam magister vel praefectus eius collegii fuisse videtur, recte agnovit Strack; nam aliter non nudo nomine ἱερεὺς contentum futurum, sed τοῦ Ἀνούβεος aut aliam accuratiorem definitionem additurum fuisse tituli auctorem. Memorabile est, hos omnes opifices natione Aegyptios esse.

730 Lapis subcaeruleus, inventus in insula Siphno. Exstat ibidem in museo. Ex F. Hilleri von Gaertringen apographo ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 545 n. 23, deinde ipse Hiller Inscr. Gr. ins. V p. 124 n. 481.

[Ἐδοξεν τεῖ βουλεῖ καὶ τῷ δήμῳ· ἐπειδὴ πρέσβεις¹ | ἦλθον
εἰς τὴν πόλιν ἡμ[ῶν] [οἱ] ἄ[γγέλλοντες]² νικᾶν³ μὲν | βασιλέα
Πτολεμαῖον⁴, ὑγιαίνειν δὲ καὶ αὐτὸν καὶ | τὴν βασιλίσσαν
5 Ἀρσινόην⁵ καὶ τ[ᾶς] δ[υνάμεις], || μετὰ τούτων δὲ [καὶ] Περι-
γένης Λεοντίσκου [Ἀλεξάνδρου]⁶ συ[ν]ε[σ]υ[σ]τα[σ]α[ν] τ[ῶν] τοῖς προσ-
ηγγελ[μ]έ[ν]οις ἑαυτὸν | ἐπιδίδωσιν τεῖ πόλει, ὥστε αὐλί[σ]α[σθα]ν
[αὐτόθι | ἐν ἡμ[ε]ραις δυοῖν,] βουλόμενος ἀπο[δ]εῖ[ν] [ὑνά]ν
τ[ῆν] τε | εὐ[νο]ίαν καὶ | εὐ[σ]έβ[ει]αν) εἷς τε τὸν βασιλέα καὶ
10 τὴν [βασιλίσσαν || καὶ] τὴν πόλιν τῇ[ν] ἡμετέραν· ὅπως οὖν
καὶ ἡμεῖς [φαινώμ]ε[θα] τιμῶντες τοὺς εὐχαριστοῦντας⁷ εἷς
[τε τὸν βασι]λέα Πτολεμαῖον καὶ εἰς τὴν βασιλίσσαν καὶ εἰς
τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν, τύχει τεῖ ἀγαθῇ, δε[δ]όχθ[αι] τεῖ βου-
λεῖ | καὶ τῷ δήμῳ, συνησθῆναι μὲν ἐπὶ τοῖς ἡγγελεμένοις
15 ὅ[π] αὐτοῦ, ἐπαινέσαι δὲ καὶ Περιγένην Λεοντίσκου Ἀλ[ε]ξάν-
δρῃ καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀ[πὸ] | δ[ραχμῶν] δισχι-

Supplementa fere omnia Hilleri sunt. 1 Quod Strackius dicit sibi legatos post victoriam suspectos esse, non intellego, neque supplementum ab eo propositum ἐπειδὴ ἦλθε τὸ ναυτικὸν εἰς τὴν πόλιν δ νικᾶν ἐπαγγέλλει τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον probare possum cum aliis de causis tum quia classem in urbem venisse insolite et si quid video prave dicitur. Etiam illud [μετὰ τούτων] δὲ v. 5 init. indicio est, antea non de omnibus regis copiis navalibus sed de paucis hominibus qui cum Perigene Siphnum venissent dictum fuisse. 2 Sic malui supplere quam [οἱ] ἄ[γγέλουσιν], quia et participium enuntiatio relativo frequentius et verbum ἀγγέλλειν in hac sententia usitatius est. Spatium idem esse sumpsit ideoque articulum τὸν ante βασιλέα, quem H. habet, omisi. 3 De victoria ad Raphiam parta a. 217 a. Chr. n. (Polyb. V, 82, 2 sqq. B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 380 sqq.) hic dictum fuisse ex Perigenis mentione (not. 6) collegerunt Hiller et Strack. 4 Ptolemaeus IV Philopator (221—205 a. Chr. n.). Cf. not. 3. 5. 6. 5 Cum et Ptolemaeo II Philadelpho et Ptolemaeo IV Philopatori uxor fuerit Arsinoë nomine, tamen hanc non illam significari propter certissima aetatis indicia quae titulus habet (not. 6) statuendum est. 6 Cf. Polyb. V, 68, 3 εὐθαρσῶς ὁ Νικόλαος (Ptolemaei Philopatoris exercitus dux) εἰς τὸν πόλεμον ἐνέβαινε, πρὸς πᾶν τὸ παραγγελλόμενον ἐτοίμως αὐτῷ συνεργῶντος Περιγένους τοῦ ναυάρχου· τοῦτον γὰρ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων ἐξάπτεσθαι οἱ περὶ τὸν Πτολεμαῖον. 69, 7. 44. Quae hic narrantur gesta sunt anno ante proelium ad Raphiam, 218 a. Chr. n. Cf. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 377. Proximo anno mari nihil memorabile gestum esse observat Hiller, sed Perigenes superioris anni rebus nobilis cum haud procul a Siphno cum classe constitisset, cum legatis illuc venisse videtur. 7 Qui animo propenso et benevolentiae pleno erga regem sunt. Nam de gratia referenda, quae est notio verbi εὐχαριστεῖν inferiore aetate pervolgata, hic non dici

λίων ἀρετῆς ἐνεκεν καὶ φιλ[αγαθ]([ας ἦς | ἔ]χει περί τε τὸν
 βασιλέα καὶ τὴν βασιλίσσαν κ[α]ί [τὴν πό]λιν τὴν [ἡμετέρα]ν,
 20 καὶ ἀνακηρῶσαι τὸν στέφανον [ἐν τῷ] || θεάτ[ρω]ι [Διον]υ[σ]ί[ο]ς
 τραγωιδῶν τῷ ἀγῶνι. εἶναι δὲ [Περι]γένην πρόξε[ν]ο[ν] τ[ῆ]ς
 πόλεως ἡμῶν καὶ αὐτὸν καὶ | τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ ὑπάρ-
 χειν αὐτοῖς εἰσ[π]λου καὶ ἔκπλου καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
 25 καὶ | ἐν σύλοις⁸ ἀσυλίαν καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν || οἷς
 ἡ πόλις τίθησιν καὶ πρόσδορον πρὸς τὴν βου[λ]ῆν καὶ τὸν δῆ-
 μον, ἐὰν του δέωνται, πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. ἀναγράψαι δὲ
 τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς | πρυτάνεις εἰς τὸ περίφραγμα⁹ τοῦ
 Διονύσου.

apparet. Cf. quae de cognomine Εὐχάριστος adnotavi n. 90²⁰. 8 Simplicii
 asyiliae significatione raro in titulis honorariis additur ἐν σύλῃ vel ἐν σύλοις.
 Notum est, moris fuisse ut populi, quorum cives in alia urbe laesi et ius
 suum in iudicio persequi prohibiti erant, unicuique permitterent privatim
 civibus illius populi bonisque eorum per vim potiri. Tale decretum verbis σύλα
 σύλας) διδόναι significatum esse constat. Cf. Demosth. XXXV, 26 δεδομέ-
 νων σύλων Φασηλίταις κατ' Ἀθηναίων. Syngrapha apud eundem § 43 ἐξελό-
 μενοι ὅπου ἂν μὴ σύλοι ὥσιν Ἀθηναίους. Pseudoaristoteles Oeconom. II
 p. 4347 b 22 ἀντήγειλαν οὖν (Χαλκηδόνιοι) εἴ τις τῶν πολιτῶν ἢ μετοίκων σύλον
 ἔχει κατὰ πόλεως ἢ ἰδιώτου ἢ βούλεται λαβεῖν, ἀπογράφασθαι. Sed qui asyiliae
 privilegio ornatus erat, eum ne sic quidem comprehendendi aut spoliari lice-
 bat. Idem igitur valet hoc ἐν σύλοις atque ἐὰν σύλα δοθῇ ἐν Σίφνῃ κατ' Ἀλε-
 ξανδρέων. 9 Murus quo area sacra circumdatur, alibi plerumque περι-
 βολος.

731 Basis lapidis granitae inventa Alexandriae ad portam
 Rosettanam, exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti Bull. de la soc.
 arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 94 (U. von Wilamowitz-Möllendorff
 Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 1095.
 M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 548 n. 27).

[Βασιλέα] Πτολεμαῖον θεὸν Ἐπιφανῆ καὶ Εὐχάριστον¹ | [καί]
 τοῦτου γονεῖς βασιλέα Πτολεμαῖον καὶ | [βασί]λισσαν Ἀρσινόην,
 θεοὺς Φιλοπάτορας², | -----ώτης³ Ὄρου καὶ Τεαρώως ἀδελ-

¹ Ptolemaeus V Epiphanes (205—184 a. Chr. n.). De duplici cognomine
 cf. n. 90²⁰. Cum hic nondum commemoretur uxor, annorum 205—193
 a. Chr. n. terminis originem tituli contineri apparet. ² Ptolemaeus IV
 Philopator (224—205 a. Chr. n.) cum uxore eademque sorore Arsinoë.
³ [Νησι]ώτης Botti sagaciter, sed recte Willamowitz observat patrem et fra-

5 φός, (ἰ)λάρχαι⁴ || [κ]αὶ ἡγεμόνες⁵ τῶν περὶ αὐ(λ)ήν⁶ ἐπιλέκτων⁷ |
μαχίμων⁸ εὐεργεσίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς οἰκείους.

trem nomina Aegyptiaca gerere, ut hic item barbarum potius nomen restituendum sit. ⁴ ἀλάρχαι lapis, errore manifesto. ⁵ Cf. n. 69³. 86⁹. 6 αὐδὴν lapis. Hi igitur circa ipsum regem custodiae causa versabantur. W. 7 Praetorianos ex toto exercitu selectos fuisse hic videmus, sed eos non omnes prope regem in aula stationem habuisse. ⁸ Cf. n. 90⁶⁸. Etiam-tum Ptolemaei Epiphanis regno antiquam huius appellationis vim, qua indigenas Aegyptios qui militaris ordinis essent significabat, non evanuisse nomina barbara ilarcharum (not. 3) luculentissime demonstrant, ita ut emendetur P. Meyeri de hac re sententia.

732 Lapis calcarius, *Ny-Carlsberg* in glyptotheca. Ed. Valdemar Schmidt Det gamle Glyptothek paa Ny Carlsberg p. 393 n. 474 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 127 n. 3).

Βασιλεῖ Πτολεμαίῳ | θεῶι Ἐπιφανεῖ καὶ Εὐχαρίστῳ καὶ βα-
5 σιλίσσῃ Κλεοπάτραι¹ Ἀπολλώνιος Ἀντιπάτρου, γραμματεὺς |
Ὀρνυμένους², ὁ καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος³ καὶ | τὰλλα τὰ
10 προσκύροντα⁴ | τῷ ἱερῷ ἱδρυμένος ὁππὲρ αὐτῶν.

¹ Post nuptias Ptolemaei V Epiphanis (a. 493/2 a. Chr. n.), sed priusquam liberi ex hoc matrimonio nati essent, i. e. utique ante 487/6 a. Chr. n., haec incisa esse perspexit Strack. ² Rarissimum nomen, quod in nummo Milesio ap. Mionnetum III p. 164 n. 743 recurrere adnotat Str. ³ Cf. Strabo XVII, 1, 40 p. 842: τινὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ἅπαντες κοινῇ τιμῶσιν Αἰγύπτιοι — ἄλλα δ' ἔστιν, ἃ τιμῶσι καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι, καθάπερ Σαῖται πρόβατον κτλ., ἀετὸν δὲ Θηβαῖοι, λέοντα δὲ Λεοντοπολῖται. Quem locum qui affert Strack, idem ab Aeliano Hist. anim. XII, 7 tradi, sed illic etiam Helio-politas commemorari, qui item leones colerent, observat. In alterutro igitur oppido hoc monumentum quondam locum habuisse, sed probabilius de Leontopoli cogitari. Monumenti, in quo Ptolemaeus rex leoni rem divinam faceret, cum titulo neglegenter inciso οἰκία τῆς ταφῆς τῶν | λεόντων ἱερὰ ex Iougueti descriptione manuscripta a Riccio secum communicata mentionem facit Strack. ⁴ Cf. n. 65⁵.

733 Marmor album, emptum Alexandriae, ubi nunc est in museo. Ed. G. Botti Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 573. Bulletin de la soc. d'Alex. I 1898 p. 44 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 547 n. 25).

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου, τοῦ βασιλ[έως] | Πτολεμαίου καὶ
 βασιλίσσης Ἀρσινόης [θεῶν] | Φιλοπατόρων, καὶ βασιλίσσης
 Κλεοπ[άτρας,] | τῆς βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφῆς καὶ γ[υναι-
 5 κός,] || θεῶν Ἐπιφανῶν καὶ Εὐχαρίστων¹, καὶ τοῦ υἱοῦ [ὑ ἀδελφῶν] |
 Πτολεμαίου² Διὶ Σωτῆρι καὶ Θεῷ Συρίαι³ κα[ὶ] θεοῖς | συν-
 νόοις Ἀπολλώνιος καὶ Μαχά[τας καὶ -----] | Μαχάτου⁴
 Μακεδόνες, οἱ ἱερεῖς.

1 Ptolemaeus V Epiphanes (205—181 a. Chr. n.) cum uxore Cleopatra Antiochi III filia. Cum unus filius (Ptolemaeus VI Philometor) commemoratur, anno 186 a. Chr. n., quo is natus est, neque antiquior esse potest titulus, neque multo recentior, nam liberorum natu minorum, Cleopatrae II et Ptolemaei VIII Euergetae II natales non multis annis ab illis fratris maximi distabant. Str. 2 Hic titulus docet, non Cleopatram, sed Ptolemaeum Philometora maximum natu ex Epiphanis liberis fuisse; nam si illa tum iam fuisset, non probabile est futurum fuisse ut ab auctoribus dedicationis neglegeretur. Strack. 3 In papyro Magdolae (*Medinet-en-Nahas*) reperto, quem edd. P. Jouguet et P. Lefebvre Bull. de corr. Hell. XXVI 1902 p. 402 n. II, 4 sqq., haec legi observavit Strack: τοῦ γὰρ ἀνδρὸς Μαχάτου σταθμοδο-
 (τη)θέντος ἐν κώ[μῃ] Πηλουσίῃ καὶ διελομένου αὐτοῦ πρὸς τὸν Πόσιν καὶ
 ἀνοικοδομήσαντος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἱερὸν Συρίας θεοῦ καὶ Ἀφροδίτης Βερε-
 νίκης. Quae cum Ptolemaei III Euergetae regno, circiter 230 a. Chr. n. scripta sint, perquam probabilis est Strackii coniectura, tum quidem Machatam Macedona, fortasse uxori ex Asia oriundae gratificantem, deae Syriae sacellum privatum condidisse, postea vero filios nepotesve illius hereditarium gessisse sacerdotium, sed sacra ita mutata et amplificata esse, ut et Iuppiter Graecorum summus deus illam deam Syriam primo loco expelleret et ipse cultus horum numinum ex privato publicus fieret. 4 Utrum tertius sacerdos, cuius nomen v. 7 extr. intercidit, illorum duorum frater an secundi filius fuerit, diiudicari posse recte negat Strack.

734 Lapis incisus limini superiori portae alicuius, Cusis (*El-Kursijeh*) nomi Hermopolitae vel Lycopolitae. Ed. J. Clédat Bulletin de l'inst. Français d'archéologie du Caire 1902 p. 43 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II 1903 p. 549 n. 30. P. Perdrizet Revue des études anciennes VI 1904 p. 157). Ectypum chartaceum lapidis, qui nunc Alexandriae in museo asservatur, G. Lefebvre transmisit Perdrizeto isque benignissime mihi utendum concessit.

Litterae ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΞΥΦΧΨΩ. Hastae extremae lineolis transversis ornatae.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου [υ χ]αὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας, θεῶν |
 Φιλομητόρων¹, καὶ Πτολεμαίου τ[οῦ] ἀδελφοῦ² Λυσίμαχος Βα-
 στα[χίλου] Θρ[ᾶ]ξ³ καὶ Βασταχ[ί]λας καὶ [Εὔρω]μος⁴ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ
 Δι Σωτῆρι | τὸ πρόπυλον [καὶ τὸ] θύρωμα.

1 Non ante nuptias Ptolemaei VI Philometoris et Cleopatrae sororis (a. 172 a. Chr. n., cf. n. 106¹) haec incisa esse monet Str. Sed cum liberi non commemorantur, per prima illius matrimonii tempora monumentum dedicatum esse apparet, id quod etiam alio argumento (not. 2) confirmatur. 2 Ptolemaeus VIII Euergetes II, qui aliquantisper una cum fratre natu maiore, post illius mortem vero per satis magnum temporis spatium regnavit, manifesto tum cum haec scribebantur, regio nomine carebat. Atqui eum inde ab anno 169 a. Chr. una cum illo regem fuisse constat usque ad a. 164 a. Chr.; iam cum post hunc quidem annum ea de causa haec exarata esse nequeant, quia nulli commemorantur liberi (not. 1), sequitur ut origo monumenti annorum 172 et 169 a. Chr. n. terminis contineatur, id quod iam Strackio maxime probabile visum est. 3 ΟΡ///Ξ Clédāt. Quod cum neque ille neque Strackius quid sibi vellet perspexisset, ethnicum Θράξ agnovit Perdrizet, cuius emendatio ectypo chartaceo, in quo littera Θ distincte legitur, comprobata est. Ceterum nominis Thracii Βασταχίλας priorem partem redire in appellatione reguli Thracis, cuius nummi exstarent fere anno 400 a. Chr. n. cusi, Βασταρεύς (Bull. de corr. Hell. V 1884 p. 329) et in epiclesi Bacchi prope Philippos culti *Tasibastenus* (C. I. Lat. III 703, 6. 704, 5. 6.) acute observavit idem. 4 Cum Clédatus ἌΜΟΣ exhibuisset, aut [Σά]μος aut nomen nescio quod Thracium in -λμος cadens fuisse coniecit Perdrizet. Sed cum in ectypo ante M certissima litterae Ω vestigia agnoscantur, per litteras mihi significavit, nomen aliquod eiusdem barbarae gentis hic fuisse sibi videri, cuius altera pars -ωμος eadem esset ac prior nominum notorum Κομοσαρή (Syll.² 133, 1) et *Comosicus* (Tomaschek II, 2 p. 49). Haec subtiliter neque improbabiliter disputata sunt. Sed cum pater Graecum, frater barbarum nomen gesserit, certe in altero fratre utrumque aequè probabile est. Quare cum Graecum nomen praesto esset et vestigiis litterarum superstitibus et spatii rationibus accurate respondens, id reponere non dubitavi.

735 Stela marmorea inventa Therae. Ed. F. Hiller von Gaertingen Festschrift für O. Hirschfeld p. 88 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 550 n. 34). Imaginem photographica arte effectam proposuit Hiller I. G. XIII, 3 p. 284 n. 1296.

Ἀγαθῇ τύχηι. [ἔδοξεν τῷ κοινῷ τῶν] | Βαχχιστῶν¹, ἐν [γο-

Litterarum formae notabiles ΑΞΠΣ. Rotundae litterae ΟΟΩ reliquis aliquanto minores. 1 Cultores Bacchi non Theraeos esse ex sermone

μαίαι συνόδωι². ἐπειδὴ | Λάδαμος Διονυσοφάνου³ Ἀλεξαν-
 5 δρεὺς⁴ | τῶν περὶ αὐλὴν δια[δόχων⁵, ὁ τεταγμέ]νος ὑπὸ τῶν
 βασιλέων⁶ [ἐπὶ Θήρας⁷,] | εὐνοὺς ὑπάρχων τοῖς Βα[ρχισταῖς] |
 πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποδ[εῖξεις πε]ποίηται τῆς εἰς τὰ πρα-
 γματ[α ὀρμῆς] | ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις πο[λλῶι τε] ||
 10 μᾶλλον ἐν τοῖς νῦν περιστάσι καί[ροις⁸] | ἐξαποσταλεῖς τε ὑπὸ
 τῶν βασιλ[έων] | καὶ ταγεῖς ἐπὶ τε τῆς πόλεως καὶ ἡμῶ[ν⁹] |
 καθ' ἅπαντα τρόπον κατακολουθῶν τῇ τῶ[ν] | βασιλέων προ[α]-
 15 ρέσει καὶ τῇ αὐτοῦ καλοῖαγαθίαι πρό[ς τε] ἡμῶ[ς] καὶ τοὺς
 ἄλλους | ἅπαντας π[ε]ρ[ι]φ[ε]ρ[ε]όμενος¹⁰ διατελεῖ | φιλανθρωπῶως,

tituli non Dorico collegit H. Atqui cum alii peregrini profecto non multi in illa insula consedissent, admodum probabiliter hanc sodalitatem ad milites praesidii quo Ptolemaei reges insulam tenuissent referri. Bacchi vero potissimum sacris eos studuisse quia is regiae stirpis auctor haberetur. Cf. quae exposui n. 54⁶.

2 Sic probabiliter in altera editione restituit H., cum in priore Ἐν[-----]γνώμη legisset. 3 Inter milites mercennarios, qui aliquanto ante huius tituli tempus nomina lapidi incidenda curaverunt, I. Gr. XII 3 p. 75 n. 327, 20 Λάδαμος, v. 290 Διονυσοφάνης esse observavit H. et inde collegit, hunc Dionysophanem primo una cum patre militem gregarium fuisse, deinde ad satis altum imperii militaris et civilis gradum evectum. Cum nomina satis rara sint, non Improbabilis est ea opinio, sed Dionysophanem tituli illius fratrem potius quam patrem Ladami existimaverim. 4 Supplevit Hiller. 5 Cf. n. 1005. 6 Cum catalogum in quo Ladamus et Dionysophanes milites mercennarii recensentur (cf. not. 4) intra annorum 164/3 et 160/59 a. Chr. n. spatium incisum esse constet, hunc quidem titulum aliquot annis recentiorem esse sponte patet. Ex altera parte Ptolemaei Philometoris nece (146/5 a. Chr.) utique antiquiorem iure existimat Hiller, quia post illud tempus reges Ptolemaei quicquam potentiae Therae aut omnino in illis maris Aegaei conservasse neque traditum est neque ulla ex parte probabile. Pluralem βασιλεῖς, quem de Ptolemaeo Philometore eiusque sorore et uxore intellexit Hiller, mihi per illos postremos regni Philometoris annos probabiliter videtur illum una cum filio Ptolemaeo VII Eupatore, quem aliquantisper regni paterni socium fuisse constat (cf. n. 1264), designari. 7 Supplevit Hiller in altera editione. Cf. n. 102, 1 ὑπὲρ Ἀριστ[ό]π[ου] τοῦ Θεοξένου Ἀλ[ε]ξανδρέως τῶν διαδόχων, τοῦ τεταγμένου ἐπὶ Θήρας. Antea [ἐπὶ τῆς πόλεως] suppleverat, quod re ad idem redit. 8 Supplevit U. Wilcken apud Hillerum, qui antea adiectivum περιστατικο[ῖς] agnoscere sibi visus erat. 9 Et civitati et militibus praefectus erat. Eandem administrationis civilis et imperii militaris coniunctionem habes in eadem insula n. 102, 3. 11 sqq. Cf. ibi notam 9. 10 Dubitanter suppleverunt B. Keil et W. Schulze ap. Hiller. Recte προσφερόμενος dicendum fuit, neque negandum est fieri posse, ut quae enotata sit ab Hillero littera tertia P potius O fuerit. In imagine photographa Hilleri hoc loco omnino

σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας | ἐν οὐθενὶ καιρῶι παραλείπων οὐθέν· |
 20 ὅπως οὖν καὶ τὸ κοινὸν φαίνεται τοὺς προῖεστηκότας ἀπὸ παν-
 τὸς τοῦ βελτίστου¹¹ | τιμ[ῶ]ν, δεδόχθαι Λάδαμον Διονυσοφά-
 ν[ου] | καὶ αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ ἐγγόνου[ς]¹² | εἶναι θιασίτας,
 καὶ μετουσίαν αὐ[τοῖς] | ὧν[ερ] καὶ τοῖς ἄλλοις θιασίτ[αις] μέ-
 25 τε[]σιν· ἐπάγειν δὲ [αὐτ]οῦ καὶ ----- | -----]ων
 ἐν τῇ συνόδωι ----- | ----- περὶ τῶν
 βασιλέ[ων] ----- πεντετη[ρί]δι καὶ τριετηρί[δι] -----
 30 ----- | . . . , ὁμοίως καὶ [----- || ὅ]πὲρ δὲ τῶν
 ----- | βασιλε----- | αὐλ[η]-----]

nihil certi dispicere possum.

44 Insolentius hoc dictum iudicat Hiller, et ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου cum τιμῶν coniungit. Neutrum recte, si quid video. Nam formula laudis non inusitata in actis publicis est, quam ad προσεστηκότας pertinere apparet. Cf. Syll.² 246, 7: ἀ[εὶ ἀπὸ π]αντὸς τοῦ βελτίστου ποιησάμενος τὰς κρίσεις[ς]. v. 42 sqq. ὅτι χρησίμως αὐτῶι τε καὶ τῶι δήμ[ωι] πε[ρ]ιποιῆται τὰς κρίσεις καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελ[τίστου]. 278, 7: οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου εἰωθότες ἀναστρέφεσθαι. Fayûm towns and their papyri p. 103 n. XII, 6. 7 οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτ[ί]στου ἀναστρεφομένων. 42 Certa est haec scriptura in titulis Samio Syll.² 483, 25 et Smyrnaeo C. I. G. 3485, 3. Nullum hic esse nomen cum praepositione ἐν compositum omnium certissimum existimo. Id unum ambigi licet, utrum mero errore eorum qui scripturam γγ ἀμβiguam male de nasali cum media coniuncta potius quam de media geminata interpretarentur nata sit, an pronuntiationis vicissitudine ex gg natum sit ng plane ut ex bb haud raro mb (cf. Σαμβάτιος, Βαμβύκη, Μαμβογαῖος, Ἀμβακούμ n. 5732) fit. Sed cum ἔγγονος frequentissimum sit, ἐγγονος perrarum, malim de lapicidae exemplum sibi traditum perperam interpretantis errore cogitare.

736 Stela inventa Euhemeriae (*Kasr el Banat*) in nomo Arsinoïte (*Faijûm*), translata in museum urbis *Cairo*. Edd. B. P. Grenfell et A. S. Hunt, Fayûm towns and their papyri p. 48 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 555 n. 38).

-----|ιμ ιο σμ σιμν . . . ον | -----
 --- ἐπιτελώνται¹ κατ[ε]σθέντος τοῦ σημα[ι]νο(με)μένου ἱεροῦ² ὅπὲρ

Litterae ΑΘΞΠΣ.

4 Supra v. 4 haud exigua pars tituli periit.
 2 Ex loco ubi lapis inventus est iure editores primi collegerunt, de delubro Euhemeriae condito hic verba fieri. Neque vero hoc principale illius oppiduli templum fuisse, Sucho (n. 4762) et Isidi consecratum, sed aliud recentius privata unius hominis, fortasse sacerdotis, munificentia constitu-

τε σοῦ³ καὶ τῶν προ|γόνω[ν σ]οῦ, μενούσης καὶ τῆς παρὰ ||
 5 τῶν πλησίων ἱερῶν συνκεχ[ωρ]ημένης | ἀσυλίας⁴, μηδενὸς εἰς-
 [βιαζο]μένου⁵ | μηδ' ἐκσπᾶν τοὺς ἐν τῷ ἱ[ερ]ῷ καὶ | παστοφ-
 ρους⁶ καὶ τοὺς δ[ο]ύλ[ου]ς⁷ | τοὺς κατ[αφ]εύγοντας καθ' ὄνθη-
 10 πο[τοῦν] τρόπον δέομ(αι) (σ)οῦ⁸ τοῦ νικη[φόρου] θεοῦ⁹, εἰ δ[οκ]εῖ
 [ἐπιγν]οῦς¹⁰ τοῦ | πράγματος υ . . . ο [-----]¹¹ |
 ἔχεις πρὸς τὸ ἱερὸν εὐ[σέβ]ε[ιαν] προστάξει : Ἡριδι¹² τῷ συγ-

tum ex toto titulo apparere, qui petitionem illius hominis una cum responso hypomnematographi regii contineret. 3 Regem, cuius annus

tertius decimus v. 26 indicaretur, si tertio a. Chr. n. saeculo titulum vindicaremus, aut Epiphanem aut Philometora esse, ut annus 193/2 aut 169/8 a. Chr. intellegendus esset, sin autem ad primum a. Chr. saeculum descenderemus, unum Ptolemaeum XIII qui volgo Auletes vocaretur in censum venire et annum 69/8 a. Chr. n. adnotaverunt G. et H. Sed ipsi propter tituli litteraturam et sermonem hoc multo probabilius existimaverunt, et confidentius etiam Strackius titulum primo a. Chr. n. saeculo incisum iudicavit.

4 Primi editores id hic enuntiari sibi persuaserunt, non infringi debere hoc novo delubro constituto asylum, qua antiquiora fana vicina fruerentur. Sane sic potius τῆς τοῖς πλησίοις ἱεροῖς συγκεχωρημένης ἀσυλίας dicendum fuisse eos non fugit. At quo artificio hanc difficultatem vitare conati sunt, ut asylum quae ab illis templis praebita esset supplicibus interpretarentur, eo vereor ut cuiquam persuadeant. Immo homo qui novum fanum constituturus erat, antea vicinorum templorum sacerdotes rogaverat, ne obloquerentur si ipse novum asylum conderet. Cuius precibus illos morem gessisse hic definite enuntiatur, quia huius hominis intererat id non in oblivionem venire. 5 ΕΙΣΤ....ΜΕΝΟΥ, quod primi editores non attigerant, ingeniose supplevit Strack.

6 Cf. Syll.² 539³ et huius collectionis n. 56¹³. 7 Δ.Υ...Σ Gr. et H. non sine haesitatione suppleverunt, quia ductus litterarum perquam evanidi essent et spatium paullo amplius.

Sed utique sententiae perbene convenit servorum mentio. Cf. Syll.² 653, 80 φύγιμον εἶναι τοῖς δούλοις et alia permulta scriptorum et titulorum testimonia. 8 ΔΕΟΜΕΝΟΥ. Emendaverunt Gr. et H., probavit Str. 9 Cf. n. 89¹.

10 Supplevit Strack. Sane sic anacolutum nascitur, quia infinitivus προστάξει v. 13. 14 accusativum flagitat. Sed ea pro huius tituli sermonis genere (cf. not. 27) neutiquam intolerabilis est. 11 Hoc versu post ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ nihil enotatur nisi Υ...Ο... ΠΙΝΟ, quibus quid faciam non video. Utique Υ errore pro Τ lectum videtur, nam cum ἐπιγῶναι cum genetivo coniungi nequeat, hic fuisse videtur nomen cum articulo accusativo casu enuntiatum, unde rursus penderet τοῦ πράγματος.

12 Hoc pro Ἡρώδῃ, ac v. 26 nominativum Ἡρίδος pro Ἡρώδῃ scriptum coniecerunt editores Britanni, quibus iure meritoque obloquitur Strackius monens fieri potuisse ut Ἡρί; aequae atque Ἡρᾶς hypocoristicum nominis Ἡρακλῆς fingeretur, ut constaret Βῆσι; non minus quam Βησαῖς usitatum fuisse. Sed poterat confidentius loqui, quia testatum habemus nomen Graecum Ἡρί;. Cf. Syll.²

15 γενεῖ¹³ καὶ ὁ[π]ομνηματογράφω¹⁴, ὅπως γράψῃ τῶ[ι] τ[ο]ῦ νομοῦ | στρατηγῶ¹⁵ καὶ οἷς καθήκει, ἵν' εἰδῶ[ς] | πο[ι]οῦ]με-
νον¹⁶ τὰ (τ)ῆς¹⁷ ἀν[ι]ερῶσεως¹⁸ | προν[ο]ή[σ]ῃ¹⁹ [γρ]α[φ]ῆς²⁰ εἰ(ς)²⁰
20 τ[ὸ]ν τῆς²¹ ἀσυλίας τόπον, ἥ ἐνκ[ο]λαφθ[ή]τ[ω]²² ἐν τ[ῇ]τ[ῇ]²³ || ὅπ' ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθεῖ[σ]ῃ²⁴ | περιέχουσα²⁵ τῆς ἐντε[ύ]ξεως²⁶ |

267, 5. 15 Ἡρις Κόθωνος Βυζάντιος. *ibid.* 692, 48 Ἡρις Καλχηδόνιος. De spiritu sane ambigi licet hic non minus quam illic. 43 Cf. n. 404².

14 Probe distinguendum ab hypomnematographis Alexandriae aliorumque oppidorum (n. 447⁶) hunc magistratum superiorem regum monuit Strack, eiusdem generis hypomnematographorum exempla afferens Amphiclem (*Archiv für Papyrusforschung* I p. 64) et Crocum, in cuius titulo supra n. 440, 6 P. Meyeri supplementum ὑπ[ο]μνηματογράφον nunc probat. Qua de re cur nequeam cum eo facere exposui illic not. 4. Sed utique Amphicles, qui ut Heris συγγενῆς καὶ ὑπομνηματογράφος dicitur, eiusdem generis magistratus regius egregiae dignitatis est. In eodem plane sententiarum conexu n. 439, 13 sqq. δεόμεθ' ὑμῶν — συντάξει Νουμηνίω τῷ συγγενεῖ[ι] κα[ὶ] ἐπιστο]λο-γράφωι γράψαι Λόχωι κτλ. legi et aliis nonnullis titulorum et papyrorum locis (veluti n. 494, 24) redire illa ὁ συγγενῆς καὶ ἐπιστολογράφος observavit Strack, unde collegit, illud hypomnematographi regii officium dignitate et usu simillimum atque adeo fortasse unum idemque fuisse atque hoc epistolographi.

15 De nomorum strategis cf. n. 484². Nomum vero hic intellegi Arsinoiten vix est quod dicam. 46 Vs. 46 fin. ΕΙΔΩΕ, vs. 47 ΠοΝ. . ΜΕΝΟΝ lapis Editores primam personam εἰδῶ agnoverant, reliqua non attigerant. At cum de litteris ad strategum nomi dandis dicatur, consentaneum est eas scribi non ut petitor, sed ut ipse strategus certior fiat, quare lenissima medela εἰδῶς ex ΕΙΔΩΕ restitui. Ad participium mente addendum est ἐμέ; sed utrum πον[ο]ύμενον an πο[ι]οῦ]μενον restitui praestaret ambiguus haesi.

17 Emendavi. ΤΑΓΗΣ lapis ex Grenfellii et Huntii testimonio. 48 Supplevi. 49 Supplevi. 20 Emendare conatus sum. Strategus iubetur curare, ut scriptura quaedam fiat, quae stelaē incisa in loco asylo erigatur, continens illa quidem et petitionem et responsionem ad illam a rege datam. Structura προνοεῖν τινος 'curare ut aliquid comparetur' non aliena a sermonis Graeci consuetudine. Sane emendatio γραφῆς εἰς pro illis quae ex lapide enotantur ΝΑΙΩΣΜΕΙΚ satis violenta est, neque hoc potissimum nomen fuisse praestiterim. 24 Supplevi. 22 Supplevi. 23 Supplevi.

24 Supplevi. Primi editores intactum reliquerunt, Strack restituit ἀνατεθεῖ[σθαι]. Sed sic structura evertitur et v. 24 nominativus περιέχουσα non habet quo referatur. Traiectio vero τῇ ὅπ' ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθεισῇ pro τῇ ὅπ' ἐμοῦ ἀνατεθεισῇ στήλῃ vel apud optimum quemque scriptorem Atticum neutiquam infrequens est. Cf. Demosth. XX, 84: τὸ τῷ Χαβρίᾳ ψήφισμα ψηφισθέν. Apparet, strategum quidem imperare vel potius permittere, ut haec lapidi inscripta in delubro proponantur, conditorem fani vero suis impensis stelam conficiendam et titulum insculpendum curare. 25 Strackius cum hoc ad στήλῃ referendum existimaret, περιέχουσα(ι) emendavit, non curans

καὶ τῆς²⁷ πρὸς αὐτὴν χρηματισμοῦ | τὸ ἀντίγραφον. τοῦτου δὲ
 25 γενομένου ἔσομαι εὐεργετημένος²⁸. || διευτύχει. |
 L γ' Ἑριδος· γεινέσθω²⁹. |
 ἔγραψεν Πτολεμαῖος Διδύμου | κοινὸς γραμματεὺς.

vocalem α pro η ab huius tituli sermone profecto alienissimam. Nomina-
 tivum ad ἡ pronomen (v. 19) relatum recte se habere non est quod demon-
 stretur. 26 Cf. n. 438¹⁰. 27 Gravissimus soloecismus, lapicidae pos-
 tius quam ei qui haec composuit vitio vertendus. 28 Cf. papyros Fayūm
 towns p. 102 n. XI, 33 τούτων δὲ γενομένων ἔσομαι βεβοηθημένος, p. 104
 n. XII, 34: τούτων δὲ γενομένων ἔσομαι ἀντεπλημένος, ubi ἀντιλαμβάνεσθαι
 succurrendi vel adiuvandi notionem habet. Cf. n. 697¹. 29 Cf. not. 44.
 Genetivum hic esse, non nominativum ut primis editoribus visum erat,
 apparet. Cf. not. 12.

737 Stela gracilis cum aetomate triquetra, inventa in vico *Mit-
 Rahineh* sito inter rudera veteris Memphidis. Ed. Maspero, An-
 nales des services des antiquités de l'Égypte 1901 II p. 285
 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 128, n. 6).

Ἔτους ἑκτου¹. ἐπὶ συναγωγῆς | τῆς γενηθείσης ἐν τῷ ἄνω
 Ἀπολλ[ω]νιεῖω τοῦ πολιτεύματος² καὶ τῶν | ἀπὸ τῆς πόλεως

1 Annus sextus aut Ptolemaei VI (Philometoris) i. e. 476 a. Chr. n.,
 aut Ptolemaei VIII (Euergetae II) 465 a. Chr., aut Ptolemaei X (Soteris II)
 442 a. Chr. n. esse observat Strack. Neque enim antiquiorem esse posse
 propter nomen συγγενῆς v. 5 (cf. n. 404²), neque ad inferiora etiam tempora
 descendi licere propter litteraturam, quam Maspero adeo tertii a. Chr. sae-
 culi esse iudicaverit. 2 Strackius ambiguus haeret inter duas huius
 vocis significationes. Aut enim civitatem (Memphin) intellegi, ut nihil
 discriminis inter πόλιν et πολιτεῖα intercedat, aut corpus vel collegium, hic
 quidem militum Idumaeorum. Huius significationis unum modo se exem-
 plum novisse, neque id plane certum, Tebtunis papyri p. 425 n. 32, 47 ἀπὸ
 τῶν ἐπιτεχωρημένων[ν] τῷ πολιτεύματι τῶν Κρητῶν ἀνδρῶν ς'. Sed ea neuti-
 quam tam rara est, quam illi videtur, praesertim si de corpore peregrino-
 rum ex alia civitate oriundorum verba fiunt, qui alicubi consederunt. Cf.
 n. 192, 5 cum Addendis vol. I. p. 653. n. 658¹. Quod in milites mercenna-
 rios, quorum corpora nomen gentium unde oriundi erant gerere solerent, non
 minus cadere quam in mercatores aliosve peregrinos in urbe aliqua con-
 sistentes, iure meritoque ex n. 443, 4. 445, 2 τὸ κοινὸν τῶν ἐν Κόπρῳ (ἐν
 τῇ νήσῳ) ταυρομένων Θρακῶν (Ἰώνων) καὶ τῶν συμπολιτευομένων collegeris. At
 in hunc titulum ea notio quadrare nullo modo videtur. Nam quod v. 24
 legitur ἡ πόλις, ab eo ista notionis ambiguitas plane aliena est; quo pacto
 vero exemplum decreti Dorioni dari potuit ut perspiceret gratum civitatis

5 Ἰδουμαίων³. || ἐπεὶ Δωρίων⁴ ὁ συγγενὴς⁵ καὶ στρατηγὸς | καὶ
 ἱερεὺς⁶ τοῦ πλῆθους τῶν μαχαιοφόρων⁷ | ἐν πολλοῖς εὐεργε-
 τηκῶς ἐφαίνετο καὶ κοινῇ | καὶ κατ' ἰδίαν ἕκαστον, εὐσεβῶς τε
 διακείμενος | πρὸς τὸ θεῖον προθύμως πεπότηται μετὰ πολλῆς ||
 10 καὶ δαψιλοῦς δαπάνης τήν τε καταλιφὴν καὶ | κονίασιν τοῦ
 δηλουμένου ἱεροῦ καθάπερ καὶ | πᾶσι πρόδηλόν ἐστιν· ἔδοξεν
 τὰς μὲν ἄλλας | ἃς ἔχει τιμὰς μένειν αὐτῷ διὰ βίου· καὶ
 15 ἐπὶ | τῶν δὲ ἀεὶ γινομένων θυσιῶν ἀναγορεύεσθαι αὐτῷ θαλ-
 λὸν κατὰ τὸν πάτριον νόμον. | καὶ ἐπιτάξει τοῖς ἱερεῦσι καὶ
 ἱεροψάλταις⁸ | ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ |

animum, nisi ipsa civitas illud decreverat? Cur illic τοῦ πολιτεύματος neque vero τοῦ δήμου dicatur, dubium est, sed putaverim ideo factum, quia potestas de eiusmodi rebus decernendi non penes totum populum tum esset, sed angustioribus finibus circumscripta. Cf. Aristoteles Politic. III, 6, 1278 b, 10 κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως. V, 6, 1306 a, 14 τοῦτο δ' ἐστὶν ὅταν τοῦ παντὸς πολιτεύματος ὀλίγου ὄντος τῶν μεγίστων ἀρχῶν μὴ μετέχωσιν οἱ ὀλίγοι πάντες. IV, 6, 1293 a, 15. 13, 1297 b, 9 οἱ μετέχοντες τοῦ πολιτεύματος. III, 13, 1283 b, 22 οἱ ἐν τῇ πολιτεύματι. 3 Ut alibi Cretenses, Thraces, Iones, Cilices mercennarii in titulis Ptolemaeorum repperiantur, sic hic de militibus Idumaeis qui Memphi essent dici perquam probabiliter coniecit Strack. 4 Nomen in Aegypto frequentissimum. Cf. n. 120². 5 Cf. n. 99¹. 104². 6 De ducis et sacerdotis officiis coniunctis cf. n. 84¹. 230². 7 Utrum μαχαιοφόροι et Ἰδουμαῖοι (v. 4) eidem sint, an haec duo hominum genera distinguere praestet, dubitat Strack. Mihi res satis simplex videtur; illud praesidium Idumaeorum, quod Memphi stationem habebat, sane constabat ex machaerophoris. Dorio vero, homo nobilissimi in aula regia ordinis (συγγενής), non huius unius praesidii praefectus (φρούραρχος) erat, sed summus omnium per totam Aegyptum eius armaturae militum dux. Quem Memphi, quod erat antiquum totius regni caput et commodissime ad ad-eundam inferiorem et superiorem Aegyptum situm, sedem habuisse certe non improbabile est, neque magis ut eum honoribus afficerent convenisse inter milites illic collocatos qui sub ipsius imperio essent et civitatem, cuius securitatem et opes tutarentur. Hunc enim fuisse eius generis usum extra controversiam est, etsi dissentitur utrum a militibus discernendi sint machaerophori, an ipsi quoque in militum numero habendi, quae est Strackii sententia probabilior si quid video. De officiis eorum cf. epistulam nescio cuius superioris magistratus ad epistatas aliosque officiales τῆς Πολέμωνος μερίδος τοῦ Ἀρσινότου νομοῦ Tebtunis papyri I p. 131 n. 35, 12. 13 πεπόμφα-μεν δὲ τοῦτου χάριν καὶ τοὺς μαχαιοφόρους. p. 536 n. 254 μαχαιο(φόρῳ) κω-(μάρχου). p. 139 n. 39, 20. p. 155 n. 48, 18. p. 476 n. 112, 85. Iam intellegitur, quid Dorioni necessitudinis intercedat cum Idumaeis et cur tamen priore loco Ἰδουμαῖοι, altero μαχαιοφόροι commemorentur. 8 Eidem qui alibi fere ὕμνοδοί appellatur. Neque enim, ut ex nominis origine collegeris, fidibus modo cecinisse hos homines apparet ex illis ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι.

ἐπὶ τῶν τοῦ πολιτεύματος εὐωχιῶν στεφανοῦσθαι διὰ παντός
20 ἐξάλλωι⁹ στεφάνῳ. | τὸ δὲ ψήφισμα ἐνγράφαντας εἰς στήλην |
λιθίνην ἀναθεῖναι ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ | τοῦ ἱεροῦ τόπῳ καὶ
μεταδοθῆναι αὐτοῦ ἀντίγραφον τῷ Δωρίωνι, ἵν' εἰδῇ ἦν ἐσχη-
κεν | πρὸς αὐτὸν ἡ πόλις¹⁰ εὐχάριστον ἀπάντησιν.

9 Quae pretio et magnificentia aliis praestet. Cf. Polybius VI, 7, 7: ἐξάλλους μὲν ἐσθλῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων, ἐξάλλους δὲ καὶ ποικίλας τὰς περὶ τὴν τροφήν ἀπολαύσεις καὶ παρασκευάς.

10 Cf. not. 2.

738 Tabula lapidis calcarii inventa Schediae, exstat Alexandriae in museo. Edd. G. Botti Bulletin de la soc. arch. d'Alex. IV 1902 p. 49 (P. M. Meyer, Beiträge zur alten Gesch. II 1901 p. 478. U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 4095). Imaginem accuratam tituli proposuit et illustravit A. Schiff, Festschrift für O. Hirschfeld p. 385 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 554 n. 37).

[Ἰπὲρ βασιλέως Κλεοπάτρας | καὶ βασιλέως Πτολεμαίου¹] |
θεῶν Φιλομήτορων Σωτήρων², οἱ ἀποτεταγμένοι³ | ἐπὶ

Litterae volgares praeter ΑΘΠΣ. Hastae, quae rectae esse debebant, hic illic paullulum incurvatae. Unusquisque versus inter duas lineas horizontales non profunde sed accuratissime incisus, itemque a sinistra eiusdem generis linea titulus a loco vacuo determinatus. 1 Initium tituli supplevit Schiff. 2 Cleopatra III eiusque filius natu maior Ptolemaeus X Soter II una regnaverunt inde ab anno 445 a. Chr. n. Quod vero Schiffius hoc vel proximo anno titulum incisum statuit, nescio an nimis angustis finibus eius tempus circumscripserit. Nam anno 408 a. Chr. demum Soter Aegypto expulsus Cyprum se contulit ibique regnare coepit, frater minor natu Ptolemaeus XI Alexander vice versa ex illa insula Alexandriam redux cum matre regnavit. Illo igitur anno hic titulus antiquior est, sed cur anno 414 recentior esse neget Schiff non assequor. At cum hucusque Schiffii sententiam secutus utique maiorem fratrem Ptolemaeum X Sotera agnoscendum esse sumpserim, ingenue profiteor, me nullam videre causam, cur titulum non etiam ad minoris Alexandri regnum referri posse negetur. Nam eum et una cum matre in Aegypto regnantem (a. 408—404 a. Chr.) et postea cum uxore regni societate coniunctum (a. 404—88 a. Chr. n.) nominibus θεῶν Φιλομήτορες Σωτήρες indicari certissimum est. Cf. M. L. Strack Die Dynastie der Ptolemäer p. 185. 203 et titulum huius collectionis n. 740, 3. 4. 3 Praesidium a maiore aliquo militari corpore Schediam missum hoc verbo indicatur.

Σχεδιά⁴ στρατιῶται, ὧν | ἡγεμὼν⁵ καὶ χιλίαρχος⁶ Σωσίπα-
5 τρος, || τὸ Κλεοπάτρειον⁷.

4 De situ Schediae cf. lemma tituli n. 672. 5 Cf. n. 693. Non quemlibet chiliarchum etiam ἡγεμόνα fuisse, sed eum modo, qui ut hic numero militum non cum aliis eiusdem generis coniuncto, sed uno per se totum praesidium alicuius loci efficienti praeesset, haud improbabilius disputavit Schiff. 6 Cf. n. 1494. 7 Delubrum Cleopatrae reginae. Similes voces templa regum reginarumque Aegypti indicantes Schiffius attulit *Arsinoeum* apud Plinium Nat. hist. XXXVI, 68 (Alexandriae) et Λάγειον in oppido Arsinoë Berl. gr. Urk. I p. 14 n. 9 Col. II, 49. Ipsum Κλεοπάτρειον monet exemplum eiusmodi τεμενιῶν exhiberi a Theognosto grammatico (Cramer Anecd. Ox. II p. 129) et apud Arsinoitas ἄμφορον Κλεοπατρίου et πλατείας Κ[λεο]πατρί[ου] esse in papyris Berl. gr. Urk. II p. 64 n. 404, 3. p. 101 n. 445, 6.

739 Lapis calcarius, inventus incerto loco, exstat in museo oppidi *Cairo*. Inscriptiones habet Graecam, hieroglyphicam, demoticam, ut n. 56 et 90. Ex Milnii et Jougueti apographis, ex quibus hoc quidem a Riccio acceperat, ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 551 n. 33.

Βασιλευόντων Κλεοπάτρας κα[ὶ] Πτολε[μαίου, θεῶν] | Φιλομη-
τόρων Σωτή[ρ]ων¹, ἔτους ἔκτου², [Φ]αω[ρ]ί . . .³, | ἐπὶ ἱερέως
Ἀρτεμιδ[ώ]ρου τοῦ Σωτίωνος Ἀλ[εξάνδ]ρου | καὶ θεῶν Σωτή-
5 ρ[ων] καὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θεῶν Εὐσεβ[έ]ων καὶ θε[ῶν] Φιλο-
πα[τ]ρόρων καὶ θεῶν Ἐπιφανῶν κα[ὶ] | θε[οῦ] Εὐπά[τ]ρος⁴ καὶ
θεοῦ Φιλομήτορος⁵ καὶ θεοῦ Νέου | [Φι]λοπάτορος⁶ καὶ [θεοῦ
Εὐσεβ]έτου⁷ καὶ θεᾶς Εὐσεργέτιδος | [τῆς] καὶ [Φιλ]ομή[τορος
Σω]τήρας⁸, ἱεροῦ πῶλ[ου] Ἰσιδο[ς] | [θεᾶς] με[γάλης] μητρὸς θεῶν

1 Cleopatra III eiusque filius natus maior Ptolemaeus X Soter II, qui a. 115—108 a. Chr. n. una regnaverunt. 2 Sextus Cleopatrae III annus 112/1 a. Chr. n. est. 3 Mensis secundus anni Aegyptiorum. Qui annus cum tunc a die 20. mensis Septembris initium ceperit, intellegitur haec posteriore m. Octobris aut priore m. Novembris parte a. 112 a. Chr. n. scripta esse. 4 Cf. n. 125¹. 5 Philometor hic sine uxore commemoratur, ut n. 137, 6. 7, quia illa postea eius fratri Euergetae nupsit. Sed cf. not. 7. 8. 6 Cf. n. 168⁴⁸. 7 Memorabile est, non θεοῦς Εὐσεργέτας hic una comprehendi. Sed cum Cleopatra III, quae item Euergetae uxor fuerat, tum etiam regnaret, fortasse huic displicuit illius matrimonii mentio. 8 Verum quidem est nomina θεᾶς Εὐσεργέτις ἡ καὶ Φιλομήτωρ Σώτειρα et in Cleopatram II matrem et in Cleopatram III filiam aequae quadrare. Tamen non video quo pacto Str. dubius haereat, utra intellegenda sit. Nam defunctorum regum

10 -----,] || ἀθλοφόρου Βερνίκης Εὐεργέτιδος⁹ Κρα-
 τίας τῆς Δευτέρου, | [χανηφόρου] Ἀρ[σι]ν[ό]της Φιλαδέλφου
 [Διονυσίας τῆς | Διονυσίου¹⁰, ἱερείας [Ἀρσινόης Φιλ]οπάτορος
 [Ἀρετίνης τῆς Σέλωτος¹¹].

hoc est sacerdotium, Cleopatram III vero tum etiam vixisse et regnasse v. 4
 prodit. Confidenter igitur ad Cleopatram II Epiphanis filiam, quae dein-
 cept fratrum germanorum Philometoris et Euergetae II coniux fuit, hunc
 tituli locum referemus. 9 Cf. n. 90, 5. 10 Supplevit Strack ex
 exemplo demotico. 11 Supplevit Strack ex exemplo demotico. Nomina
 sane parum Graeca videri, ut dubitari liceat num recte excepta sint, fatetur
 idem. Decretum simile illorum, quae sunt n. 56 et 90, post haec praescripta
 intercidisse magnopere dolendum est.

740 Lapis inventus Magdolae (*Medinet-en-Nahasch*) in nomo
 Arsinoitico (*Faijûm*). Ed. P. Jouguet *Comptes rendus de l'ac. des*
inscr. et belles lettres 1902 p. 353. (M.L. Strack *Archiv für Papyrus-*
forschung III p. 130 n. 7). Cf. quae adnotavit P. Perdrizet *Revue*
des études anciennes IV 1904 p. 36 sqq.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ | Ἀλεξάνδρου καὶ βασι-
 λίσσης [Κ]λ[εο]πάτρας τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Φιλομητόρων Σωτή-
 ρων¹, καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν | [ἐκ]γόνων Ἑρῶν² θεῶν μεγά-
 λων | Φαμενώθ³ α'.

1 Ptolemaeus XI Alexander cum uxore Cleopatra Berenice post mortem
 matris Cleopatrae III (101 a. Chr.) regnavit dum aestate 88 a. Chr. expulsus
 est. Cf. Strack *Dynastie der Ptolemäer* p. 205 not. 37. 2 Hic deus est,
 cuius delubrum nuper Magdolae (*Medinet-en-Nahasch*) ab Jougueto et
 Lefebvre erutum est. Cum Thracium deum eodem nomine fuisse constet
 neque negari liceat multos Ptolemaeorum aetate in Aegypto fuisse Thrakas,
 illum ipsum hic agnoscere sibi visus est Jouguet. Sed Perdrizet monuit,
 de numine sine controversia Aegypto haud raro hoc nomen usurpari, ut
 in papyro magico musei Britanici esset ἐγὼ εἶμι Ἑρῶν ἐνδοξος, ᾧ ὄν ἱερεὺς,
 ᾧ ὄν ἱερακός κτλ. (Kenyon *Catal. I* p. 72); cum Iside eum coniungi in litteris
 alchymicis ap. Berthelot *Alchimistes Grecs* p. 244; ap. Ammianum Marcelli-
 num legi in Hermapionis versione Graeca inscriptionis obelisci XVII, 4, 48. 20. 23
 Ἀπὸ θύλων κρατερὸς φυλάκῃθις υἱὸς Ἑρῶνος. Huic deo apud indigenas nomen
 fuisse *Thom*, unde oppidum *Pi-thom* nomen accepisset, Graece Ἑρῶν πύλις
 appellatum. Num recte frequentiam nominum Ἑρῶν et Ἑρώδας (-ης) in
 Aegypto item ab huius dei sacris repetiverit P., sane dubitaveris. Sed cur
 illud potissimum nomen deo Aegyptiorum imposuerint Graeci, hic non magis

scimus quam in Antaeo (n. 1093). 3 Phamenoth septimus est Aegyptiorum mensis, illa aetate in anno mobili a medio fere mense Martio incipiens.

741 Stela lapidis calcarii supra arcuata. Ed. G. Botti Bull. de la société arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 96 (U. Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 1096. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 558 n. 40). Cf. quae adnotavit P. M. Meyer Beiträge zur alten Geschichte II p. 478.

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου | θεοῦ νέου Διονύσου¹ καὶ τῶν |
τέκνων αὐτοῦ θεῶν νέων Φιλ|αδέλφων² Εἴσιδι θεᾶ μεγίστη ||
5 Νεφερῶς Βαβαῦτος ἐχομίσ|το³ τὸν ἱερὸν τόπον τοῖς κυρίοις
θεοῖς μεγίστοις. | L xθ'⁴, Παχὼν<ι> xθ'⁵.

1 Ptolemaeus XIII (80—51 a. Chr. n.). Cf. n. 1821. 2 Anno proximo (51 a. Chr.) decedens Ptolemaeus quattuor liberos reliquit, duos filios, quorum utrique Ptolemaeus nomen erat, duasque filias, Cleopatram et Arsinoën. Quos omnes hic intellegere malim cum Meyero, cum Wilamowitz et Strack de eis modo duobus qui post patrem regnaverunt, Cleopatra et Ptolemaeo XIV, cogitent. 3 Locum sacrum, qui abalienatus erat, recuperaverunt et deis restituerunt. 4 Anno 53/2 a. Chr. n. 5 Pachon nonus erat mensis anni Aegyptiaci, qui tum etiam intercalatione carebat (cf. n. 569). Itaque eius dies undetrigesimus totius anni ducentesimus undeseptuagesimus est, i. e. dies 31. mensis Maii a. 52 a. Chr. n.

742 Lapis calcarius conchyliates, inventus Alexandriae. Exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti Bull. de la soc. arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 86 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsber. der Kgl. Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 1094. P. M. Meyer Beitr. zur alten Gesch. II p. 479. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 559 n. 41).

[Ὑπὲρ] βασι|σις|σης καὶ βασι|λέως¹ θεῶν [με]|γάλῳι² ἐπι|κό|ωι³
5 Ἀλυπ|ος⁴ τήν || προσε|υχήν⁵ | ἐπόει. | L ιε' Με|χέρ ..⁶].

1 Cleopatram III et Ptolemaeum XI Alexandrum intellegit Wilamowitz, ut annus 102/1 a. Chr. n. sit. Sed Strackius monuit, hunc annum potius matris sextumdecimum eundemque filii tertiumdecimum numerandum fuisse (cf. Dynastie der Ptolemäer p. 185), hic vero intellegi Cleopatrae VII et Ptolemaei XVI Caesarionis (cf. n. 1942) commune regnum annumque 36 a. Chr. n.

2 Deus Iudaeorum, cuius proprium nomen effari nefas habebatur. Cf. n. 73¹, 96⁵, 573³. 3 Supplevit Strack. 4 Supplevit Wilamowitz, cum Botti Ἀλόπ[ιος] scripsisset, quod genus nominis tum temporis nondum erat. 5 Cf. n. 96⁴. 6 Mensis anni Aegyptiaci sextus, qui anno 36 a. Chr. n. (not. 4) a die 29. m. Ianuarii ad diem 27. m. Februarii pertinebat.

743 Lapis granites niger; ubi inventus sit, non constat. Exstat Alexandriae in museo. Ed. G. Botti Notice du musée d'Alexandrie, 1893, p. 138 n. 3053. Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 253. (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 134 n. 13.)

Πτολεμαῖος | στρατηγός | πόλεως¹.

4 Editores regum Ptolemaeorum aetate haec incisa iudicant propter litteraturam, itemque S. de Ricci apud Strackium primo a. Chr. n. saeculo vindicat. Tam antiquo tempore sane alibi nusquam occurrit haec magistratus significatio, quam U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 624 in papyris anteriorum 433 et 444 p. Chr. n. (Berliner gr. Urk. III p. 33 n. 729, 4. Pap. Oxyrhynch. I p. 163 n. C, 2) legi observavit. Utrum hic idem sit ac νεκτερονός στρατηγός (Strabo XVII, 4, 12 p. 797) an alius magistratus regius, qui in urbe idem fere officium habuerit atque in reliqua terra strategus nomorum (n. 484²) ambigit Strack. Nomen πόλεως vero, quia ignoretur ubi lapis inventus sit, aut ad Alexandriam aut ad Ptolemaida referendum, probabilius vero illud esse.

744 Basis marmorea, quae quondam statuum aeneam magnitudinis plus quam humanae sustinebat, eruta Mileti septentrionem versus a curia (βουλευτήριον). Ed. Th. Wiegand Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 75.

Βασιλέα Σέλευκον¹
ὁ ὄμιλος ὁ Μιλήσιων
Ἀπόλλωνι.

4 Quin Seleucus I Nicator (306—280 a. Chr. n.) significetur nihil dubii relinqui propter litteraturam observat editor.

745 Basis magna et pulchra marmoris candidi, quae exstat inter rudera ecclesiolae sitae meridiem versus a templo Apollinis Didymei. Ed. B. Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 60.

[Βασίλισσαν Ἀ]πάμην¹ βα[σιλέως Ἀντιόχου² | ὁ δῆμος] ὁ Μιλι-
σίων Ἀρ[τέμιδι Πυθείῃ³].

4 De Apama Antiochi I et Stratonices filia cf. U. Wilcken ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I 2 p. 2662 n. 3, qui eam fere 294 a. Chr. n. natam esse, non post 274 a. Chr. Magae Ptolemaei II fratri nupsisse demonstrat. Cum Magas Cyrenarum rex a. 258 a. Chr. decessisset, illa Demetrium Antigoni Gonatae fratrem arcessivit, ut filiam ex Maga procreatam Berenicen in matrimonium duceret regnumque Cyrenarum tutaretur. At ille incesto socrus amore adeo incendit Cyrenaeorum odium, ut coniuratione facta, cui ipsa Berenice sponsa ab illo spreta intererat, necaretur. Apamae sane pepercit filiae pietas, sed post illud tempus nusquam eius mentio fit. Hoc monumentum dedicatum videtur ante matrimonium Magae, cum quia mariti mentio non fit, tum quia postea vix erat cur Milesii eam statuae honore afficerent. Reginae appellationem sane ab Haussoulliero recte repositam esse docent spatii rationes. Sed eam etiam virginibus stirpis regiae tribui consuesse docent tituli. Cf. n. 35¹. 2 Antiochus I Soter (280—264 a. Chr. n.). 3 Cf. n. 35³. 226¹.

746 Titulus insculptus in porta oppidi Xanthi, a sinistra parte, consulto excisus, sed ita ut tamen omnes litterae adhuc dispician-
tur. Ex apographo et ectypo, quae coniuncta opera confecerant
R. Heberdey et J. Zingerle, ed. O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch.,
Festschrift für O. Hirschfeld p. 77 C.

Βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος¹ | ἀφιέρωσεν τὴν πόλιν | τῇ Ἀητῶι
5 καὶ τῶι Ἀπόλλωνι | καὶ τῇ Ἀρτέμιδι² διὰ τὴν || πρὸς αὐτοὺς
συνάπτουσαν | συνγένειαν³.

Litterae ΑΠΣ. 4 Vere anni 197 a. Chr. n. Antiochus III Magnus cum magna classe ex Syria profectus est, ut eas partes orae meridionalis Asiae minoris, quae tum Ptolemaeis Aegypti regibus parebant, occuparet; in eo numero tum etiam Lyciam fuisse constat. Cf. n. 54⁸. Eodem tempore Ardys et Mithridates regis filii cum exercitu terrestri Sardes usque progredi conati sunt. Cf. Livius XXXIII, 19, 9. 10. 11. Sed haud paucas ex illis civitatibus a Rhodiis fortiter ac strenue adiutas libertatem feliciter tutatas esse refert idem c. 20, 11—13. De Lycia id modo memoriae proditum est, Patara tum in potestatem regis venisse (Liv. XXXIII, 41, 5); Xanthi per illa tempora mentio non fit, sed hic titulus docet, eam urbem magis specie quam re (cf. not. 2) ab Antiocho captam esse. Benndorf. 2 Cum rex ab oppido plane infecta re discedere nollet, Xanthii vero obsidionem diutius tolerare molestum existimarent, convenit inter eos, ut nomine quidem urbs regi dederetur, sed ea condicione, ut ille deis tutelaribus

gentis Lyciorum eam consecraret, i. e. in libertatem restitueret. Benndorf.
 3 De Seleucidarum origine ab Apolline deo repetita cf. n. 219²⁸.

747 Susis invenit W. K. Loftus et edidit *Travels and Researches in Chaldaea and Susiana*, Londinii 1857 p. 403 (Inde repetivit B. Haussoullier *Revue de philologie* XXVI 1902 p. 98).

Πυθαγόρας Ἀριστάρχου | σωματοφύλαξ¹ Ἀρρηνείδην | Ἀρρηνεί-
 δου, τὸν στρατηγόν² | τῆς Σουσιανῆς, τὸν ἑαυτοῦ φίλον.

1 Cum in regno Lagidarum ἀρχισωματοφύλαξ inter summas dignitates aulicas sint (cf. n. 99¹), simplex σωματοφύλαξ apud reges Pergamenos fere eandem vim habuisse videtur, quoniam Cleo Stratagi f. Pergamenus, qui per sedecim annos regum auspiciis Aeginam insulam gubernavit, τῶν τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλadelphou σωματοφυλάκων appellatur. Cf. n. 329, 5. 6 cum not. 4. Eandem vocabuli vim etiam apud Seleucidas fuisse hic videmus. 2 Sollennis provinciarum appellatio in regno Seleucidarum στραπεία fuit, sed qui eas regebant, στρατηγοί appellabantur. Apud scriptores sane passim etiam στραπίας occurrit. Cf. n. 225³¹.

748 Tabula marmorea eruta Cyzici ad portum interiorem. Inversa positura terrae immissa erat, ita ut superior pars tertia scripturae lateret et optime conservaretur, cum reliqua fere omnia evanuerint. Edd. C. Smith et R. de Rustafjaell *Journal of Hellenic studies* XXII 1902 p. 193 n. 3.

Τάδε ἔδωκεν Φιλέταιρος | Ἀττάλου¹ δωρεάν τῷ ὀλίμῳ² |

Litterae volgares Ionicae, qualibus quarto a. Chr. n. saeculo fere utebantur, praeter Ξ. Litterae Γ dextra hasta ubique multo brevior quam dimidia pars sinistrae, aliquot locis tam brevis, ut non multum discriminis sit inter Γ et Ρ. Brachia litterarum Μ et Ξ plerumque magis minusve divergentia, sed nonnunquam plane parallela. 1 Hunc esse conditorem opum Pergamenarum, qui a. 281—263 a. Chr. n. imperavisset, perspexerunt primi editores. Etenim in alterius Philetaeri quem noverimus paterna origine definienda non licuisse omitti appellationem βασιλέως, neque quemquam fuisse praeter illum antiquum huius nominis principem, qui de sua terra dicere posset (ἐκ τῆς αὐτοῦ v. 42). Denique etiam litteraturam (v. supra) priori tertii a. Chr. n. saeculi parti multo melius convenire quam Attali I et Eumenis II aetati. Sed ex quo hic titulus repertus est, etiam in aliis monumentis nomen Φιλέταιρος Ἀττάλου, quod ad id tempus de tertio Attali I et Apollonidis filio intellectum erat, ad illum antiquissimum principem Pergamenorum potius spectare perspectum est. Cf. Vol. I Addenda p. 653. 2 Cyzicenorum.

annus a. Chr. n.

280/79 Ἐπὶ Γοργιππίδου τοῦ Ἀπολλωνίου | ἱππάρχῳ³ εἰς ἀγῶνας⁴
 5 ἀργυρίου || τάλαντα Ἀλεξάνδρεια⁵ εἴκοσιν | καὶ εἰς φυλακὴν
 τῆς χώρας Ἴππους⁶ | πεντήκοντα. |

279/8 Ἐπὶ Βουφαντίδου, πολεμηθείσης | τῆς χώρας⁷, ἀτέλειαν τῆς

Cum hoc populo postea Attalidis regibus amicitiam fuisse in vulgus notum est. Sed hinc discimus eam non ab Attali I regis matrimonio cum Apollonide Cyzicena demum originem cepisse, sed iam a Philetaero quasi hereditate acceptam fuisse. Neque vero huic modo civitati ille favebat, sed eum omnino Graecas urbes in vicinis regionibus sitas opibus suis adiuvisse intellegimus ex n. 335, 435: ὄντος [εἰς ταῦτα Πιττανάοις καὶ Φιλεταίρου τάλαντα -----]. S. et R. 3 Hipparches eponymus Cyzicenorū magistratus erat. Etsi passim vulgaris flexio invenitur, tamen longe plurimi tituli usque ad principatus Romani aetatem genitivum Ionicum ἱππάρχῳ retinent. Cf. Syll.² n. 348, 6. 365, 4. 366, 4. 4 Editores primi haec certamina, quia nulla accuratior definitio adderetur, ipsas maximas Cyzicenorū ferias, i. e. Olympia esse statuerunt. Iam ea quarto quoque anno celebrari solita esse, et in annum 174 p. Chr. eiusmodi Olympiada incidisse, de qua re provocat ad Aristidis rhetoris testimonia allata ab J. Massono de Aristidis vita collectanea historica p. CXXXV sqq. Dindorf. Cf. Aristides XXVII, 40. 44 (vol. II p. 454, 24 sqq. Keil) δευτέρῃ δὲ ἡ τρίτῃ ἡμέρᾳ παρελθὼν τὴν πατρίαν οἰκίαν γίγνομαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου. — περιόντι δὲ τῷ ἔτει καὶ μὲν μάλιστα θᾶπτον ἦγον Κυζικηνοὶ τὴν ἱερομνησίαν τὴν ἐπὶ τῷ νεῷ. C. I. G. 2810, 16. 3676, 6 Κόζικον Ὀλυμπία. 3428, 8. 9 Ὀλύμπια ἐν Κόζικῳ. 3672, 6 δοίων — Ὀλυμπιάδων. Quare, si modo legitimum quadriennii spatium per tot saecula religiose servatum esset, iam anno 284 a. Chr. n. eiusmodi ludos habitos videri, ad quos referenda esset haec Philetaeri munificentia. Sed in hac tota argumentatione neglectum est in titulo legi εἰς ἀγῶνας sine articulo, ut appareat non statos ludos significari, sed eo ipso consilio pecuniam dedisse Philetaerum, ut Cyziceni, fortasse ob victoriam aut aliam quamlibet rem laetam, certamina extraordinaria haberent. 5 Frequentissima inde ab Alexandri Magni regno est δραχμῶν Ἀλεξανδρείων appellatio, qua idem significari atque antiquo drachmarum Atticarum nomine nemo fero ignorat. Rarius idem in talenti vocabulo fit. S. et R. 6 Epigramma sepulcrace Arcesilai apud Diogenem Laertium IV, 30: Πέργαμος οὐχ ἔπλοις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔπλοις | πολλὰκις αὐδᾷται Πίσαν ἀνὰ ζαθέην non inepte conferunt editores, etsi sane ex pentametro, quem illi non exscripserunt, apparet non bellicum usum sed ludorum certamina equestria spectasse poetam. 7 Cum v. 48. 49 demum ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Γαλάτας legatur, consentaneum est hoc quidem bellum biennio antiquius contra alium hostem gestum esse. Atque editores quidem aptissime cogitant de eo bello, quod Antiochus I contra Nicomedem Bithynum et Antigonum Gonatam gesserit (B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 76). Cuius memoria etsi tenuissima et obscurissima est, tamen id annis 280/79 et 279/8 a. Chr. n. gestum esse certum videtur. Ac mihi quidem maxime pro-

10 λείας | καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀπεσκευάσαν⁹ | καὶ βρωῶν ὧν
ἀγοράσαντες | ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο⁹. |

278/7 Ἐπὶ Φοίνικος¹⁰ φυλακὴν τῆς χώρας | καὶ τὰ ἀναλώματα
τὰ εἰς ταύτην γινόμενα. |

277 6 Ἐπὶ Ποσειδῶνος¹¹ εἰς ἔλαιον καὶ [σ]υναγωγ[γῆν] | τῶν νέων¹²
¹⁵ ἀργυρίου τάλαντα Ἀλεξάνδρεια | εἴκοσιν ἑξ. |

276/5 Ἐπὶ Διομέδοντος ἐν τῷ πολέμῳ | τῷ πρὸς τοὺς Γαλά-

babile videtur, altero ex his annis Buphantidam hipparchen fuisse, ita ut Gorgippidae magistratus, a quo hic munificentiarum laterculus incipit, 280/79 a. Chr. n. sit. Nam quod S. et R. p. 199 suspicantur, annorum 285 et 275 a. Chr. n. res in hoc titulo commemoratas esse, non ab omni parte probandum est; etenim priusquam Philetaerus a Lysimacho deficeret, pecuniae quas ille in arce Pergami custodiebat non ipsius erant, sed regis. Per belli inter Seleucum et Lysimachum gesti vero tempora sponte patet tali munificentiae locum non fuisse. Quare vehementer dubito, nam ullo ante 280/79 a. Chr. n. tempore data esse possint quae hic enumerantur. Ceterum passivum *πολεμεῖσθαι* iam Atticis familiare est, cum *πολεμεῖν* *τινα* inferiore demum actate usurpetur.

8 Praeter praedam hic in censum veniunt ipsorum Cyzicenorum res quas illi securitatis causa alibi deponunt. Cf. Polyb. IV, 81, 11: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, δείσαντες τὴν τοῦ Φυλίου παρουσίαν, τὰ πρὸ τῆς χώρας ἀπεσκευάζοντο καὶ τὰ τῶν Μεγαλοπολιτῶν Ἀθήναιον κατασχέοντες ἐξέλιπον. Proprium de hac re, usitatissima ea quidem apud Graecos, vocabulum est *ἐκθέσθαι*, *ὑπεκθέσθαι*. Cf. quae adnotavi Syll.² n. 1224 ad foedus Hermiae et Erythraeorum, ubi ut hic rebus sic submotis immunitas portuorum conceditur.

9 Obsidionem metuentes pecora ex propinquis regionibus coëmissee videntur Cyziceni. 10 Hunc hipparchen iam notum esse observant editores ex titulo Cyziceno Mitth. des arch. Inst. in Athen X 1885 p. 201 n. 29 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 857 n. 1224): Ἐπὶ Φοίνικος ἱππάρχου στρατηγῶν καὶ φύλαρχον Ἡρακλεῖ, quae verba excipiunt duorum praetorum et novem phylarchorum nomina. Quin ille titulus eiusdem aetatis sit atque hic, non esse cur dubitetur rectissime iudicant editores. Annus, si vera sunt quae not. 7 disputavi, 278/7 a. Chr. n. est.

11 Cum Ποσειδῶν hominis nomen perrarum sit, editores hic deum magistratus eponymi vice fungentem agnoscunt. Cuius rei exempla per frequentia quidem sunt (cf. n. 530³), sed omnia quod sciam haud exiguo temporis spatio recentiora quam hic titulus. Quare hic homo potius esse videtur quam deus. Ceterum hunc annum 277 6 a. Chr. esse probabile est. Cf. not. 7.

12 Et verbum *συναγεῖν* et nomen *συναγωγῆ* haud raro de conviviis et comissionibus, ut hic, usurpari notum est. Cf. Strabo XIV, 1, 20 p. 640 τότε δὲ καὶ τῶν κουρήτων ἀρχαίων συναγεῖ συμπόσια καὶ τινες μυστικὰς θυσίας ἐπιτελεῖ. Athenaeus V, 192 b πᾶσα δὲ συμποσίῳ συναγωγῇ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν αἰτίαν εἰς θεὸν ἀνέφερε. Ceterum nescio an etiam in Philetaeri munificentia de epulis sacris cogitandum sit.

20 τας¹³ γ[ενομένωι] || πυρῶν μεδίδμους [------ καὶ |
 κρι]θῶν μεδίδμους [------|--- ὑπη]ρετικὸν ὄω[-----
 --|----- κ]ατασκευῆν -----|-----ιο . . ς ο-----στη----- ||
 25 ----- | -----δ----- | -----σχ-----

13 Galli Leonnorio et Lutario ducibus anno 278/7 a. Chr. n. in Asiam transierunt (cf. Syll.² 2101. B. Niese Gesch. der gr. u. makedon. Staaten II p. 78 not. 2). Sed primo quidem tempore in Bithynia Nicomedi contra Zipoeten auxilium tulerunt, deinde demum in vicinas regni Antiochi regiones irruerunt. Quare cum rerum gestarum memoria minime pugnare videtur, si ex ea ratiocinatione, quae not. 7 exposita est, Diomedontis hipparchae annum 276/5 a. Chr. n. esse statuamus.

749 Basis lapidis albi sine ornamentis, inventa in vico *Palaiio-Karata* prope Thespias. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XXVI (1902) p. 156 n. 6.

Φιλέτηρος Ἀτ|τάλῳ Περγα|μεύς¹ ἀνέθει|κε τ[ά]ν γὰν τοῦ ||
 5 Ἑρμῆ² ἐν τὸ [ἐ]|ληοχρίστιον³ | ἱερὰν εἶμεν | ἐν τὸν ἅπαντα |
 χρόνον.

Litterae volgaræ praeter Σ; π̄ v. 2 Π est, v. 8 Π. 1 Conditor opum Pergamenarum, qui a. 284—263 a. Chr. n. imperavit. Cf. n. 266³ et Addenda voluminis prioris p. 655. 2 Ab eodem Philetaero Musis Heliconiadibus item terram in agro Thespiensi dedicatam et sodalitatem eius nomine institutam esse docent tituli n. 340. 341. 3 Primae litterae E in fine versus quinti exstat una hasta directa I. Nomen redit Syll.² 176, 32 et I. G. Sept. I, 3094, 4 hac forma Boeotica. Volgaris scriptura ἐλαιοχρίστιον est in titulo Cyprio Journal of Hellenic studies IX p. 231 n. 15, 1. Locum significat ubi oleo unguntur qui corpora exercent in gymnasio. Unde apparet, cur Mercurio potissimum rei gymnasticae patrono (ἐναγωνίω) ille fundus consecratur.

750 Stela inventa anno 1889 in vico *Episkopi* prope Thespias. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XXVI (1902) p. 155 n. 5.

[Φ]ιλ[έ]τ[ρ]αι[ρ]ο[ς] Εὐμένου¹ | Περγαμεύς² Μούσα[ι]ς. |
 [Κ]α[φ]ισίας | ἐποίησε³.

Litterae volgaræ, nisi quod o reliquis paullo minore modulo exaratum est. 1 Cum Eumenes I (263—244 a. Chr.) patre usus sit Eumene fratre Philetaeri, hunc Philetaerum aut Eumenis I fratrem fuisse aut eiusdem filium rectissime statuit Jamot. Si filius fuit, utique ante patrem decessit, nam

aliter non fratrem patrualem Attalum I sed filium Philetaerum Eumeni successurum fuisse consentaneum est. Certissimum igitur est, hunc titulum anno 244 a. Chr. n. antiquiorem esse. 2 Cf. Vol. I Addenda p. 653 sqq. 3 ΧΑΙΛΕΙΑΣ Jamot. Sed cum Χαρυσία; statuarius ignotus sit, Caphisiam habemus in titulo Tanagraeo I. Gr. Sept. I, 530, 6 Καρυσία; ἐποίησε. Quare Jamotus, cum prima et tertia nominis littera incertissima sit, inclinat ad emendandum [Κ]α[ρ]υσία;. Scrupulum tamen ei movet littera altera Α, quia ἐποίησε certissimum est, ita ut appareat artificem in signatura sua non usum esse dialecto Boeotica. Itaque expectari Κηρυσία;. Sed haec difficultas nulla est; nam in nominibus hominum propriis persaepe etiam tituli vulgari recentioris aetatis sermone concepti proprietates dialectorum, ac maxime quidem α pro Ionico η, conservant, id quod magno exemplorum numero congesto probavi Olympia V p. 303 sqq. ad n. 179. — Infra hunc titulum epigramma quattuor versuum accurate incisum, sed litterarum formis aliquanto recentioribus quam ille (ΑΘΞΠΣ), quod sic se habet: [Τ]ὸν Θρασύ-
 ν Εὐμόλπην ἀ[ρ]θρογον νῦν με[τ'] ἀοιδῶν | λεῖστον· εἰ γὰρ Μούσαις εἰς ἔρην ἡ-
 τίσσα, | [π]ηρώς δ' ὁ Θρηξὶς θαμύρας ἐό[ρ]μηγι παρ(ε)ῖμαι, | [ἀ]λλὰ, θεαί, μολπῆς
 ὑμετέρης· αἶω. | Ὀνέστον. Primum versum Jamotus cum Εὐμόλπην scriberet et με[τ'] ἀοιδῶν suppleret, de Eumolpo interpretatus est. At neque Εὐμόλπη; nominis forma usquam occurrit, neque quicquam hic est, quod in illius fabulam quadret. Immo totum epigramma Thamýram pronuntiantem facit poeta et ad eius unius res spectare vult. Initium vero, cum manifesto Εὐμόλπην ἀοιδῶν coniungenda sint, hanc habet sententiam 'Adspice me, qui post pulchra sonantem cantum nunc mutus sum'. Honestus vero poeta Romanus, cuius nomen subscribitur, idem est qui epigrammata Musarum Thespiensia I. Gr. Sept. I, 1797—1805 composuit.

751 Lapis inventus ad montem *Asar-Dagh* inter parietinas oppidi veteris, quod Amblada fuisse ex hoc titulo apparet. Edd. J. Jüthner, F. Knoll, M. Patsch, H. Swoboda, Vorläufiger Bericht über eine archäologische Expedition nach Kleinasien, Pragae 1903, p. 22.

Ἄτταλος¹ Ἀμλιδέων² τῇ πόλει καὶ τοῖς γεραιοῖς³ [χα]ίρει[ν] |

1 Cum Attalus I in censum non veniat quia eius regno Amblada nondum Pergamenorum imperio subiecta erat, Attalum alterum potius quam tertium indicari editores recte collegerunt ex belli Galatici mentione (not. 7). Eo finito haec scripta sunt, sed utique ante Eumenis mortem, quia Attalus regio nomine etiamtum caret. Continetur igitur epistolae tempus annorum 165—159 a. Chr. n. terminis. Fratrem regis de tantis rebus statuere non novum esse observant editores; nam quantae eius tam partes fuerint in reipublica gubernanda, apparere ex Polybio XXX, 2, 4: ὅτι κατὰ μὲν τὸ παρὸν συμβασιλεύει τὰδελεφῶν, τοῦτο δὲ διαφέρων ἐκείνου, τῷ μὲν διὰ δόγμα περιτίθεσθαι

οἱ παρ' ὧν πρεσβεύεται Ὀπρασάτης⁴ Κιλα-----|νου,
 Ναλαγλῶας Κιλαρίου, Μεννέας συνμετί[αν]τε[ς] ἡμ[ῶν] | [χ]αί
 [δι]αλεγέντε[ς] περὶ ὧν ἐνετετάλ[χ]εῖτε αὐτοῖς ἡξίουσα[ν]⁵ ||
 ὁ δὲ ἡρα τε ὧν ἀπολυθῆναι⁶ [χ]αί ἐν τῷ Γαλατικῷ πολέμῳ⁷ |

μηδὲ χρηματίζειν βασιλεύς, τὴν δὲ λοιπὴν ἴσῃν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχων ἐξουσίαν. Etiam ad litteras Attali n. 315, 27 sqq. 39 sqq. non inepte provocant editores. 2 De hoc oppido cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realeneyklopädie I, 2 p. 1804. Genuina nominis forma praeter hunc titulum comparet in nummis ΑΜΛΑΔΕΩΝ inscriptis (B. V. Head Hist. nummorum p. 589). Praeterea ubique Graecorum more (cf. μέμβλωκα, ἀμβροτος) interiecta inter nasalem et liquidam media scribitur Ἀμβλαδα. Strabo Pisidiae urbem dicit, sed Phrygiae et Cariae vicinam, XII, 7, 2 p. 570: φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδῶν πόλεις εἶναι Σέληνην, Σαγαλασσόν — Πιτυασσόν, Ἀμβλαδα, Ἀνάβουρα κτλ. — εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυγῶν ὅμοροι καὶ τῇ Κιρίκ Τάβαι καὶ Σίνδα καὶ Ἀμβλαδῶς, ὥθεν καὶ ὁ Ἀμβλαδεύς οἶκος ἐκφέρεται πρὸς διαίτας λατρικὰς ἐπιτήδειος. Item Ptolemaeus Geogr. V, 4, 9 p. 837, 7 sub titulo Πισιδίης μέρος καὶ πόλεις recenset proximo post Antiochiam Pisidiae (n. 536⁴) loco; sed Hierocles Synecd. 675, 4 Lycaoniae provinciae attribuit. De situ oppidi pridem acriter dissenserunt homines docti, sed nunc hoc titulo reperto omnis lis composita est. 3 Gerusiam hic non civium aetate provectorum collegium esse, sed consilium summae in rei publicae auctoritatis observant editores. Quod institutum etiam alibi in Asia minore aetate Romanorum occurrere docet titulus 488, 2. Cf. ibi notam 3. Sed memorabile est, illius consilii homines non γέροντας hic appellari, sed γεραιούς. Quod nomen etiam in nonnullis Lyciae oppidis usitatum fuisse probant exempla quae attuli n. 534³. 4 Ex v. 12 collegeris, hunc principem factionis, quae Romanis faveret, fuisse. Quo homine, cum veniam a Romanis peterent cives, imprimis legato et deprecatore usos esse recte statuerunt editores. Nomen simillimum illi Ὀπραμόνης in vicina Lycia principatus aetate usitatum. Cf. Inser. Gr. ad res Rom. pert. III p. 265 n. 739. 5 Idem ἡξίουσαν habes Syll.² 260, 4. Verborum non contractorum imperfecta in -σαν frequentia sunt (Syll.² III p. 234), item non rarum εἴπασαν Syll.² 300, 51. 307, 21. 6 Obsides regem petivisse quia fides Ambladensium per belli Galatici tempora aliquando suspecta eis videretur statuerunt editores. Sed mihi adeo aliquando ad Galatas defecisse videntur Ambladenses (not. 10), tum vero cum ad fidem redire cogerentur, obsides eis imperatos esse. 7 Verissime editores iudicant unum hic in censum venire tumultum Galatarum contra Eumenem rebellantium, qui cum necopinato exorients Pergamenis terrorem incussisset et multis malis eos affecisset, aliquot annis post oppressus est (a. 168—165 a. Chr. n. Cf. B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 499 sqq.). Illa novem milia drachmarum, quae inde ab illius belli tempore eos regi debuisset hic et v. 14. 15 refertur, editores fortasse de vectigali eius belli causa imposito, quale Erythris fuisse scimus (n. 223, 26 sqq. ἀφορο[λογ]ήτους εἶναι συγχωροῦμεν τῶν τε ἄλλων ἀπάντων καὶ τῶν εἰς τὰ Γαλατικά συναγομένων) intellegenda coniciunt. — Sed mihi potius

ἂς προσωφεΐλετε δραχμὰς ἑνακισχιλίας, ἐπ(ἐ)σ(τ)(η)(ψ)αν⁸ | δ]ἔ
 καὶ ἀπὸ τῶν δύο ταλάντων ἃ τελεῖτε κατ' ἐνιαυτὸν [κου]-
 ρίσαι ὑμᾶς, ἐπεὶ θλιβέντες ἔμ πλείοσιν ἀσθενῶς [σ(τ)(η)(ψ)ετε⁹.
 10 θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανενοηκότας τε ἐπὶ τοῖς] | προσημαρτυ-
 μένοις¹⁰ καὶ τὰ ἐπιστελλόμενα ὑφ' ἡμῶν | προθύμως ἐπιτελοῦν-
 τας πρόνοιαν ὑμῶν ἔ[σχον¹¹ καὶ] | χαρισάμενος τῷ τε Ὀπρα-
 τᾶ[τ(η)] καὶ τῇ π[ό]λει προσ[τ]έταχα¹² ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ φόρου
 κα[ὶ] τ[ε]λ[έ]σ[μα]τος | [δραχ]μὰς τρισχιλίας¹³ καὶ ἄλλας δραχμὰς
 15 ἑνακισχιλίας [ἂς | προσ]ωφεΐλετε ἡμῖν. ἀπέλυστα δὲ καὶ ἑ[μ]η[ρ]α
 ὑμῶν -----

multa indicari videtur quae Ambladensibus post defectionem (not. 10) a rege
 irrogata sit. 8 Emendare conatus sum non sine haesitatione. ἐπισχεῖν in
 lapide esse referunt editores, sed ita ut postremam litteram incertam signifi-
 ficent; ac certe Ψ pro Υ facillime emendatur. Sed quod praeterea E pro I et
 H pro E scribendum est, sane molestum videtur. Quare fuit cum ἐπισχέψα-
 ται | δ]ἔ supplere mallet; nempe Ambladenses rogasse Attalum ut animum
 induceret tributum levare. At quod sciam ἐπισχοποῦμαι ποιεῖν τι nusquam
 legitur, quia verbum non tam cogitandi quam deliberandi notionem habet.
 cui convenit enuntiatum interrogativum inde pendens, neque vero infiniti-
 tivus. 9 Supplevi, cum sumerem id potissimum Ambladenses Attalo

significasse, se iam aliis multis oneribus pressos plane debilitatum et ad
 summam inopiam redactum iri, si etiam in posterum tempus totum duo-
 rum talentorum vectigal pendere cogerentur. Cui sententiae et futurum
 verbi tempus et forma σχίσω (non ἔξω, cf. Kühner-Blass Gr. Gramm. I. 2
 p. 112 not. 3) perbene ni fallor conveniunt. 10 Quod aliquantisper vecti-
 gal pendere supersederint, quae est primorum editorum sententia, vix προ-
 ημαρτυρῆσαι eiusque rei nunc paenitentia affecti esse dici possunt Ambla-
 denses. Immo ex his verbis necessario colligendum est eos aliquando ad

Galatas defecisse. Cum armis coacti essent ad fidem et obedientiam redire,
 obsides eis imperati et magna multa irrogata est, quae nunc petentibus
 Attali misericordia et mansuetudine remittitur. 11 Sic supplere malui
 quam ἔ[χων καὶ] cum primis editoribus, qua in lectione praeter inconcinnam
 participiorum praesentis et aoristi coniunctionem id male habet, quod quae-
 nam ratio inter ἔχων et θεωρῶν intercedat non perspicitur. 12 Supple-
 mentum priorum editorum recepi, nisi quod illi [ἐπι]τέταχα potius scribunt.

13 Quarta igitur pars tributī annuī (v. 7) remittitur.

752 Basis lapidis calcarii inventa Hieropoli Ciliciae (*Budrum-
 Kalessi*). Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K.
 Akad. der Wissensch. zu Wien phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28
 n. 63 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 343 n. 901).

Ὁ δῆμος ὁ Ἱεροπολιτῶν τῶ[ν] | πρὸς τῶι Πυράμωι¹ τῆς ἱερᾶς
κα[ί] | ἀσύλου Ταρχονδίωτον² Στράτων[ος] | υἱὸν τοπάρχην³,
5 τὸν εὐεργέτη[ν] | καὶ κηδεμόνα τοῦ δῆμου.

Litterae ΑΗΠΣ. 4 Oppidum, cuius reliquias accuratissime descripsit Bent Journal of Hell. studies XI 1890 p. 234 sqq., antiquitus Castabala appellatum (cf. n. 754⁶), caput illius regionis et regiam Tarcondimoti et successorum fuisse cum parietinae aedificiorum magnificorum produnt, tum hi tituli confirmant. 2 Cf. Strabo XIV, 5, 18 p. 676: εἰς Ἀμανίδες πύλαι, ὕψομον ἔχουσαι, εἰς αἷς τελευτᾷ τὸ Ἀμανὸν ὄρος ἀπὸ τοῦ Ταύρου καθήκον, ὃ τῆς Κιλικίας ὑπέρκειται κατὰ τὸ πρὸς ἕω μέρος, αἰὲ μὲν ὑπὸ πλειόνων δυναστευόμενον τυράννων, ἔχόντων ἐρύματα καθ' ἡμᾶς δὲ κατέστη κύριος πάντων ἀνὴρ ἀξιόλογος καὶ βασιλεὺς ὑπὸ Ῥωμαίαν ὀνομάσθη διὰ τὰς ἀνδραγαθίας Ταρχονδίωτος (ταρχοδίμεντος, ταρχοδήμεντος codd.), καὶ τὴν διαδοχὴν τοῖς μετ' αὐτὸν παρέδωκε. Inter socios Romanorum recensetur apud Ciceronem ad Fam. XV, 1, 2: *cum exercitum in Ciliciam ducerem, in finibus Lycaoniae et Cappadociae mihi litterae redditae sunt a Tarcondimoto, qui fidelissimus socius trans Taurum amicissimusque populi Romani existimatur*. Quam societatem homines docti perquam probabiliter ab illo tempore repetendam existimant, quo Cn. Pompeius Mithridate devicto res Asiae ordinaverit (64 a. Chr. n.). Qua de causa bello civili Caesariano primo a partibus Pompei stabat, sed cum post proelium Pharsalicum a Caesare in regno conservatus esset, egregiam fidem ei praestitit (Cassius Dio XLI, 63, 1). Post illius necem coactus cum C. Cassio se coniunxit (Cassius Dio XLVII, 26, 2: καὶ τούτου καὶ τὸν Ταρχονδίωτον τοὺς τε Ταρσέας καὶ ἄκοντας ἐς τὸ συμμαχικὴν προσηγάγετο). Deinde ab Antonio benignissime habitus, civitate Romana donatus (Eckhel D. N. III p. 82. B. Head Hist. num. 618) et ut quidem videtur (not. 3) nomine regio ornatus est. Pro eo pugnans Actiaco proelio 31 a. Chr. n. mortem oppetiit (Cassius Dio L, 14, 2. Plutarch. Anton. 64). Memorabile est, hic nomen per Ω scribi, n. 753, 4. 6 per Ο. Sed correptam vocalem rectius habere, cum Ciceronis testimonium propter litteraturae Latinae naturam, Strabonis et Plutarchi propter manifestam corruptelam nullius momenti sit, apparet ex nummorum inscriptionibus et Cassii Dionis memoria, cuius libri omnibus sex locis Ο exhibent (cf. Boissevain ad XLI, 63, 1). De hac tota regulorum stirpe perbene exposuit J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I, 386, quem et Heberdey et Wilhelm in horum titulorum interpretatione secuti sunt et nos sequimur. 3 Cum hoc monumentum dedicaretur, regio nomine nondum utebatur Tarcondimotus, qui et iu nummis (Eckhel III p. 82) et infra n. 754, 4 rex appellatur. Sed eum honorem supremo vitae decennio nactus videtur; nam M. Antonium per illa tempora, quibus orientem gubernabat, huius honoris perquam prodigum fuisse constat. Cum hinc appareat, n. 754 recentiore esse quam n. 752, tamen litteratura simillima paucos modo annos intercedere probat.

753 Bases duae lapidis calcarii inventae in parietinis Hieropolis Ciliciae. Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K. Akademie der Wissenschaften zu Wien, phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28 n. 64. 65 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 343 n. 904).

I Μᾶρκος Κερκήνιος¹ Τήρης | Στύραχα², τὸν πατέρα τῶν | βασιλέων³.

5 II Λάϊον Ταρκο(ν)διμότου⁴ || [Φιλοπάτωρ⁵ καί] | Ἰουλί[α]⁶ οἱ Ταρκονδιμότου, | [ο]ἱ ἀδελφοί, | κατὰ διαθήκην⁷.

Litterae ΑΠΣ; praeterea H et K habet titulus I, H et K titulus II. 4 Nomen gentile perrarum quidem, sed neutiquam inauditum. Cf. C. I. Lat. VI, 451, 5 *L. Cercenius L. lib. Hermes*. 2 Homo ceteroqui ignotus.

3 Cum Styra ipse non dicatur rex, sed pater regum, Heberdey et Wilhelm eum non regiae stirpis fuisse, sed virginem ex Tarcondimoti progenie in matrimonium duxisse ex eaque filios procreasse qui deinde regnarent, coniecerunt admodum probabiliter. Nam si quis malit ita statuere, Styracem minorem regis cuiuspiam filium decessisse ante maiorem qui regnaret et orbis fratris defuncti liberis regnum relinqueret, id improbabile sit cum quia haec mortui imagini subscripta esse nullo certe vestigio indicatur, tum quia paternam originem silentio premit Styra, quod eum, si a Tarcondimoto generis originem repeteret, facturum fuisse non est probabile. Styra uxorem Iuliam (v. 6) potissimum fuisse Heberdey et Wilhelmi coniectura est non certa quidem, sed perquam probabilis. Quae si recte se habet, non video cur viri doctissimi τῶν βασιλέων ad homines ceteroqui ignotos referant. Multo probabilius est, Philopator II, postremum qui nomine tenus notus sit huius stirpis regem (not. 5), Styra et Iuliae filium existimandum. Pluralis non obstat, quia is fratrem habuisse potest, qui initio cum eo conjunctim regnaret, sed ante eum supremum diem obiret. 4 Homo

in litteris antiquis nusquam commemoratus, quem probabile est iam ante patrem decessisse, quia in rebus ante ipsum proelium Actiacum et proximo post illud tempore gestis fratrum Philopatoris I et Tarcondimoti II (not. 5), neque vero usquam illius mentio fit. 5 In hoc versu neque litterarum reliquias neque vestigia rasurae apparere asseverant Heberdey et Wilhelm,

sed cum superficies lapidis magnopere detrita et exesa sit, id non mirandum esse, atque utique hic aliquid excisum videri. Nam et integri versus spatium vacare et plurales οἱ Ταρκονδιμότου v. 6, οἱ ἀδελφοί v. 7 indicio esse, Iuliam una cum fratre hoc monumentum dedicasse. Atqui constat duos fuisse Tarcondimoti I filios, Philopator I et Tarcondimotum II, qui post cladem Actiacam patrisque necem ab Antonio defecissent (Cassius Dio LI, 7, 4), sed tamen ab Augusto regno privati essent (Cassius Dio LI, 2, 2, qui sane nominatim Philopatoris modo mentionem facit). Anno 29 a. Chr. n. demum minori ex eis pars magna regni paterni reddita est. Cf. Cassius Dio LIV, 9, 2: ὥστε πολέμου μὲν οὐδὲν τότε γ' ἐφήψατο, δυναστείας δὲ δὴ Ἰαμβλίχῃ τε τῷ Ἰαμβλίχου

τὴν τῶν Ἀραβίων τὴν πατρῴαν καὶ Ταρχονδιμότῳ τῷ Ταρχονδιμότου τὴν τῆς Κιλικίας, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔσχε, πλὴν παραθαλασσιδίων τινῶν ἔδωκε. Ceterum non amborum fratrum nomina hic fuisse spatii rationes demonstrant, utrum vero Φιλοπάτωρ an Ταρχονδιμότος fuerit, pro certo explorari nequit. Post hos unus huius stirpis regulus nominatim commemoratur Philopator II et in nummis (Eckhel D. N. III p. 83. B. Head Hist. numm. 68) et apud Tacitum Ann. II, 42: *per idem tempus Antiocho, Commagenorum, Philopatore, Cilicum regibus, defunctis turbabantur nationes, plerisque Romanum, alijs regium imperium cupientibus*. Quem Tarcondimoti II successorem fuisse perquam probabile est. Sed quod eiusdem filium opinantur Marquardt, Heberdey, Wilhelm, id post hos titulos repertos non existimo amplius tenendum esse. Nam cum ex matrimonio Iuliae cum Styrae (not. 3) liberos natos esse sciamus qui postea regnarent, simplicissimum videtur statuere Tarcondimoti I filios omnes sine progenie decessisse, et filium Iuliae avunculi Philopatoris nomen gerentem illis successisse. 6 ΙΟΥΛΙΑ. Hoc nomen testimonium fidei ac pietatis esse qua pater Caesarem prosequabatur observant H. et W. 7 Laus testamento constituerat, ut frater et soror sibi statum ponerent. Id factum esse non modo ante a. 34 a. Chr. n. (not. 4), sed etiam priusquam M. Antonius Tarcondimotum I regio nomine exornaret, inde iure collegeris, quod nemo ex his omnibus hominibus in titulo rex appellatur.

754 Basis lapidis calcarii magnopere detrita, Hieropoli Ciliciae. Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K. Akademie der Wissensch. zu Wien phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28 n. 66 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res rom. pert. III p. 343 n. 901).

Ὁ δῆμος ὁ Ἱεροπολιτῶν¹ | Ἰσίδωρον Νικίου, τὸν δημιουργόν² | καὶ τῷ[ν] πρῶτῳ[ν καὶ] προ[τ]ιμωμένῳ[ν φ]ίλῳ³ | τοῦ [β]ασι-
5 λέως⁴, [τὸ]ν στρα[τη]γ[όν] τῆς πόλεως⁵ || καὶ φυλακάρ[χη]ν τῆς
Κασταβαλίδος⁶, | τεταγμένον δὲ [καὶ] ἀρχυπρέτην⁷ | τῶν κατὰ
τὴν β[α]σιλείαν δυνάμεων, | [ᾗ]νδρα ἀγαθὸν γεγε[νη]μένον.

Litterae ΑΗΘΠΣ. 4 Cf. n. 752¹. 2 Cf. Syll.² III p. 156. G. Gilbert Gr. Staatsalterthümer II p. 422. 3 Vides vel illos regulos ordinem aulae ad Seleucidarum et Ptolemaeorum exemplum constituisse (n. 99¹. 104²) atque adeo magnificentiam appellationis additamento καὶ προτιμωμένων auxisse. 4 Cf. n. 753³. 5 Cf. n. 743¹. 6 Oppidum Ciliciae Castabala commemoratur ap. Appianum Mithr. 405 ἔδωκε δὲ (Pompeius Ariobarzani Cappadociae regi) καὶ τῆς Κιλικίας πόλιν Καστάβαλα καὶ ἄλλας. Plin. Nat. hist. V, 93: *intus* (i. e. in mediterraneis Ciliciae regionibus) *autem dicendi Anaxarbeni qui nunc Caesarea, Augusta, Castabala, Epiphania* etc. Ptolemaeus Geogr. V, 7, 7 p. 900, 6 (sub titulo τῆς ἰδίας Κιλικίας μεσόγειοι) Καστάβαλα. Q. Curtius III, 7, 5: *Pyramo amne ponte iuncto ad urbem Mallum pervenit, inde alteris castris ad oppidum Castabulum*. Hierocles Synecd. 706, 2 Κασταβάλλα sub

indice ἐπαρχία Κιλικίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ'. Non confundendum cum hoc oppido aliud eiusdem nominis, situm in Cappadociae regione quae Cataonia appellatur, cuius mentionem faciunt Strabo XII, 1, 4 p. 535. 2, 7 p. 537 et Plinius Nat. hist. VI, 8. Illa vero Ciliciae Castabala postea nomen Ἰερὸπόλεις acceperisse, quod iam Imhoof-Blumer Zeitschr. f. Numismatik 1883 p. 267 coniectura assecutus erat, his titulis confirmatur. II. et W. 7 Cf. G. Lumbroso Recherches sur l'économie pol. de l'Égypte p. 202. Hic etiam imitatio institutorum Aegyptiorum cernitur; nam illic complura huius magistratus exempla exstant in papyris Parisinis (Notices et extr. des manusc. XVIII, 2, 1865 p. 179. 204) et Londinensibus (II, 93, 118). De quo quid statuerent cum nescirent Letronne, Franz, alii, Lumbroso papyro ap. Mai Class. aut. V p. 352. 356 usus demonstravit, qui militibus stipendium numerarent, ὑπηρέτας appellatos esse (ut etiam ὑπηρετεῖν sine obiecto nonnunquam 'pecuniam qua opus sit erogare' est, cf. Syll.² 139, 14), eorum praefectum ἀρχυπηρέτην, quod huc optime quadrare apparet.

755 Lapis in ea parte oppidi Mileti, quae spectat inter meridiem et occidentem solem, inaedificatus in ecclesia initio aetatis Byzantinae exstructa. Ed. Th. Wiegand Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 87 n. 4.

Τὸν ἱερέα τοῦ ἀγιωτάτου [Θεοῦ Ὑψίστου Σωτῆρος¹ | Οὐλπιον
 5 Κάρπον | βουλευτὴν ὁ στατίων² || τῶν κατὰ πόλιν κηπουρῶν³
 τὸν ἴδιον εὐεργέτην] | ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρί[ας].

1 Quo loco iam initio aetatis Byzantinae ecclesia Christiana instituta est (v. lemma), antea Θεοῦ Ὑψίστου delubrum fuisse hic titulus et n. 756 docere videntur. W. 2 De notione vocabuli et de masculino genere cf. n. 595⁴. 3 Hinc Wiegand colligit, multos tum fuisse in agro Milesio hortos.

756 Lapis inaedificatus Mileti in ecclesia aetatis Byzantinae initio exstructa, sita in extrema oppidi parte meridiem et occidentem versus. Ed. Th. Wiegand Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 87 n. 2.

Οὐλπιον Κάρπον¹, | τὸν προφήτην² τοῦ | ἀγιωτάτου Θεοῦ |

1 Cf. n. 755, 3. 2 Quod hic προφήτης audit qui n. 755, 1 ἱερεὺς vocatur, nihil habet offensionis, quia hac latius patente appellatione etiam illa accuratior continetur. Cf. n. 530⁹.

5 Ὑψίστου³, || ὁ στόλος τῶν σωληνο|κεντῶν⁴ τὸν ἴδιον εὐ|εργέτην
διὰ πάντων.

3 Cf. n. 753¹. 4 De conchyliorum genere, quod σωλήνων nomine a Graecis significabatur, Wiegandus provocat ad Athenaeum III, 85 d, ubi in Epicharmi versu est τοὺς τε μακρογογγύλους σωλήνας, et 90 d: οἱ δὲ σωλήνες μὲν πρὸς τινων καλούμενοι, πρὸς τινων δὲ αὐτοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι, κολλώδεις. Qui eos captabant, σωληνισταὶ vel σωληνοθήραι appellabantur. Cf. Ath. III, 90 e: σωληνισταὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ συνάγοντες τὰ ὅστρεα ταῦτα, ὡς ἱστορεῖ Φαινίας ὁ Ἐρέσιος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τυράννων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας γράφων οὕτως· Φιλόξενος ὁ καλούμενος σωληνιστῆς ἐκ δημαγωγῶς τύραννος ἀνεφάνη, ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀλιευόμενος καὶ σωληνοθήρας ὦν. Quod hic compositum nomen usurpetur, cuius altera pars descendat a verbo κεντεῖν, id ad consuetudinem animalia tridentum ope a saxis quibus adhaerere avellendi, quam etiam nunc in omnibus orientis portubus observare liceat, refert Wiegand. Idem vero capturae genus nō plane fallor iam Aristoteles tangit Hist. anim. IV, 8 p. 535 a, 14: δοκοῦσι δ' οἱ τε σωλήνες ἂν τις ψοφῆσῃ καταδύεσθαι, καὶ φεύγειν κατωτέρω ὅταν αἰσθῶνται τὸ σιδήριον προσιόν.

757 Abydi Aegypti in cella Hori. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 380.

Τῶν Γαλατῶν¹ Θόας Καλλίστρατος² [καὶ] | Ἀχάννων Ἀπολλώ-
νιος ἡλιθιον ἐν[θάδε] | καὶ ἀλώπεκα ἔλαβον ἐνθάδε.

1 Articulus docet, non ab aliquot hominibus Galatis, qui singillatim nescio quo casu illuc delati essent, haec insculpta esse, sed eos corporis vel numeri militaris Galatici tum temporis in Aegypto tendentis fuisse. Ac Sayceius quidem admodum probabiliter de illis copiis Galatarum mercennariorum cogitat, quas Dionysio Thrace duce Ptolemaeus IV Philopator in bello contra Antiochum III Magnum habuerit anno 218 a. Chr. n. Cf. Polybius V, 65, 10: συνήχθη δὲ καὶ Θρακῶν καὶ Γαλατῶν πλῆθος, ἐκ μὲν τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων εἰς τετρακισχιλίους, οἱ δὲ προσφάτως ἐπισυναχθέντες ἦσαν εἰς διςχιλίους, ὧν ἡγεῖτο Διονύσιος ὁ Θραξ. Sane illos non tum primum in Aegyptum venisse κατοίκων et ἐπιγόνων mentio docet. 2 Duos homines esse statuit Sayce binis nominibus ita usos, ut priore loco Gallicum, altero Graecum ponerent. At hoc quidem in Acannona modo cadit, nam Θόας non minus Graecum est, quam Καλλίστρατος. Ceterum si re vera post Καλλιστρατος tres litterae interciderunt, Saycii interpretatio probanda est, neque offensioni esse debet in eiusmodi titulo formula ὁ καὶ omissa. Si de illa re editor erravit, sane multo proclivius est quattuor homines Thoanta, Callistratum, Acannona, Apollonium intellegere.

758 Abydi Aegypti in cella templi Isidis. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 381. Cf. quae de titulo disputavit P. M. Meyer, Das Heerwesen der Ptolemäer und Römer in Aegypten p. 59 not. 204.

Φιλοκλῆς Ἱεροκλέους Τροιζήνιος παρεγενέθην προσκυνῶν τὸν Σάρα[πιν] | ἐπὶ τῆς Ἀβύδου¹ πολιορκίας, L x'² Παῦνι κη'³.

4 Abydus, caput nomi octavi Thebaidis, sita erat in occidentali Nili ripa prope hodiernum vicum *Arabat-el-madfunē*. Cf. Strabo XVII, 1, 42 p. 813: ὑπὲρ δὲ ταύτης (i. e. Πτολεμαίδος) ἡ Ἀβύδος, ἐν ᾗ τὸ Μεμνόνιον, βασιλεῖον θαυμαστῶς κατεσκευασμένον κτλ. — ἔοικε δὲ ὑπάρξει ποτὲ ἡ Ἀβύδος πόλις μεγάλη, δευτερεύουσα μετὰ τὰς Θήβας, νυνὶ δ' ἐστὶ κατοικία μικρά. Cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 1 p. 430, qui quod Strabonis testimonium de prisca oppidi magnitudine in dubium vocat aut certe ad unam sacrorum illius loci sanctitatem et celebritatem refert, nescio num ab omni parte recte iudicaverit. Sed pertinaci rebellium defensione (not. 2) et victoris regis crudelitate adeo vastatum esse oppidum, ut etiam aliquot saeculis post nihil nisi tenuis quaedam umbra pristinae magnitudinis restaret, minime incredibile mihi videtur. 2 Sayce hic aeram, cuius initium esset obsidio Abydi, invenisse sibi videtur. Sed neque obsidio, quippe quae non uno temporis puncto fiat sed per longius spatium trahatur, ei usui donea est, neque omnino erat cur eiusmodi rei memoriam annis inde numeratis diligenter conservarent. Denique sic non ἐπὶ τῆς πολιορκίας dicendum fuit, sed ἀπὸ τῆς πολιορκίας. Verum vidit Meyer. Annus est regni, ex pervulgato Aegyptiorum more; regem Ptolemaeum V Epiphanem fuisse certissimum est, siquidem de longinqua Aegypti superioris rebellionē, quae eo regnante fuit, memoria exstat. Qui tum illic regnabant, eorum anni duodeviginti numerantur, quorum series ab ipso illius regni initio incipere videtur. Quare anno .vigesimo illius regis, qui est 186/5 a. Chr. n., Abydum etiam tum ab illius exercitu obsessam, sed eodem aut certe proximo anno tandem expugnatam esse non abhorret a veri specie. 3 Payni decimus est anni Aegyptiorum mensis. Iam cum anno 186/5 a. Chr. n. calendae Thoth in diem 8. m. Octobris inciderint, sequitur ut haec die 2. m. Augusti a. 185 a. Chr. n. incisa esse statuendum sit.

759 Abydi Aegypti titulus leviter insculptus parieti templi. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 383.

[Τὸ προσκύνημα Ἀμμωνίλλας | [παρ]ὰ τῷ κυρίῳ Βήσα¹.

4 De hoc deo eximio studio ab Aegyptiis culto cf. Steuding ap. Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie I, 4 p. 784. Sethe ap. Pauly-Wissowa

Realencyklopädie III p. 324. Eum Abydi sacra celeberrima habuisse testatur Ammianus Marcellinus XIX, 12, 3: *oppidum est Abydum in Thebaidis parte situm extrema . hic Besae dei localiter adpellati oraculum quondam futura pandebat, priscis circumiacentium regionum caerimoniis solitum coli.* Quae scriptoris narratio et hac et multis similibus inscriptionibus illic a Saycio repertis confirmata est.

760 Lapis qui quondam exedrae partem efficiebat, inventus in fundo Alipharmakis cuiusdam sito iuxta castellum dirutum Chalcide Euboeae. Omnino ex tribus lapidibus, ex quibus integra exedra composita erat, duo aetatem tulerunt, quibus incisa sunt plebiscita Chalcidensium quattuor. Hoc decretum ed. G. A. Papavasiliu 'Εφ. ἀρχ. 1903 p. 147 n. 4. Docte et sagaciter illustravit A. Wilhelm ibidem 1904 p. 97 n. II.

Ἐπὶ ἡγεμόνος¹ Ἐπανδρίδου. | Μικυθίων Χαριδάμου² εἵκεν·
ἐπειδὴ Ἀρίστων Ἡρακλείδου Σολεὺς εὐνοὺς ὑπάρχων διατελεῖ |
τῷ δῆμῳ τῷ Χαλκιδῶν καὶ πολλοῖς τῶν πολιτῶν χρήσιμος³
γίνεται εἰς ἃ ἄν τις αὐτὸν | παρακαλῇ, ἐκπεμφθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ
5 τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ πρεσβυτέρου⁴ ἐπὶ τῆς || σιτικῆς

Litterae ΑΞΠΣ. 4 In decreto Chalcidensium tertii p. Chr. n. saeculi Syll.² 607, 2 ἐπὶ ἡγεμόνος Κλ(αυδίου) Ἀμιάντου est, quod cum ἡγεμὼν magistratus Graeci nomen tum inauditum esset, de proconsule Achaiae interpretatus sum, quia praesides provinciarum cuiuslibet ordinis ἡγεμόνας appellari constat. Sed nunc magistratum eponymum civitatis Chalcidensium potius hac appellatione usum esse apparet cum ex hoc decreto tum ex aliis eiusdem generis. Cf. 'Εφημ. ἀρχ. 1903 p. 149 n. 2, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Ἀρχίου. p. 123 n. 3, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Δεξιτέλου. n. 4, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Ἀν[τιλέ]οντος. 2 Micythio Micylionis f. princeps tum erat factionis Romanae inter Chalcidenses (Liv. XXXV, 38, 4. 46, 9. 50, 10. 54, 6. XLIII, 7, 5. Syll.² 268, 234). Eius rogatione a populo propter gymnasiarchiam bene gestam honoribus affectus est Charidamus Demetrii f. ('Εφ. ἀρχ. 1892 p. 169). Hos duumviros sine dubio arctiore quadam generis necessitudine attingebat hic Micythio Charidami f., ipse quoque Romanarum partium assecla. 3 ΧΡΗΣΙΜΟΣ. 4 Cum iam Papavasiliu eo inclinasset, ut Ptolemaeum VI Philometora intellexeret, Wilhelm gravissimis argumentis effecit, neminem alium in censum venire. Etenim in eiusmodi decreto solenni talis appellatio locum non habebat nisi quo tempore duo Ptolemaei una regnabant; Id vero per eam aetatem, de qua hic omnino cogitari licet, non usu venit nisi per annos 469—463 a. Chr. Recte igitur U. Koehler, ad quem provocat W., ad hunc eundem rettulit C. I. Att. II, 968, 44 κέλητι πωλικῶι βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου πρεσβύτερος. Cf. Polyb. XXIX, 23, 4: ἤδη γὰρ συνέβαινε τότε

ὁωρεᾶς τῆς ἀποσταλείσης Ῥωμαίοις⁵ καὶ παραγενόμενος εἰς
τὴν ἡμετέραν | πόλιν τὴν τε ἀνατροπὴν ἐποιήσατο ἐν τῇ ἐπι-
δημίᾳ ἀξίως τοῦ τε πέμψαντος | βασιλέως καὶ τῆς ἡμετέρας
πόλεως, δεδούχθαι τῇ βουλῇ, πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τοῦ
δήμου τοῦ Χαλκιδέων Ἀρίστωνᾶ Ἡρακλείδου Σολῆ καὶ αὐτὸν
καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν
10 καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου ὄντος | καὶ εἰρήνης,
καὶ τᾶλλα ὑπάρχειν αὐτοῖς πάντα ὅσα περ καὶ τοῖς ἄλλ(λ)οις
προξένοις καὶ εὐεργέταις | τοῦ δήμου τοῦ Χαλκιδέων γέγραπται.

τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον ὑπὸ τῶν ὅλων ἀναδειχθαι βασιλέα διὰ τὴν περι-
στασιν, τὸν δὲ πρεσβύτερον ἐκ τῆς Μέμφεως καταπιπρεσθῆναι καὶ συμβασιλεύειν
τάδε λεγῶ. § 9: ἀμφοτέρω γὰρ εἶχον τό τε διάδημα καὶ τὴν ἐξουσίαν. 5 Non
Romani propter inopiam frumenti, sed Chalcida exercitus Romani qui ibi
consedisset nutriendi causa illud donum a rege missum perspexit Wilhelm.
Iam Chalcida per bellum Persei primariam fuisse copiarum Romanarum per
Graeciam sedem ac potissimum quidem classem ibi constitisse constare
[B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 126. 128. 143]. Eodem vero tem-
pore illos duos reges, qui in gratiam rediissent ac iam una regnarent, propter
Antiochi IV Epiphanis imminentes inimicitias et Achaeos et Romanos pre-
cibus adiisse [hieme 169/8 a. Chr. n. ex sententia Niesii III p. 174], ut per-
quam probabile ac paene certum sit tum ipsum maiorem ex fratribus fru-
mento Chalcida misso Romanis gratificatum esse. Iniuria igitur Papavasilium
post pugnam ad Pydnam commissam demum, quo tempore profecto non iam
erat cur Romani Chalcide commeatu adiuventur, haec gesta opinari.

761 Lapis calcarius inventus in oppido *Benha*, exstat in urbe
Cairo in museo n. 31089. Tres titulos habet, summo loco hiero-
glyphicum, medio demoticum, infimo Graecum. Ed. W. Spiegelberg
Catalogue général du Musée du Caire. I. Die demotischen Inschriften.
Lipsiae 1904 p. 20. Demoticae et Graecae inscriptionis imaginem
arte photographica effectam exhibet idem tab. III.

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος θς καὶ Ἀλέξανδρος¹ | Πτολεμαίου τοῦ

Litterae ΑΑΘΚΞΠΣ; ὃ μέγξ in universum quidem antiquiorem formam
Ω habet, sed v. 3 ΤΩΝ et ΗΜΩΝ legitur. Memorabile est in eodem versu Ι
esse in voce μεῖζονα. Ο modo reliquarum litterarum altitudinem aequiparat,
modo minor est, sed non multo. 1 Ptolemaeus XI Alexander I (108—88
a. Chr. n.). Cf. n. 475². Cum titulus Graecus itemque demoticus accuratiore
temporis nota careant, ex hieroglyphico discimus, anno regis duodevigesimo,
die undecimo mensis Phamenoth haec data esse. Qui est dies 24. m. Martii
a. 93 a. Chr. n.

συγγενοῦς² καὶ διοικητοῦ³ προσανενέγκαντος [ήμ]ιν πᾶσι | μὲν
τοῖς κατ' Αἴγυπτου ἱεροῖς ἔτι⁴ [ύ]πὸ τῶν προγόνων ἡμῶν με-
ζονα φιλάνθρωπα ἐπικεχωρῆσθαι, ἔνια δὲ τῶν ἐπισήμων καὶ
5 ἄσυλα γεγονέναι, τὸ ἐν Ἀ||θρίβει⁵ τοῦ Ἀρκεντεχθαί⁶ τὸ μὲν
πρῶτον καὶ λόγιμον ἀρχ[α]ιότατόν τε κα[ί] ἐνδοξότατον τῶν
πλείστων ὑπάρχον τῶν μὲν ἄλλων τιμῶν τετευχέν(ι)αι, λει[πε-
σ]θ[α]ι δὲ τῷ μὴ εἶναι ἄσυλον, προσ(τε)τάχαμεν⁷ ἐπικωρῆσαι
καὶ τούτῳ τῷ ἱερῷ | [έντ]ός⁸ αὐτοῦ περιβόλου⁹ τὴν ἀσυλίαν
καθάπερ ἐπὶ¹⁰ τῷ ἐν Μέμφει¹¹ καὶ Βουσίρει¹² καὶ ἑτέροις¹³
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν· γινέσθω οὖν ἀκολούθως.

- 2 Cf. n. 99¹. 104². 3 Cf. n. 53⁶. 59³. 4 Haec vox clare dispicitur in imagine, cum praepositionis ΥΠΟ prima littera plane obscurata sit. Quomodo explicem sane non habeo, nisi errore adverbia temporis inter se opposita ἔτι et ἤδη ab auctore tituli confusa esse iudices. 5 Oppidum Aegypti inferioris, caput nomi Athribitae, hodie *Atrib* prope *Benha*, orientem versus ab eo Nili brachio, quod antiquitus Ἀθριβιτικός ποταμός appellatum hodie oppidi *Damiette* nomine significari solet. Cf. n. 96, 5. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2070 n. 1. 6 Sine dubio hoc nomen ut Ἀρμαχίς vel Ἀρβιχίς (n. 52, 3. 666, 17), Ἀπογράτης (n. 61, 4. 62, 5. 175, 5), Ἀροῆρις (n. 114, 1. 167, 2) ita compositum est, ut prior pars sit appellatio dei Hori (Aegyptiorum sermone *Hor*, in compositis *Har*, cf. E. Meyer ap. Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie I, 2 p. 2744). In hieroglyphico et demotico huius tituli exemplis est *H^r-h^ent-H^tj*, quod editor interpretatur 'Horus loci Chtai', ut cognomina a locis ubi dei coluntur repetita apud Aegyptios non minus frequentia sunt quam apud Graecos. Cf. n. 702² 3. 7 Reduplicationem a lapicida omissam supplevit Wilcken. 8 Supplevit Spiegelberg. Cum aliquando usu venisset, ut ius asyli longe extra terminos periboli sacri extenderetur, veluti Didymis (n. 473, 10), Ephesi (Strabo XIV, 1, 23 p. 641), Hierocaesareae (Tacitus Ann. III, 62), definite hic enuntiandum existimavit rex, illud privilegium sacrae areae terminis contineri. 9 Sic legit Wilcken, περιβόλῃ Spiegelberg; ipse me nihil certi in imagine tituli perspicere posse fateor. 10 Sic legit Wilcken, εἰ[v]αι Spiegelberg. Equidem nihil certi dispicio nisi EI///, sed tribus potius quam quinque litteris inter ΚΑΘΑΠΕΡ et ΤΩΙ locum esse certissima ratione docet imago tituli a Sp. proposita. Sane genetivum potius quam dativum hac vi praepositioni adiungi expectaveris, sed hos casus tum temporis iam perfre-
quenter confusos esse constat. 11 Sarapieum, quo etiam multa aliorum deorum delubra, fortasse adeo illud antiquissimum et sanctissimum Volcani (*Phthah*) templum continebatur. Cf. n. 90³⁴. 12 Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 1074. Nomen ab Osiridis dei appellatione descendit, quem in omnibus urbibus quae eo nomine uterentur sacra habuisse probabile est. Hic tamen cum delubrum prae aliis per totam Aegyptum nobile commemorandum fuerit, sine dubio de urbe nobilissima in medio Delta

ad brachium Nili (Βουβαριτικός ποταμός) sita cogitandum est. Illic Osirin sepe-
luisse ferebatur Isis, qua de causa deae templum magnificum exstructum
erat, cuius mentionem facit Herodotus II, 59. 61. Id manifesto hic intellegitur.
13 Horum verborum ratio ac structura stare nequit nisi καὶ post ἐτέροις
interpreteris 'etiam' et genetivum τῶν ἄλλων ἱερῶν partitive intellegas: 'fano
Sarapidis quod est Memphi et Isidis quod est Busiri et aliis nonnullis etiam
ex reliquorum templorum numero'.

762 Lapis calcarius albus, qui partem antae efficiebat, inter
rudera iacentia infra aedificium situm inter parietinas Cibyrae,
meridiem et occidentem versus a theatro magno, meridiem versus
ab odeo, ab occidente attingens viam ex vico *Chorxum* venientem.
Exscripsit R. Heberdey, cuius benignitati apographum quod hic ex-
primitur acceptum fero.

[----- τῶι δῆμῳ]ι [τ]ῶι [Ῥω]μα[ί]ω[ν]¹ μ[ε]ν[ε]ν². [ἐ]ὰν δέ

Litterae ΑΘΠΣ. Memorabilis antiquior forma Ξ. Littera Ο plerum-
que reliquis aliquanto minor. Vs. 4 post ΕΥΚΑΙΡΟΝ, vs. 5 extr. inter Τ et
ΩΙ singularum litterarum spatia vacua relicta, v. 10 inter ΕΞ et ΕΣΤΩ octo,
v. 11 inter ΤΑΙΣ et ΣΥΝΘΗΚΑΙΣ trium vel quattuor. Cum his omnibus
locis neque quicquam desideretur, neque paragraphorum aut capitum divisio
sit, partes superficiei ad litteras incidendas minus idoneas a lapicida vitatas
esse existimaverim.

4 Horum vocabulorum reliquiae exstant haec:
α. ι. α. ι. -Μ. Γ. Cibyatarum cum Romanis foedus hic lapis habebat, de
quo nulla quidem apud scriptores exstat memoria, sed brevi post annum
188 a. Chr. n. factum esse conicit B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten
III p. 64, quem Heberdey et Zingerle de hoc lapide invento certiore fecerant.
Cuius opinioni palaeographicae quidem et orthographicae rationes (cf.
not. 3) favent. Sed quod dicit, pace anni 188 a. Chr. Cbyratida suum conser-
vasse dynastam et cum Romanis foedus peculiare fecisse, id ab huius quidem
tituli argumento alienissimum est. Quomodo enim fieri potuit, ut inter utrum-
que populum de foedere conveniret nulla cuiusquam praeterea hominis men-
tione facta, si tum etiam Cbyratae sub tyranni dominatione fuissent? Sane
Livius XXXVIII, 14, 3 de anno 189 a. Chr. haec habet: *haud procul a Cibyra
aberant, nec legatio ulla a Moagete tyranno civitatis eius, homine ad omnia
infido atque importuno, veniebat*. Deinde narrat, quomodo Cn. Manlius Volso
consul ab eo pacis pretium centum talenta et decem milia medimnum tritici
extorserit. Cum igitur constet, non cum tyranno hoc quod tenemus foedus
factum esse, amplius quaerendum erit, quo tempore tyrannidi Moagetae finis
impositus sit. Qua de re satis definite dicit Strabo XIII, 4, 17 p. 634: ἐπὶ
Μοαγέτου δ' ἡ τυραννὶς τέλος ἔσχε, καταλύσαντος αὐτὴν Μουρήνα καὶ Λυκίους
προσφρίσαντος τὰ Βάλβουρα καὶ τὴν Βουβῶνα· οὐδὲν δ' ἦρτον ἐν ταῖς μεγίσταις
ἐξετάζεται διοικήσεσι τῆς Ἀσίας ἡ Κιβυρατική. At Murenā Romanorum

- [τ]ις πρότερος πόλε|μον ἐπιφέρῃ τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων ἤ
 τὰς συν|θήκας παραβῆ³, τότε ὁ δῆμος ὁ τῶν Κιβυρατῶν τῷ[ι] |
 5 δῆμῳ τῷ Ῥωμαίων βογθεῖτω κατὰ τὸ εὐκαιρον, δ || [ἄ]ν ἐκ
 τῶν συνθηκῶν καὶ ὄρκων ἐξῆι Κιβυρατῶν τῷ | δῆμῳ ποιεῖν⁴.
 καὶ ἐάν τι πρὸς ταύτας τὰς συνθήκας | ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων
 καὶ ὁ δῆμος ὁ Κιβυρατῶν κοινῇ | βουλῇ προσθεῖναι ἢ ἐξελεῖν
 βούλωνται, κοινῇ βουλῇ δη|μοσῖαι ἐκατέρων θελόντων ἐξέστω.
 10 ἂ δ[ε] || ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις, ἐνέστω[ω] | ἐν ταῖς συν-
 θήκαις, ἂ δὲ ἂν ἀφέλ[ω]σιν τῶν συνθ[η]κῶν, ἐκτὸς ἔστω. ταύ-
 τας δὲ τὰς συνθήκας εἰς χ[άλ]κωμα⁵ ἀναγραψάτωσαν καὶ ἀνα-
 θέτωσαν ἐμ μ[έν] | Ῥώμῃ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Καπε-

exercituum ducem in Asia neminem novimus ante annum 87 a. Chr. n. (cf. Drumann Gesch. Roms IV p. 184 n. 4), neque ulla ex parte credibile est hominis cui talia per illas regiones constituere licuisset memoriam plane intercidisse. Sed si geographo credemus, bellorum Mithridaticorum demum temporibus tyrannida Cibrae abolitam esse, primum quidem hic Strabonis Moagetes ab illo Antiochi Magni aequali, quem praeter Livium etiam Polybius XXI, 34, 1 commemorat, distinguendus erit, etsi Strabonis ipsius verba indicare videntur, neminem ante illum eiusdem nominis principem Cibratarum fuisse. Deinde vero hoc foedus a civitate iam libera cum Romanis factum Sullanis temporibus recentius esse propter scripturae genus incredibile est. Quare mihi quidem Strabo errasse videtur, cum Murenac hic mentionem iniceret. Immo si Moagetes postremus fuit Cibratarum tyrannus, non post medium saeculum a. Chr. n. alterum dominatio eius abolita esse potest. Cum anno 167 a. Chr. n. narretur Cibratas frustra Cauniis contra Rhodios auxilio venisse (Polyb. XXX, 5, 14. Liv. XLV, 25, 13) nulla tyranni mentione, tum iam populum sui iuris fuisse probabile est, neque quominus hoc foedus illo anno antiquius esse statuamus quicquam obstat. Nam is erat tum Romanorum in Rhodios animus, ut improbable sit illos impedituros fuisse Cibratas quominus socios horum rebelles adiuverent. Etiam quae Polyb. XXX, 9, 13 sqq. de Polyarati Rhodii Cibyram adventu et captivitate narrat, urbem tum et liberam a tyrannide et cum Romanis foedere coniunctam fuisse indicare videntur. Sed quonam potissimum intra annos 189—167 a. Chr. n. tempore et Moagetes depositus et hoc foedus factum sit, in medio relinquendum. 2 II. ΕΙΣ Heberdey, qui adnotat alteram hastam litterae E esse videri. Quare non video quid fuisse possit praeter [μ]ε[ν] aut [φ]ε[ρ]ειν. Utrum fuerit, incertum, quia ignoramus argumentum totius enuntiati. 3 Praeter hanc vocem nusquam in hoc titulo iota mutum negligitur. 4 Apparet τῶν συνθηκῶν καὶ ὄρκων non posse ad hoc ipsum foedus referri, sed ad alia antea a Cibratis cum aliis populis facta, quae ne hoc pacto rumpantur cavetur. 5 Post praepositionem ΕΙΣ nihil nisi lineam obliquam \ exstare testatur Heberdey, sed eam ita comparatam ut nullius litterae nisi X esse possit.

15 τολίου, ἐν δὲ [Κιβύραι] | ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς Ῥώμης⁶, ἣν
ἐψηφίσαντο χρυσ[ῆν].

6 Neque hic lapis basis est, sed antae pars (cf. lemma), neque de titulo lapidi incidendo praecipitur, sed de tabula aenea basi apponenda, i. e. anticae planicie paullulum excavatae immittenda. Cur tamen duo huius foederis exempla Cibræ publice proposita sint, me ignorare fateor. An Cibratae de forma et loco inscriptionis consilium mutaverunt?

763 Inter rudera Mileti antiquae, meridiem versus a stadio, in vico hodierno *Balad*, inventae sunt reliquiae basis rotundae compositae ex multis magnis marmoribus, quae partim in aratione ex agro extracta sunt, partim in antiquo templo Islamico inaedificata fuerunt. In antica parte basis per tres lapidum ordines percurrente scriptura incisus est hic titulus. Primus de eo rettulit et v. 11—13. 60—68 publici iuris fecit Th. Wiegand *Sitzungsberichte der Kgl. Akademie der Wissenschaften zu Berlin* 1904 III p. 14 sqq. Deinde lapide Berolinum translato benignissime eiusdem hominis docti apographum minusculis litteris exaratum cum supplementis haud paucis itemque imago tituli accuratissime delineata et ectypum chartaceum mihi transmissa sunt.

α Βασιλεὺς Εὐμένης¹ Ἰώνων τῷ κοινῷ χαίρειν² | τῶν παρ'
δμῶν πρεσβευτῶν Μενεχλ[ῆ]ς [μὲ]ν | οὐ συνέμειξέ μοι, Εἰρη-

Quinque lapides sunt; duo summum, duo infimum ordinem efficiunt, cum medius uno duplicis latitudinis lapide constet. Per hos scriptura in duas columnas divisa ita percurrit, ut initium (*a* v. 1—14) in sinistro summi ordinis lapide, media pars primae columnae (*b* v. 15—28) in sinistra parte lapidis medii, infima eiusdem (*c* v. 29—43) in sinistro lapide inferioris ordinis sit. Altera columna incipit in lapide dextro superiore (*d* v. 44—57), inde transgreditur in medii lapidis partem dextram (*e* v. 58—71), in qua finitur. Dexter lapis infimi ordinis scriptura caret, nisi quod hic, ut etiam in lapide dextro summi ordinis usu vult, paucae litterae cuiusque versus extremae partis *c* in lapidem vicinum transgrediuntur. Litterarum formae notabiles ΑΙΖΘΞΠ. Elementi Σ brachia modo paullulum divergentia, modo plane parallela. Litterae Μ hastae obliquae et nonnunquam curvatae. Fines hastarum dilatati. Supplementa, de quorum origine nihil adnotavi, omnia Wiegandii sunt. 1 Eumenes II (197—159 a. Chr. n.). Accuratiore de tituli aetate v. not. 3. 2 Supplevit Wiegand.

νίας³ δὲ καὶ Ἀρχέλα[ο]ς | ἀπαντήσαντες ἐν Δήλῳ⁴ ἀπέδωκαν ||
 5 ψήφισμα καλὸν καὶ φιλόανθρωπον, ἐν ᾧ | καταρξάμενοι διότι
 τὰς καλλίστας ἀπὸ τ[ῆ]ς | ἀρχῆς ἐλόμενος πράξεις καὶ κοινὸν
 ἀναδείξας | ἑμαυτὸν εὐεργέτην τῶν Ἑλλήνων πολλοὺς μὲν | καὶ
 10 μεγάλους ἀγῶνας ὑπέστην πρὸς τοῦ[ς] || βαρβάρους⁵, ἅπασαν
 σπουδὴν καὶ πρόνοιαν ποιοῦ[με]νος, ὅπως οἱ τὰς Ἑλληνίδας
 κατοικοῦντες πόλ[εις] | διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ καὶ τῇ βελτίστῃ
 καταστάσ[ει] | ὑπάρχωσιν, ἀντικαταλασσόμενος [δὲ πρὸς⁶] τ[ὸν] |
 b 15 ἐπ[ακολουθ]οῦντα⁷ κίνδυνον κ[αὶ]"

3 Cf. Syll.² 344, 44 ἐπὶ στεφανηφόρου (Μιλησίων) Εἰρηνίου τοῦ Ἀσκληπιά-
 δο[u], ubi not. 3 nomen ceteroqui rarissimum etiam apud Lebas-Waddington
 Inscr. III, 1568 bis, qui titulus item Milesius est, occurrere observari. Sane
 etiam in oppido finitimo Heracleotarum ad Latmum Εἰρηνίας Ἐπικράτους
 stephanephorus recensetur supra n. 459, 23. Sed illum Milesiorum magistra-
 tum paullo ante a. 135 a. Chr. n. (cf. Syll.² 344⁶) eundem esse cum hoc
 Ionum legato coniecit E. Ziebarth in litteris ad me datis, quae sententia
 certe temporum rationibus accommodata est. Cf. not. 5. 4 Per quam
 occasionem tum temporis Delum venerit Eumenes rex, incertum est.
 5 Vix alia natio barbara hic in censum venire potest ac Galatae, quos cum
 irruptionem subitam in regnum Pergamenum fecissent et omnibus longe
 lateque incolis ingentem terrorem incussissent, anno 166 a. Chr. ab Eumene
 victos esse constat (B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten III p. 202
 cum not. 2). Non multo post Ionicae civitates eo decreto, quod rex in re-
 sponso suo fere ad verbum oratione obliqua repetit v. 5 sqq., Eumeni
 gratias egisse videntur. Confirmatur haec temporis definitio observatione
 acutissima Wiegandii, animum gratissimum, quo tum Graecos erga regem
 fuisse praedicetur, perbene convenire cum Polybii testimonio XXXI, 40, 6:
 ὅτι καθ' ὅσον ἐδόκουν οἱ Ῥωμαῖοι βαρύτερον τῷ Εὐμένει προσφέρεισθαι, κατὰ
 τοσοῦτο συνέβαινε τοὺς Ἕλληνας προσοικειοῦσθαι, φύσει τῶν ἀνθρώπων αἰετῶ
 θλιβομένων τὴν εὖνοιαν προσνεμόντων. Nam haec manifesto scriptor dicit de
 eo tempore, quo Romani Galatis victis ne nimis molestas pacis condi-
 ciones imponeret rex intercesserunt atque adeo C. Sulpicium Gallum legatum
 miserunt, qui homines undique Sardes evocabat ut illic in publico sedens
 crimina eorum in regem audiret (cf. Polyb. XXXI, 40, 4—5). Atqui hoc anno
 165 a. Chr. n. accidisse constat (cf. Niese l. l. p. 203). 6 Supplevit Wie-
 gand. Non videtur enuntiatum sic refingi posse, ut verbum ἀντικαταλασ-
 σόμενος suum habeat obiectum, sed id existimaverim ex proxime superio-
 ribus facile mente suppleri. Nempe id quod efficere cupit, pacem et
 felicitatem civitatum, permutasse dicitur periculis quae in se suscepit.
 7 Supplevi. Post ΕΠ una littera intercidit, post quam exstat finis superior
 hastae directae paullulum supra reliquas prolongatae, quam Wiegand ad
 imaginem exempli minusculis conscripti ex I aut φ superesse adnotat, sed
 non video quid prohibeat eam etiam ad K referri. Recte ni fallor periculum

προε]λόμει[νος⁸ ἐν τ]ο[ῖς⁹ πρὸς τὸ κοινόν¹⁰ ἀκολούθως τῇ τοῦ
 πατρὸς¹¹ π[ροα]ιρέσει ἐν πολ[λ]οῖς φανεράς | πεποιήμαι τὰς
 ὑπὲρ τούτων ἀποδείξεις κοινῇ τε | καὶ κατ' ἰδίαν πρὸς ἐκάστην
 τῶν πόλεων εὐνοϊκῶς | διακείμενος καὶ πολλὰ τῶν πρὸς ἐπι-
 20 φάνειαν || καὶ δοῖαν ἀνηκόντων συνκατασκευάζων | ἐκάστη·
 ἅπερ διὰ τῶν ἔργων τὴν ἐμὴν τε φιλοδοξίαν [ἔδειξε]ν¹² καὶ
 τὴν εὐχαριστίαν τοῦ κοινοῦ· | διόπερ ἔ[δοξ]εν ὑμῖν¹³, ὅπως αἰεὶ
 25 φαίνεσθε τὰς | καταξίας τιμὰς τοῖς εὐεργέταις ἀπονέμοντες,
 στεφανῶσαι ἡμᾶς χρυσῶ στεφάνῳ ἀριστείῳ¹⁴, στήσαι δὲ εἰκόνα
 χρυσῇ ἐν ᾧ ἄμ | βούλωμαι τόπωι τῆς Ἰωνίας, ἀναγγεῖλαι τε
 τὰς τιμὰς | ἐν τε τοῖς ὑφ' [δ]μῶν συντελουμένοις ἀγῶσιν | καὶ
 30 κατὰ τὰς πόλεις ἐν τοῖς τιθεμένοις ἐκάστη || [ἀγῶσιν¹⁵.
 c πεμφθῆναι¹⁶ δ]ὲ παρὰ το[ῦ] κοινοῦ [πρεσβευτὰς¹⁷ ...|.....
 ...]μεν[. τ]οὺς ἀναγκαίους¹⁸ ε. ρ. | τὰ πράγματα
 κατὰ λόγον παρακαλεῖν τ[ε] ἐμὲ θεωροῦντα¹⁹ | τὴν εὐχαριστίαν
 τοῦ πλήθους τὴν κ[αθήκουσαν²⁰ πρὸ]νοιαν²¹ ποιῆσθαι, δι' ὧν
 35 τὸ κοινόν τῶν Ἰ[όνων] ἐπαυξηθῇ]εται²² τε καὶ διὰ παντὸς ἐν
 τῇ ἀρι[σ]τηι καταστάσει ὑπάρ]ξει²³. οὕτω γάρ καὶ μετὰ ταῦτα
 μεταν[.....²⁴ τῶν] | εἰς τιμὴν καὶ δοῖαν ἀνηκόντων.
 ἀ[κολούθως²⁵ δὲ καὶ²⁶] | τοῖς κατακεχωρισμένοις²⁷ καὶ οἱ

dicitur illum civitates adiuvandi conatum sequi, i. e. necessario cum eo
 coniunctum esse. 8 Supplevi. Obiectum huius verbi inter versuum 44

et 45 reliquias intercudit. 9 Supplevi. 40 Supplevi. 44 Attalus I
 (241—197 a. Chr. n.). 42 Supplevi. 1\N Wiegandii delineatio.

13 Ante 1N unam litteram iam antiquitus erasam esse testatur Wiegand.
 Manifesto igitur lapicida primo per errorem YMEIN inciderat. Ceterum vides
 hic ipsius decreti verba διὸ δεδόχθαι τῷ κοινῷ regem ante oculos habuisse.

14 Cf. Syll.² 86, 32. 202, 44 et huius collectionis 248, 33. 46. 332, 7. 45.
 771, 24 cum not. 10. 15 Supplevi. 46 Supplevi. 47 Supplevi.

18 Hic nescio an de Eumenis necessariis, inter quos Attalum fratrem fere
 omnem regni curam una cum ipso gessisse constat (n. 754¹), verba facta
 fuerint. Quare fuit cum de tali supplemento cogitarem quale est [πεμφθῆναι
 δ]ὲ παρὰ το[ῦ] κοινοῦ [πρεσβευτὰς ὥστε | δεξιουθεῖν ἐμὲ (καὶ) τοὺς ἀναγκαίους
 ἐ[π]ί [τῷ] κεχωρημένῳ] τὰ πράγματα κατὰ λόγον, παρακαλεῖν τ[ε] κτλ. Sed haec
 non sine violentia quadam cum litterarum reliquiis in lapide conservatis
 conciliari possunt. 19 Supplevi. 20 Supplevit Wiegand. 21 Sup-
 plevit Wiegand. 22 Supplevi. 23 Supplevit Wiegand ex v. 12.

24 Quale verbum hic fuerit non assequor. 35 Supplevit Wiegand.

26 Trium litterarum spatium quod post suum supplementum etiam vacare
 indicat W., explere conatus sum. 27 Hic absolute usurpatur verbum:
 ex vulgari dicendi usu potius τοῖς ἐνθάδε κατακεχωρισμένοις exspectaveris.

πρ[εσβευταί²⁸ μετὰ πλεί[ονος²⁹ σπουδῆς διελέχθησαν ἐξηγο[ύ-
 40 μενοι³⁰ σύμπαν]||τος³¹ τοῦ πλήθους πρὸς ἡμᾶς ἐκτενε[στάτην³²
 τε καὶ³³] | εἰλικρινῇ τὴν εὖνοιαν, τὰ τε τίμια φιλο[φρό-
 νως³⁴ ἀποδέ]χομαι³⁵ καὶ οὐδέποτ' ἐλλελοιπῶς κατὰ [γε³⁶ τὴν
 ἐμὴν³⁷] | δύναμιν εἰς τὸ περιποιεῖν αἰεί τι καὶ κ[οινῇ ἀπα-
 d 45 σιν³⁸] | καὶ κατὰ πόλιν ἐκάστοις τῶν πρὸς [τιμὴν καὶ δό[ξαν³⁹
 ἀν]ηκόντων⁴⁰ πειράσσομαι καὶ νῦν τῆς | τοιαύτης προθέσεως μὴ
 ἀφίστασθαι. | γίνοιτο δὲ τῇ βουλήσει μου καὶ τὰ πράγματα |
 συνεξακολουθεῖν· ὅτω γὰρ ὁμολογουμέ[νην λήψεσθε μᾶλλον δι'
 50 αὐτῶν τῶν ἔργων || τῆς ἐμῆς προαιρέσεως τὴν ἀπόδειξιν. |
 ὅπως δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πανηγύρει | τῶν Πανιωνίων
 ἡμέραν ἐπώνυμον⁴¹ ἄγοντες | ἡμῖν ἐπιφανέστερον τὴν δλην
 55 ἑορτὴν συν[τελῆτε, προσόδους ὑμῖν τὰς ἱκανὰς ἀνα||[τίθῃμι]⁴²,
 ἀφ' ὧν ἔξετε τὴν καθήκουσαν ἡμῖν | [ἀποδιδό]ναι⁴³ μνήμην.
 τὸν δὲ χρυσοῦν ἀνδρ[ί]||[ἀντα ποιή]σω⁴⁴ μὲν ἐγὼ προαιρούμενος
 ἀδ[α]||[πάνως⁴⁵]ε[ο]σ[. . .] καὶ ν[ῦν] καὶ⁴⁶ τῷ | ἀνα-
 e 60 τεθῆναι δ' αὐτ[ὴν]⁴⁷ βούλομαι ἐν τῷ ἐψῃ||φισμένῳ ἡμῖν ὑπὸ
 Μιλησ[ίων] τε[μ]ένει. [δ]||τε⁴⁸ γὰρ ἐν ταύτῃ πόλει συντελοῦν-

At cf. n. 224, 6 κατακεχώρισται τὸ ἀντίγραφον. n. 262, 2 ἐδόθη ὁ κατακεχωρισμέ-
 νος ὑπομηματισμός. 28 Supplevit Wiegand. 29 Supplevit Wiegand.
 30 Supplevit Wiegand. 31 Supplevit Wiegand. 32 Supplevit Wiegand.
 Etsi non elegans est haec superlativi est positivi coniunctio, tamen de resti-
 tutione non videtur dubitandum. 33 Supplevit Wiegand. 34 Supplevit
 Wiegand. 35 Supplevit Wiegand. 36 Adverbium addidi cum propter
 spatii rationes (not. 37) tum quia id in eiusmodi formulis haud infrequens est.
 37 κατὰ [τὴν ἡμετέραν] δύναμιν Wiegand. Sane v. 24 ἡμᾶς est, sed praeterea
 ubique singulari de se utitur Eumenes, neque hic certe iuxta ἐλλελοιπῶς omnino
 plurali locus fuit. 38 Supplevit Wiegand. 39 Supplevit Wiegand.
 40 Supplevit Wiegand. 41 Cf. n. 90, 47. 194, 29. 233, 16. 326, 36. 352, 39.
 42 Supplevit Wiegand. 43 Supplevi. Etsi plane idem alibi legi non
 memini, tamen similitudo locutionis χάριν ἀποδιδόναι aliarumque similium mihi
 sufficere videtur ad lectionem meam defendendam. Quod contra ἀνατεθῆναι,
 quod W. proposuit in exemplo minusculis litteris exarato, mihi et propter
 genus verbi tempusque et propter ipsius verbi notionem huic loco minus
 accommodatum videtur. 44 Supplevit Wiegand. 45 Supplevit Wiegand.
 46 Supplevit Wiegand. 47 ΑΥΤΗ in lapide esse constat, etsi ex-
 spectaveris αὐτ[ὴν] i. e. τὸν ἀνδρ[ί]αντα. Supplevi cum sumerem nominis syno-
 nymi εἰκῶν genus lapicidae errori ansam dedisse. 48 Supplevi. [δ]τε
 Wiegand. Sed ea quidem particula non poterat non ad participium συντε-
 λοῦντες referri, ita ut ἐψήφισθε enuntiatum quod sui iuris esset praedicatum

65 τες | τὴν πανήγυριν ἐψήφισθε τὴν τιμὴν ἡμῖν, | τῆς πόλεως
 μόνης τῶν Ἰάδων μέχρι τοῦ | παρόντος τέμενος ἀναδεδειχοίαις⁴⁹
 70 ἡμῖν || καὶ συγγενοῦς κρινομένης διὰ Κυζικηνούς⁵⁰, | ἔνδοξα δὲ
 πολλὰ καὶ ἄξια μνήμης ὑπὲρ τῶν | Ἰώνων πεπραχυίας, οἰκειο-
 τάτην ἐλογιζόμεν | τὴν ἀνάθεσιν ἔσσεσθαι ἐν ταύτῃ. τὰ δὲ
 κατὰ | μέρος ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐνοίας κοινῇ τε || πρὸς πάντας
 ὑμᾶς καὶ καθ' ἑκάστην πόλιν | ἀκηκοότες οἱ πρεσβεύται δηλώ-
 σουσιν | ὑμῖν. ἔρρωσθε.

haberi deberet. At id non licet, quia manifesto a verbis οἰκαιοτάτην ἐλογι-
 ζόμεν v. 66 incipit apodosis. Quod contra coniunctio temporalis ὅτε, quae
 haud raro causalem particulae ἐπειδὴ vim habet, ut Latine 'quando' pro 'quo-
 niam' usurpatur, aptissime cum ἐψήφισθε coniungitur: 'Etenim quandoquidem
 in hac urbe per ferias congregati mihi honores decrevistis, — aptissimum
 existimaui ibi statuam collocari'. 49 Participii perfecti activi femininum

praeter formam in -υῖα cadentem, quam unam noverunt grammatici, fre-
 quenter altera utitur cuius terminatio est -εῖα. Cf. Meisterhans-Schwyzler
 Grammatik der att. Inschr.³ p. 468 not. 1416. E. Schweizer Grammatik der
 pergam. Inschr. p. 492 § 72. Tertia hic occurrit ceteroqui inaudita, in quam
 haud scio an vocalis o irreperit ex masculino et neutro. 50 Cyzicena

erat Eumenis mater Apollonis. Cf. Polyb. XXII, 20, 1 ὅτι Ἀπολλωνίς (Ἀπολ-
 λωνιάς) ἡ Ἀττάλου τοῦ πατρὸς Εὐμένους τοῦ βασιλέως γαμετή, Κυζικηνή τῇν.
 Strabo XIII, 4, 2 p. 624 κατέλιπε δὲ (Attalus I) τέτταρας υἱοὺς ἐξ Ἀπολλωνίδος,
 Κυζικηνῆς γυναικός. Plutarch. de fraterno amore 5 p. 480 C Ἀπολλωνίδα —
 τὴν Κυζικηνήν, Εὐμένους δὲ τοῦ βασιλέως μητέρα καὶ τριῶν ἄλλων. Cyzicum
 vero a Milesiis conditam esse constat testimonio Anaximenis Lampsaceni
 apud Strabonem XIV, 4, 6 p. 635 Cas. Cf. etiam Plin. Nat. hist. V, 142:
*ultra insula quam continenti iunxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum
 Cyzicum.*

764 Fragmentum tabulae marmoris albi in aliquo ex conclavi-
 bus quae sunt ad septentrionalem partem planicie mediae gymnasii
 in urbe Pergamo. Margo non exstat nisi a parte sinistra. Ed.
 Br. Schroeder, Mitth. des d. arch. Instituts in Athen XXIX 1910
 p. 152 n. 1.

Litterae ΑΔΘΛΞΠΣ. Elementa rotunda ΘΟΩ modo eadem ac reliqua
 magnitudine incisa, modo aliquanto minora. Extremae hastae lineolis trans-
 versis ornatae. Cum vel illic, ubi latissimum est fragmentum, fere tertia
 cuiusque versus pars interciderit, plerisque locis vero etiam maior, sponte
 patet fieri non potuisse, ut omnia in integrum restituerentur. Quare
 Schroederus, adlatus hic illic ab Hillero, satis habuit ea refecisse, quae ali-
 quam veri speciem haberent, neque in ea re ubique ipsa verba pristina

----- ο ----- | ----- ἀπλότητα¹
 τῶν ν. ε [----- | κ]αθίδρυται. [πρ]ὸς
 [δὲ]² τὰς κατεπ(ε)ιγούσας τῇ [πόλει] χρείας -----
 ----- πρ[εσ]||βυ-
 τέροις³ καὶ τοῖς ἐλευθέροις παισὶν⁴ τὸ ἄλειμμα δι' ὅλης [τῆς]
 ἡμέρας ----- διὰ δὲ ὁλου τοῦ ἐνιαυ||-
 5 τ]οῦ τοῖς ἀλειφομένοις ἐν τῷ πανηγυρικῷ γυμνασίῳ⁵ τίθεσ[θαι]

recuperasse sibi visus est, sed certe sententiam indicasse. Quare plerumque eum secutus sum neque ab eius inventis probabilibus usquam recessi nisi certis rationibus ductus quas ubique indicavi. 4 De argumento non magis quicquam dubii relinquitur quam de aetate. Etenim gymnasiarcho hos honores decerni cum totum argumentum indicat tum v. 26 definite enuntiatur. Regnante vero Attalo III Philometore (139—133 a. Chr. n.) haec incisa esse ex v. 20. 39. 48 cognoscitur.

2 Supplevi particulam et post [κ]αθίδρυται puncto distinxi, cum Schroeder haec omnia eiusdem enuntiati esse ratus duarum litterarum lacunam non expleverit.

3 Corpus civium aetate provectorum (γερούσια) commemoratur v. 48. Eos etiamtum exercitationibus gymnasticis operam dedisse hic videmus.

4 Cf. Syll.² 365, 23 ἀγαγεῖν δὲ ἐπὶ τὴν ὑπάντησιν καὶ τὸν ἐφήβαρχον τοὺς ἐφήβους καὶ τὸν παιδονόμον τοὺς ἐλευθέρους παῖδας. 523, 3: ἵνα δὲ πάντες οἱ ἐλεύθεροι παῖδες πα[ι-δε]ῶνται καθότι Πολύθρους Ὀνησίμου προνοήσας ἐπηγγέλατο τῷ δήμῳ; v. 64: τὸ ἀργύριον τὸ ἐπιδοθὲν ὑπὸ Πολύθρου τοῦ Ὀνησίμου εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐλευθέρων παίδων. Adiectivo addito opus esse videbatur, quia παῖς in cotidiano sermone perfrequenter de servo usurpabatur. Neque neglegendum est, inferiore aetate contra antiquum morem in nonnullis civitatibus servos ad exercitationes gymnasiorum admissos esse; cf. n. 479, 8 γυμνασίαρχος ἐκ τῶν ἰδίων ἐλευθέρων καὶ δούλων. Quo minus alibi, ubi id non licebat, distinctione careri poterat.

5 Quattuor tum fuisse Pergami gymnasia discimus ex v. 58. Iam cum tituli doceant, illic ut alibi tres aetates παίδων, ἐφήβων, νέων distinctas esse, horum gymnasia tria in tribus planiciebus quarum una supra alteram sita erat fuisse perbene docuit Schroeder. Nempe in infima ex eis τὸ γυμνάσιον τῶν παίδων fuisse apparere ex monumento illic effosso cum titulo edito Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 170 n. 44: βασιλεύοντος Ἀττάλου Φιλαδέλφου καὶ | Εὐεργέτου, τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους (147/6 a. Chr. n.) | παιδονομούντων Ἡροδότου τοῦ Ἀθηναίου, | Μητροδώρου τοῦ Κόδου, Ἀρίστωνος τοῦ | Ἀσκληπιδίου τοῦ Διοδώρου, | οἱ ἐκκριθέντες ἐκ τῶν παίδων εἰς τοὺς | ἐφήβους εἰς τὸ πεντεκαίδεκατον ἔτος, | γυμνασιαρχοῦντος Ἡρακλέωνος τοῦ | Μενεκράτου, Ἀττάλῳ βασιλέως Εὐμένου. In media vero planicie gymnasium epheborum fuisse, id quod appareret ex multis fragmentis laterculorum epheborum ibi repertis (Mitth. des arch. Inst. Athen. Abt. XXVII 1902 p. 406 sqq.). Denique in summa ex tribus planiciebus iam priore aetate γυμνάσιον τῶν νέων (cf. infra v. 47) repertum esse. Quibus quartum nunc ex huius tituli testimonio addendum esse gymnasium panegyricum. Sane si quis ex nomine colligat eius usum non quotidianum fuisse sed per feriarum

ἔλαιον ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἰδίων⁶ ----- καθήκοντων
 δὲ γίνεσθαι τῶν] | μυστηρίων κατὰ τὰ πάτρια τοῖς μεγάλους
 θεοῖς Καβείροις⁷ κα[ι -----
 ----- ἡ]περ ἐπιβάλλ-
 λον ἦν ἡμέραι⁸ τὴν τῶν ἐφ' ἡβῶν μύτην ἐπιτε[λείσθαι, ἐπετέλεσε
 τὴν μύτην⁹ ----- καὶ οὐκ ἐάσας
 αὐτοὺς¹⁰] | τὰ πρὸς τὴν τελευτὴν ἀνήκοντα πάντα παρ' ἐαυτῶν
 προσενε[γχεῖν μόνος ἀνεδέξατο, ὥστε καὶ δοῦναι τὸ καθ' ἕκαστον
 ἀνάλωμα πρὸς τὸ συντελεῖν τοῖς] | θεοῖς τὴν θυσίαν διπλά-
 σίονα¹¹ τό τε τῆς μυστήσεως ἕνεκεν ἀθρο[ισθὲν πληθὺς ἐδεδίπνι-
 10 σεν ἐν τῷ ----- συντετέλεσεν δὲ καὶ τὰ ἄλ]λα τὰ νομι-
 ζόμενα πάντα πρῶτος καὶ μόνος καὶ τῆς τοιαύτης [-----
 ----- | τ]ύχην ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμηθῆναι¹². τὰ δ'

modo certamina id civibus patuisse, hoc ipso tituli loco redarguatur. Sed cuinam potissimum civium generi aut aetati id destinatum fuerit non assequor.

6 Supplere conatus sum ita, ut certe sententiam enuntianti indicarem. 7 De Cabirorum sacris Pergamenis Schr. provocat ad Blochii commentationem apud Roscherum Lexikon der gr. u. röm. Mythologie II, 2 p. 2334 et ad titulum Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 183 n. 252, 26: ἐν τοῖς Καβειρίοις μεγαλομερῶς τῇ χορηγίᾳ χρησάμενος οἷ]κ ὀλίγας ἀνεδέξατο δαπάνας. Idem ex v. 7 [ἡ]περ ἐπιβάλλον ἦν ἡμέραι collegit plurium dierum fuisse ferias, quarum unus ephebis initiandis destinatus esset. Unde illa sacra Pergamum pervenissent, nondum exploratum esse, sed tribuum Pergamenarum nomina Καδμηΐς, Θηβαΐς (M. Holleaux Revue des études Grecques XV 1902 p. 302) Boeoticam potissimum originem indicare videri.

8 Cf. not. 7. 9 Supplevit F. Hiller von Gaertringen ap. Schroederum.

10 Supplevit idem. 11 ΔΙΠΛΑΣΙΟΝΑ lapis. Schroeder διπλάσιον legit et post hanc vocem litteram λάμδα mero lapididae errore interpositam opinatur. At utique adiectivum ad θυσίαν, non ad ἀνάλωμα referendum est, ut certe διπλάσιον exspectes, sed notum est inferiore aetate pro διπλάσιος per frequens esse διπλάσιων (cf. Lobeck ad Phrynichum p. 414), cuius accusativum quin hic teneamus non videtur dubium.

12 Quod his verbis finitur enuntiatum quomodo redintegrandum sit non video. Nam quod Schroederus reposuit καὶ τῆς τοιαύτης [εἰς τοὺς πολίτας φιλαγαθίας τὸ παράδειγμα παρέχων διὰ τὸ πᾶσι τοῖς κατὰ | τ]ύχην ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμηθῆναι, id ferri nequit quia in enuntiato sic conformato accusativus αὐτὸν peccat contra leges syntaxeos Graecae; aut nominativo utendum fuit aut, quod etiam melius se haberet, pronomen omnino omittendum. Quare longe aliam fuisse verborum et sententiarum connexionem apparet, sed quae potissimum fuerit non perspicio. Ceterum cum ΨΥΧΗΝ in lapide sit, fortasse [κατ' ε]ύχην potius scribendum est, ut indicentur omnia quae quis optare possit. Cf. Aristoteles Polit. II, 4 p. 1260 b, 27: ἐπεὶ δὲ προαιρούμεθα θεωρῆσαι περὶ τῆς κοινωνίας τῆς πολιτικῆς,

αὐτὰ καὶ Ῥωμαίων τοῖς μ[υ]θηθεῖσι¹³ μετέδωκε -----
 ---- καὶ ταῖς πα[ρ]αγεγενημέναις θεωρίαις εἰς τὰ Νικηφόρια¹⁴
 καὶ μυηθείσαις¹⁵ κα[ὶ] -----
 καὶ τοῖς ἄλλοις ξένοις τοῖς παραγεγενη[μ]ένοις καὶ τοῖς ἄρχου-
 σιν πᾶσιν καὶ βουλευταῖς καὶ τοῖς νενικη[χό]σι τὰ Νικηφόρια
 ----- κα[ὶ] |
 τοῖς παιδευταῖς¹⁶ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις πᾶσιν τοῖς συνελ-
 θούσιν [πρὸς τὴν τελετὴν τῶν μεγάλων θεῶν Καβείρων¹⁷, μη-
 15 δένα βουλόμενος ἀμοιρεῖν τῆς¹⁸] || τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντελουμένων
 ἱερῶν μεταλήψεως. τῇ τε πέμπτῃ[ι τοῦ -----] μηνὸς -----
 ----- παρασταθαισῶν¹⁹ καὶ ἄλλων θυσι[ῶ]ν
 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος γίνεσθαι τῷ Ἀριστωνίδαι²⁰ ἐναγι-
 σμ[οῦ]²¹ ἐπεμελήθη -----

ἡ κρατίστη πασῶν τοῖς δυναμένοις ζῆν ὅτι μάλιστα κατ' εὐχὴν. 13 Supple-
 vit Schroeder sagaciter et verisimiliter, etsi fieri etiam potest ut fuerit τοῖς
 μ[ε]τέχειν βουλομένοις. Cf. v. 19 Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσιν. 14 De Nice-
 phoriis Pergamenorum cf. n. 299, 4. 15. 322, 6. 324, 5. 543, 17. De theoris
 a Delphorum populo ad ea missis Syll.² 295, 21, de Pergamenorum legatis
 quae ea indicarent ibidem v. 23 verba fieri observavit Schroeder. Idem iure
 meritoque ex hoc titulo collegit, non magnum temporis intervallum inter
 Nicephoria et Cabiria intercessisse. 15 Cum E. Lisco apud Schroederum
 καὶ μυηθείσαις κα[ὶ] ἀμύητοις supplevisset, mihi maxime propter participium
 aoristi, non perfecti, usurpatum probabilius visum est priore καὶ simpliciter
 illi παραγεγενημέναις annecti participium μυηθείσαις: 'Quae legationes ad
 Nicephoria venerunt et per eam occasionem mysteriis Cabirorum initiatæ
 sunt'. Altero κα[ὶ] deinde ad aliud hominum genus commemorandum tran-
 situr. Nam cur legatos qui initiari noluissent item ad sacras dapes invitarent
 Pergameni profecto non magis erat quam in Romanis (v. 11). 16 Omnes
 qui omnibus aetatibus puerorum, epheborum, iuvenum praeessent in gymna-
 siis, ut paedonomos, ephebarchum, alios, hac voce comprehendere sibi per-
 suasit Schroeder. Sed memorabile est, Athenis eandem usitatam fuisse
 non de eis, quibus epheborum mores et disciplina curae essent, cosmeta,
 sophronistis, hyposophronistis, sed de magistris qui singillatim in exercita-
 tionibus gymnasticis et militaribus eos instituerent, quo in numero fuerunt
 παιδοτρίβης, ὀπλομάχος, καταπαλταφέτης sive ἀφέτης. Cf. C. I. Att. III, 1080, 8.
 1085, 12. 1089, 5. 1091, 11. 1094, 7. 1098, 7. 1102, 15. 1104 III, 1. 1106, 10.
 17 Supplere conatus sum. 18 Supplementum Schroederi recepi, nisi
 quod pro verbo minus apto καθυστερεῖν substitui ἀμοιρεῖν. 19 Malui
 παρασταθαισῶν scribere pro illo quod Schr. habet κατασταθαισῶν. Reliquis in
 rebus Schroederum secutus sum. 20 Heros de quo nulla alia exstare
 videtur memoria. 21 Sic scribere malui quam ἐναγίσματος cum
 Schroedero, nam illud quidem ipsam sacra faciendi actionem, hoc magis
 victimam quae immolatur indicare videtur, ut θῦμα. -

----- παράδειγμα παρέχων] | δυσεπίβλητον²² ἑτέροις· τοῖς
 τε γὰρ μεταλαβοῦσιν²³ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς [Καβειρίοις γενομέ-
 νων ἱερῶν δεῖπνον παρέσχε²⁴ καὶ τοῖς ἀλειφομένοις²⁵] | ἐν τῷ
 τῶν νέων γυμνασίῳ²⁶ καὶ πολίταις καὶ ξένοις καὶ τῇ γε[ρου-
 σίαι καὶ ----- τοῖς ἄλλοις ἄρχουσιν
 πᾶ]σιν καὶ Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσιν καὶ τοῖς ἐλευθέροις
 παῖσιν²⁷. τοῦ [δὲ θεοῦ βασιλέως Εὐμένου καὶ τοῦ θεοῦ Ἀττά-
 20 λου²⁸ καὶ τοῦ Φιλεταί]ρου²⁹ τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀττάλου
 τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως ἀγά[λματα ἀνατιθέναι³⁰ -----

22 Nusquam alibi hanc vocem legi observavit Schroeder.

23 Hoc

non potest non ad mysteriorum sacra referri. Qui eorum participes fuerunt, eos ad epulas vocatos esse a gymnasiarcho indicatur.

24 Hic aliquan-

tum discedendum existimavi a Schroederi supplementis, qui nihil habet nisi ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς [----- γενομένων ἱερῶν ----- δεῖπνον παρέσχε] | ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ. Sed gymnasium iuvenum non locum esse, ubi epulae habitae sint, mihi ex proximis καὶ πολίταις καὶ ξένοις κτλ. apparere videtur. Nam si Schroederum sequemur, ea necessario de omnibus civibus et peregrinis accipienda erunt. At quomodo sic etiam gerusia, magistratus, Romani, pueri liberi commemorari possunt, qui tamen omnes illa civium et peregrinorum notione continentur? At in meo supplemento illa καὶ πολίταις καὶ ξένοις referuntur ad proxime superiora 'omnibus, quicumque in gymnasio iuvenum exercentur, sive cives sunt sine peregrini'.

25 Supplevi.

26 Cf. not. 5.

27 Cf. not. 4.

28 Supplementa Schroederi hic non ab omni parte certa sunt. Nam duos quidem reges praeter Attalum III superstitem et Philetaerum stirpis auctorem hic commemoratos fuisse, v. 47 vero unum modo, propter lacunarum ambitum perquam probabile est. Sed neque utrum illi uni Attalus an Eumenes nomen fuerit, neque quo ordine hic illa duo nomina se exceperint definiri licet, quae res propterea magni momenti est, quia si Schroederi ratio recte se habet Attalus II Philadelphus (159—139 a. Chr. n.), sin contrarius fuit ordo, Attalus I (244—197 a. Chr. n.) intellegendus est.

29 Nomen Schroeder ex v. 36. 39 hic et v. 47 reposuit, recte sine dubio, sed erravit cum illud ad tertium Attali I et Apollonidis filium referret. Nam quo pacto credibile est, regis Attali III patrum, qui nunquam regnaverat et tum iam pridem supremum diem obierat (cf. n. 295⁹), tantis honoribus affectum a Pergamenis, cum fratris minimi Athenaei, qui illi utique superstes fuit, memoria plane silentio premeretur? At illius antiqui Philetaeri, qui principatus Pergamenorum auctor fuerat, sacra etiam-tum mansisse nulla ex parte veri dissimile est. Cf. n. 748¹. Etiam articulus additus, qui bis servatus (v. 36 τοῦ Φιλεταίρου[ς]). 39 τῷ τε Φιλεταίρῳ καὶ Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ, bis suadentibus spatii rationibus supplementus est (v. 49. 47), multo melius in hunc quam in illum quadrare mihi videtur.

30 Hoc supplere malui quam ἐπισκενῶσαι cum Schroedero. Nam id statuas antiquiores refici indicat, qua de re si hic verba fierent, articulo τὰ ἀγάλματα opus esset.

----- χρεών ἤγη]σάμενος εἶναι διὰ τὸ τοῦ
 δήμου πρὸς τοὺς γεγονότας εὐεργέτας εὐχάριστον -----
 καὶ οὐ μόνον πᾶν τὸ λειπόμενον διὰ τὸ³¹ χρεῖαν εἶ[ν]αι³² πλειό-
 νων χρημάτων ἀναδεξάμενον³³ ἀνάλωμα, ἀλλὰ καὶ [-----
 ----- καὶ ἐπι-
 μελη[θ]εῖς καὶ τούτων ὡς ἐπεδέχετο κάλλιστα καὶ παραστήσας
 θυσίαν αὐτοῖς [ὡς καλλίστην μετέδωκεν ἀπ' αὐτῆς εἰς ἔπαθλα
 τοῖς τε ἐφήβοις] | καὶ νέοις εἰς τε διαδρομάς καὶ τοὺς διὰ τῶν
 ὄπλων ἀγῶνας. βουλόμενος δὲ [----- τοῖς τε νομι-
 25 ζομένοις κατὰ τὰ πάτρια || ἐπ]ακολουθεῖν καὶ ἀγαγεῖν εἰς ἀνα-
 νέωσιν τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχημένα χάριν τοῦ -----
 -----³⁴ ὅπ' αὐ]τοῦ
 συντελεσθέντων ἐν τῇ γυμνασιαρχίᾳ σὺν τοῖς ἄλλοις, οἷς κα-
 κεῖνος φιλοδ[οξήσας]³⁵ -----
 ----- καὶ ἐπαγγειλάμενος | ποιῆσαι καὶ τὰ κριοβόλια³⁶ τῆς
 τῶν ἐφήβων μεταπαιδιᾶς³⁷ πρὸς ἀλλήλους ἔνεκεν [-----
 ----- καὶ παραστήσας³⁸ κριδὸν ὡς κάλλιστον κεχρυσω]μέ-

31 Supplevit Hiller apud Schroederum acutissime. 32 Sic scribere satius duxi, quam Hillerum sequi [μὴ τετυχηκέ]ν]αι legentem. Nam illius infinitivi subiectum vix aliud cogitari potest atque ille gymnasiarchus, quem sumptum in se suscepisse quia non maiorem pecuniam nactus esset vix recte et perspicue dicitur; sed eum, quia maioribus summis quam aerarium publicum praebere poterat opus erat, de suo id quod deesset dedisse bene enuntiatur. 33 Quantum in mutila lapidis condicione de structura enuntiati iudicium ferre licet, hunc accusativum errore pro nominativo ἀναδεξάμενος incisum existimaverim. 34 Hic Schroederus πολλῶν εὐεργεσιῶν reposuit cum neglegeret, sic συντελεσθεισῶν dicendum fuisse. Immo participii forma indicio est id ad illa τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχημένα referri, ita ut fere τούτων πάλιν κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον ὅπ' αὐ]τοῦ συντελεσθέντων fuisse videatur. 35 Participium reposui relatum ad verbum finitum quod post illud scriptum fuit; φιλοδ[οξήαν] ἐνεδείξατο Schroeder, qui οἷς manifesto dativum instrumenti existimat. Sed pro consuetudine dicendi, quae in eiusmodi litteris obtinet, multo aptius videtur οἷς attractione pro ᾧ dictum statuere et deinde verbum transitivum qualia sunt ἐποίησεν, συνετέλεσεν supplere. 36 Hoc longe antiquissimum quod novimus κριοβολίων exemplum non de illis labentis antiquitatis caerimoniis crioboliorum similium tauroboliis interpretandum esse perspexit Schr., sed ludum vel certamen epheborum quo aries captus et domitus ad aram adduceretur ibique mactaretur, simillimum illum quidem ei exercitationi quae ταυροκαθάψων nomine significaretur. 37 Novum nomen certum esse recte observat Schroeder, quia divisim μετὰ παιδιᾶς legi vetet vox ἔνεκα subiuncta. 38 Sic legere malui quam ἐπαγαγόν cum Schroedero, cuius reliqua supplementa recepi.

νον τὰ κέρατα χάριν (τοῦ)³⁹ κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ
καὶ καλλιερηθῆ[ντος -----
διένειμεν δὲ τὰ] | ἀπὸ τῆς θυσίας εἰς ἑπαθλα τοῖς τε ἐφῆβοις
καὶ νέοις εἰς τε διαδρομάς καὶ τοὺς διὰ τῶν ὀπλων ἀγῶνας,
30 κατέστησεν δὲ καὶ τὴν ἡμέραν, καλλίστην] ἡγησάμενος εἶναι
τὴν ὀγδόην τοῦ Ἀπολλωνίου μηνός⁴⁰, ἐν ᾗ τελέσας ἐπιτυχῶς ἐν
[----- τὴν στρατείαν ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ⁴¹ κα-
τῆλ]θεν⁴² εἰς τὴν πόλιν, ἱερὰν τε αὐτὴν ψηφισάμενος ὑπάρχειν
διὰ παντός καὶ τὰλλα ἐπεδέξατο τὰ γεγραμμένα καὶ ὅσα διὰ τοῦ
γεγενημένου ἐν τῷ ἐπὶ⁴³ Ἀ]ριστοβούλου τοῦ Βίωνος τοῦ καὶ Τεύ-
θραντος ἐνιαυτῷ ψηφίσματος κατακεχώρισται, [καὶ -----
-----⁴⁴ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπι]οῦ⁴⁵ τῷ καθιερωμένῳ αὐτοῦ⁴⁶
ἀγάλματι, καὶ παρασταθείσης θυσίας παρὰ τῆς πόλεως μετέ-
δωκεν ἀπ' αὐτῆς τοῖς γυμνασίοις εἰς τε διαδρομάς τῶν πα[ι]δων
τε καὶ ἐφήβων καὶ ἀνδρῶν καὶ τοὺς διὰ τῶν ὀπλων ἀγῶνας, μερι-
σθέντων εἰς τὰ ἑπαθλα τῶν [-----
35 ποιησά]μένων τὴν ἐνδομήϊαν. τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρόπον
καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν εὐχάριστον διὰ τὸ τῆς ἀγ[ωνοθεσίας] φιλάνθρω-

39 Genetivum articuli hic negligentia quadratarii excidisse, a quo pen-
deret infinitivus in altera versus parte deletus, sumpsi, quia aliter χάριν
nullam haberet explicationem. 40 Cf. n. 332, 13 τὴν δὲ ὀγδόην, ἐν ᾗ παρ-
εγένετο εἰς Πέργαμον, ἱερὰν τε εἶναι [εἰς] ἅπαντα τὸν χρόνον. Nomen mensis
ex hoc demum titulo innotuit. 41 Recepi supplementa Schroederi, nisi
quod hic cognomen addidi cum quia ne reliquis quidem locis huius tituli
eo caret, tum quia proximis (not. 42) supplementum multo brevius adhi-
bendum existimavi quam ille. 42 Supplevi. παρεγένετο ἐκεῖ]θεν Schroeder.
43 Supplevit Schroeder. 44 Hic Schroederi supplementa [ἐπὶ]δέξατο, καὶ
στεφάνωσιν κατέστησεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπι]οῦ primam partem probare
nequeo. Nam si ἐπὶ]δέξατο, ut debet, a verbo ἐπεύχομαι repetitur, quid sibi
velit ὅσα — διὰ τοῦ — ψηφίσματος κατακεχώρισται, ἐπὶ]δέξατο, non perspicio.
Quare suspicor illum de ἐπαύῳ cogitasse, unde profecto hic aoristus
medii derivari non potest. Neque est cur augendi notionem in hoc enun-
tium inferamus. Omnino verbum finitum ad proxime superiora spectans
hic scriptum fuisse non existimo, sed inter se accurate respondere καὶ
τὰλλα τὰ γεγραμμένα — καὶ ὅσα διὰ τοῦ ψηφίσματος κατακεχώρισται. Quod de
corona capiti statuae imponenda cogitavit Schroeder, non inepte fecit, sed qui-
bus potissimum verbis id enuntiatum fuerit latet. 45 Supplevit Schroeder.
De nobilissimis Aesculapii sacris Pergamenis cf. Syll.² 592 cum testimoniis
scriptorum, inter quos praecipue Aristides rhetor est, et titulorum illic
allatis. 46 Regis Attali, non Aesculapii. Cf. n. 332, 7: καθιερωσάαι δὲ
αὐτοῦ καὶ ἀγάλμα πεντάπηχυ τεθωρακισμένον καὶ βεβηχὸς ἐπὶ σκύλων ἐν τῷ
ναῷ τοῦ Σωτήρος Ἀσκληπι]οῦ.

πον ----- καὶ φιλο]τιμότητα καθιδρυκότων τὸ ψηφισθὲν
 ὑπ' αὐτῶν ἄγαλμα ἐν τῇ ἐξέδρῃ ἐν ἣ τὸ τοῦ Φιλεταίρου⁴⁷
 ἄγαλμα καθιδρύεται ----- παρίσ]τασθαι
 μὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸν τῆς ἀναθέσεως καιρὸν θυσίαν τῇ
 καλλίστῃ, τεθέν[τος δὲ τοῦ ἀγάλματος παρὰ τὸ ----- τὸ ὑπὸ
 ----- ἐκ]τισμένον⁴⁸ καὶ τὰς διαδρομὰς γεγονέναι καὶ τοὺς
 διὰ τῶν ὄπλων ἀγῶνας προαιρεῖσθ[αι⁴⁹ -----
 ----- πα]ραστήσας θυσίας ὡς καλλίστας τῷ τε
 Φιλεταίρῳ⁵⁰ καὶ Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ καὶ τῷ το[ύ-
 40 του πατρὶ θεῷ Εὐμένει⁵¹ ἐν τῷ βωμῷ τῷ καθιδρυμέ]νω[ι] ὑπὸ
 τῶν νέων ἐπιτελέσαι⁵² τὰ καθήκοντα συντετελέσθαι ἐν τῷ ἐπάνω
 μηνὶ τῇ [ὀγδόῃ⁵³ -----
 ἐκ]τισμένου⁵⁴ καὶ συντελέσας μεγαλομερῶς καὶ μάλιστα ἐν τῇ
 τῶν ἐπάθλων θέσει καὶ ἐν τ[ῇ τοῦ δεῖπνου παροχῇ⁵⁵ τὴν εἰς
 τὴν πόλιν εὐνοίαν⁵⁶] | ἐνεδείξατο τῇ τε καθιδρυμένῃ ἐν τῷ
 ξυστῷ εἰκόνι βασιλέως Πτολεμαίου⁵⁷ καὶ -----
 -----⁵⁸ | οὗ ἐπετέλεσεν τὴν διαδρομὴν καὶ

47 Cf. not. 29. 48 Supplere conatus sum. Schroeder κατηρ]τισμένον legit, reliqua non attigit. Fuit sane cum cogitarem de supplemento μετὰ τὸ τὸν ἀγῶνα τὸν ὑπὸ ---- ἐκ]τισμένον καὶ τὰς διαδρομὰς γεγονέναι. 49 Hic Schroeder addit βουλόμενος. At προαιρεῖσθαι βούλομαι mihi in tautologiae crimen incurrere videtur. 50 Cf. not. 29. 51 Supplevi. Quod Schroeder posuit καὶ τῷ το[ύτου ἀγάλματι — τῷ καθιδρυμέ]νω[ι] ὑπὸ τῶν νέων, probare nequeo. Nam quis unquam audivit separatim et ipsi deo vel heroi et eius simulacro rem divinam factam esse? 52 Unde hic infinitivus pendeat non liquet. 53 Supplevit Schroeder. De hoc dicendi genere cf. n. 55, 27. 242, 41 et Thucydidis locum quem illic ascripsi not. 46. 54 Cf. not. 48. 55 Supplevi. τῇ[ι τῶν ἀγαλμάτων καθιδρύσει] Schroeder. Sed haec res non tam arcte coniuncta est cum sacrificiis et ludis, et v. 42 separatim commemoratur statua regis dedicata. 56 Supplevit Schroeder. 57 Ptolemaeus VIII Euergetes II (445—416 a. Chr. n.). 58 Schroeder καὶ [τῷ παρασταθέντι (quod de victimis dici solet, non de certaminibus) ἐν τῇ τῆς καθιδρύσεως ἡμέρᾳ γυμνικῶ ἀγῶνι,] | οὗ ἐπετέλεσεν τὴν τε διαδρομὴν καὶ τὰς λαμπάδας. Is manifesto οὗ genetivum partitivum pronominis relativi existimavit. Sed quomodo certamine gymnico toto voluntatem suam indicasse gymnasiarchum praedicari potest, si is duas modo partes eius, cursum et lampada, instituit? Quare nescio an praestet οὗ intellegere adverbium, ut in lacuna periisse statuamus significationem loci vel aedificii quod ille in eum usum reipublicae donasset? Neque vero certum est, illud ΟΥ a quo versus 43 incipit omnino integram vocem esse; immo eodem iure terminatio genetivi nescio cuius nominis habetur. Quare in summa totius rei obscuritate satius visum est supplendi conatu abstinere.

τάς λαμπάδας ὃν τρόπον ἐπέβαλλε. καθηκούσης δὲ [τῆς -----
 ----- ἑορτῆς] | ἐπιτελεσθῆναι ἐν
 τῷ ἐνεστώτι μηνί, εἰς ἣν μισθουμένης παροχῆς⁵⁹ χάριν τῆς
 ἀπὸ τῶν [θυομένων ἱερείων ἐστιάσεως⁶⁰, αὐτὸς προῖων ἀπὸ τῶν
 45 ἑαυτοῦ || δια]φόρων⁶¹ ἐξωδίασε τὸ δαπάνημα. ἡθέλησεν⁶² καὶ
 ἐν τούτοις στοιχοῦσαν τοῖς προπε[πραγμένοις ἐν παντὶ τῷ βίῳ
 παρέχεσθαι τοῖς πολίταις | τὴν] αὐτοῦ διάληψιν, καὶ ἐφιλοτιμήθη
 προγραφῆναι⁶³ περὶ τούτων ψήφισμα καὶ περὶ τῆς παρασταθ[η-
 σομένης⁶⁴ θυσίας Ἀθηνᾶι τε Νικηφόρῳ καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ, οὗ
 καὶ κυρωθέντος τῇ μὲν τεδράδι⁶⁵ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ἰδίου⁶⁶ ταύ-
 ρους δύο καὶ καλλιεργή[σας τῷ θεῷ βασιλεῖ Ἀττάλῳ⁶⁷ καὶ τῷ
 Φιλεταίρῳ⁶⁸ | τῷ Εὐεργέτῃ καὶ βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι
 καὶ Εὐεργέτῃ ἐπετέλεσεν ἀπ' αὐτῶν τὰς τε διαδρομ[ὰς καὶ τοὺς
 διὰ τῶν ὅπλων ἀγῶνας ----- | ποιῶ]ν ἀπ' αὐτῶν μετὰ-
 50 ὁμοίως ἀναγαγὼν ταύρους δύο καὶ καλλιεργηθέντων αὐτῶν || συν]-
 τελέσας λαμπάδα καὶ τὴν ἀπὸ τούτων ὡσαύτως ἐπόησεν τοῖς
 αὐτοῖς μετὰδοσιν. τῇ τε ἔκ[τῃ ἀναγαγὼν βοῦς θηλείας δύο ὡς
 καλλίστας τῇ Νι[κηφόρῳ] Ἀθηνᾶι καὶ βουθυτήσας τὴν τε μετὰ-

59 De victimis ad sacra publica praebeendis haud raro usurpatur cum verbum παρέχειν tum nomen παροχή. Cf. Syll.² 653, 72 τὰ δὲ θύματα αὐτοὶ παρεχόντω. 616, 21. 47. 51. 57. 59. 62. 617, 2. 4. 7. 16 θύει — καὶ ἱερὰ παρέχει. 616, 26 Κῳίς παρέχω τὸν βοῦν. 653, 64. 65 θυμάτων παροχῆς — τὰν παροχὰν τῶν θυμάτων. Quam rem Pergami ut in aliis civitatibus, certe in quibusdam sacris, a republica privatis locari consuevit hic tituli locus docet. 60 Supplevi. 61 Supplevi. Cum locarentur victimae prae-

bendae, gymnasiarchus conductor exstitit, at ea condicione ut pretium non ex aerario acciperet, sed suis impensis victimas emeret. Similis munificentiae exempla haud rara sunt in titulis Graecis. 62 Asyndeton ἐξωδίασε — ἡθέλησε merae neglegentiae deberi videtur. 63 Rogatio publice scripta proponitur (προγράφεται) ante comitia, in quibus deinde civium suffragiis comprobatur (κυροῦται v. 47).

64 In universum hic Schroederi vestigia pressi; sed aoristum παρασταθ[είσης] nolui cum eo reponere. Neque enim de peractis sacrificiis decreverunt Pergameni, sed de peragendis. Sane participium futuri tribus litteris longius est, sed has compensavi cum pro Schroederi τῇ τε Νικηφόρῳ Ἀθηνᾶι supplerem Ἀθηνᾶι τε Νικηφόρῳ, id quod etiam proximo καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ, quod Schr. supplevit, magis accommodatum est. 65 Tertiam litteram Δ esse certissimum est. Tenuis et mediae vicissitudo in hoc vocabulo inaudita, sed etiam alibi perrara. Schroeder provocat ad E. Schweizer, Grammatik der pergamen. Inschr. p. 106. 66 Cf. n. 4765.

67 Cf. not. 28. 68 Cf. not. 29. 69 Cf. not. 16.

δοσιν ὁμοίως ἐποίησατο καὶ γυμνικὸν ἔθηκεν ἀ[γῶνα -----
 ----- | --] ἔπαθλα κατ' ἐξοχὴν καλὰ καὶ
 ἄξια τῆς τε πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς εὐεργέτας τιμῆς ἐποίη[σατο
 ----- ὥς | προσή]κει⁷⁰, καὶ ἐν τούτοις
 τοῦ περὶ τὴν πόλιν πρέποντος τὸν πάντα ποιησάμενος λόγον. τῇ
 τε ἐβ[δόμῃ] παραστήσας ταύρους δύο καὶ⁷¹ καλλιερέσας Διὶ |
 Ὀλυμ[πίῳ] ἐκ τοῦ ἰδίου⁷² ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς
 τροχάσαντας⁷³ τὴν λαμπάδα -----
 55 ----- || ----- ἐμέρισεν τὰ ἀπὸ τῆς θυσίας εἰς
 τὰ ἔπαθλα, τό τε τῆς μεγίστης ἐπιμε[λείας]⁷⁴ δεόμενον⁷⁵ -----
 ----- | -----
-----]	τον φυλάσσεσθαι ἀαθεις καθιέρωσεν ἀργυρίου δρ[αχμάς
 ----- ἐπὶ κατασκ]ευὴν⁷⁶ καὶ ἐπὶ θεραπέ[αν] αὐτοῦ, ἐφ' οἷς
 τὸν δ----- | -----
 ----- | ποι τὴν εἰς τὰ τέσσαρα γυμνά[σια]⁷⁷ -----
 ----- | -----]υμενοῖ -----ετο-----

70 Supplevi. 71 Supplevi. τῇ δὲ ἐβ[δόμῃ] βουθυτήσας ταύρους δύο --
 ---- τῷ Διὶ | Ὀλυμπίῳ Schroeder. 72 Cf. n. 4765. 73 Vides x
 τεῖν τινα hic dici ut alibi μισθοδοτεῖν τινα. Quare subnascitur mihi sus-
 nimiam fuisse severitatem in damnando illo δικαιοδοτεῖν τινα n. 4482.
 74 Supplevit Schroeder. 75 Supplevi. 76 Supplevi. ὙHN e
 in lapide, quod quid fuisse possit praeter ἐπι]σκευὴν aut κατασκευὴν non vi-
 Ex eis vero hoc praetuli, quia ἐπισκευή fere ad idem redit ac θεραπ-
 77 Cf. not. 5.

765 Lapis erutus Prienae, ubi pavimento ecclesiae inser-
 erat, qua de causa scriptura magna ex parte extrita est, de
 Berolinum in museum regium. Benignitate eorum qui museo pr
 sunt mecum communicata sunt apographum a Prottio confectum,
 Hillero von Gaertringen iterum cum lapide collatum, et exemp
 minusculis scriptum ab Hillero cum multis eisdemque utilis
 supplementis.

Litteratura Ionica vulgaris, ab ea quae quarto a. Chr. n. s.
 fuerat non fere discrepans nisi in elementi Σ forma, quod
 Prottii apographo perspicitur brachia parallela habere videtur
 tura multis locis evanuerit, de titulo in integrum restituend

[Ἐπὶ στεφ]ανηφόρ[ο]υ¹ Ποσ[ειδωνίου²] μη[νός ----ω]νος, [ἔδοξεν |
 τῇ βουλῇ | καὶ [τῷ] δῆ[μῳ]· ἐπειδὴ Σωτᾶς ἔν τ]ε τοῖς πρό[τε-
 ρον | χρόνοις ----]σσιτα ---- κοου----- φιλίας καὶ
 ---- | -----ω αὐτόν εἰς [----- τῷ] δῆμῳ
 5 καὶ ν[ῦν | δέ³, ὅτε οἱ Γ]αλάται παρε[γέγοντο εἰς τὴν χώρα]ν καὶ
 πο[λλ]οὺς μὲν αἰχμαλώτους ἔλαβον] τῶν ἐν τῇ χώρῃ κατ[οι-
 κούντων πολ]ιτῶν ----- | ----- παρανόμως πρό[ς] τῇ γ[ώ-
 ραν αὐτ]όματ[ο]ι -----, ἔνεκα δὲ τῆς | πρὸς τοὺς ἀλίσ[χο]-
 μένους⁴ ὁμότητος μηθένα ἀντιτάσσεσθαι τολμᾶν ----- | --
 -----] οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ χώρῃ εἰς το[ύς] π[ο]λλί[τας] παρε[ν]ό-
 10 [μουν ----- | ----- ἀλλὰ καὶ τὸ θείον ἡσέβουγ⁵ κείρο[ν]τ]ε
 τ[ᾶ] τεμένη καὶ [κατα]καίοντες⁶ τοὺς ναοὺς καθα-----
 -----ο[ν]τες | ----- τῆς εἰς τὸ θ[εῖ]ον [ἀν]αισ[χυντ]ί[ας].⁷
 [φεύ]γο[ν]τες [δὲ --- | ----- τά τε ἐ]παύλια ἐνέπ[ρο]σαν⁸ [κα]

fuit atque in universum quidem in eis acquiescendum quae Hillerus et Wilamowitzius supplerant. A quibus si quando discedendum existimavi, id accurate indicavi.

4 De Priensium stephanephoris cf. n. 215, 19. 27. Gr. inscr. in the British Museum III, 4 p. 31 n. CCCXVI, 9.

2 Supplevit Hiller. Annum huius magistratus ignoramus, sed res a Sota gestas, de quibus hic verba fiunt, proximis post huius gentis in Asiam transitum (278/7 a. Chr. cf. n. 748¹³) annis vindicandas esse demonstrat cum litteratura (v. supra) et orthographia, tum argumentum, ex quo luculentissime apparet, quam recens tum in Asia Gallorum immanitas et incolarum terror fuerit. Partem eorum tum in ipsam Ioniam irrupisse definite testatur Livius l. XXVIII, 46, 42: *Trocmis Hellesponti ora data, Tolostobogii Aeolida atque Priam, Tectosages mediterranea Asiae sortiti sunt.* Tolistobogii igitur erant qui in quibus Sotas confligit.

3 Tale aliquid scriptum fuisse mihi probandum videtur, quam quod Hiller reposuit καὶ π[ό]λιν]. Etenim in agrum quibus Priensem sine dubio pervenerunt Galli, at eos in ipsam urbem perasse neutiquam verisimile mihi videtur.

4 Supplevi. ἀπειχομένους. Sed hoc quidem verbum necessario ad ipsos Gallos referretur ut te τῆς τῶν ἀπειχομένων ὁμότητος expectes.

5 Etsi plerumque ἀσβεῖν τινα, περὶ τινα, πρὸς τινα dicitur, tamen passim etiam transitivae structurae exempla vel apud antiquos scriptores Atticos inde ab Aeschylo inveniuntur.

6 Hoc loco participium reponere malui, quam cum Hillero καταψ[υχτες] supplere versu proximo. Nam molestissima in illa lectione videtur praesentis et aoristi vicissitudo, neque littera Ψ certa est, quia Prottii apographum nihil habet nisi ΚΑΟΛΙΑ.

7 ΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟC... ΟΝ... ΑΙΣ... ΑΣ Prottii apographum. Utrum meum supplementum [ἀν]αισ[χυντ]ί[ας] recte se habeat an Hilleri [ἀν]αιδ[εῖ]ας, merito dubites. Nam hoc quidem lacunae spatium, illud vero litteris servatis quas Pr. enotavit accommodatus est.

8 Cum Prottius ΕΝΕΠ[Ρ]ΑΝ ΑΝ enotasset, Hiller ἐνεπύ[ρ]ααν

- [τ]ὰς [ο]ικίας⁹ [ἐπ]υ[ρ]πό[λ]ησαν¹⁰ | ὥστε τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν
 15 Ἀσίαν κατοικοῦν[τ]ω[ν] φθαρῆν[αι] πολλούς, || μάχεσθαι δ[ι] (ἐ)¹¹ πρὸς
 τοὺς βαρβάρους [κ]αὶ [ἀντιτάτ]ε[τ]εσθαι [μ]ηδ[έ]να | βούλεσθαι,
 αὐτὸς τε ἀντετά[ξ]ε[το] πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀ[τ]μ[ά]ζον[τά]ς¹² τε
 ἡμᾶς¹³] καὶ εἰς τὸ θεῖον ἀσ[ε]βοῦντα[ς]¹⁴ καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας
 [πα]ρανομοῦντας,] ἐκπέμψας μ[ισ]θ[ο]φόρους τῶ[μ] πολιτῶν πεζοὺς
 [καὶ | δούλους οἰκο]τρόφους καὶ [τοὺς βαρβάρους κακῶς ἐπ]οίει¹⁵.
 20 Σωτᾶς δὲ¹⁶ συνα[γεί]ρας τῶν τε πο[λι]τῶν τοὺς [ἐθ]έλοντας] καὶ
 τ[ῶν] ἀπὸ τῆς χώρας [τοὺς | προθύμους ὄ]ντας αὐτοῖς συ[γκιν]-
 δυ[ν]εῦε[ιν] π[ρ]ὸς τοὺς βαρβ[ά]ρους | κ[α]ὶ σώ[ι]ζειν] προσελόμενος
 [τ]οῦ[ς] πολί[τ]ας τοὺς ἐν τ[ῇ] χώρᾳ α[ὐ]τοῦ[ς] κ[αὶ] τέκνα καὶ
 γυναικας κ[αὶ] τοὺς ἐν τ[ῇ] χώρᾳ¹⁷, ὅπως ἀ[π]α[ν]τας | -----]
 25 εἰς τὴν πόλιν κατ[α]γάγῃ τοὺς] ἐν τῇ χώρᾳ ---αυ || -----
 τῶν τόπων ὡς συν-----οις ----- | -----σε μετὰ

restituere conatus est. Sed hoc verbum num fuerit in sermone Graeco dubium est, ac tam exiguo discrimine illa YI distant a PI[H], ut non dubitaverim verbum de ea re usitatissimum reponere. 9 Supplere conatus sum. 1A_. . . . v. Prott. 40 Supplevit Hiller. 44 Supplevi et emendavi (E pro Σ quod traditur). Hiller sane [μαχομένου]ς scribit idque cum proxime superioribus coniungit. At quomodo dici potest multos occisos cum pugnarent contra barbaros neque quemquam illis resistere paratum fuisse?

12 ΑΠΗ. Hiller supplevit ἀ[τ]μ[ο]ῦν[τά]ς τε αὐτὸν] καὶ. Quem in summa rei verum vidisse existimo, sed cum ἀτιμοῦν vox solennis iuris publici de capitis deminutione usitata sit, illud latius patens verbum ἀτιμάζειν hic aptius mihi videtur. 43 τε αὐτὸν Hiller. Sed quo iure et qua de causa Sotam potissimum contemptim a barbaris tractatum esse enuntietur non satis perspicio. Quod contra primum de ipsorum Priensium civitate, deinde de deis, denique de Graecorum natione verba fieri non ineptum videtur. 44 De verbi structura cf. not. 5. 45 Postremo loco

ΣΟΟΙΕΙ Prottii apographum. Verbum restituit Hiller cum sumeret ΣΟ errore pro ΕΠ lectum esse. Proxime superiora duo vocabula ipse supplere conatus sum. Linea horizontalis quae initio enotatur a Prottio, ex Σ littera finali adverbii κακῶς restare videtur. 16 Haec sic enuntiantur, quasi si antea de alio homine ac Sota verba facta sint. Quare fuit cum opinarer legendum esse [καὶ οὗτος μὲν οὖν ταῦτα ἐποίησε, Σωτᾶς δὲ συναγείρας κτλ. Sed nullo modo superiora sic restitui possunt ut alio spectent atque ad ipsum Sotam. Quare admodum moleste et inconcinne hic conexa esse enuntiata vix licebit negare. 17 Apertum est hic distingui τοὺς πολίτας τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ab alio hominum genere, quod substantive οἱ ἐν τῇ χώρᾳ appelletur. Possunt haec intellegi de servis et libertis civium qui agriculturam exercuerint, sed fieri etiam potest ut tum fuerit in agro Priensi ordo agriculturalum qui liberi quidem essent sed civitatis Priensis expertes.

τῶν συγκινδυνε[υόντων αὐτοῖς] τῷ[μ π]ο[λι]τῶν. καὶ πρ[ο]αγομένου
 [τοῦ] πολέμου -----ων τιμᾶς ο-----λ[ε]ιας γενό-
 μενος -----] κ---ελ----- ραξ-----ς ἔσωσ[ε, οὐ]δὲν δεί-
 30 [σα]ς¹⁸ τὴν ἐκείνω[ν] ὠμότητα ----- νερόμενος [--- || -----
 τ]οῖς πολίταις συνέχων [θ]πως καὶ μ]ε(τ)ὰ αὐτοῦ κινδυνεύων |
 [φαν]ῃ¹⁹ ὑπὲρ τ]ῆς κοινῆς σωτηρίας [καὶ νίκης, κα]ὶ ἔμεινεν ἐν
 τ[ῇ] | χ[ώ]ραι | ὥς μαχε]σόμενος πρὸς τοὺς βαρβ[ά]ρους, [ἐξ]²⁰
 οὐθενὸς κοινοῦ [ζή]λ[ου]²¹ εἰ | μὴ τοῦ σωθῆναι ὑπ'] αὐτοῦ²² πολ-
 λούς τῷ πο[λι]τῶν. καθό(υ)λου δὲ ἐν[έ]μεινεν²³ | ἀεὶ τὴν πόλιν
 εἶ[ν] ²⁴δρ(ῶ)ν²⁵ καὶ βοιωτῶν²⁶ τῇ χώραι. διετέλεσεν δὲ καὶ [προ-
 35 νοῶν || τοῦ τῇ πόλει²⁷ μ]ηθὲμ φαῦλομ²⁸ [π]αθε(ῖ)γ καὶ πολλοὺς
 τῷ πολιτῶ[ν] ἐφύλαξεν ὥστε σ]ωθῆναι αὐτοὺς [καὶ] τέχνα καὶ
 γυναῖκας καὶ τὴν χώρα[ν] | αὐτῶν τοῖς τε Γαλά[τα]ις [ἀνδρε]ως²⁹
 ἀντι]ταχθῆναι. ὧγ γενόμενος[ν] | καὶ στρατηγὸς ἡρ]έθη πρὸς τὸν
 τῷ Γαλατῶν πόλεμον· τύχη [ἀγα]θ[ῇ], δεδ[ό]χ[θαι] τῇ βουλῇ
 40 καὶ τῷ δῆμῳ, ἐπ]ηνῆ(ι)σθαι Σωτᾶν Λ[ύ]κου³⁰ || [ἀρετ]ῆς ἔνεκα
 καὶ ἀνδραγαθίας ἥς ἐποίησατο ὑπὲρ τοῦ δῆμου, [ἀγ]ω[νισά]μενος
 πρὸς τοῦς Γαλάτας, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνω[ι] | χρυσῶι
 ἀπὸ δραχμῶν -] τραγαιδῶν τῷ ἀγῶνι τοῖς πρώτοις Διο[νυσ]ίοις,

18 Supplere conatus sum. 19 Supplevi. Hiller scripsit κινδυνεύων[ται
 ὑπὲρ τ]ῆς κοινῆς σωτηρίας. At κινδυνεύομαι pro κινδυνεύω nemo quod sciam
 Graecus unquam dixit. Sumendum igitur est in proxime superioribus alicubi
 nomen ὁ δῆμος fuisse, ad quod illud κινδυνεύων referretur. 20 Supplevit
 Hiller. 21 Supplevit Hiller; sane κοινοῦ in hac sententia mirum est; con-
 trarium potius ἰδίου exspectaveris. 22 Supplementa Hilleri retinui nisi
 quod ante infinitivum adieci genetivum articuli, quo si quid video careri nullo
 modo potest. 23 Supplevi. De huius verbi cum participio coniunc-
 tione cf. Syll.² 356, 25: αὐτὸς μὲν γὰρ ἐνέμεινεν ἀρνούμενος. 24 Supplevi.
 25 ΔPON. Emendavit Hiller. 26 Cf. Syll.² 447, 23. 194, 48. 27 Recepi
 Hilleri supplementa, qui tamen post προνοῶν non τοῦ, sed ὥστε habet.
 28 Distinctionem notionum, qua apud antiquos adiectiva φαῦρος et φαῦλος
 distinctur, hic iam neglegi vides. 29 Supplevi. τολμήσας Hiller. Sed neque
 in euuntiati structuram quadrat hoc participium, neque hic iterum indicandum
 erat, Sotam Gallis repugnasse, cum iam supra de successu huius dimica-
 tionis verba facta essent. Immo ad cives ab eo servatos spectat, qui illius
 merito non modo salutem nacti erant sed etiam facultatem pro patria contra
 Gallos pugnandi. Quod hoc ἀντιταχθῆναι ad primum modo subiectum, non
 etiam ad τέχνα καὶ γυναῖκας καὶ τὴν χώραν referri potest, nullam habet offen-
 sionem, siquidem similia atque adeo duriora hyperbati exempla etiam apud
 optimum quemque scriptorem occurrunt. 30 Supplevit U. v. Wilamowitz-
 Möllendorff apud Hillerum.

τὴν δὲ ἀναγγελίαν³¹ ποι[η]σά[τω] ὁ ἀγωνοθέτης [ἐν τῷ θεάτρῳ, |
 ὅπως πᾶσι φανερά ᾔ[ν]ι³² ἢ πρόθ]εσις³³ ἦν ἔχει ὑπὲρ τῶ[μ] πολι-
 45 τῶν ----- || -----] καὶ ἀόκνως βοιγηθῶ[ν]³⁴ ----
 ----- | -----] ὁ στέφανος ὁ δ[ο]θεὶς Σω-
 ταῖ [----- | τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀ]ναγ[ρ]άψαι εἰς στήλην
 λιθίνην καὶ στῆσαι εἰς τὸ | ἱερὸν τῆς Ἀθῆνας. τὸ δὲ ἀνάλωμα
 τὸ εἰς τὴν στήλην [γινόμενον³⁵ | καὶ τὴν ἀναγραφὴν τ]οῦ ψηφί-
 50 σματος ὑπηρετησάτω ἐκ τῶ[ν] ἱερῶν χρη[μ]άτων [ὁ ταμίης³⁶ ---
 -----]μένης³⁷.

34 Sic scribere satius duxi quam cum Hillero εἰσαγγελίαν, cuius nominis vis alia est. 32 Illa ἐν τῷ θεάτρῳ Hillero debentur. Deinde vero is supplet ἐπαινεθήτω δὲ καὶ ἡ πρόθ]εσις; quae ipse in horum locum substitui, ni fallor accommodatiora sunt eiusmodi decretorum consuetudini. 33 Supplevit Hiller. Fieri etiam potest ut προαί[ρ]εσις potius fuerit. 34 Cf. not. 26. 35 Participium supplevi. 36 Supplevi. 37 Hic nomen proprium quaestoris fuisse apparet, quod passim in eiusmodi decretis magistratus appellationi additur.

766 Inter Arsamiam (*Gerger*, cf. n. 402 lemma) et vicinum vicum *Baxig* situm est praedium *Semsidia*, a quo meridiem versus spelunca in rupe excavata est; supra eius portam anaglyphum repraesentans mulierem sedentem, a dextra huius imaginis titulus. Eum exscripsit Ellsworth Huntington Americanus, cuius apographum publici iuris fecit C. F. Lehmann Beiträge zur alten Geschichte. Festschrift für O. Hirschfeld p. 402 (inde Revue arch. Quatrième sér. II 1903 p. 174 n. 205).

5 [Ἀ]υίδιον¹ Ἀν[τ]ίochον², Ἰε[ρ]ωνύμου καί³ | Λαοδίχης, φιλομή-
 τορα καί | [φ]ιλοπάτορα, | ζήσαντα ἔτη | κγ', οἱ γονεῖς | μνή-
 10 μης χ[ά]ριν.

Litterae ΕΜΠCΩ. 4 Supplevit Lehmann. ΥΙΔΙΟΝ apographum Huntingtoni, in quo non notatur versum ab initio mutilum esse. Cum Avidius Cassius a. 164 p. Chr. n. legatus Augusti pro praetore provinciam Syriam obtinuerit, anno 175 p. Chr. vero adversus Marcum principem rebel-
 laverit et ipse Augustus nominatus sed eodem etiam anno necatus sit, titulum in quo homo stirpis regiae (not. 2) nomen gentile propter civitatem illius gratia acceptam assumptum *Avidius* gerat, illa aetate non antiquiorem esse sponte patet. Tituli scriptura (cf. not. 3) perbene quadrat in illud tem-
 pus. 2 Cum nomina Ἀντίochος et Λαοδίχη, tum locus et forma sepulcri, itemque adiectiva φιλομήτωρ καὶ φιλοπάτωρ, fere non usitata illa quidem nisi

in reglis orientis familiis, hos homines a stirpe regum Commagenes originem repetivisse indicant. Hoc probe perspexit Lehmann, itemque quod Antiochi mater quidem nomen in illa familia usitatum gerat, pater vero non item, quodque φιλομήτωρ priore inter illa epitheta locum teneat, indicio esse vidit, maternam potissimum stirpem ad illos reges redire. Quod vero per turbas Avidii Cassii defectione excitatas hos homines in spem venisse coniecit regni Commagenes restituendi, sine idonea causa facere mihi videtur. Nam regni affectati in hoc titulo nullum repperire possum vestigium. 3 KΘ lapis et hic et v. 5, quae orthographia item aetatem altero p. Chr. n. saeculo non antiquiorem indicat.

767 In Michaëlis Fourmonti schedis quae continentur bibliothecae nationalis Parisinae codice *Supplément Grec* n. 855, fol. 298 inveniuntur apographa duorum titulorum sine originis nota. Priori (a v. 1—22) simpliciter praemittuntur vocabula 'première inscription', alteri (b v. 23—31) '2de inscription que je crois être la suite ou le commencement de la première, mais beaucoup maltraitée n'ayant presque aucunes lignes d'entières.' Ex codice Berolinum transmissio exscripsit M. Fränkel et edidit Sitzungsber. der Kgl. Akademie der Wissenschaften zu Berlin 1903 I n. V p. 83 (inde Revue archéologique Quatrième série II 1903 p. 466 n. 367).

α ----- αὐτ[-----1-----|τάν ἐ]π(ιμέλ)ειαν² ταύ[ταν καὶ ἀ]ξίαν
 χα[ι τ]ῶν προ(γ)όν(ω)[ν³ καὶ τᾶς⁴ | πα]τρίδος ποιησάμενος, ἐξρ[α]-

Litterarum formas, quas non omnes plane accurate exceptas esse conicias, Fourmontus exhibet hasce: ΘΘΠΣ. ῥῶ plerumque volgarem formam habet, sed aliquoties P est. Littera φ̄ bis occurrit; v. 6 + est forma nota, sed plerumque in titulis multo antiquioribus usitata, v. 45 init. errore Y lectum est, quod v. 48 init. legitime elementi ψ̄ vim habet. 4 NKΘAYT Fourmont; primae litterae recte exscriptae esse nequeunt, quia hanc consonarum cumulationem non tolerat sermo Graecus. Origo tituli, etsi testimonio caremus (v. lemma), tamen plane certa est. Nam fragmentum b quidem ipsum populi Cyrenaeorum nomen habet, α vero non modo omnibus rebus eius simillimum est, ut manifesto recte Fourmontus haec unius lapidis frustula esse coniecerit, sed etiam per se certissima Cyrenaeae originis vestigia habet. Cf. not. 7. 13. Non minus certum tempus (Augusti principatu, cf. not. 7). De dialecto cf. not. 8. 14. 16. 2 ΠΤΑΙΑΕΙΑΝ Fourmonti exemplum. Emendavit Fränkel sollerter et probabiliter. 3 ΚΑΠΩΝΤΡΟΦΟΝΕ. Supplevit et emendavit Fränkel. 4 Sic scribere malui quam τᾶς τε cum Fränkelio, qui qualem iudicaverit enuntiati structuram non assequor. Nam primo καὶ, quod ipse Fr. sub finem versus alterius supplevit, adiectivum ἀξίαν adiungitur alii epitheto ad idem nomen ἐπιμέλειαν relato, quod antea

5 τε]ύσας⁵ τε δις Καίσαρος το[ῦ θε[οῦ]⁶ ἔκτενῶς καὶ φιλοτείμως |
 [καὶ] πρὸςβεύσας ἐν τῷ Μαρμα|ρικῷ πολέμῳ⁷ ἐν χειμῶσι ἑαυ-
 10 τὸν ἐς τὸς κινδύνους ἐπιδὸς⁸ || καὶ τὰν ἐπικαιροτάταν συμμα-
 [χ]ίαν⁹ καὶ πρὸς σωτηρίαν τ[ᾶ]ς πό[λι]ος¹⁰ ἀνήκοισαν¹¹ ἀγαγών·
 παρ(λα)|βῶν¹² τε τὸν τῷ κτίστα τᾶς πό[λι]ος ἀμῶν Ἀπόλλωνος¹³

intercidit; reliqua duo καὶ vero inter se respondentia τῶν προγόνων et τᾶς πατρίδος coniungunt. At hoc (et—et, cum—tum) Graece aut καὶ—καὶ aut τε—καὶ esse, nunquam vero καὶ—τε quis ignorat? 5 Supplevi, cum Fränkelius intactum reliquisset. Accurate conveniunt spatia, ac de sacerdotio hic dictum fuisse eo certius est, quia infra v. 15. 16 in sacerdotii Apollinis bene gesti laudibus idem adverbium ἔκτενῶς recurrit. 6 Supplevi. Divus Iulius est, non Caesar Augustus. 7 Fränkelius provocat ad testimonium Flori II, 34 (IV, 12, 44): *Marmaridas atque Garamantas Quirinio subigendos dedit* (Augustus). *potuit et ille redire Marmaricus* (ut Cossus Gaetulicus, de quo proxime superiore enuntiato dixit scriptor), *sed modestior in aestimanda victoria fuit*. De P. Sulpicio Quirinio cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 287 n. 732. Quem quod proconsulem Africae fuisse in eoque magistratu illas gentes devicisse iudicavit Zumptius, id Mommsenus Res gestae Divi Augusti ed. 2 p. 170 refutavit monens, ut de Garamantibus res anceps esset, sic Marmaridas inter Aegyptum et Cyrenas incolentes nusquam attigisse provinciam Africam. Quare potius de proconsulatu Cretae et Cyrenarum haec intellegenda sunt, qui cum praetiorum sit, bellum Marmaricum utique aliquot annis prius est consulatu Quirinii, quem ordinarius gessit cum M. Valerio M. f. M. n. Messalla Barbato Appiano a. 42 a. Chr. n. Mommsenus non improbable certe existimat, Garamantas uno eodemque tempore, a. 20 a. Chr. n., impugnatos esse coniuncta opera a proconsulibus Africae Balbo et Cyrenarum Quirinio. 8 Cum accusativos τὸς κινδύνους hic, θεός v. 15, τὸς ἀνθρώπος v. 17 iure meritoque ut convenientes Doricae Cyrenaeorum dialecto toleraret Fränkel, non erat cur hic ἐπιδο(ύς) suppleret. Nam utriusque formae una eademque est causa. 9 Ut verbum ἀγαγών indicat, συμμαχία hic non foedus est, sed auxilium, i. e. exercitus qui ex foedere missus socii opem fert. Cf. n. 503⁶. Polyb. XXIX, 23, 5: αἰτοῦντες πεζοὺς μὲν χιλιούς ἱππεῖς δὲ διακοσίους, ἡγεμόνα δὲ τῆς ὅλης συμμαχίας Λυκόρταν, τῶν δ' ἱππέων Πολύβιον. 10 ΠΥ|. COΣ. Emendavit Fränkel. 11 Participii formam Aeolicam, quae reedit infra v. 20 προγεγονοίσις, ad mixtum Cyrenaeorum populum ex variis gentibus Graecis rettulit Fränkel. Sed nescio an res aliter se habeat. Dialectus Dorica huius tituli vix ea lingua erat, qua Cyrenaei etiamtum Augusti principatu quotidie utebantur. Immo doctrinae grammaticae ope artificiose instauratus videtur malorum sermo. Atqui homines, qui sermonem Doricum antiquum ex scriptorum et maxime quidam poetarum libris cognitum habebant, facile Pindari aliorumque usu decepti haec Aeolica pro Doricis habere poterant. 12 ΠΑΠΑ|ΒΩΝ. Emendavit Fr. 13 Apollinem conditorem Cyrenarum dici etiam C. I. G. 5444, 2 (ἱερώμενος τοῦ κτίστου Ἀπόλλωνος) monet Fr., quod sine dubio spectet ad fabulam

15 σ<π>τέ[[φ)ανον¹⁴ καὶ τὰ πρὸς θεὸς ἐκτε|νῶς¹⁵ καὶ εὐσεβῶς¹⁶
 ἐτέλ[ε]σεν κ(αὶ)¹⁷ | τὰ ποτὶ τὸς ἀνθρώπος μεγαλ[ο]ψύ(χ)ως¹⁸ καὶ
 20 πλουσίως ὑπὲρ δ(ύ)|ναμιν¹⁹. δεδόχθαι, ποτὶ τα(ῖς)²⁰ | προγεγο-
 νοίσεις²¹ αὐτῷ τει(μ)α(ῖς)²² | ἐπαινέσαι τε αὐτὸν τὰν πό(λι)[ν]²³ |
 δαμοσίαι καὶ παρχαλέ[σαι]²⁴ -----]

b ----- χοντα²⁵, ἀνθέμε[ν εἰκόνας ἐς²⁶] | ὅς²⁷ κα δήληται²⁸

de corvo qui dei iussu conditoribus urbis viae dux fuerit, cf. Callimach. hymn. II, 63 sqq. Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττω, καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόρας ἡγήσατο λαφ, δεξιὸς οἰκιστὴρ, καὶ ῥ' ὦμοσε τείχεα δάσειν ἡμετέροις βασιλεῦσιν· αἶε δ' εὐροκο; Ἀπόλλων. 14 ΣΠΤΕ|ΥΑΝΟΝ. Emendavit Fränkel, sed perperam interpretatus est, cum suspicaretur, coronam Apollinis fortasse in Carneorum ludis nactum esse Phaum, quippe quas ferias Cyrenis fuisse certo constaret (Preller-Robert Gr. Mythologie I p. 252). At manifesto corona hic non victoriae praemium est, sed sacerdotii insigne, quod haud raro pro ipso sacerdotio nominatur. Cf. locos geminos huius Syll.² 325, 19 Διὸς τοῦ Πολιέως ἀναλαβὼν στέφανον καὶ ἱερησάμενος εὐαρέστω. v. 21 τὸν ἐπώ-
 νυμον τῆς πόλεως[ε] Ἀπόλλωνος ἀναδεξά[μενος]; στέφανον πανηγύρεσι πανδημοῖς —
 τοὺς θεοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐτείμ[η]σεν. v. 26 sqq. πάλιν τε τῶν πολιτῶν — ἐπι-
 ζητούντων ἱερέα Ἀπόλλωνος Ἰητροῦ — παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔλαβεν τὸν
 αὐτὸν στέφανον τοῦ θεοῦ. n. 342, 13 sqq. τοῦ τε ἐπωνύμου τῆς πόλεως Διονύ-
 σου οὐκ ἔχοντος [εἰ]ρηῇ ἀφ' ἑτῶν πλ[η]θ[ύ]νων, ἐπικληθεῖς ὑπ[ὸ] τῶν πολιτῶν ἐπέδω-
 κεν αὐτὸν [καὶ κατὰ τὴν Γαίου Ἀντωνίου παραχειμασίαν ἀ]ν[α]λ[α]βὼν τὸν στέ-
 φανον τοῦ θεοῦ τὰς τε πομπ[ά]ς; καὶ θυσίας [ἐπετέλεσε] κτλ. 15 Cf. not. 5.
 16 Hic quoque (cf. not. 14) Aeolicae dialecti vestigium deprehendere sibi
 visus est Fränkel. Sed nihil aliud hic usu venit nisi quod illa quidem
 aetate usquequaque perfrequens est, ut iota mutum non modo perperam
 omittatur, sed etiam prave addatur vocalibus productis. 17 ΚΞ. Emen-
 davit Fr. 18 ΨΥΑΩΣ. 19 ΔΧ|ΝΑΜΙΝ. 20 ΤΑΕ. 21 Cf. not. 11.
 22 ΤΕΙΝΑΡ. 23 ΠΟΝ. Haec omnia exempli Fourmontiani menda sustulit
 Fränkel. 24 Supplevit Fränkel, addito insuper ἐς τὰν κοινὰν ἐστίαν, quo
 de supplemento dubito, quia sic simplex potius verbum καλέσαι exspecta-
 veris. Etenim παρακαλεῖν adhortandi potius quam invitandi notionem ha-
 bere solet. 25 [τὸν δὲ πρῶτον ἄρ]|χοντα supplet Fränkel provocans ad
 titulum Therae, quae sane Cyrenarum metropolis fuit, Inscr. ins. mar. Aeg.
 III, 484, 10. Etiam alibi haec magistratus appellatio frequentissima (cf.
 n. 492S), sed num hic fuerit propterea dubito, quia mihi probabilius vide-
 tur, ab infinitivo ἀνθέμε[ν] demum incipere apodosin. 26 Supplevi.
 27 Fränkel [ὥ]; emendavit, quia persuasum habebat, ab hac voce incipere
 enuntiatum finale. Sed id restituere non poterat nisi violentissima verbi
 finiti (not. 28) mutatione. Contra si hic ΟΣ et proximo versu [τόπ]ΟΣ ac-
 cusativos pluralis interpretamur, id quod per dialecti leges licet (not. 8),
 omnia bene se habent. Nam verbum ἀναθεῖναι non minus recte et usitate
 cum εἰς coniungi notum est, quam cum ἐν, et ei qui honoribus afficitur
 ipsi arbitrium loci eligendi, ubi imago aut statua collocanda sit, permitti

25 δαμ[οσίος ἢ ἱερὸς²⁹ τό]||πος³⁰, καὶ ἐς τὸ τ[ῶ] 'Α[πόλλωνος³¹] |
 ἱαρὸν ἄγα[λ]μα, παρ[στᾶσαι δὲ θ]||πλον ἐπίχρυσον³², ἔ[χον τὰν
 ἐπι]γγρα[φά]ν· 'Φάον Κλεά[νδρω³³ τῷ Φι]||λοπάτριδος³⁴ ἀρετᾶς
 30 [καὶ τᾶς] || ποτὶ τὰν πόλιν εὖν[οιας ἐνε]||χε Κυραναῖοι'.

frequentissimum est. 28 I. e. βούλγται. Hanc vocem raram et Doricam quod Fränkel emendatione δηλ[ῶ]ται expellere conatus est, sane mireris. 29 Supplevi. 30 I. e. τόπους. Supplevi. Fränkelius [ῶς] κα δηλ[ῶ]ται δαμ[οσίᾳ αὐτοῦ ὁ τύ]πος, quo in enuntiato qualem vim nomini τύπος tribuerit non assequor. 31 Versuum 25—27 supplementa Fränkeli sunt, probabilia illa quidem, etsi insolitum est clupeum inauratum non imaginem pictam habere, sed inscriptionem modo. 32 Cf. n. 5714. 33 Supplere conatus sum. Κλεά integrum patris nomen esse, proxima ad laudes et praeconia pertinuisse sumit Fränkel. 34 Avi nomen hic agnoscere malo, quam cum Fränkelio [τᾶς φι]λοπάτριδος ἀρετᾶς supplere, quia neque φιλόπατριν ἀρετὴν usquam in titulo honorario commemorari memini et ab ἀρετῆς (ἐνεκα) eiusmodi laudes incipere perfrequens est.

768 Marmor album quadratum, quod primo basis statuae fuerat, postea in Ephesiorum theatro fulcri pavimenti in λογεῖφ Romanorum aetate constructo vicibus functum est. Ed. R. Heberdey Wiener Studien XXIV 1902 p. 283 (inde Revue archéologique Quatrième sér. II 1903 p. 469 n. 371).

[Ο] δῆμος καὶ ἡ βου[λῃ | ἐ]τείμησε | [Γ]ναῖον Δομέτιον | [Κ]ορ-
 βούλωνα¹, || [τ]ὸν ταμίαν², | [ἐ]ν πᾶσιν εὐεργέτην | τῆς πόλεως.

Litterae ΑΠΣ, accurate incisae et in extremis hastis apicibus ornatae. 1 Si nobilissimum illum Neronis exercitum ducem (n. 629¹²⁹) hic agnosceremus, satis graves difficultates oriturus esse propter litteraturae genus, simillimum illud quidem laterculorum agonotheatarum in superiore parte parietis scaenae incisorum (Jahreshefte des österr. Instituts II 1899 Beiblatt p. 41), quos ultra finem primi a. Chr. n. saeculi non descendere certum esset, observavit Heberdey. Esse vero in litteris antiquis vestigia prioris Cn. Domitii Corbulonis, quem illius patrem fuisse omnium maxime probabile esset; cf. Tac. Ann. III, 34: *Domitius Corbulo, praetura functus, de L. Sulla, nobili iuvene, questus est apud senatum* (a. 24 p. Chr. n.), *quod sibi inter spectacula gladiatorum loco non decessisset*. Cassius Dio LIX, 15, 3: Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων βουλευτής, κακῶς ἐπὶ τοῦ Τιβερίου τὰς ὁδοὺς ἐχούσας ὄρων, τοῖς τε ἐπιμεληταῖς αὐτῶν δαί ποτε ἐνέκειτο καὶ προσέτι καὶ τῇ γερούσιᾳ ὀχληρὸς ὑπὲρ αὐτῶν ἐγένετο. τοῦτον οὖν παραλαβὼν (Gaius Caesar anno 39 p. Chr. n.) ἐπέθετο δι' αὐτοῦ πᾶσιν οὐχ ὅτι τοῖς ζῶσιν ἀλλὰ καὶ τοῖς τεθνηκόσιν, ὅσοι ποτὲ ἐπιστάται τῶν ὁδῶν ἐγεγόνεσαν καὶ χρήματα ἐς τὰς ἐπισκευὰς αὐτῶν εἰλήφεσαν, καὶ

ἐκείνους τε καὶ τοὺς ἐργολαβήσαντάς τι παρ' αὐτῶν ὥς οὐδὲν δὴ δαπανήσαντας ἐζημίουν. ἐφ' οὗ δὴ ὁ Κορβούλων τότε μὲν ὑπάτευσεν, ὕστερον δὲ ἐπὶ Κλαυδίου αἰτίαν τε ἔσχε καὶ εὐθύνθη. Non ab omni parte recte Heberdey Theodorum Mommsenum Röm. Staatsrecht II³ p. 1078 not. 2 haec omnia ad illum nobilissimum imperatorem referre dicit; immo ea est Mommseni sententia, Tacitum quidem in anni 24 p. Chr. rebus de patre loqui, quae vero Dio de a. 39 p. Chr. referret, sane ad natu minorem Corbulonem eundem, qui postea Neronis exercitibus praefulset, spectare. Sane mihi ut Dessauio Prosopographia imp. Rom. II p. 20 n. 122 et Heberdey probabilius videtur de eodem homine verba facere Tacitum et Dionem. Sed utut hoc se habet, praetorium anni 24 p. Chr. non fuisse illum exercitum ducem, sed eius patrem, inter omnes convenit. Huic igitur hic titulus recte ab Heberdey vindicator. 2 Cur Ephesii Corbuloni per quaesturae tempus statum posuerint, neque ex titulo perspicere neque aliunde notum esse adnotat Heberdey. Sed fuit ille sine dubio quaestor provinciae Asiae, id quod satis fuit causae cur ab aliqua ex nobilissimis provinciae civitatibus monumento honorario ornaretur.

769 Lapis fractus a parte superiore. In vico 'Aqrabâ in im-
pluvio domus privatae. Edd. R. Dussaud et F. Macler Nouvelles
archives des miss. scient. et litt. X 1902 p. 700 n. 175 (inde Revue
archéologique Quatr. sér. II 1903 p. 462 n. 359).

Δεσπόται ἡμῶν | Διοκλητιανὸς | Μαξιμιανὸς | Σεβαστοὶ καὶ |
5 Κωνσταντεῖος | καὶ Μαξιμιανὸς | Καίσαρες¹ | λίθον διορίζοντα²
10 ὁρους μητροπολιτικῆς³ Ἀρχιεπισκοπῆς⁴ καὶ Ἀσκήτων⁵ στηριχθῆναι ἐκέ-
15 λευσαίν, φροντίδι Λουκίου Καίσα. α. . .⁶ | χηναίοις⁷.

Litterae ΕΖΘΜΖΠΘΩ. 4 Intra annorum 293 et 305 p. Chr. n. ter-
minos. 2 Geminum titulum habes supra n. 642. 3 Cf. n. 609³.
4 Hodie quoque vicus, ubi hic terminus inventus est, 'Aqrabâ appellatur.
5 Asichorum vici nomen conservatum esse in hodierno Umm-Ôsidsch, qui
est vicus situs orientem versus ab 'Aqrabâ, adnotant editores, qui observant
ethnicum redire in alio titulo Graeco invento in loco El-Muxêrîb (Bull. de
corr. Hell. XXI 1897 p. 43 n. 16. Mitteilungen und Nachrichten des deut-
schen Palästinavereins VII 1904 p. 47 n. XIV) ἐπὶ Διογένους Καίου Ἀσκητῶν
ἐκτ[ισθῆ]. Sed eius tituli lectio dubia est, apographis dissentientibus.
6 ΚΑΙΣΑ. Α. . . editores, qui Κατὰ[μου] supplent, quod tamen ipsorum apo-
grapho non convenit. 7 χηναίοις[ο]ς emendant D. et S., cum in exem-
plari maiusculo terminatio ΙC sit, ex Latino sermone translata.

770 Supra limen superius portae alicuius in oppido 'Anx. Edd.
R. Dussaud et F. Macler Nouvelles archives des missions. scientifi-
ques et littéraires X 1902 p. 679 n. 109.

Ἐποίησαν τῷ θεῷ Δ[ουσάρει¹ οἱ ἐκ κοιν[οῦ] | αὐτῶν² ἱερεῖς
 5 ὄντες³ | ἔτους δεκάτου Ἀντωνε[λλ]ου Καίσαρος⁴, Αὔθ[ο]ς Μ[α]σ[ά]-
 χο[υ]⁵, Αὔθος Ἀνέμου, Αὔθος Θαίμοῦ. | Ἄνναμος Κάδου (οἰ)κ[ε]-
 δόμο(ς)⁶.

Litterae ΑΑΘΠΕ(sed v. 2 in nomine dei Σ)Ω. Ξ ψιλὸν plerumque volga-
 rem formam habet, sed v. 4 initio Ε est. 1 Cf. E. Meyer ap. Roscher
 Lexikon der gr. und röm. Mythologie I, 1 p. 4206 sqq. Deus fuit Naba-
 taeorum gentis Arabicae quae orientem et meridiem versus a Mari Mortuo
 incolens Romanorum temporibus Petram oppidum caput et sedem regni
 habebat, donec A. Cornelius Palma legatus auspiciis Traiani Augusti a. 105/6
 urbem cepit et regnum in provinciae formam redegit. Sed sacra indige-
 narum ea re non magis exstincta sunt quam usquam alibi in imperio Ro-
 mano. In vi ac numine dei cum Graecorum deis comparandis scriptores
 dissentiunt ut plerumque in hoc genere. Strabo enim XVI, 4, 26 p. 784
 Nabataeos Solem colere dicit, proprium dei nomen tacet. Isidorus Chara-
 cenus vero eundem cum Baccho existimat. Cf. Hesych. s. v. Δουσάρην τὴν
 Διόνυσον Ναβαταῖοι, ὡς φησιν Ἰσίδωρος. Ludos Δουσάρια Adraae et Bostrae,
 quae sunt oppida Nabataeorum, haberi solitos testantur nummi, et nomen
 Δουσάριος nonnunquam geritur ab illarum regionum hominibus; testimonia
 affert Meyer. 2 Quo hic genitivus spectet, obscurum. 3 ΙΕΡΕΙC
 ΟΝΤΕC. Quod cum editores ἱερε[ύ]οντες legissent, in duas voces dirimere
 malui. Nam neque futurum hic recte se habet, neque ἱερεύειν est sacerdotio
 fungi, sed cadere, mactare. 4 Antoninus Pius (138—164 p. Chr. n.) aut
 Caracalla (211—217 p. Chr. n.). 5 ΑΥΘΟΙΗΑC|ΑΧΟΙ. 6 ΗΚ|ΟΔΟΜΟΝ.

771 Fragmenta duo stelae marmoris albi, inventa die 4. m.
 Novembris a. 1904 Deli ante porticum Philippi. *a* mutilum ab
 omnibus partibus praeter dextram, *b* in tres particulas fractum,
 quae tamen inter se contingunt, utrimque integrum, supra et infra
 mutilum. Ed. F. Dürnbach, Bull. de corr. Hell. XXIX p. 169.

a [Θ ε] ο [ι.] | [Ἐπὶ Τυχάνδρου¹ ἄρχοντ]ος, ἐπὶ τῆς Οἰνεΐδος ἐνά-

Litterae accurate incisae. A plerumque mediam lineam horizontalem
 habet, nonnullis locis arcum. Hastae litterae M modo directae modo paul-
 lulum inclinatae. Elementum Σ fere ubique brachia divergentia habet, sed
 non multum. Ξ media hasta directa caret, ΟΟΩ plerumque reliquis litteris
 paullo minores. 1 Supplevit Dürnbach secutus scribae mentionem v. 3
 (cf. not. 2). Tychandrum anno 172/1 a. Chr. in magistratu fuisse Ferguson
 collegit ex regula ab ipso primum investigata de scribae prytaniae officio
 alternante per annos secundum ordinem sollemnem tribuum (cf. Ferguson
 The Athenian archons p. 60 sq.). Namque cum ea lex optionem det,
 utrum illi anno an 160/59 tribuere velimus Tychandri honorem, et aliis

της π[ρυ]τανείας, ἤι Σωσιγ[έ]νης Μενεκράτου Μαραθώνιος² ἐγραμ-
 5 [μάτευεν, Ἐλαφηβολιῶν]ς τετραδί ισταμένου, ἐνάτει καὶ || [δε-
 κάτει³ τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ· | [τῶν
 προέδρων] ἐπεψήφισεν Ἀκταῖος Σίμωνος Ἀ(θμονεύς)⁴ | [καὶ συμ-
 πρόεδροι· ἐ]δοξεν τεῖ βουλευτῇ καὶ τῷ δήμῳ· | -----ν εἶπεν·
 ἐπειδὴ τῶν προγόνων τ[οῦ] | βασιλέως Φαρνάκου⁵ φίλων] ὑπαρ-

argumentis prohibemur de hoc recentiore anno cogitare, et hic titulus eis permultum ponderis addit, ut recte disputavit Dürrbach. Namque illo anno Pharnaces non iam inter vivos fuit (cf. not. 5). Cautè sane et circumspecte Dürrbachius tangit rationem, qua quis haec argumenta infringere conetur. Etenim hic statuas duas Deli erigendas regi et reginae decerni (v. 36. 37), quod demonstrare videatur cuipiam post annum 167 a. Chr. demum, quo Delus Atheniensibus reddita esset, haec scribi potuisse. At recte negat hoc ita se habere. Etenim in illa insula variarum gentium commercio frequentissima et Apollinis sacris per totam Graeciam nobili etiam antea ab Atheniensibus monumenta dedicari potuisse et re vera dedicata esse probat allato titulo Stratonices Ariarathis filiae, quem habes supra n. 350. 2 Supplevit Dürrbach ex C. I. Att. II, 436, 1. 2: [ἐ]πὶ Τυχάνδρου ἀρχοντος ἐπὶ τῆς Ἀχαμ[αντί]δος -----ης πρυ[τ]ανείας, ἤι Σωσιγ[έ]νης Μενεκράτου Μα[ρα]θώνιος ἐγραμμάτευεν]. 3 Cum dies mensium et prytaniarum duodecim tribuum tempore in anno communi plane concinant, Tychandri annum intercalarem esse recte statuit Dürrbach, neque tamen rationem inter hos duos numeros intercedentem ita explicari posse, ut duodecim tricenorum binorum dierum prytanias fuisse statuamus, quae sane longe simplicissima est ratio in anno intercalari illius aetatis (12. 32 = 384). Immo quinque dierum intervallum intercedere, quod monstret inaequalem fuisse numerum. Ac facillime quidem rem sic expediri, ut sumamus quinque primas anni prytanias tricenorum singulorum, quinque postremas tricenorum ternorum, duas medias tricenorum binorum dierum fuisse; cuius instituti ratio sane latet. 4 Titulos Atticos C. I. Att. II, 844, d I, 182 -παρὰ Σίμωνος Ἀθμ[ο]ν(εύς)] (a. 323/2 a. Chr. n.) et II, 1716, 1 [Ἀκτ]αῖος Σίμωνος Ἀθμονεύς attulit D. et inde demoticum supplevit, quod hic non mutilatum est sed per compendium littera initiali sola indicatum. 5 Pharnaces I, Mithridatis V Eupatoris avus, quot annos regnaverit nusquam definite indicatur, sed prima res, quae ex eius regno memoriae prodita sit, anni 183 a. Chr. n. est. Nam tunc ab eo occupatam Sinopen, quae inde ab illo tempore caput regni Pontici mansit, recte homines docti collegerunt ex Polybii XXIII, 9, 2 et Livii XL, 2, 6 narratione de legatione Rhodiorum vere anni 182 a. Chr. n. Romam missa. Cf. E. Meyer Gesch. des Kgr. Pontus p. 72, ad quem provocat Dürrbach p. 184 not. 3. Strabo XII, 3, 11 p. 545 Cas. αὐτονομηθεῖσα δὲ (Σινώπη) πολὺν χρόνον οὐδὲ διὰ τέλους ἐφύλαξε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐκ πολιουρκίας ἐάλω καὶ ἐδοῦλευσε Φαρνάκῃ πρῶτον, ἔπειτα τοῖς διαδεξαμένοις ἐκεῖνον μέχρι τοῦ Εὐπάτορος. Postremum vero eius mentio fit apud Polybium XXVII, 47: ὅτι Φαρνάκης πάντων τῶν πρὸ τοῦ βασιλέων ἐγένετο παρανομώτατος. Tale iudicium aptissime illic narrationi suae interposuisse scriptorem, ubi de morte eius rettulisset, probabiliter disputavit E. Meyer Gesch.

- 10 χόντων τοῦ δήμου τοῦ Ἀ[θηναίων || -----]ι τὰ προγεγονότα
 φιλ[άνθρωπα⁶ -----|-----]ν τε τὸν βασιλέα [-----|-----
 ----- ψήφ]ισμα ἀπο[δοῦναι -----|-----]μβ-----|
 b 15 [----- ἐ]πηγγείλατο [----- || ----- παραχρ]ῆμα ἔδωκεν
 το[ῖς πρεσ]βευταῖς | [----- δ]λίγον ὠνέθη δεῖν παρα-
 λαμβάνειν, καὶ πάλιν [τοῖς | παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευτα]ῖς ἐλ-
 θοῦσιν συνέθηκεν⁷, καίπερ οὐκ εὐκαιρῶν, ἀλλὰ | [καὶ το]ῦς ἄλ-
 λους παρηγιτημένος⁸ διὰ τὸ μήπω καθεστῆκεναι τὰ πρά[[γμ]ατα,
 ἐπήγγελται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν κατὰ τὰ ὅμο||
 20 λογημένα πρότερον⁹. ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοὺς

des Königr. Pontus p. 84 ideoque Pharnacem anno 169 a. Chr. n. decessisse statuit. Eius rationem alio etiam argumento a Th. Reinachio L'histoire par les monnaies p. 129 confirmatam probavit Dürrbach. Titulum Amasensem Pharnacis habes supra n. 365. 6 Iam antequam primus ex illa stirpe Mithridates ὁ κτίστης regnum Ponti conderet (a. 302 a. Chr. n.), eius maiores familiaritatem cum Atheniensium populo contraxisse monet Dürrbach; namque Mithridatem Persam statuam Platonis a Silanione elaboratam in Academia dedicasse narrari a Laertio Diogene III, 25. Ariobarzanem vero, hominem nobilissimum, regis Mithridatis I avum, cum contra Persarum regem rebellaret, classe Timothei et militibus Agesilai adiutum et omnino eximiis honoribus ab Atheniensium populo affectum esse (Demosth. XV, 9. XXIII, 141. 202. Corn. Nepos Timoth. 1, 3). Sed vix ad tam antiquas res respicere existimaverim tituli verba; de eorum vero qui proximo ante Pharnacem saeculo in Ponto regnaverint erga Athenienses animo nihil memoriae proditum esse nemo mirabitur qui litterarum de illis temporibus exstantium condicionem noverit.

7 De pacto inter Pharnacem et Athenienses per legatos facto haec interpretatur Dürrbach, iniuria si quid video. Nam id quidem Graece συνθέσθαι est, non συνθεῖναι. Hoc activum vero mandandi vim habet (n. 345, 11), ut obiectum sit aut actio, quam quis perficere debeat, aut res, quae ei in aliquem locum deferenda sit. Iam cum infra huic συνέθηκεν adiungatur ἐπήγγελται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν, perspicuum est hic dici de pecuniae summa, quam rex Atheniensium legatis ab ipso domum redeuntibus Athenas perferendam mandaverit.

8 Aliorum legatis ita respondit, ut propter statum regni nondum satis confirmatum in praesentia quidem veniam peteret neque quicquam daret.

9 Pharnacem antea pactum esse cum Atheniensibus de certis pecuniae summis certis temporibus (cf. v. 50 τὰ γινόμενα μέρη τῷ ἐνιαυτῷ) ab ipso illis numerandis apparet. Sed quo titulo hae pensiones promissae sint, nusquam indicatur. Dürrbachius, aut usuras annuas pecuniarum ex Atheniensium aerario Pharnaci commodatarum aut pensiones per quas ipsum caput paullatim reddatur esse posse indicat, sed id admodum improbabile esse, quia Atheniensium civitas illo tempore profecto non tam opulenta fuisset ut regibus magnas pecunias mutuas daret. Quare rectius de multa cogitari, quam Pharnaces post bel-

λαχόν|τας προσόδους ε[ίς τήν] ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζειν
περί τοῦ|των, γνώμην δὲ [ὑμῶν] λείπειν τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ-
μον, ὅτι δοκεῖ | τεῖ βουλεῖ ἐπαιν[έσαι μὲν] τὸν βασιλέα Φαρ-
νάκην καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀρισ[τε]ῖωι¹⁰ κατὰ τὸν

lum quattuor annorum, quod a Sinopes occupatione initium cepisset, hostibus pendere coactus esset. Cf. Polyb. XXV, 2, 8 sqq. ἐγράφη δὲ καὶ τοὺς αἰχμα-
λώτους ἀποκαταστήσαι Φαρνάκην χωρὶς λύτρων καὶ τοὺς αὐτομόλους ἅπαντας· πρὸς
δὲ τοῖς τοῦν χρημάτων καὶ τῆς γῆς τῆς ἀπὸ νείκεος παρὰ Μορζίου καὶ Ἀρια-
ράθου ἀποδοῦναι τοῖς προειρημένοις βασιλεῦσιν ἐναχόσια τεύχεα καὶ τοῖς περὶ
τὸν Εὐμένην τριακόσια προσθεῖναι, τὴν εἰς τὸν πόλεμον δαπάνην. At recte ipse
D. observat, non videri Athenienses illis rebus se interposuisse; neque hoc
ita interpretari licet, ut statuamus mero casu narrationem de pecuniis illis
debitis intercidisse. Tenemus enim apud Polybium Integrum pacis cum
Pharnace factae argumentum, in quo nihil est de Atheniensibus. Quapropter
longe aliter res se habuisse videtur. Notissimum est priore alterius a. Chr. n.
saeculi parte certatim reges Asiae minoris amorem litterarum Graecarum
et egregium erga Athenas illarum sedem favorem prae se tulisse, id quod
de Eumene, Attalo II, Antiocho IV, Ariarathe Cappadoce certissimis testi-
moniis confirmatur. Quid mirum Pharnacem, ut erat magni animi et gloriae
avidissimus, illos aemulatum esse ideoque Atheniensium animos donis ac
beneficiis sibi conciliare conatum? At cum opes eius et belli impensis et
pensionibus quae pacis condicionibus ei imponebantur exhaustae essent,
non praesentem numerare poterat pecuniam, sed polliceri coactus erat
se per longiorem annorum seriem quotannis certam summam daturum esse.
At cum ipsius opes non tam celeriter in meliorem statum redigerentur quam
speraverat (v. 17 καίπερ οὐκ εὐχαριῶν. 18 διὰ τὸ μήπω καθεστῆκεναι τὰ πρῶ-
τα [γῆματα], mora pendendi intercessit, quae ne nimia fieret, Athenienses per
legatos illum pollicitationum antea factarum admonebant. 40 Cf. exempla
huius formulae allata a me n. 763¹⁴. Eam altero a. Chr. n. saeculo Athenis
quoque usitata fuisse, qua de re dubitatum est, praeter hunc titulum
apparet ex n. 248, quod Atheniensium, non Antiochensium populiscitum
esse evicit Holleaux. Nam si quis vice versa propter hanc ipsam locu-
tionem ab Attico more alienam illi obloqueretur, ei Dürrbachius recte ob-
movit testimonia plebiscitorum quae afferrent Polybii XVI, 26, 9 ἀπε-
ξέχοντο δὲ (Ἀθηναῖοι) καὶ τοὺς Ῥοδίους μεγαλομερῶς καὶ — ἐστεφάνωσαν ἀριστεῖν
στεφάνῳ et Iosephus XIV, 153 τιμῆσαι τὸν ἄνδρα χρυσῶ στεφάνῳ ἀριστεῖν κατὰ
τὸν νόμον. Ceterum non recte idem de appellatione 'ἀριστεῖος; στέφανος;' verba
facit. Neque enim masculinum adiectivi genus hic tenemus, sed substanti-
vum generis neutrius, id quod primum quidem multorum eiusdem termina-
tionis nominum, veluti ἀρχεῖον, λατρεῖον, ἱερεῖον, μαγειρεῖον, ταμειεῖον, λαμβεῖον,
ἐλεγεῖον similitudine comprobatur, quae non adiectiva substantivorum vici-
bus fungentia, sed substantiva sui iuris esse inde apparet, quod nullum us-
quam masculini aut feminini generis vestigium invenitur; deinde vero de-
finitum exstat testimonium tituli Delii Syll.² 86, 32: στέφανος ἀριστεῖον τῷ θεῷ.

25 νόμον, καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει τραγωιδῶν τῷ καινῷ ἀγῶνι | καὶ Παναθηναίων καὶ Ἐλευσινίων καὶ Πτολεμαίων τοῖς γυμνακοῖς | ἀγῶσιν¹¹. ἐπεὶ δὲ καὶ προσήγγελται τὴν βασιλίσσαν Νῦσαν¹², βασιλέως Ἀντιόχου¹³ θυγάτερα, συνωικηκέναι τῷ βασιλεῖ Φαρνάκει, καθῆκον (δ')¹⁴ | ἐστίν

11 Per easdem ferias tales honores pronuntiari iubentur C. I. Att. II, 444, 32. 446, 29. 464, 2. 465, 51. 467 (Syll.² 521), 48. 99 et alibi. Dürrbach. 12 Reginae nomen et originem hic demum titulus patefecit. Antiochi III Magni aut filia fuit aut neptis (cf. not. 23). Cognomines sane mulieres in regibus Asiae minoris familiis complures fuisse monet Dürrbach, uxorem Ariarathis V Cappadocis, filiam successoris illius Ariarathis VI, quae nupsisset Nicomedi IV Philopatori Bithyno, item huius regis matri, Nicomedis III Euergetae uxori. Denique nobilissimi illius regis Mithridatis Eupatoris et sorori et filiae idem nomen fuisse (Plutarch. Lucull. 48. Appian. Mithrid. 144), hic quidem sine dubio repetitum ab avia, quam ex hoc populiscito demum cognovimus. Ceterum affinitatem inter Seleucidas et Ponti reges iam antiquiorem fuisse Pharnacis I regno, cuius ipsius amita, Mithridatis II soror, Antiochi III Magni coniux fuisset (Polyb. V, 43, 4). 13 Antiochus III Magnus quattuor habebat filias; ex quibus cum trium nomina et matrimonia cognoverimus, restat una, quam anno 493 a. Chr. n. Eumeni II Pergameno oblata est (Polyb. XXI, 20, 8. Appian. Syr. 5), sed sprete. Quid postea ea factum sit, nusquam traditum est. Quare si quis huic Nysam nomen fuisse eamque postea Pharnaci nupsisse statuatur, convenient quidem parentum nomina (not. 15) neque omnino eiusmodi sententia plane refelli poterit. At perquam improbabile est, virginem quae iam a. 493 a. Chr. n. nubilis fuisset, plus quam viginti annis post etiamtum matrimonio expetitam esse a rege vicino. Quare praestat Antiochum regem hic non ipsum Antiochum III Magnum, sed eius filium natu maximum intellegi. Ei enim et regium nomen fuisse (n. 232¹) et uxorem Laodicen (not. 15) constat, filiam adulta aetate anno 172/1 a. Chr. ei fuisse non mirum est, siquidem ipsius nuptias hieme 496/5 a. Chr. n. a patre conciliatas esse testatur Appianus Syr. 4. Haec omnia tam docte quam accommodata ad persuadendum disputavit Dürrbach p. 490—493, qui idem observavit hanc parentelae rationem lucem clarissimam affundere loco Iustini XXXVIII, 7, 4: *se autem (Mithridatem Eupatora) seu nobilitate illis comparetur, clariorem illa colluvie convenarum esse, qui paternos maiores suos a Cyro Dareoque, conditoribus Persici regni, maternos a magno Alexandro ac Nicatore Seleuco, conditoribus imperii Macedonici, referat*. Etenim maternam stirpem a Seleuco Nicatore repeti non per ipsius Mithridatis matrem, sed per aviam paternam Nysam ex Seleucidarum gente oriundam. Haec minus accurata maternae originis notio eo minus offensionis habet, quod n. 54, 4 sqq. Ptolemaeus III Euergetes ἀπόγονος τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς Ἑρακλέους τοῦ Διὸς, τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς Διονύσου τοῦ Διὸς dicitur distinctione non ad ipsius, sed ad Hylli gentis auctoris parentes spectante. Cf. illic not. 5. 6. 14 Structuram, quam hiulcam esse D. observavit, inserta particula quam lapicida errore omisit sarcire conatus sum.

Ἀθηναίους μεμνημένους ἐπ' ἀγαθῶι καὶ τιμῶντας φαίνεσθαι ||
 30 τοὺς εὐεργέτας τοῦ δήμου καὶ τοὺς ἐξ εὐεργετῶν γεγονότας,
 ἐπαινέσαι | τὴν βασιλισσαν Νῦσαν βασιλέως Ἀντιόχου καὶ βασι-
 λίσσης Λαοδίκης¹⁵, καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν
 νόμον, καὶ ἀναγορεῦσθαι καὶ τοῦτον τὸν στέφανον Διονυσίων τε
 τῶν ἐν ἄστει τραγωιδῶν | τῶι καινῶι ἀγῶνι καὶ Παναθηναίων
 35 καὶ Ἐλευσινίων καὶ Πτολεμαίων τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν¹⁶. στή-
 σαι δὲ τοῦ βασιλέως Φαρνάκου καὶ τῆς βασιλίσσης Νύσης ἐκα-
 τέρου εἰκόνα χαλκῇν καὶ ἀναθεῖναι ἐν Δήλῳ· τῆς δὲ ἀναγο-
 ρεύσεως τῶν στεφάνων καὶ τῶν εἰκόνων ἐπιμελεῖσθαι τοὺς
 στρατηγούς καὶ τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν¹⁷. χειροτονῆσαι
 40 δὲ τὸν δῆμον ἤδη τρεῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, οἷτινες
 ἐπιμελήσονται τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν εἰκόνων.
 ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυ-
 ταίειαν ἐν στήλει λιθίνει καὶ στήσαι παρὰ τὰς εἰκόνας· εἰς δὲ
 τὴν ἀναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης τὸ γενόμενον
 ἀνάλωμα μ[ερίσαι] | τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν. ὅπως δ' ἂν
 45 καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ || πενφθεῖ ὁ ἀποχομιῶν τὰ ἐπι-
 βάλλοντα δοθῆναι¹⁸ ἀκολούθως τεῖ [τ]οῦ βασιλέως αἰρέσει καὶ
 τοῖς γεγονόσιν ὑπ' αὐτοῦ προστάγμασιν, χειροτονῆσαι | τὸν δῆμον
 ἤδη ἓνα ἄνδρα ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, ὅστις ἀφικόμενος | πρὸς
 τὸν βασιλέα Φαρνάκην τό τε ψήφισμα ἀποδώσει καὶ προσαγο-
 ρεύσει | [καὶ] αὐτὸν καὶ τὴν βασιλισσαν ὑπὲρ τοῦ δήμου, καὶ
 50 ἂν ἐν δυνατῶι εἴ¹⁹, πα[ρα]λ[ή]ψεται τὰ γινόμενα μέρη τῶι
 ἐνιαυτῶι. ἀναγγέλλειν δὲ τῶι βασιλεῖ τὸν κ[ε]χ[ει]ροτονημένον,
 ὅτι ὁ δῆμος π[ει]ράσεται μῆθενός καταδεέστερον προ[α]γ[α]θεῖν²⁰
 τ[ῶ]ν ἄλλ[ω]ν [βασι]λέων, ἀλλὰ πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ μνή-

15 Laodice nomen fuit cum Antiochi III Magni uxori ex regum Ponti stirpe oriundae (Polyb. V, 43, 1—4. 55, 4) tum horum duorum filiae, quam pater fratri germano Antiocho collocavit (Appian. Syr. 4). Cur hanc quam illam hic intellegi praestet, Dürrbachii rationem secutus indicavi not. 13. 46 Cf. not. 14.

17 Eisdem magistratibus hanc curam mandari in multis populiscitis Atheniensium (C. I. Att. II, 465, 49. 466, 43. 467, 49. 468, 32. 469, 37. 470, 26. 471, 43) adnotat Dürrbach. 48 Cf. not. 9. 49 Videmus hic ipsos

Athenienses magnopere dubitare an Pharnaces inopia pecuniae prohibeatur promissis stare. 20 Supplevit A. Wilhelm apud Dürrbachium. Medium est activi vi usurpatum. Athenienses promittunt se Pharnacis opes et gloriam non minus propecturos esse quam cuiusquam ex reliquis regibus. Paene oculis cernere hic tibi videaris illam de Atheniensium favore inter reges aemulationem, de qua not. 9 verba feci.

μην | [αὐτῷ ἀνήκο]ντα συνκατασκευάσει καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις εὐεργέταις | [τῆς πό]λεως. τῷ δὲ χειροτονηθέντι ἀνδρὶ
 55 μερίσαι τὸ ἐφθδιον τὸν ταμίαν || [τῶ]ν στρατιωτικῶν²¹. ὁ ἀποδημήσων πρὸς τὸν βασιλέα Φαρνάκην κατὰ τὸ ψή[φι]σμα κεχειροτόνηται Φιλόξενος Πειραιεύς. οἱ ἐπιμελησόμενοι τῆς κατα[σχ]ευσῆς καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν εἰκόνων κατὰ τὸ ψήφισμα οἷδε κεχειροτόνην|ται. Λέων Αἰζωνεύς²², Φιλόξενος Πειραιεύς, Διο-
 60 νύσιος ἐγ Μυρρινούττης²³. | Ἡ βουλῇ, ὁ δῆμος || τὸν βασιλέα | Φαρνάκην²⁴. | Ἡ βουλῇ, ὁ δῆμος | τὴν βασιλίσαν | Νῦσαν.

21 Cf. not. 17. 22 Initio alterius a. Chr. n. saeculi in Atheniensium rebus publicis haud exiguum auctoritatem habuisse videtur Λέων Κιχησίου Αἰζωνεύς, qua de re Dürrbach provocat ad J. Kirchneri Prosopogr. Att. I p. 566 n. 8445. II p. 14 n. 9108. 23 Hic una cum filio cognomini recensetur in catalogo anni 183/2 a. Chr. n. C. I. Att. II, 983 III, 108. J. Kirchner Prosopogr. Att. I p. 282 n. 4219. 24 Hos duos titulos non solito more intra coronas scriptos esse testatur Dürrbach.

772 Basis lapidis calcarii nummulitici leucophaei inventa inter rudera oppidi Acoridis (*Tehneh*). Ed. G. Lefebvre Bull. de corr. Hell. XXVII 1903 p. 343 n. I.

Ἀγαθῇ τύχη. | Ἀμμωνι¹ καὶ Σούχῳ² | καὶ τοῖς συννάοις θε|
 οῖς³ μεγίστοις Κόλλου|θος⁴ Πετεχῶντος⁵ καὶ | Σαραπίων Κελύ-

Litterae ΑΕΠCΩ accurate et eleganter incisae. Memorabilis antiquior forma Θ. 1 Huius dei in illo oppido cultum etiam frequentia nomina inde descendunt in titulis sepulcralibus ibidem erutis (Ἀμμώνιος, Ἀμμωνᾶς, Ἀμμώνιλλα, Σαραπάμμων) testatum esse adnotat Lefebvre. Cf. indicem ab eo concinnatum Bull. de corr. Hell. XXVII p. 387 sqq. 2 Cf. n. 176². Huius quoque dei sacrorum vestigia certissima exstant in nomenclatura hominum illic sepulcorum. Cf. not. 7. 3 Hos Osirin, Sarapin, Isin, Horum esse conicit Lefebvre. 4 Idem nomen in monumentis sepulcralibus prope *Tehneh* erutis reddit, scriptura sane aliquantum titubante, nam Κόλουθος simplici liquida est Bull. XXVII p. 370 n. 99, 2. 3. p. 373 n. 108 bis, 1, Κολλούθης ibid. p. 346 n. 2, 1. Utrum Κολλαῦθης ibid. p. 351 n. 21, 1. 2 et Κολλαῦτις p. 356 n. 39, 1. 2 idem sit nomen an aliud, ambiguus haereo. Ceterum illud nomen non infrequens fuisse in Aegypto et a poeta epico haud ignobili Lycopolitano (cf. Suidas s. v.) gestum esse notum est. 5 Ut Πετεσοῦχος (not. 7) a Suchi, Πετεχνοῦθης (Bull. XXVII p. 355 n. 34, 1. 2) a Chnubidis (n. 111, 18) dei nomine descendit, sic hoc nomen redire existimaverim ad appellationem dei *Chons*, unde mensis Παχῶν (antiquius *Pachons*) denomi-

λιος⁶ καὶ | Πετεσοῦχος⁷ Θέωνος | ἀνέθηκαν εὐσεβείας | χάριν
 10 ἐπ' ἀγαθῶι⁸. || Λιέ' Αἰδρηλίου Ἀντωνίου | Καίσαρος τοῦ κυ-
 ρίου⁹, | Ἀθῶρ¹⁰ κέ'.

natus est. 6 Cf. Bull. XXVII p. 353 n. 28 Κέλυλις [Θ]ο[τί]ουχος | Λγ'.
 p. 386 n. 457 Κελύλης | Τοθήου | Λκέ'. 7 Hoc nomen in coemeterio op-
 pidi Acoridis perfrequenter redire (Bull. XXVII p. 347 n. 4, 4. 2. p. 352
 n. 23, 2. 3. p. 354 n. 31, 4. 2. 33, 2. 3. p. 355 n. 35, 4. 2. p. 357 n. 44, 4. 2.
 p. 358 n. 48, 2. 3. p. 359 n. 52, 4. 2. p. 360 n. 57, 2. p. 364 n. 74, 4. 2) non
 mirum est, siquidem manifesto redit ad sacra dei Suchi (v. 2). Eodem sine
 dubio spectant nomina Χενπετεσοῦχος (Σενπετεσοῦχος?) et Χεμπεσοῦχος ibid.
 p. 362 n. 65, 4. 4. Ceterum ipsum nomen humanum Πετεσοῦχος a divino
 Σοῦχος derivatum rursus in dei appellationem abiit. Cf. n. 487, 3. 667, 3.
 674, 2. 740, 3. 8 Cf. n. 699⁶. 9 M. Aurelium (464—480 p. Chr. n.)
 agnoscit editor. Sed nullam video certam causam, cur non etiam ad An-
 toninum Pium (438—464 p. Chr.) pertinere possit. Itaque in medio relinquen-
 dum est, utrum annus 454/2 an 474/3 p. Chr. n. indicetur. 10 Quartus
 anni Aegyptiaci mensis, cuius initium secundum fastos Alexandrinos est
 d. 28. m. Octobris. Illoc igitur monumentum die 24. m. Novembris dedica-
 tum est.

773 Tabula marmorea inventa in impluvio ecclesiae S. Cath-
 erinae in insula Io, quae templi Apollinis Pythii locum tenere
 existimatur. Ex ectypo chartaceo quod F. Cortesis demarchus
 illius insulae transmiserat, ed. P. Graindor Bull. de corr. Hell. XXVII
 4903 p. 394.

... α. ἀθ[ης εἰ]πε¹. [πρ]όεδροι ἐπεψήφισαν Σωκράτης, Αἴσχρων,
 Στηρίτιμ[ος], | Ποσιδεῖος². ἐπειδὴ Ζήνων³, ὁ καταλειφθεὶς⁴ ὑπὸ

Litteratura ea quae saeculo a. Chr. n. quarto ad finem vergente et tertio
 ineunte usitata fuit. M et Σ brachia divergentia habent, nisi quod semel M
 itemque semel Σ lineis parallelis exaratum est. Perbreves lineae transversae
 litterae E itemque perexigui arcus elementorum B et P. 4 Quae hic
 exstant ... ΑΙΟΙ... ΓΞ, ea vix quicquam reponi patiuntur praeter nomen
 et aoristum εἶπε, ut perspexit Graindor. Qui idem quod paenultimam litte-
 ram nominis proprii H, tertiam vero a fine Ο fuisse sumpsit, vix erraverit.
 Sed Graecum nomen in quod hae reliquiae quadrent, ego quidem novi
 nullum. Quod contra Persicum [Ἀρ]ι[α]ρ[α]θ[ης] cum eis accurate convenit,
 sed id tam antiquo tempore ab homine Graeco gestum esse probabile certe
 non est. 2 Numerum quattuor proedrorum editor haud inepte refert
 ad antiquas illas quattuor tribus Ionicas, quas in Ietarum civitate fuisse
 sane memoriae proditum non est, sed de vicina insula Delo id testatum
 habemus (V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 409). Quod Gr. praeter

Βάκχωνος τοῦ νησιάρ[χου⁵], | παραγενομένων πρὸς αὐτὸν τῶν
 πρεσβευτῶν, οὓς ἀπέστειλεν ὁ δῆμ[ος | ὁ]πὲρ τῶν ἀνδραπόδων
 [τ]ῶν ἀποδράντων ἐξ Ἰου ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων⁶, ||
 5 [ἀ]νακαλεσάμενος [τ]ο[ὺς] τριηράρχους καὶ ἐξετάσας ἀνέσωισε
 τὰ ἀνδράποδα | [μ]ετὰ πάσης φιλοτιμίας, δεδοχθαι τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐ[παι]νέσαι Ζήνωνα | [ἀρ]ετῆς ἔνεκε καὶ εὐνοίας

Delum etiam Teon nominat, id quid sibi velit non assequor, nam continētis Asiae etiam aliae urbes Ionicae sunt, de quibus idem ex titulis pridem cognitum sit; vide igitur ne ille Teon cum Teno confuderit et insulam esse existimaverit.

3 Ad titulum Syll.² 193, 41. 42: ἐπειδὴ Ζή[νων] κα-
 θεστικῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολ[εμαίου] ἐπὶ τῶν ἀφράκτων εὐνοῦς ὦν δι[ε]ατε-
 [λει] κτλ. provocat editor. Quod decretum populi Atheniensium de Zenonis honoribus aestate anni 287 a. Chr. n. factum est. Homo manifesto idem est, tempus huius tituli certe non multo prius aut posterius quam illius Attici. Gr.

4 Editor confert Syll.² 198, 8 Σ[τ]ρόμβιχος, στρατευόμενος
 πρότερο[v] παρὰ Δημητρίῳ καὶ καταλειφθεὶς ἐν τῷ ἄστει μετὰ Σ[π]ινθάρου et
 246, 46: ἀναγγεῖλα[ι] δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ [καταλ]ελημμένῳ ὑπὸ [τοῦ β]ασι-
 λέως τοὺς προ[απεσταλ]μένους πρὸς αὐτ[ὸν] πρεσβευτὰς τὰ δεδογμένα τῷ δήμῳ.
 Cum et illic et hic καταλείπειν notionem Francogallici 'déléguer' habeat, sta-
 tuendum esse Ietas Bacchona nesiarchum querellis de mancipiis fugitivis
 adlisse, illum vero Zenonem ad causam cognoscendam Ion misisse. At pro-
 fecto καταλείπειν illis omnibus locis nullam vim habet nisi usitatissimam
 relinquendi. Baccho cum classe insulanorum qui auspiciis Ptolemaei Phila-
 delphi bellum mari gerebant Ion attigerat; ipse illic non est commoratus,
 sed cum cursum suum persequeretur, Zenonem cum aliquot navibus li reli-
 quit. Quare omnino non ad Bacchona, sed statim ad ipsum Zenonem,
 quippe qui praesens adesset in ipsorum insula, crimen de fuga detulerunt
 Ietae.

5 Praefectus societatis insulanorum, neque ab ipsis neque ex
 ipsis electus, sed origine Boeotius, a Ptolemaeo rege eis impositus. Cf.
 Syll.² 202, 2. 9. 60 et huius collectionis n. 43, 15. 67, 5. Bull. de corr. Hell.
 XVIII 1894 p. 402 sqq.

6 Eidem generi navium praefectus fuisse dicitur
 Zeno in titulo honorario Atheniensium Syll.² 193, 42. Cf. not. 3. Perquam
 probabiliter Gr. rem de fuga servorum sic expedivit, ut in naves quibus
 Zeno praeerat illos se insinuasce statueret ibique aut se ad remigandum
 conduci passos esse aut etiam delituisse donec naves Io solverent. Quare
 Zenonem ex navium praefectis exquisivisse quinam id genus homines in
 unaquaque navi inventi essent eosque dominis reddendos curasse. Quod
 navium, quae supra ἄφρακτοι appellatae essent, praefecti infra τριήραρχοι
 audirent, eo minus mirum esse, quia non omnes triremes constrictas fuisse
 etiam aliunde constaret. Qua de re ipse provocat ad Polybii locum V, 62, 3:
 τούτων (τῶν πλοίων) κατὰφρακτα μὲν εἴκοσι διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ἐν οἷς
 οὐδὲν ἔλαττον ἦν τετρήρους, τὰ δὲ λοιπὰ τριήρεις καὶ δίχροτα καὶ κέλητες. Cui
 addere licet Thuc. I, 14, 2: ὅψε τε ἀφ' οὗ Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἐπεισεν —
 τὰς ναῦς ποιήσασθαι, αἵσπερ καὶ ἐναυμάχησαν· καὶ αὐταὶ οὕτω εἶχον διὰ πάσης

ἥς ἔχει εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἰητῶν, καὶ [ε]ἰν[α]ι [α]ὐτὸν | [π]ρό-
 ξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τοῦ Ἰητῶν καὶ αὐτὸν κ[αὶ] ἐ[κ]-
 [γ]όνο[υ]ς [με]τὰ τῶν | ὑπαρχόντων⁷. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ πρό-
 10 σοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἐάν το[υ] || δ]έηται,
 πρώτῳ μετὰ τὰ ἱερά. πέμψαι δὲ αὐτῷ καὶ ξένια τοὺς στρα-
 τηγούς | [τ]οὺς περὶ Αὐτόνομον ἀπὸ δραχμῶν : [Δ] :, τὸ δὲ
 δαπάνημα παρασχεῖν τοὺς | [ἐ]γλογεῖς⁸ τοὺς περὶ Κλεόνοθον⁹
 ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς πρὸς ἑαυτοὺς προσιούσης¹⁰. | [ἀ]ναγράψαι
 δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου,
 τῆς δὲ | [ἀν]αγραφῆς ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας, τὸ δὲ ἀνά||-
 15 [λωμα] εἰς τὴν ἀναγραφὴν [παρ]ασχεῖν ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς
 πρὸς ἑαυτοῦ[ς] | προσιούσης.

καταστρώματα. Fuerunt igitur hae triremes non constratae. 7 I. e. una
 cum iis qui iam sunt proxeni. Eisdem insulae decretum I. G. XII, 5, 2 B, 3
 πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι προξένοις affert Gr. Cf. etiam Syll.² 475, 1 sqq.: ----εος
 Ἀβ[υ]δηνὸν π[ρ]όξεν[ον] ἦμεν Κνιδίω[ν], ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὑποδέχεται τὰμ προξενίαν
 με[τ]ὰ τοῦ ὑπάρχοντος προξένου τῷ πόλει ἐν Ἀβύδῳ. 8 In illo antiquo
 Atheniensium cum civitatibus maritimis foedere hoc nomine appellabantur
 magistratus Atticus eis tributis, quae socii pendere neglegerent, exigendis
 destinatus; alii ἐκλογεῖς, qui primitias frugum Cereri et Proserpinae con-
 secrandas colligebant, commemorantur Syll.² 20, 44. 45. In Ietarum civitate
 vero simpliciter ei intellegendi sunt, quorum officium erat vectigalia publica
 a civibus colligere. Graindor monuit, in eiusdem magistratus significatione
 Arcesinenses appellatione multo latius patente uti, sed tamen ad negotia
 eorum definienda verbo ἐκλέγειν uti Syll.² 517, 40 οἱ ταμίαι οἱ τὰς προσόδους
 ἐγλέγοντες τὰς Ἀρκεσινέων. 9 Nomen Κλεῖνοθος Athenis usitatum fuisse
 adnotat Gr. provocans ad J. Kirchner Prosopogr. Att. I p. 570 n. 8514. Cave
 vero id hypocoristicum existimaveris, cuius prior pars sit adiectivum κλεινός,
 altera decurtata ex voce aliqua a consona θ incipiente. Immo ex κλέος et νόθος
 compositum esse cum scriptura Κλεόνοθος in decreto Ietarum demonstrat,
 tum nomen Atticum significatione huius plane geminum Τιμόνοθος (Kirchner
 II p. 323 n. 43799. 43780). 10 I. G. XII, 5, 3 ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς παρ'
 ἑαυτοῦς προσιούσης; legi monet Gr.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOL. I.

- P. 8 n. 3. P. Perdrizet in censura huius voluminis bonae frugis plenissima Revue des études anciennes VI 1904 p. 156 monet, operae pretium fuisse, de Septimii Severi eiusque progeniei veneratione Alexandri Magni etiam ad nummorum testimonium (Babélon, Traité des monnaies gr. et rom. I, 684) provocare.
- P. 16 n. 5, 9. 10. De hoc epistolae loco Udalricus Wilcken collega carissimus observationem suam tam acutam quam probabilem per colloquium mecum communicavit; nempe Ptolemaei nomen hic gravissimam habere offensionem, siquidem ex v. 29 liqueret, tum demum, cum inter Antigonom et Cassandrum Lysimachumque de foedere iam convenisset, Ptolemaeum legatos misisse, ut ipse quoque illo pacto comprehendere-tur. Quomodo igitur fieri potuisse, ut iam omnium quae antea inter illos triumviros acta essent, initium oreretur a colloquiis inter Cassan-drum et Ptolemaeum. Accedere vero aliud: verba γενομένων λόγων Κασσάνδρῳ καὶ Πτολεμαίῳ ὑπὲρ διαλύσεων vix alio referri posse atque ad res ab utroque praesente actas, cum tamen ullo orbis terrarum loco tum eiusmodi conventum inter Ptolemaeum et Cassandrum haberi po-tuisse prae-fracte negandum sit. Quare non Ptolemaeum Lagi f. virum clarissimum illo priore tituli loco intellegendum esse, sed Demetrii, qui Antigoni frater fuerat, filium, qui patruī iussu tum cum Cassandro con-gressus esset. Sane illius verum nomen Πολεμαῖος potius fuisse didi-cimus ex titulo Attico Syll.² 184. At cum Πολεμαῖος iam ante Philippi Amyntae f. tempora usitatum fuisset nomen apud Macedonas (cf. Syll.² 78, 7. Diodor. XV, 74, 4. 77, 5. XVI, 2, 4. Plutarch. Pelopidas 26. Aeschines II, 29 cum scholio), Alexandri vero aetate frequens (Arrian. Anab. I, 14, 6. 22, 4. 7. 23, 6. 24, 4. 29, 4. II, 5, 7. 8, 4. 10, 7. IV, 7, 2) et tum cum haec epistula scribebatur in omnium ore esset propter egregias res a Lagida gestas, contra illa vulgari Graecorum sermoni, qui in appellativo nomine πόλεμος consonam duplicem initialem igno-rabat, accommodata nominis forma Πολεμαῖος paene inaudita erat. Nam quae praeter hunc Demetrii Poliorcetae fratrem patruelem exstant huius scripturae exempla, veluti Syll.² 293, 6. 425, 2. 699, 27. 37. 845, 12, recen-tiorum temporum sunt. Quare nulla ex parte improbabile est, iam lapi-cidam Scepsium eodem modo peccasse, quo Diodori librarii fere ubique illius hominis nomen in Πολεμαῖος corruerint. Sane non ipsum rerum scriptorem culpandum esse inde elucet, quod aliquot locis (XIX, 77, 2. 78, 3) diversa corruptela Πολέμων repperitur. Cf. Svll.² 184².

- P. 46 n. 16. Iulius Beloch Archiv f. Papyrusforschung II p. 241 aliter de hoc titulo iudicavit. Convenit ei sane mecum de illo Ἀγαθῆι τύχηι non ad defunctum, sed ad superstitem referendo, sed Ptolemaeum II Philadelphum agnoscere mavolt. Sed in eo, ut monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 315, nomen regium omissum gravissimam haberet offensionem.
- P. 52 n. 22. Interpretationem meam probat U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 346, nisi quod dubitat num οὐδὲν in lapide fuerit.
- P. 56 n. 28. Arsinoë II, Ptolemaei II Philadelphii sororem uterinam et per annorum 274—270 a. Chr. n. spatium uxorem, intellegit Strack. Cui Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 346 sqq. ita obloquitur, ut posse titulum ad illam spectare non neget, sed eodem atque adeo maiore iure etiam ad Arsinoë I priorem Philadelphii uxorem, Euergetae matrem, referri posse iudicet. Nam quod reginae parentes non nominentur sane non plane impedire quominus alteram Arsinoë intellegamus, sed in illa priore multo facilius esse explicatu.
- P. 57 n. 29, 2. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 347 me errasse docuit cum Ἀρσινόη[ς βασιλίσσης] reponerem. Etenim ex constante usu reginae appellationi ante nomen proprium locum fuisse, non post illud. Ipse Ἀρσινόη[ς Φιλαδέλφου] supplementum maxime probabile indicat.
- P. 58 n. 33. Wilcken Arch. f. Papyrusforschung III p. 347 a Strackio eas quidem rationes, quibus nullo modo titulum de Arsinoë II Ptolemaei Philadelphii uxore intellegi posse demonstratum ivisset, perbene refutatas esse concedit, sed ea refutatione neutiquam demonstrari, non licere aequo iure de Arsinoë III Ptolemaei IV Philopatoris uxore cogitare. Immo appellationem βασιλίσσαν huic potius sententiae favere. Nam Ptolemaei pacem cum Maga utique post annum 270 a. Chr. factam esse, quo decessit Arsinoë II. At mortuam ex titularum Aegyptiorum more simpliciter θεάν appellari, non βασιλίσσαν.
- P. 59 n. 34. (Cf. Addenda I p. 648) P. Perdrizet Revue des études anciennes VI 1904 p. 156 omnes huius generis cippos terminos (ὄρους) fundorum qui Arsinoë Philadelphii essent existimat. Ac certe id concedendum est, horum omnium lapidum miram similitudinem fortasse inde repetendam esse, quod uno certo tempore ei qui Alexandriae omnium reginae rerum administrationi praeessent in omnibus agris quas illa peregre possideret eiusmodi terminos erigi iusserint. Quare hanc sententiam vix minus probabilem esse quam meam fateor, sed nullo modo has dedicationes hominum privatorum qui Arsinoë divinis honoribus affecerint esse posse etiamnunc mihi persuasum est.
- P. 60 n. 35. De diverso nominum βασιλεύς et βασιλίσα usu mihi assentitur Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 349.
- P. 67 n. 43. Alterum eiusdem decreti exemplum anno 1902 item in insula Co erutum esse eiusque exemplum ab Herzogio cum Holleauxio communicatum refert P. Graindor Bull. de corr. Hell. XXVII 1903 p. 398; ex quo apparere v. 14 sqq. ita potius restituendum esse: ὁ δῆμος [ὁ | ἡμέτερος παρεκάλεσεν αὐτοὺς μετὰ Βάκχωνος | [τοῦ νησιάρχου αὐτόθι παρα]- μέναντας κτλ.

- P. 72 n. 46 not. 44. Vocem γραφίον vectigalis significatione recurrere Berl. gr. Urk. II n. 277 II, 44 observat Wilcken Arch. für Papyrusforschung III p. 349.
- P. 82 n. 52, 4. De illa ἐπτακωμία paullo plus didicimus ex papyris Florentinis quos publici iuris fecit G. Vitelli Atene e Roma VII n. 64. 65. Cf. quae exposuit U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 305 sq. Epistulae sunt inscriptae Ἀπολλωνίω στρατηγῶι Ἀπολλωνοπολίτου ζ'κωμίας (De hoc notae numeralis in nominibus compositis usu cf. n. 2405). Ex eis cognoscitur perperam titulum n. 52 Ptolemaide (*Menshijeh*) inventum dici, ut sunt in hoc genere mendacissimi indigenae. Immo originem eius ad Apollonopolin magnam (*Edfü*), ubi illae duae epistulae inventae sunt, redire. Quod Wilckenus mihi significavit egregie convenire cum Arbactis sive Hieracis (nam sine dubio recte me not. 5 utrumque nomen ad eundem deum rettulisse) sacris, quae hic titulus testaretur. Etenim hoc nomen Hierum significare, cuius templi magnificentissimi parietinae vastae etiam nunc Apollonopoli exstant (cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2846), cuiusque sacra etiam nomina hominum quae in illis papyris occurrerent insigniter testarentur, quippe ex quibus haud pauca a nominibus Ἀπόλλων, Ἰέραξ, Ὀρος derivata essent. Eodem etiam nomina Παχοῦμις et Παχομ-ατροῆς redire, quorum prima pars articulus, altera nomen ἡμ Aegyptiorum lingua accipitrem (*iépaα*) significans esset.
- P. 88 n. 55. Eximio acumine et felicissimo successu hunc titulum retractavit M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XXVIII p. 408 sqq. profectus a lacuna v. 22. 23, quam neque Berardo neque mihi contigit ut expleremus. Alii conati quidem sunt, sed eorum lectiones (ἐπι[μελητή]ν, ἐπι[στράτηγ]ον) ferri nequeunt, quia ectypo Vindobonae asservato accurate examinato ab A. Wilhelmo iam certum est quantum elementum esse Γ neque post id plus quam tres litteras desiderari. Unde collegit ἐπίγ[ονο]ν legendum esse, quod et A. Wilhelm huiusmodi rerum inter primos peritos probavit neque omnino in dubitationem vocari posse videtur. Cum iam illa aetate ἐπιγόνους vocari solitos constet filios eorum qui Alexandro successerant, recte H. iudicat non illius Lysimachi, qui Ptolemaei Philadelphi filius fuit, sed antiqui illius qui primum Alexandri dux et sodalis, deinde rex Thraciae fuerit, filium innui. Eum habuisse filium Ptolemaeum nomine constat (cf. n. 2244).
- P. 148 sqq. n. 66. 67. 68. Cum Sostrati titulos ederem atque interpretarer, nondum mihi nota erat egregia P. Perdrizeti commentatio, quae sane iam aliquanto ante in lucem prodierat, Revue des Études anciennes 1899 p. 264—272. Quod magnopere doleo cum quia aliis nominibus eius cognitio mihi utilissima futura erat, tum quia ei contigit ut multo accuratius Sostrati aetatem definiret. Nam argumentis, quae hanc in partem protulit, mihi quidem plane persuasit.
- P. 422 n. 69 not. 4. Apud U. Wilcken Aktenstücke aus der Kgl. Bank zu Theben n. IX, 40 ἡγεμὼν ἔξω τάξι[ε]ω[ν] occurrit, qui apocham scribit ἐρμηνεῖ τῶν Τρωγοῦτων. Cf. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320.

- P. 424 n. 72 not. 2. In titulo Lepsiano n. 466, ubi nomen Σαρωνιάς Schwarzius defendere conatus est, cum ipse graviter corruptum existimarem, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320 in tabula Lepsi manifestō recte Σάρων Ἰνδός legit.
- P. 434 n. 85. Philopatori eiusque uxori etiam Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320 titulum tribuit.
- P. 454 n. 90 not. 60. Meam verborum ξω; τοῦ πρώτου ἔτους; ἐπὶ τοῦ πατρὸς; αὐτοῦ interpretationem observatione sagacissima eademque ad persuadendum accommodatissima refutavit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320. Etenim sane, si ἐπὶ τοῦ πατρὸς; αὐτοῦ ab ἐπείσεοντο penderet, perversa maneret sententia loco ad Philopatoris annum primum relato. Nam quis aliquid fecisse dici potest sub regno cuiuspiam usque ad primum eius regni annum? Sed ἐπὶ τοῦ πατρὸς; αὐτοῦ arte coniungenda sunt cum τοῦ πρώτου ἔτους;, et sic adeo cogunt haec de Philopatore interpretari. Nam de ipso qui tum regnabat rege merus genetivus (πρώτου ἔτους; τοῦ βασιλέως;) unus usitatus erat, de priore autem aliquo defuncto eadem constantia praepositio ἐπὶ ponitur. Sic Tebt. pap. 64, 70 ἐν τῷ xθ' ἔτει ἐπὶ τοῦ ἀ[ρ]ε[τ]οῦ dicitur cum Ptolemaei VIII Energetae II aetate anni regni primi regis Ptolemaei VI Philometoris mentio fiat. In titulo 90 igitur intellegenda sunt vectigalia quae superiorum regum (Soteris, Philadelphi, Energetae) regnis usque ad primum Philopatoris annum (205/4 a. Chr. n.) constituta sunt.
- P. 466 n. 91, 2. Strackii supplementum ἐ[χ]ρόνου a me non recte tituli n. 90, 3 comparatione defendi observat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320. Nam illam esse partem sollennis regis appellationis ad verbum ex Aegyptiaco sermone expressam, in quo illis ἐχρόνου θεῶν Φιλοπατόρων et υἱοῦ τοῦ Ἥλιου item diversa nomina appellativa respondeant. Inde de hoc titulo mere Graeco nihil colligi licere, sed τοῦ ἐ[χ] βασιλέως; potius supplendum esse.
- P. 466 n. 92, 7. Vocem Μαρωνεύς non civitatem Graecam Thraciae Maroneam, sed demum civitatis Alexandrinorum indicare, ut Strackius statuerat, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322 ex terminatione collegit. Nam illius oppidi ethnicum potius Μαρωνίτης; aut Μαρωνάιος; esse apud Stephanum Byz. s. v. Atque etsi Stephani ethnica magna ex parte ficticia sunt, ut hic quoque Μαρωνάιος; esse videtur, tamen de Μαρωνίτης; probis et antiquis testimoniis constat. Cf. Syll.² 80, 87. C.I. Att. I, 226—259, ubi identidem recurrit. Demosthenes XII, 47. XVII, 23. L, 14. 20. 22. Polyb. XXII, 9, 2. 47, 2. 6. 9. 48, 4. 6. Sine dubio igitur Strack et Wilcken verum viderunt.
- P. 469 n. 94, 3 cum Addendis I p. 650. Satis probabiliter Εγρεός; et Εριεός; (de spiritu res incerta), quae ambo frequenter occurrunt in papyris Aegyptiis, eiusdem nominis formas, scriptura, non pronuntiatione discrepantes existimat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322. Etenim post ρ consonam palatalem j locum habuisse, cuius signo cum Graeca litteratura careret, modo vocalem cognatam ι, modo consonam γ, quae nonnunquam etiam in Graecis vocabulis in j abierit (id quod demonstrant scripturae ὀλιός, Φιλιετα, Τραγικός;), scribi solitam.

- P. 474 n. 97, 5 non recte a me Ὁσόρω scribi, tamquam si hic simplex datus (pro Ὁσίριδι) esset, docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322. Nam non modo iota mutum in tali dativo tam antiquo tempore omissum offensioni esse, sed Ὁσορ stirpem ita modo locum habere, si accentus alia stirpe Aegyptiaca cum Osiridis nomine composita in hanc a dei nomine transisset. Quare Ὁσορ-ώ, i. e. 'Osiris Magnus' potius legendum esse, ut Χνουμ-ώ, Χνομ-ώ, Χνουβ-ώ 'Chnubis Magnus'. Cf. n. 444, 24. 468, 32. 59.
- P. 478 n. 402, 5. Articulum τῆς relativi loco usurpatum neque mirari debbam neque ex Dorica Theraeorum dialecto repetere. Nam Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322 eam rem in papyris perfrequenter esse monuit provocans ad F. Völkeri commentationem Syntax der griechischen Papyri. I. Der Artikel. Jahresbericht des Realgymnasiums zu Münster in Westfalen 1902 p. 6. — Ibidem v. 44 μαχίμων Wilckenus iure me vituperavit, quod de μαχίμων nominis vi non satis caute P. M. Meyeri opinionem secutus essem, luculenter illam quidem refutatam a Wilhelmo Schubart, quaestiones de rebus militaribus quales fuerint in regno Lagidarum, diss. Vratislav. 1900, et a Grenfellio Huntioque Tebtunis papyri p. 552.
- P. 480 n. 403 not. 4. Aegyptum Ptolemaeorum aetate nondum in tres partes divisam fuisse certum est, ut Meyeri sententia de terra a Ptolemaeo Epiphane in tres epistrategias distributa ferri nequeat. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 423. Archiv für Papyrusforschung III p. 342. 323.
- P. 485 n. 406 not. 6. εἰσαγωγή non fuisse praesidem chrematistarum etiam Gradenwitzii Archiv für Papyrusforschung III p. 25 et Wilckeni ibid. p. 323 sententia est.
- P. 494 n. 444, 46. Pro [δρ]οφύλαξ etiam de [δρμ]οφύλαξ aut [δρε]οφύλαξ cogitari posse observat U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 323, et hanc potissimum postremam appellationem praefecto militari Syenes perbene convenire adnotat, quia regio deserta et montuosa prope Syenen (cf. n. 468, 40 ἐπὶ τοῦ κατὰ Συήνην ὄρους) illius imperio subdita fuerit. Contra terminorum (ἕρων) mentionem hinc alieniorem, quoniam tunc ipsum regni fines ad meridiem multo ultra Syenen prolatis esse titulus doceat. Vs. 20 [τῆς] [πεντεφ]υλίας, aut ut W. Otto proposuerit, propter spatii angustias potius [ε']φυλίας (ut ιβ' σχολίου n. 240, 5, ubi ipsius ε' φυλίας scripturae exemplum attuli ex papyro Londinensi), supplendum esse docuit Wilcken. Denique idem meam nominis Χνομὼ Νεβιτῆβ interpretationem correxit; nam 'Chnubis magnus' voce Χνομ-ώ significari, additum vero Νεβιτῆβ 'dominus Elephantines' esse. Denique v. 30 pro [βασιλικὸν νόμον] Wilckenus mavolt [συνοδικὸν νόμον], quia incredibile ei videtur, de huius sodalitatis feriis legem regiam latam esse. Sed mea quidem sententia non de huius sodalitatis rebus speciatim lata erat illa lex, sed multo latius patebat cum eis, qui privatim regis natales sacris sollennibus obire vellent, de ratione et ordine caerimoniarum nonnulla praecepta daret. Utrum eiusmodi legem regiam fuisse probabile sit tum in Aegypto necne, sane non mei iudicii est. Ex altera

parte Wilkeni inventum magnopere arridet, sed num synodus de suis ipsius legibus adiectivo συνοδικὸς νόμος usura fuerit tamen dubito.

P. 196 n. 116, 1. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 323 supplet συγγνώμην τοῖς κατὰ τὴν βασιλείαν γεγονόσιν ἀγνοήμα[σιν], allato papyro Tebt. p. 5, 2. 3: ἀφιᾶς(ε)ι τοὺς ὑπὸ τῇ[ν] βασιλῆαν π[ί]ντας ἀγνοημάτων. Iam papyrus Parisinum 63, 13 testari Ptolemaeum VII Philometora cum die 17. m. Augusti 163 a. Chr. n. regnum recuperaret, eis qui aliquid in eum deliquissent ignovisse, qua in re eodem vocabulo quod hic est utitur, ἀπολελυκότες πάντας τοὺς ἐνεσχημένους ἐν τισιν ἀγνοήμασιν. Non improbabiler igitur ad eandem amnestiam etiam hunc titulum referri. — v. 3 χρ[ῆ]σθ' αὐτῶι coniecit Wilcken, allatis nonnullis papyrorum testimoniis de contractione in *ā*, quae omnino extra Atticam recentiore aetate non rara est.

P. 204 n. 124. Magnopere dolui, quod U. Wilckenii de hoc tituli sententia, etsi iam anno 1896 (Deutsche Literaturzeitung p. 1388) publici iuris facta est, me fugit. Nam cum monumentum obscurissimum videretur tandem non sine gravibus scrupulis in Letronnii interpretatione acquievi, sed nunc iam nulla ex parte dubium mihi videtur, Wilckenum potius verum vidisse. Etenim natu minorem ex Ptolemaei V Epiphanis filiis per annos 169—163 a. Chr. una cum fratre maiore et sorore regnasse res certissima est neque unquam a quoquam in dubium vocata. Quem illo tempore θεὸν Φιλομήτορα appellatum esse, nomen θεὸς Εὐεργέτης vero tum demum assumpsisse, cum post fratris mortem (145 p. Chr. n.) denuo regno Aegypti potiretur, Wilkenus ap. Droysen Kleine Schriften II p. 442 demonstravit ex monumentis Aegyptiis quae hos tres omnes θεῶν Φιλομήτορων nomine comprehendunt. Quare quin statua Ptolemaeo VIII, qui postea Εὐεργέτης appellatus est, fratri Ptolemaei VI et Cleopatrae II erecta sit, non amplius videtur dubitandum esse. Id unum ambigas, utrum id illo communi omnium trium regno (a. 169—163 a. Chr.) an per illos annos (163—145 a. Chr. n.) factum sit, per quos Cyrenae unae in minoris fratris potestate erant, cum maior Aegypti sceptrum teneret. Hoc Wilckeno probabilius videtur, quia lapis in Cyrenaica inventus est. Sed hoc mea quidem sententia non multum momenti habet, quoniam antea Cyrenaica partem regni Aegyptiaci efficiebat, in qua ut per omnes alias regiones regibus statuae poni poterant et re vera ponebantur (cf. n. 33 cum addendis). Ex altera parte illa aetate quae intercedebant inter fratres rationes, si quid video non probabile reddunt, tum in regis Cyrenaicae monumento honorario fratris et sororis mentionem facturam fuisse civitatem Ptolemaensium. Quare illi priori sexennio (169—163 a. Chr. n.) titulum vindicare malim.

P. 205 n. 125 not. 4 cum addendis vol. I p. 652. De Ptolemaeo Eupatore accurate disputavit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 46 sqq., cuius sententia non multum discrepat a mea. Is enim unum eundemque Philometoris et Cleopatrae II filium primo a 153/2 a patre in societatem regni receptum, id quod probant papyri demotici, sed aliquot annis post rursus ea dignitate privatum et fortasse Cyprum missum esse, deinde vero post patris obitum per

- brevissimum tempus cum matre Cleopatra II regnasse dum a patruo Ptolemaeo VIII Euergeta II interimeretur. Quam sententiam bene defendit ab editoris Tebtunis papyrorum I p. 554 dubitationibus, qui Eupatora Philometore etiamtum superstitie decessisse et narrationem de caede adulescentis a patruo patrata (Iustin. XXXVIII, 8, 4) totam ficticiam esse probatum ierat. Quam memoriam neque ipsam quicquam habere quod fide indignum sit et insuper Iosephi contra Apionem II, 51 et Orosii V, 40, 6, qui sane temporum rationes perturbaret, locis confirmari observat Laqueur.
- P. 207 n. 429. Hunc titulum Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 324 iam anno 1896 (Berl. phil. Wochenschrift p. 1493) a se Ptolemaei III Euergetae (246—224 a. Chr. n.) regno vindicatum esse monet.
- P. 207 n. 430. Cum hic in vocis Βερηνικεύς interpretatione profectus essem a regula, quam in Graecis civitatibus valuisse certissimum est, domi demoticis uti cives, peregre ethnicis, me errasse docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 325, quia in Aegypto longe alius fuisset usus. Haec observatio vera est ac vel huius collectionis titulis compluribus comprobatur, ita ut Βερηνικεύς non minus probabiliter demoticum (Alexandriae) quam ethnicum haberi possit. — Vs. 26. 34. 44 pro Πελλίας, Πελλίου W. emendat Πελαίας, Πελαίου, quod nomen in illa potissimum Aegypti regione frequentibus testimoniis traditum sit. Cf. Gr. Ostraka II p. 479.
- P. 214 n. 432, 44. ξενι(α) emendat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 325 tam sagaciter quam probabiliter. Adiectivum item ad φορτία referendum est, cum substantivum ξένια nihil significare possit nisi dona hospitalia, quae notio ab huius tituli argumento aliena est.
- P. 218 n. 437 not. 3. p. 219 n. 438 not. 7. De loco, quem Ptolemaeus VII Eupator in ordine regum divinis honoribus affectorum tenet, docte et sagaciter disputavit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904, p. 31 sqq. Is observavit Philometore superstitie semper filium cum patre una regnantem ante parentes commemorari, recte et legitime, siquidem per tempora a pluribus una gesti regni semper in illo indice eum cuius primae in imperio partes essent, ultimo, socium regni paenultimo loco enumerari moris fuisset. Postquam vero regnum a. 145 p. Chr. in minorem fratrem Ptolemaeum VIII Euergetam II transiisset, legitimum futurum fuisse contrarium ordinem, quia Ptolemaeus VII Eupator post patrem Ptolemaeum VI Philometora defunctus esset. Sed per proximos annos tamen eadem negligentia vel tarditate, qua scribae etiam alibi formulas mutatae rerum conditioni non iam accommodatas retinuissent, hic quoque eos aliquantis perrexeris Eupatora ante Philometora recensere, id quod in papyris annorum 144/0 et 140/39 cerneretur. Deinde vero, id quod singillatim iam in papyro anni 142/1 a. Chr. n. factum esset, constanter teneri ordinem contrarium, qui tum unus recte se haberet. Atque hoc quidem tredecim papyrorum Graecorum et demoticorum per annos 139—148 a. Chr. testimonio confirmat, cum unus modo demoticus anni 134 a. Chr. n. (Revillout Rev. Egypt. I, 91) antiquum ordinem (Εὐπάτωρ — Φιλομήτωρ) habeat. Morte Ptolemaei VIII denique novam effectam esse

vicissitudinem; nam inde ab anno 416 constantem esse seriem Εὐπάτωρ — Φιλομήτωρ in papyris Graecis, itemque in demoticis praeter Argentinenses, qui sane pergerent patrem ante filium collocare. Quibus ex observationibus apparet, me non recte titulos 437—439, quippe qui Eupatora priore quam Philometora loco commemorent, a. 427 a. Chr. aut aliquo ex proximis attribuisse; immo intra annorum 443—439 a. Chr. n. spatium collocandos. Lochum, de quo duo alia attuli testimonia anni 427 a. Chr., sane eundem esse videri quem hic haberemus concedit Laqueur, sed recte monet eundem hominem in duobus monumentis paullo plus quam decennio distantibus occurrere profecto nullam habere offensionem.

P. 220 n. 439, 21. Wilckeno Archiv für Papyrusforschung III p. 325 merito nimis durum visum est, παρ' αὐτῆς ad Isin deam, cuius mentio non facta esset nisi septendecim versibus ante, referri. Immo pronomen non posse non spectare ad stelam. Sic vero dativum pugnare cum sermonis legibus; immo emendandum esse παρ' αὐτῆς[v], i. e. ut 'per hanc tabulam', 'huius tabulae ope' memoria grati animi ad posteros propagetur. De hac praepositionis vi provocat ad Isocratis VI, 52 παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς, neque omnino rarus est hic usus. — Ibidem v. 23 inter ἐν τοῖς et καὶ τὸ ἑρῶν τῆς Ἰσιδος (ἡμεῖς τε) lapididae culpa excidisse coniecit Wilcken.

P. 241 n. 468. De hoc gravissimo monumento egregie meritis est U. Wilcken, cum ectypi chartacei ope id restituere et illustrare aggrederetur. Iam anno 1888 cum societate archaeologica Berolinensi inventa communicaverat, qua de re breviter refertur Wochenschrift für klassische Philologie V 1888 p. 4262 et Archäol. Anzeiger 1889 p. 445. Deinde vero suae prioris voluminis huius collectionis censurae inseruit commentationem bonae frugis plenissimam de titulo (Archiv für Papyrusforschung III p. 325—334), quam ne neglegant impense rogatos velim quicumque libro meo usuri sunt, quia multifariam emendant, suppleant, argent mea. Ac gravissima quidem hic excerpere necessarium mihi visum est. Lapidem, si revera Syene (*Assuân*) inventus sit, utique Elephantine eo delatum esse observat W.; nam hic, non illic antiquitus erectum fuisse ex ipsius tituli argumento apparere. — Vs. 3 [ἐπὶ τῷ τῶπων, formulam usitatam de regis in aliquem locum adventu, reponendum vidit Wilcken. — Ibid. πάντας ἀπὸ τῆς μετὰ στ[ερῶν] Wilcken. — Vs. 4 [ἡ ἐξουσία] Wilcken, quod Strackii Mahaffique supplemento sine dubio praeferendum est. — Vs. 8 ἐν παραλαβῇ W. — Vs. 10 ante ΥΡΑΣ in ectypo et in ipso lapide lineam horizontalem, quae commodissime ad litteram Γ referatur, dispici testatur Wilcken ideoque [ἀργυρᾶς] supplet. Rei argenteae vero mentio eum admonet loci apud Senecam Natur. quaest. IV, 2, 7, ubi cum Philae et Abaton (n. 438⁴¹) commemorata essent, pergitur: *post spatium deinde magnum duo emicant seopuli: Nili venas vocant incolae, ex quibus magna v[er]s[us] funditur, non tamen quanta operire possit Aegyptum. in haec ora stipem sacerdotes et aurea dona praefecti, cum sollemne venit sacrum, iaciunt.* Quod quoniam praefecti Romani aurea dona illuc demittere consuevisent, neminem unquam dubitare potuisse, quin antiquo regum Aegypti

iure et officio functi essent. Itaque aut *φιδλας χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς* aut certe simile aliquid scriptum fuisse de donis quae Ptolemaeus rex per occasionem sui Elephantinen adventus deo Nilo obtulisset. Iam igitur apparere, fere mense Mesore hanc caerimoniam peractam esse. Itaque, etsi per se magis arrideret Mommseni opinio, haec sacra facta esse priusquam flumen crescere inciperet, ut sufficiens incrementum a deo peteretur (cf. Mommsen Röm. Gesch. V p. 565), tamen gratiae referendae causa post inundationem donum deo oblatum esse apparere. Iam dum etiam crescebat flumen, regi in eo navigare fas non fuisse (Plin. Nat. hist. V, 57: *cum crescit, reges aut praefectos navigare eo nefas iudicatum est*); ac re vera facile fieri potuisse, ut regis adventu iam summum fastigium assecutum esset ac iam crescere desineret flumen. Nam illius anni civilis initium fuisse die 24. m. Septembris, mensem Mesore igitur pertinuisse a die 16. m. Augusti ad d. 15. m. Septembris. At recentiore aetate prope urbem *Cairo* Nilum priore mensis Octobris parte ad summam altitudinem assurgere; atqui in Cataractarum regione integro fere mense ante totum incrementum decurrere, ut iam initio m. Septembris finitum esset. Quod tempus fortasse etiam v. 6 designari praesenti perfecti notione usurpato ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος ἀνήκει, i. e. ἀναβέβηκε, incrementum igitur finitum est. Ac de temporis quidem ratione verissime iudicat, sed num ἀνήκειν usquam alibi ascendendi notionem habeat, dubito; lexicographi quidem id dicunt, sed loci ab eis allati non comprobant; immo semper perveniendi, pertinendi similesve significationes insunt, praepositionis ἀνά vi locali debilitata et obscurata. — Vs. 11 ἐκ[ισμὲν] πόλει stare non posse reiecto [ν]εόκτιστον v. 4 observat W. — Vs. 13. 14 sic restituit W.: [ἵνα ἀ]εῖμνηστον τὸ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ βασ[ι]λίσσης Κλεοπάτρας τῆς μητρὸς καὶ βασ[ι]λίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς ὑπ[α]ρχῇ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Additamento θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων spatium non sufficere, sed hic in tenore orationis eo ne opus quidem esse. — Vs. 14 παρ' ἡμῖν ὑπ[α]ρχῇ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, κυριεύουσι τ[ῆς] ἐπικεχωρημένης ἡμῖν συντάξεως διὰ παντός]. W. Genetivum etiam alium fuisse posse, sed utique κυριεύουσι, quod nullo modo indicativus praesentis esse posset, sed utique dativus participii esset, flagitare dativum nominis vel pronominis quo referretur. — Vs. 20 post ἐπιτελεῖσθαι et vs. 22 post διακοσίας spatia vacua enuntiata inter se dirimentia esse monet W., ideoque aliter structam et dispositam fuisse hanc epistulam atque editores opinati essent. Tres fuisse periodos, quarum secundae initium sic restituit: προστετά[χ]αμεν οὖν Φορμουῖτι τῷ συγγενεῖ καὶ στρατηγῷ | καὶ ἐπιστρατήγῳ. Reliquam huius enuntiati partem sane integram suppleri non licere, sed summam sententiae perspicuam esse. Vocem ὑποχειμένην hic vix idem atque ὑπογεγραμμένην sibi velle, quia re vera nihil subiungatur, sed de eo usurpari quod constitutum sit, ut Pap. Lond. I p. 10, 21 τὰ ἡμίση τῶν ὑποκειμένων εἰς τὰ ἱερὰ διδόναι. p. 18, 5 ἐν τῇ γραφῇ τῶν εἰς τὰ ἱερὰ ὑπόκειται δίδοσθαι. Deinde W. emendat ὑποχειμένην σύνταξιν διδομένην κατ' ἔτος. — Tertiam huius epistulae periodum (v. 22. 23) sic legit W.: ἐπιχωροῦμεν δ' ὑμῖν καὶ τὴν ἀνάθεσιν ἧς ἡξιοῦτε στήλης ποιήσασθαι ὑπέρ

τε ἡμῶν καὶ βασιλείᾳς Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς. De hac Cleopatra, Ptolemaei X Soteris II (non ut nos opinati eramus, defuncti potius Ptolemaei VIII Energetae II) sorore eademque uxore Wilcken provocat ad testimonium Iustini XXXIX, 3, 2: *cui priusquam regnum daret (Cleopatra mater) uxorem adimit compulsumque repudiare carissimam sibi sororem Cleopatram minorem sororem Selenen uxorem ducere iubet*. Quae igitur hic una cum fratre et matre commemoratur non potest prior Soteris II uxor esse, sed altera Selene, quae ex quo regina facta est item nomen quod est Cleopatra sibi imposuit (Strabo XVI, 2, 3 p. 749. Iosephus Ant. XIII, 420). Videmus igitur m. Septembre a. 445 a. Chr. n. hanc Cleopatram Selenen regni potestate quidem, qua mater Cleopatra cum filio Ptolemaeo X utebatur, caruisse, sed honorum regni participem fuisse. — Vs. 35 περὶ τῶν κατὰ τὴν ση[μαιομένην] διὰ τῆς ἐντεύξεως νῆσον, i. e. insulam Ψῷ (v. infra) W., qui recte observat, de insula Σήτει (*Sehel*) omnino, quantum ex reliquiis superstitionibus iudicari liceret, nihil in his litteris scriptum fuisse. — Vs. 36 τῆς δεδομένης ἡμῖν ἐντεύξεως ὑπὸ τῶν ἀπὸ Σούνης] Wilcken, secutus exemplum similitum litterarum quae in papyris exstant. — Vs. 39 sqq. litteras petitorias non, ut Strackius existimavit ac mihi quoque verisimile erat, a sacerdotibus Chnumi scriptam esse, sed ab aliis hominibus, cum Mahaffy statuit Wilcken, quia in praescripto illorum sacerdotum manifesto mentio facta non sit; neque qui hanc petitionem conscripserint, Elephantine habitasse, ut illos sacerdotes, sed e regione eius in adversa Nili ripa (ἐπὶ τοῦ κατὰ Σούνην ὄρους v. 40). Sed tamen apparere, necessitudinem quandam his hominibus intercessisse cum illis sacerdotibus, quoniam haec petitio regi ansam dederit ad sacerdotes scribendi (v. 32—35). In altera vero eorundem hominum petitione v. 59 Χνουμὸν Ν[εβη]τῆς legi, et v. 44 supplendum esse [ἐν Ἐλεφαντίνῃ ἱερῷ δεδοξαμένου] ἔτι ἐξ ἀρχαίου καὶ ὄντος τῶν πρώτων, quae manifesto ad idem Chnumi delubrum spectent. In postrema parte tituli, ubi unus Mahaffy nonnulla legit, sed tam exigua, ut nos ea repetenda non existimaverimus, v. 67 a Mahaffy lecta sunt πο Σούνης; σκ, quae Wilcken ingeniose [τοῖς ἀπὸ Σούνης σκληροῦργοις] supplevit itemque v. 39 χαίρειν οἱ ἀπὸ [Σούνης σκληροῦργοι] fuisse suspicatur. Hos lapidas tum fortasse serviisse templo Chnumi Elephantinensi, ut iam conexio causae eorum cum illius dei sacerdotibus aperta sit. Sed difficillimum esse explicatu, quo pacto illius condicionis homines aulae regiae usum aliquem praestitisse dicantur (v. 37 παρεχομένων δὲ τὰς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ χρεῖταις), nisi forte ἐν τῇ αὐ[τῇ] emendandum sit. Sed haec omnia incerta esse ipse fatetur Wilcken. — Vs. 42 non Ψῶν ἱερῶ[μένης], sed Ψῶ ἀνιερωμένης legendum docuit Wilcken, nam ἀνιερῶν hac de re solenne esse et perfrequens. Hoc participium vero flagitare dativum nominis divini, ut legendum sit ἀνιερω[μένης] θεῷ Χνουμὸν Νεβητῆς, γεωργουμένης δὲ εἰς τὸ ἐν Ἐλεφαντίνῃ Χνουβιέτον. — Vs. 43 πριάμ[ενοι] δὲ τὴν ταύτης προστασίαν διὰ Παχ[νοβίου] W. — Litteras Pl v. 46 in ectypo certo agnosci testatur W. — Epistulae VII (v. 53 sqq.) tempus certum esse, quia Mahaffy duobus locis anni numerum mutilum quidem, sed ita ut facile suppleretur, agnovisset monuit W. Nempe v. 66 [ἐτ]ους

τρίτου καὶ πεντηχοστοῦ], v. 71 [ἔτους τρίτου καὶ πεντηχοστοῦ esse; Mahaffy lectionem ectypo confirmari. Anni 118/7 a. Chr. n. igitur esse has litteras. — Praeterea de huius partis lectione haec adnotat W.: V. 53 supplendum Εὐεργ[έταις χαίρειν οἱ ἀπὸ Συήνης σκληρουργοί. — Vs. 54 quid post ὄρους fuerit incertum; π[ολλ]ὰ spatium non explere, neque postremam litteram ante lacunum Π esse videri, sed Τ. — Vs. 56 κα[ὶ ὄντος τῶν πρώτων]. — Vs. 59 [ἱερᾶς γῆς νήσου καλουμένης Ψὼ ἀνιερωμένης θεῶ]. — Vs. 62 ..νομένας [ἀ]ργυρικὰς ἐπιγραφάς.

P. 279 n. 194, 29 non opus esse Franzii emendatione, sed retento EY supplendum esse εὐ[ωχεῖσθαι] monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334.

P. 303 n. 201. Num rex Silco Christianus fuerit, ut inde a Letronnio statuerunt editores, dubitat Wilcken Arch. f. Papyrusforschung I p. 419. 436. III p. 334. Structuram ἐπολέμησα μετὰ τῶν Βλεμύων (v. 3) redire in papyro Berolinensi 8914, 9 πολεμῆσαι μετὰ τῶν ἀπὸ Κερκῆσις monet idem; denique observat syncopen qua ἀρξ (v. 15) ex ἀρκ(τ)ος natum sit, haud pauca sui similia habere in papyris, ut ἀραξ et ἀρακος, βάθραξ et βά-τραχος inter se alternent.

P. 312 n. 202 not. 7. Difficultatem, quam hic tetigi, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334 sic expedire conatur, ut Senae titulum (v. 8. 9) per occasionem alterius Apollonii adventus accessisse statuatur. Medio tempore Apollonium et civitatem Romanam nomenque Iulium nactum esse et patre defuncto in eius arabarchiam successisse.

P. 313 n. 204 not. 3 pro '31 p. Chr. n.' lege '33 p. Chr.' ibidem n. 205 not. 6 pro '33 p. Chr. n.' lege '35 p. Chr. n.'. Cf. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334.

P. 325 n. 214. Wilckeni sententiam, quam hic secutus sum, a Seleuco I Nicatoris eiusque filio epistolam scriptam esse, non a Seleuco II Callinico cum fratre Antiocho Hierace, disputatione acuminis plena et ad persuadendum accommodatissima defendit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 90 sqq.

P. 351 n. 223. Niesio ad priorem meam sententiam redeunti et epistolam Antiocho II vindicanti assentitur R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 98 not. 4 studetque demonstrare maiorum mentionem hic v. 23. 24 et n. 222, 20 neutiquam eandem vim habere; sed id mihi quidem non persuasit.

P. 353 n. 224. Lapidem nunc Parisiis in museo publico (*Louvre*) esse refert M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XXVIII p. 416 not. 4 et collatione nova instituta aliquot tituli locos emendavit: v. 7 post συντέλει fortasse obiectum πάντα lapicidae neglegentia excidisse coniecit Holleaux. v. 8 dubitat idem, an καὶ ἂ γρ[άφ]εται pro καὶ ἂ | [οῖ]ται fuerit. Num forte has duas observationes sic in unam colligere licet, ut sumamus in exemplari, quod quadratario traderetur lapidi incidendum, συντέλει [π]ᾶ[ν]τα γρ[άφ]εται δεῖν fuisse? Vs. 11 numeri notam nomini ἔτους subiunctam plane evanuisse testatur Holleaux. V. 20 χαρίσασθαι sibi non minus durationis movere quam mihi fatetur idem. Distincte nihil iam in lapide agnosci nisi terminationem ΘΑΙ. Sed ante eam nonnulla litterarum

vestigia esse quae non convenient cum supplemento [δ(δς)θαι, de quo ipse cogitaverit. Vs. 34 ut restitutio [τοῦ προσήκο]ντος ἡμῖν κατὰ συγγένειαν confirmaretur, afferri potuisse etiam Polyb. IV, 35, 43: ἀπωτέρω μὲν τῶν προσηρμένων, προσηκόντων δὲ κατὰ γένος. Vs. 35 ANATEΘΗΤΩ integrum et recte scriptum in lapide exstare testatur Holleaux. Vs. 36 φανερά γίνεται incisum esse refert idem, vs. 38 [πρ]ὸς τὴν ἀδελφὴν προαίρεσις. Praeter has utilissimas singulorum locorum emendationes vero idem homo doctissimus de toto monumento ita disputavit, ut Sokolowium (Beitr. zur alten Gesch. IV p. 407 sqq.) et Laqueurium (Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae p. 63 sqq.) id Antiocho III Magno tribuentes eo quidem nomine errasse demonstraret, quod negassent ad Antiochum II Deum referri licere, sed eatenus verum vidisse, ut aequae bene de Antiocho III cogitari docerent. Si illius esset, ante a. 248 a. Chr. compositum esse, si huius, intra annorum 224—192 a. Chr. spatium. Nam nullum accuratius temporis indicium inesse, nisi quod ex Laodices reginae mentione appareret neque ante eius nuptias neque post eius mortem haec scripta esse. Atqui de conubii quidem tempore Polybii V, 43, 4—4 testimonio constare, mortuum vero esse ante hiemem 192/1 p. Chr. per quam rex Euboeam Cleoptolemi Chalcidensis filiam uxorem duxisset (Polyb. XX, 8, 4 sqq. Liv. XXXVI, 41, 4. 2).

P. 354 n. 224 not. 4. Quod negavi Ptolemaeum Lysimachi regis filium eundem esse cum illo Ptolemaei Philadelphi filio, quem Trogus prol. 26 et Athenaeus XIII, 593 a b Ephesi a patre defecisse et interfectum esse referrent, recte me iudicasse nunc constat, cum Holleauxii sagacitate patefactum sit illi Ptolemaeo Lysimachi filio ab Euergeta Telmessi principatum datum esse. Cf. add. ad n. 55. Eum vero hominem cuius apud Livium XXXVII, 56, 4 in rebus anni 189 p. Chr., ubi simpliciter Ptolemaeus Telmessius appellatur, et in eiusdem anni tabulis traditionum Deliis Syll.² 588, 94. 95, ubi Πτολεμαῖος τοῦ Λυσιμάχου legitur, mentio fit, manifesto non illum Lysimachi regis filium, sed eius ex filio nepotem cognominem esse. Cum vero edictum n. 224 aut ab Antiocho II ante a. 248 a. Chr. scriptum sit aut ab Antiocho III intra annos 224—192 a. Chr. n., utrum hic Ptolemaeus Lysimachi f., Berenices pater, avus an nepos intellegendus esset ambiguum esse monuit. Nam ante a. 248 quidem atque etiamtum proximis post a. 224 annis maxima cum probabilitate de avo cogitari, sed si titulus in posteriores Antiochi III annos incideret, necessario nepotem potius Berenices patrem habendum esse.

P. 413 n. 253. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335 aliquanto latiore fulse lapidem conicit, quam Haussoullier, Koehler, nos sumperimus. Nam v. 4 θ[εοῦ Ἐπιφανοῦς], v. 5 [βασιλεῖ Ἀντιόχῳ] desiderari. Quod ut non negandum est, sic aliis locis aegre restitueris quae illud amplius spatium commode expleant, maxime v. 2 3 κ[αὶ] τ[ὸ]ς τῆς πόλεως. Quare nescio an titulus inaequali longitudine versus habuerit.

P. 425 n. 262. Nomen κατόχοι me perperam intellexisse, quia immemor essem papyrorum Serapei quod Memphi erat, monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335. Illic eandem vocem recurrere neque

- dubium esse quin Preuschen Mönchtum und Serapiskult 1903 p. 36 recte homines interpretatus esset quorum mens divino quodam numine capta ac quasi possessa esset (*Besessene*).
- P. 445 n. 268 not. 9. Iniuria Boeckhii emendationem a me spretam esse docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335. Etenim προτεσθαι de persolvendis pecuniis in papyris Aegyptiacis plus semel occurrere, ut ipse observasset Götting. Gel. Anz. 1894 p. 720.
- P. 455 n. 279. Errore Gaeblero supplementa huius tituli deberi adnotavi. Immo is Erythrae p. 49 Fränkeliāna repetit, F. Stähelin vero Geschichte der Kleinasiatischen Gallier p. 35 not. 2 ea proposuit, quae a me recepta sunt.
- P. 545 n. 323, 43. Octavum diem Apollonii mensis hic significari apparet ex titulo n. 764, 29 [καλλιστην] | ἡγησάμενος εἶναι τὴν ὀγδόην τοῦ Ἀπολλωνίου μηνός, ἐν τῇ τελέσας ἐπιτυχῶς ἐν [-----] τὴν στρατείαν ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ κατῆλ[θ]εν εἰς τὴν πόλιν.
- P. 549 n. 333. R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 100 sq. non modo suo Marte ad eandem sententiam atque ego pervenit, non Seleucidae cuiuspiam, sed Attali II aut Attali III has esse litteras, sed hoc iudicium argumento confirmavit, quod eis quibus ego usus sum multo gravius et certius esse non infitior. Acutissime enim observavit, Seleucidas quidem reges in epistulis plurali numero de semet ipsis uti, Attalidas vero singulari contentos esse, qui hic constanter usurpatus esset (v. 2 βεβαιῶ. v. 6 τῶν ἐμῶν προγόνων. v. 7 μ[οι]. v. 9 ὑπηγόρευσα. v. 11 ἐκέλευσα).
- P. 525 n. 335, 82. Supplementum meum comprobatum est titulo n. 556, 45. 46, ubi nomen δωσιδικία integrum exstat.
- P. 580 n. 375. Sententiam Meyeri et Reinachii, non unum, sed duos reges, quibus Mithridates nomen fuisset, inter Pharnacem I et Mithridatem Eupatora fuisse, Mithridatem Philopatora Philadelphum et Mithridatem Euergeten Eupatoris patrem, docte et sagaciter defendit F. Dürrbach Bull. de corr. Hell. XXIX p. 486 sqq. 493 sqq. Qui Th. Reinachium secutus dedicationem Lyciorum (n. 551) non Sullana aetate, sed a. 168 a. Chr. post Lyciam Rhodiorum dominatione liberatam factam esse statuit, ut regis Ponti inter Pharnacem et Mithridatem Euergetem regnantis titulus eiusdem aetatis et monumenti esse possit. Dubitationem movet quod in numero titulorum qui ad idem monumentum utique referendi sunt nonnulli inveniuntur manifesto recentiores. Sed si de illa Lyciorum dedicatione et hoc Mithridatis Philopatoris Philadelphi titulo verum vidit Reinachius, hoc monumento dirimitur lis inter ipsum et E. Meyerum de parentelae ratione. Nam cum Meyer Philopatora Philadelphum maiorem natu Pharnacis I filium, Reinach vero minorem eiusdem fratrem fuisse existimaverit, hunc quidem verum vidisse inde apparet, quod hic Mithridatis, non Pharnacis filius dicitur.
- P. 624 n. 408, 4. Quod Ψερικιοκωμήτης ethnicum ad Pselchin Aethiopiae retuli, opinio me fefellit. Nam hoc vici Pisidiae potius nomen esse apparet ex titulis quos edidit Sterret Papers of the American school at Athens III p. 232 n. 366, 24. p. 257 n. 376, 36. Cf. ibid. p. 273.

VOL. II.

P. 33 n. 445 not. 3. Mysiae Abbaitidis mentio fit etiam in titulo inedito Bargylliensi, ex quo P. Foucart La formation de la province Romaine d'Asie p. 30 haec excerpsit (inde Revue arch. Quatrième série II 1903 p. 472 n. 378):

v. 13 sqq.: Μανίου τε | Ἀκυλλίου τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ ἀναζεῦξαντος ἐπ[ι]
 15 Μυσίας || τῆς καλουμένης Ἀβ[β]αΐτιδος εἰς τοὺς ἄνω τόπους, ἀπολιπόντος
 δὲ | ἐν τῇ [Καρ]ίᾳ ἀντιστρατήγον Γναῖον Δομέτιον Γναίου καὶ τινος τῶν
 θυ[ν]ά[μεων ἀπ]οτάξαντος αὐτῶι καὶ τοὺς πλείστους τῶν συμμάχων, ἔ[χ]ον-
 τος δὲ τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου ἀποσταλέντας κατὰ συμμαχίαν [μεθ'] αὐτοῦ |
 καὶ ἄλλα τε πολλὰ καὶ μεγάλα ποήσαντος εὐήμερήματα καὶ τὰ ὀχυρώ-
 20 [ματα τῶν Μυσῶν] δοκούντα εἶναι δυσάλωτα (κατὰ) κράτος λαβόντα κτλ.
 p. 23 sqq.: [μ]ηχνομένου | δὲ τοῦ πολέμου συνέ[β]αιεν θ[λ]ίβεσθαι τὴν πόλιν
 25 [τὴν ἡμετέραν διὰ τὸ || ὑπὸ] τῆς Κοίντου Καίπιω[ν]ος ἐπιπαγῆς κατὰ τὸ
 συνεχές [δεῖ τοὺς πολίτας | ἐστ]ρατευκέναι, ἐξαπεσδλθαι δὲ ὑπὸ τοῦ δή-
 μου καὶ ἀπὸ [τῆς ἀρχῆς στρατιώ]τας εἰς τὸν πόλεμον καὶ πλείονας ἐ[πη]-
 κολουθηκέναι κτλ.

Nonnulla hic aliter me adornasse ac Foucartum moneo; sed cum neque ea magni momenti sint neque plus proficere potuerim quia integri decreti exemplo carebam, non opus esse puto ea singillatim enotare. Argumentum decreti ad res a. 429 a. Chr. n. a M'. Aquillio consule in Asia gestas (Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 369 sqq.), spectare apparet. Q. Caepionem (v. 25) consulem anni 406 a. Chr. n. esse Cn. Domitium Cn. f. vero eum qui a. 420 a. Chr. n. fasces gessisset magna cum probabilitate coniecit Foucart.

P. 36 n. 448 not. 2. Cum non modo μεθοδοτεῖν τινα usitatum fuerit, sed etiam infra n. 764, 54 legatur ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς προχάσαντας τὴν λαμπάδα, dubito an omnia huius generis verba accusativum personae asciscere possint, ut non reprehendendum sit δικαιοδοτήσαντα τῇ ἐπαρχείᾳ.

P. 94 n. 483. B. Keil Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 76 sqq. Kolbii emendatione v. 34. 32 ο[ἱ] [χί]ας reiecta supplet παρὰ τὰς δ[ι]δοὺς καὶ τὴν γειτνίασιν, monens παρὰ τὰς δδοὺς pendere a κεκτημένοι, particula vero καὶ nomen τὴν γειτνίασιν coniungi non cum proximo δδοὺς, sed cum illo superiore v. 30: 'Ei qui fundos iuxta vias possident, puras et vacuas praebeant vias ipsas et viciniam earum'. Usque ad complurium stadiorum spatium purgari iuberi nemo credet. — Vs. 95 τοῦ προαιρουμένου, a Kolblo perperam intellectum, idem fere esse ac τοῦ βουλομένου, Keilium non magis fugit, quam me. — Item vs. 422. 423 τὰ πρὸς τοὺς γείτονας verum esse et adverbiali notione intellegendum, ideoque Kolbii emendatione τὰς non modo opus non esse, sed articulum τὰς περιτάσεις omnino hic inepte addi, adnotavit Keilius; cum eadem ratione titulum interpreterer, ipse quoque editoris emendationem sprevi. — Praeterea tribus locis imagine lapidis accuratius examinata emendavit Kolbii exemplum: v. 84. 85 ΥΣΤΕΡΑΙΑΙ pro illo miro ΥΣΤΕΡΕΙΑΙ

- agnovit, v. 26 ΕΙΚΟΣΙΝ, ut ne alibi quidem usquam ante vocalem in hoc titulo N omitteretur, v. 182 ΑΦΕΙΕΣΘΩ, quod praesens syntaxi flagitari iam priusquam in lapide agnosceret perspexerat. Emendationem lenissimam κομι[ζ]έσθωσαν v. 89 ipse quoque in medium protulit. Sed quod v. 129 dativum πέτραι defendere posse sibi videtur, cum eo facere nequeo.
- P. 405 n. 484. Acutissime et doctissime de hac inscriptione disputavit Bruno Kell Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 73 sqq. Qui primum quidem v. 23 Prottii supplementum (δῆλ)ον itemque totam illius interpretationem huius loci improbat. Etenim ὀλίγους non humiles esse, sed paucos. Eos vero intellegi piscium venditores. Qui cum illis iniquis exactionibus vexarentur, iam (καὶ) hoc ipsum iniustum esse. Sed cum etiam qui emerent, qui plurimi essent, hanc iniquitatem necessario sentirent, quia illi pretia augerent, etiam multo maiorem fieri iniuriam. Quare illud ΑΙΟΝ non ex (δῆλ)ον corruptum, id quod etiam a litterarum ductibus non multum probabilitatis haberet, sed ex [οὐ δίχ]αιον aliquot litteris omissis natum esse; quae omnia mihi quidem probavit homo doctissimus. Contra v. 23 genitivum ἐργασίας retinet, sed ante δοκεῖ conicit διτάξις (cf. v. 36. 37) aut omisum aut certe mente supplendum esse. At hoc quidem perquam violentum est, illud vero non multo lenius, et de eis quae in lege (διατάξει) scripta sunt, quo pacto dici licet δοκεῖ διαλέγεσθαι, tanquam si in opinione positum esset, quid illic scriptum esset, quid non? Quare ut rem incertam esse neque Prottii coniecturam difficultatibus carere concedo, sic in Keilii sententiam pedibus ire nequeo. Utique illum de vocis ἐργασταί notione mecum consentire eximio cum gaudio vidi.
- P. 457 n. 512. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième sér. II 1903 p. 174 n. 207.
- P. 222 n. 546. Lapide iterum collato titulum edidit G. Mendel Bull. de corr. Hell. XXVII 1902 p. 324 n. 28, et definite testatus est v. 3 ΔΙΕ in lapide esse. Doubleti errorem ΚΑΙΣ exhibentis inde natum, quod duae fortuitae lapidis rimae ita cum dextra proxime antecedentis litterae Ν hasta media coniungerentur, ut fallax ligaturae ΝΚ species oreretur. Praeterea Mendelii exemplo antiquiorum testimonia confirmantur, nisi quod 5 simpliciter ΠΟΝΤΙΦΙΚΑΓΑΜΒΡΟΝ in lapide esse discimus; v. 8. 9 non Σεβ(αστοῦ) | [τὸν] πάτρωνα sed Σεβ[[αστοῦ],] πάτρωνα. Quod probare nequeo cum quia v. 9 initio ex ipsius Mendelii apographo probabilius est tres quam quinque litteras intercidis, tum quia illius supplementa peccant contra legem versus per integras syllabas distinguendi ceteroqui in hoc titulo religiose observatam. Ceterum alius lapidis, qui geminum titulum habebat, partem dextram in qua paucae modo cuiusque versus litterae exstant, itemque tertii frustula exiguas sinistri marginis particulas continentia eodem loco inventa ed. Mendel ibid. p. 325 n. 29. 30.
- P. 228 n. 551. Multo antiquiorem quam Mommsenus hanc dedicationem existimant Th. Reinach eumque secutus F. Dürnbach, qui anno 168 p. Chr. factam putant, Lyciis Romanorum beneficio Rhodiorum dominatione liberatis. Cf. Polyb. XXX, 5, 12: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ σύγκλητος ἐξέβαλε δόγμα διότι δεῖ Κᾶρας καὶ Λυκίους ἐλευθέρους εἶναι πάντας ὅσους προσέειμε Ῥοδίοις μετὰ τὸν Ἀντιοχικὸν πόλεμον. - Liv. XLV, 25, 6

in praesentia deducere ante certam diem ex Lycia Cariaque iusserunt praefectos. B. Niese Gesch. der gr. u. maked. St. III p. 494. V. quae adnotavi supra in Addendis ad n. 375.

- P. 347 n. 622. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième série II 1903 p. 456 n. 329.
- P. 349 n. 624. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième série II 1903 p. 457 n. 333.
- P. 359 n. 653 not. 3. Eandem formulam habes etiam in titulis Syriacis ap. Dussaud et Macler, Nouvelles archives des miss. scient. et litt. X 1902 p. 657 n. 44 a: τοῦ βασιλέως πολλὰ τὰ [ἐ]τη. 44 c: Ἰωάννη Πρωτέω πολλὰ τὰ [ἐ]τη.
- P. 360 n. 654. Mommseni de C. Cornelio Gallo commentatio nunc recusa est in libro Reden und Aufsätze von Theodor Mommsen, Berolini 1905 p. 449 sqq.
- P. 400 n. 669, 34. 35 cum nota 68. Re iterum perpensa tamen cautius mihi videtur id quod molestum est in Wilkeni interpretatione tolerare quam vocabulo διαλογισμός propter hunc unum locum aliam significationem atque cum alibi tum infra in hoc eodem titulo habet tribuere.
- P. 441 n. 672. Ex Schiffii commentatione titulus repetitus est Revue archéol. Quatrième série II 1903 p. 473 n. 304.

INDICES.

I.

Nomina virorum et mulierum

praeter reges et imperatores eorumque familias.

- Ἀγαθάγγελος Ἀβελήνης τῆς Δεκαπόλεως 631, 4
Ἀγαθάνωρ 49, 7
Ἀγαθόβουλος Νέωνος Ἀλεξανδρεύς 79, 3
Ἀγαθόδωρος κωμικός 51, 31
Πόπλιος Ἰουέντιος Ἀγαθόπους ἀπελεύθερος 660, 5
Ἀγαθόπους Λάχτης Τύριος 595, 39
Ἀγαθος ἐφημέσιος 487, 7
Ἀγέδικος Δαφίταις Ἡολεύς ἀπ' Ἀλεξανδρείας 316, 4. 5
Ἀγέπολις Λάμπωνος Ῥόδιος 58, 3
Ἀγριμονίδας Ζεφύρου Δυμαῖος 252, 3
Ἀγρισιμένης Ἑρμησιδείου Ἑρέσιος 8, 37
Ἀγρισιφῶν Ἀχαιὸς ἀπὸ Πατρῶν 191, 7
Ἀγίας Δημοθέτου Κρήτης ἀρχισωματοφύλαξ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως 113, 2
Ἀγλαδὸς Κῆρος 416, 4
Γάτιος Ἰούλιος βασιλέως Ἀλεξάνδρου υἱὸς Ἀγρίππας ταμίης καὶ ἀντιστράτηγος τῆς Ἀσίας 429, 3 sqq.
Ἀγρίππας Ἀφαρέως 419, 3
Ἀγρίππας Ἡρώδου 425, 3
Κόϊντος Ἀγχαρηνὸς Εὐτύχης χαλκουργὸς 590, 4
Ἀγώνιππος Ἑρέσιος τύραννος 8, 18. 20. 21. 114. 129. 131
Ἀἰδὸς Μαλέχου 616, 5
Ἀθηναῖον 200, 9
Ἀδιατόριξ Γαλάτης 534, 3
Ἀδραστος Ἀδράστου (πρεσβύτερος) Κίπριος 583, 5. 12
Ἀδραστος Ἀδράστου (νεώτερος) Κύπριος 583, 13
Ἀδριανὸς ὁ καὶ Σόαιδος Μαλέχου ἐθνάρχης 616, 1
Ἀειζανᾶς 200, 1
Ἄετος 128, 2. 606, 3
Ἄετος Ἄετου Ἀλεξανδρεύς, ἱερεὺς Ἀλεξάνδρου κτλ. 90, 4
Ἀζάρατος Παννοχωμίτης 224, 44
Ἀθαμβὸς Δελφὸς ἱερεὺς 241, 2
Ἀθαναίων 250, 7
Ἀθηναγόρας 331, 25
Ἀθήναιος 202, 7
Ἀθήναιος ὁ ἐπὶ τοῦ ναυστάθμου 221, 53. 54
Ἀθήναιος ἀνεψιὸς βασιλέως Ἀπτάλου 331, 5
Ἀθήναιος Σωσάνδρου 331, 13. ἱερεὺς Διονύσου Καθηγεμόνος 331, 18. 19. 24. 26. 56. 59
Ἀθήναιος Ἀθηναίου Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Ἀάτω στεφανηφόρος 459, 2
Ἀθήναιος Μειδίου Κυζικηνός 331, 29. 30
Ἀθήναιος Μιλήσιος 226, 5
Ἀθηνίων Ἀθηνίανος τοῦ Λούπου Γερρασηνός 622, 4
Ἀθηνίων Κλήμεντος ὁ καὶ Λυκίσκος Κοροπιστεύς 574, 9
Ἀθηνόδωρος Οὐαβάλλαθος αὐτοκράτωρ 647, 6. Σεπτίμιος Ἀθηνόδωρος βασιλεὺς 649, 4
Ἀθηνόδωρος Κανίος 592, 4
Ἀθηνόδωρος Περγαμηνός 335, 5. 49. 96
Ἀϊανὸς Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος 687, 5
Ἀιγίων Μυρρινούσιος 170, 7

Αἴγυπτος 164, 2. 165, 2
 Αἰθιοβήλιος συναγωγεύς 573, 10
 Αἰλουρίων ὁ καὶ Κοδράτος Ἀρτεμιδώρου
 υἱός 683, 5
 Αἰμίλιος Ἰούγκος πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ
 καὶ ἀντιστρατήγος 587, 6
 Λεῦκιος Αἰμίλιος Ῥήκτος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 663, 2
 Αἰοιορίξ Ἀττιδος ἱερέως ἀδελφός 315, 14
 Αἰράνης Παλμυρηνός 629, 4. 636, 5
 Αἰράνης Ἀλαινῇ Παλμυρηνός 635, 3
 Αἰράνης Μοκίμου Παλμυρηνός 634, 2
 Σεπτίμιος Αἰράνης Ὀδαινάθου Παλμυ-
 ρηνός, συγκλητικός, ἑξαρχος Παλμυ-
 ρηνῶν 643, 1
 Αἰράνης Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 642, 3
 Αἰράνης Σοραίχου Παλμυρηνός 635, 2
 Αἰσχρων Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Αἰσχύλος πρεσβευτής 5, 5. 48
 Αἰσχύλος στρατιώτης 38, 4
 Αἰσχύλος Ἀντιοχεύς 247, 1
 Αἰχμων Ἀπολλοδότου Εἰάνθιος (Σαρπη-
 δόνιος) 552, 1. 553, 1. 554, 3
 Ἀκάμας στεφανηφόρος Πριτηνέων (v.
 adn.) 215, 27
 Ἀκάνων Γαλάτης 757, 2
 Ἀκέστιμος Κρῆς Κουρτωλα(ῖ)ος 71, 1
 Ἄκτιος πρεσβευτής 5, 70. 6, 1
 Ἀκταῖος Σίμωνος Ἀθμονεύς πρόεδρος
 ἐπιψηφίζων 771, 6
 Ἀκύλα Σατουρνείνος οὐετρανός 206, 7
 Ἰούλιος Ἀκύλας ὑπατικός 544, 9
 Ἀκύλας Γαλάτης 533, 84
 Κλαυδία Ἀκυλλία ἀρχιέρεια, Ἰουλίου
 Σεουήρου γυνή 545, 1
 Μάνιος Ἀκυλλίος στρατηγὸς Ῥωμαίων
 Vol. II Add. p. 551, 13. 14
 Τίτος Ἀκυλλίος Πρόκλος ἀνθύπατος
 Ἀσίας 480, 11
 Ἀκωρίς Ἐργέως 94, 3 (cf. Add. vol. I
 p. 650. vol. II p. 541)
 Ἀλαινῆς Σεφφερᾶ Παλμυρηνός 635, 4
 Ἀλᾶς Νεσῇ Παλμυρηνός 632, 1
 Ἀλᾶς Ῥεφέλου Παλμυρηνός 632, 1
 Ἀλβιόριξ Γαλάτης 533, 63
 Ἀλβιόριξ Ἀτεπόριος Γαλάτης 533,
 23: 32

Ἀλε . . . 520, 10
 Ἀλέξανδρος ἱατρός 690, 4
 Ἀλέξανδρος (στρατηγός) 229, 101
 Ἀλέξανδρος ὑπατικός (βασιλεύς) 544, 9
 Ἀλέξανδρος ἑπαρχος Θηβῶν 690, 1
 Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου
 ἐπιστρατήγος τῆς Θηβαΐδος 663, 2.
 ἑπαρχος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ
 586, 5. ἑπαρχος Αἰγύπτου 669, 2. 3
 Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος (νεώτερος)
 705, 2
 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου σωματέμπορος
 524, 4
 Ἀλέξανδρος Ἀπολλοδώρου 250, 3
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀλέξανδρος Ἀμαστρια-
 νός 531, 2
 Ἀλέξανδρος Λοχίγγου Μιλήσιος ταμίας
 τῶν ἱερῶν 214, 5
 Ἀλέξανδρος Συνδαίου Ὁροανεύς, διά-
 δοχος στρατηγοῦ 86, 6
 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Παλμυρηνός
 γραμματεὺς 629, 2
 Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Ἰαδῆς Οὐαβαλλάθου
 Παλμυρηνός 636, 1
 Ἀλέξανδρος Φιλοπάτορος Παλμυρηνός
 629, 4
 Κλαύδιος Ἀλέξανδρος Περιγαμηνός θεο-
 λόγος 513, 7
 Γάιος Ἰούλιος Ἀλεξίων Ἐμεσηνός 604, 4
 Ἀλεύας Ἐρχομένιος ἄρχων 316, 2
 Ἀλκαῖος Σαρδιανός ἱερεὺς Διὸς Πολιέως
 437, 91
 Ἀλκίας ὁ καὶ Νικόμαχος Γερασηνός 623, 5
 Αὐρηλία Ἀλκίππιλλα Λαιλιανή 517, 11
 Ἄλυπος 742, 4
 Ἀλφασάτης (σατράπης) 431, 1
 Ἀμέλαθος ἱερεὺς 619, 7
 Ἀμέλαθος Δημητηρίου τοῦ καὶ Δάμμω-
 νος, Δημητηρίου ἀπελεύθερος 620, 4
 Ἀμενεὺς Αἰγύπτιος ἱερεὺς τοῦ κοινοῦ
 τῶν ὀλυροκόπων 729, 5
 Στατίλιος Ἀμμιανός 614, 4
 Ἀμμόνιλλα 759, 1
 Ἀμμόνιος 83, 4. 130, 16. 19. 20. 35.
 38. 40. 163, 2. 176, 7
 Αὐρήλιος Βησαρίων ὁ καὶ Ἀμμόνιος
 στρατηγός Ὀμβίτου Ἐλεφαντίνης 210, 1

Ἀρμάνιος Ἀπολλωνίου 130, 23. 25
 Ἀμύντας Ἀμύντου εἰσαγωγεὺς χρημα-
 τιστῶν 106, 13
 Ἀμύντας Βριγάτου Γαλάτης 544, 3
 Ἀμύντας Γαιζατοδιάστου Γαλάτης 533, 27
 Ἀμύντας Δυτιλάου Γαλάτης 544, 4
 Ἰούλιος Ἀμυντιανὸς Ἀγκυρανὸς 544, 12
 Ἀναξαγόρας Ἀβυδηνός 444, 11
 Ἀναξίλας Λυκιδεὺς Πριηνεύς 215, 27. 28
 Ἀναξίμβροτος (στρατηγός) 224, 1. 12.
 Ἀναξίπη 264, 10
 Ἀναξίων 245, 21
 Ἀνατόλιος στρατοπεδάρχης καὶ ὕπατος
 605, 2
 Ἀνδρομένης Δελφός ἐπιμελητὴς Σω-
 τηρίων 150, 16
 Ἀνδρόνικος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς
 Λάτμυ 459, 11
 Ἀνδρῶν Φιλόφρονος ἱερέυς 245, 31
 Ἀνείνας Λυσίου 607, 5
 Ἄνεμος 770, 6
 Ἀνέκτος οἰκονόμος σιτικῶν τῆς Ἡρα-
 κλείδου μερίδος 179, 7. 20
 Ἄνναμος Κάδου οἰκοδόμος 770, 8
 Στατίλιος Ἄννιανός, στρατῶν ἐπάρχου
 Ἰλῆς Οὐοκοντίων, Θελασηνός 628, 1
 Ἀνόδικος Ἀριστολόχου νεώτερος Ἄσσιος
 444, 9
 Ἄντ. 245, 33
 Ἄνταλλος Δελφός 345, 19
 Ἀντίγονος (Φιλίππου Μακεδῶν) 6, 10.
 13. 17. 32. 37. 39. 7, 2. βασιλεὺς
 Ἀντίγονος 8, 104
 Ἀντίγονος Μιλήσιος 193, 16. 17.
 226, 2
 Γάιος Ἄντιος Αὐλός Ἰούλιος Αὐλοῦ
 υἱὸς Κουαδράτος, δις ὕπατος κτλ. 486, 1.
 Ἰούλιος Κοδράτος 544, 7
 Ἀντιοχὶς Τεϋθραντὸς Δορυλαῖς σε-
 βαστοφάντης 479, 12
 Αὐίδιος Ἀντίοχος Ἰερωνύμου καὶ Λαο-
 δίκης υἱός 766, 1
 Ἀντίοχος ὢνος Γερασσηνὸς ἄρχων
 621, 6
 Ἀντίοχος Ἀντιόχου τοῦ Διονυσίου
 Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμυ στε-
 φανηγόρος 459, 16

Σεπτίμιος Ἀντίοχος Παλμυρηνός βασι-
 λεὺς 650, 2. 651, 2
 Ἀντίπατρος 4, 9. 371, 1. 732, 4
 Ἀντίπατρος ἱερεὺς Διός 65, 11
 Ἀντίπατρος Ἐφέσιος 481, 7
 Ἀντισθένης Πριηνεὺς πρεσβευτὴς 12, 3
 Λούκιος Ἀντίστιος Ἀσιατικὸς ἐπαρχος
 ὅρους Βερενίκης 674, 6
 Ἀντίφιλος Ἀγαθάνορος 49, 2. 7
 Ἀντιφῶν Μιλήσιος 226, 3. 4
 Ἀντωνία (Μάρκου Ἀντωνίου θυγάτηρ)
 εὐεργέτις 377, 5. 6
 Ἀντωνία Μαξίμα Ἀντωνίου Ῥούφου θυ-
 γάτηρ 529, 22. 30
 Λεύκιος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός, ἀντι-
 ταμίης καὶ ἀντιστράτηγος 448, 2
 Μάρκος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός, αὐτο-
 κράτωρ, ὕπατος ἀποδεδειγμένος τὸ β'
 καὶ τὸ γ', τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν
 δημοσίων πραγμάτων διατάξεως 453, 1.
 [Μάρκος] Ἀντώνιος 195, 1
 Ἀντώνιος Καπίτων, γραμματεὺς Φιλῶν
 204, 2
 Μάρκος Ἀντώνιος Σεργία Ῥοῦφος 529, 1
 Ἀντώνιος Ἀντωνίνος Ἀγκυρανὸς φύλαρ-
 χος 547, 18
 Λεύκιος Ἄξιος Νάσων ἀνθύπατος Κύ-
 πρου 583, 3
 Ἀουεῖδος Μαλειχάθου 423, 2. 3.
 Ἀουίδιος Ἡλιόδωρος ἐπαρχος Αἰγύπτου
 702, 5
 Ἀουίδιος Κουιῆτος ἀνθύπατος Ἀσίας
 502, 1
 Αὐλός Ἀουίλλιος Φλάκκος ἐπαρχος
 Αἰγύπτου 661, 1. 669, 27
 Αὐεῖτος ἐκατόνταρχος σπείρης πρώτης
 Φλαουίας Κιλίκων ἱππικῆς 678, 6
 Ἀπατούριος Νικομηδεὺς 341, 13. 14
 Ἀπελλᾶς 196, 8
 Ἀπελλᾶς Ἀπελλᾶ Καδυανδεὺς 563, 21
 Ἀπελλᾶς Ἑλληνας Καδυανδεὺς 563, 20
 Ἀπελλῆς Ἰλιεύς 444, 7
 Ἀπελλῆς Περγαμηνός 265, 12
 Ἀπίων 196, 9
 Ἀπίων Πλειστονίκης 662, 1
 Ἀπο . . . Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμυ
 459, 1

- Ἀποάσις Μιορβόλλου Ἐτεννεὺς ἡγεμὼν 86, 11
 Κόϊντος Ἀπολῆανδρὸς Βόηθος 684, 1
 Ἀπολλᾶς Σήσιος 339, 2
 Ἀπολλόδοτος 24, 1. 583, 11
 Ἀπολλόδοτος ἐπιστάτας 44, 8
 Ἀπολλόδοτος Ξάνθιος 552, 1. 553, 1. 554, 4
 Ἀπολλόδωρος 250, 3
 Ἀπολλόδωρος στρατιώτης 38, 7
 Ἀπολλόδωρος Ἀέτου τῶν πρώτων φίλων, ὁ ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατ-
 οίκων ἱππέων 128, 2
 Ἀπολλοδώρειοι παῖδες (Ἐρέσιοι) 8, 136
 Ἀπολλόδωρος Ερμοκράτου Ἐφέσιος 437, 49. 95
 Ἀπολλόδωρος Λοκρός 87, 4
 Ἀπολλόδωρος Περγαμηνός 338, 2
 Ἀπολλόδωρος Ἀθηνοδώρας Περγαμηνός
 πρεσβευτής 335, 5. 48. 49. 96
 Ἀπολλόδωρος Ἀρτέμωνος Περγαμηνός
 νομοφύλαξ 300, 1
 Ἀπολλοφάνης 192, 2. 319, 3
 Ἀπολλοφάνης Διφίλου ἐγ' Δαρδάνου 444, 7
 Ἀπολλοφάνης Σεσμαίου, ἀρχὴς τῶν ἐν
 Μαρίῃ Σιδωνίων 593, 1
 Αὐρηλία Κλαυδία Ἀπολλωνία Κλαυ-
 δίου Ἀλεξάνδρου θυγάτηρ 513, 6
 Ἀπολλωνία Κρατεροῦ Παφία 585, 3
 Αὐρηλία Ἀπολλωνία Πυθοδίκου θυγάτηρ
 Περγαμηνή 513, 9
 Ἀπολλωνίδης Ἀρδωνος συναγωνιστὴς
 τραγικός 51, 57
 Ἀπολλωνίδης Μοσχίωνος ἱερεὺς Ἀλεξάν-
 δρου κτλ. 56, 1
 Ἀπολλωνίδης Φαλαγγίτου Ἱεραπολίτης
 στρατηγός 308, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἑρμαγόρα Καύνιος 592, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἀπελλέος Περγαμηνός 265, 2
 Ἀπολλωνίδης Θεοφίλου Περγαμηνός,
 σύντροφος τοῦ βασιλέως 334, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἀσκληπιάδου Σαρδιανός
 πρεσβευτής 305, 3. 15
 Ἀπολλωνικέτης πρεσβευτής 229, 21
 Ἀπολλωνικέτης Ἀναξαγόρου Ἀβυδηνός
 444, 11
 Ἀπολλώνιος 100, 4. 106, 14. 130, 17.
 21. 23. 25. 31. 710, 4
 Ἀπολλώνιος διοικητής 53, 6
 Ἀπολλώνιος κωμωδός 51, 52. 53. 54
 Ἀπολλώνιος στρατηγός ἐν Θήρᾳ 59, 2
 Ἀπολλώνιος στρατιώτης 38, 5
 Ἀπολλώνιος Ἀμμωνίου 83, 4
 Ἀπολλώνιος Ἀντιπάτρου, γραμματεὺς
 Ὀρνυμένους 732, 4
 Ἀπολλώνιος Ἀπολλοδότου 24, 1
 Ἀπολλώνιος Θέωνος διοικητής 100, 2
 Ἀπολλώνιος Ἰσχυρίωνος γραμματεὺς
 177, 4
 Ἀπολλώνιος Ἰτάρου 130, 43
 Ἰούλιος Ἀπολλώνιος, Πτολεμαίου ἀρα-
 βάρχου υἱός, ἀραβάρχης 202, 1. 9
 Ἀπολλώνιος Σωτήρος ἱερεὺς γόμου καὶ
 βουλευτής 209, 2
 Ἀπολλώνιος Χάρητος 196, 8
 Ἀπολλώνιος Ἀθηναῖος ἐπιμελητὴς Διή-
 λου 417, 6
 Ἀπολλώνιος Μηνοφίλου Αἰξανίτης ἀρ-
 χιερεὺς τῆς Ἀσίας 458, 32. 78
 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου τοῦ Ἑρμογέ-
 νους Προπαπποσεβάστειος ὁ καὶ Ἑρ-
 μαιος ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς δὲ ἐν
 Πτολεμαίῳ Κλεοπάτρειος 703, 5
 Ἀπολλώνιος ὡς Ἀλεξανδρεὺς
 (Φιλομητόρειος) 169, 2
 Ἀπολλώνιος Φιλίωνος Ἀμμωνιεύς 64, 5
 Ἀπολλώνιος Γαλάτης 757, 2
 Ἀπολλώνιος Ἀριστίωνος Γερασηνός πρό-
 εδρος 621, 3
 Ἀπολλώνιος Ἐπιφάνειος ἐπιστάτης 695, 4
 Ἀπολλώνιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς
 Λάτμῳ 459, 6. 17
 Ἀπολλώνιος Ἀνδρονίκου Ἡρακλεώτης
 τῶν πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος
 459, 11
 Ἀπολλώνιος Σωσιβίου Θηραῖος ἡγεμὼν
 τῶν ἔξω τάξεων 69, 2
 Ἀπολλώνιος Ἑρμογένου Ἱεραπολίτης
 στρατηγός 308, 1. 2
 Ἀπολλώνιος Μάτρωνος Ἱεραπολίτη
 στρατηγός 308, 1
 Ἀπολλώνιος Κυζικηνός 748, 3
 Ἀπολλώνιος Διογνήτου ὁ ἐπικαλούμε-
 νος Γάιος Λαοδικεύς τῶν πρὸς θα-
 λάσση 603, 10

Ἀπολλώνιος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
θεωρὸς 319, 6. 7
Ἀπολλώνιος Μαχάτου Μακεδῶν ἱερεὺς
733, 7
Ἀπολλώνιος Μιλήσιος στεφανηφόρος
473, 2
Ἀπολλώνιος Μελεάγρου Νακρατεὺς ἐπι-
στάτης 268, 3
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Οἰνοανδεὺς
565, 1. 5
Ἀπολλώνιος Ἀρτέμωνος Οἰνοανδεὺς
566, 7. 8
Ἀπολλώνιος Ὁρθαγόρου Οἰνοανδεὺς
565, s. 566, 8
Ἀπολλώνιος ὁ καὶ Φιλώτας Οἰνοανδεὺς
565, 7
Ἀπολλώνιος Περγαῖος 70, 3
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Ταλέσεως 187, 6
Σέξτος Ἀπολλήϊος ἀνθύπατος Ἀσίας
461, 2. 462, 4
Μάρκος Ἀπώνιος Σατουρνίνος ἀνθύπα-
τος Ἀσίας 482, 7
Ὀύλιος Ἀραβιανὸς ὑπατικός, πρεσβευ-
τὴς καὶ ἀντιστρατήγος τοῦ Σεβαστοῦ
Συρίας Παλαιστίνης 601, 1
Ἀρδων 51, 57
Ἀρεία Διογένηος κανηφόρος Ἀρσινόης
Φιλαδέλφου 90, 5
Ἀρειος στρατιώτης 38, 7
Ἀρειος Ἀρείου στρατηγὸς νομοῦ Τεν-
τυρίτου 663, 4
Ἀρειος Διονυσίου χρηματιστής 106, 12
Ἀρειος Παμφίλου Ἀθηναῖος 104, 6
Ἀρειος Ἀλεξανδρεὺς 708, 3
Ἀρειος Πτολεμαίου Πτολεμαεὺς τῶν
πρώτων φίλων 171, 3
Ἀρίζηλος ἐγ Δαρδάνου 444, 7
Ἀριστάς Παλμυρηνὸς 632, 2
Ἀρισταγόρας Φιλήμονος Μιλήσιος τα-
μίας τῶν ἱερῶν 214, 3
Ἀριστάρχη Μιχύθου Περγαμηνή 88, 5
Ἀριστάρχος 245, 42. 747, 1
Ἀριστάρχος Ῥόδιος 10, 2
Ἀριστεάς Ἀριστεύου Μαραθώνιος 170, 9
Ἀριστεάς Ματρείδου Ἡρακλεώτης τῶν
πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 3
Ἀριστείδης 213, 2

Πόπλιος Αἰλῖος Ἀριστείδης Θεόδωρος
(ὁ βήτωρ) 709, 10
Μάρκος Ἰούλιος Μάξιμος Ἀριστείδης
κόλων Βηρύτιος 588, 1
Ἀριστίας Ὀμήρου τοῦ Ἀριστάρχου, ἱερεὺς
Ἀντιόχου μεγάλου 245, 41
Ἀριστιππος Θεοξένου Ἀλεξανδρεὺς 102, 1.
ὁ τεταγμένος ἐπὶ Θήρας 110, 5
Ἀριστίων Γερασηνὸς 621, 4
Ἀριστόβουλος πρεσβευτὴς 5, 50
Ἀριστόβουλος Βίανος ὁ καὶ Τεόθρας
Περγαμηνὸς πρότανις 764, 31
Ἀριστόβουλος Ἡρακλείδου Περγαμηνὸς
νομοφύλαξ 300, 1
Ἀριστογείτων Πάτρωνος Ἐφέσιος 437,
46. 94
Ἀριστογένης Περγαμηνὸς 322, 2
Ἀριστόδημος πρεσβευτὴς 5, 10. 47
Ἀριστοδιδυχεὺς Ἀσσιος 221, 2. 19. 22.
26. 40. 41. 42. 48. 49. 51. 65. 71
Ἀριστοκλῆς Ἀθηναῖος ἱερομνήμων 234, 7
Ἀριστοκλῆς Ἀλβιόριγος Γαλάτης 533, 63
Ἀριστοκλῆς Ἡράκωνος Δελφός 345, 8
Ἀριστοκράτης συγγενὴς καὶ ὑπομνημα-
τογράφος 163, 2
Ἀριστοκράτης Περγαμηνὸς πρότανις
265, 16
Ἀριστόλοχος Ἀσσιος 444, 9
Ἀριστόμαχος Δελφὸς ἱερομνήμων 234, 6
Ἀριστονίκη Ἀμμανίου, γυνὴ δὲ Ἀριστο-
κράτους 163, 2
Ἀριστόνους φιλοτεχνίτης 51, 79
Ἀριστὼ Δίωνος Κρήσσα 134, 3
Ἀρίστων Αἰγίωνος Μυρρινούσιος κλει-
δοῦχος 170, 7
Ἀρίστων Λυσιφάνεος Κυραναῖος 22, 2
Ἀρίστων Ἡρακλείδου Σολεὺς 760, 2. 8
Ἀριστωνίδας 764, 16
Ἀρκέων Περγαμηνὸς ἱερεὺς 267, 39
Ἄρκης ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 56
Τιβέριος Παλλήνιος Ἀρμένιος Περεγρί-
νος ὑπατος 568, 2
Ἀρμόδιος Βασιλείδου 130, 38
Ἀροάνδης 390, 7
Ἀροάνδης Ἀρτασοῦρα, ὁ γαμήσας Ῥοδο-
γούνην τὴν Ἀρταξέρξου θυγατέρα
391, 7. 392, 10. Ἀροάνδης 393, 7

- Ἀρραβαῖος Μακεδών 4, 25
 Ἀρρενείδης Ἀρρενείδου στρατηγός τῆς Σουσιανῆς 747, 2
 Δομίτιος Ἀρριανός στρατιώτης σπείρης β' Ἰτουραίων 208, 1
 Ἀρριδαῖος 301, 9
 Ἀρριδαῖος οἰκονόμος τῶν Λαοδικῆς 224, 20. 35
 Μάρκος Ἄρριος Φρούγι πραιμιπιλάριος κληνσεῖτωρ 612, 11
 Ἀρσάμης 394, 9. 10 (v. ind. VI)
 Ἀρσάμης Ἰαζήμιος ἱερεὺς τῆς Νικηφόρου θεᾶς καὶ στρατηγός Καταονίας 364, 3
 Ἀρσᾶς Παλμυρηνός 644, 4
 Ἀρσινόη Ἀρτεμίδωρου γυνή 683, 4
 Ἀρταςούρας 264, 4. Ἀρταςούρας Ἀροάνδου 390, 7. Ἀρταςούρας 391, 7. 392, 10
 Ἀρτεμίδωρος 319, 1
 Ἀρτεμίδωρος ἐπὶ ποιητής 51, 40
 Μάρκος Οὐλπίος Ἀρτεμίδωρος ἱερεὺς 530, 5
 Ἀρτεμίδωρος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 51, 70
 Ἀρτεμίδωρος στρατηγός νομοῦ Ξοῖτου 708, 17
 Ἀρτεμίδωρος στρατηγός νομοῦ Ὀμβίτου 675, 2
 Ἀρτεμίδωρος φιλοτεχνίτης 51, 77
 Ἀρτεμίδωρος Πτολεμαίου βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου 683, 1
 Ἀρτεμίδωρος Σωτίωνος Ἀλεξανδρεὺς ἱερεὺς 739, 3
 Ἀρτεμίδωρος Ἐφέσιος 437, 20. 45. 48. 93. 95
 Ἀρτεμίδωρος Ἐφέσιος ἱερεὺς Ῥώμης 437, 90
 Ἀρτεμίδωρος Ἀρτεμίδωρου Ἐφέσιος 437, 47. 94
 Ἀρτεμίδωρος Γόργωνος Ἐφέσιος πρεσβευτής 222, 46
 Ἀρτεμίδωρος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω, στεφανηφόρος τὸ δεύτερον 459, 9
 Ἀρτεμίδωρος Κζύνιος 592, 5
 Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου Περγαῖος 70, 2
 Ἀρτεμίδωρος Θεοτίμου Περγαμηνός 299, 2. 6. 15
 Ἀρτεμίσιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 10
 Ἀρτεμῶ Σελεύκου τοῦ Βΐθου θυγάτηρ Ἱέρεια 159, 1
 Ἀρτέμων 245, 19
 Ἀρτέμων Μιλήσιος 193, 16
 Ἀρτέμων Ἀπολλωνίου Οἰνοανδρῆς 566, 8
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος Οἰνοανδρῆς 566, 7
 Ἀρτέμων Περγαμηνός 300, 1
 Ἀρτίκης(?) Γαλάτης 533, 38
 Ἀρῶθης Φατρήου 660, 15
 Ἀρχε Ἀπταραῖος 341, 2
 Ἀρχέδημος Λαμψακηνός 444, 13
 Ἀρχέλαος Ἰουλίου Βοστρηνός 627, 2
 Ἀρχέλαος Δελφός βουλευτὴν 150, 2
 Ἀρχέλαος Τιμάρχου Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση, πρεσβευτής 603, 8
 Ἀρχέλαος Μιλήσιος πρεσβευτής 763, 3
 Ἀρχέλαος Θεοφίλου Σαρδιανός στρατηγός 437, 24. 52. 93
 Ἀρχέστρατος Νίκωνος Μακεδών 9, 1
 Ἀρχέστρατος Ἑρμίππου Περγαμηνός 267, 21
 Ἀρχίας Μαθυμναῖος πρότασις 78, 3
 Ἀρχίας Περγαμηνός 264, 1. 3
 Ἀσθωρος Παλμυρηνός 641, 3
 Λούκιος Ἀντίστιος Ἀσιατικὸς ἑπαρχὸς ὅρους Βερενίκης 674, 6
 Οὐαλέριος Ἀσιατικὸς ἀνθύπατος Ἀσία 481, 7
 Ἀσκληπῶν Περγαμηνός 355, 6. 49. 96
 Ἀσκληπιάδης 89, 5
 Ἀσκληπιάδης ἱερόδουλος 203, 1
 Ἀσκληπιάδης Ἀσκληπιάδου 178, 5
 Ἀσκληπιάδης Διονυσίου 130, 41
 Ἀσκληπιάδης Πτολεμαίου 130, 36
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀσκληπιάδης Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστής περιοδονίκης 714, 1
 Ἀσκληπιάδης Ἑκαταίου τοῦ Δημητρίου Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος 233, 7. 8

Ἀσκληπιάδης Στρατονίκου Δορυλαεύς 479, 5
 Ἀσκληπιάδης Περγαμηνός 335, 5. 49. 96. 97
 Ἀσκληπιάδης Γλύκωνος Περγαμηνός 486, 21
 Ἀσκληπιάδης Σαρδιανός 305, 3. 15
 Ἀσκληπιάς Εὐάνθου Περγαμηνή, Ἱέρεια Ἀθηνᾶς Πολιάδος 324, 2
 Ἀσκληπίδης Δημοφίλου Κολοφώνιος, θεσπιυρδός Ἀπόλλωνος Κλαρίου 530, 8
 Ἀσκληπιόδωρος Ἀπολλωνίου κωμφδός 51, 53
 Ἀσκληπιόδωρος. Ἀθηναῖος 258, 4. 353, 4. 371, 5. 372, 6. 373, 3. 374, 1. 430, 3
 Ἀστέφενος Διονυσίου Δελφός 345, 18
 Ἀστύοχος Δελφός βουλευών 150, 2. πρεσβευτάς 150, 3
 Ἀτεπόριξ Γαλάτης 533, 23. 32
 Ἀτταλος Ἀττάλου Ἐφέσιος 510, 15
 Ἀτταλος Κολοφώνιος 530, 10
 Ἀτταλος Ἀττάλου Κολοφώνιος γραμματεὺς 530, 11
 Ἀτταλος Περγαμηνός 335, 5. 49. 97
 Λούκιος Ἀττίδιος Κορνηλιανός πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος ἐπαρχείας Συρίας 625, 7
 Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἀθηναῖος ἱερεὺς 574, 11
 Ἀττίνας ἱππάρχης 266, 22
 Ἄττις ἱερεὺς 315, 10. 27. 29. 541, 1
 Αὖθος Ἀνέμου 770, 6
 Αὖθος Θαίμου 770, 6
 Αὖθος Μασάχου 770, 5
 Αὖμος 425, 1
 Αὖμος ἱερεὺς 619, 7
 Αὐτομένης Ἀντιγόνου Μιλήσιος 226, 2
 Αὐτόνομος Ἰήτης στρατηγός 773, 11
 Αὐφίδιος Κλήμης ἱατρὸς λεγιῶνος ιβ' 207, 1
 Ἀφαρεὺς ἀπελεύθερος 419, 3
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Εὐδαίμων ὁ καὶ Ἀφροδείσιος 713, 6
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Θεόφιλος ὁ καὶ Ἀφροδείσιος 713, 4
 Ἀφρόδιτος Ταναγραῖος 80, 2

Ἀχαιοί 19
 Ἀχάριτος 408, 8
 Βαβαῦς 741, 5
 Βάβων Μιλήσιος 214, 6
 Πόπλιος Βαίβιος Ποπλίου υἱὸς Ὁφεντίνα Ἰταλικός, ταμίης κτλ. 560, 1
 Βαίβιος Τοῦλλος ἀνθύπατος 478, 4
 Βαιδᾶς Παλμυρηνός 641, 3
 Βάχχιος Εὐδήμου Περγαμηνός πρεσβευτῆς 335, 4. 48. 96
 Βάχχιος Πυθοκωμίτης 224, 43
 Βάχχιος Σκήψιος 444, 8
 Βάχχων (Νικήτου Βοιωτίας νησίάρχος) 43, 15. 67, 5. 773, 2
 Βάβιλλος ἐπαρχος Αἰγύπτου v. Κλαύδιος
 Βάρβαρος 629, 169
 Βάρβαρος ἐπαρχος Αἰγύπτου v. Ῥόβριος
 Βαρούχιος 602, 3
 Βαρωνᾶς 196, 12
 Βασιλᾶς 533, 65
 Βασιλείδης 130, 38
 Βασιλείδης Καίσαρος ἀπελεύθερος 665, 35
 Βάστος 614, 6. 615, 6
 Αἴλιος Βάστος 614, 6
 Βάστος Στράτωνος ἐπιμελητῆς τοῦ τόπου καὶ ἱεροφάνος τοῦ κυρίου Σαρᾶπιδος 699, 1
 Βαστακίλας Θραξ 734, 2
 Βαστακίλας Λυσιμάχου Θραξ 734, 3
 Βαταῖος 660, 22
 Βάτων σκευοποιός 51, 66
 Βεελιάβος Βεελιάβου 611, 4
 Βερενίκη 717, 6
 Ἰουλία Τίτου θυγάτηρ Βερενίκη 263, 1. 2
 Βερενικιανός Ἐφέσιος 510, 14 (v. Μηνόδοτος)
 Βηλάκχαβος Ἀρσᾶ Παλμυρηνός 644, 3
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Βηλάκχαβος Ἱερᾶ Παλμυρηνός οὐξιλλάριος 639, 8
 Αὐρήλιος Βησαρίων ὁ καὶ Ἀμμώνιος στρατηγὸς Ὀμβίτου Ἐλεφαντίνης 210, 1
 Βῆσις πρεσβύτερος 697, 1
 Βῆσις νεώτερος 697, 2
 Βῆσις Κάρβας ἀδελφός 697, 5

- Βίας πρεσβευτής 345, 10. 11
 Βίας Πριηνεύς 13, 22
 Βίθυς 150, 4. 11. 151, 1. 152, 1
 Βίθυς Θρασέου συγγενής καὶ ἐπιστολογράφος 259, 4
 Βιτῶ Ἀρίστογένης Περγαμηνή, ἱέρεια Ἀθηνᾶς Πολιάδος 322, 2
 Βίων ὁ καὶ Τεύθρας Περγαμηνός 764, 32
 Βόηθος Ἀθαναίωνος ἀνδριαντοποιός 250, 7
 Βόηθος Σίμωνος στρατηγός 319, 2
 Κόϊντος Ἀποληϊανὸς Βόηθος 684, 1
 Βόηθος Νικοστράτου Χρυσαιορέως, ἀρχισωματοφύλαξ καὶ στρατηγός 111, 7. 29
 Βοϊσῆος (Σάμιος) 20, 2. 26, 3. 27, 3. 29, 3
 Τιβέριος Κλαύδιος Βόκχος Ἀγκυρανὸς γαλατάρχης 542, 3
 Βόμβος Λυσιθέμιδος Ἀσσιος 444, 9
 Μάρκος Φλάβιος Βόνος κόμης καὶ δοῦξ 613, 1
 Βοττᾶς Ἐρυθραῖος πρεσβευτής 223, 2. 21. 22
 Βουρ(ρ)ίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης 691, 1. 692, 3
 Βουφαντίδης Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 8
 Βριγᾶτος Γαλάτης 544, 4
 Βύττακος 254, 2
 Βωλανὸς Ζηνοβίου Παλμυρηνός 634, 1
 Βωννῆς Βωννέου τοῦ Αἰράνου Παλμυρηνὸς πρόεδρος 629, 4
 Γαββᾶς Παλμυρηνός 638, 2
 Τίτος Φλάουιος Γαϊανὸς Ἀγκυρανὸς ἱππεὺς Ῥωμαίων 547, 2
 Γαιζατοδιάστης Γαλάτης 533, 27
 Γάιος ὁ καὶ Λ...ίμιος Ἀμαστριανός 531, 2
 Γάιος Ἑρμαίου Ἀμισηνός 373, 1
 Γάιος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση 603, 11
 Γάιος, πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος ἐπαρχείας Συρίας 629, 122
 Γαῖων Γαίου Ἰουλίου Παπείου υἱός 196, 4
 Γαλέστης Διονυσίου στρατηγός 319, 2
 Κόϊντος Γάλλιος Ποῦλχερ 533, 66
 Γάλλος ὕπατος 595, 19
 [Μάρκος Γάουιος] Σκυῖλλας Γαλλικανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 512, 5
 Μάρκος Γάουιος Λουκίου υἱὸς Γαλλικός 567, 1
 Μάρκος Γάουιος Εἰρηναῖος 567, 27
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων Ἐρυθραῖος 487, 4
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος Ἐρυθραῖος 487, 5
 Κλαύδιος Γέμιος ἀραβάρχης καὶ ἐπιστράτηγος Θηβαῖδος 685, 1
 Γένθιος Ἐπιδάμνιος 119, 2
 Γεόποθρος (πατρωνυμικόν) 431, 4
 Γερμανός 614, 7
 Γηρόστρατος 343, 6
 Γλαυκίας Κυλλαίου Σήστιος ἱερεὺς 339, 1
 Γλαυκιππος Μιλήσιος πρεσβευτὴς 227, 10
 Γλύκων Περγαμηνός 486, 21
 Καλούσιος Γλύκων Περγαμηνὸς πρεσβευτὴς 484, 5
 Γοργιππίδης Ἀπολλωνίου Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 3
 Γόργων Ἐφέσιος 222, 46
 Γωτάρξης σατράπης τῶν σατραπῶν 431, 2. 3
 Γωτάρξης Γεόποθρος 431, 4
 Δαδέας Κολοφώνιος 530, 12
 Μάρκος Οὐλπίος Δαμάς Κατυλλεῖνος ἀσιάρχης 492, 5
 Δάμμων 620, 4
 Δαμόθετος Κρής 113, 1
 Δαμοκράτης Δελφὸς θεωρός 241, 2
 Δαμοκράτης Τείσωτος Δελφὸς βουλευτὴς 345, 3. 4
 Δάμων πρεσβευτὴς 229, 21
 Δᾶος Ἀζαράτου Παννοχωμίτης 224, 24
 Δαρεῖος Παλμυρηνὸς βασιλεὺς 651, 1
 Δάσκυλος 264, 12
 Δαφίτας Ἡολεὺς ἀπ' Ἀλεξανδρείας 316, 4. 5
 Δεξιπράτης Μνασιθέου Δελφὸς θεωρόδκος 305, 13
 Δεξιφάνης Κνίδιος 67, 1. 68, 2

Δεύτερος 739, 9
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἄττις ἱερεὺς Ἡρᾶ
 υἱὸς Κυρεῖνα Διῖδταρος 541, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Δηϊοτηριανὸς ἀειάρ-
 χης 495, 11
 Μάρκιος Δηϊοτηριανὸς λυκιάρχης 495, 12
 Δήμαρχος γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν
 περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 51, 24
 Δήμαρχος πρεσβευτὴς 5, 5
 Δήμαρχος ἐπὼν ποιητῆς 51, 38
 Δήμαρχος Περγαμηνός 313, 2
 Δημητρία Ἀπολλωνίου γυνή 64, 6
 Δημήτριος 106, 11. 175, 6. 245, 23.
 303, 7. 620, 3. 5
 Ἰούλιος Δημήτριος στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαίδος 669, 1
 Δημήτριος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17
 Δημήτριος κεντορίων 196, 10
 Δημήτριος (Ἀντιγόνου Μακεδών, ὁ Πο-
 λιορραχτῆς) 6, 28. βασιλεὺς Δημήτριος
 9, 1. 10, 2. 14, 3
 Δημήτριος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 68
 Αἴλιος Δημήτριος ῥήτωρ 712, 1
 Δημήτριος στρατιώτης 38, 5. 7
 Δημήτριος φιλοτεχνίτης 51, 69. 78
 Δημήτριος Ἀπολλωνίου γραμματεὺς
 χρηματιστῶν 106, 14
 Δημήτριος Δημητρίου τοῦ Μνασέου
 262, 6. 7
 Δημήτριος Ποσειδωνίου 302, 5
 Δημήτριος Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος
 233, 7
 Δημήτριος Ἀφροδισιεύς 453, 12
 Δημήτριος Γερασηνὸς δεκάπρωτος 621, 5
 Δημήτριος Ἀλκίου τοῦ καὶ Νικομάχου
 Γερασηνός 623, 5
 Δημήτριος Ἰασονίδου Ἡρακλέωτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 14
 Δημήτριος Διοῦς Ἰλιεύς 219, 2
 Δημήτριος Ἰπποδάμαντος Ἰλιεύς 444, 2. 6
 Δημήτριος Συμωναῖος πρεσβευτὴς 228, 10
 Δημοδόμας Ἀριστείδου 213, 1. 2
 Δημοκράτης Βυττάκου στρατηγὸς καὶ
 ἐπὶ τῆς πόλεως (τῆς Βαβυλωνίων) τε-
 ταγμένος 254, 2

Δημοκράτης Ὠρώπιος ἱερεὺς Ἀμφια-
 ράου 81, 3. 23
 Τιβέριος Κλαύδιος Δημόστρατος Ἐφέσιος
 πρότασις 496, 14
 Δημόφιλος Κολοφώνιος 530, 8
 Δημοφῶν 111, 14. 130, 3. 18
 Δημοφῶν Λυκιδέως Μάγνης ἀπὸ Μαιάν-
 δρου πρεσβευτῆς 231, 3. 232, 2. 3.
 233, 31
 Δια 253, 7
 Διασθένης συγγενὴς τοῦ βασιλέως 146, 2
 Δίδυμος 736, 27
 Τίτος Οὐίνιος Δίδυμος στρατιώτης 519, 8
 Διτῆς Ἰλιεύς 219, 2
 Δικαίαρχος Φιλωνίδα Λαοδικεύς 241, 4. 14
 Δίκτυς στρατηγὸς τῶν ἐν Κύπρῳ ταπτο-
 μένων Κρητῶν 108, 1
 Δυλίπορις (Βιθυνός) 341, 15
 Διντίπορις Δυλίποριος (Βιθυνός) 341, 14. 15
 Διντίπορις Σκιπράζιος Προουσιεύς 341,
 10. 11
 Διογένης 90, 5. 245, 7
 Διογένης διοικητῆς 59, 7
 Διογένης Ἀρτέμεινος ἱερεὺς θεῶν βασι-
 λέων 245, 19
 Διογένης Οἰνοανδέυς 558, 7
 Διογένης Μόλητος Οἰνοανδέυς 555, 1
 Διογένης Ἀσκληπιάδου Περγαμηνὸς πρεσ-
 βευτῆς 335, 5. 49. 96
 Διογένης Ἐπιχλέους Περγαμηνός ὁ πρὸς
 τῇ ἐπιμελείᾳ — τῶν ἐν Φιλευταίρειᾳ
 τευχῶν 336, 1
 Διόγνητος τραχυδίων ποιητῆς 51, 33
 Διόγνητος Γαλάτης 533, 31
 Διόγνητος Λαοδικεύς τῶν πρὸς θαλάσση
 603, 10
 Διόδοτος Ἀχαιοῦ 19
 Διόδωρος κομψόδης 51, 55
 Διόδωρος Ἀρριδαίου 301, 8
 Διόδωρος Σαρδιανός 437, 23. 51. 93
 Διόδωρος Τύριος 595, 31
 Διοκλῆς Ἀθηναῖος ἄρχων 343, 4
 Διόμανδρος Μιλήσιος πρεσβευτῆς 227, 10
 Διομέδων Κυζικηνός ἱππάρχης 748, 18
 Διομήδης 610, 5
 Διομήδης Χάρητος ἐπαρχος βασιλέως
 μεγάλου Ἀγορίππα 422, 1

Διομήδης Περγαμηνός 486, 22
 Διονυσία Διονυσίου κανηφόρος Ἀρσινόης
 Φιλαδέλφου 739, 10
 Διονύσιος 51, 29. 106, 12. 15. 130, 41.
 42. 184, 1. 319, 2. 739, 11
 Διονύσιος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 72
 Διονύσιος Ἀμμωνίου 130, 38. 40
 Διονύσιος Ἀπολλωνίου ἱερεὺς τῆς συνό-
 δου τῶν βασιλιστῶν 130, 17. 21
 Διονύσιος Δημητρίου 175, 6
 Διονύσιος Διονυτᾶ πρεσβευτῆς 229, 33
 Γάιος Ἰούλιος Διονύσιος ἀρχιδικαστής,
 Θέωνος ἀρχιδικαστοῦ υἱός 682, 1
 Διονύσιος Κεφάλωνος 130, 32
 Διονύσιος Ποτάμωνος 724, 3
 Διονύσιος Σωκράτου 130, 42
 Διονύσιος Νίκωνος Ἀθηναῖος γυμνασιαρ-
 γήσας ἐν Δήλῳ 369, 4. 5. Διονύσιος
 Νίκωνος Παλληνεὺς ἐπιμελητῆς Δή-
 λου 342, 6. 7
 Διονύσιος ἐγ Μυρρινοῦτης 771, 58
 Διονύσιος Βηρύτιος 591, 6
 Διονύσιος ἄρχων Βοιωτῶν 81, 2
 Διονύσιος Δελφός 345, 18
 Διονύσιος Ἐπιφάνειος ἐπιστάτης 695, 4
 Διονύσιος Ἐφέσιος 437, 46. 94
 Διονύσιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμῳ
 459, 4. 16
 Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμῳ 459, 10
 Φλάβιος Διονύσιος Θυατειρηνὸς ἀσιάρχης
 Περγαμηνῶν 516, 13
 Διονύσιος Ἰππομέδοντος Ἰλιεύς ἐπιστά-
 τῆς 219, 1. 2
 Διονύσιος Ἰουδαῖος 73, 3
 Διονύσιος Διονυσίου Κύπριος ὁ καὶ
 Ἀπολλόδοτος ἐφέβαρχος 583, 11
 Μάρκος Ἀυρήλιος Διονύσιος λυσιάρχης
 568, 9
 Διονύσιος Τιμώνακτος Μυλασεύς 136, 2
 Διονύσιος Ἀπατουρίου Νικομηδεύς
 341, 14
 Διονύσιος Νουμηνίου Περγαμηνὸς νομο-
 φύλαξ 300, 1
 Διονύσιος Μουσαίου Ὑλλεύς (Πτολεμαι-
 εὺς) 48, 3. 4. πρῶτανις διὰ βίου 50, 2

Διονύσιος Ε... Στρατονικεὺς 441, 26
 Διονυσοφάνης Ἀλεξανδρεὺς 735, 3. 21
 Διονυτᾶς 229, 33
 Διονυτᾶς ὑπαρχος 224, 1
 Διοσκουρίδης Διοσκουρίδου Ῥαμνοῦσιος
 γυμνασιάρχος 346, 4. 5.
 Διοσκουρίδης Ἀλεξανδρεὺς 79, 1. 80, 1
 Διοτρέφης Ἰλιεύς 219, 1
 Δίτας Ταμνίτας 265, 15
 Δίφιλος Ἀριζήλου Δαρδανεύς 444, 7
 Δίων Κρής 134, 4
 Δίων Μεγιστεύς (Πτολεμαιεὺς) 48, 4
 Δομίτιλλος Δομιτίου Ἀρριανοῦ υἱός 208, 3
 Γναῖος Δομέτιος Γναίου Vol. II Add.
 p. 551, 16
 Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων ταμίης 768, 3
 [Γναῖος Δομίτιος] Κουρβούλων 629, 168
 Δομίτιος Ἀρριανὸς στρατιώτης σπείρης
 β' Ἰτουραίων 208, 1
 Πόπλιος Δομίτιος Αὐγορεῖνος Κλώδιος
 Καλβεῖνος Πομπηιοπολίτης πρῶτος
 ἄρχων 546, 13
 Δορ.... ..ράτης (ἐθνικόν), τῶν
 πρώτων φίλων τοῦ βασιλέως μεγάλου
 Ἀρσάκου 430, 1. 2
 Δορίμαχος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 22
 Δορκαλίων 438, 6
 Δόρχων Μεγιστεύς (Πτολεμαιεὺς) 48, 2
 Δορύλαος Φιλεταίρου Ἀμισηνός, σύντρο-
 φος (Μιθραδάτου Εὐπάτορος) καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου 372, 1
 Δορύλαος Γαλάτης 533, 36
 Δορυμένης Ὑπαταῖος ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 4
 Δράκων 190, 1
 Δυτίλαος Γαλάτης 544, 5
 Δωρίων 120, 2
 Δωρίων συγγενὴς καὶ στρατηγὸς καὶ
 ἱερεὺς τοῦ πλήθους τῶν μαχαιοφό-
 ρων 737, 5. 23
 Δωρίων Ἀπολλωνίου 130, 25
 Δωρίων Ἰουδαῖος 74, 2
 Δῶρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Δῶρος Δῶρου Μιλήσιος ὑποταμιεύων
 473, 11

Ἐάρινος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος, ταβλά-
ριος ἐπαρχείας Ἀσίας 523, 1
Μάρκος Γάουιος Εἰρηναῖος 567, 27
Εἰρηναῖος Νικίου Ἀλεξανδρεὺς 102, 9
Εἰρηναῖος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτ-
μῳ 459, 5
Εἰρήνη Πτολεμαίου ἱέρεια Ἀρσινόης
Φιλοπάτορος 90, 5
Εἰρηνίας Ἐπικράτου Ἡρακλεώτης τῶν
πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος 459, 23
Εἰρηνίας Μιλήσιος πρεσβευτῆς 763, 3
Ἐκαταῖος 154, 3
Ἐκαταῖος Καλλιπίδου Ἀβυδηνός 444, 12
Ἐκαταῖος Δημητρίου Ἀντιοχεὺς τῆς
Περσίδος 233, 8
Ἐκαταῖος Πα Στρατονικεὺς
441, 25
Ἐκατόμνως 235, 1
Αὐρήλιος Ἐκλεκτος 519, 6
Ἐλάβηλος Παλμυρηνός 630, 3
Ἐλάβηλος Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός
630, 1
Ἐλενος συγγενῆς καὶ τροφεὺς τοῦ βα-
σιλέως Πτολεμαίου 148, 2. 181, 2
Ἐλλην Καδυανδεὺς 563, 20
Ἐλλην Ἀπελλᾶ Καδυανδεὺς 563, 21
Ἐλπίδιος Ἑρμοκράτους σχολαστικὸς ῥη-
τορικὸς Ἀλεξανδρεὺς 693, 1
Ἐπανδρίδης Χαλκιδεὺς ἡγεμὼν 760, 1
Ἐπαφρόδιτος δοῦλος Σιγηριανός 678, 4
Ἐπιγένης στρατηγός 280, 2
Ἐπίγονος ἀνδριανοποιός 280, 6
Ἐπικλῆς Περγαμηνός 336, 1
Ἐπικράτης Ἀθηναῖος 18, 4
Ἐπικράτης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς
Λάτμῳ 459, 23
Ἐπικύδης 96, 3
Ἐπιφάνιος 688, 1
Πόπλιος Καρσίδιος Ἐπίφρων Ἐφέσιος
γραμματεὺς τοῦ δήμου 493, 13
Τίτος Κλώδιος Ἐπίριος Μάρκελλος
476, 2
Ἐργεύς 94, 3 (cf. Vol. I Add. p. 650).
Ἐργων Πλειστάρχειος Νασιώτας 4, 70
Ἐρμα 696, 5
Ἐρμαγόρας Καύνιος 592, 2
Ἐρμαιος παλαιοτροφύλαξ 345, 21

Ἐρμαιος Ἀμισσηνός 373, 1
Ἐρμαιος Σιλλέου, φύσει δὲ Διογένης,
Οἰνοανδεὺς 558, 6
Ἐρμαῖσχος Εἰρηναῖου Ἡρακλεώτης τῶν
πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος 459, 5
Ἐρμᾶς Δόρκωνος Μεγιστεὺς (Πτολε-
μαίεος) 48, 1
Ἐρμῆς 597, 4
Τιβέριος Κλαύδιος Σεκουῖνδου ἀπελεύ-
θερος Ἐρμῆς Συμυρναῖος 481, 4
Ἐρμησίδεις (πατρωνυμικόν) 8, 38
Καικίλιος Ἐρμιανὸς Ἀγκυρανός 549, 1
Ἐρμίας 101, 4
Ἐρμίας Ἀμμωνίου 130, 19
Ἐρμίας Ἐρμού Ἐφέσιος 481, 5
Ἐρμίας Ἰλιεύς 444, 6
Ἐρμίας Ἀττάλου Κολοφώνιος προφήτης
Ἀπόλλωνος Κλαρίου 530, 10
Ἐρμιππος Μενόιτου Ἐφέσιος 437, 49. 96
Ἐρμιππος Περγαμηνός 265, 13. 267, 21
Ἐρμογένης 703, 5
Ἐρμογένης Ἀμασεὺς 694, 1
Ἐρμογένης Ἱεραπολίτης 308, 2
Ἐρμογένης Δαδέου Κολοφώνιος γραμ-
ματεὺς 530, 11
Ἐρμόδωρος Συμυρναῖος πρεσβευτῆς
228, 10
Ἐρμοκράτης στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτη-
γος τῆς Θηβαΐδος 168, 36. 49
Τίτος Φλάουιος Οὐᾶρος Καλουθησιανὸς
Στρατονικεὺς υἱὸς Κυρίνα Ἐρμοκράτης
489, 2
Ἐρμοκράτης Ἀλεξανδρεὺς 693, 1
Ἐρμοκράτης Ἐφέσιος 437, 49. 95
Ἐρμόλαος Θεόφρωνος Ὑπαιπηνός 470, 4
Ἐρμων Ἐρέσιος τύραννος 8, 136
Ἐρμώναξ Ἀρτεμιδώρου Καύνιος 592, 5
Ἐσπερος ἐπίτροπος τοῦ Σεβαστοῦ 502,
10. 19
Ἐστιαῖος Ἰζιμάρτου 304, 6
Ἐστιαῖος Μιλήσιος 473, 7
Γάιος Ἐτρίλιος Ῥήγιλλος Λαβέριος
Πρίσκος, πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ καὶ
ἀντιστράτηγος Κιλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας 576, 1
Μάρκος Ἐτρίλιος Λούπερκος πρεσβευτῆς
ἐπαρχείας Κύπρου 583, 3

- Εὐαγόρας Δελφός πρεσβευτής 150, 3
 Εὐάκης Παναρέτου 317, 1
 Εὐάμερος Δελφός 345, 20
 Εὐάνθης Περγαμηνός 324, 2
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Εὐδαίμων ὁ καὶ Ἀφροδίσιος 713, 6
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἰέραξ ὁ καὶ Εὐδαίμων 713, 6
 Εὐδαμος Ἀρσινοεύς ἱερομνήμων Αἰτωλῶν 234, 5
 Εὐδημος Περγαμηνός 335, 5. 48. 96
 Εὐειππος 264, 11
 Εὐκράτης Ἀναξίωνος ἱερεὺς βασιλέως Σελεύκου 245, 21
 Εὐμένης 196, 6
 Εὐμένης Διονυσίου 130, 42
 Εὐμένης Οἰνάτιος 342, 1
 Εὐξίθιος Ταναγραῖος ἄρχων 80, 1
 Εὐρυδίκη Δημάρχου Περγαμηνή ἱέρεια διὰ βίου 313, 2
 Μᾶρκος Οὐλπιος Εὐρυκλῆς Αἰζανίτης 504, 6. 13. 505, 4. 506, 8. 508, 3.
 Μᾶρκος Οὐλπιος Ἀπουλῆιος Εὐρυκλῆς 507, 4. 509, 2
 Εὐρύμαχος Θαυμακὸς ἱερομνήμων Αἰτωλῶν 234, 4
 Εὐρυσίλαος Ἐρέσιος τύραννος 8, 63. 129. 132
 Εὐρωμος Λυσιμάχου Θράξ 734, 3
 Εὐσεβία Νυμφαίου γυνή 606, 10
 Μᾶρκος Ἰούλιος Εὐσάχημων Ἀγκυρανός 543, 29
 Γάιος Ἰούλιος Εὐτακτὸς Περγαμηνός 491, 12
 Φλόουιος Εὐτόλμιος Τατιανὸς ἑπαρχὸς πραιτωρίου 723, 6
 Φλόουιος Σεπτίμιος Εὐτρόπιος ἑπαρχὸς Αἰγύπτου 723, 9. 10
 Εὐτόχης πραγματευτὴς 525, 2
 Κόϊντος Ἀγχαρηνὸς Εὐτόχης χαλκουργὸς 590, 4
 Εὐφημος (στρατηγός) 262, 1
 Εὐφράινετος Αἰτωλός, κατὰ δὲ μητέρα Εἰάνθιος 91, 9
 Εὐφρέας . . . ἄρχου βουλευτῆς 671, 3
 Σεπτίμιος Ζαββαῖος ὁ ἐνθάδε (i. e. ἐν Παλμύρᾳ) στρατηλάτης 648, 4
 Σεπτίμιος Ζάβδας ὁ μέγας στρατηλάτης 648, 3
 Ζαβδεάθης Ζαβδέλα Παλμυρηνός 633, 4
 Ζαβδέλας Παλμυρηνός 633, 4
 Ζαβδίλας Ζαβδίλα Παλμυρηνός 640, 3
 Ζαβδίλας Μάλχου Παλμυρηνός 640, 3
 Ζέβειδος Ἀσθόρου Παλμυρηνός 641, 2
 Ζέβειδος Μοκίμου Παλμυρηνός 641, 1
 Ζέβειδος Νεσᾶ Παλμυρηνός ἄρχων 629, 5
 Ζεῦξις Κυνάχου Μακεδῶν (στρατηγός) 235, 1. 236, 2
 Ζέφυρος (Δυμαῖος) 252, 3
 Ζῆθος Ἀδραμυττηνός 238, 4
 Σεπτιμία Ζηνοβία Σεβαστή 647, 4. βασιλισσα 648, 1. 649, 1
 Ζηνόβιος Ζηνοβίου ἱερεὺς Ἀπόλλωνος 245, 9
 Ζηνόβιος Αἰράνου Παλμυρηνός 634, 1
 Ἰούλιος Αὐρήλιος Ζηνόβιος ὁ καὶ Ζαβδίλας Ζαβδίλα Παλμυρηνός 640, 2
 Ζηνόδοτος Χῖος ἀνδριαντοποιός 79, 6
 Ζηνόδωρος 192, 4
 Ζηνόδωρος Ταυρίνου 614, 7
 Ζήνων 245, 9
 Ζήνων ὁ καταλειφθεὶς ὑπὸ Βάκχωνος τοῦ νησιάρχου 773, 3. 6
 Ζήνων Μυωνίδου Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμψ στεφανηφόρος 459, 22
 Ζήνων Καισαρείας Πανιάδος 687, 1
 Ζήνων Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος 687, 4
 Ζήνων Καύνιος 592, 4
 Ζήνων Ζήνωνος Καύνιος 592, 3
 Ζμενιχνοῦβις 130, 44
 Ζμερτόμαρος Νικαίεβς 344, 1
 Ζώης 39, 2
 Ζώης Ἀντισοχὺς τῆς Περσίδος 233, 6
 Ζωῖλος Λεοντίσκου Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος 444, 10
 Ζωῖλος Διομήδους Περγαμηνός 486, 22
 Ζώπυρος στρατιώτης 38, 6
 Ζώπυρος συναγωνιστῆς τραγικός 51, 60
 Ζώπυρος Μιλήσιος 472, 4
 Ζώτιχος Χαλκηδόνιος 325, 3. 4. 326, 3

Η---- Ἐρμίππου Περγαμηνός 265,
12, 13

Ἡγήμανδρος Ἡγημάνδρου Μιλήσιος
193, 1

Ἡγήσανδρος Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος
233, 99

Ἡγησίας πρεσβευτής 5, 48

Ἡγησίας Σμυρναῖος ἱερεὺς 229, 34

Πομπώνιος Κορνήλιος Λολλιανός Ἡδια-
νὸς ἀσιάρχης καὶ ῥήτωρ 514, 6

Ἡλείμ 594, 6

Ἡλιάναξ Ἀσκληπιοδώρου Ἀθηναῖος
ἱερεὺς 258, 4. 353, 3. 4. 371, 5. 6.

372, 6. 7. 373, 3. 374, 1. 430, 3

Αὐτίδος Ἡλιόδωρος ἑπαρχος Αἰγύπτου
702, 5

Ἡλιόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
θίου 345, 15

Αὐρήλιος Ἡλιόδωρος 643, 5

Ἡλιόδωρος Αἰσχύλου Ἀντιοχεύς, σύν-
τροφος τοῦ βασιλέως Σελεύκου Φιλο-
πάτορος 247, 1

Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρείας Πανι-
άδος 687, 1

Ἡλιόδωρος Δωρίωνος Φιλομητόρειος
(Ναυκρατίτης), ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς διὰ
βίου καὶ συγγραφοφύλαξ 120, 2

Ἡλιόδωρος Νικομάχου Δαναεύς (Πτο-
λεμαίεὺς) 48, 6

Ἡράσιος (πάτρωνυμικόν) 8, 37

Ἡραῖος Ἐρέσιος τύραννος 8, 137

Ἡρακλείδης 62, 6. 130, 30

Ἡρακλείδης Μαρωνεύς (Ἀλεξανδρεὺς)
92, 6

Ἡρακλείδης Ἡρώδου Δαρδανεύς 444, 8

Ἡρακλείδας Δελφός 345, 19

Ἡρακλείδης Περγαμηνός 300, 1

Ἡρακλείδης Σολεύς 760, 2. 8

Ἡρακλείδης Τελμησεύς 55, 5

Ἡρακληίδας Δίτου Ταμνίτας πρότανης
265, 14. 15

Ἡράκλειτος κιθαριστής 51, 44

Ἡράκλειτος Ἀλεξανδρεὺς 104, 1

Ἡράκλειτος Ζωέους Ἀντιοχεὺς τῆς Περ-
σίδος, ἱερεὺς βασιλέως Σελεύκου κτλ.
233, 5

Ἡράκλειτος Νασιώτας ταμίης 4, 45

Ἡρακλέων Πυθαγόρου χρηματιστής
106, 10

Ἡράκων Δελφός 345, 8

Ἡρᾶς Πεσσινούντιος ἱερεὺς 540, 1. 541, 2

Ἡρις ὑπομνηματογράφος 736, 14. 26

Ἡρόστρατος Δορκαλίωνος 438, 6

Ἡρως Δελφός 345, 13

Ἡρώδης Αὔμου στρατηγὸς βασιλέως
Ἀγρίππα 425, 1

Ἡρώδης Δαρδανεύς 444, 8

Ἡρωΐδας Τερτικίωνειος Ἐρέσιος 8, 37

Ἡρώδης ὁ καὶ Αἰράνης Σοραίχου Παλ-
μυρηνός 635, 1

Ἡρώδης Δημοφώντος Περγαμηνός τῶν
διαδόχων καὶ ἡγεμῶν ἐπ' ἀνδρῶν κτλ.
111, 14. Ἡρώδης Δημοφώντος Βε-
ρενικεύς 130, 3. 18

Ἡρώδης Σάμιος 256, 10

Ἡρώδης Ἰππίου Κωραιεύς (Στρατονι-
κεύς) 441, 142

Γάιος Ἰούλιος Ἡφαιστίωνος υἱὸς Ἡφαι-
στίων ἱερατεύσας τοῦ πολιτεύματος
τῶν Φρυγῶν 658, 1

Θαιμῆς 770, 7

Θαιμῆς Παλμυρηνός 638, 1

Θαρσύνων Ἐρυθραῖος πρεσβευτής 223,
2. 21

Θασῆς Φίλωνος, Διονυσίου γυνή 175, 6

Θεμισταγόρας Μενίσκου Ἀλεξανδρεὺς 24, 2

Κλαύδιος Θεμιστοκλῆς Κλαυδίου Φρον-
τωνιανοῦ υἱὸς Ἐφέσιος 518, 5.

Θεμισίων Μιλήσιος στεφανηφόρος 473, 1

Θεογένης ἐπὶ ποιητής 51, 39

Κλαύδιος Θεογένης Παιανιεύς ἐπιμελη-
τῆς τῆς πόλεως 428, 9. 10

Θεογένης Μενάνδρου τοῦ Μενεμάχου
Δορυλαεὺς ἀρχιπαράφύλαξ 476, 7

Θεόγνωστος 699, 1

Θεόδοτος ἀγοραστής 36, 7

Θεόδοτος κιθαρῳδός 352, 67

Θεόδοτος Ἀγησιφώντος Ἀχαιὺς ἀπὸ Πα-
τρῶν 191, 7

Θεόδοτος Θεοδότου τοῦ Τυράννου Πεσ-
σινούντιος 537, 4

Θεόδοτος Ἡρακλείδου Τελμησεὺς ἱερεὺς
55, 4

Θεόδωρος στρατηλάτης 653, 1
 Θεόδωρος Σελεύκου 156, 1. 157, 1.
 161, 2. Θεόδωρος 155, 2. 158, 1.
 162, 1. τῶν πρώτων φίλων καὶ ἐπὶ
 τῆς κατὰ τὴν νῆσον γραμματείας τῶν
 πεζικῶν καὶ ἱππικῶν δυνάμεων 155, 2.
 συγγενὴς τοῦ βασιλέως καὶ στρατη-
 γός αὐτοκράτωρ τῆς νήσου 156, 1.
 συγγενὴς τοῦ βασιλέως καὶ στρατη-
 γός καὶ ναύαρχος καὶ ἀρχιερεὺς
 157, 1. 161, 2. 162, 2. τῆς νήσου
 158, 1
 Θεόδωρος Ἀργεῖος ἱερομνήμων Αἰτωλῶν
 234, 4
 Θεόδωρος Κοτταεὺς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 4. 5
 Θεόδωρος Καρανεὺς (Πτολεμαῖος) 48, 7
 Θεοκλύδης Ἑρμίου Ἰλιεύς 444, 6
 Θεόμνηστος Πτολεμαίου στρατηγός Φι-
 λῶν 695, 1
 Θεόξενος Ἀλεξανδρεὺς 102, 1. 110, 4
 Θεόξενος Δελφός 345, 16
 Θεότιμος Περγαμηνός 299, 6
 Θεότιμος Περγαμηνός στρατηγός 267, 23
 Μάρκος Αὐρήλιος Θεόφιλος ὁ καὶ Ἀφρο-
 δίσιος 713, 4
 Μάρκος Αὐρήλιος Μικκάλων ὁ καὶ
 Θεόφιλος 713, 1
 Θεόφιλος Ἀντ. ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
 245, 33
 Θεόφιλος Θεοφίλου νεώτερος Ἱεραπολί-
 τῆς στρατηγός 527, 2
 Θεόφιλος Περγαμηνός 334, 2
 Θεόφιλος Σαρδιανός 437, 24. 52. 93
 Θεόφρων Θεόφρονος Ἑρμολάου Θεόφρο-
 νος Ὑπαιπηνός 470, 3. 15
 Θερσίππη 264, 13
 Θέρσιππος 4, 6. 12. 34. 47. 49. 78
 Θέσπις Λαερτιάδου Ἀβυδηνός 444, 11
 Θέστωρ Σατύρου Ἀλεξανδρεὺς 31, 2. 32, 2
 Θεόδοτος Δωρίωνος Ἰουδαῖος 74, 2
 Θέων 100, 1. 772, 7
 Θέων ἀρχιδικαστής 682, 2
 Θέων Ἀθηναῖος 173, 1
 Θέων Παρμενίσκου Αἰγαεὺς, τεταχμένος
 ὑπὸ τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον ἐν Ἀλε-
 ξανδρείᾳ 40, 2

Θέων Ἡρακλείδου Μαρωνεὺς (Ἀλεξαν-
 δρεὺς) 92, 6
 Θέων Τελέσωνος Περγαμηνός 486, 22
 Θήρων Βοιωτίας ἀνδριαντοποιός 287, 1
 Θόας Πυθοκλέους σκηπτροφόρος 245, 46
 Θόας Γαλάτης 757, 1
 Θομαλέχη Ὀδαινάθου τοῦ Σαουάδου
 γυνή 617, 4
 Θρακίδης αὐλητὴς τραγικός 51, 63
 Θρασέας 230, 1. 259, 4
 Θρασύμαχος σαλπικτής 51, 65
 Θ---ω---δης Λισσάτης 57, 2
 Ἰαδδαῖος Παλμυρηνός 633, 5
 Ἰαδδαῖος Θαιμη Παλμυρηνός συνοδιάρ-
 χης 638, 1
 Ἰαδῆς Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 536, 2
 Ἰάζημις 364, 3
 Ἰασονίδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω
 459, 14
 Κλαύδιος Ἰάσων ἀρχων τῶν Πανελλή-
 νων 507, 2. 7
 Αὐρήλιος Ἰάσων ἐπιστράτηγος 708, 16
 Ἰατραγόρας 245, 49
 Ἰατροκλῆς 234, 18
 Ἰατροκλῆς Ἀπολλωνίου Ἡρακλεώτης
 τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 6
 Ἰάτρων 245, 49
 Ἰδριεὺς Ἑκατόμνω 235, 1
 Ἱέρα Περγαμηνός 265, 16
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἱέραξ ὁ καὶ Εὐδαί-
 μων 713, 7
 Φλάουιος Ἱέραξ φιλόσοφος ἐν Μουσεῖω
 σιτούμενος 712, 4
 Ἱερᾶς Παλμυρηνός 639, 9
 Ἱεροκλῆς ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 15
 Ἱεροκλῆς πρεσβευτὴς 229, 21
 Ἱεροκλῆς Ἱεροκλείους Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 13
 Ἱεροκλῆς Μιλήσιος ταμίης 494, 25
 Ἱεροκλῆς Στρατονικεύς 441, 24
 Ἱεροκλῆς Τροιζήνιος 758, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἱέρων αἰσάρχης
 495, 10
 Ἱέρων Σίμου τῶν πρώτων φίλων βασι-
 λέως Πτολεμαίου 141, 4

Ἰέρων Σώζοντος κεραυνοφόρος 245, 48
 Ἰερωνίδης Λάμπωνος Φωκαεὺς ἀρχι-
 θέωρος 37, 2
 Ἰερώνυμος 766, 2
 Ἰζήμαρτος 304, 7
 Ἰκαδίων Γορτύνιος 132, 4
 Ἰκέσιος Ἀρτεμιδώρου Ἐφέσιος 437, 25.
 45. 93
 Ἰλιάδης 192, 3
 Αἰμίλιος Ἰουῆκος πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ
 καὶ ἀνιστράτηγος 587, 6
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἰουῆκος ἀνθύπατος
 Κύπρου 584, 1
 Πόπλιος Ἰουέντιος Ροῦφος μεταλλάρχης
 660, 1. Ἰουέντιος 660, 27
 Ἰουλία Ταρχονδιότου θυγάτηρ 753, 6
 Ἰούλιος 627, 3
 Ἰούλιος 652, 9
 Ἰούλιος Ἀκύλας ὑπατικός 544, 9
 Λεύκιος Ἰούλιος Λευκίου υἱὸς Καῖσαρ
 (πρεσβύτερος) τιμητὴς 440, 2
 Λεύκιος Ἰούλιος Λευκίου υἱὸς Καῖσαρ
 (νεώτερος) ταμίης 444, 3. 6
 Λεύκιος Ἰούλιος Οὐρηστίνος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 667, 3. 668, 18. 669, 28. 30
 Λεύκιος Ἰούλιος Οὐρηστίνος ἀρχιερεὺς —
 καὶ ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου 679, 2
 Ἰούλιος Γάϊου Ἰουλίου Παπείου υἱὸς
 196, 3
 Ἰούλιος Πατροεῖνος ἀρμενιάρχης 652, 1
 Γάϊος Ἰούλιος Πόστομος ἑπαρχὸς Αἰγύπ-
 τοῦ 669, 27
 Γάϊος Ἰούλιος Πρόχλος 378, 7. 8
 Ἰούλιος Σατουρνῖνος 609, 1
 Γάϊος Ἰούλιος Σατουρνῖνος ὑπατικός
 559, 1
 Γάϊος Ἰούλιος Σεουήρος Ἀγκυρανὸς
 543, 1. 544, 1. 545, 7
 Γάϊος Ἰούλιος Σεουήρος στρατιώτης
 716, 3
 Ἰούλιος Φίλιππος ἑπαρχος πραιτωρίου
 640, 15
 Ἰούλιος Φροντίνος τρις ὑπατος 490, 4
 Μάρκος Ἰούνιος (πατήρ) Σμυρναῖος
 στρατηγὸς 477, 6
 Μάρκος Ἰούνιος (υἱὸς) Σμυρναῖος στρα-
 τηγὸς 477, 6

Ἰππ 592, 1
 Ἰππαλος τῶν πρώτων φίλων, ἐπιστρά-
 τηγος 103, 2
 Ἰππαρχος Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5
 Ἰππίας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Ἰππίας Δίωνος Μεγιστεύς (Πτολεμαεὺς)
 48, 4
 Ἰππίας Κωραιεύς (Στρατονικεύς) 441, 142
 Ἰπποδάμας Ἰλιεύς 444, 2. 6
 Ἰπποθῶν Πριηνεὺς στεφανηφόρος 215, 18
 Ἰππόμαχος Ἀθηναίου Μιλήσιος 226, 4. 5
 Ἰππόμαχος Ἰππομάχου Μιλήσιος 226,
 7. 8
 Ἰππομέδων Ἰλιεύς 219, 2
 Ἰούλιος Ἰσίδωρος στρατῶν 614, 5
 Ἰσίδωρος Πιαθρήους 704, 3
 Ἰσίδωρος Ἐλένου Ἀντιοχεύς 181, 2
 Ἰσίδωρος Νικίου Ἱεροπολίτης δημιουργ-
 γὸς 754, 2
 Ἰσίδωρος Ἀθηνοδώρου Καύνιος 592, 4
 Ἰσχυρίων 177, 4
 Ἰταρος (?) 130, 43
 Ἰωάννης Διομηδέως υἱὸς 610, 5
 Ἰων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 15
 Ἰώτας Δημητρίου 303, 6
 Κάδος 770, 8
 Λούκιος Καία . α . . . κηροῖτωρ 769, 15
 Πλίνιος Καίτων στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαῖδος 702, 6
 Κόντιος Καίτων Vol. II Add. p. 551, 25
 Λούκιος Καισένιος ὑπατος 594, 1
 Κ . . κίδα 459, 6. 7
 Καλλίας Δελφὸς 345, 18
 Καλλιδαμος Ἰουλιήτης δικαστὴς 44, 10
 Καλλικλῆς 149, 2
 Καλλικλῆς Διογένους ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
 τοῦ ἐπὶ Δάφνῃ 245, 7
 Καλλικλῆς Ἀλικαρνασσεύς 46, 1
 Πόπλιος Πούπιος Καλλικλῆς Ἀμισσηνὸς
 530, 14
 Καλλικράτης Βοιωτὸς ἱερομνήμων 234, 7
 Καλλικράτης Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5.
 ἱερομνήμων 234, 6. 7
 Καλλικράτης Μιλήσιος ταμίης 494, 26

- Καλλικράτης Βοΐσκου Σάμιος 26, 3.
27, 3. 29, 3
- Γάιος Ουαλέριος Καλλικράτης Τύριος
έφημερών τῆς βουλῆς 595, 20
- Καλλίμαχος 72, 4. 194, 24
- Καλλίμαχος συγγενῆς καὶ ἐπιστράτηγος
καὶ στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυ-
θρᾶς θαλάσσης 186, 1. συγγενῆς καὶ
στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ θηβ-
άρχης τῆς Θηβαΐδος, ἐπὶ τῆς Ἰνδι-
κῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 190,
4. 12
- Καλλίμαχος συγγενῆς καὶ ἐπιστάτης
καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θή-
βας καὶ γυμνασίαρχος καὶ ἱππάρχης
194, 3
- Καλλίμαχος Ἰσαυροῦς 576, 12
- Καλλιμήδης 135, 5
- Καλλίνος Σμυρναῖος ταμίης 229, 31. 82
- Καλλιπίδης Ἀβυδηνός 444, 12
- Καλλιππος Καλλιππου Πάφιος 166, 2
- Καλλισθένης Κλεόμμιδος Ἀλεξανδρεὺς
τῆς Τρωάδος 444, 10
- Καλλίστρατος Ἀντιπάτρου τῶν πρώτων
φίλων βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπά-
τορος 371, 1
- Καλλίστρατος Γαλάτης 757, 1
- Καλόκαιρος πραγματευτὴς 525, 2
- Πόπλιος Καλούσιος ὕπατος 594, 1
- Λεύκιος Καλπούρνιος Πίσων αὐγουρ,
ἀνθύπατος 467, 2
- Καλπούρνιος Πρόκλος ἐκ συγχλητικῶν
καὶ ὑπατικῶν 548, 1
- Καπ Λεβέδιος πρεσβευτὴς 222, 47
- Ἀντώνιος Καπίτων γραμματεὺς Φιλῶν
204, 2
- Κορνηλιανὸς Καπίτων 529, 25
- Καραῖος Ἀπτραῖος 341, 10
- Κάρβα 697, 5
- Καρκίνειον χωρίον 59, 10
- Οὐλπιος Κάρπος Μιλήσιος ἱερεὺς καὶ
βουλευτὴς 755, 3. προφήτης 756, 1
- Κάσσανδρος (Ἀντιπάτρου Μακεδόν) 5, 9.
13. 27. 35. 6, 5
- Κασσία Λεπίδα 263, 7
- Κασσιανὸς Μαεναίου Παλμυρηνός
645, 6
- Κάστωρ συγγενῆς καὶ πρὸς τῷ ἰδίῳ
λόγῳ 188, 1. 189, 1
- Μᾶρκος Οὐλπιος Δαμᾶς Κατυλλεῖνος
ἀσιάρχης 492, 5
- Καφισίας ἀνδριαντοποιός 750, 3
- Καφισίας Ταναγραῖος 80, 1
- Καφισοφῶν Κῶος 42, 1. 8
- Κέλυλις Αἰγύπτιος 772, 6
- Κέρδων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
345, 18
- Μᾶρκος Κερκῆνιος Τήρης 753, 1
- Λούκιος Κερρεῖνιος Λουκίου υἱὸς Οὐλ-
τινία Παῖτος Ἐφέσιος, ἀποδεδειγμέ-
νος γραμματεὺς τοῦ δήμου 493, 7. 34
- Κεφάλων 130, 27. 32
- Κιγ 459, 18
- Κίλα 751, 2
- Κιλάριος Ἀμλαδεύς 751, 3
- Κίλιξ Καίσαρος ἀπελεύθερος 629, 90
- Κιλλαῖος Σήστιος 339, 1
- Κίλλης Μίδου στρατιώτης 38, 4
- Κίσσος Νεάρχου Ἀνδανιεύς (Πτολεμαιεύς)
48, 5
- Τιβέριος Κλαύδιος Βάλβιλλος ἐπαρχος
Αἰγύπτου 666, 6. 669, 28
- Τιβέριος Κλαύδιος Ἰοῦγκος ἀνθύπατος
Κύπρου 584, 1
- Τιβέριος Κλαύδιος Ἰουλιανὸς Ἐφέσιος
480, 11
- Τιβέριος Κλαύδιος Καπίτων Ἀντιπάτρου
Ἐφέσιος γραμματεὺς 481, 7
- Γάιος Κλαύδιος Ποπλίου υἱὸς Νέρων
ἀνθύπατος 443, 1
- Τιβέριος Κλαύδιος Πίσων Νικομηδεύς
528, 17
- Μᾶρκος Κλαύδιος Πρόστομος ἐπιστράτη-
γος Θηβαΐδος 659, 2
- Μᾶρκος Κλαύδιος Πουπιηνὸς Μάξιμος
ἀνθύπατος Ἀσίας 518, 1
- Γναῖος Κλαύδιος Σεβῆρος δις ὕπατος
546, 2
- Κλαύδιος Σεουήρος ὑπατικός 544, 10
- Κλαύδιος Φέρμος ἐπανορθωτὴς 711, 3
- Κλέανδρος Τίμωνος Δελφὸς βουλευτὴς
345, 3. 4
- Κλέανδρος Κυρηναῖος 767, 28
- Κλέανδρος Πυθοδώρου Σκήψιος 444, 8

Κλεισθένης 526, 3
 Κλεῖτος συναγωνιστής τραγικός 51, 58
 Κλεῖτος Μακεδών 4, 14
 Κλεόδαμος Κλέωνος Δελφός ἄρχων 345, 2
 Κλεομήδης Κρέσωνος(?) Μιλήσιος ταμίας τῶν ἱερῶν 214, 4
 Κλέομμης Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος 444, 11
 Κλεόνοθος Ἰήτης ἐκλογεύς 773, 12
 Κλεότιμος Ἀρχεδήμου Λαμψακηνός 444, 13
 Κλέων ἱερεὺς Διός 65, 10
 Κλέων Δελφός 36, 2. 345, 2. ἄρχων(?) 241, 1
 Κλέων Ἦρυος Δελφός 345, 13
 Κλέων Στρατάγου Περγαμηνός ὁ ἐπ' Αἰγίνης 329, 5. 35. 36. 56
 Αὐφίδιος Κλήμης ἱατρὸς λεγιῶνος κβ' 207, 1
 Κλήμης Κοροπισσεύς 574, 9
 Κοδράτος Ἀρτεμιδώρου 683, 5
 Πόπλιος Κοῖγχιλιος Σέξτου υἱὸς Οὐάρου 464, 2. ταμίας 463, 2
 Κόλλουθος Πετεγῶντος Αἰγύπτιος 772, 4
 Κορινία Ἰουνία Ἐφεσία 496, 11
 Κόμων Ἀσκληπιάδου οἰκονόμος τῶν κατὰ Ναύκρατιν 89, 6
 Κόνων Βακχίου Σχῆψιος 444, 8
 Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων ταμίας 768, 3
 Κο(υ)ρβούλων ὁ κράτιστος 629, 168
 Κορνηλιανὸς Καπίτων 529, 25
 Φλάκκος Κορνηλιανὸς ὕπατος 595, 19
 Γάιος Κορνήλιος Γναίου υἱὸς Γάλλος ἑπαρχος Αἰγύπτου 654, 1
 Πόπλιος Κορνήλιος Δολαβέλλας 451, 2
 Κορνήλιος Κέθηγος 512, 2
 Γάιος Κορνήλιος Γαίου υἱὸς Κυρεῖνα Μάξιμος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσσης, πρεσβευτῆς 603, 9
 Κορνήλιος Πάλμας πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος 618, 14
 Λεύκιος Κορνήλιος Λευκίου υἱὸς Σύλλας Ἐπαφρόδιτος 441, 1. 14. 15. 18. 34. 41. 52. 72. 87. 94. 101. 121. 442, 8

Κορνήλιος Τάκτιος ἀνθύπατος Ἀσίας 487, 2
 Κορνήλιος Πόλλιος 695
 Κοσμάς νοτάριος 690, 3
 Κοσμίων κυρίου Καίσαρος οὐέρνας, εἰρηγάρχης 550, 1
 Γάιος Ἀντίος Αὖλος Ἰούλιος Αὖλου υἱὸς Κουαδράτος, δις ὕπατος κτλ. 486, 1. Ἰούλιος Κοδράτος 544, 7
 Λούκιος Κούσπιος Πακτουμήιος Ῥουφίνος ὕπατος 491, 1
 Κρατέα Δευτέρου ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος 739, 9
 Φλάβιος Κράτερος 495, 15
 Κράτερος Κρατέρου Ἀντιοχέως, τροφεὺς βασιλέως Ἀντιόχου 256, 1
 Κράτερος Πάφιος 585, 3
 Κρατίνος ἱερεὺς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 325, 2
 Κρατίος Προκρίτου Φιλωτέρειος (Πτολεμαίου) 48, 5
 Κράτων Ζωτίχου Χαλκηδόνιος αὐλητῆς 325, 3. 4. 326, 3. 35. 36
 Κρέσων(?) Μιλήσιος 214, 4. 5
 Κρισίλαος 83, 5
 Κρίσπος Τρύφωνος Ἀμισηνός 530, 13
 Κρόκος ναύαρχος καὶ στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς τῶν κατὰ Κύπρον 140, 1
 Κτησικλῆς 47, 2
 Κυνέντιλος Μάξιμος ἀνθύπατος Ἀσίας 511, 12
 Τίτος Φλάβιος Κύλλος ἄρχων τῶν Παν-ελλήνων 504, 2. 12
 Κύναγος 235, 2. 236, 1
 Φλάουιος Κύρος 722, 11
 Λ...ίμιος Ἀμαστριανός 531, 3
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων Ἐρυθραῖος 487, 4
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος Ἐρυθραῖος 487, 5
 Οὐαλέριος Λαβύων κεντορίων 196, 11
 Λάδαμος Διονυσοφάνου Ἀλεξανδρεὺς τεταγμένος ἐπὶ Θήρας 735, 3. 21
 Λάδικος Ἀνοδίκου Ἀσσιος 444, 9
 Λαερτιάδης Ἀβυδηνός 444, 11. 12
 Αὐρηλία Ἀλκίππιλλα Λαίλιανή 517, 11

Ἀάιος Ταρχονδιότου 753, 4
 Ἀάμιος Ἀπολλωνιεύς ἱερομήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 5
 Ἀάμπων Ῥόδιος 58, 3
 Ἀάμπων Φωκαιεύς 37, 2
 Ἀαοδίχη 766, 4
 Ἀάριχος 215, 12. 13. 21. 22. 29. 33
 Ἀαττάμιος Βουκατιεύς ἱερομνήμων Αἰ-
 τωλῶν 234, 5
 Ἀάχης Τύριος στατιωνάριος ἐν Ποτιό-
 λοις 595, 22. 38
 Ἀεοντίσχος Ἀλεξανδρεὺς (ἀπ' Αἰγύπτου)
 730, 6. 15
 Ἀεοντίσχος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος
 444, 10
 Ἀεοντίσχος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 θεωρὸς 319, 6
 Κασσία Λεπίδα 263, 7
 Λεύκων στρατιώτης 38, 7
 Λεωμέδων Πριηνεύς νεωποίης 215, 31
 Λέων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 22
 Λέων φιλοτεχνίτης 51, 76
 Λέων Αἰζωνεύς 771, 58
 Λέων Λισσάτης ἐφεστηκώς 727, 11
 Λέων Ναυπάκτιος ἱερομνήμων Αἰτωλῶν
 234, 3
 Λεωνίδης κυβερνήτης Νεΐλου 676, 2
 Γάιος Λιχίνιος Ποπλίου υἱὸς Γέτας
 ὕπατος 436, 6
 Γάιος Λιχίνιος Μουκιανός, πρεσβευτὴς
 Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος Λυκίας καὶ
 Παμφυλίας 558, 1
 Λίχας Πύρρου Ἀχαρνάν, στρατηγὸς ἐπὶ
 τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 4
 Οὐᾶρος Λόγιος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος
 544, 36
 Λούκιλλα γυνὴ Περτίναχος 588, 7
 Λοῦπος Γερασηνός 622, 4
 Λούκιος Λούσιος Γέτας ἑπαρχος Αἰ-
 γύπτου 664, 1. 8
 Λόχηγος Μιλήσιος 214, 6
 Λόχος Καλλιμήδου συγγενὴς βασιλέως
 Πτολεμαίου 135, 5. 137, 8. 138, 3.
 139, 15
 Λύγδαμις (Κιμμέριος) 13, 14. 16. 29

Λυκίας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Λυκιδεὺς Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 233, 31
 Λυκιδεὺς Πριηνεύς 215, 28
 Λυκίσκος Κοροπισσεύς 574, 10
 Λυκομήδης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 θεωρὸς 282, 3. 4
 Λύκος Πριηνεύς 765, 39
 Λυκουργίδας ἱερεὺς καὶ ὑπομνηματογράφ-
 ος 147, 1
 Λυκόφρων Ἀρτεμιδώρου στρατηγός 319, 1
 Λυσάνδρα Πρωτομάχου Περγαμηνή,
 ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς 337, 1
 Κλαύδιος Λυσανίας στρατηγὸς νομοῦ
 Ἀρσινότου 664, 1
 Λυσανίας συγγενὴς καὶ ἐπὶ τῶν προσό-
 δων τοῦ Ἀρσινότου 179, 3
 Λυσίας 272, 3. 277, 1. 607, 5
 Λυσίας Λυσίου 607, 4
 Τίτος Φλάουιος Μάξιμος Λυσίας Τρα-
 πεζοπολίτης, πρωτάρχων τῆς πόλεως
 τὸ δεύτερον 492, 11
 Λυσιθέμις Ἀσσιος 444, 9
 Λυσίμαχος πάρεδρος 185, 9
 Λυσίμαχος (Ἀγαθοκλέους Μακεδόν) 5, 27.
 35. 6, 6. 55, 7 (cf. Vol. II Add.
 p. 540). 224, 5. βασιλεὺς Λυσίμαχος
 11, 1. 3. 12. 23. 12, 1. 13, 1. 15, 2
 Φλάβιος Λυσίμαχος Ἀφροδισιεύς 509, 13
 Λυσίμαχος Βαστακίλου Θράξ 734, 2
 Λυσίμαχος Πτολεμαίου Σωστρατεύς (Πτο-
 λεμαεύς) 51, 2. 16. 728, 2
 Λυσιφάνης Κυρναῖος 22, 2
 Λύτος 331, 61

 Μ... . Ἰουλιήτης δικαστής 44, 9
 Μαβρογαῖος Φύλωνος 426, 3
 [Μάχιος] Μάξιμος ἑπαρχος Αἰγύπτου
 665, 27
 Πετρωνία Μάγνα 675, 1
 Μάγνος Βάσσου πρόεδρος 614, 6.
 615, 6
 Μαεναῖος Παλμυρηνός 645, 6
 Μαζαββάνας Παλμυρηνός 637, 1
 Μάγης Μάου πρεσβευτὴς 375, 6
 Μαθθαῖ Παλμυρηνός 634, 2

Ουτεούριος Μακρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 708, 15
 Σεπτίμιος Μάκρων ἐπιστράτηγος 702, 6
 Μάλεχος 616, 2
 Μαλίχαθος 423, 3
 Κάσιος Μαλίχαθος κόμης 'Ρεϊμέας φυλῆς Χαστητηνῶν 619, 4
 Μάλιχος 'Ολαιοῦ Παλμυρηνὸς ἄρχων 629, 5
 Μάλιχος Οὐαβλλάθου Παλμυρηνὸς 630, 2
 Μάλχος Νασσοῦμου Παλμυρηνὸς 640, 3
 Μαμμόγαϊς Βαταίου στρατιώτης 660, 21
 Μανναῖος 'Ελαβήλου Παλμυρηνὸς 630, 3
 Μανναῖος Οὐαβλλάθου Παλμυρηνὸς 630, 1
 Παῦλος Μαξιμῖνος 619, 5
 Μάξιμος Στατίλιος ἴδιος λόγος 408, 3. 4
 Μάξιμος Βηρύτιος 589, 9
 Μάρθειν Ἀλεξάνδρου τοῦ καὶ 'Ιαδῆ Παλμυρηνή 636, 1
 Μάριος Μάξιμος ἀνθύπατος Ἀσίας 517, 10
 Μαρκία Φιλίππου θυγάτηρ, ἀνεψιὰ Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ, γυνὴ Παύλου Φαβίου Μαξίμου 581, 1
 Αἰλῖος Αὐρήλιος Μαρκιανὸς Ἀμαστρινὸς πρῶτος ἄρχων 601, 9
 Γάιος Μάρκιος Κησωρίνος 466, 2
 [Λεύκιος Μάρκιος] Φίλιππος 581, 1
 Αὐρήλιος Μάρκος στάτωρ 577, 5
 Μάρκος Ἑλευσίνιος ἱερεὺς 170, 1
 Μάρκος Μαζαββάνα Παλμυρηνὸς 637, 2
 Μάσχος 770, 5
 Ματρεΐδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 3
 Μάτρων Ἱεραπολίτης 308, 1
 Μαύσωλος ἀλαβάρχη 570, 4
 Μαχάτας Μαχάτου Μακεδῶν ἱερεὺς 733, 7. 8
 Μεγίστερος Ἀπτάλου Περγαμηνὸς πρεσβευτῆς 335, 5. 49. 97
 Μειδίας ἀνδριαντοποιὸς 234, 35
 Μειδίας Κυζικηνὸς 331, 30
 Μελίων Ἀφροδίτω Ταναγρῆος 80, 2
 Μελαγκόμας Μελαγκόμου Αἰτωλὸς 134, 5
 Μελαγκόμας Φιλοδάμου Αἰτωλὸς 134, 1

Μέλανος Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιὸς 591, 7
 Μέλας Μιλήσιος 472, 3. 473, 4
 Μελέαγρος 221, 29
 Μελέαγρος στρατηγὸς 220, 6. 221, 1. 18. 19. 25. 26. 50
 Μελέαγρος Μελεάγρου Καδυανδεύς, ὑπογραμματεὺς Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 5
 Μελέαγρος Νακραεὺς 268, 3. 4
 Μελέαγρος Ζμερτομάρου Νικαιεὺς 344, 1
 Μελίδωρος Ἐφέσιος πρότασις 8, 103
 Μενάλιππος 354, 6
 Μένανδρος Μενεμάχου Δορυλαεὺς 476, 7
 Μένανδρος Θαυμακὸς γραμματεὺς τῶν ἱερομναμόνων 234, 9
 Μένανδρος Μενάνδρου Περγαμηνὸς βαφεύς 491, 11
 Μένανδρος Ἀπολλᾶ Σήστιος 339, 2
 Μενέδημος Ἀπο Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 1
 Μενεκλῆς ἡγεμὼν στρατιωτῶν 229, 105
 Μενεκλῆς Μηνοφίλου Αἰζανίτης 475, 3. 14
 Μενεκλῆς Μιλήσιος πρεσβευτῆς 763, 2
 Μενεκράτεια Φιλάμμονος κατηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 56, 2
 Μενεκράτης Μαραθῶνιος 771, 3
 Μενεκράτης Μενεκράτου τοῦ Ἀρτεμιδώρου Ἐφέσιος 437, 48. 95
 Μενεκράτης Λισσάτης 727, 4
 Μενεκράτης Θ οἰδοῦς Λισσάτης 57, 3
 Μενεκράτης Βακχίου Πυθοκωμίτης 224, 43
 Μενεκράτης Ῥόδιος 243, 4
 Μενεκράτης Διοδώρου Σαρδιανὸς στρατηγὸς 437, 24. 50. 93
 Μενέλαος ποιητῆς τραγικὸς 352, 67
 Μενέλαος Θουατειρηνὸς ἀρχιερεὺς καὶ βούλαρχος διὰ βίου 516, 2
 Μενέλαος Μενεκράτους Ῥόδιος 243, 4. 5
 Μενέμαχος Γαλάτης 533, 35
 Μενέμαχος Δορυλαεὺς 476, 8
 Μενέστρατος Ἀπολλοδώρου Περγαμηνὸς ἱερεὺς 338, 1
 Μένης 331, 44

Μένης-Σήσιος 339, 2. 93. 97. 99
 Μένιππος κιθαρωδός 51, 42
 Μένιππος ου 239, 8
 Μένιππος Περγαμηνός 240, 3
 Μένιππος Χίος ἀνδριανοποιός 79, 6
 Μενίσκος Ἀλεξανδρεὺς 24, 2
 Μενίσκος-Μέλανος, φύσει δὲ Ζωπύρου,
 Μιλήσιος Ιερονίκης 472, 3
 Μεννέας Βεελιάβου τοῦ Βεελιάβου 611, 4
 Μεννέας Διονυσίου ὑπηρέτης χρημα-
 τιστῶν 106, 15
 Μεννέας Ἀμλαδεὺς πρεσβευτής 751, 3
 Μενoitης Ἐφέσιος 437, 50. 96
 Μένων Ιερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Μέρσις ἀρχιτέκτων 660, 28
 Μεσσάλλας ἀνθύπατος Ἀσίας 494, 15
 Μετίλιος Γαλάτης 533, 12
 Μέττιος Μόδεστος ἡγεμὼν Λυκίας Παμ-
 φυλίας 561, 2. Γάϊος Τρεβόνιος Πρόκ-
 λος Μέττιος Μόδεστος 562, 1
 Μέττιος Ῥούφος Μεττίου Μοδέστου
 πατήρ 561, 1
 Μήδειος Μητροδώρου Παννοχωμίτης
 224, 45
 Μηνᾶς Γαλάτης 533, 79
 Μηνᾶς Μένητος Σήσιος 339, 2. 18.
 47. 59. 92. 93. 97. 99
 Νούμμιος Μῆνις Ἀθηναῖος κῆρυξ τῆς
 ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς 505, 2
 Μηνογένης 448, 7
 Μηνογένης Μηνοφάντου Περγαμηνός,
 συγγενὴς βασιλέως Εὐμένους καὶ νο-
 μοφύλαξ 290, 2. ὁ ἐπὶ τῶν πραγμά-
 των 291, 2. 3. 292, 2. 3. 293, 2. 3.
 294, 2. 3. 295, 2. 3. 296, 2. 3. Μη-
 νογένης 315, 48
 Πόπλιος Ἀτίλιος Μηνόδοτος Βερενικια-
 νός Ἐφέσιος 510, 14
 Μηνόδοτος Ἀπολλωνίου Ἡρακλέωτης
 τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 18
 Μηνόδωρος 315, 22. 28. 40
 Μηνόδωρος τραγωδός 51, 48
 Μηνόδωρος Ζήθου Ἀδραμυττηνός ὁ
 ἐπὶ τῶν προσόδων 238, 4
 Μηνόφαντος Περγαμηνός 290, 2. 291, 3.
 292, 2. 294, 2. 295, 2. 296, 2

Μηνοφίλος Μηνογένου ἀνδριανοποιός
 448, 7
 Μηνοφίλος Αἰζανίτης 458, 32. 79. 475,
 2. 30
 Μηνοφίλος Ἀμισηνός 374, 2
 Μηνοφίλος Ποιμανηνός 443, 6
 Μητράς Ἐφέσιος 9, 1
 Μητρὶς Ἀρτεμιδώρου Περγαμηνή ἱέρεια
 299, 2. 6. 11. 15
 Μητροδωρος ἰου φρουραρχήσας
 (ἐν Ἀμασεῖαι) 365, 3. 4
 Μητροδωρος Μηνοφίλου Αἰζανίτης
 475, 3
 Μητροδωρος Τιμοκλέους Ἀμφιπολίτης
 ἱατρός 220, 4. 10
 Μητροδωρος Μενεμάχου, φύσει δὲ Δο-
 ρυλάου, Γαλάτης 533, 35
 Μητροδωρος Παννοχωμίτης 224, 45
 Μητροδωρος Περγαμηνός στρατηγός
 267, 23
 Μητροφάνης (στρατηγός) 224, 38
 Μητροφάνης Χίος 234, 8
 Μίδας 38, 4
 Μιθράτης (σατράπης) 431, 1
 Κλαύδιος Μιθριδάτης ἀνθύπατος τῆς
 Ἀσίας 490, 9
 Μικίων 229, 32
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Μικκάλων ὁ καὶ
 Θεόφιλος γυμνασίαρχος καὶ ἀγωνοθέ-
 της 713, 1
 Μίχκαρος 326, 22. 23
 Μικυθίων Χαριδάμου Χαλκιδεὺς 760, 2
 Μίκυθος Περγαμηνός 88, 5
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Μίνδιος Ματιδιανός
 Πωλλίων ἀρχώνης καὶ ἐπίτροπος
 525, 3
 Μινουκιανός Ἀθηναῖος 720, 1. 721, 2
 Μιόρβολλος Ἐτεννεύς 86, 10
 Μνασέας 262, 8
 Μνασέας Διονυσίου Βηρύτιος 591, 6
 Μνασιάδης Ἀργεῖος 93, 3
 Μόκιμος Γαββά Παλμυρηνός 638, 2
 Μόκιμος Ζεβεΐδου Παλμυρηνός 641, 2
 Μόκιμος Μαθθᾶ Παλμυρηνός 634, 2
 Μόλης Διογένους τοῦ Μόλητος Οἰνοαν-
 δεύς, ἐπιστάτης τοῦ Καίσαρος ναοῦ
 ἐν Ἐάνθῳ 555, 1

Μοσχίων 56, 2
 Μοσχίων Μοσχίωνος Μάγνης ἀπὸ Μαι-
 ἀνδρου 485, 2
 Μόσχος ἱερεὺς 28, 3
 Κόϊντος Μούκιος Ποπλίου υἱὸς Σκαύ-
 λας ἀνθύπατος Ῥωμαίων 437, 2. 26.
 439, 5
 Μουσαῖος Μεγιστεύς (Πτολεμαεὺς)
 48, 3. 4. 49, 4
 Μουσάνδς (?) Ἀρτίκνου (?) Γαλάτης 533, 38
 Μυρικός Περγαμηνός 486, 21
 Μύρων ὁ κράτιστος διαδέχόμενος τὴν
 ἀρχιερωσύνην 210, 2
 Μυωνίδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω
 459, 22
 Ναϊμάνης Ναϊμάνος πρεσβευτὴς 375, 5
 Ναλαγλίας Κυλαρίου Ἀμλαδεὺς πρεσ-
 βευτὴς 751, 3
 Νάσσουμος Παλμυρηνός 640, 4
 Νάσσωρος Παλμυρηνός 642, 3
 Ναυσικράτης Πάριος 172, 2
 Νεανδρίδης Ὠρώπιος 81, 4
 Νεανδρος Νεανδρίδου Ὠρώπιος 81, 4
 Νέαρχος Ἀνδανιεύς (Πτολεμαεὺς) 48, 6
 Νεκτάριος Νικομηδεὺς ὁ λαμπρότατος
 καθολικὸς Αἰγύπτου 686, 1
 Νεμεσιανὸς Ἀρείου τοῦ Ποσειδωνίου
 Σωσικράσιος ὁ καὶ Ἀλθαεὺς 708, 8
 Αἰρήλιος Νεμεσίων ἐναρχος ὑπομνη-
 ματογράφος 715, 4
 Νεοπτόλεμος (στρατηγός) 38, 2
 Νεοπτόλεμος Θεοδώρου Καρανεὺς (Πτο-
 λεμαεὺς) 48, 7
 Νεσᾶς Παλμυρηνός 629, 5
 Νεσῆς Ἀλᾶ Παλμυρηνός πρεσβύτερος 632, 1
 Νεσῆς Ἀλᾶ Παλμυρηνός νεώτερος 632, 1
 Νετείρας 611, 5
 Νεφερώς Βαβαῦτος 741, 5
 Νέων Ἀλεξανδρεὺς 79, 3
 Νηριώτης 130, 39
 Νήφων 534, 1
 Νήρος κεντυρίων 196, 10. 660, 25
 Νικαγόρας Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος ὑπ-
 οδύχης τῶν Ἐλευσινίων 720, 1. ὑπ-
 οδύχης τῶν ἀγιοτάτων Ἐλευσίνι μυς-
 τήρων 721, 1

Νικαγόρας Ἀριστάρχου Ῥόδιος 10, 2. 8
 Νικάνδρος Νίκωνος Πολυδεύκειος
 (Ἀλεξανδρεὺς) 21, 4
 Νικάνδρος Μηνοφίλου Ποιμανηνὸς ἡγε-
 μὼν στρατιωτῶν 443, 5
 Τερέντιος Νικάνωρ κεντυρίων 196, 11. 12
 Νικάνωρ Ἀλεξανδρεὺς 599, 1
 Νικάνωρ Νίκωνος Πολυδεύκειος (Ἀλεξ-
 ανδρεὺς) 21, 4
 Νικηράτος Νικηράτου ἱερεὺς Διὸς
 Ὀλυμπίου καὶ Διὸς Κορυφαίου
 245, 5
 Νικηράτος Νικηράτου Ἀλεξανδρεὺς
 117, 1. 12. 25
 Νικηφόρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17
 Μᾶρκος Μάχιος Νικηφόρος Πεσσινούν-
 τιος 541, 12
 Νικίτας 754, 2
 Νικίας Ἀλεξανδρεὺς 102, 10
 Νικίας Καραίω Ἀπταραῖος 341, 9. 10
 Νικίας Κλέωνος Δελφὸς γραμματεὺς
 βουλᾶς 345, 5
 Νικο Δελφός 345, 19
 Νικόβουλος Θηβαῖος ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 3
 Νικοκλιῆς Ὠρώπιος ἀρχων 81, 2
 Νικόμαχος ἱερεὺς τοῦ Διὸς 103, 7
 Νικόμαχος οἰκονόμος 224, 37
 Νικόμαχος Γεραιηνός 623, 6
 Νικόμαχος Δαναεὺς (Πτολεμαεὺς) 48, 6
 Νικομήδης Κτησιτέλους 47, 3
 Νικόστρατος Δημητρίου χρηματιστής
 106, 11
 Νικόστρατος Χρυστορεὺς 111, 7
 Νίκων Ἀθηναῖος 369, 4. 5
 Νίκων Παλληνεὺς 342, 6. 7
 Νίκων Πολυδεύκειος (Ἀλεξανδρεὺς) 21, 5
 Νίκων Κῶιος 416, 4
 Νίκων Μακρῶν 9, 1
 Γάιος Νίνιος Κοροπιστεύς 574, 8
 Νομήνιος ἐπιστολογράφος 139, 14
 Νομήνιος Νομηνίου ἱερεὺς βασιλέως
 Σελεύκου 245, 44
 Νομήνιος Περγαμηνός 300, 1
 Νυμφαῖος Ἀέτου Ἀβιληνός 606, 3
 Νυμφαῖος Βυζάντιος 81, 14

- Νυμφίος Διοτρέφους Ἰλιεύς ἐπιμηήνιος 219, 1
 Νωνία Πόλλα, Λευκίου Οὐλοουσσίου Σατουρνίνου ἀνθυπάτου μήτηρ 468, 2
 Ξεινιάδης Σωκράτου 130, 36
 Ξενίας(?) 67, 4
 Ξένων Δελφός 345, 9
 Ξένων(?) Δελφός ἄρχων 241, 1
 Ξερ Γεραστηνός 621, 6
 Ὀβαίσατος Σαδίου 415, 1
 Ὀδαίναθος Παλμυρηνός 643, 1
 Σεπτίμιος Ὀδαίναθος Αἰράνου Παλμυρηνός συγχλητικός 642, 2
 Ὀδαίναθος Σαουάδου στρατηγός Ἀουιδηνῶν 617, 1
 Οἰνάνθιος Κεφαλλὰν ἱερομνήμων 234, 6
 Ὀκταουία (πρεσβυτέρα) Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀδελφή, Σέξτου Ἀππολητίου μήτηρ 462, 1
 Οκταία (νεωτέρα) Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀδελφή 456, 58
 Πόπλιος Ὀκταύιος ἑπαρχος Αἰγύπτου 659, 1
 Ὀλαιῆς Παλμυρηνός 629, 5
 Ὀλυμπίας Ἀρτεμοῦς τῆς Σελεύκου θυγάτηρ 160, 1. Θεοδώρου τοῦ Σελεύκου γυνή 161, 1. 162, 1
 Ὀλυμπιόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 23
 Ὀλύμπιχος ἀρτοκόπος, ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 20
 Ἰούνιος Ὀλυμπος ἡγεμὼν 615, 3
 Ολῳίχος ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 23
 Ομηρος Ἀριστάρχου 245, 41
 Ὀνασαγόρας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 23
 Ὀνάσιμος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 17
 Ὀνάτας Σμίχωνος Αἰγινήτης ἀνδριαντοποιός 286
 Ὀνήσανδρος Ναυσικράτους Πάφιος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως καὶ ἱερεὺς διὰ βίου 172, 2
 Ὀπρασάτης Ἀμλαδεὺς πρεσβευτής 751, 2. 12
 Ὀρθαγόρας Οἰνοανδεὺς 565, 8. 566, 9
 Ὀρνιχίδας Δελφός ἄρχων 66, 5
 Ὀρνυμένης 732, 6
 Ὀρόντης Ἀρτασόρου τὸ γένος Βάκτριος (v. etiam Ἀροάνδης) 264, 4. 8
 Οτακιλία Φαυστίνα 474, 2
 Γναῖος Ὀτακίλιος Φαῦστος 474, 2
 Οὐαβάλλαθος Ἀθηνόδωρος αὐτοκράτωρ 647, 6
 Οὐαβάλλαθος Μανναίου τοῦ Ἐλαβήλου Παλμυρηνός 630, 2
 Οὐαβάλλαθος Νασώρου Παλμυρηνός 642, 3
 Οὐαβάλλαθος Συμῶνου Παλμυρηνός 636, 2
 Οὐαλέριος Ἀσιατικὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 481, 7
 Οὐαλέριος Λαβύων κεντορίων 196, 11
 [Μᾶρκος Οὐαλέριος] Μεσσάλας Ποτίτιος 460, 2
 Γαῖος Οὐαλέριος Γαίου υἱὸς Τριάριος πρεσβευτής 447, 1
 Οὐᾶρος Λόγιος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος 544, 36
 Οὐενουλήιος Ἀπρωνιανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 493, 43
 Γναῖος Οὐεργίλιος Καπίτων ἑπαρχος Αἰγύπτου 665, 8. 14
 Οὐετοόριος Μακρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 708, 15
 Πόπλιος Οὐήδιος Ἀντωνῖνος Ἐφέσιος ἀσιάρχης 510, 11
 Οὐῆρος ἀρχιτέκτων 614, 5
 Οὐηστῖνος ἑπαρχος Αἰγύπτου v. Ἰούλιος
 Γαῖος Οὐίβιος Πόστομος ἀνθύπατος 469, 1
 Γαῖος Οὐίβιος Γαίου υἱὸς Οὐωφεντίνα Σαλουτάριος Ἐφέσιος 480, 1
 Τίτος Φούριος Οὐικτωρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 707, 1
 Κόντιος Οὐίλιος, Κοῖντου Οὐιλίου υἱός, Οὐελλείνα Τιτιανὸς Παταρεύς 563, 1
 Μᾶρκος Οὐισέλλιος Γαίου υἱὸς Κολλίνα Πρίσκος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση, πρεσβευτής 603, 8
 Οὐλπίος Ἀραβιανὸς ὑπατικός, πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστρατήγος ἑπαρχείας Συρίας Παλαιστίνης 601, 1

Ὀβλιπιοῦ Τραϊανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 477, 3

Λεύκιος Οὐολκῶκιος Τύλλος 458, 42

Λεύκιος Οὐολούσσιος Σατορνίνος ἀνθύπατος Ἀσίας 468, 4

Αὐρήλιος Οὐορώδης ἱππικὸς καὶ βουλευτὴς Παλμυρητῶν 644, 1

Σεπτίμιος Οὐορώδης Παλμυρητὸς, ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δουκηνάριος καὶ ἀργαπέτης 645, 1. 646, 2

Φλάβιος Οὐράνιος ὁ λαμπρότατος ἀρχὼν τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχείας 550, 4

Ὁφελίων μάγειρος, ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 21

Παῦπις Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 6

Παθβούς Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 7

Παιώνιος Ἰεροκλέους Στρατονικεὺς 441, 24

Λούκιος Κούσπιος Πακτομυήτιος Ῥουφίνος ὕπατος 491, 1

Παλάμανδρος Περγαμηνὸς στρατηγὸς 267, 22

Παλλᾶδιος δικολόγος Ἐρμπολίτης 689

Αἴλιος Παλλᾶδιος ἐπαρχὸς Αἰγύπτου 722, 9

Πάμφιλος Ἀθηναῖος 104, 5

Πανάρετος 317, 2

Πανίσκος Κεφάλωνος 130, 27

Πανταλέων τῶν ὁμοτίμων τοῖς συγγενέσι, οἰκονόμος σιτικῶν τῆς Ἡρακλείδου μερίδος 177, 5

Πανταλέων Μενεκράτους Λισσάτης 727, 4

Γάιος Ἰούλιος Πάπειος ἐπαρχὸς 196, 1

Τίτος Ὀβλιπιοῦ Παπιανὸς 528, 19

Παπίας γραμματεὺς Ἀχαιῶν 458, 42

Παπίας Ἀμμωνίου προστάτης τῆς συνόδου τῶν Βασιλιστῶν 130, 16. 20

Παπίας Μηνοφίλου Ἀμισσηνὸς τῶν πρώτων φίλων βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 374, 2. 3

Γναῖος Παπίριος Γαίου υἱός, στρατηγὸς Ῥωμαίων 260, 4

Πάππος Θεόγνωστος 699, 1

Παράμονος ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 19. 55

Γάιος Ἰούλιος, Παρδαλᾶ καὶ τοῦ Σαρδιανῶν δήμου υἱός, Παρδαλᾶς, ἀρχιερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης 470, 10

Παρθενοκλῆς Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιός 216, 7

Παρμενίσκος Πυθίου πρεσβευτὴς 229, 33

Παρμενίσκος Αἰγαεύς 40, 2

Παρνασσὸς ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 18

Ἰουλία Πατίκλεια Πίου θυγάτηρ 408, 6

Πατίων Καλλιμάχου Ἰσαυρεὺς 576, 11

Πατρέας Δελφὸς ἀρχὼν 150, 1

Ἰούλιος Πατροεῖνος ἀρμενιάρχης 652, 1

Πατροκλῆς Πατροκλέους Πάφιος 585, 4

Πάτροκλος Πάτρωνος Μακεδῶν στρατηγός 44, 3. 45, 4

Πάτρων Ἐφέσιος 437, 47. 94

Πάτρων Μακεδῶν 44, 3. 45, 4

Παῦλος πρεσβύτερος Μαρκωνιστῶν 608, 3

Παῦλος Μαξιμίνος κόμης Μερδόχων φυλῆς Αὐδηνῶν 619, 5

Παυσανίας Τύριος πρόεδρος τῆς βουλῆς 595, 21

Παυσίμαχος Ἰατροκλέους Ἀντιοχεὺς ἐκ τοῦ Χρυσασορέων ἔθνους πρεσβευτὴς 234, 13

Πάχνουβις Τοτέους 130, 33

Παχὼς Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 6

Παψώβθης Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 7

Πάως συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος 132, 6

Λεύκιος καὶ Γάιος Πέδιοι Γαίου υἱοὶ Ῥωμαῖοι 133, 5

Πεισίθεος Δελφός 345, 11. 15

Πελαῖας 130, 26 (cf. Vol. II Add. p. 544)

Πελαῖας Ζμενιχνούβιος 130, 44

Πελαῖας Πελαίου 130, 34

Πέλοψ Πέλοπος 75, 2

Πεπ... σατράπης 431, 1

Περιγένης Λεοντίσκου Ἀλεξανδρεὺς ναύαρχος βασιλέως Πτολεμαίου 730, 5. 15. 20

Περτίναξ 588, 9

Πεσιέχων Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 8

Πετεαροῆρις Φανούφιος 130, 24

- Πετσεοῦχος Θέωνος Αιγύπτιος 772, 7
 Πετεχῶν Αιγύπτιος 772, 5
 Πετῆσις 130, 28
 Πετοσίρις Αιγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 8
 Πετρωνία Μάγνα 675, 1
 Κόϊντος Πετρώνιος Οὔμπερ πρεσβευτῆς
 καὶ ἀντιστράτηγος Σεβαστῶν 538, 4
 Πιαθρῆς 704, 4
 Πίος ῥήτωρ 408, 7
 Τιβέριος Κλαύδιος Πίσων Νικομηθεύς
 528, 17
 Πλάτων (δ φιλόσοφος) 721, 5. 10
 Πλειστάρχειος (πατρωνυμικόν) 4, 70
 Πλίνιος Καίπιων στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαῖδος 702, 6
 Γάιος Πλίνιος Σεκοῦνδος ἑπαρχος κτλ.
 586, 2
 Αὐρηλία Ποία Σεουήρου γυνή 526, 4
 Πολεμαῖος (Δημητρίου Μακεδῶν, Δη-
 μητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀνεψιός)
 5, 9. 10. Cf. Vol. II Add. p. 538
 Πολεμαῖος Μάγνης ἱερομνήμων 234, 8
 Πολέμαρχος στρατιώτης 38, 6
 Πολέμαρχος συγγενὴς βασιλέως καὶ
 ἐπιστράτηγος 133, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Πολέμων ἀσιάρχης
 495, 7
 Πολιάνθης 214, 15. 22
 Πόλλιος 698
 Πόλλις Ἀπολλοφάνου γραμματεὺς τοῦ
 δήμου 319, 3
 Πολυκράτης Μνασιᾶδου Ἀργεῖος 93, 3
 Πολύλαος ἡγεμῶν στρατιωτῶν 266, 21. 57
 Πολύξενος Βάβωνος Μιλήσιος ταμίας
 τῶν ἱερῶν 214, 6
 Πολυπέρχων 4, 24. 5, 39
 Πολυ...ρανός ὁ καὶ Τοῦτος 717, 1
 Κόϊντος Πομπήϊος Κοῖντου υἱός, στε-
 φανηφόρος Ἑρακλεωτῶν τῶν πρὸς
 Λάτμψ 459, 8
 Πομπήϊος Φάλκων ἀνθύπατος Ἀσίας
 490, 6
 Ιούλιος Ποντικὸς Γαλάτης 533, 58
 Πόντιος ἀρχιτέκτων 656, 4
 Γάιος Ποπίλλιος Γαίου υἱὸς στρατηγός
 435, 3. 11
 Ποσειδῖος ἑπαρχος Αἰγύπτου 718, 4
 Ποσειδίππος φρούραρχος κατὰ Κίτιον
 20, 1
 Ποσειδίππος Μιλήσιος στεφανηφόρος
 214, 1
 Ποσειδῶν Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 15
 Ποσειδώνιος 302, 6. 708, 8
 Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου τοῦ Διονυσίου
 Ἐφέσιος 437, 45. 94
 Ποσειδώνιος Ἀπελλεῖους Ἰλιεύς 444, 7
 Ποσειδώνιος στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβα-
 ῖδος 665, 1. 8
 Ποσειδώνιος Πριηνεὺς στεφανηφόρος
 765, 1
 Ποσίδειος Ἰήτης πρόεδρος 773, 2
 Πο(υ)στούμιος Ἰούλιος Ἀντωνίνος Μά-
 ξιμος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος 547, 15
 Πόστομος ἑπαρχος Αἰγύπτου 669, 27
 Ποτάμων 724, 3
 Ποτάμων πρεσβευτῆς 229, 21
 Ποτάμων Αἰγύπτου τῶν γεγυμνασιαρχη-
 κῶτων ἐν Πάφῳ καὶ ἡγητορευκῶτων
 164, 2. ἀντιστράτηγος τῆς νήσου καὶ
 ἐπὶ τῶν μετὰλλων 165, 2
 Πουβλίκιος Μάρκελλος πρεσβευτῆς καὶ
 ἀντιστράτηγος Σεβαστοῦ Συρίας
 543, 14
 Ποῦλχερ κοινωνῶν λιμένων Ἀσίας οἰκο-
 νόμος ἐν Ἰασῶ 522, 1
 Μάρκος Κλαύδιος Πουπηνὸς Μάξιμος
 ἀνθύπατος Ἀσίας 518, 1
 Λούκιος Πούπιος Πραΐσης ἐπίτροπος
 Σεβαστοῦ 538, 9
 Πραξίδημος Σέσμαος 17, 5
 Πραξίκλης Φιλίνῳ Μαθύμναιος 78, 5. 20
 Πρειμογένεια 595, 38 (?)
 Πρεπέλαος πρεσβευτῆς 5, 11. 28
 Γάιος Ἰούλιος Προκλήϊανὸς Τριπολίτης
 τῆς Φοινίκης πρεσβευτῆς 587, 11
 Τιβέριος Κλαύδιος Προκίλιανὸς Ἀγκυ-
 ρανὸς γαλατάρχης 542, 1
 Γάιος Ἰούλιος Πρόχλος 378, 7. 8
 Πρόχριτος Φιλωτέρειος (Πτολεμαεῦς)
 48, 5
 Πρώταρχος Πρωτάρχου 130, 29
 Πρωτᾶς Μενίππου Περγαμηνὸς νομο-
 φύλαξ 240, 3
 Πρωτίων Ἑρακλείδου 130, 30

Πρωτογένεια Ἀριστέου τοῦ Ἀριστέου Μα-
ραθωνίου θυγάτηρ κατηφόρος 170, 9
Πρωτόμαχος Περγαμηνός 337, 2
Πρώτος 573, 9
Πτολεμαῖος 90, 6. 130, 36. 683, 1. 695, 1
Πτολεμαῖος ἀραβάρχης 202, 1. 9
Πτολεμαῖος ἀρχισωματοφύλαξ καὶ ἀρ-
χικύνητος 99, 1. 2
Πτολεμαῖος τῶν πρώτων φίλων καὶ
ἀρχικύνητος 99, 2. 3
Πτολεμαῖος συγγενῆς καὶ διοικητῆς
761, 2
Πτολεμαῖος ὀρχηστῆς 51, 46
Πτολεμαῖος ὁ ἐπὶ Κύπρου στρατηγός
117, 4
Πτολεμαῖος στρατηγὸς πόλεως 743, 1
Πτολεμαῖος συναγωνιστῆς τραγικός
51, 59
Πτολεμαῖος Ἀπολλωνίου τῶν διαδόχων
100, 3
Πτολεμαῖος Ἀρτεμιδώρου 683, 6
Πτολεμαῖος Διδόμου κοινὸς γραμματεὺς
763, 27
Πτολεμαῖος Διονυσίου συγγενῆς καὶ
στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου
184, 1
Πτολεμαῖος Ἐπικύδου ἐπιστάτης τῶν
φυλακιστῶν 96, 4
Πτολεμαῖος Θρασέα στρατηγὸς καὶ ἀρ-
χιερεὺς 230, 1
Πτολεμαῖος Λυσιμάχου 55, 7. 22
Πτολεμαῖος Πτολεμαίου 178, 5
Πτολεμαῖος Ἀλεξανδρεὺς 171, 3
Πτολεμαῖος Σεργίου φοινικάρχου υἱὸς
Γαζαῖος 596, 1
Πτολεμαῖος Διονυσίου Ἰουδαῖος 73, 2
Πτολεμαῖος Λάγου Μακεδὼν 5, 9. 29. 30.
6, 6
Πτολεμαῖος Σωστρατεὺς (Πτολεμαιεὺς)
51, 2. 728, 2
Πυθαγόρας 106, 11
Πυθαγόρας Ἀριστάρχου σωματοφύλαξ
747, 1
Πυθίας 229, 33
Πυθῆς Ἐρυθραῖος πρεσβευτῆς 223, 2. 21
Πυθίων Μάγνης ἀπὸ Μαισιάνδρου θεω-
ρός 282, 3

Πυθογένης Φιλίσκου Λαμψακηνός 444, 12
Πυθόδικος Περγαμηνός 513, 9
Πυθόδοτος Σκήψιος 444, 8
Πυθόδοτος Σμυρναῖος στεφανηφόρος
229, 34
Πυθοκλῆς 245, 46
Πυλαμμένης βασιλέως Ἀμόντου υἱός
533, 15. 41
Πυλαμμένης Μητᾶ Γαλάτης 533, 19
Πυργοτέλης Ζώητος ἀρχιερέων 39, 2
Πύρρα Φιλίνου, ἀθλοφόρος Βερενίκης
Εὐεργετίδος 90, 5
Πύρρος Ἀχαρνάν 82, 4
Τιβέριος Πωλλήνιος Ἀρμένιος Περσεγρί-
νος ὕπατος 568, 2
Πωλλίττα 207, 3

Ῥάμμιος Μαρτιάλης ἐπαρχος Αἰγύπτου
678, 5
Ῥέφελος Παμυρηνός 632, 1
Ρόπλιος Ῥόβριος Βάρβαρος ἐπαρχος
Αἰγύπτου 656, 2. 657, 2
Ῥόδων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
345, 16
Δέκμος Ῥουπλῖος Σεουήρος πρεσβευ-
τῆς Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος Λυκίας
Παμφυλίας 563, 1
Ῥουτῖλιος Κρισπῖνος 640, 7
Μάρκος Ῥουτῖλιος Λούπος ἐπαρχος
Αἰγύπτου 677, 2
Ῥοῦφος κεντορίων 196, 10
Ῥοῦφος Γαλάτης 533, 9

Αὐρήλιος Σαβινιανὸς ὁ κράτιστος 715, 1
Σαβῖνος Γερμανοῦ 614, 7
Σαῦαζτινᾶς 200, 9
Γάιος Σαλλουβῖος Γαίου υἱὸς Νάτων
445, 1
Ἰούλιος Αὐρήλιος Σάμης Κασσιανοῦ
Παμυρηνός, ἵππεδς Ῥωμαίων 645, 5
Σάμος 396, 10. 402, 7
Γάιος Ἰούλιος Φαβία Σαμισιέραμος ὁ
καὶ Σειλᾶς Ἐμεστινός 604, 1
Σάοδος 415, 1. Σάοδος 617, 4. Σα-
οάδος 617, 1
Σαοὺλ 602, 1. 5
Σαραπίων 37, 2

- Σαραπίων Ἀμμωνίου 130, 35
 Σαραπίων Ἀπολλωνίου 130, 31
 Σαραπίων Δράκοντος 190, 1
 Σαραπίων Κελύβιος 772, 6
 Σαραπίων Τρυχάμβου στρατηγὸς νομοῦ
 Τεντυρίτου 661, 2
 Ἀκύλα Σατουρνειῖνος οὐετρανός 206, 7
 Ἰούλιος Σατουρνεινός 609, 1
 Σάτυρος 30, 3
 Σάτυρος Ἀλεξανδρεύς 32, 2
 Σεκοῦνδος 481, 4
 Σέλευκος Μαραθώνιος (Ἀθηναῖος) γυμνα-
 σίαρχος ἐν Δήλῳ 366, 2. 3
 Σέλευκος Βίθιος Ἀλεξανδρεύς 150, 4. 11.
 Σέλευκος Βίθιος Ῥόδιος 151, 1. Σέ-
 λευκος Βίθιος 152, 1. Σέλευκος
 153, 1. 154, 1. 155, 4. 156, 1. 157, 1.
 160, 2. ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς
 τῶν δυνάμεων 154, 2. τῶν πρώτων
 φίλων, στρατηγὸς καὶ ναύαρχος καὶ
 ἀρχιερεὺς 160, 2 sqq. συγγενὴς τοῦ
 βασιλέως καὶ στρατηγὸς καὶ ναύαρχ-
 ος καὶ ἀρχιερεὺς (τῶν κατὰ Κύπρον,
 τῶν κατὰ τὴν νῆσον) 151, 1 sqq.
 152, 1 sqq. 153, 1 sqq. 155, 4 sqq.
 159, 1 sqq. συγγενὴς, στρατηγὸς αὐτο-
 κράτωρ καὶ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου
 156, 2
 Σέλευκος Γαλάτης 533, 39
 Σέλευκος Φιλοδάμου Γαλάτης 533, 56
 Σέλευκος Ἐφέσιος πρότασις 437, 89
 Σεμενοῦφις Φανεῦτος 95, 5
 Σεντώσυντος (*genetivus*) 697, 3
 Σεουῆρος Σεβαστοῦ ἀπελευθερος, βοη-
 θὸς ἐπιτρόπων ρεγιῶνος Φιλαδεلفη-
 νῆς 526, 1
 Γάιος Ἰούλιος Σεουῆρος Ἀγκυρανός
 543, 1. 544, 1. 545, 7
 Γάιος Ἰούλιος Σεουῆρος στρατιώτης 716, 3
 Κλαύδιος Σεουῆρος ὑπατικός 544, 10.
 Γναῖος Κλαύδιος Σεβήρος δις ὑπατος
 546, 2
 Σεπτίμιος Μάκρων ἐπιστράτηγος 702, 6
 Γάιος Σεπτίμιος Οὐέγετος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 673, 4. 675, 2
 Φλάουιος Σεπτίμιος Εὐτρόπιος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 723, 9. 10
 Σεραπίων Σεραπίωνος Μάγνης ἀπὸ Σι-
 πύλου 501, 13
 Σεργῆνος φοινικάρχης 596, 1
 Λούκιος Σερουήνιος Λουκίου υἱὸς Αἰμι-
 λία Κορνοῦτος 482, 2
 Πόπλιος Σερουίλιος 435, 20
 Πόπλιος Σεροῖλιος Ποπλίου υἱὸς Ἰσαυ-
 ρικός 449, 2. 450, 2
 Τίτος Σερουίλιος στρατιώτης λεγεῶνος
 τρίτης Κυρηναϊκῆς 205, 1
 Σέσμαιος Σιδώνιος 593, 1
 Σέσμαιος 17, 5
 Σεφφερᾶς Παλμυρηνός 635, 4
 ιος Σηναῖς 202, 8
 Λεύκιος Σήστιος ταμίης 452, 2
 [Σιγηρός.] Ἐπαφρόδετος δοῦλος Σειγη-
 ριανός 678, 4
 Σιλανίων Ἀθηναῖος ἀνδριανοποιός
 288, 1
 Σιλᾶς 604, 2
 Σιλκῶ βασιλίσκος Νουβάδων 201, 1
 Σιλλέας Οἰνοανδρεύς 558, 6
 Σιλουανὸς Γαλάτης 533, 50
 Σίμαλος Τιμάρχου Σαλαμίνιος 173, 4
 Σῆμος 141, 4
 Σῆμος στρατιώτης 38, 6
 Σίμων 319, 2
 Σίμων Ἀθμονεύς 771, 6
 Σίμων Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος 444, 10
 Σκάμων Ἀσκληάπωνος Περγαμηνὸς πρεσ-
 βευτὴς 335, 5. 6. 49. 97
 Σκίπραξις Προυσιεύς 341, 10. 11
 Σκύμνος Περγαμηνὸς στρατηγός 267, 22
 Σμιθίνας Μυτιληναῖος πρότασις 2, 36
 Σμίκων Αἰγινιότης 286
 Σόαιδος 616, 1
 Σόλων Δημητρίου Ἀφροδισιεύς 453, 11. 31
 Σόραιχος Παλμυρηνός 635, 2
 Σόραιχος Αἰράνου Παλμυρηνός 636, 5
 Σοσσία Πῶλλα 490, 2
 Σόσσιος Σενεκίων δις ὑπατος 490, 3
 Σόφων ιερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 22
 Σοχαίαι Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός
 630, 2
 Σπάρος 97, 10
 Τιβέριος Κλαύδιος Σπερχειός 501, 15

Σπουδαίης πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 71
 Σπούριος 607, 4
 Γάιος καὶ Μάρκος Στάλλιοι Γαίου υἱοί
 354, 5
 Στατίλιος 629, 154
 Στατίλιος Ἀμμιανὸς ὁ κράτιστος διέπων
 τὴν ἡγεμονίαν 614, 3
 Στατίλιος Ἀννιανός, στρατῶν ἐπάρχου
 Ἰλῆς Οὐσκοκιντῶν, Θελεσηνός 628, 1
 Στατίλιος Μάξιμος ἴδιος λόγος 408, 3. 4
 Στέφανος φιλοτεχνίτης 51, 75
 Στησίτιμος Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Στόλος Θέωνος Ἀθηναῖος 173, 1
 Στόμιος Μαχετιεύς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 3
 Στράταγος κωμωδῶν ποιητής 51, 35
 Στράταγος Περγαμηνός 329, 36. 57
 Ἀντωνία Στρατονίκη Ἀντωνίου Ῥούφου
 γυνή 529, 14
 Στρατόνικος 489, 4
 Στρατόνικος Δορυλαεύς 479, 5
 Στράτων 699, 1. 752, 3
 Στράτων Στράτωνος, ἀποσταλεῖς ὑπὸ
 τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου 41, 3
 Στράτων στρατηγός τῆς Χερρονήσου
 339, 12. 13
 Στύραξ 753, 2
 Συγκλητική 602, 6
 Σύμμαχος 196, 6
 Σύμφωνος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 18
 Σύμωνος Παλμυρηνός 636, 5
 Σύνδαιος Ὁροαννεύς 86, 6
 Σώζων 245, 48
 Σωκράτης 130, 36. 42
 Σωκράτης Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Σωκράτης Ἀπολλοδώρου Λοκρός 87, 4
 Σωκράτης Σαρδιανός ἱερεὺς τῆς Ῥώμης
 437, 91
 Σωμένης Ἰουλιήτης δικαστής 44, 10
 Σώπατρος(?) 180, 7
 Σώπολις Μιλήσιος 193, 4
 Σώπολις Ἀντιγόνου Μιλήσιος προφήτης
 193, 17
 Σώσανδρος 315, 48
 Σώσανδρος σύντροφος βασιλέως Ἀττάλου,

ἱερεὺς Διονύσου Καθηγεμόνος 331, 5
 14. 17. 27. 33. 35
 Σωσθένης(?) στρατηγός 12, 11
 Σωσίβιος οἰκονόμος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 50, 13. 51, 26
 Σωσίβιος Διοσκουρίδου Ἀλεξανδρεύς
 79, 1. 80, 3
 Σωσίβιος Θηραῖος 69, 2
 Σωσιγένης Μενεκράτου Μαραθώνιος
 γραμματεὺς 771, 3
 Σωσίπατρος ἡγεμὼν καὶ χιλιάρχος
 738, 4
 Σωσίστρατος Μιλήσιος 214, 5
 Σωσίστρατος Σωσιστράτου Σάμιος τῶν
 πρώτων φίλων 255, 3. 256, 6
 Σωσίων Εὐμένου Οἰναῖος ἱερεὺς 342, 1
 Σώστρατος Δεξιφάνεος Κνίδιος 66, 1.
 67, 6. 11. 68, 2
 Σώστρατος Σωστράτου Σαρδιανός πρεσ-
 βευτής 305, 2. 3. 15
 Σωτᾶς Λύκου Πριηνεύς 765, 19.
 39. 46
 Σωτήρ 209, 3
 Σωτήρ Κορνηλίου Πολλίου, μητρὸς δὲ
 Φιλοῦτος, ἀρχὼν Θηβῶν 698
 Σωτήριχος ἱερεὺς 407, 6
 Σωτήριχος Ἰκαδίωνος Γορτύνιος τῶν
 ἀρχισωματοφυλάκων 136, 4
 Σωτίων 739, 3
 Σωτίων Κλέωνος Δελφός θεωρός 36, 4
 Τα . . . στρόταγος Μυτιληναίων 335, 85
 Ταραντίνος Δρομοκλείδα Δελφός 345, 23
 Ταρχονδίδεωτος Στράτωνος τοπάρχης
 752, 3. Ταρχονδίδεωτος 753, 4. 6
 Φλάουιος Εὐτόλμιος Τατιανός ἐπαρχος
 πραιτωρίου 723, 7
 Τάτιος 671, 4
 Ταυρίνος 51, 30. 614, 7
 Ταυρίνος Ἡρακλείδου 62, 6
 Τεαρόως Ὁρου Ἰλάρχης 731, 4
 Τεισαγόρειον χωρίον 59, 10
 Τείσων Δελφός 345, 4
 Τελέμαχος κωμωδός 51, 50
 Τελέσαρχος Ἀπειρικὸς ἱερομνήμων Αἰ-
 τωλῶν 234, 2
 Τελέσων Περγαμηνός 486, 23

Τερέντιος Μαρκιανὸς ἡγεμὼν Λυκίας
 Παμφυλίας 564, 4
 Τερέντιος Νικάνωρ κεντορίων 196, 11. 12
 Τερτικιάνειος (πατρωνυμικόν) 8, 37
 Γάιος Τέττιος Ἀφρικανὸς Κασσιανὸς
 Πρίσκοις ἐπαρχὸς Αἰγύπτου 672, 4
 Τεύθρας Δορυλαεὺς 479, 12
 Τεύθρας Περιγαμηνός 764, 32
 Τέως Ὠρου φυλακίτης τόπου Ἀμμωνιείου
 85, 4
 Τήλεφος(?) 190, 11
 Μᾶρκος Κερκηνίος Τήρης 753, 1
 Τίμαιος τῶν φίλων 115, 4
 Τιμακρίτα Θηραία 59, 12
 Τιμαρχὸς Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση
 603, 8
 Τιμαρχὸς Σαλαμίνιος 173, 5
 Τιμαρχὸς Τιμάρχου Σαλαμίνιος 118, 3.
 14. 29
 Τιμασίων Δελφός 241, 2
 Τιμέας Φρύσιανος(?) Μιλήσιος ταμίης
 ἱερῶν 214, 3
 Τιμόθεος Ψερκιοκωμήτης 408, 1
 Τιμόκιον Κρισιλάου, Ἀπολλωνίου γυνή
 83, 5
 Τιμοκλῆς Ἀμφιπολίτης 220, 10
 Τιμόστρατος Ἰουλιήτης δικαστής 44, 9
 Τίμων ἡγεμὼν στρατιωτῶν 229, 103
 Τίμων Δελφός 345, 3
 Τιμῶναξ Μυλασεὺς 136, 2
 Κόιντος Οὐίλιος Κοῖντος Οὐίλιου υἱός,
 Οὐελλεῖνα Τιτιανὸς Παταρεὺς 563, 1
 Τοτῆς 130, 33
 Τοῦτος 717, 1
 Τριπτολέμα 699, 2
 Τρύφων 188, 7. 189, 1
 Τρύφων στρατηγὸς νομοῦ Τεντυρίτου 659, 2
 Τρύφων Ἀμισηνός 530, 13
 Τρύχαμβος 661, 2
 Τύραννος Περσινούντιος 537, 5
 Τύχανδρος Ἀθηναῖος ἄρχων 771, 2
 Ὑβρίας Ξένωνος Δελφός 345, 8. 9
 Ὑλλος Ὑλλου γυμνασίαρχος καὶ ἀρ-
 χιερεὺς Κύπρου 582, 2
 Ὑπατόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17

Παῦλλος Φάβιος Κοῖντου υἱὸς Μάξιμος
 465, 2. 581, 3. ἀνθύπατος Ἀσίας
 458, 44. 57. 59. 66. 80
 Φαίδιμος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διόνυ-
 σον τεχνιτῶν 51, 69
 Φλαουία Φαιναρέτη Ἀθηναία ἰέρεια
 587, 16
 Φαίνιππος τραγωιδῶν ποιητής 51, 32
 Φαλαγγίτης Ἱεραπολίτης 308, 2
 Φανεὺς 95, 5
 Φανίας Φανίου τοῦ Φανίου Ἡρακλεώ-
 τῆς τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος
 459, 15
 Φανίας Μέλανος Μιλήσιος προφήτης
 473, 3
 Γάιος Φάνιος Γαίου υἱὸς συγκλητικὸς
 441, 20
 Φανόδημος Μικιάνος πρεσβευτής 229, 32
 Φανοῦφις 130, 24
 Φᾶος Κλεάνδρου τοῦ Φιλοπάτριδος Κυ-
 ραναῖος 767, 28
 Φατρῆς 660, 16
 Φέρης Φέρητος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 πρεσβευτής 231, 3. 4. 232, 3. 233,
 31. 32
 Φηλῆς ἑκατόνταρχος 208, 3
 Φίδος Ἀχύλας ἐπιστράτηγος Θηβαῖδος
 700, 3
 Φιλαίνετος Φιλόφρονος Ἐφέσιος 10, 1
 Φιλαίτωλος Δελφὸς ἄρχων 234, 2
 Φιλάμμων 56, 3
 Φιλάμμων Φιλάμμωνος 130, 22
 Φιλέταιρος Ἀμισηνός 372, 1
 Φιλήμων στρατιώτης 38, 4
 Φιλήμων Μιλήσιος 214, 4
 Φιλίδης Μιλήσιος 193, 13
 Φιλῖνος 90, 5
 Φιλῖνος στρατιώτης 38, 6
 Αὐρήλιος Φιλῖνος, Αὐρηλίου Ἡλιοδώρου
 υἱός, στρατιώτης λεγεῶνος τρίτης Κυ-
 ρηναϊκῆς 643, 5
 Φιλῖνος Φιλοτίμου Ἀθηναῖος 63, 5
 Φιλῖνος Μαθυμναῖος 78, 5. 20
 Φίλιος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου 233, 31
 Ἰούλιος Φίλιππος ἐπαρχὸς πραιτωρίου
 640, 15
 Φίλιππος Δια..... 253, 7

Φίλιππος Διονυσίου Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 4
 Φίλιππος Ἀντιγόνου Μακεδῶν 6, 28
 Φίλιππος Σωσιστράτου Μιλήσιος ταμίης
 τῶν ἱερῶν 214, 5
 Γάιος Ἰούλιος Φίλιππος Τραλλιανὸς
 ἀσιάρχης 498, 4. ἀρχιερεὺς Ἀσίας
 499, 1
 Γάιος Ἰούλιος, Ἰουλίου Φιλίππου ἀρ-
 χιερέως Ἀσίας υἱός, Οὐελίνα Φίλιπ-
 πος, ἱππεὺς Ῥωμαίων 499, 1. 2. ὁ
 κράτιστος, πατὴρ συγκλητικῷ 500, 5.
 ἐπίτροπος τῶν Σεβαστῶν 501, 1.
 Ἰούλιος Φίλιππος Τραλλιανὸς συγκλη-
 τικός, στρατηγὸς Ῥωμαίων 499, 5.
 501, 3
 Φιλίσκος Λαμψακηνός 444, 12
 Φιλίσκος Φιλίου Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 πρεσβευτὴς 231, 3. 232, 3. 233, 31
 Φιλίσκος Περγαμηνὸς στρατηγός 267,
 2. 23
 Φιλίτας Σίμωνος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρω-
 ᾶδος 444, 10
 Φιλίων Ἀμμωνιεύς 64, 5
 Φιλόδαμος Αἰτωλός 134, 1
 Φιλόδαμος Γαλάτης 533, 56
 Φιλόδημος Ἑστιαίου Μιλήσιος ταμίης
 473, 6
 Φιλόδωρος Κύπριος 584, 3
 Φιλοκλῆς Ἱεροκλέους Τροιζήνιος 758, 1
 Φιλοκλῆς Διοδώρου Τύριος 595, 31. 36
 Φιλοκράτης Δελφὸς ἐπιμελητὴς Σωτη-
 ρίων 150, 16
 Φιλόξενος Πειραιεύς 771, 56. 58
 Φιλόπαππος 407, 3. 408, 2. 409, 3. 4.
 410, 3. 4. 412
 Φιλόπατρις Κυρναῖος 767, 28
 Φιλοπάτωρ Ταρχονδιμίου 753, 5
 Φιλοπάτωρ Παλμυρηνός 629, 5
 Κλαύδιος Φιλόστρατος Μιλήσιος 494, 2
 Φιλότεχνος Ἡρώδου Σάμιος ἀνδριαντο-
 ποιός 256, 10
 Φιλότιμος Ἀθηναῖος 63, 5
 Φιλοῦς Σωτῆρος μήτηρ 698
 Φιλόφρων 245, 31
 Φιλόφρων Ἐφέσιος 10, 1
 Φίλων 175, 6. 426, 3

Φίλων Γαλάτης 533, 70
 Φίλων Ἀγλαοῦ, ψύσει δὲ Νίκωνος,
 Κῶος 416, 4
 Φιλωνίδης ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 56
 Φιλωνίδης Φίλωνος Γαλάτης 533, 70
 Φιλωνίδας Λαοδικεύς 241, 4. 14
 Φιλώτας Γενθίου Ἐπιδάμνιος τῶν πρῶ-
 των φίλων καὶ χιλιάρχος καὶ φρουρ-
 αργός 119, 1
 Φιλώτας Οἰνοανδρεύς 565, 7
 Φιλωτέρα Ἑρμίου γυνή 101, 4
 Φλάκκος ἑπαρχος Αἰγύπτου v. Ἀουί-
 λιος
 Φλάκκος Κορνηλιανὸς ὕπατος 595, 19
 Φλαουιανὸς βενεφικιάριος 615, 5
 Φλάβιος Οὐράνιος ὁ λαμπρότατος ἀρχων
 τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχείας 580, 4
 Γάιος Φλάβιος Φίγλος ταμίης ἐπαρχείας
 Κύπρου 583, 4
 Φοῖνιξ Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 13
 Φοῖνιξ Φοίνικος Σαρδιανὸς στρατηγός
 437, 24. 51. 93
 Φορμοῦς στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος
 τῆς Θηβαίδος 168, 25
 Γάιος Φονδάνιος Γαίου υἱὸς συγκλητι-
 κός 441, 21
 Φόξος Βοιωτὸς ἱερομνήμων 234, 7
 Φορμίων Νυμφαίου Βυζάντιος 81, 5. 14
 Φορτουνάτος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος ἀρ-
 χιταβάριος Αἰγύπτου 707, 5
 Φουλβία Χαρίσιου γυνή 680, 6
 Λούκιος Φουνισουλανὸς Χαρίσιος, στρα-
 τηγὸς Ἑρμωνθίτου Λατοπολίτου 680, 1
 Φουρία Παῦλλα πρύτανις Ἐφεσίων 516, 18
 Τίτος Φούριος Οὐίκτηωρῖνος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 707, 1
 Φρασκύδης Ἰουλιτῆς δικαστὴς 44, 9
 Φρόντων Γαλάτης 533, 34
 Κλαύδιος Φροντωνιανὸς Ἐφέσιος 518, 7
 Φρύσων(?) Μιλήσιος 214, 3
 Φυλότιμος Ἀθηναῖος 437, 14. 37
 Αὔλος Φώλμιος Κρίσπος ἐπιστράτηγος
 Θηβαίδος 661, 2
 Φωσφόρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 15

Χαιρέας Γερασηνός 621, 8
 Χαιρήμων 180, 9
 Χαιρήμων Ἀλικαρνασσεὺς νεωποίης 16, 6
 Χάρης 196, 8. 421, 3. 422, 1
 Χαρίδαμος Χαλκιδεύς 760, 2
 Χαρίμορτος στρατηγὸς ἐπὶ τὴν θήραν
 τῶν ἐλεφάντων 86, 8
 Χαρίξενος Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5
 Λούκιος Φουνισουλανὸς Χαρίσιος στρα-
 τηγὸς Ἑρμωνθίτου Λατοπολίτου 680, 1
 Κλαύδιος Χίονις, Κλαυδίου Φίλοστράτου
 υἱός, Μιλήσιος, προφήτης 494, 1
 Χλῶρος 315, 52
 Χρήσιμος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος ἐπί-
 τροπος τῶν μετὰλλων 678, 5
 Χρύσερμος Ἡρακλείτου Ἀλεξανδρεὺς,
 συγγενὴς βασιλέως, ἐξηγητὴς καὶ ἐπὶ
 τῶν λατρῶν 104, 3
 Χρύσιππος Ἐρυθραῖος δικασταγωγός
 487, 6
 Χρυσὴ Μιλησία ὕδροφόρος 193, 14
 Χρυσὴ Αὐτομένους τοῦ Ἀντιγόνου Μι-
 λησία ὕδροφόρος 226, 2
 Ψενποήρις Πετήσιος Αἰγύπτιος 130, 28
 Ψένχουβις Πελαῖου 130, 26
 Ὡμάνης Πέρσης 229, 104. 105

Ὡρος 85, 4. 731, 4
 ... αἶος Γαλάτης 533, 51
 αρχος 671, 3
 δάνης Ἀροάνδου 393, 7
 εἰας Διογνήτου Γαλάτης 533, 31
 ... θεος 520, 12
 ιμος 319, 2
 ίνας Σελεύκου Γαλάτης 533, 39
 ιος 365, 4
 ... ιρος 540, 1
 κράτης Ὑπαρχος 224, 35. 36
 λας Γαλάτης 533, 74
 νος Ἀμλαδεύς 751, 3
 .. ο... α Ἀντιφῶντος Μιλησία 226, 3
 ος Ἀθηναῖος 249, 3
 ος Ἀκύλα Γαλάτης 533, 84
 ότιμος Ἐκαταῖου 154, 3
 οτος Ἀρχε... Ἀπταραῖος 341, 2
 ρώνιος ἑπαρχος Αἰγύπτου(?) 717, 3
 ... σίων ιερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 14. 15
 σος Φυλοτίμου Ἀθηναῖος 437,
 14. 37
 τωρ Νήφοντος Γαλάτης 534, 1
 φάντη Λυκουργίδα θυγάτηρ 147, 1
 ων Γερασηνός 621, 7
 ... ώτης Ὡρου Ὡάρχης 731, 4

II.

Nomina civitatum regionum gentium tribuum
 pagorum cum ethnicis et demoticis.

Ἀβατον 111, 9. 138, 4. 139, 3. 4. 695, 3
 Ἀββαεῖται (Ἀββαεῖται) Μυσοί 445, 3.
 446, 2. ἐπὶ Μυσίας τῆς καλουμένης
 Ἀββαῖτιδος Vol. II Add. p. 551, 14. 15
 Ἀβδηρα 441, 178
 Ἀβιληνὸς τῆς Δεκαπόλεως 631, 5
 Ἀβυδος (Αἰγύπτου) 758, 2
 Ἀβυδος (Ἑλλησπόντου) 441, 163. ἐξ
 Ἀβύδου 444, 11
 Ἀγάζη 199, 3^a
 Ἀγαθὸς Δαίμων ποταμός 672, 7

Ἀγάθωνος μάνδραι 488, 6
 Ἀγάμε 199, 3
 Ἀγαβέ 199, 5
 Ἀγκυρα 533, 43. μητρόπολις 547, 12.
 ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστῇ
 Τεκτοσάων Ἀγκυρα 548, 13. τῆς
 μητροπόλεως β' νεωκόρου Ἀγκύρας
 549, 7
 Ἀδανῖται 199, 26^k
 Ἀδουλί 199, 5^{bb}. 36
 Ἀδρα... 199, 12^d

Ἀδραμυττηνός 238, 4
 Ἀδριανή ὁδός 701, 3
 Ἀζανίτης v. Αἰζανός
 Ἀθαγασός 199, 6
 Ἀθῆναι 441, 174. 505, 7. 11. 721, 6.
 Ἀθῆνησιν 352, 5. Ἀθηναῖος 18, 5.
 63, 6. 104, 5. 173, 1. 216, 8. 249, 3.
 258, 4. 261, 4. 353, 4. 369, 5. 371, 6.
 372, 6. 373, 3. 430, 3. 437, 38. 587, 15.
 591, 7. 720, 2. 721, 2. Ἀθηναῖοι 117,
 2. 7. 14. 15. 118, 5. 9. 15. 234, 8.
 243, 10. 250, 5. 342, 2. 350, 1. 417, 1.
 497, 3. 771, 9. 29. 39. 47
 Ἀθηναία· φυλὴ ὀγδόη Κλαυδία Ἀθηναία
 (Αγκυρανῶν) 547, 13
 Ἀθμονεύς 771, 6
 Ἀθριβίς 96, 5. 761, 4
 Αἰγασός 40, 3
 Αἰγίνα 441, 177. ἐξ Αἰγίνης 281. 287, 2.
 Αἰγινήτης 286. Αἰγινῆται 329, 39
 Αἰγίον 441, 199
 Αἰγίρα 441, 200
 Αἰγυπτος 54, 6. 12. 22. 23. 24. 56, 11. 15.
 90, 1. 11. 12. 13. 21. 23. 31. 33. 39.
 47. 48. 53. 199, 12. 15. 206, 2. 586, 9.
 654, 2. 660, 4. 666, 5. 9. 20. 669, 4.
 45. 52. 677, 3. 678, 5. 679, 2. 686, 3.
 702, 5. 707, 3. 7. 709, 6. 722, 9.
 761, 3. ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου καταστα-
 θείς 654, 2. Αἰγύπτιοι 56, 3. 90, 6.
 γραμμασιν Αἰγυπτίοις 56, 74
 Αἰζανός· Αἰζανίτης 507, 4. Ἀζανίτης
 458, 31. Ἀζεανέτης 458, 78. Αἰζα-
 νίται 502, 1. 504, 3. 505, 3
 Αἰθιοπία 199, 33. 654, 9. τόποις παρο-
 ρίοις τῇ Αἰθιοπία 168, 57. Αἰγύπτου
 συνορίην καὶ Αἰθιοπῶν μετέχοντα
 206, 2—4. ἐπὶ τῆς συνορίας τῶν
 Αἰθιοπῶν 168, 18. Αἰθίοπες 199,
 12^d. 32°. 35^p. 200, 2. 3. 201, 2.
 654, 7. ἐλέφαντες Αἰθιοπικοὶ 54, 10
 Αἰλία· ἀπὸ χολωνίας Αἰλίας Καπιτωλί-
 νης 600, 1
 Αἰμυλία 483, 2
 Αἰξωνεύς 771, 38
 Αἰολεύς· Ὁλοεῖα ἀπ' Ἀλεξανδρείας
 316, 5. Αἰολεῖς 503, 7

Αἰσητος ποταμός 225, 49
 Αἰτωλός 91, 10. 134, 1. Αἰτωλοὶ 234, 3
 Ἀκαρνάν 82, 4
 Ἀκράβη, μητροκαμία 769, 10
 Ἀκτιον· ἐν Ἀκτίῳ 456, 13
 Ἀλάβανδα 441, 215
 Ἀλεξάνδρεια 40, 5. 90, 17. 115, 5. 6.
 140, 8. 149, 4. 494, 11. 679, 1.
 703, 6. 707, 9. 718, 1. εἰς Ἀλεξάν-
 δρειαν τὴν πρὸς [Αἰγύπτω] 193, 7.
 ἐν τῇ γενομένῃ καταλήψει Ἀλεξαν-
 δρείας 135, 2. 3. τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 μεγάλης βιβλιοθήκης 172, 6. Ἀλε-
 ξανδρεύς 24, 2. 32, 2. 79, 2. 4. 80, 3.
 102, 2. 10. 104, 1. 105, 4. 110, 4.
 117, 1. 12. 27. 150, 4. 11. 12. 171, 3.
 599, 1. 693, 3. 714, 1. 729, 5. 14.
 735, 3. Ἀλεξανδρεῖς 709, 1. τοὺς
 ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς 669, 33. τῶν
 ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων 669, 34
 Ἀλεξάνδρεια Τρωάς 441, 165. ἐξ Ἀλε-
 ξανδρείας 444, 10. Ὁλοεῖα ἀπ' Ἀλε-
 ξανδρείας 316, 5
 Ἀλεξάνδρεια (ἄστυς) 233, 107
 Ἀλεξανδρέων χώρα 669, 48. 59
 Ἀλθαιεύς (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 708, 9
 Ἄλινδα 441, 149
 Ἀμάσεια μητρόπολις 529, 24. Ἀμασεύς
 694, 1
 Ἀμαστριανοὶ 531, 9
 Ἀμισός 530, 2. Ἀμισσηνός 372, 1.
 373, 1
 Ἀμλαδεῖς 751, 1
 Ἀμμωνιεῖον 85, 15. Ἀμμωνιεύς 64, 5
 Ἀμυζών 441, 150
 Ἀμφιπολίτης 220, 10
 Ἀνάχαρβα· τοῦ Κιλίκων ἔθνους τῆς
 λαμπροτάτης μητροπόλεως Ἀναχαρ-
 βέων 577, 4
 Ἀναριανοὶ 434, 3
 Ἀνδανεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 6
 Ἀνδριακή 572, 18
 Ἀνθηδών τῆς Βοιωτίας 441, 184
 Ἀννινέ 199, 15
 Ἀνταιοπολίτης νομός 697, 7
 Ἀντιγόνηα ἡ ἐν Μακεδονίᾳ 441, 182
 Ἀντιγονίη (i. e. Μαντίνεια) 441, 198

Ἀντινόου 701, 9. ἡ βουλὴ ἡ Ἀντινοέων
νέων Ἑλλήνων 709, 4
Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ· ἐν Ἀντιοχίᾳ
τῇ πρὸς Δάφνῃ 456, 14. Ἀντιοχεύς
181, 3. 247, 1. 256, 1
Ἀντιόχεια τῆς Περσίδος 231, 9. παρὰ
Ἀντιοχέων τῶν Περσικῶν 233, 1. τὸν
τῶν Ἀντιοχέων δῆμον 233, 20. 51
Ἀντιόχεια (τῆς Πισιδίας)· τὴν λαμπρο-
τάτην Ἀντιοχέων κολωνίαν 536, 2
Ἀντιόχεια Χρυσασρέων (Ἀλάβανδα)· ἡ
πόλις ἡ τῶν Ἀντιοχέων ἐκ τοῦ Χρυ-
σασρέων ἔθνεος 234, 12. Ἀντιοχεῖς
234, 21. 22. 24. 34
Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Χρυσορόα (Γέρασα)·
ἡ πόλις Ἀντιοχέων τῶν πρὸς τῷ
Χρυσορόα τῶν πρότερον Γερασσηῶν
624, 5
Ἀντιόχεια (ἄδελφος)· Ἀντιοχεῦσι τοῖς
πρὸς 233, 105
Ἀξωμῖται. 199, 3^a. 200, 1
Ἀουιδηνοὶ 617, 2
Ἀπάμεια ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ 441, 207.
ἐν Ἀπαμείᾳ 315, 49. Ἀπαμεῖς
490, 1
Ἀπάμεια (πρὸς τῷ Σελεΐᾳ)· Ἀπαμεῦσι
τοῖς πρὸς τῷ Σελεΐᾳ 233, 103
Ἀπάμεια (τῆς Σελευκίδος)· τῆς περὶ
Ἀπάμειαν σατραπείας 262, 7
Ἀπιρικός 234, 3
Ἀπολλωνιεύς 234, 6
Ἀππιανοὶ 519, 18
Ἀπταραῖοι 270, 4
Ἀραβία Εὐδαίμων 199, 26^k. ἀραβάρχης
202, 2. 9. 685, 2. ἀραβarchία 674, 4
Ἀρ(ρ)αβῖται 199, 26
Ἀράδιοι 586, 1
Ἄργος 411, 173. Ἀργεῖος 93, 3
Ἄργος (τῆς Ἀμφιλοχίας)· Ἀργεῖος
234, 4
Ἀριανοὶ 432, 3. 434, 2
Ἀρμενία· βασιλεὺς μεγάλης Ἀρμενίας
382, 4. ἀρμενιάρχης 652, 5
Ἀρουαγηνοὶ 519, 7
Ἄρπασος ποταμός 271, 2. 279, 1
Ἀρσινοεύς (τῆς Αἰτωλίας) 234, 6
Ἀρσινοεῖς (οἱ ἐν Κύπρῳ) 155, 1

Ἀρσινόη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ 102, 12
Ἀρσινοΐτης (νομός) 179, 6. 664, 1. 9
Ἀσία 4, 23. 54, 8. 339, 21. 429, 6.
435, 7. 17. 436, 11. 438, 1. 441, 59.
74. 108. 111. 458, 14. 59. 470, 6. 19.
472, 1. 14. 486, 3. 8. 489, 10. 490,
7. 11. 493, 2. 494, 16. 496, 6. 499, 2.
503, 5. 509, 2. 510, 2. 512, 5. 513, 3.
518, 4. 522, 3. 525, 6. 543, 10. 544, 7.
566, 27. 567, 18. σωτήρος τῆς Ἀσίας
καὶ κρίτου τῆς πόλεως (Ἀντιόχου
τοῦ Ἐπιφανοῦς) 253, 2. Ἀσίας ἐπαρ-
χειάς 482, 8. ἐπαρχείας Ἀσίας 523, 4.
ἐν τῷ ναῶ τῷ κατασκευαζομένῳ αὐτῷ
(τῷ Σεβαστῷ) ὑπὸ τῆς Ἀσίας ἐν Περ-
γάμῳ 456, 13. ἐν τῷ κοινοβουλίῳ
τῆς Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ 490, 12. τὸ
κοινὸν τῆς Ἀσίας 458, 26. τῆς δὲ
Ἀσίας ἐψηφισμένης ἐν Ζυμύρῃ 458, 41.
τὸ ψήφισμα τῆς Ἀσίας 458, 63. 66. 81.
τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήσιν χαίρειν
507, 3. ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας
Ἑλλήσιν 458, 30. 78. 470, 9. δεδό-
χθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήσιν
458, 50. τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν
Ἀσίαν κατοικούντων 765, 14. Ἀσιανοὶ
Ἰωνες 487, 1. ἀσιάρχης 492, 7. 495,
8. 10. 13. 16. 514, 9. 525, 8
Ἀσχα 769, 11
Ἀσκαλωνίτης 691, 2
Ἄσσοι· ἐξ Ἄσσου 444, 9. Ἄσσιος 221,
2. 19. 27
Ἄστουρες· ἐπαρχος σπείρης Ἀστούρων
καὶ Καλλαικῶν 480, 3
Ἀστυρηνή 335, 115. 116
Ἀταλμὼ 193, 12
Ἀταρνῖται 335, 117
Ἄτια . . . 199, 12^d
Ἀτταῖται 335, 105
Ἀττάλεια· τοῖς ἐν Ἀτταλείᾳ (στρατιώ-
ταις) 266, 2. στρατιώται οἱ ὄντες ἐν
Ἀτταλείᾳ 266, 22. 59
Αὐά 199, 4
Αὐδηννοὶ 619, 5
Ἀφροδισιεῖς 453, 5. 455, 2. 6. 10
Ἀφροδισιον 275, 1
Ἀφροδίται 441, 192. 205

Ἀχαΐα 543, 17. 548, 11. Ἀχαιοὶ ἀπὸ Πατρῶν 191, 8. οἱ ἐν Κύπρῳ στρατευόμενοι Ἀχαιοί 151, 3

Βαβυλωνία 54, 18

Βαυτοκαϊκή 262, 4. κώμην τὴν Βαυτοκαϊκην 262, 6

Βακτριανή 54, 20. Βάκτριος 264, 5

Βαρβαρία 199, 15^ο. 16^ς. 19^ο. 21^η. 33^ο.

Βαρβαρεῖται 199, 33^ο

Βαργυλία 441, 146

Βᾶρις 225, 21. 36. 42. 47

Βάτασοι 586, 5(?)

Βαυτινῆτις χώρα 13, 21. 24. 28

Βεγά 199, 12

Βελγική 548, 13. Βελγική ἐπαρχία 480, 6

Βερενίκη 701, 9. ἐπαρχος ὅρους Βερενίκης 674, 8. Βερενικεύς 130, 4

Βερενικεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 49, 15. 16

Βηρυτός· κώλων Βηρύτιος 588, 6. Βηρύτιοι 591, 2

Βηραιεύς 412

Βιθυνία 344, 3. 486, 7. 528, 12. 535, 7. 543, 19. Βιθυνοί 298, 3. βιθυνιάρχης 525, 7. 528, 10. 531, 10

Βλέμυες 201, 2. 16. Βλέμυες 199, 29^η

Βοιωτία 441, 185. Βοιωτίος 287, 1. Βοιωτοί 234, 8. ἄρχοντες ἐν κοινῷ Βοιωτῶν 81, 2

Βόρησις 654, 5

Βόσπορος· σπεύρης Βοσποριανῆς 489, 7

Βόστρα· τῆς νέας Τραϊανῆς Βόστρας 625, 2

Βουγαεῖται 200, 4. 7

Βουκατιεύς 234, 6

Βούσειρις κώμη τοῦ Λητοπολίτου νομοῦ 666, 12

Βούσειρις (πόλις) 761, 8

Βουσιρίτης (νομός) 90, 22

Βρεντέσιον 456, 13

Βυζάντιος 81, 5. 14

Γάβαλα 199, 11

Γάγγρα 532, 4

Γαζαῖος 596, 3

Γάζη ἔθνος 199, 3

Γαλατία 535, 5. 548, 14. Γαλάται 280, 3. 347, 3. 533, 1. 534, 4. 540, 4. 541, 4. 6. 547, 7. 10. 748, 19. 757, 1. 765, 5. 37. 38. 41. τοῦ κοινοῦ Σεβαστηνῶν Γαλατῶν 540, 9. Γαλάται Τεκτόσαχες 275, 2. Γαλάται Τολιστοάγιοι 269. 275, 1. 276, 2. Γαλάται Τρόχμοι 349, 2. Γαλατικὸς πόλεμος 751, 5. τῶν εἰς τὰ Γαλατικά συναγομένων 223, 28. γαλατάρχης 542, 1. 2. 547, 11. 549, 3

Γαλλία· πρεσβευτῇ Γαλλίας Νάρβωνος 560, 4

Γάμβελα 199, 5^ο

Γασιμμέα κώμη 612, 6

Γεραστηνοί 624, 6

Γεργιδία 221, 23

Γερμανία 548, 10. 560, 9. Γερμανίας τῆς κάτω 543, 28

Γορτύνιος 132, 4

Γρόνειον· ἐγ Γρονείῳ (Γρονέῳ) ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος 229, 85. 266, 18

Δακία 548, 5

Δάρδανος 441, 164. ἐγ Δαρδάνου 444, 7

Δασεία 572, 15

Δάφνη· ἐπὶ Δάφνης (-ῃ) 244, 23. 24. 248, 57. πρὸς τῇ Δάφνῃ 456, 14

Δεκάπολις 631, 5

Δέλτα· οἱ ἐν τῷ Δέλτῳ τῆς Αἰγύπτου — Ἑλληῖνες 709, 6

Δελφός 36, 3. Δελφοί 66, 2. 150, 3. 5. 8. 10. 13. 228, 2. 11. 234, 2. 7. 241, 5. 9. 12. 13. 19. 305, 1. 319, 10. 345, 5. 8. 30. 441, 167

Δήλος 266, 18. 335, 139. 763, 4. 771, 36

Δημητριάς 441, 216

Δίδυμα· ἐν Διδύμοις 213, 7. 12. 28. 37. 40. 214, 12. 225, 28. 472, 2

Διονύσου νῆσος 130, 5. 6

Διοπολίτης (νομός)· στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου 184, 4

Διόσπολις ἡ μεγάλη 194, 2. 654, 5

Δοιδύη 314, 3

Δορυλαεῖς 476, 1
 Δύμη 441, 196
 Δωδεκάσχοινος 210, 5. οἱ ἀπὸ Φιλῶν
 καὶ Δωδεκασχοίνου 670, 5
 Δωριεῖς 503, 6

Ελαῖται 335, 144
 Ἐλευσίς· τῶν Ἐλευσίνι μυστηρίων 721, 2
 Ἐλεφαντίνη 111, 19. τὴν θεόκτιστον
 πόλιν Ἐλεφαντίνην 168, 4 (cf. Vol. II
 Add. p. 545). τοῖς ἐν Ἐλεφαντίνῃ
 ἱερεῦσι 168, 14. 32. τοὺς ἐν Ἐλε-
 φαντίνῃ ἱερεῖς 168, 27. τοῦ ἐν Ἐλε-
 φαντίνῃ ἱεροῦ 168, 56. εἰς τὸ ἐν
 Ἐλεφαντίνῃ ἱερόν 168, 59. στρατη-
 γὸς τοῦ Ὀμβέιτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλε-
 φαντίνην 202, 3. στρατηγὸς Ὀμβέιτου
 Ἐλεφαντίνης 210, 2

Ἑλλάς 441, 74. 84. 108. 442, 2. κατὰ
 πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα 233, 25. τοῦ κοι-
 νοῦ τῆς Ἑλλάδος 497, 4. ἐλλαδάρ-
 χης 528, 10

Ἑλληνες 5, 14. 17. 22. 61. 64. 68. 233,
 13. 21. 237, 4. 297, 7. 308, 23.
 383, 30. 458, 47. 470, 24. 503, 4.
 763, 8. 765, 17. ὁμόσαι δὲ τοὺς Ἑλ-
 ληνας ἅπαντας συνδιαφυλάσσειν ἀλ-
 λήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτο-
 νομίαν 5, 54. ἐνόρκων γενομένων
 τῶν τε Ἑλλήνων πάντων κτλ. 5, 59.
 τοῖς Ἑλλανας ἐλαίζετο 8, 4. πρὸς τε
 τὸν δῆμον τὸν Ἐφεσίων καὶ τοὺς
 ἄλλους Ἑλληνας 10, 3. οἱ ἐν Κύπρῳ
 στρατευόμενοι Ἀχαιοὶ καὶ οἱ ἄλλοι
 Ἑλληνες 151, 3. τῆς εὐνοίας ἦν
 ἔχοντες διατελοῦσιν (οἱ βασιλεῖς) πρὸς
 τοὺς Ἑλληνας 10, 6. 7. ὅσοι εἰσὶν
 (ἂν ὦσιν) ἐλεύθεροί τε καὶ Ἑλληνες
 229, 45. 75. τῶν — ὄντων ἐλευθέρ-
 ων καὶ Ἑλλήνων 229, 51. περὶ τῆς
 τῶν Ἑλλήνων εἰρήνης καὶ αὐτονομίας
 6, 8. 9. συνησθῆναι δὲ τὴν πόλιν καὶ
 τοῖς Ἑλλησιν, ὅτι ἐλεύθεροι καὶ
 αὐτόνομοι ὄντες ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸ λοι-
 πὸν διάξουσιν 6, 15. τῇ τε πόλει
 καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν 6, 11. οἱ
 τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκοῦντες Ἑλλη-

νες 709, 9. τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν
 Ἀσίαν κατοικοῦντων 765, 14. οἱ ἐπὶ
 τῆς Ἀσίας Ἑλληνες 458, 30. 50. 78.
 470, 9. 507, 3. Ἀντιονέων νέων Ἑλ-
 λήνων 709, 4. πρῶτον Ἑλλήνων
 544, 14. 545, 9. 652, 2. πόλεμον
 ἐξενικάμενος πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ
 τοῖς Ἑλλανας 8, 5. ἃ πόλεις ἃ Ἀν-
 τιοχέων — συγγενῆς ἐοῦσα τῶν Ἑλ-
 λάνων 234, 12. καλῶς τε καὶ ἀξίως
 τῶν Ἑλλάνων ἀνέστρεπται 234, 15.
 πολλαῖς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων
 233, 37. οἱ τὰς Ἑλληνίδας κατοι-
 κοῦντες πόλεις 763, 11. διὰ τὸ γένος
 Ἑλληνικὸν ὂν 497, 6. γράμμασιν
 Ἑλληνικοῖς 56, 74. 90, 54. 194, 30.
 Ἑλληνικαὶ βιβλιοθήκαι 679, 6. συν-
 χρηματίζεν τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τὴν
 Ἑλληνικὴν ἡμέραν 458, 53

Ἑλλησπόντος 5, 6. 54, 14. 15. 501, 8.
 ἐν τῇ ἐφ' Ἑλλησπόντου σατραπείᾳ
 221, 27. ἐμ Φρυγίᾳ τῇ ἐφ' Ἑλλη-
 σπόντῳ 274, 1

Ἐπιδάμνιος 119, 3

Ἐπικτητεῖς 445, 3

Ἐπιφάνειοι (δημοτικόν) 695, 4

Ἑπτακωμία 52, 1

Ἐρέσιοι 8, 105. 128. 155

Ἐριζα 238, 1

Ἑρμαῖος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 703, 6

Ἑρμούπολις ἡ μεγάλη 182, 2. 709, 2.

Ἑρμοπολίτης 689

Ἑρμωθίτης (νομός) 680, 2. 683, 2

Ἑρυθρὰ θάλασσα 69, 6. 186, 5. 190, 8.

199, 25. 26. 233, 106. 701, 11. παρα-

λήμπτῃς τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης 202,

4. 5. κυβερνήτης Ἑρυθραϊκός 674, 9

Ἑρυθραῖοι 223, 1

Ἑρχομένιοι 316, 3. 7

Ἑτενεύς 86, 10

Εὐλαῖος ποταμός 233, 109

Εὐπαννήση 225, 48

Εὐρωμος 441, 151

Εὐφράτης· τῆς ἐντὸς Εὐφράτου χώρας
 πάσης 54, 13. 14. διέβη τὸν Εὐφράτην
 54, 17

Ἐφεσεύς (φυλὴ Ἐφεσίων) 10, 20

Ἐφέσιος 225, 27. 335, 139. 437, 61. 65.
86. 441, 160. 455, 11. 489, 11. 509,
23. 525, 9. Ἐφέσιος 437, 60. 61.
Ἐφέσιοι 9, 3. 10, 3. 18. 222, 46.
242, 2. 437, 1. 24. 26. 60. 66. 70.
72. 85. 89. 93. 481, 3. 493, 4. 43.
496, 8. 508, 5. 516, 19

Εφκα πηγή 634, 2

Ζαά 199, 10

Ζέλεια· ἀπὸ τῆς Ζελεΐτιδος· χώρας 225, 40

Ζιγγαβηνέ 199, 5

Ἡλις 441, 169. Ἡλεῖοι 359, 1

Ἡραία 441, 170

Ἡράκλεια ἡ ἐπὶ τῷ Λάτμω 441, 147

Ἡρακλείδου μερίς (τοῦ Ἀρσινότου
νομοῦ) 177, 8. 9. 179, 8

Ἡράκλειον 56, 51

Θαυμακός 234, 5. 10

Θελεσηνός 628, 2

Θεμητσός 441, 51

Θέρμα· τῷ ἐκ Θέρμας λίθω 4, 47

Θεσσαλία 503, 4

Θηβαι (Αἰγύπτου)· ἀρχων Θηβῶν 698.
ἐπαρχος Θηβῶν 690, 2. Θηβάρχης
190, 7. Θηβάρχει 139, 6. ἐπὶ τῶν
προσόδων τοῦ περὶ Θήβας 194, 4. τοῖς
κατοικοῦσι τὸν περὶ Θήβας 194, 21.
Θηβαῖκός νομός 709, 7

Θηβαι (Βοιωτίαι) 441, 186

Θηβαι (Φθιώτιδες)· Θηβαῖος 234, 4

Θηβαῖς 132, 7. 139, 16. 147, 4. 168, 49.
190, 7. 654, 7. 665, 34. 669, 47. 685, 3.
700, 5. Ὀασις Θηβαῖς 665, 8. 669, 1

Θήρα 44, 12. 14. 59, 4. 102, 3. 11.
110, 5. Θηραῖος 69, 3. Θηραῖοι 44, 3.
112, 1. 136, 1

Θράκη 54, 15. 330, 5. 339, 13. Θράξ
734, 3. Θράκες 339, 17. τὸ κοινὸν
τῶν ἐν Κύπρῳ τασσομένων Θρακῶν
143, 5. σπείρας Θρακῶν πρώτης 586, 3.
τὰς Θρακίους ἐπιδρομάς 339, 55

Θυάτειρα· τῶν ἐν Θυατείροις Μακεδό-
νων 211, 2

Θυητσός 442, 11

Ἰασός 441, 159. 522, 6. Ἰασεῖς 520, 13

Ἰβηρες 379, 14. 16

Ἰβη 266, 21. 55

Ἰδουμαῖοι 737, 4

Ἰεραπολίται 527, 3

Ἰεροπολίται οἱ πρὸς τῷ Πυράμῳ 752, 1.

Ἰεροπολίται 754, 1

Ἰλιον 225, 25. 335, 139. 444, 2. 6.

Ἰλιεύς 444, 2. Ἰλιεῖς 218, 57. 108.

219, 36. 221, 1. 21. 24. 444, 3. δε-
μοκρατουμένων Ἰλιέων 218, 79. 92.
96. 101

Ἰνδικοὶ ἐλέφαντες 54, 16. στρατηγὸς
τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης
186, 3—5. ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ
Ερυθρᾶς θαλάσσης 190, 8. 9

Ἰόπη 602, 2

Ἰός 773, 4. Ἰῆται 773, 7. 8

Ἰουδαῖος 73, 4. 74, 3. Ἰουδαῖοι 726, 8.
κίνησις Ἰουδαϊκὴ 543, 16. ἐπαρχος
τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 7

Ἰουλιεῖς v. Λαοδίκεια

Ἰουλίς 44, 9

Ἰσαυρα· τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχείας 580, 5.
Ἰσαυρία 576, 7. 578, 10. Ἰσαυ-
ρεῖς 576, 8. Ἰσαυρικός 449, 2.
450, 2

Ἰστικὸς κόλπος 441, 218

Ἰταλικῶν 629, 145

Ἰτάνιοι 45, 2. 3. 10. 11. 14. 17

Ἰτουραῖοι 208, 2. 540, 15

Ἰωνία 54, 14. 501, 7. 514, 3. 763, 26.

Ἴωνες 503, 6. 763, 66. Ἀσιανοὶ Ἴωνες
487, 1. τὸ κοινὸν τῶν Ἴωνων 222, 7.
τοῦ κοινοῦ τῶν πόλεων τῶν Ἰάδων
222, 12. τῆς πόλεως μόνης τῶν Ἰάδων
μέχρι τοῦ παρόντος τέμενος ἀναδε-
δευτοῦς ἡμεῖν 763, 62. βασιλεὺς Ἰώ-
νων 489, 15. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ
νήσῳ τασσομένων Ἰωνων 145, 3

Καδυανδεύς 563, 21. 571, 5

Καίικος ποταμός 269. 276, 1. Καΐκου
πεδῖον 335, 120

Καισάρεια Πανιάς 687, 2

Καισαρεῖς Προσειλημμενῖται 539, 3

Καλαά 199, 6

- Καλαυρεᾶται 297, 3
 Καλλαικοί· σπείρης Ἀστούρων καὶ Καλ-
 λαικῶν 480, 4
 Καλύμνιοι 243, 2. 7
 Κάνατα 618, 11
 Κάνωπος 56, 7. 50
 Καπετώλιον 441, 125. 456, 51. 603, 6
 Καπιτωλῖνα· ἀπὸ κολωνίας Αἰλίας Κα-
 πιτωλίνης 600, 1
 Καππαδοκία 357, 2. ἐπαρχείας Καππα-
 δοκικῆς 486, 9
 Καρανεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 7
 Καρία 54, 7. 271, 4. 279, 1
 Κάσιον ὄρος 660, 3
 Κάσου 209, 5
 Κασταβαλὶς 754, 5
 Καστωλὸς κόμη Φιλαδελφῶν 488, 1
 Καταονία 364, 5
 Καταράκτης 654, 6. τοῖς ἐπὶ τοῦ Κα-
 ταράκτου δαίμοσιν 130, 10. 11
 Καῦνος 441, 145. Καύνιοι 68, 1. 592, 1
 Κελένδερεις 441, 219
 Κεραμική 654, 5
 Κέραμος 441, 51
 Κεφαλλᾶνες 234, 7
 Κίβυρα 762, 14. Κιβυρᾶται 762, 3. 5.
 7. ἡ Κιβυρατῶν πόλις 497, 1. τῆς
 λαμπροτάτης Καισαρέων Κιβυρα-
 τῶν πόλεως 495, 3. τὴν Καισαρέων
 Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν 566, 26.
 Κιήται 574, 5
 Κιλικία 54, 14. 575, 9. 576, 7. 578, 9.
 Κιλικία Τραχεῖα 357, 3. Κιλικες
 521, 23. 26. 678, 6. τοῦ Κιλικίων ἔθ-
 νους 577, 2. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ
 (Κύπρῳ) τασσομένων Κιλικίων 148,
 1. 2. 157, 3. Κιλικίῳ μέτρῳ 579, 2.
 κιλικαρχίαι 578, 13
 Κιναιδοκολπιται 199, 26
 Κίτιον 20, 3
 Κλαζομεναί 9, 2
 Κλαυδιανὸν ὄρος· ὄντος πρὸς τοῖς τοῦ
 Κλαυδιανοῦ ἔργοις 678, 6
 Κλεοπάτρα πόλις τῆς Τριακονταρχοῖνου
 111, 11
 Κλεοπάτρειος (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος)
 703, 7
 Κνίδιος 66, 2. 67, 11. 68, 2
 Κοιλαλητικὸς πόλεμος 378, 5
 Κοίλη Συρία 230, 3
 Κολλίνα 603, 9
 Κολόη 278, 1
 Κολωνεῖται 425, 2
 Κομμαγενή 383, 57. 387, 7. Κομμα-
 γηνῆς ἐστίας 383, 126
 Κόπτος 132, 10. 654, 5. 674, 3
 Κοράσιον 580, 6
 Κοροπισσός· Κοροπισσέων τῆς Κιητῶν
 μητροπόλεως 574, 4
 Κορώνεια 441, 187
 Κοτταεῖς 461, 1
 Κοτταεὺς 234, 5
 Κουριεῖς 152, 3
 Κουρτωλια(ῖ)ος 71, 2
 Κράχος· ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς
 τῷ Κράγῳ συντελείᾳ 565, 13
 Κρήτη 102, 11. 116, 23. 486, 10.
 Κρήτα 45, 7. Κρής 113, 2. Κρής Κουρ-
 τωλια(ῖ)ος 70, 1. 2. Κρήτες 108, 2. τὸ
 κοινὸν τῶν ὑπ' αὐτὸν τασσομένων
 Κρητῶν 153, 3. Κρήσσα 134, 4
 Κριθίνη 238, 3
 Κυζικηνοί 331, 26. 763, 64. πρὸς τὴν
 Κυζικηνήν 225, 41
 Κυκλάδες νῆσοι 54, 8
 Κυμαῖοι 242, 1. 3
 Κύπρος 4, 15. 54, 7. 56, 17. 116, 12.
 117, 4. 6. 118, 6. 140, 7. 143, 4.
 151, 2. 3. 161, 5. 163, 3. 560, 3.
 582, 5. ἐπαρχείας Κύπρου 482, 5.
 τὸ κοινὸν τὸ Κυπρίων 164, 2. 165, 1.
 585, 2
 Κυρήνη 486, 19. Κυρανάιοι 767, 31.
 λεγεῶνος τρίτης Κυρηναϊκῆς 205, 2.
 540, 17. 643, 7
 Κυρίνα 54, 3. 541, 2. 603, 9
 Κῦς 441, 153
 Κύσις 677, 3
 Κῶιοι 43, 5. 15
 Κωραιεύς 441, 142
 Λακεδαίμων 441, 172. Λακεδαιμόνιοι
 497, 2
 Λάμψακος 444, 12

Λαοδικεῖα ἡ ἐν Φοινίκῃ 247, 4. Λαοδικεύς 241, 4. Λαοδικεύς τῶν ποτὶ θαλάσση 241, 14. ἡ πόλις Ἰουλιέων τῶν καὶ Λαοδικέων τῶν πρὸς θαλάσση τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου ναυαρχίδος 603, 3

Λάρισα 441, 189. 202

Λαρινέ 199, 10

Λάτμος 441, 148

Λατοπολίτης (νομός) 680, 3. 683, 2

Λέβαβα· κόμης Λεβάβων 608, 1

Λεβέδιος (χυλιαστὺς Ἑφεσίων) 10, 20

Λεβέδος· Λεβέδιοι 222, 47

Λεύκη κόμη 199, 29

Λητοπολίτης νομός 666, 12

Λιβανωτοφόρος 199, 33. λιβανωτοφόροι βάρβαροι 199, 20

Λιβύη 54, 6. Λίβυες 665, 17

Λίμυρα 441, 213. 572, 7

Λιτσάτης 57, 4. 727, 5. Λιτσάται 57, 2. 4. 6. 8. 58, 3. 4. 8. 727, 3

Λοκρός 87, 4

Λυδᾶται 562, 8

Λυκαονία 576, 7. 578, 10

Λυκία 54, 7. 486, 12. 560, 17. 563, 5. 564, 2. 567, 18. Λύκιοι 552, 2. 553, 3. 554, 6. 557, 6. τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων 99, 4. 9. 551, 4. Λυκίων τὸ κοινόν 551, 1. 556, 9. 561, 4. 563, 14. 565, 2. 11. 571, 1. 8. τοῦ Λυκίων ἔθνους 559, 7. 568, 9. 569, 11. ἐκ πάντων Λυκίων 566, 22. λυκιάρχης 568, 10. λυκιάρχῃσαντα 556, 2. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ (Κύπρῳ) τασσομένων Λυκίων 146, 2. 147, 5. 162, 4.

Λύκων πόλις· ἡ ἐν τῷ Βουσιρίτῃ 90, 22

Λύπεδρον 298, 4

Λύστρα· ἡ λαμπροτάτη Λυστρέων κολωνία 536, 4

Μαγνησία 7, 2. Μάγνητες 12, 14. 234, 9. Μάγνητες οἱ ἐν Θετταλίᾳ 234, 9

Μαγνησία ἡ πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ 229, 84.

Μαγνησία 233, 65. 441, 161. Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαϊάνδρου 233, 11. Μάγνητες οἱ ἐπὶ Μαϊάνδρου 319, 4. Μάγ-

νητες οἱ πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ ποταμῷ 503, 3. Μάγνητες 231, 1. 232, 1. 233, 33. 36. 41. 47. 48. 54. 63. 90. 319, 14. 17. 21. 26

Μαγνησία (ἡ πρὸς Σιπύλῳ) 229, 14 sqq. Μάγνης ἀπὸ Σιπύλου 501, 13

Μαϊάνδρος 229, 84. 233, 11. 319, 4. 441, 207. 503, 3

Μακεδονία 441, 155. 181. 183. Μακεδόν 9, 1. 45, 5. 235, 2. 239, 5. Μακεδόνες 4, 8. 211, 3. 283, 4. 290, 1. 314, 3. 338, 14. 733, 8. Μακέτις (χώρα) 383, 25

Μάλαλις 704, 2

Μαραθώνιος 170, 10. 366, 3. 771, 3

Μαργαρίτης· Μαρχαρίτου 660, 3

Μαρεώτης (νομός) 699, 48

Μάρισα· τῶν ἐν Μαρίτῃ Σιδωνίων 593, 1

Μαρμαρικὸς πόλεμος 767, 8

Μαρουραγγὴν φυλὴ Ἀγκυρανῶν 542, 12
Μαρωνεύς (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 92, 6

Μασδωνοί 338, 16

Μασσαλία 456, 13. 489, 14

Μάτλια 200, 26

Μαυρετανία Τίγγιτανὴ ἐπαρχία 480, 5
Μαχετιεύς 234, 4

Μεγὰλη πόλις 441, 171

Μέγαρα 441, 175

Μεγιστεύς (δῆμος Πτολεμαίδος) 48, 2. 4. 5

Μειδάσιον 540, 6

Μέμφις 90, 7. 8. 27. 44. 761, 8

Μενελαΐτης (νομός) 669, 60

Μένουθις 706, 3

Μέρδοχα· κόμης Μερδόχων φυλῆς Ἀθηνῶν 619, 5

Μεσοποταμία 54, 18

Μετινέ 199, 15

Μηδία 54, 19

Μησαύου χώρα 199, 32°

Μιλήτος 490, 13. Μιλήσιοι 35, 1. 213, 5. 14. 29. 31. 214, 10. 227, 1. 320, 3. 321, 3. 447, 4. 472, 15. 744, 2. 745, 2. 763, 59

Μοξούπολις 238, 3

Μοφουεστία· Ἀδριανῆς Μοφουεστίας
τῆς Κιλικίας 575, 8

Μύλασα 441, 144. Μυλασεύς 136, 2

Μύρα 441, 214

Μυρρινούσιος 170, 7. 8

Μυρρινούττα· ἐκ Μυρρινούττης 771, 58

Μυρς.... 1, 9

Μυσοί 338, 14. Μυσοί Ἀββα(ι)εῖται

445, 2. 446, 2. Μυσίας τῆς καλου-

μένης Ἀββαίτιδος Vol. II Add.
p. 551, 14. 15.

Μυτιλήνη· Μιτυλήνη 266, 18. Μυτι-
ληναῖοι 335, 4. 27. 46. 120. 123

Νάκρασον 290, 1

Ναμάρρια κόμη 612, 7

Νάξιοι 43, 18

Νάρβων 560, 4

Νασιδῶται 4, 40

Ναύκρατις 89, 6. Ναυκρατίται 120, 1

Ναύλοχος 1, 2

Ναύπακτος 441, 168. Ναυπάκτιος 234, 3

Νεάπολις (Παφλαγονίας) 532, 39

Νεῖλος 90, 24. 654, 9. 666, 9. 669, 55.

ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος 168, 6. ἡ τοῦ

Νεῖλου πηγὴ ὀνομαζομένη 168, 9.

ἀποδοῦς τῷ Νεῖλῳ τὰ νομιζόμενα

168, 10. πέραν τοῦ Νεῖλου 199, 7.

κυβερνήτης Νεῖλου 676, 4

Νεῖλου πόλις 655, 4

Νεοκαισάρεια μητρόπολις Πόντου 529, 8

Νικαιεύς 344, 2

Νικομήδεια μητρόπολις 528, 16. Νικο-

μηδεύς 341, 14. 686, 1

Νομάδες 421, 5. 616, 3

Νουβάδες 201, 1. 17

Νῦσα 441, 191. Νῦσαι 441, 204

Ξάνθος 441, 210. 556, 2. Ξάνθιος 554, 5.

Ξανθιοὶ 91, 5. Ξανθίων τῆς μητρο-

πόλεως τοῦ Λυκίων ἔθνους ἡ βουλὴ

καὶ ὁ δῆμος 559, 6

Ξοῖται 708, 10

Οασίς Θηβαίς 665, 8. 669, 1.

Οἰναῖος 342, 1

Οἰνῆς (φυλὴ) 771, 2

Οἰνόανδα· Τερμησεῶν τῶν πρὸς Οἰ-

νόανδοις 566, 1. Οἰνοανδεύς 565, 8

Ὀλαγασιάς 632, 4. Ὀλογεσίας 641, 4.

Ὀβολογαισιάς 638, 5

Ὀμβίτης (νομός) 114, 2. 202, 3. 210, 2

Ὀμηρίται 199, 26^k. τοὺς εἰς τὸν Ὀμη-
ρίτην 199, 26^k

Ὀροανεύς 86, 6

Ὀυελλείνα 563, 3. Ουελίνα 499, 2

Ὀυλτινία 493, 8

Ὀδοκόντιοι· ἐπάρχου εἰλης Ὀδοκοντίων
628, 2

Ὀβολογαισιάς v. Ὀλαγασιάς

Ὀωφεντίνα v. Ὠφεντίνα

Ὀφιῆον 654, 5

Παιανιεύς 428, 10

Παλαιμαγνησία χωρίον 229, 94

Παλαιστίνη 601, 7

Παλληνεύς 342, 7

Πάλμυρα· ἐν Παλμύροις 629, 94. 105.

βουλευτὴν Παλμυρηνόν 644, 2. Παλ-

μυρηνοὶ 629, 95. 643, 4. Ἀδριανῶν

Παλμυρηνῶν 639, 11

Παμφυλία 54, 14. 486, 12. 560, 18.

564, 3. 566, 25. 567, 17. Πάμφυλοι

569, 11

Πάνδοι· ἐμ Πάνδοις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ

Ἀπόλλωνος 229, 85

Πανέλληνες 503, 2. 504, 1. 3. 506, 8.

507, 1. 3. Πανελλήνιον 497, 10.

504, 11. 506, 7. τῶν Συνπανελλή-

νων 507, 9

Πανιάς 687, 2

Πάννου κόμη 225, 5. 33. 42. Παννο-

χωμῖται 225, 44

Παρακαλίνη φυλὴ Ἀγκυρανῶν 544, 34

Παράλεια 330, 1

Πάρθοι· ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλε-

μον 544, 32

Πασπαρεϊτῶν πλατεῖα 491, 8

Πάταρα 441, 209. Παταρεύς 563, 4

Πάτραι 441, 194. Ἀχαιὺς ἀπὸ Πατρῶν

191, 8.

Παφλαγονία 532, 5. 535, 5. 546, 11.

Παφλαγῶν 264, 14

Πάφος 164, 3. Σεβαστῆς Πάφου 581, 3.
τῆς μητροπόλεως Πάφου 585, 6. Πά-
φιοι 84, 7. 163, 1. 166, 2. 172, 2. 5
Πεδιεῖς 11, 6
Πειραιεύς 771, 56. 58
Πελοπόννητος 102, 8
Πέργαμον 265, 15. 18. 21. 266, 16.
315, 47. 326, 15. 331, 25. 44. 61.
332, 14. 335, 121. 435, 5. 456, 12.
458, 58. Περγαμνός 265, 21. 22. 23.
329, 35. 58. Περγαμεύς 310, 2. 311, 4.
749, 1. 750, 2. Περγαμνή 88, 5.
Περγαμνοί 248, 51. 264, 6. 265, 3.
8. 14. 18. 282, 21. 331, 45. 335, 2.
8. 11. 24. 29. 48. 71. 79. 513, 4.
516, 14
Πέργη· Περγα(ῖ)ος 70, 3
Πέρσαι 54, 21. 56, 11. 229, 105. 264, 6.
383, 29. Περσίς 54, 19. 231, 10.
383, 225. κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος
383, 135. σὺν πρεπούσαις ἐσθῆσι
Περσικῶ γένει 383, 72. Περσικὴ θεὰ
333, 1
Πέσσινοὺς 533, 52. 53. 55. 67. 540, 6. 11.
Σεβαστηνοὶ Τολιστοβάγιοι Πέσσινού-
ντιοι 537, 2
Πέσσογγοι χωρίον 315, 6
Πέτρα 221, 28. 33. 35. 47. 48. 51. 67.
χώρα Πετρίς 221, 29. Πετρίτις 221,
55. 63
Πῆδαρος 441, 51
Περία 257, 4. 19. Περίς (Μοῦσα) 147, 2
Πίναρα 441, 211
Πισιδία 535, 5
Πιτάνη 335, 93. Πιταναῖοι 335, 1. 65.
69. 102. 120. 124. 125. 135. 142. 153.
154
Πλαρασεῖς 453, 5. 455, 2. 4. 6. 10. 13
Ποιμανηνοί 443, 2. 3
Πολυδεύκειοι (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας)
21, 5
Πομπηϊόπολις ἡ μητρόπολις τῆς Παφλα-
γονίας 546, 12
Πόντος 486, 6. 529, 7. 531, 8. 535, 7.
ποντάρχης 531, 10. πονταρχήσαντα
529, 7
Πορνοπία 4, 48

Ποτίολοι 594, 4. 595, 3. 6. 7. 11. 18.
33. 36. Ποτίωλοι 595, 26. ἐν χο-
λωνίᾳ Σεβαστῇ Ποτίολοις 595, 40
Πούχης ὕρμος τοῦ Ἀντασιπολίτου νομοῦ
697, 7
Πριηνεῖς 1, 3. 7. 14. 11, 4. 12, 1. 13,
2. 3. 9. 10. 11. 20. 22
Πρίμις 201, 16
Προπαπποσεβάστειος (δημοτικὸν Ἀλε-
ξανδρείας) 703, 6
Προσελημμενῖται 539, 4
Προσωπίτης (νομός) 106, 8
Προυσιεύς 341, 12
Πρωτεῖς (χέλληστος Μαθυμναίων) 78, 4
Πτολεμαῖς (τῆς Θηβαΐδος) 697, 4. 703, 7.
Πτολεμαεῖς 47, 2. 5. 49, 11. 50, 6.
668, 6
Πτολεμαῖς (φυλὴ ἐν Πτολεμαῖδι) 49, 15
Πυθοχαμίτης 225, 43
Πύραμος ποταμός 752, 2

Ῥαβασεῖρη ἱερὸν 629, 13
Ῥαιδᾶν 200, 2
Ῥαμνούσιος 118, 3. 346, 5
Ῥαύτων ξθνη μεσόγεια λιβανωταφόρων
βαρβάρων 199, 19
Ῥεϊμέα· κόμης· Ῥεϊμέας φυλῆς Χαση-
τηνῶν 619, 4
Ῥόδιοι 10, 2. 58, 3. 151, 1. 243, 5
Ῥώμη 193, 4. 5. 315, 65. 437, 90. 91.
441, 134. 458, 63. 470, 12. 479, 4.
551, 2. 556, 9. 591, 1. 762, 15. ἐν
Ῥώμῃ 489, 6. 494, 10. 499, 3. 528, 8.
543, 24. 567, 9. 11. 595, 32. 34.
679, 5. 762, 13. ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ
595, 17. 31. 41. ἀπὸ Ῥώμης 475, 1.
506, 12. εἰς Ῥώμην 441, 63. 126.
στρατηγὸς Ῥώμης 548, 7. Ῥωμαῖος·
ἱππέα Ῥωμαῖον 499, 2. 547, 2. Ῥω-
μαῖοι 116, 10. 133, 6. 134, 1. 257, 23.
323, 19. 327, 4. 338, 7. 339, 21.
351, 5. 352, 10. 375, 3. 437, 26.
438, 3. 439, 1. 4. 441, 33. 37. 73.
77. 97. 442, 5. 13. 455, 9. 479, 5.
480, 3. 482, 5. 497, 7. 503, 8. 530, 3.
532, 6. 551, 3. 575, 11. 603, 6.

- 625, 5. 645, 7. 653, 5. 760, 5. 762, 1. 2. 4. 764, 11. 19. στρατηγοῦ Ῥωμαίων 499, 5. 501, 5. ἵππεδς Ῥωμαίων 654, 1. τὰ Ῥωμαϊκά 315, 53. συγχευματίζειν τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμέραν 458, 53. βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν 679, 5
- Σαβαῖοι 199, 29. Σαβαεῖται 200, 3
 Σαγαλασσεῖς 538, 14
 Σαλαμῖς (τῆς Κύπρου) 118, 6. 7. 24. 155, 2. Σαλαμίνιος 118, 4. 14. 31. 173, 5. Σαλαμῖνιοι 108, 3. 156, 2
 Σαμοθράκη 225, 26. θεοῖς τοῖς ἐν Σαμοθράκῃ 88, 4. θεοὶ μεγάλοι Σαμοθράκες 69, 1. 430, 5
 Σάμος· Σάμιος 26, 3. 27, 3. 29, 4. 255, 4. 256, 7. 10. Σάμιοι 13, 1. 18. 21. 22
 Σάρδεις 225, 24. 29. 437, 64. 70. 87. Σαρδιανός 437, 60. 61. Σαρδιανοί 305, 1. 10. 437, 1. 33. 41. 50. 65. 67. 68. 69. 84. 90. 92. 470, 10
 Σαρπηδόνιος 552, 1. 553, 2
 Σάσου· μέχρι τῶν τῆς Αἰθιοπίας καὶ Σάσου τόπων 199, 33
 Σεβαστοπολίται 529, 26
 Σέγειρα 611, 11
 Σελεύας ποταμός 233, 104
 Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ 233, 105
 Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῷ Εὐλαίῳ 233, 108
 Σελεύκεια ἡ πρὸς τῷ Ἰσικῷ κόλπῳ 441, 217
 Σελεύκεια· Σελευκεῖς οἱ ἐν Πιερίῃ 257, 4. 19
 Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῷ Τίγρει 233, 101
 Σελευκίς· τὰς πόλεις τὰς κατὰ τὴν Σελευκίδα 219, 4. καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 2. ὑπερβεβληκός τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 13
 Σεμῆνε 199, 7
- Σεργία 529, 1
 Σεσεὰ ἔθνος 199, 16
 Σήτις 111, 25. ἐν Σήτει τῇ τοῦ Διονύσου νήσῳ 130, 5. 6. περὶ τῶν κατὰ τὴν Σήτιν (?) νήσον ἱερῶν] 168, 34
 Σιγύην 199, 3
 Σιδῶνιοι 593, 1
 Σικελία· ἐπαρχείας Σικελίας 480, 2
 Σικυῶν 441, 197
 Σιλεῇ 200, 3
 Σίπυλος 501, 14
 Σκήψις 444, 8. Σκήψιοι 221, 21. 25. τῆς ὁμορφύσης τῇ Γεργιδίᾳ ἢ τῇ Σκηψίᾳ 221, 22
 Σκύθαι· λεγεῶνος δ' Σκυθικῆς 543, 12
 Σμάραγδος (ὄρος)· Ζμαράκτου 660, 2
 Σμύρνα 229, 44. 80. 81. 82. 105. 509, 3
 Ζμύρνα 458, 41. Σμυρναῖοι 228, 4 sqq. 229, 34 sqq. 514, 6
 Σοηνοὶ 519, 8
 Σολεύς 760, 2. 8
 Σουσιανή 54, 18. 747, 4
 Σουσικινίτα (?) 199, 3^α
 Σπασίνου Χάραξ 633, 1
 Στρατονίκεια (Καρίας)· Στρατονικεῖς 441, 2. 15. 63. 66. 76. 99. 102. 104. 105. 107. 126. Στρατονικεῖς ἐκ Χρυσωρέων 441, 22
 Συήνη 111, 16. 168, 3 (?). ἐπὶ τοῦ κατὰ Συήνην ὄρους 168, 40. 54
 Συρία 54, 6. 56, 17. 543, 14. 17. 586, 8. ἐπαρχείας Συρίας 486, 16. στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς Συρίας Κοίλας καὶ Φοινίκας 230, 2. Συρία Παλαιστίνη 601, 6. θεὰ Συρία 733, 6
 Σῦρος (νήσος) 441, 176
 Σχεδία 738, 3
 Σωλατὲ ἔθνος 199, 21
 Σωσικόσμιος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 708, 9
 Σωστρατεύς (δημοτικὸν Πτολεμαίδος) 51, 3. 728, 3
- Ταγγαῖται 199, 12
 Ταλέσ(ε)ως 187, 6
 Τάλμις 201, 2. 210, 5. Τέλμις 201, 16
 Ταναγρῆσι 80, 3

Ταρρακῶν 456, 13
 Τάρος· Ἀλεξανδριανὴ Σεουηριανὴ Ἀντωνινιανὴ Ἀδριανὴ Τάρος, ἡ πρώτη καὶ μεγίστη καὶ καλλίστη μητροπόλις τῶν γ' ἐπαρχιῶν Κιλικίας Ἰσαυρίας Λυκαονίας προκαθεζομένη καὶ β' νεοκόρος 578, 5
 Ταῦρος· παραγενόμενος ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς ἐπιτάδει τοῦ Ταύρου 219, 12. περὶ κορυφῇν Ταυρείων αὐχέγων 353, 125
 Τάφισ 201, 2
 Τεγέαι 441, 193. 206
 Τεκτόσαγες Γαλάται 275, 2. Σεβαστῇ Τεκτοσάγων Ἀγκυρα 548, 15
 Τελμησεῖς 55, 6. 21. 24
 Τένεδος 441, 179
 Τερμησεὺς τῆς Παμφυλίας 566, 24
 Τερμησεῶν τῶν πρὸς Οἰονάνδοις 566, 1
 Τζιανῶ 199, 6^b
 Τητῶν φυλὴ ἐν Ἐφέσῳ 480, 1
 Τήμνος· ἐν Τάμνῳ 265, 19. 21. 23. Ταμνίτας 265, 20. 24. Τημνῖται 265, 2. 10. 265, 13. 17
 Τιαμά 199, 6. Τιαμῶ 200, 4
 Τιγγιτανή 480, 5
 Τιγρῆται 299, 21^a. 22ⁱ. Τιγριτανοὶ 199, 6^{bb}
 Τίγρις ποταμὸς 233, 102
 Τλωὶ 441, 212. Τλωεῖς 557, 12. 560, 21
 Τολιστοάγιοι Γαλάται 269. 275, 1. 276, 2. Σεβαστηνοὶ Τολιστοβῶγιοι Πεσσινούντιοι 537, 2
 Τοττεανοὶ 519, 8
 Τραλεῖς 266, 23. 59
 Τραλλεῖς 441, 162. Τραλλιανός 498, 3
 Τραχεῖα Κιλικία 357, 3
 Τράχων 609, 7
 Τριακοντάσχοινοι 111, 10. 654, 8
 Τριπολιτῶν τῆς Φοινίκης τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου καὶ ναυαρχίδος 587, 1
 Τροϊζήνιος 758, 1
 Τρόκμοι 349, 3
 Τρῳάς (Ἀλεξανδρεῖα) 441, 166
 Τρωγοῦται 70, 4. 71, 4. ἐλέφαντες
 Τρωγλοδυτικοὶ 54, 10

Τυμβριαναστὸς κόμη 538, 16
 Τύρος 594, 4. Τύριοι 594, 2. 595, 2. 8. 22. 39. στατίωνος Τυριακῆς 595, 39
 Τυχονεμέρις 702, 2
 Ὑδισός 441, 152
 Ὑλεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 4
 Ὑπαιπυρνοί 470, 29
 Ὑπαταῖς 234, 5
 Ὑπέρεια (κρήνη) 147, 3
 Φαβία 380, 1. 604, 2
 Φαζιμωνῖται 532, 39
 Φαινῆσιοι μητροκωμία τοῦ Τράχωνος 609, 3
 Φάρος· Εἰσιεὶ Φαρίχ 706, 1
 Φιλαγριανὸς ποταμὸς 673, 7
 Φιλαδέλφεια· Φιλαδελφεῖς 488, 1. βεγίωμος Φιλαδελφηνῆς 526, 2
 Φίλαι 111, 19. 138, 5. 139, 4. 5. 202, 4. 204, 3. 654, 7. 695, 1. οἱ ἀπὸ Φιλῶν καὶ Δωδεκασχοίνου 670, 5
 Φιλεταιρεία· τοῖς ἐν Φιλεταιρείᾳ στρατιώταις 266, 2. ἐμ. Φιλεταιρείᾳ τῇ ὑπὸ τῇ Ἰδῇ 266, 20. 55. τῶν ἐν Φιλεταιρείᾳ τευχῶν 336, 6
 Φιλομητόρειος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 169, 3
 Φιλομητορεῖς πόλις τῆς Τριακοντασχοίνου 111, 10
 Φιλωτέρειος (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 5
 Φλεοὺς 441, 195
 Φοινίκη 54, 7. 56, 17. 230, 3. 247, 4. 587, 2. 595, 2. φοινικάρχης 596, 2
 Φόραθος· ἀπὸ Φοράθου 632, 3
 Φρυγία 519, 8. Φρυγία ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ 274, 1. Φρύγες 658, 3
 Φωκαεῖς 37, 3
 Χαλκιδεῖς 760, 3. s. 11
 Χαλκιδιγνή 421, 6
 Χάραξ (Σπασίνου) 633, 1
 Χαστηγνοὶ 619, 4
 Χελιδόνια 552, 3
 Χερρόνησος· εἰς τοὺς κατὰ Χερρόνησον καὶ Θράκην τόπους 330, 4.

στρατηγὸς τῆς Χερρονήσου καὶ τῶν
κατὰ τὴν Θράκην τόπων 339, 13
Χῆτοι 79, 6. 234, 9
Χρυσασορεύς 111, 8. ἐκ Χρυσασορέων
441, 22. ἐκ τοῦ Χρυσασορέων ἔθνεος
234, 12
Χρυσορβάς 624, 6
Ψερκιοκωμήτης 408, 1
Ψώ· νήσου καλουμένης Ψώ, ἀνιερωμέ-

νης τῷ δεῖνι θεῷ 168, 42 (Vol. II
Add. p. 547)

᾽Ωρεός 288, 3
᾽Ωρωπός 411, 190. 203. ᾽Ωρωπιοὶ 81, 1
᾽Ωφεντίνα 560, 2. Οὐωφεντίνα 480, 1
.....αι 441, 201
.....εἰα ἢ ἐν Μακεδονίᾳ 441, 180
.....ράτης 430, 1
....τος 441, 158

III.

Nomina deorum et heroum cum templis delubris sacerdotiis.

Ἀγαθὸς δαίμων 672, 7
Ἀγαθὴ τύχη 214, 31
Ἄγδιστις 28, 5
Ἀθάμας 481, 5
Ἀθηνᾶ 212, 17. 20. 23. 215, 30. 34.
219, 28. 266, 18. 269. 271, 2. 272, 2.
273, 2. 280, 5. 281. 284, 2. 285.
299, 11. 305, 7. 335, 136. 337, 3.
351, 13. 444, 5. 548, 15
Ἀρεία 229, 60. 70. 266, 24. 52
Ἰλιάς 219, 21. 41. 440, 7
Κυνθία 171, 5
Νίχη 17, 2
Νικηφόρος 248, 56. 283, 2. 298, 2.
299, 6. 14. 301, 10. 324, 3. 327, 5.
328, 1. 331, 52. 474, 4. 513, 7.
764, 51
Πολιάς 322, 4. 324, 4. 474, 4. 513, 7
Σώτειρα 17, 2
ἐν Ἰλίῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς
225, 26. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς
(ἐν Ἰλίῳ) 219, 35. εἰς τὸ ἱερὸν
τῆς Ἀθηνᾶς (τὸ ἐν Ἰλίῳ) 444, 5.
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Νικηφόρου Ἀθη-
νᾶς (ἐν Περγάμῳ) 248, 56. ἐν
τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν Περ-
γάμῳ) 335, 136. ἐν Περγάμῳ ἐν
τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ 266, 17.

ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Νικηφόρου Ἀθη-
νᾶς (ἐν Περγάμῳ) 299, 14. ἐν
τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν Πιρήγῃ)
215, 30. 34. 351, 13. ἐν Σαλα-
μῖνι ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ
118, 24. εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθη-
νᾶς (ἐν Σκήψει) 6, 40. ἱερητευ-
οῦσης τῆς Νικηφόρου Ἀθηνᾶς
299, 6. τὴν ἱερείαν τῆς Ἀθηνᾶς
299, 11. ἱερητεύσασαν τὰ ἑνᾶτα
Νικηφόρια τοῦ στεφανίτου ἀγῶ-
νος 299, 15

Ἀμενῆβις 702, 2
Ἄμμων 170, 5. 772, 2. Ἄμμωνι τῷ
καὶ Χνούβει 111, 3. 4. Χνούβει τῷ
καὶ Ἄμμωνι 130, 7
Ἀμονρασωνθῆρ 194, 3. 18. 19. 27
Ἀμφιάρως· ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου 81, 3.
ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου 81, 24
Ἄνουβις· Ἀνούβει 729, 3. Ἀνούβιδι
97, 7
Ἄνουκισ· Ἀνούκει τῇ καὶ Ἑστία 130, 8.
Ἑστία τῇ καὶ Ἀνούκει 111, 5
Ἄνταϊος 109, 2
Ἀντίνοος Ἐπιφανῆς 700, 1
Ἄπις 56, 9. 53. 90, 31. Ἀπιεῖον 90, 33
Ἀπόλλων 89, 4. 133, 8. 135, 9. 140, 12.
144, 5. 173, 8. 212, 13. 214, 12. 39.

217, 4. 219, 26. 29. 245, 8. 32. 247, 9.
248, 57. 255, 5. 256, 9. 259, 6.
261, 5. 266, 52. 301, 12. 343, 7.
344, 6. 350, 6. 418, 2. 527, 13.
530, 3. 717, 4. 744, 3. 746, 3.
767, 14. 25

Δαφναῖος 244, 21 (?). ὁ ἐπὶ Δάφνῃ
245, 6

Διδυμεύς 227, 5. 472, 11. 21

Δήλιος 249, 3. 250, 6

Ἐλευθέριος 457, 1

Ἰσότημος 234, 25

Λύκειος 8, 7

Μίθρης Ἥλιος Ἑρμῆς 383, 54. 385, 7.
404, 20

ὁ ἐμ Πάνδοις 229, 61

Πατρῶος 565, 10

Πύθιος 234, 27. 34. 345, 33. 773, 13

Σωτήρ 245, 12. 36

Ἰλάτης 53, 1

Χρησότηριος 312, 1. 450, 1

ἐν τῷ ἐπὶ Δάφνῃ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἱερῷ 248, 57. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ
Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου (ἐν Δελ-
φοῖς) 234, 27. 33. 345, 33. τὸ
ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δι-
δύμοις 214, 12. τὸν ἐν Διδύμοις
ναὸν 472, 2. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δι-
δύμοις 213, 7. 12. 28. 41. ἐν
Διδύμοις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος 225, 28. ἐμ Πάγδοις ἐν
τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐγ
Γρυνέῃ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλω-
νος 229, 85. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος τοῦ Πυθίου (ἐν Ἴφῃ) 773, 13.
τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς
Ἀρτέμιδος 217, 4. ἐν τῷ ἄνω
Ἀπολλωνιεῖ (ἐν Μέμφιδι) 737, 2

Ἀραβικὸς θεός 623, 4

Ἀρβάκτης 52, 3

Ἀρεμθηνὸς θεός 589, 7

Ἄρης 199, 31. 35. 39. 200, 6. 29. 229,
60. 70. 266, 24. 52. 383, 56. 386, 7.
553, 7

Νικηφόρος Εὐαγρος 86, 5

Ἀρκεντεγχαί 761, 5

Ἀρμαχίς 666, 17. 25

Ἀροῆρις 114, 1. 167, 2

Ἄρποχράτης 62, 5. 175, 5. Ἄρποχρά-
της 61, 4

Ἀρτάγνης Ἡρακλῆς Ἄρης 383, 55.
386, 7. 404, 21

Ἄρτεμις 9, 5. 133, 8. 140, 12. 144, 5.

214, 43. 217, 5. 255, 5. 256, 9.

261, 5. 263, 6. 344, 6. 350, 6.

437, 87. 745, 2. 746, 4

Ἀναΐτις 470, 5. 19

Δαφναῖα 244, 22 (?)

Ἑνοδία 53, 3

Ἑφεσία 455, 12. 480, 1. 481, 1.
496, 1

Λευκοφρυγῆ 229, 84. 231, 8. 232, 9.

233, 39. 59. 65. 76. 282, 7. 319, 9

Πυθείη 35, 3. 226, 1. 472, 22

Σώτειρα 18, 1

Φωσφόρος 53, 2

ἐν Ἑφέσῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέ-
μιδος 225, 27. 437, 86. τὸ ἱερὸν
τῆς Ἀρτέμιδος (ἐν Ἑφέσῳ) 9, 5.
ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ (ἐν
Τελμησσῷ) 55, 37. τό τε τέμε-
νος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὸν ναὸν
καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἄγαλμα 91, 5.
6. 7. ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ
Μαιανδρῷ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος
τῆς Λευκοφρυγῆς ἱερῷ 229, 84.
ἐν Σάρδεσιν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρ-
τέμιδος 225, 29. ὕδροφόρος Ἀρ-
τέμιδος Πυθίης 226, 1

Ἀσκληπιός 98, 2. 266, 18. 332, 15.

16. 60. Ἀσκληπιός 4, 101. 42, 7

Σωτήρ 332, 8

ὕπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἐν
Περγάμῳ) 332, 15. ἐν Μιτυλήνῃ
ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἱερῷ)
266, 18. ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτή-
ρος Ἀσκληπιοῦ (ἐν Περγάμῳ)
332, 8. τὸ τέμενος τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ (ἐν Περγάμῳ) 332, 16. Ἀσ-
κληπιεῖον (ἐν Περγάμῳ) 332, 19.
ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερῷ πρὸ
τοῦ ναοῦ 332, 60. ἐν τῷ ναῷ
τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἐν Περγ.)
764, 32

Ἀτταβοκαοὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ (Μητρὸς θεῶν) μυστηρίων μύσται (συνμύσται)
540, 20. 541, 7

Αὔμος· εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνέκχον
Ἥλιον θεὸν Αὔμον 619, 3

Ἀφροδίτη 126, 3. 142. 228, 17. 364, 2.
455, 10. 456, 17. 525, 15. 661, 3.
675, 1

Παφία 164, 1. 165, 1. 166, 1. 172, 1.
585, 1

Στρατονικίς 228, 3. 12. 229, 12. 70. 83

Ἀφροδίσιον 275, 1. ὃ τε τέμενος
θεᾶς Ἀφροδίτης ἐν πόλει Πλα-
ρασέων καὶ Ἀφροδισειῶν καθι-
έρνται 455, 10. τὸ ἱερὸν τᾶς
Ἀφροδίτας τᾶς Στρατονικίδος
228, 2. 12. 229, 12. ἐν τῷ τῆς
Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος
ἱερῷ 229, 83

Βαχισταί 735, 2. 6

Βάλ 590, 1

Βαλμαρκῶδ· κυρίῳ γενναίῳ Βαλμαρ-
κῶδι τῷ καὶ Μηγρίν 589, 1

Βεελβώσωρος· Διὶ ἀγίῳ Βεελβώσῳρῳ
620, 2

Βῆλος· Διὸς Βήλου 646, 15

Βήσας 759, 2

Γεννέας θεὸς πατρῷος 637, 1

Γῆ 229, 60. 70. 266, 23. 51. 532, 8

Γλαῦκος 552, 7

Δέσποινα 407, 3

Δημήτηρ 83, 6. 266, 24. 25

τὸ τῆς Δήμητρος (ἱερὸν) 58, 10

Δῆμος

ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ τῶν

Χαρίτων 117, 20. 118, 23

Δικαιοσύνη 83, 6

Διόνυσος 51, 6. 19. 112, 6. 229, 85.
331, 21. 352, 1. 21. 29. 30. 40. 57.

68. 71. 76. 370, 1. Διονύσου τοῦ
Διὸς 54, 5. Διονύσῳ τῷ καὶ Πετεμ-
παμέντει 111, 5. 6. Πετεμπαμέντει τῷ
καὶ Διονύσῳ 130, 8. 9

Καθηγεμῶν 331, 7. 27. 36

τῷ κοινῷ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον
τεχνιτῶν 51, 14. 352, 1. 70. τῶν
κατὰ Κύπρον περὶ τὸν Διόνυσον
τεχνιτῶν 163, 3. 4. τοῖς περὶ
τὸν Διόνυσον τεχνίταις 352, 21.
57. 68. τοῖς τεχνίταις τοῖς περὶ
τὸν Διόνυσον καὶ θεοὺς Ἀδελφούς
50, 2. 7. 51, 1. τῶν περὶ τὸν
Διόνυσον καὶ θεοὺς Εὐεργέτας
τεχνιτῶν 164, 5. 166, 4. 5. τῶν
Διονυσιακῶν τεχνιτῶν 161, 5. 6.
ἐν τῷ Διονυσίῳ 309, 1. ἐν τῇ
ἀγορᾷ (ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς
Σιτύλῳ) παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ
Διονύσου 229, 84. πρὸ τοῦ νεῶ
τοῦ Διονύσου 50, 11. 51, 25.
εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ Διονύσου
730, 28. νέος Διόνυσος 186, 8. 9.
187, 2. 191, 2. 193, 9. 376, 1.
741, 2

Διόσκοροι 335, 122. Διόσκουροι 430, 5
ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Διοσκόρων 335,
122

Δουσάρης 770, 1

Δώδεκα θεοὶ 332, 27

Ἐκάτη 214, 36. 441, 55. 111. 138

Σώτειρα Ἐπιφανής 441, 134

τὸ ἱερὸν τῆς Ἐκάτης (τὸ ἐν Στρα-
τονικίᾳ) 441, 55. 111

Ἑρμῆς 90, 26. 202, 6. 8. 203, 3. 204, 5.

205, 5. 207, 4. 5. 208, 6. 230, 4.

339, 62. 78. 383, 55. 385, 8. 404, 20.

484, 34. 749, 5. καθάπερ Ἑρμῆς ὁ

μέγας καὶ μέγας 90, 19. Πετενσήνει

τῷ καὶ Ἑρμεῖ 130, 9. 10. τῷ με-

γίστῳ Ἑρμῇ τῷ καὶ Παιοτνοῦφιδι

131, 2. 3. Ἑρμάῳ Παῦτνοῦφιδι 206,

1. 2. θεὸν μέγαν Ἑρμῆν Τρισμέγι-

στον 716, 1

Ἑστία 456, 55. Ἑστία τῇ καὶ Ἀνούκει

111, 5. Ἀνούκει τῇ καὶ Ἑστίᾳ 130, 8

· Βουλαία 332, 49

ταῖς ἱεράις τῆς Ἑστίας 456, 55.

ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Βουλαίας Ἑστίας

καὶ τοῦ Διὸς τοῦ Βουλαίου 332, 49

Εὐδοία 77, 5

Ζεύς 54, 4. 5. 90, 3. 199, 36. 219, 27.
225, 46. 229, 60. 70. 266, 23. 51.
271, 2. 272, 2. 280, 5. 283, 2. 298, 2.
327, 5. 328, 1. 418, 2. 423, 8. 426, 7.
433. 437, 87. 456, 21. 502, 3. 532, 8.
ὁμνῶν Δία, Γῆν, Ἥλιον κτλ. 229,
60. 70. 266, 23. 51. 532, 8. καὶ μὰ
Δία καὶ Ἄλιον 8, 94

Ἀκραῖος 477, 2

Αὔριος 619, 3

Βαυτοκαίτης 262, 4

Βεελβώτωρος 620, 1

Βῆλος 646, 15

Βονιτηνός 531, 1

Βουλαῖος 332, 49

Ἐλευθέριος 659, 1

Ἥλιοπολίτης 597, 1. 607, 1

Ἥλιος Σάραπις 678, 3

Καπετώλιος 381, 1. 551, 2. 762, 14

Κεραύνιος 631, 1

Κορυφαῖος 245, 4. 29

Κύνθιος 171, 7

Λαράτιος 499, 6

Μέγιστος 550, 3

Νεφώτης 676, 5

Ολύβριος 577, 1

Ὀλύμπιος 26, 4. 27, 4. 65, 7. 151, 4.
245, 3. 27. 622, 8. 764, 46. 54

Οὐράνιος 262, 26

Οὔριος 368, 1

Πατρῶς 479, 1

Πολιεύς 437, 91

Σαβάζιος 331, 34. 49

Σάραπις 678, 3

Σαφαθηνός 627, 1

Συνωμόσιος 65, 7. 8

Σωτήρ 55, 25. 33. 78, 18. 119, 7.
214, 43. 301, 9. 332, 10. 13. 43.

497, 1. 733, 6. 734, 3

Τρόπαιος 300, 2

Υψίστος 634, 1

Φυλίππιος 8, 5

Φρύγιος 658, 4

Χρυσορεύς 234, 24

Ὠρομάσσης 383, 41. 54. 384, 5.
404, 20

ιερεὺς τοῦ Διὸς 103, 8. ἱερεῖς τοῦ
Διὸς 65, 11. ὁ Διακὸς νόμος
456, 8. ἐν Σάρδεσιν ἐν τῷ τοῦ
Διὸς ἱερῷ 437, 87. παρὰ τὸν τοῦ
Διὸς βωμόν 225, 46. παρὰ τὸν
βωμόν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος
332, 10. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς
τοῦ Σωτῆρος 332, 13. 42

Ἥλιος 90, 3. 229, 60. 70. 266, 24. 52.
383, 55. 385, 7. 532, 8. 619, 3.
620, 3

Ἀρεπτηνός 594, 4

Ἄρμαχης 666, 16. 24

ἡ τοῦ Ἥλιου θυγάτηρ 56, 55. Διὶ

Ἥλιῳ μεγάλῳ Σαράπιδι 678, 3.

καὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον 8, 94

Ἥρα 168, 7. 590, 3. Ἥρα τῇ καὶ Σά-
τει 111, 4. Σάτει τῇ καὶ Ἥρα 130, 7.
νεωτέρα Ἥρα 590, 4

Ἥραϊον 168, 11

Ἥρακλῆς 230, 4. 339, 62. 78. 383, 56.
386, 7. 404, 21. Ἥρακλέους τοῦ Διὸς
54, 4

Καλλίνικος 53, 5

Ἡρων 740, 5

Ἡφαίστος 90, 2. 3

Θεῶ Ὑψίστῳ 96, 7. τὸν ἱερέα τοῦ ἀγιω-
τάτου Θεοῦ Ὑψίστου 755, 1. τὸν προ-
φήτην τοῦ ἀγιωτάτου Θεοῦ Ὑψίστου
756, 2

Ἰαρίβωλος θεός 634, 3. 640, 15. Θεῶ
μεγίστῳ Ἰεραβώλῳ 639, 8

Ἰεραξ θεός 52, 3

Ἰσις 121, 3. 122, 2. προσεκύνησα τὴν
μυριώννυμον Ἰσιν 695, 2. Ἰσις 56, 36.
90, 10. 26. Ἰσιδος 138, 5. 139, 4. 23.
342, 5. 739, 8. Ἰσι 16, 4. 52, 4.
Ἰσαι 61, 4. Ἰσιδι 21, 3. 62, 4. 64, 4.
82, 4. 87, 3. 89, 4. 92, 3. 94, 3. 97, 6.
107, 2. 175, 4. 185, 7. 188, 6. 191, 6.
196, 3. 659, 3. 677, 3. 696, 2. 704, 2.
706, 1. 717, 4. 11. 741, 4. Ἰσιν
184, 7. 186, 6. 189, 5. 190, 2. 496, 12.
706, 2

ἡ ἐν Μαλάλῃ 704, 2
 ἡ ἐν Μενούθῃ 706, 2
 Μωχιάς 94, 3
 Νέμεσις 342, 5
 Νεφερσῆς 177, 20
 Πλουσία 705, 1
 Σενσκειτηγή 717, 11
 Σονονάει (dat.) 175, 4
 Σώτειρα 94, 3. 184, 7
 Φαρία 706, 1
 τὸ ἄστρον τὸ τῆς Ἰσιος 56, 37. τὸ
 ἱερὸν τῆς Ἰσιδος 139, 23. Ἰσιδι
 θεᾷ μεγάλη τὸν ναὸν καὶ τὸ
 ἱερὸν καὶ τὰ προσόντα αὐτῇ τα-
 μιεῖα καὶ τὰ συνκύροντα πάντα
 92, 3 sqq. Ἰσιεῖον 52, 2. ἱεροῦ
 πώλου Ἰσιδος 739, 8
 Κάβειροι 430, 5. 764, 6
 Κλεοπάτρειον 738, 5
 Κομμαγήνη 383, 57. 387, 7
 Κόρη 83, 6
 Κοράσιον 580, 6
 Κρόνος 543, 22. 606, 9. Πετενσήνει
 τῇ καὶ Κρόνῳ 130, 9
 Λεύκιππος 503, 1
 Λευκοθέα 611, 10
 Λέων· τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος 732, 7
 Λητώ 140, 12. 144, 5. 214, 34. 255, 5.
 256, 9. 344, 6. 350, 6. 746, 3
 Εὐτεκνος 53, 4
 Μασσαλία 489, 13
 Μέμωνων 680, 4. 681, 4. 682, 4. 683, 3.
 694, 6
 Μηγρίν 589, 4
 Μήτηρ θεῶν μεγάλη 540, 5
 Σιπυληνή 229, 61. 70
 Μητρῶν 229, 48
 Μίθρης 383, 55. 385, 7
 Μνηῖς 56, 9. 54. Μνεῖς 90, 31
 Μούσα Πιερὶς 147, 2. Μούσαι 282, 16.
 750, 2. Μῶση 310, 5. 311, 4
 Ἑλικωνιάδες 310, 6
 Μουσεῖον 104, 4. 714, 4

Νεῖλος· ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος 168, 6.
 ἀποδοὺς τῇ Νεῖλῳ τὰ νομιζόμενα
 168, 10. Νεῖλῳ συνλήπτορι 654, 9
 Νεφερσῆς (v. Ἰσις) 177, 20
 Νίκη 219, 27
 Νικηφόρος 364, 4
 νέα Νικηφόρος 474, 5
 Νύμφαι 483, 189
 εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τῶν Νυμ-
 φῶν ἱεροῦ (τοῦ ἐν Περγάμῳ)
 483, 188
 Ὀμόνοια 479, 11. 536, 6. Ὀμόνοια
 Σεβαστή 479, 3
 Ὀσίρις· Ὀσίριδος 214, 33. Ὀσ(ε)ίριος
 56, 49. 51. 64. 90, 10. 26. Ὀσίρει
 60, 4. 90, 10
 Ὀσορώ 97, 6 (cf. Add. Vol. II p. 542)
 πρὸ τοῦ περίπλου τοῦ Ὀσερίου
 56, 64
 Πάν
 Ἐπήκοος 72, 3
 Ἐξοδος 38, 3. 70, 1. 71, 3. 72, 2.
 132, 12
 Σωτήρ 70, 2
 Πανιώνιον 215, 4
 Παοτπνοῦφς (v. Ἐρμῆς) 131, 3. 206, 2
 Περσική θεά 333, 1
 Πετεμπαμέντης· Πετεμπαμέντει τῇ καὶ
 Διονύσῳ 130, 8. 9. Διονύσῳ τῇ καὶ
 Πετεμπαμέντει 111, 5. 6
 Πετενσήνει τῇ καὶ Ἐρμεί 130, 9. 10
 Πετενσήτει τῇ καὶ Κρόνῳ 130, 9
 Πετεςούχος 187, 4. 667, 3. 671, 2. 710, 3
 Πνεφερῶς 667, 3. 671, 2. 710, 3
 Ποσειδῶν 199, 36. 266, 24. 52. 570, 1
 Αἴσιος 430, 4
 Ποσειδωνιασταί 591, 2
 Πρεμάρρει 175, 5. ἀπὸ τοῦ δρόμου
 Πρεμαρρείους 175, 8
 Ῥαβασείρη ἱερὸν 629, 13
 Ῥώμη 551, 3. θεὰ Ῥώμη 470, 12.
 479, 4. 533, 4. 591, 4
 ἐν τῇ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Σεβα-
 στοῦ τεμένει 458, 63. ἱερατεύ-

σαντα Ῥώμης Λυκίων τοῦ κοι-
νοῦ 556, 9. ἱερέως τῆς Ῥώμης
437, 90. 91. Ῥώμῃ θεᾶ εὐεργέ-
τιδι 441, 134

Σαββατισταί 573, 1. 21. θεὸς Σαββα-
τιστής 573, 2. 18. 20

Σαμοθράχες θεοί 69, 1. θεοὶ τοῖς ἐν
Σαμοθράκῃ 88, 4. θεοὶ μεγάλοι Σα-
μοθράχες Διόσκουροι Κάβειροι 430, 5
ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Σαμοθράκῃ 225, 26

Σάραπς 717, 4. 10. 13. Σαράπιδος
696, 4. 699, 2. 708, 12. 714, 4. Σα-
ράπι 16, 4. Σαράπιδι 21, 3. 62, 4.
63, 1. 64, 2. 82, 3. 87, 3. 89, 4. 97, 6.
677, 3. 717, 13. Σάραπιν 758, 1

Ζεὺς Ἥλιος· Διὶ Ἥλῳ μεγάλῳ Σα-
ράπιδι 678, 3

Μινιεύς 717, 13

Πολιεύς 708, 11

Σωτήρ· Σαράπιδι Ἰσιδι Σωτήραι 87, 3
πλοῖον Σαράπιδος 696, 4. πρεσ-
βύτατον νεωκόρον τοῦ μεγάλου
Σαράπιδος 714, 4

Σαρπηδών 552, 7

Σάτις· Σάτις τῇ καὶ Ἡρα 130, 7. Ἡρα
τῇ καὶ Σάτις 111, 4

Σατιεῖον (? cf. Ἡραῖον) 168, 23

Σεμενοῦρις 95, 4

Σίμα 590, 4

Σοκνοπαῖος 177, 19. 179, 13. 14. 655, 4.
664, 10

Σοῦχος 176, 4. 178, 3. 772, 2

Σρουπιτίγης θεὰ 209, 5

Συρία θεὰ 733, 6

Σώτειρα 214, 48. 407, 4. θεοὶ Σωτή-
ρες 214, 14. 15. 245, 28. 29. (Cf.
etiam ind. VI s. Πτολεμαῖος)

Ταυροπόλος 229, 60. 70. 266, 24. 52

Τριμέγιστος Ἑρμῆς 716, 2

Τύχη 585, 5

Πρωτογένεια 119, 8. 9

Τύχαιον 585, 5

Φθαῖ 90, 4. 8. 9. 37. 49

Χάριτες· ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ
τῶν Χαρίτων 117, 20. 118, 23

Χνόμεν Νεβιτήβ 111, 21. Χνόμεν Νε-
βιτήβ 168, 59. Χνόμεν Νεβιτήβ 168, 32

Χνούβις· Χνούβις τῷ καὶ Ἀμμωνι 130, 7.
Ἀμμωνι τῷ καὶ Χνούβις 111, 3. 4

προφύτης τοῦ Χνούβεως 111, 18.

Χνούβειον 168, 23

Χρόμιος 446, 4

Ὀρομάσσης 383, 42. 54. 384, 5.
404, 20

Ὀρος 121, 3. 122, 2. Ὀρος ὁ τῆς
Ἰσιος καὶ Ὀσίριος υἱός 90, 26. Ὀρος
ὁ τῆς Ἰσιος καὶ Ὀσίριος υἱός, ὁ ἐπα-
μόνας τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ὀσίρει 90, 10

IV.

Nomina feriarum et ludorum.

Ἀθήναι ἐν Σάρδεσιν 305, 9

Ἀλεξάνδρεια ἐν Ἰωνίᾳ 222, 25

Ἀσκληπίεια μεγάλα ἱσιώθια ἐν Ἀγ-
χώρα 547, 9

Ἀττάλεια ἐν Αἰγίνῃ 329, 40

Βαρβόλθα ἐν Εφέσῳ 509, 23

Βασιλεια ἐν Περγάμῳ 268, 6

Βουβάστια ἐν Αἰγύπτῳ· τὰ μικρὰ Βου-
βάστια καὶ τὰ μεγάλα Βουβάστια
56, 37

Διδύμηα 472, 5

Διονύσια ἐν Ἀθήναις 352, 26. τὰ
ἐν ἄστει 771, 25. 33. ἐν Αἰγίνῃ
329, 41. ἐν Εφέσῳ 9, 3. ἐν Μιλή-

τῷ 213, 22. 765, 42. ἐν Πριήνῃ
 215, 7. ἐν Πτολεμαίῳ 50, 10. τῇ
 ἰα τοῦ Περιτίου μηνὸς τοῖς Διονυ-
 σίοις 51, 17. ἐν Σίφων 730, 20.
 Διονύσια τὰ μεγάλα ἐν Ἰλίῳ 218, 133.
 ἀναγγεῖλαι τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ
 θεάτρῳ 9, 3. ἀναγορεῦσαι δὲ τὸν
 στέφανον τοῖς Διονυσίοις 50, 9. 10.
 Ἑλευσίνα ἐν Ἀθήναις 352, 27. 52.
 720, 1. 771, 26. 34
 Εὐμένηα ἐν Αἰγίνῃ 329, 40. Εὐμένηα
 ἐν Περγάμῳ 267, 34. ἐν Σάρδεσιν 305, 9
 Ἐφέσεια ἐν Ἐφέσῳ 10, 10
 Καيسάρηα 458, 61
 Κικήλλια 56, 64
 Κοινὰ Ἀσίας 509, 23
 Λευκοφρυγὴν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ ἐπὶ Μαι-
 ᾶνδρῳ 233, 78. 319, 20. 22
 Μουκίεια 438, 5. 439, 3

Νικηφόρια ἐν Αἰγίνῃ 329, 41. ἐν Περ-
 γάμῳ 299, 4. 15. 322, 6. 324, 5.
 513, 17. 764, 12
 Ὀλύμπια 305, 12
 Παναθήναια ἐν Ἀθήναις 352, 37. 771,
 36. 34. Παναθήναια ἐν Περγάμῳ
 267, 17. 31. Παναθήναια ἐν Πριήνῃ
 11, 25. 26
 Πανιώνια* ἐν τῇ πανηγύρει τῶν Πανιω-
 νίων 763, 51
 Πτολεμαῖα ἐν Ἀθήναις 771, 26. 34. Πτο-
 λεμαῖα ἐν Μηθύμνῃ 78, 25
 Πόθια 228, 15. 234, 28. 241, 17.
 305, 12. 319, 22. 345, 30
 Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἐν Περγάμῳ 458, 58
 Σωτήρια (ἐν Δελφοῖς) 36, 5. 234, 31.
 241, 17. 305, 12. Σωτήρια (ἐν Ἐφέσῳ)
 438, 4. 439, 3
 Χαριστήρια ἐν Βαβυλῶνι 253, 4

V.

Nomina mensium.

Ἀθὼρ 176, 6. 772, 12
 Ἀπουριῶν ἐν Πριήνῃ 215, 27
 Ἀπελλάϊος 56, 3. 458, 68
 Ἀπογοντικός ἐν Κύπρῳ 583, 15
 Ἀπολλωνίος ἐν Περγάμῳ 764, 30
 Ἀπρίλιος 441, 20
 Ἀρτεμίσιος 57, 2. 224, 11. 594, 2
 Ἀρτεμισιῶν 458, 70
 Αὐγουστος 595, 19
 Αὐδναῖος 59, 16. 225, 17. 331, 25.
 383, 83. 458, 69
 Γορπιαῖος 257, 18. 315, 9. 458, 70
 Δαῖσιος 168, 35. 437, 91. 458, 70.
 622, 1
 Δαμάτριος 80, 1
 Δεκέμβριος 506, 12
 Διος 56, 5. 26. 225, 33. 244, 44.
 331, 44. 61. 595, 20. 626, 8.
 Δύστρος 55, 4. 27. 325, 2. 458, 69.
 75. 607, 1. 635, 6. 636, 5. 637, 3.
 Ἐλαφρηβολίων ἐν Ἀθήναις 771, 4

Ἐπίφ 669, 65. Ἐπίφ 175, 12. 639, 6.
 667, 5. 671, 4. 708, 18. 710, 3.
 Ἐπειφί 59, 16. 711, 2
 Εὐμένειος ἐν Περγάμῳ 338, 2
 Ἑραῖος ἐν Περγάμῳ 265, 17. ἐν
 Τήμῳ 265, 15
 Ἡράκλειος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος
 233, 69
 Θῶϋθ 90, 50. 177, 18. 659, 3. Θῶθ
 680, 7. 703, 7
 Καῖσαρ 458, 54. 68
 Ἀθηναίων ἐν Σμύρνῃ 229, 34
 Λῶος 37, 1. 383, 84. 458, 70. 631, 9.
 633, 7. 648, 6
 Μάρτιος 532, 4
 Μεσορῇ 56, 27. 90, 46. 185, 10. 205, 8.
 702, 8. Μεσορῇ 168, 2. Μεσορῇ
 ἐπαγομένων γ' 705, 9
 Μεταγειτνίων ἐν Ἀθήναις 352, 33. Με-
 ταγειτνίων ἐν Πριήνῃ 215, 19
 Μεχεῖρ 90, 6. 178, 12. 180, 11.

190, 10. 209, 6. 665, 8. 717, 2. 14.
742, 7
Ξανδικός 38, 1. 90, 6. 225, 19. 458, 69.
72. 77. 629, 3. 630, 4. 632, 5. 641, 7.
645, 9. 646, 17
Ὀκτώβριος 458, 23. 52. 55
Πάνημος 137, 11. 458, 70
Πάνθειος ἐν Περγάμῳ 483, 192
Πάνθεος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος
233, 9
Παῦνι 56, 37. 39. 109, 4. 187, 5. 188, 9.
189, 9. 717, 14. 758, 2. Παοινί 204, 8
Παχών 137, 11. 186, 11. 674, 33. 677, 5.
741, 8
Περίτιος 51, 17. 314, 2. 458, 69. 73.
727, 2

Σελεύκειος ἐν Ἰλίῳ 212, 11. 444, 3
Ταυρεὼν ἐν Ἐφέσῳ 437, 90
Τυβί 56, 3. 55. 57. 208, 8
Ὑπερβερεταῖος 168, 25. 30. 253, 5. 268, 2.
339, 1. 78. 458, 71. 484, 33. 634, 4
Φαμενώθ 52, 4. 176, 10. 184, 11. 194, 2.
196, 14. 655, 7. 675, 3. 701, 15.
713, 11. 740, 6
Φαρμουθί 168, 3. 5. 187, 1. 658, 5.
663, 5. 664, 20. 678, 7
Φαωφί 90, 46. 660, 12. 669, 3. 704, 9.
739, 2
Φεβρουάριος 458, 74
Χοιάχ 56, 32. 64. 195, 5. 665, 76.
Χοιάχ 683, 7
... ἐμβριος 435, 5

VI.

Nomina regum et reginarum aliorumque regiae stirpis hominum.

Ἀγρίππας I (37—44 p. Chr. n.)· Ἰου-
λίου Ἀγρίππα βασιλέως 428, 4. βα-
σιλέως μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαίσα-
ρος Εὐσεβοῦς καὶ Φιλορωμαίου 419, 2.
ὕπερ σωτηρίας κυρίου βασιλέως
Ἀγρίππα καὶ ἐπανάδου 418, 1
Ἀγρίππας II (50—95 p. Chr.)· βασιλεῖ
μεγάλῳ Ἀγρίππᾳ κυρίῳ 425, 3. ἔτους
ιη' βασιλέως Ἀγρίππα κυρίου 423, 1.
ἔτους λζ' τοῦ καὶ λβ' βασιλέως
Ἀγρίππα κυρίου 426, 1. ἐπὶ βασιλέως
μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαίσαρος Εὐσε-
βοῦς καὶ Φιλορωμαίου τοῦ ἐκ βασι-
λέως μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαί-
σαρος Εὐσεβοῦς καὶ Φιλορωμαίου
419, 1
Ἀγρίππας (ἄλλῳ ὀνόματι)· βασιλεὺς
Ἀγρίππας Φιλοκαίσαρ καὶ Φιλορω-
μαῖος 424, 1. βασιλέως μεγάλου
Ἀγρίππα 422, 2. 3. ἐπὶ βασιλέως με-
γάλου Μάρκου Ἰουλίου Ἀγρίππα Φιλο-
καίσαρος καὶ Φιλορωμαίων 420, 1. 2.

ἐπὶ βασιλέως μεγάλου Μάρκου Ἰου-
λίου Ἀγρίππα 421, 1
Ἀγρίππας· Γάϊον Ἰούλιον, βασιλέως
Ἀλεξάνδρου υἱόν, Ἀγρίππαν, τα-
μίαν καὶ ἀντιστράτηγον τῆς Ἀσίας
429, 3·
Ἀθηφᾶν βασιλέως Ἀειζανᾶ ἀδελφός
200, 9
Ἀδοβογιόνα Δηϊοτάρω 348, 2
Ἀειζανᾶς βασιλεὺς Ἀξωμιτῶν καὶ
Ὀμηριτῶν 200, 1. 2
Ἀθήναθ βασιλέως Ἀττάλου (I) υἱός
248, 40. Ἀθήναθ βασιλέως Ἀττάλου
296, 1. 321, 1. Ἀθηναίῳ 308, 15.
Ἀθήναθ 315, 47. Ἀθηναίου τοῦ
ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως (Ἀττάλου II)
319, 15
Ἀθήναθ βασιλέως Ἀττάλου (II) ἀν-
εψός 331, 5. ὁ Σώσανδρος γήμας τὴν
Ἀθηναίου θυγατέρα τοῦ Μειδίου, δε-
τὴν Ἀθήναθ ἀνεψιὸς τοῦ πατρὸς μου
331, 29

- Ἀθηναίς (I Ἀριοβαρζάνου I γυνή)· βασιλίσσης Ἀθηναΐδος Φιλοστόργου 354, 2. 355, 5
- Ἀθηναίς (II Ἀριοβαρζάνου II γυνή)· βασιλίσσης Ἀθηναΐδος Φιλοστόργου 356, 4
- Ἀθηνόδωρος v. Οὐαβάλλαθος
- Ἄκα Ἀντιοχίδος θυγάτηρ 403, 17
- Ἀλέξανδρος (Φιλίππου Μακεδόνων βασιλεύς) 4, 1. 3. 8, 6. 14. 34. 39. 98. 119. 135. 56, 2. 90, 4. 223, 22. 739, 3. βασιλεὺς Ἀλέξανδρος 1, 1. 8, 59. 127. 142. βασιλέα Ἀλέξανδρον τὸν ἐκ βασιλέως Φιλίππου 398, 1. θεὸς Ἀλέξανδρος 3, 1. 2. εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου ἡμέραν τὴν γενεθλίαν 222, 5. Ἀλεξάνδρεια (ἐορτή) 222, 25. δραχμαὶ Ἀλεξάνδρειοι 67, 15. δραχμῶν Ἀλεξανδρείων 268, 13. ἀργυρίου Ἀλεξανδρείου 326, 24. 32. 34. τάλαντα Ἀλεξάνδρεια 748, 5. 16
- Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου (Μακεδόνων βασιλεύς) 4, 5
- Ἀλέξανδρος (Τιγράνου, Ἑλαιούσσης ἄρχων 74 p. Chr.)· βασιλέως Ἀλεξάνδρου 429, 3. 544, 8
- Ἀμύντας (Γαλατίας βασιλεὺς 36—25 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀμύντου 533, 15. 41
- Ἀμύντας Βριγάτου τετράρχης 544, 3
- Ἀμύντας Δυτιλάου τετράρχης 544, 4
- Ἀντίγονος (Φιλίππου, βασιλεὺς 306—301 a. Chr. n.)· Ἀντίγονος 6, 10. 13. 17. 33. 37. 39. 45. 7, 2. 223, 22. βασιλεὺς Ἀντίγονος 8, 104
- Ἀντίγονος (Δημητρίου, ὁ Γονατᾶς, 280—239 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀντιγόνου 216, 4
- Ἀντιοχίς, ὁμομητρία βασιλέως (Κομμαγηνηῆς Μιθραδάτου) ἀδελφή 403, 8. 16
- Ἀντίοχος (I Σωτήρ, 280—261 a. Chr. n.)· Ἀντιόχος ὁ πρεσβύτατος (υἱὸς) τοῦ βασιλέως Σελεύκου 213, 2. 15. 19. 25. 31. 42. Ἀντιόχου 335, 139. 144. βασιλεὺς Ἀντίοχος 214, 8. 217, 1. 219, 2. 220, 1. 221, 18. 25. 50. 222, 2. 223, 1. τοὺς βασιλεῖς Σέλευκον καὶ Ἀντίοχον 215, 1. Ἀντίοχον καὶ Σέλευκον 220, 12. τοῖς βασιλεῦσιν Ἀντιόχῳ (I) καὶ Ἀντιόχῳ (II) 222, 33. 38. βασιλέως Ἀντιόχου 219, 26. 221, 3. 9. 745, 1. βασιλέως Ἀντιόχου Σωτήρος 399, 1. βασιλέα Ἀντίοχον βασιλέως Σελεύκου 219, 36. βασιλέα Ἀντίοχον 222, 10. 14. 21. ὁ θεὸς καὶ σωτὴρ Ἀντίοχος 229, 100. Ἀντιόχου τοῦ σωτήρος 233, 14. μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 219, 26. ἱερεὺς Ἀντιόχου Σωτήρος 233, 2. ἱερεὺς Ἀντιόχου Ἀπόλλωνος Σωτήρος 245, 11. 35. Ἀντιόχου Σωτήρος 246, 3
- Ἀντίοχος (II Θεός, 261—242 a. Chr. n.)· τοῖς βασιλεῦσιν Ἀντιόχῳ (I) καὶ Ἀντιόχῳ (II) 222, 33. 38. βασιλεὺς Ἀντίοχος 224, 12. βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ θεοῦ 226, 6. βασιλέως Ἀντιόχου 228, 2. 3. τὸν πατέρα αὐτοῦ (Σελεύκου II) βασιλέα Ἀντίοχον 229, 9. Ἀντιόχου θεοῦ 246, 5. ἱερεὺς Ἀντιόχου θεοῦ 233, 3. 245, 14. 37
- Ἀντίοχος (Ἰέραις, 242—228 a. Chr. n.)· πρὸς Ἀντίοχον 271, 5. 274, 2. 278, 2. 279, 2. πρὸς — Γαλάτας καὶ Ἀντίοχον 275, 2. 280, 4
- Ἀντίοχος (III Μέγας, 223—187 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 231, 1. 242, 2. βασιλεῖ Ἀντιόχῳ 241, 11. βασιλέα(τῇ) Ἀντιόχον 233, 50. 234, 25. 241, 3. 9. βασιλέως Ἀντιόχου 234, 19. 20. 33. 243, 5. 252, 1. βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος 746, 1. βασιλεῖ μεγάλῳ Ἀντιόχῳ 230, 5. βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 237, 12. 249, 2. 250, 2. βασιλέα μέγαν Ἀντίοχον, βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου, Μακεδόνα 239, 1. βασιλέα μέγαν Ἀντίοχον βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου 240, 1. Ἀντιόχου Μεγάλου 246, 2. 7. ἱερεὺς βασιλέως Ἀντιόχου 233, 4. ἱερεὺς Ἀντιόχου Μεγάλου 245, 18. 40
- Ἀντίοχος (Ἀντιόχου III Μεγάλου υἱὸς πρεσβύτατος)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 232, 1.

βασιλέως Ἀντιόχου 771, 28. 31. Ἀντιόχου θεοῦ 246, 8. ἱερεὺς βασιλέως Ἀντιόχου (III) καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 233, 5. ἱερεὺς Ἀντιόχου 245, 17. 39
 Ἀντίοχος (IV Ἐπιφανής, 176—164 a. Chr. n.)· ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος 248, 52. τὸν βασιλέα Ἀντίοχον 248, 22. τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 248, 35. 43. 56. ὑπὲρ βασιλέως Ἀντιόχου 251, 1. βασιλέα Ἀντιόχον Ἐπιφανῆ βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 249, 1. 250, 1. Ἀντιόχου θεοῦ Ἐπιφανοῦς 246, 10. Ἀντιόχῳ θεῷ Ἐπιφανεῖ 253, 5. βασιλῇ Ἀντιόχον βασιλέως Ἀντιόχου 252, 1. βασιλεύοντος Ἀντιόχου θεοῦ σωτήρος τῆς Ἀσίας καὶ χρίστου τῆς πόλεως (τῆς Βαβυλωνίων) 253, 1
 Ἀντίοχος (V Εὐπάτωρ, 164—162 a. Chr.)· τὸν υἱὸν (Ἀντιόχου IV) Ἀντιόχον 252, 3
 Ἀντίοχος (VII Σιδήτης, 138—129 a. Chr. n.)· βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 255, 1. 2. 256, 2. 3
 Ἀντίοχος (VIII Γρυπός, 125—96 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 257, 1. βασιλέα Ἀντιόχον Ἐπιφανῆ Φιλομήτορα Καλλίνικον, τὸν ἐγ βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 258, 1. 259, 1. τὸν ἐκ βασιλέως Δημητρίου Νικάτορος 401, 13. βασιλεὺς Ἀντίοχος Ἐπιφανῆς Φιλομήτωρ Καλλίνικος βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 260, 1. βασιλέως Ἀντιόχου 261, 2. βασιλέως Ἀντιόχου Φιλομήτορος Καλλίνικου 383, 5. 392, 7. 394, 7. 395, 7. 396, 7. 397, 8. 400, 9. 401, 10. 403, 5. 404, 5. 405, 6
 Ἀντίοχος (IX Κυζικηνός, 116—95 a. Chr. n.)· Ἀντιόχον Φιλοπάτορα βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου υἱὸν καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 255, 1. Ἀντιόχου Φιλοπάτορος τοῦ ἐγ βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 256, 2. βασιλέως Ἀντιόχου 256, 4

Ἀντίοχος Παλμυρηνός· βασιλέως Σεπτιμίου Ἀντιόχου 650, 2. 651, 2
 Ἀντίοχος (I Κομμαγενῆς βασιλεὺς 69—38 a. Chr. n.)· βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος θεὸς Δίκαιος Ἐπιφανῆς Φιλορωμαῖος καὶ Φιλέλλην, ὁ ἐκ βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 383, 1. 384, 1. 385, 1. 386, 1. 387, 1. 388, 1. 389, 1. 390, 1. 391, 1. 392, 1. 393, 1. 394, 1. 395, 1. 396, 1. 397, 1. 400, 1. 401, 1. 402, 1. 404, 1. βασιλέα Ἀντιόχον θεὸν Δίκαιον Ἐπιφανῆ Φιλορωμαῖον καὶ Φιλέλληνα, τὸν ἐγ βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 405, 1
 Ἀντίοχος (III Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέα Ἀντιόχον βασιλέως Μιθραδάτου 406, 2. βασιλέως Ἀντιόχου 411
 Ἀντίοχος (IV Κομμαγενῆς βασιλεὺς, 38—72 p. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος βασιλέως Ἀντιόχου 411. Ἀντιόχου 410, 7
 Ἀντίοχος (ἄθλος)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 262, 2. ἐπιστολὴ Ἀντιόχου βασιλέως 262, 1
 Ἀντίπατρος 4, 9. 13
 Ἀπάμη βασιλέως Ἀντιόχου (I) θυγάτηρ· βασιλευσαν Ἀπάμην 745, 1
 Ἀπολλωνίς βασιλέως Ἀττάλου (I) γυνὴ· βασιλευσαν Ἀπολλωνίδα 248, 44. 45. 292, 1. 307, 1. βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος 248, 31. 318, 1. βασιλευσα Ἀπολλωνίς Εὐσεβῆς, γυνὴ μὲν θεοῦ βασιλέως Ἀττάλου, μήτηρ δὲ βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος 308, 1. 2. θεᾷ Ἀπολλωνίδι 309, 13. τὸν ἱερέα θεᾶς Ἀπολλωνίδος Εὐσεβοῦς καὶ τὴν ἱερεῖαν αὐτῆς 309, 5. νεὸν θεᾶς Ἀπολλωνίδος Εὐσεβοῦς Ἀποβατηρίας 309, 14.
 Ἀριαρίθης (IV, 220—163 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριαράθου 350, 3. 352, 21
 Ἀριαράθης (V, 163—130 a. Chr. n.)· Ἀριαράθης 351, 2. βασιλέα Ἀριαράθην 351, 17. βασιλεὺς Ἀριαράθης Εὐσεβῆς καὶ Φιλοπάτωρ 352, 2.

- βασιλέα Ἀριαράθην Εὐσεβῆ καὶ Φιλοπάτορα βασιλέως Ἀριαράθου κτλ. 352, 21. βασιλεῖ Ἀριαράθει Εὐσεβεῖ καὶ Φιλοπάτορι 352, 37. βασιλέως Ἀριαράθου 352, 31. 36. 43. 77. βασιλεῖ Ἀριαράθει 352, 59
 Ἀριαράθης (VI, 130—112 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριαράθου Ἐπιφανοῦς καὶ Φιλοπάτορος 353, 1
 Ἀριαράθης (VII, 112—110 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριαράθην Φιλομήτορα βασιλέως Ἀριαράθου Ἐπιφανοῦς καὶ Φιλοπάτορος 353, 1
 Ἀριοβαρζάνης (I, 95—63 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου 354, 1. 355, 3
 Ἀριοβαρζάνης (II, 63—52 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Φιλοπάτορα, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου καὶ βασίλισσας Ἀθηναίδος Φιλοστόργου 354, 1. 355, 2. βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλοπάτορος 356, 3
 Ἀριοβαρζάνης (III, 52—43 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Εὐσεβῆ Φιλορωμαῖον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλοπάτορος καὶ βασίλισσας Ἀθηναίδος Φιλοστόργου 356, 2
 Ἀριοβαρζάνης (Μήδων βασιλεῖς)· βασιλέως Ἀριοβαρζάνου 380, 4. 381, 4
 Ἀριοβαρζάνης (νέωτερος)· Ἰούλιος Ἀριοβαρζάνης βασιλέως Ἀριοβαρζάνου υἱός 381, 3
 Ἀροάνδης· τὸν ἐκ βασιλέως Ἀροάνδου 393, 6
 Ἀρσάκης (VII δ καὶ Μιθραδάτης, Πάρθων βασιλεῖς 124—87 a. Chr. n.)· βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρσάκου 430, 2
 Ἀρσάμης· βασιλέα Ἀρσάμην τὸν ἐκ βασιλέως Ἀρσάμου 394, 9. 10
 Ἀρσινόη (II, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου θυγατὴρ, Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀδελφὴ καὶ γυνή)· βασίλισσαν Ἀρσινόην βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασίλισσας Βερενίκης 14, 1. 27, 1. βασίλισσα Ἀρσινόη βασιλέως Πτολεμαίου θυγά-
- τηρ, βασιλέως Λυσιμάχου γυνὴ 15, 1. βασίλισσαν Ἀρσινόην θεὰν Φιλαδέλφον, τὴν Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης, θεῶν Σωτήρων 33, 1. 2. βασίλισσα Ἀρσινόη 28, 2. 3. 29, 2. 54, 2. Ἀρσινόη 16, 3. 55, 3. 56, 1. 7. 60, 2. 61, 1. 65, 2. 727, 2. Ἀρσινόη θεὰ Φιλαδέλφῃ (sic) 30, 1. 2. θεὰ Ἀρσινόη Φιλαδέλφῃ 31, 1. 2. Ἀρσινόην Φιλαδέλφον 32, 1. Ἀρσίνῃς Φιλαδέλφου 34, 1. 2. 724, 2. 725, 2. κληρονομία Ἀρσίνῃς Φιλαδέλφου 56, 2. 90, 5. 739, 10
 Ἀρσινόη (III, Πτολεμαίου Φιλοπάτορος γυνή)· βασίλισσα Ἀρσινόη 81, 1. 25. 82, 2. 83, 2. 84, 6. 85, 2. 3. 86, 1. 2. 87, 1. 2. 88, 1. 2. 90, 9. 729, 2. 730, 4. 731, 3. 733, 2. Ἀρσινόη 91, 3. 93, 2. ἱέρεια Ἀρσίνῃς Φιλοπάτορος 90, 5. 41. 739, 11
 Ἀρταβάσδης (πρεσβύτερος)· Ἀρταβάσδου 380, 2
 Ἀρταβάσδης (νέωτερος)· Γάιος Ἰούλιος Γάιου Φαβία Ἀρταβάσδης Ἀρταβάσδου υἱός, βασιλέως Ἀριοβαρζάνου υἱόνος 380, 1
 Ἀρταξέρης (I 224—242 p. Chr. n.)· τοῦτο τὸ πρόσωπον Μασδάνου θεοῦ Ἀρταξέρου, βασιλέως βασιλέων Ἀριανῶν, ἐκ γένους θεῶν, υἱοῦ θεοῦ Παπάκου βασιλέως 432, 1
 Ἀρταξέρξης (II Μνήμων a. 404—359 a. Chr.)· Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως 264, 5. Ἀρταξέρξης 264, 9. Ἀρταξέρξου 391, 9. βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρταξέρξου τοῦ καὶ Ἀρσάκου 392, 12
 Ἀρχέλαος (πρεσβύτερος Καππαδοκίας βασιλεῖς, 41 a. Chr.—14 p. Chr.)· βασιλέα Ἀρχέλαον Φιλόπατριν 358, 1. 359, 1. 360, 2. βασιλέως Ἀρχελάου Φιλοπάτριδος 361, 3. βασιλέως Ἀρχελάου 362, 2. Ἀρχελάου 363, 3. βασιλέα Καππαδοκίας καὶ τῆς τραχείας Κιλικίας Ἀρχέλαον Φιλόπατριν 357, 2
 Ἀρχέλαος (νέωτερος)· βασιλέως Ἀρχελάου υἱὸν Ἀρχέλαον 362, 2

Ἀτταλος (Φιλετάρου πατήρ)· Ἀττάλου 312, 2. 748, 2. Ἀττάλῳ 310, 1. 311, 3. 749, 1. ἐν Ἀτταλείᾳ 266, 2. 59

Ἀτταλος (Φιλεταίρου ἀδελφός)· Ἀττάλου 266, 47

Ἀτταλος (I, 241—193 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀτταλος 269, 1. 272, 1. 273, 1. 281. 282, 1. 283, 1. 284, 1. ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος 270, 2. 271, 1. βασιλέα Ἀτταλον 248, 44. 270, 7. 280, 1. βασιλέως Ἀττάλου 248, 31. 294, 1. 295, 1. 296, 1. 297, 2. 298, 1. 317, 1. 318, 1. 320, 2. 321, 2. 327, 1. 328, 1. βασιλέως Ἀττάλου Σωτήρος 289, 1. βασιλέα Ἀτταλον θεὸν καὶ εὐεργέτην 291, 1. βασιλεύοντος Ἀττάλου, πρώτου ἔτους 268, 1. θεοῦ βασιλέως Ἀττάλου 308, 3

Ἀτταλος (II Φιλάδελφος, 159—139 a. Chr. n.)· Ἀτταλος 315, 27. 39. 751, 1. Ἀττάλῳ 264, 17. Ἀτταλον 248, 37. 307, 1. Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου 298, 1. Ἀτταλον βασιλέως Ἀττάλου 294, 1. — βασιλεὺς Ἀτταλος 315, 45. 326, 18. 331, 5. βασιλέα Ἀτταλον 351, 17. βασιλέως Ἀσίας Ἀττάλου 544, 6. βασιλεὺς Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου 317, 1. 327, 1. 328, 1. βασιλεὺς Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου καὶ βασιλίσσης Ἀπολλωνίδας 319, 17. βασιλῆ Ἀτταλον βασιλέως Ἀττάλου 320, 1. — ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλάδελφος 323, 17. βασιλέως Ἀττάλου Φιλάδελφου 303, 1. 304, 1. 318, 15. 329, 5. βασιλέα Ἀτταλον Φιλάδελφον 329, 28. Ἀττάλῳ Φιλάδελφῳ 308, 14. βασιλεύοντος Ἀττάλου Φιλάδελφου, ἔτους ... 325, 1. — τοῦ θεοῦ Ἀττάλου 764, 19. Ἀτταλος ὁ θεὸς μου (Ἀττάλου III) 331, 32. 39. ἐπὶ τοῦ Φιλάδελφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων 338, 23. — Ἀττάλειον 326, 20. 329, 46. Ἀττάλεια (ἑορτή) 329, 40. Ἀτταλισταί 325, 4. 326, 1. 2. 5. 17. 21. 27

Ἀτταλος (III Φιλομήτωρ, 139—133 a. Chr. n.)· Ἀττάλῳ 264, 19. Ἀττάλῳ

τῷ τοῦ Εὐμένους 264, 20. Ἀττάλου τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Εὐμένους 319, 16. Ἀτταλον τὸν βασιλέως Εὐμένους 329, 39. Ἀτταλος ὁ ἀδελφὸς (i. e. Εὐμένους) υἱὸς 331, 18. — βασιλεὺς Ἀτταλος 331, 26. 45. 435, 13. — Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ 764, 39. τοῦ Ἀττάλου τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως 764, 20. βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι καὶ Εὐεργέτῃ 764, 49. ἕως τῆς Ἀττάλου τελευταίας 435, 8. πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἢ Ἀτταλον τελευτῆσαι 435, 15. βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ καὶ Εὐεργέτης 338, 3. βασιλέα Ἀτταλον Φιλομήτορα καὶ Εὐεργέτην θεοῦ βασιλέως Εὐμένους Σωτήρος 332, 21. 24. 44. βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι καὶ Εὐεργέτῃ 332, 30. — ἐπὶ τοῦ Φιλάδελφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων 338, 23. — ὁ ἱερεὺς τοῦ βασιλέως 332, 12. ἱερεὺς ἀποδειχθεὶς τοῦ βασιλέως Ἀττάλου 339, 26. εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ βασιλέως 332, 16. ἐν τε τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως καθ' ἕκαστον μῆνα θυσιάζων 339, 35

Βερενίκη (I, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου γυνή) 23, 1. 33, 2. Βερενίκην τὴν βασιλέως Πτολεμαίου γυναῖκα 20, 1. βασιλίσσα Βερενίκη 14, 2. 26, 2. 27, 2. 54, 3. 726, 3

Βερενίκη (II, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου γυνή)· βασιλίσσα Βερενίκη, ἡ βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφὴ καὶ γυνή 61, 2. βασιλίσσης Βερενίκης τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως 65, 3 sqq. βασιλίσσα Βερενίκη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ γυνή 56, 8. 60, 3. 4. βασιλίσσα Βερενίκη 56, 21. 35. 47. 62. 62, 2. 63, 3. 64, 2. 76, 2. 3. 77, 3. Βερενίκη 75, 2. 78, 2. 86, 4. ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος 90, 5. 739, 9

Βερενίκη (III, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ Βερενίκης θυγάτηρ) 56, 47. 64.

- βασίλισσα Βερενίκη 56, 54. 57. Βερενίκη ἄνασσα παρθένων 56, 61. 65. Βερενίκης ἄρτος 56, 73
 Βερενίκη (Πτολεμαίου Χ τοῦ δευτέρου Σωτήρος θυγάτηρ)· βασίλισσαν Βερενίκην 174, 1
 Βερενίκη Πτολεμαίου τοῦ Λυσιμάχου θυγάτηρ 224, 4. 30
 Βερενίκη (Ἀγρίππα θυγάτηρ)· Ἰουλίαν Βερενίκην, βασίλισσαν μεγάλην, Ἰουλίου Ἀγρίππα θυγατέρα καὶ μεγάλων βασιλέων εὐεργετῶν τῆς πόλεως (τῆς Ἀθηναίων) ἔκγονον 428, 2
 Βρογίταρον Δηϊοτάρου, Γαλατῶν Τρόκμων τετράρχην 349, 1
 Γλαφύρα (I)· βασίλισσαν Γλαφύραν, βασιλέως Ἀρχελαίου Φιλοπάτριδος μητέρα 361, 2
 Γλαφύρα (II)· βασίλισσαν Γλαφύραν, Ἀρχελαίου θυγατέρα, Ἰόβα γυναῖκα 363, 2
 Γωτάρξης (Πάρθων βασιλεὺς 41—51 p. Chr. n.)· Γωτάρξης σατράπης τῶν σατραπῶν 431, 2. 3. Γωτάρξης Γεόποθρος 431, 4
 Δαρεῖος (I Περσῶν βασιλεὺς 521—485 a. Chr. n.)· βασιλέα βασιλέων μέγαν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου 388, 7. τὸν ἐκ βασιλέως βασιλέων μεγάλου Δαρείου 389, 6
 Δαρεῖος (Παλμυρηνός)· βασιλέως Δαρείου 651, 1
 Δηϊόταρον Δομνόριγος, Γαλατῶν βασιλέα 347, 2. βασιλέως Δηϊοτάρου 544, 2
 Δηϊόταρος (Τρόκμων τετράρχης)· Δηϊοτάρω 348, 2. Δηϊοτάρου 349, 2
 Δημήτριος (Ἀντιγόνου, ὁ Πολιορκητής) 6, 28. βασιλεὺς Δημήτριος 9, 1. 10, 2. 14, 3
 Δημήτριος (I Σωτήρ, 162—150 a. Chr. n.)· Δημητρίου 251, 3. βασιλέως Δημητρίου Σωτήρος 400, 13. Δημητρίου θεοῦ Σωτήρος 246, 11
 Δημήτριος (II Νικάτωρ, 146—138 et 129—125 a. Chr. n.)· βασιλέα Δημήτριον Νικάτορα τὸν ἐκ βασιλέως Δημητρίου Σωτήρος 400, 12. βασιλέως Δημητρίου 258, 2. 259, 2. 3. 260, 2. 3. βασιλέως Δημητρίου Νικάτορος 401, 15
 Δομνόριξ 347, 2
 Ἐπιφάνης (Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου 410, 5. Ἐπιφάνης 412
 Εὐμένης (I, 263—241 a. Chr. n.)· Εὐμένης Φιλεταίρου 266, 1. 267, 1. Εὐμένη (τὸν Φιλεταίρου) 266, 28. Εὐμένει τῷ Φιλεταίρου 266, 27. 32. 35. 39. 44. πρὸς Εὐμένη τὸν Φιλεταίρου 266, 26. 49. Εὐμένης 335, 141. Εὐμένους 266, 51. 267, 22. Εὐμένου 267, 37. 750, 1. Εὐμένει 267, 30. Εὐμένη 267, 25. 33. Εὐμένει εὐεργέτη 267, 35. τὸ Εὐμένειον 336, 4
 Εὐμένη τὸν Ἀττάλου 266, 46
 Εὐμένης (II, 193—159 a. Chr.)· Εὐμένης 264, 16. βασιλεύοντος Εὐμένους ἔτους ζλ' 314, 1. Εὐμένους 248, 38. 264, 21. Εὐμένη 305, 10. βασιλέα Εὐμένη 329, 37. βασιλεὺς Εὐμένης 248, 2. 50. 306, 1. 315, 10. 763, 1. βασιλέως Εὐμένου (-ος, -ους) 290, 3. 305, 11. 319, 17. 329, 39. βασιλεῖ Εὐμένει 317, 3. βασιλέα Εὐμένη βασιλέως Ἀττάλου καὶ βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος 248, 31. τοῦ θεοῦ βασιλέως Εὐμένου 764, 19. βασιλῇ Εὐμένεια βασιλέως Ἀττάλου 297, 1. ὑπὲρ βασιλέως Εὐμένου, σωτήρος καὶ εὐεργέτου καὶ κτίστου τῆς πόλεως (Πανίου) 301, 1. ὑπὲρ βασιλέως Εὐμένου Φιλαδέλφου θεοῦ καὶ εὐεργέτου 302, 1. βασιλεῖ Εὐμένει (τῷ) Σωτῆρι 305, 7. 308, 14. 24. βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος 308, 4. 19. — θεοῦ βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος 332, 22. 24. 45. θεοῦ βασιλέως Εὐμένου 332, 27. τὸν ἱερέα βασιλέως Εὐμένους 309, 4. Εὐμένεια (ἑορτὴ) ἐν Σάρδεσιν

305, 9. ἐν Αἰγίῳ 329, 40. μὲν;
Εὐμενίου 338, 2

Ζηνοβία· Σεπτιμία Ζηνοβία Σεβαστή
647, 4. Σεπτιμίαν Ζηνοβίαν τὴν λαμπροτάτην εὐσεβῆ βασιλισσαν 648, 1.
Σεπτιμίας Ζηνοβίας τῆς λαμπροτάτης βασιλίσσης; 649, 1

Ζήνων βασιλίσσης Πυθοδορίδος Φιλομήτορος καὶ βασιλέως Πολέμωνος υἱός 377, 2

Ἡρώδης (I, 37—4 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἡρώδην Φιλορωμαίων 414, 2. βασιλεῖ Ἡρώδῃ κυρίῳ 415, 1. Ἡρώδου τοῦ βασιλέως; 416, 2. βασιλέως Ἡρώδου 417, 3

Ἡρώδης (τετράρχης)· Ἡρώδην, Ἡρώδου τοῦ βασιλέως (βασιλέως Ἡρώδου) υἱόν, τετράρχην 416, 1. 417, 3

Ἡρώδης (Χαλκίδος βασιλεύς, 41—48 p. Chr. n.)· βασιλέα Ἡρώδην Εὐσεβῆ καὶ Φιλοκαίσαρα 427, 2

Ἰαμάσδης· καὶ Ἰαμάσδι τῷ υἱῷ (Μιθριδάτου τοῦ Ἰβήρων βασιλέως) 379, 15

Ἰούβας βασιλεύς; 197, 2. Ἰόβας 198, 2. 363, 3

Ἰουλία Ταρκονδιμότου 753, 6

Ἰσιά· (Κομμαγενῆς βασιλισσα)· βασίλισσαν Ἰσιάδα Φιλόστρατον 397, 11.

Ἰσιάδος; 403, 1

Κάσσανδρος; 5, 9. 13. 27. 35. 6, 5

Κλεοπάτρα (I Ἀντίχου θυγάτηρ, Πτολεμαίου V Ἐπιφανοῦς γυνή)· βασίλισσα Κλεοπάτρα 95, 2. 96, 2. 97, 3. 98, 1. 100, 6. 7. 101, 2. 105, 2. 3. 106, 4. 123, 1. 732, 3. 734, 1. ἡ ἀδελφὴ βασίλισσα Κλεοπάτρα 99, 7. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφῆς καὶ γυναικός 733, 3. Κλεοπάτρα 109, 1

Κλεοπάτρα (II, Πτολεμαίου Ἐπιφανοῦς θυγάτηρ, Φιλομήτορος καὶ Εὐεργέτου ἀδελφῆ καὶ γυνή)· βασίλισση Κλεοπάτρα τῇ ἀδελφῇ 111, 2. 139, 2.

βασιλισσα Κλεοπάτρα ἡ (τοῦ βασιλέως) ἀδελφῆ 109, 2. 138, 1. 2. 141, 1. 2. 142. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν ἀδελφὴν 113, 4. 5. 152, 5. 6. 153, 4. 155, 7. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικός 107, 1. 2. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς; 114, 1. 130, 1. 2. 131, 1. 140, 2. 3. 168, 23. βασίλισσα Κλεοπάτρα 108, 4. 112, 3. 115, 2. 121, 1. 124, 2. 125, 2. 3. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν ἀδελφὴν 156, 5. 158, 4. 5. θεᾶ; Εὐεργέτιδος τῆς καὶ Φιλομήτορος Σωτείρας 739, 7

Κλεοπάτρα (III, Πτολεμαίου Φιλομήτορος θυγάτηρ, Εὐεργέτου γυνή)· βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ γυνή 138, 2. 141, 2. 3. 142. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς γυναικός 132, 2. 140, 4. 5. βασιλίσση Κλεοπάτρα τῇ γυναικί 139, 2. 168, 53. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν γυναῖκα 152, 6. 7. 153, 5. 155, 7. 8. 156, 5. 6. 158, 5. βασίλισσα Κλεοπάτρα 133, 3. 135, 6. 7. 136, 3. 167, 1. 168, 26. βασίλισσα Κλεοπάτρα Εὐεργέτις 144, 2. βασίλισσα Κλεοπάτρα θεᾶ Εὐεργέτις 175, 1. 2. βασιλευόντων Κλεοπάτρας καὶ Πτολεμαίου 739, 1. ἱέρεια βασιλίσσης Κλεοπάτρας θεᾶς 159, 3. 4. θεοὶ Φιλομήτορες Σωτῆρες 738, 1. 739, 1

Κλεοπάτρα (Πτολεμαίου Φιλομήτορος θυγάτηρ, Δημητρίου II Νικατόρος καὶ Ἀντίχου VII Σιδήτου γυνή) 255, 3. 256, 3. 258, 3. 259, 3. 260, 3

Κλεοπάτρα (Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Σωτῆρος γυνή)· βασιλίσσης Κλεοπάτρας 174, 3

Κλεοπάτρα ἡ καὶ Βερνίκη Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου γυνή· βασίλισση Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς 740, 2

Κλεοπάτρα ἡ καὶ Τρύφαννα, Πτολεμαίου XIII νέου Διονύσου γυνή· βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ καὶ Τρύφαννα 182, 1

Κλεοπάτρα (VII, 51—30 a. Chr. n.)· βασιλευόντων Κλεοπάτρας θεᾶς Φιλοπάτορος καὶ Πτολεμαίου τοῦ καὶ Καίσαρος, θεοῦ Φιλοπάτορος, Φιλομήτορος 194, 1. 2. ὑπὲρ βασιλείσσης καὶ βασιλέως 742, 1

Λάϊος Ταρκονδιμότου 753, 4

Λαοδίκη (Ἀντιόχου II Θεοῦ γυνή) 224, 13. 225, 13. 15. 20. 35

Λαοδίκη Ἀντιόχου III γυνή· βασιλείσσης Λαοδίκης 237, 13

Λαοδίκη Ἀντιόχου, τοῦ Ἀντιόχου III Μεγάλου πρεσβυτάτου υἱοῦ, γυνή· βασιλείσσης Λαοδίκης 771, 31

Λαοδίκη Ἀντιόχου IV γυνή· βασιλεύσαν Λαοδίκην 252, 2. βασιλείσσης Λαοδίκης 251, 2. 3

Λαοδίκη Νικομήδους II γυνή· βασίλισσα Λαοδίκη βασιλέως Μιθραδάτου 345, 6. 27. βασιλείσση Λαοδίκη 345, 34

Λαοδίκη Μιθραδάτου I Κομμαγηνῆς βασιλέως γυνή· βασιλείσσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 383, 4. 384, 4. 385, 5. 386, 5. 387, 5. 388, 5. 389, 5. 390, 5. 391, 5. 392, 5. 393, 4. 394, 5. 395, 5. 396, 5. 397, 6. 400, 6. 401, 7. 402, 4. 404, 4. 405, 5

Λυκομήδης (v. Νικομήδης IV)· ἀπογονον ὄντα Λυκομήδους βασιλέως 472, 28

Λυσανίας· Λυσανίου τετράρχου ἀπελεύθερος 606, 3

Λυσίμαχος (Ἀγαθοκλέους Μακεδών, βασιλεὺς Θράκης 306—281 a. Chr. n.)· Λυσίμαχος 5, 27. 35. 6, 6. 55, 7. 224, 5. 335, 132. 480, 7. βασιλεὺς Λυσίμαχος 11, 1. 2. 3. 12. 13. 23. 12, 1. 13, 1

Μεριθάτης (Πακόρου βασιλέως Ἀρμενίας ἀδελφός)· Αὐρηλίῳ Μεριθάτῃ 382, 6

Μιθραδάτης (IV Εὐεργέτης)· βασιλέως Μιθραδάτου 345, 6. βασιλέως Μιθριδάτου 345, 27. βασιλέως Μιθραδάτου Εὐεργέτου 366, 1

Μιθραδάτης (V Εὐπάτωρ, 120—63 a. Chr. n.)· βασιλέως Μιθραδάτου 375, 2. 441, 82. βασιλέα Μιθραδάτην 441, 49. — βασιλεὺς Μιθραδάτης Εὐπάτωρ 367, 1. βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 369, 1. 371, 3. 372, 4. 373, 3. 374, 4. ὑπὲρ βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 368, 1. ὑπὲρ βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος Διονύσου 370, 1. — ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Μιθριδάτου 445, 4. ἐν τῷ πρὸς Μιθραδάτην πολέμῳ 441, 6. τοῦ πολέμου ἔνεκεν τοῦ πρὸς Μιθραδάτην γενομένου 441, 92. ὅτε Μιθραδάτης ἐν αὐτῇ (τῇ Ἀσίᾳ) δεινότατα ἐτυράννευεν 441, 38. — Εὐπατορισταί 367, 1

Μιθραδάτης (Μιθραδάτου Εὐπάτορος ἀδελφός)· καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μιθραδάτου Χρηστοῦ 368, 4. 369, 4

Μιθραδάτης (Μιθραδάτου Εὐπάτορος υἱός)· βασιλεὺς Μιθραδάτης Φιλοπάτωρ καὶ Φιλᾶδελφος 375, 1

Μιθραδάτης (I βασιλεὺς Κομμαγηνῆς)· βασιλεὺς μέγας Μιθραδάτης 403, 2. βασιλέα Μιθραδάτην Καλλινικὸν τὸν ἐκ βασιλέως Σάμου 396, 10. βασιλέα Μιθραδάτην Φιλέλληνα καὶ Φιλωρωμαῖον 395, 11. βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου 383, 3. 384, 3. 385, 4. 386, 4. 387, 4. 388, 4. 389, 4. 390, 4. 390, 5. 391, 4. 392, 4. 393, 3. 394, 4. 395, 4. 396, 4. 397, 4. 400, 5. 401, 5. 402, 3. 404, 3. 405, 3

Μιθραδάτης (III βασιλεὺς Κομμαγηνῆς)· βασιλέως Μιθριδάτου 406, 3

Μιθριδάτης (Iβήρων βασιλεὺς)· βασιλεῖ Iβήρων Μιθριδάτῃ βασιλέως Φαρασμάνου 379, 14

Νικομήδης (II Ἐπιφανής, 149—92 a. Chr. n.)· ὑπὲρ βασιλέως Νικομήδου 342, 3. βασιλέως Νικομήδου [Ἐπιφανοῦς] 343, 2. βασιλέως Νικομήδους 345, 6. 27. βασιλέως Νικομήδου Ἐπιφανοῦς 346, 2

Νικομήδης (III-Φιλοπάτωρ, 92—74

- a. Chr. n.)· Νικομήδην βασιλέως Νικομήδου 343, 1. βασιλεὺς Νικομήδης βασιλέως Νικομήδεος 345, 6. βασιλέα Νικομήδην βασιλέως Νικομήδεος 345, 27. βασιλεῖ Νικομήδεϊ 345, 34
- Νικομήδης (IV, cf. Λυκομήδης)· βασιλέως Νικομήδου τοῦ ἐχρόνου βασιλέως Νικομήδου Ἐπιφανοῦς 346, 1
- Νῦσα (Ἀριεράθου V γυνή)· βασίλισσα Νῦσα 352, 69. βασιλίσσης Νύσης 352, 31. 79. 81
- Νῦσα (Φαρνάκου I γυνή)· ἐπεὶ δὲ προσήγγεται τὴν βασίλισσαν Νῦσαν, βασιλέως Ἀντιόχου θυγατέρα, συνωπυκέναι τῷ βασιλεῖ Φαρνάκει 771, 27. ἐπαινέσαι τὴν βασίλισσαν Νῦσαν βασιλέως Ἀντιόχου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης 771, 31. βασιλίσσης Νύσης 771, 34. βασίλισσαν Νῦσαν 771, 63. 64
- Ξέρξης (I βασιλεὺς Περσῶν, 485—465 a. Chr. n.)· Ξέρξην τὸν ἐκ βασιλέως βασιλέων μεγάλου Δαρείου 389, 6
- Ὅροφέρνης (Καππαδοκίας βασιλεὺς) 351, 13
- Οὐαβάλλαθος· τοῦ ἀγῆστου αὐτοκράτορος Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου 647, 7. τοῦ βασιλέως Σαπτιμίου Ἀθηνοδώρου 649, 3
- Πάκορος· Αὐρήλιος Πάκορος, βασιλεὺς μεγάλης Ἀρμενίας 382, 2
- Πάπακος (Ἀρταξέρου πατήρ)· θεοῦ Παπάκου βασιλέως 432, 4. 434, 6
- Πολέμων (39—8 a. Chr. n.)· βασιλέως Πολέμωνος 377, 4
- Προυσίας (I Ζιζήλα, 235—183 a. Chr. n.)· Προυσίας βασιλεὺς Καλλινεϊκος, κτίστης τῆς πόλεως (Προυσιᾶδος τῆς πρὸς θαλάσσης) 340, 1. βασιλέως Προυσίου 341, 3
- Προυσίας (II Προυσίου, 183—149 a. Chr. n.)· βασιλέα Προυσίαν βασιλέως Προυσίου 341, 2

- Πτολεμαῖος (I Λάχου, 306—285 a. Chr. n.) 5, 9. 29. 50. 6, 6. 23, 1. 28, 2. 33, 2. 55, 9. 57, 1. 58, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 14, 2. 15, 1. 17, 3. 4. 18, 1. 20, 1. 21, 1. 26, 1. 2. 27, 1. 2. 35, 1. 2. 54, 2. 3. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Σωτήρ 19, 1. Πτολεμαῖος Σωτήρ 25, 1. Πτολεμαῖος Σωτήρ καὶ θεός 16, 2. 3. ἱερέως Πτολεμαίου Σωτήρος 103, 4. 5. Σωτήρες 22, 1. 23, 1. θεοὶ Σωτήρες 54, 3. 56, 22. 90, 4. 38. 739, 4
- Πτολεμαῖος (II Φυλάδεως, 285—246 a. Chr. n.)· βασίλεα Πτολεμαίων Σωτήρων υἱόν 22, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Βερσένκης Σωτήρων 23, 1. βασίλεα Πτολεμαίων Πτολεμαίου Σωτήρος 25, 1. βασίλεα Πτολεμαίων βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερσένκης 26, 1. βασίλεα Πτολεμαίων τὸν Πτολεμαίου 67, 13. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 28, 1. 2. 29, 1. παρὰ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 55. 8. 9. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 57, 1. 58, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου 724, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 24, 1. 39, 1. 40, 4. 5. 41, 4. 5. 42, 4. 5. 43, 2. 45, 6. 46, 5. 47, 4. 5. 54, 1. 61, 1. 725, 1. Πτολεμαῖος 55, 2. 3. 56, 1. 60, 1. 65, 2. 727, 1. θεοὶ Ἀδελφοὶ 50, 2. 7. 51, 2. 54, 2. 55, 3. 56, 1. 7. 21. 25. 60, 2. 61, 2. 65, 3. 6. 7. 90, 4. 38. 168, 15. 727, 2. 739, 4
- Πτολεμαῖος (III Εὐεργέτης, 246—221 a. Chr. n.)· βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος υἱὸς βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασίλισσης Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν, τῶν βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασίλισσης Βερσένκης θεῶν Σωτήρων 54, 1 sqq. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 55, 2. 3. 56, 1. 2. 727, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 56, 7. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ τῶν Ἀδελφῶν θεῶν 56, 25.

βασιλεὺς Πτολεμαῖος 51, 18. 56, 21.
 35. 46. 59, 1. 61, 3. 62, 1. 63, 2.
 64, 1. 76, 2. 77, 2. 726, 1. Πτολε-
 μαῖος 75, 1. 78, 2. 85, 2. 86, 4. βα-
 σιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ
 Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 60, 1. 2.
 βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλέως Πτο-
 λεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν
 61, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
 τοῦ Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Ἀδελφῶν 65, 3. θεοὶ Εὐεργεῖται 56,
 7. 8. 21. 22. 23. 25. 31. 32. 34. 36.
 44. 46. 47. 54. 57. 76. 62, 3. 63, 4.
 64, 2. 3. 65, 6. 75, 1. 76, 3. 77, 4.
 78, 2. 3. 86, 4. 5. 90, 4. 37. 111, 22.
 137, 5. 168, 15. 16. 739, 4

Πτολεμαῖος (IV Φιλοπάτωρ, 221—205
 a. Chr. n.)· βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν
 Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης θεῶν Εὐερ-
 γετῶν 75, 1. 2. βασιλέα Πτολεμαῖον
 θεὸν Φιλοπάτορα, βασιλέως Πτολε-
 μαίου καὶ βασιλίσσας Βερενίκας θεῶν
 Εὐεργετῶν 76, 1. 2. 3. βασιλεὺς Πτο-
 λεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου καὶ
 βασιλίσσης Βερενίκης θεῶν Εὐεργε-
 τῶν 77, 1—4. βασιλεύοντος Πτολε-
 μαίῳ τῷ Πτολεμαίῳ καὶ Βερενίκας,
 θεῶν Εὐεργετῶν 78, 2. 3. ὑπὲρ βα-
 σιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου
 85, 1. 2. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
 θεοῦ μεγάλου Φιλοπάτορος Σωτήρος
 καὶ Νικηφόρου 89, 1—3. Πτολεμαῖος
 91, 3. 92, 2. 93, 2. βασιλεὺς Πτολε-
 μαῖος 81, 6. 10. 25. 82, 1. 83, 1.
 84, 4. 5. 86, 1. 87, 1. 88, 1. 90, 9. 41.
 729, 1. 730, 3. 12. 731, 2. 733, 1.
 θεοὶ Φιλοπάτορες 82, 2. 3. 83, 3.
 84, 6. 86, 3. 87, 2. 88, 2. 90, 3. 4.
 9. 37. 41. 91, 3. 4. 93, 2. 111, 22.
 137, 5. 168, 16. 729, 3. 731, 3.
 733, 3. 739, 5

Πτολεμαῖος (V Ἐπιφανής, 205—181
 a. Chr. n.)· Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ 86,
 2. 3. Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ 87, 3. 4.
 τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Πτολεμαίου 88, 3.
 καὶ τοῦ υἱοῦ Πτολεμαίου 89, 3. βα-
 σιλεῖ Πτολεμαίῳ θεῷ Ἐπιφανεῖ καὶ

Εὐχαρίστῳ 732, 1. Πτολεμαίου αἰω-
 νοβίου, ἡγαπημένου ὑπὸ τοῦ Φθᾶ
 90, 3. 4. θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου
 90, 5. 41. 50. βασιλεὺς Πτολεμαῖος
 αἰωνόβιος, ἡγαπημένος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ,
 θεὸς Ἐπιφανής Εὐχάριστος 90, 9.
 Πτολεμαίου αἰωνοβίου, ἡγαπημένου
 ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχα-
 ρίστου 90, 8. τῷ αἰωνοβίῳ βασιλεῖ
 Πτολεμαίῳ, ἡγαπημένῳ ὑπὸ τοῦ Φθᾶ,
 θεῷ Ἐπιφανεῖ Εὐχαρίστῳ 90, 37.
 τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως Πτολεμαίου
 θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου 90, 38.
 βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Ἐπιφανῆ
 καὶ Εὐχάριστον 731, 1. τὸν θεὸν
 Ἐπιφανῆ Εὐχάριστον βασιλέα 90, 53.
 Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναντος τῇ
 Αἰγύπτῳ 90, 39. βασιλεῖ Πτολεμαίῳ
 θεῷ Ἐπιφανεῖ Εὐχαρίστῳ 90, 41. 49.
 Πτολεμαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦς, τοῦ ἐκ-
 γόνου Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Φιλοπατόρων 91, 1 sqq. βασιλέως
 Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου, θεοῦ
 Ἐπιφανοῦς καὶ Εὐχαρίστου 92, 1 sqq.
 βασιλέα Πτολεμαῖον, θεὸν Ἐπιφανῆ,
 τὸν Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Φιλοπατόρων 93, 1. 2. βασιλέως Πτο-
 λεμαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦς μεγάλου
 Εὐχαρίστου 94, 1. 2. βασιλεὺς Πτο-
 λεμαῖος 95, 1. 96, 1. 97, 1. 2. 98, 1.
 99, 6. 100, 5. 6. 101, 1. 105, 2. 106, 3.
 123, 1. 733, 1. 4. Πτολεμαῖος 109, 1.
 ἱερέως θεοῦ Πτολεμαίου Ἐπιφανοῦς
 καὶ Εὐχαρίστου 103, 6. 7. θεοὶ Ἐπι-
 φανεῖς 98, 2. 99, 8. 105, 3. 110, 3.
 111, 23. 123, 2. 128, 1. 137, 6. 168,
 16. 28. 739, 5. θεοὶ Ἐπιφανεῖς καὶ
 Εὐχάριστοι 95, 2. 3. 97, 4. 5. 100,
 7. 8. 106, 4. 5. 109, 1. 733, 5

Πτολεμαῖος (VI Φιλομήτωρ, 181—145
 a. Chr.)· Πτολεμαῖος ὁ υἱός 98, 2.
 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ
 πρεσβυτέρου 760, 4. βασιλεῖ Πτολε-
 μαίῳ θεῷ Φιλομήτορι 103, 1. 2. βα-
 σιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Φιλομήτορα
 105, 1. 122, 1. 123, 1. 124, 1 sqq.
 βασιλεὺς Πτολεμαῖος 102, 4. 104, 2.

106, 1. 107, 1. 108, 3. 111, 1. 112, 2. 113, 4. 114, 1. 115, 1. 116, 12. 20. 121, 1. 125, 2. 150, 4. s. 734, 1. θεοὶ Φιλομήτορες 106, 2. 107, 2. 108, 4. 109, 2. 111, 2. 24. 112, 4. 113, 5. 114, 1. 115, 2. 121, 2. 125, 3. 168, 28. 33. 734, 1. 2. θεὸς Φιλομήτωρ 137, 6. 7. 168, 16. 739, 6

Πτολεμαῖος (VII Εὐπάτωρ, 145 a. Chr. n.): τῷ οὐκ αὐτῶν Πτολεμαίῳ 110, 2. 3. καὶ Πτολεμαῖον τὸν υἱὸν αὐτῶν 121, 2. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐπάτορα, τὸν ἐξ βασιλείᾳ Πτολεμαίου καὶ βασιλεύσης Κλεοπάτρας, θεῶν Φιλομητόρων 125, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐπάτορα 126, 1. 127, 1. θεὸς Εὐπάτωρ 111, 23. 137, 6. 168, 16. 739, 6

Πτολεμαῖος (VIII Εὐεργέτης II, 145—116 a. Chr.): Πτολεμαίου τοῦ ἀδελφοῦ 734, 2. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐεργέτην θεῶν Ἐπιφανῶν 128, 1. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Εὐεργέτου 135, 4. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου 170, 4. 5. 171, 2. 3. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Εὐεργέτης 129, 8. 9. 133, 2. 144, 2. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 124, 1. 2. 130, 1. 131, 1. 132, 1. 135, 5. 6. 136, 3. 138, 1. 139, 1. 140, 1. 2. 141, 1. 142. 151, 1. 152, 5. 6. 153, 4. 155, 6. 7. 156, 4. 158, 4. 764, 42. θεὸς Εὐεργέτης 168, 33. 739, 7. θεοὶ Εὐεργέται 130, 2. 131, 2. 132, 3. 134, 3. 137, 7. 139, 3. 141, 3. 142. 152, 7. 153, 5. 155, 8. 156, 6. 158, 6. 164, 5. 166, 4. 5. 168, 53

Πτολεμαῖος (IX Νέος Φιλοπάτωρ): Πτολεμαῖον, βασιλέως υἱόν, τὸν στρατηγὸν καὶ ναύαρχον καὶ ἀρχιερέα καὶ ἀρχικύβητον 143, 1 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου Εὐεργέτου 144, 1 sqq. θεοῦ νέου Φιλοπάτορος 168, 33. 739, 6. 7

Πτολεμαῖος (X ὁ δεῦτερος Σωτήρ, 116—81 a. Chr.): ὑπὲρ βασιλείᾳ Πτολεμαίου Σωτήρος, τοῦ πρεσβυτάτου

υἱοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου 170, 2 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 167, 1. 168, 15. 26. βασιλευόντων Κλεοπάτρας καὶ Πτολεμαίου 739, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Σωτήρος 173, 2—4. βασιλεὺς Πτολεμαῖος μέγας Φιλομήτωρ Σωτήρ 168, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Σωτήρα 169, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Σωτήρος 172, 3. 4. βασιλέα Πτολεμαῖον Σωτήρα 171, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 174, 2. θεοὶ μεγάλοι Φιλομήτορες καὶ Σωτήρες 167, 1. 2. θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων 168, 28. 29. 738, 1. 739, 1. 2. θεοὶς Φιλομήτοραι Σωτήραι 168, 39. θεοὶ Φιλομήτορες 174, 3. 4

Πτολεμαῖος (XI ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, 116—88 a. Chr. n.): βασιλεὺς Πτολεμαῖος δε καὶ Ἀλέξανδρος 761, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου 180, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου, θεοῦ Φιλομήτορος 175, 2. 3. 177, 1. 2. 178, 1—3. 179, 1—3. βασιλεῖ Πτολεμαίῳ τῷ καὶ Ἀλεξάνδρῳ 257, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ ἐπικαλουμένου Ἀλεξάνδρου 176, 2 sqq. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Ἀλέξανδρον 181, 1. 2. ὑπὲρ βασιλείᾳ Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ βασιλεύσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων, καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐκγόνων 740, 1

Πτολεμαῖος (XIII νέος Διόνυσος, 81—51 a. Chr.): ὑπὲρ βασιλείᾳ Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ θεῶν νέων Φιλαδέλφων 741, 1. βασιλέως Πτολεμαίου 182, 1. 183, 1. 197, 3. βασιλέα μέγαν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα καὶ Φιλάδελφον 192, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Φιλοπάτορος Φιλαδέλφου 185, 1—3. βασιλέως μεγάλου Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 187, 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου, Φιλοπάτορος καὶ Φιλαδέλφου

- 191, 1—4. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 193, 9. θεῶν Φιλοπατόρων καὶ Φιλαδέλφων 182, 1. 2. 183, 2. 3
- Πτολεμαῖος (XIV, 51—47 a. Chr. n.)· πρὸς βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 193, 9
- Πτολεμαῖος (XVI ὁ καὶ Καῖσαρ)· Πτολεμαίου τοῦ καὶ Καίσαρος, θεοῦ Φιλοπάτορος Φιλομήτορος 194, 1. 2. ὑπὲρ βασιλείας καὶ βασιλέως 742, 1
- Πτολεμαῖος (ἄδελφος)· Πτολεμαῖον ἱερὸν 172, 4. 5. Πτολεμαῖαί (δραγμαί) 59, 13
- Πτολεμαῖος (βασιλεὺς Κομμαγενῆς)· τὸν ἐκ βασιλέως Πτολεμαίου 402, 8
- Πτολεμαῖος (βασιλεὺς Μαυρουσίας)· βασιλέα Πτολεμαῖον, βασιλέως Ἰούβα υἱόν, βασιλέως Πτολεμαίου ἔχγονον 197, 2. 3. βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Ἰούβα 198, 1. 2
- Πτολεμαῖος ὁ Λυσιμάχου 55, 7. 22. 224, 5
- Πυθοδωρίς· βασιλίσσαν Πυθοδωρίδα Φιλομήτορα 376, 2. βασιλίσσης Πυθοδωρίδος Φιλομήτορος 377, 3. Πυθοδωρίδος 378, 3
- Πυλαιμένης βασιλέως Ἀμύντου υἱός 533, 15. 41
- Ῥοδογούνη· τὸν γαμήσαντα βασιλίσσαν Ῥοδογούνην τὴν Ἀρταξέρξου θυγατέρα 391, 7. τὸν γαμήσαντα βασιλίσσαν Ῥοδογούνην τὴν βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρταξέρξου τοῦ καὶ Ἀρσάκου θυγατέρα 392, 10
- Ῥοιμητάλκης 378, 2
- Σαῦαζανᾶς βασιλέως Ἀεζανᾶ ἀδελφός 200, 9
- Σάμος (Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέα Σάμον Θεοσεβῆ Δίκαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Πτολεμαίου 402, 7. βασιλέως Σάμου 396, 11
- Σαπώρης (I βασιλεὺς Περσῶν, 242—272 p. Chr. n.)· τὸ πρόσωπον τοῦτο Μασδάτνου θεοῦ Σαπώρου, βασιλέως βασιλέων Ἀριανῶν καὶ Ἀναριανῶν ἐκ γένους θεῶν, υἱοῦ Μασδάτνου θεοῦ Ἀρταξάρου, βασιλέως βασιλέων ἐκ γένους θεῶν, ἐκγόνου θεοῦ Παπάκου βασιλέως 434, 1
- Σέλευκος (I Νικάτωρ, 306—280 a. Chr.)· βασιλεὺς Σέλευκος 214, 7. 19. βασιλέως Σελεύκου 212, 6. 20. 213, 3. 25. 216, 2. 219, 2. 3. 37. βασιλεῖ Σελεύκῳ 211, 1. 212, 19. βασιλέα Σελεύκον 219, 47. 744, 1. βασιλεὺς Σέλευκος Ἀντιόχου Νικάτωρ 413. Σέλευκος 335, 132. Σελεύκου 335, 141. παρὰ τῶν βασιλέων Δημητρίου καὶ Σελεύκου 10, 2. τοὺς βασιλεῖς Σέλευκον καὶ Ἀντίοχον 215, 1. βασιλέως Σελεύκου Νικάτορος 263, 3. ἱερὺς Σελεύκου Νικάτορος 233, 2. ἱερὺς Σελεύκου Διὸς Νικάτορος 245, 10. 34. βωμός 212, 6. Σελεύκειος μὴν ἐν Ἰλίῳ 212, 12. 444, 3. θεοῦ Σελεύκου 246, 1
- Σέλευκος (Ἀντιόχου I Σωτήρος υἱός)· τοὺς βασιλεῖς Ἀντιόχον καὶ Σέλευκον 220, 12. Σελεύκου θεοῦ 246, 4 (?)
- Σέλευκος (II Καλλίνικος, 242—226 a. Chr.)· βασιλεὺς Σέλευκος 227, 1. 229, 1. 6. βασιλεὺς Σέλευκος βασιλέως Ἀντιόχου 228, 2. τὸν βασιλέα Σέλευκον 228, 15. 229, 91. 95. 98. βασιλεῖ Σελεύκῳ 229, 15. 38. 56. 62. 63. 74. 93. 95. 96. βασιλέως Σελεύκου 229, 17. 20. 24. 37. 61. 63. 66. 89. βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου 239, 3. 240, 2. Σελεύκου θεοῦ 246, 6. ἱερὺς Σελεύκου Καλλινίκου 233, 3. 245, 14
- Σέλευκος (III Σωτήρ, 226—223 a. Chr. n.)· ἀπὸ τῆς πρὸς Λυσίαν καὶ τοὺς Σελεύκου στρατηγὸς μάχης 272, 4. 277, 1. Σελεύκου θεοῦ 246, 9. ἱερὺς βασιλέως Σελεύκου 233, 4. ἱερὺς Σελεύκου Σωτήρος 245, 16. 33
- Σέλευκος (IV Φιλοπάτωρ, 187—175 a. Chr. n.)· βασιλέως Σελεύκου Φιλοπάτορος 247, 2. μεταλλάξαντος

Σελεύκου 248, 10. ἱερεὺς βασιλέως
 Σελεύκου 245, 20. 43
 Σέλευκος (VI Ἐπιφανής, 96—94 a.
 Chr. n.)· βασιλέα Σ[έλευκον Ἐπιφανῆ
 βασιλ]έως Ἀν[τιόχου] 261, 1
 Σιλκῶ βασιλίσκος Νουβάδων 201, 1
 Στρατονίκη (Ἀντιόχου I γυνή)· Στρα-
 τονίκη βασιλέως Δημητρίου 14, 3. —
 ἡ βασιλίσα Στρατονίκη 222, 8. τῇ
 βασιλίσῃ Στρατονίκη 222, 34. 39. —
 τὴν μητέρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (Σε-
 λεύκου Καλλινίκου) θεὰν Στρατονί-
 κην 229, 9
 Στρατονίκη (Εὐμένους II γυνή)· βα-
 σιλισσαν Στρατονίκην βασιλέως Ἀρια-
 ράθου 350, 2. — βασιλισσαν Στρατο-
 νίκην 293, 1. 313, 1. 329, 39. βασι-
 λίσσης Στρατονίκης 301, 6. 7. 303,
 4. 5. 304, 4. 5. 319, 16. τῇ τοῦ βασι-
 λέως Εὐμένους Σωτήρος γυναικὶ βασι-
 λίσῃ Στρατονίκη 308, 19. βασιλίσα
 Στρατονίκη ἡ μήτηρ μου (Ἀττάλου III)
 331, 45. — τὴν ἱέρειαν — βασιλίσσης
 Στρατονίκης 309, 5
 Στύρακα τὸν πατέρα τῶν βασιλέων
 753, 2
 Ταρκονδιμότος 753, 4. 6. Ταρκονδι-
 μωτος Στράτωνος τοπάρχης 752, 3.
 βασιλεύς 754, 4
 Τσιτάσπης 388, 8
 Φαρασμάνης (βασιλεὺς Ἰβήρων)· βα-
 σιλέως Φαρασμάνου 379, 14
 Φαρνάκης (I, βασιλεὺς Πόντου fere
 190—170 a. Chr. n.)· ὑπὲρ βασιλέως
 Φαρνάκου 365, 1. βασιλέως Φαρνά-
 κου 771, 35. βασιλεῖ Φαρνάκει
 771, 28. βασιλέα Φαρνάκην 771, 23.
 48. 55. 61

Φίλα· βασίλισσαν Φίλαν, βασιλέως Σε-
 λεύκου θυγατέρα, βασιλέως δὲ Ἀντι-
 γόνου γυναῖκα 216, 1
 Φιλέταιρος (280—263 a. Chr. n.)·
 Φιλέταιρος Ἀττάλου 312, 2. 748, 1. 2.
 Φιλέτηρος Ἀττάλῳ Περγαμεύς 310, 1.
 311, 3 (cf. Add. vol. I p. 655). 749, 1.
 Φιλεταίρου 266, 1. 26. 27. 32. 36. 39.
 43. 49. 335, 135. 764, 36. Φιλεταίρω
 764, 39. — τοῦ Φιλεταίρου τοῦ Εὐ-
 εργέτου 764, 19. τῷ Φιλεταίρῳ τῷ
 Εὐεργέτῃ 764, 47. 48. — ἐμ Φιλε-
 ταιρείᾳ 266, 2. 20. 335, 3. ἐμ Φιλε-
 ταιρείᾳ τῇ ὑπὸ τὴν Ἰδην 266, 55
 Φιλέταιρος Εὐμένους Περγαμεύς
 750, 1
 Φιλέταιρος βασιλέως Ἀττάλου (I) υἱός
 248, 40. Φιλέταιρον βασιλέως Ἀττά-
 λου—295, 1. Φιλεταίρω 308, 14
 Φίλιππος (Ἀμύντου, Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς 360—336 a. Chr.)· τὸν ἐκ
 βασιλέως Φιλίππου 398, 2
 Φίλιππος ὁ Φιλίππου (ὁ καὶ Ἀριδαῖος
 323—317 a. Chr.) 4, 4. Φίλιππος
 8, 95.
 Φίλιππος Ἀντιγόνου 6, 28
 Φιλόπαππος (Κομμαγηνῆς βασιλεὺς)·
 βασιλεὺς Ἰούλιος Ἐπιφάνης Φιλό-
 παππος 407, 1. βασιλεὺς Ἀντίοχος
 Φιλόπαππος βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ
 Ἀντιόχου 410, 1. Φιλοπάππου τοῦ
 βασιλέως 408, 2. 3. Φιλόπαππος
 Ἐπιφάνους Βησαιεύς 412
 Φιλοπάτωρ Ταρκονδιμότου 753, 5
 Φιλωτέρα· βασίλισσαν Φιλωτέραν βα-
 σιλέως Πτολεμαίου 35, 1
δάνης βασιλεὺς·δάνην τὸν
 ἐκ βασιλέως Ἀρσάνδου 393, 6

VII.

Nomina imperatorum Romanorum cum familiis.

Caesar.

θεοῦ Ἰουλίου 471, 2

ἱερατεύσας δις Καίσαρος τοῦ θεοῦ 767, 5

Augustus.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ υἱὸς Σεβαστός 328, 3. Αὐτοκράτορος θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ, ἀρχιερέως μεγίστου καὶ πατρὸς πατρίδος 470, 13. Καίσαρος Αὐτοκράτορος θεοῦ ἐκ θεοῦ 655, 1. τοῦ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ 463, 4. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῷ σωτῇρι καὶ εὐεργέτῃ 657, 1. ἀπὸ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον 532, 1. Καίσαρος Σεβαστοῦ 533, 25. Καίσαρι Σεβαστῷ 539, 9. τοῦ Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος 582, 5. Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ 581, 2. Καῖσαρ 454. 458, 4. 9. 37. 56. 57. 61. 459, 12. 21. 462, 2. 555, 6. 7. 654, 2. 655, 7. 656, 1. 658, 5. 659, 6. ὁ Σεβαστός 456, 17. 458, 16. 28. 34. 48. 532, 9. θεὸς Σεβαστός (*de superstite*) 533, 3. — θεὸς Σεβαστός (*de defuncto*) 471, 2. 583, 1. 661, 1. 669, 16. θεῷ Αὐγούστῳ 262, 18. Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Διὸς Ἐλευθερίου Σεβαστοῦ 659, 1. Ἀπόλλωνος Ἐλευθερίου Σεβαστοῦ 457, 1. 2. — ἱερατεύσας Καίσαρος 555, 6. — τοῦ Καίσαρος ναοῦ 555, 3. ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς καὶ ἐν τῷ τοῦ Σεβαστοῦ 456, 15. Καيسάρηα (*templa*) 458, 67. ἐν τοῖς κατὰ τὰς ὑπαρχίας Σεβαστήοις 532, 37. Σεβαστῆον ἐν Ἀγκύρᾳ 533, 21. παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Σεβαστοῦ 533, 41. ἐν τῷ τῆς Πρώμης καὶ τοῦ Σεβαστοῦ τεμένει 458, 63. — Καيسάρηα (ἐορτὴ) 458, 61. — κατὰ μῆνα ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ ἡμέρᾳ 456, 20. τὴν

γενεθλίον ἡμέραν αὐτοῦ 456, 28. ἡ τοῦ θειοτάτου Καίσαρος γενέθλιος ἡμέρα 458, 4. τὴν τοῦ θηοτάτου Καίσαρος γενέθλιον 458, 22. τῇ πρὸ ἐννέα καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἥτις ἐστὶν γενέθλιος ἡμέρα τοῦ Σεβαστοῦ 458, 51

Augusti familia.

Ὀκταυιαν τὴν Καίσαρος μὲν ἀδελφὴν, μητέρα δὲ Σέξτου Ἀπποληίου 462, 2 Ὀκταῖα τῇ (τοῦ Σεβαστοῦ) ἀδελφῇ 456, 57

Ἰουλίας Σεβαστῆς 533, 25. Ἰουλία (Λιούτα?) 456, 56

Γαῖος Καῖσαρ 459, 19. 20

Tiberius.

Τιβερίου Καίσαρος 661, 3. ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ 660, 1. ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος νέου Σεβαστοῦ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ 661, 1. Τιβερίῳ Καίσαρι 557, 1

ἔτους ε' Τιβερίου Καίσαρος (18/9 p. Chr.) 660, 10

Τιβερίῳ Καίσαρι θεῷ; θεοῦ Σεβαστοῦ υἱῷ, αὐτοκράτορι, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ λα' (29 p. Chr.) 583, 1

Τιβερίου Λις' (29/30 p. Chr.) 583, 1

Τιβέριος Καῖσαρ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱός, θεοῦ Ἰουλίου υἱωνός, Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας λγ', αὐτοκράτωρ ἡ', ὕπατος ε', κτίστης ἐνὶ καιρῷ δώδεκα πόλεων (31 p. Chr.) 471, 1

ἔτους ιθ' Τιβερίου Καίσαρος (31/2 p. Chr.) 204, 8

κα' ἔτος Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ (33/4 p. Chr.) 205, 6. 7

Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος 583, 7. τῇ γενεσίῳ Τιβερίου 583, 15 -

Germanicus.

Γερμανικοῦ Καίσαρος 474, 5. 629, 154

Gaius cum sorore.

πρὸς τὸν Σεβαστὸν 472, 10. ὑπὸ Καί-
σαρος 473, 5

ἐξεῖται γενομένην τῆς Νικηφόρου καὶ
Πολιάδος Ἀθηνᾶς καὶ Ἰουλίας συν-
θρόνου νέας Νικηφόρου 474, 5

Claudius.

ὑπὲρ Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σε-
βαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος
663, 1

ἔτους β' Τιβερίου Κλαυδίου Καί-
σαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτο-
κράτορος (41/2 p. Chr. n.) 663, 4.
668, 9

ἔτους ἐνάτου Τιβερίου Κλαυδίου
Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
αὐτοκράτορος (48/9 p. Chr.) 665, 6

Λιδ' Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος
Σεβαστοῦ (53/4 p. Chr. n.) 664, 15
ὁ θεὸς Κλαύδιος 669, 26. τοῦ θεοῦ
Κλαυδίου 669, 29. τὸν θεὸν Κλαύ-
διον 669, 27

Nero.

Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ
Γερμανικοῦ 538, 16. 666, 34. ἐξ
ἐπιστολῆς [Νέρωνος] Σεβαστοῦ Γερ-
μανικοῦ Καίσαρος 538, 1. [Νέρωνος]
Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμα-
νικοῦ 558, 2. Νέρων 475, 2. Νέρων
Κλαυδίου Καίσαρ Σεβαστοῦ Γερμανι-
κὸς αὐτοκράτωρ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων
τῆς οἰκουμένης 666, 2. Νέρωνι Κλαυ-
δίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ Γερμανικῷ
αὐτοκράτορι 668, 1. ὑπὲρ [Νέρωνος]
Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμα-
νικοῦ αὐτοκράτορος 667, 1

Λζ' Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκρά-
τορος (60/1 p. Chr. n.) 667, 4.
668, 14

Galba.

Σεβαστοῦ Αὐτοκράτορος Γάλβα 669, 7.
Καίσαρι Σεβαστῷ Αὐτοκράτορι 669, 63

ἔτους πρώτου Λουκίου Λειβίου
Σουλπικίου Γάλβα Καίσαρος Σε-
βαστοῦ αὐτοκράτορος (68 p. Chr.)
669, 65

Λβ' Λουκίου Λιβίου Σεβαστοῦ Σουλ-
πικίου Γάλβα αὐτοκράτορος (68/9
p. Chr.) 669, 2

Vespasianus.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Οὐεσπασιανὸν
Σεβαστὸν 670, 1

ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὐε-
σπασιανοῦ Σεβαστοῦ 671, 1.
Λια' (78/9 p. Chr. n.) 671, 4

Titus.

ἔτους τρίτου Αὐτοκράτορος Τίτου
Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ Σεβαστοῦ
80/1 p. Chr. n.) 672, 1

Domitianus.

Αὐτοκράτορος Καίσαρος [Δομετιανοῦ]
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 560, 14. ὑπὲρ
Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δομετιανοῦ
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 675, 1. ὑπὸ
τοῦ Σεβαστοῦ 560, 10

ἔτους ζ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος
Δομετιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
(86/7 p. Chr.) 673, 1

ἔτους ἐβδόμου Αὐτοκράτορος Καί-
σαρος Δομετιανοῦ Σεβαστοῦ Γερ-
μανικοῦ (87/8 p. Chr.) 675, 2

Λθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δο-
μετιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
(89/90 p. Chr.) 674, 32

Nerva.

Θεῷ Νέρουα 539, 1. 2. Θεοῦ Νέρβα
506, 2. 575, 3. Θεοῦ Νέρουα 603, 2.
624, 2. 701, 3. Νέρουα Σεβαστοῦ
611, 2

Traianus.

Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῷ Καίσαρι
Σεβαστῷ Γερμανικῷ Δακικῷ 481, 1.

Αὐτοκράτορος Νέρουα Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 486, 14. ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστὸς Γερμανικὸς Δακικὸς 611, 1. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ υγείας Αὐτοκράτορος Νέρουα Τραϊανοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ 618, 1. ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ τύχης 677, 1

Λί' Τραϊανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (106/7 p. Chr.) 676, 8

Λιβ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ (115/6 p. Chr.) 677, 4

Θεοῦ Τραϊανοῦ 603, 1. Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ 506, 2. 575, 2. 624, 1. 701, 1. 2

Hadrianus.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ υἱόν, Θεοῦ Νέρουα υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν Ὀλύμπιον 603, 1. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ἀδριανοῦ 681, 2. τῷ θειοτάτῳ Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ 529, 12. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ποπλίου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 492, 4. ὑπὲρ σωτηρίας Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 631, 2. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 678, 1. Αὐτοκράτορα Τραϊανόν Ἀδριανόν Καίσαρα Σεβαστόν Ὀλύμπιον 574, 1. ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ 679, 7

Λβ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ (117/8 p. Chr.) 678, 7

Λζ' Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου (122/3 p. Chr.) 680, 7

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, Θεοῦ Νέρουα υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν, ἀρχιερέα μέγιστον, δη-

μαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δ', ὑπατον τὸ γ', πατέρα πατρίδος (130 p. Chr. n.) 624, 1

ἔτει ιε' Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (130/1 p. Chr.) 683, 7

ἔτους κ' Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (135/6 p. Chr. n.) 208, 7. 8.

ἔτους κα' (136/7 p. Chr.) 701, 15

Αὐτοκράτωρ Καίσαρ, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱός, Θεοῦ Νέρουα υἱωνός, Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κα', αὐτοκράτωρ τὸ β', ὑπατος τὸ γ', πατὴρ πατρίδος (136 p. Chr. n.) 701, 1

Θεοῦ Ἀδριανοῦ 506, 1. 543, 11. 575, 2. ὑπὸ Θεοῦ Ἀδριανοῦ 497, 9. 503, 10. 543, 8. 20. — ἀρχιερασάμενον διὰ βίου τῷ θειοτάτῳ αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ 529, 11. ιερεὺς Θεοῦ Ἀδριανοῦ Πανελληνίου 504, 1. 507, 1

Σαβῖνα Σεβαστῇ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ἀδριανοῦ 681, 1

Antoninus Pius.

Τίτου Αἰλίου Καίσαρος Αὐτοκράτορος Ἀντωνεῖνου 503, 10. ὁ θειότατος καὶ εὐσεβέστατος Αὐτοκράτωρ Τίτος Αἴλιος Ἀντωνεῖνος 493, 18. Αὐτοκράτορι Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνεῖνῳ Καίσαρι Σεβαστῇ Εὐσεβεῖ 496, 2. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 543, 25. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Εὐσεβοῦς, πατὴρ πατρίδος 576, 3. ὑπὲρ τῆς τύχης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 703, 2. ὑπὲρ τῆς Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Αὐρηλίου Καίσαρος υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων τέκνων καὶ τοῦ σύμπαντος οἴκου σωτηρίας 625, 1. τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα

ἡμῶν Αἰλίον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν 493, 45. ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Ἀντωνεῖνου 706, 4. Ἀντωνεῖνου Καίσαρος τοῦ κυρίου 702, 3, 4

ἔτους τρίτου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (139/40 p. Chr.) 702, 8

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱῶνι, θεοῦ Νέρουα ἐκγόνι, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ γ', ὑπάτῳ τὸ γ', πατρὶ πατρίδος (140 p. Chr.) 575, 1

Λια' (147/8 p. Chr.) 703, 7

Λιε' Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου (151/2 p. Chr.) 772, 10

Λιθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (155/6 p. Chr.) 704, 7

Αὐτοκράτῳ Καίσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ Νέρβα ἐκγονος, Τίτος Αἰλῖος Ἀδριανὸς Ἀντωνεῖνος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ κ', αὐτοκράτῳ τὸ β', ὑπάτος τὸ δ', πατὴρ πατρίδος (157 p. Chr.) 506, 1

Λκα' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (157/8 p. Chr.) 705, 7

ἐρητάξειν τὴν γενέθλιον αὐτοῦ 493, 26. — τειμηθεὶς ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνεῖνου 531, 10. πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνεῖνον 547, 5

M. Aurelius et L. Verus.

Αὐρηλίου Καίσαρος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς) 625, 3

Αὐτοκράτῳ Καίσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος Σεβαστός καὶ Αὐτοκράτῳ Καίσαρ Λούκιος Οὐῆρος Σεβαστός Ἀρμενιακός 508, 1. Αὐτοκράτορες Καίσαρες Αὐρήλιοι Ἀντωνίνοι καὶ Οὐῆρος Σεβαστοὶ 109, 3

Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ 546, 4

Commodus.

τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα Μάρκον Αὐρήλιον Κόμοδον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν 509, 5. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 708, 1. ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου Εὐτυχοῦς Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ 710, 1

ἔτους κα' (180/1 p. Chr.) 708, 18

Λκ' (189/90 p. Chr.) 710, 3

Septimius Severus cum filiis.

τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων κυρίων ἡμῶν αὐτοκρατόρων Λουκίου Σεπτιμίου Σεουήρου Εὐσεβοῦς Περτινάκος καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς καὶ Ποπλίου Σεπτιμίου Γέτα Σεβαστῶν 515, 11

M. Antoninus Caracalla.

Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον βασιλέα 516, 6. τοῦ Σεβαστοῦ πατὴρ αὐτοῦ (Elagabali) Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου 517, 5

ἔτους κγ' Ἀντωνίνου Σεουήρου (214/5 p. Chr. n.) 209, 1

ἔτους κδ' τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Σεουήρου Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς Σεβαστοῦ (215/6 p. Chr. n.) 639, 1

Antoninus Elagabalus.

τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου 517, 3

Severus Alexander.

Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου Σεου-
ήρου Ἀλεξάνδρου Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς
578, 1. — ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλε-
ξάνδρου 640, 5

Philippus Arabs cum filio.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἰουλίῳ
Φιλίππῳ Εὐσεβεῖ Εὐτυχεῖ Σεβαστῷ
καὶ Μάρκῳ Ἰουλίῳ Φιλίππῳ ἐπιφα-
νεστάτῳ Καίσαρι 519, 5. — τῶν
κυρίων ἡμῶν [Φιλίππων] Σεβαστῶν
210, 11

Gallienus.

ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης τοῦ κυρίου
ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλιηνοῦ Σε-
βαστοῦ 614, 2. ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ
κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλιη-
νοῦ Σεβαστοῦ 615, 1. Γαλλιηνοῦ 717, 2

Diocletianus cum collegis.

τὸν δσιώτατον αὐτοκράτορα, τὸν πολιοῦ-
χον Ἀλεξανδρείας, Διοκλητιανὸν τὸν
ἀνίκητον 718, 1. Οὐαλέριον Διοκλη-
τιανὸν Σεβαστὸν καὶ Οὐαλέριον Κων-
στάντιον 719, 1. Δεσπόται ἡμῶν Διο-
κλητιανὸς Μαξιμιανὸς Σεβαστοὶ καὶ
Κωνσταντεῖος καὶ Μαξιμιανὸς Καί-
σαρες 769, 1. Κωνσταντεῖος καὶ Μα-
ξιμιανὸς οἱ ἐπιφανέστατοι Καίσαρες
612, 2

Constantinus, Maximinus Daia,
Licinius.

τοῖς σωτῆρσι τοῦ σύμπαντος ἀνθρώπων
ἔθνους καὶ γένους θεοῖς Σεβαστοῖς
Καίσαρσιν Γαλερίῳ Οὐαλερίῳ Μαξι-
μείνῳ καὶ Φλαβίῳ Οὐαλερίῳ Κων-
σταντεῖνῳ καὶ Οὐαλερίῳ Λικινιανῳ
Λικινίῳ 569, 1

Constantinus Magnus cum filio.

τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ
721, 8. ἐπὶ ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν
Κωνσταντίνου Αὐγ(ούστου) τὸ ς' καὶ
Κλαυδίου Κωνσταντίνου εὐγενεστάτου
Καίσαρος, αἰωνίων Αὐγούστων 619, 1

Iulianus.

Φλάβιον Κλαύδιον Ἰουλιανόν, τὸν μέ-
γιστον καὶ θειότατον αὐτοκράτορα
Αὐγούστον 520, 6

Valentinianus, Valens,
Gratianus.

ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν
Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος καὶ
Γρατιανοῦ τῶν αἰωνίων Αὐγούστων
580, 1. ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος βασι-
λείας τῶν πάντα νεικῶντων δεσποτῶν
ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος
καὶ Γρατιανοῦ, τῶν αἰωνίων Αὐγού-
στων 722, 2. τοῦ θειοτάτου βασιλέως
ἡμῶν Οὐάλεντος 722, 7

Valentinianus II, Theodosius,
Arcadius, Honorius.

τοὺς τῆς ὑφ' ἡλίου γῆς αὐτοκράτορας
καὶ τροπαιούχους δεσπότης ἡμῶν
Οὐαλεντινιανόν, Θεοδόσιον, Ἀρχάδιον,
τοὺς αἰωνίους Αὐγούστους, καὶ Φλαύιον
Ὀνήριον τὸν ἐπιφανέστατον 723, 1

Ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου Καίσαρος 607, 3.
τῷ κυρίῳ Καίσαρι 511, 8. ἐπὶ πρεσ-
βεῖᾳ τῇ πρὸς τοὺς Καίσαρας 517, 20.
ἐκ τῶν ἱερῶν τοῦ Καίσαρος γραμμα-
των 502, 13. ἐκ τοῦ Καίσαρος λό-
γου 669, 30. κυρίου Καίσαρος οὐέρ-
νας 550, 1. Καίσαρος ἀπελεύθερος
629, 90. 665, 35. ὑδάτων Καίσαρος
629, 115

πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ 486, 8. πρεσβευ-
τὴν Σεβαστοῦ (καὶ) ἀντιστράτηγον
486, 11. 535, 4. 587, 6. 601, 4. 625, 7.
ἐπίτροπος (τοῦ) Σεβαστοῦ 502, 11.
525, 6. 645, 2. 646, 3. τῶν Σεβα-
στῶν 499, 4. 501, 2. ἐπὶ βαλανείων
τοῦ Σεβαστοῦ 714, 8. ἐπὶ συμβου-
λίου τοῦ Σεβαστοῦ 549, 8. Σεβαστοῦ
ἀπελεύθερος 523, 2. 526, 1. τὸ ἱερώ-
τατον ταμεῖον τῶν Σεβαστῶν 515, 44.
ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν
ἡμέραις 524, 8. ἀρχιερεὺς τῶν

Σεβαστῶν 494, 21. τῶν τε Σεβαστῶν ἐξάκις ἀρχιερέα 540, 5. δις ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινῶ τῶν Γαλατῶν 541, 5. πόλις νεωχώρος τῶν Σεβαστῶν 510, 3. 514, 1. ἱερέα διὰ βίου Σεβαστῆς Νείκης 567, 2. ἔτους θαρ' ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνης 621, 2. θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ θεαῖς Σεβασταῖς καὶ Ὁμονομίᾳ Σεβαστῇ 479, 3. ἀνεικὴς Σεβαστῶ 647, 3. ἀγῶνας εἰρηκέναι ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ 567, 25. Σεβαστῶν γένος 547, 3. παρὰ τῶν

Σεβαστῶν 669, 4. ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν 262, 26. ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν τεταρτημένον 540, 18. 567, 5. ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας 623, 2. ὑπὲρ τῆς τοῦ Σεβαστοῦ (τῶν κυρίων Σεβαστῶν) σωτηρίας καὶ τοῦ σύμπαντος (αὐτῶν) οἴκου 606, 1. 622, 1. ἀνέλουθον ταῖς τῶν Σεβαστῶν χάρισι 669, 32. τὰ κατισπορευθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι 669, 44. Σεβαστῇ (*dies mensis*) 658, 5. 659, 3. 663, 5. 669, 3

VIII.

Res et verba notabiliora.

ἄβατος· ἄβάτου στρατιαῖς τῆς χώρας πρὸ αὐτοῦ γενομένης 654, 6
ἀβλαβής· τὴν βασιλείαν διαμένειν εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ἀβλαβῇ 332, 32
ἀβροχία· ἐφ' ὧν συνέβη ἀβροχίαις περιπεπωκέναι τοὺς κατοικοῦντας τὴν χώραν 56, 15
ἀγαθός· ἀγαθῇ τύχῃ, τύχῃ ἀγαθῇ *passim*. ἐπ' ἀγαθῶ 200, 31. 405, 2. 660, 3. 704, 6. 710, 5. 713, 1. 717, 5. 722, 12. 771, 29. 772, 9
ἀγαλμα 6, 21. 54, 65. 68. 91, 7. 332, 21. 342, 4. 352, 24. 533, 54. 536, 7. 583, 10. 764, 33. 36. 767, 26. ἀγαλμα λευκοῦ λίθου 339, 34. ἀγαλμα χρυσοῦν διαλίθον 56, 59. ἀγαλμα χαλκοῦν (βασιλέως Ἀρσασίου) 10, 15. ἀγαλμα πεντάπηχον τεθωρακισμένον βεβηλὸς ἐπὶ σκύλων (βασιλέως Ἀττάλου Φιλομήτορος) 332, 7. ἀγαλματι πεντάπηχει 332, 46. τὰ ἐνεργηθέντα ἐκ τῆς χώρας ἱερὰ ἀγαλματα ὑπὸ τῶν Περσῶν 56, 10. ἀγαλματα 383, 58. 132. 764, 20
ἀγαπάω· ἡγαπήμενος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ (βασιλεὺς Πτολεμαῖος) 90, 4. 8. 9. 37. 49
ἀγαρεῖα· ἀγαρειῶν ὄνοματι 665, 21

ἀγαρεύω· μηδὲν λαμβάνειν μηδὲ ἀναγασίην 665, 24
ἄγγελος· τοῖς ἀγγέλοις τοῖς πρὸς τὸν βασιλῆα πέμψαντας 2, 47. ὅπου θυσίαι εἰσώλων, νῦν χοροὶ ἀγγέλων 610, 3
ἄγιος· ἁγίου Οὐρανόυ Διός 262, 25. θεῶ ἁγίῳ Βαλ 590, 1. Διὶ ἁγίῳ Βελβωσώρῳ 620, 2. θεῶ ἁγίῳ ὑψίστῳ 378, 1. τοῦ ἁγιωτάτου θεοῦ ὑψίστου 755, 1. 756, 3. τοῦ καλλινίκου ἁγίου μάρτυρος Γεωργίου 610, 7. ὁ ἐκδοῦχος τῶν ἁγιωτάτων Ἐλευσίνι μυστηρίων 721, 1. ἐν ἁγίῳ λόφῳ καθοιστωθείς 353, 51. καθιδεῖναι ἐν τῷ ἁγίῳ (*in sacrario templi*) 56, 59
ἀγαλῆ· ἀγαλμα, ὃ ὁ προφήτης ἦ τις τῶν ἱερέων οἶται ἐν ταῖς ἀγαλαῖς 56, 60
ἀγνεία· μετέχειν δὲ καὶ τοῦ ἐκ τῆς πέμπτῃς (τῶν ἱερέων) φυλῆς τῶν ἀγνείων καὶ τῶν ὧλων ἀπάντων ἐν τοῖς ἱεροῖς 56, 32. τῷ δὲ ποιήσαντι ἔστω ἀγνεία 573, 6. ἀγνείας καὶ τιμῆς χάριν 646, 16
ἀγνοέω· μὴ τις ὥς ἀγνοήσας ἀπολαγίσσεται 609, 33
ἀγνοήματα 116, 2

ἀγνός· δικαιοδότῃ ἀγνώ 560, 20. ἀγο-
ρανομήσαντα τετράμηνον ἀγνώ 524, 6.
ἀγνώ καὶ ἀμέμπως 485, 3
ἀγορά 1. *forum* 229, 84. 332, 11. στή-
σαι εἰκόνα (στήλην) — ἐν τῇ ἀγορᾷ
215, 22. 267, 37. 515, 46. ἰδρύσα-
σθαι — βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ 55,
24. 25. ἐν ἀγορᾷ 248, 55. 728, 7.
ἐν Γάγγρας ἐν τῇ ἀγορᾷ ὕρκος ὁ τελε-
σθεὶς 532, 4. 2. *concilium vel comi-
tia*: ἐν ἀγορᾷ τελείῳ (Δελφῶν) 150, 3.
ἐν ἀγορᾷ τελείῳ (Δελφῶν) σὺμ ψά-
φοις ταῖς ἐννόμοις 241, 13. 305, 1.
345, 5. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ 483, 87.
3. *mercatus*: μήτε χορηγείτω τοῖς πο-
λεμίοις μήτε χρήματα μήτε ἀγοράν
437, 72. 4. ἀγορὰ δικῶν *conventus
iuridicus* 517, 9
ἀγοράζω· ἐὰν ἀγοράσῃ τὸ ὑψάριον
484, 12. βοῶν ὧν ἀγοράσαντες ἐκ
τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο 748, 11. ἡγό-
ρασα σαρχοφάγον 382, 5. ἀγοράσας
σορόν 526, 2. ἡγόρασα ἐγὼ Σαοῦλ —
μνῆμα 602, 1. ἐὰν — δόξωσιν ἡγο-
ρακεῖναι 484, 25. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ
καὶ τὰς γυναῖκας (ἐλευθέρως εἶναι)
πλὴν τῶν ἡγορασμένων ἐπὶ τοῦ Φιλα-
δέλφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων
338, 23
ἀγοραῖος· ταῖς ἀγοραῖοις πιπρασκομένων
484, 60
ἀγορανόμος (ἀγορανόμοι) 1. *Graecarum
civitatum magistratus*: Ἀχυρανῶν
ἀγορανομήσαντα 544, 26. Θυατειρηνῶν
ἀγορανομήσαντα τετράμηνον 524, 5.
Μαγνήτων ἀγορανομήσαντα 485, 8.
Μυτιληναίων 456, 24. Παλμυρη-
νῶν ἀγορανομήσαντα 640, 10. 646, 10.
Περγαμηνῶν 484, 17. Πεσσινουντίων
ἀγορανομήσαντα πλειστάκις 537, 8.
Σεβαστοπολιτῶν ἀγορανομήσαντα πλε-
ονάκις 529, 6. — τῶν ἡγορανομηκό-
των 705, 4. — 2. *aedilis Romano-
rum* 482, 6
ἀγορασμός· ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποι-
εῖν 669, 20
ἀγοραστής 36, 8

ἀγορητής 262, 21. ἀγορηταί 262, 20
ἀγρέω· ἄγρηται (i. e. ῥήγνται) κρίταις
335, 68. οἱ ἀγρέθεντες ἄνδρες 2, 33
ἀγροικία· κατὰ τὴν ἀγροικίαν 519, 29
ἀγρός 488, 5. ἀγροί 235, 2. ἀπήχθη
μὲν τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν πάντα 339, 56
ἀγρυπνέω· ἀγρυπνεῖν γὰρ αὐτὸν (τὸν
ἄρχοντα τῶν στενῶν) καὶ πολυπραγμο-
νεῖν ἕκαστα βουλόμεθα 521, 6
ἀγρύπνω· ἐφρόντισεν 194, 23
ἄγχιστα γένους 266, 9
ἀγωγή· φαίνεσθε γὰρ καθόλου ἀγωγή
ταύτῃ χρῆσθαι 223, 15. ἀγωγή κό-
σμιον 485, 3. καὶ διὰ τὴν κοσμιω-
τάτην ἀγωγήν 474, 9
ἀγώγιμος· φευγέτωσαν μὲν, ἀγώγιμοι
δὲ μὴ ἔστωσαν 8, 100 sqq.
ἀγωγός δόξτων εἰσφερομένων εἰς Κά-
νατα 618, 9
ἀγών 4, 37. 6, 23. 31. 49, 2. 212, 9.
231, 6. 232, 6. 253, 4. 282, 6. 17. 23.
339, 78. 345, 30. 441, 133. 509,
14. 20. 513, 17. 595, 11. 26. γυμνι-
κός 212, 12. 219, 39. 282, 8. 305, 8.
319, 8. 339, 96. 458, 58. 533, 16.
566, 22. 764, 51. θυμελικός 329, 41.
566, 22. ἱππικός 212, 12. 282, 8.
319, 9. ἰσοπύθιος 231, 15. 232, 14.
282, 9. 319, 8. μουσικός 282, 8.
305, 8. 319, 8. 509, 15. στεφανίτης
231, 15. 232, 14. 233, 27. 38. 282, 10.
299, 4. 16. 319, 8. 322, 7. τραγῳδῶν
τῷ ἀγῶνι 730, 20. τραγῳδῶν τῷ
κινῶ ἀγῶνι 771, 25. 33. ἀγῶνες
9, 4. 10, 12. 81, 19. 215, 2. 218, 26.
233, 83. 241, 21. 248, 49. 305, 7.
12. 35. 339, 101. 456, 27. 458, 61.
505, 2. 509, 4. 10. 15. 557, 9. 566, 22.
567, 5. 730, 24. 748, 4. 763, 27.
γυμνικοί 771, 26. 27. 35. θυμελικοί
456, 7. ἰσοπύθιοι 305, 8. 547, 9. κύ-
κλιοι 213, 38. τοὺς διὰ τῶν ὅπλων
ἀγῶνας 764, 24. 29. 34. 38. 48. πεν-
ταετηρικοί 567, 5. στεφανῖται 270, 9.
305, 8. ἀγῶνες βασιλικοί 383, 66.
πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας
ὑπέστην πρὸς τοὺς βαρβάρους 763, 10.

ἀπὸ τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων 273, 1.
 ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57.
 χαριστήριον τῷ κατὰ πόλεμον ἀγῶ-
 νων 328, 1. ὑπὲρ τῆς πατρίδος —
 ἀγῶνας εἰρηκότα ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ
 567, 24
 ἀγώνισμα· ἀγωνίσματα 509, 21
 ἀγωνοθεσία 764, 35
 ἀγωνοθετέω· ἀγωνοθετήσαντα 544, 26.
 547, 6. ἀγωνοθετήσασαν 513, 16.
 ἀγωνοθετήσαντος 713, 5. 7. 8
 ἀγωνοθέτης 215, 9. 219, 39. 268, 5.
 299, 17. 325, 3. 332, 12. 339, 102.
 489, 14. 501, 9. 504, 2. 505, 1.
 507, 2. 516, 5. 14. 528, 8. 540, 10.
 542, 7. 567, 5. 713, 2. 765, 43. διὰ
 βίου ἀγωνοθέτης 470, 11. 566, 31.
 ἀγωνοθέται 444, 2
 ἀδαπάνως 763, 56
 ἀδεής· ἀρπαζόντων ἀδεῶς τῶν ἐπὶ ταῖς
 χρεῖαις 665, 18
 ἀδεκάτευτος· τοὺς δύο κλήρους —
 εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους 229, 101
 ἀδελφή· τὴν λαμπροτάτην Ἀντιστοχέων
 κολωνίαν ἢ λαμπροτάτην Λυστρέων
 κολωνίαν τὴν ἀδελφὴν 536, 5
 ἀδελφός· (*honorifica appellatio in*
epistulis regum ad familiares)
 138, 2. 168, 26. 36. (*ad alios reges*)
 257, 2
 ἀδιάκριτος· οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος κατέ-
 λιπον ᾧδιάκριτον 509, 8
 ἀδιασπάστως 244, 14
 ἀδιέξακτος· μηδὲν ἀδιέξακτον ἀπολεί-
 ποντες 335, 34. 75
 ἀδικία· τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδικίαν
 μειμησάμενος 669, 14
 ἀδούλωτος δημοκρατία 449, 6
 ἄδουτον· οἱ εἰς τὸ ἄδουτον εἰσπορευόμε-
 νοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν
 56, 4. 59. 90, 6. οἱ κεκομικότες τὸν
 ἱερὸν στέφανον τὸν ἐκ τοῦ ἀδύτου,
 ὃ ἔσπεφάνωκει ἡμᾶς ὁ δῆμος 227, 11.
 ἄδουτα 90, 42
 ἄδω· ἄδωιν — ὕμνους 56, 68. ἄσαι τοὺς
 ἐλευθέρους παῖδας παραβύμιον 309, 8.
 τὰς παρθένους — ἄσαι ὕμνον 309, 10.

ἵνα δὲ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ὑπὸ
 μὲν τῶν παίδων ᾄδῃται τὸ παραβύ-
 μιον, ὃ δὲ ὕμνος ὑπὸ τῶν παρθένων
 309, 10. 11
 αἰμνηστος 139, 22. 168, 13. 194, 34.
 339, 9
 ἀέναιος· ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν
 ἀέναιον κόσμον 56, 48
 ἀήττητος· τοῦ ἀηττήτου αὐτοκράτορος
 Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου 647, 6
 ἀθάνατος· ἀθάνατος εὐεργεσία 56, 18.
 τιμὴν ἡρωϊκὴν, ἣν ἀθάνατος κρίσις
 ἐκύρωσεν 383, 207. μίμημα δίκαιον
 φυλάσσειν ἀθανάτου φροντίδος 383, 64.
 404, 27
 ἄθεος· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπι-
 τηδεύσεως 569, 22
 ἀθετέω· ἂν δὲ τινες τῶν πόλεων ἀθε-
 τῶσι τὸ σύμφωνον 444, 18
 ἄθλημα· τιθεὶς ἄθλα πάντων τῶν ἀθλη-
 μάτων 339, 79
 ἄθλον· ἄθλα 339, 79. 81. τὸν ἀγῶνα
 ἐπιτελεῖν — ἐπ' ἄθλοις ταλαντιαίοις
 καὶ ἀγωνίσμασιν κατὰ τὰ ἄθλα 509,
 20. 21
 ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος 90, 5.
 739, 9
 ἀθροίζω· τὸ τῆς μύθεως ἔνεκεν ἀθροι-
 σθὲν πληθεῖς 764, 9
 αἰγίοι ἀσκόι 629, 39. 42. 46. 49. 52.
 60. 62. 149
 αἰγιαλός· οἷς καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς
 θαλάσσης φυλάσσειν ἐκέλευσα 199, 21
 αἰδῖος· τὰ καλὰ τῶν ἔργων εἰς αἰδῖον
 μνήμην ἀνάγων 248, 26. τιμὰς αἰδί-
 ους 56, 54. περὶ ἱερουργῶν αἰδῖων
 383, 76
 αἰδώς· ἐπιεικεία τε καὶ αἰδοῖ πάσῃ κε-
 χρημένῳ 507, 8
 αἶψ· ποτὶ τὰς αἶγας τὰς ἱεράς 345, 16
 αἰράριον 494, 14. ἔπαρχον αἰραρίου τοῦ
 Κρόνου 543, 21
 αἵρεσις (*animus, sententia*) 227, 14.
 229, 5. 18. 237, 8. 244, 18. 315,
 25. 34. 326, 12. τὴν αὐτὴν αἵρεσιν
 ἔχων 219, 18. τὴν αὐτὴν αἵρεσιν δια-
 φυλάττειν (διατηρεῖν) 117, 5. 16.

118, 18. αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας τῇ αὐτῇ αἵρέσει 595, 35. προστάς ἐνδόξου καὶ καλῆς αἵρέσεως 219, 4. ἀκολουθήσει τῇ τῶν προγόνων αἵρέσει 222, 20. (*secta, factio*) τῶν — ἐφηβευκότων τῆς Ἀμμωνίου αἵρέσεως 176, 7. τῆς Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἀσκληπιάδου αἵρέσεως 178, 6. αἵρέσεις 442, 10

αἱρέω· οἱ εἰρημένοι μετέχειν Σωτηρίων καὶ Μουσιέων 438, 3. οἱ μετέχειν ἐλόμενοι τῆς ἀγομένης πεντετηρίδος τῶν Σωτηρίων καὶ Μουσιέων 439, 2 αἰτιόμαι· ἡτιάζθησαν 484, 30

αἰφνίδιος· ἐκ τῆς αἰφνιδίου περιστάσεως 339, 18

αἰχμάλωτος· αἰχμάλωτοι 441, 61. 116

αἰῶν· εἰς αἰῶνα 515, 55. εἰς τὸν αἰῶνα 194, 32. εἰς πάντα τὸν αἰῶνα 566, 19. εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα 332, 32. εἰς τὸν ἄπειρον αἰῶνα 383, 43. ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς 702, 3. ἐξ αἰῶνος 669, 61. ὥστε τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι 542, 10. μόνον καὶ πρῶτον τ(ῶν) ἀπ' αἰῶνος 544, 21. ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας — αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντί 666, 22

αἰώνιος· εἰς χρόνον — αἰώνιον 383, 10. εἰς τὸν αἰώνιο χρόνον 248, 54. τῶν πρὸς δόξαν καὶ μνήμην αἰώνιον ἀνηκόντων 438, 12. τὴν τῶν προτέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσω 669, 14. ἵνα τὸ ἐπισηθὲν ὅφ' ὁμῶν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ μείνῃ αἰώνιον 458, 28. τοὺς αἰωνίους Αὐγούστους 723, 4. τῶν αἰωνίων Αὐγούστων 580, 3. 619, 2. 722, 5. ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλίοις ἡμέραις 493, 49. ὑμετέρῳ θείῳ καὶ αἰωνίῳ νεύματι 569, 20. ὑπὲρ τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας ὁμῶν 569, 24. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης 678, 1. αἰώνιον τειμήν 642, 4

αἰωνόβιος βασιλεὺς Πτολεμαῖος 90, 4. 8. 9. 37. 38. 49. θεῶν νικηφόρων καὶ αἰωνοβίων 168, 48

ἀκίνδυνος 383, 205. παρίστασθαι ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ κατηγόρου) τὸν προσαγγέλαντα, ἵνα μηδὲ ἐκεῖνος ἀκίνδυνος ᾗ 669, 42

ἀκίνητοι πρόσδοι 383, 68

ἀκληροῦχτος· καὶ ὅσοι αὐτῶν εἰσιν ἀκληροῦχτοι 229, 102

ἀκμήν (*adverbium*) 201, 12

ἀκοντισμός 339, 64. ἀκοντισμοὶ 339, 37

ἀκούω· ἤκουσα Μέμνονος 682, 4. 683, 3. ἤκουσα τρις (τοῦ Μέμνονος) 662, 2. ἤκουσα 684, 2. ἤκουσα Μέμνονος δις 680, 3. 685, 3. δις ἤκουσε 681, 4. ἤκουσα ὁ' 687, 3

ἀκρόασις· προσηνέχθη δὲ φιλανθρώπως καὶ τοῖς τὰς ἀκροάσεις ποιησαμένοις 339, 74

ἀκρόπολις· τὰν τε ἀκρόπολιν (τὰν Ἑρεσίων) ἀνοικοδόμησε 8, 2. ταῖς δὲ γυναικαῖς καὶ ταῖς θυγάτερας συλλάβων καὶ ἔρξαις ἐν ταῖ ἀκροπόλει κτλ. 8, 8 sqq. 44 sqq.

ἀκροφυλάκιον· ἐπὶ τῶν ἀκροφυλακίων 254, 5

ἄκτα· ἀπὸ ἄκτων βουλῆς 595, 20

ἀκτινωτὴ φιάλη 214, 36

ἄκυρος *passim*. ἄκυρά τε ἔστω 4, 96. 97. ἀκύρως ἐωνήσθω 218, 110

ἀλαβάρης 570, 5

ἀλάβαστρον· μύρου ἐν· ἀλάβαστροις 629, 35

ἄλειμμα 59, 15. 764, 3. τοῖς μετέχουσι (τοὺς μετέχοντας) τοῦ ἀλείμματος 339, 65. 74. τῶν ἱερῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀλείμματος 339, 73. πλεονάκεις τῇ πόλει τὰ ἀλείμματα ἔδωκεν 622, 6

ἀλείφω· φιλοτίμως ἀλείφοντι 713, 4. ἤλειψεν δι' ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰ τρία ἔθνη 533, 47. ἤλειψεν τὰ δύο ἔθνη ὄλῳ τῷ ἐνιαυτῷ 533, 52. 58. μετεδίδου δὲ τοῖς ἀλειφομένοις τῶν ἱερῶν — εἰς οἶκον 339, 73. ἐκάλεσεν ἐπὶ τὰ ἱερὰ τοὺς ἀλειφομένους 339, 85. τοῖς ἀλειφομένοις ἐν τῷ πανηγυρικῷ γυμνασίῳ 764, 5

ἀλήθεια· δηλώσω μετὰ πάσης ἀληθείας 669, 9. καίτοι τῆς ἀληθείας

αὐτῆς οὐδὲν δοκεῖ δικαιότερον εἶναι
669, 56
ἀληθής· πρὸς τὸ ἀληθές τῆς οὔσης
ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβρεγμένης γῆς
669, 57
ἀλλογενής· μὴθένα ἀλλογενῇ εἰσπορεύε-
σθαι ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τρυ-
φάκτου 598, 1
ἀλλότριος· τὰς μὲν γὰρ προΐκας ἀλλο-
τρίας οὔσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων
ἀνδρῶν 669, 25. ἀλλότρια δάνεια
παραχωρούμενοι 669, 15. ἀλλότρια
τῶν εὐτυχεστάτων καιρῶν πάσχοντες
519, 11. νῦν πάσχομεν ἀλλότρια
τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν
519, 17. τῶν ἀλλότρια φρονησάντων
ἐν τοῖς κατὰ τὴν παραγῆν χρόνοις
90, 19
ἀλλοτριότης· ἐκ πολλοῦ χρόνου συν-
εστηκυῖας τῆς ἀλλοτριότητος τοῖς —
ἀσεβέσιν 90, 23
ἄλογος· διασειόμεθα παρὰ τὸ ἄλογον
519, 15
ἄλς· ἄλας 629, 92
ἄλυπος· εὐσεβέστατοι καὶ ἀλυπότατοι
τῶν πώποτε βασιλέων 519, 9
ἀλώπηξ 757, 3
ἀμυθία γὰρ (ἐστὶν) ἀποτρίβεσθαι 315, 82
ἄμαξα· ἀμάξης ἐχούσης τετράγωνον
674, 27
ἀμαρτωλός· ἐάν δὲ μὴ συντελῇ ὁ ἄρ-
χων καὶ οἱ πολῖται τὴν θυσίαν κατ'
ἐνιαυτόν, ἀμαρτωλοὶ ἕστωσαν θεῶν
πάντων 55, 30. 31
ἀμείβω· ἐάν τις — ἀμειβόμενος ἀλφῇ
νόμισμα 515, 18. καθ' ὅσον ἀνθρώ-
ποις δυνατόν ἐστὶν τὰς παρὰ τῶν
θεῶν εὐεργεσίας ἀμειβεσθαι, διατε-
λοῦμεν ἀμειβόμενοι 493, 40. 41
ἀμειπτική· ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία
484, 23
ἄμειψις· τρόπον τινὰ τῆς ἀμείψεως
καινόν 458, 18. τὴν τῶν ἀσσαρίων
ἄμειψιν 484, 11
ἀμελία 383, 117
ἄμεμπτος 443, 9. ἀμέμπτως 485, 14

ἀμεμψιμοίρητος δὲ ἐν πᾶσιν γεγενημέ-
νος 323, 8
ἀμετάθετος· ὅπως ἂν εἰς τὸν ἅπαντα
χρόνον ἀκίνητα καὶ ἀμετάθετα μένη
331, 58. κύρια καὶ ἀμετάθετα 335, 73
ἀμετοίστος· τοῦ ταμίου τῶν ἀμετοίστων
προσόδων 332, 19
ἄμετρος· τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν
ἐγλοιστῶν 669, 51
ἀμιλλάομαι· αἱ τῶν νεωτέρων ψυχῶν
πρὸς ἀνδρείαν ἀμιλλώμεναι 339, 71
ἀμίμητος· Ἀντώνιον μέγαν κάμιμητον
195, 2. τέρψιν ἀμίμητον ἡγούμενος
τὴν οὐσίαν 383, 17. 404, 15
ἄμισθοι (στρατιῶται) 266, 56
ἀμπελῖται γῆ 90, 15. 30
ἀμύνω· καὶ ἄρχοντι καὶ ἀμυνομένῳ
332, 31. ἀμυνεῖσθαι 532, 25. ἀμύ-
νασθαι 323, 21
ἀμφίβολος· τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἅπαξ κεκριμένα
κεινήσας ἢ βουλευθεὶς ἀμφίβολα ποι-
ῆσαι 664, 16
ἀμφιέννυμι· ἀμφιάσαντες 200, 24
ἀμφιετηρίς 51, 28
ἀμφισβητέω· ὑπὲρ τῆς χώρας τῆς ἐτύγ-
χανον ἡμφισβητηκότες 13, 3. 4. περὶ
τῶν ἀμφισβητουμένων συμβολαίων
43, 3. 4. τῶν ἀμφισβητημένων κτη-
μάτων 2, 25
ἀμφισβήτησις περὶ χώρας 502, 2. περὶ
τε τῶν ἀπὸ τῶν συμβολαίων ἀμφι-
σβήτησεων 43, 7
ἀμφοδάρης 483, 41. ἀμφοδάρχι 483,
44. 64. 82
ἄμφοδον· τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθέντων
ἀμφοδῶν 483, 80
ἀνάβασις· πρὸς τὸ ἀληθές τῆς οὔσης
ἀναβάσεως 669, 57. οὐ πρὸς τὴν
οὔσαν ἀνάβασιν Νεῖλου 669, 55. ἡ
τοῦ ποταμοῦ (sc. τοῦ Νεῖλου) ἀνά-
βασις 56, 37. τοῦ τε Νεῖλου τὴν
ἀνάβασιν μεγάλην ποιησάμενου ἐν
τῷ ὁγδόῳ ἔτει 90, 24. τῆς δικαίας
ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ (Νεῖλου) 666, 11.
πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν
ἀναβάσεων 669, 56
ἀναβολικός· ὡς συμβεβληκότων τισὶν

ἀναβολικὰ εἰληφόσι ἐκ τοῦ φίσκου 669, 21
 ἀναγγελία 332, 44
 ἀναγγέλλω· ἀναγγεῖλαι δὲ τοὺς στεφάνους 6, 30. ἀναγγεῖλαι τὰς τιμὰς 763, 26. ἀναγγεῖλαι τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ θεάτρῳ 9, 3. ἀναγγεῖλαι τοῖς Ἑφεσείοις ἐν τῷ θεάτρῳ 10, 10. εἰς μὲν Ῥώμην ἀεὶ πέμπειν τοὺς συνεχῶς ἀναγγελοῦντας τὰ δισταζόμενα 315, 65. ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν ἀναγγεῖλαν περὶ Δικαιάρχου 241, 3. ἀναγγέλλειν δὲ τῷ βασιλεῖ τὸν χειροτημένον, ὅτι ὁ δῆμος πειράσεται μηθενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι τῶν ἄλλων βασιλείων 771, 50
 ἀναγκαῖος· συναγαγόντες — πλείονας τῶν ἀναγκαίων 315, 49. τοὺς ἀναγκαίους 763, 30. ἀναγκαίως (οὖν) κελεύω 665, 68. 669, 41. προέγραψα ἀναγκαίως 669, 8. καὶ περὶ ταύτης ἀναγκαίως προέγραψα 669, 19
 ἀναγορεύω *passim*
 ἀναγραφὴ *passim*
 ἀναγράφω *passim*
 ἀνάγω· τὸ δὲ ψάφισμα τότε καὶ τὸν στέφανον ἀναγέτω ὁ πρεσβευτὰς ὁ αἰρεθεὶς εἰς Ἰουλίδα 44, 13. 14. ὁ ἀναγαγὼν ἢ ἀνενέγκας ἐπὶ τοὺς ἀστυνόμους 483, 185. γνώσεις συνηθειῶν — ὡς πολυπραγμονήσας ὁ ἐνδοξότατος ἑπαρχος τῆς πόλεως ἀνήγαγεν τῇ ἡμετέρᾳ εὐσεβείᾳ 521, 19. ὡς μὴ βραδίως ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παραδείγματι 508, 8
 ἀναγωγή· καὶ ἡ ἀναγωγή τοῦ ἱεροῦ πλοῦ τοῦ Ὀσίριος εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν κατ' ἐνιαυτὸν γίνεται 56, 51
 ἀνάδατος· ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποιεῖν 669, 20
 ἀναδείκνυμι· τῆς πόλεως μόνης τῶν Ἰδῶν — τέμενος ἀναδειχοίᾳς ἡμῖν 763, 63. κοινὸν ἀναδείξας ἑμαυτὸν εὐεργέτην τῶν Ἑλλήνων 763, 9. ἱερὸν ἀπάντων κοινὸν ἀναδείξει θεῶν ἐνθρόνισμα 383, 45. τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν ἀναδεικνύει ἄστυον 234, 24.

τοῦ πολέμου ἔνεκεν, ὃν πρὸς βασιλέα Μιθραδάτην ἀνέδειξαν 441, 49. ὑπάρχου ἀναδεδειγμένου 625, 7
 ἀναδέχομαι· πᾶν τὸ λειπόμενον — ἀναδεξάμενον ἀνάλωμα 764, 22. τὰς τε πρεσβείας ἀνεδέχετο προθύμως 339, 20. κινδύνους πολλοὺς — ἀναδεδεγμένους 441, 9. αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας 595, 35
 ἀναδίδωμι· τὸ ψάφισμα, ὃ ἀνέδωκαν ἄμμι 335, 48. ἀφ' ἧς ἂν τὸ ψήφισμα οἱ ἐγκαλοῦντες ἀναδῶσιν ἐν ἄλλαις ἡμέραις τριάκοντα 437, 78. πεμφθῆναι δὲ καὶ στέφανον —, ὃν καὶ ἀναδοθῆναι ὑπὸ τῶν πρέσβων 456, 61. ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων ἀναδοθεῖσα ὑπὸ Λάχνητος ἐνὸς αὐτῶν 595, 22
 ἀναζητέω· ἀναζητήσας ὅσα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἱερὰ ἐξ Αἰγύπτου ἐξήχθη 54, 20. τὰ παραλελειμμένα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχέων ἀναζητήσαντες 267, 9
 ἀνάθημα, ἀναθήματα *passim*
 ἀναιδής· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16
 ἀναισχυντία 765, 13
 ἀνακαθαίρω· τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθέντων ἀμφοδῶν 483, 79
 ἀνακαθάρισις τῶν ὁδῶν 483, 51. ἔνεκεν ἀνακαθάρσεως 483, 142. εἰς τὴν ἀνακαθάρσιν — τῶν δεξαμενῶν 483, 207
 ἀνακαλέω· ἀνακαλεσάμενος τοὺς τριτηράρχους καὶ ἐξετάσας 773, 5. ἀνακαλούμενοι (τοὺς διαφορομένους) ἐφ' αὐτοὺς (οἱ δικασταί) 43, 9. 10
 ἀνακηρύσσω· ἀνακηρύξαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ 730, 19. ὀγκαρυσσέτω 4, 37. ἀνακαρύσσην 78, 18
 ἀνακομίζω· ἀνακομίσας (τὰ ἱερὰ) μετὰ τῆς ἄλλης γάζης — εἰς Αἴγυπτον 54, 21. 22
 ἀνάκρισις· τεταγμένον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνακρίσεων 374, 6
 ἀναλαμβάνω· τὸ ἡμισυ αὐτοῦ τῆς οὐσίας ἀναλαμβάνεσθαι 569, 43. τὰ ἀνελιγμ-

μένα εἰς τὸ βασιλικὸν χωρία 59, 8.
τῶν ἀνελιγμένων (γυναικῶν ἱερῶν)
ἐκ τῶν οὐσιῶν τῶν γενημένων βα-
σιλικῶν 338, 24. κόσμον Περσικῆς
ἐκθῆτος ἀναλαμβάνων 383, 135.
ἐπειδὴ — ἐν τῷ τελευτικῷ νόμῳ
πλεῖστα τῶν ὑποτελῶν οὐκ ἀνελήμφθη
629, 7. τὰ μὴ ἀνελιγμένα τῷ νόμῳ
629, 11

ἀνάλυσις· ὑπὲρ ἀναλήψεως διαδήματος
383, 102

ἀναλίστω *passim*

ἀνάλωμα *passim*

ἀναμάχομαι· βοηθείας τεύξεσθαι καὶ
ἀναμαχεῖσθαι 315, 63

ἀναμέτρησις τῆς χώρας 669, 59. 61

ἀναμφεσβήτητος κυρεία τῆς χώρας
335, 143

ἀνανεόμαι *passim*. θεὸν Ἀλέξανδρον
ἡ πόλις ἀνανεώσατο 3, 4. τῇμ φιλίαν
τῇμ πρότερον ὑπάρχουσαν αὐτῷι πρὸς
τῇμ πόλιν ἀνανεώσατο 10, 6. 7

ἀνανέωσις· ἄγειν εἰς ἀνανέωσιν 764, 25
ἀναντιρρήτως 335, 138

ἀναπέμπω· ἀναπέμψαι δὲ τῷδε τὸ ψή-
φισμα τοὺς στρατηγούς πρὸς τὸν βα-
σιλέα 329, 51. τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀνα-
πεμπομένων 194, 23

ἀναπλέω· ἀναπλέων 685, 4

ἀναπληρόω· τὸ ἐνλείπον πρότερον περὶ
τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων — διορθω-
σθαι καὶ ἀναπληρωθῆναι 56, 46

ἀναπράσσω· ἀποδοδομένα δάνεια παρὰ
τῶν ἀπολαβόντων ἀναπράσσειν 669, 20
ἀνάρρησις 339, 102

ἀνασκάπτω· καὶ τῷς βώμῃς ἀνέσκαψε
τῷ Δίῳ τῷ Φίλιππῳ 8, 4. 5

ἀναστα· Βερσίνκης ἀνάστης παρθένων
56, 61. 65

ἀνάστατος· τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον
γεῖνεσθαι 669, 52

ἀναστρέφω· ἀμείπτω καὶ ἀδεῶς ἀνα-
στρεφόμενος 323, 5. ἀναστραφεῖσαν
καλῶς καὶ εὐσεβῶς 322, 8. διὰ τὸ
εἰς τὰ βασιλέως πράγματα καλῶς καὶ
δικαίως ἀναστρέφεται 329, 33. μὴ ὀρ-
θῶς ἀναστρεφόμενος 48, 9

ἀναστροφὴ *passim*

ἀνασφῶ· τὰ ἀγάλματα — ἀνέσφωσεν
εἰς Αἴγυπτον 56, 11. ἀνέσφωσεν τὰ
ἀνδράποδα μετὰ πάσης φιλοτιμίας
773, 5. πᾶν μὲν τὸ τῶν ἀνθρώπων
ἀνασφῶει γένος (Ἀντωνεῖνος Σεβα-
στός) 493, 21

ἀνατάκται (Μιλησίαν) 213, 34

ἀνατέμνω· δδὼν κατὴν — ἀνέτεμεν
701, 14

ἀνατολή· ἀπὸ ἀνατολῆς 199, 32. ἀπὸ
μὲν ἡλίου ἀνατολῶν 225, 40

ἀναφέρω· ἀναφέρειν τὰς ἱερὰς παρθέ-
νους στάχυν 56, 68. ὁ ἀναγαγὼν ἡ
ἀνεγέρχας ἐπὶ τοὺς ἀστυνόμους 483,
185. τὸ δὲ γινόμενον εἰς ταῦτα

ἀνάλωμα — ἀνενεγκεῖν τῇ πόλει ἐλ-
λόγῳ 215, 35. ἐκείνοις (τοῖς ἀνθυ-
πάτοις) ἔδει περὶ ὧν ἡ πόρις ἀναφέ-
ρειν 508, 6. ταφῆς ἀναφερομένης καὶ

καταφερομένης 674, 30
ἀναφορά· τὴν δὲ τιμὴν ἀνενεγκεῖν εἰς
τὸ κατὰ στρατεῖαν γαζοφυλάκιον ἐν

τρισὶν ἀναφοραῖς 225, 17
ἀναχωρέω· ἀναχωρήσαντες εἰς Πέργα-
μον 335, 121. ἀναχωρήθην εἰς τὰ

ἄνω μέρη μου 201, 9
ἀνδραγαθία 4, 37. 57, 5. 219, 34. 332, 23.
504, 14. 709, 12. 765, 40

ἀνδράποδα 218, 62. 110. 262, 23. 773,
4. 5. ἀνδράποδα οὐτετρανά 629, 22

ἀνδρεία (-ῆς) 339, 71. 445, 5

ἀνδριάς 339, 104. 415, 2. 476, 5. 490, 8.
505, 10. 566, 5. 28. 705, 6. 709, 11.

763, 55. ἀνδριάντες 472, 6. 529,
28. 29. 533, 24. 537, 15. 567, 15.

ἀνέθηκα αὐτῷ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἓνα
καὶ ἀργύρεον ἓνα καὶ χαλκοῦς γ'
200, 30

ἀνδροφόνος· τοὺς τὴν ψῆφον προσθεμέ-
νους ἀνδροφόνους εἶναι 218, 99

ἀνεγείρω· ἀπὸ θεμελίων ἀνήγειρεν 422, 4.
τὸ στέγος ἐκ θεμελίων καὶ τὸ παμ-
μέγεθες κτίσμα ἀνήγειραν 619, 6

ἀνέκαθεν 566, 25

ἀνέκλειπτος θεραπεία 383, 70

ἀνελλιπής 194, 12. 383, 156

ἀνεμπόδιστος 383, 129
 ἀνευδής· πάσας λειτουργίας — τελέ-
 σαντα ἀνευδῶς 537, 12
 ἀνεπαισθήτους τῆς περιστάσεως (πάντας
 ἐτήρησεν) 194, 13
 ἀνεπηρεάστως 665, 54
 ἀνεπίσταθμος· εἶναι τὸ μὲν ἱερὸν ἄσυ-
 λον, τὴν δὲ κώμην ἀνεπίσταθμον
 262, 13
 ἀνεπιτιμῆτως(?) 7, 4
 ἀνεριθεύτως 7, 4
 ἀνεύθυνος· ἀδικώτατον γὰρ ἐστὶ πολ-
 λοῖς ἐπάγοντα κινδύνους — αὐτὸν διὰ
 παντὸς ἀνεύθυνον εἶναι 669, 43
 ἀνευφημέω· πάντα ἀνευφημῆσαι κε-
 λεύοντα 332, 47
 ἀνεψιά 144, 4. 581, 1
 ἀνεψιός 331, 30. 544, 7
 ἀνήκω· ὑπὲρ τῶν ἐκείνοις ἀνηκόντων
 πάντα κίνδυνον ὑπομενεῖν 532, 17.
 τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν
 ἀνηκόντων 669, 8. πολλὰ τῶν πρὸς
 ἐπιφάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων
 763, 20. τῶν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν
 ἀνηκόντων 763, 36. 43. τὰ πρὸς δό-
 ξαν καὶ μνήμην ἀνήκοντα 771, 53.
 τὰ πρὸς τὴν τελετὴν ἀνήκοντα 764, 8.
 τὰν ἐπικαιροτάταν συμμαχίαν καὶ πρὸς
 σωτηρίαν τὰς πόλεις ἀνήκοισαν ἀγα-
 γῶν 767, 11
 ἀνθεῶν· τὸν βωμὸν καὶ τὸν ἀνθεῶνα
 θεοὺς 365, 7
 ἀνθρώπινος· ὅσα ἀνθρωπίνῃ λογισμῷ
 5, 56. 57
 ἀνθυπατεύω· ἀνθυπατεύοντος 517, 10
 ἀνθύπατος 441, 112. 443, 1. 449, 3.
 450, 2. 451, 3. 458, 4. 57. 62. 80.
 460, 2. 461, 3. 467, 4. 468, 5. 477, 4.
 478, 6. 480, 12. 481, 6. 487, 2.
 493, 42. 511, 11. 512, 7. 568, 6.
 583, 3. 584, 2. 647, 2. τὸ πρὸς ἀν-
 θυπάτῳ 469, 2. ἀνθυπάτῳ τὸ β'
 476, 3. στρατηγὸς ἀνθύπατος Ῥω-
 μαίων 439, 4. ἀνθύπατοι 508, 5.
 ἀνθύπατος Ἀσίας 486, 3. 490, 7.
 495, 16. 518, 4. ἀνθύπατος Ἀχαΐας
 543, 17. 548, 11. ἀνθύπατος Κρήτης,

Κυρήνης 486, 10. ἀνθύπατος Πόντου
 καὶ Βειθυνίας 535, 5
 ἀνιέρωσις· εἰδῶς ποιούμενον τὰ τῆς
 ἀνιέρωσεως 736, 17
 ἀνίκητος Ἄρης 200, 6. 29. ἀνικῆτοις
 (Σεβαστοῖς) 515, 56. Δία ἀνίκητον
 Ἥλιον θεὸν Αὔμον 619, 3. ἀνικῆτῳ
 Σεβαστῷ 647, 3. Διοκλητιανὸν τὸν
 ἀνίκητον 718, 3
 ἀνίλατος· ἀνειλάτους ἔχει ποινάς 383,
 119. δαιμόνων ὀργή — ἀνείλατος
 ἔστω 383, 212
 ἀνῶνα 200, 16
 ἀνωνευέσθαι 200, 27. ἀνωνευόμενοι
 200, 20
 ἀνοίγνυμι· ἀνοίξει δὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ
 τὰς ἱερεῖας τὰ ἱερά 222, 36. τοὺς
 ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερεῖας ἀνοίξαντας τοὺς
 ναοὺς τῶν θεῶν 332, 28. ἀνοίξαντα
 τὸ γυμνάσιον 529, 11
 ἀνοικοδομέω· ἀνοικοδομήσῃ 8, 2
 ἀνορθῶ· ἀνῶρθωσεν 458, 7. τὸ προ-
 πύλαιον χρόνῳ διαφθαρὲν ἀνῶρθωσεν
 ἐκ τοῦ ἰδίου 710, 4
 ἀντεπίτροπος ἐπαρχείας Μαυρετανίας
 Τιγγιτανῆς 480, 5. ἀντεπίτροπον Τι-
 βερίου Ἰουλίου Ἀλεξάνδρου ἐπάρχου
 τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 5
 ἀντιγραφῇ· τὴν θείαν ἀντιγραφὴν —
 προέταξαν 262, 28
 ἀντίγραφον 224, 6. τοῦ ψηφίσματος
 737, 22. τοῦ διατάγματος 669, 2.
 τῆς ὁμολογίας ἧς πεποιτήμεθα καὶ
 τοῦ ὅρκου ἀντίγραφα 5, 71. 72. τὰς
 ὁμολογίας — καὶ τῶν ὅρκων ἀντί-
 γραφα 6, 7. 8. τῆς ἐπιστολῆς 137, 9.
 168, 29. 51. 244, 42. 456, 53. 502, 10.
 τῆς ἐντεύξεως 138, 5. τῆς ἐντεύξεως
 καὶ τοῦ χρηματισμοῦ 736, 24. τοῦ
 ὑπομνήματος 59, 5. ἀντίγραφα 56, 70.
 221, 3. 224, 8. 33. 229, 86. 262, 15.
 453, 29. 43. 665, 4
 ἀντίδικοι 201, 22
 ἀντικαθίζω· καὶ ἀντικαθίσας χώμασιν τε
 καὶ τάφροις καὶ τείχεσιν αὐτὴν (τὴν
 πόλιν) — περιέλαβεν 90, 23
 ἀντικαταλλασσόμενος 763, 13

ἀντιλαμβάνω· καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστου καὶ κατὰ κοινὸν πάντων ἀντιλαμβάνεται προθύμως 51, 9. 10. τῆς τε ἄλλης εὐσχημοσύνης τῆς κατὰ τὸ γυμνάσιον ἀντελάβετο 339, 32. ἀντιλαβοῦ, κύριε Σάραπι 697, 1

ἀντιλέγω· τῶν ἀντιλεγομένων 335, 69.

περὶ τῶν ἀντιλεγομένων 335, 27.

ὑπεξαίρεσιν τῶν ἀντιλεγομένων 335, 6

ἀντίπαλος· ἀντιπάλων ὑπερτέρου 90, 2.

ἐξ ἀντιπάλων χειμώνων 194, 22

ἀντιρρήσις· ἀντιρρήσεως δὲ ἐπενεχθείσης 335, 143

ἀντιστράτηγος τῆς νήσου (Κύπρου) 165, 2.

ἀντιστράτηγος (*pro praetore*) 429, 5.

445, 2. 448, 3. 482, 7. 486, 6. 11. 13.

535, 3. 538, 6. 548, 14. 558, 4.

560, 17. 576, 6. 587, 7. 601, 5.

618, 16. 625, 7. 629, 123

ἀντιταμίας (*pro quaestore*) 441, 88.

ἀντιταμίας καὶ ἀντιστράτηγος (*pro quaestor pro praetore*) 448, 2

ἀντιτάττω· σὺν τῷ τοὺς ἡγεμόνας τῶν

ἀντιταξαμένων ἐλεῖν 654, 4. πρῶ-

τος — προείλετο ἀντιτετάχθαι (Μιθρα-

δάτῃ) 441, 39. τοῖς βασιλέως Μιθρα-

δάτου ἡγεμόσιν δυνάμεσιν τε — ἐπαν-

δρότατα ἀντιτετάχθαι 441, 84. 442, 2.

μηθένα ἀντιτάσσεσθαι τολμᾶν 765, 8.

ἀντιτάττεσθαι μηδένα βούλεσθαι 765,

15. αὐτός τε ἀντετάξατα 765, 16.

τοῖς τε Γαλάταις — ἀντιταχθῆναι

765, 37

ἀντιτιμάω· ἀντιτιμασμένω Ἀγωνίπκω

8, 17. 18. ἀντιτιμασμένω Εὐρυσι-

λάω 8, 62 sqq.

ἀντιφωνέω· ἀντιπεφωνημένα — ἀντί-

γραφα 453, 26

ἀντόμνυμι· ἀντομύναι 484, 39

ἀνύδρος· ἐντὸς πεδίων μεγάλων ἀνύδρων

199, 21

ἀνυπερβάτος· τοῖς ἄλλοις — ἀνυπερ-

βάτοις ὁμοῦ πᾶσιν ἐκόσμησεν 403, 5

ἄνω· μέγας βασιλεὺς τῶν τε ἄνω καὶ

τῶν κάτω χωρῶν 90, 3. τοῦ βασιλέως

τοῦ ἐπιφανῆ ποιήσαντος τήν τε ἄνω

χώραν καὶ τὴν κάτω 90, 46

ἄξια· διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λί-
μυρα πορθμικὴν ὁδὸν τὴν ἄξιαν
572, 9

ἄξιοθέατον κτίσμα 610, 6

ἄξιόλογος *passim*. χώμασιν τε καὶ
τάφροις καὶ τέλχεσιν ἀξιολόγους
90, 24

ἄξιόω *passim*. ἀξίων — διαλυθῆναι
5, 30. 31. καὶ αὐτοὶ ἡξιώσαν με (*co-
luerunt, honore affecerunt*) 201, 7

ἄξιωμα· ἀξιώματα δ' ἐπεχώρησεν Εὐμέ-
νης Φιλεταίρου τοῖς — στρατιώταις
266, 1

δοίκτης· τῆς πόλεως σχεδὸν διοικήτου
γενομένης διὰ τὸ πλῆθος τῶν συκο-
φαντῶν 669, 40

δόκνως βοιτηεῖν 765, 45

ἀπάγω· ἀπήχθη μὲν τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν
πάντα 339, 56. τοὺς ἐν ταῖς φυλα-
καῖς ἀπηγμένους 90, 14

ἀπαίτησις 262, 23. 24. 669, 58

ἀπαλείφω· μηδενὶ ἐξέστω μήτε ἀπα-
λείψαι μήτε ἀχρεῶσαι 573, 15

ἀπαλλοτριῶ· μήτε εἰς ἕτερον ἀπαλλο-
τριῶσαι 383, 183

ἀπαντάω· οἱ ἄλλοι ἱερεῖς πάντες οἱ
ἀπαντήσαντες ἐκ τῶν κατὰ τὴν χώραν
ἱερῶν εἰς Μέμφιν τῷ βασιλεῖ 90, 7.

τὴν καλλίστην κατάστασιν ἀπηντηκέ-
ναι τῶν πραγμάτων 299, 12. τῶν
παρ' ὕμνων πρεσβευτῶν — Εἰρηνίας

καὶ Ἀρχέλαος ἀπαντήσαντες ἐν Δήλῳ
ἀπέδωκαν ψήφισμα 763, 4. ἀπαντή-

σαι δὲ αὐτῷ (βασιλεῖ Ἀττάλῳ) τοὺς
τε — ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας καὶ τοὺς
στρατηγοὺς κτλ. 332, 33. τὴν ἀπαν-

τωμένην καταφθορὰν τῶν ἰδίων τοῖς
ὑπὲρ τῆς πολέως πρεσβεύουσιν 339, 5.
τῆς ἀπαντωμένης ἐκ τοῦ πλήθους

εὐχαριστίας 339, 9

ἀπάντησις· ἴν' εἰδῇ τὴν ἔσχηκεν πρὸς
αὐτὸν ἡ πόλις εὐχάριστον ἀπάντησιν
737, 24

ἄπαξ· ἐν ἄπαξ (*semel*) 201, 17. τὸ μὲν
πρῶτον ἄπαξ (*primum*) 201, 6. ἄπαξ
δύο (*bis*) 201, 2. μετὰ τῶν τριῶν
ἄπαξ (*ter*) 201, 4

ἀπαράιτητος· ἀπαραιτήτως ζημιωθήσεται 669, 39

ἀπαράκλητος· τοὺς ἑαυτὸν — εὐεργετοῦντας ἀπαρακλήτους 248, 25

ἀπαρενόχλητος 383, 166

ἀπαρχή 179, 12. 281. 282, 18. 319, 20.

ἀπαρχομαι· τοὺς ἀπαρξομένους 352, 41

ἀπειλή· ἀεὶ τὴν ἀπειλὴν ἐν τοῖς γράμμασιν ὀρῶντα 521, 14

ἄπειρος· εἰς τὸν ἄπειρον αἰῶνα 383, 43

ἀπεχθίδωμι· τὸν νεωποιοῖν — ἀπεχθόσθαι ὅπως στήλη τε κατασκευασθῇ κτλ. 215, 31

ἀπελεύθερος 419, 3. 481, 4. 523, 2. 526, 1. 606, 4. 620, 5. 629, 90.

660, 6. 665, 35. 678, 5. 707, 6. ἀπελεύθεροι 489, 18

ἄπεργος· τῶν — γενομένων ἀπέργων 266, 7. ἐάν τις ἄπεργος γένηται ἢ παραιτήσεται 266, 11

ἀπεχθής· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπιτηδεύσεως 569, 22

ἀπηλιώτης 176, 9. 178, 10

ἀπλάστως καὶ ἀληθινῶς ἐμ. πᾶσι προσφερομένους 223, 17

ἀπληστία 521, 12

ἀπλότητα 764, 1

ἀπλοῦν οἶκημα 483, 111

ἀποβαίνω· καταναυμαχήσας τοὺς ὑπεναντίους — καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν 552, 4

ἀπόγονος *unus ex posteris* 54, 4. ἀπόγονοι *posterē* 8, 36. 132. 133. 138. 147. 154 al.

ἀπογραφή· τοὺς ἀναφερομένους ἐν ταῖς τῶν παροίκων ἀπογραφαῖς 338, 11. 34

ἀπογράφω· παρὰ τῶν μὴ ἀπογραφομένων ἐνέχυρα λαμβάνειν 629, 107. ἐξουσίαν ἔχοντας στέρησιν ἀπογράφεσθαι τοῦ τὴν ὥνῃν ἔχοντος 572, 24. πλεῦσαι δὲ μόνα τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 31

ἀποδείκνυμι· οἱ ὧς ἑκατέρων τῶν δήμων ἀποδείχθέντες ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων 437, 92. ὑπατος ἀποδεδειγμένος 379, 5. 9. 11. 453, 1. 2

ἀποδείξεις· ἐν πολλοῖς φανεράς πεποίθημαι τὰς ὑπὲρ τούτων ἀποδείξεις 763, 17. οὕτω γὰρ ὁμολογουμένην λήψεσθε μᾶλλον δι' αὐτῶν τῶν ἔργων τῆς ἐμῆς προαιρέσεως τὴν ἀπόδειξιν 763, 49

ἀποδεκτός· ἀποδεκτὰ ὑπάρχειν δεῖν 441, 100

ἀπόδειξις· εἰλικρινῇ καὶ βεβαίᾳ ποιούμενους ὑμᾶς πρὸς τοὺς φίλους ἀπόδειξιν 227, 13

ἀποδέχομαι· οὐκ ἀπεδεξάμην σε τῆς ἐν λόγοις τριβῆς ἔνεκεν 692, 1

ἀποδημέω· ὁ ἀποδημήσων πρὸς τὸν βασιλέα Φαρνάκην κατὰ τὸ ψήφισμα κεχειροτόνηται Φιλόξενος Πειραιεύς 771, 55

ἀποδιδράσκω· ὑπὲρ τῶν ἀνδραπόδων τῶν ἀποδράντων ἐξ Ἰου ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων 773, 4

ἀποθεόω· τοῦ ἀποθεωθέντος ἐν τῷ λέβητι 611, 4

ἀποθέωσις· ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ἐν ᾧ ἡ ἀποθέωσις αὐτῆς ἐν ἀρχῇ ἐγενήθη 56, 56

ἀποικία 233, 18

ἄποικος πόλις 497, 2. ἄποικοι 503, 3

ἀποκαθίστημι *passim*.

ἀποκατάστασις 483, 8

ἀπόκειμαι· οἷς ἀποκίσεται παρὰ θεῶν καὶ ἡρώων χάρις 383, 189

ἀποκομίζω· ὅπως δ' ἂν καὶ νῦν — πενφθεῖ ὁ ἀποκομιῶν τὰ ἐπιβάλλοντα δοθῆναι 771, 45

ἀπόκληρμος· ἐν ἀποκλήμνοις — ὄρεσι 199, 15

ἀποκρίματα 335, 95. 119. 494, 18

ἀπόλαυσις 383, 12. 150. 404, 10. 669, 8

ἀπολαύω· ἡ Αἴγυπτος — νῦν μᾶλλον ἀπέλαυσε τῆς δικαίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ 666, 10. τὴν πόλιν ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν 669, 4. ἴν' εἰδότες ἀπολαύετε τῶν εὐεργεσιῶν 669, 2

ἀπολέγω· ἀπελεξάμην ἑμαυτῷ τοὺς τε νέους αὐτῶν καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας κτλ. 199, 17

ἀπολείπω· ᾧ ἂν ἀπολίπη 266, 9

ἀπολογέομαι· μή τις ὡς ἀγνοήσας ἀπολογησῆται 609, 39

ἀπολογία· τὰς κρίσεις γίνεσθαι — ἐπὶ τῶν ἐστρατηγηκότων ἀνδρῶν ἐξ ἀπολογῆς 484, 54

ἀπολογίζομαι· ἀπελογίζατο 315, 33. 44. ἀπελογίσαντο 233, 35. ἀπολογισάμενοι 219, 46. 223, 6

ἀπολογισμός· ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ οὗ ἐποήσαντο Γλαύκιππος καὶ Διόμανθος οἱ παρ' ὁμῶν 227, 9

ἀπόλυσις τοῦ πένθους 56, 53. 58

ἀπολύω· τούτους μὲν ἀπολύω 664, 12. ὡς ὁ θεὸς Κλαύδιος ἔγραψεν Ποστόμω ἀπολύων 669, 27. πρὸ τοῦ τὸν θεὸν Κλαύδιον ἀπολύσαι 669, 27. ταῦτα ἀπέλυσαν 669, 28. ἀπέλυσα αὐτὸν πρὸς σέ 315, 25. ἀπέλυσα αὐτὸν τῆς παρ' ἐμοὶ ἐν Ῥώμῃ καταμονῆς 475, 18. τοὺς ἐν αἰτίαις ὄντας ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀπέλυσε τῶν ἐν κεκλημένων 90, 14. ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἱερῶν ἐθνῶν τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατὰ πλου 90, 16. τῶν τε — βυσσίνων ὀθονίων ἀπέλυσεν τὰ δύο μέρη 90, 18. ἀπέλυσεν δὲ τὰ ἱερὰ καὶ τῆς ἀποτεταγμένης ἀρτάβης τῇ ἀρούρᾳ τῆς ἱερᾶς γῆς 90, 30. ἀπολελυκώς τὰ μηδέπω εἰσπραχθέντα 669, 31. ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀχθέντα ἔφθασεν κρεῖναι ἀπολύσαι 669, 36. ὥστε ἀπολελυθῆναι τὰ μηδέπω ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα 669, 29. εἴ τι κριθὲν ἀπελύθη ἢ ἀπολυθήσεται 669, 39. ἐάν τὰ ἀπολελυμένα ἄγῃται ἕως τις αὐτὰ κατακρεῖνῃ 669, 40. ἡξίουσαν ζυμηρά τε ὁμῶν ἀπολυθῆναι 751, 5. ἀπέλυσα δὲ καὶ ζυμηρά ὁμῶν 751, 15

ἀπομαρτυρέω· ἀπομαρτυροῦσιν 352, 13. περὶ τούτων ἀπομαρτυρήκασιν οἱ παραγεγόνότες 117, 6. 118, 7

ἀπομερίζω· ᾧ καὶ τὰ καθήκοντα ἀπεμέριστα φιλόανθρωπα 453, 36

ἀπόμοιρα· τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς ἀπὸ τε τῆς ἀμπελιτιδὸς

γῆς καὶ τῶν παραδείσων 90, 15. ἀπόμοιρα σιτηρὰ 55, 15. 20

ἀπομόσιος· ἔστω ὃ ἡ στήλη ἀπομοσία 573, 22

ἀπονέμω· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δίκαιον πᾶσιν ἀπένειμεν 90, 19. ὅπως αἰεὶ φαίνῃσθε τὰς καταξίας τιμὰς τοῖς εὐεργέταις ἀπονέμοντες 763, 23

ἀπονοσφίζομαι· ἐνίων — ἀπονοσφίζόμενων τὰ κοινὰ 515, 49

ἀποπέμπω· ἐάν δέ τινες τῶν πόλεων — μὴ ἀποπέμπωσιν τοὺς ἄρχοντας ἢ τὰς θυσίας εἰς τὴν πανήγυριν 444, 19

ἀποπίπτω· φυκτῆρ — ἔχων ἀποπεπτοκότα κάρυα ἐπτά 214, 48

ἀπόρθητος· ἱεροθεσίῳ τοῦδε κρηπεῖδα ἀπόρθητον 383, 37

ἀπόρρητοι· μηδεμιᾶς ἀπορρήσεως προσερχθεῖσθαι 262, 14

ἀπόρρητος· ἐπὶ τοῦ ἀπορρήτου 371, 4

ἀπόρρους· πλὴν ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν 483, 132

ἀποσκαυάζω· ἀτέλειαν τῆς λείας καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀποσκαύασαν 748, 10. τοῖς ἀποσκαυαζομένοις τῶν ἐγ Μαγνησίας 229, 57

ἀποσπᾶω· ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ἀνηγαμένων 669, 20

ἀποστεῖλλω *passim*

ἀποστερέω· τὸ τῆς περιγινομένης οὐσίας ἀποστερεῖν αὐτοὺς δυνάμενον 484, 57

ἀποστέλιον 674, 4

ἀποτάσσω· τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ γωρίου 229, 103. οἱ ἀποτεταγμένοι ἐπὶ Σχεδίᾳ στρατιῶται 738, 2. τῆς ἀποτεταγμένης ἀρτάβης τῇ ἀρούρᾳ τῆς ἱερᾶς γῆς 90, 30

ἀποτίμησις· ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Δορυλαέων ἐκ τῶν τῆς πολειτείας ἀποτειμήσεων 476, 2

ἀποτρίβεσθαι 315, 82

ἀποφαίνω· ἀφ' ὧν τὰς προσόδους ἀπέφαιεν γίνεσθαι 59, 12

ἀπόφασις· ἀπόφασιν ἔγγραφον ἑκατέρᾳ τᾶν πόλεων ἀποδώσουσι 335, 72. κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἀπόφασιν 502, 14

ἀποχράσμαι· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16

ἀπροφασίστος 383, 129. ἀπροφασίστως 383, 169

ἄπτομαι· μετὰ δὲ ταῦτα — ἥπτετο μᾶλλον ἡμῶν 315, 56

ἀρά 383, 236

ἀραβάρχης 202, 2. 9. 685, 2

ἀραβαρχία 674, 4

ἀργαπέτης 645, 4

ἀργυρίζομαι· ἐξ οὗ συνέβη αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γείνεσθαι 669, 52

ἀργυρικός· τελέσματα σιτικὰ καὶ ἀργυρικά 669, 47. δαπάνας ἀργυρικός τε καὶ σιτικός 90, 21. ἀργυρικός τε καὶ σιτικός προσόδους 90, 11. συντάξεις σιτικός τε καὶ ἀργυρικός 90, 15. κατὰ πᾶν ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 17

ἀργύριον *passim*

ἀργυρισμός· μηδὲν ἄλλο ποιῶν πλὴν ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγματικοῖς 669, 37. οὐ πλέον περιεποίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν πραγματικῶν 669, 63

ἀργυροταμίας 485, 11

ἀργυροῦς *passim*. ἀργυροῦ νομίσματος 484, 40. ἀργυροῦν νόμισμα 515, 28. 59

ἀργυρώματα 214, 26

ἀρέσκω· ἀρέσαντα αὐτοῖς 641, 5. ἀρέσαντα τῇ τε αὐτῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ 646, 12

ἀριθμός· ὑπὲρ τῶν τὸν ἀριθμὸν ἀποδόντων τὸν κύριον καὶ γενομένων ἀπέργων 266, 6

ἀριστεῖον· στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀριστεῖν 248, 33. 46. 332, 7. 45. 763, 25. 771, 24

ἀριστεύω· ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ ἐν παντὶ καιρῷ ἡριστευκότων 557, 14

ἄρμα· ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἀρμάτων καὶ κελήτων 533, 16

ἀρμενιάρχης 652, 5

ἀρμόζω· τοὺς ἀρμόζοντας λόγους (ἐποι-

ήσαντο) 335, 159. ὥς ἤρμοζεν ἐκάστοις 383, 98. ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντὶ 666, 20

ἀρνέομαι· ἅπερ ἀρνούμενων αὐτῶν ἡδέως ἐπίστευσα 484, 31

ἄρξ (*ursus*) 201, 15

ἀροτῆρες βόες 519, 21

ἀρουᾶλις v. φράτερ

ἄρουρα 90, 30. 31

ἀρπάζω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία αὐτῶν 201, 22. ὅτι ἀναλίσχεται τινα ἀρπαζόντων ἀδελῶς τῶν ἐπὶ ταῖς χρεῖαις 665, 18

ἄρσις· καὶ ἀποτυχοῦσιν (τὸ προπεσεῖν ἄνευ Ῥωμαίων ἔχειν) ἄρσιν πρόδηλον 315, 59

ἀρτάβη 90, 30. ἀρτάβας διακοσίας ἐπιχωροῦμεν 168, 22. πυροῦ ἀρτάβας ρπβ' 177, 16. 179, 14

ἀρτοκόπι(ο)ν 177, 19

ἀρτοκόπος 345, 21

ἄρτος· τὸν διδόμενον ἄρτον ταῖς γυναῖξιν τῶν ἱερέων ἔχειν ἴδιον τύπον καὶ καλεῖσθαι Βερενίκης ἄρτον 56, 72. 73. ἄρτοι σίτινοι 200, 20

ἀρχαῖος· τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων χώρᾳ καὶ τῷ Μενελαίτῃ ἀρχαίας γῆς 669, 60. ἀγῶν μὲν δὴ ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν προσελήλυθεν εἰς ἀρχαίου πόρου μυριάδας δώδεκα 509, 14. φρύγη Ἀγαθὸς Δαίμων ποταμὸς καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀπεκατεστάθη 672, 9

ἀρχαιρεσία 48, 11. 527, 3

ἀρχαιρέσια 458, 82. 83

ἀρχιδέατρος 169, 4. 181, 4

ἀρχεῖον· ἐν τῇ στοᾷ πρὸ τοῦ ἀρχείου 268, 18. τοῖς ἐνεστῶσιν ἀρχεῖοις 218, 149. ἀναγράψαι — ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἐν τῷ τοίχῳ 228, 18. μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχεῖων καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν τῆς πόλεως 229, 77. τὰ παραλελειμμένα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχεῖων 267, 9. ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀστυνόμων μὴ θῶνται τὴν γραφὴν τῶν φρεάτων εἰς τὸ ἀρχεῖον 483, 216

ἀρχέμποροι 746, 8
 ἀρχεῦω· ἡρχευκότα (ἐν Πάφῳ) 166, 3
 ἀρχή (*magistratus*) *passim*. ἐν ἀρχῇ
 ὧν 218, 98. τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν (τὰς
 ἀρχάς) εἰσόδου 458, 14. 80. εἰς τὴν
 ἀρχὴν ἐνβαίνειν 458, 22
 ἀρχηγέτης· ὁ θεὸς ὁ ἀρχηγέτης τοῦ
 γένους τῶμ βασιλέων (v. ἀρχηγός)
 237, 5
 ἀρχηγέτις τῆς πόλεως (τῆς Μαγνητῶν)
 Ἄρτεμις (Λευκοφρυγῇ) 231, 7. 232, 8.
 233, 26. 319, 9
 ἀρχηγός (Ἀπόλλων) τοῦ γένους (τοῦ
 Σελευκιδῶν) 212, 13. 219, 26
 ἀρχιάτρος 256, 2. 374, 5
 ἀρχιδικαστής (-ας) 136, 4. 682, 2. 3
 ἀρχιεράομαι· ἀρχιερασάμενον 516, 12.
 544, 14
 ἀρχιερατεύω· ἀρχιερατεύσαντα 485, 4
 ἀρχιερατικός· ὡς καὶ συγγενικοῖς ἀρ-
 χιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσμηθῆαι
 470, 21
 ἀρχιέρεια 544, 28. 545, 2. ἀρχιέρεια
 τῆς βασιλίσσης 224, 5. ἀρχιέρεια
 224, 24
 ἀρχιερεὺς 56, 73. 244, 28. 33. 456, 9. 24.
 495, 10. 16. 516, 2. 15. 540, 4. 541, 3.
 567, 3. — 1. *Sacerdotes summi pro-*
vinciarum in regnis Lagidarum et
Seleucidarum. a) *Cypri*: ἀρχιερεὺς
 τῶν κατὰ Κύπρον 140, 6. ἀρχιερεὺς
 τῶν κατὰ τὴν νῆσον 105, 5. 152, 2.
 155, 5. ἀρχιερεὺς τῆς νήσου 93, 3.
 148, 3. 156, 3. 158, 2. 159, 3. ἀρ-
 χιερεὺς 143, 3. 145, 2. 151, 2. 153, 2.
 157, 2. 160, 4. 161, 4. 162, 3.
 b) *Syriae*: ἀρχιερεὺς Συρίας Κοίλας
 καὶ Φοινίκας 230, 2. — 2. *Sacer-*
dores Augustorum provinciales et
municipales in imperio Romano:
 ἀρχιερεὶ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου
 πάσης 679, 1. ἀρχιερεὺς Ἀσίας 458,
 31. 78. 490, 10. 499, 1. ἀρχιερεὺς
 Ἀσίας ναοῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ 489, 10.
 ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ 509, 3. ἀρχι-
 ερεὺς τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ τῶν
 Γαλατῶν 541, 4. ἀρχιερεὺς τοῦ κοι-

νοῦ Σεβαστηγῶν Γαλατῶν 540, 7.
 ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν
 547, 10. ἀρχιερευσάμενον τῆς Κύπρου
 τοῦ Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος 582, 4.
 ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου 531, 8. ἀρχι-
 ερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ 470, 11. τῶν
 Σεβαστῶν 494, 21. — 3. *Alii sacer-*
doles civitatum et collegiorum: ἀρ-
 χιερέα τοῦ σύμπαντος ἔστου 714, 6.
 ἀρχιερεῖς διὰ βίου τῆς Τύχης 585, 5.
 ἀρχιερέως β' 542, 5. — 4. ἀρχιερεὺς
 μέγιστος (*pontifex maximus*) 379, 2.
 470, 13. 471, 5. 506, 4. 575, 6. 583, 2.
 624, 3. 701, 4. — ἀρχιερεῖς 56, 3.
 90, 6. 224, 23. 28. 563, 17
 ἀρχιερωσύνη 210, 3. 244, 21
 ἀρχιθέωρος 37, 3
 ἀρχιθιασιτεύοντος τὸ δεύτερον 591, 5
 ἀρχικύβητος 99, 2. 3. 143, 3
 ἀρχιπαραφύλαξ 476, 8
 ἀρχιπρύτανις 494, 3. ἀρχιπρυτανίδων
 494, 5
 ἀρχιστολιστής 111, 18
 ἀρχισωματοφύλαξ 99, 1. 111, 8. 113, 2.
 130, 40. 149, 3. τῶν ἀρχισωματοφυ-
 λάκων 132, 5
 ἀρχιταβλάριος Αἰγύπτου 707, 6
 ἀρχιτεκτονέω· ἀρχιτεκτονήσαντα τὴν
 τριακοντήρη καὶ εἰκοστήρη 39, 2. ἀρ-
 χιτεκτονούντος Ποντίου 656, 3
 ἀρχιτέκτων 483, 139. 614, 5. 660, 19. 28
 ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς τῷ Κράτῳ
 συντελείᾳ 565, 12
 ἀρχιφυλακία 566, 17
 ἀρχυπηρέτης τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν
 δυνάμεων 754, 6
 ἄρχων· 1. *summus magistratus*: Ἄγκυ-
 ρανῶν· ἄρξαντα 544, 25. Ἀθηναίων
 343, 4. Βοιωτῶν 81, 2. Δελφῶν
 66, 5. 150, 2. 234, 2. 345, 2. Ἐρχο-
 μενίων 316, 2. Πεσσινουντίων· ἄρ-
 ξαντα 537, 5. Προυσιέων 528, 5.
 Σεβαστοπολιτῶν· ἄρξαντα — πολλά-
 κισ 529, 5. Ταναγραίων 80, 1. Τελ-
 μησσέων 55, 30. 32. 36. 37. Ὠρωπίων
 81, 2. πρῶτος ἄρχων (v. etiam πρωτ-
 ἄρχων) 531, 5. 546, 15. 601, 9.

δὲς τὴν πρώτην ἀρχὴν ἄρξαντα 547, 3.
 ἄρξας τὴν μεγίστην ἀρχὴν τῆς λαμ-
 προτάτης Ἀμαστριανῶν πόλεως 531,
 9. 10. 2. *praefectus in urbem aut
 regionem subditam missus* ἄρχοντα
 — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος 229, 55.
 τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι (ἀπε-
 σταλμένῳ) ὑπὸ τοῦ δήμου 229, 96. 99.
 3. *magistratus provincialis Roma-
 norum* τῷ ἄρχοντι τῷ εἰς Ἀσίαν πο-
 ρευομένῳ 441, 59. 4. *magistratus
 quilibet*: 4, 87. 93. 383, 173. ἄρ-
 χοντες 218, 132. 136. 145. 267, 28.
 332, 18. 34. 345, 12. 383, 188. 437, 65.
 441, 2. 15. 64. 444, 19. 453, 6. 509, 3.
 515, 21. 31. 37. 40. 764, 13. 773, 14.
 ἄρξαντες 192, 4. ἄρχων τῶν Παν-
 ελλήνων 504, 1. 12. 507, 1. ἄρχων
 Θηβῶν (i. q. θηβαρχης) 698
 ἀρχώνης λιμένων ἐπαρχίας Σικελίας
 480, 2. ἀρχώνης λιμένων Ἀσίας
 525, 5. ἀρχώνης σείτου δήμου Ῥω-
 μαίων 480, 3
 ἀρώματα 383, 143
 ἀσέβεια 383, 117. 120. ἔνοχον εἶναι
 ἀσεβείᾳ 262, 15. μέχρι βίας καὶ ἀσε-
 βείας προεληλυθότας 48, 11
 ἀσεβέω· τὸ θεῖον ἡσέβουν 765, 10.
 εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦντας 765, 17
 ἀσεβής· ἀσεβεῖς i. e. *rebelles* 90, 23. 26
 ἀσθένεια 244, 10
 ἀσθενής· ἐπεὶ θλιβέντες ἐμ πλείοσιν
 ἀσθενῶς στήσεται 751, 8
 αἰσάρχης 492, 7. 495, 8. 10. 13. 16.
 498, 3. 514, 9. 516, 13. αἰσάρχης
 ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ 525, 8
 ἀσκησις 339, 38. 71. τῆς περὶ λόγους
 ἀσκήσεως 596, 7
 ἀσχύς· ἐν ἀσχοῖς αἰγείοις 629, 39. 42.
 45. 48. 52. 59. 62. 149
 ἀσπάζομαι· ἀσπασάμενοι 219, 43
 ἀσπιδοειδὲς βασιλεία 56, 62. ἀσπιδοει-
 δεῖς βασιλεῖται 90, 44
 ἀσπίς (*serpens*) 90, 43
 ἄσπορος δὲ ἡ πλείστη χώρα ἐγένετο
 339, 56
 ἀσπρατούρα 484, 25

ἀσσάριον 484, 13. 629, 94. ἀσσάρια
 480, 10. 484, 9. 11. 22. 629, 33. 75.
 76. 77. 82. ὅτι δεῖ πρὸς ἀσσάριον
 πάντα τὰ τέλη λογεύεσθαι 629, 155
 ἀστασιάζω 229, 40. 65
 ἄστειπτος· τὴν ὁδὸν ἄστειπτον οὔσαν
 606, 5
 ἀστήρ 194, 19
 ἄστρον 56, 38. 41. τὸ ἄστρον τὸ τῆς
 Ἰσίου 56, 36
 ἀστυνομέω· ἀστυνομῶν 483, 1
 ἀστυνόμοι Περγαμηνῶν 483, 7 sqq.
 ἀσύγκριτος 528, 1. 531, 5
 ἀσυκοφάντητος 383, 157
 ἀσυλία 66, 2. 81, 16. 150, 14. 241, 20.
 270, 11. 305, 16. 352, 60. 441, 132.
 736, 18. 760, 9. ἀσυλία 80, 4.
 316, 11. ὑπάρχειν — ἐν σύλοις ἀσυ-
 λίαν 730, 24. ἐπιχωρῆσαι καὶ τούτῳ
 τῷ ἱερῷ ἐντὸς αὐτοῦ περιβόλου τὴν
 ἀσυλίαν 761, 8. ἀσυλίαν τῆς παρ'
 ὁμῶν Περσικῆς θεᾶς — βεβαίῳ ὁμῶν
 333, 1. πρεσβεύσαντα πρὸς τὸν Σε-
 βαστὸν ὑπὲρ τῆς ἀσυλίας τοῦ Διδυ-
 μέως Ἀπόλλωνος 472, 11. πρὸς τῇ
 προὔπαρχοῦση ἀσυλίᾳ τοῦ ἱεροῦ 473, 9.
 μενούσης τῆς παρὰ τῶν πλησίον ἱερῶν
 συγκεχωρημένης ἀσυλίας 736, 5
 ἄσυλος· τὰν πόλιν τῶν Σμυρναίων ἱερὰν
 καὶ ἄσυλον εἶμεν 228, 5. 13. τὰν πό-
 λιν — καὶ τὰν χώραν ἀναδεικνύει
 ἄσυλον 234, 24. τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύ-
 λου (πόλεως) 257, 4. 575, 9. 587, 2.
 595, 2. 603, 4. 752, 3. τό τε ἱερὸν —
 ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν 229, 12.
 ἔνια δὲ τῶν ἐπισήμων (ἱερῶν) καὶ
 ἄσυλα γεγονέναι 761, 4. τῷ μὴ
 εἶναι ἄσυλον 761, 7. ὥς εἶναι τὸ
 μὲν ἱερὸν ἄσυλον 262, 13. τὸ τέμε-
 νος — ὅπως ἄσυλον ὑπάρχῃ 441, 57.
 ὁ τόπος ἄσυλος ἔστω 455, 13. τὴν
 προσευχὴν ἄσυλον 129, 10. πρόσδοον
 ἦν ἐγὼ κτήμα θαμνόνων ἄσυλον ἀν-
 ἐθηκα 383, 200. ἱερὸν νόμον — τη-
 ρεῖν ἄσυλον 383, 115. ἐν στήλαις
 ἀσύλοις ἐχάραξα 383, 110. ἀσύλοις
 γράμμασιν ἀνέγραψεν 383, 8

ἀσφάλεια 81, 16. 270, 11. 352, 60. 760, 9.
 ἀσφάλια 80, 4. μετὰ πάσης ἀσφα-
 λείας 332, 32. ἕνεκα τῆς κοινῆς
 ἀσφαλείας 338, 8. ὅπως τὰ θ' ἱερὰ
 καὶ οἱ ἐν αὐτῇ (τῇ χώρῃ) πάντες ἐν
 ἀσφαλείᾳ ὡς ἐν 90, 21. τὴν τῆς οἰκου-
 μένης ἀσφάλειαν 669, 10
 ἀσφαλής· διὰ τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὁμα-
 λῶν 701, 10
 ἀσφαλίζω· καθὰ ἡσφάλλισται 515, 25.
 καὶ τὸ ἔθνος διὰ παντὸς εἰρηνεύεσθαι
 ἡσφάλλισατο 613, 4
 ἀσχολεύομαι· τῶν διὰ τῆς μερίδος ἀσχο-
 λουμένων ὑπ' αὐτοῦς 177, 12
 ἀτακτέω· ἀτακτησάντων — τοῦ ἔθνους
 τῶν Βουγαειτῶν 200, 6
 ἀτάκτημα· ζημιούσθωσαν — καθ' ἕκα-
 στον ἀτάκτημα 483, 46. 56. 66
 ἀτέλεια 58, 9. 150, 14. 213, 39. 215, 23.
 229, 102. 104. 266, 10. 270, 11.
 305, 16. 455, 7. 9. 669, 29. ἀτέλεια
 πάντων 66, 3. 241, 20. δεδῶσθαι αὐτῷ
 ἀτέλειαν πάντων τὸμ πάντα χρόνον
 4, 29. 30. ἀτέλειαν ὧν ἂν εἰσάγῃ
 (εἰσάγῃται) ἢ ἐξάγῃ (ἐξάγῃται) εἰς
 τὸν ἴδιον οἶκον 9, 4. 10, 13. ἀτέλειαν
 τῆς λείας καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀπε-
 σκεύασαν 748, 9. ἀτέλεια 316, 11.
 ἀτέλειαι 669, 26
 ἀτελής· τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν
 χωρίων κατακομίζοντας ἀτελεῖς εἶναι
 629, 162. ἀτελής ἔστω ἐξάγων τὰ αὐ-
 τοῦ ὑπάρχοντα 266, 12. ἀτελεῖς ὄντες
 455, 15. ἀφείκεν ἀτελεῖς τῶν τε ξυ-
 λίνων καρπῶν καὶ ἐννομίων 55, 13. 14.
 ἀφῆκεν πάντων ἀτελεῖς 55, 21. τῶν
 ἐν Μουσειῷ σειτουμένων ἀτελῶν φι-
 λισόφων 714, 5. πανηγύρεις ἀτελεῖς
 262, 12
 ἀτιμάζω· καθωσιωμένων ἡρώων ἀτιμα-
 σθεῖς νόμος 383, 118
 ἀτιμητέι 218, 69
 ἄτιμος· ἄτιμον εἶναι 218, 103. 527, 8.
 ἄτιμοι ἔστωσαν 218, 140. εἶναι
 αὐτοὺς καὶ αὐτὰς ἀτίμους τε καὶ
 τὰ ἑκατέρων ὑπάρχοντα τῆς πόλεως
 338, 29

ἄτοκος· ὅσοι ἂν προδανείσωσιν ἄτοκα
 46, 5. 6. οἷδε ἔδωκαν τῷ δῆμῳ
 ἄτοκα χρήματα 46, 7. 8
 ἀτραπός· ἐὰν μὴ τινες — ἀτραποῖς
 χρῶνται 483, 29
 ἀτυχής· εἰς ἀτυχῆς μεταβεβηκὸς σχῆμα
 458, 6
 αὐγουρ· acc. αὐγουρα 467, 3
 αὐθαίρετος γυμνασιάρχος 583, 8. 14
 αὐθημερόν 218, 23. 34. 483, 84
 αὐθιτελής· ταῖς δίκαις ἐγδεδίκασκε παί-
 σαις αὐθιτελέας 7, 4
 αὐλή 619, 3. παρεγομένων δὲ τὰς ἐν
 τῇ αὐλῇ χρεῖας 168, 37. ἡγεμόνες
 τῶν περὶ αὐλὴν ἐπιλέκτων 731, 5.
 τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων 735, 4
 αὐλητής τραγικός 51, 62
 αὐλίζομαι· ἑαυτὸν ἐπιδίδωσιν τεῖ πόλει
 ὥστε αὐλίσασθαι αὐτόθι ἐν ἡμέραις
 δυοσίν 730, 7
 αὐστηροὶ τόποι 168, 57
 αὐτόκλητον ἐπιδοῦς ἑαυτὸν 194, 11
 αὐτοκράτωρ· πρὸς ᾧ Πρεπέλαον ἔπεμ-
 ψαν αὐτοκράτορα 5, 28. στρατηγὸς
 αὐτοκράτωρ 140, 6. 147, 4. 156, 2.
 συνθεῖναι περὶ τούτου τοὺς ἀφισταλ-
 μένους αὐτοκράτορας 265, 10. *im-*
perator 379, 4. 441, 102. 442, 9.
 453, 1. 471, 8. 493, 45. 502, 4.
 504, 16. 506, 5. 507, 6. 520, 9. 582, 2.
 595, 5. 15. 28. 669, 9. 679, 8. 701, 6.
 718, 1. 723, 1. αὐτοκράτορες 494, 24.
 508, 11. 515, 27, 53. 516, 10. cf.
 etiam ind. VII.
 αὐτονομία 5, 55. 6, 9. 223, 26. 229,
 10. 65. 237, 2
 αὐτόνομος ἦν καὶ ἀφορολόγητος ἡ πόλις
 ὁμῶν 223, 22. Ἀμισοῦ ἐλευθέρως καὶ
 αὐτονόμου καὶ ὁμοσπόνδου Ῥωμαίοις
 530, 2. (πόλεως) ἀσύλου καὶ αὐτο-
 νόμου 575, 10. 587, 3. 595, 2. 603, 4.
 αὐτονόμους εἶναι καὶ ἐλευθέρους 1,
 3. 4. ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι ὄντες
 6, 15. 16
 αὐτοσαυτοῦ 345, 10
 αὐτόστολος· ἐὰν δέ τις αὐτόστολον ναυ-
 λώσῃ 572, 41

αὐχὴν· περὶ κορυφὴν Ταυρείων αὐχένων 383, 126
 ἀφεδρών· ἀφεδρώνων 483, 220. τῶν δημοσίων ἀφεδρώνων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ὑπονόμων 483, 221
 ἀφειδέω· οὐκ ὀλίγων ἀφειδῆσαντα χρημάτων 640, 12
 ἀφειδής· ἐπιθύσεις ἀφειδεῖς λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 142
 ἀφηγέομαι· ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν 458, 65. τοὺς ἀφηγησάμενους τῶν ἀποστάντων 90, 27
 ἀφθαρτος· τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας ὑμῶν 569, 24
 ἀφθονος· κρατῆρας ὑποληνίου ἀφθόνου κράματος πληρῶν 383, 147. ὑδρεύμασιν ἀφθόνοις 701, 12
 ἀφιέρω· ἡ πόλις τὸ προπύλαιον σὺν τῇ στοᾷ ἀφιέρωσεν 625, 6. ἀφιέρωσα 383, 85. ἀφιέρωσεν 531, 13. ἀφιέρωθη ὁ πύργος 615, 2. τοὺς — αἰωνίους Αὐγούστους τῇ συνήθει καθοσιώσει ἀφιέρωσεν 723, 9. βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος ἀφιέρωσεν τὴν πόλιν τῇ Ἀθητῷ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι 746, 2
 ἀφίημι· 1. τινά τινος· τῆς δὲ συντάξεως ἀφίημι τῇμ Πριηνέωμ πόλιν 1, 13—15. 2. τινί τι· ὅσα — ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀφίηθι 435, 9. ἀφείκεν 436, 8. τῶν — προσόδων καὶ φορολογιῶν τὰς μὲν — εἰς τέλος ἀφῆκεν 90, 12
 ἀφίστημι· τοὺς ἀφηγησάμενους τῶν ἀποστάντων 90, 27. τὴν Θηβαῖδα ἀποσταῖσαν — νικήσας 654, 2. πειράσομαι καὶ νῦν τῆς τοιαύτης προθέσεως μὴ ἀφίστασθαι 763, 44
 ἀφόρητος· ἀφορήτου πᾶσιν ὄντος 515, 8
 ἀφορία· αἱ ἐπιγενόμεναι κατὰ τὸ συνεχὲς ἀφορίαι τοῦ σίτου 339, 57
 ἀφορίζω· ἀφορίσαι αὐτῷ (Ἀντιγόνωι) τέμενος 6, 20
 ἀφορμή 508, 10. ἐκ τοιαύτης ἀφορμῆς 484, 34. οὐδεμιᾶς ἂν ἀπὸ ἡμέρας — ἕκαστος — εὐτυχεστέρας λάβοι ἀφορ-

μὰς 458, 13. ἵνα ἀφορμὴ γένοιτο τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν τιμῆς 458, 16
 ἀφορολόγητος 228, 7. ἀφορολόγητος ἦν ἡ πόλις 223, 23. ἀφορολόγητους εἶναι συγχωροῦμεν (ὑμᾶς) 223, 26
 ἀφοσιώω· κατάλυσιν ὧν ἀφωσίωκα θυσιῶν 383, 202. τῶν πατρίων ἡμῶν θεῶν ἐνθάδε (ἐκεῖ) ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς 595, 10. 24
 ἄφρακτα πλοῖα 773, 4
 ἀχρειώω· μηδενὶ ἐξέστω μήτε ἀπαλεῖψαι μήτε ἀχρεώσαι 573, 16
 ἄχυρα 527, 5. 629, 87
 βαλανεῖον· ἐπὶ βαλανείων τοῦ Σεβαστοῦ 714, 8
 βαρβαρικὸς ψυκτήρ 214, 47
 βάρβαροι 199, 20. 763, 10. 765, 15. 16. 19. 21. 32
 βαρέω· τὰ ἀναλώματα — ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν 595, 15. αὐτοῖς ἐλογίσαντο ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶσιν 595, 29
 βαρύνω· ἵνα δὲ μηδαμῶθεν βαρύνῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους συναλλαγὰς 669, 18. μὴ βαρυνομένην καινοῖς καὶ ἀδίκοις εἰσπράξει 669, 5
 βασιλεία· 1. *regium imperium passim*. ἡ' ἔτει τῆς ἐκείνου βασιλείας. 331, 40. ἔτει τῆς ἐμῆς βασιλείας εἰκοστῇ ἐβδόμῃ 199, 39. παραλαβὸν τὴν βασιλείαν 219, 3. Φίλιππος δὲ ὁ Φιλίππῳ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλέξανδρῳ τὰμ βασιλείαν παρέλαβον 4, 4. παραλαβὸν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν Αἰγύπτου κτλ. 54, 5. 6. ἐν ᾗ παρέλαβεν τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 56, 6. ἦν ὁ πατήρ στέρξας ὀνόμασεν ὅτ' ἐμὲν βασιλείαν, ὅτ' ἐμὲν ὄρασιν αὐτοῦ 56, 56. — 2. *terra regi subdita* 224, 22. ἀπὸ τῶν τῆς ἐμῆς βασιλείας τόπων 199, 14. μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἰδίας βασιλείας 248, 15. ἅπαντες οἱ κατ' ἐμὴν βασιλείαν 383, 81. — 3. *insigne regni quod capiti imponitur* 56, 61. 62. 63. 67. 90, 1. 45. τὰς τοῦ βασιλέως χρυσᾶς

βασιλείας δέκα 90, 43. ἡ καλουμένη
 βασιλεία ψχέντ 90, 44. ἀσπιδοειδεῖς
 βασιλεῖαι 56, 62. 90, 44
 βασιλειον· 1. *regia*: ἔγγιστα τοῦ βασι-
 λείου 199, 1. 2. *insigne regiae mai-
 statis* 90, 45. 3. *domus magistratus
 cui nomen* βασιλεύς *in libera repu-
 blica*: τὴν συνοικίαν τὴν πρὸς τῷ
 βασιλειῳ 326, 22
 βασιλεύς *passim* (cf. etiam ind. VI).
 βασιλεὺς Ἰώνων 489, 15. βασιλῆες
 (ἀρχὴ Μυτιληναίων) 2, 1. 9. 13
 βασιλικός· τῇ βασιλικῇ βουλῇ καὶ δυ-
 νάμει 441, 46. βασιλικῶν δαιμόνων
 383, 116. εἰς βοήθειαν ἀγώνων βασι-
 λικῶν 383, 66. βασιλικά ὀφειλήματα
 90, 13. ἀναγράψαι εἰς τὰς βασιλικὰς
 γραφάς 225, 23. βασιλικὴ χώρα 221,
 41. 68. βασιλικὸς νόμος (ἐν Περ-
 γάμῳ) 463, 1. βασιλικὴ ὁδός 225,
 41. 48. τῶν οὐσιῶν τῶν γεγεννημένων
 βασιλικῶν 338, 25. βασιλικοὶ λαοὶ
 221, 46. βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρ-
 μωνθείτου καὶ Λατοπολείτου 683, 1.
 βασιλικοὶ γραμματεῖς 139, 6. 665, 31.
 γραμματέως Φιλῶν 204, 1. — βα-
 σιλικοὶ *substantive* (*servi regis*):
 338, 21. — βασιλικὴ *substantive*
 (*porticus*): ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τῆς βασι-
 λικῆς 511, 15. — βασιλικόν *substan-
 tive* (*aerarium regium*): τὰ ἀνει-
 λημμένα εἰς τὸ βασιλικόν χωρία 59, 9.
 τῶν εἰς τὸ βασιλικόν συντελουμένων
 90, 17. τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸ βασι-
 λικόν 90, 29. ἐφ' ᾧ οὐδὲν ἀποτελεῖ
 εἰς τὸ βασιλικόν 225, 9. ὅπως αὐτοῖς
 διδῶται ἐκ βασιλικοῦ τὰ τε μετρή-
 ματα καὶ τὰ ὀψώνια τὰλλα ὅσα εἰσθῆι
 ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς 229, 107
 βασιλῖς· ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ 595,
 17. 30. εἰς τὴν βασιλίδα ταύτην πό-
 λιν (Κωνσταντινούπολιν) 521, 22
 βασιλίσκος 201, 1. 10. βασιλίσκοι 200,
 18. 28
 βασιλίστα *passim*
 βασιλισταί 130, 6
 βάσις 491, 14. τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθά-

μαντος σὺν τῇ βάσει 481, 6. τὴν
 βάσιν (τοῦ ἀνδριάντος) ἐκ τοῦ ἰδίου
 κατασκευάσαντος 476, 5. τὸν ἀνδρι-
 άντα σὺν τῇ βάσει ἀνέθηκε 705, 6.
 ἐπὶ καθωσιωμένων βάσεων 383, 8.
 ἐπὶ τῶν βάσεων 480, 9. ἀναγράψαι
 δὲ τότε τὸ ψήφισμα — ἐπὶ τῆς βά-
 σεως τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως Πτολε-
 μαίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ἀρσινόης
 81, 25. ἀναγράψαι τότε τὸ ψάφισμα
 ἐν τᾷ βάσει τᾷ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου
 234, 33. ἀναγραφάτωσαν — ἐπὶ τῆς
 βάσεως τῆς Ῥώμης 762, 15
 βαφεύς 491, 11
 βέβαιος· βεβαίαν δεῖ τὴν πρωτοπραξίαν
 φυλάττειν 669, 25
 βεβαίω· ἀσυλίαν τῆς παρ' ὑμῖν Περ-
 σικῆς θεᾶς ἐπὶ τούτῳ βεβαίῳ ὑμῖν
 333, 2
 βέλτιστος· ἀπὸ τοῦ βελτίστου 229, 49.
 266, 25. ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου
 735, 20
 β(ε)εφ(ικιάριος) 615, 5
 βῆμα (*basis staturae*)· ἐπὶ βήματος τοῦ
 λευκοῦ λίθου 219, 36. ἐπιγράψαι ἐπὶ
 τοῦ βήματος 299, 15
 βία· πρὸς βίαν *passim*
 βίαιος· ἐάν τις ὑμῖν ἐπιδημήσῃ βιαίως
 609, 10
 βιβλ- v. βυβλ.
 βιθυνιάρχης 525, 7. 528, 10. 531, 10
 βίος· διὰ βίου *passim*. (ὅτα δὲ) Ἀλέξαν-
 δρος διὰ[λ]αξεν τὸν μετ' ἀνθρώπων
 βίον 4, 3. 4. τῆς πραγματικῆς καὶ
 τῆς κατὰ τὸν βίον εὐταξίας 329, 8
 βλάβη· τοὺς δὲ θαρροῦντας μὴ ἀνέχε-
 σθαι βλάβης 521, 13
 βλάπτω *passim*
 βλύω· παρ' ὅρει θερμῶν ὑδάτων βλύοντι
 199, 11
 βόειος· σὰρξ βοεῖα 78, 21
 βοήθεια· τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοή-
 θειαν ἀνηκόντων 669, 8
 βοηθέω· βοηθεῖτω κατὰ τὸ εὐκαιρον
 762, 4. βοιηθῶν τῇ χώρᾳ 765, 34.
 ἀόκνως βοιηθῶν 765, 45. βοιηθήσαντα
 αὐτῇ (τῇ συνοδίᾳ) παντὶ τρόπῳ 633, 2.

- βοηθήσαντα αὐτοῖς (τοῖς ἐμπόροις) 638, 2. ἐβαθόνη 4, 21. βαθόνει τᾷ πόλει καὶ τᾷ δικαίᾳ 8, 27. 28. βαθόνει τᾷ πόλει καὶ τοῖς νόμοις 8, 77, 78
- βοηθός ἐπιτρόπων ῥεγιῶνος Φιλαδελφη-
νης 526, 1
- βορρᾶς 176, 8. 178, 10
- βουθουσία 595, 11. 26
- βουθυτέω· ἐβουθύτησαν 352, 78. βου-
θυτήσας 764, 51. βουθυτήσαντες
248, 19
- βούλαρχος 516, 4
- βουλευτήριον· Ἀλικαρνασσεῶν 46, 10
- βουλευτής 209, 4. 644, 2. 671, 3. 755, 4.
βουλευταί 515, 41. 44. 764, 13.
βουλευταί ἱερεῖς ἐν Αἰγύπτῳ 56, 29.
30. 72
- βουλεύω· βουλεύειν περὶ τοῦ ἀναθήμα-
τος τὸν δῆμον 218, 125. ὁ δὲ δᾶ-
μος — βολλεύετω 2, 34. βουλεύον-
των (ἐν Δελφοῖς) 66, 5. 150, 2. 345, 2
- βουλή *passim*. βουλὴ τῶν χ' (ἐν Ἀθή-
ναις) 428, 2. τῶν φ' 587, 14. ἡ βουλὴ ἡ
ἐξ Ἀρείου πάγου 428, 1. 505, 1. 587, 13
- βούλησις· κατὰ τινα θείαν βούλησιν
458, 15. τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ βου-
λήσει 669, 17. γίνωιτο δὲ τῇ βου-
λήσει μου καὶ τὰ πράγματα συνεξα-
κολουθεῖν 763, 46
- βουλογραφῆσαντα (ἐν Ἀγκύρᾳ) 549, 2
- βοῦς 352, 52. θύειν — βοῦν τριέτην
55, 27. 28. ἀπὸ τῶ βόας τῶ θυομένου
78, 17. βόας 200, 13. 15. 214, 62.
βοῶν οὓς ἀγοράσαντες ἐκ τῆς αὐτοῦ
ἐξηγάγοντο 748, 11. τοὺς ἀροτῆρας
βόας 519, 21
- βραδύνω· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐπορία
— τῶν φόρων βραδύνει 515, 53
- βραδύς· τοῦ βράδειον ἀπολαῦσαι τὴν
πόλιν τῆς προσηκούσης προσόδου
502, 17
- βρέχω· πρὸς τὸ ἀληθὲς τῆς οὔσης ἀναβά-
σεως καὶ τῆς βεβρεγμένης γῆς 669, 57
- βρωτός· τῶν βρωτῶν τὸ κατὰ τὸν νόμον
τοῦ γόμου δηνάριον εἴσθῃ διδοσθαι
629, 159
- βυβλιοθήκη· τεταγμένον ἐπὶ τῆς ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ μεγάλης βυβλιοθήκης
172, 6. ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιο-
θηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν
679, 5
- βύβλος· καταχωρισθήσεται εἰς τὰς ἱεράς
βύβλους 56, 70
- βύσσινά δθόνια 90, 17. 29
- βωμός 6, 21. 17, 6. 52, 3. 55, 25. 97, 9.
102, 5. 103, 7. 168, 7. 175, 11.
225, 46. 229, 84. 332, 10. 13. 43.
365, 5. 423, 6. 496, 12. 526, 3.
533, 77. 607, 6. 620, 7. 623, 7.
634, 2. βωμὸς βασιλέως Λυσιστράτου
11, 17. βασιλέως Σελεύκου 212, 5.
παρὰ τὸν βωμὸν τῶν βασιλέων 222, 42.
παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Σεβαστοῦ 532, 41.
βωμοί 8, 4. 56, 52. 65, 8. 90, 34.
383, 143. παρὰ τοῖς βωμοῖς τοῦ Σε-
βαστοῦ 532, 38
- γάλα· ἀναχομίσας (τὰ ἱερά) μετὰ τῆς
ἄλλης γάλης 54, 21. 22
- γαζοφυλάκιον· τὴν δὲ τιμὴν — ἀνε-
νεγκεῖν εἰς τὸ κατὰ στρατείαν γαζο-
φυλάκιον 225, 16
- γαλατάρχης 542, 2. 3. 547, 11. 549, 3
- γαληνός· πάντων — ἤρεμον καὶ γαλη-
νὸν τὸν βίον διαχόντων 519, 11
- γαμβρός 331, 6. 546, 5
- γαμετή 206, 9
- γαμέω· τὸν γαμήσαντα βασίλισσαν Ῥο-
δογούνην 391, 8. 392, 11
- γεῖσον· στεγάζοντες — γείσειν λιθίνους
483, 127. τὰ γείση 483, 129
- γεινία· κατὰ γεινίαν 383, 98
- γεινιάσις· τὴν γεινιάσιν 483, 32. κατὰ
τὰς γεινιάσεις 483, 27
- γεινιάω· ὁδὸς — καταρηρομένη ὑπὸ
τῶν γεινιώντων 225, 45. τὸν ἀπὸ
τῶν γεινιώντων Θρακῶν φόβον
339, 17
- γείτων· γείτονες 483, 103. 123. 124.
135. 140. 156. 210
- γεμίω· τραπέζας μὲν ἱεράς πρεπούσης
θοήνης γεμίζων 383, 146
- γενεάρχης 531, 3. 7

γενέθλιος ἡμέρα 111, 29. 194, 27. 352, 81. 456, 20. 28. 458, 4. 19. 22. 52. 55. γενεθλία ἡμέρα 222, 6. γενέθλιοι ἡμέραι 383, 132. ἐν ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλίοις ἡμέραις 493, 50. — ἡ γενέθλιος (*substantive*): τὴν γενέθλιον αὐτοῦ (τοῦ αὐτοκράτορος) 493, 26. γενέθλιος — σώματος, — διαδήματος 383, 83. — τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως 56, 5. 90, 46. ἐν τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως καθ' ἕκαστον μῆνα 339, 35

γενέσιος· τῇ γενεσίῳ Τιβερίου Καίσαρος 583, 14

γένεσις· ὑπὲρ γενέσεως ἐμῆς 383, 101. τὸ ἀπὸ τῆς ἐκείνου (τοῦ Σεβαστοῦ) γενέσεως ἄρχειν τῷ βίῳ τὸν χρόνον 458, 48. τὴν γένεσιν βασιλέως Πτολεμαίου 56, 25

γένημα· σὺν τοῖς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους γενήμασιν 262, 9

γενναῖος· κυρίῳ γενναίῳ Βαλμαρκῶδι 589, 1

γεννάω· τοῦ μεταμέλεσθαι ὅτι γεγέννηται 458, 11

γένος· 1. *progenies*: ἐπάρματος ἔστω καὶ ἄτιμος καὶ γένος 4, 102 sqq. κατάρατον ἔμμεναι καὶ αὐτον καὶ γένος τὸ κῆνον 8, 23. ἱερεὺς διὰ γένους 470, 5. 2. *gens*: γένους τῶν Ἐπιλαϊδῶν 513, 10. οἱ ἐγ γένους Ζαβδιβωλείων 635, 4

γεραιός· 1. *adjective*: τῶν ἐχρόνων αἱ τῷ γεραιτάτῳ 4, 34. 35. 2. *substantive*: οἱ γεραιοὶ i. q. γέροντες, μετέχοντες τῆς γερουσίας· τῇ πόλει καὶ τοῖς γεραιοῖς χαίρειν 751, 1

γεραιῶν· αἰεὶ διὰ τῶν ἱερέων γεραιεῖσθαι παρήγγειλα 383, 104

γεραρός· προσεξεῦρε τιμὰς ἐπιφανῶς γεραράς 383, 35

γέρας· αὐτὸς μὲν ὡς ἔθος ἱερωσύνης τιμῇ γέρας ἐξαιρούμενος 383, 152

γεροντεία· τιμηθέντα γεροντεῖα 534, 2

γερούσια Ἐφεσίων 508, 5. Καστωλλίων 488, 2. Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρῳ

485, 1. 6. Μιλησίων 472, 15. Περγαμηνῶν 764, 18. Τερμησεσίων τῶν πρὸς Οἰνοάνδοις 566, 3

γέρων· ἱερεὺς τῆς τῶν γερόντων Ὁμονοίας 479, 11

γέφυραι 175, 9

γεωμέτρης· γεομέτρας ἐπιτηδεύους λεξάμενος 502, 11

γεωργέω· θαρροῦντας οὖν οἰκεῖν καὶ γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους 669, 57. τῶν γεωργοῦντων 669, 6. οἱ καθ' ἑλπὴν τὴν χώραν γεωργοῦντες 669, 46. (γῆς) γεωργουμένης εἰς τὸ ἐν Ἐλεφαντίνῃ ἱερὸν 168, 59

γεωργία· λέγοντες εἰς γεωργίας ἀγεσθαι 664, 11

γεωργός 55, 19. γεωργοὶ 519, 7. δημοσίους γεωργούς 669, 32

γῆρας 475, 18

γινώσκω, γινώσκω· καὶ πᾶσαν τὴν πέριξ χώραν γινώσκω ἐμὴν εἶναι 1, 10. τὸν Σόλωνα μᾶλλον ἀπεδεξάμην ἔσχοντε ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ γεινωσκομένοις 453, 34. ἔγω δᾶμος 8, 33. 121

γλυκύς· ἀδελφῶ γλυκυτάτῳ 382, 7. τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτάτην σύνβιον μου 526, 4

γνήσιος· τὸ πρὸς τὴν πατρίδα γνήσιον καὶ ἐκτενές 339, 7

γνώμη (στρατηγῶν, πρυτάνεων *sim.*) *passim*

γνώμων· 1. *magistratus qui res privatas principis curat*: ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου 669, 44. 2. *laterculus vectigalium*: κατὰ τὸν γνώμονα 674, 5

γνώσις· γνώσεις συνηθειῶν ἀς παρεῖχον οἱ ναύκληροι 521, 17

γόμος 629, 59. 62. 159. ἱερεὺς γόμου 209, 3. γόμος ἐλατηρός 629, 48. 52. 56. γόμος καρρικός 629, 16. γόμος καμηλικός 629, 26. 35. 39. γόμοι καμηλικοί 629, 16. 87. γόμος ὀνικός 629, 30. 45. γόμου πυρικοῦ, οἰνικοῦ, ἀχύρων καὶ τοιοῦτου γένους 629, 86

γονεῖς 563, 16. 731, 2. 766, 8

γόνυ· μέχρι γονάτων 199, 9
 γράμμα, γράμματα *passim*. ἐπὶ τῆς
 εὐθηνίας τοῦ β' γράμματος (*pars ur-*
bis Alexandreae) 705, 5. ἱερὰ γράμ-
 ματα (Αἰγυπτίων) 56, 36. 665, 21.
 ἱεροῖς γράμμασιν καὶ Αἰγυπτίοις καὶ
 Ἑλληνικοῖς 56, 74. τοῖς τε ἱεροῖς
 καὶ ἐγγχωρίοις καὶ Ἑλληνικοῖς γράμ-
 μασιν 90, 54

γραμματεία· ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν νῆσον
 γραμματείας τῶν περὶ τῶν καὶ ἱππι-
 κῶν δυνάμεων 155, 3

γραμματεὺς· 1. *civitalis*: γραμματεὺς
 τοῦ δήμου 319, 3. ἐν Αἰγίνῃ 329, 45.
 γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν ἐν Ἀθή-
 ναις 117, 18. 118, 21. 771, 3. (ἐγραμ-
 μάτευεν) 771, 41. γραμματεὺς τοῦ δή-
 μου (τοῦ Ἐφεσίων) 493, 10. 11. 28. 34.
 γραμματεύοντος (ἐν Ἐφέσῳ) 480, 11.
 481, 7. 510, 11. γραμματεύσαντα τῆς
 πόλεως (τῆς Μαγνήτων) 485, 4.
 γραμματεὺς τῆς πόλεως (τῆς Παφίων)
 166, 5. γραμματεὺς τῆς Παφίων πό-
 λεως 172, 5. γραμματεὺς (Μυλασέων)
 515, 43. γραμματεὺς βουλῆς καὶ δή-
 μου (Παλμυρητῶν) 629, 5. δις γραμ-
 ματεύσαντα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δή-
 μου (ἐν Πάφῳ) 166, 2. γραμματεὺς
 τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ἐν
 Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος) 233, 8.
 Σκηφίων 6, 41. 42. γραμματεύοντος
 (τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας) 458, 42.

2. *collegii aut magistratus publici*:
 τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς (ἐν Πτο-
 λεμαίδῃ τῆς Θηβαίδος) 49, 16. ὁ τῇ
 βουλῇ γραμματεῦν 728, 3. γραμμα-
 τεύοντος βουλᾶς (Δελφῶν) 345, 4.
 γραμματεύοντος τοῖς ἱερονομόμοσιν
 234, 9. γραμματεὺς τῶν γερόντων
 διὰ βίου (ἐν Δορυλαίῳ) 479, 12.
 γραμματεὺς χρηματιστῶν 106, 14.
 3. *sodalitalis*: τὸν γραμματέα τοῦ κοι-
 νοῦ (τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν)
 51, 23. 4. *militum*: ὁ γραμματεὺς
 τῶν — στρατιωτῶν 102, 11. γραμ-
 ματεὺς τῶν δυνάμεων 154, 2. γραμ-
 ματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων 128, 4.

γραμματεῖς τῶν ταγμάτων 229, 46.
 47. 48. 5. βασιλικὸς γραμματεὺς (τοῦ
 νομοῦ) v. βασιλικός. 6. οἱ τοῦ ἱεροῦ
 γραμματεῖς 56, 74. γραμματεὺς
 661, 17. — γραμματεὺς 732, 5. κοι-
 νὸς γραμματεὺς 736, 28. γραμματεῖς
 486, 22. 530, 11. τὸ κοινὸν τῶν κατὰ
 Κύπρον γραμματέων 161, 4. 5

γραμματεῦν 177, 5

γραμματικὴ· κατὰ τὰ ἐπίσημα τῆς ἱερᾶς
 γραμματικῆς 56, 64

γραμματοφυλάχιον· ἐν τοῖς δημοσίοις
 γραματοφυλαχίοις 669, 23

γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δή-
 μου (ἐν Σμύρνῃ) 229, 51. 85

γραπτός· εἰκὼν γραπτὴ 51, 22. 565, 3.
 571, 4

γραφὴ· 1. *scriptura, litterae*: 736, 19.
 καὶ τὴν ὥνῃ ἀναγράφαι εἰς τὰς βα-
 σιλικὰς γραφάς 225, 23. 2. *accu-*
ratio: ταῖς γράφαις εἰσκομίζοις
 εἰς τὰν ἐκκλησίαν 8, 125. 3. *index,*
laterculus: τὴν κατακειμένην ὑπὸ
 τοῦ Ἀνικίτου ἐν τῷ ἱερῷ γρα-
 φὴν τοῦ κατ' ἄνδρα 179, 21. τῶν
 δὲ ἀφεσταλμένων χρυσομάτων καὶ
 ἀργυρωμάτων εἰς τὸ ἱερὸν ὑπογέ-
 γραφα ὁμῖν τὴν γραφὴν 214, 27.
 γραφὴ χρυσομάτων τῶν ἀφεσταλμέ-
 νων 214, 30. τῶν — ἄλλων οἰκητῶν
 τὴν γραφὴν 229, 47. 48. 49. 50.
 τὴν γραφὴν (τῶν φρεάτων) 483,
 193. 215

γράφω *passim*

γυμνασιαρχέω (v. etiam s. v. γυμνασί-
 αρχος) γυμνασιαρχῶν 346, 5. 366, 3.
 γυμνασιαρχούντος 343, 5. γυμνασι-
 αρχήσας 369, 5. γυμνασιαρχήσαντος
 713, 5. 6. 8. γυμνασιαρχήσαντα 339,
 97. 99. 472, 7. γυμνασιαρχήσαντα
 προῖκα 582, 2. παρακληθεὶς γυμνα-
 σιαρχῆσαι 339, 54. τῶν γεγυμνασι-
 αρχηκότων 164, 3. προγόνων γεγυ-
 μνασιαρχηκότων 713, 10

γυμνασιαρχία· τετελεχὼς δὲ καὶ γυμνα-
 σιαρχίας πάσας 494, 20. ἐν τῇ γυμνα-
 σιαρχίᾳ 764, 26 -

γυμνασίαρχος 194, 4. 332, 35. 339, 30. 479, 8. Γερασσηῶν 622, 5. Δορυλαέων 479, 14. Ἰλιδέων 212, 8. Μαγνήτων· γυμνασιαρχήσαντα τετράμηνον τῆς πόλεως 485, 5. γυμνασιαρχήσαντα δίμηνον τῆς γερουσίας 485, 6. Ξοῖτων 708, 10. Παφίων 164, 3. 165, 3. 582, 2. Πεσσινουντίων· γυμνασιαρχήσαντα 540, 13. — ἑναρχος γυμνασίαρχος 708, 10. 713, 2. γυμνασίαρχος τῶν γυναικῶν 479, 14. τὸν δι' αἰῶνος γυμνασίαρχον 486, 17. δωρεὰν καὶ αὐθαίρετος γυμνασίαρχος 583, 8. 13

γυμνάσιον 339, 32 sqq. τοῖς ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατορισταῖς 367. δόντα ἀργύριον εἰς τὸ γυμνάσιον 511, 3. πρῶτον μὲν ἀνοίξαντα τὸ γυμνάσιον 529, 11. ἐγγενικὸς ἱερεὺς τοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ κατεσκευασμένου ὑπὸ αὐτοῦ — ναοῦ καὶ ἀγάλματος 583, 6. ἱερεὺς τῶν ἐν γυμνασίῳ θεῶν 583, 9. ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ 764, 18. τὰ τέσσαρα γυμνάσια 764, 58

γυμνικὸς ἀγὼν 233, 28. 282, 8. 305, 8. 319, 8. 339, 96. 458, 58. 533, 16. 566, 22. 764, 51. γυμνικοὶ ἀγῶνες 771, 26. 35

δαδοῦχος· ὁ δαδοῦχος τῶν Ἑλευσινίων 720, 1. ὁ δαδοῦχος τῶν ἀγιοτάτων Ἑλευσῖνι μυστηρίων 721, 1

δαιμόνιος· κατὰ δαιμόνιον βούλησιν 353, 175. δαιμόνιον 129, 10

δαίμων ἀγαθός 194, 19. ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς οἰκουμένης (Νέρων Σεβαστός) 666, 3. δαίμονες 353, 139. 193. 199. 210. 235. 404, 8. τοῖς ἐπὶ τοῦ Καταράκτου δαίμοσιν 130, 11. δαίμοσιν ἐπηκόοις 383, 59. δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῶς τύπος 383, 50. δαιμόνων μεγάλων ἐπιφανείαις 383, 85. ἀξίως τύχης ἐμῆς καὶ δαιμόνων ὑπεροχῆς 383, 74. χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαιμόνων τιμωρός 383, 116. ἴλεως δαίμονας καὶ θεοὺς πάντας ἐχέτω

383, 233. θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ τῶν δαιμόνων καταγώγιον 610, 1

δακτύλιος· ἐν τοῖς δακτυλίοις οἷς φοροῦσι (οἱ ἱερεῖς) 56, 23. 90, 51. σφραγισάσθωσαν οἱ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασταὶ τῷ τε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν 229, 88. συνσφραγισάσθωσαν — τοῖς τε ἑαυτῶν δακτυλίοις καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ 229, 87

δανείζω· μηδένα — παραχωρεῖσθαι δάνεια ἢ μὴ αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἐδάνεισεν 669, 17. ἐὰν δέ τις — δανείσῃ 669, 24. ἢ φθάσῃ ἢ ἐδάνεισεν κομίσασθαι 669, 24

δάνειον· δάνεια παραχωρούμενοι 669, 15. δάνεια 669, 16. 17. 20

δαπανᾶω· τὴν ἐν τοῖς δαπανωμένοις χορηγίαν 339, 28. ὅπως ἔχουσιν εἰς τὰς θυσίας καὶ τὸ ἄλειμμα δαπανᾶν 59, 15. πάντα ὅσα δαπανᾶται 665, 32

δαπάνη 326, 31. 339, 4. 42. 519, 7. 737, 9. δαπάναι 90, 11. 339, 61. 441, 79. 665, 15. 19. ἐκ μεγάλας δαπάνας εἰς μῆκρον συνάγαγε 4, 15. 16. μετὰ μεγάλης δαπάνης καὶ χορηγίας 56, 10. ταῖς ἐμαῖς δαπάναις 415, 2. δαπάνας ἀργυρικὰς τε καὶ σιτικὰς 90, 21

δαπάνημα 708, 14. 764, 45. 773, 11. ὑπὸ τε τῆς στρατείας καὶ τῶν δαπανημάτων 5, 44. 45

δᾶς· δᾶδα ἰστώνειν 352, 37

δάφνη 150, 13

δαψιλής· μετὰ πολλῆς καὶ δαψιλοῦς δαπάνης 737, 9. φιλοτιμίας δαψιλεῖς διὰ βίου καταλιπόντα 529, 19. δπλων τε παραθέσει δαψιλεστέρῃ 90, 22. τὰ τ' εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν (τῶν ἱερῶν ζώων) καθήκοντα διδοὺς δαψιλῶς καὶ ἐνδόξως 90, 32

δέησις· Αὐτοκράτορι Καίσαρι — δεήσις παρὰ Αὐρηλίου Ἐγλέκτου 519, 6. τοῖς — Σεβαστοῖς παρὰ τοῦ πιστοῦ Λυκίων καὶ Παμφύλων ἔθνους δέησις

καὶ ἱκεσία 569, 11. ἐχέγγυοι τῆς
 δεήσεως ἐν τούτοις 519, 12
 δειγματισμός· τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν
 διάφορα 90, 30
 δείκνυμι· δείχθεις χελληστὺν ἀρχαῖς 78, 5.
 οἱ μετὰ ταῦτα δεικνύμενοι (στρατηγοί)
 267, 16
 δειπνητήριον 671, 3
 δεισιδαίμονια 455, 11
 δεκαετηρίς· ἐν τῇ εὐτυχαστάτῃ αὐτῶν
 (τῶν Σεβαστῶν) δεκαετηρίδι 722, 6
 δεκάμηνος· ὑπὲρ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅπως
 ἄγεται δεκάμηνος 266, 5
 δέκανδρος ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν δικα-
 στηρίων (*decemvir stlitibus iudi-*
candis) 482, 3
 δεκανία· ἀφιερῶθη ὁ πύργος μετὰ τῆς
 δεκανίας 615, 3
 δεκαπλοῦν 665, 28
 δεκάπρωτος 528, 4. 621, 5. δεκάπρωτοι
 629, 10. 14
 δεκάτη· κατὰ τὸν νόμον τελεῖν δεκάτην
 55, 17. 18
 δεκατῶννης 55, 19
 δεκουρία· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν
 Ῥώμῃ δεκουρίων 567, 11
 δελτογράφημα 458, 62. 66
 δέλτος· ἐκ τῶν δημοσίων δέλτων 453, 28.
 ἀναθεῖναι δέλτους ἢ στήλας 456, 11.
 ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ δέλτον ἀναθεῖναι
 καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δέλτον ἢ στή-
 λην 456, 51. καθὼς καὶ ἐν Καπετω-
 λίῳ δέλτοι περιέχουσιν 603, 7
 δεξαμενή 483, 196. δεξαμεναί 483,
 191. 207
 δεξιά· ὁ ἀνθύπατος — ἀπὸ τῆς ἐκείνου
 (τοῦ Σεβαστοῦ) δεξιᾶς καὶ γνώμης
 ἀπεσταλμένος 458, 45
 δεξιόμοι· δεξιωθείσαν τρίς ἐντείμως
 ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνίνου 513, 14
 δέρμα· ἐκάστου δέρματος 629, 82. πορ-
 φύρας μηλωτῆς ἐκάστου δέρματος
 629, 32. δέρματα 629, 81
 δεσμός· ἐὰν — φεύγῃ δεσμῶν 218, 92
 δέσποινα 648, 6
 δεσπότης· εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνίκη-
 τον Ἥλιον θεὸν Αὔμον 619, 3. οἱ

δεσπότηαι τῶν ἄλλων ἐθνῶν 201, 19.
 τῶν πάντα νεικόντων δεσποτῶν
 569, 14. 722, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας
 τῶν δεσποτῶν ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ
 καὶ Οὐάλεντος καὶ Γρατιανοῦ 580, 1.
 τοὺς — τροπαιούχους δεσπότης 723, 2.
 δεσπότηαι ἡμῶν 769, 1
 δευτερεῖα θέματα 339, 81
 δεύτερος· τῇ δεύτερον ἡμέρᾳ 299, 17
 δέχομαι· ξενῶνα ἔχοντες οὐ δύνασθε
 ἀνανκασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις
 τοὺς ξένους 609, 26
 δέω· ἐὰν δε δεθῇ 218, 92. δεδέσθω ἐν
 τῷ ξύλῳ 483, 180
 δημαρχικῆς ἐξουσίας (*tribunicia pote-*
state) 379, 3. 8. 471, 6. 506, 5. 575, 6.
 583, 2. 624, 4. 701, 5
 δήμαρχος (*tribunus plebis*) 548, 6.
 560, 3. καταταγέντα εἰς τοὺς δη-
 μάρχους ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 8
 δημιουργία 578, 12
 δημιουργός 752, 2
 δημοθονία 533, 9. 14. 23. 27. 33. 36.
 38. 39. 41. 51. 56. 60. 70. 74. 79. 84
 δημοκρατέομαι· μέχρι τέλους δίκης γέ-
 νηται δημοκρατούμενων Ἰλιέων 218,
 91. 96. 101. δημοκρατούμεναι βε-
 βαίως (αἱ πόλεις αἱ Ἰάδες) 222, 16
 δημοκρατία 218, 20 sqq. 226, 7. 229,
 11. 65. 67. 234, 21. 237, 2. ἱέρειαν,
 ἐφ' ἧς ὁ δῆμος (ὁ Περγαμηνῶν) κα-
 τεστάθη εἰς τὴν πατριὸν δημοκρατίαν
 337, 5. ἀποδεδωκότα τῇ πόλει τὴν
 δημοκρατίαν ἀδούλωτον 449, 5. Λυ-
 κίων τὸ κοινόν, χοιμισάμενον τὴν πά-
 τριον δημοκρατίαν 551, 21
 δῆμος· 1. *populus passim*. 2. *divisio*
populi, *pagus*: τοὺς δὲ πρυτάνεις
 καταχωρίσαι αὐτὸν εἰς φυλὴν Πτολε-
 μαίδα καὶ δῆμον Βερενικέα 49, 14. 15
 δημόσιος· 1. *adjective*: δημοσίους γε-
 ωργούς 669, 32. δημόσιος δοῦλος 484,
 45. 49. ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματο-
 φυλακίοις 669, 23. ἐν τοῖς δημοσίοις
 πράγμασιν 669, 22. τῶν προσωφελη-
 κότων τῷ δήμῳ λόγῳ 669, 21.
 κοινῇ βουλῇ δημοσίᾳ ἐκατέρων θε-

λόγων ἐξέστω (προσθεῖναι ταῖς συν-
θήκαις ἢ ἐξελεῖν) 762, 9. δημοσία
ἔργα 495, 18. τειμετημένον ἱππῶ
δημοσίῳ ἐν Ῥώμῃ 567, 4. 2. *sub-*
stantive a) δημοσίος *servus publi-*
cus: 338, 26. 487, 7. b) τὸ δημοσίον
aerarium: τῷ δημοσίῳ 629, 111. ἐκ
τοῦ δημοσίου 456, 25 al. *tabula-*
rium: τὰς δὲ — γραφὰς οἱ ἐξέτασται
παραδότωσαν τῷ γραμματοφύλακι —
ὁ δὲ θέσθω εἰς τὸ δημοσίον 229,
52. 86. c) τὰ δημοσία *iura ac ne-*
gotia rei publicae: προσφάσει τῶν
δημοσίων 669, 15. 16. τὸ τῶν δημο-
σίων ὄνομα 669, 15. *litterae publicae*
in tabulario repositae: ἐν τοῖς δη-
μοσίοις 229, 118
δημοσιώτης 629, 25. 70. 73. 77. 84. 93.
96. 97. 100. 101. 103. 104. 107. 110.
113. 130. 176
δημοσιωνία 440, 9
δημοτελής· ἑορταὶ δημοτελεῖς 56, 41.
πανηγύρις δημοτελής 56, 34. πανά-
γρειν συνάγαγε δημοτέλην 4, 43. 44.
πανηγύρις δημοτελεῖς 56, 35
δημοτικός· ὅπως — τῷ δημοτικωτάτῳ
πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἢ ἴση ὑπάρχει
δικαιοδοσία 329, 16
δηνάριον 484, 10. 13. 493, 31. 53. 629,
153. 156. 159. 167. δηνάρια 480, 10.
484, 12. 20. 485, 9. 509, 18. 579, 5.
✱ 629, 52 sqq.
διαβάλλω· ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέξανδρον
— διέβαλλε τοῖς πολίταις 8, 15
διάγραμμα· κατὰ τὸ διάγραμμα τὸ Ἀν-
τιγόνου 7, 2
διαγραφὴ (-ά)· Ἀλέξανδρος τὰν δια-
γράψαν ἀπέπεμψε 8, 34. 35. ὁ βασι-
λεὺς Ἀλέξανδρος διαγράψαν ἀποστέλ-
λαις προσέταξε Ἑρσίοις κρίναι 8,
127. 128. κατὰ τὰν διαγράψαν τῷ
βασιλεὺς Ἀλέξανδρῳ 8, 57. 142. ὁ δὲ
δᾶμος ἀκούσαις τὰν διαγράψαν κτλ.
8, 130. 140. διαγραφαί 8, 149. 150.
46, 23
διαγωγή· καλὴν καὶ πρέπουσαν πεποι-
ηται τὴν διαγωγήν τοῦ βίου 308, 12

διαδέχομαι· ὁ υἱὸς αὐτοῦ διαδεξάμενος
τὴν βασιλείαν 335, 132. διαδεχομένου
τὴν ἀρχιερωσύνην 210, 2. οἵτινες ἂν
ἐν ᾧπαντι χρόνῳ τοῦτο γένος διαδέ-
χωνται 383, 180
διάδελος 504, 9
διάδημα· τῷ διαδήματι μετὰ τῆς ἄλλης
κατασκευῆς κοσμήσαντες 248, 17.
ὑπὲρ ἀναλήψεως διαδήματος 383,
103. διαδήματος γενέθλιος (ἡμέρα)
383, 84
διαδικάζω *med.* διαδικάζεσθωσαν 437, 81
διαδικασία 437, 78
διαδοχή· ἐξώλειαν καὶ πανώλειαν μέχρι
πάσης διαδοχῆς 532, 32. Σεβαστῶν
γένος κατὰ διαδοχὴν ἱερωτάτην θεῶν
557, 3. εἰς διαδοχὴν χώρας ταύτης
383, 113
διάδοχος· 1. *successor*: διάδοχον καὶ
τοῦ γένους καὶ τῶν φιλοτεμιῶν (χα-
ταλιπόντα) τὴν θυγατέρα 529, 20.
2. *vicarius*: ὁ συναποσταλὲς διά-
δοχος Χαριμόρτῳ τῷ στρατηγῷ ἐπὶ
τὴν θῆραν τῶν ἐλεφάντων 86, 7.
3. *homo infimi ordinis in aula*
regia: 100, 4. 102, 2. 110, 4. 111, 15.
τῶν περὶ ἀλλήν διαδόχων 735, 4
διαδρομή 764, 43. διαδρομὰς ἐτίθει
339, 36. ἐπετέλεσεν δὲ καὶ διαδρομὰς
339, 64. 764, 48. διαδρομὰς ἐπιτελῶν
339, 69. εἰς τε διαδρομὰς καὶ τοῦς
διὰ τῶν ὅπλων ἀγῶνας 764, 24. 29.
τὰς διαδρομὰς γεγενέναι καὶ τοὺς διὰ
τῶν ὅπλων ἀγῶνας 764, 38
διάθεσις· τὴν βασιλείαν εἰς τὴν ἀρχαίαν
διάθεσιν κατέστησεν 219, 11. τὴν
βασιλείαν εἰς μείζω καὶ λαμπροτέραν
διάθεσιν ἀγγίχου 219, 14. τῆς εἰς
ἡμᾶς καὶ τὰ πράγματα διαθέσεως
244, 2. ὑπὸ νευρικῆς διαθέσεως
331, 11
διαθήκη 338, 7. κατὰ διαθήκην 753, 8.
ἀγὼν ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσισμάχου
διαθηκῶν 509, 13
διαίρεω· διαιρίτω δ' ὁ ἱερεὺς τὰ εἰσφε-
ρόμενα τῷ θεῷ εἰς κατασκευὴν τοῦ
τόπου 573, 24

δαίτα (*locus ubi quis commoratur*) 383, 27 (cf. not. 10)

διακατέχω· οἵτινες ἂν Ἀσίαν τὴν τε Ἑλλάδα διακατέχωσιν 441, 109. ὅστις ἂν Ἀσίαν ἐπαρχείαν διακατέχῃ 441, 112. οἷ τέ τινες διακατέχουσιν αὐτὰ 441, 114

διακονέω· διακονεῖσθωσαν 383, 159

διακοντισμός· τιθεῖς διακοντισμούς· 339, 68. ἄθλα — διατοξείας καὶ διακοντισμοῦ 339, 82

διακόσμησις· περὶ τὴν ὅλην διακόσμησιν τοῦ πόλου 56, 46

διακούω· διακούμεν (-ην) 335, 29. 71

διακρίνω· ἡτήσατο — τοὺς διακρινούσιν 43, 4. διέκρινομ μετὰ πάσης δικαιοσύνης 43, 11

διαλαμβάνω· τὸν — δικαιοσύνη καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα τὴν ὑφ' ἡλίῳ 520, 5. ὁδὸν — ὑδρεύμασιν καὶ σταθμοῖς καὶ φρουρίοις διειλημμένην 701, 13

διαλέγομαι· ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία δοκεῖ μόνοις τοῖς ἐργασταῖς διαλέγεσθαι 484, 23. διαλεγέντες περὶ ὧν ἐντετάλλεστε αὐτοῖς 751, 4. οἱ πρεσβευταὶ μετὰ πλείονος σπουδῆς διελέχθησαν 763, 38

διάληψις (*oratio, iudicium*) 231, 17. 232, 16. 237, 11. 764, 46

διάλιθος· ἄγαλμα χρυσοῦν διάλιθον 56, 59

διαλλακτῆρες 43, 2. 3

διαλλάσσω· τοῖς τὸ θηγάριον διαλλάσσειν βουλομένοις 484, 10

διαλογισμός 665, 71. 669, 35. 36. 38. 50

διάλυσις· ταῖ διαλύσι ταῖ ἐν ταῖδε ταῖ ψαφίσματι 2, 20. γένεσθαι τὰν διάλυσιν τοῖς κατελθόντεσσι καὶ τοῖς πρόσθε ἐν ταῖ πόλει ἐδόντεσσι 2, 41. πεμφθῆναι οὖν παρὰ Πριηνέων Βίαντα περὶ διαλύσεων τοῖς Σαμίοις 13, 21. 22. τὰς διαλύσεις ποιήσασθαι 5, 46. ἵστε οὖν συντετελεσμένης τὰς διαλύσεις 5, 51. 52. αἱ δὲ κέ τις τῶν κατεληλυθόντων μὴ ἐμμένη ἐν ταῖς διαλύσεσσι ταῦταισι 2, 3. ἐν ταῖς διαλύσεσσι ταῖς ὁ βασιλεὺς ἐπέκρινε 2, 28. μετὰ

τὸ παραδεδέχθαι τὰς διαλύσεις 2, 31.

λόγοι ὑπὲρ διαλύσεων 5, 9. 10

διαλύω· (οἱ δικασταὶ) διέλυνον συμφερόντως 43, 10. (Βίαντα) διαλύσαι τε τὰς πόλεις 13, 23. τὰ μὲν διέλυσαν, τὰ δὲ ἐδίκαξαν συμφερόντως 44, 11. 12. ἀξίων καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν διαλυθῆναι 5, 30. 31. διαλυθήσονται 2, 27. ἀλλὰ διάγοιεν οἱ διαλελυμένοι πάντες πρὸς ἀλλήλοισι ἀνυπόπτως καὶ ἀνεπιβουλεύτως 2, 18. 19. διαλύομαι ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς Εὐμένη τὸν Φιλαίρου 266, 25

διαμετρέω· τὴν χώραν διαμετρῶν 502, 12

διαμισθόω· διαμισθώσει τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως προσέρχεσθαι 669, 14

διανέμω· τοῖς δὲ λοιποῖς χάριν ἐμὴν εἰς ἐλευθέρην ἡδονὴν διανέμων 383, 155

διάνοια· ἔχων θεοῦ εὐεργετικοῦ ἐν τοῖς ἀνήκουσιν εἰς τὸ θεῖον διάνοιαν 90, 35

διανομή 335, 137. 493, 31

διαπέμπω· ὑπ' ἑμαυτὸν ἐποίησα, ἃ μὲν — νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος 199, 35

διαπίπτω· εἴ γε οὐδὲν οὐχὶ διαπεῖπτον — ἀνῶρθωσεν 458, 6

διαποστολή· τῆς δὲ διαποστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα — ἐπιμεληθῆναι 248, 58

διαρκής· τὰς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀποδείκνυσθαι τειμὰς διαρκῶς 504, 5

διαρπάζω· τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ ἱερά διαρπάσαις μετὰ τῶν λαῖσταν 8, 11. 12. 51. 52. οἷ τέ τινες ταῦτα διήρπασαν 441, 115

διασάφω· διασάφηςόμοι μοι, πόσων χρεῖαν ἔξεις στρατιωτῶν 315, 5. τὴν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ διεσαφῆχαι μοι περὶ τῶν — κατὰ τὸν ἀδελφόν 315, 13

διασεισμός· πονηρίας καὶ διασεισμῶν πεπαυμένων 519, 11

διασεῖω· διασειόμεθα 519, 14. συμβαίνει ἡμᾶς — ἀδικεῖσθαι διασειομένους 519, 23. ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν Καισαριανῶν οὐ τὰ τυχόντα διασειεσθαι ἡμᾶς συνέβη 519, 31

διασημος· τοῦ διασημοτάτου ἡγεμόνος
615, 4

διάταγμα 458, 30. 665, 29. 669, 1. κατὰ
τὸ διάταγμα 441, 89. κατὰ τε τὸ
Παύλου Φαβίου Μαξιμου τοῦ ἀνθυ-
πάτου διάταγμα καὶ τὸ τῆς Ἀσίας
ψήφισμα 458, 81. διατάγματα 494, 19
διάταξις 383, 205. 484, 36. περὶ δὲ
ἱερουργιῶν αἰῶλων διατάξιν πρέπουσαν
ἐποησαμένην 383, 76. ὡς ἡ διάταξις
αὐτοῦ περιέχει 480, 9. τῆς τῶν δη-
μοσιῶν πραγμάτων διατάξεως 453, 4.
455, 1

διατάσσω· ὅπως — διατάξῃ 441, 103.
ἐάν τε διατάξῃ 441, 105. διατάξαι
ἐπὶ τὰς ὑπηρεσίας (τὰ σώματα) 345, 13.
καθὼς αὐτὸς ἐν τῇ νομοθεσίᾳ περὶ
ἐκάστων διατέταχεν 326, 27. διατέ-
ταχα 383, 134. διαταξάμεθα δὲ ἀκο-
λούθως τούτοις καὶ περὶ θυσιῶν κτλ.
331, 53. ἡ πάντα διατάξασα τοῦ βίου
ἡμῶν πρόνοια 458, 32

διατείνω· τὰς πομπὰς καὶ τινα ἄλλα τῶν
πρὸς τὰ ἱερὰ διατεινόντων 331, 13

διατίθημι· διὰ τὴν πρὸς τοὺς διαθεμέ-
νους μνήμην 509, 6. καθὰ τῷ δια-
θεμένῳ ἔδοξεν 509, 16

διατοξεία 339, 82

διατριβή· ὡς ἐν πατρίδι ταῖς Ἀθήναις
τὴν διατριβὴν ποιησάμενος 505, 7

διαφέρω· ὑπὲρ τε τῶν τούτοις (Καίσαρι
καὶ ἐγγόνοις) διαφερόντων μήτε σώ-
ματος φείσεσθαι κτλ. 532, 15

διαφορά· *suffragiorum latio*: δευτέραν
διαφώραν ποήσασθαι, τίνα τρόπον δεύει
αὐτον ἀποδάνην 8, 18. *dissensus*: τὰ
μάλιστα τὴν διαφωρὰν ὑμεῖν κεινοῦντα
502, 6. μήτε ἐγκλημα μήτε νεῖκος
διαφορὰς ἐχόμενον 335, 119. ἐχθραν
καὶ διαφορὰν 437, 34

διάφορον (*pecunia numerata*) 483, 10.
17. 187. διάφορα 90, 30. 483,
48. 204. ἀπὸ τῶν ἐκαστοῦ διαφόρων
764, 45

διδάσκαλος μαθημάτων τακτικῶν 149, 5
διδάσκω· διδασκόμενοι τὰς αὐτὰς τέχνας
383, 165. περὶ ὧν ὁ ἀποσταλεῖς ὕφ'

ὑμῶν πρεσβευτῆς — ἐδίδασκεν ἡμᾶς
484, 5

διεξάγω· διεξαγγοχότα δὲ καὶ τὰ ἐγγει-
ρισθέντα αὐτῷ ὡς ἦν προσήκον 244, 6.
τὰς δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθείσας (λίνας)
διεξαγγοχῶς 329, 19. ταῦτα διεξά-
γεσθαι κατὰ τὰς λίνας συνθήκας
437, 63. ὥστε παντελῶς διεξαχθῆναι
τὰ νεῖκη 335, 36

διέπω· ὁπότε τὴν ἐπαρχον διεῖπεν ἔξου-
σίαν 519, 24. διέποντος τὴν ἡγεμο-
νίαν 614, 4

διέρχομαι· καὶ τούτους δὲ στέγῃ μόνον
θέχεσθαι τοὺς διερχομένους 665, 26
διετία 485, 12. 513, 13

διευτυχῶ· διευτύχει 736, 25

διηνεκῆς· παρουσίᾳ διηνεκεῖ 640, 7.
προτήγορον τῆς πατρίδος διηνεκῇ
567, 13. οὐ (τοῦ Σεβαστοῦ) περὶ τῆς
πάντων ἡμῶν σωτηρίας ἡ διηνεκῆς
εὐεργεσία καὶ πρόνοια ἐστίν 669, 65.
ἐλαιοθετήσαντα διηνεκῶς 544, 19

δίστημι· ὀρθῶς οὖν καθ' ὑπερβολὴν
δίιστω 315, 15

δικαία substant. fem. (i. q. δίκη aut
δικαιοσύνη)· βαθόνει τὰ πόλι καὶ τὰ
δικαία 8, 29

δικαιοδοσία 329, 17. 576, 12

δικαιοδοτέω· δικαιοδοτοῦντα (κατὰ) τὴν
ἐπαρχίαν 448, 4. περὶ τούτου δι-
καιοδοτεῖσθω παρὰ τῷ ἐν Παλμύροις
τεταγμένῳ 629, 105

δικαιοδότης 560, 20. 646, 4

δίκαιος· τὸ δίκαιον λαμβάνειν κατὰ τοὺς
τῆς πόλεως νόμους 437, 61. φίλοι
εὐγενεῖς δίκαιοι 487, 3. τῆς δικαίας
ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ (Νεῖλου) 666, 10
δικαιοσύνη 339, 48. 352, 23. 438, 8.
439, 6. 520, 4

δικαίωμα· δικαίωματα 13, 13

δικάσχοι (Μυτιληναῖων) 2, 12. 14

δικασταγωγός 487, 6

δικαστήριον 1, 20. τοὺς χίονας τοὺς
μέχρι τοῦ δικαστηρίου 46, 19. γράμ-
ματα — ὑπὲρ τῆς δόσεως τοῦ δι-
καστηρίου 437, 82. τὸ δικαστήριον
παργενόμενον ἐγ Μαρνησίας — ἐπὶ

ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις ἐγδεδίκασκε καί-
σαις 7, 1 sqq. δικάστηρια 48, 14.
ἐπιστατήσαντα μεταπέμπτων δικαστη-
ρίων 556, 14. κληρονομικά δικα-
στήρια (ἐν Ῥώμῃ) 482, 4
δικαστής, δικασταὶ *passim*. τῶν ἐκλέκ-
των ἐν Ῥώμῃ δικαστῶν 499, 3. δι-
καστὴν ἐν Ῥώμῃ 528, 7. ἡτήσατο
δικαστὰς καὶ διαλλακτῆρας τοὺς δια-
κρινούντας περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων
συμβολαίων 43, 2 sqq. ἐπιστάταν τε
ἀποστείλας καὶ δικαστὰς ἐξ Ἰουλίδος
(εἰς Θήραν) 44, 8. 9
δίκη *passim*. μῆδ' αἶ κέ τις δίκαν γρά-
φεται περὶ τούτων 2, 11. ὁπότε ἐδώ-
ρῆσατο (ὁ αὐτοκράτωρ) τῇ πατρίδι
ἡμῶν τὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν 517, 9.
δίκαί 1, 18. ἐπὶ τὸ τὰς παραβολὰς
τῶν δικῶν λαμβάνειν 41, 5. 6. δίκαί
ἴδαι 7, 3
δικολόγος 689
δίχροτος ναῦς 447, 5
δικτάτωρ 441, 14. 19. 41. 72. 101.
123
διμνηνον γερουσίας γυμνασιάρχῃσαντα
485, 6
διμοιρία 78, 16. 21
διοδεύω· τοὺς διδεύοντας 613, 3. 665, 22
δίοδος· μῆδὲ δίοδον διδότηω 437, 67. 71.
ἐὰν μή τινες — ἔνεκεν τῆς πρὸς
ἀλλήλους διόδου ἀτραποῖς χρῶνται
483, 29
διοικέω· διοικήσαντα τὰ ἐν Συρίᾳ πράγ-
ματα 543, 13. διοίκησε φίλον αὐτον
(Πολυπέρχοντα) ταῖ πόλει ὑπάρχῃν 4,
24. 25. πρὸ πολλοῦ γ' ἂν ἐποιήσα-
μεθα ἅπαντα διοικῆσαι τοῖς Ἑλλήσιν
καθὰ προσιλόμεθα 5, 16. 17. κιν-
δυνεῦσαι τὰ βλα μὴ διοικηθῆναι
5, 23. φανερόν οἶμαι ἔσεσθαι —
ἐξ αὐτῶν τῶν διοικημένων 5, 25. 26.
τῶν πρὸς Κάσσανδρον καὶ Λυσίμα-
χον ἡμῖν διωικημένων 5, 35. τὰ
πρὸς Πολυπέρχοντα θάσσον ἂν διοι-
κηθῆναι 5, 39. 40. περὶ ὧν ὑπε-
λάμβανον συμφέρειν τῇ πόλει διοι-
κηθῆναι 48, 16

διοικήσεις· τὸν ἐπὶ τῆς διοικήσεως (ἐν
Πριήνῃ) 11, 24. ἐν ταῖς ἀφηγουμέ-
ναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν 458, 65
διοικητής 48, 17. 52, 7. 59, 7. 100, 2.
761, 2
διορθόω· τὰ μὲν παραλειμμένα εἰση-
γησάμενος ἐπὶ τῇ συμφέροντι διώρ-
θωσεν 323, 13. διώρθωσαν 435, 19.
διωρθώθη 435, 9. 436, 2. διορθώ-
σθαι 484, 14. 27. διωρθώσθαι 56, 46.
τοῦτο διορθώσομαι 665, 37
διορθωτής· πρὸς πέντε ῥάβδους πεμ-
φθέντα εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν καὶ
λογιστὴν ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 19
διορίζω· λίθον διορίζοντα ὕρους — στη-
ριχθῆναι ἐκέλευσαν 612, 5. 769, 8
διορύσσω· ἐπὶ τοὺς κοινούς τοίχους
μήτε ἐποικοδομεῖν μήτε διορύσσειν
483, 118
διπλάσιον· συντελεῖν τοῖς θεοῖς τὴν
θυσίαν διπλάσιον 764, 9
διπλοῦς· τοῦ διπλοῦ εἰσαγέσθω 629, 102.
πραχθῆτω τὸ διπλοῦν 629, 121
δίπλωμα· εἰ μή τινες ἐμὰ διπλώματα
ἔχουσιν 665, 25
δισταζώ· εἰς — Ῥώμην αἰεὶ πέμπειν
τοὺς — ἀναγγελοῦντας τὰ δισταζό-
μενα 315, 66
δίφρος 199, 38
διωγμίτης 511, 10
διώκω· ὕπλοις τε καὶ σιδήρῳ διώξειν
(ὄμνυμι) 532, 25
δίωτος ψυκτήρ 214, 57
δοκιμάζω· καὶ ταῦτα οὖν ἐδοκιμάσαμεν
διορθώσθαι 484, 27. ὃν ὁ Ἡφαίστος
ἐδοκίμασεν 90, 3. τὰς εἰκόνας — δο-
κιμάζομεν φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμα-
σιν, ἐφ' οἷς γέγονεν ἐκάστη 508, 12.
ἐδοκιμάσαμεν καταφυγεῖν πρὸς τὴν
ὑμῶν ἀθάνατον βασιλεῖαν 569, 15
δοκιμεῖον· τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσε-
βείας — οὐ μικρὸν δοκιμεῖον ἀπέλι-
πεν 308, 16
δόλος· χωρὶς δόλου πονηροῦ 629, 112
δόρυ· ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν τεταιμημένον
δόρατι καθαρεῖ 540, 19. δόρασι κα-
θαροῖς γ' 560, 12

δόσεις· ὑπὲρ τῆς δόσεως τοῦ δικαστηρίου 437, 52

δουκηνάριος (ἐπίτροπος Σεβαστοῦ) 645, 3.
646, 4. δουκηνάριον ἐπὶ συμβουλίου
τοῦ Σεβαστοῦ 549, 7

δοῦλος 218, 31. 515, 17. 34. 678, 4.
δημόσιος δοῦλος 484, 45. 49. γυμνα-
σίαρχος — ἐλευθέρων καὶ δούλων
479, 9. δοῦλοι 736, 7

δοῦξ 613, 2

δρακόν· γυμνασίαρχος — δρακόντες ἐκ
λουτήρων 479, 10

δραχμή 674, 25. 31. δραχμαί 44, 4.
55, 33. 214, 32 sqq. 266, 2. 3. 268, 12.
319, 20. 27. 332, 20. 483, 47 sqq.
622, 10. 674, 9 sqq. 730, 17. 751,
6. 14. 764, 56. 773, 11. Ἀλεξανδρεῖοι
268, 12. ἀργυρίου Ἀλεξανδρείου
δραχμάς μυρίας καὶ πεντακοσίας
326, 24

δράω· ἐνέμεινεν δὲ τὴν πόλιν εὖ δρῶν
καὶ βοιηθῶν τῇ χώρᾳ 765, 31

δρόμος· 1. *certaminis genus*: ἔθνηκεν
δὲ καὶ ὅπλα μακροῦ δρόμου 339, 83.
2. *pars delubri Aegyptii*: ἐξ ἀμφο-
τέρων τῶν μερῶν τοῦ δρόμου 56, 52.
ἔως δρόμου 178, 11

δύναμις· τὰ μέγιστα καὶ θεόμενα τῆς
τοῦ αὐτοκράτορος δυνάμεως καὶ μη-
γαλειότητος 669, 9. εἰς δύναμιν εἶναι
τὴν ἐμήν 266, 31. 34. εἰς δύναμιν
εἶναι τὴν αὐτῶν 229, 39. κατὰ δύ-
ναμιν τὴν ἐμήν (ἐμαυτοῦ, ἐαυτοῦ)
229, 63. 67. 68. 76. 456, 19. 669, 6.
763, 42. κατὰ τὴν ἐαυτοῦ δύναμιν
329, 50. ὑπὲρ δύναμιν 767, 18. ὅθεν
καὶ ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ κατάρχεται
262, 5. *exercitus* 11, 5. 10. 11. Λυ-
γδάμεις ἐπελθόντος ἐπὶ τὴν χώραν
μετὰ δυνάμεως 13, 14. 15. δυνάμεις
12, 7. 90, 12. 139, 8. 154, 2. 219, 9.
16. 23. 248, 17. 441, 83. 730, 4.
754, 7. μετὰ δυνάμεων πεζικῶν καὶ
ἵππικῶν 54, 8. 9. τῶν πεζικῶν καὶ
ἵππικῶν δυνάμεων 155, 3. δυνάμεις
ἵππικαί τε καὶ πεζικαί 90, 20. κυ-
ριεύσας — τῶν δυνάμεων τῶν ἐν

ταῖς χώραις ταύταις 54, 15. 16. τε-
ταγμένον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμεων
βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος
372, 3

δυναστεύω· πολλὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἐν
αὐτοῖς δυναστεύοντας 56, 12

δυνάστης 573, 22. βασιλεὺς τῇ δυνά-
στης 383, 229. μήτε βασιλεῖ μήτε
δυναστῇ 363, 173. δυνάσται 229, 11.
441, 130. 132. 519, 19

δυνατός· ἐὰν ἐν δυνατῷ ᾗ 771, 49

δύσβατος· ἐν δυσβάτοις καὶ χιονώδεσιν
ὄρεσιν 199, 6. δυσβατότατον ὄρος
199, 16

δυσέπιστος· πράξεων δυσελπίστων
383, 21

δυσεπίβλητος· παράδειγμα παρέχων δυσ-
επίβλητον ἑτέροις 764, 17

δυσεργής· τὸ δυσεργές καὶ δυσέρετον
τοῦ πράγματος 502, 6

δυσέμετος v. δυσεργής

δύσις· ἀπὸ δύοσεως 199, 33

δύσκολος· ἐν καιροῖς δυσκόλοις 339, 54

δωρεά 333, 4. ἐκ δωρεᾶς τοῦ Σεβαστοῦ
614, 3. ἐπὶ τῆς σιτικῆς δωρεᾶς τῆς
ἀποσταλείσης Ῥωμαίοις 760, 4. δω-
ρεάν (*gratis*) 229, 102. 103. 748, 2.
δωρεάν καὶ αὐθαίρετος γυμνασίαρχος
583, 8. 13. δωρεαί 4, 75. 76. 10, 15.
δωρεῶν ἐξαίρετων τυχόντες 503, 9.
ἐξαίρετως τετελεμημένη δωρεαῖς 606, 3.
ταῖς τοῦ Νεῖλου δωρεαῖς ἐπαυξομένους
κατ' ἔτος θεωροῦσα (ἡ Αἴγυπτος)
666, 9

δωρέομαι· ἐδωρήσατο 436, 9. τῷ τε
Ἄπει καὶ τῷ Μνεύει πολλὰ ἐδωρή-
σατο 90, 31. ὁπότε ἐδωρήσατο (δ
αὐτοκράτωρ) τῇ πατρίδι ἡμῶν τὴν
ἀγοράν τῶν δικῶν 517, 7. δωρησά-
μενοι 200, 23. ἐδωρήθη 435, 9

δωρητής· ἀναγράφει — εἰς ταῖς σταλ-
λαῖς ταῖς ὑπὲρ τῶν δωρήσαν 4,
113—116

δῶρον 407, 4. 610, 6

δωσιδικία 335, 82. 556, 15

ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς 669, 33. μηδένα τῶν ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς ἀγεσθαι 669, 34
ἐγγενικὸς ἱερεὺς 583, 5
ἐγγιστα· τοῖς ἐγγιστα τεμένεσιν 383, 98. τὰς ἐγγιστα γενομένας ἐπηρείας 669, 6. τῇ ἐγγιστα πενταετίᾳ 669, 49. τῇ ἐγγιστα μισθώσει 629, 12
ἐγγομος· καμήλων ἐάν τε κεναὶ ἐάν τε ἐνγομοὶ εἰσάγονται 629, 166
ἐγγραφος· περὶ τούτων τὰς πίστεις ἐγγράφους παρατιθέασιν 335, 135. ἐγγραφον *substantive*: διὰ τῶν ἐγγραφῶν 335, 137
ἐγγράφω· (ἡ Κιβυρατῶν πόλις) κατὰ τὸ δόγμα τοῦ Πανελληνίου ἐγγραφεῖσα εἰς τοὺς Πανέλληνας 497, 10
ἐγγύη· μηδὲ ἐγγύην εἰς Ῥώμην αὐτοῖς κατὰ δόγμα τι καὶ κέλυσιν ὁμολογεῖν 455, 3
ἐγείρω· οἱ ἐγείραντες τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος 677, 3
ἐγκαλέω· οἱ ἐγκαλοῦντες 437, 78. ὁ φάμενος ἀδικεῖσθαι δῆμος προλεγέτω διὰ πρεσβείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ ἐγκλημα 437, 77. ἀπέλυσε τῶν ἐνκεκλημένων 90, 14
ἐγκαταλείπω· οὐδ' ἐγκαταλείψω Εὐμένη 266, 28
ἐγκειμαι· περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποθέσεων ἐγκειμένων ὅμων 669, 62
ἐγκλημα 229, 43. 437, 77. ἐγκλήματα 229, 41. 54
ἐγκολάπτω· γραφῆς, ἣ ἐγκολαφθήτω 736, 20
ἐγκτησις 81, 18. 220, 17. 265, 20. 305, 16. 760, 9
ἐγχαραττω· ἐν στήλαις ἐνχαράττεσθαι λιθίναις 521, 9. τῇδε τῇ στήλῃ ἐνκεχάραται 674, 6. στήλην — ἐκ τῶν ἐνκεχαρχαμένων ἀγαθῶν δηλοῦσαν τὴν — εὐεργεσίαν 666, 17
ἐγχειρίδιον· ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου 372, 2
ἐγχειρίζω· τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν πρὸς τριετίαν ἐνχειρίζειν τοῖς κατασταθησομένοις 669, 35. διεξαγηρότα δὲ καὶ τὰ ἐγχειρισθέντα

αὐτῷ, ὡς ἦν προσῆκον 244, 6. τὰς τ' ἐνχειρισθείσας ἐαυτῷ πίστεις ὁσῶς διεφύλαξεν 339, 11. φυλάσσειν — τὰς ἐνχειριζομένας αὐτῷ πίστεις 339, 53. τὴν ἐγκεχειρισμένην ἐαυτῷ πίστιν — διατηρεῖ 443, 10
ἐγχώννυμι· ἵνα — μηδεμία τῶν προϋπαρχουσῶν (δεξαμενῶν) ἐνχωννύηται 483, 196
ἐγχώριος· ἐννόμιον συνεφωνήθη μὴ δεῖν πράσσειν τοὺς ἐγχωρίους 629, 174. ἐγχωρίους γράμμασι 90, 54. 194, 30
ἐδαφος 483, 131. τοὺς ὠνησαμένους κτήματα — ὡς δημοσίους γεωργοὺς ἐκφόρια ἀπαιτεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐδαφῶν 669, 32
ἐδεσμα· ἐδεσμάτων 665, 59
ἐθισμός· νόμοις καὶ ἐθισμοῖς τοῖς ἰδίοις 441, 47. 89
ἐθνάρχης 616, 2
ἔθνος 199, 6. 16. 21. 200, 7. 379, 16. 504, 16. 528, 4. 553, 4. 556, 2. 5. 559, 8. 563, 7. 18. 566, 15. 568, 9. 569, 8. 11. 577, 3. 613, 3. μετὰ πάσας τὰς ἐν τῷ ἔθνει φιλοτιμίας 543, 6. ἔθνη 56, 12. 199, 1. 12. 19. 22. 25. 30. 32. 201, 19. 229, 11. 437, 28. 438, 1. 441, 130. 136. 533, 43. 49. 54. 58. 69. 80. 85. ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἱερῶν ἔθνων τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατάπλου 90, 17
ἔθος· ὡς ἀρχαῖός τε νόμος καὶ κοινὸν ἀνθρώπων ἔθος 383, 34. οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον κτλ. 595, 32. παρὰ τὸ κοινὸν ἔθος τῶν ἐπαρχιῶν 669, 11. μετὰ τὸ ἐξ ἔθους διδόμενον 708, 13
εἶδωλον· ὥμοσάν μοι τὰ εἶδωλα (*simulacra deorum*) αὐτῶν 201, 8. ὅπου θυσαῖαι εἰδῶλων, νῦν χοροὶ ἀγγέλων 610, 3
εἰκοστήρης 39, 3
εἰκὼν 56, 61. 90, 38. 213, 43. 215, 17. 332, 11. 24. 46. 456, 17. 764, 42. εἰκόνας ζώσης τοῦ Διὸς (βασιλέως Πτολεμαίου) 90, 3. εἰκὼν χαλκῇ

4, 31. 32. 215, 1. 218, 23. 299, 13. 329, 36. 339, 98. 345, 29. 31. 352, 24. 505, 10. 565, 4. 571, 3. 771, 36. εἰκὼν χαλκῇ ἐφ' ἵππου 213, 31. 215, 22. εἰκόνι χαλκῇ καταπαχέϊ 234, 26. εἰκόνι χαλκῇ τειλείᾳ 270, 7. εἰκὼν γραπτῇ 51, 22. 565, 3. εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ 571, 4. εἰκὼν χρυσῇ 141, 6. 763, 25. εἰκὼν χρυσῇ ἐφ' ἵππου 219, 34. ἔφιππος 332, 9. εἰκόνες 56, 62. 51, 25. 90, 40. 215, 10. 234, 27. 248, 55. 345, 33. 352, 26. 47. 383, 28. 508, 11. 537, 16. 771, 37. 40. 42. 57. τοὺς ὑποτεθέντας (πόρους) εἰς τὰς εἰκόνας 46, 12. εἰκόνας χρυσαῖ 472, 16. εἰκόνας ἀργυραῖ 508, 9. εἰκόνας ἀργυρέας δύο 480, 7.

εἰλικρινῆς εὐνοία 763, 40. εἰλικρινῆ καὶ βεβαίαν — πρὸς τοὺς φίλους ἀποδεξιν 227, 12. τὴν πρὸς ἡμᾶς πίστιν εἰλικρινῶς τετηρηκότας 441, 5.

εἶργω· ταῖς δὲ γυναῖκας καὶ ταῖς θυγάτρεις συλλάβων καὶ ἔρξαις ἐν ταῖς ἀκροπόλει 8, 8. 44. ἐὰν δὲ δεθῇ ἡ ἔρχθῃ 218, 92.

εἰρηναρχέω· εἰρηναρχήσαντα ἐνδόξως 537, 6.

εἰρηνάρχης 550, 2.

εἰρηνεύεσθαι 199, 1. τοὺς διοδεύοντας καὶ τὸ ξῆνος διὰ παντὸς εἰρηνεύεσθαι ἡσφαλίσατο 613, 4.

εἰρήνη 5, 52. 6, 16. 116, 8. 194, 6. 201, 7. 219, 6. 11. 13. 234, 21. περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰρήνης 6, 8. ἐν εἰρήνῃ καταστήσας 199, 35. τὴν τε χώραν ἐν εἰρήνῃ διατετήρηκεν 56, 12. ἀρῶας ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ 613, 2. μετ' εἰρήνης 199, 28. μετὰ πάσης εἰρήνης καὶ εὐσεβείας τὴν ἀρχὴν ἐκτελέσαντα 565, 14. ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ *passim*. ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνης 621, 2. ὑπὲρ τῆς Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος — εἰρήνης καὶ ὁμονοίας 663, 2.

εἰρκτῆ· καὶ εἶναι αὐτὸν ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς τασσόμενον μῆνας ζ' 515, 33.

εἰσαγγέλλω· μηκέτι ἐξεῖναι τοῦτω εἰσαγγέλλειν κατηγορῶ 669, 39.

εἰσάγω· ἐάν τις ἐν ἰδίῳ λόγῳ — εἰσάγῃ ὑπόθεσιν 669, 41. μὴ εἰσάγοντον (τὰν δίκαν) 2, 12. αἱ δὲ καὶ τις — ἡ ἀρχὼν εἰσαγάγῃ 4, 93. 94. ὅταν εἰσάγῃ τὸν τῶν Σωτηρίων στέφανον 234, 31. ἀτέλειαν ἀπάντων ὁπόσ' ἂν εἰσάγῃ 58, 9. παρὰ τῶν παιδῶν εἰς Πάλλυρα ἡ εἰς τὰ θρία τὰ Παλμυρητῶν εἰσαγόντων 629, 18. καμήλου θς κενοῦς εἰσαχθῇ 629, 89. ὅταν ἐξωθεν τῶν ὄρων εἰσαγῇται 629, 160. *sim. ibid.* 166.

εἰσαγωγεὺς χρηματιστῶν 106, 13.

εἰσαγωγή· παρ τῶν σαδράπων εἰσαγωγήν οἴτω κατεσκεύασσε 4, 18. 19.

εἰσβιάζομαι· μηδενὸς εἰσβιαζομένου 730, 6.

εἰσδέχομαι· τὰς δὲ τοιαύτας προσαγγελίας εἰσδέχεσθαι τὸν γραμματέα 515, 36.

εἰσηγέομαι· ὅσα εἰσηγήσω τῇ πόλει περιέχοντα τὰς ἡμέτερας (Νέρωνος Σεβαστοῦ) τιμὰς 475, 5.

εἰσχομίζω· ὁ δημοσιώνης πράξει — εἰσχομισθέντος 629, 27 sqq.

εἰσπλέω· γυναικῶν εἰσπλεουσῶν 674, 18.

εἰσπλους 10, 12. 730, 22.

εἰσπραξις· μὴ βαρυνομένην καιναῖς καὶ ἀδίκαις εἰσπραξεῖσι 669, 6.

εἰσπράττω· τοῖς πολίταις διςμυρίοις στάθηρας εἰσέπραξε 8, 3. τρισχιλίους καὶ διακοσίους στάθηρας εἰσέπραξε 8, 10. 48. ἐὰν δὲ τις ἐφ' ἡ ὡς δεδομένον λογίσθαι καὶ εἰσπράτῃ δημοσίᾳ 665, 28. τὰ μηδέπω ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα 669, 29. ἀπολελυκῶς τὰ μηδέπω εἰσπραχθέντα 669, 31.

εἰσφέρω· ἀγωγὸς ὑδάτων εἰσφερομένων εἰς Κάνατα 618, 10. τὰ εἰσφερόμενα τῷ θεῷ 573, 25. χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσφέρειν 4, 10. εἰσφερόντων 4, 12. μὴ ἔμμεναι παρ ταῦτα — μήτε ἐπιμηνίω ἐσένικαι 4, 85 sqq. αἱ δὲ καὶ τις — ἐπιμηνίος ἐσένικη 4, 91 sqq.

εἶπεν 237, 14

ἐκατέρως (i. e. *Graece et Latine*) γραφέν 458, 30

ἐκατόμβη 533, 28. 43. 61. 68. 71. 75. 80
ἐκατοντάρχης (ῥ) 678, 6. ἐκατοντάρχαι 665, 23

ἐκατονταρχία (ῥ) 208, 3

ἐκγόνη 490, 4

ἐκγονος, ἐκγονοί (ἐγγ.) *passim*

ἐκδανεισμός· αἱ μετὰ τὰς ὀώδεκα μυριαδας οὖσαι ἐν ἐκδανεισμῷ 509, 16
ἐκδηλος· ἵνα παντὶ ἐκδηλα γίνηται τὰ ὑπ' ἐμοῦ σταθέντα 665, 13

ἐκδίδωμι· τοὺς ἐγδεδομένους χρησμούς ἐκ τοῦ παρ' ὑμῖν ἱεροῦ τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος 227, 4. ἐγδοθέντος αὐτοῖς χρησμοῦ 233, 24. ἐκδότῳσαν οἱ ἀστυνόμοι μετὰ τοῦ προαιρουμένου τῶν βλαπτομένων 483, 94

ἐκδικάζω· τὸ δικαστήριον — ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις — ἐγδεδίκασκε παῖσαις 7, 3
ἐκδικέω· ἐκατέρων ἐγδικούντων 335, 110. ἐπιστεῖλιντες μοι ἐκδικηθήσεται 609, 14

ἐκδικος· τοὺς καθ' ἕτος ἐκδίκους 458, 64
ἐκδοσις (*locatio*) 483, 8. 16. 18. 71. 81. 484, 49. ἐκδόσεις 483, 167

ἐκδοχεύς· ἡ σύνδοδος τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρεσβυτέρων ἐγδοχέων 140, 9. ἐγδοχεῖς καὶ ναύκληροι 247, 5. τὸ κοινὸν Βηρυτίων ἐμπόρων καὶ ναυκληρῶν καὶ ἐγδοχέων 591, 3

ἐκεχειρία 233, 27. 57. 319, 8. τὰς ἐχεχειρίας 212, 15. καὶ εἶναι ἐχεχειρίας 309, 3

ἐκθεμα· τὸ ὑπογεγραμμένον ἐκθεμα πρόθεος ἐν οἷς καθήκει τοῦ νομοῦ τόποις 664, 4

ἐκθέωσις 56, 52

ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπονόμους 483, 158. τὰς δεξαμενάς 483, 204. ἀναγκαζέτωσαν (οἱ ἀστυνόμοι) ἐκκαθαῖραι (τὰς δεξαμενάς) 483, 199. ὅπως ἐκκαθαίρωσιν ἐν μηνὶ ὀκτώ 483, 201

ἐκκλησία *passim*. ἐπὶ δύο ἐκκλησίας 47, 2. κατ' ἐκκλησίαν (i. e. *unaguague contione*) 480, 9. ἐκ κυρία ἐκ-

κλησία 4, 74. 75. ἐκκλησίας κυρίας γενομένης 55, 5. 57, 2. 58, 2. 727, 3. ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ (ἐν Ἀθήναις) 771, 5. ἀποκαταστήσας τήν τε πρότερον ἐκκλησίαν τῷ δήμῳ καὶ τοὺς νόμους 193, 5

ἐκκλητος· τὰς ἐκκλητήτους δίκας 437, 56
ἐκκλητῷ· τοῖς μὲν πολίταις παρελόμενος τὰ ὅπλα ἐξεκλάϊσε ἐκ τῆς πόλιος πανδάρη 8, 7. 8. 43

ἐκκλίνω· οὐδένα κινδυνον ἐκκλίνων 443, 14

ἐκκομίζω· ὅταν ἐκκομίσωνται αὐτὸ καὶ τὸν τόκον οἱ δανείσαντες 46, 15. 16. (ὁ δημοσιώνης πράξει —) ἐκκομισθέντος 629, 28 sqq.

ἐκκόπτω· ὅτου ἂν τι ὄνομα ἦ τούτων, — ἐκκόπτειν πάντοθεν 218, 121. τὰ τοιαῦτα ὀλιγῶς ἐκκόπτειν 669, 64. ἐκκόψαντας 218, 122

ἐκλείπω· τὰ ἐγλελειμμένα πάντα ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις 90, 18

ἐκλεκτος· τῶν ἐκλέκτων ἐν Ῥώμῃ δικαστῶν 499, 3

ἐκλογεῖς (ἐγλ.) 773, 12

ἐκλογιστής 669, 36 (ἐγλ.). ἐκλογισταὶ 665, 36 (ἐγλ.). 51 (ἐγλ.). 53 (ἐγλ.)

ἐκμηνύω· ὅτι τε ἂν αἰσθῶμαι — ὑπεναντίον τούτοις λεγόμενον ἢ βουλευόμενον — ἐκμηνύσειν (ὑμνυμι) 532, 21
ἐκπαλαι 584, 5

ἐκπίπτω· στρατιᾶς ἐκπίπτειν 521, 2

ἐκπλέω· ἐκπλεύσας ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 69, 5

ἐκπλοῖς 10, 12. 730, 23

ἐκπορίζω· καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζειν κεράτια δύο 521, 27. ἐν τῷ ἐκπορίζειν ἐντεῦθεν ἐτέρους φόλλαις 521, 30
ἐκπράσσω· τοῦτον τὸ δεκαπλοῦν ἐγὼ ἐκπράξω οὐ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν νομόν 665, 29

ἐκπώματα 383, 158

ἐκσπάω· μὴδ' ἐκσπᾶν τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ παστοφόρους καὶ τοὺς δούλους 736, 7
ἐκστρατεύω· ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν 54, 8. ἐξεστράτευσας ὁ βασιλεὺς — ἀνέσπυσεν (τὰ ἀγάλματα) 56, 11

ἐκτενής· ἐπιστολὴν — οὕσαν ἐκτενῇ καὶ φιλικῇ 315, 30. ὅπως ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἀγαθοῖς τῷ βασιλεῖ ἐκτενεῖς οἱ πολῖται φαίνονται 332, 4. τὸ πρὸς τὴν πατρίδα γνήσιον καὶ ἐκτενές 339, 7. τὸ φιλόσπουδον καὶ ἐκτενές 339, 39. ἐξηγούμενος — τοῦ πλήθους πρὸς ἡμᾶς ἐκτενεσάτην τε καὶ εὐλαρινῇ τὴν εὐνοίαν 763, 39. τοῖς πολίταις ἐκτενῶς προσηνέχθη 339, 16. ἱερατεύσας — ἐκτενῶς καὶ φιλοτείμως 767, 6. ἐκτενῶς καὶ εὐσεβῶς 767, 15
ἐκτίθηναι· τύπον δὲ εὐσεβείας καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν καὶ διὰ τούτων ἐκτέθεικα 353, 217. ἑκατέρων ἐκτικούντων ἐξεθέμεθα 335, 110
ἐκτός· ἃ δὲ ἂν ἀφέλωσιν τῶν συνθηκῶν, ἐκτός ἐστω 762, 12
ἐκφέρω· πόλεμον ἐξενεχάμενος 8, 5. 6
ἐκφόρια 669, 30. 32
ἐλαττηρός· γόμου ἐλαττηροῦ 629, 48. 52. 56
ἐλαιοθετέω· ἐλαιοθετήσαντα διηνεκῶς ἐν τῇ τῶν ὄχλων παρόδῳ 544, 15
ἐλαιον 544, 24. 629, 70. 745, 15. ἐλαιον ἔθθηκε 533, 37. 40. 61. 64. 65. 72. 76. 82. 95
ἐλασσόμαι· ἂν καὶ — ὁ μὴ γίνωται — ἐλασσωθῶμεν 315, 62. συνβαίνει ἐλασσόσθαι τὰς προσόδους 572, 5
ἐλάφου προτομή 214, 41. ἐλάφων προτομαί 214, 38
ἐλέγχω· ἐλεγχθέντα ἐπὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τῆς βουλῆς 515, 21. ἐλεγχθέντα ὥς προγέγραπται 515, 30. ἐλεγχθέντα πεποιηθέναι προστείμου ὀνόματι εἰς τὸ δημόσιον κατατιθέναι ὅσα ἂν ἐλεγχθῇ εὐληπῶς 527, 7 sqq. τοὺς ἐλεγχθέντας παραβόλακας ibid. v. 9
ἐλευθερία 226, 7. 262, 27. 455, 7. 9. ἔτους ῥῆγ' τῆς ἐλευθερίας 530, 16. πρεσβύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν νόμων 556, 7. πολλὴν δὲ σπουδὴν ἐποιούμεθα περὶ τῆς τῶι Ἑλλήνων ἐλευθερίας 5, 2. ὁρᾶσαι τοὺς Ἑλληνας πάντας — συν-

διαφυλάσσειν ἀλλήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν 5, 54. 55. μάλιστα ἂν καὶ ἀσφαλέστερον διαμένεναι τοῖς Ἑλλήσιν τὴν ἐλευθερίαν 5, 61
ἐλεύθερος· εἰς ἐλευθέραν ἥρσιν διανέμων 383, 154. ὅσοι ἂν ᾖσιν (εἰσὶν) ἐλεύθεροί τε καὶ Ἑλληνες 229, 45. 74. ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων 229, 51. δῆμων ἐλευθέρων 567, 21. πόλις ἐλευθέρη 576, 9. τὰν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν αὐτῶν ἐλευθέρην εἰμεν 228, 7. ἐλευθέρους εἶναι 455, 1. Ἀμινοῦ ἐλευθέρως καὶ αὐτόνομον 530, 2. εἰς τὴν ἄπαντα χρόνον ἐλευθέρους εἶναι 257, 13. ἐλεύθεροι 479, 9. ἐλευθέρῳ κοινοβουλίῳ 578, 14. αὐτόνομους εἶναι καὶ ἐλευθέρους 1, 3. 4. ὅτι ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι ὄντες ἐν εἰρήνῃ τὸ λοιπὸν διαΐουσιν (οἱ Ἑλληνες) 6, 15—17. κατακλείεσθαι τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν 669, 17. ἐλεύθεροι παῖδες 309, 8. 764, 4. 19. ἐπεὶ βασιλεὺς Ἀττάλος — ἀπολείπειν τὴν πατρίδα ἡμῶν ἐλευθέρην 338, 5. ἐάν μὲν ἐλεύθερος ᾖ 483, 171
ἐλευθερόω· ἡλευθερωμένος ἄλλης χρείας ἀπάτης 383, 125
ἐλέφας (ebur) 193, 10. — ἐλέφαντες· Τρωγλοδυτικοὶ καὶ Αἰθιοπικοὶ 54, 10. Ἰνδοί 54, 16. στρατηγὸς ἀποσταλὴς ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 5. 86, 5
ἐληγοί 521, 25
ἐληγοχρίστιον 749, 6
ἐλπω· ἐάν τινες — πλείθους ἔλπωσιν 483, 62
ἐλλαθάρχης 528, 10
ἐλλείπω· τὸ ἐνλείπον πρότερον περὶ τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ 56, 45. οὐδέποτε· ἐλλείλοιπώς κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν εἰς τὸ περιποιεῖν αἰεὶ τι — τῶν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηχόντων 763, 44
ἐλλιπής· τοῦ ποταμοῦ ποτε ἐνλείπεστορον ἀναβάντος 56, 13
ἐλλόγιμος· καὶ τῶν ἄλλων ἐνλογίμων ζώων τῶν ἐν τῇ γῇ 56, 9

ἐλπίζω *passim*

ἐλπίς· νέαν ἐλπίδα τῆς πατρίδος 542, 12
ἔλυμος 55, 16

ἐμβάνοντος παντὸς ναύλου
τὸ δ' καὶ τῶν ἐνβαλλομένων 572, 39.
ἐμβάλλεσθαι εἰς τὸ πρακτόρειον
515, 32

ἐμβατεύω· θεοπρόποι — οἵτινες μυη-
θέντες ἐνεβάτευσαν 530, 15

ἐμβόλιμος ἡμέρα 458, 76. ἐμβόλιμον
δὲ (μῆνα) οὐκ ἄξει 266, 5

ἐμμένω· αἱ δὲ τίς κα — μὴ ἐμμένῃ ἐν
ταῖς διαλυσέσσι ταύταισι 2, 3. ἀλλὰ
ἐμμένειεν ἐν τᾷ ἀποκρίσι τῷ βασι-
λῆος κτλ. 2, 19. 20. ἐνέμεινεν αἰὶ
τὴν πόλιν εὖ ὄρων καὶ βοιωθῶν τῇ
χώρᾳ 765, 33. ἐν ταῖ συναλλάγαι
ἐμμένεοις 2, 29

ἐμμηνοὶ ἐορταί 383, 134

ἐμμισθοὶ (στρατιῶται) 266, 54

ἐμπεριλαμβάνω· ψήφισμα — ἐνπεριει-
ληφὸς τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ 458, 27

ἐμπήγνυμι· ἐν στήλαις λιθίναις ἐνπη-
γνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάσῃ
521, 10

ἐμπίμπρημι· τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ ἴρα
— ἐνέπρησε 8, 11. 12. 52. 53. καὶ τὸ
πλοῖον αὐτῶν ἐνέπρηχαν 697, 8.
τά τε ἐπαύλια ἐνέπρησαν 765, 13

ἐμποδίζω· ἐμποδίζεται δὲ ἡ τοῦ χρόνου
τάξις παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαιρεσίοις
ἐπικλήσεις 458, 82

ἐμπολάω· εἰς τὸν λεπτὸν ἐμπολᾶν χαλ-
κὸν 484, 9. παρὰ τῶν ἐνπολώντων
484, 35

ἐμπολή· ὄλας δὲ τῶν ἐργαστῶν ἔσθ'
ὅτε κρατεῖν τὰς ἐμπολάς 484, 43

ἐμπορεῖα· πονηρεύόμενοι τινες ἐνπο-
ρεῖας ταράσσουσιν 515, 58. ὅσα εἰς
ἐμπορεῖαν φέρεται 629, 164

ἐμποροὶ 135, 2. 344, c. 591, 3. 595,
17. 31. 629, 9. 632, 3. 638, 3.
641, 5

ἐμφανής· ἐγὼ παισὶν ἐκγόνοις τ' ἐμοῖς
ἐμφανῇ ἐκτέθεικα 383, 215. ὅπως τὰ
ἐμφανῇ αὐτοῖς ἀποδοθῆναι φροντίση
441, 60

ἐμφανίζω *passim*. ἀξιοῖ αὐτῷ ἐμφα-
νίζειν ὧν ἂν δέηται ἡ πόλις 6, 3. 4.
ἐμφανίζων αὐτὸν ἄξιον ᾗμεν 42, 9.
ἐμφανιοῦσι τὴν εὐνοίαν ἣν ἔχων δια-
τελεῖ ὁ δῆμος πρὸς τὸν βασιλέα 11, 11.
ἐμφανίζοντες περὶ τε τῆς εὐνοίας ἧς
ἔχει ὁ δῆμος 12, 9. 10

ἐμφοιτάω· κόλλυβός τις ἐνπεφοίτηκεν
εἰς τὴν ἀγοράν 515, 50

ἐμφωλεύω· ἐν πολλοῖς τῆς χώρας μέ-
ρεσιν ἐνφωλεύσαντες 424, 5

ἐναγισμός· τοῦ καθήκοντος γίνεσθαι τῷ
Ἀριστωνίδᾳ ἐναγισμοῦ 764, 16

ἐναργής· τὴν ἐναργεστάτην πρόνοιαν
ποιησάμενος 666, 5

ἐνάρετος 485, 2. πᾶσαν ἐνάρετον προ-
αίρεσιν ἀποδεικνύμενος 505, 8

ἐναρχος 218, 21. ἐναρχος γυμνασιάρχος
708, 9. 713, 2. ἐναρχος ὑπομνηματο-
γράφος 715, 5

ἐνδείκνυμι· τὴν εἰς τὴν πόλιν εὐνοίαν
ἐνδείξατο 764, 42. ἐνδείξάμενοι τὴν
πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἔχομεν 504, 10.
ἀρετὰς ἔνεκα καὶ εὐνοίας ἧς ἐνδειγ-
νύμενος διατελεῖ 44, 6. τοὺς ἐνδειχ-
θέντας συκοφάντας ὡς ἔδει ἐτιμωρη-
σάμεν 669, 44

ἐνδέω· ὅπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα ἐν
ὀπλοθήκαις 339, 79

ἐνδημέω· ἔτι ἐνδημοῦντων παρὰ τῷ
βασίλει τῶν ἐκ τῆς χώρας παραγינו-
μένων — ἱερέων 56, 48. προγρά-
ψαντες τῇ πρότερον ἡμέρᾳ ἐνδημεῖν
τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τοῦ ὄρκου συν-
τελεσθησομένου 229, 80. ἐνδημή-
σαντος τοῦ ταμίου Λευκίου Ἰουλίου
Καίσαρος 444, 3

ἐνδημία 443, 7. 9. 764, 35

ἐνδοξος· τὰ τ' εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν
(τῶν ἱερῶν ζώων) διδοὺς θαψιλῶς καὶ
ἐνδόξως 90, 32

ἐνειμι· ὁ χοροστάτας αἱ ὁ ἐνέων 4,
36. 37. αἱ δὲ ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς
συνθήκαις, ἐνέστω ἐν ταῖς συνθήκαις
762, 10

ἐνεορτάδια 484, 30

ἐνεορτάζειν 383, 98

ἐνέργεια· περὶ τῆς ἐνεργείας θεοῦ Διὸς Βαυτοκαίτης 262, 4
 ἐνεχυράζω· ἐνεχυραζέσθωσαν αὐτοὺς οἱ ἀστυνόμοι 483, 34. ἐὰν μῆθεις ἐξομῶσθαι τὰ ἐνεχυρασθέντα 483, 85
 ἐνεχυρασία 483, 83. 484, 46. 50. 59.
 ἐνεχυρασίαι 484, 41
 ἐνέχυρον 484, 51. ἐνέχυρα 483, 83.
 629, 98. 108. 109
 ἐνέχω· ἐνεχέσθω τῷ νόμῳ περὶ τῷ καλ-
 λόντος τὸν δάμον 4, 106 sqq.
 ἐνήλιξ· τοὺς τε ἐνήλικας καὶ τοὺς νεω-
 τέρους 338, 21
 ἐνθρόνισμα 363, 46
 ἐνιαύσιος ἑορτή 383, 92. ἐνιαύσιοι ἑορ-
 ταί 111, 28. 383, 134
 ἐνίστημι· περὶ τῶν ἐνεστηκότων πρὸς
 Μυτιληναίους 335, 4. ἐν τῷ ἐνεστῶτι
 μηνί 764, 44. ὁ ἐνεστὼς Περίτιος
 μήν 458, 73. τοὺς ἐνεστῶτας ἄρχον-
 τας 629, 10
 ἐννόμιον 629, 173. ἐννόμια 55, 14
 ἔννομος· νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἔννομον
 229, 55. σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις
 241, 13. 305, 1. 345, 5
 ἔνορκος· ἐνόρκων γενομένων τῶν τε
 Ἑλλήνων πάντων καὶ τῶν ἐν τοῖς
 πράγμασιν ὄντων 5, 58—60
 ἐνοχλέω· ὅσοι μὲν γὰρ ἐφοβήθησαν —
 μὴ μάτην ἐνοχλείσθωσαν 669, 60
 ἐνοχος ἔστω τῷ νόμῳ 8, 24. ἐνόχοις
 ἔμμεναι τῷ νόμῳ τῷ ἐν τῇ στάλλᾳ
 8, 133
 ἐνστηλιπῶς(?)· τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χά-
 ριτας ἐνεστηλειτωμένας τοῖς ἱεροῖς
 γράμμασιν 666, 21
 ἐντάσσω· ἃ ὑμᾶς βούλομαι ἐν τοῖς δη-
 μοσίοις τοῖς παρ' ὑμῖν γράμμασιν
 ἐντάξαι 453, 50. ἡ ἀντιγραφὴ δηλοῖ
 ἡ ἐνταῦθα ἐντεταγμένη 519, 26
 ἐντέλλω· διαλεγέντες περὶ ὧν ἐντετάλ-
 λαιτε αὐτοῖς 751, 4
 ἐντευξίς· 1. *congressus*: τὴν ἐντευξίν
 ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἵποιοῦμεθα
 5, 6. 7. 2. *libellus petitorius*: τῆς
 ὁδομένης ὑμῖν ἐντεύξεως — ἀντί-
 γραφον 138, 3. ἔγνων γὰρ πρὸ παν-

τὸς εὐλογωτάτην οὖσαν τὴν ἐντευξίν
 669, 10. τῆς ἐντεύξεως — ἀντιγρα-
 φον 736, 22
 ἐντιμος· δεξιωθεῖσαν ἐντείμως 513, 15
 ἐντολή· ἐντολαί 315, 32. 441, 59
 ἐντόπιος· ἐπὶ τῇ ἐκάστου τῶν ἐντοπίων
 σωτηρίᾳ 194, 11
 ἐντοπος· τῶν τὸ ἔλαιον κατακομιζόντων
 τὸ ἐντοπον καὶ πωλούντων 629, 70
 ἐντουρίων(?) τῆς περὶ Ἀπάμειαν σατρα-
 πείας 262, 7
 ἐντροπή· παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐντρο-
 πῆς καὶ δόξης δικαίως ἐτύγχανεν 323, 7
 ἐντυγχάνω· ἐνέτυχον γάρ μοι πολλάκις
 οἱ καθ' ἑλπὴν τὴν χώραν γεωργούντες
 669, 46. ἱερεῖς θεοῦ Σοκνοπαίου ἐνέ-
 τυχόν μοι λέγοντες εἰς γεωργίας
 ἄγεσθαι 664, 10. καταβώμενος ὑπὸ
 τῷ ἐντυγχανόντων 669, 5. ἐνετεύ-
 χθην δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ
 κουφοτελειῶν 669, 26
 ἐξαγγέλλω· ἐξαγγελῶ παραχρῆμα 266, 34.
 νόμον δὲ τοῦτον φωνή μὲν ἐξηγγείλην
 ἐμή 383, 121
 ἐξάγω· ἀτελεῖς ἔστω ἐξάγων τὰ αὐτοῦ
 ὑπάρχοντα 266, 11. παρ' οὗ ἂν ἀν-
 δράποδα — ἐξάγεται 629, 23. ἐξά-
 γοντες 629, 134. ἐξαγομένων 629,
 146. 147. ὅταν — ἐξάγεται 629, 161.
 τὰ ἐπιτραπέντα αὐτοῖς ἐξαγαγόντας
 μέχρι τέλους 43, 17. βοῶν ὧν ἀγο-
 ράσαντες ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο
 748, 12
 ἐξαγωγή 629, 137. πεπεισμένοι τὴν
 περὶ τὰ ἱερὰ ἐξαγωγήν μάλιστα ἂν
 διὰ τούτου συντελεσθῆσθαι δεόντως
 244, 30
 ἐξαίρετα 284, 2. ὥρεων ἐξαίρετων τυ-
 χόντες 503, 9. ἐξαίρετως τετειμη-
 μένη ὥρεαις 603, 6
 ἐξαίρεω· καὶ ἐάν τι πρὸς ταύτας τὰς
 συνθήκας ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαῖον καὶ ὁ
 ὀῆμος ὁ Κιβυρατῶν προσθεῖναι ἢ
 ἐξελεῖν βούλωνται κτλ. 762, 8
 ἐξακολουθέω· διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θά-
 νατον 598, 6
 ἐξαλείφω· ἐξαλείψαντας τοῦ ἀναθέντος

τὰ ἐπιγράμματα 218, 124. ἐξαλείψαντας τὸ ὄνομα 218, 129
 ἐξαλλοτριῶσαι 383, 195
 ἔξαλλος στέφανος 737, 19
 ἐξάμηνος 150, 2. 229, 58. 233, 6. 345, 3. 473, 6. 622, 6
 ἔξαρχος Παλμυρηῶν 643, 4
 ἐξέδρα 101, 5. 764, 56. ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τῆς βασιλικῆς 511, 14
 ἐξελεύων· τούτους (τοὺς χοίρους) ἐξελάσαι 210, 6. πάντας τοὺς χοίρους ἐξελασθῆναι ἀπὸ τῆς κώμης 210, 4
 ἐξελέγχω· ἐὰν δέ τις ἐξελεγχθῇ 664, 13. 669, 58
 ἐξελεύθεροι 338, 21
 ἐξέρχομαι· τὸν ἐξίόντα ὑπογραμματέα Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 6. πορείας ἐξερχομένης 674, 23
 ἐξετάζω· ἀνακαλεσάμενος τοὺς τριηράρχους καὶ ἐξετάσας 773, 5
 ἐξετασταί· Ἀλικαρναστέων 46, 5. Νησιωτῶν 4, 54. 55. 112. 113. Σμυρναίων 229, 48. 51. 52. 88
 ἐξέτης· τῶν ἐξετῶν σπονδῶν 13, 13
 ἐξευμενίζω· ὅπου θεὸς παρωργίζετο, νῦν θεὸς ἐξευμενίζεται 610, 4
 ἐξευρίσκω· διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὄντην τὴν ἀξίαν 572, 6
 ἐξηγέομαι· ἐξηγούμενοι σύμπαντος τοῦ πληθους ἐκτενεστάτην τε καὶ εἰλικρινῇ τὴν εὐνοίαν 763, 38
 ἐξηγητής 104, 3
 ἐξηκοστοὺς τόκους 444, 14
 ἐξειδιάσασθαι 393, 194
 ἐξίστημι· πολλοὶ οὖν ἡξίωσαν ἐκστῆναι μᾶλλον τῶν ἰδίων κτημάτων 669, 37
 ἐξοδεῖα· ὅταν αἱ ἐξοδεῖαι καὶ πανηγύρεις τῶν λοιπῶν θεῶν γίνωνται 56, 60. ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖται τῶν ναῶν γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου ναὸν συνεξοδεύειν 90, 42
 ἐξοδιάζω· ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ διαφόρων ἐξοδίασε τὸ δαπάνημα 764, 45
 ἐξόμνυμι· ἐὰν μὴθεὶς ἐξομώσεται τὰ ἐνεχυρασθέντα 483, 85

ἐξουσία 335, 102. 484, 15. ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχωρῶμένων 665, 15. τὴν ἀμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν 669, 51. οὐδ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ μετ' ἐξουσίας θέλωντος πράττειν 329, 11. δημαρχικὴ ἐξουσία v. s. δημαρχικός.
 ἐξοχή· ἔπαθλα κατ' ἐξοχὴν καλὰ 764, 52
 ἐξοχος· τοῦ ἐξοχωτάτου ἐπάρχου 640, 16
 ἐξοχρῶω· τὰ τεῖχη ἐξωχύρωσαν 379, 17
 ἐξώλεια 229, 69. 78. 532, 31
 ἐξώλης εἶην 266, 50
 ἐορτάζειν τὴν γενέθλιον αὐτοῦ (τοῦ αὐτοκράτορος) 493, 26
 ἐορτάσιμος· ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις 524, 9
 ἐορτή 56, 44. 56. 57. 66. 69. 90, 49. 52. 383, 151. 157. 763, 51. ἐορταί 56, 33. 34. 90, 47. 383, 79. ὀρταί(?) 611, 7. ἐνιαύσιος ἐορτή 383, 92. ἐορταί ἐνιαύσιοι 111, 28. 383, 34. δημοτελεῖς ἐορταί 56, 41
 ἐπαγγέλλω· θεωρὸς τὰ Σωτήρια ἐπαγγέλλων 36, 6. τοῖς θεωροῖς τοῖς τὰ Πύθια ἐπαγγελλόντοισι 228, 15. οἱ παρ' ὁμῶν πεμφθέντες πρὸς ἡμᾶς θεωροὶ ἔνεκα τοῦ ἐπαγγεῖλαι τὸν ἀγῶνα 231, 5. *medium*: ἐπήγγελται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν 771, 19
 ἐπάγω· ἀδικώτατον γὰρ ἐστὶν πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτὸν — ἀνεύθυνον εἶναι 669, 43. Μεσορῇ ἐπαγομένων γ' 705, 6. τῶν ὕστερον προσονομισθεισῶν ἐπάγεσθαι πέντε ἡμερῶν 56, 44. μίαν ἡμέραν ἐορτὴν τῶν Εὐεργετῶν θεῶν ἐπάγεσθαι 56, 44. ταῖς πέντε ταῖς ἐπαγομέναις πρὸ τοῦ νέου ἔτους 56, 45. ἐπὶ ἐπαχθῶσιν (οἱ ἱερεῖς) εἰς τὸ πλῆθος 56, 71
 ἔπαθλα 455, 3. 764, 29. 34. 41. 52. 55
 ἐπαλείμματα 339, 37. 77
 ἐπαμύνω· ἐπαμυνέωσαν δὲ βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες 383, 187. ἐπαμύνων τῷ πατρὶ καὶ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ 90, 27. Ὁρος — ὁ ἐπαμύνας τῷ πατρὶ

αὐτοῦ Ὀσίρει 90, 10. Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναντος τῇ Αἰγύπτῳ 90, 39
ἐπανδρος· ἐπανδρότατα 441, 53. 442, 1
ἐπανέρχονται· ἀκύρως ἐωνήσθω καὶ ἐπα-
νίτω εἰς τοὺς ἀποδομένους 218, 111
ἐπάνοδος· ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου βασι-
λέως Ἀγρίππα καὶ ἐπάνοδου 418, 2
ἐπανορθόω *passim*. τὰ ἐπείγοντα ἐπα-
νορθούμενος 669, 1. τὰ κατινοποιοῦ-
θέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάρι-
τας ἐπανορθῶσαι 669, 44. ἐπληρω-
θωσάμην 669, 46
ἐπανορθωτής (*corrector*) 711, 4
ἐπάνω· ἐν τῷ ἐπάνω μηνί 764, 40
ἐπάρα· ποήσασθαι δὲ καὶ ἐπάραν ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ αὐτίκα 8, 26. 27
ἐπαράομαι· ἐπαρῶμαι αὐτός τε κατ'
ἑμῷ καὶ σώματός τοῦ ἑμυνοῦ 532, 28
ἐπαρχεία (-ήα) 441, 112. 448, 5. 458,
26. 44. 46. 480, 2. 5. 6. 482, 5. 9.
486, 9. 16. 523, 3. 528, 2. 6. 535, 4.
559, 4. 555, 7. 669, 10. ἐπαρχεῖαι
441, 75. 109. 576, 6. 578, 9. 669, 11.
ἐπάρχειος (ή)· τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρ-
χείου 549, 2
ἐπαρχικοί 578, 14
ἐπαρχος 196, 1. 421, 2. 669, 35. 53. 54.
ἐπαρχοί 669, 14. 25. 28. 36. *adiec-*
tare: ὁπότε τὴν ἐπαρχον διεῖπεν ἐξου-
σίαν 519, 24. — ἐπαρχος πραιτωρίου
707, 4. ἐπαρχος τοῦ ἱεροῦ πραιτω-
ρίου 640, 17. 723, 7. — ἐπαρχος τῆς
πόλεως (Κωνσταντινουπόλεως) 521, 19.
— ἐπαρχος αἰραρίου τοῦ Κρόνου
543, 21. — ἐπαρχος τεχνειτῶν ἐν
Ῥώμῃ δις 489, 5. ἐπαρχος τεχνει-
τῶν 567, 26. ἐπαρχος ἐν Ῥώμῃ
494, 10. — ἐπαρχος Αἰγύπτου 677, 3.
678, 5. 702, 5. 707, 3. 708, 14. 718, 3.
722, 9. — ἐπαρχος Θηβῶν 690, 1. —
ἐπαρχος ὅρους Βερνίκης 674, 7. —
ἐπαρχος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ
586, 7. — ἐπαρχος ἐν Αἰγύπτῳ λε-
γεῖσθαι εἰκοστῆς δευτέρας 586, 9. —
ἐπαρχος Πης Βασιδουσι 586, 4.
ἐπαρχος Πης Οὐσκοινίων 628, 1. —
ἐπαρχος σπείρης Ἀστούρων καὶ Καλ-

λατικῶν 480, 3. ἐπαρχος σπείρης
Βοσποριανῆς πρώτης 489, 6. ἐπαρ-
χος σπείρης Θρακῶν 586, 3. ἐπαρχος
σπείρης Ἰτουραίων 540, 14. ἐπαρ-
χος σπείρης α' Φλαυίας 705, 3. —
ἐπαρχος βασιλέως μεγάλου Ἀγρίππα
422, 2
ἐπαύλιον· τὰ τε ἐπαύλια ἐνέπρησαν
765, 13
ἐπείγω· τὰ ἐπείγοντα ἐπανορθούμενος
669, 6
ἐπεμβαίνω· τινῶν αὐτῇ ἐπεμβαίνόντων
καὶ ἀπονοσφεζόντων τὰ κοινὰ 515, 49.
ἐπενβαίνόντων τινῶν καὶ συμπατούν-
των ἡμᾶς 519, 29
ἐπεύχομαι· ἐπευχομένους συνενεχεῖν
τὰ δεδογμένα τοῖς τε βασιλεῦσι κτλ.
222, 37
ἐπέχω· ὄντος τούτου τοῦ ψήφισματος
κυρίου καὶ ἐπέχοντος 527, 14. ἀγα-
γεῖν εἰς ἀνανέωσιν τὰ διὰ τοῦ και-
ροῦ ἐπεισχημένα 764, 25
ἐπήκοος 28, 5. θεῷ μεγάλῳ ἐπηκόῳ
742, 4. θεῷ Ἀραβικῷ ἐπηκόῳ 623, 4.
Διὶ ὑψίστῳ μεγίστῳ ἐπηκόῳ 634, 1.
θαῖμοσιν ἐπηκόοις 383, 59
ἐπηρεάζω· ἐπηρεάζον μάλιστα τοὺς τὸν
ἐχθρὸν πιπράσκοντας 484, 26
ἐπηρεασμός· ὑπὲρ τῶν κατ' ἐπηρεασμὸν
εἰσπορευομένων 483, 144
ἐπήρεια 262, 23. 24. τὰς ἔγγιστα γενε-
μένας ἐπήρειας 669, 6
ἐπιβαίνω· ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην
669, 5
ἐπιβάλλω· ὅν τρόπον ἐπέβαλλε 764, 42.
ἥπερ ἐπιβάλλον τὴν ἡμέραν 764, 7.
καθάπερ ἐπιβάλλει ἀνδρὶ καλῷ καὶ
ἀγαθῷ 443, 10. ἀποκαταστηράτωσαν
τοῖς μὲν ἡργολαβηκόσι τὸ ἐπιβάλλον
483, 13. ὁ ἀποκομιτῶν τὰ ἐπιβάλ-
λοντα δοθῆναι 771, 45. μετ' ἀνάγκης
ἐπιβληθέντων αὐτοῖς τῶν τελῶν
669, 12
ἐπίβασις 13, 7
ἐπιβολή· χρησάμενος ἐπιβολῇ καλῇ καὶ
δικαίᾳ 219, 8

ἐπιβουλεύω· ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα 229, 67. 266, 32. οὐκ ἐπιβουλεύσω Εὐμένει τῷ Φιλεταίρου 266, 27. 60

ἐπιγαμία· φόνον δὲ ἐπιγαμίαις μὴ καταλλάσσεσθαι 218, 105

ἐπιγεννάω· εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐτύχημα ἐπεγεννήθη Καῖσαρ 458, 9

ἐπιγι(γ)νώσκω· ὅπως τε Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδειτος — ἐπιγνῶ διατάξῃ 441, 104. ἐπιγνώτω 441, 113

ἐπιγράμμα· τὰ ἐπιγράμματα 218, 125

ἐπιγραφή (-α) 767, 27. ἐπιγραφαί 332, 21. ἐν νῆϊ δικρότῳ, ἧ ἐπιγραφή Παρθένος 447, 5. τὴν ἐπιγραφὴν χαράξαντας μηδὲνα ἄκυρον ποιῆσαι 573, 3. συνεχώρησεν μὲν αὐτῷ τὰς ἐπιγραφάς 339, 40. ποιουμένων τὰς ἐπιγραφάς 339, 94

ἐπιγράφω· ἐπιγράψαι 219, 36. ἐπιγέγραπται 218, 128. τῶν δὲ ἀναθεμάτων — καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἔν τε ταῖς στήλαις καὶ τοῖς ἀναθέμασιν 573, 14. καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς (τοῖς ἐκλογισταῖς) παραγγέλλω μηδὲν ἐξ ὁμοιώματος ἐπιγράφειν 669, 53. πλάκες ἐπιγεγραμμέναι δέκατέσσαρες 672, 12

ἐπιδέχομαι· ἐάν τις τι ὑπεκτιθῇται, ἐπιδέχεσθαι καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμέλεσθαι 437, 65. μὴδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω 437, 69. 72. ἐπιμεληθεὶς καὶ τούτων ὡς ἐπεδέχετο κάλλιστα 764, 23

ἐπιδημέω· ἐπεδήμησεν ἡμῶν τῇ πόλει 505, 4. ἐάν τις ὑμῖν ἐπιδημήσῃ βιαίως 609, 9. ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐξηλλατίωσιν 640, 9

ἐπιδημία· κατὰ τὴν τοῦ Σεβαστοῦ — Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου ἐπιδημίαν 517, 7. στρατηγήσαντα ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλεξάνδρου 640, 5. ἐν ταῖς χώμαις ποιεῖσθαι ἐπιδημίαν 527, 4. τὴν τε ἀναστροφὴν ἐποιήσατο ἐν τῇ ἐπιδημίᾳ ἀξίως τοῦ τε πέμψαντος βασιλέως καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως

760, 6. ἐπηγήσθαι — ἐπὶ τῇ ἐπιδημίᾳ ἧ ἐποιήσαντο ἐν τῇ πόλει 319, 24 ἐπίδημος· ἐάν — οἱ βουλευταὶ μὴ συνέλθωσι δυνατοὶ ὄντες καὶ ἐπίδημοι 515, 42

ἐπιδίδωμι· οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ τῶν ἰδίων ἐπιδιδούς καὶ χορηγῶν διετέλει 326, 13. ἐπιδούς εἰς ταῦτα μετὰ τὸ ἐξ ἔθους διδόμενον τὸ λοιπὸν — ἀνάλωμα 708, 12. ἐπιδόντα ἐκ τῶν ἰδίων τῇ πόλει πολυτελεῶς 524, 7. — ἐπιδίδωσιν ἑαυτὸν τῇ πόλει 730, 7. ἑαυτὸν εἰς τοὺς κινδύνους ἐπιδι(ού)ς 767, 9. ἐπιδούς μεγαλοψύχως ἑαυτὸν αὐτόκλητον 194, 11. — ἐν ἡμέραις ἐξήκοντα ἐπιδότωσαν (τὰ ἀναγεγραμμένα) εἰς τὰ λογιστήρια 665, 34. μετὰ τὸ ἐπιδοθῆναι τὴν προσαγγελίαν 515, 37

ἐπίδοσις· ἐπιδόσεις δόντα 540, 13. πάσας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας καὶ ἐπιδόσεις ἐκτελέσαντα τῇ πατρίδι 542, 9. ὑπερβαλόντα (-οῦσαν) ἐπιδόσεις 544, 15. 29. 545, 10. — τῇμ βασιλείᾳ αὐτοῖς διαμένειν λαμβάνουσαν ἐπίδοσιν 219, 25. τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰς ἐπίδοσιν ἀγείωχεν 493, 22

ἐπιδρομή· πρὸς βασιλέα Ἄτταλον καὶ βασιλέα Ἀριαράθην γράψαι περὶ τῆς ἐπιδρομῆς 351, 17. διὰ τὰς Θρακίους ἐπιδρομάς 339, 55

ἐπιείκεια 504, 9. 507, 8

ἐπιεικῆς· ἀπεδέξαντο ὡς ἐπιεικῇ 506, 9.

ἐπιεικῶς 364, 6. ἐπεικῶς 565, 19

ἐπιζητέω· περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητούμενων 669, 8

ἐπιθυμέω· Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσι 764, 19

ἐπιθύσις· ἐπιθύσεις ἀφειδεῖς λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 141

ἐπιθύω· ἐπιθύειν 222, 37. ἐπιθύοντας τὸν λιβανωτόν 332, 29

ἐπικάριος· τὰν ἐπικαιροτάταν συμμαχίαν — ἀγαθὴν 767, 10

ἐπικαλέω· καὶ ἄτιμοι ἔστωσαν καθ' οὗς ἂν τῶν γεγραμμένων τιμῆς ἐπικαλῇται, ἕως ἂν κομίσωνται τὰ χρήματα

οὐ ἐπικαλοῦντες 218, 140. ᾧ δ' ἂν ἐπικαλῆται καὶ γραφῇ δίκη 218, 164. Ἀπολλωνίου Διογνήτου ἐπικαλουμένου Γαίου 603, 10

ἐπικίμαι· ἐπικεῖσθαι τῷ ναῷ τὰς τοῦ βασιλέως χρυσᾶς βασιλείας δέκα 90, 43. λογιστεύοντος καὶ ἐπικειμένου τῷ χτισθέντι τετραπόλῳ 722, 10 ἐπικελεύσομαι 669, 43

ἐπικίχρημι· ἑαυτοὺς ἐπέχρησαν 248, 14 ἐπικληρῶ· ἐπικληρῶσαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς φυλὴν καὶ εἰς χιλιαστὴν 10, 17. ἐπικληρωσάτωσαν δὲ οἱ ἐξεστατοὶ εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα 229, 52. εἰς φυλάς αὐτοῦς ἐπικληρώσας 229, 75

ἐπικλήσις *renuntiatio*: παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαιρεσίοις ἐπικλήσεις 458, 72 ἐπικούρος· καὶ παραφυλακίταις καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπικούροις 338, 17

ἐπικρατέω· Σελεύκου τῇ πρὸς Λυσίμαχον μάχῃ ἐπικρατήσαντος 335, 132. πράξεων δυσελπίστων εὐμηχάνως ἐπεκράτησα 383, 22. 404, 18

ἐπικρίμα· τοῦ γεγονότος ὑμῖν ἐπικρίματος 453, 23. τῷ ἰδίῳ ἐπικρίματι 455, 4. ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων ἐπικρίματα φυλάσσω 669, 28

ἐπικρίνω· ταῖς διαλυσίεσσι ταῖς ὁ βασιλεὺς ἐπέκρινε 2, 28. καθὼς ἢ σύγκλητος ἐπέκρινεν 435, 19

ἐπικυδής· εἰ δὲ τι τούτων ἐπικυδέστερον τοῖς μετέπειτα χρόνοις εὐρεθῆσεται 456, 42

ἐπικυρώ· δεῖ δὲ ἐπικυρωθῆναι τὴν διαθήκην ὑπὸ Ῥωμαίων 338, 7

ἐπιλάμπω· ὥσπερ λαμπρὸς ἀστὴρ ἡ θαύμων ἀγαθὸς — ἐπέλαμψε 194, 20. παρὰ τοῦ ἐπιλάμψαντος ἡμῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντός ἀνθρώπων γένους Σεβαστοῦ 669, 7

ἐπιλέγω· ἱερεῖς ἐπιλέξας 383, 71

ἐπίλεκτος· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ δεκουριῶν 567, 10. εἶτα καὶ ἐψηφίσαντο ἐξ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια αἰρεῖσθαι

48, 14. τῶν περὶ αὐλὴν ἐπιλέκτων μαχίμων 731, 5

ἐπίληψις· ἔστω δὲ τῶν ἄλλων τῷ βουλομένῳ ἐπίληψις τῶν κακουργούντων περὶ τὰς χρήνας 483, 184

ἐπιλογίζομαι· ἐπιλογίσασθαι δέ 456, 35 ἐπιλύω· ἐπιλύσαι τὰ νείκη 335, 98

ἐπιμελητής· διὰ ἐπιμελητοῦ 420, 3. 492, 10. 576, 11. διὰ ἐπιμελητῶν καὶ τεχνειτῶν 603, 7. — τὸν δεδο-

μένον τῇ πόλει ἐπιμελητὴν ὑπὸ τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος 492, 3. — ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως (τῆς Ἀθηναίων) 428, 8. ἐπιμελητὴς τῆς νήσου (Δήλου) 342, 5. 417, 6. ἐπιμελητὴς τῶν τεχνιτῶν 352, 51. ἐπιμελητὴς 352, 28. 41. 46. ἐπιμελητὴς ἔργων δημο-

σίων τῶν ἐν Ῥώμῃ 543, 23. ἐπιμελητὰ τῶν Σωτηρίων ἐν Δελφοῖς 150, 16. ἐπιμελητὴς αἰρεθείς Ἐφκας πηγῆς 634, 2. ἐπιμελητὴς τοῦ τόπου 699, 1. ἐπιμελητὰ 46, 1. 2

ἐπιμελοῦμαι (ἐπιμέλομαι) *passim*. ἐπιμεληθέντα ὁδῶν (*curator viarum*) 548, 8. ἐπιμεληθέντος τοῦ δεῖνος 541, 12. 652, 6

ἐπιμήνιος· Ἰλιέων (ἐπιμηνιέοντος) 219, 1. Νησιωτῶν 4, 90. 95 ἐπιμηχανήσασθαι 383, 203

ἐπινέμησις (*indictio*) 610, 9

ἐπινοέω· τὸ ἐπινοηθὲν ὑφ' ὑμῶν εἰς τὴν τειμὴν τοῦ Σεβαστοῦ 458, 27

ἐπίνοια· ἐξ οἰκείων ἐπινοιῶν 580, 7

ἐπιорκέω· ἐπιорκοῦντι δὲ ἐξώλεια 229, 69. 78. εἰ δ' ἐπιорκοῖην —, ἐξώλης εἶην 266, 50

ἐπισημαίνομαι· καλῶς δ' ἔχει τοὺς τοιούτους τῶν ἀνδρῶν ἐπισημαινομένους τιμὰν ταῖς πρεπούσαις τιμαῖς 51, 12. 13

ἐπίσημος· ἔνια δὲ τῶν ἐπίσημων (ἱερῶν) καὶ ἄσυλα γεγονέναι 761, 4. ὅπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα ἐν ὀπλοθήκαις 339, 79. ἐπίσημον *substantive*: κατὰ τὰ ἐπίσημα τῆς ἱερᾶς γραμματικῆς 56, 64

ἐπισιτισμός 200, 15

ἐπισκευάζω· ἐπισκευαζέτωσαν οἱ κεκτημένοι 483, 92. ἃ μὲν ἐπεσκεύασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσκεύασεν 510, 10. ἐπεσκεύασε τὸ ἐπιστόλιον 628, 2
 ἐπισκευάσιμος· ἐὰν φαίνωνται αὐτοῖς ἐπισκευάσιμοι εἶναι 483, 92
 ἐπισκευή 483, 189. 595, 14. 27. ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν ἱερῶν ἀναθημάτων 267, 11. τὴν ἐν τῷ νομοφυλακίῳ ἐπισκευήν 300, 3. τῶν δὲ δεομένων ἐπισκευῆς κοινῶν τοίχων 483, 101. ἐὰν (πτύματος γενομένου) ἐπισκευῆς προσδένονται 483, 143. 164. τὰ προσδεόμενα ἐπισκευῆς 90, 34
 ἐπισκήπτω· ἐπέσκηψαν(?) δὲ καὶ — κουφίσαι ἡμᾶς 751, 6
 ἐπισκοπή· ἐπισκοπή Αἰλίου Βάσσου 614, 6
 ἐπίσκοπος πάντων τῶν ἐνθάδε γενομένων ἔργων 611, 8
 ἐπισπάω· καθ' ὅλον οὐκ ἂν ἐπεσπάσμεθα τὴν κρίσιν 13, 6
 ἐπιστάτης (-ας) 44, 7. 268, 4. (ἐπιστατοῦντος) 219, 1. ἐπιστάται 139, 5. 456, 23. 695, 5. ἐπιστάτης τῆς πόλεως (Βαβυλῶνος) 254, 3. (Αἰγίνης) 329, 35. ἐπιστάτης τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως (Δορυλαίου) 479, 7. ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων 128, 3. ἐπιστατήσαντα μεταπέμπτων δικαστηρίων 556, 13. ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν 96, 4. ἐπιστάται φυλακῶν 139, 6. ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου 104, 4. 679, 3. ὁ ἐν ἐκάστῳ τῶν ἱερῶν προεστηκὼς ἐπιστάτης καὶ ἀρχιερεὺς 56, 73. ἐπιστατήσας τοῦ Καίσαρος ναοῦ 555, 2
 ἐπιστέλλω· ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος 504, 16. ἔχρινον ἐπιστεῖλαι σοι 331, 25. ἐπέστειλα αὐτῷ δηλῶν τὸ πρᾶγμα ὅλον 502, 4. ἐπέστειλα δὲ Ἑσπέρῳ τῷ ἐπιτρόπῳ 502, 10. ἐπεσταλκότες ὑμεῖν τε αὐτοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ 507, 5. ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπεσταλμένων 506, 10. ἐπιστείλαντές μοι ἐχδικηθήσεσθε 609, 13. τὰ ἐπι-

στελλόμενα ὑφ' ἡμῶν προθύμως ἐπιτελοῦντας 751, 10
 ἐπιστολεὺς τοῦ αὐτοκράτορος 679, 7
 ἐπιστολή 59, 3. 137, 7. 168, 27. 51. 52. 215, 8. 221, 73. 228, 18. 244, 41. 262, 1. 267, 36. 315, 12. 30. 41. 326, 17. 335, 140. 141. 502, 9. 15. 19. 538, 1. 543, 10. 595, 1. 22. 629, 154. 169. 172. 665, 3. ἐπιστολαί 221, 2. 224, 34. τὰς ἐπιστολάς τὰς παρ' Ἀντιγόνου 6, 37. τὴν παρ' ἡμῶν (i. e. a rege Antigono) ἐπιστολήν, ἣν ἐγράψαμεν ὑπὲρ τῶν Ἀγωνίππου υἱῶν 8, 112 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἔγραψε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν ἐπιστολᾷ ἃν ἔπεμψε ποτὶ τὸν δᾶμον (τὸν Κῶπον) 42, 4 sqq. λαβὼν — πίστιν ἐπιστολῶν 494, 17
 ἐπιστολογράφος 139, 14. 168, 49. 194, 24. 259, 4
 ἐπιστρατηγέω· ἐπιστρατηγοῦντος 708, 16
 ἐπιστράτηγος 103, 4. 133, 4. 168, 34. 186, 2. 190, 6. 659, 2. 661, 2. 663, 3. ἐπιστράτηγος (τῆς) Θηβαΐδος 168, 49. 685, 2. 700, 4. 702, 8
 ἐπιστρέφω· ὄφελον μὲν ἢ θεὸς ἐπιστραφεῖσα τῶν αὐτῆς ἱερῶν ὑβρισμένων καὶ ὑβριζομένων στερῆσαι τὸν ταῦτα ποιήσαντα ὧν μάλιστα ἐπιθυμεῖ 315, 16. οὐ γὰρ ἐπιστραφέσεσθ' ἐκείνους 315, 60. ἐπιστραφεῖς — τῶν πολιτῶν 339, 28
 ἐπιστροφῇ τοῖς βασιλεῦσιν 319, 25. ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστροφὴν ποιήσῃται 441, 60
 ἐπιστόλιον 628, 2
 ἐπισυνάγω· τοῖς ἐπισυναχθεῖσιν εἰς αὐτὴν (Λύκων πόλιν) ἀσεβέσιν 90, 23
 ἐπιταγή 333, 9. 674, 1
 ἐπιτάττω· καὶ ἐπιτάξαι τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱεροφάταις ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ 737, 16. τοῦ ἀνθυπάτου — ἐπιτάξαντος τοῖς Ποιμανηγῶν ἀρχουσιν ἐξαποστεῖλαι — στρατιώτας 443, 2. Ἀντιπάτρω γὰρ ἐπιτάξαντος χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσφέρειν 4, 10. 11. τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ

(Σεβαστοῦ) ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυχίας 678, 2
ἐπιτέλλω· τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ ἐπιτέλλει τὸ ἄστρον τῆς Ἰσίου 56, 36
ἐπιτεύγματα 327, 6. τὰ γεγεννημένα ἐπιτεύγματα τῷ βασιλεῖ ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57
ἐπιτήδεια 194, 14. 200, 23. 515, 51. 566, 14
ἐπιτήδευσις· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπιτηδεύσεως 569, 22
ἐπιτίθημι· οὔτε γὰρ τολμήσει τις ποιεῖσθαι τὴν ἀναμέτρησιν οὔτε ἐπιθήσεται 669, 61
ἐπιτιμία 669, 43
ἐπιτίμιον· κολάζοντες τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίαις 48, 12
ἐπίτιμον· τὰ ἐπίτιμα ταῦτα εἶναι 218, 148. τὰ γενόμενα διάφορα ἐκ τῶν ἐπιτίμων 483, 48. τὸ γενόμενον μέρος — τῶν ἐπιτίμων 483, 81. ὀφείλειν αὐτὸν τὰ γεγραμμένα ἐπίτιμα τῷ ἱερωτάτῳ ταμεῖω καὶ τῷ δῆμῳ 515, 35
ἐπίτιμος 218, 32
ἐπιτολή· 1. *ortus sideris*: τὴν ἐπιτολήν τοῦ ἄστρου 56, 38. 2. *iussum*: κατ' ἐπιτολήν τοῦ θεοῦ 594, 6
ἐπίτριψις· ἀργυρισμοῦ τῶν πραγματικῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπιτρίψεως 669, 63
ἐπιτροπεύω· ἐπιτροπεύσαντα τῶν τέκνων ἡμῶν 141, 5
ἐπίτροπος· προσδὸν Ἀλεξανδρείας 707, 8. ἐπίτροπος Συρίας 586, 8. ἐπίτροπος τῶν μετὰλλων 678, 5. ἐπίτροπος Σεβαστοῦ 502, 10. 525, 6. 538, 10. ἐπίτροπος τῶν Σεβαστῶν 499, 4. 501, 2. ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δοουκηνάριος 645, 2. 646, 3. ἐπίτροπος τοῦ κυρίου 669, 22. ἐπίτροποι 526, 1. 563, 9. ἀπὸ ἐπιτρόπων 500, 10
ἐπιτυγχάνω· εὐξάμενος καὶ ἐπιτυχὼν 378, 8
ἐπιτυχία 678, 2
ἐπιτυχῶς πρεσβεύσαντα 556, 6. τελέσας ἐπιτυχῶς τὴν στρατείαν 764, 30

ἐπιφάνεια· ἀπελογίσαντο διὰ πλείονων τὴν τε τῆς θεᾶς ἐπιφάνειαν κτλ. 233, 35. τὰς ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Διὸς τοῦ Σαβαζίου) ἐπιφανείας 331, 52. ἐπιφάνειαι δαιμόνων 383, 85. πολλὰ τῶν πρὸς ἐπιφάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων 763, 19
ἐπιφανής· δαιμόνων ἐπιφανῶν 383, 50. παραστάτις ἐπιφανῆς εἰς βοήθειαν ἀγώνων βασιλικῶν 383, 65. τιμὰς ἐπιφανῶς γεραράς 383, 35. τοῦ βασιλέως τοῦ ἐπιφανῆ ποιήσαντος τὴν τε ἄνω χώραν καὶ τὴν κάτω 90, 47. ἐπιφανεστέρας καὶ ἐνδοξοτέρας 437, 35. ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπωι *passim*. ἐπιφανεστάτης καὶ μεγίστης θεᾶς 441, 55. ἱερέως τε τῆς ἐπιφανεστάτης Ἀρτέμιδος Ἀναΐτιδος 470, 18. Φλαῦιον Ὀνώριον τὸν ἐπιφανέστατον 723, 6. θεῶν ἐπιφανῶν οἶκον ἀφ' ἑαυτοῦ 557, 4. ὥπως — ἐπιφανέστερον τὴν ὀλὴν ἑορτὴν συνετέλητε 763, 51
ἐπιφέρω· ἐὰν δέ τις πρότερος πόλεμον ἐπιφέρῃ 762, 2
ἐπιφωνέω· ἐπεφώνησαν 595, 35
ἐπίχρυσος· ὅπλον ἐπίχρυσον 767, 26. ἐν ὅπλῳ ἐπιχρύσῳ 470, 26. εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ 571, 4
ἐπιχωρέω *passim*. διὰ τὸ Ἀθηναῖω — ἐπικεχωρῆσθαι (τὴν Πέτραν τὸ χωρίον) 221, 54
ἐπιχώριος· ἐπιχώριον πλῆθος 383, 150
ἐπιψηφίζω· ἐπεψήφιδε 80, 1. τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν 771, 6. πρόεδροι ἐπεψήφισαν 773, 1. *med.* ἐπιψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν φ' καὶ τοῦ δήμου 587, 12
ἐποικοδομέω· ἐπὶ τοὺς κοινοὺς τοίχους μήτε ἐποικοδομεῖν μήτε διορύσσειν 483, 117
ἐπομαι· ἐπόμενος τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ βουλήσει 669, 16
ἐπόπτης· τὸν Ἥλιον Ἀρμαχιν ἐπόπτην καὶ σωτήρα 666, 25
ἔπος· ἐπὼν ποιηταί 51, 37

ἐπουλῶνες· σεπτέμουρουμ ἐπουλῶνουμ
486, 4

ἐπασις 80, 4. 316, 10

ἐπωνυμία· συναγωγὴν ἀξίαν οὔσαν τῆς
ἐαυτῶν (τῶν βασιλέων) ἐπωνυμίας
326, 12

ἐπώνυμος ἡμέρα 194, 29. 352, 39.
763, 51. ἐπώνυμοι ἡμέραι 326, 36.
τὴμ πόλιν ἡμῶν, οὔσαν αὐτοῦ (βασι-
λέως Ἀντιόχου) ἐπώνυμον 233, 16.
ἐπεὶ τὴν τριακάδα τοῦ Μεσορῆ —,
ὁμοίως δὲ τὴν ἐπτακαίδεκάτην τοῦ
Φαωφί —, ἐπωνύμους νενομίκασιν ἐν
τοῖς ἱεροῖς 90, 47. τετράπυλον ἐπώ-
νυμον τοῦ θειοτάτου βασιλέως ἡμῶν
Οὐάλεντος 722, 7

ἐργάζομαι· τεχνεῖται οἱ ἐργαζόμενοι τὸν
ἐν Διδύμοις ναόν 472, 2. σὺν τοῖς
τέκνοις καὶ τοῖς σὺν ἐμοὶ ἐργαζομέ-
νοις 717, 9

ἐργασία 213, 45. ἡ τῆς ἀμειπτικῆς
ἐργασία 484, 28. διδῶσιν ἐργασίαν
(*operam denſ*) 441, 109

ἐργάσιμος γῆ 221, 20. 30. 31. 36. 66. 67

ἐργαστήριον 629, 80. ἐργαστήρια 629, 77

ἐργαστής· ἐργασταί 484, 8. 23. 30. 39.
οἱ τοῦ σταταρίου ἐργασταί 524, 1

ἐργεπιστατούντων 510, 12. ἐργεπιστατή-
σαντα πολλάκις 511, 10

ἐργολαβέω· τοῖς ἡργολαβηκόσιν 483,
12. 100

ἔργον· καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ γνώμῃ
532, 12. ἐκ θεμελίων ἅπαν τὸ ἔργον
κατασκευάσας 580, 9. ἐπὶ τῷ ἔργῳ
Ἰουεντίου 661, 26. Ἐπιγόνου ἔργα
280, 6. ἐπίσκοπος πάντων τῶν ἐν-
θάδε γενομένων ἔργων 611, 9. ἀνθ'
ῶν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπιμε-
λείας προενοήσατο 495, 18. τὰ σε-
βαστοφαντικὰ χρήματα εἰς ἔργον τῇ
πόλει χαρισάμενον 544, 21. ἔργων
δημοσίων τῶν ἐν Ῥώμῃ 543, 23.
πρὸς τοῖς τοῦ Κλαυδιανοῦ ἔργοις 678, 6.
ἀπὸ τῶν ἔργων ἡμᾶς ἀφιστάντες
519, 21. τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πείραν
εἰ βραθυμῇσει προσδέχεσθαι 521, 15.
ὃ δὴ ἂν μάλιστα εἰς ἔργον ἀφίκοιτο

569, 20. τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ
Σεβαστοῦ) ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυ-
χίας 678, 3

ἐργώδης· καίπερ ὀρῶντές τινα ὦν ἡξίου
Κάσσανδρος ἐργωδέστερα ὄντα 5, 12. 13

ἐργῶναι 46, 2

ἔρημος· τὸν τόπον τοῦ Κορασίου, πρό-
τερον ἀγνωσόμενον καὶ ἔρημον ὄντα
580, 7

ερημῶ· ἐπεὶ συνέβη — τὰ χωρία ἐρη-
μοῦσθαι 519, 32

ἔρια 629, 139

ἐρώτησις· εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις
508, 10

ἐσθής· ἐν ἐσθῆσιν λαμπραῖς 332, 38.
σὺν πρεπούσαις ἐσθῆσι Περσικῷ γένει
383, 73. κόσμος Περσικῆς ἐσθῆτος
383, 135

ἐσθλός· δίκαια ἐσθλά τε πολλὰ 455, 1

ἐστία· ἀπὸ τῆς ἐστίας τῆς κοινῆς 233, 72.

ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐστίαν 335, 45. Κομ-
μαγηνῆς ἐστίας 383, 226

ἐταῖρα· τῶν ἐταιρῶν 629, 73

ἐταιρισμός· γυναικῶν πρὸς ἐταιρισμὸν
674, 16

ἔταιρος· σὺν Ἀθηναίῳ τῷ ἐμῷ ἐταίρῳ
202, 7. ἔδοξε τοῖς ἐταίροις καὶ Σαβ-
βατισταῖς 573, 1

ἐτήσιος· θέας ἐτησίους 529, 18

εὐαγγέλια· εὐαγγέλια καὶ σωτήρια ἔθυσσε
4, 42. 43. θῦσαι δὲ καὶ εὐαγγέλια τὴν

πόλιν 6, 31. ἤρξε δὲ τῷ κόσμῳ τῶν
δι' αὐτὸν (τὸν Σεβαστὸν) εὐαγγελίων
ἡ γενέθλιος τοῦ θεοῦ 458, 40

εὐανδρία· κατατροχάσας τὴν εὐανδρίαν
κατὰ τὸν νόμον 339, 84

εὐαπάντητος 329, 26

εὐγενής· φίλοι εὐγενεῖς δίκαιοι 487, 3.
τὸν εὐγενέστατον ὠρδινάριον ὑπατον
568, 4. εὐγενεστάτου Καίσαρος 619, 2

εὐγηρία 168, 55

εὐγνωμώνως ἐδήλωσας 508, 6

εὐδαιμονία 2, 40. 194, 8. 219, 6.
669, 5

εὐδαίμων· ὥπως εἰς βελτίονα καὶ εὐδαι-
μονεστέραν παραγίνηται κατὰστασιν
τὰ κοινὰ τοῦ πολιτεύματος 332, 55

εὐδαΐα· ἐνεκα τοῦ τὴν Αἴγυπτον εἰς εὐδαΐαν ἀγαγεῖν 90, 11
 εὐδινός· (i. e. εὐδαινός)· ἐξ ἀντιπάλων χειμώνων εἰς εὐδινούς λιμένας 194, 22
 εὐδοκῶ· ἐπεὶ πάντες εὐδόκησαν 444, 14
 εὐδόκησις· τὴν τοῦ βασιλέως εὐδόκησιν 335, 122
 εὐδοκιμέω· ἐν πάσαις δὲ φιλοτειμαῖαις εὐδοκιμήσαντα 529, 5
 εὐεξία *certaminis genus*. ἐθίχεν δὲ καὶ ὄπλα — εὐεξίας 339, 53
 εὐεργεσία, εὐεργετέω, εὐεργετής *passim*
 εὐεργετικός· ἔχων θεοῦ εὐεργετικοῦ ἐν τοῖς ἀνέχουσιν εἰς τὸ θεῖον διάνοιαν 90, 34. εὐεργετικῶς 364, 7. εὐεργετικῶς διακείμενος 90, 11
 εὐετηρία 566, 15
 εὐήμερήματα 299, γ. 332, 5
 εὐημερία 233, 52
 εὐθηνία· ὅπως ὁ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐν εὐθηνίᾳ ὦσι 90, 13. ὑπηρετεῖν τῇ τε εὐθηνίᾳ καὶ τῇ — εὐδαιμονία 669, 4. ὁ ἐπὶ τῆς εὐθηνίας τοῦ β' γράμματος 705, 5
 εὐθυμος· ἵνα δὲ εὐθυμότεροι πάντα ἐλπίζητε 669, γ. εὐθύμως ὑπηρετεῖν 669, 4
 εὐκαιρέω· τοῖς παρὰ τοῦ ὄημου πρεσβυταῖς ἐλθουσιν (ὁ βασιλεὺς Φαρνάκης) συνέθηχεν (χρήματα) καίπερ οὐκ εὐκαιρῶν 771, 15
 εὐκαιρος· τότε ὁ ὄημος ὁ τῶν Κιβυρατῶν τῷ ὄημῳ τῷ Ῥωμαίων βοηθείτω κατὰ τὸ εὐκαιρον 762, 4
 εὐκοσμία· τῇ ἐπιτημίᾳ ἢ ἐποιήσαντο ἐν τῇ πόλει μετὰ πάσης εὐκοσμίας 319, 25
 εὐλάβεια 315, 69
 εὐλογέω· περὶ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ εὐεργέτα εὐλόγηκε 234, 20. εὐλογεῖ τὸν θεόν 73, 1
 εὐλογία θεοῦ 74, 1
 εὐλογος· εὐλογον ἡγησάμεθα μαρτυρησαι αὐτῷ 504, 9. ἔργων — εὐλογωτάτην οὖσαν τὴν ἐντευξιν 669, 10
 εὐμενής· ἢ (ῥροντῖς) — πολλάκις ἔμοι παραστάτις ἐπιφανῆς εἰς βοήθειαν

ἀγώνων βασιλικῶν εὐμενῆς ἐωρᾶτο 353, 66. τὸ τῶν θεῶν εὐμενές 458, 2
 εὐμηχάνως 383, 22
 εὐνοέω· ὁμνῶ — εὐνοήσειν Καίσαρι Σεβαστῷ 532, 9
 εὖνοια *passim*
 εὐνοϊκῶς διακείμενος 763, 15
 εὐνομία 56, 13
 εὐνομος· δι' ὃ συμβέβηκεν τὴν πόλιν εὐνοματέρην γεγονέναι 48, 13
 εὖνους *passim*
 εὐορκοῦντι μέμ μοι εὖ εἴη 229, 69. γς. 266, 48
 εὐπειθέω· ἵν' εἰδότες αὐτὰ — εὐπειθήτε 665, 5
 εὐπλοία· ὑπὲρ εὐπλοίας πλοίου Σαρὰπιδος 696, 3
 εὐρους· ὅπως — οἱ ὑπόνομοι εὐρους ὑπάρχουσιν 483, 163
 εὐσέβεια 213, 15. 233, 49. 234, 19. 241, 6. 15. 244, 28. 262, 27. 305, 15. 308, 15. 331, 36. 56. 345, 32. 352, 23. 383, 14. 26. 52. 191. 212. 404, 6. γ. 423, 6. 426, 5. 438, 5. 456, 48. 509, 5. 521, 6. 20. 565, 15. 704, 4. 736, 13. 772, 5
 εὐσεβέω· εὐσεβοῦντες εἰς τὴν θεόν 557, 6 al.
 εὐσεβής· δαιμόνων εὐσεβεῖσι τιμαῖς 383, 139. εὐσεβές 383, 106. εὐσεβεστάτη γενομένη πασῶν 331, 46. τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ 721, γ. εὐσεβῶς 309, 15. 322, 9. 331, 8. 48. 339, 46. 345, γ. 473, 12. 737, 8. 767, 16. εὐσεβεστάτα 458, 59
 εὐσημος· σαφέσι καὶ εὐσήμοις γράμμασιν 665, 13. ταῖς πόλεσιν εὐσημον καθίσταται 335, 108. ὅπως δ' εὐσημος ἢ νῦν τε καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον 90, 43
 εὐσταθία· ὅπως — ἐν εὐσταθείᾳ τοῦ σώματος γένηται 244, 15. τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διαίγουσαν 669, 4. τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διαμένειν 669, 45
 εὐσταθέω· ἀνθ' ὧν οἱ θεοὶ δεδῶκασιν

αὐτοῖς εὐσταθοῦσαν τὴν βασιλείαν 54, 19
 εὐσχημοσύνη· τῆς τε λοιπῆς εὐσχημο-
 σύνης τῆς κατὰ τὸ γυμνάσιον ἀντε-
 λάβετο (προενοήθη) 339, 32. 77. ἀπέ-
 λιπεν δὲ καὶ τὰ πρὸς εὐσχημοσύνην
 τῷ τεμένει χρηστήρια 326, 30
 εὐσχήμων 443, 7. 485, 3. τῶν ἐνθάδε
 εὐσχημονεστάτων 669, 6. εὐσχημό-
 νως 329, 21
 εὐτακτος 443, 9
 εὐταξία· τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς κατὰ
 τὸν βίον εὐταξίας 329, 8. τῆς εὐτα-
 ξίας τῶν τε ἐφήβων καὶ τῶν νέων
 ἐπεμελήθη 339, 31. ὕψλα (ἄθλα)
 εὐταξίας 339, 83
 εὐτεκνία 468, 6
 εὐτεκνος 53, 4
 εὐτονέω· οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισθὸν τῆς
 στατίωνος παρέχειν 595, 10. μὴ εὐτο-
 νεῖν τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέ-
 χειν 595, 25
 εὐτονος· Χλῶρος δ' εὐτονώτατος ἦν τὰ
 Ῥωμαϊκὰ προτείνων 315, 52
 εὐτύχημα· εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐτύ-
 χημα ἐπεγενήθη Καῖσαρ 458, 8
 εὐτυχής· δυνάμειως εὐτυχοῦς καὶ χρή-
 σεως μακαριστῆς 383, 15. ἐν τῇ
 εὐτυχαστάτῃ αὐτῶν δεκαετηρίδι 722, 6.
 ἐμοῦ γένους ἐτυχεσάτῃ ρίξῃ 383, 30.
 εὐτυχῶς 520, 15. εὐτυχῶς καὶ ἐπ'
 ἀγαθῷ 713, 1
 εὐφημία 222, 3. πῆριτιθεις τὴν ἐκ τῶν
 ξένων εὐφημίαν τῇ πατρίδι 339, 30
 εὐφραίνω· εὐφρᾶναι ὑμᾶς ἐνδειξάμενοι
 ἦν πρὸς αὐτὸν εὖνοιαν ἔχομεν 504, 10
 εὐχαριστέω· εὐχαριστεῖν 458, 17. εὐχα-
 ριστῶν 234, 20. 589, 11. εὐχαριστή-
 σουσιν 352, 58. εὐχαριστήσας 323,
 14. 717, 3. 13. εὐχαριστήσαι 456,
 54. 63. τιμῶντες τοὺς εὐχαριστοῦντας
 730, 11
 εὐχαριστήριον 699, 2
 εὐχαριστία 199, 31. 223, 7. 227, 6. 339, 9.
 456, 34. 562, 10. 632, 4. 643, 8. 763,
 22, 32. εὐχαριστίας ἕνεκεν 587, 9
 εὐχάριστος· ἵνα πᾶσι φανερὸς ᾗ ὁ δῆ-

μος εὐχάριστος ὢν 267, 36. ὑμᾶς
 ἐπαινοῦμεν εὐχαρίστους ὄντας ἐμ-
 πᾶσιν 223, 14. τῷ θεωρεῖν τὸν δῆ-
 μον εὐχάριστον ὄντα 339, 60. ἴν'
 εἰδῇ ἦν ἔσχηκεν πρὸς αὐτὸν ἡ πόλις
 εὐχάριστον ἀπάντησιν 737, 24. τη-
 ρούντων τὸ πρέπον καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν
 εὐχάριστον 764, 35
 εὐχέρεια· ὁδὸν — πρὸς εὐχέρειαν ὁδο-
 ποιημένην 175, 9
 εὐχερής· εὐχερεστέρας οὔσης τῆς λοι-
 πῆς πραγματείας 5, 35. 36. εὐχερῶς
 267, 14. 669, 47
 εὐχῇ 383, 232. 570, 3. εὐχὴν 69, 8.
 330, 6. 550, 4. 655, 7. 716, 5. κατ'
 εὐχὴν 418, 3. 523, 1. 620, 8. 628, 2.
 εὐχῆς χάριν 577, 6. εὐχαί 219, 17. 28.
 233, 17. κατὰ τὰς κοινὰς τῆς οἰκου-
 μένης εὐχὰς 493, 17
 εὐχομαι 383, 227. ἐρρωσθαι ὑμᾶς εὐχο-
 μαι 493, 56. 502, 20. εὐχεσθαι
 332, 29. 507, 12. εὐξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ
 τῇ Ἰλιάδι 219, 20. εὐξασθαι δὲ καὶ
 τοὺς ἄλλους ἱερεῖς 219, 25. τὰ δὲ
 ἴρα, τὰ ὁ δᾶμος εὐξάτο 2, 44. εὐξά-
 μενος 378, 7
 εὐχρηστία 458, 25
 εὐωνία τῶν ἐπιτηδεύων 194, 13
 εὐωχέομαι· εὐωχοῦμενος 383, 157.
 εὐωχηθεῖς ἐπὶ τοῦ Ἑραίου 168, 11
 εὐωχία 383, 91. ἐπὶ τῶν τοῦ πολιτεῦ-
 ματος εὐωχιῶν 737, 19
 ἐφεδρεύοντας 484, 59
 ἐφελιάω· βοῦς λευκοὺς ἐφελιωμένους
 456, 22
 ἐφέλκω· οὐδὲν ἐφελκομένου τῶν ἰδιω-
 τικῶν 329, 10
 ἐφεξῆς· τὸν λουτρῶνα καὶ τὸν ἐφεξῆς
 οἶκον 339, 33
 ἐφήβαρχος 339, 42. ἐφηβαρχοῦντος
 583, 10
 ἐφηβέω· οἱ ἐφηβεύσαντες 343, 3. ἐφη-
 βευκότων 176, 6. 668, 12. ἡφηβευ-
 κότων 178, 5
 ἔφηβος· ἔφηβοι 339, 31. 36. 41. 76. 79.
 82. 95. 764, 7. 27. 34. 49. τὸν γυμ-
 νασίάρχον μετὰ τῶν ἐφήβων 332, 35

ἐφημερέω· ἐφημεροῦντος (ἐν Τύρῳ)
595, 20

ἐπιорκέω v. ἐπιорκέω

ἐφιππος εἰκὼν 332, 9

ἐφίστημι· ἐπέστησαν τῇ κακίᾳ 48, 12.

ἐφεστῶτος Ἰουλίου Ἰσιδώρου στρα-
τορος 614, 5. ἐφεστῶτος Φλαουιανοῦ
βενεφικιαρίου 615, 5. συνελεσάτω
δὲ ταῦτα ὁ ἐφεστηκὼς Λέων 727, 11
ἐφῶδιον 771, 54

ἐφοδος· ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον
215, 3. 220, 17. ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας
καὶ τὴμ βουλὴν τὴν ἐνεστῶσαν
218, 144. πέντε πόλεις, τὰς μὲν ἐξ
ἐφόδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκίας κατα-
λαβόμενος 654, 4. οὐ καταπλαγεῖς
τὴν τῶν ἐναντίων ἐφοδὸν 229, 3

ἐχέγγυοι τοῦ δικαίου τῆς δεήσεως ἐν
τούτοις 519, 12

ἐχθρα· ἐχθραν καὶ διαφοράν 437, 34

ἐχθρός 532, 21. ἐχθροὶ 323, 19. 532,
13. 23. παρὰ θεῶν ἐχθρὰ πάντα
383, 237

ζάω· τὸ ζῆν οὐκ ἔχομεν 515, 57

ζεῦγος· ἐλάφων προτομῶν ζεῦγος ἔν
214, 39. μονομάχων ζεῦγη 533, 6. 47

ζῆλος· ἐξ οὐθενὸς κοινοῦ ζήλου 765, 32

ζηλωτής· ὅπως — ζηλωταὶ τῶν καλ-
λίστων γίνονται 339, 90. ὅπως δὲ
πολλοὶ ζηλωταὶ γίνονται τῆς ὁμοίας
αἰρέσεως 352, 46

ζημία· 1. *poena*: 483, 19. ἐνοχον εἶναι
τῇ αὐτῇ ζημία 218, 106. τῇ ἐκ τοῦ
νόμου ζημία 483, 6. 2. *damnum*:
τὴν ἀδικον τῶν πιπρασκόντων ζημίαν
484, 29

ζημιόω· ζημιοῦν τὸμ μὴ πεποιηκότα
352, 42. ζημιούτῳσαν 483, 44 sqq.
ἐζημιώσαν 435, 14. ζημιώσαντες
483, 5. ζημιούσθῳσαν 483, 45 sqq.
ἐζημιώθη 435, 9. ὁ τοῦτο ποιήσας
ἀπαραιτήτως ζημιωθήσεται 669, 40.
— ζημιωθέντα δηνάρια πεντακισχί-
λια 485, 9

ζήτησις· συνέβαινεν δὲ πλειστάκις περὶ
τούτων ζητήσεις γίνεσθαι 629, 9

ζῴτος 200, 16

ζῳΐδιον 717, 6

ζωή· ἔως ζωῆς καὶ θανάτου 266, 29.
τοῦτο ἀπὸ ἀρχὴν τοῦ βίου καὶ τῆς
ζωῆς γεγενῆναι 458, 10

ζῳια *Ιερά* 56, 9. 90, 31

ζῳιωτὸς σκύφος 214, 54

ἡγεμονεύω· καθ' ὅσον τῆς Ἀσίας ἡγεμό-
νευεν χρόνον 493, 29

ἡγεμονία 441, 4. 515, 54. Στατιλίου
Ἀμμιανοῦ τοῦ κρατίστου διέποντος τὴν
ἡγεμονίαν 614, 4

ἡγεμών· 1. *ductor militum inferior
stratego* 86, 11. 91, 11. 443, 3. 5.
738, 4. ἡγεμόνες 211, 3. 217, 2. 266,
20. 21. 54. 58. 280, 2. ἡγεμόνες τῶν
περὶ αὐτὴν ἐπιλέκτων 731, 5. ἡγε-
μῶν. ἐπ' ἀνδρῶν 111, 15. 134, 2.
ἡγεμόνες ἐπ' ἀνδρῶν 115, 6. ἡγεμῶν
τῶν ἔξω τάξεων 69, 3. ἡγεμόνα
λεγεῶνος α' Ἀθηναῖς 548, 9. ἡγε-
μόνα λεγεῶνος δ' Σκυθικῆς 543, 12.
2. *praeses provinciae Romanae*:
543, 24. 561, 3. 564, 1. 615, 4. 659, 1.
661, 2. 663, 3. 665, 2. 666, 6. 667, 4.
668, 14. 669, 1. 672, 6. 673, 5. 675, 2.
723, 11. ἡγεμόνες 563, 9. 567, 25.
ἡγεμόνα καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχείας
γενόμενον 559, 2. 3. *magistratus
eponymus Chalcidensium Euboeae*:
760, 1. 4. *princeps factionis*: ἡγε-
μῶν τῆς ὀλιγαρχίας 218, 19 sqq. σὺν
τῷ τοῦς ἡγεμόνας τῶν ἀντιταξαμένων
ἐλεῖν 654, 3

ἡγέομαι· ἡγησάμενον αὐτῶν ἐπιεικῶς
καὶ εὐεργετικῶς 364, 6. Ῥουτιλλίου
Κρισπέινου τοῦ ἡγησάμενου 640, 8.
ἡγουμένου Τατίου 671, 4

ἡγητορεύω· τῶν ἐν Πάφῳ γεγυμνασιαρ-
χηκότων καὶ ἡγητορευκότων 164, 4

ἡδονή· τοῖς δὲ λοιποῖς χάριν ἐμὴν εἰς
ἐλευθέραν ἡδονὴν διανέμων 383, 155

ἡθος· ἦθει καὶ ἀγαγῇ κόσμιον 485, 3.

ἡθῶν ἕνεκα 498, 5. πάσῃ ἀρετῇ λό-
γων καὶ ἡθῶν διαφέροντα 563, 12

ἡλικιωτής· τύχης νέας ἡλικιωτίν ἀρχαίαν

θεῶν μεγάλων τιμὴν ἐποιησάμην 383, 61. 404, 23
 ἥλιος· καθεσθῆναι — ὑπὸ ἡλίου ἔξω 201, 20. ἀπὸ μὲν ἡλίου ἀνατολῶν 225, 40. δικαιοσύνη καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα τὴν ὑφ' ἡλίῳ 520, 6. τοὺς τῆς ὑφ' ἡλίῳ γῆς αὐτοκράτορος καὶ τροπαιούχους δεσπότας 723, 1
 ἡμαρ 573, 24
 ἡμέρα *passim*
 ἡμερος· πάντων ἀνθρώπων ἡμερώτατος (Βασιλεὺς Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ) 116, 7
 ἡπειρος· κατὰ τε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἡπειρον 90, 21
 ἡρεμος· ἡρεμον καὶ γαληνὸν τὸν βίον διαγόντων 519, 10
 ἡρωϊκός· φύσεως ἡρωϊκῆς χάρισιν ἱεραῖς 383, 141. τιμὴν ἡρωϊκὴν, ἣν ἀθάνατος κρίσις ἐκύρωσεν 383, 202
 ἡρωῖς 490, 8
 ἡρῶν 526, 3. 554, 6
 ἡρῶς· ἐμῶν προγόνων οὗτος ὃν ὀρᾷς ἡρῶς λόχος 383, 48
 ἥρωες· ἥρωϊ εὐεργετῇ 469, 2. ἥρωες 552, 7. θεῶν ἡρώων τε τούτων 383, 125. παρὰ θεῶν καὶ ἡρώων 383, 190. καθωσιωμένων τε ἡρώων ἀτιμασθεῖς νόμος ἀνειλάτους ἔχει ποινάς 383, 119
 ἡχὴ 309, 11
 θάλασσα *passim*. στήλαις λιθίναις ἐμπηγνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάττῃ 521, 10. Λαοδικέων τῶν πρὸς θάλασση 603, 4
 θαλλός· θαλλοῦ στέφανος 57, 5. 58, 6. 117, 13. 118, 15. 727, 7. ἀναγορεύεσθαι αὐτῷ θαλλὸν κατὰ τὸν πάτριον νόμον 737, 15
 θάλπω· κατεφθαρμένην τὴν πόλιν ἔθαλψε κηδεμονικῶς 194, 5
 θάνατος· ὃς δ' ἂν ληφθῇ, ἐαυτῷ αἴτιος ἔσται διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θάνατον 598, 7. ἕως ζωῆς καὶ θανάτου 266, 29

θαρρέω· τοὺς δὲ θαρροῦντας μὴ ἀνέχεσθαι βλάβης 521, 13. θαρροῦντας οὖν οἰκεῖν καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους 669, 56
 θαυμάζω· εἶδον καὶ ἐθαύμασα 690, 2. ἰδὼν ἐθαύμασα (τὴν σύριγγα) 686, 3. 689. ἱστορήσας ἐθαύμασα 693, 5. τὰς μὲν ἄλλας σύριγγας ἰδὼν ἐθαύμασα, τὴν δὲ τοῦ Μένονος εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 4. ἱστορήσας τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα 720, 3. 721, 3. οὐδὲν δὲ ἐθαύμασα εἰ μὴ τὸν λίθον 688, 4
 θαυμάσιος· πρὸς τὸν θαυμασιώτατον ἡμῶν ἄρχοντα 504, 12
 θέα· ἐν ταῖς γινομέναις θεαῖς 456, 6. θέας ἡμερῶν πέντε ἐπιτελεῖν 493, 50. καὶ θέας ἐτησίους καὶ φιλοτιμίας διαψιλεῖς διὰ βίου καταλιπόντα 529, 18. θέας ἔδωκεν 533, 5. 10. 15. 28. 44. 58. 81
 θεατρικός· τὴν λοιπὴν ξυλικὴν παρασκευὴν τῶν θεατρικῶν 510, 7
 θέατρον ἐν Ἀθήναις 771, 5. ἐν Ἐφέσῳ 9, 3. 10, 10. 480, 9. 510, 4. 9. ἐν Ἰλίῳ 212, 3. ἐν Πτολεμαῖδι τῆς Θηβαΐδος 49, 8. ἐν Σίφνῳ 730, 20. ἐν Τέῳ· τὸ Ἀττάλειον τὸ πρὸς τῷ θεάτρῳ 326, 20
 θεῖος (*divinus*) *passim*. μετὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα 721, 5. τὰς θείας σύριγγας 720, 2. κατὰ τινα θεῖαν βούλησιν 458, 15. τῷ ὑμετέρῳ (τῶν Σεβαστῶν) θείῳ καὶ αἰωνίῳ νεύματι 569, 20. διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δικαιοδοσίας 575, 12. θεϊότατος αὐτοκράτωρ 504, 16. 520, 9. τῶν θειοτάτων κυρίων αὐτοκρατόρων 515, 10. Μένονος τοῦ θειοτάτου 683, 3. θεϊότατον ἔργον 690, 5
 θεῖος (*patrius*) 331, 33. 39
 θεϊότης· ὅπως περὶ τούτων ἐκεινήθη σοῦ ἢ θεϊότης 519, 25
 θέμα· ἐπὶ ἀνδριάσιν καὶ θέμασιν καταλειπότα καὶ νομὰς τοῖς πολεῖταις 566, 28. ἔθνηκεν δὲ καὶ δευτερεῖα θέματα. ἔθνηκεν δὲ καὶ — ὅπλαμα-

χλίας θέματα ἐφέβοις τε καὶ ἀνδράσιν 339, 81. 82
 θεμέλιος· ἀπὸ θεμελίου 717, 7. ἀπὸ θεμελίων ἀνήγειρεν 422, 3. ἀπὸ τῶν θεμελίων κατεσκεύασαν 525, 14. ἐκ θεμελίων ἅπαν τὸ ἔργον κατασκευάσας 580, 8. καταρξάμενοι τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ 531, 6
 θεόκτιστος πόλις (Ἐλεφαντίνη) 168, 4 (cf. Vol. II Addenda p. 545).
 θεολόγος 513, 8
 θεοποιέω· πρὸς οὐδὲν τῶν θεοποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ πλέον δυνησομένων ἐλλείψειν τὴν τῆς πόλεως προθυμίαν 456, 45
 θεοπρεπής· θεοπρεπῇ ταῦτα ἀγάλματα 383, 57
 θεοπρόποι 530, 12
 θεοφιλὴς ψυχὴ 383, 42
 θεραπεία 383, 70. θεραπείας — ἱερῶν ἀγαλμάτων 383, 131. δεχόμενός τε σὺν θεραπείᾳ πᾶν τὸ παρατυγχάνον πληθὺς 383, 149. ἐπὶ κατασκευτὴν καὶ ἐπὶ θεραπείαν αὐτοῦ (τοῦ ἀγάλματος) 764, 57
 θεραπευτὴς ναυπηγός 674, 14. θεραπευταί 251, 4. 370, 2
 θεραπεύω· ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέσταλκεν, ὅτι — θεραπευθεῖη ὑπὸ Μητροδώρου τοῦ ἱατροῦ 220, 4. τοὺς ἱερεῖς θεραπεύειν τὰς εἰκόνας τρις τῆς ἡμέρας 90, 40
 θέρμοι 55, 16
 θερμός· θερμῶν ὑδάτων 199, 11
 θέρος 56, 41. 42
 θέσις· ἐν τῇ τῶν ἐπάθλων θέσει 764, 41. θέσεις ἀκοντισμοῦ καὶ τοξεύας 339, 64
 θεσπίζω· ταῦτα δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς προτεθῆναι τοῖς τόποις ἐθεσπίσαμεν 521, 9
 θεσπιπδούντος 530, 6
 θεωρέω· ἡ Αἴγυπτος τὰς τοῦ Νείλου ὀρεὰς ἐπαυξομένης κατ' ἔτος θεωροῦσα 666, 10. θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μεταανοηκότητας 751, 9.

θεωρία 268, 8. ταῖς παραγεγενημέναις θεωρίαις εἰς τὰ Νικηφόρια 764, 12
 θεωροδοκία 241, 17. θεωροδοκία 66, 2
 θεωροδόκος 233, 96. 305, 13. 319, 21. 352, 50
 θεωρός 36, 4. θεωροί 150, 4. 228, 14. 229, 5. 232, 5. 233, 73. 241, 3. 319, 6. 10. 18. 21. 24
 θηβάρχης 190, 7. θηβάρχαι 139, 6
 θήρα· ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 6. 86, 8
 θηρεύω· οὗς (ἐλέφαντας) ὃ τε πατήρ αὐτοῦ (Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου) καὶ αὐτὸς πρῶτοι ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἐθήρευσαν 54, 11
 θηρία 533, 8
 θηριώδους καταστάσεως 424, 3
 θηρομαχία 533, 48
 θισσαρχήσαντα πολλάκις 529, 5
 θιασίται 97, 11. 735, 23. 24
 θλιβω· ἐπεὶ θλιβέντες ἐμὲ πλείοσιν ἀσθενῶς σχήσετε 751, 8. τεθλειμμένων ἡμῶν ἐξ ἑτῶν πλείονων 339, 54. ἐν οἷς καὶ Μηναῖς ἦν πολλοῖς τεθλειμμένος 339, 59
 θλίψις· διὰ τὰς τῶν πόλεων θλίψεις 444, 15
 θοίνη 383, 146
 θόρυβον οὐ τὸν τυχόντα παρέχοντας ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 48, 9. 10
 θρέμμα 629, 65. θρέμματα 200, 12. 629, 175. 176
 θρησκεία (-ήα)· 458, 24. πᾶσαν θρησκείαν ἐκτελέσασαν τῇ θεῷ 513, 13. οἷς ἡ θρησκεία μεμέληται 569, 13. τῇ τῶν ὁμογενῶν ὑμῶν θεῶν θρησκείᾳ 569, 23. ἀναλίσκοντες εἰς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρίων ἡμῶν θεῶν 595, 9. 24
 θρήσκιον· τὰ ἱερὰ θρήσκια 210, 9
 θρόνος· βασιλείαν ἐμοῖς ὑπήκοον θρόνοις 383, 25. πρὸς οὐρανίους Διὸς Ὠρομάεδου θρόνους 383, 42
 θυγάτηρ *passim*. θυγατέρα τῆς μητροπόλεως 545, 4
 θυγατριδῇ 403, 15

- θυγατρίδους· θυγατρίδῃ 713, 7. *acc.*
 θυγατρίδῃ δὲ τῆς εὐεργέτιδος Ἀντωνίας 377, 5 (cf. not. 4). τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα — καὶ ὁμώνυμον θυγατρίδου ἐξ ἀνδρὸς πρωτεύοντος ἐν τῇ μητροπόλει Ἀμασείᾳ 529, 23
 θῦμα· παρασχομένων τῶν φυλάρχων θύματα 332, 40
 θυμελικὸς ἀγὼν 329, 42. 566, 22. θυμελικοὶ ἀγῶνες 437, 28. 456, 7. ἱερὰ θυμελικὴ καὶ ξυστικὴ σύνοδος 713, 2. 9
 θυμιάω· θυμιᾷν καὶ δᾶδα ἱστάνειν 352, 37
 θύρα 426, 5. θύραι 510, 8. 599, 3
 θύρωμα 193, 10. 300, 2. 734, 4. θυρώματα 423, 4. 426, 6
 θυσία *passim*
 θυσιάζω· θυσιάσαι 199, 36. θυσιάζων ὑπὲρ τοῦ δήμου 339, 36
 θύω *passim*
 θωρακίζω· ἄγαλμα πεντάπηχυ τεθωρακισμένον 332, 7
 ἱατρός 220, 5. 690, 4. τὸν — ἐπὶ τῶν ἱατρῶν 104, 3. ἱατρός λεγεῶνος βχ' 207, 2
 ἰδιόξενος 242, 4
 ἴδιος· ἐκ τῶν ἰδίων *perfrequenter*. ἐξ ἰδίων 610, 6. 631, 8. 634, 3. 642, 1. 646, 7. ἐκ τοῦ ἰδίου 476, 6. 583, 6. 704, 5. 710, 4. 764, 47. 54. κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν *passim*. — ἴδιος λόγος· τὰ ἐν ἰδίῳ λόγῳ 665, 74. περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ πραγμάτων 669, 38. τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν 669, 41. — ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ 188, 2. 189, 2. τὸν γνώμονα τοῦ ἰδίου λόγου 669, 44. ὑπὸ τοῦ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένου 669, 39. Μαξίμου Σταυτίλου ἰδίου λόγου 408, 4
 ἰδιώτης 609, 12. ἰδιῶται 90, 52. 383, 189. 483, 71. 669, 27. 53
 ἰδιωτικὸς· κινδύνους — καὶ τοὺς κοινοὺς καὶ τοὺς ἰδιωτικούς 441, 10. ἰδιωτικά 329, 10
 ἰδρύω, ἰδρύομαι *passim*
 ἱεράομαι· ἱερασάμενον 540, 12. ἱερασμένην — τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος 263, 4. ἱερασμένην ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς 513, 11. Γαλατῶν τὸ κοινὸν ἱερασάμενον θεῷ Σεβαστῇ 533, 2
 ἱερατεία 90, 52
 ἱερατεύω· πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν τῶν θεῶν ὧν ἱερατεύουσιν 90, 51. ἱερατεύοντος 530, 5. ἱερατεύσαντα 556, 8. τοῖς ἱερητεύσασιν 218, 120. ἱερατεύσας τε δις Καίσαρος τοῦ θεοῦ 767, 5. τῶν ἱερητευκότων 218, 121. ἱερατεύσας τοῦ πολιτεύματος τῶν Φρυγῶν 658, 2. ἱερητευσούσης 299, 5. ἱερητεύσασαν 299, 3
 ἱέρεια *passim*
 ἱερεῖον *passim*. ἱερεῖα (*victimae in universum*) 11, 28. (*oves*) 214, 62
 ἱερεύς *passim*. Cf. etiam ind. III.
 ἱερεύω· ἱερεύειν 212, 14
 ἱερεωσύνη 56, 23. 331, 19. 33. 37. ἱερωσύνη 383, 152
 ἱερητεύω v. ἱερατεύω
 ἱερογραμματεῖς 56, 4. 69. 90, 7
 ἱερόδουλος 203, 1. ἱερόδουλοι 383, 174
 ἱεροθέσιον 383, 30. 403, 1. ἱεροθεσίῳ σώματος ἔμοῦ 383, 126. ἱεροθεσίῳ τούτῳ προσκαρτερεῖται 383, 130
 ἱεροκῆρυξ 332, 43
 ἱερομηνία 262, 20
 ἱερομαμονούωντων 234, 2
 ἱερομνάμονες 234, 10
 ἱερονίκης 472, 4. τοὺς ἱερονίκας ἔχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγώνων στεφάνους 332, 34. πρόξενος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἱερονεικῶν 494, 13
 ἱερονόμοι ἐν Ἐλαίᾳ 332, 21. ἐν Ἰλίῳ 212, 24. 219, 20. 29
 ἱεροποιέω· ὅσα κε ἁ πόλις ἱεροπύεται 4, 33
 ἱεροποιοὶ Πριηνέων 11, 25. Τητῶν 309, 6
 ἱερός *passim*. ἱεροῦ πάλου Ἰσίδος 739, 8. τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου 640, 17. 723, 8. ἱερὰ σύνκλητος 625, 5. τοὺς ἱεροὺς φόρους 565, 18. τῆς ἱερωτάτης συνκλήτου 514, 5. τὸ ἱερώτατον ταμεῖον 515, 26. 35. 565, 17. χωρίον

ὁμῶν ἔσμεν ἱερωτάτων 519, 13. κατὰ διαδοχὴν ἱερωτάτην 557, 3. εἰς τοῦτον τὸν ἱερωτάτον καιρὸν 669, 10. — ἱερόν (*fanum, delubrum*) *passim*. ἐν τῇ ἐν Κανώπῃ ἱερῷ, ὃ οὐ μόνον ἐν τοῖς πρώτοις ἱεροῖς ἔστιν κτλ. 56, 50. τῶν ἐκ τῶν πρώτων ἱερῶν πάντων θυσίας συντελούντων 56, 51. ἐν πλείοσιν ἱεροῖς τῶν πρώτων 56, 56. ἐν ἑκάστῃ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων ἱερῶν 56, 59. ἐν τῇ ἐπιφανεστάτῃ τόπῃ τῶν τε πρώτων ἱερῶν καὶ δευτέρων καὶ τρίτων 56, 75. ἐν ἑκάστῃ τῶν τε πρώτων καὶ δευτέρων καὶ τρίτων ἱερῶν 90, 54. — ἱερά (*sacrificia aliaeque caerimoniae*) *passim* ἱεροταμίας 502, 15
 ἱεροργαίαι 383, 75
 ἱεροφάντης· τοῦ μεγάλου καὶ κοινοῦ τῆς Βεθυονίας ναοῦ τῶν μυστηρίων ἱεροφάντην 528, 13
 ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος 699, 2
 ἱεροφάλλται 737, 16
 ἱεροσύνη v. ἱερασύνη
 ἱκανός· προσδόχους μὲν ὑμῖν τὰς ἱκανὰς ἀνατίθῃμι 763, 53. τὸ ἱκανὸν πρὸ κρίσεως λαμβάνεσθαι 484, 50. τὸ ἱκανὸν γινέσθω 629, 84. οὗτος τὸ ἱκανὸν λαμβανέτω 629, 100
 ἱεσία· θεοῖς Σεβαστοῖς — παρὰ τοῦ πιστοῦ Λυκίων ἔθνους δέησις καὶ ἱεσία 569, 11
 ἱκετεία 519, 12
 ἱλάρχαι 731, 4
 ἱλεως· πατρώους πάντας θεοὺς — ἱλεως — εὐχομαι διαμένειν 383, 226. ἱλεως θαίμονας καὶ θεοὺς πάντας ἔχεται 383, 233. ἱλεως ἡμῖν Πλάτων καὶ ἐνταῦθα 721, 10
 ἱλη· εἴλης Βατάουον 586, 4. εἴλης Οὐλοκοντιῶν 628, 2
 ἱμάτια 483, 172. ἱμάτια πλύνειν 483, 169
 ἱματιοπῶλαι μετὰ βολοὶ 629, 83
 ἱντερκαλάριος· διὰ τὴν ἱντερκαλάριον 458, 71. ἡ δὲ ἐνβόλιμος ἡμέρα ἔσται πάντοτε τῶν ἱντερκαλάρων καλανδῶν 458, 76

ἱπάρρχης 1. *equitum dux* 51, 3. 194, 4. 266, 22. ἱπάρρχης ἐπ' ἀνδρῶν 134, 2. ἱπάρχει 217, 1. 2. *Oxyzenorum magistratus eponymus* 748, 4
 ἱππεύς· ἱππεῖς 90, 25. 114, 2. 229, 14. 35. 36. 44. 46. 49. 59. 71. 92. 266, 23. 59. κάτοικοι ἱππεῖς 128, 3. ἱππέων Κολωνειτῶν 425, 1. — ἱππεύς· Ῥωμαῖος (*eques Romanus*) 499, 2. ἱππεύς· Ῥωμαίων 547, 2. 645, 7. 654, 1
 ἱππικός· ἀγών 233, 29. 282, 8. 319, 9. 665, 22. ἱππικός κληρὸς 229, 103. ἱππικαὶ δυνάμεις 54, 9. 90, 20. 155, 3. σπείρης πρώτης· Φλαυίας Κυλίκων ἱππικῆς 678, 6. — ἱππικός *substantive* (*homo ordinis equestris*) 495, 8. 644, 2
 ἱππόδρομος 533, 21
 ἵππος· τεταγμενόμενον ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ ἵππῳ δημοσίῳ ἐν Ῥώμῃ 567, 9. εἰκὼν ἐφ' ἵππου 213, 32. 215, 22. στεφανώσαι εἰκὼν — εἶτε καὶ βοῦληται πεζόν, εἶτε καὶ ἐφ' ἵππῳ 270, 8. ἵπποι 748, 6. ποτὶ τὰς ἵππους τὰς ἱεράς 345, 18
 ἰσόθεος· ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας — αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντί 666, 21
 ἰσονομία 229, 67
 ἰσοπολιτεία 265, 9
 ἰσοπύθιος· ἀγών 231, 14. 232, 14. 282, 10. 319, 8. ἰσοπύθιοι ἀγωνεῖς 305, 8
 ἰσοτέλεια 81, 16. *μισοτέλεια* 80, 4
 ἰσότημος· Ἀπόλλων Ἰσότημος 234, 25. ζῶντά τε δικαίως καὶ ἰσοτείμως 544, 33
 ἰσάνω· θυμιᾶν καὶ ὁρᾶν ἰσάνειν 352, 37
 ἴσθημι 1. *creo, instituo*: ἔταν καὶ αἱ ἄλλαι ἀρχαί — σταθῶσιν 233, 70. 2. *statuo, decerno*: τῶν βρωτῶν τὸ κατὰ τὸν νόμον τοῦ γόμου δηνάριον εἴσθημι πράσσεσθαι 629, 160. ὡς Οὐρηστίνος ἐκέλευσεν — καὶ αὐτὸς ἴσθημι 669, 31. περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ πραγμάτων ἀγομένων ἴσθημι 669, 38. τὸ δ' αὐτὸ ἴσθημι καὶ περὶ

- τῶν τούτοις προστεθέντων προσγενημάτων 669, 61. ἵνα παντὶ ἔκδηλα γένηται τὰ ὑπ' ἐμοῦ σταθέντα 665, 13. ἔξω τῶν ὑπὸ Μαξίμου σταθέντων 665, 27
- ιστορέω· ιστορήσα 688, 1. ιστορήσας ἐθαύμασα 693, 4. εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 7. ιστορήσας κατέγων ἔμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωχέναι τὸν λόγον 691, 3. ιστορήσας τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα 720, 2. ιστορήσας τὰς σύριγγας 721, 3
- ιστορία· οἱ μὲν οὖν Πριηνεῖς τὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς γεγεννημένην αὐτοῖς κτήσιν τῆς Βατινήτιδος χώρας ἐπεδείκνυνον ἔκ τε τῶν ἱστοριῶν κτλ. 13, 12
- ιστοριογράφοι 335, 125
- ιστός 674, 29
- ἰχθυϊκός· τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς 496, 9
- ἰχθύς· τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας 484, 26
- καθαρείτης 329, 9. 439, 6. διὰ τὴν ἐν τοῖς πιστευομένοις καθαριότητα 339, 14
- καθαρός· λυκιαρχήσαντα καθαρῶς καὶ ἐνδόξως 556, 4. ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ καθαρῶς 556, 13. δικαιοδοτοῦντα καθαρῶς καὶ δημοτικῶς καὶ δσίως 448, 5. τετειμημένον — δόρασι καθαροῖς γ' 560, 13
- καθεζομαι· οὐκ ἀφ' αὐτοῦς καθεζόμενοι 201, 13. οὐκ ἀφ' αὐτοῦς καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 20
- καθηγεμόνες 383, 86
- καθηγητής 408, 8
- καθήκω *passim*. καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ 771, 44
- καθιερών· καθιέρωσεν ἀργυρίου δραχμὰς κτλ. 764, 56. ὃ τε τέμενος — καθιέρωται 455, 10. ἔκ τῶν καθιερωμένων στηλῶν 335, 138. τῇ καθιερωμένῃ αὐτοῦ (βασιλέως Ἀττάλου Φιλομήτορος) ἀγάλματι 764, 33. τοῖς χρυσοῖς στεφάνοις, οὗς ἐγὼ καθιέρωσα 383, 139. ὅσον δὲ πλῆθος εἰς τοῦτο
- καθειέρωσα μουσικῶν 383, 162. ἐκπώμασιν οἷς ἐγὼ καθιέρωσα 383, 159. κώμας δὲ ἐγὼ καθιέρωσα 383, 192. καθιέρωσαν ἔκ τῶν ἰδίων 479, 15. καθιέρωσεν δὲ εἰς κληρον ταῖς εἴς φυλαῖς 480, 10. εἰκόνας ἀργυρέας δύο — καθιέρωσεν 480, 8. ὁ δῆμος καθιέρωσεν 520, 14. Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ καθιέρωσεν 583, 12
- καθίστημι· κατέστησαν ἐφ' ἡμᾶς οἱ τε πρέσβεις οἱ παρ' ὑμῶν καὶ οἱ παρὰ τῶν Πριηνέων ἀποσταλέντες 13, 2. εἰ — παντάπασιν καταστατῆν ἀπειρησθαι μὲν καὶ κεκωλῶσθαι τὴν κακουργίαν κτλ. 569, 21. διὰ τὸ μήπω καθεστηκέναι τὰ πράγματα 771, 13. τόκοις ἐλάσσονας ἄτησε τῶν καθεστακόντων 4, 20
- κάθοδος· αἱ δὲ κέ τις — πρόθη περὶ καθόδου ἢ τῶν κτημάτων ἀποδόσιος 8, 27. εὐνοίας ἔνεκεν καὶ φιλοτιμίας, ἡμὲν παρέσχοντο κατὰ τὴν κάθοδον τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 248, 12
- καθολικός· οὐκ ἔξον τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικόν τι καινίζειν 669, 47. ὁ λαμπρότατος καθολικός Αἰγύπτου 686, 2. καθολικῶς 669, 49
- καθόλου· τὸν κράτιστον ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 3
- καθοσιών· κωμῶν ὧν ἐγὼ καθωσίωσα 383, 141. καθοσιώσας 383, 109. δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῖος τύπος ἐν ἀγίῳ λόφῳ καθοσιωθεὶς 383, 51. ὅσον ἂν ὕστερον καθοσιωθῇ 383, 163. ἐπὶ καθοσιωμένων βάσεων 383, 8. καθοσιωμένων ἡρώων ἀτιμασθεὶς νόμος 383, 119
- καθοσιώσις· τῇ συνήθει καθοσιώσει ἀφιέρωσεν 723, 9
- καθυστερεῖν 242, 5. ἐν αἷς (πρεσβείαις) ἐν οὐδενὶ καθυστέρησεν ὁ δῆμος 339, 22
- καινίζω· οὐκ ἔξδον τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικόν τι καινίζειν 669, 47. ὥστε μηδὲν ἐπ' αὐτῶν καινίζεσθαι 669, 62
- καινοποιέω· αἰεὶ τὰ καινοποιηθέντα παρὰ

τάς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι 669, 44

καινός· ὁδὸν καινὴν Ἀδριανὴν 701, 8.
ἐκ καινῆς κατεσκευάσθη 702, 5. ὅτι
πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν 669, 46.
εἴ τινα καινῶς — κατεκρίθη 669, 49

καινουργία· μηδεμιᾷ σκαιᾷ τινα καινουρ-
γία τὴν τιμὴν τὴν τοῖς θεοῖς ὀφει-
λομένην παραβαίνειν 569, 18

καιρός· καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ
771, 44. τοὺς τυγχάνοντας κατὰ και-
ρὸν ἄρχοντας καὶ δεκαπρώτους 629, 14.
τῇ μεγίστῃ τῶν νῦν καιρῶν εὐδαι-
μονίᾳ 669, 5. ἐν τοῖς μακαριωτάτοις
ὑμῶν καιροῖς 519, 9. ἀλλότρια τῶν
εὐτυχεστάτων καιρῶν πάσχοντες
519, 12. πάσχοντες ἀλλότρια τῶν
ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν
519, 17. εἰς τοῦτον τὸν ἱερώτατον
καιρὸν 669, 10. ἐν κατεπέλγουσι και-
ροῖς 537, 10. ἐν τοῖς νῦν περισταῖσι
καιροῖς 735, 10. ἀγαγεῖν εἰς ἀνανέ-
ωσιν τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχη-
μένα 764, 25

κακοπαθία 244, 12. 339, 4. 23

κακοτεχνέω· οὐδὲ κακοτεχνήσω περὶ τὸν
ὄρκον τοῦτον 266, 45

κακοτεχνία· τῆς δ' αὐτῆς κακοτεχνίας
ἐστίν καὶ ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν
ἀπαίτησις 669, 55

κακουργέω· ὥστε μηδένα κακούργοῦντα
λανθάνειν 521, 7. τῶν κακούργούν-
των περὶ τὰς κρήνας 483, 185

κακουργία· σαλεύει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ
σωτηρία τῆς πόλεως ἐκ κακουργίας
καὶ πανουργίας ὀλίγων τινῶν 515, 48

κακούργος· μὴδ' ὅλως κατακλείεσθαι
τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡντι-
νοῦν, εἰ μὴ κακούργον 669, 17

καλάνδαι· καλανδῶν Ἀπριλίῳ 441, 19.
πρὸ ἐννέα καλανδῶν Ὀκτωβρίῳ 458,
23. 51. 55. πρὸ ἐννέα καλανδῶν Φε-
βρουαρίῳ 458, 74. πρὸ μιᾶς καλαν-
δῶν Δεκεμβρίῳ 506, 11. καὶ καθ'
ἑκαστον μῆνα ἀρχὴ ἔσται τῆς νο-
μηνίας ἢ πρὸ ἐννέα καλανδῶν
458, 76. τῶν ἱντερκαλαρίων καλαν-

δῶν 458, 76. πρὸ ἰ' καλανδῶν Αὐγού-
στων 595, 19

καλλιερέω· καλλιερήσας 339, 65. 764, 47.
κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ
(τοῦ κριοῦ) καὶ καλλιερηθέντος 764, 28.
παρασταθείσης θυσίας καὶ καλλιερη-
θείσης 332, 17. μεταδιδούς μὲν τοῖς
νέοις τῶν καλλιερουμένων ὅψ' ἑαυτοῦ
ἱερῶν 339, 70

καλλινίκος· τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρ-
τυρος Γεωργίου 610, 7

καλλιτεχνέω· γνησίως καλλιτεκνήσασα
308, 9

καλοκάγαθία 534, 5. 666, 20. 735, 14

καλύπτω· φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου
σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2

κάματος· ἐκ τῶν ἰδίων (ἐμῶν) καμά-
των 717, 7. 13

καμέρα 631, 6

καμηλικός· γόμος καμηλικός 629, 34. 88.
γόμοι καμηλικοί 629, 16

κάμηλος 629, 49. 53. 63. 64. 89. κά-
μηλοι 629, 166. 674, 21

κανηφορέω· κανηφορούσης (ἐν Δήλῳ)
170, 8

κανηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 56, 2.
90, 5. 739, 10

κάπηλοι 484, 8

καρπίζομαι· ὅπως — ταῦτα ἔχωσιν
κρατῶσιν χρῶνται καρπίζονται τε
455, 15

καρποί· ἡ συναγωγὴ τῶν καρπῶν 56, 37.
ξύλινοι 55, 14. μήτε γῇ μήτε θά-
λασσα δέξαιτο μηδὲ καρποὺς ἐνέγκοι
αὐτοῖς 532, 35

καρρικὸς γόμος 629, 16

κάρυον· ψυκτήρ — ἔχων ἀποπεπτωκότα
κάρυα ἐπτά 214, 48

καρυωτὴ φιδίη 214, 31. 33. 34

κασία 214, 59

κασίγνητοι 8, 136

καταβοάω· ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην
καταβοώμενος ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόν-
των 669, 5. διὰ τὸ πάντας αὐτῶν
(τῶν ἐγλογιστῶν) καταβοᾶν 669, 51

καταγγελεύς· καταγγελεῖς τῶν πρώτων
ἀχθησομένων ἀγώνων 456, 10

καταγγελία· τὴν καταγγελίαν ἐποιήσαντο πρεπόντως 319, 13

καταγίνομαι· τοῖς ἐν αὐτῷ (τῷ Ἀθητοπόλιτι νομῷ) καταγεινομένοις τοπογραμματαῦσι καὶ κωμογραμματαῦσι 666, 14

καταγινώσκω· ἱστορήσας κατέγων ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον 691, 2

καταγρέω· κατάγρετον 2, 15

κατάγω· αἱ δέ κε — κατάγη τίς τινα τῶν Ἀγωνίππων 8, 21. ὅπως ἅπαντας εἰς τὴν πόλιν καταγάγη τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ 765, 24. δεσ κατήγαγεν τὴν τε ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν παρὰ βασιλέως Ἀντιόχου 226, 5. καταχθέντος δὲ καὶ Κλέωνος (εἰς Αἴγιναν) 329, 4

καταγώγιον τῶν δαιμόνων 610, 1

καταγωνίζομαι· καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους 553, 7

καταδεής· ὅτι ὁ δῆμος πειράσεται μηθενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι (βασιλέα Φαρνάκην) τῶν ἄλλων βασιλέων 771, 51

καταδίκη· ἐάν τινες διὰ ταῦτα γείνωνται καταδικαί 483, 212

καταδουλόω· μήτε αὐτῷ καταδουλώσασθαι μήτε εἰς ἕτερον ἀπαλλοτριῶσαι 383, 182

καταδύνω· χιόνες βαθεῖται ὡς μέχρι γονάτων καταδύνειν ἄνδρα 199, 9

κατακλείω· μηδ' ὅλως κατακλείεσθαι τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡντινοῦν 669, 17

κατακλύζω· εἰθισμένου (τοῦ Νεῖλου) κατακλύζειν τὰ πεδία 90, 24

κατακολουθέω· καὶ ἐκείνων κατηκολουθηκότων τῇ τοῦ θεοῦ Κλαυδίου χάριτι 669, 28. κατακολουθῶν τῇ τῶν βασιλέων προαίρεσει 735, 13

κατακομίζω· παρ' ἐκάστου τῶν τὸ ἔλαιον κατακομίζόντων τὸ ἔντοπον καὶ πωλούντων 629, 70. τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν χωρίων κατακομίζοντας ἀτελεῖς εἶναι 629, 162

κατακρίματα 669, 47

κατακρίνω· μετὰ τὸ Φλάκκον κατα-

κρεῖναι 669, 27. ἐκ τῆς τοῦ κατακριθέντος οὐσίας 665, 30. τὸ κατακριθέν πρassoέτωσαν παραχρημα 437, 82. περὶ ὧν ἐκφόρια κατεκρίθη 669, 30. λεγόντων ὕστερον κατακεκρίσθαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραχθέντα ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ 669, 27. ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγεται ἕως τις αὐτὰ κατακρίνη 669, 40. ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν 669, 46. εἴ τινα καινῶς — κατεκρίθη 669, 49

καταλαμβάνω 1. *occuro*: εἰς Λύκων πόλιν, ἣ τὴν κατειλημμένην καὶ ὠχυρωμένην 90, 22. 2. *damno*: καλλάφθεντος Ἀγωνίππου τὰ δίκαια 8, 20. οἱ ἀστυνόμοι, ἐὰν καταλαμβάνωσιν, ζημιούτωσαν αὐτόν 483, 146. — *medium*: πέντε τε πόλεις — καταλαβόμενος 654, 5

καταλείπω· Ζήνων ὁ καταλειφθεὶς ὑπὸ Βάκχωνος τοῦ νησιάρχου 773, 2

κατάληψις· ἐν τῇ γενομένῃ καταλήψει Ἀλεξανδρείας 135, 2. ἐκ τῆς Ὁρεοῦ καταλήψεως 284, 2

καταλιμπάνω· καταλιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ὁδοὺς 519, 20

καταλιψή· προθύμως πεπότηται — τὴν τε καταλιψὴν καὶ κονιάσιν τοῦ δηλούμένου ἱεροῦ 737, 10

καταλλάσσω· φόνον δὲ ἐπιγαμίαις μὴ καταλλάσσεσθαι μηδὲ χρήμασιν 218, 105

καταλογή· τῆς τούτων ἀρετῆς καταλογῆς τε ἔνεκεν 441, 54. 442, 7

καταλοχισμός· τοὺς μὲν καταλοχισμοὺς τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἵππεων καὶ πεζῶν 229, 45. ὅταν δὲ τιθῶνται τοὺς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματεῖς 229, 47

κατάλυσις· ταπείνωσιν ἢ κατάλυσιν ὧν ἀφωσίωσα θυσίων 383, 202. μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων 654, 1

καταλύω· ἐνεχέστω τῷ νόμῳ περὶ τῶ καλλύοντος τὸν δᾶμον 4, 106—110. τὸν τὴν δημοκρατίαν καταλύοντα 218, 21. δεσ ἂν — δημοκρατίαν καταλύσῃ 218, 118. τὴν δημοκρατίαν ἣ

τὴν ἰσonomyάν καταλύοντα 229, 67.
 ζῆσις ἄν — τιμὴν ἡρωϊκὴν — κατα-
 λύνει ἢ βλάπτειν — νοῦν ἐπιβάλλεται
 383, 208
 καταμετρέω· καταμετρήσαι καὶ παρα-
 δεῖξαι αὐτῷ πλῆθρα βισχίλια 221,
 43. 64
 καταναυμαχέω· καταναυμαχήσας περὶ
 Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους 552, 3
 καταΐξις· τὰς καταΐξιας τιμὰς τοῖς εὐερ-
 γέταις ἀπονέμοντες 763, 23 al.
 καταΐζω· κατηΐξωσάν με 201, 14
 καταπίπτω· τῶν δὲ θεομένων ἐπισκευῆς
 κοινῶν τοίχων ἢ καταπεσόντων
 483, 101
 καταπλέω· ἤκουσα (Μέμνονος) κατα-
 πλέων 685, 5. οἱ καταπλέοντες εἰς
 Βιθυνίαν ἔμποροι καὶ ναύκληροι
 344, 2. κατέπλευσεν ἀπὸ Τύρου ἐν
 Ποτιόλοις θεὸς Ἥλιος Ἀρεπτηνός
 594, 5
 καταπλήρωσ· πάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ
 καταπεπληγμένων 56, 14
 καταπλους· ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ
 τῶν ἱερῶν ἔθνων τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν
 εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατάπλου 90, 17
 καταπορεύομαι· τοὺς καταπορευομένους
 ἕκ τε τῶν μαχίμων καὶ τῶν ἄλλων
 τῶν ἀλλότρια φρονησάντων ἐν τοῖς
 κατὰ τὴν ταρχὴν καιροῖς 90, 19
 κατάρατος 8, 22
 καταράω· ὁδός — καταρηρομένη ὑπὸ
 τῶν γειτνιώντων 225, 45
 καταρρέπω· τὸ πρῶτον πάντες κατέρ-
 ρεπον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἡμῖν γνώμην
 315, 51
 κατάρρυτος 199, 12
 καταρτίζω· κατηρτίζατο διδασθαι 177, 10.
 κατηρτίσθη διδασθαι 179, 8
 κατάρχομαι· καταρξάμενος τῶν θεμε-
 λίων τοῦ ναοῦ 531, 6. ψήφισμα —
 ἐν ᾧ καταρξάμενοι διότι — πολλοὺς
 μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας ὑπέστην
 κτλ. 763, 6
 κατασκευή· οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν
 τοῦ ψδείου κατασκευὴν 354, 4
 κατασκήνωσις 229, 57

κατασπένδω· κατεσπείσθη ἐπὶ τὰ ἱερά
 331, 20
 κατάστασις· κατὰ τὴν νῦν οὔσαν κατὰ-
 στασιν τοῦ κόσμου 56, 41. τὰ πράγ-
 ματα τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων ἐν βελ-
 τίονι καταστάσει ὄντα 441, 29. ὅπως
 οἱ τὰς Ἑλληνίδας κατοικοῦντες πόλεις
 ἐν εἰρήνῃ καὶ τῇ βελτίστῃ καταστάσει
 ὑπάρχουσιν 763, 12. ὅπως εἰς βελ-
 τίονα καὶ εὐδαιμονέστεραν παραγίνη-
 ται κατάστασιν τὰ κοινὰ τοῦ πολι-
 τεύματος 332, 56. θηριώδους κατα-
 στάσεως 424, 3. τῆς περὶ τοὺς
 ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης
 509, 10
 κατάστημα· τοῦ διαμένειν τῷ προσή-
 κοντι καταστήματι τὴν πόλιν 669, 3
 κατασφραγίζομαι· τὰ τε γράμματα ἄν-
 οῖσιν κατεσφραγισμένα 266, 42
 κατατάσσω· κατατάσσειν δὲ (τὴν πρό-
 σοδον) αὐτὴν καθ' αὐτὴν 213, 22.
 τὰ δὲ λοιπὰ (τοῦ διαφόρου) κατα-
 τασσέσθω εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τῶν
 Νυμφῶν ἱεροῦ 483, 188. καταταξά-
 τωσαν εἰς τὰς αὐτάς προσόδους
 483, 218. στήλων — ἐν αἷς ἡ γε-
 γραμμένη ὑπὸ Ἀντιόχου ἐπιστολὴ
 κατετέτακτο 335, 140. καταταγέντα
 εἰς τοὺς δημάρχους ὑπὸ θεοῦ Ἀδρι-
 ανοῦ 543, 7
 κατατροχάζω· κατατροχάζας τὴν εὐαν-
 δρίαν κατὰ τὸν νόμον 339, 84
 καταφέρω· ταφῆς ἀναφερομένης καὶ
 καταφερομένης 674, 31. ἰδίῳ ὀνό-
 ματι κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις
 669, 42. τῆς — ἀρχαίας γῆς, εἰς ἣν
 οὐδέποτε σχοινίον κατήνχθη 669, 60
 καταφεύγω· οἱ καταφεύγοντες καὶ γε-
 νόμενοι τῆς ὑμετέρας θειότητος ἰκέ-
 ται 519, 14. καλῶς ἔχειν ἐδοκιμά-
 σαμεν καταφυγεῖν πρὸς τὴν ὑμῶν
 ἀθάνατον βασιλείαν 569, 15. τοὺς
 δοῦλους τοὺς καταφεύγοντας (εἰς τὸ
 ἱερόν) 736, 9
 καταφθορά 56, 14
 καταχθόνιος· θεοῖς κ(αταχθονίοις)
 382, 1

καταχράσμαι· οἱ τῇ πρωτοπριζίᾳ πρὸς
ἀ μὴ δεῖ καταχρῶμενοι 669, 19

καταχωρίζω 1. *additur ubi quid col-
locetur*: τοὺς δὲ πρυτάνεις καταχω-
ρίσαι αὐτὸν εἰς φυλὴν — καὶ δῆμον
49, 14. 15. τοὺς ἄλλους τοὺς κατα-
χωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα 229,
60. 72. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἐκγόνους
αὐτῶν καταχωρίζεσθαι εἰς τὰς αὐτάς
φυλάς 56, 29. εἰς φυλάς αὐτοὺς ἐπι-
κληρώσας καταχωρίω εἰς ἣν ἂν ἔκα-
στοι λάχωσιν 229, 75. τῶν ἐν τῇδε τῇ
συνθήκῃ κατακεχωρισμένων 437, 74.
ἀκολούθως τοῖς ἐν τῷ ψηφίσματι
κατακεχωρισμένοις 231, 12. 232, 11.
305, 4. 319, 12. τὰ ἀντίγραφα κατα-
χωρισθῆσεται εἰς τὰς ἱερὰς βύβλους
56, 70. ἔν τε τοῖς χρηματισμοῖς κα-
ταχωρίζων αὐτὸν ἀρχιερέα 244, 32.
καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρημα-
τισμούς 90, 51. τὰ κατακεχωρισμένα
ἐν τοὺς ἀγῶνας τῶν Πυθίων 305, 12.
ἴσα διὰ τοῦ γεγενημένου — ψηφί-
σματος κατακεχώριται 764, 32.
2. *absolute usurpatur verbum*:
κατακεχώριται τὸ ἀντίγραφον 224, 6.
ἐδόθη ὁ κατακεχωρισμένος ὑπομνη-
ματισμός 262, 2. ἀκολούθως τοῖς
κατακεχωρισμένοις 763, 37

καταψεύδομαι· ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον κατεψεύδετο καὶ διέβαλλε
τοῖς πολίταις 8, 14. 15

κατεπεῖγαι· ἐν κατεπεύγουσι καιροῖς
537, 9. τὰς κατεπειγούσας τῇ πόλει
χρείας 764, 3

κατέρχομαι· τοῖς κατελθόντεσσι 2, 24.
36. 41. 42. τῷ κατεληλύθοντος 2, 9.
τῷ κατεληλύθοντι 2, 1. 2. τῶν κατε-
ληλυθόντων 2, 3. ἐν ἣ (ἡμέρᾳ) —
ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ κατ-
ῆλθεν εἰς τὴν πόλιν 764, 30

κατευφημέω· περὶ τε τᾶς ἰδίας πατρί-
δος πολλὰ κατευφάμηκε 234, 18

κατευχή· μετὰ τὸ συντελεσθῆναι τὰς
κατευχὰς καὶ τὰς σπονδὰς 309, 7

κατέχω· μέρη τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ
κατέχειν ἐν τοῖς δημοσίοις γραμ-

ματοφυλακίοις 669, 23. κατέχεσθαι
αὐτοῦ τὸ ὄνομα 669, 22. ὀνόματος
κατεσχημένου 669, 23. μὴ κατεχο-
μένου τοῦ ὀνόματος 669, 24

κατηγορέω· μηκέτι ἐξεῖναι αὐτῷ κα-
τηγορεῖν 669, 42. ὁ κατηγορήσας
218, 95

κατήγορος 669, 39. κατήγοροι 669, 41

κατοικέω· τῶν ἐν Ναυλόχῳ κατοικούν-
των 1, 2. 3. τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν
ταῖς κώμαις ταύταις 1, 11. 12. Ἐφε-
σίων καὶ τῶν κατοικούντων ἐν Ἐφέσῳ
437, 66. Σαρδιανῶν μηθεὶς μηδὲ τῶν
κατοικούντων ἐν Σάρδεσιν 437, 70.
πλήν εἴ τις ἐτύγχανεν παρ' αὐτοῖς
κατοικῶν 13, 19 al. *transitive*: τοὺς
τὴν Αἴγυπτον κατοικοῦντας 56, 18 al.
οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον (Δῆλον)
417, 2

κατοικονομέω· πάντα κατῳκονομήσατο
ὁ δῆμος διὰ τῆς τῶν πρεσβυόντων
κακοπαθίας 339, 23

κάτοικος· κάτοικοι 338, 16. τῶν κατ-
οίκων ἱππέων 128, 4. οἱ ἐν Μαγνη-
σίᾳ κάτοικοι (στρατιῶται) 229, 14

κάτοχος· οἱ κάτοχοι ἀγίου Οὐρανίου
Διὸς 262, 26 (cf. II Addenda p. 549)

κάτω· τοὺς πόρρω νομοὺς τῆς κάτω
χώρας 669, 48 v. etiam s. v. ἄνω.
Γερμανίας τῆς κάτω 543, 29

κέγχρος 55, 15. 16

κείρω· τὸ θεῖον ἡσέβουγ κείροντες τὰ
τεμένη 765, 10

κέλευσις· κατὰ κέλευσιν θεοῦ Ἀρεμθη-
νοῦ ἀνέθηκεν 589, 5

κελεύω *passim*

κέλητες 533, 17

κενός· καμῆλου ὅς κενός εἰσαχθῇ 629, 89.

καμῆλων ἐάν τε κεναὶ ἐάν τε ἐνγομοὶ
εἰσάγωνται 629, 166

κεντορίωνες 196, 9

κεράμιον 90, 31

κέραμος 46, 18

κέρας 1. *cornu*: κριὸν — κεχρυσωμέ-
νον τὰ κέρατα 764, 28. 2. *roculi*
genus 214, 43. 3. *antenna* 674, 29

κεράτιν 521, 27. κεράτια δύο 521, 28

κεραυνοφόρος 1. *substantivum*: κεραυνοφόροι 245, 47. 2. *adiectivum (cognomen legionis duodecimae)* 489, 9. 540, 16
 κέρδος· κέρδη 484, 25
 κέρμα· τὴν τιμὴν διδόναι πρὸς κέρμα 484, 18. τὸ δὲ ἐντὸς θηναρίου τέλος τῇ συνηθείᾳ ὁ τελώνης πρὸς κέρμα πράξει 629, 57
 κεφάλαιον (*summa pecuniae*) 509, 18
 κηδεμονικῶς 56, 53. 194, 5. 224, 16
 κηδεμών· τὸν εὐεργέτην καὶ κηδεμόνα τοῦ δήμου 752, 5
 κηρσίτωρ 612, 13. 769, 16
 κηπουρός· ὁ στατίων τῶν κατὰ πόλιν κηπουρῶν 755, 5
 κῆρυξ· κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλής 505, 1
 κηρύσσω· εἰς προεδρίαν κηρύσσεσθαι ὀνομαστέϊ 218, 26. καρύξει ἐν τοῖς Πυθίοις 234, 28
 κιθαριστής 51, 43
 κιθαρωδός 51, 41. 352, 67
 κίλικαρχίαι 518, 13
 κινδυνος *passim*. σωθεις ἐκ μεγάλων κινδύνων 69, 5. πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας 669, 43. ἐκπύον ἐς τὸς κινδύνους ἐπιτόδος 767, 9
 κινέω· ὅπως περὶ τούτων ἐκινήθη σοῦ ἢ θεοῦ 519, 25. ἐὰν δὲ τις ἐξελεγχθῇ τὰ ὑπ' ἐμοῦ κεκριμένα ἢ προσταχθέντα κινήσας 664, 15
 κίνησις· διὰ τὴν κίνησιν τὴν Ἰουδαϊκὴν 543, 15
 κιννάμωμον 214, 59
 κισσοῦ στέφανος 49, 7. 50, 5. κιστοῦ στέφανος 51, 16
 κίων· κίονες 46, 18. 19
 κλασσικός· κλασσικοῖς τῶν στενῶν 521, 24. 25. 26. 28
 κλειδορχοῦντος (ἐν Δήλῳ) 170, 6
 κλεις· ἀρχοντα — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύσοντα τῷ κλειδῶν 229, 56. παραδοῦναι τὰς κλειδας 229, 96. τὰς τε κλειδας παραδεδώκασιν 229, 98

κληρονομικά δικαστήρια (ἐν Ῥώμῃ) 482, 4
 κληῖρος 1. *sortitio*: μετὰ δὲ τὸν κληῖρον ἐν ἀλλαις ἡμέραις τριάκοντα 437, 8. εἰς κληῖρον 480, 10. 2. *sors agrī*: δοθῆναι αὐτοῖς κληῖρον ἱππικόν 229, 102. ὅτι δεῖ τελεῖν ὑπὲρ ἐκάστου κληῖρου 502, 14. τοὺς τε κληῖρους αὐτῶν τοὺς δύο, ὃν τε — Ἀντίσχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν 229, 100. ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κληῖρους δωρεάν 229, 102. 3. *incerta significatione*: λαβὼν μόνος ὁμοῦ πίστιν ἐπιστολῶν, ἀποκριμάτων, διαταγμάτων, κληῖρου 494, 20
 κληρώω· κληρωσάτωσαν τὸν κρινούντα δῆμον 437, 79
 κληρωτήρια ἐν Σμύρνῃ 229, 53
 κλίμα· οἱ πεμφθέντες εἰς τὸ Ἀππιανῶν κλίμα 519, 18
 κλίνῃ 631, 7. δότωσαν — οἰκίας κλινῶν ὧσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ 229, 57
 κοιμάομαι· ἱεροθεσίῳ τοῦδε — ἐν ᾧ — σώμα μορφῆς ἐμῆς — εἰς τὸν ἀπειρον αἰῶνα κοιμῆσεται 383, 43
 κοινοβούλιον· καθὼς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῷ τῆς Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπέσχετο 490, 12. καθὰ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὑπέσχετο 568, 10. πόλις τετετιμημένη — ἐλευθέρῳ κοινοβουλίῳ 578, 14. δόγματι κοινοβουλίου 528, 3
 κοινολογέομαι· κεκοινολογημένος 315, 37
 κοινόω· ὁ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνωσας 508, 8
 κοινωνός· κοινωνῶν λιμένων Ἀσίας οἰκονόμος 522, 2. πόλις κοινωνὸς δήμου Ῥωμαίων 603, 5
 κοιτών· ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς βασιλείας 256, 5
 κολάζω· τοὺς ἀφηγησαμένους τῶν ἀποστάντων — ἐκόλασεν καθηκόντως 90, 28. κολαστέος ἐστὶν ὁ ἐγλογιστής 669, 36. κολάζοντες τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις 48, 12. ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 18

κόλλυβος· ὥστε ἀπ' αὐτῶν σώζεσθαι τῇ πόλει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσοδον 484, 19. ἄνευ κολλύβου 515, 22. ἐπὶ κολλύβῳ 515, 25. κόλλυβός τις ἐμπεφοίτηκεν εἰς τὴν ἀγοράν 515, 50. κόλλυβον 515, 57.

κόλπος 441, 218

κόλων (*colonus*) 588, 5

κολωνία 536, 2. 4. 595, 40. 600, 1. ὑπὸ τε κολωνειῶν καὶ δῆμων ἐλευθέρων 567, 20

κολωνός 264, 7

κόμης· τὸν περίβλεπτον κόμητα τῶν στενῶν 521, 14. ὁ λαμπρότατος πρῶτου τάγματος κόμης καὶ δυῖς 613, 2

κομίζω· οἱ τὸν οἶνον κομίζοντες εἰς τὴν βασιλίδαν ταύτην πόλιν 521, 22

κονίαις τοῦ ἱεροῦ 737, 11

κόπρια 483, 81

κόρη 403, 8

κορυφή· περὶ κορυφῇ Ταυρείων ἀρχέων 383, 125

κοσμέω· φιλοτιμίᾳ κεχρημένον οὐκ αὐτὸν μόνον κοσμοῦσθαι — ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν 504, 13. ἐκόσμησεν 403, 6. τῷ διαδήματι — κοσμήσαντες 248, 18. τοῖς κατὰ τύχην (εὐχὴν?) ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμηθῆναι 764, 11

κόσμιος· ἤθει καὶ ἀγωγῇ κόσμιον 485, 3

κοσμιότης· τῆς τε κοσμιότητος εἵνεκεν καὶ τοῦ τρόπου 505, 12

κόσμος 1. *ornatus*: 423, 5. εἰς κόσμον οἰκεῖον 383, 223. κατασκευάσας τὸν ναὸν μετὰ παντὸς τοῦ κόσμου 531, 13. τὸ τελώνιον καὶ σὺν αὐτῷ στοὰν σὺν τῷ παντὶ κόσμῳ 525, 13. τοὺς ἱερεῖς — παρατιθέναι αὐταῖς (ταῖς εἰκόσιν) ἱερὸν κόσμον 90, 40. προνοούμενος θεραπείας τε καὶ κόσμου πρέποντος ἱερῶν ἀγαλμάτων 383, 131. (στατίων) καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρουσα 595, 6. κόσμον τε καὶ λιτουργίαν πᾶσαν 383, 73. κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος ἀναλαμβάνων 383, 135. κόσμος τῆς Ἰωνίας (ἡ Σμυρναίων πόλις) 514, 3. — 2. *mundus*: παντὶ τῷ

κόσμῳ 458, 8. ἤρξεν δὲ τῷ κόσμῳ τῶν δι' αὐτὸν εὐαγγελίων ἡ γένεθλιος τοῦ θεοῦ 458, 40. κατὰ τὴν νῦν οὔσαν κατάστασιν τοῦ κόσμου 56, 41. ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν ἀέραν κόσμον 56, 48. ἐν εἰρήνῃ καταστήσας πάντα τὸν ὑπ' ἐμοὶ κόσμον 199, 35. — 3. κόσμοι (*magistratus*) Ἀπαρτῶν 270, 10

κόστον 214, 60

κουφίζω· ἀπὸ τῶν δύο ταλάντων ἃ τελεῖτε κατ' ἐνιαυτὸν κουφίσαι ὑμᾶς 751, 8. ἐκούφισσε τὰμ πόλιν 4, 12, 13. αἰεὶ αὐτοὺς κουφίσαντα 638, 6. τῶν — φορολογιῶν — τινὰς μὲν εἰς τέλος ἀφῆκεν, ἄλλας δὲ κεκούφικεν 90, 12

κοῦφος· τὸ μὲν γὰρ ὄσιον ἅπαν κοῦφον ἔργον 383, 120

κουφοτέλεια· ἐνετεύχθην δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτελειῶν 669, 26. τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας 669, 29

κράμα 383, 148

κρατέω· τῶν ὑπαρχόντων κρατουμένων 669, 23. κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ (τοῦ κριοῦ) καὶ καλλιερηθέντος 764, 28

κρατῆρες 383, 147

κράτιστος· τὸν κράτιστον ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 2. τοῦ κράτιστου ἡγεμόνος 667, 4. τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δουκηνάριον 645, 2. 646, 2. Ζάβδας ὁ μέγας στρατηλάτης καὶ Ζαββαῖος ὁ ἐνθάδε στρατηλάτης οἱ κράτιστοι 648, 5. τοῦ κράτιστου Μύρωνος 210, 2. τὸν κράτιστον Καϊκίλιον Ἑρμιανόν 549, 1. Γάιον Ἰούλιον Φίλιππον τὸν κράτιστον 500, 7. Στατίλιον Ἀμμιανὸς τοῦ κράτιστου 614, 4. Κουρβούλων ὁ κράτιστος 629, 168

κράτος· ὑπὲρ — σωτηρίας καὶ κράτους αὐτοῦ (τοῦ Σεβαστοῦ) 625, 5. ἀνθ' ὧν δεδώκασιν αὐτῷ οἱ θεοὶ ὑγίειαν, νίκην, κράτος 90, 35. τὴν πόλιν κατὰ κράτος εἶλεν 90, 26. δις ἐν παρατάξει κατὰ κράτος νικήσας 654, 3

κρεαδοτέω· ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυ-
σίας τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα
764, 54

κρήνη· κρήναι 483, 159. 160. ἐπὶ τῶν
δημοσίων κρηνῶν 483, 168. τῶν
κακουργούντων· περὶ τὰς κρήνας
483, 185

κρηπίς· ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ αὐτοῦ
ἱεροῦ 194, 31. ἱεροθεσίου τοῦδε κρη-
πέδα 383, 36

κριθαί 748, 21

κρίματα 335, 100

κρίνω· ὅσα ἔξαστί μοι κρείνειν καὶ ποι-
εῖν 669, 8. ἐχθροὺς τε νομίζων οὐδ'
ἂν αὐτοὶ κρίνωσιν 532, 14. 24. κλη-
ρωσάτωσαν τὸν κρινούonta δῆμον
437, 50. χωρὶς τοῦ κρεῖναι τὸν ἔπαρ-
χον 669, 53. ὁσάκις ἔπαρχος —
ἔφθασεν κρείνας ἀπολῦσαι 669, 36.
εἴ τι κριθὲν ἀπελῶθῃ ἢ ἀπολυθῇσεται
669, 39. τῶν ἐν τῇ φιλίᾳ κριθέντων
δῆμων τε καὶ ἐθνῶν 437, 4. 27. οἱ
κατ' ἄνδρα κεκριμένοι ἐν τῇ πρὸς
Ῥωμαίους φιλίᾳ 438, 2. τὸ κοινὸν
τῶν ὑφ' αὐτοῦ συνηγμένων καὶ κε-
κριμένων 326, 6. τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἄπαξ
κεκριμένα καὶ προσταχθέντα 664, 14

κριοβόλια 764, 27

κρίσις 244, 35. 335, 30. 72. 99. 144.
πρὸ τῆς κρίσεως 484, 46. πρὸ κρί-
σεώς 484, 50. εἰς κρίσιν ἄγεσθαι
669, 39. ἀθάνατος κρίσις 383, 207.
κρίσεις 484, 52. ἀκολούθως τῇ περὶ
τὰς κρίσεις ἐπιμελείᾳ 502, 8

κριτής· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν
Ῥώμῃ δεκουριῶν 567, 10. κριταί
335, 28 sqq.

κρύος· κρύη 199, 7

κρυπτός· κρύπτα ψάφιγγι 8, 16. 57.
τοὺς ὀχετοὺς κρυπτοὺς ποιεῖν 483,
69. 75

κτῆμα 2, 4. κτήματα 2, 8. 25. 669,
20. 31. 38

κτῆνος ποτίζειν 483, 169. κτήνη 215, 24.
218, 109. 483, 172. κτήνη νωτοφόρα
200, 14

κτῆσις· ὑμῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοι-
ούτων πολιτῶν κτήσεως 504, 5

κτίζω· τὸ μνημεῖον ἐκτίσεν (-αν) 630, 1.
642, 1. τὴν ὁδὸν κτίσας 606, 5. ἐκ
θεμελίων ἐκτίσθη 722, 8. ἐκτίσθη
τὸ τεῖχος 614, 3. κτισθέντος τοῦ
σημαινομένου ἱεροῦ 736, 2. τῷ κτι-
σθέντι τετραπύλῳ 722, 11

κτίσμα ἀξιοθέατον ἰδρύσας 610, 6. τὸ
παμμέγεθες κτίσμα ἀνήγειραν 619, 6
κτίστης 111, 9. 253, 2. 301, 4. 340, 3.
358, 2. 491, 5. 492, 7. 531, 7. 546, 9.
547, 12. 549, 4. 560, 19. 767, 13.
κτίσται 182, 3. κτίστης ἐνὶ καιρῷ
δώδεκα πόλεων (Τιβέριος Σεβαστός)
471, 10. κτίστου τῶν ἱερῶν τόπων
531, 4. τοὺς κτίστας τοῦ Τυχαίου
585, 4

κυβερνήτης 697, 4. κυβερνήτης Ἑρυ-
θραϊκός 674, 9. κυβερνήτης Νεῖλου
676, 2

κύκλιοι ἀγῶνες 213, 38

κύκλῳ τε ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ — οὗτος
ὁ τόπος ἄστυλος ἔστω 455, 12

κυνηγεία 529, 15

κυνηγέται 20, 2

κυνήγιον 533, 7. 11. 19

κυρεία 335, 129. 140. ἡ παγκτητική
τῆς χώρας κυρεία 335, 137

κυριακός· εἰδὼς τοῦτο συμφέρειν καὶ
ταῖς κυριακαῖς ψήφοις 669, 13. ἔξω
τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λό-
γον 669, 18

κύριος *passim*. κυρία ἐκκλησία 4, 74. 75.
55, 5. 57, 2. 58, 2. ὁ κυριώτατος θεὸς
τοῦ ἱεροῦ 90, 44

κυρώω· νοῦς δὲ θεῶν ἐκύρωσεν (νόμον
τοῦτον) 383, 122. τιμὴν ἡρωϊκὴν,
ἣν ἀθάνατος κρίσις ἐκύρωσεν 383, 207.
κυρῶσαι μὲν τὸν ἱερὸν νόμον τὸν
ἀπολελειμμένον ὑπὸ Κράτωνος 326, 34.
κυρωθέντος δὲ τῷ ψαφίσματος 2, 38.
ἐπειδὴν κυρωθῇ (τὰ τέλη) τῷ μισθου-
μένῳ 629, 12. οὗ (ψηφίσματος) καὶ
κυρωθέντος 764, 47

κύρωσις· κατ' οὖσαν μετὰ ταῦτα ἐν
ἑαυτοῖς κύρωσιν 455, 17

κύψων· μαστιγούσθω ἐν τῷ κύψωνι
483, 171. μαστιγωθείς ἐν τῷ κύ-
ψωνι 483, 180
κωδίκιλλοι· ἐξ ἐπιστολῆς καὶ κωδικίλ-
λων θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 11
κωλυτής· εἰ μὴ κωλυταὶ τινες ἐγένοντο
5, 7. 8
κωλύω· κεκωλύσθαι τὴν κακουργίαν τῆς
τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπιτηδεύσεως
569, 22
κωμάρχης· ἡ κωμάρχης ἄκοντας στε-
φανοῦν παραφύλακα 527, 10
κωμασίαι 194, 25
κώμη 210, 5. 8. 225, 2. 8. 21. 36. 42.
262, 6. 13. 488, 1. 527, 11. 538, 15.
612, 6. 619, 4. 5. 666, 11. κῶμαι
1, 12. 383, 96. 140. 192. 197. 441,
96. 104. 455, 14. 527, 4
κωμηγέται 97, 10
κωμῆται 488, 3. 7
κωμογραμματοεῖς 665, 31. 666, 14
κωμωιδῶν ποιηταὶ 51, 34
κωμωδοὶ 51, 49. κωμωδοῖς παλαιοῖς —
νέοις 352, 45
κῶνος 629, 163

λαγχάνω· τοὺς λαχόντας προέδρους
117, 9. 118, 11. 248, 28. 771, 20.
τὴν λαχοῦσαν πόλιν 437, 84. τὴν
εἰληχεῖαν πόλιν 437, 82. τὸν εἰλη-
χότα δῆμον 437, 81

λάκκος· ὀρύξας τὸν λάκκον τοῦ ὕδρευ-
ματος 717, 7. ὠρυξα τὸν λάκκον
717, 13

λαμβάνω· λάβεσθαι (*eligere*, Attice
ἐλέσθαι) δὲ καὶ συναγόροις τὴν πόλιν
8, 68

λαμπάς 764, 50. 54. λαμπάδες 764, 43

λαμπρός· τὰς λαμπράς πόλεις Τερμησ-
σὸν — καὶ τὴν Καισαρέων Κιβυρα-
τῶν τῆς Ἀσίας πόλιν 566, 24. λαμ-
πρῶς συμποσίαρχον 646, 14. τῆς
λαμπροτάτης Ἀμαστριανῶν πόλεως
531, 9. τῆς λαμπροτάτης Καισαρέων
Κιβυρατῶν πόλεως 495, 3. τῆς λαμ-
προτάτης) μ(ητροπόλεως) Ἀναζαρβέων
577, 3. τὴν λαμπροτάτην Ἀντιοχείων

κολωνίαν ἢ λαμπροτάτην Λουστρέων
κολωνία 536, 1. 3. τοῦ λαμπροτάτου
τῶν Λυκίων ἔθνους 568, 8. Ζηγο-
βίαν — τὴν λαμπροτάτην εὐσεβῆ βα-
σίλισσαν 648, 1. τῆς λαμπροτάτης
βασιλείσεως 649, 2. ὁ λαμπρότατος
συνκλητικὸς 642, 2. τὸν λαμπρότα-
τον συνκλητικόν 643, 2. τὸν λαμπρό-
τατον ὑπατικόν 601, 2. ὁ λαμπρότα-
τος πρώτου τάγματος κόμης καὶ δοῦξ
613, 1. τὸν λαμπρότατον τῆς Ἀσίας
ἀνθύπατον 518, 3. ὁ λαμπρότατος
ἄρχων τῆς Ἰσαυρέων ἐπαρχίας 580, 4.
τοῦ κυρίου λαμπροτάτου ἐπαρχοῦ τῆς
Αἰγύπτου 722, 9. τοῦ λαμπροτάτου
ἡγεμόνος 723, 10. ὁ λαμπρότατος
καθολικὸς Αἰγύπτου 686, 2. τοῦ λαμ-
προτάτου ἐπανορθωτοῦ 711, 3. ὁ
λαμπρότατος ἐπαρχος τοῦ ἱεροῦ πραι-
τωρίου 723, 7. ἀπὸ τε τῶν προγόνων
διασημημότατον καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων
αὐτοῦ φιλοτεμιῶν λαμπρότατον 519, 3.
καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ λαμπροτάτου ἀξιό-
ματος 470, 20

λαμπρότης· διὰ τὴν — ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ
πρὸς τὴν πατρίδα λαμπρότητα 470, 8
λάμπω· φῶς σωτήριον ἐλαμψεν ὅπου
σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2

λαός· ὁ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
90, 12. εἴ τινες — λαοὶ μετεληλύ-
θασιν εἰς ἄλλους τόπους 225, 8. καὶ
τὴν προσοῦσαν χώραν καὶ τοὺς λαοὺς
πανοικίους 225, 22. τοὺς λαοὺς
225, 34

λαρδηγοὶ 521, 25

λατόμοι 660, 3

λάφυρον· μὴδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω
437, 69. 72

λέβης (*urna sepulchralis*) 611, 7

λεγεῶν (λεγιῶν)· λεγεῶνων δύο 540, 15.
λεγιῶνος α' Ἀθηνᾶς 548, 9. λεγεῶ-
νος β' Τραϊανῆς Ἰσχυρᾶς Γορδιανῆς
716, 4. λεγεῶνος γ' Κυρηναϊκῆς
643, 7. λεγεῶνος τρίτης Κυρηναϊκῆς
205, 2. 540, 17. λεγεῶνος δ' Σκυθι-
κῆς 543, 12. λεγιῶνος ιβ' κεραινο-
φόρου 489, 9. 540, 16. λεγιῶνος ιγ'

Γερμίνης 548, 5. λεγεῶνος ἰδ' Διδύμης Ἀρέας Νεικητικῆς 560, 6. λεγιῶνος κβ' Πρειμιγενίας Πίας Φιδήλεως 480, 4. λεγεῶνος εἰκοστῆς δευτέρας 586, 9. λεγιῶνος βκ' 207, 2. λεγεῶνος τριακοστῆς Οὐλπίας Νεικηφόρου 535, 2

λέγω· λέγει *in edictis*: Τιβέριος Κλαύδιος Ἰούλικος ἀνθύπατος λέγει 584, 2. Λούκιος Λούσιος Γέτας λέγει 664, 8. Γναῖος Οὐεργίλιος Καπίτων λέγει 665, 14. Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει 669, 3. — γεωμέτρης ἐπιτηδεύς λεξάμενος 502, 12

λεία· ἀτέλειαν τῆς λείας 748, 9

λειμών 335, 114

λειτουργία 383, 73. 185. 566, 11. 669, 33. λειτουργίαι 339, 50. 383, 170. 529, 3. 537, 10. 542, 8. λειτουργίαι χωρικαί 669, 34

λείψανον· ἀγίου — Γεωργίου τὸ τίμιον λείψανον 610, 8

λέξι· ἐπιστολὴν —, ἐν ᾗ σὺν ταῖς ἄλλοις ἐγγράπτω κατὰ λέξιν ᾧδε 335, 142

λεοντάριον· σὺν νεικαδίοις καὶ λεονταρίοις 426, 6

λεπτὸς χαλκός 484, 9. 21. 485, 12. τῶν ἐνπολώντων τὸ λεπτόν 484, 35. λεπτά ὀψάρια 484, 16

λεύκιοι 266, 14

λευκόλιθος· τὰ ἐν τῇ θεάτρῳ λευκόλιθα 510, 9. λευκόλιθος στήλη 458, 63. στήλαι λευκόλιθοι 458, 65

λευκὸς λίθος 219, 36. 268, 17. 339, 34. 105

λέων 201, 15

λεωφόροι 483, 25. 519, 18. 20

λήζομαι· τοῖς Ἑλλανας ἐλαίζετο 8, 4

ληστής· διαρπάσας μετὰ τῶν λαϊστῶν 8, 12. 52. 53

λιβανωτικά φορτία 132, 11

λιβανωτός 214, 58. προσφέρεσθαι δὲ καὶ λιβανωτόν 268, 16. ἐπιθυέτωσαν λιβανωτόν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ 332, 12. ἐπιθύοντας τὸν λιβανωτόν 332, 29.

ἐπιθύσεις λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 142

λιβανωτοφόροι βάρβαροι 199, 20

λιθεία πολυτελής 132, 8. ἀπὸ λιθείας μιᾶς 383, 59. ἐν ἱερᾷ τε λιθεία 404, 24

λίθινος· στήλη λιθίνη, στήλαι λίθιναι *passim*. μετὰ τοῦ ὑποκειμένου λίθινου σχήματι βωμοῦ 526, 3

λιθοκόλλος ψυκτήρ 214, 47

λίθος· οὐδὲν δὲ ἐθαύμασα εἰ μὴ τὸν λίθον 688, 6. λίθος λευκός 219, 36. 268, 17. 339, 34. 105. λίθος σκληρός 194, 28. λίθος στερεός 90, 54. λίθοι πολυτελεῖς 90, 34. λίθον διορίζοντα ἔρους — στηριχθῆναι ἐκέλευσαν 612, 5. 769, 8. στάλαν λιθίναν τῷ ἐκ θέρμας λίθω 4, 47. λίθοι — 483, 61

λιμήν 629, 115. λιμένες 194, 22. 270, 12. 441, 96. 103. ἀρχώνης λιμένων 480, 2. κοινωνοὶ λιμένων Ἀσίας 522, 3. ἀρχώνης τεσσαρακοστῆς λιμένων Ἀσίας 525, 5

λίμνη· ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λίμνης 572, 17

λιποψυχέω· ἀπάντων δὲ διὰ τὴν ἀπορίαν λελιποψυχηκότων 194, 17

λίτραι 521, 4

λίψ 176, 9. 178, 10

λογεύω· τὸ τοῦ σφάκτρου τέλος εἰς δηνάριον ὀφείλει λογεύεσθαι 629, 153. ὅτι δεῖ πρὸς ἀσάριον πάντα τὰ τέλη λογεύεσθαι 629, 156. ἐάν τι παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ᾗ 665, 33

λογίζομαι· οἰκειοτάτην ἐλογιζόμεν τὴν ἀνάθεσιν (τοῦ ἀνδριάντος) ἔσεσθαι ἐν ταύτῃ (τῇ Μιλησίῳ πόλει) 763, 66. τὰ γὰρ ἕτερα ἀναλώματα — ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα 595, 15. αὐτοῖς λογισασθαι 595, 29. ἐὰν δὲ τις ὧ ἢ ὡς δεδομένον λογίσται 665, 28

λόγιμος· τὸ μὲν πρῶτον καὶ λόγιμον ἀρχαιότατόν τε καὶ ἐνδοξότατον τῶν πλείστων (ἱερῶν) ὑπάρχον 761, 5

λόγιος· τῶν λογιστᾶτων καὶ φιλτάτων 408, 5

λογισμός· ὅσα ἀνθρωπίνωι λογισμῶι 5, 56. 57

λογιστεία 509, 9

λογιστεύω· λογιστεύοντος καὶ ἐπιχειμέ-
νου τῷ κτισθέντι τετραπόλιν 722, 10.

λογιστεύσαντα καὶ τῆς ἡμετέρας πό-
λεως 500, 12

λογιστήριον 665, 36. 73. λογιστήρια 665, 35

λογιστής 501, 10. 543, 20. ὑπ' ἀνθυ-
πᾶτων δοθέντα σε τῇ γερουσίᾳ τῶν
Ἑφεσίων λογιστήν 508, 6. λογιστὴν
τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Νει-
κομηδείας 528, 15

λόγος· κατέγων ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ
ἐγνωκέναι τὸν λόγον 691, 3. οὐκ ἀπε-
δεξάμην σὲ τῆς ἐν λόγοις τριβῆς
ἔνεκεν 692, 1. λόγων ῥηθέντων παρ'
ἀμφοτέρων 8, 143. τῆς περὶ λόγους
ἀσκήσεως 596, 6. ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ καὶ
λόγοις 709, 12. γενομένων λόγων
Κασσάνδρῳ καὶ Πτολεμαίῳ ὑπὲρ δια-
λύσεων 5, 9. 10. — *ratio pecuniarum
acceptarum et expensarum*: τὸ
δὲ — ἀνάλωμα — ἀνενεγκεῖν τῇ πό-
λει ἐλ λόγῳ 215, 35. τὸν κράτιστον
ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 3. ἴδιος
λόγος v. ἴδιος

λουτήρ· γυμνασιαρχήσαντα δρακτοῖς ἐκ
λουτήρων 479, 10

λουτρῶν 339, 33

λόφος· θεῖος τύπος ἐν ἀγίῳ λόφῳ κα-
θοισιθεῖς 383, 51

λόχος· ἐμῶν προγόνων οὗτος ὃν ὀρᾶς
ἡρῶς λόχος 383, 48

λουκιστῶν· λουκιστῶν τοῦ ἔθνους
τὰς τρεῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ
556, 6

λουκιστῶν 495, 9. 568, 10

λύμη· ἀπόρθητον χρόνου λύμαις 383, 37

λυχνία μεγάλη 214, 13. 60

λύω· ἐπιστολὴν (*sigillo frangendo*)· τὰ
δὲ γράμματα λύσας καὶ σημεινόμενος
πάλιν ἀπέσταλκά σοι 315, 69. οὐ μὴ
δυνήθῃς αὐτὰ λύσαι 315, 72. — τὴν

πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑπο-
ψίαν πρὸς ἀλλήλους ἔλυσεν 502, 9

μάγειρος 345, 22

μαζόνμον χρυσοῦν 214, 50

μαθητής· Εὐτόχης χαλκουργός καὶ ὁ
μαθητῆς Παῦλος 590, 6

μακάριος· ἐν τοῖς μακαριωτάτοις ὑμῶν
καιροῖς 519, 9. τῶν ὑμετέρων μακα-
ριωτᾶτων καιρῶν 519, 17

μακαριστός· χρήσεως μακαριστῆς 383, 16.

404, 12. μακαριστὸν ἄχρι γήρως —
σῶμα 383, 39. μακαριστὰς ἐλπίδας

ἰδίας ἐκάστου 383, 108. μακαριστῶς
383, 23

μακρός· ἔθηκεν δὲ καὶ ὄπλα (ἄθλα)
μακροῦ δρόμου 339, 83

μάνδρα· τόπῳ τῷ λεγομένῳ Ἀγάθωνος
μάνδραις 488, 6

μαντεία· κατὰ τὰς τοῦ θεοῦ τοῦ ἐν Δελ-
φοῖς μαντείας 319, 10

μαρμαρίνος· ἐπὶ στυλίδος μαρμαρίνης
332, 10. εἰς στήλην μαρμαρίνην

332, 59

μαρτυρέω· εὖλογον ἡγησάμεθα μαρτυ-
ρῆσαι αὐτῷ παρ' ὑμῖν 504, 10. καὶ
αὐτὰ ταῦτα δίκαιον ἡγησάμεθα μαρ-
τυρῆσαι τῷ ἀνδρὶ 505, 12. μαρτυ-
ρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτὰ 507, 8. καλῶς
πολιτευσάμενον ὡς διὰ ταῦτα μαρτυ-
ρηθῆναι ὑπὸ θεοῦ Ἰαριβόλου κτλ.
640, 14. μαρτυρηθέντα ὑπὸ τῶν ἀρ-
χεμπόρων 646, 7

μαρτυρία· τῆς τηλικαύτης μαρτυρίας
ἄξιον αὐτὸν ὑπολαβόντες 504, 17.

Εὐρυκλέα — φθάνομεν — μαρτυρίας
τῆς παρ' ἡμῶν ἡξιοκότες 507, 5.

μαρτυρίαί 13, 13

μάρτυς 383, 53. τοῦ καλλινίκου ἀγίου
μάρτυρος Γεωργίου 610, 7

μάσδανος (*maxdayaknyia*) 432, 1.

434, 1. 4

μαστιγῶ· μαστιγοῦσθω 483, 177. μα-
στιγωθείς 483, 179. 182. μαστιγοῦ-
σθαι ὡς πληγαῖς 515, 31

μαχαιοφόροι 737, 6

μάχη *passim*. τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν
μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους

ἔλυσεν 502, 7. τρις παραταξάμενος καὶ νικήσας πάσαις ταῖς μάχαις 552, 6
 μάχιμοι 90, 19. 102, 14. τῶν περὶ
 αὐτὴν ἐπιλέκτων μαχίμων 731, 6
 μεγαλειότης· τῇ τε τῶν πυραμίδων με-
 γαλειότητι καὶ ὑπερφυεῖα τερφθεῖς
 666, 26
 μεγαλόδοξος· κυρίου βασιλειῶν μεγαλο-
 δόξου 90, 2
 μεγαλομέρεια 168, 58. 332, 26. 46. 58
 μεγαλομερῶς 168, 24. 339, 68. 556, 11.
 764, 41
 μεγαλοπρεπῶς 56, 53. 308, 7. 513, 11.
 549, 5
 μεγαλοφροσύνη 441, 81. 456, 36
 μεγαλοφρων 563, 6. 11. μεγαλοφρόνως
 566, 12
 μεγαλόψυχος ὢν (ὁ βασιλεὺς Σέλευκος)
 229, 6. μεγαλόψυχως 116, 9. 194, 11.
 257, 10. 767, 17
 μέγας· Ἑρμῆς ὁ μέγας καὶ μέγας
 90, 19. Σούχφ θεῷ μεγάλῳ μεγάλῳ
 176, 4. 178, 3
 μέγεθος· ἐγράφη πρὸς τὸ σόν, Σεβαστέ,
 μέγεθος 519, 24
 μέδιμνος 266, 2. μέδιμνοι 748, 20. 21
 μεθίστημι· ὅσα δ' ἂν κατὰ πόλεμον
 μεθιστῇ τις ἢ καὶ κατ' ἄλλο τι ὑπεκ-
 τιθῇται 437, 64. — βασιλεὺς Ἄττα-
 λος — μεθιστάμενος ἐξ ἀνθρώπων
 338, 4. ἐπεὶ βασίλισσα Ἀπολλωνίς
 — μεθέστηκεν εἰς θεοὺς 308, 4. τῶν
 βασιλέων εἰς θεοὺς μεταστάντων
 339, 16
 μεθόδιον· τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖσιμ πρεσ-
 βευταῖς ὁδὴ μεθόδιον Καλλίνος ὁ
 ταμίης 229, 31
 μέλω· ἱεροῖς ἀνὴρ μεμελημένος 206, 6
 μέφομαι· μεμφομένων τὰς ἐγγιστα
 γενομένας ἐπηρείας 669, 6
 μερίζω *passim*. μερισθέντων εἰς τὰ
 ἔπαθλα 764, 34. ἐμέρισεν τὰ ἀπὸ τῆς
 θυσίας εἰς τὰ ἔπαθλα 764, 55. με-
 ρίσαι τὸ ἐφόδιον τὸν ταμίαν τῶν
 στρατιωτικῶν 771, 54
 μερίς 4, 33. μερίς γῆς 221, 33. 39.
 (*pars nomi Arsinoïtae*) τῆς Ἡρα-

κλείδου μερίδος 177, 9. 179, 8. διὰ
 τῆς μερίδος 177, 12. 179, 11. — με-
 ρίδα νεῖμαι πᾶσι τοῖς μετέχουσι τῆς
 συνόδου 352, 32
 μεσιτεύω· τῆς μεσιτευσούσης τὰς συνθή-
 κας πόλεως 437, 76. τὸν μεσιτεύ-
 οντα δῆμον 437, 79. 83
 μεσόγειος· μεσόγεια ἔθνη 199, 20. με-
 σόγειοι γὰρ τυγχάνοντες 519, 16
 μεταβαίνω· εἰς ἀτυχές μεταβεβηκὸς
 σχῆμα 458, 7. τοῦ ἀστρου μεταβαί-
 νοντος μίαν ἡμέραν διὰ τεσσάρων
 ἐτῶν 56, 42. ἡνίκα Πουβλίκιος Μάρ-
 κελλος διὰ τὴν κίνησιν τὴν Ἰουδαϊ-
 κὴν μεταβεβήκει ἀπὸ Συρίας 543, 16
 μεταβόλος· ἱματιοπῶλαι μεταβόλοι
 629, 83
 μετάγω· τῶν δὲ ἐπὶ νομὴν μεταγομέ-
 νων ἔξωθεν θρεμμάτων 629, 174
 μεταδιατάζει 385, 196
 μεταδίδωμι· καὶ μεταδοθῆναι αὐτοῦ
 (i. e. τοῦ ψηφίσματος) ἀντίγραφον τῷ
 Δωρίωνι 737, 22
 μεταδοκῶ· ἡ ἔδοξε ἢ μετέδοξε τᾷ
 βόλλᾳ 8, 121. 122
 μετάδοσις· ποιῶν ἀπ' αὐτῶν μετάδοσιν
 764, 49. ὡσαύτως ἐποίησας τοῖς
 αὐτοῖς μετάδοσιν 764, 50. τὴν μετά-
 δοσιν ὡσαύτως ἐποίησας 764, 51.
 ποιούμενος τὴν μετάδοσιν τῶν ἱερῶν
 καὶ τοῖς ξένοις 339, 66
 μεταίρω· μηδενὶ ἐξέστω μήτε ἀπαλει-
 ψαι μήτε ἀχρεῶσαι μήτε μεταῖραι
 573, 16
 μεταλαμβάνω· τοῖς μεταλαβοῦσιν (τῶν
 μυστηρίων) δεῖπνον παρέσχεον 764, 17.
 οἱ μεταληψόμενοι τὴν χρεῖαν (*qui in
 hoc officio succedent*) 179, 16. κε-
 λεύω δὲ καὶ τοῖς στρατηγοῖς μηδὲν
 παρὰ ἐγλογιστῶν μεταλαμβάνειν χω-
 ρίς τῆς ἀδείας τοῦ ἐπαρχοῦ 669, 52
 μετάληψις· μηδένα βουλόμενος ἀμοι-
 ρεῖν τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντελου-
 μένων ἱερῶν μεταλήψεως 764, 15
 μεταλλάρχη 660, 2
 μεταλλάσσω (*morior*)· μετήλλαξεν τὸν
 βίον 56, 55. τὸν βίον μετήλλαχεν

470, 22. μεταλλάξαντος Σελεύκου
 248, 10. μεταλλάσων τὸν βίον ἐν
 Περγάμῳ 326, 15. μετηλλαχότος
 τοῦ Σωσάνδρου 331, 16. μεταλλά-
 ξαντος τοῦ Σωσάνδρου 331, 34
 μέταλλον· ἐπὶ τῶν μετάλλων (τῆς Κύ-
 πρου) 165, 3. μισθωτῆς τῶν μετάλ-
 λων 678, 4. ἐπίτροπος τῶν μετάλλων
 678, 5
 μεταμέλομαι· ὃ ἐστὶν πέρασ καὶ ὕρος
 τοῦ μεταμέλεισθαι ὅτι γεγέννηται
 458, 11
 μεταναφέρω· εἰς δὲ ἄλλο μὴθὲν μετα-
 ναφερέσθωσαν (τὰ διάφορα) 483, 52
 μετανοέω· θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανε-
 νοηκότας τε ἐπὶ τοῖς προημαρτημέ-
 νοις 751, 9
 μεταπαιδιά· τῆς τῶν ἐφήβων μεταπαι-
 διᾶ πρὸς ἀλλήλους ἔνεκεν 764, 27
 μεταπέμπομαι· τὸν ἐνηγοχότα τάδε τὰ
 γράμματα, ἐπεὶ βούλεται σοι συμ-
 μεῖξαι, μετάπεμψαι πάντως 315, 77
 μετάπεμπος· ἐπιστατήσαντα μεταπέμ-
 πτων δικαστηρίων 556, 14
 μετάπτωσις· ταῖς μεταπτώσεσιν 335, 128
 μετατίθημι· εἰς δὲ τοὺς παρόικους με-
 τατεθῆναι τοὺς ἐκ τῶν ἐξελευθέρων
 κτλ. 338, 20. 36
 μεταφέρω· εἰς δὲ ἄλλο μὴθὲν μεταφε-
 ρέσθω (τὰ διάφορα) 483, 208. εἰς δὲ
 ἡμετέρους χαρακτῆρας μὴδὲν τι τῆς
 ὕλης ἐκείνης μεταφέρειν 508, 14
 μετέρχομαι· ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν
 δέναον κόσμον 56, 48. εἰς θεοὺς μετ-
 ῆλθεν 56, 55
 μετέχω· Αἰγύπτου συνορίην καὶ Αἰθιό-
 πων μετέχοντι 206, 4
 μετέωρος· ὅχαιοι μετέωροι 483, 62
 μετοικίζω· ἐκράτησεν τῶν Περγαμηνῶν
 καὶ μετόικισεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν κολω-
 νὸν εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν 264, 7
 μετονομάζω· ὀνόματα τὰ μετονομα-
 σθέντα ἐκ τῶν ἐπιχωρίων 345, 15
 μετουσία τῶν ἀρχείων 229, 77. μετ-
 ουσίαν αὐτοῖς ὦν περ καὶ τοῖς ἄλλοις
 θιασίταις μέτεστιν 735, 23
 μετρέω· μετρήσουσι κατ' ἔτος εἰς τὸ

ἱερὸν τὰς Ἴσας (ἀρτάβας) 179, 18. v.
 etiam s. v. μέτρον
 μετρήματα 229, 107
 μετρητής 266, 4
 μέτρον· ἑάν τις εὔρεθῃ Κιλικίῳ μέτρῳ
 μετρῶν 579, 2. μετρεῖν δὲ μέτροις
 οἷς ἡ πόλις νομιτεύεται 579, 6. μέ-
 τρα 176, 8. 178, 9
 μῆκος· διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου 666, 27
 μῆλωτῃ πόρφυρα 629, 32
 μηνύω· μηνύσω 229, 68. τῷ μηνύσαντι
 καὶ ἐλόντι 515, 23. 27. τῷ μηνύσαντι
 τὸ τετραπλάσιον μέρος δώσω 665, 29
 μητροκολωνεία 646, 5. 11
 μητροκαμία 609, 4. 5. 33. 34. 769, 9
 μητρόπολις 1. *civitas princepsalis pro-*
vinctiae: τῆς Ἀσίας — Ἐφεσίων πό-
 λις 496, 6. 510, 1. τῆς Ἀσίας —
 Περγαμηνῶν πόλις 513, 3. — τῆς
 Βιθυνίας Νικομήδεια 528, 9. 16. —
 ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστὴ
 Τεκτοσάγων Ἀγκυρα 548, 13. τῆς
 μητροπόλεως Ἀγκύρας 545, 5. 547, 12.
 549, 6. — Κοροπισσέων τῆς Κιητῶν
 μητροπόλεως 574, 5. — τῆς λαμ-
 προτάτης (Κιλικίας) μητροπόλεως
 Ἀναζαρβέων 577, 4. — μητρόπολις
 τῶν γ' ἐπαρχείων Κιλικίας, Ἰσαυρίας,
 Λυκαονίας Ταρόος 578, 8. — τῆς
 (Κύπρου) μητροπόλεως Πάφου 585, 6.
 — Ξανθίων τῆς μητροπόλεως τοῦ
 Λυκίων ἔθνους 559, 6. — ἡ μητρό-
 πολις τῆς Παφλαγονίας Πομπηϊόπο-
 λις 546, 10. — μητρόπολις (Πόντου
 Γαλατικοῦ) Ἀμάσεια 529, 24. — μη-
 τρόπολις Πόντου (Πολεμωνιακοῦ) Νεο-
 καισάρεια 529, 7. — μητροπόλεως
 Φοινίκης (Γύρου) 595, 2. — 2. *caput*
nomi Aegyptiaci: οἱ ἀπὸ τῆς μη-
 τροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ 659, 2.
 661, 2. ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ νο-
 μοῦ 665, 11. 63
 μιαινῶ· τοῦ δὲ ἀέρος τῇ νηνεμία μιαι-
 νομένου 194, 15
 μιάρος· ἐγ' μιαροῦ γένωνται 218, 86
 μίγνυμι· μεῖζας τῷ φιλανθρώπῳ τὸ δι-
 καιον 502, 7

μίλιον· προσεδόθη ὑπὸ Καίσαρος πρὸς τῇ προὑπαρχούσῃ ἀσυλῇ τοῦ ἱεροῦ μίλια δύο 473, 10. μίλια εἰς 600, 2
 μιμέσθαι· τὴν πρόσκαιρόν τινα ἀδικίαν μιμησάμενος 669, 15
 μίμημα· δίκαιον φυλάσσειν ἀθανάτου φροντίδος 383, 63. 404, 26
 μιμνήσκω· ἐμνήσθην Ζήνωνος καὶ Ἀιαντοῦ ἀδελφῶν 687, 4
 μισθός· οὐκ εὐτονοῦμεν (εὐτονεῖν) τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέχειν 595, 10. 25
 μισθοφόροι 765, 18
 μισθώ· οἱ τὰ ἔργα μισθοῦντες 46, 20. ἐπειδὴν κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ (ἡ μίσθωσις) 629, 12. τοῦ μηδὲν παραπράσσειν τὸν μισθούμενον 629, 15. τοῦ μεμισθωμένου τὴν τράπεζαν 515, 17. μισθουμένης παροχῆς 764, 14
 μισθώσις 669, 12. τῶν κατ' ἔτος διδομένων εἰς τὴν μίσθωσιν ὀγναρίων σν' 595, 13. ἐνγραφόμενου τῇ μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πράξιν ποιεῖσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ συνθηκῇ 629, 8. ἐνγράψει τῇ ἐνγιστα μισθώσει 629, 11. μισθώσεις οὐσιακαί 669, 11
 μισθωτής 629, 116. πέπεισμαι δὲ ὅτι οὐδ' εἰς τὸ μέλλον ἀκοντάς τις ἄξει τελώνας ἡ μισθωτάς 669, 14. μισθωτής τῶν μετὰλλων 678, 4. μισθωτάς τοῦ ἐν Κόπτερι ὑποπέιπτοντος τῇ ἀραβαρχίᾳ ἀποστολίου 674, 2
 μυαί 193, 11. 214, 59. 60. 484, 17
 μυημεῖον 616, 4. 630, 1. τὸ μυημεῖον τοῦ ταφεῶνος 642, 1
 μνήμη· πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ μνήμην ἀνήκοντα 771, 52. διὰ τὴν πρὸς τοὺς διαθεμένους μνήμην 509, 7. προσόδους ὑμῖν τὰς ἱκανὰς ἀνατίθηναι ἀφ' ὧν ἔξετε τὴν καθήκουσαν ἡμῖν ἀποδιδόναι μνήμην 763, 55. μνήμης ἔνεκεν 636, 4. μνήμης χάριν 766, 9. ἐνδοξα πολλὰ καὶ ἄξια μνήμης 763, 65
 μυημονεύω· αἰῶνι μυημονεῖσθαι παντί 666, 22

μόδιος· σίτου μόδιος εἰς 521, 29. εἰς ἑκαστον μόδιον 629, 94. σειτομετρίαν ἔδωκεν ἀνὰ πέντε μοδίου 533, 30
 μοναρχοί 54, 16
 μονή· ἐφ' ᾧτε μηδὲν ἕτερον αὐτοῖς παρέχειν ἡ μόνον ξύλα καὶ ἄχυρα καὶ μονήν 527, 5
 μονομαχία 529, 15
 μονομάχων ζεύγη 533, 5. 46. 52. 81
 μορφή· σῶμα μορφῆς ἐμῆς 383, 41. 404, 25. μορφῆς μὲν εἰκόνας παντοῖα τέχνη — κοσμήσας 383, 27. χαρακτῆρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60
 μουσικοί 383, 162. μουσικὸς ἀγὼν 233, 28. 58. 305, 8. 319, 8. 509, 15
 μοχθηρός· φθόνον καὶ ὑφ' οὗσαν μοχθηρὰν 315, 58
 μῦθος· θεοπρόποι — οἷτινες μυηθέντες ἐνεβάτευσαν 530, 15. ταῖς παραγενηγμέναις θεωρίαις — καὶ μυηθείσαις 764, 12
 μύησις· ἡπερ ἐπιβαλλὼν ἦν ἡμέρα τὴν τῶν ἐφήβων μύησιν ἐπιτελεῖσθαι 764, 7. τὸ τῆς μύησεως ἔνεκεν ἀθροισθὲν πλῆθος 764, 9
 μυριώνυμος Ἰσις 695, 2
 μύρον 629, 35. 45. 149
 μυστήρια 331, 38. 54. 528, 13. 540, 21. 541, 9. 764, 6. ὁ θαδοῦχος τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσῖνι μυστηρίων 721, 1
 μύστης· Ἀτταβοχαοὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων μύσται 540, 21
 νάβλα 175, 9
 ναός 28, 4. 61, 3. 64, 4. 90, 41. 43. 52. 91, 6. 8. 92, 4. 206, 5. 332, 60. 342, 4. 438, 29. 528, 13. 531, 6. 13. 540, 11. 555, 3. 583, 9. 606, 6. 678, 3. ναοί 90, 34. 42. 44. 332, 28. 509, 3. 515, 56. 525, 9. 573, 12. 595, 10. 24. 765, 11. τοῖς δὲ ἱρῆας — καὶ ταῖς ἱρείαις — δειγνὴν τοῖς ναοῖς 2, 43
 ναυαρχέω· ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον ἐκ πάντων Λυκίων 552, 2
 ναυαρχίς πόλις 587, 4. 593, 3. 603, 5
 ναύαρχος 140, 5. 143, 2. 145, 1. 151, 2.

152, 2. 153, 2. 155, 5. 157, 2. 158, 2.
 159, 2. 160, 2. 161, 2. 162, 2. 554, 5
 ναύκληροι 135, 1. 247, 5. 344, 4. 521,
 18. 26. 591, 3. 595, 16. 30
 ναῦλον· λαμβάνοντος (διδόντω) παντός
 (τοῦ) ναύλου τὸ δ' 572, 38. 45
 ναυλώω· ἐὰν δέ τις αὐτόστολον ναυλώσῃ
 572, 42
 ναυμαχία 283, 5
 ναυπηγός 674, 14
 ναῦς δίκροτος 447, 4. νῆες 90, 20.
 266, 38
 ναύσταθμος· Ἀθηναίῳ τῷ ἐπὶ τοῦ ναυ-
 στάθμου 221, 54
 ναυτεία 90, 17
 ναύτης 674, 13
 ναυτικός στόλος 54, 9. ναυτικὸν στρά-
 τευμα 199, 26. ναυτικόν *subst.*: οἱ
 στρατευόμενοι κατὰ πόλεμον ἐν τῷ
 ναυτικῷ 554, 3
 νεανίσκοι 443, 9
 νεῖκος 335, 78. 119
 νεκριμαῖος· τῶν δὲ διὰ τὸ νεκριμαῖα
 εἶναι ρειπτουμένων τὸ τέλος οὐκ ὀφεί-
 λεται 629, 158
 νέμεσις· χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαι-
 μόνων τιμωρός 383, 115
 νέμω· τοῖς τὴν σύνοδον νέμουνσι 50, 3.
 καὶ τὴν χώραν μετὰ πάσας ἀσφαλείας
 νέμονται 45, 16. τήνδε τὴν χώραν
 ὑμᾶς ἐκ τοσοῦτων ἐτῶν ἔχειν καὶ
 νέμεσθαι 13, 4. 5
 νεόκαυτος· ἱεροῖς νεοκαύτοις 229, 48
 νέος· νεόν ἔτος 56, 36. 45. νέα νομη-
 νία 458, 21. 50. 79. νέος Διόνυσος,
 νέος Ἥλιος, νέα Νικηφόρος cf. ind.
 III. VI. VII. — οἱ νέοι 339, 31. 63.
 71. 76. 79. 95. 764, 24. 28. 35. 40.
 ἡ σεβαστὴ σύνοδος τῶν νέων 486, 17.
 εἰς ἔλαιον καὶ συναγωγὴν τῶν νέων
 748, 16. ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ
 764, 18. — νέος *i. q.* νεώτερος
 487, 5
 νευρικός· παρενοχληθέντα ὑπὸ νευρικῆς
 διαθέσεως 331, 11
 νεωκóρος· πρεσβύτατον νεωκóρον τοῦ
 μεγάλου Σαράπιδος 714, 3. — τῆς

μητροπόλεως β' νεωκóρου Ἀγκύρας
 549, 6. τῷ νεωκóρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ
 481, 3. δις νεωκóρων καὶ φιλοσε-
 βάστων Ἐφεσίων 493, 2. δις νεω-
 κóρος τῶν Σεβαστῶν — Ἐφεσίων
 πόλις 496, 7. 510, 4. τρίς νεωκóρος
 τῶν Σεβαστῶν — Περγαμηνῶν πόλις
 513, 3. τρίς νεωκóρος τῶν Σεβα-
 στῶν — Σμυρναίων πόλις 514, 1.
 β' νεωκóρος (Ταρσός) 578, 11
 νεωποιέω· νεωποιοῦντος (ἐν Ἀλικαρνα-
 σσῶ) 16, 6. νεωποισθέντα 485, 8
 νεωποίηξ Πριηνέων 215, 31. 35. νεω-
 ποῖται Ἐφεσίων 9, 5. 10, 65
 νηνεμία 194, 15
 νηρόν (*aqua*) 201, 21
 νησίαρχος 773, 2
 νησιῶται 25, 3. 40, 1. 7. 10. 67, 4. 6. 10.
 σύνεδροι τῶν νησιωτῶν 40, 1
 νῆσος *passim*
 νικᾶδιον· σὺν νεικαδίοις καὶ λεονταρίοις
 426, 5
 νικάω *passim*. τοῖς νενικηκόσι τὰ Νι-
 κηφόρια 764, 13
 νίκη *passim*. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης
 614, 2. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου
 νίκης αὐτοκράτορος Καίσαρος κτλ.
 678, 1
 νίκημα 201, 4
 νικητικός· ὄπλον νικητικόν 90, 39
 νικηφόρος· δέομαι σοῦ τοῦ νικηφόρου
 θεοῦ 736, 10. δεόμεθ' ὑμῶν θεῶν
 νικηφόρων 168, 48. βασιλέως Πτολε-
 μαίου θεοῦ μεγάλου Φιλοπάτορος
 σωτήρος καὶ νικηφόρου 89, 3
 νιφετοί 199, 7.
 νομάδες 421, 4. 616, 3
 νομή 1. *pascuim*: τῶν δὲ ἐπὶ νομὴν
 μεταγομένων ἐξωθεν θρεμμάτων
 629, 174. 2. *divisio*: καταλειπόμενα
 καὶ νομάς τοῖς πολίταις 566, 29
 νομίζω· τὰ νομιζόμενα 764, 10
 νόμιμος· βουλῆς νομίμου ἀγομένης
 629, 6. ἐν ταῖς νομίμοις ἡμέραις
 515, 6. τὰ προσήκοντα νόμιμα τῇ
 παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 28.
 ὑποθήκας — νομίμως γεγονυίας

669, 19. ἐὰν δέ τις — θανεῖσθαι νομῖμω λαβὼν ὑποθήκην 669, 24
νόμισμα 339, 49. 515, 18. δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ. Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἔννομον 229, 55. τοῦ δήμου προελομένου νομίματι χαλκίνῃ χρῆσθαι 339, 44. ἐν τῇ τοῦ ἀργυροῦ νομίματος ὁδοὶ 484, 44
νομιτεύομαι· χάριν τοῦ νομιτεύεσθαι τὸν τῆς πόλεως χαρακτῆρα 339, 44. μετρεῖν δὲ μέτροις οἷς ἡ πόλις νομιτεύεται 579, 8
νομοθεσία 326, 26
νομοθετέω· τὰ καλῶς καὶ δικαίως νομοθετημένα 329, 13. καὶ ταῦτα μὲν ὑμεῖν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ὥσπερ εἰ αὐτὸς εἰσηγησάμενος ἔτυχον, νομοθετήσθω 493, 56
νόμος *passim*. ἐνεχέστω τῷ νόμῳ περὶ τῷ καλλύοντος τὸν δᾶμον 4, 106. ἔνοχος ἔστω τῷ νόμῳ ὡς τὰν σταλάν ἀνελόντα τὰν περὶ τῶν τυράννων 8, 24. 25. τὸν νόμον τὸν κατὰ τῶν τυράννων 8, 143. 144. τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν τυράννων 8, 148. βασιλικὸς νόμος (ἐν Περγάμῳ) 483, 1. ἀθλα ὅσα ὁ Διακὸς νόμος (ἐν Μυτιλήνῃ) περιέχει 456, 8. ὡς καὶ ἐν τῷ Κορινθίῳ νόμῳ γέγραπται 458, 83. κατὰ τὸν νόμον, κατὰ τοὺς νόμους *passim*
νομός 659, 3. 661, 3. 664, 5. 665, 11. 29. 82. 64. 666, 24. τῷ τοῦ νομοῦ στρατηγῷ 736, 15. τοῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς 669, 49. τοῦ Ἀνταιοπολείτου νομοῦ 697, 7. οἱ τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκοῦντες 709, 8. νομοὶ 665, 67. 669, 49. ἐν τῷ Προσωπίτῃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς μεμερισμένοις νομοῖς 106, 7. τοὺς διοδεύοντας διὰ τῶν νομῶν στρατιώτας 665, 22. οὐκ ἐπὶ τὴν Θηβαϊδὰ μόνην — οὐδ' ἐπὶ τοὺς πόρρω νομοὺς τῆς κάτω χώρας 669, 48
νομοφυλάκιον 300, 3
νομοφύλαξ 240, 3. 290, 4. νομοφύλακες 300, 2. 483, 21. 218
νόσος· τοὺς πάλαι στασιάζοντας Χρι-

στιανούς καὶ εἰς δεῦρο τὴν αὐτὴν νόσον διαφυλάσσοντας 569, 17
νοτάριος 690, 3
νότος 176, 8. 178, 9
νομηγνία 56, 37. 39. 90, 50. 177, 17. 339, 62. 458, 74. 75. 675, 3. νέα νομηγνία 458, 21. 50. 79
νῶναι· προτέρᾳ νωνῶν Μαρτίων 532, 4
νωτοφόρα κτήνη 200, 14
ξενικός· τὰ ἄλλα ξενικά (φορτία) 132, 11 (cf. II Addend. p. 544)
ξένιον· ξένια 223, 5. 14. 665, 20. ἐπὶ ξένια καλεῖν 335, 86. πέμψαι δὲ καὶ αὐτῷ ξένια 6, 36. 773, 10. ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια αὐτῷ 10, 19. ἀποστεῖλαι δὲ — ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων 305, 18. ὕπως — Σύλ-λας — τὸν ἀντιταμίαν ξένια αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα δοῦναι κελεύσῃ 441, 88
ξενισμός· καλεσάτωσαν δὲ — τοὺς πρεσβευτὰς — ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον 229, 31
ξενολογῆσθαι 270, 12
ξενολόγιον 437, 67. 71
ξένος 218, 28. ξένον Δέκμου 'Ρουπλίου Σεουήρου καὶ φίλον καὶ ξένον ἡγεμόνων καὶ ἐπιτρόπων 563, 7. τὸν αὐτοῦ ξένον 416, 5. ξένοι 339, 66. 73. 85. τὴν ἐκ τῶν ξένων εὐφημίαν 339, 30. οὔτε γὰρ συνεισφορὰν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις 609, 20. οὐ δύνασθε ἀναγκασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις τοὺς ξένους 609, 29. τοὺς παρεπιδημοῦντας ξένους 268, 9. τῶν ξένων τοῖς παρεπιδημοῦσιν 329, 28. τῶν παρεπιδημούντων ξένων 339, 29. καὶ πολίταις καὶ ξένοις 764, 18
ξενών· ξενῶνα ἔχοντες οὐ δύνασθε ἀναγκασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις τοὺς ξένους 609, 21
ξέσται 521, 24
ξηρόφορτον· κώνου καὶ τῶν ὁμοίων — τὸ τέλος εἰς τὸ ξηρόφορτον ἀνάγεσθαι 629, 164
ξόανον 90, 41

ξυλική παρακευή τῶν θεατρικῶν 510, 7
ξύλινοι καρποί 55, 13. 14
ξύλον· δεδέσθω ἐν τῷ ξύλῳ 483, 181.

ξύλα 46, 18. 527, 5

ξυστάρχης 714, 7

ξυστική σύνοδος 713, 3. 9

ξυστός· ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ
714, 6. τῇ τε καθιδρυμένῃ ἐν τῷ
ξυστῷ εἰκόνι βασιλέως Πτολεμαίου
764, 42

ξύστρα· ἐχορήγησεν δὲ καὶ ξύστρας
339, 77

ὄβολός 674, 21. ὄβολοί 214, 36. 40.
45. 53. 674, 22. 27

ὀδεύω· ἐκέλευσα καὶ ὀδεύεσθαι μετ'
εἰρήνης καὶ πλέεσθαι 199, 28

ὀδοποιέω· ὀδὸν — πρὸς εὐχέρειαν ὁδο-
ποιημένην 175, 10

ὀδός *passim*. 335, 112 *sqq.* ὁδὸς εὐθεΐα
175, 8. ὁδὸν κακὴν Ἀδριανὴν — ἀνέ-
τεμεν 701, 8. καθ' ὁδὸν ἐκάστην
629, 88. τὴν ὁδὸν κτίσας 606, 5. τὰς
λεωφόρους ὁδοὺς 519, 18. 20

ὀθόνιον· βυσσίνων ὀθονίων 90, 18. 29

οἶγγυμι· ὀείγγην τοῖς ναύοις 2, 43

οἰκεῖος ὢν τοῦ βασιλέως Δημητρίου
9, 1. εὐεργεσίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτοῦς
καὶ τοὺς οἰκεῖους 731, 6. οἰκειοτά-
την ἐλογιζόμεν τὴν ἀνάθεσιν (τοῦ
ἀνδριάντος) ἔσεσθαι ἐν ταύτῃ (τῇ
Μιλησίῳ πόλει) 763, 66. καὶ ἐάν τι
αἱ πόλεις οἰκειότερον βουλεύσωνται
437, 85

οἰκειότης 5, 41. 10, 4

οἰκέτης 483, 175

οἰκέω *passim*. *passivum notione ac-*
tivi: τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐμ πόλει
οἰκηθέντων 8, 123. 124. 146. 147.
153. 154

οἰκημα· ἐὰν ὁ μὲν ὑπερῶν οἰκημα
πρὸς αὐτῷ (τῷ κοινῷ τοίχῳ) ἔχῃ, ὁ
δὲ ἀπλοῦν 483, 110

οἰκηταί 229, 35. 47. 48

οἰκοδομέω· τὸν οἶκον ὠκοδόμησεν 418, 4.
τὸ ἱερὸν οἰκοδόμησαν 675, 2. τὸν
ναὸν οἰκοδομήσας 606, 6. τὴν καμέ-

ραν ὠκοδόμησεν 631, 6. τοῦ ἐκτὸς
τοίχου — οἰκοδομηθέντος ἀσφαλῶς
483, 128

οἰκοδομή· ἡ οἰκοδομή τοῦ περιβόλου
655, 2. τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος
677, 4. εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ
622, 8

οἰκοδομία 483, 104. 107

οἰκοδόμος 770, 7

οἴκοθεν· πλείστα οἴκοθεν ἀναλώσαντα
646, 12

οἰκονομέω· ἐφ' ᾧ τε ἀπεστάλη καλῶς
καὶ δικαίως οἰκονομῶν διατελεῖ 41, 7.
Ἀρριδαίῳ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ Λαο-
δικῆς 225, 20. 35. τὰς — προσόδους
— ὠκονομήκασιν (οἱ στρατηγοὶ) συμ-
φερόντως τῷ δήμῳ 267, 7

οἰκονόμημα· οὐ μόνον ἡρκέσθη ἐπὶ τοῖς
γεγονόσιν οἰκονομήμασιν 453, 19

οἰκονομία· ὑποκεῖσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐκ
τῆς οἰκονομίας ἐκάστου ἐνιαυτοῦ τά-
λαντον 46, 14. οἱ δανείσαντες ἐπὶ τοῖς
ὑποτεθεῖσιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας
ἕξ ταλάντοις 46, 15. 16. τὰ δὲ λοιπὰ
ὑπάρχειν εἰς τὴν οἰκονομίαν 46,
16. 17. τῶν ὑπασχολουμένων ἐν τῇ
οἰκονομίᾳ διὰ τῆς μερίδος 179, 11.
ἐν ταῖς κατὰ τὴν πολιτείαν οἰκονο-
μίαις 323, 12

οἰκονόμος 59, 9. 225, 37. 669, 22. τοῦ
κοινοῦ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνι-
τῶν 50, 12. 51, 26. οἰκονόμος τοῦ
βασιλέως 188, 3. 189, 3. οἰκονόμος
τῶν κατὰ Ναύκρατιν 89, 6. οἰκονό-
μος τῶν αὐτῶν τόπων 102, 15. οἰκο-
νόμος σιτικῶν τῆς Ἡρακλείδου μερί-
δος 177, 7. 179, 7. οἰκονόμοι Πριη-
νέων 215, 18. κοινωνῶν λιμένων
Ἀσίας οἰκονόμος ἐν Ἰασῷ 522, 4

οἶκος· ἄξιον εἶναι — οἴλου τοῦ οἴκου
331, 22. τοῦ Σεβαστοῦ (τῶν Σεβα-
στῶν) — καὶ τοῦ παντὸς (σύμπαντος)
αὐτοῦ (αὐτῶν) οἴκου 606, 2. 622, 3.
625, 4. 667, 2. 671, 2. 675, 1. 678, 2.
702, 4. 708, 7. θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ
τῶν δαιμόνων καταγώγιον 610, 1

οἰκότροφοι δοῦλοι 765, 19

οικουμένη· τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης
 ἱερονεικῶν 494, 12. τῷ σωτῆρι καὶ
 εὐεργέτῃ τῆς οἰκουμένης 668, 5. τῶν
 θεῶν ταμειουσαμένων εἰς τοῦτον τὸν
 ἱερώτατον καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης
 ἀσφάλειαν 669, 10. ὁ ἀγαθὸς θαίμων
 τῆς οἰκουμένης (Νέρων Σεβαστός)
 666, 3

οἰνηγοί 521, 22

οἰνικός γόμος 629, 86

οἶνος 4, 58. 59. 200, 17. 266, 3.
 521, 22

οἰνοχόα 214, 45

οἷς· ποτὶ τὰς θείας τὰς ἱεράς 345, 15

ὀκταπαχεῖ εἰκόνη 234, 26

ὀλιγαρχία 218, 20 sqq.

ὀλικός· μόνῳ θυναμένῳ τὰ τοιαῦτα ὀλι-
 κῶς ἐκκόπτειν 669, 64

ὀλική 214, 31 sqq.

ὀλόκληρος· χωρίον ὑμέτερόν ἐστιν καὶ
 ὡσπερὶ δῆμος ὀλόκληρος 519, 14

ὀλυμπιονίκης 501, 14

ὀλυροκόποι 729, 4

ὀμαλός· διὰ τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὀμα-
 λῶν 701, 10

ὀμηρος· ἀπέλυσσεν δὲ καὶ ὀμηρα ὑμῶν
 751, 15. ὀμηρά τε ὑμῶν ἀπολυθῆναι
 751, 5

ὀμιλέω· παιδεῖα τε ὀμιλῶν 505, 7. ὀμι-
 λῶντα ἐμ Μούσαις δεινῶς 282, 16

ὀμνυμι· ὀμνύω 229, 60. 70. 266, 23.
 532, 8. ὀμνυν δὲ τοῖς πολίταις
 τοῖς δικάζοντας 8, 83—85. ὀμνύναι
 484, 37. 38. ὀμόσαι τοὺς Ἑλληνας
 πάντας 5, 54. καλῶς δὴ μοι δοκεῖ
 ἔχειν ὀμόσαι ὑμᾶς τὸν ἔρχον δν
 ἀφεστάκαμεν 5, 65. 66. ὀμόσαι
 δὲ τοὺς πολίτας πάντας τὸν ἔρχον
 τὸν ἀφεσταλμένον, καθάπερ Ἀντίγο-
 νος ἐφάσκειν 6, 43 sqq. ὤμοσαν
 266, 19. ὤμοσαν 201, 8. 532, 36.
 ὀμοῦνται 229, 40. ὀμόσαι 229, 59. 69.
 ὀμόσαντες 335, 122. ὀμόσαντες Ἀπόλ-
 λωνα Λύκειον 8, 71. 72. ὀμοσάντων
 καὶ ἐπανελθόντων τῶν πρεσβευτῶν
 229, 28. τοὺς μεθ' αὐτοῦ ὀμωμο-
 κότας 266, 47

ὀμογενής· τῶν θεῶν τῶν ὀμογενῶν
 ὑμῶν 569, 12. τῶν ὀμογενῶν ὑμῶν
 θεῶν 569, 23

ὀμοίωμα· μὴδὲν ἐξ ὀμοιώματος ἐπι-
 γράφειν ἀλλαχῇ ἄλλο 669, 52

ὀμολογέω· μήτε ἐγγύτην εἰς Ῥώμην
 κατὰ δόγμα τι καὶ κέλευσιν ὀμολο-
 γεῖν 455, 3. τοῦ ὀψωνίου οὗ ὀμολό-
 γησεν τῆς τετραμήνου 266, 12. τὰ
 ὀμολογήμενα πρὸς ἀλλήλοις 2, 35.
 ποιοῦντος αὐτοῦ τὰ ὀμολογημένα
 266, 40. συντελεσθέντων τῶν ὀμο-
 λογημένων 266, 49. εἰ — παραβαί-
 νοιμί τι τῶν ὀμολογημένων 266, 50.
 κατὰ τὰ ὀμολογημένα πρότερον 771, 19

ὀμολογία 229, 22 sqq. 266, 16. εἰς τὴν
 αὐτὴν ὀμολογίαν γραφῆναι 5, 31. τὰς
 ὀμολογίας τὰς πρὸς Κάσσανδρον καὶ
 Πτολεμαῖον καὶ Λυσίμαχον αὐτῷ γε-
 γενημένας 6, 5 sqq. τὰς ὀμολογίας
 κτλ. ἀναγράφαι εἰς στήλην 6, 37

ὀμόλογον 266, 13. σύμφωνον καὶ ὀμό-
 λογον ταῖς πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανη-
 γύρεως 444, 1. ἐποίησαντο ἐν ἑαυτοῖς
 ὀμόλογα καὶ σύμφωνα 444, 4

ὀμομητρία βασιλείας ἀδελφῇ 403, 9

ὀμονοεῶ· ὀμονόοντες πρὸς ἀλλήλοις 2, 30

ὀμόνοια 308, 8. 17. 418, 4. πολιτεύσο-
 μαι μεθ' ὀμονοίας 229, 64. μεθ' ὀμο-
 νοίας πολιτεύεσθαι (πολιτευόμενος)
 237, 7. 8. ὑπὲρ — τῆς τοῦ δήμου
 ὀμονοίας 622, 4. ὑπὲρ Τιβερίου Κλαυ-
 δίου Καίσαρος — εἰρήνης καὶ ὀμο-
 νοίας 663, 2

ὀμορέω· ἔθνη ὀμοροῦντα τῇ ἐμῇ γῇ
 199, 32. τῆς ὀμορούσης (γῆς) 221,
 22. 31. 41

ὀμόςπονδος· Ἀμισοῦ — ὀμοσπόνδου
 Ῥωμαίοις 530, 3

ὀμότιμος· τῶν ὀμοτίμων τοῖς συγγε-
 νέσι 177, 6

ὀμόφρων· κοινὴν ὀμόφρονα γνώμην
 515, 5

ὀνικός γόμος 629, 30. 45

ὄνομα *passim*. Τιβέριον Κλαύδιον Πεί-
 σωνα — τὸ μέγα ὄνομα τοῦ γένους
 528, 18

ὀνομαστέϊ 218, 26
 ὄνος 629, 56. 674, 27
 ὀπισθοβαρής· τῆς δὲ ἀσεβείας ὀπισθο-
 βαρεῖς ἀνάγκαι 383, 120
 ὀπλον νικητικόν 90, 39. παρσῆσαι δὲ
 (τῷ ἀγάλματι) ὀπλον ἐπὶ χροσον 767, 26.
 ἐν ὀπλῳ ἐπιχρύσω 470, 26. ὀπλα
 8, 7. 42. 90, 22. 339, 43. 79. 83. 94.
 437, 67. 71. οὐδὲ ὀπλα ὑπεναντία
 θηήσομαι 266, 27. 63. ἐκ τῶν — λη-
 φθέντων ὀπλων 285. τούτους —
 ὀπλοῖς τε καὶ σιδήρῳ διώξειν (ὀμνύω)
 532, 24. τοὺς διὰ τῶν ὀπλων ἀγῶ-
 νας 764, 24. 29. 34. 38
 ὀπλοθήκη· ὀπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα
 ἐν ὀπλοθήκαις 339, 80
 ὀπλομαχία 339, 81
 ὀπωρινή πυλαία 234, 2
 ὄρασις· ἦν ὁ πατήρ στέρξας ὠνόμασεν
 ὅτε μὲν βασιλείαν ὅτε δὲ ὄρασιν
 αὐτοῦ 56, 56
 ὄργή· δαιμόνων ὄργῃ καὶ θεῶν ἀπάν-
 των 383, 210
 ὄρεινός· ἀγρὸν — ὄντα ὄρεινόν 488, 7
 ὄρεοφύλαξ 111, 16 (cf. Vol. II Addenda
 p. 542)
 ὀρθός· οὐδ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ μετ' ἐξουσίας
 θέλοντος πράττειν 329, 10
 ὄρια· μέχρι τῶν ὀρίων τῆς ἰδίας βασι-
 λείας 248, 15. μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπ-
 του ὀρίων 199, 13. κατὰ τὰ ὄρια τὰ
 παραδειχθέντα 225, 50. τὰ ὄρια τὰ
 πρὸς Ἀταρνεΐτας 335, 117. εἰς τὰ
 ὄρια τὰ Παλμυρηνῶν 629, 18
 ὀρίζω· ἡ ὁδὸς ἡ ὀρίζουσα τὴν Πιτα-
 ναίαν 335, 112
 ὀρκίζω· ὀρκιζέτωσαν 229, 81. ὀρκισά-
 τωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι
 πρεσβεύται τὸν ὄρκον 229, 27. ὀρκι-
 σάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἐξετασταί 229, 48.
 τοὺς ὀρκιοῦντας τὸ πλῆθος 229, 79
 ὄρκιον 453, 25
 ὄρκος (v. etiam s. ὄμνυμι) 2, 31. 5,
 66. 72. 6, 44. 201, 9. 229, 27. 41.
 60. 69. 80. 81. 266, 16. 19. 45. 47.
 456, 15. 484, 34. ὄρκος ὁ τελεσθεὶς
 ὑπὸ τῶν κατοικούντων Παφλαγονίαν

καὶ τῶν πραγματευομένων παρ' αὐτοῖς
 Ῥωμαίων 532, 5. ποιήσονται τὴν
 κρίσιν μεθ' ὄρκου 335, 30. 72. ὄρ-
 κοι 6, 7. 38. 13, 24. 25. 46, 13. δ
 ἂν ἐκ τῶν συνθηκῶν καὶ ὄρκων ἐξῇ
 Κιβυρατῶν τῷ δήμῳ ποιεῖν 762, 5
 ὄρκωμόςια· τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ὄρ-
 κωμόςια — δότω ὁ ταμίης 229, 82
 ὀρμίζεσθαι 270, 13
 ὄρμος· ἐν ὄρμῳ Πούχεως τοῦ Ἀνταίο-
 πολεῖτου νομοῦ 697, 6
 ὀροθετέω· ὠροθέτησαν 538, 12
 ὄρος· λίθον διορίζοντα ὄρους 612, 6.
 769, 9. ὅταν ἐξωθεν τῶν ὄρων εἰς-
 ἀγῆται 629, 160. 168
 ὄρος· ἐπάρχου ὄρους Βερενείκης 674, 7.
 ὄρων 455, 14
 ὄρυγμα· μήτε ὄρυγμα ποιεῖτω 483, 148
 ὀρύσσω· ὠρύξα τὸν λάκκον 717, 13.
 ὀρύξας τὸν λάκκον 717, 7. διὰ τῶν
 ὀρυχθέντων ποταμῶν 54, 23. ἐάν
 τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς χοῦν ὀρύσσωσιν
 483, 61. ὠρύγη Ἀγαθὸς δαίμων πο-
 ταμός 672, 7. ὠρύγη ποταμός Φιλα-
 γριανός 673, 6
 ὀρφανικά 266, 8
 ὀρφανός· μηδὲ τόνδε τὸν τόπον ὀρφα-
 νὸν ἐμῆς εὐσεβείας ἔχη μάρτυρα
 383, 52
 ὀρχηστής 51, 45
 ὄσιος· τὸν ὀσιώτατον αὐτοκράτορα 718, 1.
 μηδενὶ ὄσιον ἔστω — ἐξειδιάξεσθαι
 383, 194. τὸ μὲν γὰρ ὄσιον ἅπαν
 κοῦφον ἔργον 383, 119. μηδενὶ δὲ
 ὄσιον ἔστω τούτους — καταδουλώσα-
 σθαι 383, 171. εὐσεβείας, ἦν θεοῖς
 καὶ προγόνοις εἰσφέρειν ὄσιον 383, 214.
 ὁ ταμίης τῶν ὀσίων προσάδων 229, 58.
 δικαιοδοτοῦντα ὀσίως 448, 6. τὰς —
 πίστει ὀσίως διεφύλαξεν 339, 12
 ὀσιότης 383, 19. 404, 15
 ὀσπηγῶν 521, 25
 ὀσπρια 55, 15
 ὀστᾶ 599, 1
 οὐαλλάριος στέφανος 560, 12
 οὐέρνας (*verna*)· Κοσμίαν κυρίου Καί-
 σαρος οὐέρνας 550, 2

οὐτερανὰ ἀνδράποδα 629, 22
 οὐτερανός 206, 7
 οὐτξὺλάριος 639, 10
 οὐτξὺλατίωνες 640, 10
 οὐρῶ· ἡ οὐρὰ τῆς βασιλείας 56, 63
 οὐράνιος· οὐρανίων ἀγχιςτα θρόνων
 383, 35. πρὸς οὐρανίους Διὸς Ὁρο-
 μάσδου θρόνους 383, 41. δαίμονες
 οὐρανίους 404, 24. τοῖς οὐρανίου τε-
 τευχόσι δόξης 456, 37
 οὐσία 454, 57. ἐκ τῶν οὐσιῶν τῶν γε-
 γενημένων βασιλικῶν 338, 25. ἐκ τῆς
 τοῦ κατακριθέντος οὐσίας 665, 30
 οὐσιακός· εἰς τελωνείας ἢ ἄλλας μεισθώ-
 σεις οὐσιακός 669, 11
 ὀφειλῆμα· τὰ βασιλικά ὀφειλήματα 90, 13
 ὀφειλω *passim*
 ὀφελον· καὶ ὀφελον μὲν ἡ θεός — στε-
 ρῆσαι τὸν ταῦτα ποιήσαντα ὦν μά-
 λιςτα ἐπιθυμεῖ 315, 16
 ὀφθαλμός· πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσι τὰ
 περὶ τούτων κλειυσθέντα 210, 8
 ὀχετός· ἕαν τινες — μετεώρους ὀχετοὺς
 ποιῶσιν 483, 62. τοὺς ὀχετοὺς κρυπ-
 τοὺς ποιεῖν 483, 69. καὶ τοὺς προ-
 ὑπάρχοντας ὀχετοὺς ἀναγκαζέτωσαν
 κρυπτοὺς ποιεῖν 483, 74
 ὀχλέω· μηδὲ ἐπιχειροῦντος ἢ ὀχλοῦντος
 προσάσει παροχῆς καὶ τέλους 262, 22
 ὀχλος· ἐν τῇ τῶν ὀχλων παρόδῳ 544, 29.
 συναγωγαῖς ὀχλων 383, 151
 ὀχυρῶ· ὥπως τὸ χωρίον θυηρῶν —
 ὀχυρῶσιν 442, 12. πόλις — ὀχυ-
 ρωμένη πρὸς πολιορκίαν 90, 22. ὀχυ-
 ρώσας τὰ στόματα τῶν ποταμῶν 90, 25
 ὀχυρώματα 455, 14
 ὀψάριον 484, 12. τῶν λεπτῶν ὀψαρίων
 484, 16
 ὀψαριοπώλης 484, 21. ὀψαριοπῶλαι
 484, 9
 ὀψώνιον 266, 7. 13. 14. ὀψώνια 224, 106
 παγκρατιαστῆς 714, 12
 παγκτητικός· ἡ παγκτητική τῆς χώρας
 κυρία 335, 137
 παιδάριον 345, 21. παιδάρια 196, 11.
 345, 19

παιδεία· συνέσει καὶ παιδείᾳ προάγων
 323, 6. τῆς τῶν ἐφήβων καὶ νέων
 παιδείας ἐπιμελήθη 339, 76. παιδείᾳ
 τε καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ 504, 8. παι-
 δεῖα — ὁμιλῶν 505, 7. τῆς περὶ παι-
 δεῖαν φιλοτιμίας 505, 14. ἐπὶ τῆς
 παιδείας Ἀδριανοῦ 679, 7
 παιδευταί 764, 14. 49
 παιδονόμος· Ἐλαϊτῶν 332, 36. Τρίων
 309, 9
 παῖς, παῖδες *passim*. γυμνασιάρχου
 τῶν παίδων 553, 14. παῖδες ἐλεύ-
 θεροι v. ἐλεύθερος
 παλαιός· κομφοῖς παλαιοῖς καὶ τρα-
 γηδοῖς 352, 45. ἐκ παλαιῶ 497, 7
 παλαιστοροφύλαξ 345, 22
 παλίμποτον 214, 40. παλίμποτα 214, 37
 παμμεγέθης· τὸ πανμέγεθες κτίσμα
 ἀτλήειραν 619, 6
 πανάρετος 583, 8
 πανότμει 332, 39. πανόταμι 8, 8. 44
 πανευδαίμων· ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος
 βασιλείας 722, 2
 πανηγυριαρχήσαντα 485, 10
 πανηγυρικὸν γυμνάσιον 764, 5
 πανήγυρις 6, 24. 31. 56, 39. 90, 7. 49.
 222, 23. 233, 27. 56. 268, 5. 305,
 6. 9. 319, 7. 339, 96. 444, 1. 533, 21.
 566, 21. 30. 763, 50. 61. πανάγυριν
 συνάγαγε δαμοτέλην 4, 43. 44. παν-
 ήγυρις δημοτελής 56, 35. πανηγύρεις
 δημοτελεῖς 56, 34. πανηγύρεις 56,
 60. 69. 90, 32. 40. 42. 45. 194, 25.
 383, 32. 94. πανηγύρεις ἀτελεῖς
 262, 12
 πανοίκιος· τοὺς ὑπάρχοντας αὐτοῖς
 λαοὺς πανοίκιους 225, 4. 22
 πανουργία· ἐκ κακουργίας καὶ πανουρ-
 γίας ὀλίγων τινῶν 515, 47
 παντελής· εἰς τὸ παντελές αἰώνιον τει-
 μὴν 642, 4
 παντοκράτωρ· τοῦ παντοκράτορος θεοῦ
 θελήσαντος 722, 1
 παντοπωλείων σκυτικῶν 629, 78
 πάντοτε 458, 76
 πάντροφος· ἐμῆς πατρίδος παντρόφου
 Κομματηνῆς 383, 52

πανώλεια· ἐπαρῶμαι — ἐξώλειαν καὶ πανώλειαν 532, 31
 πάππος 402, 8. συνκλητικοῦ πάππον 528, 14. πατέρα καὶ πάππον συνκλητικῶν 549, 7
 παπυροειδὲς σχῆπτρον 56, 63
 παραβαίνω· τὴν τιμὴν τὴν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένην παραβαίνειν 569, 19. παραβάντα (Προυσίαν) τὰς διὰ Ῥωμαίων γενομένας συνθήκας 327, 4. ἐάν τις — πόλεμον ἐπιφέρει ἢ τὰς συνθήκας παραβῇ 762, 3. εἴ γε οἴψιδῃπως τρόπῳ παραβαθῶσιν οἱ τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας 521, 5
 παραβολή· ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου ἐπὶ τὸ τὰς παραβολὰς τῶν δικῶν λαμβάνειν 41, 5
 παραβώμιον· ἄσαι τοὺς ἐλευθέρους παῖδας παραβώμιον 309, 8. ἵνα δὲ — ὑπὸ μὲν τῶν παίδων ἄδῃται τὸ παραβώμιον 309, 11
 παραγγέλλω· καὶ νῦν αὐτοῖς (τοῖς ἐγλογισταῖς) παραγγέλλω μὴδὲν ἐξ ὁμοιωματος ἐπιγράφειν 669, 52
 παραγράφω· διὰ τὸ πάντας αὐτῶν (τῶν ἐγλογιστῶν) καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας 669, 51. ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἢ παρὰ τὸ δέον παραγεγραφότες 669, 54. πρὸς συκοφαντίας τῶν κατὰ σύνοψιν παραγεγραφομένων 669, 58
 παραδειγμα· ὥς μὴ βραδίως ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παραδείγματι 508, 8
 παραδείκνυμι· παραδείξει Ἀριδιαιφ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ Λαοδικῆς τὴν τε κώμην κτλ. 225, 20. παραδείξει Ἀριστοδικίδῃ — τὰ δισχίλια πλέθρα 221, 22. παραδείξον αὐτὴν (τὴν Πέτραν) καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώραν Ἀριστοδικίδῃ 221, 39. παραδείξει αὐτῷ δισχίλια πλέθρα 221, 42. 65. παραδειχθῆναι αὐτῷ τὰ ἴσα πλέθρα 221, 55. κατὰ τὰ ὄρια τὰ παραδειχθέντα 225, 50
 παραδείσοι 90, 15
 παράδοξος· κινδύνους μεγάλους παραδόξως διέφυγεν 383, 20

παράθεσις· ὅπλων τε παραθέσει δαψιλεστέρα καὶ τῇ ἄλλῃ χορηγία 90, 22
 παραθήκη 199, 38
 παραθυρίδες 300, 3
 παραιρέω· παρήλετο τὰ ὅπλα 8, 42. παρελόμενος τὰ ὅπλα 8, 7. ὑποστραφέντας δὲ τοὺς ἐκπεσόντας Σαμίους παρελῆσθαι τὴν χώραν αὐτῶν 13, 21. 22
 παραιτέομαι· ἐάν τις ἄπεργος γένηται ἢ παραιτήσεται 266, 11. οὐκ εὐκαιρῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρητημένος διὰ τὸ μὴδέπω καθεστηκέναι τὰ πράγματα 771, 18
 παρακαλέω· τὸ δεύτερον παρακληθεῖς γυμνασιαρχῆσαι 339, 53
 παραλαμβάνω· βασιλείας, ἣν παρέλαβεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ 90, 8. τὰμ βασιλείαν παρέλαβον 4, 5. 6. παραλαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν 54, 6. 7. εἰς τὴν πέμπτην καὶ εἰκάδα τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν ᾗ παρέλαβεν τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 56, 6. 90, 47. παραλαβόντος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 90, 1
 παραλείπω· τὰ παραλειπόμενα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχείων 267, 8. ἐάν δὲ οἱ ἄρχοντες — τῶν ἐψηφισμένων τι παραλίπωσιν 515, 41
 παραλήμπτῃς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 202, 4
 παραλήψις τῆς βασιλείας· πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς παραλήψεως τῆς βασιλείας 90, 7. τὰ προσήκοντα νόμιμα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 28. τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 45
 παραλιμπάνω· παραλιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ὁδοὺς 519, 18
 παραλογίζομαι· δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογισθείσας 665, 15
 παράλογος· πολλὰ καὶ παράλογα συμβαίνειν 5, 20. εἴ τινα πέπρακται παραλόγως 665, 33
 παραλύω δὲ καὶ Εὐμένην τὸν Ἀττάλου τοῦ ὄρκου 266, 46. ἀποδεξάμενος τὴν τιμὴν τῆς δαπάνης αὐτοῦς

παρέλυσεν 339, 42. παραλύσαι βου-
λόμενος· καὶ τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης
καὶ χορηγίας τοῦ Ἀιταλιστά· 326, 30
παραμετρέω· παραμετρησάτω ὁ δημο-
σιώτης εἰς ἑκάστον μῦθον ἀσάφην
629, 93. ὅς δ' ἂν — παραμετρήσῃ
629, 95
παραινόμεν· οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ χώρᾳ εἰς
τοὺς πολίτας παραινέουσιν 765, 9
παράνομος· παρανόμῳ γνώμῃ 383, 234.
παράνομος 765, 7
παραπορθεύω· μὴ ἐξεῖναι ἕτερον πα-
ραπορθεύεσθαι 572, 13
παραπράσσω· τὰ μὴ ὀφειλόμενα αὐτοῖς
παραπράσσουσιν 519, 22. παραπρασ-
σόμεθα ὑπ' ἐκείνων 519, 15. τοῦ
μυθὲν παραπράσσειν τὸν μισθοῦμενον
629, 14
παράσιτος 195, 3
παρασπίνδω· 323, 22
παραστάς· ἐν τῇ παραστάδι τῆς στοᾶς
46, 6. 7. τὸ θύρωμα καὶ τὰ παρα-
στάδα· 300, 2
παραστάτης· ἐμ πολλοῖς κινδύνους πα-
ραστάτῃ καὶ βοηθὸν ἡμῖν γενόμενον
(Δία Σαβάζιον) 331, 51
παραστάτης· ἀθικτῶτος φροντίδος, ἣ πολ-
λῆς ἐμοὶ παραστάτης ἐπιφανῆς —
ἑωρᾶτο 363, 65
παρατάξις· ὅς ἐν παρατάξει κατὰ κρά-
τος νικήσας 654, 3
παρατάσσω· τρεῖς παραταξάμενος 552, 5
παρατίθημι· καὶ περὶ τούτων τὰς πί-
στεις ἑγγράφους παρατιθέασιν 335,
135. ἐκ τῶν παρατεθέντων ἡμῖν
335, 109
παρατυγχάνω· πᾶν τὸ παρατυγχάνον
πληθὺς 383, 149
παραφυλαχῇ· εἰς παραφυλαχὴν τῆς
πόλεως 443, 2
παραφυλακίται 336, 17
παραφύλαξ 527, 10. 11. παραφύλακες
527, 9
παραφυλάσσω· παραφυλάξαντα 485, 7
παραχειμάζω· στρατεύματα τὰ παραχει-
μάσαντα ἐν τῇ πόλει 544, 30
παραχωρέω· τῶμα παρεχώρησεν αὐτῳ

οἱ ἐν τῇ πόλει πρόσθε ἔοντες 2, 5.
οἱ παραχωρήσαντες 2, 6. *passivum*:
παραχωροῦμαι i. e. *ceditur mihi ali-*
quid: μηδὲν τῇ τῶν δημοσίων προ-
σάσει παραχωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δι-
νεῖα 669, 17. ἀλλότρια δίνειν παρα-
χωροῦμενοι 669, 15
παρεδρεύω· ταμίης ὁ παρεδρεύσας τὴν
πρώτην ἐξάμηνον 473, 5
πάρεδρος 185, 9
παρεχθάνω· ἐὰν δέ τις παρεχθᾶς ποιήσῃ
ἢ ἀμάρτυ 573, 17
παρενοχλεῖν 139, 16. παρενοχληθέντα
ὑπὸ νευρτικῆς διαθέσεως 331, 10
παρεπιδημέω· οἱ παρεπιδημοῦντες εἰς τὰς
Φθ.α· 139, 4. τοὺς παρεπιδημοῦντας
ξένους 268, 9. τῶν ξένων τοῖς παρ-
επιδημοῦσιν 329, 28. τῶν παρεπιδη-
μοῦντων ξένων 339, 29
παρεπιδημος· τὸ παρατυγχάνον πληθὺς
ἐπιχώριον καὶ παρεπιδημον 383, 150
παρεφεδρεύσαι 115, 5. οἱ παρεφεδρεύον-
τες ἐν Ἑρμοῦ πόλει 182, 2
παρθένος 56, 47. παρθένος 56, 61.
65. 66. 199, 18. 309, 9. 11. ὑπὸ τῶν
ἐπιλεγομένων ἱερῶν παρθένων 56, 67.
τὰς ἱερὰς παρθένους 56, 68
παρίημι· παρῆσθαι τὰς πόλεις πάσας
τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτάς
444, 16
παρίστημι· ἐὰν μὲν τις — εἰσάγῃ ὑπό-
θεσιν, παρίστασθαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὸν
προσαγγελλάντα 669, 41. παραστήσας
θυσίαν 764, 23. θυσία· 764, 38. πα-
ρασταθείσης· θυσίας καὶ καλλιερηθεί-
σης 332, 17. παρασταθείσης δὲ καὶ
θυσίας ὡς καλλίστης 332, 42. παρι-
στάνει — τῶν αὐτῶν θυσιῶν ὡς καὶ
Διὶ παρίσταται 456, 20. 21. παρα-
σταθείσης θυσίας παρὰ τῆς πόλεως
764, 33. παρίστασθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ
— θυσίαν 764, 36. περὶ τῆς παρα-
σταθσομένης θυσίας 764, 46. ἕταν
ὁ πρόωμος σπῆρος παραστῇ 56, 68.
εἰκόνα — ἣ παρεστήσεται ὁ κυριώ-
τατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ 90, 39

παροδεύω· καὶ προπέμψαντα τὰ παρο-
δεύοντα ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλε-
μον (στρατεύματα) 544, 32
πάροδος· ἐν τῇ τῶν ὄχλων παρόδῳ
544, 19
παροικέω· τοῖς — παροικοῦσι ταῖς πυ-
ραμίσι 666, 13
παρόικοι· ἐν Ἰλίῳ 219, 31. ἐν Περ-
γάμῳ 338, 12. 20. 34. 36. ἐν Τελ-
μησσῶι 55, 29. δεδῶσθαι πολιτεῖαν —
τοῖς ἀναφερομένοις ἐν ταῖς τῶν παρ-
οίκων ἀπογραφαῖς 338, 11. 34. εἰς
τοὺς παρόικους μετατεθῆναι 338,
20. 36. τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀραγουητῶν
παρόικων καὶ γεωργῶν 519, 7
παρομολογία 607, 7
παροράω· ἀναγκαῖον ὥμεθα παριδεῖν
5, 14. 15
παροργίζω· ὕπου θεὸς παρωργίζετο 610, 4
παρόριος· ἐν αὐστηροῖς τόποις παρο-
ρίοις τῇ Αἰθιοπία 168, 57
παρορμιάω· παρορμωμένων πάντων πρὸς
τὸ φιλοδοξεῖν 339, 91
παρουσία· ἀναγκάζουσι ἡμᾶς παρουσίας
αὐτοῖς ποιεῖν 139, 9. ὑπηρετήσαντα
παρουσία διηγεκεῖ Ῥουτιλίου Κρι-
σπέινου τοῦ ἡγησαμένου 640, 7
παροχή· μισθουμένης παροχῆς (τῶν
ἱερείων) 764, 44
παρρησία· κεκόσμηκε τὸν αὐτοῦ βίον
τῇ καλλίστῃ παρρησίᾳ 323, 10
παστοφόροι 736, 8
πάσχω· τὸν τεχνάζοντα πάσχειν ὡς
ἡγεμόνα ὀλιγαρχίας 218, 115
πατήρ *passim*. πατήρ πατρίδος 379, 6.
470, 13. 506, 6. 575, 7. 576, 6. 624, 4.
625, 3. 629, 2. 701, 7
πατρικός· τῶν πατρικῶν φίλων 227, 9.
πατρικοῦ θεοῦ 418, 3
πάτριος. *passim*. Λυκίων τὸ κοινὸν
χομισάμενον τὴν πάτριον δημοκρά-
τιαν 551, 1. κισσοῦ στεφάνῳ πατρίῳ
49, 8. κατὰ τὰ πάτρια 50, 5. 51,
56 *al.*
πατρίς *passim*
πατριστὶ 46, 7
πατρόθεν 222, 41. 44

πατροπαράδοτος· πατροπαράδοτον αὐτὸν
(Δία Σαβάζιον) χομίσασα (βασίλισσα
Στρατονίκη) εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν
(Περγαμηνῶν) 331, 49
πάτρων (*patronus*) 448, 3. 452, 3.
460, 3. 463, 5. 546, 9. 564, 7. 567, 28.
643, 8
πατρῶς *passim*
παύω· πονηρίας καὶ διασεισμῶν πεπαυ-
μένων 519, 11. τοὺς πάλαι στασιά-
ζοντας. Χριστιανούς — πεπαύσθαι
569, 18
πεδιάς· τὴν πεδιάδα χώραν 335, 133
πεδίον· ἐξ Καΐκου πεδίῳ 335, 120.
πεδία 90, 25. 199, 20
πεζεύω· πεζεύεσθαι ἐποίησα τὴν ὁδὸν
ἀπὸ τῶν τῆς ἐμῆς βασιλείας τόπων
μέχρι Αἰγύπτου 199, 14
πεζικὸν στρατεύμα 199, 27. πεζικαὶ
δυνάμεις 54, 9. 90, 20. 155, 3
πεζός 270, 3. πεζοὶ 90, 25. 114, 2.
217, 2. 229, 35. 36. 44. 46. 49. 59.
71. 92. 103. 266, 59. 765, 18
πειθαρχέω· ἂν δὲ μὴ οὕτω πειθαρχ-
ῶσιν οἱ ἰδιῶται 483, 70. πειθαρχεῖν
Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ 12, 11.
πειθαρχεῖν αὐτοῦ 244, 39. πᾶσιν μὲν
τοῖς ἀπεσταλμένοις ἐπὶ τὴν πόλιν
πεπειθαρχηκότος 329, 3
πεῖρα· τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πεῖραν 521, 15
πέλαγος· σωθεις ἐκ πελάγους 74, 3
πένθος 56, 49. πένθους ἀπόλυσις 56,
53. 58
πενταετηρικοὶ ἀγῶνες 437, 6. 29. 567,
4. 5
πενταετηρίς 735, 28. διὰ πενταετηρίδος
231, 15. 232, 7. 233, 28. καθ' ἐκά-
στην πενταετηρίδα 319, 18. τὸν ἀγῶνα
τὸν τιθέμενον κατὰ πενταετηρίδα
441, 133. τιθέναι δὲ κατὰ πενταετη-
ρίδα ἀγῶνας 456, 7. ἱερατεύσαντα
Ῥώμης — κατὰ πενταετηρίδα 556, 10
πενταετία· τῇ ἔγγιστα πενταετία 669, 49.
διὰ πενταετίας 212, 10. 305, 10. κατὰ
πενταετίαν 305, 8
πεντάμναος (πεντάμναιος) σάρξ 78,
16. 21

πεντάπηγυ ἄγαλμα 332, 7. 46
 πεντεκαίδεκατοι τόχοι 444, 17
 πεντηχοστή, 46, 12
 πέρας· οὐδὲν γὰρ ἔσται πέρας τῶν συκοφαντημάτων 669, 40
 περιβλεπτος· τὸν περιβλεπτον κόμητα τῶν στενῶν 521, 14
 περιβόλος 64, 4. 182, 4. 555, 4. 5. 655, 3.
 ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τρυφάτου καὶ περιβόλου 598, 4. ἐπιχωρῆσαι καὶ τούτῳ τῷ ἱερῷ ἐντὸς αὐτοῦ περιβόλου τὴν ἀσυλίαν 761, 8
 περιδρομοί (Μυτιληναῖον) 2, 12. 13. 14
 περιειλέω· σκῆπτρον — περὶ δ καὶ ἡ οὐρὰ τῆς βασιλείας ἔσται περιειλημένη 56, 63
 περιέχω· ὅπως περιεῖχεν ἡ ἑκάστις 484, 45. καθὼς καὶ ἐν Καπετωλίῳ θέλτοι περιέχουσιν 603, 7
 περίστημι· εἰς ὀλίγους ἡμᾶς περιέστη τὸν ἀριθμὸν 595, 8. ἐν τοῖς νῦν περισταῖαι καιροῖς 735, 10
 περίκειμαι· τῶν ἱερῶν παρθένων — περικειμένων τὰς ἰδίας βασιλείας τῶν θεῶν ὧν ἱέρειαι νομίζονται 56, 66
 περιλαμβάνω· χώμασιν τε καὶ τάφροις καὶ τείχεσιν αὐτὴν (τὴν πόλιν) περιέλαβεν 90, 24
 περιδορόνικης 714, 2
 περίσδος 404, 24
 περιορίζω· καὶ περιορίζαι καὶ στηλῶσαι 225, 30. καθὰ ἔδει περιορισθῆναι 225, 39
 περιορισμός· καὶ προσαναγράψαι τὸν περιορισμὸν εἰς τὰς στήλας 225, 31. κατὰ τοὺς προϋπάρχοντας περιορισμούς 262, 8
 περίπλους 56, 56. 57. 58. ἐν τῷ Χοιᾷ μηνὶ πρὸ τοῦ περίπλου τοῦ Ὁσειρίου 56, 64
 περιποιέω· καὶ οὐδέποτε ἑλλειλοιπῶς κατὰ γε τὴν ἐμὴν δύναμιν εἰς τὸ περιποιεῖν δεῖ τι — τῶν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀντηκόντων 763, 42
 περισπάω· περισπᾶσαι λειτουργίας ταύτης 385, 185
 περίστασις 1. *ambitus aedificii*: 483,

128. περιστάσεις 483, 123. 133. 137.
 2. *fortunae vicissitudo*: *passim*. περιστάσεις 335, 15. τὴν πόλιν ὑπὸ χαλεπῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων κατεφθαρμένην 194, 5
 περιτίθημι· κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος, δν καὶ χάρις ἐμῇ καὶ πάτριος νόμος — αὐτῷ περιέθηκε 363, 137. περιτεθείκαμεν τὴν τιμὴν καὶ ταύτην τῷ Ἀθηναίῳ 331, 23. ἡ καλομένη βασιλεία ψυχόν, τὴν περιθέμενος (ὁ βασιλεὺς) εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερὸν 90, 44
 περιφέρω· πρὸς τε ἡμᾶς καὶ τοὺς ἀλλοιους ἅπαντας περιφερόμενος(?) διατελεῖ φιλανθρωπῶς 735, 16
 περιφραγμα· ἀναγράψαι — εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ Διονύσου 730, 28
 περιφρουρήσας 199, 15
 περσέαι 97, 9
 πέτασος τοῦ θεάτρου 510, 4
 πέτρα· ἔως τῆς πέτρας 672, 10. 673, 8. ἔως τῶν πετρῶν τῶν δύο 335, 113. ἐὰν μὴ πέτρα ἦ οὐ τὰ γείσθη ἐπιτεθήσεται 483, 129
 πηγῇ· ἐπιμελητῆς αἰρεθείς Ἑρκας πηγῆς 634, 2. ἡ τοῦ Νεῖλου πηγὴ ὀνομαζομένη 168, 9. πηγαί 629, 85. περὶ πηγὰς Καίκου ποταμοῦ 269, 276, 1
 πηλός· ἐάν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς — πηλὸν ποιῶσιν 483, 61
 πῆγυς 483, 126. πῆγεις 483, 25. 27
 πιθάνη· μήτε πιθάνως ἐστᾷτω 483, 149
 πιπράσχω (v. etiam πωλέω)· σταθμῇ πιπρασκόμενα 484, 16. τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπρασκόντας 484, 26. τὴν ἀδικον τῶν πιπρασκόντων ζημίαν 484, 29. πιπρασκόμενων 484, 60. πρᾶθέντων τῶν κίωνων καὶ τῶν ξύλων κτλ. 46, 17. 18. εἰ δέ τι ἐνέχυρον μείονος ἐπράθη ἢ δοθῆναι ἔδει 629, 112. τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἐπρασθαι αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον 8, 134. 135
 πίστις 339, 46. 441, 43. πίστει καὶ φιλήζ τῇ πρὸς τὴν Ῥωμαίων πόλιν 557, 16. λαβὼν μόνος δημοῦ πίστει

- ἐπιστολῶν, ἀποκριμάτων, διαταγμάτων, κλήρου 494, 17. καὶ περὶ τούτων τὰς πίστει ἐγγράφους παρατιθέασιν 335, 134. μὴδὲ συνχέωσι τὴν κοινὴν πίστιν 669, 18. τὰς ἐνχειρισθείσας πίστει 339, 12. 53. καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίστεως τε τῆς ἰδίας φαίνεται 441, 119
- πιστός *passim*. λαβόντες τὰ πιστά 5, 49
- πιττάκιον· ἀνεγνώσθη πιττάκιον δοθὲν — ὑπὸ Λάχνητος 595, 38. πιττακίου καμήλων 674, 21. σφραγισμοῦ πιττακίου 674, 22. ἐκάστου πιττακίου 672, 24
- πλάξ· ἀντὶ τῆς προανακειμένης περὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς προσευχῆς πλακὸς ἡ ὑπογεγραμμένη ἐπιγραφῆτω 129, 5. ἐτέθησαν παρ' ἐκάτερα τῶν τοίχων πλάκες ἐπιγεγραμμέναι δεκατέσσαρες 672, 12
- πλατεῖα· οἱ κατοικοῦντες τὴν Πασπαρεϊτῶν πλατεῖαν 491, 9
- πλέθρα 221, 20. 24. 30. 31. 35. 44. 56. 64. 66
- πλεονεκτέω· πλεονεκτεῖσθαι γὰρ καὶ τοὺς ὀλίγους ὑπ' αὐτῶν ἀνθρώπους δῆλον ἦν 484, 27
- πλεονεκτικός· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16
- πλέω *passim*. πλεῦσαι δὲ μόνα τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 30
- πληθικῶς 669, 49
- πλήθος *passim*. καὶ κατ' ὀλίγους καὶ κατὰ πλήθη 669, 6. στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς τοῦ πλήθους τῶν μαχαροφόρων 737, 6. θεωροῦντα τὴν εὐχαριστίαν τοῦ πλήθους 763, 32. ἐξηγούμενοι σύμπαντος τοῦ πλήθους — τὴν εὐνοίαν 763, 39
- πλημύρω· πλημύρουσα πᾶσιν ἀγαθοῖς ἡ Αἴγυπτος 666, 8
- πληρώω· ὥς δύνασθαι ἀπὸ τούτων παρὰ ἔτη τέσσαρα πληροῦσθαι τὸν μουσικὸν ἀγῶνα 509, 15. βίου πολυετοῦς μακαριστῶς ἐπληρώθη 383, 23. 404, 18.
- πληρώσαντα καὶ εἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον τοὺς ἱεροὺς φόρους 565, 16
- πλησίος· τῶν πλησίων ἱερῶν 736, 5
- πλίνθος· πλίνθοι 46, 18. ἐάν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς — πλίνθους ἔλκωσιν 483, 62
- πλοῖζομαι· θυσιάσαι ὑπὲρ τῶν πλοῖζομένων 199, 37
- πλοῖον 572, 29. 697, 8. ἡ ἀναγωγή τοῦ ἱεροῦ πλοίου τοῦ Ὁσεύρεως 56, 51. ὑπὲρ εὐπλοίας πλοίου Σαράπιδος 696, 4. πλεῦσαι δὲ μόνα τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 34. ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων 773, 4. πλοῖα σιταγωγὰ 9, 2
- πλοῦς· ὀφειλήσει τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἐκάστου πλοῦς δηνάρια ατ' 572, 21
- πλούσιος· οἱ ἐν Ποτιόλοις κατοικοῦντες Τύριοι πολλοὶ ὄντες καὶ πλούσιοι 595, 8. ἐτέλεσεν τὰ ποτὶ τὸς ἀνθρώπος μεγαλοψύχως καὶ πλουσίως ὑπὲρ δύνανιν 767, 18
- πλύνω· μήτε ἱμάτια πλύνειν μήτε σκεῦος 483, 169
- πόδωμα (τοῦ θεάτρου) 510, 5
- ποιέω *passim*. *in titulis artificum* ἐποίει 24, 2. 256, 10. 591, 7. ἐπόει 448, 7. 742, 6. ἐποίησε(ν) 287, 2. 750, 4. ἐπόησε 234, 36
- ποιητῆς τραγωιδῶν 352, 7. ποιητῆς τραγικός 352, 30. 67. ποιηταὶ ἐπῶν 51, 37. κωμωιδῶν 51, 34. τραγωιδῶν 51, 31
- ποικίλαι περιστάσεις 194, 5
- ποινή· ἀνειλάτους ἔχει ποινάς 383, 119
- πολέμαρχοι Ὠρωπίων 81, 23
- πολεμέω· πολεμηθείσης τῆς χώρας 748, 8
- πολεμικός· κατεσκεύασαν (τοὺς ἐλέφαντας) πρὸς τὴν πολεμικὴν χρεῖαν 54, 12. 13. ἐν ταῖς πολεμικαῖς περιστάσεσιν 339, 25
- πολέμιος *passim*. προαγομένου τοῦ πολεμίου 765, 27
- πόλεμος 8, 5. 441, 12 sqq. 458, 36. ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον 552, 2. ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57.

ἀπὸ τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων 273, 1. χαριστήριον τῷ κατὰ πόλεμον ἀγώνων 328, 1. ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας τῆς κατὰ πόλεμον 332, 23. οἱ στρατευσάμενοι κατὰ πόλεμον 554, 2. ἐὰν μὴ διὰ πόλεμον εἰργηται τὴν θυσίαν συντελεῖν 55, 33 sqq. ἐν τῷ κατὰ Γερμανίαν πολέμῳ 560, 9. ὑπὲρ τῆς Ῥομητᾶλκου καὶ Πυθοδορίδος ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Κοιλαλητικὸν πόλεμον κινδύνου σωτηρίας 378, 6. ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Γαλάτας 748, 18. ἐν τῷ Γαλατικῷ πολέμῳ 751, 5. πρὸς τὸν τῷ Γαλατῶν πόλεμον 765, 38. ἐν τῷ Μαρμαρικῷ πολέμῳ 767, 8. ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Μιθραδάτου 445, 4. ἐν τῷ πρὸς Μιθραδάτην πολέμῳ 441, 6. διὰ τῆς τοῦ πολέμου συντελείας 327, 6. τὰ παροδεύοντα (στρατεύματα) ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλεμον 544, 33. ἐὰν δέ τις πρότερος πόλεμον ἐπιφέρῃ τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων 762, 1. ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ *passim*. παραλαβὼν τὴν πόλιν — κακῶς διακεκμηγνὴν διὰ τοὺς πολέμους 55, 8 sqq. τοὺς περιστάντας τὴν πόλιν πολέμους 339, 56

πολιορκέω· πολιορκήσας 351, 10. πολιορκήσαντες 327, 3

πολιορκία 90, 22. πάντε τε πόλεις, τὰς μὲν ἔξ ἐφόδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκίας καταλαβόμενος 654, 4. ἐπὶ τῆς Ἀβύδου πολιορκίας 758, 2

πολιούχος· τὸν δσιώτατον αὐτοκράτορα, τὸν πολιούχον Ἀλεξανδρείας 718, 2

πόλις *passim*. ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως 113, 3. 134, 25. 483, 57

πολιτεία *passim*. ὕπου καὶ αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι ἀναγεγραμμέναι εἰσὶν 9, 5. ὕπως — Λεύκιος Σύλλας — πρὸς ταύτας τὰς πολιτείας, αἱ Στρατονικεῦσιν προσώρισεν, γράμματα ἀποστείλῃ 441, 102. 105

πολίτευμα 192, 5. 229, 60. 72. 332, 56. 592, 1. 658, 3. 737, 3. 19

πολιτεύομαι *passim*. πολιτευόμενον ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις 563, 4

πολίτης, πολίται *passim*

πολιτικός· φροντίζειν τῶν τε ἱερῶν καὶ τῶν πολιτικῶν 267, 29. πολιτικὰ πρόσοδοι 332, 41

πολιτογραφέω· πολειογραφῆσαντα 547, 4. πολειογραφῆσαντα τὸ ἰ' 549, 3. οἱ πολιτογραφηθέντες 229, 54

πολιτογράφος 528, 5

πόλος· περὶ τὴν ὄλην διακόσμησιν τοῦ πλόου 56, 46

πολυετής βίος 383, 22. 404, 18

πολυπραγμονέω· ἀγρυπνεῖν γὰρ αὐτὸν καὶ πολυπραγμονεῖν ἕκαστα βουλόμεθα 521, 6. πολυπραγμονήσας 521, 18

πολυτέλεια· προσόδους — εἰς θυσιῶν πολυτέλειαν ἀπένειμα 383, 69

πολυτελής λιθία 132, 7. λίθων πολυτελῶν 90, 34. θυσίας πολυτελεῖς 383, 144. ἔργοις πολυτελεῖσιν 90, 33. ἐπιδόντα τῇ πόλει πολυτελῶς 524, 7

πολυχρόνιος· τὴν πολυχρόνιον ἡμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν 502, 8

πολυωρέω· βουλόμεθα πολυωρεῖν τάνθρωπου 221, 61. πολυωρεῖ πάντων τῶν πολιτῶν 243, 8

πομπεύσαι δὲ καὶ τὰς παρθένους 309, 9

πομπή 332, 15. 533, 44. πομπὴν πέμπειν τοὺς τε ἱερεῖς καὶ τὰς συναρχίας 11, 21. πομπαί 331, 12. 54. 557, 9

πονηρέομαι· πονηρευόμενοί τινες ἐνορεῖας ταράσσουσιν 515, 58

πονηρία 519, 10

πονηρός· χωρὶς δόλου πονηροῦ (*sine dolo malo*) 629, 112

πονταρχήσαντα ἐν τῇ μητροπόλει Πόντου Νεοκαισαρεῖα 529, 7

ποντίφικα 543, 22. 546, 4

πορεῖα· πορείας ἐξερχομένης 674, 23

πορεύσιμος· παρεχέτωσαν δὲ καθαρὰς καὶ πορευσίμους τὰς ὁδοὺς 483, 30

πορθέω· ἐπόρθησα τὰς χώρας αὐτῶν 201, 17

πορθμικός· τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὥνην 572, 7

πόρος 509, 12. 14. ἀπὸ τοῦ πόρου τοῦ

Ἀσκληπιδίου 332, 19. μὴ συνχρησάμενον εἰς τὸ ἔλαιον τούτῳ τῷ πόρῳ 544, 24. πόροι 46, 9. 10
 πόρφυρα μελωτή 629, 32
 ποταμός 1. *fluvius passim*; de Nilo ὁ ποταμός 56, 13. Ἀγαθὸς δαίμων ποταμός 672, 8. 2. *canalis arte factus*: διὰ τῶν ὀρυχθέντων ποταμῶν 54, 23. 24. ποταμός Φιλαγριανός 673, 6
 ποτήρια 214, 13
 ποτίζοντες ζῷῳ τε καὶ οἶνῳ καὶ ὑδρεύμασιν 200, 16. μήτε κτήνος ποτίζειν 483, 169
 πράγμα, πράγματα *passim*. πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποδείξεις πεποιήται τῆς εἰς τὰ πράγματα ὁρμῆς 735, 8. τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ὄντων 5, 59. 60. τινα — τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν ὄντων 669, 22. τὰ τοῦ βασιλέως πράγματα 9, 2. ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων 291, 3. 293, 3. 294, 3. 295, 3. 296, 3. ἐπὶ τῶν πραγμάτων τεταγμένον 247, 4. τοῖς ἐπὶ τῶν πραγμάτων τεταγμένοις 231, 26
 πραγματεία· ἀπείρους ὄντας τῆς τοιαύτης πραγματείας 669, 12. εὐχερεστεράς οὖσης τῆς λοιπῆς πραγματείας 5, 36. 37
 πραγματεύομαι· τὸ μετὰ προθυμίας ἐκόντας πραγματεύεσθαι τοὺς δυνατοὺς 669, 13. τοῖς ἐπὶ τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς πραγματευομένοις 496, 10. τῶν πραγματευομένων παρ' αὐτοῖς Ῥωμαίων 532, 6
 πραγματευταί 525, 3
 πραγματικός· τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν βίον εὐταξίας 329, 7. πραγματικοί 139, 7. 669, 21. 37. 54. 63
 πραιτώριον· τοῦ (ἐξοχωτάτου) ἐπάρχου τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου 640, 16. 723, 8. ἐπάρχῳ πραιτωρίου 707, 5
 πρακτόρειον· ἐμβάλλεσθαι εἰς τὸ πρακτόρειον 515, 32. εἰς τὸ πρακτόρειόν τινας παρέδοσαν 669, 15. κατακλείεσθαι — εἰς τὸ πρακτόρειον 669, 17
 πρακτός· παρῆσθαι τὰς πόλεις πάσας

τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτὰς 444, 16
 πράκτωρ· παραδότησαν τῷ πράκτορι πράσσειν 483, 7
 πραξικοπέω· καὶ τοὺς Περσέγγους δὲ ἐὰν δύνῃ πραξικοπῆσαι, γράφε μοι τίνων ἐστὶ χρεία 315, 8
 πράξις· τοῦ ἀργυρίου πράξιν εἶναι τῷ τραπεζίτῃ καὶ τῷ μηνύσαντι καὶ ἐλόντι 515, 23. τὴν πράξιν ποιησάμενον ἐπεικῶς καὶ τειμητικῶς 565, 19. τὸν τελωνοῦντα τὴν πράξιν ποιεῖσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ συνθηκῇ 629, 8. ἵνα αἱ πράξεις τῶν δανείων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ᾧσι καὶ μὴ ἐκ τῶν σωματίων 669, 16
 πράσσω *passim*. τὸ φωραθὲν ἀργυροῦν νόμισμα πρᾶσσόμενον στερέσιμον εἶναι τῷ τραπεζίτῃ 515, 29
 πρέπω· τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρέπον 764, 35. τοῦ περὶ τὴν πόλιν πρέποντος τὸν πάντα ποιησάμενοι λόγον 764, 53
 πρεσβεία 223, 21. 352, 49. προλεγέτω διὰ πρεσβείας 437, 76. πιστεύσας τὴν ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων πρεσβείαν πρὸς Ῥωμαίους ἐξαπέστειλεν αὐτόν 323, 18. ὁ δῆμος ἡξίου τοὺς βασιλεῖς μετὰ πρεσβείας 329, 29. ἐπὶ πρεσβείᾳ τῇ πρὸς τοὺς Καίσαρας 516, 20. πρεσβεῖται 222, 24. πολλὰς μὲν πρεσβείας ἐπιτελέσας 339, 10. τὰς τε πρεσβείας ἀνεδέχετο προθύμως 339, 20
 πρεσβευτής (-άς) 44, 14. 266, 41. 345, 11. 453, 14. 587, 10. πρέσβεις 5, 30. 8, 33. 109. 110. 13, 2. 9. 222, 14. 18. 333, 8. 352, 66. 456, 62. 64. 654, 7. πρεσβευταί 12, 3. 219, 21. 29. 42. 223, 2. 36. 228, 9. 229, 21 sqq. 233, 30. 86. 234, 14. 265, 5. 305, 2. 14. 319, 6. 10. 23. 335, 3. 8. 159. 339, 22. 345, 9. 436, 10. 437, 44. 441, 16 sqq. 574, 7. 603, 7. 751, 2. 763, 2. 37. 70. 771, 15. 17. 773, 3. ἐλῆσθαι πρεσβευτὰς ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν ἀνδρας δέκα 11, 7 sqq. — *Romanorum legati* 1. *praesides provinciarum*

imperatoris: πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος (*legatus pro praetore*) 445, 2. 482, 7. 629, 122. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 538, 5. πρεσβευτής Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος 587, 6. 618, 15. 625, 7. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Βελγικῆς 548, 12. πρεσβευτής Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος ἐπαρχίας Γαλατίας Πικιδίας Παφλαγονίας 535, 3. πρεσβευτής — Σεβαστοῦ — Γερμανίας τῆς κάτω 543, 25. πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ ἐπαρχίας Καππαδοκικῆς 486, 8. πρεσβευτής Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγος ἐπαρχειῶν Κιλικίας Ἰσουλρίας Λυκαονίας 576, 2. πρεσβευτής Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγος Λυκίας καὶ Παμφυλίας 486, 11. 560, 14. πρεσβευτής Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ ἀντιστράτηγος (Λυκίας καὶ Παμφυλίας) 558, 2. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Πόντου καὶ Βειθυνίας 486, 5. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος αὐτοκράτορος — ἐπαρχίας Συρίας 486, 13. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Σεβαστοῦ Συρίας Παλαιστίνης 601, 4. 2. *legati proconsulum provinciarum senatoriarum*: πρεσβευτής 447, 2. πρεσβευτής Ἀσίας 486, 7. 512, 4. πρεσβευτής (Κύπρου) 583, 4. πρεσβευτής Γαλλίας Νάρβωνος 560, 4. 3. *legati legionum*: πρεσβευτής λεγεῶνος 535, 1. 560, 5. πρεσβεύω· πρεσβευόντων 339, 24. τοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως πρεσβεύουσιν 339, 6. ἐπρέσβευσαν 339, 24. ἐπρέσβευσαν 335, 55. πρεσβεῦσαι 221, 7. πρεσβεύσας 226, 7. 234, 15. 767, 7. πρεσβεύσας — εἰς Ῥώμην 193, 4. πρεσβεύσαντα πρὸς τὸν Σεβαστόν 472, 9. τρεῖς πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας 516, 9. πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνίνον 547, 5. πρεσβεύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς (Λυκίων) ἐλευθε-

ρίας καὶ τῶν νόμων 556, 6. πρεσβεύσαντας 222, 10. πεπρεσβευκῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολλάκις πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας 494, 22. πεπρεσβευκῶς 441, 13. πρεσβύτερος (ἐκκλησίας Μαρκωνιστῶν) 608, 3. πρεσβύτεροι (*collegii aut sodalitates in Aegypto*) 194, 3 (cf. I Addenda p. 653). οἱ πρεσβύτεροι τῶν ὀλυρακόπων 729, 4. πριμυπ(ι)άριος 612, 12. προάγω· συνέσει καὶ παιδεῖα προάγων 323, 6. τὸ δῆγμα τὸ ὑπάρχον αὐτῷ — ἐτι μᾶλλον προάγοντι ἐν οἷς λέγων καὶ πράττων διατετέλεκε 507, 10. ὅτι ὁ ὄψιμος πειράσεται μηθενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι (βασιλέα Φαρνάκην) τῶν ἄλλων βασιλέων 771, 51. προαγομένου τοῦ πολέμου 765, 27. προαγωγῇ· τῇμ προαγωγῇ, ἐν ᾗ γέγονεν ἡ πόλις ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλευσάντων 223, 9. προαιρέομαι *passim*. ὁ προαιρούμενος (i. q. ὁ βουλόμενος) 483, 95. προαίρεσις· πᾶσιν ἐνάρτεον προαίρεσιν ἀποδεικνύμενος 505, 8. ἀκολούθως τῇ τοῦ πατρὸς προαίρεσει 763, 16. λήψεσθε — τῆς ἐμῆς προαίρεσεως τὴν ἀπόδειξιν 763, 49. κατακλουθῶν τῇ τῶν βασιλέων προαίρεσει 735, 14. προημαρτάνω· θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανοηκότας ἐπὶ τοῖς προημαρτημένοις 751, 10. προάστιον· ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς προαστίοις 483, 160. τὰ προάστια τῆς πόλεως 669, 45. πρόβα· ὑπὲρ πρόβα 521, 27. λόγῳ πρόβας 521, 29. προβατοκτηνοτρόφοι 655, 5. πρόβατον 267, 34. πρόβατα 200, 13. προβουλεύω· περὶ ὧν ἂ βόλλῃ προεβόλευσεν 8, 121. προβεβουλευμένον αὐτῷ εἶναι 81, 4. προγόνοι 222, 20. 563, 15. 761, 3. 767, 3. 771, 8. ὑπὲρ τε σοῦ καὶ τῶν προγόνων σου 736, 3. ἀπὸ προγόνων 485, 3. ἀπὸ τῶν προγόνων 529, 1.

- διὰ προγόνων 405, 10. 441, 3. 460, 4. 467, 5. 556, 1. ἐκ προγόνων 504, 14. 531, 4. προγόνων γεγυμνασιαρχημάτων 713, 10. τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γράφεντα ὑπὸ τῶν προγόνων 8, 150
- προγραμμαμός· προγράψας προγραμμὸν τόνδε 441, 130
- προγραφή 515, 38. 39. 665, 46
- προγράψω· προγράψειν ἵνα μηδεὶς τῷ τοιούτῳ συμβάλλῃ 669, 22. περὶ τούτων ἀναγκαίως προέγραψα 669, 19. προέγραψα ἀναγκαίως περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητουμένων 669, 8. προγράψας προγραμμὸν τόνδε 441, 130. περὶ οὗ προγράψω 669, 44. ἐφιλοτιμήθη προγραψῆναι περὶ τούτων ψήφισμα 764, 46. ἡ ὑποκείμεται τῷ προγεγραμμένῳ προστείμῃ 572, 47. μετὰ τῶν προγεγραμμένων 684, 2
- προδανείζω· ὅσοι ἂν προδανείσωσιν ἄτοκα 46, 5. 6. οἱ προδανείσαντες εἰς τὴν στοάν 46, 3
- προδανειστής· ὅπως δ' ἂν κομίσωνται οἱ προδανεισταί 46, 9
- πρόδηλος· ἄρσιν πρόδηλον 315, 60. καθάπερ καὶ πᾶσι πρόδηλόν ἐστιν 737, 12. ὕπερ πλείστον ὅσον συμφέρειν πᾶσιν τοῖς ὑμετέροις ἀνθρώποις πρόδηλόν ἐστιν 569, 25. ταῦτά μου τὰ γράμματα ἐν πρόδηλῳ τῆς μητροκαμίας ὅμων χωρίῳ πρόθετε 609, 32
- προδίδωμι· οὐδὲ προδώσω ὑπεναντίῳ οὐθενί 266, 61
- προδικία 66, 3. 150, 14. 241, 20. 305, 6
- προεδρία 66, 3. 233, 91. 270, 11. 305, 6. 323, 8. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι 9, 4. 49, 13. 14. Similiter 215, 2. προεδρίαν ἐν πᾶσι (πάντοις) τοῖς ἀγῶσι (ἀγώνοις) οἷς ἡ (ἡ) πόλις τίθησι (τίθητι) 81, 19. 150, 14. 241, 20. 730, 24. καλῆσθαι δὲ καὶ εἰς προεδρίαν 4, 35. καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν εἰς προεδρίαν 339, 101. εἰς προεδρίαν κηρύσσεσθαι ὀνομαστέι 218, 26. προεδρία Μάγνου Βάσσου 614, 6. 615, 5. προεδρίαί 567, 15
- πρόεδρος· ἐν Γεράσοις 621, 4. ἐν Παλμύρᾳ 629, 4. ἐν Τύρῳ 595, 21. πρόεδροι· ἐν Ἀθήναις· τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζειν περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον 117, 9. 118, 11. 248, 28. 771, 20. ἐν Ἴω· πρόεδροι ἐπεψήφισαν 773, 1
- προεργάζομαι· ὅπως τὸ ὀψώνιον λαμβάνωσι τοῦ προεργασμένου χρόνου 266, 8
- προέρχομαι· ἀγὼν μὲν δὴ ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν προελήλυθεν εἰς ἀρχαίου πόρου μυριάδας δώδεκα 509, 13
- προήγορος τοῦ ἔθνους (τοῦ Βιθυνῶν) 528, 3. προήγορον τῆς πατρίδος διηγετῆ 567, 12
- πρόθεσις· πειράσσομαι καὶ νῦν τῆς τοιαύτης προθέσεως οὐκ ἀφίστασθαι 763, 45. ὅπως πᾶσιν φανερά ἢ ἡ πρόθεσις ἦν ἔχει ὑπὲρ τῶμ πολιτῶν 765, 44. προθέσεις 90, 49
- προθεσμία 335, 81. 509, 21
- προϊεράσθαι 331, 14
- προίημι· τὰ δὲ ἐσόμενα ἀναλώματα — προέσθαι τὸν τῆς πόλεως ταμίαν 268, 20 (cf. II Addenda p. 550)
- προίξ· τὰς μὲν γὰρ προίκας ἀλλοτρίας οὖσας καὶ οὗ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν ὁ θεὸς Σεβαστὸς ἐκέλευσεν — ταῖς γυναῖξιν ἀποδίδοσθαι 669, 25. — προίκα *adverbium*: προίκα πρεσβεύσαντα 516, 11. γυμνασιαρχήσαντα προίκα 582, 2
- προίστημι· προέστη τῶν καθ' αὐτὸν ἀξίως τῆς πόλεως 728, 4. προστάντες κηδεμονικῶς τῶν τε ἐν τοῖς ἱεροῖς κτλ. 56, 16. 17. προστάς ἐνδόξου καὶ καλῆς αἰρέσεως 219, 3. προστάντα τῆς δωσιδικίας ἴσως καὶ δικαίως 556, 15. τοὺς προεστηκότας ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου 735, 19
- προκαθέζομαι· Κιλικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας προκαθεζομένη (Γαρσόε) 578, 10
- προκείμενος (i. q. προειρημένος, προ-

γεγραμμένος)· ἀπὸ τῆς προκειμένης
κώμης 210, 7. τοὺς προκειμένους
θεοὺς 663, 2
προκοπή· Ζεῦ Σαφαθηνέ, προκοπήν
Ἀρχελάῳ Ἰουλίου 627, 2
προλαμβάνω· καὶ ὁ δῆμος φαίνεται
χάριν ἀποδίδου ὧν προείληφεν ἀγα-
θῶν 6, 20
προλέγω 665, 56. ὁ δὲ φάμενος ἀδι-
κεῖσθαι δῆμος προλεγέτω διὰ πρε-
βείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ
ἐγκλημα 437, 76
προμαντεία 66, 3. 150, 14. 213, 41.
241, 19. 305, 5
πρόναον 661, 3. 702, 5
προνοέω· ἵνα — προνοήσῃ γραφῆς εἰς
τὸν τῆς ἀστυλίας τόπον 736, 18. ἀνθ'
ὧν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπι-
μελείας προενοήσατο 495, 20. δε-
όμεθα οὖν προνοῆσαι ὑμᾶς τοῦ δια-
μένειν αἰετὴν στατίωνα 595, 12
προνοητής· ἀπελεύθερος αὐτοῦ καὶ προ-
νοητῆς πάντων 660, 8
πρόνοια· προνοία Ἰουνίου Ὀλύμπου
615, 4. προνοία Αὔμου καὶ Ἀμελά-
θου τῶν ἱερέων 619, 7. προνοία
Παύλου πρεσβυτέρου 608, 3. προνοία
Στατιλίου Ἀμμιανοῦ 614, 3. τῇ προ-
νοίᾳ τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος 502, 3.
οὗ (τοῦ αὐτοκράτορος) περὶ τῆς πάν-
των ἡμῶν σωτηρίας ἡ διηγετικὴ εὐε-
ργασία καὶ πρόνοιά ἐστιν 669, 65. ἐκ
προνοίας Κορνηλίου Πάλμα 618, 12.
διὰ τῆς προνοίας τοῦ ἐπιμελητοῦ
428, 7. προνοία δαιμόνων 404, 8.
ἡ πάντα διατάξασα τοῦ βίου ἡμῶν
πρόνοια 458, 32. πρόνοιαν ποιεῖσθαι
per frequentem. πρόνοιαν ὑμῶν ἔσχον
751, 11
προξενηταὶ σωμάτων 524, 2
προξενία 66, 3. 150, 14. 305, 16. προ-
ξενίαν παρὰ τοῦ βασιλέως λαβών 654, 8
πρόξενος 45, 18. 80, 2. 81, 15. 117, 14.
118, 16. 220, 14. 241, 18. 316, 6.
341, 4. 730, 21. 760, 7. 773, 8. πρό-
ξενοι 51, 67. 66, 4. 80, 6. 81, 21.
150, 15. 241, 22. 305, 17. 316, 15.

335, 87. 760, 10. πρόξενος τῶν ἀπὸ
τῆς οἰκουμένης ἱερονεικῶν 494, 11
προπάτωρ 446, 3
προπέμπω· προπέμψαντα τὰ παροδεύ-
οντα (στρατεύματα) 544, 31
προπίπτω· τὸ προπεσεῖν ἄνευ 'κείνων
(Ῥωμαίων) μέγαν ἐδόκει κίνδυνον
ἔχειν 315, 56
προπολεμέω· προπολεμῶν πρὸς πολλὰ
ἔθνη καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς δυναστεύον-
τας 56, 12
προπύλαιον 625, 6. 710, 3. ἐν τῷ προ-
πυλαίῳ τοῦ τεμένους 352, 25
πρόπυλον 659, 3. 734, 4
προσαγγελία· γενομένης προσανγγελίας
τῇ βουλῇ 515, 20. μετὰ τὸ ἐπιδο-
θῆναι τὴν προσανγγελίαν 515, 37. τὰς
δὲ τοιαύτας προσανγγελίας ἐπιδέχεσθαι
515, 36
προσαγγέλλω· προσαγγελλέτωσαν τοῖς
ἀστυνόμοις 483, 39. προσαγγελλέτω-
σαν τοῖς στρατηγοῖς 483, 164. παρί-
στασθαι — τὸν προσαγγελλαντα 669, 42.
ἐπεὶ δὲ προσήγγελται τὴν βασίλισσαν
Νῦσαν — συνεκκηκέναι τῷ βασιλεῖ
Φαρνάκῃ 771, 27. συνευαρεστών τοῖς
προσηγγελλέμενοις 730, 7
προσαγορεύω· ὅστις — προσαγορεύσει
καὶ αὐτὸν καὶ τὴν βασίλισσαν ὑπὲρ
τοῦ δήμου 771, 48
προσάγω· τήνδε τὴν ἱκετείαν ὑμῖν προσ-
άγομεν 519, 12
προσαναφέρω· τοῦ διοικητοῦ προσανε-
νέγκαντος ἡμῖν 761, 2
προσγένημα· περὶ τῶν τούτοις προστε-
θέντων προσγενημάτων 669, 62
προσγίνομαι· ὁ προσγεγονώς τούτοις
τόκος 509, 17
προσγράφω· προσγράψην 4, 50. 51
προσδέχομαι· τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πείραν
εἰ ῥαθυμῆσῃ προσδέχεσθαι 521, 16
προσδίδωμι· ἐφ' οὗ καὶ προσεδόθη ὑπὸ
Καίσαρος μῖλια δύο 473, 7
προσδιορθόω· προσδιωρθώσατο 90, 34
προσεγκολάπτω· προσεγκολάπτεσθαι τὴν
ἱερωσύνην καὶ ἐν τοῖς δακτυλίοις
οἷς φοροῦσιν 56, 23

προσεισπράσσω· προσεισέπραξεν ἄλλα
τάλαντα πεντήκοντα 335, 134

προσεπινοέω· τὸ ἀεὶ μέλειν σοι προσεπι-
νοεῖν τι 475, 8

προσέρχομαι· τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως
προσέρχεσθαι 669, 14. ἐκ τῆς προσ-
οδου τῆς πρὸς ἑαυτοὺς προσιοῦσης
773, 12. 15

προσευχή (*oratorium Iudaeorum*) 96, 6.
101, 6. 129, 5. 9. 726, 7. 742, 5

προσηγής· ἐπὶ τῷ προσηγῇ γεγενῆσθαι
αὐτὴν (τὴν ἱέρειαν) τῇ θεᾷ 299, 11

προσκαθosis· προσκαθosis 383, 91

πρόσκαιρος· μᾶλλον τὴν τῶν προτέρων
ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσω
ἢ τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδικίαν μει-
μησάμενος 669, 14

προσκαρτερέω· προσκαρτερήσας πάντα
τὸν τῆς στρατείας χρόνον φιλοπόνως
καὶ φιλοκινδύνως 553, 5. ἱεροθεσίῳ
τούτῳ προσκαρτερεῖται 383, 130. ταῖς
— συνόδοις ἐνταῦθα προσκαρτερεῖται
383, 168

προσκατατάσσω· τοὺς προσκαταταγσο-
μένους 56, 27

προσκήνιον 510, 5

προσκληρώ· Σελευκεῖς τοὺς ἐν Πιερίᾳ
— ἐξ ἀρχῆς μὲν τῷ πατρὶ ἡμῶν
προσκληρωθέντας 257, 5

πρόσκλησις· ἔστω δὲ περὶ μὲν τῶν κοι-
νῶν τοίχων ὑπὲρ τοῦ καταφθείροντος
πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀστυνόμους
483, 118

προσκυνέω· προσκυνῶν τὸν Σάραπιν
758, 1. ὅπως (τὸ ἄγαλμα) ὑπὸ πάν-
των ὁρώμενον τιμᾶται καὶ προσκυ-
νῆται 56, 61. ἤλθον καὶ προσεκύνησα
695, 2. προσεκύνησα τὸν μέγιστον
Ἑρμῆν 202, 6. 204, 4. 208, 5. προσ-
κυνήσας τὸν Ἥλιον Ἀρμαχιν 666, 24.
προσεκύνηκά τὴν (μεγίστην θεάν)
κυρίαν (Σώτειραν) Ἰσιν 184, 5. 196, 2.
τὴν θεῖαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ πάντων
προσκυνουμένην 262, 28

προσκύνημα 180, 3. 184, 8. 185, 6.
186, 7. 188, 5. 189, 5. 190, 3. 11.
191, 5. 203, 2. 204, 1. 6. 207, 3.

209, 2. 660, 14. 20. 676, 1. 695, 3.
759, 1

προσκυνηταὶ 262, 21

προσκύρω· τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος καὶ
τὰλλα τὰ προσκύροντα τῷ ἱερῷ 732, 8

προσμερίζω· ἃ τέ τινα ἐπαθλα — τρεῖς
ἄνδρες — Πλαρασεῦσι καὶ Ἀφροδι-
σιεῦσι προσεμέρισαν προσμεριοῦσι
453, 15

προσνομίζω· τῶν ὕστερον προσνομισθει-
σῶν ἐπάγεσθαι πέντε ἡμερῶν 56, 43

προσοδικός· περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κου-
φοτελειῶν, ἐν αἷς ἔστιν καὶ τὰ προσ-
οδικὰ 669, 26

πρόσοδος 1. *reditus*: 213, 21. 262, 9.
326, 25. 339, 45. 383, 199. 595,
16. 30. 773, 12. 15. σώζεσθαι τῇ πό-
λει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσδοον
484, 19. πρόσοδοι 59, 12. 90, 11.
12. 14. 225, 6. 229, 32. 58. 59. 352, 29.
383, 67. 140. 441, 104. 455, 14. 483,
219. 572, 11. 707, 9. 763, 53. οὐκ
ὀλίγα δὲ τῶν προσόδων ὑπεριδόντες
56, 16. 17. ἐξ ἱερῶν καὶ πολιτικῶν
προσόδων 332, 41. τὰς τε κοινὰς τῆς
πόλεως καὶ τὰς ἱερὰς προσόδους 267, 6.
ἐκ τῶν ἱερῶν προσόδων 56, 71. κατὰ
λόγον τῶν ἱερῶν προσόδων 56, 72.
τῶν ἀμετοίστων προσόδων 332, 19. —
ὁ ἐπὶ τῶν προσόδων 238, 5. ὁ
ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ Ἀρσινοΐτου
179, 5. τοῦ περὶ Θήβας 194, 4. ὁ ἐπὶ
τῶν ἱερῶν προσόδων (ἐν Περγᾶμυ)
483, 166. — 2. *aditus, accessus*:

εἶναι δὲ αὐτοῖς — καὶ πρόσδοον πρὸς
τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρῶτοις
μετὰ τὰ ἱερὰ 81, 19. 730, 25. 773, 9
προσοικέω· ἐὰν δὲ ὁ μὲν προσοικῇ πρὸς
τῷ τοίχῳ, ὁ δὲ ὑπαίθρῳ χρῆται
483, 105. ὁ μὲν προσοικῶν 483, 107

προσόμνυμι· προσομνύναι 5, 62

προσονομάζω· εἰκόνα — ἥ προσονομα-
σθήσεται Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναν-
τος τῇ Αἰγύπτῳ 90, 39

προσορίζω· ἀς — Λεύκιος Σύλλας τοῖς
αὐτοῖς (στρατονικεῦσιν) προσώρισεν
πολιτείας προσόδους χωρία κώμας

λιμένας κτλ. 441, 95. 103. 106. προσορίσαι (τὰ διασχίλια πλέθρα τῆς γῆς) εἰς τὴν Ἰλιέων ἢ Σκηψίων 221, 24. οὐδ' ἂν ἡ χώρα ᾗ προσωρισμένη ὑπὸ Λαοδίκης 225, 14. ἐὰν προσορισθῇ ἡ χώρα — τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ 229, 101

προσופεῖλαι· τὰ βασιλικά ὀφειλήματα, ἃ προσώφειλον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἐν τῇ λοιπῇ βασιλείᾳ 90, 13. τῶν προσωφειληκότων τῷ δημοσίῳ λόγῳ 669, 21. ἃς προσωφείλετε δραχμάς ἐνακισχιλίας 751, 6. καὶ ἄλλας δραχμάς ἐνακισχιλίας ἃς προσωφείλετε ἡμῖν 751, 15

προσπυνθανόμενος 90, 35

πρόσταγμα 224, 2. 225, 37. 665, 3. προστάγματα 331, 41. 60. τὰ εἰς τινὰ χρόνον κεχρηματισμένα προστάγματα 329, 14. ἀκολούθως — τοῖς γεγονόσιν ὑπ' αὐτοῦ προστάγμασιν 771, 46

προστάς· ἐν τῇ προστάδι τοῦ πρυτανείου 51, 22

προστασία 168, 43. 331, 22

προστάσσω *passim*

προστατέω· καλῶς καὶ ἀξίως τῆς πόλεως προεστάτησαν 48, 7. 8

προστάτης 645, 8. τῆς μητροπόλεως — Ἀγκύρας 549, 6. τῆς συνόδου τῶν βασιλιστῶν 130, 16. προστάτης (τοῦ ἱεροῦ) 531, 3. 7. προστάτου — Σρουπιτίχιος θεᾶς γενομένου 209, 4. προστάται· Καλυμνίων· γνῶμα προστατᾶν 243, 3

προστίθηναι· καὶ ἐάν τι πρὸς ταύτας τὰς συνθήκας ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Κιβυρατῶν προσθεῖναι ἢ ἐξελεῖν βούλωνται 762, 8. ἃ δὲ ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις, ἐνέστω ἐν ταῖς συνθήκαις 762, 10. οἱ βασιλῆες προστίθησθον τῷ κατεληλύθοντι 2, 1. οἱ βασιλῆες προστίθησθον τῷ ἐν ταῖς πόλεσι πρόσθε ἐόντι 2, 9. 10. ψῆφον προσθέμενος ὥστε ἀποκτεῖναι 218, 102. τοὺς τῇμ ψῆφον προσθεμένους 218, 99. τὰ ἀναλώματα εἰς

τὸν ἀγῶνα — ἡμεῖν προστεθῇ 595, 12. τὰ ἀναλώματα — αὐτοῖς προστεθῆναι 595, 26. περὶ τῶν τούτοις προστεθέντων προσγενημάτων 669, 61

πρόστιμον· προστεῖμον ὀνόματι εἰς τὸ δημόσιον κατατιθέσθαι 527, 7. ἢ ὑποκείσεται τῷ προγεγραμμένῳ προστεῖμῳ 572, 48. εἶναι τὸ ἐνέχυρον ὅσου ἂν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόστιμον ᾗ 484, 52

προσφάγιον 484, 26

πρόσφατος· ἐληλυθότι προσφάτως 315, 23

προσφέρω. 1. *activum*: οὐκ ἔδασας αὐτοὺς τὰ πρὸς τὴν τελετὴν ἀνήκοντα πάντα παρ' ἑαυτῶν προσενεγκεῖν 764, 8. 2. *medium*: τούτους δὲ (τοὺς Σαμίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Πιρίηνῃ) τὸ ἀπὸ τῆς γῆς γιγνόμενον προσενέγκασθαι Πιριηνέσιν 13, 19. 20. κυρία ἔστω (Λαοδίκῃ) προσφερομένη (τὴν χώραν) πρὸς πόλιν ἣν ἂν βούληται 225, 9. τὴν χώραν τὴν δεδομένην — προσενέγκασθαι πρὸς τὴν ἡμετέραν πόλιν 221, 11. προσενέγκασθαι πρὸς τὴν Ἰλιέων πόλιν ἢ Σκηψίων 221, 20. προσενέγκασθαι πρὸς ἣν ἂμ βούληται πόλιν τῶν ἐν τῇ (χώρα καὶ) σύμμαχιά 221, 44. 58. 70. πρὸς πόλιν προσοίσονται (τὴν χώραν) ἣν ἂμ βούλωνται 225, 12. ἑάμπερ μὴ Λαοδίκῃ τυγχάνει πρότερον προσενηνεγμένη (τὴν χώραν) πρὸς πόλιν 225, 13. — προσενηνεγμένης αὐτῆς (τῆς συγκλήτου) τῇ πόλει συμπαθέστατα 456, 65

προσφιλῶς 331, 9

προσφωνέω· ἐάν δέ τις αὐτόστολον ναυλώσῃ, προσφωνεῖται 572, 43

πρόσχημα· διὰ τὸ τοῦ γένους πρόσχημα 470, 24

προσχράσμαι· ὅπως — ἐκείνοις προσχρήσεται τὴν χώραν διαμετρῶν 502, 12

πρόσχωρος· ὅσοι δὲ τοῖχοι πρόσχωροι ὄντες βλάπτουσιν τοὺς ἐνοικοῦντας 483, 120

πρόσωπον 432, 1. 433. 434, 1. πρεσβευ-

ταῖς — κατὰ πρόσωπον ἐν τῇ συγ-
κλήτῳ φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι
441, 66
προτάττω· τὴν θεῖαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ
πάντων προσκυνουμένην προέταξαν
262, 28. προτάξας τὸ διάταγμα ἐκα-
τέρως γραφέν 458, 29
προτείνω· εὐτονώτατος ἦν Χλῶρος τὰ
Ῥωμαϊκὰ προτείνων 315, 53
προτίθηνι· τὸ ὑπογεγραμμένον ἔκθεμα
πρόθεος 664, 4. ταῦτά μου τὰ γράμ-
ματα — πρόθετε 609, 36. μὴ ἔμ-
μεναι — μήτε ἄρχοντι προθέμεναι
κτλ. 4, 85 sqq. βούλομαι σὲ αὐτὸ
(τὸ διάταγμα) προθεῖναι 665, 12. αἱ
δὲ κέ τις — ἡ εἶπη ἡ πρόβη περὶ
καθόδου ἡ κτημάτων ἀποδόσιος 8,
22. 23. δ' ἐπὶ τῆς πόλεως προέθηκα
διάταγμα 665, 9. ταῦτα δὲ καὶ ἐν
αὐτοῖς προτεθῆναι τοῖς τόποις ἐθεσπί-
σαμεν 521, 8
προτιμάω· προτιμᾶν τὸν ἄνδρα 244, 34.
τῶν πρώτων καὶ προτιμωμένων φί-
λων τοῦ βασιλέως 754, 3
προτομή ἐλάφου 214, 42. προτομαὶ ἐλά-
φων 214, 38
προτυπόω· κατὰ τινα θεῖαν βούλησιν
οὕτω τῆς τάξεως προτετυπωμένης
458, 15
προφανῶς 332, 58
πρόφασις· προφάσει τῶν δημοσίων 669,
15. 16. ἀργυρισμοῦ πρόφασιν κατα-
λείπων ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγ-
ματικοῖς 669, 37
προφέρω· αὐτοῦ προφερομένου τὴν περὶ
τὸ σῶμα γεγεννημένην ἀσθένειαν 244, 10
προφητεία 494, 8
προφητεύοντος 473, 2. 530, 9
προφήτης 56, 59. 111, 17. 193, 2. 10.
11. 15. 494, 3. τὸν προφήτην τοῦ
ἀγιωτάτου Θεοῦ Ὑψίστου 756, 2. προ-
φῆται 56, 4. 90, 6
προχειρίζω· τοῦ δήμου — προχειρισα-
μένου τοὺς τὴν πίστιν εὐσεβῶς καὶ
δικαίως τηρήσοντας 339, 46. ἐπι-
στάτης προχειρισθεὶς ἐν τῇ τῆς πα-
νηγύρεως χρόνῳ 268, 4. ἐν ταῖς ἄλ-

λαις ἀρχαῖς καὶ λειτουργίαις, εἰς ἃς
ὁ δῆμος αὐτὸν προεχειρίσται 339, 50
πρυτανεία 771, 3. 5. 41
πρυτανεῖον· ἐν Αἰγίνῃ 329, 45. ἐν Ἐλαίᾳ
332, 15. 49. ἐν Ἰλίῳ 218, 25. ἐν
Μιλήτῳ 213, 39. ἐν Μυτιλήνῃ 335, 86.
ἐν Νακράσοις 268, 15. ἐν Νάσῳ (προ-
τανήϊον) 4, 32. ἐν Πιρήνῃ 215, 4.
ἐν Πτολεμαίδι τῆς Θηβαΐδος 49, 13.
51, 22. ἐν Σμύρνῃ 229, 31
πρυτανεῶ· πρῶτος ἐπρυτάνευεν Ἀρ-
χίας 264, 2. μέχρι νῦν πρυτανευ-
όμενοι διατελοῦσιν (Περγαμηνοί) 264, 3
πρύτανις· ἐν Ἐρέσῳ· πρύτανις Μελί-
δωρος 8, 103. ἐν Ἐφέσῳ· ὡς μὲν
Ἐφέσιοι ἄγουσιν ἀπὸ πρυτάνεως Σελεύ-
κου 437, 39. πρυτανεύοντος 496, 13.
πρυτάνεων 516, 19. ἐν Κολοφῶνι·
ἐπὶ πρυτάνεως 530, 4. ἐν Μηθύμνῃ·
ἐπὶ πρυτάνιος Ἀρχία 78, 3. ἐν Μυ-
τιλήνῃ· ἐπὶ Σμιθίνα πρυτάνιος 2, 36.
ἐν Περγάμῳ 265, 16. ἐν Τέῳ 309, 6.
ἐν Τήμῳ 265, 14. ἐν Φωκαίᾳ 489, 12.
πρύτανις διὰ βίου ἐν Πτολεμαίδι τῆς
Θηβαΐδος 50, 4. 51, 3. πρυτάνεις·
Ἀντιόχων τῆς Περσίδος 233, 10. 88.
Ἰλιέων 219, 20. 29. Μιλησίων 213, 20.
Μυρέων 572, 4. Περγαμηνῶν 264, 1.
Πτολεμαϊέων τῆς Θηβαΐδος 48, 2.
49, 14. Σιφνίων 730, 28. Στρατονι-
κέων 441, 140
πρώϊμος· ὅταν ὁ πρῶϊμος σπόρος παρα-
στῇ 56, 68
πρωρεῦς 674, 11
πρωτάρχων 492, 12
πρωτεύω· ἐξ ἀνδρὸς πρωτεύοντος ἐν τῇ
μητροπόλει Ἀμασειᾶ 529, 24. πρω-
τεύοντα τοῦ ἔθνους 563, 6. ἀνὴρ φι-
λόχριστος πρωτεύων 610, 5
πρωτοπραξία 669, 19. 26
πρῶτος· πρῶτον τῶν Ἑλλήνων 652, 2.
τοῦ πρώτου τῶν Ἑλλήνων 545, 8.
τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρχείου 549, 2.
πρώτου τάγματος κόμης καὶ δοῦξ
613, 1. τῶν πρώτων φίλων ν. φίλος.
πρώτως 602, 4
πτεροφόροι 56, 4. 90, 6

πτώμα· πτώματος γενομένου 483, 142
 πωλαία ὁπωρηνή 234, 2
 πύλη· πύλαι 336, 3. πρὸ πυλῶν 58, 10
 πυλῶν 677, 4
 πυρραμίδες 666, 13. 25
 πύργος 615, 2
 πυργωτός στέφανος 560, 11
 πυρικός γόμος 629, 86
 πυρός 177, 15. 179, 14. 16. πυροί
 748, 20
 πυρπολέω· τὰς οἰκίας ἐπυρπολήσαν
 765, 13
 πωλέω· ἐξέστω τῷ δημοσιῶνῃ πωλεῖν
 (τὰ ἐνέχυρα) 629, 110. παρὰ τῶν δέρ-
 ματα εἰσχομίζόντων ἢ πωλούντων
 629, 81. ἱματιστοῦ πῶλαι μετὰ βόλοι πω-
 λούντες ἐν τῇ πόλει 629, 83
 πῶλος· ἱεροῦ πώλου Ἰσιδος 739, 8
 ῥάβδος· πρὸς πέντε ῥάβδους πεμψθέντα
 εἰς Βειθυνίαν διορθωτήν 543, 18
 ῥάδιος· ὡς μὴ ῥαδίως ἀνάγεσθαι τινας
 τῷ παραδείγματι 508, 8
 ῥαθυμέω· εἰ ῥαθυμήσ(ει) 521, 15
 ῥάχις· ἐπὶ τῆς ῥάχεως 335, 111
 ῥεγίων· ῥεγίωνος Φυλαδελεφνης 526, 2
 ῥητορικός· σχολαστικός ῥητορικός Ἀλε-
 ξανδρεὺς 693, 3
 ῥητός· ῥητῶς τῆς προγραφῆς λεγούσης
 ὅτι συνάγεται ἡ βουλὴ διὰ τοῦτο
 515, 39
 ῥήτωρ 4, 88. 89. 92. 93. 408, 7. 514, 9.
 712, 2
 ῥίζα· ἐμοῦ γένους εὐτυχιστάτη ῥίζα
 383, 31
 ῥίπτω· τῶν διὰ τὸ νεκριμαῖα εἶναι ῥει-
 πτομένων τὸ τέλος οὐκ ὀφείλεται
 629, 158
 ῥύαξ 335, 111
 ῥῶσις 206, 8
 σαλεύω· σαλεύει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ σω-
 τηρία τῆς πόλεως 515, 47
 σαλπικτής 51, 64
 σαρκοφάγος 382, 5
 σάρξ 78, 16. 21
 σατραπεία· τῆς περὶ Ἀπάμειαν σατρα-

πείας 262, 7. ἐν τῇ ἐφ' Ἑλλησπόν-
 του σατραπείᾳ 221, 29. ἀρχιέριαν
 τῶν ἐν τῇ σατραπείᾳ 224, 4
 σατράπης· σατράπης τῶν σατραπῶν
 431, 3. παρ τῶν σαδράπαν 4, 18
 σαφής· σαφῶσι καὶ εὐσήμοις γράμμασιν
 665, 12
 σεβασμός· εἰς τε θεῶν σεβασμὸν καὶ
 ἡμετέρας τιμὰς 383, 80
 σεβαστοφαντέω· σεβαστοφαντήσαντα
 544, 20
 σεβαστοφάντης 479, 6. 528, 11. 540, 10.
 541, 6. 542, 6. 547, 11
 σεβαστοφαντικά χρήματα 544, 21
 σεβαστοφάντης 479, 13
 σεμνός· ἄνδρα σεμνὸν καὶ μεγαλόφρονα
 563, 10. σεμνότητος *epitheton or-
 nans passim*
 σεμνότης 567, 19
 σεπτέμουριουμ ἐπουλῶνουμ 486, 4
 σιγκός 114, 2. ὁ σιγκός τοῦ ἱεροῦ 702, 4
 σημαίνω *passim. med. sigillo claudere
 epistulam*: τὰ γράμματα λῶσα καὶ
 σημενόμενος πάλιν 315, 70
 σημειῖαι 560, 13
 σημειῶ· ὡς καὶ Κουρβούλων ὁ κράτι-
 στος ἐσημειώσατο ἐν τῇ πρὸς Βάρ-
 βαρον ἐπιστολῇ 629, 168
 σήραμον 55, 16
 σιδήρος· ὅπλοις τε καὶ σιδήρῳ διώξειν
 καὶ ἀμυνεῖσθαι 532, 25
 σιταγωγὰ πλοῖα 9, 2
 σιτέσμαι· τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ σιτου-
 μένων ἀτελῶν φιλοσόφων 714, 5
 σιτηγός 521, 28
 σιτηρὰ ἀπόμοιρα 55, 15. 20
 σίτησις ἐμ προτανείῳι 49, 12. 13.
 213, 38. 215, 4. 218, 25. 268, 15.
 329, 44. ἐμ προτανήῳι 4, 32
 σιτικός· σιτικαὶ θανάται 90, 21. σιτικὴ
 ὁρωρὰ 760, 5. σιτικαὶ πρόσοδοι 90, 11.
 σιτικαὶ συντάξεις 90, 14. σιτικά τε-
 λέσματα 669, 47. σιτικά *substan-
 tive* 177, 7. 179, 7
 σίτινος ἄρτος 200, 21
 σιτόδεια 4, 17. 194, 10. 14. 566, 13
 σιτομετρία· σιτομετρίαν ἔδωκεν 533, 29

σίτος 56, 17. 266, 3. 15. 521, 29. ἀφο-
 ρίαι τοῦ σίτου 339, 57. σείτος ἢ ἀρ-
 γύριον 665, 39. σίτου τε καὶ ἀργυ-
 ρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον 90, 29
 σιτώνης· σιτώνων γενόμενον 485, 9
 σιτωνικός· δόντα ἀργύριον — εἰς τὰ
 σιτωνικά 511, 5
 σίφαρος· τοὺς σειφάρους 510, 6
 σκαίος· σκαῖα τινα καινουργία 569, 18
 σκεπαστικοῦ 665, 40
 σκευοποιός 51, 66
 σκευός· μήτε σκευός (πλύνειν) 483, 170.
 σκευή 483, 173. τοῦ τε πλοίου καὶ
 τῶν σκευῶν αὐτοῦ 572, 29
 σκῆπτρον σύμμετρον παπυροειδές 56, 62
 σκηπτοφόρος 245, 22. 45
 σκιά· οὐκ ἀψὼ αὐτοὺς καθεσθῆναι εἰς
 τὴν σκιάν 201, 20
 σκληρὸς λίθος 194, 28. σκληροτέρας
 συμφορᾶς 194, 14
 σκότος· ὅπου σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2
 σκύλον· ἄγαλμα — βεβηχὸς ἐπὶ σκύλων
 332, 8
 σκυτικός· παντοπωλείων σκυτικῶν
 629, 78
 σκυτοβурсεῖς 495, 6
 σκύφος ἀργυροῦς τορευτὸς ζωωτός
 214, 54
 σμύρνα 214, 58
 σορός 526, 2
 σοφίζεσθαι 383, 208
 σπανίζω· σπανίζοντος 515, 52
 σπεῖρα 421, 4. σπείρης Ἀστούρων καὶ
 Καλλαικῶν 480, 3. σπείρης Βοσπο-
 ριανῶν πρώτης 489, 7. σπείρης Θρα-
 κῶν πρώτης 586, 3. σπείρης β' Ἰτου-
 ραίων 208, 2. σπείρης Ἰτουραίων
 540, 14. σπείρης πρώτης Φλαουίας
 Κιλίκων ἱππικῆς 678, 6. σπείρης α'
 Φλαουίας 705, 3. σπείρης Νίγρου
 660, 25
 σπένδειν 214, 18
 σπονδαί 56, 40. 90, 48. 50. 130, 12.
 139, 13. 233, 23. 309, 8
 σπόρος· ὅταν ὁ πρῶτος σπόρος παρα-
 στῇ 56, 68
 σταθμός 1. *pondus*: 214, 28. 484, 16.

2. *statio, deversorium*: ὁδὸν — ὕδρεύ-
 μασιν ἀφθόνοις καὶ σταθμοῖς καὶ
 φρουρίοις διειλημμένην 701, 13
 στασιάζω· ἐστασίασαν 665, 70
 στατάριον· οἱ τοῦ στατάριου ἐργασταί
 524, 1
 στατήρες 4, 99. 8, 3. 218, 137. 139.
 ἀπὸ στατήρων χρυσῶν ἑκατὸν 6, 27. 28
 στατίων Τυρίων ἐν Ποτιόλοις 595, 5. 10.
 12. 14. 17. 25. 28. τὰς δύο στατίονας
 595, 35. 41. ὁ στατίων τῶν κατὰ πό-
 λιν (ἐν Μιλήτῳ) κηπουρῶν 755, 4
 στατιωνάριοι Τύριοι 595, 22. 39. οἱ ἐν
 Ποτιόλοις στατιωνάριοι 595, 33. οἱ
 ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι 595, 32
 στάτωρ 577, 6. στάτορες 665, 23
 στάχυς· εἶναι δὲ τὴν ἐπιτιθεμένην βα-
 σιλείαν τῇ εἰκόνι — ἐκ σταχύων δύο
 56, 62. ἀναφέρειν τὰς ἱερὰς παρθέ-
 νους στάχυν τοὺς παρατεθησομένους
 τῷ ἀγάλματι τῆς θεοῦ 56, 68
 στεγάζω· στεγάζοντες αὐτὰς (τὰς περι-
 στάσεις) παραχρῆμα γείεσιν λιθίνοις
 483, 126. 130. ὅταν στεγασθῶσιν
 483, 134
 στεγαστρίς 109, 4
 στέγη 665, 25
 στεγνός· ἵνα οἱ κύριοι στεγνάς παρ-
 ἔχωνται (τὰς δεξαμενάς) 483, 194.
 μὴ ποιοῦντες στεγνά (τὰ φρέατα)
 483, 209. ἐπιμέλειαν ποιεῖσθωσαν —
 τῶν ὑπονόμων, ἐάν τινες μὴ στεγνοὶ
 ὑπάρχωσιν 483, 223
 στέγος 619, 5
 στείχω· στείχοντον ἐπὶ ταῦτα τὰ κτή-
 ματα οἱ παραχωρήσαντες 2, 6
 στενός· τὰ στενά *subst. fretum*: τὸν
 τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῶν στενῶν 521, 3.
 τὸν περίβλεπτον κόμητα τῶν στενῶν
 521, 14. τῶν στενῶν οἱ ναύκληροι
 521, 18. κλαστικοὶς τῶν στενῶν 521,
 24. 25. 26. 28
 στενοχωρία· διὰ τὴν ὑπάρχουσαν περὶ
 τὰ κοινὰ στενοχωρίαν 339, 103
 στέργω· ἦν ὁ πατὴρ στέρεας ὠνόμασεν
 ὅτε μὲν βασιλείαν, ὅτε δὲ ὕρασιν αὐτοῦ
 56, 55

στερεός λίθος 90, 44. ὠρύγη ποταμός ἐπὶ τὰ τρία στερεά 672, s. 673, s στερέσιμος· τὸ φωραθὲν — νόμισμα εἶναι στερέσιμον 515, 29

στερέω (στερομαι)· στερεῖσαι ὦν μάλιστα ἐπιθυμεῖ 315, 18. στερεῖσθω 483, 173. στερέσθω 483, 176. 179

στερήσις· ἐξουσίαν ἔχοντος στερήσιν ἀπογράφεσθαι τοῦ τὴν ἀντὶν ἔχοντος τοῦ τε πλείου καὶ τὸν κευθὼν αὐτοῦ 572, 23

στεφανηφορέω· σφάηντος αὐτῷ ἐστεφανώσθη (ὁ δᾶμος) 4, 42. 43. στεφανηφορεῖσαι δὲ καὶ τοὺς πολίτας πάντας 6, 34. στεφανηφορεῖν τοὺς πολίτας ἅπαντας 11, 19. στεφανηφορεῖν 194, 29. στεφανηφορεῖσθων οἱ τε πολῖται καὶ οἱ πάροικοι 219, 31. στεφανηφορεῖσαι τοὺς τε συνέδρους καὶ τοὺς ἄλλους 222, 34. στεφανηφορεῖσαι πάντα ἕκαστον στεφανηφόρον 332, 26. στεφανηφορέουσιν 90, 50

στεφανηφορία 6, 22. 56, 40

στεφανηφόρος Ἑλαϊτῶν 332, 11. 27. Θυατειρηνῶν 516, 16. Μιλησίων 213, 35. 214, 1. στεφανηφόροι 473, 1. Μυτιληναίων 456, 9. 30. Πριτηνέων 215, 19. 27. 765, 1. Σμυρναίων 229, 34. Φωκαίων 489, 12

στεφανίτης ἀγών 231, 14. 232, 13. 233, 27. 38. 282, 9. 299, 4. 16. 319, s. 322, 7. στεφανῖται ἀγῶνες 270, 9. 305, s

στέφανος 1. *corona honoris causa data*: στέφανος χρυσοῦς *passim*. στέφανος θαλλοῦ 57, s. 58, 6. 117, 13. 118, 15. 727, 7. στέφανος κιστοῦ (κισσοῦ) 49, 7. 50, s. 51, 16. στεφανῶσαι αὐτὸν δάφνας στεφάνῳ τὰς παρὰ τοῦ θεοῦ, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς 150, 3. τῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πατρίῳ ἐστι Δελφοῖς 339, 23. 31. 2. *victoriae ludorum sacrorum praemium*: ὕταν εἰσάγη τὸν τῶν Σωτηρίων στέφανον 234, 31. ἀπαντῆσαι (τῷ βασιλεῖ) — τοὺς ἱερωνίκας ἔχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγώνων στεφάνους

332, 35. 3. *insigne magistratus aut sacerdotii*: ὡς καὶ συγγενικοῖς ἀρχιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσμηθῆαι 470, 21. παρλαβὼν τε τὸν τῷ κτίστῃ τὰς πόλιν ἀμῶν στέφανον 767, 14. 4. *praemium militare apud Romanos*: στεφάνῳ — πυργωτῇ καὶ οὐαλλαρῇ 560, 11. στεφάνῳ τευχικῷ 540, 19. 5. *translate usurpatum videtur nomen*: πολλῶν τῷτῳ καὶ ἐτέροις διαιλεγόμενων καὶ στέφανον διδόντων 221, 6

στεφανῶ *passim*

στήλη 1. στήλη λιθινὴ *tabula inscripta passim*. 2. *terminus* 335, 114. ὡς αἱ στήλαι κεῖνται 335, 112. 113. 115 στήλογραφεῶ· ἐστήλογράφηται 335, 151 στήλῳ· ἀναγραφὴν ποιησάμενοι καὶ στήλωσαντες 221, 15. περιορίζαι καὶ στήλωσαι τὴν χώραν 225, 30. ἐστήλωθη δὲ καὶ ἡ χώρα 225, 49. στήλώσουσι 335, 33. σταλώσουσι 335, 74 στήριζω· λίθον διορίζοντα — στήριζθῆναι ἐκέλευσαν 612, s. 769, 11

στίχος· ὅπως τε πρεσβευταῖς τοῖς παρὰ Στρατοδικέων εἰς Ῥώμην παραιομένοις ἐκτὸς τοῦ στίχου οἱ ἀρχόντες σύγκλητον διδῶσιν 441, 64

στοά 213, 9. 525, 11. 625, 6. εἰς τὴν στοάν, ἣν ὁ δῆμος (ὁ Ἀλικαρνασέων) ἀνατίθῃσιν τῷ Ἀπόλλωνι καὶ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ 46, 3. 4. cf. *ibid.* v. s. 7. s. ἀναθεῖναι ἐν τῇ στοᾷ πρὸ τοῦ ἀρχεῖου 268, 17

στοιχεῶ· ὅπως δὲ αἰεὶ ἡ ἡμέρα στοιχῇ καθ' ἑκάστην πόλιν 458, 52. ἵνα δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν στοιχήσωσιν οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι 458, 72. ἡθέλησεν καὶ ἐν τούτοις στοιχοῦσιν τοῖς προπεπραγμένοις — παρέχεσθαι τοῖς πολίταις τὴν αὐτοῦ διὰ τὴν 764, 15. στοιχοῦσα 308, 21. βουλόμενος στοιχεῖν τοῖς ὑφ' ἐαυτοῦ πρασσόμενοις 339, 51. στοιχοῦντως 532, 27

στολιερός τῶν θεῶν 56, 4. 60. 90, 6

στόλος· ὁ στόλος τῶν σωληροκεντῶν 756, 5. ναυτικοῦ στόλου 54, 9

στόμα· ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λίμνης
572, 16. τὰ στόματα τῶν ποταμῶν
90, 25

στρατάρχη 519, 16

στρατεία 553, 5. στρατεία εἰς Κύπρον
4, 15. ὑπὸ τε τῆς στρατείας καὶ τῶν
δαπανημάτων 5, 44. 45

στράτευμα 453, 10. στράτευμα ναυτικὸν
καὶ πεζικόν 199, 26. στρατεύματα
199, 37. 544, 50

στρατεύω· βασιλεὺς Ἄτταλος — καὶ οἱ
μετ' αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπὶ Πρου-
σίαν 327, 2. οἱ στρατευσάμενοι κατὰ
πόλεμον 554, 1. μηθεὶς στρατευέσθω
κατὰ Σαρδιανῶν 437, 66. μηθεὶς
στρατευέσθω κατὰ Ἐφεσίων 437, 70
στρατηγέω· στρατηγήσας 425, 2. τοὺς
ἐστρατηγηκότας 484, 55. τὰς κρίσεις
γείνεσθαι — ἐπὶ τῶν ἐστρατηγηκό-
των 484, 53. στρατηγήσαντα Ἀουδι-
νῶν 617, 2

στρατηγία· τοῖς ἡγεμόσι καὶ τοῖς ἄλλοις
τοῖς ἐμίσθοις τοῖς ἐν τῇ στρατηγίᾳ
τῇ ἐμ Φιλεταιρείᾳ 266, 54. στρατη-
γίαί 477, 5. τὰς στρατηγίας μετὰ
διαλογομένων πρὸς τριετίαν ἐνχειρίζειν
τοῖς κατασταθησομένοις 669, 35

στρατηγός 111, 9. 130, 4. 137, 9. 168,
34. 49. 190, 6. 220, 6. 254, 3. 665, 48.

στρατηγοί 139, 5. 217, 1. 319, 1.
665, 54. 669, 21. 53. — 1. *magi-*
stratus civilatis Graecae: στρατηγοὶ

Ἀθηναίων 248, 59. 771, 38. Αἰγινη-
τῶν 329, 42. 48. 52. Ἐλαϊτῶν 332,
34. 61. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν

Ἀλεξανδρείᾳ 743, 2. Ἐφεσίων 493, 14.

Ἱερπολιτῶν· γνώμη στρατηγῶν
308, 1. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν

Ἱεροπόλει τῆς Κασταβαλίδος 754, 4.
Ἰητῶν στρατηγοί 773, 10. Ἰλίων

219, 30. 39. Μαγνήτων τῶν ἀπὸ
Μαιάνδρου· στρατηγήσαντα 485, 7.

Μυτιληναίων 2, 7. 13. 335, 84. 88.
456, 23. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν
Νακράσοις 268, 10. Παλμυρηνῶν·
στρατηγήσαντα ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλε-
ξάνδρου 640, 2. λαμπρῶς στρατηγή-

σαντα 646, 9. Περγαμηνῶν 267, 3.

13. 22. 483, 5. 17. 56. 165. 193.

γνώμη στρατηγῶν 265, 1. 299, 5.
323, 1. 338, 3. 31. Πιταναίων 333, 2.

Πριηνέων 215, 12. γνώμη στρατηγῶν
215, 20. Σαρδιανῶν 437, 22. 50.

Σμυρναίων 229, 13. 19. 58. 88. στρα-
τηγῶν γνώμη 229, 1. Τητῶν 309, 12. —

2. *praefectus nomi in regno Aegyptio*:
179, 4. 184, 3. 202, 2. 210, 2.

659, 2. 661, 2. 663, 5. 665, 1. 675, 2.
702, 6. 708, 17. τῷ τοῦ νομοῦ στρα-

τηγῷ 736, 16. τοῖς κατὰ νομὸν στρα-
τηγοῖς 669, 49. στρατηγὸς Ἀρσινό-

εῖτου 664, 1. στρατηγὸς Ἑρμωνθεί-
του Λατοπολείτου 680, 2. στρατηγὸς

Ὀδάσσης Θηβαῖδος 665, 8. 669, 1.
στρατηγὸς Φιλῶν 695, 1. — 3. *alii*

praefecti militares et civiles in
regno Lagidarum: στρατηγὸς τῆς

Θηβαῖδος 132, 7. 139, 15. στρατηγὸς
αὐτοκράτωρ τῆς Θηβαῖδος 147, 3.

στρατηγὸς ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλε-
φάντων 82, 5. 86, 8. στρατηγὸς τῆς

Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 186, 3.
στρατηγὸς ἐπὶ Κύπρου 117, 4. στρα-

τηγὸς τῆς νήσου (Κύπρου) 84, 2.
στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου

(τῶν κατὰ τὴν νήσον) 93, 4. 105, 5.
148, 3. στρατηγὸν αὐτοκράτορα (καὶ

ὑπέρτατον) καὶ ἀρχιερέα τῶν κατὰ
Κύπρον 140, 5. 156, 2. στρατηγὸς

καὶ ναύαρχος καὶ ἀρχιερεὺς (τῶν κατὰ
Κύπρον, τῶν κατὰ τὴν νήσον) 143, 2.

145, 1. 151, 2. 152, 2. 153, 1. 155, 5.
157, 2. 158, 2. 159, 2. 160, 3. 161, 2.

162, 2. Πάτροκλος Πάτρωνος Μακε-
δῶν, ἀποσταλεὶς ὑπὸ βασιλέως Πτο-

λεμαίου στραταγὸς εἰς Κρήταν 45, 7.
στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς τοῦ πλήθους

τῶν μαχαιοφόρων 737, 5. — 4. *prae-*
fectus satrapiae in regno Asiatico:

στραταγὸς καὶ ἀρχιερεὺς Συρίας Κοί-
λας καὶ Φοινίκας 230, 2. στρατηγὸς

τῆς Σουσιανῆς 747, 3. στρατηγὸς
Καταονίας 364, 5. — 5. *dux exer-*

citus: στρατηγὸς (τοῦ βασιλέως

Δημητρίου) ἐγ Κλαζομεναῖς 9, 2.
 πειθαρχεῖν Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ
 (τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου) 12, 11.
 στρατηγὸς Νομάδων 421, 4. 616, 2.
 στρατηγοὶ 4, 7. 8. — 6. *praetor aliusve
 magistratus Romanorum*: στρατη-
 γὸς Ῥώμης 548, 7. στρατηγὸς Ῥω-
 μαίων 260, 5. 435, 3. 11. 499, 5.
 501, 5. στρατηγὸς 482, 6. 560, 5.
 στρατηγὸς ὕπατος v. ὕπατος. τοὺς
 στρατηγούς τοὺς ἀποστελλομένους ὑπὸ
 Ῥωμαίων εἰς τὴν Ἀσίαν 339, 21.
 τοῖς εἰς Ἀσίαν πορευομένοις στρατη-
 γοῖς 435, 7. 16
 στρατηλάτης 653, 2. ὁ μέγας στρατη-
 λάτης 648, 3. ὁ ἐνθάδε (i. e. ἐν Παλ-
 μύρῳ) στρατηλάτης 648, 4
 στρατιά· στρατιᾶς ἐκπύπτειν 521, 2. σὺν
 τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν Κατα-
 ράκτην 654, 5. ἀβάτου στρατιᾶς τῆς
 χώρας πρὸ αὐτοῦ γεγεννημένης 654, 6
 στρατιώτης 205, 1. 208, 2. 519, 9. 609, 10.
 643, 6. 660, 23. στρατιῶται 59, 5. 102,
 6. 14. 211, 4. 217, 3. 229, 14. 92. 266, 2.
 20. 21. 58. 280, 2. 315, 7. 330, 2.
 338, 13. 425, 2. 441, 78. 443, 3. 5.
 519, 18. 665, 22. 674, 19. 738, 3.
 τῶν Νεοπολέμου στρατιῶται 38, 2
 στρατιωτικός· ταμίης τῶν στρατιωτικῶν
 (ἐν Ἀθήναις) 771, 38. 44. 55
 στρατοπεδάρχης 605, 3. στρατοπεδάρχῃ-
 σαντι 425, 1
 στρατόπεδον 315, 24. 43. 553, 3
 στρατός· ἐπάρχου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρα-
 τοῦ 586, 7
 στρατώρ 614, 5. 628, 1
 στυλὶς μαρμαρήνη 332, 9
 συγγένεια 233, 34. 335, 21. τοῦ προσ-
 ῆγοντος ἡμῖν κατὰ συγγένειαν 224, 31.
 διὰ τὴν (τῶν Σελευκιδῶν) πρὸς αὐτὸν
 τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) συγγένειαν 227, 6.
 διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς (Λητῶν καὶ Ἀπόλ-
 λωνα καὶ Ἀρτεμιν) συνάπτουσαν συν-
 γένειαν 746, 7
 συγγενής 1. *necessarius*: 331, 25. ὑπα-
 τικῶν συγγενῇ 514, 10. συγγενῇ συγ-
 κλητικῶν πλείεστων 544, 11. συγγε-

νοὺς κρινομένης (βασίλει Εὐμένει τῆς
 Μιλησίων πόλεως) διὰ Κυζικηνούς
 763, 64. 2. *homo primi in aula
 regia ordinis*: συγγενῆς τοῦ βασι-
 λέως (vel βασιλέως Πτολεμαίου) 104, 2.
 105, 4. 133, 1. 135, 5. 140, 1. 145, 1.
 146, 2. 151, 1. 152, 1. 153, 1. 155, 4.
 156, 1. 157, 6. 158, 1. 159, 1. 162, 1.
 173, 2. συγγενῆς *sine genetico* 132, 6.
 137, 8. 139, 14. 15. 148, 2. 161, 2.
 163, 2. 168, 48. 49. 169, 4. 172, 3.
 179, 4. 181, 3. 184, 2. 186, 2. 188, 1.
 189, 2. 190, 5. 194, 3. 24. 259, 4.
 736, 14. 737, 5. 761, 2. συγγενεῖς
 168, 10. 335, 2. 11. 456, 59
 συγγενικός· συγγενικοῖς ἀρχιερατικοῖς
 στεφάνοις 470, 20. συγγενικῶς 116, 3.
 335, 98
 συγγενίς· ἡ τῶν Κιβυρατῶν πόλις —
 συγγενίς Ἀθηναίων 497, 3. Τερμησ-
 σέων τῆς Παμφυλίας τὴν ἀνέκαθεν
 συγγενίδα (Λυκίων) πόλιν 566, 26.
 πόλεως συγγενίδος δήμου Ῥωμαίων
 603, 5
 συγγνώμη 116, 1
 συγγραφοφύλαξ 120, 4
 συγκαθιερώ· συγκαθιερώσαι (Δία Σα-
 βάζιον) τῇ Νικηφόρῳ Ἀθηνᾷ 331, 52.
 συγκαθιερόντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
 583, 12
 συγκατάθεσις· τοῦ μὴ ὀφείλειν γένεσθαι
 τὸ τοιοῦτον λαμβάνειν καὶ τὴν παρ'
 αὐτῶν συγκατάθεσιν 484, 32
 συγκατακαίω· συγκατέκασσε σώματα τῶν
 πολιτῶν 8, 13. 54
 συγκατασκευάζω· πολλὰ τῶν πρὸς ἐπι-
 φάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων συγκα-
 τασκευάζων ἐκάστη (τῶν πόλεων)
 763, 20. πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ
 μνήμην ἀνήκοντα συγκατασκευάζει
 771, 53
 συγκατατίθημι· συγκαταθεμένων δὲ τῶν
 δήμων τοῖς παρακαλομένοις 437, 43
 συκινδυνεύω· τοὺς προθύμους ὄντας
 αὐτοῖς συκινδυνεύειν πρὸς τοὺς βαρ-
 βάρους 765, 21. μετὰ τῷ συκινδυ-
 νεύοντων αὐτοῖς τῷμ πολιτῶν 765, 26

συγκλητικός 499, 5. 500, 9. 501, 4. 642, 2. 643, 3. ἐκ συνκλητικῶν 548, 2. συγγενῇ συγκλητικῶν πλείστων 544, 11. συγκλητικοῦ πάππου 528, 14. πατέρα καὶ πάππου συνκλητικῶν 549, 7. σύγκλητος (*senatus Romanorum*) 351, 15. 435, 2. 3. 10. 18. 441, 30. 59. 66. 442, 3. 4. 13. 455, 6. 456, 55. 64. ἱερᾶς συγκλήτου 625, 5. δόγμα συνκλητήτου 436, 5. 441, 16. κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συνκλητήτου 514, 5. συγκλήτῳ συνεβουλευσάτο 441, 19. ὅπως πρεσβευταῖς — οἱ ἄρχοντες σύγκλητον διδοσθαι 441, 64. σύγκλητον δίδοσθαι 441, 128. θεῶ Συνακλήτῳ 479, 4. συγκρίνω· τὴν συναριθησομένην τροφήν 56, 71. σύγκρισις· οὐ πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβασιν Νεΐλου, ἀλλὰ πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν ἀναβάσεων 669, 56. συγκρίνω· τὸ ἱερὸν καὶ τὰ συνκύροντα 52, 1. τὸν ναὸν καὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ταμεῖα καὶ τὰ συνκύροντα πάντα 92, 5. τὸν βωμὸν καὶ τὸν περίβολον καὶ τὰ συνκύροντα πάντα 182, 4. τῶν συνκυρόντων τῇ σιτηραῖ ἀπομοίραι 55, 20. σὺν τοῖς συνκύρουσι καὶ καθήκουσι πᾶσι 262, 8. τὴν χώραν τὴν συγκύρουσαν 221, 52. τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ τεμένη καὶ τὴν συνκύρουσαν αὐτοῖς γῆν 65, 8. συγχέω· μὴδὲ συγχέωσι τὴν κοινήν πίστιν οἱ τῇ πρωτοπραξίᾳ πρὸς ἃ μὴ δεῖ καταχρῶμενοι 669, 18. συγχράομαι· τὰ σεβαστοφαντικὰ χρήματα εἰς ἔργον τῇ πόλει χαρισάμενον καὶ μὴ συγχρησάμενον εἰς τὸ ἐλαϊον τοῦτω τῷ πόρῳ 544, 23. συγχρηματίζω· συγχρηματίζειν τῇ Ρωμαϊκῇ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμέραν 458, 53. συγχωρέω *passim*. συγχώρησις· τὸ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνωσας — πράγμα ὡς ἀληθῶς τῆς ἡμετέρας συγχωρήσεως προσδεόμενον δῆλόν ἐστι 508, 9.

συκοφαντήματα 669, 40. συκοφάντης· διὰ τὸ πλῆθος τῶν συκοφαντῶν 669, 41. ἵνα πᾶσιν φανερόν ᾗ, ὅτι τοὺς ἐνδειχθέντας συκοφάντας ὡς ἔδει ἐτιμωρησάμεν 669, 45. συκοφαντία· πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφόμενων 669, 58. συλάω· ἐὰν δέ τις συληθῇ ἢ ἀδικηθῇ 437, 59. συλλαλέω· τῶν ἄλλων ὧν συλλαλετήκαμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ὑμέτεροι πρεσβευταῖ 223, 35. ἐπαχθέντες δὲ οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συναλετήκασιν ὑπὲρ ἀπάντων 229, 23. συλλήπτωρ· θεοῖς πατρώοις, Νεΐλῳ συναλήπτορι χαριστήρια 654, 9. σύλληψις· καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτείαν μὴ ποιεῖσθαι 90, 17. σύλλυσις 335, 42. 59. 74. 101. 437, 19. τῶν — δικῶν τὰς πλείστας εἰς σύλλυσιν ἀγγιγχοῦς 329, 18. δοῦναι τὰς χεῖρας ἡμῖν εἰς σύλλυσιν 437, 42. οἱ ὑφ' ἐκατέρων τῶν δῆμων ἀποδειχθέντες ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων 437, 92. συλλύω· τὰ μὲν πλείστα πειρωμένου συλλύειν, τοὺς δὲ μὴ συλλυομένους ἀναπέμποντος ἐπὶ τὰ — νενομοθετημένα ἡμῖν ὑπὸ τῶν βασιλέων 329, 11. τὰ συλυθέντα 335, 32. σῦλον· καὶ ἐν σύλοις ἀσύλιον 731, 23. συμβάλλω· ὡς συμβεβληκότων τισὶν ἀναβολικὰ εἰληφόσιν 669, 21. ἵνα μὴδεὶς τῷ τοιοῦτῳ συνβάλλῃ 669, 22. καὶ τὴν εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις ἀφορμὴν συμβεβλημένον 508, 10. σύμβιος· τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτάτην σύμβιον μου 526, 5. μετὰ καὶ τῆς συνβίου 683, 4. συμβόλαιον 484, 51. συμβόλαια 43, 4. 7. 335, 79. συμβουλεύω· συγκλήτῳ συνεβουλευσάτο 435, 4. 441, 19. συμβούλιον· μετὰ συμβουλίου γνώμης (*de consilii sententia*) 441, 94. ἀπὸ συμβουλίου γνώμης 442, 8. δοικηνάριον ἐπὶ συμβουλίου τοῦ Σεβαστοῦ 449, 8.

συμμαχέω· οἱ συμμαχήσαντες ἐν Κύπρῳ
 βασιλεῖ Πτολεμαίῳ 116, 11
 συμμαχία 229, 15. 19. 37. 62. 93. 441,
 44. 67. 767, 10. πρὸς τὴν αἶμα βούλη-
 ται πόλιν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τε καὶ
 συμμαχία 221, 46. τῶν ἐν τῇ ἡμε-
 τέρᾳ συμμαχία 221, 58. 72. συμμα-
 χία 503, 8
 σύμμαχος 375, 3. 455, 9. (πόλεως) συμ-
 μάχου δήμου Ῥωμαίων 575, 10.
 603, 5. παρὰ δήμου — φίλου συμ-
 μάχου τε ἡμετέρου 441, 70. παρα-
 σχόντα τῷ κυρίῳ Καίσαρι σύμμαχον
 ζωημεῖτην παρ' ἑαυτοῦ 511, 9. σύμ-
 μαχοι 5, 43. 441, 69
 σύμμετρος· καὶ διὰ τοῦ δημοσίου μέν-
 τοι δοῦλου μὴ σύμμετρον εἶναι τὴν
 ἐνεχυράσιν 484, 49. σύμμετρον
 σκηπτρον παπυροειδές 56, 62
 συμμίγνυμι· οἱ παρ' ὁμῶν πρεσβεύται —
 συνεμίζαντες ἡμῖν 751, 3. τῶν παρ'
 ὁμῶν πρεσβευτῶν Μενεκλῆς μὲν οὐ
 συνέμειξέ μοι 763, 3
 συμμύστης· οἱ τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων
 συνμύσται 541, 9
 συμπαθία 470, 24
 συμπαθής· προσενηνεγμένης αὐτῆς (τῆς
 συγχλήτου) τῇ πόλει συμπαθέστατα
 456, 66
 συμπατέω· ἐπενθαινόωντων τινῶν καὶ
 συμπατούντων ἡμᾶς 519, 30
 συμπέμπω· συμπέμπωσι 309, 12. συμ-
 πεμψθῆναι τινα αὐτῷ 315, 79
 συμπεριφέρομαι· συμπεριτνέχθημεν 244,
 16. συμπεριενεχθεῖσα (βασιλίσσα
 Ἀπολλωνίς) γνησίως βασιλεῖ τε Εὐμέ-
 νει κτλ. 308, 13
 συμπεριφορά· τῇ πρὸς τὰ τέκνα συμπε-
 ριφορᾷ καὶ ὁμονοίᾳ 308, 17
 συμπίπτω· τῆς στατίωνος — συμπε-
 σοῦσης 595, 15. 28
 σύμπλεγμα· τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθάμαν-
 τος σὺν τῇ βάζει 481, 5
 συμπολιτεύομαι· τὸ κοινὸν τῶν ἐν Κύ-
 πρῳ τασσομένων Θυρακῶν καὶ τῶν
 συμπολιτευομένων 143, 6. τὸ κοινὸν
 τῶν ἐν τῇ νήσῳ τασσομένων Ἰώνων

καὶ τῶν συμπολιτευομένων 145, 4.
 οἱ παρεφεδρεύοντες — καὶ οἱ συμ-
 πολιτευόμενοι 182, 3. συνεπολιτευ-
 μένος ἡμῖν πάντα τὸν τῆς συνεδρείας
 χρόνον 504, 6
 συμπομπά 309, 11
 συμπομπευόντων 332, 16
 συμποσίαρχος 646, 14
 συμπρεσβευτής· μετὰ τῶν συνεπρεσβε-
 τῶν 339, 11. 25
 συμπρεσβεύω· τὰ ὀνόματα τὰ τῶν συμ-
 πρεσβευσάντων αὐτοῖς 333, 12
 συμπρόεδροι 118, 2
 συμπρόερχομαι· μέχρι τῶν ὀρίων τῆς
 Ἰδίας βασιλείας συμπροελθόντες 248, 15
 συμφέρειν *passim*
 συμφωνέω· ὥς καὶ συνεφωνήσεν αὐτοῖς
 629, 162. ἐννόμιον συνεφωνήθη μὴ
 δεῖν πράσσειν 629, 173. πράσσειν
 ὕστερον συνεφωνήθη 629, 146. τὰς
 συνεφωνηθείσας 629, 170
 σύμφωνος· σύμφωνον καὶ ὁμολογονταῖς
 πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως 444, 1.
 τάδε ἐποιήσαντο ἐν ἑαυτοῖς ὁμολογα
 καὶ σύμφωνα 444, 4
 συναγείρω· Σωτᾶς δὲ συναγείρας τῶν
 τε πολιτῶν τοὺς ἐθέλοντας κτλ.
 765, 19
 συνάγω· ἐκ μεγάλης δαπάνης εἰς μί-
 κρον συνάγαγε 4, 15. 16. οἱ συνάγον-
 τες ἐν Σήτει τῇ τοῦ Διονύσου νήσῳ
 βασιλίσται 130, 5. συναγέσθωσαν ἐν
 τῷ ἱερῷ οἱ ἄρχοντες 332, 17. αἰρε-
 θεῖς ὑπὸ Λυκίων ἐπὶ τοῦ συναγθέν-
 τος στρατοπέδου 553, 3. Σαββατισταῖς
 θεοῦ εὐνοίᾳ Σαββατιστοῦ συνηγμένοις
 573, 3. Ἀτταλισταῖς τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ
 συνηγμένοις 325, 4. τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ
 συνηγμένων καὶ κεκριμένων τὴν πλεί-
 νην ποιούμενος πρόνοιαν 326, 6
 συναγωγεύς 573, 10
 συναγωγή· λυκαρχήσαντα τοῦ ἔθνους
 τὰς τρεῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ 556, 3.
 συναγωγὰ καὶ πανηγύρεις 383, 94.
 συναγωγαῖς ὄχλων 383, 151. τὴν
 ἡμετέραν αἵρεσιν καὶ συναγωγὴν
 326, 12. συναγωγή Μαρχιωνιστῶν

608, 1. ἐπὶ συναγωγῆς τῆς γενηθείσης ἐν τῷ ἄνω Ἀπολλωνεῖω 737, 1. εἰς ἔλαιον καὶ συναγωγὴν τῶν νέων 748, 15

συναγωνίζομαι· συναγωνισάμενοι δὲ (Μάγνητες) πολλάκις Ἰωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Αἰολεῦσι 503, 5. οἱ συναγωνισάμενοι τὰς πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ Αντίοχον μάχας 280, 3

συναγωνίσταί τραγικοὶ 51; 56

συναλλαγὴ 484, 7. 43. συναλλαγαὶ 669, 18

συνάλλαγμα· ἐπιγραφῆσονται δὲ (αἱ ἀρχιέρειαι) καὶ ἐν τοῖς συναλλάγμασι 224, 26. περὶ τῶν συναλλαγμάτων καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Συμυρναῖους 229, 54

συναναβαίνω· οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι 632, 2

συναντάω· οἱ ἱερεῖς οἱ συναντήσαντες — εἰς τὴν πέμπτην τοῦ Δίου 56, 5

συναντιλαμβάνω· τοὺς εἰς ταῦτα συναντιλαμβανομένους 267, 26

συναπόδημοι 196, 4

συναποστέλλω· συναπεστείλαμεν μετὰ Δημάρχου Αἰσχύλον 5, 4. 5

συνάπτω· διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς συνάπτουσαν συγγένειαν 746, 6

συναρέσχω· στάσαι ὅππα κε Θερασίππῳ συναρέσκη 4, 47. 48

συναρχαίαι Πριηνέων 11, 21. Τητίων 309, 2

συναύξω· ὀφειλόντων συναυξήθηναί 509, 11

συνδεῖκνυμι· ἡ ὁδὸς — ἡ συνδειχθεῖσα ὑπὸ Μενεκράτου 225, 42

συνδιασφάζειν 437, 66

συνδιαφυλάσσω· συνδιαφυλάσσειν ἀλλήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν 5, 54. 55. τὸ συνδιαφυλάξειν δὲ προσομνῆναι ὃ ἡμεῖς ὡμολογήκαμεν πρὸς ἀλλήλους 5, 62

σύνδικοι 629, 14

σύνεγγυς· πάντα τὰ συνέγγυς πράγματα 229, 94

συνεδρεῖα· πάντα τὸν τῆς συνεδρείας χρόνον 504, 7. 507, 11

συνεδρεύω· συνεδρεύσαντες ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἐν Κανώπῳ ἱερῷ 56, 6

συνέδριον 222, 27. 438, 11. 508, 11. τῶν Ἀμφικτιόνων 234, 17

σύνεδροι· Ἰώνων 222, 31. 35. 41. 44.

Μιλησίων· γνώμη συνέδρων 213, 1.

τῶν νησιωτῶν 40, 1. 67, 10

συνεισφέρειν 455, 16. συνεισφέροντες 483, 33

συνεισφορά· οὔτε γὰρ συνεισφορὰν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις 609, 18

συνέκδημος· συνέκδημος ἀναγραφεῖς ἐν αἰραρίῳ Μεσσάλλα τοῦ γενομένου τῆς Ἀσίας ἀνθυπάτου 494, 13

συνεκδίδωμι· ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο — συνεγδόντας μετὰ τοῦ εἰρηκότος 58, 11

συνεμαρτυρέω· ὁ δὲ θεὸς — συνέγμεμαρτύρηκεν τῷ βασιλεῖ 237, 6

συνεξακολουθέω· γίνοιτο δὲ τῇ βουλήσει μου καὶ τὰ πράγματα συνεξακολουθεῖν 763, 47

συνεξισόω· συνεξισωθῆναι 456, 40

συνεξοδεύω· ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖται τῶν ναῶν γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου ναὸν συνεξοδεύειν 49, 42

συνεπανίσταμαι· ὃς ἂν συνεπαναστῇ ἢ δημοκρατίαν καταλύσῃ 218, 118

συνεπικοσμέω· συνεπικεκοσμηθῆναι μὲν τῇ τῶν Ἑλλήνων συμπαθείᾳ 470, 23

συνεπιλαμβάνεσθαι 244, 36

συνεπιπορεύομαι· τῶν στρατιωτῶν τῶν συνεπιπορευομένων 12, 15

συνεπισκευάζοντες 483, 33

συνεργασία τῶν σκυτοβυρσέων 495, 6

συνεργέω· συνεργοῦντος Ἱππομάχου τοῦ Ἱππομάχου 226, 6. πολλὰ συνήργησε τοῖς Ἰτανίοις 45, 10. 11. τοῖς ἀφικνουμένοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆ Ἀντίοχον συνεργεῖ μετὰ πάσης προθυμίας 241, 9

σύνεσις· σύνεσις καὶ παιδεία προάγων 323, 6

συνευαρεστέω· συνευαρεστῶν τοῖς προσηγγελμένοις ἑαυτὸν ἐπιδίδωσιν τῇ πόλει 730, 6

συνέπτης 168, 7. συνέπτης 169, 9
 συνέχω· τοῖς πολίταις συνέχων 765, 30.
 ἡβουλόμεθα μὲν εἶτι συνέχειν (αὐτόν)
 συμπράσσοντα ἡμῖν πολλά 244, 9
 συνεγορεύω· ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ
 λόγῳ καταγόρων ὡς ἐτέρῳ συνεγορεύων
 εἰσάγῃ ὑπόθεσιν 669, 41. συναγορεύ-
 οῦσι 8, 72. 73
 συνεγορεύει 567, 19
 συνήγορος· συνήγορον καὶ προσήγορον
 τῆς πατρίδος διηγετῇ 567, 12. λά-
 βεσθαι δὲ καὶ συναγόροις τὰν πόλιν
 ἕκα 8, 69
 συνήδομαι· ὁμεῖν τε συνήδομαι ἐπὶ τῷ
 ἔχειν τοιοῦτον πολιέτην 453, 40.
 ὁμεῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων
 πολιτῶν κτήσεως 504, 5. συνεσθῆ-
 ναι αὐτῷ (Ἀντιγόῳ) ἐπὶ τοῖς πεπρα-
 γμένοις, συνεσθῆναι δὲ καὶ τοῖς Ἑλ-
 λησιν 6, 13. 14. 15. συνεσθῆναι μὲν
 ἐπὶ τοῖς ἡγγελημένοις ὑπ' αὐτοῦ
 730, 14. οἵτινες — συνεσθῆσανται
 τῷ βασιλεῖ ὅτι αὐτός τε ἔρρωται καὶ
 ἡ δύναμις 11, 9. 10. συνεσθέντες ἐπὶ
 τῷ ἔρρωσθαι ἡμᾶς τε κτλ. 12, 5
 συνήθεια 333, 4. μᾶλλον τὴν τῶν προ-
 τέρων ἐπαρχῶν αἰώνιον συνήθειαν
 φυλάσσων ἢ τὴν πρόσκαιρον τινος ἀδι-
 κίαν μειμητάμενος 669, 14. τῇ συ-
 νηθείᾳ 629, 157. φυλαχθήτω ἡ
 συνήθεια 595, 38. ἐπράσσετο δὲ (τὰ
 τέλη) ἐκ συνηθείας, ἐγγραφομένου τῇ
 μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πράξιν
 ποιέσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ
 συνηθείᾳ 629, 8. 9. τὸ ἐκ συνηθείας
 τέλος 629, 12. ἐκ συνηθείας 629, 79.
 συνήθειαι (*pensiones consuetae*)
 521, 17
 συνήτης· τῇ συνήθει καθοσιώσει 723, 8
 συνθέωρος· Καφισοφῶντα μετὰ τῶν
 συνθέωρων 42, 8. 9
 συνθήκη 437, 74. 86. 89. συνθήκαι 229,
 62. 71. 437, 63. 76. 762, 3. 5. 6. 10.
 11. 12
 σύνθρονος· δαίμοσιν ἐπὶ τῶν σύνθρονον
 χαρακτῆρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60.

τῆς Νικηφόρου καὶ Πολιάδος Ἀθηνᾶς
 καὶ Ἰουλίας συνθρόνου 474, 5
 συνθύτης· τῷ συνθύτης τοῖς Φιλετη-
 ρεῖσι 311, 5
 συνίστημι· συνεσταμένη δὲ καὶ Σεβ-
 στῶν γένος 557, 2
 σύναος· ἵνα ἡ (ὁ βασιλεὺς Ἀπταλος)
 σύναος τῷ θεῷ (Ἀκαληπιῷ Σωτήρι)
 332, 9. σύναοι θεοί 107, 2. 109, 3.
 114, 2. 167, 2. 191, 6. 659, 3. 661, 3.
 671, 2. 678, 3. 702, 3. 717, 5. 733, 7.
 772, 3
 συνοδία 633, 1. 638, 7. συνοδαί 645, 6
 συνοδιάρχης 632, 2. 633, 5. 638, 1
 σύνοδος 111, 24. 332, 18. 383, 160. 171.
 714, 9. 735, 26. τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 50, 3. 352, 12. 17. 31.
 74. 78. 501, 6. 509, 7. σύνοδος ἐρα-
 θυμελικὴ καὶ ἑστικὴ 713, 3. 9. τῶν
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προσβυτέρων ἐγδοχέων
 140, 7. βασιλιστῶν 130, 13. 17. τῶν
 Ἀπταλιστῶν 326, 3. 9. 16. 19. ἡ σε-
 βαστὴ σύνοδος τῶν νέων 486, 17.
 σύνοδος τοῦ δήμου 212, 18. σύνοδοι
 326, 25. 383, 168. 203
 σύνοδα· τοὺς διὰ τὸ συνειδὸς ὁμῶναι
 μὴ δυναμένους 484, 37
 συνοικέω· ἐπεὶ δὲ προσήγγεται τὴν βα-
 σιλισσιν Νῦσαν — συνοικῆσαι τῷ
 βασιλεῖ Φαρνάκει 771, 28
 συνοικία (*insula*)· τὴν συνοικίαν τὴν
 πρὸς τῷ βασιλείῳ 326, 21
 συνόμνυμι· καὶ τοῖς ἀμίσθοις τοῖς συνο-
 μωμοκόοις τούτοις 266, 57
 συνομολογέω· ἔως δὲ συνομολογεῖτό τι
 τούτοις 5, 5. 6. ἐπεὶ τὰ περὶ τοὺς
 Ἑλλήνας συνομολογεῖτο 5, 14. συν-
 ομολογητάμενοι δὲ ἀπεστελλάμεν
 Ἀριστὸδῆμον 5, 47
 συνορία· ἐπὶ τῆς συνορίας τῶν Αἰθιό-
 πων 168, 18. συνορίην Αἰγύπτου καὶ
 Αἰθιόπων μετέχοντι 206, 3
 συνορίζω· ἀπὸ τῆς βασιλικῆς χώρας τῆς
 συνοριζούσης τῇ ἐν ἀρχῇ δοθείσῃ
 αὐτῷ 221, 69
 συνορκέω· μεθ' ἐνὸς αὐτῷ (Πολυπέρ-
 χοντι) συνορκούντος 5, 40. 41

σύνοψις· ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις 669, 55. πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφομένων 669, 58

σύνταξις· τῆς συντάξεως τοῦ ἐνιαυτοῦ μενούσης ἐκ τῶν τριάκοντα ἐξήκοντα ἡμερῶν 56, 43. περὶ τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων 56, 45. τῆς δὲ συντάξεως ἀφίτημι τῆμ. Πιτηνέωμ πόλιν 1, 13—15. τὴν ὑποκειμένην σύνταξιν διδομέν(η)ν κατ' ἔτος 168, 21. συντάξεις σιτικὰς τε καὶ ἄργυρικὰς 90, 14

συνταράσσω· πάσης οἰκίας συνταρασσομένης 669, 41

συντάττω (*iubeo*): παραγγέλωντας ὑπακούειν περὶ 54^{ην} γράφῃ ἡ συντάσση 244, 40. συντάττον οὖν — καταχωρίζειν 244, 31. συντάξει Νουμηνίω — γράψαι Λόγω 139, 14. σύνταξον καταμετρήσαι 221, 43. 64. σύνταξον οὖν παραδείξει Ἀριστοδικίδῃ — τὰ διςγίλια πλέθρα 221, 21. καλῶς οὖν ποιήσεις συντάξας προνοηθῆναι κτλ. 168, 29. σύνταξον παραδείξει Ἀριδαίω — τὴν τε κόμην κτλ. 225, 20. τὴν θυσίαν ἣν συντετάχαμεν αὐτῷ 214, 24. συντετάχαμεν Ἀριστοδικίδῃ ἕαν αὐτοὺς οἰκεῖν 221, 48. τὴν δε τιμὴν συντετάχαμεν ἀνενεγκεῖν 225, 15

συντέλεια· ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς τῷ Κράτῳ συντελείᾳ 565, 13. διὰ τῆς τοῦ πολέμου συντελείας 327, 6

συντελέω *passim*

συντίθημι *mando*, *iubeo*: συνθέντες — τῷ πρεσβευτῇ — ἀποκαταστᾶσαι αὐτὰ (τὰ σώματα) τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει 345, 11. τοῖς παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευταῖς ἐλθοῦσιν συνέθηκεν (χρήματα) 771, 17

σύντροφος τοῦ βασιλέως 247, 2. 323, 2. 331, 6. 28. 334, 3. 372, 2

συντυχία 331, 19

σύριγξ· τὰς μὲν ἄλλας σύριγγας ἰδὼν ἐθαύμασα, τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος ταύτην εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 3. τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα

720, 3. ἱστορήσας τὰς σύριγγας 721, 4

σύσσιτος 712, 5

σύσστασις 248, 8

συστρατεύω· οἱ συστρατευσάμενοι 447, 3
 συστρατιῶται 218, 45

συσφραγίζομαι· συσφραγισάσθωσαν 229, 86. συσφραγισαμένων τὰν ὁμολογίαν καὶ ὁμοσάντων 229, 38. ἀφ' οὗ ἂν χρόνου ἡ ὁμολογία συσφραγισθῇ 229, 58. καθὼς ἐν τῷ συσφραγισμένῳ νόμῳ τέτακται 629, 152
 σφάκτρον· τὸ τοῦ σφάκτρου τέλος εἰς δηνάριον ὀφείλει λογεύεσθαι 629, 153
 σφάκτω· ἐσφαγμένοι ἐν ὕρμῳ Πούχεως 697, 6

σφραγίζομαι· σφραγισάσθωσαν 229, 87.
 σφραγισαμένους 234, 35

σφραγίς· τῇ κοινᾷ τῶν Ἀμφικτιόνων σφραγίδι 234, 35

σφραγισμὸς πιττακίου 674, 22

σχῆμα· εἰς ἀτυχές μεταβεβηκὸς σχῆμα 458, 7. σὸρὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου λιθίνου σχήματι βωμοῦ 526, 3. τὸν τόπον τοῦ Κορασίου — εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ἤγαγεν 580, 8

σχοινίον· τῆς — ἀρχαίας γῆς, εἰς ἣν οὐδέποτε σχοινίον κατηνέχθη 669, 60

σχοινίς 214, 55

σκολάζειν 569, 23

σχολαστικός· Βουρίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης 691, 1. Ἑλπίδιος Ἑρμοκράτους σχολαστικὸς ῥητορικὸς Ἀλεξανδρεὺς 693, 2

σωληνοκένται 756, 5

σῶμα, σώματα *passim*

σωματέμπορος 524, 5

σωματικός· κατὰ πᾶν ἡ ἀργυρικῶς ἡ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 17

σωματοφύλαξ 747, 2. τῶν τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου σωματοφύλακων 329, 5. 6

σωτήρ *passim*

σωτηρία *passim*. εὖξασθαι τοῖς θεοῖσι ἐπὶ σωτηρίαι καὶ εὐδαιμονίαι τῶν πολιτῶν 2, 40. ἕνεκα τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας 56, 17. ἔδωκε δὲ

καὶ τῇ πόλει χροῖματα εἰς σωτηρίαν
4, 19. 20

σωτήριος· φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου
σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2. — σωτή-
ρια (cf. etiam ind. IV)· εὐαγγέλια καὶ
σωτήρια ἔδωκε 4, 42. 43

ταβλάριος· ἐπαρχίας Ἀσίας 523, 3

τάγμα 1. *numerus militaris*: οἱ ὄντες
γραμματεῖς τῶν ταγμάτων 229, 46.
2. *ordo*: πρώτου τάγματος κόμης καὶ
δοῦξ 613, 1

τάγχαρς· ἐνθα καὶ πολὺ χρυσίον ἐστὶ
τὸ λεγόμενον τάγχαρς 199, 32

τακτικά 149, 6

ταλαντιαῖος· ἐπὶ ἀθλοῖς ταλαντιαῖος
509. 20

τάλντων 46, 14. 214, 59. τάλντα
46, 16. 193, 10. 214, 55. 225, 6.
335, 131. 133. 134. 135. 751, 7. τά-
λντα Ἀλεξάνδρεια 748, 5

ταμίς· Ἀθηναίων 117, 21. 118, 25.

ταμίς τῶν στρατιωτικῶν 771, 38.

44. 54. Αἰγνητῶν 329, 47. Ἐλαϊ-

τῶν ταμίς τῶν ἀμετοίστων προσό-

δων 332, 19. Πιεσῶν 218, 139. Μι-

λησίον 473, 4. ταμιευόντων 494, 24.

Νακρασίων· ταμίς τῆς πόλεως

268, 20. Σκηψίων 6, 35. 43. Σμυρ-

ναίων 229, 31. ταμίς τῶν ὁσίων

προσόδων 229, 28. ταμίαι· Ἀλικαρ-

νασίων 46, 1. 21. Ἀντιοχέων τῆς

Περσίδος 233, 74. Δελφῶν 345, 14.

ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Σιπύλῳ 229, 82.

Μιλησίον 213, 19. 214, 2. Μυτιλη-

ναίων 2, 49. Νησιωτῶν· τοῖς ταμίαις

τοῖς μετ' Ἡρακλείῳ 4, 45. 46.

Περγαμηνῶν 267, 33. 39. 483, 14. 206.

484, 44. 53. 54. Στρατονικέων 441,

138. — *quaestor Romanorum*: τα-

μίς δήμου Ῥωμαίων 482, 5. τα-

μίς 444, 3. 5. 452, 2. 768, 5. τὸν

ταμίαν τοῦ αὐτοκράτορος 463, 3. τα-

μία Κύπρου 560, 3. ταμίς καὶ ἀντι-

στράτηγος (*quaestor pro praetore*)

429, 5

ταμιεῖον (ταμιεῖον) *fiscus Caesaris*:

ἀποτίνεν εἰς τὸ ἱερωτάτον ταμιεῖον
515, 26. τῷ ἱερωτάτῳ ταμιεῖ 515, 35.

565, 17. ταμιεῖα 92, 5

ταμιεύω· ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ (τοῦ
Λυκίων) 556, 12. τῶν θεῶν ταμιευ-

σάμενων εἰς τοῦτον τὸν ἱερωτάτον
καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης ἀφάλλαιεν

669, 9

τάξις· οὕτω τῆς τάξεως προτετυπω-
μένης 458, 15. ἡγεμὼν τῶν ἔξω τά-

ξεων 69, 4

ταπεινώσεις· εἰς ὕβριν ἢ ταπεινώσιν ἢ
κατάλυσιν ὧν ἀφασίσκα θυσιῶν

383, 201

ταράσσω· ἐμπορείας ταράσσουσιν 515, 58

ταραχή· τῶν ἀλλότρια φρονησάντων ἐν
τοῖς κατὰ τὴν ταραχὴν καιροῖς 90, 20

τάσσω *passim*

ταυροκαθάπται 533, 46

ταυρομαχία 533, 19. 45

ταῦρος· κυνήγιον ἔδωκεν ταύρων καὶ
θηρίων 533, 8. ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ἴδιου

ταύρους δύο καὶ καλλιερήσας 764, 47

ταφεών· τὸ μνημεῖον τοῦ ταφεῶνος
642, 1

ταφή· εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν (τῶν ἱερῶν
ζῳῶν) 90, 32. ταφῆς ἀναφερομένης

καὶ καταφερομένης 674, 30

τάφος 218, 120. 225, 47. 48. ἔως τοῦ
τάφου τοῦ πρὸς τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπιτα-

λουμένου Ἐπιπράτου 335, 116

τάφρος· τάφροι 90, 24

τεδράς (i. e. τετράς)· τῇ τεδράδι 764, 47

τεγχιῶς στέφανος 540, 19

τείχος· ἐκτίσθη τὸ τεῖχος ἐκ ὀρωρεῶς
τοῦ Σεβαστοῦ 614, 2. τὸν ἐκτὸς τεί-

χους τῆς πόλεως βομών 52, 3. τείχη

90, 24. τὰ τεῖχη ἐξωχύρωσεν 379, 17.

τῶν ἐν Φιλεταιρίᾳ τεγχῶν καὶ πυλῶν
336, 3

τεκτονικός· ἐπὶ τέχνῃ τὰν τεκτονικῶν
345, 20

τέλειος· ἱερεῖα τέλεια 222, 34. εἰκόνη
χαλκῆα τέλεια 270, 7. ἀγορὰ τέλειος

Δελφῶν 150, 3. 241, 13. 305, 1. 345, 5

τέλεσμα· ἀπὸ τοῦ φόρου καὶ τέλεσμα-
τος 751, 13. τὸ δὲ γενόμενον εἰς τὴν

ἀναγραφὴν τέλεσμα διδόντων οἱ ταμίαι 441, 137. τελέσματα σιτικά καὶ ἀργυρικά 669, 47
 τελεστικόν 90, 16
 τελετή 764, 8
 τελευτάω, τελευτή *passim*
 τελὼ *passim*. τὰ μὴ πρότερον τελούμενα 669, 49
 τελιάζω· καὶ τὰς λοιπὰς δὲ φιλοτειμίας τελιάσαντα ἀγνῶς καὶ ἀμέμπτως 485, 13
 τελίσκω· τὰ τελισκόμενα εἰς τὰ ἴδια ἱερά 90, 32
 τέλος *vecitigal*: 441, 106. 484, 61. 629, 12. 16. 153. 158. 164. 172. τέλη 266, 9. 669, 12
 τελωνεία 669, 12. τελωνεῖται 669, 10
 τελωνέω· τὸν τελωνοῦντα 629, 8. ἵνα μὴ συμβαίῃ τοῖς ὄνηταῖς ὅπ' αὐτῶν τελωνεῖσθαι 484, 15. τελωνομένουσκληρῶς 55, 22
 τελώνης 629, 132. 157. 171. τελῶναι 484, 58. 629, 10. 669, 13
 τελωνικός νόμος 629, 7
 τελώνιον· τοῖς ἐπὶ τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς πραγματευομένοις 496, 9. τὸ τελώνιον καὶ σὺν αὐτῷ στοάν 525, 10
 τέμενος 28, 4. 52, 2. 60, 4. 91, 5. 117, 20. 118, 23. 222, 22. 42. 326, 30. 332, 16. 352, 25. 441, 57. 455, 10. 12. 458, 64. 763, 59. 63. τεμένη 65, 9. 244, 23. 383, 97. 765, 10
 τέρπομαι· τῇ τῶν πυραμίδων μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυεῖα τερφθεῖς 666, 26
 τέρψις ἀμίμητος 383, 19. 404, 15
 τετράγωνον· ἀμάξης ἐχούσης τετράγωνον 674, 28. ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετραγώνου 90, 45
 τετραετηρίς 509, 22
 τετράμηνος 266, 13. 485, 5. 8. 524, 6. 665, 34
 τετράποδα 262, 23
 τετράπυλον 722, 6. 11
 τετράρχης 416, 3. 417, 4. 606, 4. Γαλατῶν Τρόκμων τετράρχην 349, 3. τετράρχαι 543, 3. 544, 5

τετράβολον 674, 32
 τεχνάζων 218, 114. τὸν τεχνάζοντα 218, 115
 τεχνάομαι· ὥς τέχνην τεχναμένω 2, 2. 10. 11
 τέχνη· ἐπὶ τέχνην 345, 20. 21. 22. 24. διδασκόμενοι τὰς αὐτὰς τέχνας 383, 165. v. τεχνάομαι
 τεχνίτευμα 51, 11
 τεχνίτης· οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται 472, 1. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνεῖται v. ind. III s. v. Διόνυσος. ἐπὶ δὲ ἱερώς τῶν τεχνιτῶν 325, 2. — ἑπαρχος τεχνειτῶν *praefectus fabrum* 489, 5. 567, 26
 τηρέω· ἀξιοῦσι καὶ νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις στατιωνάριοι αὐτὰ ταῦτα αὐτοῖς τηρεῖσθαι 595, 34. τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας 669, 29. τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρέπον 764, 35
 τιμάω *passim*
 τιμῇ *passim*
 τιμητής (*censor*) 379, 6. 440, 4
 τιμητικός· τὴν πρᾶξιν ποιησάμενον ἐπεικῶς καὶ τιμητικᾶς 565, 20
 τίμιος· τὰ τίμια τῶν ἱερῶν καὶ τῆς Αἰγύπτου διατετήρηκεν 90, 33. τὰ τῶν ἱερῶν τιμώτατα ἀνανεοῦτο 90, 35. τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου τὸ τίμιον λείψανον 610, 8. τὰ τε τίμια φιλοφρόνως ἀποδέχομαι 763, 40
 τιμοῦχοι Τητῶν 309, 12
 τιμωρέομαι· ὅτι τοὺς ἐνδειχθέντας συκοφάντας ὥς ἔδει ἐτιμωρησάμεν 669, 45
 τιμωρός· χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαιμόνων τιμωρός 383, 116
 τοῖχος 483, 105. 127. 148. 151. ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἐν τῷ τοίχῳ 228, 18. τοῖχοι 483, 102. 120. 136. 154. κοινοὶ τοῖχοι 483, 101. 112. 117. ἐτέθησαν παρ' ἐκάτερα τῶν τοίχων πλάκες ἐπιγεγραμμένοι δεκατέσσαρες 672, 11
 τόκος 46, 15. 509, 17. τόκοι 444, 15. τόκοις ἐλάσσονας ᾔτησε τῷ κατεστα-

κόντων 4, 20. 21. τόκους ἐξήκοστούς 444, 14. πεντεκαίδεκάτους τόκους 444, 17
 τελευτάω· ἐτέλησαν 665, 43. οὔτε γὰρ τελεμήσει τις ποιεῖσθαι τὴν ἀναμέτρην 669, 60
 τοξεία 339, 37. 64. 69
 τοξότης· τοξόται 639, 13
 τοπαρχία 752, 4
 τοπαρχία 654, 8. τοπαρχίαι 669, 49
 τοπογραφηματεῖς 665, 31. 666, 14
 τόπος *passim*. τόπων τῷ λεγομένῳ Ἀγάθωνος μάντραις 488, 6. φιλοῦς τόπου 52, 2
 τορευτὸς σκόφος 214, 54
 τραγικὸς αὐλητής 51, 62. συναγωνισταὶ τραγικοὶ 51, 56. τραγικὸς ποιητής 352, 30. 67
 τραγωδία· τραγωδιῶν ποιητής 352, 7. τραγωιδιῶν ποιηταὶ 51, 31
 τραγωδός 51, 47. Διονυσίων τραγωδοὶς 329, 41. Διονυσίων τῶν ἐν αὐτῇ κατιοῖς τραγωδοῖς 352, 26. 46. παλαιοῖς τραγωδοῖς 352, 45. τραγωδῶν τῷ (κατιῷ) ἀγῶνι 730, 20. 765, 42. 771, 25. 33
 τραπέζα· ἱερῶν ἐπὶ τράπεζαν 456, 19. τραπέζας μὲν ἱεράς πρεπούσης θοίνης γεμίζων 383, 146. τράπεζαι 671, 3. *mensa argentaria*: 484, 22. 515, 18
 τραπέζιτης 515, 19. 23. 24. 29
 τραυματίας 220, 2
 τράχηλος· τραυματίας γενόμενος ἐν τῇ μάχῃ εἰς τὸν τράχηλον 220, 3
 τρεῖς ἄνδρες οἱ τῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων διατάξεως (*triumviri reipublicae constituendae*) 455, 3.
 τριῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων διατάξεως 453, 3
 τρέφω· τρέφεσθαι (τοὺς βοῦς) τὸν ἴσον χρόνον 456, 27. θείκυσθαι δὲ τοὺς τραφέντας 456, 26
 τριακονταετηρίς· κυρίου τριακονταετηρίδων 90, 2
 τριακοντήρης 39, 3
 τριβή· οὐκ ἀπεδεξάμην σὲ τῆς ἐν λόγῳ τριβῆς ἔνεκεν 692, 2

τρίβω· ἀμψιβήτησις περὶ χώρας ἱερῶς — τριβωμένη πολλῶν ἐτῶν 502, 3
 τριετηρίς 51, 27. 735, 28. τριετηρίδες 299, 17. 331, 8. 10
 τριετία· τὰς στρατηγίας — πρὸς τριετίαν ἐννεμίζειν τοῖς κατασταθησομένοις 669, 35
 τριήραρχοι 773, 5
 τριπλάσιον ἀποδώσει 669, 59
 τρισμέγιστος· Ἑρμῆς 716, 2
 τροπαιούχους δεσπότης 723, 2
 τρόπος· ὁπως ἂν ὁ τῆς πόλεως τρόπος δῆλος ᾗ 493, 37
 τροφεὺς τοῦ βασιλέως 148, 2. τροφῆως ἀστυνάρχου καὶ πρώτου ἀρχοντος 531, 5.
 γενεάρχης καὶ κτίστης καὶ τροφεὺς καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου 531, 7
 τροφή· δίδοσθαι ταῖς θυγατράσιν τῶν ἱερῶν — τὴν συναριθησομένην τροφήν 56, 72. ἐπειδὴ τοῖς ἱερεῦσιν δίδονται αἱ τροφαὶ ἐκ τῶν ἱερῶν 56, 70
 τροχάζω· ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα 764, 54
 τρυφάκτος· ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τρυφάκτου καὶ περιβόλου 598, 3
 τύπος· δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῖος τύπος 383, 50. τύπον δὲ εὐσεβείας — παισὶν ἐκγόνοις τε ἐμοῖς — ἐκτέθεικα 383, 212. τὸν διδόμενον ἄρτον ταῖς γυναῖξιν τῶν ἱερῶν ἔχειν ἴδιον τύπον 56, 73. εἰ — παραβαθεῖν οἱ τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας 521, 5
 τυραννέω· τῶν πρότερον τυραννησάντων αἱ πόλεις 8, 137. 138
 τύραννος 218, 19 sqq. 654, 8. τύραννοι (Ἑρσείων) 8, 25. 123. 124. 144. 146. 148. 152. 153. τῶν πρότερον τυραννῶν ἀπογόνων 8, 36
 τύχη, ἀγαθῇ τύχῃ *passim*
 ὑβρίζω· ἡ θεὸς ἐπιστραφεῖσα τῶν αὐτῆς ἱερῶν ὑβριζόμενων καὶ ὑβριζομένων 315, 17. 18
 ὕβρις 383, 117. 201
 ὑγιαίνω· καλεῖσθαι ὑγιαίνειν αὐτὸν τε καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ βασιλισσάν 219, 43. καλῶς οὖν ποιήσεις —

ἐπιμελούμενος ἴν' ὑγιαίνει 168, 30.
 ὑγιαίνω δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ στρα-
 τεύματος 453, 9. ὑγιαίνοντων ἡμῶν
 καὶ εὐτυχούντων 214, 19. ἡμεῖς δὲ
 ὑγιαίνομεν 257, 3. κάψω δὲ ὑγιαίνον
 315, 11. 28. 40. 46. ὑγιαίνειν δὲ καὶ
 αὐτὸν καὶ τὴν βασιλισσαν καὶ τὰς
 δυνάμεις 730, 3
 ὑγεία 90, 35. 168, 55. 332, 3. ὑπερ
 σωτηρίας καὶ ὑγείας 618, 2
 ὑγιής· ὑγιέστατον ἀνθύπατον 568, 6
 ὕδρευμα· ὀρύξας τὸν λάκκον τοῦ ὕδρευ-
 ματος 717, 7. ὕδρεύματα 200, 17.
 ὁδὸν — ὕδρεύμασιν ἀφθόνοις — διει-
 λημμένην 701, 12
 ὑδροφορέω· ὑδροφόρει ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ
 Χρυσῷ 193, 14
 ὑδροφόρος Ἀρτέμιδος Πυθείης 226, 1
 ὕδωρ· πλὴν ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν 483,
 132. ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος ὕδατος —
 ἐπὶ Οὐλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπά-
 του 477, 1. Τραϊανὸς ὕδατος 478, 1.
 ὕδατα θερμά 199, 11. ἀγωγὸς ὕδα-
 των εἰσφερομένων εἰς Κάνατα 618, 9.
 ὕδατων Καίσαρος 629, 115
 υἱός (υῖος) *passim*. — Παρθαλᾶ καὶ τοῦ
 δήμου τοῦ Σαρδιαῶν υἱοῦ 470, 10
 ὕλη· εἰς δὲ ἡμετέρους χαρακτῆρας μη-
 δέν τι τῆς ὕλης ἐκείνης μεταφέρειν
 508, 13
 ὑμνέω· ὑμνεῖσθαι 56, 66
 ὕμνος 309, 10. 11. οὗς ἂν ὕμνους οἱ
 ἱερογραμματεῖς γράψαντες δώσιν τῷ
 ψῶδοδιδασκάλῳ 56, 69. καὶ ἐπιτάξαι
 τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱεροψάλταις ἐπὶ τῶν
 ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ 737, 17
 ὑπαγορεύω· μίαν πρὸς αὐτὰ (τὰ ψηφί-
 σματα) ὑπηγόρευσα ἐπιταγὴν 333, 9
 ὑπαίθριος· ἐάν δὲ ὁ μὲν προσοικῇ πρὸς
 τῷ τοίχῳ, ὁ δὲ ὑπαίθριω χρῆται 483,
 106. ὁ δὲ ὑπαίθριω χρώμενος 483,
 108. μὴ ποιέλωσαν ὑψηλότερον τὸ
 ἔδαφος τοῦ λοιποῦ ὑπαίθριου 483, 131.
 ὑπαίθριοι οὖσιν (τοῖς τοίχοις) 483, 122.
 ὑπαίθριοι ἱππεῖς καὶ στρατιῶται 229,
 14 sqq. τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ κατὰ
 τὰ ὑπαίθρια τασσομένων 229, 50.

τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθριοις τασσομένους
 229, 71
 ὑπαρχία 238, 1. ὑπαρχίαι 532, 37
 ὕπαρχος 225, 36
 ὑπάρχω· εἶναι αὐτὸν πρόξενον — μετὰ
 τῶν ὑπαρχόντων 773, 8
 ὑπασχολέομαι· τῶν ὑπασχολουμένων ἐν
 τῇ οἰκονομίᾳ διὰ τῆς (Ηρακλείδου)
 μερίδος 179, 10
 ὑπατεία 629, 124 (?)
 ὑπατεύοντας τὸ δωδέκατον 532, 2
 ὑπατικός (*consularis*) 559, 2. 601, 2.
 ὑπατικοί 544, 7. 548, 3. ὑπατικῶν
 συγγενῇ 514, 10
 ὕπατος (*consul*) 379, 5. 9. 11. 471, 9.
 491, 3. 543, 22. 575, 7. 576, 8. 605, 4.
 624, 4. 629, 2. 701, 7. ἐπὶ ὑπάτων
 594, 1. 619, 1. ὑπάτοις 595, 19.
 ὑπάτων 629, 2. ὠρδινάριος ὕπατος
 568, 5. δις ὕπατος 486, 2. 490, 4.
 546, 3. τρίς ὕπατος 490, 5. ὕπατος
 ἀποδεδειγμένος 379, 5. 9. 11. 453, 1.
 ὑπάτου ἀναθεδεειγμένου 625, 7
 ὑπεκτιθῆμι· ὅσα ἂν κατὰ πόλεμον με-
 θιστῇ τις ἢ κατ' ἄλλο τι ὑπεκτιθῆται
 437, 64
 ὑπεναντίος· καταναυμαχῆσας περὶ Χελι-
 δονίας τοὺς ὑπεναντίους 552, 3. κα-
 ταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους 553, 7.
 ἐάν δέ τι ὑπεναντίον τοῦτω τῷ ὄρκῳ
 ποιήσω 532, 26. ὅτι δὲ ἂν αἰσθῶμαι
 ἢ ἀκούσω ὑπεναντίον τοῦτοις λεγό-
 μενον ἢ βουλεύομενον ἢ πρassoμένον
 532, 19. ὁπότερος ἂν τῶν δῆμων
 ὑπεναντίον πρᾶσση τινὶ τῶν ἐν τῇδε
 τῇ συνθήκῃ κατακεχωρισμένων 437,
 73. οὐδὲ ὅπλα ὑπεναντία θήσομαι
 266, 28. οὐδὲ προδώσω ὑπεναντίῳ
 οὐδενί 266, 61. ἵνα — μηδὲν ὑπε-
 ναντίον τοῖς προστεταγμένοις ποιῆτε
 665, 5. κρατήσαντα τῶν ὑπεναντίων
 332, 23. τὸν ὑπεναντίως ποιήσαντα
 527, 12
 ὑπεξάγω· ὑπεξηγμένων δὲ — πάντων
 335, 117
 ὑπεξάιρεις τῶν ἀντιλεγομένων 335, 6
 ὑπεραγόντως 315, 51

ὑπεραίρω· σὺν τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν
Καταράκτην 654, 5

ὑπερασπίζω· προθυμότερα ὑπερησπικέ-
ναι 441, 78

ὑπερβάλλω· καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς
Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευ-
κίδα 229, 1. νῦν τε ὑπερβεβληκότος
τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 12.
ὑπερβαλόντα ἐπιδόσσειν 544, 15. ὑπερ-
βαλοῦσαν ἐπιδόσσειν 544, 28. 545, 10.
ᾧστε τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι
542, 11

ὑπερβολή· ὀρθῶς καθ' ὑπερβολὴν 315, 15.
καθ' ὑπερβολὴν φιλοδοξίας 472, 8

ὑπερθαυμάζω· τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος
(σύριγγα) ταύτην εἰστορήσας ὑπερ-
εθαύμασα 694, 8

ὑπεροράω· οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ τῶν προσ-
όδων ὑπεριδόντες 56, 16. 17

ὑπεροχή· ἀξίως τύχης ἐμῆς καὶ θαι-
μόνων ὑπεροχῆς 383, 75. θεῶν ὑπερ-
οχὴν καὶ κράτος 456, 38

ὑπέρτερος· ἀντικαλὼν ὑπερτέρου 90, 2

ὑπερτίθημι· ὑπερέθετο ἑαυτὸν ταῖς τε
θαπνάις καὶ τῇ λοιπῇ φιλοδοξίᾳ
339, 61

ὑπερφύει· τῇ τῶν πυραμίδων μεγαλει-
ότητι καὶ ὑπερφυεῖα τερφθεῖς 666, 26

ὑπερῶον οἶκημα 483, 110

ὑπέχω· ὅτι ἔτοιμοί ἐσσι δίκαν ὑποσκέ-
θην 8, 39. 40

ὑπήκοος· βασιλείαν ἐμοῖς ὑπήκοον θρό-
νους 383, 25

ὑπηρεσία 139, 8

ὑπηρετέω· τὰ δὲ ἀναλώματα — ὑπη-
ρετεῖν τοὺς οἰκονόμους 215, 17. τὸ
δὲ — ἀνάλωμα ὑπηρετῆσαι τὸν νεω-
πολὴν 215, 34. τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ
εἰς τὴν στήλην — καὶ τὴν ἀναγρα-
φὴν τοῦ ψήφισματος ὑπηρετησάτω ἐκ
τῶν ἱερῶν χρημάτων ὁ ταμίης ...
.. μένης 765, 49. ὑπηρετήσαντες τὸν
ἑαυτῶν χρόνον 619, 6. ὑπηρετήσαντα
640, 6. εὐθύμως ὑπηρετεῖν τῇ τε εὐθη-
νίᾳ καὶ τῇ — εὐδαιμονίᾳ 669, 4

ὑπηρετῆς χρηματιστῶν 106, 15. ὑπηρετῆς
(τῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν) 352, 35

ὑπηρετικόν 748, 22

ὕπνος· ἀγίου Γεωργίου — τοῦ φανέν-
τος αὐτῷ Ἰωάννῃ οὐ καθ' ὕπνον, ἀλλὰ
φανερῶς 610, 9

ὑποβάλλω· ποινῇ ὑποβάλλεσθαι 521, 3

ὑπογραμματοὺς Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 7

ὑπογράφω· ὑπογεγραφα τὴν γραφὴν
214, 27. δεδόσθαι πολιτεῖαν τοῖς ὑπο-
γεγραμμένοις 338, 11. τὰ ὑπογεγραμ-
μένα 453, 46

ὑπόγειος· ἐξ ὑπογείου τινὸς χρόνου
13, 6. 7

ὑπόδειγμα· καλὸν ὑπόδειγμα μιμήσα-
σθαι 383, 218

ὑποδέχομαι· ὑποδεχάμενον Μάρκον Αὐ-
ρήλιον Ἀντωνεῖνον βασιλέα 516, 7

ὑποδοχή· τῆς ὑποδοχῆς ἐπιμελεῖσθωσαν
332, 20. λαμπράν ποιησάμενος τὴν
— ὑποδοχὴν καὶ ἀξίαν τῶν θεῶν καὶ
τοῦ δήμου 339, 86

ὑπόθεσις *petitio, querella*: ἐὰν μὲν τις
τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν ὡς
ἐτέρῳ συνηγορῶν εἰσάγῃ ὑπόθεσιν
669, 41. καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ Λιβύῳ
μάλιστα ἔγνων ὑποθέσει 665, 18. ἐὰν
δὲ ἰδίῳ ὀνόματι κατενεγκὼν τρεῖς
ὑποθέσεις μὴ ἀποδείξῃ 669, 42. περὶ
δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποθέσεων ἐνκει-
μένων ἡμῶν 669, 62

ὑποθήκη· ἐὰν δὲ τις — δανείσῃ νομί-
μως λαβὼν ὑποθήκην 669, 24. ὑπο-
θήκας ἐπείρασαν ἀφελέσθαι νομίμως
γεγονούας 669, 19

ὑπόκειμαι· ὑποκαίσεται τῷ προγεγραμ-
μένῳ προστεμψ 572, 46. πόρους
ὑποκαῖσθαι αὐτοῖς (τοῖς προδανεισταῖς)
46, 9. 10. τὴν ὑποκειμένην (*solitam*,
constitutam) σύνταξιν διδομένην κατ'
ἔτος 168, 21. ὑποκαίμενον 665, 26.
ὑποκαίμενα 665, 19. ἐπιστολῆς ἀντί-
γραφον ὑπόκειται 168, 51

ὑπολήνιος· κρατήρας ὑποληνίους 383, 147

ὑπολογίζομαι· μὴ ὑπολογιζέσθω εἰς τὸ
ὀψώνιον 266, 14. οὔτε τὴν ἀπαντω-
μένην καταφθοράν τῶν ἰδίων τοῖς
ὑπὲρ τῆς πόλεως πρεσβέουσιν ὑπο-
λογιζόμενος 339, 6

ὑπομένω· ἡνίκα μήτε τὴν ἀρχὴν ἀναλαβεῖν ὑπέμεινεν τις μήτε τὴν προφητεῖαν 494, 7. πάντα κίνδυνον ὑπομενεῖν (ἔμνυμι) 532, 18

ὑπομνησκω· ὑπομνησχομεν δὲ ὑμᾶς 595, 16. ὑπεμνήσκον 595, 29

ὑπόμνημα 403, 19. τοῦ δοθέντος ὑπομνήματος παρὰ τῶν ἐν Θήρᾳ τασσομένων στρατιωτῶν 59, 4

ὑπομνηματισμός 262, 3

ὑπομνηματογράφος 147, 3. 163, 3. 736, 14. ἔναρχος ὑπομνηματογράφος 715, 5

ὑπόνομος· ὑπόνομοι 483, 162. 222. ἀναγκαζέτωσαν ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπόνομους 483, 158

ὑποπίπτω· ὅσα δεῖ τοὺς μισθωτὰς τοὺς ὑποπίπτοντας τῇ ἀραβαρχίᾳ πράσσειν 674, 3

ὑποπτος· ὅστις δ' ἂν ἐνθάδε ἐπίτροπος τοῦ κυρίου ἢ οἰκονόμος ὑποπτόν τινα ἔχη τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν ὄντων 669, 22

ὑποστρέφω· ὑποστραφέντας δὲ τοὺς ἐκπεσόντας Σαμίους παρελέσθαι τὴν χώραν αὐτῶν 13, 20. 21

ὑποταμιεύοντος 473, 10

ὑποτάττω 1. *subiungo*: τὸ ἀντίγραφον ὑμεῖν ὑπέταξα 669, 2. σὺν τῷ ὑποτεταγμένῳ προστάγματι 665, 3. τὰ ὑποτεταγμένα γένη μετέχειν τῆς πολιτείας 338, 8. ἐψηφίσθη τὰ ὑποτεταγμένα 629, 6. ὑποτάξαι ἐκάστω εἶδει τὸ ἐκ συνηθείας τέλος 629, 11. ὑπετάγη ἡ προκειμένη ἐπιστολὴ 168, 52. τὸ ἀντίγραφον ὑπετετάχεις 59, 5. ὑποτετάχα 665, 4. 2. *subigo*: ὑπέταξα 199, 10. 21. 30. ὑποτάξας 199, 13. 24. 27. ὑποτάξαντες 200, 11. ἄλλα δὲ πλεῖστα ἔθνη ἐκόντα ὑπετάγη 199, 25. σύμπασαν τὴν Θηβαΐδα, μὴ ὑποταγεῖσαν τοῖς βασιλεῦσιν, ὑποτάξας 654, 7

ὑποτελής· ἐν τῷ τελωνικῷ νόμῳ πλεῖστα τῶν ὑποτελῶν οὐκ ἀνελήμφθη 629, 7

ὑποτίθημι· πόρους — τοὺς ὑποτεθέντας εἰς τὸ βουλευτήριον 46, 10. κομισα-

μένων οἷς πρότερον ὑπετέθησαν (οἱ πόροι) 46, 11. ἐπὶ τοῖς ὑποτεθεῖσιν αὐτοῖς — ἔξ ταλάντοις 46, 15. 16

ὑποφυλακία (Λυκίων) 566, 16

ὑποψία· ὑφοψίαν μοχθηρὰν 315, 58.

τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους 502, 8

ὑστεραία 483, 84 (cf. II Addenda p. 551)

ὑψηγέομαι· ὑψηγουμένου Οὐήρου ἀρχιτέκτονος 614, 5

ὑψηγῆσις· ἐπακολουθοῦντας τῇ ὑψηγῆσει 267, 13. κατακολουθῶν τῇ τοῦ πατρὸς ὑψηγῆσει 232, 22. κατὰ τὰν τῶν προγόνων ὑψάγησιν 234, 22

ὑψίστημι· ὑποστάς, ἡνίκα μήτε τὴν ἀρχὴν ἀναλαβεῖν ὑπέμεινεν τις μήτε τὴν προφητεῖαν, ἀμφοτέρως μόνος 494, 6. πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας ὑπέστην πρὸς τοὺς βαρβάρους 763, 9

ὑψιστος· θεῷ ἀγίῳ ὑψίστῳ 378, 1. τοῦ ἀγιωτάτου θεοῦ ὑψίστου 755, 2. 756, 4

φάλαγξ· τοῖς ἀποταγθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος 229, 103

φαῦλος· προνοῶν τοῦ τῆμ πόλιμ μηθὲμ φαῦλον παθεῖν 765, 35

φείδομαι· οὐθενὸς τῶν κατεσχηκότων τι φεισάμενοι 267, 10. οὔτε δαπάνης καὶ χορηγίας οὐδεμιᾶς φειδόμενος 339, 4. μήτε σώματος φείσεσθαι μήτε ψυχῆς (ἔμνυμι) 532, 14

φερνή 218, 63. 65

φέρω *passim*

φεύγω 1. *exulo*: φευγέτωσιν μὲν, ἀγώγιμοι δὲ μὴ ἔστωσαν 8, 100 sqq. φεύγην αὐτοὶ κατὰ πόλιν 8, 145.

2. *reus sum*: ἡ φεύγη δεσμῶν 218, 92

φθόνος 315, 58

φθορά 458, 8

φιάλη 214, 31 sqq. 717, 12. φιάλι 268, 12

φιάλιον 717, 10

φιλαγαθέω· ἐφιλαγάθησεν 268, 7

φιλαγαθία 146, 3. 148, 4. 156, 7. 163, 4. 344, 4. 730, 17 -

φιλαγάθως 339, 27. φιλαγάθως καὶ με-
γαλομερῶς 339, 68
φιλάδελφος v. ind. VI
φιλανθρωπέω· πεφιλανθρώπηκε 90, 12
φιλανθρωπία *passim*
φιλάνθρωπος *passim*
φιλεργία· τοὺς ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς καὶ
ἐν τῇ χώρᾳ διὰ φιλεργίαν κατοικοῦν-
τας 669, 33
φιλέχθρος 335, 25. 97
φιλικῶς 335, 100
φιλοδοξέω· παρορμωμένων πάντων πρὸς
τὸ φιλοδοξεῖν 339, 91. τοὺς — φι-
λοδοξεῖν προαιρουμένους 339, 88. φι-
λοδοξήσας 764, 26
φιλοδοξία 339, 38. 61. 70. 472, 9. 474, 8.
763, 21
φιλοδόξως 339, 98. 100. 556, 10
φιλοίκειος 335, 20. νομισθεῖς πάντων
τῶν καθ' αὐτὸν χρηστότατος καὶ φι-
λοικεϊοτάτος 593, 2
φιλοκαῖσαρ 379, 16. 419, 2. 420, 2. 424, 1.
427, 2. 583, 5. 11. 12. 13
φιλοκίνδυνος· πάντα συνέπραξεν ἀκίνως
καὶ φιλοκινδύνως 248, 38. φιλοπόνως
καὶ φιλοκινδύνως 553, 6
φιλομήτωρ 766, 4. Cf. etiam ind. VI
φιλονικέω· φιλονικοῦσιν 201, 13. 19.
ἐφιλονικήσουσιν 201, 18
φιλονικία 335, 7
φιλόπατρις 357, 4. 358, 2. 359, 2. 360, 2.
361, 3. 480, 13. 566, 18. 583, 7.
640, 18
φιλοπάτωρ 766, 6. Cf. etiam ind. VI
φιλοπονία· ἐκ φιλοπονίας 8, 89. 90.
προτρεπόμενος εἰς ἄσκησιν καὶ φιλο-
πονίαν τοὺς νέους 339, 38. 71. ὅπλα
(ἀθλα) φιλοπονίας 339, 83
φιλόπονος· φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως
553, 6
φιλορωμαῖος 379, 16. 414, 2. 419, 1.
420, 1. 424, 2. 497, 3 (cf. etiam
ind. VI)
φίλος *passim*. φίλοι εὐγενεῖς δίκαιοι
487, 3. τῶν πρώτων καὶ προτιμω-
μένων φίλων τοῦ βασιλέως 754, 3.
τῶν πρώτων φίλων 99, 3. 103, 3.

119, 4. 128, 3. 141, 4. 155, 2. 160, 2.
171, 4. 255, 3. 256, 4. 7. 371, 2.
373, 1. 374, 3. 430, 1. τῶν πρώτων
φίλων 136, 4. τῶν φίλων τοῦ βασι-
λέως 100, 1. τῶν φίλων 115, 4
φιλοσέβαστος 480, 13. 493, 9. 14. φι-
λοσέβαστοι 493, 3. 15. 510, 15
φιλοσοφία· τὸν ἐκ φιλοσοφίας βασιλεύ-
οντα (Ἰουλιανόν) 520, 2
φιλόσοφοι 712, 3. τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ
σπειτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων 714, 5
φιλόσπουδος· ἀποδεχόμενος αὐτοῦ τὸ
φιλόσπουδον καὶ ἐκτενές 339, 39
φιλοστοργία 224, 20. 247, 6. 248, 21.
256, 8. 257, 7. 307, 2. 331, 43
φιλοστοργως 224, 16. 229, 6. 257, 4.
φιλοστοργοτάτη 331, 46
φιλοτεχνῆται 51, 73
φιλοτιμέομαι *passim*
φιλοτιμία *passim*
φιλότιμος *passim*
φιλόχριστος ἀνὴρ 610, 5
φίσκος 579, 4. 669, 21. 25
φοβέομαι· ὅσοι μὲν γὰρ ἐφοβήθησαν
ἀκούσαντες περὶ ἀναμετρήσεως τῆς
— ἀρχαίας γῆς 669, 59
φόβος· διὰ τὸν ἀπὸ τῶν γειτνιώντων
Θρακῶν φόβον 339, 17
φοινικάρχης 596, 1
φόλλις· φόλλεις 521, 24. 26. 27. 29. 30
φορολογία 90, 12
φόρος· ἀπὸ τοῦ φόρου καὶ τελέσματος
751, 13. φόροι 199, 24. 25. 27.
515, 53. τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν ταῖς
κώμαις ταύταις φέρειν τοὺς φόρους
1, 11. 12. πληρώσαντα καὶ εἰς τὸ
ιερῶτατον ταμεῖον τοὺς ἱεροὺς φόρους
565, 17
φορτία λιβανωτικά 132, 11
φράτρα· ἐν φράτρῃ (ἐν Περγᾷ) 483, 87
φρᾶτρεμ ἀρουᾶλεμ 486, 5
φρατρία· ἐν Ἰλίῳ 220, 20
φρέαρ· φρεάτων 483, 190. τὴν γραφὴν
τῶν φρεάτων 483, 215. ὅσοι δ' ἂν
φρέατα κεκτημένοι μὴ ποιοῦντες
στεγνὰ βλάπτωσιν τοὺς γείτονas 483,
209

φρονέω· ἐὰν δὲ καὶ δύο ἑπαρχοὶ τὸ αὐτὸ πεφρονηκότες ὡς 669, 36
 φρόνησις· ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φρονήσεως τῆς συναυξούσης τὰ πράγματα 332, 25
 φρόνιμος· ἐμ φρονίμοις ἀνδράσι 383, 106
 φροντίζω· φροντίζουσιν διδῶσιν τε ἐργασίαν 441, 109. ἐφρόντισα τῶν εἰς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν ἀνηκόντων 669, 8.
 ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστροφὴν ποιήσῃται 441, 60. ὅπως τὰ ἐμφανῆ αὐτοῖς ἀποδοθῇνα φροντίσῃ 441, 61.
 ἐπιμελέστατα πεφροντικῶς τῶν τῆς πόλεως ὕμῶν πραγμάτων 453, 14.
 φροντίσασθαι τοῦ πράγματος 595, 18
 φροντίς· ἡ ἐμὴ δικαία φροντίς 383, 34.
 φροντίδι Μάρκου Ἀρρίου Φρούγιδος πραιμιπιλαρίου κηρσεϊτορος 612, 10.
 φροντίδι Λουκίου Καῖα. α. . . κηρσεϊτορις 769, 14. μίμημα δίκαιον φυλάσσων ἀθανάτου φροντίδος 383, 64.
 404, 27
 φρουρά 1, 15
 φρουραρχέω· φρουραρχήσας 365, 4
 φρούραρχος 119, 6. φρούραρχος κατὰ Κίτιον 20, 1. 2. φρούραρχος Συήνης 111, 16
 φρουρέω· ἐφρούρησαν τῶν Νεοπτολέμου στρατιῶται παρὰ Πανὶ Εὐδόωι 38, 1
 φρούριον 266, 37. 338, 15. φρούρια 701, 13
 φρουροί 266, 55
 φυγάδες 8, 96
 φυγή· ὣν κατέγνω (Ἀλέξανδρος) φυγὴν 8, 100
 φυλακάρχης τῆς Κασταβαλίδος 754, 5
 φυλακή 1. *defensio, tutela*: ἀρχοντα — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος — ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως 229, 56. τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου 229, 104. τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου 229, 105. κατασταθεὶς πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ φυλακῇ τῶν ἐν Φιλιππηρίᾳ τειχῶν καὶ πυλῶν 336, 2.
 φυλακή τῆς χώρας 748, 6. 13. ὑπὲρ τῆς φυλακῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς

χώρας 443, 12. καταστήσας ἱππεῖς τε καὶ πεζοὺς πρὸς τῇ φυλακῇ αὐτῶν 90, 25. 2. *praesidium militare*: παραδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον 229, 96. τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον 229, 99. 3. *carcer, custodia*: τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπηγμένους 90, 13. εἰς τὸ πρακτορείον τινὰς παρέδωκαν καὶ εἰς ἄλλας φυλακάς 669, 15. μὴδ' ὅλως κατακλείεσθαι τινὰς ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡντινοῦν 669, 17
 φυλακίτης τόπου Ἀμμωνιείου 85, 4.
 φυλακῖται 238, 2. ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακιστῶν 96, 4. ἐπιστάται φυλακιστῶν 139, 6
 φύλακος(?) 674, 13
 φυλακτῆριον· ἐπιθεῖναι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετραγώνου κατὰ τὸ προειρημένον βασιλεῖον φυλακτῆρια χρυσᾷ δύο 90, 45
 φύλαξ· καὶ φύλακα πιστοτάτην καὶ τέρψιν ἀμίμητον ἡγούμενος τὴν δσιότητα 383, 18
 φυλαρχέω· φυλαρχοῦντος (ἐν Ἀγκύρᾳ) 544, 35. 547, 14. 17. — φυλαρχήσαντι 617, 3
 φύλαρχος ἱερέων ἐν Αἰγύπτῳ 56, 32.
 φύλαρχοι Ἐλαίτων 332, 40
 φυλάσσω· ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων τὰ ἐπιτρίμματα φυλάσσω 669, 28. ὧν βεβαίαν δεῖ τὴν πρωτοπραξίαν φυλάσσειν 669, 26. καὶ τὸς δὲ φυλάσσω ὥστε μὴδὲνα τῶν ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς ἀγεσθαι 669, 34. φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμασιν (τὰς εἰκόνας) ἐφ' οἷς γέγονεν ἐκάστη 508, 12. φυλαχθῆτω ἡ συνθήκη 595, 37. ἀξιούντων αὐτὰς (τὰς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας) φυλαχθῆναι 669, 26
 φυλή, φυλαί· Ἀγχυρανῶν 544, 34. 547, 13. 549, 9. Αἰγινητῶν 329, 44. Ἐλαίτων 332, 40. 41. Ἐφεσίων 9, 4. 10, 16. 20. 480, 10. Ἰλίων 218, 30. 220, 20. Πριηνέων 11, 25. Πτολε-

μαίειν τῆς Θηβαΐδος 49, 15. Σεβαστο-
πολιτῶν· κατά φυλὴν 529, 28. Συμ-
ναίων 229, 52. 75. φυλή, φυλαί ἱερέων
ἐν Αἰγύπτῳ 56, 24. 26. 28. 29. 30. 31.
33. *tribus Arabicae*: φυλῆς Αἰθι-
ῶν 619, 5. φυλῆς Χασσητηνῶν 619, 4
φύσις· φύσεως ἡρωϊκῆς χάρισιν ἱεραῖς
383, 141. — φύσει δέ 193, 16. 416, 4.
472, 4. 533, 35. 558, 6
φυτεῖται 606, 7
φυτεύω· μήτε φυτεύτω 483, 149. τὰς
περὶ αὐτὸν φυτείας πάσας ἐφύτευσεν
606, 7
φωνή· νόμον δὲ τοῦτον φωνή μὲν ἐξήγ-
γειλεν ἐμή, νοῦς δὲ θεῶν ἐκώρυσεν
383, 121
φωράω· τὸ φωραθὲν ἀργυροῦν νόμισμα
πρασσόμενον 515, 28
φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὕπου σκότος
ἐκάλυπτεν 610, 2
χάλκινος· νόμισματι χαλκίνῳ χρῆσθαι
339, 44
χαλκίς *passim*. λεπτός χαλκός 484, 9.
21. 485, 12
χαλκουργός 590, 5
χαλκοῦς *passim*
χάλκωμα 762, 11
χαρακτήρ· ὥστε νομειτεύεσθαι τὸν τῆς
πόλεως χαρακτήρα 339, 45. χαρακ-
τῆρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60. 404, 25.
χαρακτῆρες 508, 13
χάραξις· κατασταθεὶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
χαράξεως τοῦ λεπτοῦ χαλκοῦ 485, 12
χαράσσω· τὴν ἐπιγραφὴν χαράξαντας
μηδὲνα ἄκυρον ποιῆσαι 573, 4. ἐχά-
ραξα 383, 110. προστάξω δὲ χαραχ-
θὲν ἐν τῇ στήλῃ τὸ ψήφισμα — ἀνα-
τεθῆναι 458, 29
χαρίζομαι· τὰ σεβαστοφαντικὰ χρήματα
εἰς ἔργον τῇ πόλει χαρισάμενον 544, 23.
χαρισάμενον — καὶ συστησάμενον —
πανήγυριν 566, 19. ὡς μέγιστον
αὐτῶν (τῶν βασιλέων) χαριουμένων τῷ
δήμῳ, ἐὰν ἐπιχωρήσῃσι μένειν αὐτὸν
(Κλέωνα) ἐπὶ τῆς πόλεως 329, 30. χα-
ρισάμενος τῷ τε Ὀπρασάτῃ καὶ τῇ
πόλει 751, 12

χάρις 383, 136. 154. 441, 67. τῇ τοῦ
θεοῦ Κλαυδίου χάριτι 669, 29. χάρι-
τες 383, 141. διὰ τὰς τούτου (τοῦ
ἐπάρχου) χάριτας 666, 7. τὰς ἰσο-
θέους αὐτοῦ χάριτας 666, 21. παρὰ
τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας 669, 44
χαριστήριον 171, 6. 269. 328, 1. 378, 9.
450, 1. 552, 7. 553, 7. χαριστήρια
273, 2. 280, 4. 654, 9. ἐν τοῖς τῶν
χαριστηρίων ἱεροῖς 332, 50
χειμῶν 56, 41. 42. ἐξ ἀντιπάλων χει-
μῶνων 194, 22. ἐν χειμῶσι ἑαυτὸν
εἰς τὸς κινδύνους ἐπιδός 767, 9
χείρ· δοῦναι τὰς χεῖρας ἡμῖν εἰς σύλ-
λυσιν 437, 42
χειρόμοι· καθάπερ Ἑρμῆς καὶ Ὀρος —
ἐχειρώσαντο τοὺς ἐν τοῖς αὐτοῖς τό-
ποις ἀποστάντας πρότερον 90, 26
χειροτόμης 674, 15
χειροτονέω· χειροτονῆσαι τὸν δῆμον ἤδη
τρεῖς ἄνδρας (ἕνα ἄνδρα) ἐξ Ἀθηναίων
ἀπάντων 771, 38. 46. τῷ δὲ χειροτο-
νηθέντι ἀνδρὶ 771, 54. κεχειροτόνη-
ται — κεχειροτόνηνται 771, 56. 58.
ἀναγγέλλειν δὲ τῷ βασιλεῖ τὸν κεχει-
ροτονημένον 771, 50. οἱ ἄνδρες οἱ
χειροτονηθέντες 8, 122
χειροτονία· τὰν δευτέραν κρίσιν ποῆσα-
σθαι διὰ χειροτονίας 8, 64 sqf.
χεληστυάρχας Μαθυμναίων 78, 6
χέλληστus Μαθυμναίων 78, 9. 13. 14.
19. 23
χιλιάρχew· χηλιαρχήσαντος ζ' 542, 4
χιλιάρχος 119, 5. 738, 4. χηλιαρχοί
665, 23. χηλιάρχος λεγιῶνος 480, 4.
489, 8. 548, 4
χιλιαστὺς Ἐφεσίων 9, 4. 10, 20
χιονώδης· ἐν δυσβάτοις καὶ χιονώδεσιν
ὄρεσιν 199, 6
χιών· νιφετοὶ καὶ κρύη καὶ χιόνες 199, 4
χοῖροι 210, 5. 6
χορηγέw· χορηγῆσας εἰς αὐτὸ χρυσίου
καὶ ἀργυρίου καὶ λίθων πολυτελῶν
πληθος οὐκ ὀλίγον 90, 33. χορηγῆ-
σας εἰς αὐτὰ χρημάτων πληθος οὐκ
ὀλίγον 90, 25. εἰς ταῦτα πάντα ἐκ
τῶν ἰδίων ἐχοράγησε 78, 11. οὐκ

- ὀλίγα δὲ καὶ τῶν ἰδίων ἐπιδιδούς καὶ
 χορηγῶν διετέλει 326, 14. ἐχορήγη-
 σεν δὲ καὶ ξύστρας 339, 72. χρήμασι
 χορηγήσαντες 248, 16. μηδὲ χρη-
 γείτω τοῖς — πολεμίοις μήτε χρή-
 ματα μήτε ἀγοράν 437, 68. 71
 χορηγία 90, 22. ἀνελλιπῇ χορηγίαν
 λαμβάνων 383, 156. οὔτε δαπάνης
 καὶ χορηγίας οὐδεμιᾶς φειδόμενος
 339, 4. μετὰ μεγάλης δαπάνης καὶ
 χορηγίας 56, 10. παραλῦσαι βουλό-
 μενος τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης καὶ
 χορηγίας τοὺς Ἀτταλιστάς 326, 31.
 ὑπομείνας φιλαγάθως τὴν ἐν τοῖς δα-
 πανωμένοις χορηγίαν 339, 28. χορη-
 γίαί 494, 10. ἐξ ἧς (Αἰγύπτου) ἄς
 εἰς τὸν βίον ἅπαντα χορηγίας ἔχετε
 669, 46
 χορός· χοροὶ ἀγγέλων 610, 3. ἐν ᾗ
 (ἡμέρᾳ) τοὺς χοροὺς ἴστησιν ἡ πόλις
 τῇ θεᾷ 299, 18
 χοροστάτας 4, 36
 χορτασία 200, 17
 χοῦς· χοός 483, 60. ἐάν τινες ἐν ταῖς
 ὁδοῖς χοῦν ὀρύσσωσιν 483, 61
 χρεία *passim*. τῶν ἐπὶ ταῖς χρεῖαις
 665, 19
 χρεωφυλακήσαντα 511, 1
 χρήματα (*pecunia*) *passim*
 χρηματίζω· τοὺς προέδρους — χρημα-
 τίσαι περὶ τούτων 117, 10. 118, 12.
 248, 29. 771, 21. τὰ εἶς τινα χρόνον
 κεχρηματισμένα προστάγματα 329, 14
 χρηματισμός· τῆς ἐντεύξεως καὶ τ(οῦ)
 πρὸς αὐτὴν χρηματισμοῦ 736, 23.
 ἐνγράφεσθαι ἐν πᾶσι τοῖς χρηματι-
 σμοῖς 56, 23. καταχωρίζαι εἰς πάν-
 τας τοὺς χρηματισμοὺς 90, 51. δι-
 δόναι τοὺς καθήκοντας περὶ τούτων
 χρηματισμοὺς 139, 18. ἐν τε τοῖς
 χρηματισμοῖς καταχωρίζεσθαι αὐτὸν
 ἀρχιερέα 244, 32
 χρηματισταὶ οἱ τὸ ἧ' καὶ θ' ἔτος κε-
 χρηματικότες 106, 6
 χρησμός 228, 6. 16. 233, 25. 39. 234, 16.
 χρησμοί 227, 4
 χρηστήρια (*supellex domestica*)· ἀπέλι-
 πεν δὲ καὶ τὰ πρὸς εὐσχημοσύνην
 τῷ τεμένει χρηστήρια ἱκανά 326, 30
 χρονίζω· ἐν δὲ τῷ χρονίζειν ἐνίοτε
 πολλὰ καὶ παράλογα συμβαίνειν 5,
 19. 20
 χρόνος *passim*
 χρυσίον· τὸ χρυσίον τὸ εἰς τὰ ξένια
 223, 5
 χρυσός *passim*
 χρυσοῦς 1. *adiectivum passim*. ἀπὸ
 στατήρων χρυσῶν ἑκατόν 6, 27.
 2. *substantivum* (i. q. στατήρ χρυ-
 σοῦς): χρυσοῖς πεντήκοντα 6, 29.
 στεφάνῳ — ἀπὸ χρυσῶν χιλίων 11, 14.
 ἀπὸ χρυσῶν δισχιλίων 456, 61
 χρυσόω· τὴν Ἀφροδίτην ἐχρύσωσαν
 525, 15. παραστήσας κριὸν ὡς κάλ-
 λιστον κεχρυσωμένον τὰ κέρατα
 764, 27
 χρυσώματα 214, 26. 30. 52
 χρύσωσις· τὴν περὶ τὸν ναὸν χρύσωσιν
 206, 5
 χῶμα· χώμασιν τε καὶ τάφοις καὶ
 τείχεσιν αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἀξιολόγοις
 περιέλαβεν 90, 24
 χώννυμι· καὶ εἴ τινες δὲ (δεξαμεναὶ)
 πρότερον κεχωσμένοι εἰσὶν 483, 200
 χώρα *passim*. διατετήρηκεν ἐπὶ χώρας
 (*in eodem statu conservavit*) 90, 33.
 μένειν ἐπὶ χώρας 90, 16
 χωρικός· μηδένα τῶν ἐγγενῶν Ἀλεξαν-
 δρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς ἄγε-
 σθαι 669, 34
 χωρίον *passim*
 χωρογραφῆσας 205, 3
 ψαμμός· πλείστης ψαμμοῦ 666, 27
 ψᾶφιγξ· κρῖναι μὲν αὐτὸν κρύπται ψά-
 φιγι 8, 16. 56
 ψευδής· ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἢ παρὰ
 τὸ δέον παραγεγραφότες 669, 54
 ψεύδομαι· τοὺς ψευσαμένους 665, 66.
 ἐάν δέ τις ἐξελεγχθῇ ψευδόμενος
 669, 58
 ψήφισμα (ψάφισμα) *passim*
 ψῆφος (ψᾶφος) 1. *suffragium passim*.
 2. ψῆφοι *raticnes*: εἰδὼς τοῦτο συμ-

φέρειν καὶ ταῖς κυριακαῖς ψήφοις 669, 13
 ψηφοφορία· ταῖς ψηφοφορίαις ταῖς κατὰ
 τῶν τυράννων 8, 152
 ψιλοὶ τόποι 52, 2
 ψυχμός 176, 10
 ψυκτὴρ βαρβαρικὸς λιθόκολλος 214, 47.
 ψυκτὴρ ἀργυροῦς μέγας δίσκος 214, 56
 ψυχή· μήτε σώματος φείσεσθαι μήτε
 ψυχῆς 532, 16. ἐπαρῶμαι — κατ'
 ἐμαυτοῦ καὶ σώματος τοῦ ἐμοῦ καὶ
 ψυχῆς 532, 29
 ψχέντ· ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ,
 ἦν περιθέμενος (ὁ βασιλεὺς) εἰσῆλθεν
 εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν 90, 44

ψδεῖον· οἱ κατασταθέντες ὑπ' αὐτοῦ (βα-
 σιλέως Ἀριοβαρζάνου) ἐπὶ τὴν τοῦ
 ψδείου κατασκευὴν 354, 4
 ψδοδιδάσκαλος 56, 70
 ψδός· καὶ διδόναι τῶν ψδῶν τῷ νική-
 σαντι 352, 44. τοὺς τε ψδοὺς ἄνδρας
 καὶ τὰς γυναῖκας 56, 69
 ὠμότης· ἔνεκα δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἀλι-
 σκομένους ὠμότητος μηθέντα ἀντιτάσ-
 σεσθαι τολμᾶν (τοῖς βαρβάροις) 765, 8.

οὐδὲν δεῖσας τὴν ἐκείνων ὠμότητα
 765, 29
 ὠνέεμαι· τοῖς ὠνούμενοις 484, 29. ἀπο-
 σπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμέ-
 νων 669, 20. ἐὰν — ὠνήσῃται τι
 669, 24. τοὺς ὠνησαμένους κτήματα
 καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας 669, 31
 ὠνή· καὶ τὴν ὠνὴν ἀναγράψαι εἰς τὰς
 βασιλικὰς γραφάς 225, 23. τὴν ὠνὴν
 τῆς χώρας γεγενῆσθαι 335, 150. διὰ
 τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν εἰς Λίμυρα
 πορθμικὴν ὠνὴν τὴν ἀξίαν 572, 9.
 τοῦ τὴν ὠνὴν ἔχοντος 572, 25
 ὠνηταί 484, 14
 ὠνια 262, 19
 ὦρα· ἤκουσα Μέμνονος δις, πρὶν πρῶ-
 τῆς ὥρας καὶ πρώτῃ 680, 4. 5. ἐντὺς
 ὥρας α' τοῦ Μέμνονος δις ἤκουσε
 681, 4. ἤκουσα Μέμνονος ὥρας πρῶ-
 τῆς 682, 5. ἤκουσα ἀναπλέων ὥρας
 γ', καταπλέων ὥρας β' 685, 4. 5.
 ὦπως δὲ καὶ αἱ ὦραι τὸ καθήκον
 ποιῶσιν διὰ παντὸς κατὰ τὴν νῦν
 οὔσαν κατάστασιν τοῦ κόσμου 56, 40.
 τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων 56, 45
 ὠρδινάριος ὕπατος 568, 5

IX.

Grammatica et orthographica.

Vocales simplices correptae

ǣ et ē

ἀμφιάσαντες 200, 24

ἰαράν 310, 7. 311, 6. 749, 6

τεσσεράκοντα 214, 32. 53

ε et ĭ

Τεβερίου 660, 1

ĩ et ei

τὸ γραφίον τῶν ὄρκων 46, 12

τὰ προάστια τῆς πόλεως 669, 48. τοῖς

προαστίοις 483, 160

o et ou

Πουστουμίου 548, 15. Κουρβούλων
 629, 168

Vocales simplices productae

ō et ou

βουθουσίας 595, 11. 26

Diphthongi

ai et ǣ ante vocales

αἰ perfrequenter. αἰεὶ 763, 23. Αἰγα-
 εὺς 40, 3. Ἑρμάφ 206, 1. Κουρ-
 τωλιάς 71, 2. Περγάος 70, 3. Μυ-

σοὶ Ἀββαιεῖται 445, 3. Μουσῶν Ἀβ-
βαιετῶν 446, 2. Μουσίας — Ἀββαί-
τιδος II p. 551, 15. εἰς φυλὴν Πτο-
λεμαίῃδα 49, 15. Πτολεμαῖον 172, 4. 5

ει et ε ante vocales

ἀριστέψ 248, 33. Γρυνέψ 229, 85. Φλεοῦς
441, 195. ἀχρεῶσαι 573, 16. πλέονας
234, 13. πλεῖον 56, 9 (πλεῖον B,
πλέον A). 90, 16. 224, 14. 483, 125.
669, 37. πλειονάκις 329, 28. πλεονά-
κις 529, 6. — βασιλεία 222, 21. μετὰ
τῶν ἄλλων ἱερέων 219, 30

οι et o ante vocalem

ποέω, ποητής *passim*. βοιηθήσω 229,
68. 77. βοιηθῶν 765, 34. 45

υι et υ ante vocalem

ὄός perfrequenter. ἐξ ὑπογούου 13, 7

ει et η ante vocalem

ἀνδρῆας 445, 5. ἐπαρχῆας 458, 44. 46.
ἐπαρχῆα 458, 26. θρησκῆαν 458, 24.
ἱέρηα 479, 13. ἱερῆαις 456, 56. πο-
λειτηῶν 458, 21. Ἀλεξάνδρηαν 193, 7.
πρυτανῆψ 268, 15. Ὀψιῆον 654, 5.
Καισαρῆων (-οις) 458, 61. 67. Σεβα-
στήψ 532, 41. Διδύμῃα 472, 5. θῆαν
458, 15 in exemplari P (θειάν A).
θηοτάτου 458, 22. τεληότατον 458, 33

οι et υ

πλῦν (i. e. πλοῖον) 697, 8

ηι et ει

ἀγαθεῖ τύχει (τύχει ἀγαθεῖ) 118, 10.
730, 13. 771, 20. ἀγαθεῖ τύχει
248, 27. τεῖ βουλεῖ 118, 13. 248, 29.
329, 1. 771, 7. 20. 23. ἐν στήλει λι-
θίνει 771, 42. ἐν στήλει λιθίνῃ 117, 19.
ἐν ἀρχεῖ 329, 42. ταῦτε 352, 39. τεῖ
730, 7. 771, 45. ἐνάτε 771, 4. δυνά-
σται 383, 172. Ἡρώδει 415, 1. Ἑρμεῖ
130, 10. — ὅτου ἂν εἰ ἄξιος 117, 17.
118, 19. ὅπως — φανερός εἰ 248, 25.
ἐὰν ἐν δυνατῷ εἰ 771, 49. ὅπως ἂν
— ὑπάρχει 117, 17. 118, 20. ὅπως
πενφθεῖ 771, 45. — προεΐδμεν 13, 4.
— εἰρέθησαν 352, 66. εἰρημένοι 438, 3
Τύχηι Πρωτογενήιαι 119, 8

αυ et ā ante vocalem

τοὺς ναύοις 2, 43

ευ et ε ante vocalem

αἱ δὲ κέ τι ἐνδεύῃ τῷ ψαφίσματος 2, 37.
τίνα τρόπον δεύει αὐτὸν ἀποθάνῃν
8, 19. 67

ευ et εο

ἱρεός (i. e. ἱερεύς) 326, 2

ᾶυ et ā

ἐατόν 405, 11. ἀτῶι 458, 9

ηυ et ευ

εὐξῆσθαι 497, 8

Contractio aliaeque vocalium vicis-
situdines

ᾶ ex οα

βαθόνεντι 8, 27. 75. ἐβαθόῃ 4, 21

ῖ ex ιε

ἱρεός 326, 2

ῖ (ει) ex ιει

ἐπεικῶς 565, 19. εὐδινούς 194, 22. κυ-
ρεῖα 335, 129. 137. 140. ταμεῖον 515,
26. 35. 44. 565, 17. ὑγείας 618, 2

εω (ω) ex ηο

ἱερεωσύνη 56, 23. 331, 19. 33. 37. ἱερω-
σύνη 383, 152. ἀρχιερωσύνη 210, 3.
244, 21

Aspiratio

ἐφ' ἔτος 458, 71. ἐφ' ἔτη δέκα 444, 13.
καθ' ἔτος 458, 64. — καθ' ἰδίαν
233, 49. 339, 58. — ἐφ' ἴση καὶ
ὁμοίᾳ 229, 44. 75

ἀπ' αὐτῶν 527, 4

ἀφέσταλκε 6, 4. ἀφεστάλκαμεν 5, 66.
214, 11. ἀφεστάλκασιν 319, 6. ἀφε-
σταλμένων 214, 25. 30. ἀφεσταλμέ-
νοις 6, 33. ἐφέσταλκεν 220, 5
ἐφέστελεν 6, 40. ἀποκαθέστησεν 328, 3
ὑφοψίαν 315, 58
οἱ κατιστάμενοι 267, 33

Tenues et aspiratae

ἐντεῖλασται 228, 14

ὑποσκέθην 8, 40

ἐχεχειρία 212, 15. 309, 3

ἐκχθρούς 532, 13. 23. μετῆλλαχότος
331, 16. εἰληπφώς 527, 8

Mediae et tenues

παρ τῶν σαδράπαν 4, 18. τεδράδι 764, 47
Ζμαράκτου 660, 2. Μαρχαρίτου 660, 3

Nasales ante mutas insertae

τὰ ἐξενεγγθέντα 56, 10. ἀπενεγχθεισῶν
329, 17. ἐνεγχθείσας 329, 19
ἀνελήμφθη 629, 1. παραλήμπτῃς 202, 4

Consonae sibilae vicissitudines

κόζμου 423, 5, ἐν Ζμύρνη 458, 41.
Ζμαράκτου 660, 2
ἐρρωσθε 214, 29. ὑπέσστη 229, 5.
ἐφεσστηκώς 727, 11. σύσστασιν 248, 8.
ἀντιστρατήγον 558, 4
εἰστήλην 222, 40

Consonae duplices ζ et ξ

σώσζεσθαι 484, 18
ἐξ Σκήψεως 444, 8. ἐξ Σμόρνης 229, 81.
ἐξστρατεύσας 56, 11. Ἀλεξσανδρέως
102, 10
ἐχξ 214, 46

Variæ consonarum mutationes

ἐνδειγνόμενος 44, 6. ἐκ Λαμφάκου
444, 12. ἐκ Μαγνησίας 229, 108. —
ὅλλοι 315, 54. — στήλλαις 493, 35

Declinatio nominum

Nominativus singularis

ἐπιδός 767, 9

Genetivus singularis

μεταλλάρχη 660, 2
Ἀλαινῇ 635, 3. Θαιμῇ 638, 1. Ἰαδῇ
636, 2. Νεσῇ 632, 1
ἱππάρχεω 748, 2
Ἑρμογένους 530, 11. 703, 5. Ἀριστο-
γένους 322, 2. Εὐμένους 248, 38.
267, 22. 314, 1. 342, 1. — Ἑρμογέ-
νου 308, 2. Ἑρμοκράτου 437, 95.
Μενεκράτου 437, 95. 771, 3. Εὐμέ-
νου 267, 37. 290, 3. 301, 2. 302, 2.
308, 18. 319, 17. 325, 3. 329, 39.
332, 22. 25. 28. 45. Νικομήδου 342,
3. 4. 346, 1. 3. Ἀπολλοφάνου 319, 3.
Διονυσσοφάνου 735, 21
Μιθριδάτους 445, 4
Διομηδέως 610, 5

Ἀπελλείους 444, 7. Ἱεροκλείους 459, 13.
— Πρεμαρρείους 175, 8. — Φατρήους
660, 16. Πιαθρήους 704, 4. — Το-
τέους 130, 33. Βωννέους 629, 1. 4.
Ὀλαιούς 629, 5

Ἄρεως 383, 56

διὰ γένου 470, 5. γένου πρώτου 470, 6
(sed γένους, ut ubique in reliquis
titulis, 470, 15. 23)

Ἀρτεμῶς 160, 2

Φιλοῦτος 698. Φανεῦτος 95, 5. Βαβαῦ-
τος 741, 5

ὑπὲρ ἐκάστου πλοός 572, 20. χοός 483, 60

Dativus singularis

Ἄρῃ 553, 7

τῇ Λητῷ 746, 3

Δουσαίρει 770, 1

Accusativus singularis

Ἑρμῇ *passim*. Ἑρμῇ 204, 5. 208, 6.
484, 34

Ἑρμῇ(ι) 202, 8

θυγατριδῇ 377, 5

Ἀνδρομένη 150, 16. Ἑρμοκράτῃ 489, 4.

Εὐμένη 248, 31. 266, 26. 28. 43. 46. 49.

267, 25. 33. 305, 10. Σωμένη 44, 10.

Νικομήδῃ 345, 27. Φιλοκράτῃ 150, 16.

— Μηνογένῃ 290, 2. Περιγένῃ 730,

15. 20. Δημοκράτῃ 254, 2. Μενεκρά-

τῃ 437, 48. Φρασιχόδῃ 44, 9. Νικο-

μήδῃ 343, 1. Πυργοτέλῃ 39, 2

Ὀρομάσδῃ 384, 5

Ἱεροκλῇ 229, 21. Καλλικλῇ 46, 1.

Πραξικλῇ 78, 20 (-κλέα *perfrequenter*)

Ἄρῃ 229, 60. 70. 266, 24. 52. 356, 8.

Ἄρῃ 199, 31

Ἀπόλλω 229, 61. 266, 52

Ποσειδῶ 266, 24. 52

βασιλῇ 150, 3. 8. 234, 25. 241, 3. 9.

252, 1. 297, 1. 320, 1. Ἀλεξανδρῇ

730, 15. Σολῇ 760, 8

χοῦν 483, 61

Nominativus pluralis

εὔρους (ὑπόνομοι) 483, 163

Nominativus et acc. pluralis generis
neutrius

γαίτῃ 483, 129

Accusativus pluralis

τὸς κινδύνος 767, 9. τὸς ἀνθρώπος 767, 17. τὰ πρὸς θεός 767, 15. ἐς θεῶν καὶ δέληται δημοσίος ἡ ἱερὸς τόπος 767, 24

τοὺς αἰεὶ καθισταμένους πρυτάνης 213, 20

Genetivus pluralis

πηγῶν 483, 25. 27

ἐπὶ τῶν πλῶν 132, 9

Dativus pluralis

βόεσιν 200, 15

γείεσιν 483, 127

Ἑλικωνιάδεσσι 310, 6. ἀνηκόντεσσι 335, 55. μήννεσσι 335, 80

δυσὶ 118, 22. 333, 10. 533, 57. 68. 76. 85. 629, 52. 62. 730, 8

τρίσσι 335, 80

τοῖς ἔξασιν βασιλείσχοις 200, 28

ἀγώνοις 150, 14. 241, 21. λιμένοις 270, 12. πάντοις 241, 20. ἐντυγχανόντοις 150, 7. 241, 7. ἐπαγγελλόντοις 228, 15. νικησάντοις 305, 13

Adiectiva

θεᾷ Φιλαδέλφῃ 30, 2

τὴν πάτριον δημοκρατίαν 551, 1. τῆς πατρίου χρηστότητος 456, 66. ἐν ἀγορᾷ τελείῃ 150, 3. 241, 13. 305, 1. 345, 5. βουλῆς νομίμου ἀγομένης 629, 6. γενέθλιος (γενέσιος) ἡμέρα *passim*. ὅπως (ἡ νομηνία) περισσότερον τιμηθῇ — καὶ μᾶλλον πᾶσιν γένηται γινώριμος 458, 25. πρὸς δόξαν καὶ μνήμην αἰώνιον 438, 12. αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσω 669, 14. ὑπὲρ τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας 569, 24. ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλοῖς ἡμέραις 493, 49. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης 678, 1. αἰώνιον τιμήν 642, 4

δικαίαια 8, 91

ἐνδοξώτατος 521, 19

Pronomina

αὐτοσαυτὸν 150, 6. αὐτοσαυτῶν 345, 10

εἰς φυλακὴν ἡγνισοῦν 669, 17. ὃ ἂν ποτε τρόπῳ 527, 6. καθ' ὄνδηποτοῦν τρόπον 736, 9. οἰφδεητινιοῦν τρόπῳ 515, 16. οἰφδῆπως τρόπῳ 521, 4

Numeralia

δύο ἐτῶν μέσων γενομένων 458, 77.

ἕως τῶν πετρῶν τῶν δύο 335, 113. —

δυσὶ πόλεσιν 533, 57. 76. τοῖς δυσὶν

ἔθνεσιν 533, 68. 85. ἐν στήλαις λι-

θίνειας δυσὶν 118, 22. τοῖς δυσὶν ὁμῶν

πρέσβεσιν 333, 10. ἐν ἡμέραις δυσὶν

730, 8. ἐν ἀσχοῖς δυσὶ αἰγείοις 629,

52. 62

ἐν μήννεσσι τρίσσι 335, 80

δραχμὰς τέσσαρες 674, 28. 30

τοῖς ἔξασιν βασιλείσχοις 200, 28

δεκατρεῖς 214, 37. δεκατέσσαρες 672, 13.

δεκαεῖς 329, 6. δεκαεπτὰ 484, 11. 21.

δεκαοκτώ 214, 40. 484, 9

τεσσεράκοντα 214, 52. 53

Verborum declinatio

Augmentum et reduplicatio

ἡδυνήθη 339, 11

ἐχομισαμένη 308, 10

ἀνανεοῦτο 90, 35. ἀναχωρήτην 201, 9

ἐπηρωρθωσάμην 669, 46

κατηγγράσατο 339, 11

ἡφηβευκότων 178, 5. ἐφηβευκότων 176, 6

τῶν διοικημένων 5, 26. οἰκοδόμησαν

426, 4. 675, 2. ἀφέθη 435, 9

ἐνεκτιημένοις 338, 18

εἰσχήκατε 223, 7. παρείσχηται 323, 3.

339, 51. παρεισχημένοι 233, 13.

ἐπεισχημένα 764, 25

Praesens et imperfectum

τὰ προσκύροντα 732, 8. τὰ συνκύροντα

52, 1. 92, 5. τῶν συνκυρόντων 55, 20

οὐκ ἀφ' αὐτοῦς καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 20

χρᾶσθαι 214, 19. χρᾶσθωσαν 441, 90

ἀζιῶσαι (*indicativus*) 595, 36. διορθῶσθαι 484, 14. 27

ἡξιοῖν 595, 23

ποιεῖμενοι 150, 6. 241, 5. προκαλεῖμενοι 305, 7

ἵνα τιθῆνται 480, 8
 στείλοντον 2, 6. εἰσάγοντον 2, 11. φέ-
 ροντον 2, 33. φυλάσσοντον 2, 23.
 κατάρθεντον 2, 15. ἐπιμέλεσθον 2, 33.
 προστίθησθον 2, 1. 9
 ἔσχουσιν 315, 59. ἡξίουσιν 751, 4
 ἀνέχουσιν 767, 12.

Futurum activi

πλεύσει 572, 30.

Aoristus activi et medii.

ἐκκαθάραι 483, 199
 γαμήσαντα 391, 8. 392, 10
 εἶπαν 56, 7. 90, 8. 335, 2. εἶπαι 4, 89.
 πρυτάνευσιν εἰπάντων 233, 10
 ἀνένηκαν 223, 4. ἐσένεικη 4, 95. ἐνε-
 κάτω 55, 38. ἀνενεγκάτωσαν 229, 45.
 εἰσενέγκαι (infinitiuus) 218, 165.
 ἐσένεικαί 4, 91. ἀνενέγκας 483, 155.
 διενέγκαντα 438, 7. 439, 7. εἰσενέ-
 γκας 218, 155. προσενέγκαντος 761, 2.
 προσενέγκασθαι 13, 20. 221, 11. 20.
 44. 57. 70. ἐνεγκαμένη 458, 34.
 εἰσενεγκαμένη 458, 33. — ἀνενεγκεῖν
 225, 15. τὸν ἐνεγκόντα 266, 43.

γενάμενος 705, 3

προσευλάμην 383, 46

ἀνέθηκται 25, 3. 214, 7. 524, 3. 587, 12.
 607, 7. 637, 2. 772, 8. ἀνέθηκαμεν
 602, 4

παρέδωκαν 669, 15. — ἔδωκαν 46, 7.
 66, 2. 229, 35. ἀνέδωκαν 335, 48.
 ἀπέδωκαν 56, 53. 223, 3. 231, 10.
 232, 9. 233, 33. 763, 4

Aor. I. II. Futurum I. II passivi.

διελέγθησαν 231, 11. 232, 10. 763, 68. —
 διελέγησαν 12, 8. 319, 11. διελέγεν
 305, 4. διαλεγέντες 751, 4. διαλεγί-
 σονται 229, 25. 26. 265, 8. — κατα-
 λεγθῆναι 56, 26. — τὰς παρθένους
 τὰς ἐπιλεγείσας ὑπὸ τοῦ παιδονόμου
 309, 9

προσταχθέντα 664, 14. — ἡμέραι ἐτά-
 γησαν πέντε 229, 32. ὑπετάγη 168,
 31. 52. 199, 25. ταγεί 735, 12. ὑπο-
 ταγεῖσιν 654, 7. προστακαταταγησομέ-
 νους 56, 27

τῶν ὀρυχθέντων ποταμῶν 54, 23. —
 ὠρύγη 672, 7. 673, 6
 ὅτε ἂν βλάβῃ 218, 93

ἐξελασθῆναι 210, 4. ἐκαθέσθην 201, 5.
 καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 210, 20

Perfectum

παρελήφην 229, 38. ἐνέπερηκαν 697, 8

ἐπέστελκε 228, 13. ἀνέστρεπται 234, 16

ἀγῆγοχε 219, 15. τοῦτων εἰς ἀποκα-
 τάστασιν ἀγῆγοχόντων 267, 12. διεξα-
 γῆγοχώς 329, 19. — διεξαγῆγοχέτα
 244, 6. ἀγείωχεν 493, 23

γεγράφηκεν 229, 100

ἐκτέθεικα 383, 217. ἀνατέθεικεν 90, 11.
 — περὶ τεθεικάμεν 331, 23. συντέθειμαι
 229, 62. συντεθειμένα 229, 71. κατα-
 τεθειμένων 227, 3

ἐφεστηκώς 727, 11. καθεστηκώς 56, 73.
 προσεστηκόσιν 339, 68. προσεστηκός
 735, 19. συνεστηκόσιν 90, 32. — ἐστά-
 ναι 458, 79. ὁ ἐνεστώσ μὴν 458, 73.
 ἐν τῷ ἐνεστώτι μηνί 764, 41. τοῦ
 ἐνεστώτος ἔτους 262, 9. ἐν τῷ ἐν-
 εστώτι ἔτει 194, 14. τὴν βουλὴν τὴν
 ἐνεστώσαν 218, 146. τοὺς ἐνεστώτας
 ἀρχοντας 629, 10. τοὺς ἐνεστώτας
 αἰεὶ στρατηγούς 215, 12. τοῖς ἐνεστώ-
 σιν ἀρχείοις 218, 149. ἐφεστᾶσιν 403,
 14. ἐφεστώτος 614, 5. 615, 5. καθεστα-
 ναι 335, 108. προσεστώτων (?) 351, 6
 βεβηκός 332, 7. μεταβεβηκός 458, 7

τὴν εὐληγεῖται πόλιν 437, 82. ἀναδε-
 δευχόσιν 763, 63

εὐεργετήκοισιν 348, 2. προγεγονόσιν
 767, 20

Barbarae temporum formationes

ἄχρει οὐδ' ἀγάγουσιν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς
 200, 22

ὅτε ἐγεγονέμην βασιλεύς 201, 10
 ἐφύλοντι κήσουσιν μετ' ἐμοῦ 201, 18

Generum verbi vicissitudines

1. Activum et medium

οἱ ἦσαν εἰς τε τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ κατοικοῦντας πολλά κακὰ συντετελεσμένοι 90, 23. οἱ τὴν σύνοδον συνεσταμένοι 111, 25. τὴν ἡμίσειαν πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς καὶ αὐτῶν ἐμερισάμην 199, 4. ἀπελεξάμην ἑμαυτῷ τοὺς τε νέους αὐτῶν καὶ γυναῖκας καὶ πᾶσαν τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς κτῆσιν 199, 17. διαπεμπόμενος 199, 35. τοῦ τὴν Αἴγυπτον καταστραφένου 90, 1. τὰ ἱερὰ καταστήσασθαι 90, 11. πέντε πόλεις — καταλαβόμενος 654, 5. Αὐρήλιος Βησαρίων — παραγγέλλεται πᾶσι τοῖς κεκτημένοις χοίρους 210, 5. ὀρθῶς οὐν καθ' ὑπερβολὴν δόσω 315, 15. παρεστήξεται 90, 39

2. Activum et passivum

ἀναχωρήθην 201, 9

3. Medium et passivum

ἐγενήθη 56, 57. 58. παρεγενέθην 758, 1. παρεγενήθη 70, 28. τὸ γενηθέν 46, 17. ἐπὶ συναγωγῆς τῆς γενηθείσης 737, 2 ἀποκριθῆναι 441, 67

πραγματευθεὶς δὲ καὶ παρὰ Στράτωνι τῷ στρατηγῷ τῆς Χερρονήσου 339, 12 ἐκαθέσθην 201, 5. καθεσθῆναι 201, 20 αὐτός τε ἀντετάξατο πρὸς τοὺς βαρβάρους 765, 16. τοῖς τε Γαλάταις ἀνδρείως ἀντιταχθῆναι 765, 37

τοὺς διαλεξιμένους 229, 21. 22. οἷτινες — διαλεγῆσονται 229, 25. 26

4. Activum, medium, passivum

προνοεῖτωσαν 441, 140. προνοῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἀπάντων 229, 89. ἴν' εἰδῶς — προνοήσῃ 736, 18. προνοῆσαι 458, 64. 595, 12. — προνοούμενος θεραπείας τε καὶ κόσμου πρόποντος 383, 130. ἀνθ' ὧν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπιμελείας προενοήσατο 495, 20. — προενοήθην 383, 39. προενοήθη 90, 20. 326, 16. 339, 31. 77. προνοήθητι 224, 10. προνοηθήτω 339, 104. προνοηθῆναι 168, 19

Deponentium mediorum aoristus passivi passive usurpatus

δεξιωθεῖσαν 513, 14

ἡρέθη, ἡρέθησαν *passim*

ἡτιάθησαν 484, 30

ἐψηφίσθη, τὰ ἐψηφισμένα *passim*

Syntaxis casuum

Nominativus

ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικό 611, 1

Ποπλίου Ἰουεντίου Ἀγαθόπου 660, 4

οἱ δεσπόται τῶν ἄλλων ἐθνῶν, — οὐκ ἀφ' αὐτοῦ καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 19. οἱ γὰρ ἀντίτικοί μου, ἀρπάξω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία αὐτῶν 201, 22

Genetivus

πειθαρχεῖν Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ 12, 11. καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς καθήκει πειθαρχεῖν αὐτῶν 244, 38

Genetivus et dativus confusi

τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ μητροπόλει τῆς Ἀσίας καὶ δις νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν Ἐφεσίων πόλει 496, 5. Ἀθηνᾶ Σωτείρᾳ Νίκῃ καὶ βασιλέως Πτολεμαίου 17, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλείσης Ἀρσινόης — καὶ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ αὐτῶν 87, 1. σὺν τοῖς φίλοις καὶ συναποδήμοις — καὶ υἱοῖς — καὶ κεντορίωσι καὶ τῶν παιδαρίων μου πάντων 196, 11. Γαίου Φλαβίου Φίγλου ταμίαι 583, 4. ἄρχουσι βουλῇ δήμῳ καὶ τῆς κυρίας πατρίδος 595, 4. ὑπηρετήσαντα — Ρουτिलίου Κρισπίνου τοῦ ἡγησαμένου καὶ ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐξ ἐπιλατίωσιν 640, 6 sqq. σὺν κόσμῳ 423, 5

Genetivus et accusativus confusi

ἀρπάξω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία αὐτῶν 201, 22. ἐνίκησα αὐτῶν 201, 6

Dativus

soloece pro ablativo Latinorum usurpatus: ὥπως ἰδίῳ τοῖς νόμοις αἰρέ-

σεσίν τε ὤσιν 442, 9. καθάπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν 455, 8. τοῦ διαμένειν τῷ προσήκοντι καταστήματι τὴν πόλιν 669, 3. — dativus temporis insolite usurpatus: ἀνθυπάτῳ Κορινθίῳ Ταχίτῳ 487, 2. ἐπὶ c. dat. in temporis definitione: ἐπὶ Ῥαμμίῳ Μαρτιάδῳ ἐπάρχῳ Αἰγύπτου 678, 5. — dativus ubi antiquitus praepositiones usitatae erant: ἐπειδὴν κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ (i. e. ὑπὸ τοῦ μισθουμένου) 629, 12, cf. not. 13. ὡς — ὁ ἐνδοξότατος ἐπαρχος τῆς πόλεως ἀνέγαγεν τῇ ἡμετέρᾳ εὐσεβείᾳ (pro πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσεβείαν) 521, 19. ὑπὲρ τῶν ἐκείνοις (i. e. εἰς ἐκείνους) ἀνηκόντων 532, 17. — praepositio eis pro dativo usurpata: ἀποτεισάτω εἰς τὸν θεὸν τὸν Σαββατιστὴν — καὶ τοῖς Σαββατισταῖς καὶ τῇ πόλει καὶ θυνάστῃ 573, 18. καθιερώθη — εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνίκητον Ἥλιον θεὸν Ἀῤῥμον 619, 3

Accusativus verbis quae plerumque intransitiva sunt adiunctus

ἐπολέμησα καὶ ὑπέταξα μάχαις τὰ ὑπογεγραμμένα ἔθνη 199, 2. Γάζῃ ἔθνος ἐπολέμησα 199, 3. Σεσεῖ ἔθνος ἐπολέμησα 199, 16. τούτους πολεμῆσαι 200, 10. ἀνωνευόμενοι ἄρτους σιτίνους 200, 20. ἐπίστευσα τὸν ἕρκον αὐτῶν 201, 8. τοὺς δ' ἐπιθεμένους τοῖς πράγμασιν ἐπεξεληθὼν 219, 7. δικαιοδοτήσαντα τὴν ἐπαρχίαν 448, 4 (cf. II Addenda p. 551). ἐκρεαδύτησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα 764, 54. ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας 484, 26

Structura passivi eiusmodi verborum ἀλλότρια δάνεια παραχωρούμενοι 669, 15. κελεύω μηδὲνα τῇ τῶν δημοσίων προφάσει παραχωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δάνεια 669, 16. — ἐντετεύχτην δὲ καὶ περὶ

τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτελειῶν 669, 26. — πολεμηθείσης τῆς χώρας 748, 8

Numeri

ἀτακτησάντων κατὰ καιρὸν τοῦ ἔθνους τῶν Βουγαιτῶν 200, 6

ὅπως ταῦτα πάντα κύρια ὦσιν 441, 50. ἵνα τούτοις ταῦτα πάντα κύρια ὑπάρχωσιν 441, 93. διδῶσίν τε ἐργασίαν, ἵνα ταῦτα οὕτως γίνωνται 441, 109. τὰ δὲ γινόμενα διάφορα τῶν ζημιῶν (ἐκ τῶν ἐπιτίμων) ἀποδιδοῦσθωσαν ἐκ μηνὸς εἰς μῆνα τοῖς ταμίαις 483, 48. 204.

Articulus omissus

τῇδε ἐξέδραν 101, 5. περὶ τούτου πράγματος οὕτως ἔδοξεν 436, 7. τῇ πόλει καὶ θυνάστῃ 573, 22. *perfrequenter per totum titulum* 383, vide ibi not. 6. 8. 13. 18. 26

Articulus et pronomen relativum

τῆς εἶχεν καλοκάγαθίας 102, 5

ᾧ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ἐλθὼν καὶ νικήσας, ᾧ δὲ διαπεμπόμενος 199, 34. ᾧ μὲν ἐπεσχεύασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσχεύασαν 510, 9

βασιλεὺς Πτολεμαῖος δς καὶ Ἀλέξανδρος 761, 1

Pronomen relativum et interrogativum

καθάπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν 455, 8

Pronomina personalia et reflexiva

τὴν παρέλαβεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ 90, 8. ὁ ἐπαμύνας τῷ πατρὶ αὐτοῦ 90, 10

οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ὅφ' αὐτοὺς στρατιῶται 266, 20. Εὐμένην τὸν Ἀττάλου καὶ τοὺς μεθ' αὐτοῦ 266, 47. Ἀρχηγεὶ καὶ τοῖς ὅφ' αὐτὸν φρουροῖς 266, 56. Πολυλάῳ καὶ τοῖς ἡγεμέσι καὶ τοῖς ἄλλοις στρατιώταις τοῖς ὅφ' αὐτὸν ταττομένοις 266, 58

Coniunctivus pro optativo

διαμείνη τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων 653, 4

Infinitivus

εἰς δύνανμιν εἶναι τὴν αὐτῶν 229, 39.

εἰς δύνανμιν εἶναι τὴν ἐμήν 266, 31. 34

πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἢ Ἄτταλον τελευτῆσαι 435, 14

ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀχθέντα
ἔφθασεν κρείνας ἀπολῦσαι 669, 35.
τὰ προάστια τῆς πόλεως ἔφθασεν —
λαβεῖν 669, 45

Enuntiata relativa

καμήλου δες κενὸς εἰσαχθῇ 629, 89

Coniunctiones temporales et enun-
tiata ab eis pendentia

ἐπεὶ τ' ἂν δὲ συντελεσθῇ τὸ δεδογμένον,
ἐπιγραφέτωσαν 213, 24. τὸ δὲ ἀργύ-
ριον τὸ εἰς τὴν εἰκόνα ἐξελεῖν τοὺς
ἀνατάκτας, ἐπεὶ τ' ἂν καὶ τὰ ἄλλα
χρήματα μερίσωσιν 213, 35

ἕως praepositionis ritu cum genetivo
coniunctum. 1. *de tempore passim*.

2. *de loco*: ἕως Βακτριανῆς 54, 19. 20.

ἕως ψυγμοῦ 176, 10. ἕως ὁρόμου

178, 11. ἕως τῶν Σαβαίων χώρας

199, 29. ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ Αἰσῆ-

που 226, 49. ἕως τῶν πετρῶν τῶν

δύο 335, 113. ἕως τοῦ τάφου 335, 116.

ἕως σταδίων δέκα 483, 32. ἕως τῆς

πέτρας 672, 10. 673, 8

Coniunctiones condicionales et enun-
tiata ab eis pendentia

ἐάν δὲ ὁ δεσπότης μὴ ποιήσῃ 515, 33.

— εἴ γε οἰωδῆπως τρόπῳ παραβα-
θῶσιν οἱ τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσε-
βείας 521, 4. εἰ ῥαθυμήσῃ 521, 15.

— ἐάν πρόνοιαν τῶν κατ' ἔτος διδο-
μένων εἰς τὴν μίσθωσιν δηναρίων
διακοσίων πεντήκοντα ποιήσασθε
595, 13

εἰ μή pro ἀλλά: οὐκ ἀπὸ αὐτοῦ καθ-
εσθῆναι εἰς τὴν σκιάν, εἰ μὴ ὑπὸ
ἡλίου ἔξω 210, 20

Coniunctiones finales et consecutivae
et enuntiata ab eis pendentia

ἵνα pro ὥπως post verba curandi:
ἐπιμελείσθωσαν ἵνα οἱ κύριοι (τάς
δεξαμενάς) στεγνάς παρέχωνται 483,
194. ἐπιμελούμενος ἵν' ὑγιαίνῃς
168, 30. συνεπιμελήθητι οὖν ἵνα γέ-
νηται κατὰ τρόπον 214, 25. ἵνα μὲν
οὖν καὶ εἰς τὸ λοιπὸν τυγχάνῃ πάν-
των τῶν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηκόν-
των, ἡμῖν ἔσται ἐπιμελές 244, 18.
προνοηθῆτω ἵνα ὡς κάλλιστος σταθῇ
339, 105. διδῶσίν τε ἐργασίαν, ἵνα
ταῦτα οὕτως γίνωνται 441, 109. post
verba iubendi: διὸ κελεύω τοῖς κατὰ
νομὸν στρατηγοῖς ἵνα — ταῦτα εἰς
τὴν προτέραν τάξιν ἀποκαταστήσωσιν
669, 49. ὥπως ἡ σύγκλητος τῷ ἄρ-
χοντι τῷ εἰς Ἀσίαν πορευομένῳ ἐν-
τολάς δῶ, ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστρο-
φὴν ποιήσῃ 441, 60. γράμματα
ἀποστείλῃ, ἵνα τοσοῦτον τέλος Στρα-
τονικεῦσιν τελῶσιν 441, 106. Cf.
etiam 266, 13. 441, 62. 93

ἵν' ἐάν τι παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμέ-
νον ἢ πεπραγμένον ᾗ, τοῦτο διορθώ-
σομαι 665, 37

ἵνα τοῦ τὰ ὕλα συντελεσθῇ τὴν τα-
χίστην 5, 15

ὥστε ἡ δημοκρατία κατασταθῇ 218, 160

Ordo verborum

ἐν τῇ ὑπ' ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθείσῃ 736,
20. τοῖς παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευ-
ταῖς ἐλθοῦσιν 771, 16

X.

Index locorum ubi monumenta inventa sunt.

Asterisco notantur lapides qui iam antiquitus aliunde translati videntur.

- Abila (*Nebi-Abel*): dedicatio templi 606
- Abydus Aegypti: titulus memorialis 757. proscynemata 758. 759
- Abydus Hellesponti: edictum de vectigalibus 521
- Acmonia: monumentum honorarium imperatorum 482
- Acoris Aegypti (*Tehneh*): dedicatio Isidi 94. dedicatio Ammoni et Sucho 772
- Acraba Syriae (*Agrabā*): dedicatio arae et porticus 423. terminus 769
- Adulis: monumentum Ptolemaei Euergetae 54. monumentum regis Axomitarum 199
- Aegae Aeolidis (*Nimrud-Kalessi*): dedicatio Apollini Chresterio 450
- Aegina: populiscitum de Cleonis Pergameni honoribus 329
- Aegypti loca incerta: edictum Lusii Getae praefecti 664. praescripta decreti sacerdotum Aegyptiorum 739. tituli dedicatorii 28. 53. 64. 92. 95. 132. 655. 704. 706. 724. 732. 741. statuarum subscriptiones 19. 31. 86. 100. 111. 743. inscriptio oratorii Iudaeorum 129. titulus sepulchralis 697
- Aezani (*Tschavdere-hissar*): epistula Neronis Caesaris ad Menophilum 475. epistula Avidii Quietii proconsulis ad Aezanitas 502. litterae de Euryclis Aezanitae rebus 504. 505. 506. 507. titulus honorarius 511
- Alabanda Cariae: dedicatio Augusto 457
- Alexandria Aegypti: tituli dedicatorii 21. 32. 65. 83. 656. 705. 711. 729. 733. 742. monumenta honoraria 77. 82. 169. 195. 699. 709. 712. 713. 715. 718. 725. 731. tituli sepulchrales 36. 37
- Amasia: dedicatio pro rege Pharnace 365
- Amastris: monumentum honorarium Ulpii Arabiani 601
- Amblada: epistula Attali II regis ad Ambladenses 751
- Amida (*Diarbekir*): titulus Theodori ducis 653
- Amisus (*Samsun*) et vicinia: iusiurandum Paphlagonum 532
- Amyzon Cariae (*Mazyn-Kalessi*): epistula Antiochi regis 217. monumentum honorarium Idriei et Zeuxidis 235
- Ancyra Galatiae: index munificentiarum 533. monumenta honoraria 542. 543. 544. 545. 547. 548. 549
- Antaeopolis (*Kau-el-Kebir*): dedicatio Antaeo 109
- Antinopolis (*Schéch-Abâde*): titulus de via Hadriana munita 701. dedicatio Antinoo 700. monumentum honorarium imperatorum 723
- Antiochia ad Daphnen: epistula Antiochi III Magni 244
- Antium: donum a Mithridate Eupatore sodalitati Eupatoristarum oblatum 367*
- **Anz* Syriae: dedicatio deo Dusari 770
- Apamea Cibotus (*Dinair*): decretum de fastis provincialibus Asiae 458. titulus honorarius 490
- Aphrodisias Cariae: epistolae M. Antonii et Caesaris Augusti 453. 454. 455. litterae Euryclis curatoris ad Aphrodisiensens 509. monumentum honorarium Iulii Philippi 500

- Apollonis Phrygiae: titulus dedicato-
rius 314
- Apollonopolis magna (*Edfü*): dedica-
tio deo Arbacti sive Hieraci 52
(cf. II addenda p. 540). dedicatio
Isidi aliisque diis 717
- Apollonopolis parva (*Kus*): dedicatio
deo Aroëri 167
- Aptera Cretae (*Palaeokastro*): popu-
liscitum de honoribus regis Attali
270. regis Prusiae 341
- Aradus Phoenices: titulus honorarius
C. Plinii 586
- Aragueni (*Iapuldschan*): petitio ara-
torum 519
- Aresli* Phrygiae: senatusconsultum
436
- Arsamia Commagenes (*Gerger*): effi-
gies regis Sami 402. monumen-
tum sepulcrale Antiochi 766
- Arsinoë Aegypti inferioris: dedicatio
deo Petesucho 187
- Arsinoë Cypri (*Polis tu Chrysochou*):
monumentum honorarium Theodori
Seleuci f. 155
- Arycanda Lyciae: petitio contra Chri-
stianos 569
- Athenae: populiscita honoraria 117.
118. 771. decretum Panhellenum
de Magnetibus ad Maeandrum 503.
decretum technitarum Dionysiacor-
um de Ariarathis Cappadocis hono-
ribus 352. statuarum subscriptiones
aliaque monumenta honoraria 197.
347. 354. 355. 356. 357. 360. 362. 363.
376. 408. 414. 428. 587. 603. dedi-
catio 318. monumentum sepulcrale
Philopappi 409—413.
- Athribis (*Benchä*): tituli oratorii Iu-
daeorum 96. 101. decretum de
asylia delubri 761. tetrapylon Va-
lensis Augusti 722
- Attalia Pamphyliæ (*Adalia*): titulus
honorarius 567
- Axomis (*Aksûm*): monumentum Ai-
zanae regis Axomitaram 200
- Babylon: dedicatio Antiocho Epiphani
253. monumentum honorarium
strategi 254
- Bacchi insula (*Essehel*): dedicatio
Chnubidi aliisque deis 130
- Baetocaece Syriae (*Hurn Suleiman*):
epistula Antiochi regis 262
- Bagistanus mons (*Bisitûn*): monu-
mentum Gotarzis Parthi 431
- Bargylia: monumentum Alexandri
magni 3
- Berytus (*Beirût*) et vicinia: dedica-
tiones deo Balmarcodi 589. 590
- Bizya Thraciae: dedicatio pro salute
Rhoemetalcae et Pythodoridae 378
- Boniteni Iovis delubrum (*Meireh*):
dedicatio Iovi 531
- Bostra Arabiae: tituli dedicatorii 626.
627
- Busiris nomi Letopolitae: decretum
de honoribus praefecti 666
- Byblus Phoenices: honores Zenobiae
et Vaballathi 647
- Cadyanda Lyciae: monumenta hono-
raria 563. 571
- Cairo*: monumentum honorarium
Ptolemaei VIII 128
- Calaura (*Poro*): mon. hon. Eumenis II
297
- Calymna: populiscitum de honoribus
Menelai Rhodii 243
- Canatha Syriae (*Qanawât*): edictum
regis Agrippae 424
- Canopus: dedicatio templi 60
- Canygelis Ciliciae: decretum de men-
suris 579
- Caranis nomi Arsinoitae (*Kom-
Ushîm*): dedicationes 667. 671. 710
- Castollus (*Bebeklii*): decretum paga-
norum 488
- Chalcis Euboeae: populiscitum de
Aristonis Solensis honoribus 760
- Chytri Cypri: titulus honorarius 160
- Cibyra (*Chorxum*): foedus inter Ro-
manos et Cibiratas 762. epistulae
Antiochi regis et Anaximbroti stra-

- tegi 224. monumentum honorarium 495
- Cilicia: decretum Sabbatarum 573
- Citium Cypri (*Larnaka*): Ti. Claudii Iunci proconsulis edictum 584. monumenta honoraria 20. 113. 134
- Cius (*Ghemlek*): statua Prusiae regis 340
- Clazomenae: populiscitum de honoribus Antiochi regis 222
- Cnidus: statua Sosibii Alexandrini 79
- Comana Cappadociae (*Shahr*): tituli honorarii 358. 364
- Commagenes summum iugum (*Nemrud Dag*): tituli monumenti sepulchralis Antiochi regis 383—401. collis *Kara-Kusch* inter Melitenen et Samosata: sepulcrum Isiadis reginae 403
- Coptus (*Kuft*): laterculus vectigalium 674. tituli dedicatorii 69. 639. 696
- Cos: populiscitum de honoribus Caphisophontis 42. Bacchonis nesiarchi 43. tituli honorarii 141. 192. 416
- Curium Cypri: monumentum honorarium Ptolemaei Eupatoris 124
- Cusi (*el-Kursijeh*) Aegypti: dedicatio deis pro regis salute 734
- Cyme Aeolidis: plebiscitum 7. dedicatio Apollini Chresterio 312
- Cyprus: dedicatio Minervae 17. Sarapidi 63. tituli honorarii 34. 123. 152. 153
- Cyrenae: populiscitum de honoribus Phai Cyrenensis 767. monumentum honorarium Ptolemaei regis 22
- Cysis (*Douch-el-Qalah*): dedicatio 677
- Cyzicus: index donorum a Philetaero Attali f. Cyzicenis oblatores 748
- Deir-el-Leben* Auranitidis: inscriptio aedificii 619
- Deir-esch-Scha'ir* Syriae: inscr. aedificii 422
- Delphi: decretum Amphictionum 234. populiscita Delphorum 66. 150. 228. 241. 305. 345. titulus monumenti honorarii 68
- Delos: populiscita Deliorum 40. 116. dedicationes 170. 173. 251. 342. 368. 369. 370. 591. statuarum subscriptiones similesque tituli honorarii 25. 67. 104. 133. 135. 136. 140. 171. 216. 239. 247. 249. 250. 255. 256. 258. 259. 260. 261. 343. 344. 346. 350. 353. 366. 371. 372. 373. 374. 417. 430. 447
- Der'at* Auranitidis: aedificatio moenium 614. dedicatio 615
- Didyma (v. etiam Miletus): Seleuci Callinici epistola ad Milesios 227. donatio reginae Laodices 225. donationes regum Seleuci et Antiochi 214. populiscitum Milesiorum de honoribus Antiochi 213. laterculus prophetarum Apollinis Didymeis 193. statuarum subscriptiones alique tituli honorarii 35. 226. 472. 473. 745
- Dorylaeum (*Eski-Schehir*): decretum de fastis provincialibus Asiae 458. dedicatio imperatori 479. titulus honorarius 476
- Dumér*: dedicatio pro salute imperatoris 628
- Dyme (*Kato Achaia*): statua Antiochi Epiphanis 252
- Eitha Syriae (*El-Hit*): dedicatio 421
- Elaea Aeolidis: populiscitum de Attali III honoribus 332
- El-'Afine* Auranitidis: inscriptio aquaeductus 618
- Eldesch* Phrygiae: dedicatio 550
- Eleusis: titulus honorarius 596
- El-Malikije* Auranitidis: titulus sepulchralis 616
- Emesa (*Homs*): titulus sepulchralis Samsigerami 604
- Ephesus: populiscita Ephesiorum 9. 10. 493. epistula regis Antiochi ad Ephesios 242. litterae divorum fratrum ad Euryclem 508. titulus theatri restituti et exornati 510.

- dedicationes 480. 481. 496. 523.
 tituli monumentorum honorario-
 rum 405. 429. 512. 518. 534. 768
 Eresus: decreta de tyrannis 8
 Eriza (*Karayuk-Bazar*): monumentum
 honorarium 238
 Erythrae: epistula Antiochi regis ad
 Erythraeos 223
 Euhemeria nomi Arsinoitae (*Kasr-
 el-Banat*): decretum de delubro
 consecrando 736
 Eumenia: decretum de fastis provin-
 cialibus Asiae 458

 Fons felicissimus Traianus Dacicus
 (*Dschebel-Fateereh*): dedicatio tem-
 pli 678

 Gasimma (*Dschasim*) Auranitidis:
 monumentum honorarium Flavii
 Boni 613
 Gerasa (*Dscherasch*): aedificatio moe-
 nium 621. dedicatio propylaei et
 porticus 625. aedificatio templi 622.
 dedicationes 620. 623. statua Ha-
 driani Augusti 624
 Ghaxi regionis Delta prope Nilum
 Rosettanum: monumentum Ptole-
 maei Philometoris 106
 Ghedis Phrygiae: Chromii herois si-
 mulacrum 446

 Hadrianopolis: dedicatio divo Nervae
 539
 Halicarnassus: decretum de stoa ex-
 struenda 46. dedicatio aedificii 525.
 statua Ptolemaei I 16
 Hammamat inter Copton et Rubrum
 mare: proscynemata praefecti me-
 tallorum et operarum 660
 Helbon Syriae (*Halbûn*): dedicatio 420
 Heliopolis (*Baalbek*): inscriptio aedi-
 ficii 605
 Heraclea ad Latmum: laterculus ste-
 phanephororum 459. inscriptio ho-
 rologii 24

 Hermupolis magna (*Aschmunein*):
 dedicatio delubri 182
 Hesseh prope Philas: monumentum
 honorarium Ptolemaei Philometoris
 121
 Hierapolis: populiscitum de Apolloni-
 dis reginae honoribus 308. de
 paraphylacibus 527
 Hierocaesarea: Litterae regis de sa-
 cris deae Syriae 333
 Hieropolis Ciliciae (*Budrun-Kalessi*):
 monumenta Tarcondimoti reguli et
 familiae eius 752. 753. 754
 Hierosolyma et vicinia: inscriptio
 carcerum in templo 598. ossuarium
 Nicanoris 599. miliarium 600
 Hypaepa: decretum de honoribus
 Theophronis 470.

 Ialowadj-Sofalar: colonia Antiochen-
 sium Pisidiae honoribus afficitur a
 colonia Lystrensium 536
 Iasus: populiscitum de honoribus
 regis Antiochi 237. monumentum
 honorarium Iuliani imperatoris 520
 Iberia: moenia ab imperatore extracta
 379
 Ilium: lex de tyrannis 218. populiscita
 Iliensium de honoribus Seleuci I
 212. Antiochi I 219. medici regii
 220. ducis Poemanenorum 443.
 pactum inter civitates foederatas
 de feriis Minervae 444. epistulae
 Antiochi regis et Meleagri 221. mo-
 numentum honorarium L. Iulii
 Caesaris 440
 Iope Palaestinae (*Iâfâ*): titulus se-
 pulchralis 602
 Ios: populiscitum de servis fugitivis
 773
 Isaura: monumentum honorarium C.
 Etrilii Regilli 576
 Itanus Cretae (*Erimopoli*): populisci-
 tum de Patrocli Macedonis praefecti
 classis honoribus 45. mon. hono-
 rarium Philotae Epidamnii 119

- Lagina Cariae: senatusconsultum 441
 Laodicea ad mare (*Latakiah*): monumentum honorarium Iuliae Berenices 263
 Lapethus Cypri: dedicatio Tiberio Caesari 583
 Lebaba (*Deir-Ali*): synagoga Marcionistarum 608
 Lesbus: monumentum honorarium Adobogionae 348 (v. etiam Eresus, Methymna, Mytilene)
 Lissa Lyciae: populiscita 57. 58. 727
 Livorno: titulus honorarius 99*
 Lycosura Arcadiae: dedicatio 407
 Lydae Lyciae (*Sourelah*): monumentum honorarium Mettii Modesti 562
 Magdola nomi Arsinoitae (*Medinet-en-Nahash*): dedicatio 740
 Magnesia ad Maeandrum: Antiochi Magni epistula 231. Antiochi, Antiochi Magni f., epistula 232. Attali I epistula 282. Antiochensium Persidis populiscitum honorarium 233. incertae civitatis decretum de Magnetibus 319. tituli honorarii 361. 485.
 Magnesia ad Sipylum: titulus honorarius 460
 Memphis: decretum civitatis et militum de Dorionis honoribus 737
 Menuthis (*Abukir*): dedicatio 18
 Methana Peloponnesi: dedicatio 115
 Methymna: decretum de honoribus Ptolemaei Philopatoris 78
 Miletus (v. etiam s. Didyma): epistula Eumenis II regis ad commune Ionum 763. monumenta honoraria 494. 744. 755. 756
 Mosteni Phrygiae: monumentum Ti. Caesaris 471
 Mylasa: lex de collybo 515. monumentum iudicum peregre accitorum 487
 Myra Lyciae: populiscitum de navigatione 572
 Mytilene: populiscitum de exulibus restituendis 2. de Caesaris Augusti honoribus 456. titulus honorarius 467
 Nacrasa (*Bakir*): populiscitum de honoribus Apollonii Meleagri f. 268
 Namarria (*Numr*) Auranitidis: terminus 612
 Naucratis: titulus honorarius 120
 Neapolis Campaniae: monumentum honorarium Arsinoës 14*
 Nela Syriae (*El Muschennef*): dedicatio pro salute et reditu regis Agrippae 415
 Nemi (delubrum Dianae Nemorensis): titulus honorarius Salluvii Nasonis 445
 Nesus (*Moschonisi*): populiscitum de honoribus Thersippi 4
 Notium: theoria Amisenorum 530
 Oasis Thebais: edicta praefecti Aegypti 665. 669. dedicatio 702
 Oenoanda: dedicatio Caesari 555. tituli honorarii 558. 565. 566
 Olympia: statuarum subscriptiones 26. 27. 359. 439. 498
 Ombus: dedicatio deo Aroëri 114. aedificatio sacelli 675
 Orchomenus Boeotiae: populiscitum honorarium 316
 Oropus: populiscitum de honoribus Ptolemaei IV Philopatoris et uxoris 81
 Palmyra: lex de vectigalibus 629. dedicationes 588. 631. 634. 637. 649. statuarum subscriptiones allique tituli honorarii 632. 633. 635. 638. 640. 641. 643. 644. 645. 646. 648. 650. 651. tituli sepulcrales 630. 636. 642
 Panium ad Hellespontum: dedicatio pro salute regis Eumenis 301. tituli honorarii Eumenis et Attali 302. 303. 304
 Paphus Cypri cum delubro Veneris Paphiae: epistula Antiochi VIII

- regis ad Ptolemaeum Alexandrum 257. dedicationes Veneri Paphiae 93. 306. 585. statuarum subscriptiones 39. 84. 105. 126. 127. 145. 146. 147. 148. 149. 156. 157. 158. 159. 162. 163. 164. 165. 166. 172. 174. 181. 307. 581. 582
- Parembolē Thebaidis: dedicatio Isidi 107. proscynema 209
- Patara Lyciae: titulus honorarius Mettī Rufi 561
- Pergamum: populiscita Pergamenorum 265. 299. 323. 338. 764. lex de astynomorum officio 483. lex de mensa argentaria 484. decretum Atheniensium de honoribus Eumenis regis 248. pactum inter Sardonios et Ephesios 437. senatus consultum de Pergamenis 435. pactum inter Eumenem Philetaeri f. et milites mercennarios 266. epistula Eumenis Philetaeri f. ad Pergamēnos 267. litterae regum Attali II et III ad Athenaeum 331. Mytilenaeorum et Pitanaeorum controversia de finibus 335. dedicationes propter victorias regum Attali I 269. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 281. 283. 284. 285. 286. 287. 288. Attali II 298. 327. 328. dedicationes aliae 300. 336. tituli honorarii regum cum familiis 240. 280. 289. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 307. 313. hominum nobilium Graecorum 236. 290. 322. 324. 334. 337. 513. Romanorum 449. 451. 452. 461. 462. 464. 465. 466. 468. 474. 486. 492. chronica Pergamenorum 264
- Persepolis (*Naksch-i-Rustam*): tituli regum Sasanidarum 432. 433. 434
- Pessinus (*Balahissar*): epistulae regum Pergamenorum ad Attin sacerdotem 315. tituli honorarii 537. 540. 541
- Phaena (*Misema*): epistula Iulii Saturnini ad Phaenios 609
- Philadelphia: dedicatio 526
- Philae: preces sacerdotum et responsa regis 137. 138. 139. dedicationes Isidi aliisque deis 61. 62. 87. 98. 142. proscynemata 180. 184. 185. 186. 188. 189. 190. 191. 196. 695. monumenta honoraria imperatorum 657. 670. 719. monumentum trilingue C. Cornelii Galli praefecti Aegypti 654
- Phocaea: titulus honorarius 459
- Poemanenum (*Eski Manias*): titulus honorarius 438
- Pompei Campaniae: dedicatio Iovi Phrygio 658*
- Pompeïopolis (*Tasch-Köprü*): titulus honorarius 546
- Priene: populiscitum de honoribus Lysimachi regis 11. Larichi ducis 215. de rebus Orophernis Cappadocis 351. de honoribus Sotae Priensis 765. decretum de fastis provincialibus Asiae 458. epistula regis Alexandri 1. regis Lysimachi 12
- Prusias ad Hypium (*Üsküb-Kassaba*): titulus honorarius 528
- Pselchis (*Dakkeh*): dedicatio Mercurio Paotpnuphidi 131. proscynemata 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208
- Pseudocorasium Ciliciae: Flavius Uranius restituit Corasium 580
- Ptolemais Cyrenaicae: tituli honorarii regum 33. 124
- Ptolemais Euergetis nomi Arsinoitae (*Illahûn*): monumentum honorarium Neronis Caesaris 688
- Ptolemais Thebaidis (*Menshijeh*): populiscita Ptolemaeensium 47. 48. 49. 728. decreta technitarum Dionysiacorum 50. 51. dedicationes 103. 703
- Purukh: titulus honorarius Iulii Patruini 652
- Puteoli: litterae de Tyrriorum statione Puteolana 595. deus peregre advectus 594. dedicatio civitatis Cibratarum 497* -

Qala'at Fagra in monte Libano: dedicatio Iovi Heliopolitano 597

Qatana prope Damascus: dedicatio pro imperatore 611

Rama Syriae: monumentum honorarium 617

Redesijeh Thebaidis: monumentum honorarium Arsinoës 30. dedicationes Pani Euhodo 38. 70. 71. 72. alii deo 73. 74

Rhodus: monumentum honorarium regis 76

Roma: dedicationes Iovi Capitolino 381. 551. aliis deis 375. 577. tituli sepulcrales regum orientalium 380. 381. monumentum honorarium L. Iulii Vestini 679

Rosetta (*Raschid*): decretum sacerdotum de honoribus Ptolemaei V Epiphanis 90

Salamis Cypri: tituli honorarii 75. 108. 143. 154

Samosata Commagenes: monumentum regis Antiochi 404

Samothrace: dedicationes templorum 15. 23

Samus: epistula Lysimachi regis 13. populiscitum Samiorum de honoribus Stratonis 41. dedicatio pro salute regis 29. titulus honorarius C. Vibii Postumi 469

Sannemein Auranitidis: aedificatio 426

Scepsis (*Kurschunlu-tepe*): Antigoni epistula ad Scepsios 5. populiscitum Scepsiorum 6

Schedia Aegypti inferioris: duorum Nili brachiorum alvei purgati 672. 673. delubrum a militibus dedicatum 738. oratorium Iudaeorum 726

Sebastopolis (*Sulu Serai*): titulus honorarius Antonii Rufi 529

Seia Syriae (*Si'a*): dedicatio regi Herodi 415. dedicatio pro salute regis Agrippae 419

Seleucia Pieriae: sacerdotum laterculus 245

Sestus: populiscitum Sestiorum de honoribus Menae gymnasiarchi 339. dedicatio deis Samothracibus 88

Sidon Phoenices: dedicatio Cauniorum Sidone consistentium 592

Silsilis: proscynema 676

Siphnus: populiscitum Siphniorum de honoribus Perigenis nauarchi 730

Smyrna: pactum inter Smyrnaeos et incolas Magnesiae Sipylenae 229. aquae Traianae inscriptiones 477. 478. monumentum honorarium Zenonis regis 377. Lolliani Hediani 514

Socnopaei insula (*Dime*): tituli dedicatori 175. 176. 177. 178. 179

Soli (Pompeiopolis) Ciliciae: dedicatio Mercurio et Herculi 230

Sûr: dedicatio regi Agrippae 425

Susa: titulus honorarius strategii Susianae 747

Syene (*Assuân*): litterae sacerdotum et regis reginaeque 168*. monumentum honorarium Ptolemaei VI Philometoris 122

Syme insula: titulus vilici publicanorum 522*

Tabae (*Davas*): senatusconsultum 442

Talmis (*Kalabschek*): monumentum regis Silco 201. Besarionis strategii edictum 210

Tanagra: populiscitum de honoribus Sosibii Alexandrini 80

Tanis: decretum sacerdotum Aegyptiorum de honoribus Ptolemaei III Euergetae 56

Tapisiris: dedicatio Osiridi 97

Tarsus Ciliciae: dedicatio Tarsensium pro salute imperatoris 578

Telmessus (*Makri*): populiscitum de honoribus Ptolemaei Lysimachi f. 55

Tenedus: monumentum honorarium 317

Tentyra (*Denderah*): dedicatio templi

659. 661. dedicatio imaginis Claudii Augusti 663
- Tenus: monumentum honorarium P. Quinctilii Vari 463
- Teos (*Sevrihissar*): populiscitum de honoribus Apollonidis reginae 309. decreta Attalistarum 325. 326. recensensus regum Seleucidarum 246
- Termessus Pisidiae: monumentum Terentii Marciani praesidis provinciae 565
- Thebae Aegyptiae et vicinia: decretum sacerdotum dei Amonrasonther 194. dedicationes 85. 88. tituli incisi in Memnonis statua 662. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 687. in syringibus 408. 686. 688. 690. 691. 692. 693. 694. 720. 721. titulus sepulchralis 698
- Thera: populiscitum de honoribus Patrocli Macedonis nauarchi 44. epistula regis Ptolemaei ad Apollonium 59. decretum Bacchistarum 735. dedicationes 102. 110. 112
- Thespieae (*Erimokastro*): dedicationes Philetaeri Attali f. 310. 311. 749. Philetaeri Eumenis f. 750
- Thyatira et vicinia: dedicationes 211. 330. monumenta honoraria 516. 517. 524
- Tlos Lyciae: populiscitum 557. tituli honorarii 556. 557. 560. 568.
- Tralles: monumenta honoraria Iulii Philippi 499. 501
- Trapezopolis Phrygiae: titulus honorarius 492
- Tymbrianassus (*Deuer* ad lacum Buldurensem): terminus 538
- Tyrus Phoenices: monumentum honorarium T. Furii Victorini 707
- Ulu Borlu*: titulus honorarius magistratus Romani 535
- Wadi Barada* montis Antilibani: dedicatio arae 607
- Xanthus Lyciae et vicinia: Antiochus III Magnus Xanthlorum urbem deis consecrat 746. monumenta rerum ab Aechmone Xanthio gestarum 552. 553. 554. dedicatio Dianae 91. Neptuno 570. titulus honorarius regis Ptolemaei Iubae filii 198. C. Iulii Saturnini praesidis provinciae 559
- Xoïs Aegypti (*Sakha*): dedicatio pro salute imperatoris 708
- Zorava Syriae: dedicatio ecclesiae S. Georgii 610

XI. Comparatio numerorum.

American Journal of archaeology.

A. J.	I. O.	A. J.	I. O.
I 1885 p. 22 n. 6	36	II 1886 p. 149 n. I	85
p. 23 n. 9	37	p. 151 n. II	89
p. 79	120	X 1895 p. 334	121
p. 146 n. V	482	Ser. II P. III 1899 p. 244	64
II 1886 p. 128 n. X	538		

Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen aus Oesterreich.

Mith.	I. O.	Mith.	I. O.
VII 1883 p. 135 n. 69	243	IX 1885 p. 123 not.	549
VIII 1884 p. 95	315	XVI 1893 p. 93	569
p. 180 n. 1	612	XVII 1894 p. 1	574
p. 181 n. 3	613	XIX 1896 p. 127	525
p. 189 n. 27	426	p. 149 n. 2	565
IX 1885 p. 118 n. 75	543		

Archiv für Papyrusforschung.

Arch.	I. O.	Arch.	I. O.	Arch.	I. O.
I p. 200 n. 1	19	II p. 435 n. 29	671	II p. 549 n. 30	734
p. 200 n. 2	28	p. 436 n. 31	672	p. 550 n. 31	735
p. 202 n. 4	48	p. 437 n. 34	673	p. 551 n. 33	739
p. 203 n. 5	34	p. 437 n. 35	675	p. 552 n. 35	723
p. 203 n. 10	64	p. 437 n. 37	674	p. 554 n. 37	738
p. 203 n. 11	49	p. 439 n. 43	676	p. 555 n. 38	736
p. 204 n. 12	47	p. 441 n. 53	703	p. 558 n. 40	741
p. 204 n. 13	59	p. 443 n. 61	705	p. 559 n. 41	742
p. 205 n. 14	61	p. 446 n. 70	708	p. 562 n. 99	711
p. 205 n. 17	62	p. 447 n. 73	710	p. 563 n. 105	696
p. 205 n. 18	86	p. 451 n. 92	718	p. 564 n. 114	716
p. 206 n. 18 ^a	95	p. 451 n. 93	719	p. 566 n. 127	712
p. 206 n. 19	102	p. 452 n. 95	723	p. 567 n. 130	713
p. 207 n. 21	182	p. 452 n. 96	722	p. 571 n. 151	707
p. 208 n. 22	193	p. 539 n. 5	724	III p. 126 n. 1	725
II p. 428 n. 1	654	p. 539 n. 8	728	p. 127 n. 3	732
p. 429 n. 3	655	p. 541 n. 15	726	p. 128 n. 6	737
p. 433 n. 21	664	p. 542 n. 16	727	p. 130 n. 7	740
p. 434 n. 23	667	p. 544 n. 22	729	p. 131 n. 13	743
p. 434 n. 24	668	p. 545 n. 23	730		
p. 435 n. 28	670	p. 548 n. 27	731		

Greek inscriptions in the British Museum.

Br. Mus.			I. O.	Br. Mus.			I. O.
II	p. 152	n. CCCLXXXIII	63	III, 2	p. 96	n. CCCCLIII	10
	p. 152	n. CCCLXXXV	166		p. 149	n. CCCLXXXV	242
	p. 153	n. CCCLXXXVI	134		p. 167	n. DIII	496
	p. 8	n. CCCC	1		p. 187	n. DXXXVII	429
	p. 9	n. CCCCCI	11		p. 198	n. DLVIII	534
III, 1	p. 10	n. CCCCH	12	IV, 1	p. 201	n. DLXIV	523
	p. 29	n. CCCCXV	215		p. 25	n. DCCCXIX	79
	p. 44	n. CCCCXXIV	351		p. 72	n. DCCCXC VII	46
	p. 61	n. CCCCXLII	237		p. 81	n. DCCCXVI	16
	p. 96	n. CCCCLII	9		p. 90	n. DCCCXXI	193

Bulletin de correspondance Hellénique.

Bull.			I. O.	Bull.			I. O.
I 1877	p. 86	n. 28	369	VII 1883	p. 346	n. 6	258
	p. 106		461		p. 347	n. 7	353
	p. 285	n. VII	247		p. 349	n. 8	430
	p. 288	n. 66	214		p. 353	n. 9	371
	p. 377		656		p. 355	n. 9	372
II 1878	p. 398	n. 4	136		p. 358	n. 10	374
	p. 593	n. 1	495		p. 361	n. 11	373
III 1879	p. 360	n. 1	239	VIII 1884	p. 465	n. 1	591
	p. 362	n. 2	249		p. 103		370
	p. 363	n. 3	250		p. 105		259. 260
	p. 365	n. 5	417		p. 106		261
	p. 368	n. 9	68		p. 107		135
	p. 424	n. 2	341	IX 1885	p. 158		310
	p. 425		270		p. 467	n. 2	469
	p. 470	n. II	104		p. 131	n. 1	51
	p. 188	n. 3	343		p. 140	n. 2	50
	p. 210	n. 1	216		p. 141	n. 3	103
IV 1880	p. 217	n. 10	256		p. 146	n. 7	18
	p. 218	n. 11	255		p. 146	n. 8	77
	p. 222	n. 15	344		p. 324		224
	p. 223	n. 17	144		p. 387	n. I	222
	p. 321	n. I	40		p. 405	n. 16	311
	p. 400		16	X 1886	p. 433		576
	p. 433	n. 21	78		p. 437		441
	p. 520	n. I	252		p. 48	n. 8	563
	p. 227	n. 15	192		p. 51	n. 9	571
	p. 383	n. 4	305		p. 148	n. 1	567
VI 1882	p. 477	n. 1	41		p. 217	n. 2	558
	p. 332	n. 28	251		p. 219	n. 3	566
	p. 337	n. 39	342		p. 224	n. 7	565
	p. 341	n. 52	170		p. 267	n. 5	522
	p. 343	n. 57	368		p. 292		450
VII 1883	p. 439		629		p. 404	n. 8	516
	p. 5	n. 1	67		p. 416	n. 26	517
	p. 16	n. 3	549		p. 456		499
	p. 127	n. 1	364	XI 1887	p. 81	n. 2	333
	p. 282	n. 2	578		p. 85	n. 5	314

Bull.			I. O.	Bull.			I. O.
XI 1887	p. 89	n. 9	471	XVIII 1894	p. 227	n. I	228
	p. 249	n. 2	140		p. 235	n. II	234
	p. 253	n. 4	173		p. 248	n. III	150
	p. 265	n. 27	447		p. 254	n. IV	345
XIII 1889	p. 35	n. 2	520		p. 317	n. 24	358
	p. 179		96		p. 545		515
			101	XIX 1895	p. 303		611
	p. 190	n. 16	115		p. 523		663
	p. 230	n. 1	116		p. 540		352
	p. 312	n. 20	531	XX 1896	p. 167	n. I	675
	p. 503		442		p. 169	n. II	674
	p. 523		224		p. 177		182
XIV 1890	p. 162	n. 1	55		p. 358	n. 7	34
	p. 587		230		p. 398		28
	p. 621	n. 21	487		p. 398		703
XV 1891	p. 120		67		p. 523		515
	p. 347		118		p. 584		66
	p. 349		117	XXI 1897	p. 187	n. I	49
	p. 556	n. 38	238		p. 189	n. III	48
XVII 1893	p. 34		489	XXII 1898	p. 368	n. 6	459
	p. 306	n. 5	490	XXIII 1899	p. 292	n. 6	564
	p. 315	n. 9	458	XXIV 1900	p. 165	n. 8	301
	p. 402	n. 8	492		p. 238	n. 1	119
	p. 542	n. 22	340	XXV 1901	p. 9	n. 144	539
XVIII 1894	p. 12	n. 12	485	XXVI 1902	p. 155	n. 5	750
	p. 147	n. 1	176		p. 156	n. 6	749
	p. 148	n. 2	178	XXVII 1903	p. 343	n. I	772
	p. 148	n. 3	52		p. 394		773
	p. 216	n. 3	530	XXIX 1905	p. 179		771

R. Cagnat Inscriptiones Graecae ad res Romanas
pertinentes.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
I, 61	551	III, 148	539	III, 316	535	III, 608	570
I, 76	577	III, 151	563	III, 335	538	III, 616	559
I, 121	575	III, 157	533	III, 434	556	III, 620	554
I, 136	679	III, 173	544	III, 482	555	III, 668	561
I, 154	714	III, 174	543	III, 486	558	III, 778	567
I, 401	445	III, 179	549	III, 488	565	III, 864	579
I, 418	497	III, 180	548	III, 499	566	III, 880	578
I, 420	594	III, 190	545	III, 508	601		752
I, 421	595	III, 194	542	III, 515	571	III, 901	753
I, 458	658	III, 225	541	III, 547	557		754
III, 63	528	III, 226	537	III, 551	560	III, 933	583
III, 90	531	III, 230	540	III, 556	568	III, 939	581
III, 115	529	III, 240	550	III, 563	556	III, 962	585
III, 132	652	III, 290	576	III, 607 A	553	III, 979	584
III, 135	546	III, 302	536	III, 607 B	552	III, 994	582
III, 137	532						

P. Cauer Delectus Inscriptionum Graecarum ed. 2.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
130	270	365	80	430	8
299	316	428	2	433	78

Classical Review.

Cl. R.	I. O.	Cl. R.	I. O.
IV 1890 p. 283	257	XII 1898 p. 274	86

Collitz Sammlung Gr. Dialektinschriften.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
214	2	492	316	2733	228	2751	66	4693	44
276	78	938	80	2737	150	3379	297	4774	112
281	8	1622	252	2738	345	3566 ^a	243	4850	22
304	4	2529	234						

Corpus Inscriptionum Graecarum.

C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.
357	354	2619	161	3596	220
358	356	2620	166	3831	505
360	197	2621	134	3831 ^{a8} (add.)	511
361	428	2622	152	3831 ^{a18} (add.)	475
362	409—413	2625	154	3832	504
1188	297	2629	581	3833	507
1191	115	2737	453—455	3834	506
1564	316	2741	509	3835	502
1693	241	2790	500	ad3849 (lemma)	446
2139 ^b (add.)	329	2852	214	3902 ^b	458
2166	2	2903 ^f (add.)	457	3957	458
2166 ^b (add.)	8	2910	503	4011	548
2166 ^c (add.)	4	2933	501	4017	547
2167 ^d (add.)	456	3069	326	4030	545
2254	13	3070	325	4033	543
2273	25	3137	229	4039	533
2276	366	3146	477	4085	537
2277	369	3147	478	4151	601
2278	367	3191	514	4154	546
2279	346	3436	526	4240 ^d	557
2280	350	3521	268	4267	570
2285	133	3527	312	4269 ^b	198
2451	112	3535	280	4269 ^{b1} (add.)	552
2502	416	3536	275	4269 ^{b2} (add.)	554
2614	20	3541	285	4272	559
2617	113	3568	330	4279	561
2618	126	3595	219	4303 ^a (add.)	572

C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.
4430	580	4712 <i>b</i>	697	4905	190
4458	245	4713 <i>f</i>	678	4922 <i>d</i> (add.)	695
4471	263	4715	659	4930 <i>b</i> (add.)	184
4474	262	4716	661	4931	} 196
4483	640	4716 <i>d</i>	660	4932	
4485	646	4716 <i>e</i>	167	4948	677
4489	632	4717	194	4955	702
4490	641	4722	680	4956	665
4491	} 643	4728	681	4957	669
4492		4732	683	4979	107
4495	644	4733	684	4989	209
4498	645	4734	682	5069	210
4501	631	4742 <i>b</i>	662	5072	201
4502	634	4750	687	5073	131
4503 <i>b</i> (add.)	647	4751	685	5074	204
4505	630	4770	720. 721	5075	202
4506	636	4772	690	5081	208
4507	642	4781	691	5082	203
4511	604	4788	693	5088	207
4521	606	4788 <i>b</i> (add.)	688	5100	206
4536 <i>f</i> (add.)	586	4789	694	5101	205
4551	609	4807	686	} 5127	54
4661	625	4808	689		199
4665	620	4815 <i>c</i> (add.)	408	5128	200
4674	431	4822	698	5184	33
4675	432	4836 <i>b</i> (add.)	30	5185	124
	433	4836 <i>c</i> (add.)	38	5795	14
4676	434	4838 <i>a</i> ²	72	5852	497
4677	99	4838 <i>c</i>	73. 74	5853	595
4678	169	4839	717	5866 <i>c</i> (add.)	658
4679	709	4859	114	5880	551
4681	718	4893	130	5885	575
4683 <i>b</i>	706	4894	98	5900	679
4684	699	4895	142	5901	714
4694	60	4896	137—139	6342 <i>b</i>	380
4697	90	4897 <i>a</i>	180	6559	382
4698	128	4897 <i>b</i>	186	8610	722
4699	666	4898	185	8617	605
4703 <i>c</i>	94	4899	191	8627	610
4712	109	4904	188		

Corpus Inscriptionum Atticarum.

C. I. A.	I. O.	C. I. A.	I. O.	C. I. A.	I. O.
II, 1170	318	III, 547	376	III, 537	409
III, 16	503	III, 548	362		410
III, 479	603	III, 549	363		411
III, 541	354	III, 550	414		412
III, 542	355	III, 551	427		413
III, 543	356	III, 554	406	III, 622	587
III, 544	347	III, 555	197	IV, 2 p. 112 n. 432 <i>b</i>	117
III, 545	357	III, 556	428	IV, 2 p. 113 n. 432 <i>c</i>	118
III, 546	360				

Inscriptiones Graeciae septentrionalis.

I. G. S.	I. O.	I. G. S.	I. O.	I. G. S.	I. O.
I, 297	{ 81	I, 507	80	I, 1790	311
I, 298		I, 1789	310	I, 3167	316

Inscriptiones Peloponnesi.

I. P.	I. O.	I. P.	I. O.
I, 1	329	I, 854	115

Inscriptiones Graecae Siciliae et Italiae.

I. S. et I.	I. O.	I. S. et I.	I. O.	I. S. et I.	I. O.
701	658	986	551	1085	679
727	14	986a (Add. p. 695)	375	1103	714
829	497	989	381	1121	445
830	595	991	577	1472	382
ante n. 903 (p. 236)	367	1051	575	1674	380

Inscriptiones insularum maris Aegaei.

I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.
I, 37	76	II, 516	348	III, 320	44	III, 467	110
II, 6	2	526	8	327	59	468	112
58	456	639	317	462	34	1296	735
219	467	645	4	466	102	V, 481	730
498	78						

E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions.

Hi.	I. O.	Hi.	I. O.	Hi.	I. O.	Hi.	I. O.
123	1	151	10	174	237	180	276
125	8	152	13	175	214	189	329
131	2	164	223	176	229	ed. 2 155	1
138	4	165	219	177	280	157	4
150	9	173	54	179	56	164	2

Jahreshefte des österreichischen archäolog. Instituts.

Jahreshefte.	I. O.	Jahreshefte.	I. O.
I 1898 Beibl. p. 78	508	III 1900 Beibl. p. 24 n. 10	649
Beibl. p. 103	341	Beibl. p. 25 n. 11	650
II 1899 Beibl. p. 43	480	Beibl. p. 25 n. 12	651
Beibl. p. 49	481	Beibl. p. 26 n. 13	604
III 1900 Beibl. p. 1	493	IV 1901 Beibl. p. 167	463

Journal of Hellenic studies.

I. H. St.		I. O.	I. H. St.		I. O.
IV 1883	p. 137 n. 40	585	IX 1888	p. 255 n. 125	39
	p. 415 n. 30	482	X 1889	p. 74 n. 27	562
VIII 1887	p. 113	522	XII 1891	p. 177 n. 7	75
	p. 496	436		p. 191 n. 45	108
IX 1888	p. 88 n. 1	57		p. 195 n. 52	143
	p. 99 n. 2	58		p. 195 n. 53	582
	p. 225 n. 2	157		p. 233 n. 16	573
	p. 227 n. 5	181		p. 258 n. 31	580
	p. 229 n. 14	257		p. 332 n. 12	579
	p. 232 n. 20	148		p. 384	704
	p. 233 n. 23	158	XVI 1896	p. 231 n. 34	217
	p. 233 n. 24	105	XVII 1897	p. 276 n. 27	438
	p. 235 n. 34	127		p. 411 n. 14	527
	p. 238 n. 43	147		p. 417 n. 20	519
	p. 239 n. 47	162	XVIII 1898	p. 123 n. 70	550
	p. 240 n. 50	172		p. 312 n. 14	404
	p. 242 n. 60	145	XIX 1899	p. 330 A	5
	p. 242 n. 65	146		p. 332 B	6
	p. 242 n. 74	149	XX 1900	p. 153	529
	p. 246 n. 89	156	XXI 1901	p. 275 n. I.	708
	p. 249 n. 102	165		p. 283 n. VI	713
	p. 250 n. 105	164		p. 290 n. XI	53
	p. 250 n. 107	93	XXII 1902	p. 193 n. 3	748
	p. 252 n. 112	84			

O. Kern, Inschriften von Magnesia am Mäander.

M.	I. O.	M.	I. O.
praef. p. XVII n. LXVI	503	61	233
18	231	87	319
19	232	138	361
22	282	164	485

Lebas Voyage archéologique. Inscriptions.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
II 159k	115	868	505	2211	418	2589	632	2713a	244
630	316	869	504	2236	617	2590	633	2720a	262
1688	329	992	511	2296	618	2592	636	2726	584
1756	297	1245	557	2329	424	2595	635	2757	153
III 88	309	1250	198	2364	415	2598	640	2773	583
136d	405	1311	572	2365	419	2599	641	2778	17
188	1	1480	578	2393	619	2600	643	2781	155
490	3	1609	500	2413b	423	2606a	646	2784	174
549	457	1660a	460	2498	610	2609	645	2786	159
605	501	1766	330	2524	609	2611	648	2793	163
855	475	1882	605	2552	420	ad 2611	647	2796	157
860	502	2112	421	2558	608	2628	649	2808	123
866	506	2135	422	2567	604	2631	631	2809	125
867	507	2196	616	2571c	634				

R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien. XII.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
23	94	102	682	201	183	392	} 202
27	661	103	681	208	695	393	
29	659	122	71	231	180	397	
43	691	125	38	264	196	406	
44	692	128	30	279	184	413	204
50	721	136	74	288	185	414	206
58	688	144	73	321	107	580	} 660
65	685	152	186	364	209	581	
71	680	167	72	377	201	582	
78	687	170	70	379	210	583	
94	683	188	676	386	208	588	} 647
95	684	197	87	389	207		

Letronne Rec. des inscr. Gr. et Lat. de l'Egypte.

Letronne			I. O.	Letronne			I. O.
I p. 1	n. I		60	I p. 389	n. XXXII		130
p. 7	n. II		98	p. 434	n. XLV		706
p. 10	n. III		107	p. 457	n. LI	} 717	
p. 24	n. IV		109	p. 459	n. LH		
p. 35	n. V		131	II p. 19	n. LVIII		180
p. 40	n. VI		114	p. 34	n. LXVII		186
p. 46	n. VII		142	p. 41	n. LXXXIII	} 190	
p. 49	n. VIII		167	p. 44	n. LXXXIV		
p. 80	n. IX		659	p. 47	n. LXXXIX		184
p. 87	n. X		661	p. 52	n. LXXXI		185
p. 119	n. XIV		677	p. 67	n. LXXXIX		191
p. 124	n. XV		702	p. 182	n. CXXXVII		695
p. 153	n. XVI		678	p. 241	n. CLXXV		30
p. 205	n. XIX		206	p. 242	n. CLXXVII		38
p. 210	n. XX		109	p. 265	n. CCI		694
p. 241	n. XXV		90	p. 372	n. CCCLII		682
p. 333	n. XXVI	} 137.	138. 139	p. 391	n. CCCLXX		662
p. 333	n. XXVII			p. 423	n. CDXV		660
p. 377	n. XXVIII		94	p. 466	n. DXXVII		666

E. Loewy Inschriften griechischer Bildhauer.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
p. 109 n. 145	216	p. 159 n. 210	250	p. 205 n. 294 α	256
p. 113 n. 154	280	p. 185 n. 256	591	p. 205 n. 294 β	255
p. 125 n. 156	287	p. 198 n. 283	448	p. 298 ad n. 450	24
p. 133 n. 160	79				

Michel Recueil d'Inscriptions Grecques.

M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.
15	266	258	228	499	309	1089	26. 27	1229	230
18	265	327	339	515	332	1096	252	1233	132
19	229	340	329	516	267	1103	310	1234	60
35	221	356	2	518	338	1154	104	1235	92
36	13	358	8	524	218	1158	255. 256	1236	82
37	223	360	78	525	219	1160	368	1237	98
38	267	363	4	526	220	1162	171	1238	114
39	214	370	41	541	308	1193	79	1239	54
40	224	374	67	547	55	1198	16	1270	297
45	315	375	40	548	57	1213	269	1288	302—304
46	331	444	45	549	58	1214	273—279	1293	76
48	333	445	270	550	248	1215	280	1294	25
49	257	467	237	551	56	1216	281	1295	216
204	81	481	215	595	46	1217	283	1297	239
223	80	486	222	735	383	1221	328	1309	307
238	316	491	9	1017	51	1228	365	1314	99
252	234	492	10	1018	50				

Milne History of Egypt under Roman rule.

M.	I. O.	M.	I. O.
p. 123 fig. 6S	674	p. 193 n. 15	722
p. 183 n. 1	655	p. 194 n. 16 α	700
p. 185 n. 5	664	p. 195 n. 17 b	723
p. 190 n. 10	705		

Mittheilungen des deutschen archäologischen Instituts
in Athen.

Mitth.	I. O.	Mitth.	I. O.
IV 1879 p. 307	521	XXI 1896 p. 472	379
VI 1881 p. 209	88	XXII 1897 p. 38 n. 23	540
IX 1884 p. 196 n. 2	29	p. 411 n. 20	214
X 1885 p. 272	450	p. 480	479
XI 1886 p. 203	499	XXIII 1898 p. 367	64
XV 1890 p. 157 n. 1	438	p. 447 n. I	42
XVI 1891 p. 282	458	XXIV 1899 p. 190 n. 61	435
XIX 1894 p. 212 n. I	178	p. 275	458
p. 220 n. II	92	p. 428 n. 24	528
p. 225 n. III	100	XXV 1900 p. 111	458
p. 229 n. V	132	p. 206 n. 121	469
p. 233 n. VI	31	p. 437 n. 63	541
p. 305 n. I	476	XXVII 1902 p. 47 n. 71	483
XX 1895 p. 327	168	p. 78 n. 72	484
XXI 1896 p. 258	59	p. 101 n. 102	491
p. 262	524	XXIX 1904 p. 152 n. 1	764
p. 468 n. 2	542		

Mittheilungen und Nachrichten des deutschen Palaestina-Vereins.

Pal.-V.	I. O.	Pal.-V.	I. O.
III 1897 p. 40 n. 4	615	VII 1901 p. 35 n. I	622
IV 1898 p. 86 n. 10	620	p. 37 n. IV	625
V 1899 p. 58 n. 18	614	p. 43 n. VIII	621
p. 82 n. 36	627	p. 52 n. 7	623
p. 82 n. 37	626	p. 53 n. 10	622
p. 91 n. 68	628	p. 56 n. 16	625
VI 1900 p. 10	625	p. 68 n. 54	624

Olympia. V. Inschriften.

Ol.	I. O.	Ol.	I. O.	Ol.	I. O.
p. 425 n. 301	151	p. 431 n. 307	27	p. 449 n. 327	439
p. 431 n. 306	26	p. 437 n. 315	359	p. 547 n. 455	498

Papers of the American school at Athens.

Pap.	I. O.	Pap.	I. O.
II p. 234 n. 263	364	III p. 134 n. 302	536
p. 325 n. 379	499	p. 367 n. 532	535
p. 326 n. 380	501	p. 433 n. 629	653
III p. 115 n. 190	576	p. 442 n. 642	638

Inschriften von Pergamon.

P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.
5	265	35	272	171	291	224	323	406	452
13	266	38	284	172	292	225	327	410	448
18	267	39	285	173	293	226	324	418	461
20	269	47	281	174	294	237	300	419	462
21	273	48	286	175	295	240	336	421	465
22	274	50	288	176	296	245	335	422	466
23	275	52	283	176 a	290	246	332	424	464
24	276	58	271	178	313	248	331	427	468
25		65	298	179	334	249	338	440	486
26	277	131	306	214		250	337	497	474
27	278	160	248	215	328	268	437	525	513
28	279	167	299	216		279	484	613	264
29	280	169	307	223	322	405	451 -		

Revue archéologique.

R. A.	I. O.	R. A.	I. O.
Nouvelle Série		XXXII 1898 p. 466 n. 67	508
IX 1864 p. 380	32	XXXIII 1898 p. 109	592
X 1864 p. 202	201	p. 445 n. 125	438
XIV 1866 p. 49	56	p. 446 n. 127	492
p. 88	94	XXXV 1899 p. 37	596
XXI 1870 p. 313	701	p. 181 n. 64	480
XXIII 1872 p. 214	598	p. 182 n. 66	481
XXV 1873 p. 111 n. 14	171	p. 184 n. 79	550
XXVI 1873 p. 375	365	p. 509 n. 209	435
XXVII 1874 p. 49	83	XXXVI 1900 p. 311 n. 28	664
XXX 1875 p. 111 n. V	129	XXXVII 1900 p. 351 n. 55	458
XXXIV 1877 p. 106 n. III	438	p. 357 n. 76	493
Troisième Série		p. 488 n. 128	564
II 1883 p. 174 n. 1	52	p. 498 n. 147	529
p. 179 n. 3	69	XXXVIII 1901 p. 330 n. 39	652
p. 181 n. 4	122	XXXIX 1901 p. 115 n. 225	541
IV 1884 p. 264 n. 3	613	p. 142 n. 64	532
VI 1885 p. 95	7	p. 149 n. 92	544
p. 104 n. 1	470	p. 151 n. 93	667
p. 351	63	p. 151 n. 94	671
IX 1887 p. 203 n. 9	715	p. 151 n. 95	710
p. 208 n. 11	77	p. 461 n. 151	594
X 1887 p. 209 n. 48	711	XLI 1902 p. 345 n. 50	707
p. 214 n. 56	97	p. 439 n. 160	672
p. 215 n. 57	18	p. 439 n. 161	673
XXIV 1894 p. 281 n. 13	490	p. 460 n. 254	518
XXVII 1895 p. 138 n. 78	425	Quatrième Série	
p. 143 n. 97	494	I 1903 p. 156 n. 158	484
XXIX 1896 p. 140 n. 30	654	p. 159 n. 153	491
p. 395 n. 79	663	II 1903 p. 29	590
p. 405 n. 119	657	p. 174 n. 205	766
p. 407 n. 130	674	p. 438 n. 228	716
p. 408 n. 131	639	p. 462 n. 359	769
XXX 1897 p. 268 n. 13	675	p. 466 n. 367	767
XXXI 1897 p. 437 n. 79	568	p. 469 n. 371	768

Revue des études grecques.

Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
IV 1891 p. 297 n. 1	211	XIV 1901 p. 26	532
VII 1894 p. 297 n. IX	676		

Revue de philologie.

Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
I 1845 p. 304	73. 74	XXII 1898 p. 259 n. 2	530
XIX 1895 p. 131	494	XXIII 1899 p. 25 n. 25	320. 321
XXII 1898 p. 121	214	p. 148 n. 29	472

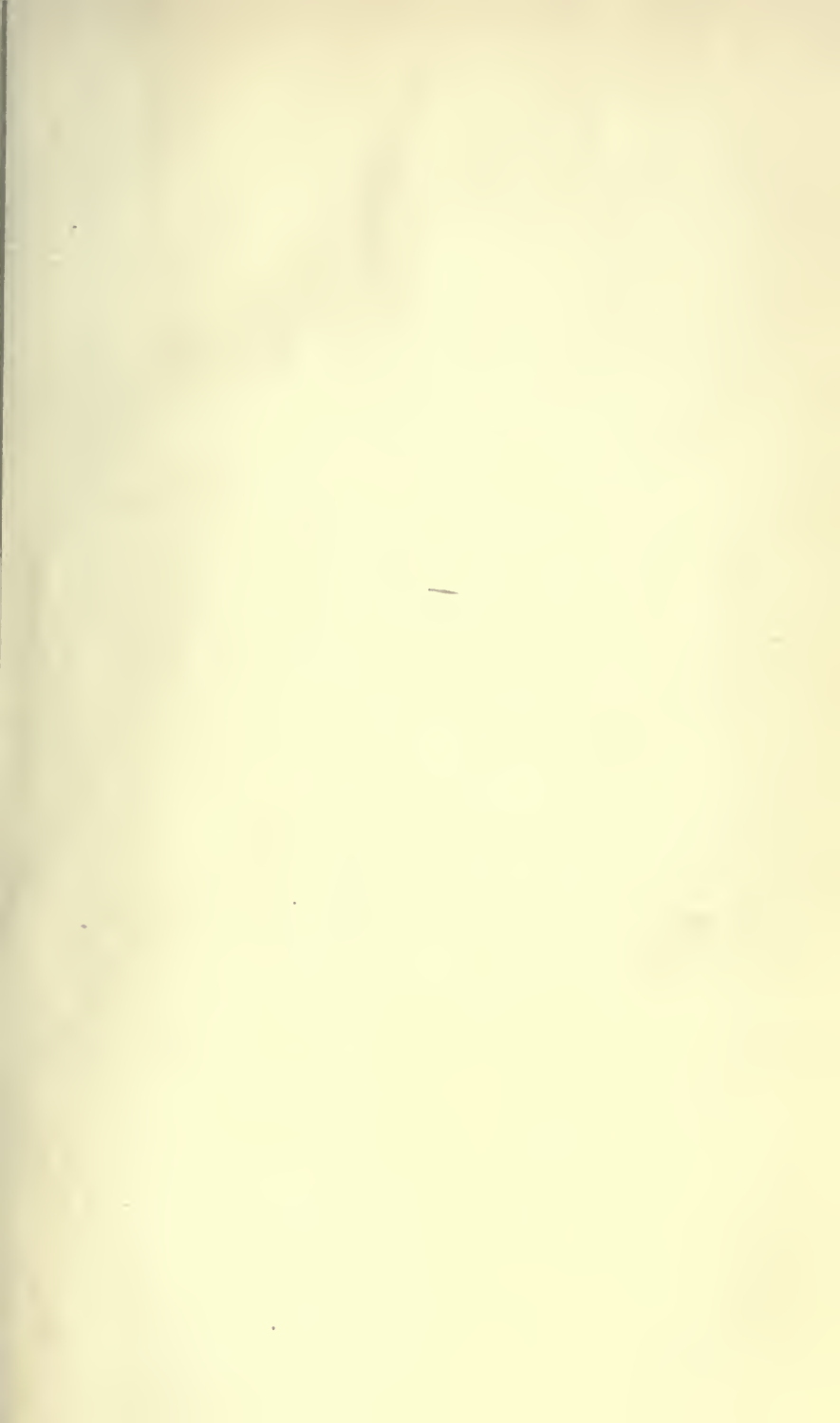
Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
XXIII 1899 p. 149 n. 30	473	XXV 1901 p. 9	225
p. 275	24	p. 40	253
p. 283 n. 6	289	p. 86	438
XXIV 1900 p. 245 n. II	213	p. 126 n. I	439
p. 323	35	XXVI 1902 p. 98	227
p. 331	253	p. 133	747
p. 332	254		473
XXV 1901 p. 6	226		

M. L. Strack Die Dynastie der Ptolemaeer p. 219sqq.

Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.
1	16	ad 50	70	82	122	109	132	139	174
3	20	51	55	82 α	121	110	131	140	168
4	21	52	57	84	105	113	135	141	175
5	18	53	58	85	123	114	133	142	178
6	17	54	77	86	124	118	140	143	176
13	23	55	83	87	107	119	166	144	177
15	25	56	82	88	114	120	164	145	179
17	26. 27	57	89	89	92	122	134	146	180
18	29	58	87	91	112	123	152	148	257
26	30	59	88	92	115	124	153	149	181
27	32	60	110	93	106	125	151	150	191
28	33	63	75	94	103	126	156	151	185
29	14	65	84	95	111	127	157	152	186
30	31	69	90	97	113	128	158	154	187
32	15	70	98	101	125	129	159	155	192
34	81	72	85	102	126	130	129	157	194
35	50	73	94		137	131	167	158	195
36	51	74	100	103	138	132	171	159	39
38	56	76	97		139	133	169	161	143
39	54	77	99	103 α	142	134	170	163	22
40	60	78	93	104	141	135	173	166	101
43	65	80	91	105	128	136	172	167	96
45	63	81	109	108	130	138	144	169	136

Sylloge inscriptionum Graecorum ed. 4.

Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.
151	216	166	223	176	275	225	304	245	255
152	26. 27	169	104	177	276	229	252	246	339
153	25	170	214	205	239	232	115	249	171
154	40	171	229	219	307	234	309	254	368
156	219	173	280	223	302	235	328	263	448
157	220	174	273	224	303	244	256	266	449
158	221	175	274						

CN Dittenberger, Wilhelm
360 Orientis graeci
D48 inscriptiones selectae
v.2

For use in
the Library
ONLY

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
